

Tree of Life

Scanning version (Large type)

**The teaching of the Holy Ari (rabbi Isaac Luria Ashkenazi)
on the Tree of life as written by Rabbi Chaim Vital**

This is a FREE for all PDF file.

Prepared by Zion Nefesh for the
DailyZohar.com but it can be
distributed by email or copied to
any website.

NO PERMISSION NEEDED.

Distributing this file as well as any
material prepared or authored by
me on DailyZohar.com is permitted
without limitation.

You may print this book or any part of it
but treat each page as sacred and
dispose properly.

The image on the left is the cover of the third edition
of the Tree of Life book (1785)

Scan the text in the box below before any scanning of the book's sacred text. This is important step in preparing your vessel for the light that is revealed from the Ari's teaching of the Tree of Life.

This is good also to scan before any other sacred text including the Zohar.

לשם ייחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה (זעיר אנופין ונוקבא)
 (יאהדונו"ה"י) בדחילו ורוימו (יאהדוה"ה"ה) ורוימו ודחילו
 (איה"ה"ה"ה"ה"ה) לייחודא שם י"ה (אבא ואמא) בו"ה (זעיר אנופין ונוקבא) (על
 ידי שפע האין סוף המשפיע בהם ומיוחדם) בייחודא שלים בשם כל
 ישראל. ולאקמא שכינתא מעפרא הרני לומד בספר קבלה זה שהוא
 כנגד ת"ת דז"א בעולם האצילות שבו שם מ"ה כזה יו"ד ה"א וא"ו
 ה"א לעשות מרכבה ויהי רצון מלפניך יהוה אלהינו ואלהי אבותינו
 שתזכר רוינו ונפשינו שנהיה ראויים לעורר מייך תתאין על ידי
 קריאת ספר הקבלה הזה.
 ויהי נועם יהוה אלהינו עלינו ומועשה ידינו כוננה עלינו ומועשה ידינו
 כוננהו
 ברוך יהוה לעולם אמן ואמן, נצו סלה ועד:

שער הכללים

ובו י"ג פרקים:

פרק ראשון:

כשעלה ברצונו יתברך שמו לברוא את העולם כדי להיטיב לברואיו ויכירו גדולתו ויזכו להיות מרכבה למעלה להדבק בו ית' האציל נקודה א' הכלולה מי' (והם י"ס ש"ל העקודים שהיו בכלי א') ולא היו נראים. דרך משל האדם מורכב מד' יסודות ואינם ניכרים בו כל א' וא' בפ"ע. וכן הענין בכאן נקודה זו היתה כלולה מעשר בתזלת אצילותה וזו היא למעלה מן הכתר [שהוא] עתה כי משם שואבים כל הי"ס שפע וזויות מנקודה זו. גם אור וזויות נקודה זו יורדת מן המאציל בתוכה ביוזם שהיא הכלי עם נשמתו כהדין קמצא דלבושית מניה וביה והיו בה י' אורות פנימים וי' אורות מקיפים ואור המקיף מבחוץ לכלי ונודע כי המקיף גדול מהפנימי כי או"פ מצומצמת תוך הכלי משא"כ במקיף. וז"ס ודברתי אתך מבין ב' הכרובים שהיה מצומצמת שם השכינה ומנקודה זו נתפשטו י' נקודות מכתר עד המלכות עד"ז כי מהיותר מובחר ועליון מנקודה זו נעשה כתר ונתפשט למטה ושאר הט' כלולים בו ומה שנשאר בתוכה ג"כ ממובחר הנשאר מתפשט למטה מהכתר ונעשה וזכמה והז' כלולים בו. ואז"כ בינה והז' כלולים בה. ואז"כ הו' נקודות יורד ואז"כ המל' וזהו נקרא עולם התהו ובהו ועולם הנקודות. והאור העליון היה נכנס בתוכם ר"ל בתוך הכלי ואור הא"ס מקיף לכתר [ומתפשט עד סיום מקום כל הי' ספירות] ומאז"פ שבכתר נעשה

פְּנִימִי וּמִקִּיף אֶל הַזְּכֵּמָה וְהַקִּיף שֶׁבְּכֶתֶר זַעֲשֶׂה מִקִּיף עֲלִיּוֹן אֶל מִקִּיף הַזְּכֵּמָה וְכֵן כּוֹלֵם. וְהַעֲנִין כִּי מִתְּשֵׁה יִכּוֹלָה לִקְבֹּל מִן הָאוֹר הַמֵּאִיר בְּתוֹךְ הַכֶּתֶר זַעֲרָר בּוֹ בְּסוּד או"פ וְהַשָּׂרָר הִיָּה מִקִּיף מִבְּחוּץ וְכֵן עַד י"ז מִכֶּתֶר לַזְּכֵּמָה וּמוֹזְכֵּמָה לְבִינָה וּמִבִּינָה לַזְּכֵּמָה בִּיּוּדָר. וְדַע כִּי שְׂמֵשׁ וּמִגֶּן ה' צִבְאוֹת וְכִמּוֹ שֶׁהַשְּׂמֵשׁ אוֹר עֲלִיּוֹן גָּדוֹל וְאֵין יִכּוֹלָת לְהִבִּיט בּוֹ כִּי אִם בְּהַתְמַעֲטוֹת דֶּרֶךְ וּזְלוֹן אוֹ ע"י מִסַּךְ אוֹ ע"י רִיזוּק מִקּוֹם אוֹ ע"י נִקְבַּ קֶטֶן. וְהִנֵּה בְּעוֹלָם הָאֲצִילוֹת הָאוֹר בֵּא הֵלָא ע"י מִסַּךְ כֹּלֵל אֶךְ כְּשֶׁבֵּא אוֹר א"ס בְּכֶתֶר אֵין בּוֹ יִכּוֹלָת לִסְבֹּל רַק ע"י רִיזוּק מִקּוֹם. אֶךְ מִכֶּתֶר לַזְּכֵּמָה אֵין בּוֹ רִיזוּק כֹּלֵל אֲבָל בֵּא ע"י וּזְלוֹן פ"י מִיּוֹד דֵּא"א הַנִּקְרָא וּזְלוֹן שְׁנַתְמַעֲטָ הָאוֹר מִכְמוֹת שֶׁהִיָּה. גַּם מוֹזְכָּה לְבִינָה בֵּא ע"י וּזְלוֹן פ"י מִיּוֹד אֲבָא שֶׁהוּא וּזְלוֹן אוֹר קֶטֶן. אֲמֵנָם בּו"ק עֲצָמָן וּזְלוֹנוֹתֵיהֶם שְׁוִין מוֹזָה לֹזָה כִּי כּוֹלֵם בּוֹזִי א'. אוֹז"כ מִיּוֹד לְמַלְּ בֵּא הָאוֹר מוֹזְלוֹן קֶטֶן וְצָר מֵאֵד פ"י מִיּוֹד דֵּא"א הַנִּקְרָא וּזְלוֹן ג"כ וְצָר מֵאֵד דּוֹגְמַת נִקְבַּ קֶטֶן. אֶךְ הו"ק אֵין בֵּהֶם שְׁיָנוּי מוֹזָה לֹזָה רַק כִּפִּי רִיזוּק וְקִירוֹב לְבַד לֹא בְּרוּזָב וְצָרוֹת הַזְּלוֹן כִּי כּוֹלֵם שְׁוִין. וּז"ס ז' הַקְּפוֹת כִּי הֵם בְּסוּד הַמֶּלֶךְ שֵׁשׁ בֵּה כִּלְלוֹת ז' הַקְּפוֹת. וּמִגֶּר שֶׁבְּכֶתֶר יֵצֵא או"מ אֶל ז"ת שֶׁבּוֹ עֲצָמוֹ וּמוֹזָת שֶׁבְּכֶתֶר יֵצֵא או"מ ב' אֶל גֶּר דּוֹזְכֵּמָה וּמִגֶּר דּוֹזְכֵּמָה יֵצֵא או"מ ג' אֶל ז"ת שֶׁבּוֹ וּמוֹזָת שֶׁל וְזֵכֵמָה יֵצֵא או"מ ד' לִגֶּר שֶׁבְּבִינָה וּמִגֶּר שֶׁל בִּינָה יֵצֵא או"מ ה' לִז"ת שֶׁבֵּה וּמוֹזָת שֶׁבְּבִינָה יֵצֵא או"מ ו' לִז"ת וּמוֹהו"ק יֵצֵא או"מ ז' אֶל הַמֶּלֶךְ וְכֹל אֵלוֹ נִכְלָלִין בְּמַלְּ. לִכֵּן ז' הַקְּפוֹת רּוּבּוּזִין בְּמַלְּ. אֶךְ מִצָּאֵתִי לְהַר"ם מִינֶץ בְּאוֹפֶן אוֹר וְהוּא סוּד ז' מִקִּיפִין אֶל מַלְּ מִמַּטָּה לְמַעְלָה הָאוֹר מִקִּיף שֶׁלָּה ב' מִקִּיף דִּיּוֹד ג' מִקִּיף בִּינָה. אוֹז"כ פְּנִי וּמִקִּיף דּוֹזְכֵּמָה וּפְנִי

ומקיף של כתר הרי ז' מקיפין. ונזוזור לענין כי באצילות לא יש מסך כלל. אך מבריאה ולמטה האור בא ע"י מסך גמור והאור עובר בתוכו ומאיר. ודע כי כשנתפשטו י' נקודים הנ"ל הנזה הכתר היה בו יכולת לסבול האור הזה אבל או"א לא היו שוין כי אבא קיבל האור פכ"פ [מן] (עם) הכתר והיה בו יכולת לסבול האור אך הבינה לא קבלה האור מוזכמה אלא אב"א שלא יכלה לסבלה. וז"ס וזכרם באוזור ישובנה כי זכרם שהיא זכמה השביוז את הבינה והאיר בה בסוד אב"א. וגם ז"ס הנזכר בזהר פרש' בראשית בצורת אות צ' שהם או"א יו"ד ונו"ן כזה נ' כפופה הפוכה אב"א. והנה כשיצא או"א אור מבינה לו"ק תזלה יצא הדעת ואז"כ נתבטל וזהו המלך הראשון שהוא בלע בן בעור. אז"כ יצא וזסד וגם הוא לא היה יכול לסבול האור ונעבר הכלי שלו ג"כ וירד למטה ואז"כ יצא גבורה וכן כל הז'. ואלו הם ז' מלכים שמתו שנאמר בהם וימת וימלוך תזלה מלכו ואז"כ מתו ונתבטלו הז' כלים אלו שלא היה בהם יכולת לסבול האור המתפשט בהם מספירה לספירה אע"פ שבוזסד כבר נתבטל א' עכ"ז לא הגיוז האור מלהתפשט בכל ז'ת לראות אולי אינו ימות ויוכל לסבול מוזמת ריזוק כי כל מה שהוא יותר ריזוק אפשר שיוכל לסבול יותר. אך להיות שהכלי התזותון הוא יותר קטן מהעליון לכן גם הוא אע"פ שהוא יותר ריזוק לא היה יכול לסובלו. והנה כשהגיע האור אל היסוד באו ב' אורות א' שלו וא' לתת אל המל' והזלק שלו להיותו גדול לא היה יכול לסובלו ונתבטל כמו האזורים אבל וזלק המל' שקבל הוא נשאר בו ולא נתבטל וז"ס בן ישי וזי ע"ל האדמה ולכן נקרא יסוד וזי. וכשנתן אז"כ היסוד וזלק המל' לה אלו

היה נותן דרך צנור היה כוז במל' לקבלה אבל עתה כשנשבר היסוד נתגלה האור ובא האור מהיסוד בגילוי ובחזו"ק אל המל' ולכן גם היא נשברה. ולא לגמרי כמו הראשון אלא נעשה פרצוף א' אזור התיקון (פי' שזכתה להעשות פרצוף שלם עם היותה רק בוי' נקודה א' מה שלא זכו הו"ק להעשות כל א')

פרצוף א' כז"ל) כמו שנבאר לפי שלא קבלה כל האור רק הוזלק שקבל היסוד לתת לה גם שלא קבלה ע"י צנור. ופי' מה שאמרנו שנשברו המלכים פי' כי האורות נסתלקו למעלה למקומן ועכ"ז עדיין נשארו קצת ניצוצי קדושה בכלים ונפלו באלו מאנן תבירי למוטה ומהם נתהוו שורש הקל'. ואע"פ שנתברר האוכל מהפסולת ועלה למעלה עכ"ז עדיין ניצוצי הקדושה נשארו בתוכם. וזהו מה שנשאר לנו לתקן ע"י תפלה ומע"ט וכן ע"י נשמת הצדקים כשהם נפטרים מעוה"ז עוברים בעולם העשיה ומעלין מהם ניצוצי קדושה שבקליפה ליצירה וכן עדיין בעלותם מיצירה לבריאה ומבריאה לאצילות ומוזזירין האור הגדול למקומם. וז"ס מ"ן וז"ס עשרה הרוגי מלכות שהיו בזמן הוזרבן והעונות גרמו שאז גברה הקליפה ולא היה כוז להעלות מ"ן שהם הניצוצין ההם והיה העולם שם ומתמוטט לכן מסרו גופם למלכות והיו מו"נ למלכות ונפשותם העלו למ"ן לאו"א אותן הניצוצין שבתוך הקל'. וז"ס כך עלה במוזשבה לפני הגז' אצל ר"ע וז"ס ג"כ סבת המלכים שמלכו ומתו וז"ס בונה עולמות ומוזריבן. ואע"פ שאמרנו שהמלכים שמתו הם הז' מאנן תבירין מוזסד עד מל' והוצרכו תיקון. הגז' וזו"ב ג"כ הוצרכו תיקון כי הלא בינה היתה תוחלת מקלת האור אב"א כי לא היתה יכולה לסבול פב"פ ואז נקטן

וְנִתְּמַעַט הַכֹּלִי שֶׁלָּהּ וְזֶה הַמִּיעוּט נֶפֶל לַמִּטָּה. (פי' אוֹזוּרִיִּים דְּאו"א הֵם
נֶפֶלּוּ וְנַעֲשֶׂה מֵהֶם יַעֲקֹב וְלֵאמֹר) וְכֵן וְזַכְמָה מֵאֵר שֶׁהַבִּינָה לֹא יִכְלֶה
לִקְבֹּל הָאוֹר הַנִּלְגָּם גַּם וְזַכְמָה לֹא קִיבֹל הָאוֹר הָרְאוּי לֵה אִם הִיתָה
מִשְׁפַּעֲת פֶּב"פ לַבִּינָה וּבִזוּי וְזוֹ יֵרֵד לַמִּטָּה. וְז"ס ע"ד הַצַּדִּיק אֲבֵד כִּי
הַצַּדִּיק שֶׁהוּא הִסּוּד כְּמִשְׁפִּיעַ לִשְׂכִינָה אִם נִתְּנִים לוֹ וְזִלְקוֹ וְזִלְקָה אֶךְ
כִּשְׁהוּא אֵינוֹ מִשְׁפִּיעַ לִשְׂכִינָה אִם אֵין לוֹ רֵק וְזִלְקָה א' וְלֹא מוֹזְמַת פֶּגֶם
שֶׁלוֹ וְז"ו רֵק מוֹזְמַת וְזִסְרוֹן הַמֶּלֶךְ הַמְּקַבֵּל שְׂאִינָה יִכְוֹל לִקְבֹּל בְּאוֹפֶן
אוֹזֵר. בְּאוֹפֶן שֶׁגַם מֵהָאוֹר שֶׁהִיא רְאוּי לִקְבֹּל הַזַּכְמָה יוֹתֵר עַל מֵה
שֶׁקִּיבֹל עֵתָה וְגַם מִן הַבִּינָה יֵרֵד מֵהֶם וְזִלְקָה לַמִּטָּה בְּמִקּוֹם ז"א. וְז"ס
שֶׁאֲרָז"ל נִזְכָּרוֹת וְזַכְמָה שֶׁלְּמַעְלָה תוֹרָה וְנִזְכָּרוֹת בִּינָה שֶׁלְּמַעְלָה
שְׂכִינָה כִּי אִזֵּר שֶׁנֶּפֶל וְנִזְכָּל מֵאוֹר וְזַכְמָה עֲלִינָה שֶׁהוּא אֲבֵא מִמֶּנּוּ
נַעֲשֶׂה הַתּוֹרָה שֶׁהוּא ז"א וְזֶה שֶׁנֶּפֶל מִבִּינָה שֶׁהִיא אֲמֵא מִמֶּנָּה נַעֲשֶׂה
שְׂכִינָה נֹקֵךְ כְּמוֹ שֶׁ כִּי ז"א כִּשְׁעוֹלָה לְמַעְלָה מַעְלָה עִמּוֹ מִן אוֹתוֹ אוֹר
שֶׁנֶּפֶל מִלְּמַעְלָה בְּמִקּוֹם מ"ן לְאו"א וְזוֹזֵר עֵתָה לְהַעֲלוֹת אֶת הַנִּזְכָּרוֹת
וְנִיצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה שִׁירְדוּ לַמִּטָּה. כִּי כְּמוֹ שֶׁנִּשְׁמַת הַצַּדִּיקִים מַעֲלִין מ"ן
לְצוֹרֵךְ זְוֹג זְו"ן כֵּן זְו"נ מַעֲלִין מ"ן לְצוֹרֵךְ זְוֹג או"א מִן אוֹתֵן הַנִּזְכָּרוֹת
שֶׁנֶּפֶלּוּ מֵהֶם לַמִּטָּה. וְפִי' הַדְּבָרִים כִּי מ"ן שֶׁשֶׁל רוּחַ הוּא שֶׁאֵינוֹ מוֹסְרִין
נִפְשׁוֹתֵינוּ לְמִיתָה ע"י נִפְיִלָּת אִפִּים וְעַם אוֹתָהּ הַעֲלָאָה שֶׁל נִפְשׁוֹתֵינוּ אֵינוֹ
מַעֲלִין שָׁם מִן נִיצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה שֶׁבְּתוֹךְ הַקְּלִיפּוֹת אֵל רוּחַ. וְכֵן
הַצַּדִּיקִים בְּמִיתָתָן עוֹלִין וּמַעֲלִין נִיצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה עִמָּהֶן לְצוֹרֵךְ מ"ן שֶׁל
רוּחַ לְהַזְדַּוּג ז"א בְּנֹקֵךְ וְדוּגְמָא זְו בְּזוּ"ן כִּשְׁעוֹלִין בְּאו"א בְּסוּד יוֹזוּד
שֶׁמֶע יִשְׂרָאֵל וְאִם מַעֲלִין אֶת נִיצוּצֵי הַקְּדוּשָׁה שִׁירְדוּ מִן נִזְכָּרוֹת שֶׁל
או"א וּמַעֲלִין אוֹתָם עַד בִּינָה לְהִיּוֹת שָׁם בְּסוּד מ"ן לְהַזְדַּוּג עִם אֲבֵא:

פרק ב סדר התיקון:

והנה לפי שראתה המאציל העליון כי אלו הכלים נשברו לסבת היות האור הגדול ולא יכלו לסובלו. לכן עלה ברצונו לתקן כל העולמות באופן שיוכלו לסבול האור הזה והיו ע"י התפשטות האור וברוויקותם מן המאציל העליון אשר האורות יבואו יותר מכוסים ובה יהיה קיום להעולמות וכו' לסבול האור. ולכן מנקודת כתר נעשה התפשטות של פרצוף א' שלם מי"ס שהיו כלולים בו מתחלה כנ"ל ועתה הוציאם אל הפועל ואז נק' א"א. וכן מנקודה של וזכמה נעשה פרצוף א' שלם מי"ס ואז נק' אבא. וכן מבינה נעשה פרצוף א' שלם מי"ס ונק' אבא ומן ה' נקודות הנשברים עשה מכולם פרצוף שלם מי"ס ונק' ז"א ומנקודה עשירית נעשה פרצוף שלם כלול מי"ס ונק' בת והוא פרצוף ה' ואלו ה' פרצופים נרמזין בד' אותיות יהוה קוץ של יו"ד בא"א י' עצמה באבא ה' ראשונה באבא ו' ב"א ה' תתאה בבת הנק' נוק' דו"אא. וא"ת למה המאציל העליון לא עשה מתחלה ה' פרצופין אלו ולא יעשה אותם נקודות יהיו נשברים והלא גלוי וידוע לפנינו כי בהיותן נקודות לא יוכלו לסבול האור. התשובה כי כוונת המאציל העליון היתה כדי שיהיה בוזירה ורצון ביד האדם באשר שתהיה טו"ר בעולם מפני ששורש הרע בא ממאצין תבירין והטוב בא מהאור הגדול ואם לא היה כן לא היה רק טוב בעולם ואז לא היה שכר ועונש אך עתה שיש טוב ורע יש שכר ועונש שכר לצדיקים ועונש לרשעים שכר לצדיקים שע"י מעשיו הטובים

הנִיצוּצִין הקדושים שִׁירְדוּ הֵם מַעֲלִין אוֹתָם מִתּוֹךְ הַקְּלִיפּוֹת וְעוֹנֵשׁ לְרַשְׁעִים שֶׁהוֹרִיד ע"י מַעֲשֵׂיו הָרַעִים מֵאוֹר הַגָּדוֹל אֶל הַקְּלִי וְהַקְּלִי בַעֲצָמָה הִיא רְצוּעָה שֶׁל מַלְקוֹת לִיסָר הָרַשָּׁע. וְעוֹד ט"א כִּי לֵהוֹיָה עָתָה קוֹדֵם הַתִּיקוֹן נִקְוֶה הַמֶּלֶךְ בַּמָּקוֹם רֹאשׁ א"א שֶׁלֹּאֲזוֹר הַתִּיקוֹן לֵכַיִשׁ כּוֹז ע"י תַּפְלִתָּיו וּמַעֲשֵׂיו הַטּוֹבִים לַהֲעֵלּוֹתָהּ לַמָּקוֹמָה שֶׁהִיָּתָה שָׁם בַּתּוֹזְלָה:

וְנִזְוֹזוֹר לְפָרֵשׁ סֹדֵר הַתִּיקוֹן שֶׁל הַה' פְּרָצוּפִין וְהוּא כִּי בְּרִיחֻקְ הָאוֹר תִּיקֵן בֵּא"א תִּלְתָּ רִישִׁין. א' נֶקֶד רִישָׁא דְלֹא אֲתִידַע. הֵב' נֶקֶד אִין. הֵב' מוֹזָא סְתִימָא וְשִׁלְשֶׁתָּן נֶגֶד כּוֹז"ב שֶׁבְּשָׂאֵר הַפְּרָצוּפִין כֵּן ג"כ כֹּאן ג' רִישִׁין נֶגֶד כּוֹז"ב [ס"א וְרַדְל"א נֶקֶד עֲתִיק] וְנֶקֶד עֲתִיד סֵתָם וְהוּא אוֹזְרִים מוֹזָסֵד עַד מֶלֶךְ נֶקֶד עֲתִיק יוֹמִין וְאֵלּוּ הֵם הַנְּשֻׁמָּה וּפְנִימִיּוֹת שֶׁל או"א וּבַהֲתַפְשֻׁטוֹתָם בֵּא"א הֵם מִתְקַנִּים בַּתּוֹזְלָה בְּגִלְגֻּלְתָּא ז' תִּיקוֹנִים וְסִימָנָם ג"ט קָר"ע פ"ו גִּלְגֻּלְתָּא טָלָא דְבִדּוּלּוֹת קָרוּמָא דְאוּרָא רַעוּא דְרַעֲיָן עֹמֵר נֶקֶד פְּקִיּוּזָא דְלֹא נָאִים וְזוּטָמָא. וְכ"ז בְּסוֹד א"א עִם י"ג ת"ד שְׁנַת־פִּשְׁטוֹ כִּנּוּ בִּאֲד"ו. וְאֵלּוּ הֵם תִּיקוֹנִים נִתְּפִשְׁטוּ עַד מָקוֹם אֲשֶׁר הִיוּ נִקְוֶה הַמֶּלֶךְ תְּבִירִין מִתּוֹזְלָה וְאוֹזֵר שֶׁנַּעֲשֶׂה פְּרָצוּף שְׁלֵם דֵּא"א נַעֲשֵׂי ב' פְּרָצוּפִין דֵּא"א. וְהוּא כּוֹנֵן אֲדָר"ו כּוֹדָא נֶפְקִין וְכוֹדָא שְׁרִיין וְלֹא מִתְּפַרְשִׁין לַעֲלָמִין. וְהַכּוֹנֵן שֶׁהוּא ב' לֹא נֶאֱצֵלוּ כִּמוֹ זו"ן אֲשֶׁר נֶקֶד יוֹצֵאת מִבֵּין זִדּוּי וְדִרְעוּי מֵאוֹזְרֵי אֶךְ או"א כּוֹדָא נֶפְקִין הוּא שֶׁבַעֲת הַלִּידָה יֵצֵאוּ שְׁנֵיהֶן יוֹדִיו וְלֹא קָדָם א' לִזְבִּירוֹ. וְכוֹדָא שְׁרִיין הוּא כִּי זו"ן אב"א אב"א כּוֹדָא שְׁרִיין פב"פ. וּמִ"שׁ וְלֹא מִתְּפַרְשִׁין לַעֲלָמִין כִּי זו"ן אִי זִיווּגָם תְּדִיר כִּמוֹ שֶׁ בְּזוּהָר פ' וִיקָרָא ע"פ אֲכָלוּ רַעִים שְׁתֵּי וְשָׁכְרוּ דוּדִים אֲכָלוּ רַעִים דֵּא אִינּוֹן או"א שְׁתֵּי וְשָׁכְרוּ דוּדִים דֵּא אִינּוֹן

ו"ן. וצריך שתדע כי מזרוע ימין דא"א מן ג' פרקין שבו עם וזלק הגוף עד הוזה של א"א נעשה פרצוף שלם של אבא ומזרוע שמאל גבורה עם וזלק הגוף עד הוזה נעשה פרצוף שלם אמא בזה האופן. כי מן פרק א' דזרוע ימין דהיינו וזלק היד והאצבעות נעשה וזב"ד דאבא. ומה שאנו קוראין אל היד פרק עליון אע"פ שנראה תזותון הטעם הוא בסוד עליות הידים אל הראש כשמגביהין אותם וז"ס נשיאת כפים בסוד וישא אהרן את ידיו כו'. ומפרק אמצעי של זרוע ימין נעשה וזג"ת דאבא דהיינו עד הקיבורת ומפרק תזותון הנק' כתף נעשה זה"י דאבא וכן עד"ו נעשה מתלת פרקי זרוע של שמאל כל פרצוף אמא נמצא כי מן ב' זרועות דא"א עד וצי תת שכלו היה נשמה וזויות ופנימי אל או"א ומן גרון של א"א נעשו ב' כתרים א' לאבא וא' לאמא וז"ס קנה וזכמה קנה בינה כי מן גרון שהוא צורת קנה נעשה משם כתר לאו"א. והנה נשאר וצי ת"ת התזותון של א"א וזה"י שכלו מגולים בלתי התלבשות וז"ש כי מים תזותונים בוכים פי' שג' ספי' אלו התזותונים שהם זה"י היו מגולין והיה אור שלהן גדול להיות שהם מגולות יותר מהאור של זרועות לפי שהם מכוסים תוך או"א. וז"ס ברוך כבוד ה' ממקומו ר"ת בכי"ם וזהו שהיו בוכים להיותן מגולין יותר מאור של זרועות כי הכלים הראשונים נתבטלו ונשברו מלהכנס האור בהם. ולתקן זה הוצרך המאציל להשות שכללו השוקיים דא"א בזרועותיו. זה"י שכלו בתוך וזג"ת שכלו תלת ג' תלת וגם וצי ת"ת התזותון המגולה נכלל בתוך וצי העליון ונצחו נכלל בוזסד והוא בגבורה ויסוד וצי הת"ת התזותון בוצי ת"ת העליון וכשעלו ליכנס זה"י בזרועות שהם וזג"ת הנזה גם האורות של מאנן תבירין

עלו עמהם. אבל דע כי לא עלה כל האור לגמרי אבל נשארו קצת ניצוצי הקדושה תוך הכלים הנשברים להיות וזיות לקליפה. ונמצאו שעלו אורות של הכלים הנשברים למעלה בוג"ת דא"א ואז מהם נעשה מציאות זו"ן בויבור או"א והיתה אמא מעוברת מהם ג' כלילין בג' כמ"ש בזהר וז"ב ד"ג. וצריך שתדע כי כשנכללו זה"י דא"א בוג"ת דא"א הנה היסוד דא"א אור שנכלל בוצי"ת הנה הוא שם מוציא הכל תוך הת"ת ואותו הכל נזלק לב' צדדים אותו של צד ימין נעשו מוויזין לאבא ואותו שבצד שמאל נעשו מוויזין לאבא ועי"ז שיש להם מוויזין נעשה התעוררות זווג לאו"א וזה הזוג הוא בלי מ" רק בתורת וסוד כמ"ש אמרתי עולם וסוד יבנה עי"ס מ"ש בזהר דף צ"ב כד סליק ברעותא וכו' ואו"א כשזווגים יש ג' כ בויזי נשיקין בתזולה נושק אבא לאבא ואז"כ אמא לאבא ואבא ממשיך הכל מאבא בעת הנשיקה כנודע בזהר הראות וכן בנשיקת אמר לאבא מושכת ממנו הכל הרי יש לאבא ב' נשיקים וב' הכלים כי בכל נשיקה יש בה ב' כללות או"א. והנה כל נשיקה נזלק לב' וכן ההכל נזלק לב' בערך מה שנתן ומה שקיבל וכן ג' כ באבא לכל א' וא' ב' נשיקים וב' הכלים עי"ז. והנה באבא יש תוספות הדיבור והוא שצריך לפייס בדבורו את אשתו בעת הזוג אך אמר אין לה דיבור כי התובעת בפה יוצאה שלא בכתובה וכנגד ה' בויזי אלו ב' נשיקים ב' הכלים ודבור א' הם ה' מוצאות הפה וזה הטעם שמיצנו נשמה לנשמה [הבאה מנשיקין] ודקות רווח ברווח הבאים מן הכלים אך בנפש לא מצינו נפש בנפש לפי שהנשיקים והכלים שהם כפולים יש בעבורם נשמה לנשמה הבאים מנשיקה וג"כ יש רווח ברווח

הבאים מן ההבלים אך הנפש היא באה מן הדבור והדיבור אינו כפול לכן ג' כ הנפש אינה רק נפש א' מן הדיבור דאבא. גם צריך שתדע כי הנשיקות הוציאו בוזי הכלים וזו"ג דו"א וחסד מאבא וגבורה מאמא ונצח מהבל דאבא והוד מהבל דאמא ות"ת דו"א נעשה מאותן נשיקים שנכללו אבא באמא ואמא באבא ומכללות כפל זה נעשה ת"ת דו"א כי גם הוא כלול וכפול מו"ו"ג ומכריע ביני

הן ויסוד דו"א נהנה מהבל הכולל והכפול מוד' הבלים דאבא באמא ואמא באבא ומל' דו"א נהנה מדבור אבא. וז"ס ה' בוזכמה יסד ארץ כי ע"י דבור הוזכמה נהנה המל' הנק' ארץ והרי נבאר ענין וק' דו"א לבד מהיכן ערשם והוויותם:

פרק ג סוד העיבור וניקה:

העיבור של אמא מו"ו"ן והנה מלת עיבור הוא ע"ב רי"ו ונודע כי ע"ב מהימין ורי"ו מהשמאל הוא שם אהי"ה דיודי"ן גימ' קס"א ושם ב"ן דההי"ן עולה רי"ג. אוז"כ תזלך שם אלהים אל מהימין דבינה ים משמאל ה' באמצע הרי רי"ו. ונודע כי ג' שות אלו אהי"ה וב"ן ואלהים שלשתן באים מצדה (נ"א מאמא). והנה דע כי ג' עיבורים הם א' עיבור של ז' וזדשים ב' עיבור של ט' וזדשים ג' עיבור של י"ב וזדשים וביאור הדברים כי עיבור של ט' וזדשים זה היה בעיבור הבינה מו"א ג' גו ג' וכ"א מהם נכלל ונתקשר בשלשתן ונצח נכלל ונתקשר בשלשתן שהם וזג"ת. והוד נכלל ונתקשר באותן הג' וכן יסוד נכלל באותן הג' זהו ג' כלולין גו ג'. ג' תתאין כל א' [נכלל] בכל

ג' עילאין הרי הם ט' בוחי של כללות וכנגדן הוצרך עיבור של ט' וודשים. עיבור ז' וודשים הוא שהוצרך לכללות זה"י דא"א ווצי ת"ת התוותן בוחי"ג ווצי ת"ת העליון דא"א כנ"ל וכללות זה היה לצורך א"א עצמו לפי שהיו זה"י מגולים הוצרך ליכלל עד"ז כדי שיצאו זון" א' על ידי כללות הזה וילבישו את זה"י דאריך אנפין. והנה כללות הזה הוצרך לו ז' וודשים לבד אך לצורך ז' א' נתוספו ב' וודשים שהם ט' כי א"א נשלם כללותו בז' וודשי' ולכללו' [ז"א] ג' ג' ג' הוצרכו לט' וודשים אך הנזקבא דז"א לא נשלמה עד תשלום כל י"ב וודש' כמ"ש בע"ה. ונבאר עתה ענין ז' וודשים דא"א הם כך כי ת"ת דא"א נכלל וצי תוותן בעליון לכן לא הוצרך ליכלל בכל ג' עילאין כיון שווציו הוא מכלל העילאין לכן נכלל בוחי העליון לבד והוא וודש' א' אך הנצחו הוצרך ליכלל בכל הג' עילאין כי הוא מדה בפ"ע וכולל מתוותנים וצריך ליכלל בכל ג' עליונים וכן הוד. הרי ששה וודשים לז"ה וודש' א' לת"ת הרי הם ז' וודשים וז"ס שאמרו רז"ל שמרע"ה נולד לו' וודשים כי הוא מבוחי ת"ת הזה שנכלל וצי בוחי העליון והם ז' וודשים. אך יעקב מיסוד א"א וגם הוא נכלל בוחי הת"ת העליון א"כ צריך יותר מז' וודשים וז"ס מ"ש בזוהר משה מלגאו שהוא ת"ת ויעקב מלבר שהוא היסוד. עיבור ג' של יב"ח הוא להוציא המל' וז"ס ואזר ילדה בת ר"ת י"ב כי הבת נולדה אזור יב"ח [י"ב ש"טים] ונשתתה שם יב"ח וזהו לשון ואזור מלשון ואזור עד עתה. וענין י"ב אלו הוא עד"ה הנ"ל כי נכללה גם המל' בכ"א מג' עילאין וז"ת והוצרכו לה ג' וודשים אחרים כי נכללו תוכלה ג' תוותנות זה"י בכל א' מג' אמצעיות והם ט' וודשים ואזור כך נולדה

המל' כז"ל ואזור ילדה הבת ונשתתה ג' וזדש"ם אזורים כדי לכלול בכ"א מג' אמצעיות הרי יב"ז:

ונזוזור לבאר ענין הכללות דא"א הנה כאשר עלה הנה"י דא"א לג' אמצעיות וזג"ת שלו עלו גם כן מובזר האורות של מאנין תבירין למעלה עמהם. ודע כי במעי אמא היה נכלל מה שהוא יותר זך וברור (ומזה נעשה פרצוף ז"א וכל נקודה מאותן הנקר' מאנין תבירין היתה כלולה מי"ס. והנה כשנתקן פרצוף א"א ואו"א עלה האור יותר זך) ומזה נעשה פרצופים הנ"ל ואמנם נשאר קצת אור שלא יוכל להתברר שהיה עב בלתי זך (והנה) מג"ר כוז"ב שבכל נקודה מז' נקודות תבירין ועתה כשנתקן ז"ן הובררו גם הג"ר של כ"א וא' מהנקודות אשר מהם נעשו פרצוף א"א ואו"א מהג"ר והיותר עב מהג"ר שלא יוכל לעלות בג' הנ"ל הנה הוא לוקחם ז"א לעצמו כי אע"פ שאינו ראוי לבווי' או"א ראויין הם לז"א ואז הובררו מהם אוכל מתוך פסולת ומכל ג"ר שבכל א' וא' מהז' נקודות נתהווה מהם רישא דז"א ג' מוויזין כוז"ב דיליה בהיותו בסוד עיבור במעי אמא כי אע"פ שעם הוא ג' כלולים בג' עכ"ז גם העובר יש לו ראש אפי' היותו במעי אמא. ואז"כ נתבררו ד' בווי' שהם וזג"ת מנקודות של ז' נקודות ומהם נתהווה גופא דז"א ונתברר מהם היותר זך וברור ע"ד הנ"ל בג"ר ונשארו ג' שהם הי"ס שבכל נקודה ונקודה שלא נתבררו כלל עד זמן היניקה כמ"ש בע"ה. ולפי שהם תותונים והקליפה נאוזות בהם מאד לכן לא יכלו להתברר עתה והנה ז"ס אשה כי תזריע וילדה זכר וטמאה ז' ימים והטעם לפי שז"א נשתתה בעיבור כדי להתברר ונתבררו בו ז' בווי' הנ"ל שהם כוז"ב וזג"ת וכשנולד ז"א אז

כל הדינין שהיא הפסולת הנשאר מו' בוזי' שלא יכלו להתברר יותר כי היא פסולת וכבר נברר האוכל ויצא הפסולת של ז' בוזי' בסוד דם נדה היוצא בעת הלידה לכן תטמא ז' ימים כנגד ז' קליפות ההם אך אם נקבה תלד שהם ז' קליפות אלו הנז"ל ועוד ז' קליפות אחרים שהם הפסולת הנשאר בהם גם מו' בוזי' המל' שיש בכל א' מהבוזי' הנז"ל כי הנקבה אינה רק אזור בירור הזכר לכן טמאה שבועיים י"ד יום ז' וז'. והנה אוז"כ בזמן היניקה כמו שהמינקת נהפך לה דם נדה לחלב כך אותם ג' של הי"ם שלא נתבררו בזמן העיבור כנז"ל והיו דינין כולם בסוד דם אבל עדיין היה אוכל בתוך הפסולת ולכן לא יצא בסוד הלידה כנודע אמנם נשאר בתוך האמא והוא להתברר שם באורך זמן היניקה ונתינת האוכל שבהם לבוזי' וחלב ומניקה אמא לז"א מוחלב זה כדי שיהיה שלם בכל קצוותיו. וזמן היניקה כ"ד וודש והטעם כי ההוד צריך להתמתק בוז' וודשים לפי שהיא כלולה בוז' עליונות והוא וז' וכן יסוד וז' וכן במל' וז' עד"ז הנז"ל ס"ה כ"ד וודש וע"י יניקה מבוזי' הי"ם זו נגדל ז"א כי בכ"ד וודש נתפשטו התלת שהיו כלולים בג' ונתגדלו והיו מו' קצוות. וא"ת והלא היו בג' כלילין בג' ואיך אמרנו שהג' ספירות הגז' נשארים תוך אמא בסוד החלב. אך הכוונה שלא נתבררו עד זמן היניקה כי אז הדינין שהיו בהם נתמתקו בסוד החלב המניקה אותן ואז ע"י החלב ההוא נגדלו בוזי' השוקיים וג' אחרונות שבו כי תוכלה היו וזכרים הרבה מבוזינתם ולכן היו ג' כלילין בג' ולא היו זכרים בהם ואזור שיעק ולקחז אותן בוזי' של הדין שבהם והובררו ע"י יניקה אז נשלמו ונגדלו רגליו כי לא נשארו תוך אימא כל ג' ספירות הי"ם רק הדינין שבהם שראויים

להתברר בסוד הדם הנחפך לחלב. והוא דוגמת הנער שכבר יש לו שוקיים ורגלים ואינו יכול להלך בהם עד שיונק ואז ע"י יניקה מתגדלים רגליו ומתחיל להלך בהם ובזוי' התפשטות מז' עלאין שהוא כלולים שם וזהו הגדלתן. אמנם יש לראות כי כל ב' שוקיים נבררים ע"י היניקה ונגדלין והרי נצחו הוברר בתוך העיבור אך הטעם כי בהדי הוצי לקי כרבא כי נ"ה בסוד תרי פלגי גופא וכיון שלא הוברר הוד גם בירור נצחו אינו מתגלה עד שיגמור הוד להתברר ביניקה. וסוד החלב הוא שם אהי"ה בבינה כזה כי אהי"ה דההי"ן פשוט ומלא ומלא דמלא אהי"ה אלף ה"ה יו"ד ה"ה אלף למ"ד פ"ה ה"ה ה"ה יו"ד ו"ו דל"ת ה"ה ה"ה הם אותיות חלב עם המלה והכולל. וכבר ידעת כי אהי"ה דההי"ן הוא בדעת ובת"ת ששם מקום השדיים ורדים בכל קו אמצעי. גם באופן אחר כי הלא דם נחפך לחלב והנה הדם הוא אזוריים של שם אהי"ה גימ' ד"ם כזה א' א"ה אהי"ה ותסיר ממנו ד' אותיות אהי"ה ויוזור גימ' זל"ב שהוא המלוי לבד. וסוד השדיים והרדים הם בסוד ויעבור כו' כי סוד ויעבור ע"ב מימין רי"ו מהשמאל הוי"ה באמצעיתא וכ"ו בבינה כי היא המנקת. והנה ע"ב ורי"ו הוי"ה גימ' עד"י שהוא השדיים גם נקרא רדים והם סוד אלהיים שבבינה שהוא א"ל מימינא מי" משמאלא ה' באמצעיתא תצרך א"ל שבימין עם דד ויהיה א"ל דד תצרך מי" משמאל עם דד ויהיה מי" דד וז"ס אל"דד ומי"דד מתנבאים במוזנה. והנה כאשר אמא היא מניקה לבנים אז נק' א"ל עד"י ע"ש השדיים המניקים בהם וכשעולה למעלה ומסתלקת מעל הבנים שכבר נגמר יניקתם אז נק' אמא אל עליון גומל וחסדים טובים שאנו אומרים בברכת אבות

וגומל מלשון ויגדל היכל ויגמל כי נגמרה זמן יניקה. וסוד אל עליון
הוא בינה כשעולה למעלה ושד"י הוא כשהוא מניקה בשדיים שלה
וכבר

ביארנו מה הוא שדי גם עליון הוא אוזורים דס"ג גימ' עליון ושם א"ל
הוא נגד הפנים דס"ג שם יא"י שבו גימ' א"ל וזהו א"ל עליון (גם
אהי"ה דיודין עה"כ וד' אותיות גימ' עליון) ונזוזור לבאר אות ה'
דבאמצעיתא הנשאר משם אלהים הנ"ל כי א"ל מימין מ"י משמאל
ה' באמצעיתא כנ"ל וביארנו כי א"ל מ"י הם ב' דדים בסוד אלד"ד
ומיד"ד וסוד ה' הוא הוולב שמתפשט בב' הדדים האלו לכן הוא
באמצע כי הוא מתפשט לדד ימין ושמאל והנה נמצא כי ב' מיני
זולב יוצאין א' לדד ימין וב' לדד שמאל וא"כ צריך שיהיה בה' זו ב'
מיני זולב והם באופן זה כי אות ה' יש לה ב' ציורין ד"ו ד"י גימ' כ"ד
גם אם תמלא ה' זו בג' מילואים שסימנם יה"א הוא גימ' י"ו ועם כ"ד
גימ' זולב וכל זה מהצור בלתי מנין הה' עצמה גם באופן אוזר ג'
ההי"ן במלוי ה"י ה"ה ה"א גימ' א"ל ועם ו' אותיות הרי ל"ו וג' אותיות
המילוי יה"א הרי גימ' זולב והרי ב' מיני זולב יוצאין מן ה' זו
שבאמצע הדדין של בינה ומן ה' זו מתפשטים ב' מיני זולב א' לדד
ימין וב' לדד שמאל:

פרק ד עיבור ב' והגדלת השלישים:

ועתה נבאר מ"ש בזהר פ' אזורי מות דס"ה בתר דינקה להו
אתעברת מנייהו פי' כי הנער אין לו דעת שלם עד שיהיה בן ט' שנים
ויום א' שאז ביאתו ביאה להיות דעתו שלם בסוד והאדם ידע את
זוה אשתו (ואע"פ שנשלם כל הפרצוף שלו) לכן אזור יניקה דז"א
וזר להתעבר באמא עיבור ב' כדי להיות לו מוויזין אע"פ שכבר
נשלם לו כל הפרצוף של ו"ק בימי יניקתו וכדי שלא תתמה מזה איך
יש עיבור ב' אזור היניקה הלא מבשרי אוזזה אלוה והענין כי כמו
שבמל' עולין נשמות של התותוננים בכל לילה כשאומר בידך
אפקיד רוויזי ומתעברת מהם ומתוודעים שם בסוד וודשים לבקרים
רבה אמונתך כך אמא עלאה אתעברת פעם ב' מנשות זז"נ
ומתוודעין בסוד מוויזין וודשים הניתנין להם. והנה בעלות זז"ן במעי
אמא אז עושין שם מ"ן אל הבינה לזווגה עם אבא וע"י זווג זה מולידין
ומורידין המוויזין לזז"ן. ונבאר עתה סוד גדלות ז"א כי הלא להיות ז"א
בעיבור ראשון ג' כלולין בג' במעי אמו. היה בוזי' אות ו' שבתוך ה'
של בינה ה' עילאה ובאות ו' זו יש פסיעה לבר וז"ס נקודת ו' הבולטת
בסוף הו' וז"ס נקודת המל' העומדת עם ז"א שהוא אות ו' בלתי ראש
בסוד ג' כלילין בג' ו' זעירא. וכשיוצא ז"א לזוויץ אז הוא בוזי' אות ו'
הנגלית בשם הוי"ה העומדת אזור ה' ראשונה ואז יש לזו הו' ראש
וראש הזה הוא רמוז לרישא דז"א כוז"ב בסוד הקטנות והיניקה לבד
כי עדיין איברים שלו דקים כקרני וזגבים (נ"ב וזגבים ג' ס"ג סוד ס"ג
שהם הנקודות) ואינם נקראי רק בוזי' ו"ק לבד אך עכ"ז יש לו ראש
של קטנות והוא ראש של ו' וו"ק שלו הוא התפשטות ו' שלו ודקות ו'
למטה בסופה הוא בוזי' מל' הכלולה שם עמו בזמן היניקה ג"כ:

ועתה נבאר בווי' הג' של הגדלות כי להגדיל אברים של קטן זה שהם קטנים כקרני וזגבים צריך שייכנסו זה"י דאמא תוך ו"ק דז"א ואז פרק עליון דנצח אמא מתוזבר עם ב' פרקין של וסד ז"א ועולין עד רישא דז"א ונעשית וזכמה שלו מג' פרקין ופרק אווד דהוד אמא מתוזבר עם ב' פרקין עלאין דגבורה דז"א ונעשית בינה שלו ג"כ מג' פ בראש הז"א. וז"ס מ"ש בזהר בק דרמ"א וסד וסדים גבורה גבורות כי פרק א' דנצח אמא שהוא קו ימין הנק' וסד נתוזבר עם ב' וסדים שהם ב"פ עלאין דווסד ז"א ונעשה ג"פ שהם ג' וסדים ונעשים מהם וזכמה דז"א ועד"ו נעשית בינה דז"א מן גבורה גבורות ועד"ו נצח נצחים הוד הודות שהם ב"פ תתאין דנ"ה אמא שאלו אינם נקראים וסדים וגבורות ומתוזברים עם נ"ה דז"א להשלימם כמ"ש בע"ה. וקשה כי כמו שאמרו וסד וסדים גבורה גבורות כו' למה לא אמרו ת"ת תפארות ג"כ. ונזוזור לענין כי כן עד"ו פרק א' דיסוד אמא נתוזבר עם ב"פ ת"ת עליונים דז"א ונעשה מהם דעת דז"א ופ"ב דנצח אמא נתוזבר עם שלישי א' הנשאר מג' שלישי וסד דז"א ועם שלישי עליון דנצח דז"א ונעשה וסד דז"א מג' שלישי. ופ"ג דנצח אמא יורדת עם ב"פ דנצח ז"א ונעשה נצח ז"א מג"פ. ודע כי כשיורד פ"א דנצח דאמא ונעשה וזכמה דז"א הנה לא ירד רק פ"ת דאמא כי כן סדר ירידתו ואז"כ כשרוצה ליכנס פרק אמצעי של נצח דאמא כדי לעשות וסד דז"א כלול מג"פ אז ירד פ"ת דנצח דאמא שהיה בתזלה בזכמה דז"א ויורד עתה אל הווסד ונשאר פ"א דנצח אמא בזכמה דז"א ואז"כ כשרוצה לכנס פ"ג דנצח אמא להשלים נצח ז"א הנה אז נכנס פ"ע דנצח אמא בזכמה דז"א ויורד פרק אמצעי דאמא

בוחסד ז"א ויורד פ"ת דנצחון אמא בנצחון ז"א ועל סדר זה נשלים קו ימין
 דז"א וכן עד"ז בקו שבמאל דז"א הנעשה מג"פ דהוד אמא ועד"ז בקו
 אמצעי דז"א הנעשה מיסוד אמא. הנה נמצא וחסד דז"א נעשה מן
 וזיבור ג' שלישים נפרדין זה מזה שהוא פרק אמצעי דנצחון אמא ופרק
 תותון דחסד ז"א ופ"ע דנצחון ז"א ומוזיבור שלשתן נעשה וחסד ז"א וכן
 עד"ז בגבור דז"א וכן בת"ת דז"א משא"כ בשום ספי' אחרת מי"ס
 דז"א כי אלו הולכים בבחינת שלישים נפרדין זה מזה. והנה נמצא כי
 הז"א בכ"א מי"ס הגדיל שלישי א' שלקח מבינה כי היה בו ב' שלישי'
 שלו ולקח שלישי א' מאמא ג"כ והדיל וכן בכל הי"ס שלו וס"ז
 שאמרו"ל כי הידור מצוה עד שלישי כי כך בז"א מגדילין בו שלישי
 ובוה תבין אם שלישי זה שארו"ל הוא מלגאו או מלבר והנה הטעם
 שכל ז"א נעשה ע"י שלישים אלו הוא סוד הפסוק וכל בשלישי עפר
 הארץ כי זון נקראים עפר בסוד הכל היה מן העפר ואפילו גלגל
 וזמה ואלו נמסדין בשלישים. ופי' הפסוק מי מרד בשעלו כו' כי
 ההפרש שיש בין מדידה לזרת שהמדה יש לה בית קיבול לקבל מה
 שנותנין לתוכה ולכן אחר שמרד מדה ראשונה זורק אותה מהכלי
 כדי לוזור פעם ב' למלאות המדה למדוד יותר אך הזרת א"צ לזרוק
 שום דבר כי אינו בוזי' בית קיבול כמו המדידה [ס"א המדה] א"כ פי'
 הפסוק כך ע"י מי"ס פי' הבינה אמא עלאה מרד בשעלו מים הם ב'
 מים תתאין ועלאין שהם זון שהפרישן והבדילן זה מזה בסוד ויבדל
 אלהים בין המים כו' וזה נעשה ע"י מדידת המדה שאחר שמלאו
 פעם א' מים בוזי' א' של מים עלאין הנה זורק מה שבתוך מדה זו
 ליתן אל ז"א ווזורת למלאות המדה פעם ב' של בוזי' מיין תתאין

אזורים לצורך הנזק. ולכן בענין ז"ן הזכיר לשון המדה שצריך להבדיל ולהפריש בין ז"ן וזה ע"י מדה המתמלאת וזוהרת פעם אחרת להתמלאות מיין תתאין משא"כ בזרת כי כולו לצורך ז"א הנק' שמים כי מ"י שהוא בראש הפסוק תיכן השמים בזרת. וענין תוכן הוא שנותן קצבה וגבול ותחום וע"י הזרת מדד בו ואמרה עד כאן יהיה גבול מוח וזכמה וע"כ יהיה חסד וע"כ יהיה נצח ועד"ו בקו שמאל ובקו אמצעי ואזר כך וכל בשליש עפר הארץ פירוש כי מדדה הבינה בשליש עליון של ת"ת דז"א שהוא מקום הזוהר ושם בשליש ההוא יוצאת מדת מל' נק' הנק' עפר הארץ כנז' באדרא דנפקי מבין וזוהרי מבין תרין דרועין דיליה. וז"ס המזוזה שהיא המל' כי מזוזה ג' אדנ"י וראוי ליתנה בסוף שלישי עליון של הפתח לרמוז אל המל' שיצאה בשליש עליון של ת"ת דז"א בסוד והיה שדי בצריך שהוא שם שדי המגין מהקליפות הנקרא צרי"ך כי לכך יצאה המל' שהיא המזוזה באזורי ז"א כדי שלא יהיה אויזה אל הקליפות באזורי כנז"ל לכן יש כח בשם שדי להבריוז הקליפות שהם צרי"ך (שדי ר"ת שומר דלתות ישראל):

דברי יעקב צמח מ"כ דרוש התפשטות נה"י דא"א בז"א להגדילו ורצוני לסובכו לכאן והוא ביאור נאה::

הנה המזוין דז"א נעשין מנה"י אמא וכך סדר הבנין כי הלא כל מדה יש בו ג' פרקין ויורד פ"ת דנצח אמא במקום שעתידי להיות וזכמה דז"א ועולין שם ב"פ דחוסד ז"א ונעשים וזכמה מג"פ ואז"כ יורד פרק אמצעי דנצח אמא במקום וזכמה דז"א ונדרוזה משם פ"ת ונשאר פרק

אמצעי בוחמה דז"א ופ"ת יורד בוחסד ז"א ועולה שם פ"ע דנצח ז"א ונעשה חסד של ג"פ. אוז"כ יורד פ"ע דנצח אמא במקום וחכמה דז"א ופ"ב דנצח שהוא בוחמה נדוזה משם ויורד בוחסד שלו ונדוזה משם פ"ת ופרק זה התוותן יורד בנצח ז"א ונעשה נצח ז"א מג"פ. והנה ההוד הוא קו שמאל ונעשה בינה שלו מהוד אמא ויורד פ"ת ההוד אמא במקום בינה דז"א ועולין שם ב"פ דגבורה דז"א ונעשה בינה שלו מג"פ אוז"כ יורד פרק אמצעי ההוד אמא במקום בינה דז"א במקום אותו פ"ת ההוד אמא ויורד פ"ת בגבורה ועולה שם פ"ע ההוד ז"א ונעשה גבורה שלו מג"פ. אוז"כ יורד פ"ע ההוד אמא במקום בינה דז"א ונדוזה משם פרק אמצעי ונשאר פ"ע בבינה שלו ופרק אמצעי יורד בגבורה שלו ונדוזה משם פ"ת בהוד [ס"א ההוד דאמא בהוד דז"א] ונעשה הוד שלו מג"פ. והנה היסוד הוא קו אמצעי ויורד פ"ת היסוד אמא בדעת ז"א ועולין שם ב"פ דת"ת שלו ונעשה דעת שלו מג"פ אוז"כ יורד פ"ע היסוד אמא בדעת ז"א ונדוזה משם פ"ב ונשאר פ"ע בדעת ופ"ב יורד בת"ת דז"א בשליש עליון. אמנם נגד היסוד דז"א אין בו לבוש מצד אמא בפטות והטעם כי גם מוויזין אי לו כי ה"ז נתפשטו עד ההוד דז"א וז"ס אמא עלאה עד הוד אתפשטת אך עכ"ז מהארת התפשטות ה"ז מתקבץ הארתם ביסוד ונק' כל וכמו שקבל הארץ הווסדים כך מתפשטים הארת הלבוש שלהם מנה"י דאמא ומכח יסוד דאמא אשר בו גוונים הווסדים (כן) ברישא דז"א יורד משם ומעטרה שלו מאיר עד היסוד אשר בו ונוזור לענין כי ע"ד שביארנו שנתפשטו ג"פ דנצח דאימא בקו ימין דז"א וכן ג"פ הוד בקו שמאל דז"א ג"כ נתפשט יסוד דאמא בקו

אמצעי באופן זה כי מפ"ע דיסוד אימא נתוזהר עם שני פרקים עליונים דת"ת דזעיר אנפין ונעשה מהם דעת דז"א מג"פ וכן פ"ב דיסוד אימא נתוזהר עם פ"ת הנשאר מת"ת ז"א ועלה שם פ"ע דיסוד ז"א ונעשה ת"ת דז"א מג"פ ואמנם יסוד דז"א נשארו בו ב"פ לבד כי יסוד אמא הוא יסוד נוק' קצר ואין בו רק ב' שלישים ושליש א' יורד לדעת ז"א וא' לת"ת דז"א ונמצא שאין מה ליתן ליסוד דז"א מוזלק אמא כלל ונשאר בבוזי ב' שלישים לבד משא"כ בכל שאר הספי' שיש ג' שלישים בכל א' מהם ע"י שלוקוחתם מאמא וז"ס ויהי יוסף יפה תואר ויפה מראה ר"ת יתו"ם כי נשאר יתום מאמא שהיא בינה כי שאר הספי' אמא עומדת עמהם משא"כ ביסוד והנה סדר התפשטות הג"ל הוא כך כי תזלה נתקן וזכמה דז"א ע"י פ"ע דנצח אמא ואז"כ בינה עד"ז ואז"כ דעת ואז"כ וזסד ואז"כ גבורה ואזר כך ת"ת ואז"כ זו"ה ואז"כ יסוד ואז נשלם הגדלת דז"א ע"ד הג"ל:

פרק ה' מוויזין וצלם דז"א:

ועתה נשלים לבאר הגדלות דז"א ומ"ש בזוהר בתר דינקת להו אתעברת מינייהו ובוזי' המוויזין שכלו ובוזי' הצלם גם מ"ש בזוהר כי או"א ירתי תרין עטרין לבנייהו. והעני הוא דע' כי בדיקנא דא"א יש תרין מוזלות מוזל עליון נוצר וזסד שהוא תיקון וז' מוזל תוזתון ונקת שהוא תיקון הי"ג והנה אבא יונק ממוזל וז' עליון ואמא ממוזל תוזתון והנה בטש מוזל עליון במוזל תוזתון ומכוח בטישה זו שאין אנו יכולים לפרש פי' בטישה זו מה ענינה ואז יוצאין משם ה"ז ממוזל עליון וה"ג

ממזל תזוזתו ואז מזל עליון נותן אותן וה"ז דיליה לאבא ומזל התזוזתו נותן וה"ז דיליה לאבא ואזרי שקבלו או"א וזו"ג אלו מב' מזלות אז מזדווגים או"א ואז נותן אבא ה"ז לאבא ואז נכללין הזו"ג במעי אבא. והנה כאשר או"א מזדווגים הנה זולת הזו"ג שקיבלו כנ"ל הנה אבא מוציא טיפה ממוזין שלו ונק' וזכמה ואבא מוציא הטיפה הנק' בינה וכל אלו מתערבין במעי אבא והם י"ב בוזי וזו"ב ה"ז ה"ג נמצא מאבא יצאה וזכמה וה"ז ומאבא יצאה בינה וה"ג. וכולם מתערבין במעי אבא גז"ס בתר דינקת להו אתעברת מנייהו. פי' כי אזור היניקה מתעברת אבא ממוזין אלו של זו"ן. ואלו הזו"ג הם ב' עיטרין הנז' בזהר דירית או"א לבנייהו. והנה כאשר אבא יולדת ממוזין אלו הם נעשין בוזי ד' ממוזין שהם זו"ב וזו"ג וז"ס. הם של צלם כי אותיות צלם הם מתתא לעילא ום זו כנגד ד' ממוזין כי כ"א מהם כלול מי'. ואז"כ אבא עלאה מלבשת וכולת אלו הד' ממוזין תוך זה"י שלה וזכמה בנצו. בינה בהוד וזו"ג ביסוד. ומרכנת ומשפלת עצמה ונכנסת תוך ז"א עם הממוזין האלו כי ז"א אינו יכול לקבל ממוזין אלו לרוב גדלות אורם אם לא אזור התלבשות תוך זה"י אבא ואז נכנסים נצו דאבא ובתוכו מוזה וזכמה בוזכמה דז"א והוד דאבא ובתוכו מוזה בינה בבינה דז"א ויסוד דאבא ובתוכו מוזה וזו"ג בדעת ז"א ונמצא כי קודם התלבשותם היו ד' ממוזין שהם סוד הם דצלם ואזור התלבשותם שנכללו וזו"ג ביסוד אבא ונעשה ג' ממוזין שהם ל' של צלם הבאה אזור הם מתתא לעילא. ובוזי ל' זו הוא אזור התלבשות הממוזין בזה"י דאבא. והנה אזור שנכנסו זה"י דאבא ובתוכן הממוזין כנ"ל ונכנסו בראש ז"א אז נגמר צ' של צלם כי שם

הוא בוזי צ' כי מוויזין אלו אינם נשארין ברישא רק בכל גופא מתפשטים שהם וזב"ד וזג"ת זה"י. הרי צ' ומתחלה היה ו"ק וע"י מוויזין אלו נגדל בבוזי צ' ע"י כניסת זה"י דאמא עם המוויזין שבתוכם בתוך ז"א וכנ"ל בסוד הגדלת השלישים של ז"א ואותו הדרוש שייך עתה. כי ע"י אלו המוויזין הגדיל ז"א. גם צ' של צלם באופן אחר כי עתה נעשה דיקנא דז"א בט' תיקונים:

ונבאר עתה ט' תיקוני דיקנא מהיכן נעשו והענין כי הלא כבר ביארנו כי ג' מוויזין וזב"ד נתלבשו תוך זה"י אמא ואז"כ נתלבשו תוך הכלים של ג"ר דז"א הרי הם ט' בוזי ומכזם יצאו ט' ת"ד דז"א. ואמנם כבר בארנו כי תרין עטרין דאז"א הם ה"ז וה"ג שבתוך היסוד ונעשה דעת דז"א והכוונה כי יסוד דאבא נק' וזסד ע"ש שהוא מימינא ויסוד דאמא נקרא גבורה ע"ש שהיא משמאלא לכן נק' וזו"ג תרין עטרין ע"ש המקום שמהם יצאו. ודע כי מ"ש לפעמים מל' דאבא או מל' דאמא הפי' כי עטרת דיסוד אבא אשר הם סוד מילה ופריעה. יסוד ועטרה. הגה עטרה זו אנו קורין אותה מל' דאבא. וביסוד אמא יש בה נקודה אחת הנקרא נקודות ציון. והב' עטרין הם מורישין לבניהם וז"ן כדי שיזדווגו יחדו. וז"ס בעטרה שעטרה לו אמו ביום וחתונתו ומ"ש בעטרה לשון יויד ולא אמר בעטרות אחר שהם ב' עטרין הטעם לפי שהזו"ג תחילה הם נפרדין ונחלקין לב' מוויזין בסוד ב' דצלם ואחר שיתלבשו תוך זה"י של אמא אז נכללין הזו"ג תוך יסוד אמא ונעשים וזד מוויזא סוד ל' דצלם. ואז נקרא וזד עטרה וזהו

בעטרה שעטרה לו אמו לשון יחיד וזה סוד ע' של תפילין של ד' ראשין ושל ג' ראשין שמתזלה היו ד' מוויזין ואו"כ געשו ג' מוויזין לבד. וז"ס שהקב"ה מניח תפילין בכל יום פי' שאו"א לא מתפרשין לעלמין לתת וזיות ומוויזין (ג"א ומוזין) לזו"ן כדי שיוזיו העולמות אמנם לתת להם עטרין כדי שיזדווגו זו"ן אינו תלוי אלא במעשינו הטובים ובתפלתנו וביוזוד ק"ש ואז מתעברת אמה ומעטרת לז"א בב' עטרין שהם סוד וזו"ג וז"ס שהקב"ה מניח תפילין:

שער הכלים (המשך)

פרק ו' ירידת הזו"ג:

ועתה נבאר ענין הזו"ג כי הם ה"ז וה"ג וז"ש ובדעת וזדריים ימלאו כי הם י. וה"ז שבדעת מתפשטים לה"ז שהם מוסד דז"א עד הוד שלו וה"ג הם יורדין ביסוד ושם נתנין בפקדון לתתם לזוק' וז"ס והיה האוכל לפדון לארץ וזיכוק המוסדים באופן זה הוא. כי ג' ווסדים ניתנין לזוג"ת אך ווסד של ת"ת לא היה מכוסה כי אם שליש א' משא"כ בזרועות שהוסדים שבהם סתומים ומכוסים לגרי ג' ב' ווסדים של ז"ה כולם מגולין לגמרי כי יסוד אמה אשר המוסדים מכוסים בתוכו אינו מגיע רק עד שליש עליון של ת"ת ואפי' עד כאן

לא היה מגיע לפי שהוא יסוד הנזקבא והוא קצר מאד. אך על כ"ז כשמרכנת עצמה מגיע עד שם נמצא כי ב' וחסדים ושליש א' מה מכוסים וב"ז וב' שלישים הם מגולים ולכ היו ב' החסדים [ס"א ולכן היה ענין הזה כי החסדים] המגולים אורם כפול מן המכוסים כפליים וכל שלישי מספיק לב' שלישים המכוסים לכן ב' שלישי ת"ת המגולים מספיק שלישי לבד לעצמו ושליש ב' לעשות רישא דנזק' מבין וזדוהי כנזכר באדרא. וב"ז המגולין דנז"ה נכפלים ג"כ ונציין מספיק לו"א ומוציין נעשין תרין מוויזין לנזק'. והנה כאשר וזרדו ה"ז וה"ג מיסוד אמא עד יסוד ז"א ושם נתקבצו כולם וע"י קיבוץ זה כאשר וזוירין החסדים לעלות מתתא לעילא בסוד או"מ מבחוץ. כי דרך ירידה בתוך היסוד הוא או"פ ועתה עולין מבחוץ ליסוד אמא באו"מ. והנה עם מ"ש כי הוסד המגולה הספיק הוציאו לבד א"כ עתה שגם הב"ז ושליש המכוסה נתגלו עתה בסוד או"מ א"כ גם הם נכפלים לב' וא"כ וציים מספיק להם עצמן לב' זרועות ולשליש הת"ת והוציאו אותה"מ עלה למעלה. כיצד שלישי הוסד דזרוע ימין עלה לזכמה ושליש ווסד דזרוע שמאל עלה לבינת ז"א. ווצי שלישי לדעת ז"א לצד הוסדים ווצי שלישי לדעת ז"א לצד הגבורות:

והנה הטעם שזכ"ד דז"א מספיק להם שלישי א' לבד לכ"א מהם וזג"ת נ"ה ז"א צרי שלישי ווצי לכ"א. הטעם הוא לפי שהזו"ב היו מתוילה בדעת דז"א ושם הניחו רושם שלהם והוא הארה גדולה מבזו"י כל אלו הזו"ג ומתקבצים יחד לכן מספיק אותה הארה (ר"ל

רושם) לו ולשכנו ולכן א"צ חב"ד דו"א רק שלישי א' דחוסד לבד
 לכ"א מהם מש"א"כ בשאר ספיר' דו"א. והנה לעיל אמרנו כי מב'
 שלישי חוסד המגולים דו"א בת"ת בו הספיק שלישי לעצמו ושלישי
 האזור נעשה כתר דוק'. דע כי וצי' לבד הספיק לכתר דוק' ווצי'
 שלישי נעשה כתר דו"א עצמו ואדרבא יותר מוציו עלה לכתר ז"א
 ופחות מוציו ניתן לכתר דוק'. והנה עדיין נשאר בוי' שלישי המכוסה
 שבת"ת כי עתה בוזרת הוסדים בבוזי' או"מ נכפל אורו לב' ג"כ ווצי'
 אור שלו עלה ג"כ לכתר ז"א עם וצי' שלישי תוזתן דת"ת כז"ל ויש לו
 עתה ג"כ אל הכתר שלישי דוגמת חב"ד המווצין. גם כתר של ז"א
 נעשה מוצי' ת"ת התוזתן של אמא כי מנה"י שלה נעשה ג' מווצין
 ושאר גופא דו"א:

פרק ז:

ועתה נבאר ענין פרצוף דוק'. כי כמו שהז"א נעשה גידולו מנה"י
 דבינה ווצי' ת"ת התוזתן גם דוק' נעשית מוצי' ת"ת התוזתן ומנה"י
 דו"א כמ"ש. והנה רישא דילה נפקא מאזוריו ולא פב"פ והטעם הוא
 כי אזוריים הם דינין ויש בהם אויזה לוויצונים ולכן נדבקו
 האזוריים יחד שלא יתאווזו בהם הוויצונים וז"ס השיב אזור ימינו
 מפני אויב (כי המל' נקר' ימין כמ"ש הכתוב נצבה שגל לימינך וגו').
 וא"ת א"כ היה ראוי שתצא נוקבא יותר עליונה שזה בכל אורך
 פרצוף ז"א שלא יאווזו הוויצונים בכל קומתו. התשובה הוא כי

ברישא דז"א אין יכולים הוויצונים להתאווז רק לתתא ממקום שהווסדים מתגלים שלכן שם יוצאת נוקבא לכסות האווריים. ובזה תבין עני שבועות ונדרים כי מאוחר שהשבועה הם כנשבע במלך עצמו שהוא מל' והנדרים הם כנודר בוויי המך שהוא בינה הנקרא וויי המלך בסוד תפילין הנקרא וויים כנודע א"כ למה השבועה וזמור מנדר. והטעם הוא כי למעלה נגד בינה אין אוויה לוויצונים כ"כ אבל לתתא במקום מל' שם סביב רשעים יתהלכון וניתן להם כוז גדול להתווק ולהתאווז שם לכן עונשו מרובה. גם בזה תבין למה נדרים וזלין ע"ד מצוה משא"כ בשבועה. והטעם לפי שהנדרים למעלה בבינה והם גבוהין מן המצוה לכן וזלין עליהם וז"ס התרת נדרים בליל יוה"כ לפי שבאותו יום אנו (מעלין) [ס"א עולים] עד הבינה ויש לנו יכולת להתיר נדרים אשר שם. אך השבועה היא במל' לכן אינה וזלה על המצוה. ונזוור לעני כי משליש א' דת"ת דז"א המגולה נעשה ב' כתרם לזו"ן והנה מג"פ דנצח ז"א נעשה קו ימין דנוקבא ג"ס וזו"ן. ומג"פ דהוד נעשה קו שמאל שלה בג"ה. ומג"פ דיסוד דיליה שהוא ארוך להיותו דכורא לכן ממנו נעשה קו אמצעי דנוק' דת"י שבה. ובזה תבי סוד המעשר כי העשירי יהיה קדש לפי שהנוק' לה היה בה מתוילת רק נקודה א' לבד שהיא המעשר שלה וזהו ערשה ועיקרה ושאר הט' ספי' באו מבחוץ ממה שקבלה מז"א ע"ד הג"ל כי בתזלה כשיוצאה אווריי ז"א או יצאה בסוד נקודה כלולה מי' ואז"כ נתפשטה נקודה זו בכל י"ס דילת ע"י מה שקבלה מז"א א"כ נקודה זו היא עיקר ונקודה זו נק' מעשר והיא נקודה עיקרית. והנה הפנימיות של המוויין שבה נעשה מאותן

החוסדים המגולים בנ"ה שבו המיותרין ועודפין כנ"ל והדעת שבה מה"ג שהיו פקדון ביסוד ו"א כנ"ל וז"ס דעת של גשים קלה פי' ק"ל ה' כי ה"ג הם ה' היוו"ת והם ק"ל אך דעת הו"א מה"ז וה"ג והנזקבא אין לה רק וזצי דעת שלו שהם ה"ג לבד ואז"כ מתפשטים ה"ג שבה מוסד עד הוד שבה ואז"כ כללות כולן נכנסו ביסוד שלה דוגמת ה"ז המתפשטים בז"א. ואלו ה"ג הנכללין ביסוד שלה הם מועילין לה למ"ן שלה (נ"א הם מעלין המין שלה) וז"ש בזהר כי דינן דנזקבא ניווין ברישא ותקיפין בסופא לפי שהוויין שלה הנקראים רישא הם גשים מהחוסדים מגולים שלקות מנ"ה הו"א ולכן דיינן דיכלה ניווין ברישא כי החוסדים ממתקין אותן ותקיפין בסופא כי הגבורות מתפשטין בסופא. אך דינן דדכורא תקיפין ברישא שאין שם התפשטות החוסדים אבל מוסד שבו ולמטה יש התפשטות חוסדים לכן ניווין בסיפא:

פרק וז סדר כניסת פרקי הצלם בז"א ע"פ השנים:

ועתה נחזור לבאר ענין ראשון. ובזה תבין מה שארז"ל הפעוטות מקוון מקוון במטלטלין מבן ו' שנים ויום א' ובן ט' שנים ביאתו ביאה ומבן י"ג ויום א' אז הוא גדול. והענין כי כשנכנסין המוויין שהם נה"י דבינה תוך הו"א הם יורדין תזלה לו' ספי' שבו שהם כוז"ב דוז"ג והם ו' שנים. ושליש עליון דת"ת שהוא מכוסה הם ו' שנים וד' וזדשים וכולם בזוי' מכוסים אז"כ כשיווירים החוסדים בסוד או"ז דרך ספי'

אלו עֲצָמָם הֵם ו' שְׁנִים וד' ווד־שִׁים אֲזוּרִים הָרִי הַכֹּל י"ב שְׁנִים ווד' ווד־שִׁים. וְהַטָּעַם שֶׁאֵלּוּ הַפְּרָקִים יִרְדּוּ קוֹדֶם בּו' סְפִי שֶׁל ז"א מִבְּפָנִים הוּא כְּדֵי לְהַגְדִּילוֹ וְהַטָּעַם שֶׁיִּרְדּוּ מִכְתָּר הַזּוֹסְדִים מִפְּנֵי שֶׁמִּכְתָּר הִיָּה הַטָּפָה וְהִנֵּה הֵם הו' שְׁנִים וד' ווד־שִׁים שֶׁהִיוּ בְּסוּד יִרְיָדָה וז"ס שֶׁלֹּא נִתְּבַרַךְ יַעֲקֹב עַד שֶׁהָיָה בֶן ס"ג שָׁנָה כִּי עַד שָׁם הָיוּ זּוֹסְדִים מִכּוּסִים וְשָׁם נִתְּגַלּוּ בְּסוּד הַבְּקִיעָה שֶׁנִּבְקַעַ. וז"ס אוֹתִיּוֹת יַעֲקֹב יִבְקַעַ כִּי הו' שְׁנִים כֹּל א' כָּלּוֹל י' הֵם ס' הֵם הו' ס' כּוֹזֵב ד"ו וז"ג וְעוֹד שְׁלִישׁ הַמְּכּוּסָה הוּא ג' שְׁנִים אֲזוּרוֹת שְׁלִישׁ מִי שְׁנִים וְהַכֹּל ס"ג וז"ס שָׁם ס"ג שֶׁהוּא בְּבִינָה כִּי בִינָה מִתְּפַשֵּׁט עַד הַזּוֹהַר דו"א וְשֶׁהוּא ס"ג שְׁנִים כֹּזֵל. וְהִנֵּה אֲזו"כ וְזוּרֵי הַזּוֹסְדִים לְעֵלּוֹת מִבְּזוּזִין בְּסוּד אֲזו"מ כְּדֵי שֶׁיִּקְבֹּל הַז"א הָאֶרֶץ אֲזו"א דֶּרֶךְ פָּנִים בְּפָנִים כִּי תוֹזִילָה בִּירְיָדָה הָיוּ הַזּוֹסְדִים מִכּוּסִים וְכִבּוּ שֶׁהִבְרִיָּאָה אֵינָה מִקְבֵּלָת מִהַאֲצִיל אֲלֵא ע"י מִסַּךְ כֶּן ז"א לֹא הִיָּה מִקְבֵּל מֵאֲזו"א רַק ע"י מִסַּךְ כִּי הָיוּ הַזּוֹסְדִים וּמִזּוּזִין שֶׁלּוֹ כּוֹלֵן מִכּוּסִין תּוֹךְ מִסַּךְ נִה"י דְּאֵימָא וז"ס יוֹצֵר אֹר וְבוֹרָא וְזוֹשֶׁךְ יוֹצֵר אֹר גִּילּוֹי וְבוֹרָא וְזוֹשֶׁךְ לְהִיּוֹתוֹ מִסַּךְ כִּי עַד וְזוֹהַר דו"א יוֹרְדִין הַזּוֹסְדִים מִכּוּסִי וְכֵאֵן מִתְּגַלִּין לְצוֹרֶךְ עֲצָמָן וְעֵתָה אֲזוּר שֶׁנִּתְּגַלּוּ וְזוּרֵי הַזּוֹסְדִים מִבְּזוּזִין בְּסוּד אֲזו"מ כְּדֵי לְהֵאִיר לוֹ בְּדֶרֶךְ אֲצִיל בִּלְתִּי מִסַּךְ כָּלּוֹל. וְזוּזוֹר לְמִשְׁלֵי לְעִיל כִּי בִּירְיָדָתָן וּבְזוּזָרְתָן הוּא י"ב שְׁנִים ווד' ווד־שִׁים וְצָרִיךְ ד' ווד־שִׁים אֲזוּרִים לְהַשְׁלִים י"ג שְׁנִים וְהֵם מִהַשְׁלִישׁ הַמְּכּוּסָה שֶׁזּוּזוֹרִין בְּסוּד אֲזו" ויום א' הוּא אֹר שֶׁבִין וְצִי ת"ת בִּינָה לְגַלְלָת דו"א הָרִי י"ג שְׁנִים ויום א'. אוּ בְּאֹפֶן אֲזוּר כִּי הֵלֵא זְמַן הִינִיקָה ב' שְׁנִים וְכֵד' שְׁנִים אֲזוּרִים נִכְנָסִים ב"פ דְּנִצּוֹן אֲמָא וּב"פ דְּהוּד אֲמָא בְּרִישָׁא דו"א הֵם ו' שְׁנִים וְהֵם סוּד הַפְּעוּטוֹת מִבֶּן ו' שְׁנִים ויום א' שֶׁהוּא תּוֹזֵלָת

כְּזִיסַת פ"ת שֶׁל יסוד דאמא בדעת ז"א לכן כיון שְׁנִכְנַס דבר מועט מן הדעת לכן מקוון מקוון במטלטלין לבד שֶׁהֵם נִגְד ו"ק המטלטלין מרוזמים לדין ומדין לרוזמים כפי מעשינו. ומו' שְׁנִים עַד ט' שְׁנִים הֵם ג' שְׁנִים אוזרים ואז נִכְנֵן ב"פ עֲלִיוֹנִים הִנָּקְרָא יֶרֶכִין דנ"ה דבינה ופ"ע דיסוד בינה כי אי שְׁעוּרוּ רַק ב' פִּרְקִים והנה כבר נִכְנַס שְׁלִישׁ א' ביום א' היותר עַל ו' שְׁנִים ואז נִק' פִּעוּט ועתה נִכְנַס פ"ב שֶׁל היסוד הרי ט' שְׁנִים ויום א' לכן ביאתו ביאה כי כבר נִכְנַס כֹּל הדעת שֶׁלוּ אֲבָל אֵין בִּיָּאָה זו מועלת להתעבר הנזקבא עַד שִׁיְהִיָּה בן י"ג שְׁנִים ויום א' שֶׁהֵם סוד וזרת הוֹסְדִים לַעֲלוֹת בְּאֹר הוֹזוֹר. והג' שְׁנִים הוּא עֲלִיית שְׁלִישׁ הוֹסֵד דְּזָרוע ימין אל הוֹסְמָה וְשְׁלִישׁ דְּזָרוע שְׂמָאל אל הַבִּינָה וּב' וּצְאִי שְׁלִישׁ בְּדַעַת הָרִי הֵם ג' שְׁנִים וְשִׁנָּה הָרִי הוּא נִגְד שְׁלִישׁ ת"ת הַמְּכֻסָּה אֲשֶׁר נִתְגַּלָּה עֲתָה וְנִתְגַּדַּל וְעָלָה לְכַתֵּר ז"א הָרִי הֵם י"ג שְׁנִים ויום א' הוּא אוֹתוֹ שֶׁבִין וּצְי ת"ת בִּינָה לְגַלְגַּלַּת דו"א ויורד מִמְּקוֹמוֹ עַד שֶׁם הוּא יום א' או ג' כֹּךְ אוֹתוֹ מוֹעֵט שְׁעָלָה יוֹתֵר מוּצְי שְׁלִישׁ הַמְּגֻלָּה דת"ת ז"א אֵל הַכַּתֵּר שֶׁלוּ וְזֶהוּ יוֹם א' אֲךְ הַנִּזְקָבָא הוּא פְּזוּזָה מוּצְי שְׁלִישׁ בְּכַתֵּר שֶׁלָּהּ וְהָרִי נִשְׁלָמוּ י"ג שְׁנִים ויום א':

פֶּרֶק ט זמני גדלות נזקבא דו"א:

וְעֲתָה נִבְאָר בּוּזִי נִזְקָבָא דו"א בִּג' זְמָנִים דו"א כְּשֶׁהִיָּה בְּעִיבּוֹר תִּלְתָּ כְּלִילָת בְּתִלְתָּ. וְזָמֵן יִצְקָה. וְעִיבּוֹר ב' דְּגִדְלוֹת ז"א מֵהָ הִיתָה אֵז

הזקבא. והנה כבר ידעת כי א"א הא נשמה לכל האצילות ומתפשט ומתלבש בכולו וכבר ביארנו כי או"א הם עד וצי ת"ת דא"א וזו"ן משם ולמטה. והנה בעיבור א' דתכב"ת כבר ביארנו כי גם א"א עצמו העלה נה"י ווצי ת"ת תוזתון שלו ונכללו בוצי ת"ת עליון ובזו"ג שלו ואז נכלל ז"א ג"כ ג' כליל בג' ואז נוק' שהיתה נקודה לבד נגדלה כשיעור יסוד דז"א הנקרא ישראל. וכבר ידעת כי היסוד נק' רובע ישראל פי' רביעי של ת"ת הוא מדת היסוד כי שיעורה דגופא ד' בריתות הוא והמל' היתה רביעית היסוד וכשנתעלו ועלו יסוד ומל' ונכללו למעלה בוצי ת"ת כנ"ל הנה היסוד נגדל ונעשה כמדת ת"ת עצמו ונגדלה מל' כמדת היסוד כולו שהיה בתזלה רובע ישראל רביעית הת"ת ואז"כ ביניקה נגדלה המל' כמדת הת"ת ממש אוז"כ בגדלות המוויזין נתגדלה גם היא ונעשה פרצוף שלם. ודע כי בוצי ת"ת דא"א עד סוף היסוד דא"א נעשה נשמה לז"א ומעטרת יסוד דא"א נשמה לזק' דז"א נמצא כי א"א מתפשט ומתלבש בכל אצילות כולו ואור א"ס עובר בתוך א"א ועליו נאמר ואתה מוויזה את כולם כי הוא מוויזה כל העולמות בהתלבשו בתוכם כנ"ל:

פרק י' דרוש יעקב ומשה מיסוד דאבא:

והנה כמו שבאירנו לעיל שיש צלם דאבא וב' אותיות ל"ם לראשו דז"א כך יש בוזי צלם אבא על ראש ז"א והם סוד וזו"ב וב' עטרין מתלבשים בנ"י דאבא ונעשה מהם בוזי צלם דוגמת אבא ממש.

ואו"כ מתלבשים זה"י דאבא תוך זה"י דאמא באופן זה כי בינה דוזכמה מתלבשת בנצח אמא ובינה דאמא בהוד אמא נמצא שיש להם ב' בינות וז"ס כי לא עם בינות הוא וזכמה דאמא תוך הוד אבא וזכמה דאבא בתוך נצח דאבא והם ב' זכמות וז"ס זכמות בזו"ן תרונה. והת"ג דאבא הם וחסדים דאמא והת"ג דאמא נכנסין ביסוד אמא וה"ו דאבא מן הווסדים שלו וה"ו דאמא הנעשים גבורות דאבא נכנסין ביסוד אבא הם ג"כ ב' דעות כי אל דעות ה'. והנה זה"י דאבא מתלבשים בנה"י דאמא והנה היסוד דאבא הוא דוכרא והוא ארוך ויסוד דאמא הוא נוק' והוא קצר וא"כ כשמתלבש יסוד אבא ביסוד אמא נמצא כיון ששיעור יסוד אמא הוא שיעור שלישי א' א"כ יוצא יסוד אבא וזו"ן ליסוד אמא שיעור ב' שלישיים מגולים ונמשך יסוד אבא עד סוף יסוד ז"א עצמו וז"ס הכל הכלים פי' הכל הכולל ב' הכלים כי הכל היוצא מיסוד דז"א הם ב' הכלים א' שלו וא' של יסוד אבא והנה מן האור הגדול של הווסדים שבתוך יסוד אבא שמתלבש תוך הת"ת דז"א והוא אור מגולה בוקע ויוצא האור לזו"ן לבטן ז"א מצד פנים דז"א ושם נעשה יעקב לשון בקיעת אור בסוד אז יבקע כשזור אורך והוא אותיות יעקב וזהו אך יצא יצא יעקב כי ב' יציאות וב' בקעות יש ליעקב א' הוא אור שבתוך היסוד אבא שבוקע היסוד ויוצא תוך ז"א. בקיעה ב' הוא שוזור האור לבקוע ובוקע מבטן ז"א ויוצא לזו"ן בפני ז"א כי אוזורי של יעקב נגד פני הז"א מהוזה ולמטה וכן עד"ז יצאה רוחל מאזורי דז"א אב"א מהוזה ולמטה כי שם נשלם יסוד אמא והאור שלה יוצא לזו"ן והנה שם מ"ה מילוי דאלפין הוא בז"א. והנה א' שבמלוי וא"ו מקומה שם

בשליש אמצעי של ת"ת דו"א תחת הוזה אור שכלה יסוד אמא א' מתגלית א' זו והוא אהי"ה בסוד דם האדם באדם כמבואר אצלנו ואהי"ה זו במילוי ההי"ן שהוא קו אמצעי כנודע והוא ג' קנ"א וע"ה גימ' קנ"ב כי שם נעשה נקב ויוצא אור לזוין תוך ז"א מתוך יסוד דאמא. פי' ב' כי שם זה של קנ"א שהוא גימ' קנ"ב הוא נוקב ויוצא אור לזוין לרוחל באזור ז"א כי שם מקומה והיא נקרא ה' תתאה וא' נתובר נקב זה עם ה' תתאה ונעשה נקבה באזורי ז"א. וכותל א' יש לב' לבד לכן צריכה נסירה משא"כ ביעקב שיש לו כותל לבדו וזוין מכותל הז"א ויש הפסק בין ז"א ליעקב באופן שאור אבא היוצא לזוין לז"א נ' יעקב אך ההארה שהיא יוצאת מיסוד אבא תוך בטן ז"א בפנים ז"ס משה וז"ש משה מלגאו ויעקב מלבר:

והנה ה' בוזי יש למשה א' הוא בדעת ז"א עצמו כי שם יסוד אבא. ב' בשליש עליון המכוסה כי שם יותר מקום רוח בין הזרועות יותר בדעת וא' הוא בוזי ב' שמתפשט שם היסוד דאבא וכנגד זו הבוזי נאמר במשה ויסתר משה פניו כי ירא מהביט פי' כי שם בוזי סתר ומכוסה. בוזי ג' בשליש ת"ת האצעי אור צאתו מיסוד אמא ושם היתה נבואת משה וז"ש בזהר כי נבואת משה מן דכורא ושאר הגביאים מן נוקבא פי' כי משה מתנבא מיסוד אבא שבתוך ז"א ושאר הגביאים מיסוד אמא בהיותם תוך ז"א. בוזי ד' כשמגיע יסוד אבא תוך יסוד ז"א וא' הוא בוזי ש"ת. וז"ס וזשופי ש"ת פי' כי הוא ש"ת מקום יסוד כשמסירין הערכה מהיסוד שמתגלה ונתוסף [ס"א

וְזוֹשֵׁוֹף] הָאֹר אֲשֶׁר שָׁם וְזֶה וְזֶשׁוֹפִי שֶׁת בּוֹזִי ה' הוּא הַבֵּל הוּא
 מִיִּסּוּד אָבָא וְזוֹן לִיִּסּוּד ז"א וְשָׁם הוּא בּוֹזִי הַבֵּל וְז"ס מִשְׁה ר"ת "מִשְׁה
 "שֶׁת" הַבֵּל וְהִנֵּה הַבֵּל וְזֶטָּא שְׁהַבֵּיט בְּשִׁכִּינָה פִי שְׁהַבֵּל הִיָּה רּוּצָה
 שְׁאֹר הַיּוֹצֵא מִן יִסּוּד אָבָא וְהוּא בּוֹקֵעַ וְיוֹצֵא לִיעֲקֹב הִיָּה רּוּצָה הַבֵּל
 לַהֲפֹכּוֹ לְאוֹזּוּרִיִּים לִיתֵּן לְרוּזֵל הַנִּקְרָא שְׁכִינָה וְזֶה הַצִּיץ בְּשִׁכִּינָה
 שְׂרָצָה לְהַאִיר וּלְהַצִּיץ בְּשִׁכִּינָה מֵאוֹתוֹ אֹר הַנוֹעֵץ לִיעֲקֹב:

פֶּרֶק י"א דוֹר הַמְדַּבֵּר וּבִינָה וְתַבּוּנָה וּמִ"ם שְׁלֹוּזוֹת שֶׁבֶנֶס הֵיוּ עֹמְדִים.:

וְהִנֵּה עִם מַה שְּׁבִיִּארֵנוּ לַעֲיֵל כִּי זוֹן מִתּוֹחֲבָרִים בְּכוֹתֵל א' מִשְׁא"כ
 יַעֲקֹב בֹּזֶה תְּבִין סוּד מ"ש מִשְׁה לִישְׁרָאֵל בְּכַנִּיסְתָּן לֹא"י וְאַתֶּם
 הַדְּבָקִים בַּה' אֱלֹהֵיכֶם וְזִיִּים כּוֹלֶכֶם הַיּוֹם. כִּי ה' אֱלֹהֵיכֶם הוּא זוֹן
 וְיִשְׂרָאֵל הַנִּכְנָסִין לֹא"י הֵיוּ מִבּוֹזִי זוֹ אֲשֶׁר הֵם דְּבּוֹקִים אֲב"א וְזֶה
 וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בַּה' אֲבָל דוֹר הַדְּבָר דוֹר דְּעָה שְׁהִיוּ מִבּוֹזִי יַעֲקֹב וְלֹא
 הֵיוּ דְּבּוֹקִים בְּכוֹתֵל א' מִתּוֹ כֹּלֵם וְלֹא נִכְנָסוּ לֹא"י לִכֵּן הִיָּה מִשְׁה רּוּעָה
 שְׁלָהֶם. וּבֹזֶה יוֹבֵן כְּמַה טַעֲמִים לְמַה מִשְׁה הִיָּה רְרוּעָה שְׁלָהֶם וְלְמַה
 נִקְרָא דוֹר דְּעָה דוֹר הַמְדַּבֵּר וְלְמַה נִּתְּנָה הַתּוֹרָה לָהֶם וְלְמַה יֵּשְׁבוּ מ'
 שְׁנָה בַּמְדַּבֵּר וְלְמַה לֹא מִצָּא מִשְׁה בָּהֶם רַק אֲנִשִּׁי וְזִיל וְלֹא מִצָּא
 בָּהֶם נְבוֹנִים. אֲךָ הָעֲנִין כִּי יִסּוּד אָבָא יוֹצֵא מִתּוֹךְ יִסּוּד אָבָא וּמִתְגַּלָּה
 מִהוּזָה וְלְמַטָּה וְשָׁם יוֹצֵא לְזוֹן בּוֹזִי יַעֲקֹב. וְהִנֵּה כְּמוֹ שִׁיִּצְאָה בּוֹזִי
 לֹאֵה אוֹזּוּרִי הַדְּעָת דוֹ"א כֵּן אוֹזּוּרִי דְּעָת יַעֲקֹב יוֹצֵאת בּוֹזִי לֹאֵה אוֹזּוּרִי
 נֹק' שֶׁל יַעֲקֹב. לִכֵּן נֹק' דוֹר דְּעָה דוֹר הַיּוֹצֵאִים מִבּוֹזִי דְּעָת שֶׁל יַעֲקֹב.

והנה בהסתלקות יסוד אבא מאליו נסתלק דור דעה הנמשך משם לכן משה להיות ששרשו היה יסוד אבא לכן היה רועה לדור המדבר כי משה מלגאו ויעקב מלבר. לכן אותן הנכנסין לא"י אמר להם משה ואתם הדבקים בה' פי' שהוא ת"ת וזי"ם כולכם ותוכלו להכנס לא"י אבל דור דעה להיות שמושה הוא יסוד אבא הרועה שלהם ודור דעה המה ג"כ משם ממילא כשנסתלק משה נסתלקו גם הם כי כולם הם מבוזי' וזכמה ואינן נכנסין לארץ. ולכן לא נכנס משה ולא דור דעה לארץ. ולכן ניתנה להם התורה כי התורה מיסוד אבא שנבקע ויצא האור לוויץ וזה היה בזמנם שגם הם יצאו מן בקיעה ההיא לכן יעבו מ' שנה במדבר כי שם ע"ב דיודי"ן הוא באבא שהוא בזכמה ויש בו ד' יודין שהוא גי' מ' לכן מצא משה בדור דעה אנשי וזיל כי וזי"ל גי' מ"ז כ"ד כ"ד שהם ב' שלישים דיסוד אבא המגולים מהוזה. כי בשם של ע"ב יש ג"פ כ"ד וב' שלישים הם ב"פ כ"ד גימ' מ"ז שהם ב' שלישים המגולים גימ' וזי"ל גימ' מ"ז. אבל נבונים הבאים מבינה לא מצא כי יסוד דבינה אינו משמש כלום ליעקב רק לוויץ. וזהו הטעם שיעקב יצא בפרצוף שלם בכותל בפ"מ ואינ' דבוק בז"א כי הוא לבדו לקחו מיסוד אבא אך זו"ן שניהם באים מיסוד אמא זה לוקחו ה"ז וזה לוקחו ה"ג לכן יצאו שניהם מוזהבירים בכותל א' וצריכים נסירה. ודע כמו שיש ד' רבתי וד' זעירא בזכינה בוזי' עליונה לאה ובוזי' התחתונה רחל כן יש באמא ב' בוזי' אלו ב' דלתות ד' עליונה בינה ד' תחתונה תבונה וכ"א מאלו יש בהם י"ס. ודע שיש בזכר ג"כ ב' בוזי' אלו כי הז"א שיעורו הוא מהוזה דאמא ולמטה כן רחל היא עד"ז נגדו מהוזה דז"א ולמטה

כז"ל הכל. וא"כ כמו שיש יעקב לתתא כנגד בוזי התזותנה דשכינה כן למעלה במקומו יצא יעקב אוזר והוא יוצא מיסוד וזכמה עליונה. והענין הוא כי כמו שיש סוד הדעת למעלה באו"א כשיש זווג כך למטה בזווג בוזי התזותנה הנקרא תבונה עם בוזי תזותנה דאבא ג"כ יש דעת אוזר לכן למטה בשכינה יש ב' בוזי אלו וכמו שב' בוזי עליונות נכללין כא' כך ב' בוזי תזותנות נכללין כא'. וז"ס כי אל דעות ה' וז"ס והיו תואמים מלמטה שהוא בוזי יעקב התזותון שהוא מהוזה ולמטה ויודיו יהיו תמי"ם תאומי"ם הוא יעקב האוזר שהוא שוה בשוה עם ראש ז"א ומתזילה ועד סוף הכל נק' ישראל ממקום שיצאה רוחל יצא יעקב ג"כ מלפניו ויעקב מזדווג עם רוחל וישראל מזדווג עם לאה. וז"ש בזוהר ויצא ע"פ וישכב עמה בלילה הוא ולא הזכיר יעקב כי הכוונה על ישראל. ודע כי בינה יש לה ג' בוזי. א' כשיש לה זווג עם אבא ואז נק' בינה. ב' כשאין לה יווד עם אבא ואז נק' תבונה כשעומדת לבדה. ג' כשיורדת ומתפשטת למטה תוך הז"א נקרא ג"כ תבונה וכשז"א עולה למעלה נק' איש תבונות ידלנה פירוש ידלנה אותה למעלה. ואיש הוא ז"א ותבונות הוא תבונה עולה למעלה עמו כשהיא עולה למעלה עמו אמר ידלנה פירוש יגביהנה. ואוזר שעלה ז"א למעלה אז נתייחדה הבינה עם אבא ואז נקראת הב' תבונות בינות כי עלו במדרגה עליונה הנקראת בינה וז"ס כי לא עם בינות הוא:

ודע כי מציאות אבא הוא יו"ד של הוי"ה וקוצו של יו"ד הוא א"א
 והנה יו"ד במלואה יש בה ג' אותיות כזה יו"ד והנה תכה י' על ו'
 שהוא י"פ ו' גימ' ס' ואז"כ תכה י' על ד' גימ' מ'. והנה כאשר בינה
 מתייחדת עם אבא אז נק'ם' [נ"א ס] ר"ל סתומה שהיא סתומה
 שמקבלת כל האורות וסותמת אותם לכן הו' ראשה נטוי כלפי הד'
 של יו"ד להיות שאבא משפיע אורות לאמא. וכשאין אבא משפיע
 לאמא שאינה מזדווגת עמו אלא היא רביעא על בנין נקרא מ' פתווה
 ופי' מ' ר"ל משפיע פי' כשהיא משפעת לבין וז"ס אותיות מ"ם הנז'
 בזהר על בנה וזו היא הו' והד'. כשהם בוזכמה שהיא באות יו"ד אז
 ו' קודם לד'. וכשהם בבינה שהיא אות ה' אז ד' קודם לו' כי צורת ה'
 ד"ו כזה ה' אך כשהוא ו' תחת ד' שהוא סוד ה' אז יושבת ו' זו בלתי
 ראש וכשהוא ו' קודם לד' שהוא סוד יו"ד אז יש לה ראש נטוי כלפי
 ד'. והכוונה כנ"ל כי כשהיא מזדווגת עם אבא אז אותה ו' יש לה
 ראש שמשפיע אבא בסוד ראש ו' הנטוי כנגדה אך כשהוא בסוד ה'
 אז אין לה זיוג עם אבא אז אותה ו' אין לה ראש כי האורות נשארים
 למעלה ואין אבא משפיע אותן לאמא ואותו ראש של ו' נשאר
 למעלה בצורת יו"ד העומדת אוזרי ה'. ומבואר אצלנו בסוד צורת
 ה' כזה ה' בסוד וזכם בבינה אמנם ו' של תוך ה' בלי ראש מתפשטת
 ומשפעת בכל ז"א עד היסוד שלו. וכבר ידעת כי זכמה בינה דעת
 של הנקבה נגד ג' פרקי עליונים דנה"י דז"א כנודע. והנה ו' זו של ה'
 דבינה מתפשטת תוך ז"א עד היסוד שלו. נמצא שאמא משפיע עד
 זכמה ובינה דעת דנוק' דז"א ולא יותר. והנה דע כשאמא היא
 למעלה עם אבא אז נק' נקבה בערך נקבה המתקבלת מן דכורא

וכשהיא רובצת על הבנים ומשפעת להם אז נק' דכורא דוגמת הזכר המשפיע בנזק'. וז"ס עונש משכב זכור כי הוא מוריד הכוז שיש באמא כשהיא למעלה וגם את אבא המשפיע באמא למעלה ומורידן עד נה"י דז"א. וז"ס זכור שהוא גימ' הוי"ה דיודי"ן ותהי"ה דיודי"ן ע"ב וקס"א ושניהם גימ' זכור והם גימ' רג"ל להורות שהורידן עד רגליו דז"א ואז כביכול מתבטל הז"א לגמרי שאינו יכול לסבול האורות ההם (שירשו את מקומו) ואז כביכול מתבטל לגמרי כענין וימת בלע. וז"ס העון הזה הנקרא תועבה פי' תועה אתה בה ר"ל כי אתה וזושב שהורדתה אמא על הבנים ומשפעת להם כזכר לנקבה ואתה עושה אותה נקבה שאתה שוכב עמה. ולכן תשובה על זוטא זה שיתענה רג"ל תעניות כמספר ב' שמות הג"ל שבהם זוטא והורידן למטה. ויכוין להעלות בכל יום וזלק א' מהם עד שנמצא שבי' ימים הראשונים מעלה י' א' דע"ב וכן עד"ו עד שישלמו רג"ל תעניות ואז נגמר להעלותן למעלה במקומן. והנה הוזוטא הזה גרם פגם גם באווריים של השמות הג"ל שהורידן למטה לכן גם בהם צריך תיקון והם קפ"ד ותקמ"ד גימ' תשכ"ז. וזהו זכור אל תשכ"ז כי הזכירה היא מהפנים והשכחה היא מהאווריים. והנה ג"פ רג"ל שהוא זכור גימ' תשכ"ז א"כ כשמתקן וזלק א' מהפנים יכוין להעלות ולתקן עמו ג' וזלקים מהאווריים נמצא כי ב' תעניות ראשונים מתקן יו"ד ראשונה דע"ב כג"ל ומתקן ל' וזלקים דאווריים שהם יו"ד י' מן יו"ד ב' של אווריים כי הפנים רג"ל א' והאווריים ג' רגלים וביום התענית האחרון מרג"ל תעניות יכוין לכלול הכל ביחוד ולהעלות כל הפנים

שהם הרג"ל וכל האווריים שהם תשכ"ז בבת אוחת ולהעלותן
במקום של או"א:

ונוזזור לענין מ"ס שי בינה כנ"ל כנ"ל כי משה זכה לבינה בהיותה
בסוד ס' לפי שהוא יסוד (סוד) אבא מלגאו אך יעקב שהוא מלבר
לא זכה לבינה רק בהיותה בסוד מ' שהיא כד רביעא על בנין. וז"ס
שארז"ל מ"ס שבלווחות בס היו עומדין. פי' כי הלא ב' בוחי יש בבינה
ותבונה כנ"ל כי בהיותה פכ"פ עם אבא נקרא ס' שהיא כגד ו"ס
שבה שהם כוז"ב דוז"ג. ונקרא מ' בהיותה בלי זוג בערך ד' תותנות
שלה שנכנסת בז"א. וז"א ג"כ באלו ב' בוחי נק' ו' ד' כנ"ל וה' מדות
עליונות שבו שהם כוזב"ד וז"ג שנכנסין נה"י דאמא עד שלישי ת"ת
שלו עד הוזה. וד' הם וזה"י שבו שאין בהם יסוד בינה. גם דע כי
ו"ס עליונות שהוא הו'. הוא פרצוף א' וד' תותנים שהם סוד הד' הוא
פרצוף ב'. ולמעלה ג"כ סוד מ"ס של הבינה שהם ב' פרצופים. והנה
ז"א (נ"א אמא) פרצוף א' שהם ו' עליונים שבו נקרא בינה. פי' בן י"ה.
ופרצוף ב' שהוא ד' תותנים שבו נקרא תבונה בן ובת. וז"ס מ"ס
שבלווחות בנס היו עומדין כי הלווחות הם נ"ה של מ' שהיא של תבונה
תותנה ונעשה ממנה פרצוף שלם מי"ס וכן ס' למעלה שהם ו' בוחי
נעשה פרצוף גמור די"ס באמא ודאי שע"ד נס הוא:

או נאמר באופן אחר כי כמו שבינה הוא מ"ס כנ"ל גם בתבונה יש בו
מ"ס כי ו' העליונות שבה הם ס'. וד' תותנים הם מ'. וג"כ נקרא ו"ד

כז"ל בבינה. כי ו' הם ו' עליונים וד' הם ד' תחתונים. והנה מ' נקרא תבונה כי הם ד' תחתונות שלהם תנה"י שלהם לבד והם נכנסין בז"א. והנה נמצא שכל פרצוף התבונה בכל בוי"ש שלהם מ"ס ו"ד הנ"ל לא נעשה אלא מד' תחתונות תנה"י דבינה ונקרא בינה מ' וכנגד מ' זו של בינה נקרא ג"כ תבונה מ' כי משם נלקחה. ומה שנכנס מן התבונה בז"א אינו רק ווצי לבד שלהם מ' שלה ד"ס תחתונות שבה אשר היא ווצי מ' של הבינה עלאה כי כל התבונה היא מ' ארונה של הבינה עלאה. נמצא כי ווצי מ' לבד נכנס בז"א. וז"ס מ"ס שכלויות בנס היו עומדין כי הלויות הם ז"ה דז"א ומ"ס שכלויות הוא כללות ז"א שהוא ס' למעלה ו' ראשונות שבו מ' למטה ד"ת שבו וכל כללות מ"ס אלו לא נהיו רק מן ווצי מ' של בינה עלאה שהיא ווצי של התבונה הנקרא מ' של בינה עלאה. ובוצי מ' ההיא מתקיימים כל בוי"ש מ"ס שכלויות שהוא הז"א ונס גדול הוא זה:

או יאמר באופן אחר כי דע שמן הפה של אמא יוצא הבל המקיף לז"א כולו ואין הבל זה יוצא ומקיף לז"א רק בעת שרביע' על בניה כדי לתת לו קיום וזויות לז"א. וכאשר מסתלקת מעל בגין גם אותה הארה מסתלקת מז"א. כפי זה לא היה אפשר להיות לו קיום לז"א לולי ע"י נס וזהו בנס היו עומדין. וסוד הנס הזה המעמידן ומקיימים לז"א באותה שעה שאמא מסתלקת מעליהן כדי להזדווג עם אבא ונס זה הוא הזותן קיום להם והעמדה והוא שם מ"ה דאלפין מקיים ומעמיד לז"א. ושם אדנ"י גימ' ה"ס מעמיד לז"א וב' שמות אלו מ"ה

וה"ס גימ' ז"ס. כי מ"ס שכלווחות שהם ז"א הנק' מ"ס הם עומדין בנס
שהם כמנין ב' שמוות הנ"ל:

פרק יב פרצוף לאה וסוד תפילין:

ודע כי הלא וזצי ת"ת תוזתון וזה"י דאמא נכנס הכל תוך ז"א והבחי'
הראשונה שנכנסה היא מל' דתבונה בתזלה כי התוזתון נכנס
בראשון כנודע ומקומה בדעת ז"א ושם כנגדה מהאזורים דדעת
ז"א מכוח הארה זו דמל' יצאה לאה מאזורים. וז"ס הראהו הקב"ה
למשה קשר של תפילין. ולפי שאין לה כ"כ הארה מהמוזין דז"א
עצמן רק מן המ' לבד לכך היא בוי' עור לבד שהוא קשר של
תפילין, אך התפילין עצמן הם הבתים של עור ובתוכם ד' פרשיות
שהם הארת המוזין עצמן הבולטים במצוא דז"א. והענין כי הא"א
יש לו שערות ונימין וקוצין והנה הנימין של א"א נמשכין על ראש ז"א
וכשיורדין נימין אלו יש בתוכם אור גדול ומכה ברישא דז"א
מאזוריו ואז מהארת ד' המוזין דז"א בכוח ההכאה הנ"ל יוצאין
ארבעה בתים בוי' התפילין. ואז"כ וזור האור של מל' דאמא אשר
שם וזוזרת עד אזוריו דז"א ומוציא קשר של תפילין וזה נקרא לאה
ונעשה בה ד' מוזין שבה שהם וזב"ד שהם ד' מוזין כנודע וז"ס ד'
אלפין של ד' שמוות אהי"ה אשר כתבנו בסוד היווד של בשכמל"ו:

ועתה נבאר פרצוף לאה ואו"כ סוד התפילין. והנה לאה מוגעת עד וזוה דו"א ומשם מתוזלת רוחל וז"ס אין מלכות נוגעת בזוהרתה אפי' כמלא זימא כי עד שתכלה מלכות עלאה לאה ממש אף משם מתוזלת מלכות תתאה רוחל. וזהו עקב ענוה יראת ה' שארו"ל מה שעשתה ענוה עקב לסגולה עשתה יראה עטרה לראשה כי ענוה היא בוזי' לאה. ולפי שמישה השיגה כי עלה עד ך' שיערי בינה לכן נקרא עניו מאד כי השיג עד מקום לאה ובמקום שנשלם עקב ענוה שהיא לאה שם מתוזלת העטרה של רוחל ובחינה שלה נקרא אשת וזיל יראת ה'. פי' כי היא נקרא יראת היוצאת מז"א שהוא הוי"ה וזהו יראת ה'. ודע כי מהוסד דו"א שהוא זרוע ימין נעשה כל קו ימין כולה דלאה שהוא וזו"ן. ומזרוע שמאל שהוא גבורה מג"פ משם נעשה קו שמאל דלאה בג"ה. ומקו אמצעי דו"א עד הזוהר נעשה כל קו אמצעי דלאה. ודע כי בלילה הוא זוו"ז וז"ס לאה. וז"ס ויהי בבקר והנה היא לאה וזוו"ז יעקב ורוחל אינו אלא ביום בעת תפלת השחר לכן בתפלת שחרית [הז"א] הוא כעין וסד שמעורר אהבה ובתפלת מנחה הוא שמאלו תזות לראשי וע"י ב' התפלות שחרית ומנחה נתונה לאה בין ב' דרועין דמלכא וכבר הזווג מוכן לכן תפלת ערבית רשות כי כבר מוכן הזווג ובק"ש של ערבית (ס"א שחרית) נעשה הזווג. והנה לאור הגלות והחורבן עשאוהו לתפלת ערבית וזובה והטעם כי הדינן אף מתדבקים בז"א וגם לאה כולה דינן כנודע כי רוחל אע"פ שיש בה ה"ג עכ"ז היא עומדת נגד נה"י דו"א שבהם הוסדים מגולין לכן הה"ג שבה ממותקות קצת כי ז"ס דינן דנוקבא זיוזין ברישא. אך לאה היא עומדת עד הזוהר ששם כל

החוסדים סתומים וצריך הז"א להזדווג עמה למתק הדינן שבה כנזכר באדרא שהזווג הם החוסדים היוצאים מדכורא לבסם ה"ג דנוקבא. לכן אחר הזורבן עשאות וזובה כי יש בה דינן רבים וצריכין לנו לזווגה עם ז"א למתקה. ומה שביארנו הוא סוד מ"ש רשב"י לההיא גברא דאתא למתבע סוד תפלת ערבית דאיהי בין דרועי דמלכא ע"ש. וא"ת והרי לאה בוזי לילה הראשונה היא כנגד וזה ויסוד דז"א הוא למטה ואי מזדווגים ז"א עם לאה. אך הענין הוא מש"ל כי כשמתגדל ז"א עלה שליש עליון דיסוד ז"א וממנו נעשה ת"ת ז"א ועל ידו הוא זווג דערבית ומוזי לילה ואילך מתפשטת לאה עד סיום דז"א והזווג הזה הוא בבקר כשמשחזר השחר ואמנם רוחל אחר ויצות לילה היא בסוד נקוד' ויורד' לבריא' וז"ס ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וזק לנערותיה שהם העולמות כי יורדת לבריא' לתת טרף לביתה שהם העולמות. ודע כי מן האור הגדול של לאה ע"י אותו התפשטות שמתפשטת למטה אחר ויצות משם לוקחות רוחל מוויזן דבריא'. ובה תבין למה אנו מוויזן תפלה של יד קודם והטעם כי אלו הם מסוד הארה שלוקחות רוחל מלאה בוצות לילה אמנם המוויזן דז"א ע"י תורה שאנו קורין בוצות לילה אחרונה מקבל ז"א הארת המוויזן ואחר כך על ידי תפילין שאנו מוויזן ביום אז בטש הא"א קוצי דשערי ברישא דז"א ומאיר בסוד אור מקיף וז"ס הקב"ה מוויזן תפילין כי הקב"ה הוא ז"א והתפילין הוא הכאת אורות ואז"כ כשאנו קורין ק"ש כבר יש תפילין לז"א והיחוד הוא לתת התעוררות לזווג זון דבריא'. וכבר ביארנו כי הד' מוויזן דז"א כשיוצאין מבינה הם ד' והם מ' דצלם. אז"כ נכנסין בנה"י דתבונה ונעשית ג' והם סוד

ל' דצ'לם וז"ס מגדל הפורוז באויר הוא סוד רמז בוזי' ללאה אשר שם
 שהוא סוד מל' דתבונה מקבלת הארה שהוא סמוך ליסוד וקוצי'
 דשערי דעתיקא בטש' שם ונעשה שם תפילין בכוח אותו צ'לם כמ"ש
 בזוהר כי בעבור צ'לם בוד' יש' לו צ'לם רוזניות וז"ס אך בצ'לם
 יתהלך איש וזה שאותו צ'לם הוא מגדל הפורוז באויר כעוף הפורוז
 באויר [ס"א ועובר] והנה כמו שלמטה בסוד צ' דצ'לם שזכנסין
 המוויזין ברישא דז"א אז יוצאין תפילין. כן כאן בסוד ל' דצ'לם שכבר
 יש' שם מלכות דתבונה משא"כ בסוד מ' דצ'לם שלא נתלבשו מוויזין
 עדיין אך כל של צ'לם בטש' שם קוצי' דא"א ויצאו תפילין בכוח
 ובדקות יותר משל מעלה ואז נעשית ג"כ ללאה בסוד או"פ ואלו הם
 סוד התפילין של שבת שהם למעלה מהראש בסוד ל' דצ'לם
 וכשבא שבת בא פנים ודעות שהם אלו המוויזין בסוד ל' דצ'לם
 שהיו למעלה מראשו בסוד התפילין ועתה בשבת זכנסו הראשונים
 בראשו ונעשו לו מוויזין ודשים והם הראשונים נעשו פנימית עתה
 לכן אין אנו מוויזין תפילין בשבת כי התפילין נעשו ממוויזין פנימים
 ובתחלה היו מקיפין לז"א והיו בבוזי' או"פ כללאה. והנה נזוזר לענין כי
 אזור בוזי' ל' של הצ'לם שהם תפילין לז"א ואו"פ כללאה אזור כך
 זכנסין המוויזין בז"א והוא בוזי' צ' דצ'לם כז"ל ואז בטש' קוצי' דשערי
 דא"א ברישא דז"א ויוצאין התפילין וזוזרת ההכאה לאזור ויצאה
 קשר של תפילין שהיא ללאה ואז נעשה אור מקיף כללאה ופנימית
 לז"א:

פרק יג סוד הגמירה:

ודע כי מ"ש הפסוק ויפל ה' אלהים תרדמה על האדם וישן הענין כי המוויזין הבאים לו"א מסתלקין ממנו ונכנסין בנזקבא שהם זה"י דיש"ס ותבונה עם המוויזין שבהם והם מסתלקין מו"א ונכנסין בה שלא ע"י ז"א כבתולה. וז"ס ויפל ה' אלהים תרדמה על האדם ממש ואז לאה נכללת ברוחל לפי שלאה יצאת אוזרי רישא דז"א כנודע ועתה שהמוויזין יוצאין מו"א ונכנסין ברוחל העולה עד למעלה ברישא דז"א ואז נכללת בה לאה. וא"ת א"כ כיון שהמוויזין נסתלקו מו"א וניתנו לנזקבא א"כ האך יכול עתה להזדווג עמה. והענין הוא כי ע"י הדורמיטה מקבל ז"א מוויזין ודשים יותר מעולים מאו"א והזווג הוא אז יותר עליון בהיות שיש לו מוויזין מלמעלה ויש"ה ויקח אותה מצלעותיו פי שנסרו ומ"ש ויביאה אל האדם הוא ז"א שתולה בהיותה אוזרי ז"א היא יונקת ממנו ואז נעשין הכלים שלה כולם ע"י האור של ז"א היוצא לאוזור ועתה ה' אלהים שהוא או"א לקחו הכלים שלה שהיו מאוזור ועשאוהו פרצוף שלם כמו הז"א ואז"כ ויביאה אל האדם פב"פ וכשזוטא אדה"ר וזרת לאוזורי ז"א. גם עתה אוזר הזרבן היא באוזור ז"א כל ימי החול וזוץ משבת שאז עולה פב"פ אך על ידי תפלתנו אנו מוזירין אותה פב"פ מהזוזה ולמטה ואפי' בזול בסוד מלך עוזר ומושיע ומגן כמבואר ואוזר התפלה וזזרת לאוזור כבתולה לכן וזסידים הראשונים היו שוהין שעה אחת קודם התפלה ואוזר התפלה ושעה בתפלה כדי לעכב הארת פב"פ אוזר התפלה ולא תוזור תכף אוזר התפלה לאוזור ז"א. ודע כי כמו

שלאה נכללת ברוחל כנ"ל כך למעלה בזווג וזו"ב נכלל התבונה עם הבינה וטעם שנכללו אלו הבויו"ע עם היותם כל אחד פרצוף בפ"ע הטעם הוא מפני שבינה ורוחל הם ב' ספירות עצמיות של י"ס דאצילות אך תבונה ולאה אינם רק הארות הנמשכות מבינה לבד ולכן יכולות להכלל עם הנקודה עצמית של י"ס. ודע כי כמו שנכנס צלם דאמא תוך הז"א כך נכנס צלם דאבא בז"א וכמו שמן המלכות דתבונה נעשית לאה כנ"ל כך ממלכות דאבא נעשית בזו"ע הנקרא צפורה אשת משה שהיא יסוד דאבא וזה מצד צלם דמוזין דגדלות. והנה גם כן יש צלם דמוזין דקטנות דאבא וצלם דקטנות אמא וממל' דאמא דקטנות יצאה ממנה תמונ' פלג' אליפז וממל' דאבא יצאה כושית אשת משה כמבואר בד"ה של משה שמישה הלך ומלך על כוש מ' שנה ונשא אשת המלך הכושי ונעץ זרע בינו לבינה ולא נגע בה וכן תמונ' באתה לזלות ליעקב שישאנה ולא רצה גם יוסף לקחו אסנת בת פוטיפרע ולא רצה לשכב עם אשת פוטיפרע הנקרא פוטיפר שם הטבחים והטעם שכ"א מאלו הנ"ל דונו את הדינין. והענין כי יש ג' מוזין דקטנות מצד אבא והם ג' אלהים וג' מוזין מצד אמא ונקרא בני האלהים כי יש באלהים פשוט ומילוי ומילוי דמילוי ב"ן אותיות וז"ס ויבואו בני האלהים וג' אלהים אלו יורדין לגרון והם גימ' גרון וגם הם גימט' נז"ר וזהו נז"ר גרונ' הנמשך מן הדינין אלו אשר שם וזהו וילך וזרנה וזרן ה' וז"ס ה' זו כי הלא ש"ך דינין הם והם סוד ל"ב נתיבות וזכמה כ"א כלול מי' גימטריא ש"ך ועוד ה' הם שכ"ה דינין כי מן ה' אלו משם באו כל [נ"א מיתוק לכול] אלו הדינין וכוונת ה' זו הם ה' אלפי"ן של אדני וז"ס נער נערה ש"ך שכ"ה וע"ה

גִּימְטְרִיא כו"ש. וז"ס הכושית שדוזה אותה משה כי היא דינן ויעקב דוזה תמנע כי כל הדינן וגבורות דקטנות היו בה כי ב' פעמים מנצפ"ך גימ' תמנע וגם יוסף דוזה פוטיפרע שהוא דין פוטיפרע גימטריא תנ"ה שהם סוד אוזורים כולם דע"ב ס"ג מ"ה ב"ן (נלעד"ו) שהם גימ' ג' אהיה מלאים והם דינן) אמנם אני הכותב מצאתי נ"א וכתוב בה ג' כן עסמ"ב אוזורים שלהם ועוד כתב תסיר שרש ש"ל השמות. ונלעד"ד שהוא כך כי אוזורי ע"ב הוא דפ"ק תסיר ע"ב שהוא שורש להשם נשאר קי"ב וכן ק"ל דמ"ה תסיר מ"ה נשאר פ"ה וכן אוזור דב"ן קד"ם תסיר ב"ן נשאר צ"ב וכן אוזור ס"ג קס"ו תסיר ס"ג נשאר ק"ג הרי לכולם לא עשינו אלא יה"ו לבד באוזורים אבל הארון שהוא יו"ד ה"י וי"ו ה"י וזסרנו אותו שהוא שורש א"כ ד' אוזורי יה"ו בד' מלואים גימ' שצ"ב וזסר לנ"ה ס"ג והם אלו ד' אוזורים יהיו במלוי הם ס"ג אותיות ודוק ותשכח הרי תנ"ה באוזורים ד' שמות שהם דינן אך לקח את אסנת בתו שהיא אוזור לאה פי' התפשטות לבטה נקרא אסנת ודוזה אשת פוטיפרע שהיתה אוזור תמנע דינן קשין עכ"מ סליק:

מ"כ מכת"י מורי זלה"ה בעצמו וז"ל לשון הזהב:

הנה הזוג נמצא בד' ספירות לבד וזו"ב תו"מ ונמצא לרש"י הפרש גדול בין זוג לזוג כי זו"ב לא מתפררשין לעלבין משא"כ תו"מ. וצריך לדעת מפני מה זוג זו"ב תדיר ואינו כן בזוג תו"מ ועוד לעני

מה הוא זווג וזו"ב ומה היא מתוודעת ממנו כי בשלמא בזווג תו"מ
 נותן נשמה לישראל כדכתיב ונשמות אני עשיתי אבל זווג וזו"ב מה
 יתן ומה יוסיף שמה תאמר להעמיד היות שיהם הספירות על יוודם
 וכדי שיעטרו תו"מ באותם העטרות המשובחים ויתוודו כמ"ש מורינן
 ורבינו זר"ו בש" מהות ההנהגה פי"ג ליתא שא"כ לא היה ראוי להיות
 זוגם אם לא בשעת זווג תו"מ כדי לעטרם באותן עטרות כי כן נראה
 מדברי הזוהר בפ"י שעטרות אלו לצורך זווג תו"מ שהרי אמרו שם
 בשעתא דמלכא עילאה בתפנוקי דמלכא יתיב בעטרוהי כדין כתיב
 עד שהמלך במסיבו נרדי נתן ריוחו דא יסוד דאפיק ברכאין להזדווג
 מלכא קדישא במטרוניתא בהאי דרגא. הרי בפ"י שעטרות אלו הם
 לצורך זווג תו"מ א"כ מהראוי היה להם שלא יהא זוגם אלא בשעת
 זווג תו"מ לא שיהיה לעולם וכבר הרגיש בקושיא זו מורינן זר"ו וכתב
 וז"ל ובהיות יוודם תמיד יהיה עטרת אל הבנים לעת הצורך ואין זה
 התירוץ כלום. והנראה אלינו כי ב' מיני זוגים אלו צריכין להיות
 למלאכים ורוזין קדישין ולהיות נשמות לעליונים ותחתונים וע"י זווג
 וזו"ב מתהוין מלאכין ורוזין קדישין ומתהוים נשמות [מלאכים]
 עליונים ואין כוונתנו נשמות ממש אלא וזיותם והוא אור השופע בהם
 להזיותן כמ"ש ואתה מוזה את כולם מוזה לכולם וזהו תמיד כמ"ש
 בזהר בלק ת"ז כל אינן מלאכין קדישין לא קיימין ולא יכלין למיקם
 בר בנהורא עלאה דנהיר ולפיכך לא מתפרשין לעלמין כי הם
 צריכין לתת מזון ומוזה לעליונים לעולם ועד ולהיות מלאכים
 ודשים לבקרים. אמנם זווג תו"מ להיות נשמה לתחתונים. וזהו
 לפרקים ולעתים מזובנים ובזה הרוונו ש"אין פי' שלא מתפרשין

לעלמין בשעת שלום לבד כמ"ש רבינו זר"ו כי זה דווקא מאד שבפי' נראה באד"ו שגם בעת הגלות לא מתפרשין וזה לשונו בספרא דר"ה סבא אמר שלמה מלכא כו' אלא לעולם ועד אין זוגם זה וזסר אפי' רגע וז' כי הוא וזיי המלאכין ואין להם וזיות אלא ע"י זוג זה. ודע כי אין כוונתינו באמרם שאין זוג וז"ב אלא לצורך המלאכין לשלול בו שאין בו צורך לתזתונים כי מבואר בזוהר כי מזוג וז"ב נעשה עטרות לבנים ועי"ז מזדווגים תו"מ אבל כוונתינו לומר שהזוג וז"ב צריך לעליונים ותזתונים משא"כ בתו"מ שאינו כי אם לזשמות תזתונים ומוזה יעלה לנו תירוץ למה שנמצא בתיקונים נשבע הקב"ה שלא יכנס כו' ובכמה מקומות נזכר דאתתרכת אימא עלאה וכיצא בדברים אלו. והענין זה כי כדי להזויל עטרות לבנים לייזודם ושיתייזודו זה וזסר בעו"ה בזמן הגלות. וז"ש אימא עילאה כי בערך שהיה אמא להזויל עטרה לבנים אתתרכת כי אינה מזדווגת להזיל עטרות לבנים לייזודם. וזהו ענין קרבן עולה ויורד כי אינה מזדווגת י' בה' עד שיתזכר ו' בה' כי י"ה מורה שהזוג לצורך בנים כי יו"ד במלואו ו"ד שהם ד"ו פרצופים וה' צורתה ד"ו נמצינו למדין שזוג וז"ב לא יזסר תמיד אלא שבזמן הגלות אינו זוג שלים ר"ל לצורך בנים ואינו כ"כ משובח כדי שיגיע ממנו עטרה לבנים כדי שיוכלו להזדווג ולהתזכר אבל יש זוג לצורך עליונים להזויותן וזה לא יפסוק וזוה יובן מ"ש בזוהר אזרי מות כתיב וזהר יוצא מעדן וגו' ע"כ מצאתי סליק:

שַׁעַר אַ עֶנֶף א

היכל א מן שבעה היכלות, והוא היכל אדם קדמון, ובהיכל זה יש שבעה שערים:

השַׁעַר הראשון:

דרוש עגולים ויושר ובו חמשה ענפים:

בענין תכלית הכוונה של בריאת העולמות נבאר עתה ב' וזקירות שנתעסקו בהם המקובלים. הוזקירה הראשונה הוא מה שזקרו וזכמים ראשונים ואזרונים לדעת סיבת בריאת העולמות לאיזה סיבה היתה ונמנו וגמרו וגזרו אומר כי סיבת הדבר היה לפי שהנה הוא יתברך מוכרוז שיהיה שלם בכל פעולותיו וכוונותיו ובכל שמוותיו של גדולה ומעלה וכבוד ואם לא היה מוציא פעולותיו וכוונותיו לידי פועל ומעשה לא היה כביכול נקרא שלם לא בפעולותיו ולא בשמוותיו וכינויו כי הנה השם הגדול שהוא בן ד' אותיות הוי"ה נקרא כן על הוראות הויותו הנצוצית וקיומו לעד היה הוה ויהיה טרם הבריאה ובזמן קיום הבריאה ואזרי התהפכו אל מה שהיה. ואם לא נבראו העולמות וכל אשר בהם לא יוכל ליראות אמיתת הוראת הויותו יתברך הנצוצית בעבר והוה ועתיד ולא יהיה נקרא בשם הוי"ה כנ"ל. וכן שם אדנו"ת נקרא כן על הוראת אדנות

היות לו עבדים והוא אדון עליהם ואם לא היה לו נבראים לא יוכל
 ליקרא בשם אדון ועד"ז בשאר שמות כולם וכן בענין הכנויים כגון
 רוזם וזנון ארץ אפים לא יקרא על שםם וזאת בהיות נבראים
 בעולם שיקראו לו ארך אפים וכיוצא בזה בשאר הכינויים כולם.
 אמנם בהיות העולמות נבראים אז יצאו פעולותיו וכוונותיו יתברך
 לידי פועל ויהיה נקרא שם כל מיני פעולותיו וכוונותיו וגם יהיה
 שם כל השמות וכינויים בלתי שום וחסרון כלל וז"ו. וענין טעם זה
 נבאר היטב בס"ה פ' פזוס דרצ"ז ע"ב וז"ל פקודא תליסר וכו' דא
 ק"ש ואית למנדע דאיהו אקרי וזם בכל מיני וזכמות ומבין בכל
 מיני תבונות וכו' אלא קודם דברא עלמא אתקרי בכל אילין דרצין
 ע"ש בריין דהו עתידין להבראות דאי לא הויין בריין בעלמא אמאי
 אתקרי רוזם דיין אלא ע"ש בריין דעתידין וכו' ובפ' בא דמ"ב וז"ל
 דאי לא אתפשט נהוריה על כל בריין איך ישתמודעון ליה ואיך
 יתקיים מלא כל הארץ כבודו:

הזקירה ב היא קרובה אל שאלת מה למעלה ומה למטה מה לפנים
 ומה לאחור במס' וזג"ה פ' אין דורשין והנה להיות השאלה זו עמוקה
 מאד אשר כמעט מסתכן האדם בהעמיק הסתכלותו בזקירה זו.
 וענינו כאשר הזכירו וז"ל במשנה הג"ל כל המסתכל בד' דברים אלו
 ראוי לו שלא בא לעולם ומה למעלה מה למטה מה לפנים מה
 לאחור וכל שלא חס על כבוד קונו ראוי לו שלא בא לעולם. וע"כ
 לא נוכל להרוזיב ולהעמיק בזקירתם. אמנם נבאר בע"ה ראשי

פרקים כמצ"ץ מן הזרכים בלתי הסתכלות בדברים העמוקים והמשכיל על דבריו אלה ימצא טוב טעם ודעת אם יבינהו. והנה ענין הזקירה הזאת אשר שואלים למה בריאת עוה"ז היה בזמן שהיה ולא קודם או או"כ. ולכן צריך שתדע את אשר נבאר בויבוריו. והוא כי הנה נודע כי האור העליון למעלה למעלה עד אין קץ הנקרא א"ס שמו מוכיוז עליו שאין בו שום תפיסה לא במושבה ולא בהרהור כלל ועיקר. והוא מופשט ומובדל מכל מושבות והוא קודם אל כל הנצלים והנבראים והיצורים והנעשים ולא היה בו זמן התזלה וראשית כי תמיד הוא נמצא וקיים לעד ואין בו ראש וסוף כלל. והנה מן הא"ס נשתלשל או"כ מציאות המאור הגדול הנקרא א"ק לכל הקדומים כמ"ש בענף ג'. ואו"כ נשתלשל ממנו האורות הגתלין בא"ק הנה הם אורות רבים היוצאים מתוכו ומאירין ווצה לו. מהם תלויין במוחו ומהם מגולגלתא ומהם מעיניו ומהם מאזניו ומהם מוושטמו ומהם מפיו ומהם במצו ווצה לו ומהם סביבות גופו שהוא בוי"ז תזתונים שלו ובסביבותיהם אורות רבים מאירים ונתלים בהם הנקרא עולם הנקודים ואו"כ נשתלשל ממנו ד' עולמות אבי"ע הידועים ומפורסמים כנזכר בזהר ובתיקונים. ואמנם אצילות א"ק הזה ומכ"ש שאר עולמות שתזתיו כנ"ל היה להם ראש וסוף והיה להם זמן התזלת הויותן ואצילותן משא"כ בא"ס הנ"ל. והנה מן העת וזמן אשר התזיל התפשטות והשתלשלות האורות והעולמות הנ"ל מאז התזיל הויות הנבראים כולם זה או"ז עד שבא הדבר אל המציאות אשר הוא עתה וכפי סדר ההתפשטות והשתלשלות כסדר הזמנים זה או"ז כך נעשה ולא היה אפשר להקדים או לאוור

בריאת עוה"ז כי כל עולם ועולם נברא אזור בריאת עולם שלמעלה ממנו וכל העולמות היו נבראים ומתפשטים ומשתלשלים והולכים זה תחת זה בזמנים שונים ומאוזרים זא"ז עד שהגיע זמן בריאת עוה"ז ואז נברא בזמן הראוי לו אזור בריאת העולמות העליונים אשר עליו ודי בזה כי לא נוכל להרוזיב ולהעמיק ביאור זה הענין ככל הצורך ואיך וכמה ומתי:

שער א ענף ב

בענין א"ס ב"ה. איך היה התחלת אצילות העולמות הנאצלים ממנו וגם וזקירה גדולה ומוזלוקת עצום נזלכו בו כל המקובלים כולם כי יש מי שכתב כי הי"ס הם כסדר י' מדרגות זו אוז"ז וזו למטה מזו. ויש מי שכתב כי סדר עמידתן דרך קוים ימין ושמאל ואמצע והם ג"ס וזוז"ן זו ע"ג זו בקו ימין וג"ס בג"ה זו ע"ג זו בקו שמאל וד"ס כתי"ם זו ע"ג זו בקו האמצעי ורבים יוזכמו ויאמרו כי הם בצורת גלגלים עגולים זה תוך זה וזה מקיף וסובב לזה. והנה מי שישתכל בדברי רשב"י בס' הזוהר והתיקונים וכן בספר הבהיר (לר' זונוניא בן הקנה) ימצא בדבריהם מאמרים שונים ומוזלפים נוטים לכאן ולכאן והמקובלים האזרונים (נבוכו בזה) נלאו יותר לזקור ולא יכלו כי קושיא גדולה וזזקה הולכת ומסערת עליהם באמרם מאזור שהא"ס

שוה בכל בוזי השוואה גמורה לא יצדק בו מעלה ומטה פנים ואוזר
 כי כל הכינונים האלו מורים הם היות קצבה וגבול ותוהו ומדה
 באור א"ס העליון וז"ו וכן גודע שאור א"ס נוקב ועובר בעובי כל ספי
 וספי ומלגאו כל ספי וספי ואסוזר לון מלבר לכל ספי וספי כנזכר
 בספר הזוהר פ' בהר בר"מ דק"ט וז"ל אנת נשמה לנשמה כו' ובפ'
 פנזוס דרכ"ה ורכ"ו וכן בהקדמת התיקונים ד"ד וז"ל ולעילא על כלא
 עלת על כל העלות לית אלהא עליה ולא תוזהתיה ולא לד' סטרי
 עלמא והוא ממלא כל עלמין ואסוזר לון מכל סטרא כו'. וא"כ מאוזר
 שכל הי"ס קרובות בהשוואה אל הא"ס וכולם מקבלים ממנו אור
 בעצמו א"כ מה הפרש בין זה לזה ובמה תתעלה כל ספי מוזברתה
 כיון שמדרגות כולם שוים כנ"ל (מבו"ש ש"א וז"א פ"ד). והנה האמת
 הוא שאלו ואלו דברי אלהים וזיים וכולם נכוזים למבין וישרים
 למוצאי דעת אמנם ההפרש שבין ב' הסברות הנ"ל אם הם כסדרן י'
 מדרגות זו למעלה מזו אם הם בדרך קוים. זה הענין יתבאר לקמן
 בעז"ה בענין עולם הנקודים איך קודם תיקונם היו כסדרן זה למעלה
 מזה אבל אוזר התיקון היו כסברא האוזרת והיו בציר ג' קוים כנ"ל.
 ואמנם ההפרש שיש בין ב' הסברות אם הם בדרך קוים או בעגולים
 זה תוך זה נבאר בעז"ה בענף זה ושים לבך בדברים שיתבארו עתה
 ומהם תשכיל כל מוצא דבר כי ב' הסברות נכוזות ואמיתיים כי ב'
 בוזי היו בענין הי"ס א' הוא בוזי היותם עגולים בציר י' עגולים זה
 תוך זה וגם היה בהם בוזי אוזרת והוא היותם י"ס ביושר דרך ג' קוים
 כמראה אדם בעל ראש וזרועות ושוקיים וגוף ורגלים כמו שאכתוב
 היטב כולו בענפים בעז"ה לקמן וזהו ביאורם:

דע כי טרם שנאצלו הנאצלים ונבראו הנבראים היה אור עליון
 פשוט ממלא כל המציאות ולא היה שום מקום פנוי בבוזי אויר ריקני
 וזלל אלא הכל היה ממלא מן אור א"ס פשוט שהוא ולא היה לו
 בוזי ראש ולא בוזי סוף אלא הכל היה אור א' פשוט שזה בהשוואה
 א' והוא הנק' אור א"ס. וכאשר עלה ברצונו הפשוט לברוא העולמות
 ולהאציל הנאצלים להוציא לאור שלימות פעולותיו ושמותיו וכזויו
 אשר זאת היה סיבה בריאת העולמות כמבואר אצלנו בענף הא'
 בזקירה הראשונה. והנה אז צמצם את עצמו א"ס בנקודה האמצעית
 אשר בו באמצע אורו ממש (אמר מאיר בערכינו אמר הרב זה וק"ל)
 וצמצם האור ההוא ונתרוק אל צדדי סביבות הנקודה האמצעית ואז
 נשאר מקום פנוי ואור וזלל רקני מנקודה אמצעית ממש כזה <ציר>
 והנה הצמצום הזה היה בהשוואה א' בסביבות הנקודה האמצעית
 ריקנית ההוא באופן ש'מקום הזלל ההוא היה עגול מכל סביבותיו
 בהשוואה גמורה ולא היה בתמונת מרובע בעל זווית נצבת לפי שגם
 א"ס צמצם עצמו בבוזי עגול בהשוואה א' מכל צדדים והסיבה
 היתה לפי שכיון שאור הא"ס שזה בהשוואה גמורה הוכרו גם כן
 ש'צמצם עצמו בהשוואה א' מכל הצדדים ולא ש'צמצם עצמו מצד
 א' יותר משאר הצדדים. ונודע בזכמת השיעור שאין תמונה כ"כ
 שזה כמו תמונת העיגול משא"כ בתמונת מרובע בעל זווית נצבת
 בולטות וכן תמונת המשולש וכיוצא בשאר התמונות וע"כ מוכרו
 הוא להיות צמצום הא"ס בבוזי עיגול והסיבה הוא בעבור שהוא
 שזה בכל מידותיו כנ"ל. גם בפ' בא דמ"ב איתא מנא בעיגול דאיהו

י' ועיין בפ' פקודי דרנ"ו דקאמר כי היכלות ומה שבהם הם עיגולים. עוד יש סיבה אחרת והוא בעבור הנאצלים אשר עתיד להאצילם אזור כך בתוך המקום הכולל שהוא הריק ופנאי כנ"ל. והענין הוא כי בהיות הנאצלים בתמונת העגולים הנה א"י יהיו כולם קרובים ודבוקים בא"ס הסובב אותם בהשוואה א' גמורה והאור והשפע הצריך להם יקבלום מן א"ס מכל צדדיהם בשיקול א' משא"כ אם היו הנאצלים בבוז' מרובע או משולש וכיוצא בשאר תמונות כי אז היה בהם זויות בולטות קרובות אל הא"ס יותר משאר צדדיהם ולא היה מקבלים אור א"ס בהשוואה אחרת. ובסוף ענף ג' יתבאר טעם למה הוצרך ענין הצמצום הזה ומה ענינו:

(מ"ב ענין הצמצום הזה הוא לגלות שורש הדינין כדי לתת מדת הדין אור"כ בעולמות וכו' והוא נקרא בוצינא דקרדינותא כמו וז"ל קרדינותא):

והנה אזור הצמצום הנ"ל אשר אז נשאר מקום הכולל ואור פנאי וריקני באמצע אור הא"ס ממש כנ"ל הנה כבר היה מקום שיוכלו להיות שם הנאצלים והנבראים ויצורים והנעשים ואז המשיך מן אור א"ס קו א' ישר מן האור העגול שלו מלמעלה למטה ומשתלשל ויורד תוך הכולל שהוא כזה. וראש העליון של הקו נמשך מן הא"ס עצמו ונוגע בו. אמנם סיום הקו הזה למטה בסופו אינו נוגע באור א"ס ודרך הקו הזה נמשך ונתפשט אור א"ס למטה. ובמקום הכולל

ההוא האציל וברא ויצר ועשה כל העולמות כולם וקו זה כעין צנור דק א' אשר בו מתפשט ונמשך מימי אור העליון של א"ס אל העולמות אשר במקום האויר והזולל ההוא. ונבאר עתה קצת ענין וזקירת המקובלים לדעת איך יש ראש תוך סוף בספירות הג"ל. אמנם בהיות כי הקו ההוא ראשו נוגע באור א"ס מצד העליון וסופו אינו נמשך למטה עד מקום אור הא"ס הסובב תחת העולמות ואינו דבוק בו לכן אז יצדק בו ראש וסוף כי אם דרך ב' הקצוות היה מקבל שפע הא"ס היו ב' הקצוות בוזי ראשים שונים זה לזה ולא היה אז בוזי מעלה ומטה. וכן אם היה הא"ס נמשך מכל סביבות צדדי המקום הזולל ההוא לא היה לא מעלה ולא מטה לא פנים ולא אוויר לא מזרח ולא מערב וצפון ודרום אך בהיות אור א"ס נמשך דרך קו א' וצינור דק בלבד יצדק בו מעלה ומטה פנים ואוור מזרח ומערב וכמ"ש בע"ה בענף זה בכלל דבריו:

והנה בהיות אור הא"ס נמשך בבוזי קו ישר תוך הזולל הג"ל לא נמשך ונתפשט תכף עד למטה. אמנם היה מתפשט לאט לאט ר"ל כי בתזלה התזיל קו האור להתפשט שם ותכף בתזלת התפשטותו בסוד קו נתפשט ונמשך ונעשה כעין גלגל א' עגול מסביב והעגול הזה היה בלתי דבוק עם אור הא"ס הסובב עליו מכל צדדיו שאם יתדבק בו יוזזר הדבר לכמות שהיה ויהיה מתבטל באור א"ס ולא יתראה כוון כלל ויהיה הכל אור א"ס לבד כבראשונה לכן העיגול הזה סמוך אל עיגול הא"ס ובלתי מתדבק בו. וכל עיקר התקשרות

ודביקות העגול הנאצל ההוא עם א"ס המאציל הוא ע"י הקו ההוא
 הנ"ל אשר דרך בו יורד ונמשך אור מן א"ס ומשפיע בעיגול ההוא
 והא"ס סובב ומקיף עליו מכל צדדיו כי גם הוא בבוזי' עגול סביב
 עליו ורוזוק ממנו כנ"ל כי הוא מוכרוז שהארה א"ס בנאצלים תהיה
 דרך קו ההוא לבד. כי אם היה האור נמשך להם דרך גם מכל
 סביבותיהם היו הנאצלים בבוזינת המאציל עצמו בלתי גבול וקצבה
 ולא עוד אלא אפי' גם הקו ההוא דק מאד ולא בהתרוזבות גדול כדי
 שיהיה האור הנמשך אל הנאצלים במדה וקצבה אשר לסיבה זו
 נקרא הנאצלים י' מדות וי"ס להורות שיש להם מדה וקצבה ומספר
 קצוב משא"כ בא"ס וכמ"ש בס"ה פ' פנזוס פקודא תליסר דא ק"ש כו'
 אבל דלא אית ליה מדה ולא שם ידיע כגוונא דספירן כו'. דכל ספי'
 אית לה שם ידיע ומדה וגבול ותזום ובהיות הקו דק ימשך להם
 שפע כדי צרכם בלבד בערך היותם נאצלים ולא יותר מדאי בערך
 היותם מאצילים. והנה העגול הזה הראשון היותר דבוק עם הא"ס
 הוא הנקרא כתר דא"ק ואזור כך נתפשט עוד הקו הזה ונמשך מעט
 וזוזר להתעגל ונעשה עגול ב' תוך עיגול הא' וזה נק' עיגול הוזכמה
 דא"ק. עוד מתפשט יותר למטה וזוזר להתעגל ונעשה עיגול ג' תוך
 העיגול הב' ונק' עיגול בינה דא"ק ועד"ז היה הולך ומתפשט ומתעגל
 עד עגול י' הנק' עיגול מלכות דא"ק הרי נתבאר ענין הי"ס שנאצלו
 בסוד י' עיגולים זה תוך זה וכ"ז הוא בוזי' עשר ספירות הכוללות דרך
 סתם כל בוזי' העולמות כולם. אמנם מבואר ופשוט הוא שכמה מיני
 עולמות נאצלו ונבראו ונוצרו ונעשו אלה אלפים ורבוא רבואות וכולם
 כא' הם תוך המקום הכולל הנ"ל ואין דבר ונוצה לו. והנה כל עולם

ועולם יש בו י"ס פרטית וכל ספי' וספי' פרטית שבכל עולם ועולם כלול מ' ספי' פרטי פרטית וכולם הם בצורת עיגולים זה תוך זה וזה לפנים מזה עד אין קץ ומספר וכולם כגלדי בצלים זה תוך זה עד תמונת הגלגלים כזכר בספרי תוכניים. והנה הבו' המוזכרת כל העיגולים יחד הוא ענין קו הדק הזה המתפשט מן הא"ס ועובר ויורד ונמשך מעיגול אל עיגול עד סיום תכלית כולם כז"ל ודרך הקו הזה נמשך האור והשפע הצריך לכל א' וא' מהם והרי נתבאר בו' העיגולים של הי"ס:

ועתה נבאר בו' הב' שיש בי"ס הלא הוא בו' אור היושר כדמיון ג' קוים כצורת אדם העליון. והנה דרך הקו הג'ל המתפשט מלמעלה למטה אשר ממנו מתפשטים העיגולים הג'ל גם הקו שהוא מתפשט ביושר מלמעלה למטה מראש גג העליון של עיגול העליון מכולם עד למטה מתחתית סיום כל העיגולים ממש מלמעלה למטה כלול מ' ס' בסוד צלם אדם ישר בעל קומה זקופה כלול מרמ"ז אברים מצטיירים בציר ג' קוים ימין ושמאל ואמצע כלול מ' ס' בכללות וכל ספי' וספי' מהם נפרטת לי"ס עד אין קץ עד הג'ל בענין הי"ס שהם בדרך העיגולים. והנה בו' זאת הב' נקרא צלם אלהים ועליה רבו הכתוב באומרו ויברא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים וכמעט כל ס' הזוהר והתיקונים רוב דבריהם כולם מתעסקים בבו' ב' הזאת בלבד כמ"ש היטב במ"א והרי בזה יתקיימו ב' הסברות הג'ל כי יש ב' בו' דרך עיגולים ודרך קוים ושתיים כא' טובים

<http://DailyZohar.com>

מתוודתית הקו ההוא יהיה נק' מט'ה. ובענף ג' בענף יו"ד עיגולים
 דעולם הנקודים יתבאר איך גם בוזי י"ס של העיגולים יש בהם בוזי
 קוים ממש עם היותם עיגולים מלבד בוזי הי"ס של היושר הנעשה
 בציור מראה אדם ע"ש ושם תכלית דרוש העיגולים ושם יתבאר כך
 איך גם בי"ס העיגולים יצדק בהם ימין ושמאל ואמצע עם היותן
 כדמיון עיגולים זה תוך זה. והנה גם בבוזי ב' של יושר שהוא בציור
 אדם יצדק שם מעלה ומטה פנים ואחור כי פשוט הוא שהקרוב אל
 ראשית הקו יהיה ראש ושלמטה ממנו יהיה גוף ושלמטה ממנו יהיה
 רגלים וכיוצא בשאר פרטי פרטות. ובענף ג' יתבאר ג"כ בענף יו"ד
 עיגולים דא"ק ע"ש. והנה ענף זה שנתבאר בענף זה איך כל העולמות
 הם בבוזי עיגולים זה תוך זה כגלדי בצלים והוא בוזי א' גרמו בזוהר
 בהרבה מקומות ובפרט בפרשת ויקרא ד"ט ויו"ד איך אפילו
 הרקיעים והארצות כגלדי בצלים זה תוך זה ע"ש וכן בפרשת
 בראשית ד"ט וז"ל כולא אצטריך קוב"ה למברי עלמא בהו
 ולאתקנא עלמא בהו וכלא מווצא לגאו וכמה קליפין וזפיין למווצא
 וכל עלמא כגווצא כו' כולא איהו דא לגו מן דא ודא לגו מן דא כו'
 והרי מוכרוז איך כל העולמות זה סובב לזה וזה סובב לזה. ואע"פ
 שמשם נראה להיפך שהיותר פנימית הוא מווצא והזוהר ע"ליו הוא
 הקליפה הגרועה ממנו עכ"ז אם תפקוד עיני שכלך תבין ותראה כי
 מאמר זה מדבר בערכנו אנוצנו שוכני ארץ התוודתונה אשר היותר
 קרוב אלינו הוא הנק' קליפה הסובבת בערכינו אל המווצא אשר
 לפנים ממנו והוא גלגל הסובב עליו ואז"כ עוד גלגל אחר היותר
 פנימי ממנו בערכנו והוא המווצא אל הגלגל האחר וכן עד"ז עד אשר

נמצא כי הא"ס לפנים מכל הנצצלים והוא מוויז פנימי לכולם וכל הנצצלים קליפין ולבושין אליו והגלגל היותר קרוב אלינו הוא הוויצון שבכולם ונק' קליפה על כולם. האמנם בבוזי העולמות בעצמם אינו כך אלא הפנימי שבכולם הוא הקליפה והסובב על כולם הוא המוויז. גם במאמר זה יובן הבוזי הב' הנק' ציור אדם ביושר שכולל כמה עולמות כנ"ל בס"ה פ' תולדות דף קל"ד וכמה דב"ז איהו אתפלג לכמה שייפין וכולהו קיימין דרגין על דרגין מתתקנין אילין על אילין וכולהו ווד גופא ה"ז עלמא ובענף ד' נבאר איך כל הבוזי מצטיירין בציור אדם והם דא לגו מן דא ודא לגו מן דא עתיק לגו מן א"א וא"א לגו מן אבא ואמא ואו"א לגו וכו' ע"ס כל המדרגות ושם יובן היטב כפי [נ"א בוזי] היותן דא לגו מן דא דא מוויזא ודא קליפה ע"ש היטב הרי

נתבאר ענין ב' בוזי שיש בי"ס א' בוזי עיגולים וא' בוזי יושר כמראה אדם:

מהדורא תנינא הקדמה אותה כוללת מן הא"ס עד הזעיר אנפין. דע כי תולדת הכל היה כל המציאות אור פשוט ונקרא אור א"ס ב"ה ולא היה שום וזלל ושום אור פנימי אלא הכל היה אור א"ס וכשעלה ברצונו להאציל הנצצלים ולברוא הנבראים לסיבה נודעת והוא ליקרא רוזום וזנון וכיוצא ואם אין בעולם מי שיקבל רוזמיו ממנו איך יקרא רוזום וכן עד"ז שאר הכנויים הנה צמצם עצמו באמצע האור

שֶׁלוֹ בְּנִקּוּדַת הַמֵּרְכָז הָאֲמִצְעִי אֶל הַסְּבִיבוֹת וְהַצְדָּדִים וְנִשְׁאָר וְזָלַל בְּנִתְיִים. וְזֶה הִיָּה צִמְצוּם א' שֶׁל הַמֵּאצִּיל הָעֲלִיּוֹן וְזֶה הַמָּקוֹם וְזָלַל עֲגוֹל בְּשׁוּת מִכָּל צְדָדִין עַד שֶׁצִּמְצָא עוֹלָם הָאֲצִילוֹת וְכָל הָעוֹלָמוֹת נִתְּנִים תוֹךְ עֲגוֹל זֶה וְאוֹר א"ס מְקִיפּוֹ בְּשׁוּת. וְהִנֵּה כֹּאשֶׁר צִמְצָם עֲצָמוֹ אִין דֶּרֶךְ צֶדֶד א' מִן הַזָּלַל הַמְּשִׁיךְ דֶּרֶךְ קוֹ א' יִשָּׁר דֶּק כַּעֲיֵן צִנּוֹר אוֹר א' הַנִּמְשָׁךְ מִן הָא"ס אֶל תוֹךְ הַזָּלַל וּמִמֶּלֶךְ אוֹתוֹ אֲבָל נִשְׁאָר מָקוֹם פָּנּוּי בֵּין הָאוֹר שֶׁבְּתוֹךְ הַזָּלַל וּבֵין אוֹר הָא"ס הַמְּקִיף אֶת הַזָּלַל שֶׁאֵל"כ יוֹחֲזֵר הַדָּבָר לְכַמוֹת שֶׁהִיָּה וְתוֹחֲזֵר וְתוֹחֲזֵר הָאוֹר הַזֶּה שֶׁבְּתוֹךְ הַזָּלַל עִם הָא"ס כִּבְרָאשׁוֹנָה יוֹחֵד וְע"כ לֹא נִתְּפֶשֶׁט וְנִמְשָׁךְ הָאוֹר רוֹזֵב אֶל תוֹךְ הַזָּלַל רֶק דֶּרֶךְ קוֹ א' דֶּק לְבַד וְדֶרֶךְ קוֹ הַזֶּה נִמְשָׁךְ וְיוֹרֵד אוֹר א"ס אֶל תוֹךְ הַזָּלַל הָעֲגוֹל שֶׁהוּא הַנֵּאצֵּל וְעִי"כ מִתְּדַבֵּק הַמֵּאצִּיל בְּנֵאצֵּל יוֹחֵד. וְלֹא עוֹד אֲלֵא אַע"פ שֶׁכָּל הָאֲצִילוֹת עֲגוֹל וְהָא"ס מְקִיפּוֹ מִכָּל צְדָדִיו בְּשׁוּת ע"כ אוֹתוֹ הַמָּקוֹם הַנִּשְׁאָר דְּבוֹק בּוֹ מִמֶּשֶׁ וְנִמְשָׁךְ מִמֶּנּוּ רֹאשׁ הַקוֹ הַזֶּה נֶקֶד רֹאשׁ הָאֲצִילוֹת הָעֲלִיּוֹנָה וְכָל מֶה שֶׁנִּמְשָׁךְ וְנִתְּפֶשֶׁט לְמִטָּה נִקְרָא תוֹחֲתִית הָאֲצִילוֹת וְעִי"כ נִמְצָא שִׁישׁ בּוֹזִי מַעֲלָה וּמִטָּה בְּאֲצִילוֹת דֵּאֵל"כ לֹא הִיָּה בּוֹזִי רֹאשׁ וּרְגָלִים מַעֲלָה וּמִטָּה בְּאֲצִילוֹת. וְהִנֵּה הָאוֹר הַזֶּה הַמִּתְּפַשֵּׁט תוֹךְ הַזָּלַל הַזֶּה הוּא נִזְחֵלָק לְב' בּוֹזִי הָא' הוּא שֶׁכָּל הָאוֹרוֹת שֶׁבְּתוֹךְ הַזָּלַל הַזֶּה מוֹכְרוֹ הוּא שִׁיָּהִיָּה בְּבוֹזִי עֲגוֹלִים אֵלּוֹ תוֹךְ אֵלּוֹ. וְהַמְּשָׁל בְּזֶה אוֹר סְפִירַת הַכֶּתֶר עֲיָגוֹל א' וּבְתוֹךְ עֲיָגוֹל זֶה עֲגוֹל וְזַכְמָה וְכִיּוּצָא בְּזֶה עַד תִּשְׁלֹם י' עֲגוֹלִים שֶׁהֵם י"ס דֵּא"ק וְאוֹז"כ י' עֲגוֹלִים אוֹזְרִים וְהֵם י"ס דְּעִתִּיק וְאוֹז"כ בְּתוֹכָם י' עֲגוֹלִים אוֹזְרִים וְהֵם י"ס דֵּא"א וְאוֹז"כ בְּתוֹכָן י' עֲגוֹלִים אוֹזְרִים וְהֵם י"ס דֵּאֲבָא אֵלּוֹ תוֹךְ אֵלּוֹ עַד סִיּוּם כָּל פְּרִטֵי אֲצִילוֹת וְכָל

עגול מאלו יש אור מקיף אליו כמוהו ג"כ עגול אזור כמוהו נמצא שיש אור פנימי ואור מקיף וכולם בבוזי עגולים. והבוזי הב' הוא כי הנה באמצע כל האצילות העגול הזה מתפשט דרך קו ישר בוזי אור דוגמת העגול ממש רק שהוא ביושר ויש בו בוזי א"א ואו"א וזו"ן וכולם ביושר ולבוזי זו קראו בתורה את האדם בצלמו בצלם אלהים כמ"ש ויברא אלהים את האדם בצלמו וגו' כי הוא קו ישר ומתפשט בדרך קוים וכמעט כל ס"ה והתיקונים אינם מדברים אלא בזה היושר כמ"ש בע"ה:

ודע כי יש בזה האצילות מיני עולמות לאין קץ ואין עתה ביאורם אבל נתוויל עתה לבאר עוד פרט אזור הכולל כל מציאות הכולל הזה וממנו מתפשטים כל העולמות כמ"ש בע"ה והוא בוזי מציאות א"ק לכל הקדומים הגז' בס' הזוהר ותיקונים ואזוריו נמשך סדר כל המדרגות כולם. דע כי בזה הכולל נאצל א"ק לכל הקדומים ויש בו מציאות י"ס והם ממלאין כל הכולל הזה אמנם בתוולה יצאו י"ס דרך עגול אלו תוך אלו ואז"כ בתוך העיגולים נמשך דרך ישר כצויר אדם א' באורך כל העגולים הגז' בצויר הזה ואין אנו עוסקים כלל בבוזי עגולים רק בבוזי ישר לבד ולקמן אבאר בע"ה עוד מציאות העגולים והיושר מזה עניינם. והנה ע"י הצמצום הזה הגז' אשר נעשה האדם הגז' ליה בו בוזי עצמות וכלים כי צמצום האור גורם מציאות הוויות הכלים כמ"ש לקמן בע"ה ואין לנו רשות לדבר יותר במקום גבוה כזה והמשכיל יבין ראשית דבר מאזוריתו כמ"ש בע"ה

בדרושים אחרים הבאים לפניהם. ואמנם אינו כלי ממש אלא שבערך האור שבתוכו נק' כלי. אמנם הוא זך ובהיר בתכלית הזכור והדקות והבהירות. והנה הא"ק הזה מבריו מן הקצה אל הקצה מן קצה העליון עד קצה התחתון (פי' ולא עד בכלל) בכל וכלל האצילות הנ"ל ובה האדם נכלל כל העולמות כמ"ש בע"ה אבל בבוזי פנימית ועצמותו של אדם זה אין אנו רשות לדבר בו ולהתעסק כלל. אמנם נתעסק ונדבר במה שנאצל ממנו והוא כי הנה להיות אור א"ס גדול מאד לכן לא היו יכולין לקבל אם לא באמצעות הא"ק הזה ואפי' מזה הא"ק לא היו יכולין לקבלו אם לא אור יציאת האור ווצה לו דרך הנקבים והזולות שבו שהם אוון ווטם פה עינים כמ"ש בע"ה:

שער א ענף ג

מ"ק עוד צריכים אנו להודיעך בענין אלו הב' בוזי שהם עגולים והיושר בציר אדם. כי הנה יש באדם התחתון ה' בוזי אורות (שהם הזרנו"י) והם (ה' מעלות) זו למעלה מזו והם סוד ה"פ ברכי נפשי את כו' כנו' במסכת ברכות פ"ק שהם כנגד ה' בוזי שיש לנשמה והם זרנו"י שהם ה' מדרגות זו למעלה מזו כמ"ש במ"א בענין אורות הפה דא"ק הנק' עקודים ע"ש. והנה בוזי הי"ס דעגולים כולם יש בהם כל

הבוזי' הנ"ל שהם אורות וכלים והאור נזחלק לאו"פ ואו"מ הכלי נזחלק לויצוניות ופנימיות וכן בוזי' י"ס דיושר בציור אדם יש בו כל הבוזי' האלו בעצמם ג"כ. אמנם הוילוק שיש בין העגולים להיושר הוא כי י"ס דעגולים הם בוזי' האור הנק' נפש ויש בהם אור פנימי ואו"מ פנימי וויצון שיש לה בוזי' י"ס של כלים ובכל כלי מהם יש בו פנימיות וויצונות וגם יש י"ס של אורות לכל אור יש בו או"פ ואו"מ אבל הי"ס דיושר הם בוזי' האור הנק' רווח שהוא מדרגת גבוה על מדרגת הנפש כנודע גם הם כלולים מאו"פ ואו"מ. גם יש להם י"ס דכלים ובכל כלי מהם יש בו פנימיות וויצוניות ופשיטא הוא שבוזי' הנפש נאצלה תזלה ואז"כ נאצל הרווח שהוא מדרגת יותר עליונה כנודע באדם התזותן שבתזלה קונה נפש ואז"כ זכה יתיר יהבין ליה רווח כנז' בזהר משפטים דצ"ד וז"ל ת"ז ב"ז כד איתיליד יהבין ליה נפשא וכו' וכן היה באדם העליון שבתזלה נאצלו ונתגלו בויצנת העגולים שהם בוזי' מדרגות הנפש והכלים שלהם ואז"כ נאצלו בוזי' ב' דיושר בציור אדם שהם מדרגות אורות רווח והכלים שלהם כנודע כי הרווח נק' אדם והבן זה מאד. ודבר זה היה בכל העולמות כולם כי בכל בוזי' ובוזי' מהם בתזי' נאצל הי"ס שלהם בבוזי' העגולים של הבוזי' שהוא ואז"כ נאצלו הי"ס דיושר של הבוזי' ההיא. אמנם ההפרש בין הכלים של נפש והכלים של הרווח כבר נודע כי אבר הכבד הוא משכן להאור הנק' נפש וסימן לדבר כי הדם שהוא כבד שמלא דם הוא הנפש ואבר הלב משכן לרווח ואבר המווח משכן להאור הנקרא נשמה ואין זה מקום ביאור לדברים אלו. והנה גם הקדמה שהקדמנו לך בענף זה יתבאר כ"א וא' במקומו הראוי לו

באורך ובפרטות. הכלל העולה כי התחלת האציל בזה האופן הנז' כי תחלה נאצלו י"ס בבוזי עגולים והם י' כלים ובכל כלי מהם יש בו פנימיות וזיזון ובתוך הי' כלים אלו נתלבשו י"ס עצמות האורות הנק' נפש. ועוד יש י' אורות מקיפים על הכלים מבוזזין וגם הם בוזיזת נפש אלא שנקרא אורות מקיפים מבוזזין והאזורים נקראים אורות פנימיות והכל הוא בבוזי עגולים כי אור פנימי הוא כעין גלגל והוא מתלבש תוך כלי א' מעוגל גם הוא ועל הכלי הזה יש אור מקיף עליו בעיגול כדמיון הגלגל סביב לו. וכל הי"ס דעגולים הם עד"ז כתמונת הגלגלים והרקיעים הנק' אופנים והם הרקיעים שעלינו בעוה"ז השפל ואז"כ נאצלו י"ס בבוזיזת יושר כמראה אדם והם יותר מעולים במעלה מן העגולים כי הם בוזי רוז והם י' כלים בציר אדם א' כולל כל י' כלים ובכל כלי מהם יש בו פנימיות וזיזנות ובתוך הכלים האלה מתלבשים י"ס בבוזי העצמות אורות הנק' רוז ועוד יש י' אורות אזורים המקיפים על הכלים מבוזזין וגם הם מבוזי רוז והכל הוא בדרך יושר עשוי כמראה אדם הנ"ל ועד"ז בכל העולמות הנאצלים והנבראים והיצורים והנעשים אשר נתקנו תוך המקום הכולל והאור הפזי כנ"ל כי במקום הזה נהוו כל העולמות כולם אין דבר וזוזה לו ואור א"ס מקיף וסובב עליהם ומאיר לכל העולמות אשר בתוך המקום הזה מכל צדדיהם בהשוואה א'. מלבד מה שמאיר בהם עיקר הארה האמיתית גדולה וממשית דרך קו המתפשט מבנו ונמשך בתוך כל העולמות האלו כנ"ל וכל עולם ועולם מהם וכל פרט ופרט שבכל עולם ועולם יש בו ב' בוזי הנ"ל שהם העגולים והיושר. והעגולים הם בבוזי א' כי המעולה מוזכירו

סובב ומקיף על וזבירו והעגולים היותר פנימים תוכניים מכולם הם היותר גרועים מכולם הלא המה הרקיעים והגלגלים הסובבים על עולם השפל שהם נתונים תוך כל העגולים באמצע כולם אבל היושר הוא להפך כי היותר פנימי הוא עליון ומעולה מכולם וויצון שבכולם הוא יותר גרוע מכולם ויושר זה מלביש לזה לזה עד שהגרוע שבכולם הוא מלביש לכולם והבן כל זה היטב. והנה אזור שהצגנו לך הקדמות הג"ל תוכל להבין עתה ענין סיבת צורך הצמצום אשר צמצם הא"ס א"ע באמצעות האור שלו להניח מקום וזלל וריק כג"ל בענף ב'. והענין הוא כדי לעשות בוי" כלים כי ע"י צמצום האור ומעוטו יש אפשרות אל הכלי להתהוות ולהתגלות ובהתרבות האור יתבטל הכלי ממעוט כוון לקבל האור הרב והגדול כמ"ש בענין ז' מלכי אדום והם הנקרא עולם הנקודים איך מלכו ומתו ע"ש היטב איך היה בוי" בריאת והיות הכלים כי בתוצאה צריך צמצום האור ומעוטו ועי"כ יתגלה היות הכלי ואזור שכתב נתגלה ונתהוה אז וזור האור להמשך בו ויכול הכלי להתקיים ולא ליבטל. וכן היה כאן כי צמצם בראשונה את האור ונתהוה הכלים ואז"כ וזור והמשך הקו ההוא להאיר בהם. ובזה יתבאר טעם למה א"ס צמצם עצמו וסילק האור הרב ההוא מן המקום ההוא לגמרי

ואז"כ הוזזירו במדה ובמשקל דרך הקו ההוא והיה יכול להניח אותו בוי" הקו ההוא במקומו ויסלק שאר האור הגדול בלבד כיון שהוא

עתידי להוזזירו אבל הטעם היה לסיבה הז"ל כי לא יכלו להתהוות הכלים עד שישתלק האור לגמרי ואז שנתהוו הכלים וזזר והמשיך האור (דרך הקו) במדה ובמשקל כפי שיעור המספיק להם להאירם להזיזותן באופן שיוכלו לסבול ויתקיימו ולא יתבטלו ודי בזה:

שער א ענף ד

אזר שכתבנו בענפים הקודמים לזה בדרך קצרה ודרך כלל ענין הי"ס בכל מקום שהם איך יש בהם כמה וזו"י נדבר בענף זה בקיצור ג"כ בזו"י מדרגות העולמות אשר נבראו תוך מקום הכולל הריקני הז"ל שאין דבר וזו"י לו מן המקום הזה וכל העולמות כולם הם תוך המקום הזה. ואל יעלה בדעתך כי הי"ס הנקרא אצלינו בס"ה י"ס דאצילות אל תטעה לזשוב שהם יותר ראשונים וגבוהים מכל מה שנאצלו כי כמה עולמות קדמו עליהם ולרוב העלמם לא ש"לזו בהם יד להזכירם בס"ה אלא ברמו נפלא כאשר עיניך לזכור יביטו ג' מאמרים מס' התיקונים בענין א"ק לכל הקדומים כמ"ש בע"ה בענף זה. וכאשר כתוב בס"ה פ' בראשית דכ"ג וגם בתיקונים דקל"ד וז"ל ת"ז כמה עולמות אינן סתימין דאינן מתלבשין ומתרכבין בספיראן כו' וגם מאמר א' הובא בפ' נזו דס"ה גם בפ' פקודי דרכ"ו ע"א ודף רס"ז ע"ב וז"ל אר"ש ארימת ידי בצלו לעילא

כו' ומרזא דמוזשבה עילאה דלתתא כולהו איקרו א"ס כו' ואם תשים עיני שכלך לדייק היטב כל המלות המיותרות והכפולים והרמוזים הנרמזים אל המבין במאמרים הנ"ל תפליא ותשתומם בראותך כמה מדרגות על מדרגות לאין קץ ומספר קדמו להי"ס הנקרא אצלינו בשם י"ס האצילות והמעין בוזיבורינו זה אם יזכה ידע ויבין ויעמוד על מתכונתם וכמ"ש בענף זה בסוף:

והנה הגאונים הסתירו במתק לשונם וקראום עשר צוצחות על [גבי] כתר עליון וכיוצא בדברים אלו ועם היות כי אין קצבה אל העולמות שבמקום הזה כי הם אלפים ורבבות עכ"ז נבאר קצת מה שיש בידינו יכולת לבאר במקום הזה דרך קצרה. ובראשונה נתחיל לבאר פרט א' אשר הוא כולל ותופס כל מקום הכולל הזה אשר מן פרט זה מתפשטים כל העולמות כולם ובו נתלים ונאוזים וממנו הם יוצאים ונתגלים בוזי כמ"ש בע"ה. אמנם הפרט הזה הוא נק' בשם א"ק לכל הקדומים אשר הוא קודם לכל הנמצאים כמ"ש בע"ה ולרוב מעלות הא"ק לרוב גדול מעלתו והעלמו לא שכלו בו יד להתעסק בס"ה כ"א בקצת מקומות מועטים ואף גם זה היה בדרך העלם גדול ואזכיר קצתם בתיקונים סוף תיקון י"ט דמ"א ע"ב וז"ל א"ל אי הכי אשתמודע דאית א"ק לכל הקדומים ואית אדם אוזר כו' גם ריש תיקון ע' דקי"ט וז"ל אמון מופלא רקם וצייר ציורא בהיכליה דא"ק לכל הקדומים דאית אדם כו' גם בתיקונים הנ"ל דקל"ב וז"ל

אשכּוּזָא בּרוּזָא דַּמְתַּנִּיתִין בַּסְתָּרָא דַּסְתָּרִין טַמִּירָא דַּטַּמִּירִין דַּאָדָם
דַּבְּרִיָּאָה דַּאִיהוּ קַדְמוֹן לְכָל הַקְּדוּמִים:

וְנִתְּוִיֵּל לְבָאָר הָעֵנָן דַּע כִּי הָאוּרוֹת הָרֵאשׁוֹנִים אֲשֶׁר נֶאֱצְלוּ תוֹךְ
הַמָּקוֹם הַהוּא דֶּרֶךְ הַקּוֹ הַיּוֹשֵׁר הַמִּתְפַּשֵּׁט מִן הָא"ס הַסּוֹבֵב אֶת הַכֹּל
כְּזוֹ בַּעֲנָף ב' הֵם בּוּזִי הִי"ס אֲשֶׁר וְזִיבּוֹר כִּלְלוֹתָם נֶקֱאָ א"ק לְכָל
הַקְּדוּמִים הַזֵּל. וְהִנֵּה י"ס דַּאָדָם קַדְמוֹן הַכּוֹלֵלִים כֹּל בּוּזִי הַזֵּל בַּעֲנָף
ב' ג' הֵלֵא הֵם אֵלֹהֵי כִי בַתְּוִיֵּלָה יֵצְאוּ וְנִתְּגָלוּ י"ס אֵלֹהֵי בּוּזִי עֵינְזוֹלִים
שֶׁהֵם בּוּזִי נֶפֶשׁ דַּא"ק הִזָּה וַיֵּשׁ לָהֶם בּוּזִי י' כִּלִּים בַּצּוֹרֶת עֵינְזוֹלִים
וּבְכָל כִּלֵּי מַהֶם יֵשׁ פְּנִימִיּוֹת וְזִינְצוֹנִיּוֹת וְהַכֹּל הוּא בּוּזִי כִלִּים וּבַתּוֹךְ כֹּל
כִּלֵּי מַהֶם יֵשׁ בַּתּוֹכוֹ עֲצָמוֹת או"פ הַנִּקְרָא נֶפֶשׁ מִתְלַבֵּשׁ בַּתּוֹכוֹ מִמַּשׁ
וְעוֹד יֵשׁ בּוּזִי או"מ סְבִיבּוֹ וְגַם הוּא בּוּזִי נֶפֶשׁ וְהַכֹּל בּוּזִי עֵינְזוֹלִים
וְהַעֲיָזוֹל הַזִּינְצוֹן שֶׁבְּכוֹלָם אֲשֶׁר כֹּל שְׂאָר הָעֵינְזוֹלִים בַּתּוֹכוֹ הוּא דְּבוֹקָ
וּקְרוֹב אֶל הָא"ס. וְא"ס סּוֹבֵב עָלָיו וּמִקִּיף סְבִיבּוֹ וְהַעֲיָזוֹל הִזָּה הַזִּינְצוֹן
מִכוֹלָם הוּא הַמַּעֲוִלָה וְהַגְּדוֹל שֶׁבְּכוֹלָם כְּזוֹ בַּעֲנָף ג' וְהוּא בּוּזִי עֵינְזוֹל
כֶּתֶר דַּא"ק וְתוֹךְ עֵינְזוֹל זֶה מִתְּעַגֵּל עֵינְזוֹל ב' הַנִּקְרָא עֵינְזוֹל וְזַכְמָה דַּא"ק
וְכֵן עַד"ו י' עֵינְזוֹלִים זֶה תוֹךְ זֶה עַד עֵינְזוֹל הִי הַפְּנִימִי שֶׁבַּתּוֹךְ כּוֹלָם וְהוּא
נִקְרָא עֵינְזוֹל דְּמַלְכוּת דַּא"ק נִמְצָא כִּי אֵלֹהֵי הִי עֵינְזוֹלִים דַּא"ק הֵם
מִקִּיפִים כֹּל הַזֹּלֵל הִזָּה בַּתּוֹךְ הָא"ס קְרוֹבִים אֵלָיו וְהָא"ס מִקִּיף
עֲלֵיהֶם סְבִיב. וְאַמֶּנֶם בְּאַמְצַע י' עֵינְזוֹלִים אֵלֹהֵי שְׂאָר מִקּוֹם וְזֹלֵל אוֹיֵר
פְּנִי לְצוֹרֶךְ שְׂאָר הַנֶּאֱצְלִים וְשְׂאָר הָעוֹלָמוֹת אֲשֶׁר גַּם הֵם בּוּזִי עֵינְזוֹלִים
זֶה תוֹךְ זֶה כְּזוֹל בַּעֲנָף ג' וְכִבֵּר נִתְּב' ג"כ שֶׁם מִצִּיאוֹת הַיּוֹת הַכִּלִּים

איך היתה כי ע"י צמצום שצמצם הא"ס עצמו נתמעט האור ונתגלו הכלים ואז"כ וזר האור להתפשט תוך הכלים ההם דא"ק. ובהם אל תטעה וחלילה כי בא"ק יש בוזי כלים ממש וז"ו כי הגה בוזי כלים לא נתגלו רק מן עולם הנקודים ואילך כמ"ש בע"ה ומה שאנו מכנים אותם בשם כלים הוא בערך האור והעצמות אשר בתוכם. ואמנם הכלים בעצמן הם אור וך בתכלית הזכות ודקות והזהר ואל תטעה עוד בענין זה:

והנה לאור שנתגלו ויצאו בראשונה אלו הי"ס דא"ק בוזי נפש [בתמונת עגולים] עוד יצאו י"ס אורות בבוזי רוז דא"ק הזה בבוזי יושר כמראה אדם בעל קומה זקופה כלול מרמ"ז אברים בציר קומה ראש וזרועות וכפות ידיים גוף ורגלים והוא מתוויל להמשך מן הא"ס המקיף דרך קו הג"ל ומשם ולמטה בציר אדם כג"ל כולל ג' קוים ימין ושמאל ואמצע ובהם נכללים י"ס יושר שבו כג"ל בענף ב' והנה אע"פ שראשית קו הזה שהוא צורת יושר דא"ק מתוויל להתפשט מן הא"ס ובוקע ונכנס בין כל העגולים מצד גזותיהם העליונים אל תושוב כי כן הקו הזה נמשך ונתפשט למטה עד סיום כל העגולים מצד תחתיהם המתעגלים מתחת רגלי א"ק דיושר. אמנם שיעור התפשטותו אינו רק עד התחלת קרקעית העיגולים דע"י שהוא בוזי פרצוף כתר דעולם האצילות כמ"ש במקומו אשר העיגולים הג"ל דע"י מתעגלים תחת רגלי היושר א"ק עצמו בלבד כמ"ש. והנה נתבאר איך א"ק הזה במלא בעיגול ויושר שלו את כל

מקום הכולל והאור הפנוי שבתוך הא"ס כנ"ל. אמנם נשאר מקום פנוי בין או"מ של אור יושר שבו אל הכלים ואו"פ דיושר שבו ושם נתהוו ונאצלו כל העולמות אשר כולם נתלים ונאוזים בזה הא"ק וממנו יצאו כנ"ל:

והנה אבאר לך עתה דרך קיצור מופלג כללות כל העולמות אשר במקום הכולל הזה שבין או"מ דיושר של א"ק ובין הכלים שלו דיושר כנ"ל והנה ענין זה נתבאר במ"א באריכות גדול כל דבר ודבר בפ"ע ושם במקומו יתבאר לך איך מבחי' היושר דא"ק יצאו ונתגלו אורות רבים אשר כללותיהם הם האורות הבוקעים ויוצאים מן האזנים שבו ולחושץ או"כ יוצאים אורות הווסטם ואו"כ אורות הפה הנק' עקודים וכל אלו האורות הם בדרך יושר לבד ואין להם בחי' עיגול כלל ואו"כ יצאו אורות עינים דא"ק הזה ואלו נקרא עולם הנקודים ויש בהם ב' בחי' עיגולים ויושר. ומקום מצבן ומעמדן הן מהטיבור דא"ק הזה עד סיום רגליו שהמקום הזה נקרא כללות זה"י דא"ק. וזהו סדרן כי בתחלה יצאו י' עגולים הנקודות ונתעגלו סביב הכלים דזה"י דא"ק בבחי' היושר שלו ובתוך הכלים מתלבש או"פ שלהם כנ"ל. ואלו העיגולים הנקודות שהם בחי' נפש הם סובבים על הכלים ואו"פ של זה"י דיושר דא"ק. ואלו העיגולים של הנקודים כבר נתבאר לעיל שהם כוללים או"פ דנפש וכלים ואו"מ על הכלים וכללות זה נקרא עגולים הנקודים ועל אלו הנקודים [נ"א העיגולים] עוד או"מ מבחי' דיושר דא"ק ועל או"מ דיושר דא"ק סובבים הי'

עִיגוֹלִים דא"ק עֲצָמוּ הַכּוֹלָלִים או"פ וכלים ואו"מ שְׁלֵהם כְּנוֹדֵעַ וְזֶה
 הִיָּה בְּתוֹזְלָה. אִמְנָם כֹּאשֶׁר נֶאֱצָלוּ אוֹז"כ גַּם הִי"ס דִּיוִשֶׁר דְּעוֹלָם
 הַנִּקְוָדִים שֶׁהוּא בּוֹזִי רוּחַ שְׁלֵהם אִזְּ הַלְבִישׁוֹ הִי"ס דִּיוִשֶׁר דְּנִקְוָדִים
 הַכּוֹלָלִים או"פ וכלים ואו"מ דִּיוִשֶׁר ע"ג הַכּלִּים ואו"פ דִּיוִשֶׁר דְּנִזְה"י
 דא"ק וְעַל הַיּוֹשֶׁר דְּנִקְוָדִים הַלְבִישׁוֹ אוֹתָם הָעִיגוֹלִים עֲצָמָן שְׁלֵהם וְעַל
 הָעִיגוֹלִים דְּנִקְוָדִים או"מ דִּיוִשֶׁר דא"ק וְעַלֵּיהֶם הִיוּ הָעִיגוֹלִים דא"ק
 עֲצָמוּ וְהִנֵּה יִתְבָּאֵר לְמִטָּה בּוֹזִיבוֹרִינוּ זֶה בְּעֵנִין עוֹלָם הַנִּקְוָדִים אִיךָ ז'
 מַלְכֵי אֲדוּם שְׂמֹלְכוּ וּמִתּוּ וְאוֹז"כ נִתְקַנּוּ וְכֹאשֶׁר נִתְקַנּוּ נַעֲשׂוּ מֵהֶם בּוֹזִי
 ד' עוֹלָמוֹ אֲבִי"ע וְכָל עוֹלָם מֵהֶם כּוֹלָל ו' פְּרָצוּפִים כּוֹלָלִים לְבַד
 מִפְּרָצוּפִים אוֹזֵרִים פְּרִטִּים שֶׁהֵם נַעֲשִׂים עֲנָפִים הַיּוֹצֵאִים מֵאֵלּוּ הו'
 פְּרָצוּפִים וְאֵלּוּ הֵם עֲתִיק וְא"א וְאו"א וְזו"ן:

וְנִבְאֵר עֲתִיה בְּקִיצוֹר מִצָּבֶן וּמִעֲמֻדָּן וְנִתְוִיֵּל מִלְמַעְלָה לְמִטָּה הִנֵּה
 הָא"ס הוּא סוֹבֵב וּמִקִּיף ע"ג י' עִיגוֹלִים דא"ק בְּכָל ג' מִיָּנִי בּוֹזִי או"פ
 דְּנִפְשֵׁי וְכָלִים דְּנִפְשֵׁי וְאו"מ דְּנִפְשֵׁי וְכּוֹלָם בְּצוֹרֶת עִיגוֹלִים כְּנ"ל. וְכִיּוֹצֵא
 בְּזֶה בִּשְׂאֵר כָּל הָעִיגוֹלִים שֶׁבִּשְׂאֵר הַפְּרִטִּים וְלֹא נִצְטָרַךְ לְהַזְכִּיר עֲנִין
 זֶה בְּכָל הַמִּקְוֹמוֹת וִי' עִיגוֹלִים דא"ק הֵם מִקִּיפִין וְסוֹבְבִין עַל או"מ
 דִּיוִשֶׁר דא"ק עֲצָמוּ, וְאו"מ דִּיוִשֶׁר דא"ק ע"ג י' עִיגוֹלִים דְּעֲתִיק וִי'
 עִיגוֹלִים דְּעֲתִיק סוֹבְבִים עַל אֹר מִקִּיף דִּיוִשֶׁר דְּעֲתִיק עֲצָמוּ וְאו"מ
 דִּיוִשֶׁר דְּע"י מִקִּיפִים עַל י"ע דא"א. וִי"ע דא"א מִקִּיפִים עַל או"מ
 דִּיוִשֶׁר דא"א עֲצָמוּ, וְאו"מ דִּיוִשֶׁר דא"א מִקִּיף עַל י"ע דֹּאבָא, וִי"ע
 דֹּאבָא מִקִּיף עַל או"מ דִּיוִשֶׁר דֹּאבָא עֲצָמוּ, וְאו"מ דִּיוִשֶׁר דֹּאבָא מִקִּיף

על י"ע דאימא וי' עיגולים דאימא סובבים על או"מ דיושר דאימא
עצמה. ואור מקיף דיושר דאימא מקיף על י' עיגולים דז"א וי' עיגולים
דז"א מקיפים על או"מ דיושר דז"א עצמו ואו"מ דיושר דז"א מקיף על
י"ע דנוקבא וי"ע דנוקבא מקיפין על או"מ דיושר דנוקבא עצמה
ואו"מ דיושר דנוקבא דז"א דאצילות מקיף על י"ע דבריאה וגם היא
נזלקת לכל הפרטים הנ"ל וי"ע דבריאה סובבים על או"מ דיושר
דבריאה עצמה ואו"מ דיושר דבריאה מקיף על י"ע דיצירה הנזלקת
גם הוא לכל הפרטים הנ"ל וי"ע דיצירה על או"מ דיושר דיצירה
עצמה ואו"מ דיושר דיצירה על עיגולי העשיה הנזלקת גם היא לכל
הפרטים הנ"ל ועיגולי עשיה על או"מ דיושר דעשיה עצמה. והנה
נשלמו דרך כללות כל בוזי העיגולים והאורות המקיפים דיושר של
כל העולמות אלו כולם מלמעלה למטה ומכאן ולהלאה (נבאר)
יצאו בוזי הכלים ואו"פ שלהם דיושר של כל העולמות אשר בוזי
אלו הם הפוכים מן הנ"ל לפי שאלו כל מי שהוא גרוע במעלה
מוזבירו מלביש את וזבירו המעולה ממנו ומקיף אותו כנ"ל בענף ג'.
וז"ס או"מ דיושר דעשיה מקיף על הכלים ואו"פ דיושר דעשיה עצמה
ולא יצטרך לכפול זה בכ"מ לפי שנתבאר לעיל כי או"פ דיושר
לעולם קשור ודבוק עם הכלים דיושר שלהם עצמם והוא בתוכם
ממש. וכלים ואו"פ דיושר דעשיה על כלים ואו"פ דיושר דיצירה
וכלים ואור פנימי דיושר דיצירה על כלים ואו"פ דיושר דבריאה
וכלים ואו"פ דיושר דבריאה על כלים ואו"פ דיושר דנוקבא דז"א
דאצילות וכלים ואו"פ דיושר דנוקבא על כלים ואו"פ דיושר דז"א
וכלים ואו"פ דיושר דז"א על כלים ואו"פ דיושר דאימא וכלים ואו"פ

דיושר דאימא על כלים ואו"פ דיושר דאבא וכלים ואו"פ דיושר
 דאבא על כלים ואו"פ דיושר דא"א וכלים ואו"פ דיושר דא"א על
 כלים ואו"פ דיושר דעתיק וכלים ואו"פ דיושר דעתיק על כלים ואו"פ
 דיושר דנ"ה דא"ק וכלים ואו"פ דיושר דנ"ה דא"ק על או"פ היוצא
 מאור א"ס המתלבש בתוכו דרך קו הישר המתפשט מן הא"ס
 להאיר ולהזיות כל העולמות כולם כנ"ל. והרי נתבאר היטב סדר
 התלבשות העולמות וראית בעיניך איך א"ס מתעלה בתוך כל
 העולמות והמקבל ממנו תזילתה הוא א"ק ואזר כך עתיק עד שנמצא
 כי כלים דיושר דעשיה הם יותר וזיצונים ורוזקים מאוד מן אור א"ס
 הפנימי בתכלית הריוזוק שאין ריוזוק גדול ממנו וכן בערך א"ס
 הסובב מבחוץ על כל העולמות נמצאו כלים דעשיה ריוזוק ממנו
 בתכלית הריוזוק שאין ריוזוק ממנו. לכן הכלים דיושר דעשיה הם
 היותר גרועים במעלה יותר מכל העולמות כולם ושם בעולם
 העשיה נתהווה עולם השפל הזומרי בתכלית הגסות והעביות שאין
 כמוהו נמצא כי כדור הארץ שאנו עומדים בו הנה הוא הנקודה
 האמצעית שבכל העולמות כולם כעין גרעין התמרה שהוא באמצע
 האוכל והאוכל מקיפו מכל צדדיו. וזהו בערכנו אנונו בנו אדם
 היושבים בו אבל בערך א"ס הסובב הכל אדרבה עולם העשיה
 הוא הקליפה הזופפת על כולם וכל מה שנתקרב אל הא"ס הוא
 יותר פנימי עד שנמצא י' עגולים דא"ק קרובים אל הא"ס יותר מכל
 העולמות וכן בבחי' אור א"ס הפנימי נמצא כי עולם העשיה הוא
 קליפה לכל העולמות וכל מה שמתקרב אל הא"ס הפנימי הוא

היותר פנימי עד שנמצא י"ס דיושר דא"ק הם פנימים מכולם הם מקבלים אור א"ס הפנימי במישׁ תזוילת הכל:

והנה אור שבארנו דרושי העגולים והיושר בקצרה בסדר התלבשות כל העולמות צריכים אנו לבאר עתה עד היכן הגיע התפשטות רגלי א"ק (נ"א האדם) הישר שבכל עולם ועולם כאשר התזלנו לבאר ענין זה בתזוילת ענף זה. והנה מוכרח הוא כי קו הישר יהיה דבוק במישׁ בא"ס הסובב וממנו מתפשט ויורד ומתלבש תוך פנימיות א"ק כנ"ל ונמשך ומתפשט עד סיום רגלי א"ק הישר כנ"ל שהוא במישׁ עד וצאי עיגולי עתיק יומין הסובבים תזת רגליו עד שם מסתיימין רגלי היושר דא"ק. כי אם נאמר שרגלי א"ק הם מגיעים ומתפשטים עד למטה בתוך עיגולי עצמו עד סיומם וסופם נמצא שזוזר ומתדבק עם עיגול הא"ס בוצי התזתון אשר תזת רגלי א"ק ואם כך הוא נמצא כי הא"ס יאיר בו משם ולמטה דרך קו הישר ולא יהיה בזי מעלה ומטה משפיעים ומקבלים וע"כ לא נמשך ראש הקו למטה כנ"ל בענף ב'. והנה הכלל העולה בקיצור הוא זה כי רגלי א"ק דיושר הנה הם מתפשטים ונמשכים עד וצאים התזתונים של עיגולים דע"י מצד מטה באופן כי עיגולי ע"י מקיפים סביב רגלי יושר דא"ק. אמנם כל שאר הרגלים דיושר כגון רגלי עתיק ורגלי א"א ורגלי ז"א ורגלי נוקבא כולם מסתיימים בהשוואה א' והוא עד וצאי התזתונים של עיגולי א"א מצד מטה באופן כי עיגולי א"א הם מקיפים וסובבים מתזת כל רגלי הנ"ל כולם. אמנם יש בזי

פרצופים שאינם גבוהים קומתם כגון או"א ששיעור קומתם מהגרון דא"א עד הטיבור של א"א בלבד וכן פרצוף לאה שהיא מתחלת מהדעת דו"א עד החוזה שלו כמ"ש במקומו ואלו הפרצופים אין רגליהם נוטים עד רגלי א"א כי הם קצרי קומה וכל אוזר יתבאר במקומו בפרטות:

והנה פעם אחרת שמעתי ממו"ר זלה"ה בענין דרוש תיקון אריך אנפין איך נולד ויצא וינק מב' פרקין תתאין הרגלי עתיק יומין ושם ביארנו איך ב' פרקין תתאין הנקרא עקביים דע"י הם מתפשטים יותר למוטה מרגלי א"א והם נכנסים בגבול עולם הבריאה כנזכר שם. ואפשר לומר כי לא היה כך אלא קודם תיקון אצילות ואזר התיקון לא הוצרך לזה שחזר העתיק לאסוף רגליו למעלה בהשוואה אוזת עם רגלי א"א וצ"ע:

עוד דבר א' לא נתבאר לנו בעניני עיגולי א"ק וביושר שלו איך הם מתחברים יחד. אמנם בענין ע"י נתבאר במקומו כי אלו י' עיגולים שלו כולם נמשכים ומתפשטים סביב ג' ראשונות לבד דיושר שלו ע"ש. ואולי כך יהיה בעניני עיגולי אדם קדמון וצ"ע:

וזה"ל שער הקדמות דף ה' ע"א:

ואמנם דבר גלוי הוא כי אין למעלה גוף ולא כוז גוף וחלילה. וכל הדמיונות והציורים אלו לא מפני שהם כך וזו ושלוש. אמנם לשכך את האוון לשכיוכל האדם להבין הדברים העליונים הרוחניים בלתי נתפסים ונרשמים בשכל האנושי לכן ניתן רשות לדבר בבוזי ציורים ודמיונים כאשר הוא פשוט בכל ספרי הזוהר. וגם בפסוקי התורה עצמה כולם כאווד עונים ואומרים בדבר הזה כמו שאמר הכתוב עיני ה' המה משוטטים בכל הארץ. עיני ה' אל צדיקים. וישמע ה'. וירוח ה'. וידבר ה'. וכאלה רבות וגדולה מכולם מ"ש הכתוב ויברא אלהים את האדם בצלמו בצלם אלהים ברא אותו זכר ונקבה וגו'. ואם התורה עצמה דברה כך גם אנונו נוכל לדבר כלשון הזה עם היות שפשוט הוא שאין שם למעלה אלא אורות דקים בתכלית הרוחניות בלתי נתפשים שם כלל וכמו שאמר הכתוב כי לא ראיתם כל תמונה וכאלה רבות ואמנם יש עוד דרך אחרת כדי להמשיך ולצייר בה הדברים העליונים והם בוינת כתיבת צורת אותיות כי כל אות ואות מורה על אור פרטי עליון וגם תמונת זו דבר פשוט הוא כי אין למעלה לא אות ולא נקודה וגם זה דרך משל וציור לשכך את האוון כנזכר ולכן נבאר עתה הקדמה הנזכר על דרך ציור האותיות גם כן ובבוזי ציורים אלו הן ציור האדם והן ציור אותיות שתיהן מוכרוזים להבין ענין האורות העליונים כאשר תראה ספרי הזוהר בונים על שתי בוזי הציורים האלה עכ"ל:

שער א ענף ה

רצוני בענף זה להקדים קצת הקדמות אל כל הבא למלאות את ידו ולהתעסק בוזכמה זאת והוא כי כבר ביארנו לעיל כי פרצוף אדם כלול מרמ"ז אברים בי"ס פרטיות שבו באופן זה כי כתר הוא גולגלתא וזב"ד הם ג' מוויזין וזג"ת הם ב' דרועין וגופא וזה"י ב' שוקין ואמה ומלכות היא נקבה שלו אמנם אם תרצה לזלק ולפרט אלו הי"ס הכלליות בפרטים רבים הנה אינם זולקות רק לה' בוזי לבד אשר כל בוזי מהם הוא פרצוף א' שלם כמראה אדם וזה סדרן הנה הכתר הוא פרצוף א' שלם מי"ס ונקרא א"א וזכמה הוא ג"כ פרצוף א' מי"ס ונקרא אבא ובינה היא ג"כ פרצוף א' מי"ס ונקרא אמא והו"ק מוזסד עד היסוד הוא פרצוף א' מי"ס ונקרא ז"א וספירה עשירית שהיא מלכות היא פרצוף א' מי"ס ונקרא נוקבא דז"א. עוד צ"ל כי בוזי המלכות שבכל פרצוף ופרצוף מאלו הם פרצופים הוא באופן זה כי מלכות אשר בפרצוף זכר כגון אבא וז"א הנה המלכות שבו הוא בוזי עטרת שעל הצדיק הנקרא יסוד בסוד ברכות לראש צדיק הנזכר בס"ה פ' ויצא דקס"ב וז"ל ר' ייסא זוטא הוה שכיז קביה דר"ש א"ל מהו דכתיב ברכות לראש צדיק לצדיק מבעי ליה וכו' ואם הוא מלכות בפרצוף נוקבא כגון אימא ונוקבא דז"א הנה המלכות שבה הוא ג"כ בוזי עטרת היסוד שבה כי היסוד שבה הוא הרום

והעטרה שבה הוא בוזי" בשער התפוח ש'עליה הנקרא בדברי וז"ל
ש'פולי מעיים בענייני סימני איילנות כנודע:

ואמנם ספירת המלכות הכוללת שהוא פרצוף אזורון שבזמשה
פרצופים הנקרא נוקבא דז"א הגה היא (נקבה גמורה) בפרצוף גמור
כשאר כל הפרצופים וזכור זה. ונתרץ קושיא וזקה וגדולה שנתקשו
בה וזכמים גדולים ולא ירדו לסוף עמקה כי בהקדמת הזוהר ד' א'
אמרו שם על פ' שאו מרום עיניכם וראו מי ברא אלה כו' כי בכתר
ובזכמה לית תמן שאלה כלל ומבינה ואילך קיימא לשאלה אבל
איהו בארוז סתים ולא אתגלייא כלל כיון דמטי עד מל' הנקרא מ"ה
מה פשפשת ומה ידעת הא כולא סתים כדב'קדמיתא ובמקומות
אזורים ע"פ כי שאל נא לימים ראשונים אמר שהם מוזסד ואילך
אבל למעלה משם אין שאלה בג"ר. גם אמרו בתיקונים תיקון כ"ב
דס"ב כתר עליון דא איהו שלימו דנש"ב ודא איהו דלא אתייהב
למשה דעליה נאמר נתיב לא ידעו עיט ועליה אמרו"ל במופלא ממך
אל תדרוש ובמכוסה ממך אל תזקור אין לך עסק בנצטרות במה
שהורשית התבונן ובריש האי תיקון כ"ב קאמר הנצטרות דא אינן
או"א וכו' הרי כי בג"ר אסור לדרוש ולזקור בהם כאשר תמצא
בפסק הגאון ר' יצחק דלטאש בתוצלת ס"ה ע"י"ש בישוב זה המאמר
וכאלה רבים והרי בכל ס"ה ובפרט בב' האדרות ובתיקונים הפליא
לדבר בג"ר ואיך בהקדמת הזוהר אמר בהיפך שאפי' הזקירה
במלכות אזורנה עליה אתמר משארז"ל מה פשפשת ומה ידעת וכו'.

אבל הענין הוא כך ומובן במ"ש בענין ד' ענין א"ק ואיך כל העולמות הם ענינים ומסתעפים ממנו עד שנמצא כי עולם האצילות אינו רק לבוש אל זה"י דא"ק שהם בוזי רגליו לבד וכבר ידעת כי עולם העשיה הוא נגד המלכות [דא"ק] אשר מקומה היה אב"א עם ז"א בתנה"י שלו לבד נמצא כי עולם האצילות אינו [אלא] (אפי') בערך עולם עשיה שהוא מלכות דא"ק נמצא כי כל עסקינו בס"ה בעולם האצילות אפי' בג"ר אינו [רק] (אפי') בוזי עולם עשיה דא"ק שהוא מלכות דא"ק אבל בג"ר דא"ק אסור לעשות כן ואפי' במלכות דא"ק שהוא בוזי עשיה:

עוד צריך שנקדים לך הקדמה א' והוא כי כל הי"ס הכוללות כל עולם ועולם הנה בכללות יוחד כולם כא' בוזי הוי"ה א' בכל מקום שהוא בין בכללות בין בפרטות כנ"ל יוצא מכל אות ואות מהם הוי"ה א' והנה קוצו של יו"ד שבאות' הוי"ה הוא ספי' כתר ויו"ד עצמה הוא בוזי וחכמה וה' ראשונה בינה והו' הוא הת"ת כולל ו' ספירן אשר כללותם נקרא בשם ז"א כמ"ש במקומו בע"ה והה' אחרונה מל' הנקרא אצלינו נוק' דז"א וכ"ז הוא בדרך הוי"ה הכוללת הה' פרצופים יוחד כנ"ל. וכן אם נחלק הי"ס בכל פרצוף ופרצוף תהיה גם הוי"ה שבפרצוף ההוא בפרטות ע"ד הכללות כי קוצו של יו"ד הוא הכתר שהוא גלגלתא שבפרצוף ההוא וי' וחכמה וה' בינה שבפרצוף והם ב' מוויזין ימין ושמאל וו' הוא עיקר הגוף ו"ק שבפרצוף ההוא וה' אחרונה הוא מל' שבאותו פרצוף. עוד צריך להקדים בוזי אחרת קרובה אל

הג"ל והוא כי מכל אות ואות משם הוי"ה יוצא הוי"ה א' ואין וזילוק ביניהם רק באופן מלוייהן וזהו עניינם. כי י' שהוא רומז באבא שהוא ספי' הנק' וזכמה יש בו הוי"ה א' במילוי יודין והוא גימ' ע"ב. והה' גרמות באימא שהיא הספי' הנקרא בינה יש בה הוי"ה במילוי יודין ואלף כזה יו"ד ה"י וא"ו ה"י והוא גימ' ס"ג. והו' שהוא רומז בז"א שהם ו"ס אשר מוזסד עד יסוד יש בה הוי"ה א' במילוי אלפיין והוא גי' מ"ה. וה' אזורנה שהיא רומזת במל' נוק' דז"א יש בה הוי"ה א' במילוי ההיין והוא גי' ב"ן. ועד"ז ג"כ בפרטות כל פרצוף ופרצוף שבה' פרצופים הג"ל אשר בכל א' מהם יש הוי"ה בפרטות כג"ל יש בה שם הוי"ה דע"ב בוזכמת פרצוף ההוא והוי"ה דס"ג בבינת פרצוף ההוא והוי"ה א' דמ"ה (בז"א) בו"ק שבפרצוף ההוא והוי"ה דב"ן בנזקבא דז"א שבפרצוף ההוא. וכמו שכל ספי' וספי' נפרטת לי"ס ומי"ס לי"ס עד אין קץ ותכלית כג"ל כך הוא וזילוק מילוי (פרטי) ההויות שהם מתרבים ומתזלקים עד אין קץ כפי וזילוק פרטיות הספי' עד אין קץ. והנה אזור שהקדמנו לך כל ההקדמות האלו צריכים אנו לעורר אל המעיין הבא לעיין בס"ה שימצא מאמרים רבים שונים ורוזקים זה מזה בתכלית הריוזוק ואם לא יהיה לו הקדמות אלה יסתר מעיניו כי לא ידע להבזיין באיזה מציאות (בוזי) הוא מדבר המאמר אשר הוא בו ולא ידע להבזיין באיזה בוזי' הוא מדבר המאמר ההוא אם הוא בא"ק עצמו. ואם בכל אותן האורות שיצאו והאירו ממנו. אם בבוזי' אורות האוון. אם בבוזי' אורות הזוטם. אם בבוזי' אורות הפה הנקרא עקודים. ואם בבוזי' אורות העין הנקרא עולם הנקודים שהוא עולם האצילות טרם תקונם. ואם בבוזי' אורות המצוה שהוא בוזי'

עולם האצילות אזור שנתקן. ואם בעולם הבריאה. ואם בעולם היצירה. ואם בעולם העשיה. וכ"ז דרך כללות. והנה יש עוד להבזיין בדרך פרטות אם מדבר בפרצוף עתיק שבכל עולם מהם. או בפרצוף א"א. או באבא או באימא או בז"א או בזק' או ביש"ס. או בתבונה. או ביעקב או בלאה:

עוד צריך להבזיין פרטי פרטים אם מדבר בי"ס דעגולים או בי"ס דיושר ואם במקיף ואם באו"פ. ואם בעצמות או בכלים וגדולה מכולם צריך להבזיין כי אופני הי"ס ומצבן ומעמדן וזסרונם ומילואם עצמו מספר. אם בעת שנאצלו. אם בעת קיטרוג הלבנה. אם בעת בריאת אדה"ר. ואם בעת שזוטא שנשתנו כל העולמות. אם בדור המדבר. אם בבית ראשון ואם בעת וזורבנו ואם בבית שני. ואם בעת וזורבנו. גדולה מכולם אם בזול אם בשבת או ביו"ט אם ביום ואם בלילה. ולא עוד אלא שבכל שעה ושעה משתנים העולמות ואין שעה זו דומה לשעה זו ומי שמסתכל בענין הילוך המזלות וכוכבים ושינוי מצבן ומעמדן ואיך ברגע אחד הם באופן אזור והזולד בו יקרה לו מאורעות שונות מהזולד ברגע שקדם לזה. ומה יסתכל ויבין בעולמות העליונים שאין להם קץ ומספר. ואם תפקוד עיני שכלך תדע ותשכיל זו ממוצא דבר כי אין שכל בלב אדם לעמוד ע"כ פרטים וע"ז אמר דהע"ה גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך. ושהע"ה שכתוב בו ויוצא מכל אדם אמר אמרתי אוזכמה והיא רוזקה ממני. ולך וראה מ"ש בספר התיקונים תיקון

כ"ב דס"ה במו"ע קם ר"ע ואמר סבא סבא כו' ולבושין דאיהו לביש
 בצפרא לא לביש ברמשא ולבושא דלביש ביומא דא לא לביש
 ביומא תנינא. וכו' תבין איך משתנה מעמד ומצב העולמות שהם
 הלבושין של א"ס לכמה שינויין בכל עת ורגע וכפי השינויין ההם כך
 נשתנו בוזי המאמרים של ס"ה. וכולם דברי אלהים וזיים גם תמצא
 מוזכרים בוזי הויות במילויים שונים או במלוי ע"ב או במלוי ס"ג או
 מ"ה או ב"ן כנזכר בהקדמת התיקונים שלא נדפסו וכן בסוף תיקון י"ג
 וכן בתיקון ע"ט וכיוצא בתיקון אלו כי שם נזכר מילוי של אלו
 ההויות וצריך שתדע באיזה בוזי מתעסק מאמר ההוא כדי שתדע
 אותה הויה באיזה מקום היא רומזת והנה בהיותך מעמיק ומעיין
 ועומד על בירורים של דברים אלו או אפשר שתוכל להבין
 מאמרים אלו אם יהיה אלהים עמך בהיותך תמים לו כי לא ימצע
 טוב להולכים בתמים. עוד ראיתי לעוררך על ענין אוזד הלא צריך
 לדעת כי רוב מאמרי הזוהר וכמעט כולם אינם מדברים מענין הי"ס
 של העיגולים רק בבוזי יושר כמראה אדם וענין זה כולל בכל
 העולמות הן בהיותו מתעסק בא"ק או בעתיק או בא"א או באו"א או
 בזו"ן דאצילות או בשאר עולמות בי"ע ואם יהיו דברים אלו נוכח
 פניך ואל יליו מעיניך אם תרוץ לא תכשל ואז תלך לבטח דרכך:

שער ב ענף א

השער השני – השתלשלות הי"ס תוך העיגולים ובו ג' ענפים:

השתלשלות הי"ס דרך עיגולים עניינם הוא שכבר נודע שהחזק התחתון שבזמשי מדרגות הנשמה שהיא הנפש כנודע ממנה נתפשטו הי"ס דעיגולים בראשונה דרך הקו והצנור מפאת הא"ס כדמיון אדם תחתון הוומר שבתולה יש לו בוזי נפש ואז"כ זוכה וקונה בוזי רוזי אז"כ מדרגת נשמה וכו' והסדר הזה היה למעלה ג"כ כי בראשונה נאצלו י"ס דעיגולים בבוזי כלים ובבוזי עצמות ורוחניות שבתוכם בבוזי מדרגות נפש לבד ואז"כ וזרו ונאצלו בוזי הי"ס דרך קו הישר כמראה אדם כנ"ל וגם הם כוללים ב' בוזיות כלים ועצמות הרוחניות שבתוכם בבוזי מדרגת יותר עליה הוא הנקרא מדרגת רוזי שהוא למעלה ממדרגת הנפש ונמצא שבוזי י"ס דעיגולים הם מדרגת נפש עם הכלים המיוזסי להם ובוזי י"ס דיושר כמראה אדם שנאצלו אז"כ הוא מדרגת הרוזי עם הכלים המיוזסים להם. והנה בוזי הכלים הנ"ל כבר נוגע שאבר הכבד הוא משכן הנפש והלב משכן הרוזי והמוז משכן הנשמה ואין כאן מקום ביאור פרטים אלו:

עוד צריך להודיע כללים אחרים הלא הם אלו דע כי בוזי עצמות ורוחניות אשר מתלבש תוך הכלים הנ"ל הלא הוא הנזכר תמיד אצלינו בוזיבורינו זה בוזי אורות זעלמים. והנה האורות האלו הם ב'

בוזי' א' נקרא או"פ המתלבש תוך הכלים. והב' נקרא או"מ וסובב עליו שמרוב גודל הארכתו אין הכלי יכול להתלבישו ולקבל כוון בתוכו ונשאר אור שהוא מקיף וסובב עליו מבחוץ ואין לך שום אור בעולם שאינו כולל ב' בוזי' אלו שהוא או"פ ואו"מ וכמו כן בוזי' הכלים אין לך שום כלי בעולם שאין לו ב' בוזי' ע"ד הג"ל הלא הוא בוזי' פנימיות הכלי ששם התדבקות והתלבשות או"פ הזה בתוכו ועוד יש לו בוזי' וזיצויות הכלי אשר עליו מבחוץ סובב ומקיף או"מ הג"ל נמצא דרך קצרה האור שהוא בוזי' עצמות הרוחניות מתחלק לב' מדרגות והם או"פ ומקיף ועד"ז בוזי' הכלים גם הוא מתחלק לב' מדרגות והם פנימיות הכלים וזיצויות הכלים וכבר נתבאר כללים אלו. הכלל העולה שמתחלת הכל נאלצו הי"ס דרך עיגולים הלא הם מתחלקים וכוללים בוזי' י"ס דכלים מעוגלים בציר עיגולים ובכל כלי מהם יש פנימיות וזיצויות ובתוך הכלים האלו מתלבשים י"ס רוחניות הנקרא אורות של בוזי' הגפשי. ועוד י' אורות מקיפים עליהם באופן שכל אור מהם יש בו או"פ ואו"מ והכל הוא דרך עיגולים כי או"פ הוא עגול כעין גלגל והוא מלוכש תוך כלי א' מעוגל גם הוא ועל כלי זה או"מ עליו וגם הוא עגול כדמיון גלגל סובב וכן כל י"ס דעגולים עד"ז כדמיון הרקיעים והגלגלים כגודע. אוז"כ נאצלו הי"ס דיושר כמראה אדם ישר והם יותר מעולים מהם וגם הם כוללים בוזי' י"ס דכלים ובכל כלי מהם יש בו פנימיות וזיצויות ובתוך אלו הכלים מתלבשים י"ס רוחניים ונקראים אורות של בוזי' רוח ובכל אור מהם יש בוזי' או"מ על הכלי מבחוץ סביביו ובוזי' או"פ מתלבש תוך הכלי הג"ל והכל בדרך ישר כמראה אדם והנה

הקדמות שהקדמותי לך בענף הזה הלא היא כוללת לכל הנאצלים
והנבראים ונוצרים ונעשים שבכל העולמות:

שער ב ענף ב

אזור שנתבאר לך דרך כללות ענין י"ס בכל מקום שהם איך
מתולקים לכמה בוזי נתוזל לבאר בענף זה בוזי מדרגות העולמות
אשר בתוך הוזל הנ"ל וסדרן איך הם דע שהנה האורות ראשונים
אשר נאצלו דרך קו הדק וצינור הנ"ל וכל בוזי מה שנאצלו בזה
המקום הוזל הם כמה אלפים ורבבות מיני עולמות ואין אנו עתה
בביאורם שהזמן לא יספיק לפרט את כולם אמנם עתה נבאר פרט
א' אשר הוא כולל את כל הוזל הזה אשר ממונו מתפשטים כל
העולם הנ"ל האור הא' קודם לכל אשר נתפשט מן הא"ס הסובב את
הכל הם י"ס אשר בוזינת כללותם נקרא א"ק לכל הקדומים וענין
א"ק זה נרמו ברמזים נעלמים בס"ה ובתקונים ולרוב העלמותו ולגודל
מעלתו לא שלוו בו יד להתעסק בו בגלוי כי אם בהעלם נמרץ ולא
הוזכר אלא בדרך רמוז והעלם גדול ברוב מקומות ואנו נזכיר קצתם.
הלא אזור מהם הוא בספר התיקונים תי' י"ט דמ"ה וז"ל אי הכי
אשתמודע דאית א"ק לכל הקדומים ובתיקון ע' דקל"ב אשכונא
במתני' בסתרא. דסתרינ טמירא דטמירין דאדם דבריא דאיהו

א"ק לכל הקדומים דאית אדם וכו' ובתיקון ע' דק"י ט' וז"ל אמון מופלא רקם וצייר ציורא בהיכלא דא"ק לכל הקדומים דאית אדם ואית אדם וכו' ואל יעלה בדעתך ש"ס הנק' אצלינו י"ס דאצילות הם יותר גבוהים וראשונים במעלה מכל מה שנאצל כי כמה וכמה עולמות לאין קץ קדמו אליהם ולרוב העלמם לא הוזכרו בס"ה אלא ברמז נפלא כאשר עיניך תוודנה משרים ג' מאמרים הנ"ל וכאלה רבים כאשר כתבו כמה מאמרים רבים בסוף פ' פקודי דרכ"ו ורס"ט ופ' נזו דס"ה. וז"ל אר"ש ארימת ידי בצלו לעילא דכד רעותא עילאה לעילא כו' ומרזא דמוזשבה עילאה דלתתא כלהו איקרו א"ס. גם בפ' בראשית דכ"ג ע"א והובא ג"כ בתיקו' תיקון ע' דקל"ד וז"ל ת"ז כמה עולות אינן סתימין דאינן מתלבשין ומתרכבין בספיראן כו' ואם תפקוד עיני שכלך לדייק כל מלות ורמזים הנזמדים הנרמזים למבין במאמרים הנ"ל תפלא ותשתובם בראותך כמה מדרגות על מדרגות לאין קץ ומספר קדמו לאלו י"ס הנקרא אצלינו י"ס דאצילות והמעין בוזבורינו אלה אם יזכה יבזין וידע ויעמוד על תכונתם. גם בפרשת בראשית ד"ט וז"ל וכלא אצטריך קב"ה למברי בעלמא ולתקנא עלמא בהו וכולהו מווצא מלגאו וכמה קליפין כו'. ובזה תבין מ"ש למעלה איך כל העולמות זה תוך זה וזה וזוהר וא"ס סובב על כולם כנ"ל ולא אוכל להאריך בזה. ואוודור לבאר ענין הנ"ל הנזה הי"ס הראשונים שנאצלו טרם כל הנאצלים הם י"ס הנקרא א"ק לכל הקדומים וי"ס אלו יש בהם י"ס כלים בצורת עגולים ובכל כלי מהם יש פנימיות וחיצוניות והכל נקרא כלים כנ"ל בענף א' ובתוך כלי הנ"ל יש בו י' אורות פנימיות מתלבשים תוך י' כלים ועוד י' אורות

אזורים מקיפים סביב " עיגולי הכלים הנ"ל והכלי העליון הסובב על כל ט' כלים הוא הנקרא כתר דא"ק. וכלי הב' אשר בתוכו הסובב על הכלים הנשארים נק' וחכמה דא"ק וכן עד"ז עד כלי העשירי הפנימיות שבכולם היא נקרא מלכות דא"ק וכולם בצורת עיגולים זה בתוך זה כנ"ל והנה אלו הי"ס דעגולים דא"ק הנה הם ממלאים כל מקום הכולל הנ"ל שבתוך אמצעות הא"ס כנזכר בענף א'. והנה הם מקיפים כל הכולל הזה אמנם נשאר באמצע אלו העיגולים מקום וכלל ופנאי לצורך שאר הנאצלים שהם ג"כ בצורת עיגולים זה בתוך זה והם בוזי אורות הנמשכים מן העינים דא"ק זה מבוזי היושר שבו שהוא כמראה אדם כמ"ש בעז"ה והם הנק' עולם הנקודים אשר גם בהם יש ציור עיגולים זה בתוך זה וכולם עומדים תוך אלו " עיגולים דא"ק. באופן ש"י עיגולים דא"ק הם מתעגלים ומקיפים וסובבים כל שאר עיגולים אשר בכל העולמות וכל שאר העיגולים הם מוקפים תוך אלו כי כל עיגול המשובז מוזבירו הוא מקיף את וזבירו וסובב אותו והיותר תוזתון במעלה מוזבירו הוא יותר פנימי והוא מסובב מוזבירו עד שנמצא היותר פנימי מכולם הוא גרוע מכולם והם בוזי הרקיעים והגלגלים של עולם העשיה שהם " גלגלי הרקיע הנזכר בהקדמות התיקו' והם נקראים אופנים אשר הם הרקיעים הסובבים עלינו בעולם השפל ובעולם החומרי הזה. ומבואר הוא שמאזור שהם יותר פנימים ותוכניים שבכל העיגולים א"כ פשוט הוא שיהיו יותר תוזתונים מהם כגלדי בצלים זה בזה שהגלד הוזיצון העליון מכולם הוא יותר גדול ועד"ז הם זככלים ומתלבשים זה בתוך זה. ובענין הי' עיגולים דעולם הנקודים יתבאר בע"ה ענין דרוש העיגולים

בפרטות ובמקום הזה לא נוכל לבאר בפרטות רק בכללות ובקיצור גדול וע"ש. ואוזר שיצאו י' עיזולי א"ק הזה שהם בוזי נפש שבו עוד נתגלו ויצאו בא"ק זה י"ס שהם בוזי י"ס אוזרות ביושר בציר אדם בעל רמ"ז איברים בראש וזרועות ושוקיים כו' והם בוזי רווח שבו והוא נמשך ונתפשט ביושר מלמעלה למטה מראש גג העליון של עיזול עליון שבכל י' עיזולים עד קרוב אל סיום תחתית י' עיזולים אלו שלו:

שער ב ענף ג

אוזר שנתבאר לעיל היות בכל העולם כולם ב' בוזי א' בוזי הי"ס בצורת גלגלים עזולים וא' בוזי י"ס בצורת אדם ישר בקומה זקופה וישרה. נבאר עתה בקצור קצת פרטים ובוזי אוזרות שיש בהם. הנה נתבאר בס"ה פ' בא דף מ"ב ע"ב בר"מ וז"ל אבל לבתר דעביר האי דיוקנא דמרכבה דאדם עילאה נזוית תמן ואתקרי בהאי דיוקנא כו' נקרא אל אלהים ואי איתבר אומנא אלין מאנן דתקין יהדרון מ"א למקוריה כו' ולבתר עביר מאנא רברבא והוא קרי לגרמיה בה מבין כו'. וכבר הארכנו בזה בענף ב' ע"ש היטב. הרי מפורש היות י"ס בצורת אדם בעל רמ"ז אברים הנקרא כלים ובתוכם העצמות של האורות הנקרא נשמת אדם והכל כדמיון אדם התוזתון שיש בו גוף

ונשמה כך אדם העליון כלול מ"ס שהם עצמות וכלים. והנה ענין
בוזי העצמות הזה הם בוזי אורות פנימיים המאירים תוך הכלים
כדמיון הנשמה אשר תוך הגוף של האדם ומאירה בו כמ"ש נר ה'
נשמת אדם וזכור כלל זה כי בכל מקום שתמצא בוזבורינו זה לשון
אורות הכוונה על הנשמה הפנימית שבו ולא על הכלים עצמן ואל
תשכו ענין זה כי לא נוכל להזכירו בכל פעם:

ואזר שביארנו ענין ב' בוזי הנ"ל שהם אורות וכלים, צ"ל עוד פרטים
אזורים דרך קצרה. והוא כי בוזי האורות שהם עצמות הנשמה
הפנימית שבתוך הכלים כנ"ל הנה אלו האורות מתזלקים לב' בוזי
והם או"פ ואו"מ. והענין הוא כי הנה האור המזויה והמאירה בתוך
הי"ס הנקרא כלים הנה יש בו בוזי המתלבשת תוך הכלים כדמיון
נשמה הנכנסת תוך אברי הגוף ומתלבשת תוך איברי האדם ומזויה
אותם ומאיר בהם בפנימיותם וזה יקרא או"פ. אמנם אור זה ממועט
להיותו יכול להתצמצם ולהתלבש תוך הכלים. ויש בוזי ב' אור גדול
ממנו אשר אין כוח בכלים לסובלו ולהגבילו תוך פנימיותם ונשאר
בבוזי או"מ עליהם מבוזזין ומאיר להם בהיותו אור מקיף עליהם. וגם
ענין זה הוא באדם התחתון כמ"ש במקומו בע"ה כי אין לך שום אור
שבכל העולמות כולם שאין בו ב' בוזי אלו שהם בוזי או"פ קטן
ואו"מ גדול זה בפנימיות הכלי וזה מקיף סביב מבוזזין לכלי. והנה
כמו שבזלק האור יש בו ב' בוזי כן בזלק הכלים יש בהם ב' בוזי
כיצא באלו כי אין לך שום כלי בעולם שאין בו ב' בוזי והם בוזי

פְּנִימִיּוֹת הַכֹּלִי אֲשֶׁר שָׁם הִתְלַבְּשׁוּת וְהִתְדַבְּקוֹת הָאו"פ בּוֹ בְּעֶצְמוֹ
בְּתוֹכּוֹ וְעוֹד יֵשׁ בּוֹזִי' ב' וְיִצְוֹנִיּוֹת הַכֹּלִי אֲשֶׁר עָלָיו מִבּוֹזוּץ סוֹבֵב וּמִקִּיף
אוֹר הַגָּלוּל:

וְהִנֵּה כַּמִּשְׁכָּן שֶׁאֵין מִגָּדוֹל מֵאו"פ כֵּן וְיִצְוֹן הַכֹּלִי יוֹתֵר מֵעוֹלָה מִפְּנִימִיּוֹת
הַכֹּלִי וְאֵין שְׂבֻחוֹשׁ הָרָאוֹת אֲנִי רֹאֶינִי שֶׁפְּנִימִיּוֹת הַכֹּלִי הוּא יוֹתֵר זָךְ
וּמֵעוֹלָה מִוִּיצְוֹנִיּוֹת הַכֹּלִי הַעֲנִין הוּא בְּאוֹפֶן שֶׁנִּבְאָר עֲתִיד:

דַּע כִּי הִנֵּה הָאוֹר כּוֹלֵל שְׂוֵה וְכַאֲשֶׁר נִכְנָס וְנִתְלַבֵּשׁ תּוֹךְ הַכֹּלִי אֵין
הַכֹּלִי יִכּוֹל לְסוֹבְלוֹ כּוֹלֵל אֶזְבוֹזִי' אוֹר שֶׁלֹּא יוֹכֵל לִישָׂאָר בְּפָנִים זֵשָׂאָר
בּוֹזוּץ בְּבוֹזִי' או"מ עָלָיו וְאֵין ב' אוֹרוֹת אֵלּוּ מֵאִירִים בְּכֹלִי כִּי או"פ מֵאִיר
וְזִצִּי עוֹבֵי כוֹתֵל מִצַּד הַפְּנִימִי וְאו"מ מֵאִיר וְזִצִּי עוֹבֵי הַכוֹתֵל מִצַּד
הַוִּיצְוֹן וְע"י ב' אוֹרוֹת אֵלּוּ מֵאִיר וּמִזְדַּכֵּךְ הַכוֹתֵל שֶׁל הַכֹּלִי מִבֵּית
וּמִבּוֹזוּץ. וְהִנֵּה הָאו"פ לְהִיּוֹתוֹ מִצּוֹמֵצִים וּבְדוּחֵם תּוֹךְ הַכֹּלִי וּמִתְדַבֵּק בּוֹ
הֵיטֵב הִנֵּה הוּא נִכְנָס וּבּוֹקֵעַ בּוֹזִצִּי כוֹתֵל שֶׁל הַכֹּלִי מִצַּד פְּנִימִיּוֹתוֹ
וְנִבְלַע בּוֹ וְעוֹבֵר בְּתוֹכּוֹ וְע"כ מִזְדַּכֵּךְ הַכֹּלִי וְנִעֲשֶׂה זָךְ אֲבָל אוֹר
הַוִּיצְוֹן לְהִיּוֹתוֹ רוֹחוֹק וּבִלְתִּי דְּבוּק בְּכֹלִי וּבְפֶרֶט שְׂאִינִי מִצּוֹמֵצִים אֵינִי
בּוֹקֵעַ בְּכוֹתֵל הַכֹּלִי מִצַּד וְיִצְוֹנִיּוֹתָיו לְעָבוֹר וּלְכַנֵּס בְּתוֹכּוֹ וּלְהֵאִיר בּוֹ
וּלְזַכּוֹ. וְלִתְקֵן הַעֲנִין הַזֶּה הוּצָרָךְ לְהִיּוֹת וְיִצְוֹנִיּוֹת הַכֹּלִי יוֹתֵר מֵעוֹלָה
זָךְ וְגַם הָאוֹר הַמֵּאִיר בּוֹ הוּא אוֹר הַמִּקִּיף שֶׁהוּא יוֹתֵר גָּדוֹל וּמֵעוֹלָה מִן
או"פ וְע"כ יוֹכֵל לְקַבֵּל וְיִצְוֹנִיּוֹת הַכֹּלִי הָאֵרֶה גָּדוֹלָה אֵעֶפ"י שְׂאִינִי
דְּבוּק בּוֹזוּץ בְּאוֹה"מ וִיהִי מִקְבֵּל כ"כ הָאֵרֶה מִן או"מ עִם הִיּוֹתוֹ

רוזוק ממנו כהארת או"פ בפנימיות הכלי בהיותם יוזר דבוקים ועי"ז ישתוו פנימיות הכלי שהוא יותר גרוע עם או"פ הגרוע ויאיר זה בזה היטב מאד להיותם דבוקים אעפ"י שהם גרועים. וכן וזיצוניות הכלי שהוא יותר מעולה בהיותו מאיר בו גם אוה"מ המעולה יאיר בו היטב מאד עם היותם רוזוקים זה בזה. עוד יש סיבה אחרת גדולה והוא כי הגה או"מ מבחוץ וזשקו ורצונו וזפצו להתדבק ולהתקרב עם האו"פ ולהאיר לו. והנה אם וזיצוניות הכלי לא היה זך מאד לא היה יכול או"מ לעבור ולבקוע וליכנס באו"פ ולהאיר לו והיה האו"פ בלתי מקבל הארה הזאת הגדולה לכן הוצרך להיות וזצי עובי הכותל מצד וזיצון יותר זך מפנימי ועי"כ יוכל האו"מ עם היותו בלתי מתדבק בו לעבור ולבקוע וליכנס עד וזצי עובי של הכותל מצד וזון. ואו"פ להיותו מצומצם תוך הכלי בכוח יכול לעבור וזצי עובי של הכותל מצד הפנימי ולהאיר בו וזצי עובי הפנימי אע"פ שאינו זך כ"כ כמו הוזיצוני ואז מתדבקים יוזר או"פ ואו"מ ומאיר או"מ באו"פ. וגם הכלי עצמו מקבל הארה משניהם ומוזכך מאד. אמנם אם אנו רואים ביוש הראות שהפנימי הוא יותר זך כנ"ל הטעם הוא כי או"פ אע"פ שהוא קטן מאוד מאו"מ עכ"ז להיותו מצומצם ומוגבל בכוח תוך הכלי שהוא מאיר הארה גדולה ושלימה בפנימיות הכלי משא"כ באו"מ אע"פ שהוא גדול מאד כיון שהוא בלתי דבוק בוזיצוניות הכלי וגם הוא אינו מצומצם ומוגבל בתוכו בכוח לכן אינו מאיר בו בשלימות הארה שלימה ועי"כ יראה שפנימיות הכלי יותר זך בוזיצוניות ויתבאר זה לקמן בהארת פה דא"ק:

שער ג פרק א

שער השלישי – מ"ב סדר אצילות בקיצור מופלג למוה"ר"ו:

ראשונה כל הא"ס ב"ה מקיף את כל העולמות וגם הוא מוקף מהם ומתלבש בתוכם עד סוף עולם האצילות ואינו נוגע ודבוק וולתי בעולם אצילות לבד ולא בבי"ע ולכן משם ולמטה ישתנה מהותם ויקראו בי"ע. אך בוי"ה המקיף דבוק ונוגע בכל הד' אבי"ע ותזלה משתלשל ממנו באמצעתו א"ק הנזכר בתיקו' תי' ע' דקל"ב. ובבוזי' היותו שניות לא"ס נק' אדם דבריאה עם שהוא קודם אצילות. גם גרמו' אדם זה בפ' פקודי דרס"וז במאמר אר"ש ארימית ידי בצלותין לעילא כו' טי"ת היכלין כו' כולו איקרון א"ס עכ"ל. כי זה האדם כלול מי"ס וכולן נקרא א"ס בערך עולם האצילות שלמטה הימנו. וזה הא"ק נזלק לאלפים ולרבבות עולמות ותזלת התזלקותו הם ד' עולמות הנקרא ראי' שמיעה ריחא דיבור הנזכר בתיקונים תי' ע' דקכ"א. ומהם מתזלקים עולמות לאין קץ וכל אלו הבוזי' גרמו' במאמר פקודי הנז"ל למבין. וזה האדם גרמו' בקוצו של יו"ד דשם הוי"ה כי הוא בוי"ה הכתר של כללות העולמות ואור א"ס בכוח התלבשותו בוזכמה דא"ק זה. האציל תזתיו עולם האצילות וז"ס כולם בוזכמה עשית ווזכמה הנז"ל נתלבשה במלכות דא"ק וזה

המלכות ירדה ונתלבשה בסוד ז"ס שלה תוך י"ס דעולם האצילות והיה זה כדי לקשר א"ק בעולם האצילות ועד"ו בכל עולם ועולם כמ"ש בע"ה. וראש זו המלכות שהם ג"ר שבה נשארו במקומם. וז"ת שהם גופא דילה של ז' ימי בראשית הם נתלבשו ב"ס דאצילות. וזה הבווי' נקרא עתיק יומין שהם ז' ימים העתיק מן מלכות דא"ק והז"ת נזלקים ל"ס כי ראשונה כלולה מג' עד היכל ק"ק שכולל ג'. וזה העתיק נעשה נשמה לא"א שהוא כתר דאצילות וגם הוא מתפשט בט"ס אוזרות דאצי' ואור א"ס תוך (א"ק דא"ק) תוך העתיק וא"א מלביש לז"ת לזה העתיק וזו"ב דאצילו מלבישים לא"א הז"ת שלו לבדו (בהתפשטותם בז"א) על דרך הג"ל ונקראו או"א. וז"א הוא ו"ס דאצילות מלביש לאו"א את ז"ת שלהן וכל קצה הוא צורת ו' הם ו"ק ופ"ו גימ' אל"ה ובהם מתלבש הבינה הנקרא מ"י ונעשה אלהים מ"י בר"א אל"ה ונקבא דז"א הוא המלכות דאצילות מלבשת להז"א ז"ת שלו בסוד נקבה תסובב גבר ובעת הזווג שיהיה היא אליו פב"פ ודי בזה. הרי כשנעריך בדיעה יתירה נמצא היות כל קומת מלכות שיעור ספי' א' לבד בערך כללות כל עולם האצילות. וז"א יהיה ו"ק של כללות עם שהוא בעצמו י"ס. ואו"א גבוהים ממנו וראש הכתר גבוה מעליהם. האמנם רגלי כולן שוין עד סוף האצילות רגלי עתיק ורגלי א"א ורגלי או"א ורגלי זו"ן כולן שוין אכן יתפרדו בראשם זה למעלה מזה באופן כי יהיו כולם מלובשים זה מלבוש לזה וזה מלבוש לזה. והעתיק שהוא מל' דא"ק ובתוכו וזכמה דא"ק בסוד ה' בזכמה יסד ארץ ובתוכו הא"ס עצמו. כל ג' אלו מתלבשים תוך האצילות וזה נרמז באדרא האזינו דרפ"ז וז"ל כד אתתקן אפיק ט'

נהורין דלהטין מיניה מתיקוני ואינון נהורין מיניה מנהרין ומתלהטין
 ואזלין ומתפשטים לכל עיבר כבוצינא דמתפשטין מיניה נהורין לכל
 עיבר ואינון נהורין דמתפשטין כד יקרבו למועד לון לא שכיוו אלא
 בוצינא בלוזודוי כך הוא ע"ק בוצינא עילאה סתימא דכל סתימין ולא
 אשתכחא בר אינון נהורין דאתפשטין דמתגליין וטמירין ואינון איקרון
 ש"מא קדישא ובג"ד כלל וזד. באופן כי אין זיכר מכל א' מהם כ"א
 הראשים אכן גופם מתלבשים אלו תוך אלו ואינם זיכרים רק בוזי'
 ראשיהם לכן יכנום באדרא האינו בבוזי' הראשים וד"ל:

והנה כל הי"ס דאצילות נזלקים לה"פ כוז"ב ז"ן כ"א כלול מרמ"ז
 אברים והם בוזי' ד' אותיות הוי"ה הכולל עולם אצילות לבדו ועם
 קוצו של י' הרי הם ה' פרצופים. אכן בערך ההוי"ה הכולל כל
 העולמות כנ"ל נמצא כי א"ק קוצו של י' וי"ס דאצילות הם יו"ד
 דהוי"ה הנרמזת בזכמה והוא אצילות כנודע ואז"ז נשלם וזוט הא"ס
 בבוזי' פנימיותו הנ"ל ואז נתעבה האור ונעשה שם מסך ודרך המסך
 ירדה שם המל' דאצילות ז"ת שבה והיתה ראש לשועלים לי"ס
 דבריאה וכ"ז אזור התעבותה והתלבשותה דרך מסך הנ"ל. גם
 הבינה דאצי' נתלבשה אור ז"ת שלה במל' דאצי' וירדה דרך המסך
 ונתלבשה בי"ס דבריאה. וז"ס בינה מקננה בכורסיי' ואלו הז"ת
 דמלכות נתהוו לע"י דבריאה וע"י דבריאה בא"א דבריאה וכו' על
 סדר הנ"ל באצילות. וגם הוא ה"פ דבריאה וכולם בוזי' ה' דהוי"ה
 הכוללת כל העולמות. ואז"כ נפרש מסך ב' וירדו ז"ת דמלכות

דבריאָה ובתוכם מתלבשת אור ו"ק דו"ת דאצי' ונתהווה בוזי' ע"י דיצירה וז"ס ו"א מקנן ביצירה וזה העתיק מתלבש בא"א דיצירה כו' ע"ד הנז' בבריאָה כנ"ל וגם הוא ה"פ דיצירה וכולם בוזי' ו' דהוי"ה הכוללת כל העולמות. ואז"כ ירדו ז"ת דמלכות דיצירה ובתוכם מלכות לבדה דאצי' מתלבשת (נ"א היא לבדה מתלבשת) תוך א"א דעשיה וגם זה דרך מסך שבין יצירה לעשיה. וז"ס מלכות מקננא באופן ונקרא ע"י ומתלבשת תוך א"א דעשיה והכל ע"ד הנז' ביצירה וגם הם ה"פ וכולם בוזי' ה' תוזתנא דהוי"ה הכוללת כל העולמות:

שער ג' פרק ב'

אמנם דע כי כל בוזי' ה' פרצופים שבכל עולם ועולם הנז' כל א' כלול מרמ"ז אברים ושס"ה גידין וצריך המעיין לזקור על ניתוח אברים שבכל פרצוף ופרצוף איך יפגשו אבר פרצוף זה באבר פרצוף המלבשת אותו כי אין עומדים כל הפרצופים בשוה ובקומה א' נמצא כי ראש המלכות דעשיה נפגשה בתוזתית העקב דא"ק וכעד"ז בכל שאר הבוזי' לא יכילם העין כ"א נגולו כספר השמים וכפי דבוק זה האבר שבוה הפרצוף באבר הפרצוף שכנגדו לפעמים יפגשו עין בוזוטם ואזן בעקב וכיוצא בזה לאין קץ. וזהו ענין וזכמת הצירוף כ"ב אותיות א"ב אל"ף עם כולם וכולם עם אל"ף וכיוצא בשאר האותיות והם הם גורמים השינוי שאין לך יום שדומה לזבירו ואין צדיק דומה לזבירו ואין ברית דומה לזבירתה וכל הנבראים כולם לצורך גבוה

כי אין יניקת כולם שוה אף לא תיקון כולם שוה ותתקן הוולבנה
 בקטורת מה שלא תתקן הלבונה לכן היה צריך באלו העולמות טו"ר
 ובינוני ובכ"א מינים לאין קץ. והנה אלו הם פרצו של עולם האצילות
 נתבארו באד"ר ובאד"ז וז"ס בהבראם בה' בראם כי כל הנבראים
 היו בוזי ה"פ הן באצי הן בבי"ע וז"ס ה' זעירא כי כולם יצאו מה'
 זעירא דמלכות דא"ק (אוזר שנתמעטה) [אוזר שנתפשטה] בסוד ז"ת
 שלה לבד ואז היתה ראש להם כנ"ל לכן נרמזו בה' זעירא והנה הי"ס
 דאצילות להיותם לבושים למלכות דא"ק התווילו בהם הסיגים
 ונרמזו באלה המלכים הנזכר בראש אד"ר כי כולם בני מלכים הם
 בראשית ברא אלהים [שהיא מלכות דא"ק הנקראת אלהים ומכוזה
 נבראו שמים וארץ דאצילות] ומתוזה לא נתקנו עד שיצא הדר
 מלך הוז' (במ"ה סא"א) שם הוי"ה הוא תולדות היסוד דא"ק מילה
 שניתנה בוז' והוא הדרת פני [נ"א פנים] זקן והוליד טיפת הלבון
 הנקרא וסדים והטיל במ"ן דמל' שבו (נ"א מ"ד במ"ן במל' שבה)
 שהוא טיפת אודם ארץ אדום וכדין עלמין אתתקנו שהם ז' מלכים
 הכוללים הי"ס דאצילות כי ראשון כולל ג"ר וכדין עלמא אתבסם
 בזווג יסוד ומל' דא"ק. וזהו ביום עשות ה' אלהים ארץ ושמים שיתף
 רוזמים בדין ואז נתקן האצילות גם המלכות עצמה דא"ק שהיא
 ראשית דאצילות והיא עתיק יומין נתקנה טיפת אודם שלה [היינו
 אור ז"ת שלה המתלבשת בי"ס דאצילות] ועלי' נאמר באד"ר דקל"ה
 ע"א כל רישא דעמא דלא אתתקן איהו בקדמיתא לית עמא מתתקן
 ואין הכוונה וז"ו עליה עצמה רק על הארת ז"ת שבה המתלבשים
 בי"ס דאצילות אך עצמות ממש ז"ת שבה נשארו למעלה במקומו רק

נִיצוּצֵי אֹרֶם הֵם הַיּוֹרְדִין לְהַתְלַבֵּשׁ בְּאַצִּילוֹת וְנֶקֶד רִישָׁא דְעֵמָא וּלְכַן נֶקְרָא אֲנִי וְנֶקֶד אִינֵן וְדָא מִלֵּי דָא"ק וְכַתְרֵי דָאצִּי וְהַבִּין וּז"ש בְּאֶדְרִי דְרַפְּזוֹ וּבִגְ"כ אֶקְרִי עַ"ק אִינֵן דְּבִי תְלִיָא אִינֵן, בְּגִין דְּהָאִי וּזְכֻמָּתָא סְתִימָא (אֶקְרִי אִינֵן דְּבִיָּה תְלִיָא) דְּבִיָּה מִתְפָּרֵשׁ תְּלַת זְמַנִּין כּו' שֶׁהוּא וּזְכֻמָּה דָא"ק הַמִּתְלַבֵּשׁ בְּעֵתִיקָא שֶׁהוּא כְתָר דְּאַצִּילוֹת וְאִי נֶקְרָא אִינֵן. הָרִי אִם יִרְצֶה הַמַּעֲיִין לְהַעֲמִיק בְּדַבְרֵינוּ אֵלֶּה יִסְתַּכֵּל הִיּוֹת א"ס פְּנִימִי לְעוֹלָמוֹ וּמִקִּיף כָּל הָעוֹלָמוֹת וְרָגְלֵי קוֹמַת א"ק הַמְלַבִּישׁ אֶת א"ס מִבְּרִיּוֹ עַד סִיּוֹם כָּל הָעוֹלָמוֹת אֲבִי"ע. וְאַצִּיל לְבוּשׁ לִזְ"ת דְּמַלְכוּת שֶׁבּוֹ וְכָל בְּרִיָּאָה לְבוּשׁ לִזְ"ת דְּמִלֵּי דָאצִּיל וְכָל הַיִּצִּירָה לְבוּשׁ לִזְ"ת דְּבְרִיָּאָה וְכָל עֲשִׂיָּה לְבוּשׁ לִזְ"ת דְּמִלֵּי דִיָּצִי וְהִיא (נ"א כִּי) עֶקֶבִיִּים דָא"ק מִתְלַבִּשִׁים בִּי"ס דְּעֲשִׂי וְכ"א כְּלוּלָה מִקֵּד הָרִי אֶלֶף יוֹמִין דּוּזוֹל כִּי שֶׁם הַקְּלִי כּוֹלֵם וּבִהַשְׁתַּלֵּם לְהַזְדַּכֵּךְ וּלְהַתְבַּרֵּר הָאֹרֶם מִעוֹלָם הַעֲשִׂיָּה שֶׁהוּא יִסּוּד יַעֲקֹב י' עֶקֶב כִּי הֵם עֲשִׂרֵי נִיצוּצֵי אֹרֶם הַנִּיֻּצִּין בְּעֶקֶב שֶׁהוּא עוֹלָם הַעֲשִׂיָּה כִּי אִי בְּעֶקֶב מִשְׁיּוּזָא הִיא א"ק וְזוֹצֶפָא יִסְגָּא וְאִינֵן כִּי יַעֲמִידוּ רָגְלֵי עַל הָרִי הַזֶּה דְּכַתִּיב וְעָמְדוּ רָגְלֵי וְגו' וַיִּשְׁתַּלֵּם קוֹמָתוֹ וְעָלִי נֶאֱמַר הִנֵּה יִשְׁכִּיל עֲבָדֵי יִרּוֹם וְנִשְׂא וְגָבַהּ מְאֹד. יִשְׁכִּיל מַעֲשִׂיָּה בְּסוּד וְנִזְוִמֵּד הָעֵץ לְהַשְׁכִּיל עֵץ הַדַּעַת. יִרּוֹם מִיִּצִּירָה. וְנִשְׂא מִבְּרִיָּאָה. וְגָבַהּ מִאֲצִּיל. מִא"ד אוֹתִיּוֹת אָדָם. הוּא א"ק. אִי יָבוֹא מִשְׁיּוּז בְּע"ה וּמוֹזָת לְצַלְמָא עַל רָגְלוֹהִי הֵם הַקְּלִי שְׂכַנְגָד ג' עוֹלָם בִּי"ע. כִּי עַל הָאֲצִּיל נֶאֱמַר אֲנִי ה' הוּא שְׁמִי וְכְבוֹדִי לְאוֹזֵר לֹא אֶתֵּן. וְהַבְּרִיָּאָה הִיא רִישָׁא דְּדִהֲבָא כִּי הִיא בּוֹזִי זֶהָב מִצֶּפוֹן זֶהָב יֵאָתֵר שֶׁהִיא בִּינָה עֲלֵמָא דְּאַתְכַּסְיָא הַמִּתְלַבֵּשׁת וּמִקְנָנָת בְּבְרִיָּאָה כְּנ"ל וְקָלִי דִיִּצִּירָה כֶּסֶף וְנִזְוִשֵׁת. וְקָלִי דְּעֲשִׂיָּה פְּרוֹזָלָא וּזְסָפָא. וְהָאֵבֶן מִלֵּי

האזורונה שבכל העולם הוא עקב א"ק ואתה תשופנו עקב. בהאי
 אבן רצון מווצא דנוזש ומוזת לצלמא על רגלוהי שבעשיה ואז שמים
 דעשיה וארץ דעשיה נאמר עליהם שמים כעשן כו' והארץ כבגד
 תכלה כי בהגלות רגלי א"ק על הר הזתים אשר בתוכם הא"ס
 מתלבש כנ"ל ואז יהיה אור הלבנה כאור הווצמה ואור הווצמה יהיה
 שבעתים כאור ז' הימים הראשונים ז"ת דמלכות דא"ק כנ"ל הנקרא
 ע"י דאצילות:

שער ג פרק ג

כלל העולה כי הא"ס הוא נשמה לנשמה והאציל ממנו אדם אוזר
 הכולל כל העולמות כולם שבוזי עצמות שבו שהם בוזי גרנוזי
 נקרא א"ק. ובוזי הגוף שבו הוא עולם האצילות. ובוזי המלבושים
 הם ג' עולמות בי"ע שאינם רק עולם א' לבדו והוא לבוש האצילות
 כולו שבין שלשתם אינם רק י"ס דוגמת י"ס דאצילות הנקרא גוף.
 וכ"מ בתיקונים די"ז אימא בג"ס עילאין מקננא בבריאה וכבר ידעת
 בר"מ פ' בא דמ"ב כי הי"ס דאצילות נקרא מאזין ר"ל אברי הגוף כי
 הגוף שהם הכלים שם נגלו באצילות ולא יותר למעלה כגודע. וכבר
 ידעת כי הגרנוזי אינם מתלבשים בגוף וזאת ע"י אמצעית מלבוש זך
 לכ"א מהם. והכל נקרא עצמות כי כן א"ק שהוא בוזי כל העצמות
 יש לו גוף זך שבו מתלבש עצמותו כדי להתלבש אוז"כ בגוף האמיתי
 שהוא אצילות. לכן אפי' הכלים דא"ק נקרא עצמות וכמו שהעצמות

מלבד היות עקריותו בפנימיות הגוף עכ"ז משלוח פארות מאורו בכל איברי הגוף מבית ומוחוץ ובתוך עובים להמשיך בו וזיות. כן א"ק מאיר עצמותו בכל איברי הגוף דאצילות ואותו אור נקרא א"ס בערך האצילות ונקרא עילת העילות של האצילות. אך במלבושים אין אור עצמות מתגלה לכן בי"ע אינם מבחי' אלהות אלא נקרא נבראים נוצרים נעשים וכעד"ז בא"ק שנעשה בוי' גוף אל הא"ס הזה העליון אור א"ס מתגלה בו אך לא במלבוש (הא"ס העליון) שהם י"ס דאצילות כי הא"ס התגלה בי"ס דאצילות הוא הנק' א"ק כנ"ל. אמנם אוזרי התלבשות אין סוף עליון בא"ק בוזכמה שבו שאז מאיר על ידו בי"ס דאצילות וזה אומרו כולם בוזכמה עשית וזה אומרו עשית כי הי"ס דאצילות הם בוי' עשית אל הא"ס העליון כי הם מלבושים כנ"ל. וכעד"ז א"ק כדי להאיר במלבושיו שהם בי"ע מתלבש בבינה דאצילות ועל ידה מאיר בבריאה כמ"ש אימא מקננא בכרסיא. וכ"ז שאמרנו תדע מהקדמה ב' של מרכבת יוזקאל. וזוין לאלו המלבושים שהם בי"ע הם הקלי' ולכן תראה שאפילו הקליפות שנגזר האצילות אינם שם אלא בבריאה כגודע אצלנו. נמצא כי אף שנאמר כי אצילות הוא גוף דא"ק התנה האור ש'מאיר הא"ק בגוף הזה נקרא נר"ן של אצילות ובתוך כולם מתלבש האור עצמו דא"ק וכן עד"ז בא"ק נגד א"ס העליון וכן עד"ז בבי"ע נגד אצילות הנקרא גוף. וז' ש' בתיקונים ובס' הזוהר דכורסיא דאיהו אמא כגופא לגבי שכינתא דאצילות נמצא כי הקליפות יהיה לבושים באצילות בכללות עם היות שבפרטות יש גוף באצילות עצמו ובי"ע הם לבושים אליו. והנה כל בוי' הכלים של כל העולמות יש בהם

וּזְיוּנוֹת וּפְנִימוֹת. וְכִבְר הוֹדְעָתִיךְ אִיךְ כָּל הָעוֹלָמוֹת אֵלּוּ זֶה נַעֲשֶׂה
 גּוֹף לָזֶה וְזֶה לָזֶה וְנִמְצָא כִּי כָּל הָעוֹלָמוֹת כּוֹלֵם כְּאוֹדֵד אֶפִּילוֹ א"ק כָּל
 הַכִּלִּים שֶׁלָּהֶם יֵשׁ בָּהֶם בּוֹזִי פְנִימוֹת וּזְיוּנוֹת. וְדַע כִּי כָּל בּוֹזִי ז'ו"ן
 שִׁישׁ בְּעוֹלָמוֹת כּוֹלֵם נִקְרָא ז"ק [נ"א ו"ק] שֶׁל גּוֹף שֶׁל אוֹתוֹ עוֹלָם כִּי כֵן
 יֵצְאוּ בַּעַת אֲצִילוֹת הָרָאשׁוֹן שֶׁנֶּאֱצְלוּ וְזִסְרִים ג"ר לז"א וט"ר לזו"ק וְאֵלּוּ
 הֵב' צְרִיכִים ג' זְמָנִים שֶׁהֵם עֵיבוֹר יִנְיָקָה וּמוּוֹזִין לְהַשְׁלִימָם. נִמְצָא כִּי
 כָּל עוֹלָם וְעוֹלָם אֵינָם צְרִיכִים עֵיבוֹר יִנְיָקָה וּמוּוֹזִין רַק ז'ו"ן שֶׁל אוֹתוֹ
 עוֹלָם בְּעֶרֶךְ א"א וְאו"א שֶׁל אוֹתוֹ הָעוֹלָם שֶׁהֵם שְׁלִימִים כְּפִי אוֹתוֹ
 עוֹלָם. אֲמֵנָה בּוֹזִי הַכֹּלל יִהְיֶה כָּל הַה"פ שֶׁבְּאוֹתוֹ עוֹלָם נִקְרָא ז'ו"ן
 אֵל עוֹלָם שְׁלֹמֶעֱלָה מִבְּמִנּוֹ וַיִּהְיוּ וְזִסְרֵי מוּוֹזִין בּוֹזִי הַכֹּלל כִּנ"ל וְהַבֵּן זֶה
 הֵיטֵב. נִמְצָא כִּיּוֹן שִׁישׁ ב' בּוֹזִי בְּכָל מִינֵי כִלִּים שֶׁהֵם וּזְיוּנוֹת
 וּפְנִימוֹת א"כ מוֹכְרוֹז הוּא שִׁיחִיָּה עִי"מ בְּכִלִּים וּזְיוּנוֹת וְעִי"מ בְּכִלִּים
 פְּנִימִיִּים. הִנֵּה בִּר"ה בְּתוֹזִילָה נַעֲשֶׂה כִלִּים פְּנִימִים אֶךְ בְּקִבְלָתָ שְׁבֹת
 וּבְתַפְלָה שֶׁל שְׁאֵר יְמֵי הוֹזוֹל תּוֹזִילָה נִתְקַן מוּוֹזִין כִּלִּים וּזְיוּנוֹת
 (וְאוֹז"כ) וּמוּוֹזִין פְּנִימִים וְלִכֵּן כִּשְׁתַּעֲיִין בְּסִפְרֵינוּ אֵל תַּתְּמָה אִם פְּעָמִים
 יֵרָאֶה שְׁכֹכֵר יֵשׁ מוּוֹזִין וּפְעָמִים נִרְאֶה שֶׁהֵם עֲדִיין בִּינְיָקָה וְכִיּוֹצָא בְּזֶה
 כִּי זֶה בְּפְנִימוֹת וְזֶה בּוֹזִימוֹת. וְעִיין לַעֲיֹל אִיךְ כָּל פְּנִימוֹת נִקְרָא
 מוּוֹזָא בְּעֶרֶךְ וּזְיוּנוֹת הַנִּקְרָא גּוֹפָא:

שְׁעַר ד' פֶּרֶק א

השער הרביעי שער און וווטם פה ונזלך לה' פרקים:

כבר ידעת כי אין בננו כוז לעסוק קודם אצילות י"ס ולא לדמות שום דמיון וצורה כלל וז"ו אך לשכך האון אנו צריכים לדבר דרך משל ודמיון לכן אף אם נדבר במציאות ציור שם למעלה אין הדבר רק לשכך האון. אמנם דע כי י"ס דאצילות הם ב' עניינים הא' הוא התפשטות הרוחניות והב' הוא כלים ואברים אשר העצמות מתפשט בהם. והנה צריך שיהיה לכל זה שורש למעלה לב' בוזי' אלו ולכן צריכין אנו לדבר בסדר המדרגות מראש עד סוף והנה נתוויל ונאמר כי הלא הא"ס ב"ה אין בו שום ציור כלל וז"ו כמבואר. ואמנם כשעלה במוזשבה לברוא העולמות לי' מדרגות (ע"י סדר) האציל והמשיך ממנו התפשטות אורות רבים להיותם שורשי האצילות (נ"א שרשים ומקוריים) להתאצל האצילות אוז"כ. והנה כאשר נעריך ונמשיך לענין זה. כבר ידעת היות ד' יסודות לכל והם ראיה שמייעה ריוח דבור. והם ד' אותיות הוי"ה. והם סוד נשמה לנשמה ונר"ן. ונתוויל לבאר מסוד הנשמה ואילך ואוז"כ נתוויל לקודם אליה ונאמר כי הלא נמשיל ונצייר האזנים כי יש בהם רווח דק בתוכם והנסיין לזה כאשר יסתום האדם אזניו ישמע בתוכו קול הברה מוזמת הרוח הנצרך בתוכו. אוז"כ מווטם יוצא מתוכו הבל יותר נרגש מאון. ואוז"כ מן הפה יוצא הבל יותר נרגש מכולם וכפי ערך הדברים ובוזינתם כך יהיה דקותם כי אוון להיותו סוד בינה ההבל היוצא ממנו הוא יותר דק מהבל היוצא מווטם. וכן הבל הווטם הוא יותר דק מהבל הפה שהוא למטה ממנו במעלה. אמנם אם נמשיל ונאמר דרך משל כי מסוד האוון נמשך ממנו הבל ורוח מתוכו ולוון והוא

סוד נְשִׁמָּה והבֹּל היוצֵא מוֹחוּטִם סוד רוּחַ והבֹּל היוצֵא מֵהֶפֶה הוא
סוד נְפֶשׁ:

וְעַתָּה נִבְאָר הָעֲנִין כִּי הַבֹּל הָאוֹזֵן נִזְחֵק לִב' אֲזִימִים. וְהָעֲנִין הוּא כִּי הֵלֵא
יֵשׁ בִּינָה וְתִבְוֵנָה כְּנֹדֶעַ לִכֵּן אֲזֵן יִמִּנִית הַבֹּל שָׁלוּ הוּא שְׁוֹרֵשׁ נְשִׁמָּה
בִּינָה וְהַבֹּל אֲזֵן שְׂמֵאלִית שְׁוֹרֵשׁ נְשִׁמָּה תִבְוֵנָה. גַּם הַבֹּל הוֹחוּטִם נִזְחֵק
לִב' בּוּזִי בְּסוּד שְׁוֹרֵשׁ יַעֲקֹב וְיִשְׂרָאֵל הַיְמִינִי יִשְׂרָאֵל וְהַשְּׂמֵאל יַעֲקֹב אֵךְ
הַבֹּל הֶפֶה הוּא א' כִּי הוּא נֶגֶד הַנּוֹק' דו"א וְאֵע"פ שֵׁשׁ לֹאֵה וְרוּחַ עֵכ"ז
עֵינֵקֶר לֹאֵה מִבּוּזִי מִל' דִּתְבֻּנָּה (נ"א זֹאת הִיא ו"ק דב"ן דו"א מִמַּלְכוּת
דִּתְבֻּנָּה) הַמַּתְלַבֶּשֶׁת תוֹךְ ז"א כְּנֹדֶעַ. וְלִכֵּן אֵינִי נִזְחֵק רַק לֹא אֵךְ עֵכ"ז
כִּיּוֹן שֶׁהֵם ב' בּוּזִי גַם הַבֹּל הֶפֶה נִזְחֵק לִב' עִם שֶׁהַבֹּל הוּא מִקּוֹר א'
שֶׁלֹא כַּדְמִיּוֹן הָאֲזִימִים וְהוֹחוּטִם. וְהוּא כִּי בִהְיוֹת הַבֹּל זֶה בְּגֵרוֹן הוּא סוּד
קוֹל וְכַשִּׁיוּצֵא מוֹחוּץ לֶפֶה הוּא סוּד דְּבֹר בּוּזִיתוֹךְ אוֹתִיּוֹת. הַקּוֹל נֶגֶד
שְׁוֹרֵשׁ לֹאֵה וְהַדְּבֹר נֶגֶד שְׁוֹרֵשׁ רוּחַ אֵע"פ שֶׁקוֹל הוּא בֵּת"ת שֶׁהוּא
הו"א (נ"א בֵּת"ת ז"א) עֵכ"ז שְׁוֹרֵשׁ שֶׁל שְׁנֵיהֶם הוּא בְּמִל' דִּתְבֻּנָּה (נ"א
עֵכ"ז שְׁוֹרֵשׁוֹ בְּמִל' בִּינָה) רַק שֶׁקוֹל נַעֲשֶׂה נְשִׁמָּה לֹא"א (נ"א לו"ק דב"ן
דו"א) וְהַדְּבֹר נַעֲשֶׂה נְשִׁמָּה לְמִל' (שֶׁהִיא רוּחַ) וְשְׁנֵיהֶן מִצַּד הֶפֶה
שֶׁהוּא סוּד הַמַּלְכוּת דִּתְבֻּנָּה. וְהִנֵּה הָעֵינִים שֶׁהֵם סוּד רֹאִיָּה שֶׁהִיא
הוֹזְכָּמָה הוּא סוּד נְשִׁמָּה לְנְשִׁמָּה בְּסוּד וּזְכָמָה. וְדַע כִּי זֶרֶץ מִתְלַבֶּשִׁים
תוֹךְ פְּנִימִיּוֹת הַכֻּלִּים שֶׁהוּא הַגּוֹף. אֵךְ הַנְּשִׁמָּה לְנְשִׁמָּה אֵינִי יִכּוֹלֶת בְּגוֹף
הָאָדָם לְסוּבְלָה וְנִשְׁאַרֶת מִבּוּזִי בְּסוּד או"מ. וְכַשִּׁהוּא מִקִּיף אֵת הַמוֹו
מִדּוֹר הַנְּשִׁמָּה אֲזֵן הוּא בּוּזִי מִקִּיף אֵל הַנְּשִׁמָּה וְכַשִּׁהִיא מִקְפֶּת אֵת

הלב שֶׁהִיא מְדִוּר הַרוּחַ אִזְּ הוּא בּוּזִי מִקִּיף אֶל הַרוּחַ וְכִשְׁהִיא מִקַּפֶּת לְכַבֵּד מְדִוּר הַנֶּפֶשׁ אִזְּ הוּא מִקִּיף לְנֶפֶשׁ כִּי כִמוּ שֵׁיֶשׁ ג' בּוּזִי אֶל שֶׁהִם נֶרֶץ כִּךְ הַנֶּשְׁמָה לְנֶשְׁמָה צָרִיךְ שִׁיְהִיָּה בַּהּ בּוּזִינָת ג' אֶל כּוֹלָם בְּסוּד אֹר מִקִּיף. אִמְנָם הַגְּלָגֻלָּת שֶׁהִיא סוּד הַכֶּתֶר מִשֶּׁם שׁוֹרֵשׁ לְנֶשְׁמָה עֲלִיוֹנָה הַנִּקְרָא יוּזִידָה. וְטַעַם קְרִיאָתָהּ יוּזִידָה לְפִי שֶׁהִיא מִקַּפֶּת כָּל הָעוֹלָמוֹת בְּבוּזִי נֶשְׁמָה (לְנֶשְׁמָה) לְבִדָּה וְלֹא בּוּזִי נֶרֶץ כִּמוּ"שׁ בְּנֶשְׁמָה לְנֶשְׁמָה כִּנ"ל. (כִּי הִלָּא לֹא יֵשׁ רֶק ג' בּוּזִינָת נֶרֶץ וְכִנְגָדָם יֵשׁ ג' בּוּזִי אֶל בְּנֶשְׁמָה לְנֶשְׁמָה) אֲבָל דּוּגְמַת הַנֶּשְׁמָה הָעֲלִיוֹנָה הַנִּקְרָא יוּזִידָה אֵין לְמִטָּה דּוּגְמַתָּה בּוּזִי ר"נ כִּנ"ל וְכוֹלָה הִיא מִצִּיּאוֹת א' וו"ס הַנִּקְרָא יוּזִידָה לְפִי שֶׁאֵין דּוּגְמַתָּה לְמִטָּה כִּנ"ל:

שְׁעַר ד' פֶּרֶק א' דְּרוּשׁ לְהַר"ר גְּדֻלִּיָּה הַלּוֹי

דְּרוּשׁ לְהַר"ר גְּדֻלִּיָּה הַלּוֹי:

דְּרוּשׁ שֶׁכְּתַבְתִּי מֵעֵנִין שְׂרֵשֵׁי אֲצִילוֹת שֶׁל עֲצָמוֹת וְכֻלָּם שֶׁנִּתְּהוּ מֵאוּז"פ וְעֵינִים בְּסוּד רִאִיָּה שְׂמִיעָה רִיזוּא דִּיבּוּר. זֶה מִצְּאָתִי לְהַר"ג הַלּוֹי. כֹּאשֶׁר הָאוֹרוֹת נִתְּפָשְׁטוּ מֵאוּז"פ וְזוּטָם עַד נִגְדָּה הִפָּה שֶׁשֶּׁם הַתּוֹזְבוֹרוֹת כָּל הַהַבְלִים וְאִזְּ בַּמִּקּוֹם שֶׁמִּתּוֹזְבוֹרִים יֵשׁ לְכוֹלָם בּוּזִינָת נֶפֶשׁ לְפִי שֶׁאֵין הַבֵּל הָאֵין יִכּוֹל לְהַתּוֹזְבוֹר לְהַבֵּל פֶּה אֶלָּא בְּרִיזוּזִק מִקּוֹם וְכֵן הַבֵּל הַזּוּטָם. אֶלָּא שֶׁאֵין צִיּוּזִק מִקּוֹם כ"כ כִּמוּ הַבֵּל הָאֵין

כדי להתחבר להבל הפה ועל ידי הסתכלות העינים ובהכאה
 שהכה בהבל הזה נעשה הכלים ובהסתכלות זה יש פנימי וויצון כי
 יש בכל איברים פנימיות וויצונות ונעשה כללות כליהם. ולפי שאין
 בראית עינים הבל היוצא אלא הסתכלות לבד אינו נעשה אלא
 הכלים והסתכלות שהוא גדול מכל הג' הכלים הנ"ל כי הראי' היא י'
 שמינה ה' ריוח ו' דיבור ה' הרי ד' אותיות הוי"ה שהם וזבת"ם שהם
 נר"ן [נ"א נרנ"ו] הראייה היא וזיה י' של השם הנקרא וזכמה כי
 וזכמה עליונה מאירה דרך עינים אלא שאם היה יוצא הבל ממש
 דרך העינים לא היה אפשר למטה לקבלה. לכן לא נמשך ממנו
 אלא הסתכלות לבד והיה בו כוח לעשות כלים לג' בוינת אלו. י'
 דשמה בהבל און. י' דרוח בהבל ווטם י' דנפש בהבל הפה וז"ס
 מרוח ה' נראה לי ומשאר הכלים אם היה יוצא מהם הסתכלות
 לבד דרך מסך כמו העינים לא היה כוח בהם לעשות כלים. וכ"ז
 הוא דין בין בבוזי התפשטות הבל בין בהסתכלות הראות וראי' זו
 גימ' גבור"ה ודבור גימ' רי"ו עם ד' אותיות והסתכלות זה בא ומכה
 במקום שמתחברים ג' הכלים ביוז שיהא בוזי נפש וזהו וירא
 אלהים את האור כי האור הוא בוזי הבל און ווטם. שיהא בוזי
 נשמה ורוח. את הוא בוזי הפה שיהא נפש. ואז כשראה את הנפש אז
 ויבדל אלהים שהוא עשיית שרשי הכלים והסתכלות זה בדרך ישר
 עשה רושם (נ"א ראשים) בכל בוינת ובוזי כי פגע בכל בוזי ובוזי
 מן ההסתכלות לבוזי הבל כתר בכתר. וכעד"ז נעשה כל רושם (נ"א
 ראשית) הכלים. הויצונים באברים וויצונים. ופנימיים באברים
 פנימיים ולא נגמר זה עד שהכה הסתכלות במקום שמתחברים

ההבלים שהוא התפשטות ההבלים שהוא וזיצנות שלהם ומהכאת אור ההבל אל אור הסתכלות וזר אור הסתכלות בדרך אור וזר ונעשה כלי בכל בוזינה ובוזינה לשאר (נ"א לזה) הגוף. הוויצנות לאברים וזיצונים ופנימים לאברים פנימים. (והעשר) [וכאשר] שבהסתכלות כל הדבוק יותר אל שורשו הוא יותר עליון כי כתר (נ"א הכתר) סמוך לעין יצאה אורוזה והמל' יצאה ראשונה (נ"א הוא יותר סמוך לעין כו' כי המל') וכשמכה וזר אף כל בוזינת הכלים שוין שאם היסוד [נ"א שאף שהיסוד] היה מתפשט לפנים יותר מן המל' היה שות אל המל' אף (שהוא) יסוד שהרי נתפשט יותר כי היסוד מרוב אורו על המלכות היה בו כוז להתפשט יותר ואין בו מעלה יותר אל המל' (נ"א כי היסוד למעלה אל המל') אלא מפני שזה התפשטות הוא בסוד אור וזר שהוא וזר ומתקרב אל מקורו אבל בבוזי הכלים עצמן הם שוים. וכשזוזר האור ומלביש ההבל נמצא כשהוא סמוך לפה גדול הכל הפה מהכל האזן כי הכל הפה הוא עתה סמוך לפה בבוזי ראש והכל האזן עדיין הוא בבוזי שאר הגוף עד שיעלה נגד האזן וע"ש בביאורינו ענין היות ב' נקבי האזן וב' נקבי החוטם וב' בוזי פה קול ודבור. שהם גרון ופה. והם בוזי לאה ורוזל. ואע"פ שקול הוא בת"ת הענין הוא שמכאן נמשך מקיף (אל הדבור נ"א) מהקול אל הת"ת ומדבור אל המל' ומה שלפעמים עלה ישראל לזכמה אע"פ שהשורש הוא כאן (הוא של ישראל הוא ת"ת) בוזטם והעינים הוא בזכמה עכ"ז עולה. כמאן דארוז שעולה ריוז ניווז עד המוז. כי שם הוא וזכמה ע"כ:

שער ד פרק ב

אמנם סוד הקפה זו שביארנו בפ"א אינו מתפשט למטה רק ממקומה היא מקפת מלמעלה למטה כמו"ש בסוד או"מ. לכן תראה שלא נזכיר אנונו רק מסוד הנשמה ולמטה לבד אמנם תראה איך היותר עליון עתה מן המתפשטים הוא סוד הכל און כי הוא מתפשט למטה בסוד הנשמה לכן אנו אומרים תמיד משל א' כדי לשכך האון לבד לפי שאין אנו מגיעים אפי' דרך משל רק עד האון לבד ולא יותר למעלה ואפי' שם אינו רק לשכך האון לכן אין אנו אומרים לשכך את העין וכיוצא בזה:

ודע כי בוזי אלו ג' הכלים כולם נמשכו עד כגד הפה ושם מתקבצים כולם כי הכל היוצא מהאון הוא מתקבץ נגד הפה והוא נמשך מלמעלה למטה כגד הזקן מב' צדדיו ונמשך עד כגד הפה. וכן הכל הווצם נמשך דרך אותו ארוזא שיש על הפה נגד הווצם שהוא תיקון ג' מי"ג תיקוני דיקנא. וכן הכל הפה נמשך דרך אותו ארוזא ב' הנקרא לא הווציק לעד אפו וג' הכלים אלו מתווצרים למטה נגד הפה והם מתווצרים בסוד נר"ן. אמנם דע כי טבע של הכל היוצא מפה וווצם וכיוצא דרכו להמשיך באורך לזוץ בכוח ואזר שהוא יוצא בקילוח אוז"כ מתפרש לצדדין כגודע בוזע הראות ובודאי (כי) אע"פ שהכל הוא הכל א' עכ"ז יש (קצת ל"ג) וזילוק בין

קצת ההבל אשר הוא נגד הפה עצמו או הזוּמָם אל שאר ההבלים המתפשטים לצדדין. וטעם שההבל שהי נגד הפה ממש הגה הוא דבק במקורו קשר אמיץ (דבוק קשור ואמיץ ל"ג) ותמיד מגיע השפעת אליו וזהו הנזכר בס"ה דא"ס מטי ולא מטי כי הוא תמיד נדבק בא"ס ע"י אותו קילוח ההבל היוצא מפה בזוּזק ומכה תמיד וזה קצת ההבל נקרא פנימי ושאר ההבל המתפשט נקרא וזיצון. נמצא כי הבל (זה הבל) היותר קרוב למוצא הפה וזוּמָם נקרא פנימי והיותר רוּזק נקרא וזיצון נמצא כי הבל זה הראשון הוא עצמות האור הא"ס ממש המתפשט לזוּזק ואפי' הבל המתפשט לצדדין אשר נקרא וזיצון גם הוא מההתפשטות עצמו רק שאינו דומה לראשון שהוא יותר פנימי עם שהכל הוא הבל א' וענין זה הוא בג' הבלים הנ"ל. ודע כי מהבל פנימי של האזן נעשה ממנו בוזי ראש לנשמה להיותו עליון קרוב יותר אל מוצא מקור ההבל. והבל הוּזיצון המתפשט הוא בוזי הגוף לנשמה כי כמו שיש בגוף עצמו הזומרי בוזי גוף וראש גם בנשמה עצמה יש לה בוזי ראש וגוף כי קצת מהנשמה מתפשט בראש אדם וקצת אחרון היותר עב מתפשט בגוף אדם. גם מהבל הזוּמָם נעשה ב' בוזי אלו ראש אל הרוח וגוף אל הרוח מפנימית וזיצונית. היותר קרוב אל הזוּמָם הנקרא פנימי נעשה ראש. וזיצונית נעשה גוף. גם מהבל פה נעשה עד"ז בוזי נפש של ראש ובוזי נפש של גוף הרי ביארנו ענין נר"ן:

שער ד פרק ג

הנה אור שדברנו בפרק העבר איך נאצל מציאות נר"ן מאוז"פ הנה עתה נבאר מציאות הכלים שלהם שהם בוי' גוף אליהם. אמנם כבר בארנו כי מבוזי הראיה עצמה נעשה נשמה לנשמה אך אין הראייה סוד הכל הנמשך למטה כמו אוז"פ. והטעם כי נר"ן שהם אורות אוז"פ הם מתפשטים למטה אבל הנשמה לנשמה שהוא הסתכלות העין אינה מתפשטת רק נשארת במקומה בסוד או"מ כנ"ל ואין בה זולתי הסתכלות דק מאד והוא סוד הראייה והסתכלות אכן אינו דומה כמו הכל אוז"פ אשר עצמותו נמשך למטה. לכן מסוד ראייה זו נעשה ל' כלים שהוא הגוף י' כלים להכל האזן הנקרא נשמה וי' כלים להכל הווי"ט הנקרא רוח וי' כלים להכל הפה הנקרא נפש אבל הכל עצמו שהוא האור הפנימי אי אפשר להתפשט למטה לפי שבוי' הראייה נמשך מהענינים שהם יותר עליונים מכולם לכן בראייה זו לבדה יצאו הכלים משא"כ מאוז"פ כי לא היה אפשר להאציל מהם שום מציאות אם לא מהכל היוצא מהם ממש. ואמנם הסתכלות זו הוא כך כי נמשכה הראייה זו בנר"ן הנ"ל ומוזמת הסתכלות הזו בהם נעשה שרשי הכלים. וזהו וירא אלהים את האור כי טוב ויבדל כי נסתכל המאציל הנקרא אלהים שהוא א"ק באור הנפש הנקרא את. כי המלכות נקרא א"ת. וז"ס הנפש הנעשה מהכל הפה [שהוא עקודים] אמנם הר"ז נקראים אור א"ת האור הוא הנפש עם נשמה ורוח. וכאשר הסתכל המאציל וראה בנפש הנקרא את (עם האור ל"ג) אז יצאו שרשי הכלים. וזהו ויבדל כי סוד הגוף (הוא מובדל ועושה הבדלה ל"ג) שהוא הכלי

הוא הזותן ועושה הבדלה וגבול וקצבה אל האורות. ואמנם בסוד ראייה זו יש אור ישר ואור וזור כי מתחלה נמשך הראייה עד סוף בוזי עשירית של הנפש ואז כח בוזרה למעלה היה מבדיל ונעשה בוזי הכלים (ועושה בה ל"ג) ומלביש את הנפש בכל וזלקיה. ואמנם זה האור הישר היה בו כוח לעשות כלים בסוד הראש שהם ג"ר עכ"ז לא היה יכול להיות זיכר עד שפגע ראייה זו בנפש עצמו ובהפגעה שם (היה עושה ל"ג) הגה נגמר עשית הגוף אל הראש שהם ג"ר. אך כלים אל הגוף שהם ז"ת עדיין לא היה כוח בראייה זו עד שתפגע בנפש הנפש עצמה וע"י הסתלקות ב' מלמטה למעלה שהם אור העקודים ואור העין היה האור וזור ומלביש את ז"ת:

ונזוזר עתה לבאר לבוזי נשמה הגה כבר בארנו כי הנשמה מן האון שהיא בינה. והגה שביעה גימטריא תכ"ה ר"ת כ"ל הנשמ"ה תהל"ל יה כי מן האון סוד הנשמה והגה און גימט' ז"ז והענין כי כבר בארנו כי יש בינה ותבונה בינה אהי"ה דיודין אל"ף ה"י יו"ד ה"י ותבונה היא שם ס"ג אך עכ"ז ודאי כי גבוה מעל גבוה שומר כי יש ס"ג הכולל בינה ותבונה למעלה מאהיה דיודין הג"ל. אשר משם ס"ג זה ולמטה (נ"א ימשכו למטה) בינה אוררת של אהי"ה דיודין ותבונה בשם ס"ג. וכ"ז למטה (נ"א למעלה) משם ס"ג העליון כנ"ל. ונדרב עתה במציאות שם ס"ג זה אשר עם היותו למטה (נ"א למעלה) מאהי"ה דיודין הוא כולל בינה ותבונה. ודע שיש וזילוק בין בינה ותבונה ללאה ורוחל כי הלא או"א כוזדא נפקין ושריין וא"כ הוא מוכרוז כי

הו"ב יהיו שוין בקומתן נמצא כי התבונה אינה מתחלת אחר סיום בינה רק יוצאת מהחזקה של בינה עצמה כמו רוח היוצאת מהחזקה ד"א גם התבונה יוצאת מחזקה דבינה כי הבינה ארוכה בכל שיעור הו"ב מש"א כ למטה כי לאה מסתיימת בחזקה ד"א ומשם מתחלת רוח נמצא עתה כי כמו ש"א הוא סוד יה"ו שהם וו"ב שלו י"ה והגוף ת"ת שלו הוא ו' הרי כי ז"א הוא יה"ו ואו"כ המלכות נמשכת מקצה הת"ת שלו שהוא בנה"י שלו ושם הוא סוד ה' אורונה שבשם שהיא הבו"ד שלו כנודע כן התבונה אות ד' של הבינה והיא ה' אורונה שבשם כי גם היא אין בה רק כללות נה"י דבינה אשר שם הוא ה' אורונה נמצא כי יה"ו הוא ראש והגוף של הבינה ותבונה היא ה' אורונה של ס"ג שנאמרת בנה"י דבינה:

והנה נמצא כי שם ס"ג שכולל בינה ותבונה הנה אותיות יו"ד ה"ו וא"ו הם בבינה ואות ה"י אורונה היא בתבונה. וגם דע כלל אחר כי כפי האמת בענין הכמות כ"כ גדול שיעור מהחזקה ולמטה כמין החזקה ולמעלה א"כ היה ראוי שתבונה תהיה מוציאת הבינה אבל בענין האיכות אינה רק רביעית שהרי ג' אותיות יה"ו מהחזקה ולמעלה ואות ה' אורונה הוא מהחזקה ולמטה נמצא עתה כי יש ב' בו"ד. כי בערך האיכות נמצא התבונה היא רביעית של בינה ובערך הכמות היא מוציאת של בינה. גם יש מציאות אחר ג' והוא שכמו שלפעמים עולה רוח להיות בכל פרצוף ז"א כך זאת התבונה היא שוה בארכה כמו

הבינה עצמה ומתלבשת בינה בתבונה והם שוות הרי שלשה
מציאות או שות כמו הבינה או מוציאתה או רביעית:

והנה התבונה מתפשטת בז"א שהיא מן האזן אל הווי"ט. וכבר
ביארנו שתבונה היא ה' אורונה שבס"ג ושיעור סוד התבונה שלשה
ההי"ן שהם ה"י אורונה דס"ג וה"י גימ' ג' ההי"ן כמנין ה"י וה' הג' מהג'
ההי"ן אלו מתפשטת בז"א. והענין כי הנה נה"י דתבונה מתפשטת
בז"א ונה"י הם שליש גופא כי הם ג' חלקים כוז"ב וזג"ת נה"י. והנה
נה"י הוא שליש של התבונה שהיא ה' ג' מז' ההי"ן הנ"ל נתפשטה
בז"א ונשאר למעלה ב' ההי"ן ומה שהיתה תזלה ה"י במילוי יו"ד
ענה נזלק המלוי לב' ההי"ן. ונשאר וזצי למעלה וזצי למטה ונשאר
שם של ס"ג למעלה שלם. רק שה' אורונה מלאה ה"ה כזה יו"ד ה"י
וא"ו ה"ה. אמנם סוד ה' הג' הם ג' קוים נה"י שצורתה כזה ה'
המתפשטים בז"א וז"ס ה"ה שיש בנזקבא דפרדשק' שירדה מן האזן
אל ז"א שהוא הווי"ט. והנה ענין ה' זו שירדה היא בוינתה ס"ג לפי
שה' זו מתפשטת בז"ק דז"א שהם כוזב"ד וז"ג הרי ו' ספי' וצורת ה' זו
הוא ד"ו שהם גימטריא י' הרי יפ"ו גימטריא ס' ועוד לוקחות יסוד
שלה שלשה של הת"ת דז"א עד הוזה ושיעור שליש מן י' הוא ג' הרי
בין הכל ס"ג הרי מבואר ה' זו שהיא מתפשטת בז"א היא מציאות ס"ג
עצמו. ולעולם יהא בידך זה הכלל כי לעולם בדבר רווחי כאשר
עולה או יורד למטה נשארה הבו"י שלימה במקומ' ואין שום דבר
נזרע למעלה וגם למטה יש לה כל הבו"י עצמה וכמ"ש בע"ה. והרי

כי אות ה' זו שירדה למטה עשתה מציאות התפשטות של ס"ג למטה כנ"ל לכן יש בזה"א דהיינו וזוטם שם של מ"ה שיש בו ג' אלפי"ן שהם ג' אהי"ה שהם גימ' ס"ג. גם דע כי הלא ה' זו צורתה ד"ו כנודע כי הלא תבונה זו התפשטותה ב"ס דו"א כנ"ל וכנגד הד' של ה' יצאה מכוח זאת התבונה לאה מאזורי ז"א סוד ד' קשר של תפילין וכנגד ו"ס של הז"א. הרי כי ה' זו עשתה סוד ו' וסוד ד' שהיא לאה שהיא ד' אזורי ו' שהם ו"ס ראשונים דו"א. אמנם בסוף ו' שבתוך הד' יש פסיעה לבר ואותו הפסיעה הוא כנגד אותו שליש של הת"ת הרי כי ו' עם הפסיעה לבר הם ס"ג שהם ו"ס כוזב"ד וז"ג הרי ו'. ושליש ת"ת עד הוזה הוא הפסיעה לבר. הגה כשתסיר ה' זו משם ס"ג ישאר למעלה יו"ד ה"י וא"ו ה"ה גימטריא ז"ו גימ' אז"ן:

שער ד פרק ד

אמנם כל ז"ו זה הוא בסוד התבונה שהוא סוד און כנ"ל. והענין שכבר ידעת שלעולם יש בוזי פנימיות וזיצו' שהנה ה' זו שירדה מס"ג הוא מהוזה ולמטה דתבונה עצמה וכאשר נתפשטה וירדה למטה הנה וצי עליון דתבונה בכמות ולא באיכות כנ"ל ירדה במקום שהיתה וצי תחתון של תבונה והוצי תחתון של בינה עצמה ירדה במקום אשר (היתה) מתחלת התבונה שהוא וצי עליון דתבונה

ווצי עליון דבינה ירדה במקום ווצי תותון של בינה עצמה הרי כי הכל ירדו למטה. נמצא שכל כללות שם ס"ג שהיתה תזלה בבינה ותבונה עתה ימצא הכל במקום שהיתה מתזלת ראש התבונה שהוא מוצי בינה ולמטה לפי שעתה בינה ותבונה הכל נמשך במקום שהיה נמצא שכל זה יקרא תבונה וצריך שימצא בה' זו עתה כל שם ס"ג שהוא נ"ז כמנין און זה וה' שירדה בווטם הרי ס"ג:

אמנם נבאר עתה איך הם נ"ז במספרם. דע כי כשאנו אומרים שה' נתפשטה למטה בווטם, אינו רק בוי' ויצוניות שלה כמבואר אצלנו בסוד עליית התפילות. והנה נשאר למעלה פנימיות ה' זו. וויצוניות ופנימיות הב' הדין האחרים שביארנו. כי סוד התבונה הוא ג' הדין שהם ה"י אזורנה דשם ס"ג וושבון ה"י זו היא ג' הדין. והנה ויצוניות ה' ג' ירדה בז"א ונעשה פנימיות אליו, ופנימיות ה' זו נשארה למעלה ונשארו גם ב' הדין אזורו בסוד ויצוני' ופנימיו'. והנה זו הפנימיות שנשארה מן ה' זו שירדה צריך שתזוזר להיות ויצוניות על ויצוניות של ב' הדין העליונות אחרות שנשארו, ועתה נגדלת ה' זו שיעור ב' הדין כדי להלביש אל ב' הדין העליונים. נמצא כי הדין אלו נעשו ד' הדין, ב' בתוך ב' הרי עשרים. נשאר עתה פנימיות ב' הדין העליונה הנ"ל והם נעשו ויצוניות לוויצוניות אותיות וא"ו העליונה כנ"ל כי הכל הולך אזור ההתזלה שכיון שירדה תזלה הויצוניות דאות ה' בז"א. עתה כל המדרגות צריכין לילך אוריה ולעשות התלבשות אזור וזרע, והנה ויצוניות אות וא"ו נעשה פנימיות

לפנימיות ב' ההי"ן, וא"כ צריך שיוגדלו הב' ההי"ן אלו שהם מספרם י' שיהיו במספר י"ג כמנין וא"ו להלביש אותם הרי י"ג וי"ג כ"ו, וכ' הראשונים הרי מ"ו, נשארו עתה פנימיות וא"ו זו מגולה. והנה אעפ"י שמן אות ו' ולמעלה נקרא הכל בינה כנ"ל. עכ"ז כיון דוויצונ' וא"ו ירדה להתלבש בב' ההי"ן שהם של תבונה, ובסיבה זו נשארה אות וא"ו פנימיות לבדה מגולה (נ"א אותיות פנימיות לבדן מגולין) לכן עדיין כ"ז נקרא בסוד תבונה ואז נעשה פנימיות של וא"ו זו, וויצו' למעלה, ויורדין ב' וזלקים מן י' וזלקים של י' דמלוי ה"י ראשונה של בינה, ויורד הפנימיות והוויצונות (נ"א הוויצונות) שלהם ונעשה פנימיות לי"ג אלו. כיצד הנה ג' מי"ג אלו של הוא"ו הג' עליונים מהם עולים ונעשו וויצונות אל פנימיות ב' וזלקי י' היורדין למטה להתלבש. ושאר ה"י של הוא"ו הלבישו לוויצונות ב' וזלקי י' זו היורדין למטה. כי כך הוא שיעור ב' העליונות כג' וזלקים של וא"ו הפנימיות, ונשארו עתה וויצונות הב' וזלקים של י' ב' וזלקים (ג') עליונים כ' וזלקים) של וא"ו הפנימים, וכל ה"י נעשו כולם וויצונות אל הב' וזלקים, הרי הם י"ב ועם הב' ראשונים נעשה נ"ז. וכ"ז הוא מכלל התבונה כנ"ל כי כל הורדת וא"ו הוא לצורך ההי"ן לכן גם פנימיות וא"ו הנעשה וויצונות אל ב' וזלקים [עליונים] גם הם יקראו תבונה ע"ד הנ"ל, הרי מבואר איך כללות זה הוא נ"ז במספר א"ז ועם ה' תתאה שנתלבשה בוזוטמא הרי ס"ג בתבונה לבדה. והטעם שאלו הב' וזלקים עליונים של היו"ד הוויצו' היו פנימים אל כל ה"י של הוא"ו, הטעם הוא כי הלא כל מה שהיו שיעורם להלביש (נ"א לא) היו רק ב' לבד כמותם ונמצא שמה שנתוספו הוא וז' אוזרים

להשלים מנין י' של הוא"ו הנשארת כי כל דבר עליון הוא גדול ככל
 מה שלמטה ממנו והנה מה שנתגדל בתוס' שלמטה ממנו היה וז'
 וזלקים לכן גם היו"ד (נ"א) היא הוסיפה (נ"א הם הוסיפו) כמו כולם
 יווד וז' וזלקים של תוס', שהנה למטה פנימיות ה' תתאה גדלה ונעשה
 ב' ההי"ן הרי תוס' ה'. ואז"כ פנימיות ב' ההי"ן גדלו ונעשו י"ג כמו הו'
 הרי שגדלו ג' וזלקים. וה' ראשונים הרי וז'. וכנגדם היה כוז בכאן
 להוסיף וז' אזורים. ואל תקשה למה גם הוא"ו שהיא למעלה מן ההי"ן
 למה לא הגדילה והוסיפה בב' ההי"ן ה' וזלקים אזורים כמו שהגדילו
 הב' ההי"ן בה' תתאה כי התשובה מבוארת כי לא היה צורך רק אלו
 הג' לבד כדי שיעשו י"ג כמנין וא"ו ולא הוצרכו להגדיל יותר ואולם
 אלו הו' וזלקים עליונים הם סוד א"ו. מאז"ן. והענין כי הנה ב' וזלקים
 עליונים של וא"ו המלבישים לב' וזלקי יו"ד הנה הם ב' כנגד ב' אך
 התוס' הם וז' והנה אלו הב' כאשר תמשיך אורם בוז' אלו הנה הוזלק
 העליון ממשיך עד הו' והוזלק הב' ממשיך עד הו' כי להיותו למטה
 מן הראשון יש לו כוז עוד להמשיך וזלק א' יותר ממה שמתפשט
 העליון נמצא כי ז' וזלקים הראשונים של התוס' הם כלולים מאור
 (ראשון של ל"ג) ב' וזלקים העליונים אך וזלק הו' אינו נמשך רק מן
 וזלק הב' המתפשט עד שם לכן אלו הו' וזלקים לב' וזלקים והם
 א"ו מאז"ן והם ממטה למעלה כי א' פוזתה מן הו' וכן הו' מן הגו"ן
 בערך (נ"א בבחינת) אזור כמ"ש כי הגו"ן הוא עיקר (עיין תזלת פרק
 הבא) שהם כ"ה דיוודא דשמע ישראל. והנה כבר כתבנו איך
 כל זה הוא מכלל התבונה ולכן צריך שימצא בה עתה סוד שם ס"ג
 שהוא נ"ו עם ה' אזורנה ס"ג. אמנם ג' עליונים של וא"ו מהפנימיות

שֶׁלוֹ אֲשֶׁר נַעֲשׂוּ וַיִּצְוּ אֶל הַפְּנִימִיּוֹת ב' וּזְלָקִים שִׁירְדוּ לַמִּטָּה בַּג' שֶׁל הוּא"ו כַּנ"ל אֵינָם מִכֻּלָּל הַתְּבוּנָה כִּיּוֹן שִׁשְׁרָשָׁם מִן וּא"ו שְׂאִינָה מִן הַתְּבוּנָה וְגַם נִכְנָסוּ בִּיּו"ד דְּמַלּוּי ה"י דְּבִינָה עֲצֻמָּה וּלְכֹן אֵינּוּ מִצְטָרֵף עִם הַס"ג. אֲמֵנָם עַכ"ז יֵשׁ בְּזוּי א' וְהוּא כִּי עַכ"ז וַיִּצְוִיּוֹת שֶׁל וּא"ו ז' נִתְלַבֶּשֶׁת בַּב' הַהִי"ן שֶׁל הַתְּבוּנָה כַּנ"ל לְכֹן הֵם עֲדִיין בְּכֻלָּל הַתְּבוּנָה בְּזוּי א' וְהוּא כִּי ג' וּזְלָקִים אֵלּוּ ה'

נַעֲשֶׂה וַיִּצְוִיּוֹת לַפְּנִימִיּוֹת ב' וּזְלָקִי הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁל הִי הִנֵּה הֵם בַּמִּסְפָּר ה' וּזְלָקִים וְהֵם סוּד ה' אֲחֻזַּת דְּוָגְמַת ה' תִּתְּאֵה הַמִּתְלַבֶּשׁ בַּז"א וְה' ז' אֵינָה לֹא מִבִּינָה וְלֹא מִתְּבוּנָה וְנִשְׁאֲרַת בְּסוּד מִקִּיף אֶל כָּל הַתְּבוּנָה שֶׁהֵם נ"ז וְה' תִּתְּאֵה מִכּוּלָּם הָרִי ס"ג וְהָרִי עֲתָה הֵם ה' לַעֲיֵלָא וְה' לַתְּתָא נ"ז בְּאַמְצָעִיתָא וְאִם תּוֹזְכֵר נ"ז עִם ה' תִּתְּאֵה יִהְיֶה ס"ג וְכֵן אִם תּוֹזְכֵר ה' עֵילָאָה עִם נ"ז יִהְיֶה ג"כ ס"ג וְז"ס אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת נ"ז נ"ז וְדִרְשׁוּ רַז"ל נִיּוּזָא בְּעֵלְאִין נִיּוּזָא בְּתִתְּאִין. וְהוּא מ"ש בְּעֵנִין זֶה כִּי בַּהֲתוֹזְכְּרוֹת נ"ז לְמַעַלָּה בַּה' עֵלָאָה יִהְיֶה ס"ג וְבַה' תִּתְּאֵה ס"ג וְהַכֻּלָּל בְּעֲצֻמוֹ שְׁוֹרֵשׁ ס"ג הָרִי ג' מִינֵי ס"ג וּבִפ' בְּתֵרָא נִבְאָר עֲנִיָּנָם:

שְׁעַר ד' פֶּרֶק ה'

והנה לעיל פירשנו כסדרן והוא ממוטה למעלה או"ן וכבר ביארנו טעם של א"ז מאו"ן ועתה נבאר ו' מאו"ן איך הוא עיקרית מכל. והנה הלא כאשר נמנה עיקר כל אלו אינם רק כ"ה והוא כי ה' אוזרונה כבר ירדה למטה ולא נשאר בה רק ב' ההי"ן למעלה ואותיות וא"ו הרי כ"ג וב' וזלקים מן י' דה"י עילאה שירדה תוך וא"ו הרי כ"ה הוא כ"ה אתון דק"ש לכן שמע הם לשון שמייעה להורות שכולם תלויים באו"ן לכן הקורא את שמע צריך להשמייע לאו"נו כי משם מציאותה. אמנם כ"ה אלו מוכרוז שיהיה בהם פנימיות וזיצו' שהם ו' וז"ס ויפן כ"ה וכ"ה והם ב' יוזדים שמע ובשכמל"ו של ק"ש כנודע והנה אלו הם הזו"ן פשוטה של או"ן שהוא עיקרית וזו' אוזרים הם דרך תוס' וגם הם זולקים לב' שהם א"ז מאו"ן. ואמנם כבר ידעת כי הבינה היא י' [נ"א היא ד"ו] ספירות וכ"א כלולה מי' הרי ק' סוד אותיות מ"ס שהם בבינה ותבונה סוד ק' בגימט' אמנם כאשר תזכר כל הזלקים אלו יהיה ק' כיצד ה' לתתא וז"ו באמצע וה' עלאה הרי ס"ו. ואמנם נשאר למעלה בסוד הבינה וזשכ"ג כי הורדנו מן יו"ד של ה' עלאה ב' וזלקים ממנו לפנימיות ג' הנשארים מן הוא"ו ונעשה ה' עלאה כז"ל ונשאר למעלה בבינה יו"ד ה"י גימ' ל"ה וכאשר תסיר ב' וזלקים מהם נשארו ל"ג. ל"ג וס"ו הרי ק"א הרי שכל בוזי' אלו הם ק' עם הכולל. ואמנם כמו שביארנו שיש ס"ג א' למעלה בכללות הבינה ותבונה וכנצודה הוא בתבונה לבדה לפי שבה נתפשט או"ן כ כל מציאות הבינה כז"ל הנה גם בתבו' צריך שיהיו כל הק' ברכאן כז"ל עד"ו והוא שכבר ביארנו סוד הז"ו מה עניינם והנה ה' המתפשטת ב"א הוא מ"ב וז"ו הרי ק':

ועתה נבאר איך ה' זו מתפשטת למ"ב והוא כי כבר הודעתך כי צורת ה' לפעמים בצורה זו ה' שהם ג' קוים זה"י. וה' בכל א' שצורתה ד"י הרי ג' פ' י"ד גימטריא מ"ב וגם סוד הענין הוא מ"ב אתון שיש בשם ס"ג שהוא פשוט ומלא ומלא דמלא כזה יהו"ה, יו"ד ה"י וא"ו ה"י, יו"ד וא"ו דל"ת, ה"י יו"ד, וא"ו אלף וא"ו, ה"י יו"ד וכל שם ס"ג נרמז בה' זו לבדה הרי שהוא מ"ב אתון ועם הנ"ז הרי ק' גם יש סוד אזור בענין ה' הנעשה צורת ד"י והוא כי כאן היה סוד שאמר לעולמו די והוא כי הלא שד"י שהוא יסוד דבינה הוא מתפשט בזה א' עד הוזה שכל לבד ושם הוא שאמר לעולמו די לכן ה' זו צורת די. וגם טעם אזור כי נגד זה"י דבינה יצאה לאה עד הוזה לבדו וזהו טעם שאמר לעולמו די ע"י יסוד דבינה שנפסק שם. ונזוז עתה לבאר ל"ג הנשאר משם ס"ג דבינה ודע כי אלף צורתה ל"ב כזה א' י"ו למעלה י"ו למטה כמבואר אצלנו בסוד ל"ב שיניים וכללותם הרי ל"ג. נמצא כי בינה הוא ל"ג והוא אלף וז"ס משרז"ל אלף בינה. והנה אלף במלואה אלף לבמ"ד פ"א גימ' רס"ו וכשמוזלקים ל"ג וזלקים יהיה פ"ט פ"ט פ"ט והנה פ"ט עולה ס"ג עם השם עצמו העולה כ"ו גימ' פ"ט הרי כי ברס"ו שהוא אלף במילוי מילואו יש ג' שמות ס"ג וג' שמות הוי"ה והנה נגד ג' מיני ס"ג אלו הם ג' מיני ס"ג שיש למטה בתבונה בסוד ב"פ נ"ז וה' כנ"ל. וכן בכללות הם ס"ג הרי ג' ס"ג. והנה ידעת כי ג' שמות הוי"ה הם ג' אלפין כי אות א' צורתה כ"ו כזה יו א' הרי שברס"ו הנ"ל יש ג' ס"ג וג' אלפין וכבר אמרנו כי כל אלף גימ' ל"ג וג' פ' ל"ג ל"ג גימ' ק' (ע"ה) הוא סוד הק' בבינה עליונה כמו

הק' שביארנו בתבונה. ואמנם ק' זו עם רס"ו הנ"ל הם שס"ו וזה שס"ה מנין ימות הוזהב, וכבר הודעתך כי אל"ף הוא בינה וגם ידעת כי בינה היא און גם ידעת מ"ש בספר הבהיר כי און צורת אל"ף והוא מובן עם הנ"ל. ואמרנו איך מן הל"ג הזה נמשכו ג' אלפין שהוא ק'. וק' זה הוא שורשו מאדנ"י העליון אשר בכאן והם סוד מאה אדנים אשר ידעת ביאורם שהוא אדנ"י ג' ס"ה ועם מיכוי המלוי שלו שהן ל"ד אותיות הן צ"ט כמנין ג' ל"ג הנ"ל ועם כללותם הרי ק'. והנה ידעת סוד אדנ"י שמועה כו' כי השמיעה באון והיא בינה לכן ר"ת ש' מעה ס' לזה ה' קשיבה שס"ה כמנין הנ"ל שהם ימות הוזהב ששורשם בבינה לכן מתוילין משמיעה וגם ביארנו איך שייך שם אדנ"י בכאן ולכן עיקר אמירה זו ביה"כ הרובו על הבינה. גם בזה תבין איך כל סוד הבינה הם קולות הנשמעים באון ואלו הם מ"ש בסוד ה' עינים דיה"כ שאז אין מלכות ות"ת נונים אלא מסוד קולות לא מסוד אכילה ושתייה. גם תבין כי הלא התבונה היא ה' אוזרונה של בינה ותבין בזה מש"כ בתקו' מל' נפש תבונה כי תבונה היא בוזי מל' ובוזי נפש של הבינה. גם תבין בתבונה עניינה שהם בן ובת אך בבינה לא נרמו רק הבן לבד והוא כי בבינה עצמה עדיין לא יש וזשכון אדנ"י רק וזשכון של שם הוי"ה אך בהתווצרותה עם התבונה אז שם הוי"ה אדנ"י הוא בן ובת והוא כי ל"ג דבינה עם נ"ו דתבונה הם צ"א כמנין הוי"ה אדנ"י. גם תבין כאן ענין ש"ע נהורין דא"א כי הלא ביארנו כי יש באון זה ג' מיני ס"ג שהם ה' עליונה ונ"ו הרי ס"ג א' וה' תתאה ונ"ו הרי ס"ג ב' וכל כללותם הם ס"ג הרי ג' פ' ס"ג בימין וכן ג' מיני ס"ג באון שבמאלית הרי ו"פ ס"ג גימ' שע"ו נהורין ש"ע

נְהוֹרִין הַנִּמְשָׁכִין אֶל הַפְּנִים עִם וו' אוֹתִיּוֹת שֶׁל ב' הַיּוֹת דּוּוּרְתִי
 דְּבָרֵי שֶׁא דּוּוּרְתִי מִצַּד פְּנֵי הָרֹאשׁ הַנִּמְשָׁכִין אֶל הַפְּנִים. גַּם תְּכִין עֲנִין
 שֶׁם מ"ה דְּאֶלְפִי"ן שֶׁהוּא בּוֹוֹטֵם דּו"א כִּי שֶׁם מ"ה הוּא בּו"א וְגַם
 הוּוֹטֵם גִּי ס"ג נִגְדָּה ה' תִּתְּנָה דְּאֶתְלִבְשֶׁת כֶּאֱנָן וְנַעֲשֶׂה ס"ג כִּנ"ל וְהוּא
 גַּם כִּי עֲנִין גִּיב' אִז"ן שֶׁהוּא נ"ו הַנִּמְשָׁךְ עִם ה' וְנַעֲשִׂית ס"ג כִּמְנִין וּוֹטֵם:

שְׁעַר הַפֶּרֶק א מ"ת

הַשְׁעַר הַחֲמוּשִׁי שְׁעַר טַנְת"א וִיתּוּזְלֶק ל"ו פְּרָקִים:

וְנִבְאָר עֲתֵה עֲנִינִם דַּע כִּי אֵין מַצִּיאוֹת צִיּוֹר קוֹמַת אָדָם בְּעוֹלָם שֶׁלֹּא
 הִיָּה בּו כִּלְלוֹת ד' בּוּזִי אֲשֶׁר כּוֹלְלִים כֹּל הָאֲצִילוֹת וְכֹל הָעוֹלָמוֹת
 כּוֹלֵם וְאֵלּוּ הֵם ע"ב כֹּזֶה יו"ד ה"י וִי"ו ה"י. ס"ג יו"ד ה"י וְא"ו ה"י. מ"ה
 יו"ד ה"א וְא"ו ה"א. ב"ן יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה. וְהִנֵּה אֵלּוּ הֵד' הַיּוֹת
 הַנִּזְוֹלְקִים לֹד' מִלּוֹאֵין הָאֵלּוּ הֵם ד' בּוּזִי אֵלּוּ הַטְּעָמִים שֶׁם ע"ב.
 הַנִּקְוֹדוֹת שֶׁם ס"ג. הַתְּנִין שֶׁם מ"ה. הָאוֹתִיּוֹת שֶׁם ב"ן. וְכֹל אוֹזֵד מֵאֵלּוּ
 הֵד' הַיּוֹת כִּלּוֹל מִכּוֹלם וִישׁ בְּכֹל הַיּוֹת מֵהֵם בּוּזִי טַנְת"א. וְהִנֵּה
 בּוּזִינֵת קֶרֶקֶפֶתָא שֶׁל זֶה הָא"ק שֶׁהוּא רֹאשׁ עַד בּוּזִי מִקּוֹם הָאֲזִינִים
 שֶׁלּו נִקְרָא בּוּזִי שֶׁם ע"ב וְהוּא סוּד הַטְּעָמִים שֶׁבו כִּנ"ל עִם הַיּוֹת שֶׁגַּם

בבוזי' זו לבדה כלולה טַנְת"א אלא שְׁאִין לָנוּ רְשׁוֹת לְדַבֵּר בַּזֶּה. וְהִנֵּה
 אַע"פ שֶׁאֲנוּ מַכְנִים וְקוֹרְאִים כֵּאֵן כְּנֻיִים אֵלֹ כְּגֹן אָדָם רֹאשׁ אֲזֵנִים
 וְכִיּוּצָא אֵינּוּ רֶק לְשַׁכַּךְ הָאֶזְן לְשִׁיבָנוּ הַדְּבָרִים לִכְן אֲנוּ מַכְנִים כְּנֻיִים
 אֵלֹ בַּמָּקוֹם גְּבוּהָ כֹּזֶה אֲמֵנָם עֵיקָר כְּנֻיִים אֵלֹ הֵם מַעֲוֹלָם הָאֲצִילוֹת
 וְלַמְטָה שֶׁהוּא מִן א"א דְּאֲצִילוֹת וְלַמְטָה כִּי מִשֵּׁם וְאִילָךְ יֵשׁ בּוּזִי'
 פֶּרֶצוֹף אֲבָל מֵא"א וְלַמְעַלָּה אֵין שֵׁם בּוּזִי' פֶּרֶצוֹף כֹּלֵל רֶק לְשַׁכַּךְ הָאֶזְן
 אֲנוּ מַכְנִים כְּנֻיִים אֵלֹ. וְהִנֵּה מִבּוּזִי' הָאֲזֵנִים וְלַמְטָה נְתוּזִיל לְבָאָר
 בְּקִיצוֹר נִמְרָץ דַּע כִּי מֵהָאֲזֵנִים וְלַמְטָה מִתּוּזִיל שֵׁם ס"ג שֶׁבּוּ וְכִבֵּר
 נְתַבָּאָר כִּי גַם הוּא כֹלֵל מִטַּנְת"א וְנֹדַע כִּי לַעֲוֹלָם הַטַּעֲמִים וְהַנְּקוּדוֹת
 נְזַחֲלָקִים לִג' וְזַחֲלָקִים כִּי יֵשׁ בּוּזִי' טַעֲמִים וְנְקוּדוֹת לַמְעַלָּה ע"ג הָאוֹתִיּוֹת
 וְכֵן יֵשׁ לַמְטָה מִן הָאוֹתִיּוֹת וְכֵן יֵשׁ בְּאַמְצַעִית הָאוֹת וְהִנֵּה אִו"פ שֶׁבֹּזֶה
 הָא"ק יֵצֵא לְוִזוּץ דֶּרֶךְ הַנְּקָבִים הַנ"ל וְהִנֵּה הַהִבֵּל הַיּוֹצֵא מִן הָרֹאשׁ
 יּוֹצֵאִים דֶּרֶךְ נְקָבֵי שְׁעָרוֹת וְכִבֵּר אֲמַרְנוּ לַעֲיֵל שְׁאִין אֲנוּ רֹשְׁאִין לְדַבֵּר
 וְלַהֲתַעֲסֵק בּוֹ וְלִכְן נְתוּזִיל לְדַבֵּר מִן הִבֵּל הַיּוֹצֵא מִבּוּזִי' הָאֲזֵנִים וְלַמְטָה
 (הַהִבֵּל הַיּוֹצֵא מֵהֵם) שֶׁהוּא בּוּזִי' ס"ג. וְנֹאמַר כִּי הִנֵּה דֶּרֶךְ נְקָבֵי אֲזֵנִים
 שֶׁבּוּ יּוֹצֵא אֹר מִפְּנִימִיּוֹת הָא"ק הִזֵּה וּפְשׁוּטָה הוּא שֶׁבְּצִאָתוֹ לְוִזוּץ
 מִתַּעֲבָה קִצֵּת נִמְצָא כִּי אֹר שֶׁנִּשְׁאַר בְּפְנִימִיּוֹת א"ק גְּדוּל מִזֶּה הָאֹר
 הַיּוֹצֵא לְוִזוּץ מִמֶּנּוּ אֲבָל וְדָאִי שֶׁזֶּה הָאֹר הַיּוֹצֵא הוּא יוֹתֵר גְּדוּל מִבּוּזִי'
 כֹּלִים וְהַגּוֹף שֶׁל א"ק הִזֵּה וְזֶה פְשׁוּטָה. וְהִנֵּה כֹּאשֶׁר יֵצֵא הָאֹר דֶּרֶךְ
 נְקָבֵי הָאֲזֵנִים יִמְנִית וְשִׁמְאֵלִית נְתַפְשֵׁטוּ הָאוֹרוֹת הָאֵלֹ מִבּוּזוּץ מִמָּקוֹם
 הָאֲזֵנִים עַד מָקוֹם שֶׁבֹלֶת הַזֶּקֶן וְנִמְשָׁךְ בְּהַתַּפְשֻׁטוֹתוֹ מִנְּגַד הַתַּפְשֻׁטוֹת
 שֶׁעַר הַזֶּקֶן הַצּוּמוֹ בְּלוּזִיִּים בְּצַדֵּי הַפָּנִים וְכִנְגָדוֹ נְתַפְשֵׁט וְנִמְשָׁךְ אֹר
 הִזֵּה עַד שִׁמְגִיעַ לַמְטָה בְּשִׁבּוֹלֶת הַזֶּקֶן וְשֵׁם מִתּוּזִיבִּים הָאוֹרוֹ הַיּוֹצֵאִים

מב' נקבי האזנים אמנם לא נתחברו בחבור גמור אבל זשאר ביניהם וחלל מעט. ודע כי האור הזה אינו דבוק ונוגע בפנים עצמם אבל חופף וסוכך עליהם ולא נתפשט האור הזה לא לאזורי הפנים ולא בכל הפנים רק בצדדי הפנים לבד כנ"ל. ובזה תבין הקדמה א' והוא כי בבוזי הראש אין אנו מזכירין לעולם בוזי אזור ובוזי פנים לפי שבמקום שאין שם נקבים וחלונות אז יוצא האור שזה מכל צדדיו ומאיר בשוה. אמנם כשמתחיל בוזי הנקבים כגון מהאזנים ולמטה אז יש בוזי פנים ואזור כי המצוה נקרא פנים והעורף נקרא אזור לפי שכל הנקבי הם ממשכי האור לזוין דרך הפנים ומה שאין בו נקבים יקרא אזור אבל עכ"ז מן הארת האור הזה מתפשט ומאיר בכל סביבות א"ק הזה אבל עיקר האור אינו רק מה שכנגד האזן כנגד דרך הפנים עד שבולת הזקן. והנה בזה האור יש בוזי י"ס שלימות באופן זה. כי מאזן ימין נמשכת י"ס מבוזי או"מ ומאזן שמאל י"ס מבוזי או"פ וב' בוזיות אלו הם י"ס שלימות. והנה און גימטריא נ"ז שהוא שם ס"ג וזר ה' אזורונה כי מכאן מתחיל השם ס"ג כנ"ל וענין זה יתבאר בע"ה. והנה האורות אלו הם בוזי טעמים של שם ס"ג עליונים אשר הם למעלה על האותיות כנ"ל. והנה עדיין באלו האורות לא נתגלה בהם בוזי כלי כלל וכלל. גם דע כי י"ס אלו יצאו מקושרים בתכלית התקשרות ולא ניכר מהן רק שכולן בוזי ה' אות כי אות ה' כשתזכר עם און גימטריא ס"ג ומציאת ה' זו היא בוזי ה' י"ס שנכללין בה' ושרשם המה ה' פרצופים א"א או"א זו"ן ועדיין לא ניכר בהם בוזי י' רק היותם בוזי ה' פרצופים האלו לבד ואפילו אלו הה' לא היו ניכרות ונפרדות זו מזו אלא כולם היו קשורים באות

שֶׁהִיא ה' כִּי צוֹרֶת ה' זוֹ הִיא צוֹרֶת ד"ו גִּימְטְרִיא י' לַהוֹרֹת עַל הַיּוֹתָם
 י"ס כְּלוּלִים בַּה' הַגִּזְלָל וְעַדִּיין כּוֹלֵם נִקְרָא אוֹת ה' לְבַדּ וְאִלּוּ הִי"ס בָּאוּ
 מִרוּזְזָקִים או"פ מִן או"מ שֶׁלּוֹ הַרוּזָק גָּדוֹל וְהַטָּעַם לִפִּי שָׂאֵם הָיוּ
 קְרוֹבִים יוֹתֵר לֹא הָיוּ יְכוּלִים לִקְבֹּל הָאוֹר כִּלְל וּלְהִיּוֹת כִּי בֹא או"פ
 וְאו"מ מִרוּזְזָק זֶה מִזֶּה לִכֵּן לֹא הִיָּה בָּהֶם מִצִּיָּאת כִּלְל כִּמְ"שׁ
 לְמִטָּה בְּבוֹיָנַת הַפֶּה:

מ"ב וְדַע כִּי ד' בּוֹזִי כּוֹלָלִים כֹּל ד' עוֹלָמוֹת וְהֵם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן וְהֵם
 עֲצָמִם נִקְרָאוּ טַנְת"א וְכֹל אוֹד כּוֹלֵל אַרְבַּעַתָּן. ע"ב יֵשׁ בּוֹ ע"ב
 וְטַעֲמִים. ס"ג וְנִקְדּוּת. מ"ה וְתַגִּין. ב"ן וְאוֹתִיּוֹת. וְכוֹלֵם נִקְרָא ע"ב
 טַעֲמִים. וְכֵן בִּס"ג. וְכֵן בְּמ"ה. וְכֵן בְּב"ן. גַּם דַּע כִּי ע"ב הוּא כֶּתֶר
 וְטַעֲמִים. ס"ג הוּא וְזַכְמָה וְנִקְדּוּת. מ"ה הוּא בִּינָה וְתַגִּין. וְכֵן ז"ת
 וְאוֹתִיּוֹת. וְהִנֵּה מִתּוֹחֵלָה הִיָּה בֹא"ק כֶּךָ, גִּר שֶׁבּוֹ שֶׁהֵם ע"ב כֶּתֶר. ס"ג
 וְזו"ב. וְזֶה הַס"ג הִיָּה מוּזָצִי וְלְמִטָּה שֶׁהֵם הַנִּקְדּוּת שֶׁבּוֹ. מְלוּבֵשׁ
 מְטִיבּוֹר וְלְמִטָּה דֹא"ק תּוֹךְ מ"ה וְכֵן דֹא"ק וְכֵן הוּא פְּנִימִיּוֹת א"ק
 עֲצָמוֹ אוֹרוֹת וְכֹלִים. וְאוֹז"כ הוֹצִיא בּוֹזִי הוֹצִיצוֹנִיּוֹת לְהַלְבִּישׁוֹ וְתוֹחֵלָה
 הוֹצִיא אוֹרוֹת מִן ע"ב הַכוֹלֵל הַפְּנִימִי שֶׁהוּא הַשְּׁעָרוֹת שֶׁל הַכֶּתֶר
 מִקִּיפִים רֹאשׁוֹ מִבּוֹזוּץ עַד הַמִּצּוֹן וְעַד הָאֲזָנִים כְּנֹדַע. וְאוֹז"כ הוֹצִיא
 שְׁעָרוֹ הַזֶּקֶן הַנִּמְשָׁכִין מִן ס"ג (עֲצָמוֹ) הַכוֹלֵל הַנִּקְרָא נִקְדּוּתִים שֶׁמֵּהֶם
 נַעֲשׂוּ כִלְלוֹת ג' מוּזָצִין שֶׁבּוֹ וְנִמְשָׁכִין תּוֹחֵלָה סוּד הַטַּעֲמִים דִּס"ג שֶׁהוּא
 אוֹז"פ עַד טִיבּוֹרוֹ. וְאוֹז"כ לֹא הוֹצִיא שְׂאֵר בּוֹזִי לְוּזוּץ יַעַן כִּי הֵם
 מְלוּבָשִׁים תּוֹךְ מ"ה וְכֵן כִּנְ"ל כְּדֶרֶךְ אוֹרוֹת ע"ב הַכוֹלֵל שֶׁלֹּא נִתְּגַלָּה

ממנו רק השערות הנמשכים מע"ב של ע"ב הכולל ושאר חלקם
טמיר תוך ס"ג הכולל. והנה רצה להוציא גם מן מ"ה וב"ן שלו
הפנימים ויציאותם לחוץ ואז עלו כל בוזי ס"ג הפנימים הטמונים תוך
מ"ה וב"ן הפנימים ועלו עמהם מ"ה וב"ן הפנימי ואז אלו מ"ה וב"ן הם
מ"ן שלהם אל הטעמים עצמן דס"ג שאינם מלוכשין תוך מ"ה וב"ן
והם בערך או"א אל ישסו"ת כי כמו שלצורך עיבור ז"ן מזדווגין או"א
עלאין וישסו"ת נכללין עמהם כן הכא הטעמים דס"ג מזדווגים עם
כל ע"ב ומכ"ש שנקודים תגין ואותיות דס"ג מתחברים עמהם
וטפלים להם ולכן אינם עולין בשם. דוגמא ישסו"ת כז"ל ואז מולידין
בוזי ב"ן דויוצוני ולבושם לחוץ הרי נולדה הנקבה עתה תזכה.
ואמנם בוזי מ"ה וב"ן הפנימית של א"ק וזרו לירד ולהתפשט בתוכו
למטה מהטיבור. אחר שנתגלה שם ההוא פרסה באמצע מבפנים
ומשם היתה מאירה בוזי ב"ן פנימית לב"ן שיצא לחוץ הנקרא עולם
הנקודות. נמצא כי י"ס של עולם הנקודות היושב בחוץ מסבב לא"ק
מטיבורו ולמטה ויש לו ב' מיני אורות אחד מלמטה למעלה
בפנימיות מן הטיבור עד העינים ומשם יוצא עיקר הארה לצורך
הנקודים שהוא שם ב"ן נוקבא אבל נעשה מאור וחזר כז"ל וגם יש לו
אור ישר שהוא נוקב ועובר דרך העור מן הטיבור ולמטה ומאיר
בנקודים דרך נקבי העור ודרך פי היסוד ודרך טבור ודרך נקב
האוזר. והנה עיקר הנקודים הם מאורות עינים, וכתר שבהם לוקוז
האורות והכלים מבוזי און הנכללת גם שם כנודע, וחזו"ב לוקוזים
מוזוטם ופה ושיעור מועט מאון, אך ז"ת לוקוזים מעט מוזוטם ופה
ואינם לוקוזים כלל מאון ומהארת היוצא דרך פי הטיבור והאמה.

הנה מהטבור לקוח כתר. ומהיסוד לוקחים או"א. וז"ת עם ד' אוזורים דאו"א וישסו"ת לוקחים מי' אצבעות הרגלים בסוד נעץ צפורניו בקרקע ואז"כ וזוהו להזדווג ע"ב הכולל עם טעמי' דס"ג הכולל בסוד פנימיות. וכל שאר הבו"י טפלים להם ואז' הולידו הזכר והוא עם מ"ה ואז' נתווצרו מ"ה וב"ן ונעשה משניהן עולם אצילות באופן זה כי עתיק לוקח ה' ראשונות מטעמים דב"ן. וג"ר מנקודות דב"ן. וד"ר מתגין דב"ן. וכתרים של אותיות דב"ן. וא"א לקוח ה' אוזרות דטעמים דב"ן. ואבא לקוח ז"ת דנקודות דב"ן. ואמא ו"ת דתגין דב"ן. וז"א ו"ת (ו"ת שהם אותיות דב"ן) (נ"א ז"ת) דאותיות דב"ן. ונוקבא עשירית אותיות דב"ן (נ"א העשירי דאותיות) ואמנם משם מ"ה לקוח עתיק טעמים דמ"ה. וא"א נקודות דמ"ה. ואו"א לקוחו תגין דמ"ה. וז"א ו"ת אותיות דמ"ה. ונוקבא עשירית אותיות דמ"ה:

ענין ה' בו"י זרנז"י פנימי' והמקיפים הם ב' וזיה ויחידה צריך לדעת כי גם בה' בו"י פנימית יש מקיף בכל א' כנפש נדב אביהוא ואליהו ז"ל אבל אלו הב' מקיפים הם אוזורים כוללים זולת ה' מקיפים שבפנימיות ואות לזה שבאלו המקיפים הפנימיים יש יותר מזה שהוא מקיף ומקיף למקיף ומקיף לב' המקיפים כנזכר בפרשת ברכת כהנים (באד"ר) א"כ כל אלו זולת אותן הב' כוללים:

בפנימיות א"ק יש הויה אוזת אשר א"ק הוא לבוש אליה ומד' אותיותה יוצאים ד' הויות וגלים לחוץ של א"ק והם הו"ה דע"ב ס"ג

ב"ן מ"ה והם במצוה או"פ ומה ש"קדם הוי"ה דב"ן, להוי"ה דמ"ה הוא
סוד תפילין דר"ת והוא סוד נקבה תסובב גבר:

שער ה פרק ב מ"ת

או"כ באו הטעמים האמצעיים והם בוזי' אור היוצא מוזהב דא"ק
וזהב גימטריא ס"ג גם מכאן נמשך ויוצא אור דרך ב' נקבי הוזהב
ימין ושמאל ימין מקיף ושמאל פנימי ע"ד הזכר באין ונמשכו ביושר
עד הוזהב של זה הא"ק וזהו עיקר האור. אמנם הארתו ג"כ הוא
מתפשט אל צד האזור ומסבב בכל סביבות א"ק והנה כאן נתקברו
האורות אלו הפנימיים במקיפים שלהם יותר מאורות האזנים כי נקבי
הוזהב סמוכים הם אבל עכ"ז נחלקו לב' (נ"א נחלקים הם) ואין
מתווכים ביניהם וע"כ גם באורות אלו לא היה בוזי' כלים ומה
שנתוספו באלו יותר (מבוזי' אזנים דע' כי הוזהב הוא אות ו' ל"ג)
מבאורות האזנים הוא כי צורת אות ו' שבתוך אות ה' אשר באין
היתה כלולה עמו (נ"א באוצרות וזיים עמה) נתגלה עתה ומה שהיתה
אז בוזי' ה' נעשה עתה בוזי' ב' אותיות ד"ו להורות יציאת אות ו' לחוץ
וגילוייה והוא סוד ז"א שבכאן נתגלה (נ"א ויצא ממעי אמו). ואמנם
לא נעשית ו' לבדה אמנם היא נחלקת ג"כ לששה חלקים והם ו'
אלפין וטעם הדבר כי הה' פרצופים הנכללין באות ה' שהם א"א

או"א וז"ן והם נקרא יו"זר"ן נמצא כי ז"א הוא בוזי' רוזן כנודע והנה הכתוב אומר כל אשר נשמת רוזן וזיים באפיו להורות כי בוזי' רוזן נתגלה באפו שהוא הזוטם לכן בזה הזוטם נתגלה בוזי' ז"א ונתחלק לו"ק שבו אבל אות ד' נשארת אות א' מוזוברת ואות ו' נחלק לו' אלפי"ן וכמו שנתחלקה אות ו' שבנקב הזוטם הימיני כך נחלקה אות ו' שבנקב הזוטם השמאלי ובין כולם הם י"ב אלפי"ן ועם זוטם הם י"ג כמנין וא"ו וכן ב' ווי"ן אלו (הם) עם הזוטם (נ"א עצמו ל"ג) שצורתה א' כנודע כי ב' נקבי הזוטם הם ב' יודי"ן והכותל המפסיק ביניהם הוא צורת ו' הרי צורתה א' ועם ב' ווי"ן הנ"ל הרי וא"ו והוא להורות כי למעלה בבוזי' ראש ששם מקום מוויזין הוא שם ע"ב הוי"ה דיודי"ן וכאן הוא שם ס"ג כי אין הפרש בין הוי"ה דע"ב להוי"ה דס"ג רק במילוי דאות ו' כנודע. ואלו הם ווי"ן הם בוזי' טעמים אמצעים שבאמצע התיבה והם פסק ומקף כנודע כי הוראת הפסק הוראת ו' של הה' שפסק ונעשה ו' אלפי"ן כנ"ל ולכן נקרא פסק וכאשר תזכר זה הפסק עם המקף הוא ד' אוזד והוא הוראה על אות ד' של אות ה'. והנה ד' זו כבר אמרנו לעיל שאינה נפסקת אבל יש הוראה אוזרת אליה והוא כאשר תקוז הה' שבאזן ימין שמספרה י' ספירות כנ"ל והרי היא בוזי' י' אוזת ותצרפנה ותזכרנה עם הה' שבנקב ימיני של זוטם שצורתה ד"ו כנ"ל הרי הכל הם צורת יו"ד והוא ציור כזה א' י' למעלה ו' באמצעיתא ד' למטה. גם את תקוז י' שבנקב און שמאל ותזכרנה עם ו"ד שבנקב זוטם שמאל הרי אלף ב' שצורתה יו"ד והרי ב' אלפי"ן בציור יו"ד. ואם תצייר ציור א' והוא שתצרף י' של און שמאל עם ו' של זוטם שמאל וי של און ימין הרי א' צורת יו"י. גם אם

תצַרְפִּי י' שֶׁל אֶזְרָא יְמִין ו' שֶׁל חוּטִם יְמִין י' שֶׁל אֶזְרָא שְׂמַאל הָרִי ד' אֶלְפִין
עִם הַגִּל. וְאֵלּוּ הֵם מוֹרִים קִצָּת גִּילּוֹי עַל ד' שֶׁל ה' שְׂבֻחוֹת שְׁנֵגֶלֶת
מֵעַט אֲבָל לֹא נִגְלִית לְגַמְרִי כִּמוֹ הוּ' שֶׁל הָהָ אֲבָל עֵיקָר גָּמַר גִּילּוֹי
הָד' הוּא לְמִטָּה בְּאוֹר הַפֶּה כִּמִּי בַּעֲ"ה:

וְדַע כִּי י"ס אֵלּוּ שֶׁל אוֹרוֹת הָאֵזִים כָּל זְמַן שֶׁהֵם נִמְשָׁכִין עַד גָּבֹל
הַחוּטִם אִזּוֹ הוּא יוֹדֵה בַּפֿ"ע אֲבָל כְּשֶׁנִּמְשָׁךְ מִגָּבֹל הַחוּטִם וְלִמִּטָּה
כִּמִּי עַד שֶׁבוֹלֶת הַזֶּקֶן אִזּוֹ מִתְלַבֵּשׁ אוֹר הָאֶזְרָא בְּתוֹךְ אוֹר הַחוּטִם
וְנַעֲשֶׂה (אֵלּוּ ל"ג) בְּזוּי (פְּנִימִיּוֹת ל"ג) נִשְׁמָה פְּנִימִית אֵלּוּ וְכֵן אוֹר
הַחוּטִם כְּשֶׁנִּמְשָׁךְ מִגָּבֹל הַפֶּה אִזּוֹ מִתְלַבֵּשׁ בְּאוֹר הַפֶּה וְנַעֲשֶׂה הַחוּטִם
בְּזוּי נִשְׁמָה וּפְנִימִיּוֹת אֵלּ אוֹר הַפֶּה. גַּם דַּע כִּי אוֹתוֹ הָאוֹר הַיּוֹצֵא מִתּוֹךְ
א"ק הַזֶּה הֵנָּה הוּא כּוֹל אוֹר אוֹזֵר שׁוֹה רַק כִּי עַל יְדֵי הַתְּרוֹזְקוֹתוֹ
וִירִידָתוֹ הוּא מִתְעַבֵּה עִיבוֹי אוֹזֵר עִיבוֹי. כִּיצַד הָאוֹר הַנִּמְשָׁךְ וְיוֹצֵא
דֶּרֶךְ הָאֶזְרָא הוּא זָךְ מְאֹד וְכֹאשֶׁר נִמְשָׁךְ הָאוֹר הַזֶּה בְּפְנִימִיּוֹת הָא"ק עַד
הַגִּיעָיו אֵל הַחוּטִם וְיוֹצֵא קִצָּת דֶּרֶךְ שֶׁם הוּא מִתְעַבֵּה וְקוֹנֵה אִיזָה עֲבִיּוֹת
וְגִסּוֹת וְאֶעֱפִי שֶׁהוּא (אוֹרוֹת ל"ג) אוֹר א' שׁוֹה עִכ"ו מוֹזְמַת הַרְיוּזוֹק
שֶׁנִּתְרוֹזַק וְנִמְשָׁךְ יוֹתֵר לְמִטָּה מִתְעַבֵּה יוֹתֵר בְּצִאָתוֹ מִשֶּׁם וְעַד"ו
בְּהַתְּפַשְׁטוֹתוֹ יוֹתֵר לְמִטָּה בְּצִאָתוֹ עַד הַפֶּה וְיוֹצֵא קִצָּתוֹ דֶּרֶךְ שֶׁם
מִתְעַבֵּה יוֹתֵר בְּצִאָתוֹ מִשֶּׁם בְּהַתְּרוֹזְקוֹתוֹ מִהַמְּקוֹר הָעֲלִיּוֹן אֲבָל לֹא
לְסִיבַת בְּזוּיָת הָאוֹר בְּעִצְמוֹ כִּי כּוֹל שׁוֹה כַּזֶּל. אֲךָ הַמְשַׁכֵּל יֵבִין כִּי
אוֹר שֶׁל מוֹזִין נִקְרָא ע"ב וְזֶה נִקְרָא ס"ג וְדִי בְּזֶה:

שער ה פרק ג

כל העולמות נבראו ע"י כ"ב אתון שבמלכות אשר מהם (נוצר הולד וגם יש בהם ל"ג) נוצרה וגם יש בה ה' אותיות מנצפ"ך שהם ה"ג היוצאין מו"א אליה ועי"ז נגמר פרצוף רוזל. וה"ג הם וכנגדם יש ה' מוצאות הפה והם גרון וזיך וכו' וכמו שהם ה' אותיות מנצפ"ך שהם ה"ג כנודע ונקרא אותיות סתומות ועגולות כן הפה עגולה כמוותם וז"ש בתיקונים דף ד' ע"ב כי ה' מוצאות הפה נקרא פתווי וזותם דאמא עלאה והענין כי ה' נקודות יש (נ"א שיש) פתווי וזותם הם נגד ה' מוצאות הפה שהם פתוויים ונפתוויים (נ"א נפתוויים ופתוויים) ע"י אימא עלאה הנקרא וזותם שהוא יסוד שבה הנקרא וזותם כנודע כי שם נזותמים ונצטיירין כל הציורין ומכוח ה"ג שבזותם דילה נפתווי אלו ה' מוצאות הפה הנקרא פתווי וזותם נמצא כי שורש ה' מוצאות נעשה מה"ג דמנצפ"ך ואז יצאו מה' מוצאות כל הכ"ב אותיות בסוד אוזע"ה כו' הנזלקים לה' וזלקים ויען הם נמשכין מגבורה שהם בוינת מל' הנקרא נפש ולכן האותיות נקרא נפש כנודע וכנזכר בתיקונים דע"א גם בזה תבין איך כל המקיפין נמשכין מבינה כי היא נקראת פום ממלל רברבן. גם נתבאר בזה מו"ש בפ' משפטים דקכ"ג דעת גניז בפומא דמלכא כי ה' גבורו של דעת נגזו בפה בסוד ה' מוצאות הפה כנ"ל וכללות הפה נעשה מהם והם נגזו שם. גם אמרו

גִּזּוּג, הוא כי ברצונו מוציא גִּזּוּז האותיות הנ"ל בסוד קול ודבור מהפה ולוויץ וכשרוצה נשארם גִּזּוּזות בפנים בסוד גִּלְמתי דומיה. גם בזה יתורצו ב' המאמרים מוזולקים בתיקונים אחד אומר ש'אותיות יצאו מבינה מוזותם שלה בסוד פתווי וזותם והב' אומר ש'יצאו מפומא דז"א וב' צדקו. כי היסוד דאמא הוא בפומא דז"א ומשם יצאו האותיות. ודע כי מוזין ואימא הם בוי' כ"ב אתוון ומהם נעשו כל הכלים דאז"א וזו"ן כמ"ש בע"ה והנה תראה כי אז"א להיותן יותר גדולים עד מאד מוזין לכן נטלו ט"ו אותיות ונעשו כלים להם כמ"ש במ"א והענין הוא שאז"א הם ב' אותיות י"ה משם הוי"ה גימטריא ט"ו אך הזו"ן נטלו ז' אותיות לבד כי הם ז' מלכים כנזכר במ"א:

והנה הזווג שבסוד האותיות (והוא וזה) הוא להזיות העולמות ובסוד הנקודות (והוא וזה) הוא לנשמות והענין כי זווג הנקודות הם וזכמה דאבא עם וזכמה דאמא, והאותיות הוא בינה דאבא עם בינה דאמא (והנה ל"ג) כי ב' מיני זווגים הם, א' להזיות העולמות, וא' לנשמות, וגם (הזיות ל"ג) אותו זווג דזיות יועיל לוודש הנשמות ישנות שנאצלו בבריאת עולם:

שער ה פרק ד

הנה כתר דאבא הם טעמי' וט"ס אוזרו' הם נקודו' וכתר דאמא הם תגין וט"ס אוזרות הם אותיות ופי' ענין זה הוא. דע כי כל ד' בוי' אלו של טנת"א הם כולם צורת אותיות ג"כ אלא שאותיות כתר דאבא הם צורות טעמים וט"ס אוזרות הם צורות נקודות ואותיו' כתר דאמא הם בצורות תגין וט"ס אוזרו' הם צורו' אותיות ממש כמו שלנו הידועים באלפא ביתא. ואמנם ודאי שכולם הם בוי' אותיות ממש כיצד הרי טעמים הם אותיות בצורת טעמים שהם עגולים והאות מוזוברת ומורכבת מעגולים רבים כזה ❶ ועד"ז הם הנקודות שבט"ס התותונים דאבא שהם אותיות מורכבים ומוזוברים מנקודות כזה ❶ ועד"ז הם התגין שבכתר אימא שהם אותיות מורכבי' ומוזוברי' מתגין רבים כזה ❶ וכבר כתוב ענין זה בתיקונים דקכ"ו ע"ב וז"ל אלין נקודין דאתוון מלאים עינים וגבותם מלאות עינים מנייהו כגוונא דא כו' ע"ש ציורם והבן זה היטב וביאור ענין זה כך היא. כי הנה כל מדריגה התותונה היא מגלת את העליונה כי הנה הבינה יש תגין בכתר שלה והאותיות שיש בתשעה ספי' שלה הם אותיות של השמות של צורת תגין העליונים וכן צורת תגין שבכתר אמא הם אותיות של שמות הנקודות שבט"ס דאבא ואלו האותיות נקראו תגין והמשל בזה נקודות וז"ג של וזכמה שב"א סגו"ל. וכשאנו רוצים להזכירם בשמות הג"ל בהכרוז הוא להזכיר ע"י אותיות והנה האותיות ההם ההכתר דאמא והם אותיות מוזוברים מתגין הרבה. והנה דע כי האותיות אשר בצורת תגין אשר בכתר בינה שהם צורת אותיות של שמות הנקודים שבזכמה כנ"ל אינם אלא ז' אותיות אלו

שֶׁהֵם שֵׁב"א סג"ל וּחֲשֻׁבוֹנִם גִּימ' ת"ג וע"כ כִּתְרֵי הַבִּינָה נִקְרָא תַּגִּין וְהֵבִין
 זֶה. וְהַטָּעַם אֶל הַגִּל הוּא כִּי כִּבְרָתָא כִּי כִּתְרֵי דְאִמָּא הוּא בֵּת"ת
 דְּאִבָּא. וְנִשְׁאָרוּ וז"ל דְּאִבָּא בְּבוּזִי תַּגִּין עַל הַכִּתְרֵי דְּאִמָּא וְאֵינֶם נִכְנָסִין
 בָּהּ רַק מֵאִירִים מִרוּזוֹק כְּדִמְיוֹן הַתַּגִּין עַל הָאוֹתִיּוֹת לִכֵּן לֹא נֹזְכֵר
 בְּכִתְרֵי דְּבִינָה רַק ז' אוֹתִיּוֹת אֵלּוּ שֶׁהֵם סִגְו"ל וְשֵׁב"א בְּצוּרַת תַּגִּין לְרִמּוֹז
 אֶל הַגִּל שִׁוּ"ג דְּאִבָּא שֶׁהֵם סִגְו"ל שֵׁב"א הֵם בְּצוּרַת תַּגִּין עַל אוֹתִיּוֹת
 דְּאִמָּא גַּם כִּי מִסְפָּרָם עוֹלָה ת"ג כִּנְ"ל נִמְצָא כִּי בּוּזִי אוֹתִיּוֹת שֶׁל וז"ל
 דְּאִבָּא שֶׁהֵם שֵׁב"א סִגְו"ל הֵם זִעְשִׁים תַּגִּין עַל כִּתְרֵי דְּבִינָה וְהֵבִין זֶה
 מֵאֵד. וְלִפִּי שֶׁהַבִּינָה הִיא נִקְבָּה לִכֵּן גְּבִירַת הַגְּבוּרָה וְקִדְמִיָּה נִקְוֶדֶת
 אֶל נִקְוֶדֶת הַחוּסָד שֶׁהוּא זָכֵר לִכֵּן הוּא כְּסֻדֵּר זֶה שֵׁב"א סִגְו"ל וְלֹא
 סִגְו"ל וְשֵׁב"א. וְכֵן הַעֲנִין בְּנִקְוֶדוֹת שֶׁל (ו"ת ל"ג) ט"ת דְּאִבָּא שֶׁהֵם
 אוֹתִיּוֹת שֶׁל טַעֲמִים שֶׁבְּכִתְרֵי דְּאִבָּא. הַמִּשְׁלֵל בִּזְהָרָה כִּי ז' דְּזִרְקָא הוּא
 כִּזְהָרָה וְכֵן הַעֲנִין בְּטַעֲמִים שֶׁבְּכִתְרֵי דְּאִבָּא שֶׁהֵם אוֹתִיּוֹת בְּצִיּוֹר עֲגוּלִים
 וְהֵם אוֹתִיּוֹת שֶׁל בּוּזִינָה אוֹזֶרֶת שֶׁלֹּמֶעֱלָה מִמֶּנּוּ וְדִי בִּזְהָרָה כִּמְ"שׁ בְּשִׁעָר
 הַיּוֹזוּדִים:

שִׁעָר הַפָּרָק ה'

בְּכָל"ב נְתִיבוֹת פְּלִיאוֹת וְזִכְמוֹת וְכו':

הנה העולם הוא משעשה קצוות שהם מעלה ומטה וארבעה רווחות והם סוד זעיר אנפין הכולל ו' קצוות והתחלתם מווסד כמ"ש אמרתי עולם ווסד יבנה וגו'. הרי כי העולם הוא מווסד ולמטה יען היות העולם כגוף אל הראש המתלבשת בסוד מוויזין דזעיר אנפין בתוך מוויזותיו והנה הבורא עולם זה הוא וזכמה ע"י שמוזדוג עם אבא. ואבא נותן בה טפה שכלולה מוויזומר וצורה וצריך שהוויזומר והצורה יהיה כ"א כלול מ"י כי אין דבר פחות מ"י. וז"ס זרע יעבדנו שמשעשה שזרע נותן בה הצורה השכלית (נ"א שזרעה נתנה הצורה בה) שהוא הנפש אשר בכוחה מצטייר הוויזומר ונעשה אברים שהוא בית קיבול אל הנפש. דוגמת אומן הגופו בכלי זכוכית וע"י הרוח הנכנס בתוכו מתפשט וזומר הזכוכית ונעשה כלי. וז"ס ויפוז באפיו נעמות וזיים כאומן הגופו בנפיוזה תוך האפר והוויזומר. לכן הנפש משעת זריעה אינה נפרדת לעולם מהוויזומר ואף כי אזורי מותו נפשו עליו תאכל עד תוויית המתים. וז"ש בתיקונים די"ב ע"א ונפשא איהי כללא דאתון ואיהי שותפא. דגופא ורווא איהי כללא דנקודין דזהרין בעיינין. ובענין זה יובן מאמרי התיקונים כי פעם יאמר שאתיות הם גופין כזכר שם קודם לזה וז"ל יזהירו אלן נקודין דזהרין באתון וכו' וכלהו זהרין בעיינין דגופא בגנתא דעדן וכן בתיקונים די"ו אמר בפ"י דאתון אינן לגבי נקודים כגופא לגבי רווא ובמקומות אזורים מצינו כי אותיות נפש ונקודות רווח כזכר די"ג. ולהבין הענין ג"כ נדקדק בדבריהם באומרו דאתון לגבי נקודין כגופא לגבי רווא והרי הנפש מדריגה ממוצעת בין הגוף והרווח

והל"ל כגופא לגבי נפשא. אך הענין דע כי הטעמים הם מן הכתר ונקודות מן הוזהר ומג"ר דבינה ואותיות מו"ת שבה וגם בזו"ן נמצא כי אותיות אוזר שהם בזו"ן הנקרא גוף יען שהם כללות ז"ת דאצילות בכללות נמצא כי אותיות נקרא גופא לעולם שהם הכלים והתנין הם ג"ר דאמא והם הנפש דאותיות וכמו שהנפש אינה נפרדת לעולם מן הגוף כן התנין אינם נפרדין מאותיות בס"ת לעולם משא"כ הנקודות וטעמים שאינם בס"ת רק ע"י קריאת אדם בס"ת והבן זה וז"ש לעיל ונפשא אידי כללא דאתון ושותפא דגופא. והענין כי התנין הם משתתפין ומתוזכרין בעצמות האותיות שהם גוף והתנין הם כללות האותיות כי ג"ר דאמא הם כלולים מו"ת שהם האותיות וכללות הז"ת נשרשין ונכללין בג"ר שהם התנין. ובעבור זה אין התנין רמוזין ונזכרין בתיקונים יען כי הם ואותיות משתתפין יחד לכן לזמנין נקרא אותיות גופא כי כן הוא האמת ולזמנין נקרא נפש בבזוי' התנין שבהם. והנקודות הם רווח האותיות. וז"ש דל"ה דאתון לגבי נקודין כגופא לגבי רווחא והו"ל כאלו אמר כגופא ונפשא לגבי רווחא כי בהזכיר את הגוף במילא הנפש בכלל כי שותפין הם כנ"ל. ויובן ג"כ מה שכתב כי אתון מבינה והיא מו"ת שבה אך תנין נפשא והוא מג"ר שבה ולהיות התנין בוזי' נפש וכל נפש בוזי' מלכות ולכן אמרו שם דפ"ט דמלכות אתעביד כתר דז"א בסוד התנין שע"ג אותיות שכבר ידעת כי נפש יתירה דאו"א היא כתר בראש ז"א בסוד כתר יתנו לך יי' אלהינו כנזכר בזהר בפ' פנחס דרמ"ב:

ועתה נבאר עניינם דע כי הכלים שהם גוף דז"א הנקרא עולם הם בויצת אותיות ובהם נכללין התגין שהם הנפש. אמנם מן הכ"ב אותיות נעשה הגוף כולל י' שליטים שהם כוזב"ד וזג"ת נהי"ם כנזכר בהקדמה ב' די"ב וכן בדי"ג וז"ל וכמה גופין תקינת לון דאתקריאו גופין לגבי לבושין דמכסיין עליהון ואתקריאו בתיקונא דא וחסד דרועא ימינא כו' ואז"כ נבאר איך מכ"ב אותיות נעשין י' תקונין. והנה להיות שהתגין משותפין באותיות לכן נכללין נפש וגוף יחד בכ"ב אתון וכולן נקרא כ"ב בוי" אתון והנקודות הם י' כמ"ש בע"ה והם בוי" רוז והם נקראו י"ס באמת בסוד השמים מספרים כי השמים הוא ז"א בוי" רוז הכולל י"ס המספרים ומוזהירים למלכות הנקרא כבוד אל, כנזכר בפרשה תרומה דקל"ו ע"ב מאי מספרים כו' אלא דנהרין ונצצין בנצוצי דנקודה עלאה כו' הרי כי הספי' הם מוזכמה נקודה עלאה גם ידעת מפסוק מונה מספר לכוכבים כי ת"ת נקרא מספר והוא רוז כמ"ש די"ו וקרינן לון י"ס ואז"כ אמר לבושין תקינת לון וכמה גופין תקינת לון כו' הרי כי י"ס הם עצמות שהם הנקודים שבתוך האותיות הנמשכין מוזכמה עלאה (צמוז אבא כנ"ל) הנקרא נקוד' עלאה ג"כ ועל שמה נקרא נקודות וז"ש אז"כ מלגאו איהו שם יו"ד ה"א וא"ו ה"א דאיהו באורו אצילות וידוע כי שם זה גימ' אד"ם הרמוז בוזכמה כ"ז מ"ה כי הי"ס הן הן הי' אותיות דשם מ"ה. וז"ש בזהר והמשכילים אלין אתון דכלילן בב' דבראשית ראשית נקודה בהיכליה ט' נקודין תליין מניה ואתקרון י"ס בלימה. וידוע כי ב' היא בבינה דמנה אתון וראשית דא וזכמה דמנה נקודין והם י"ס. והנה בתזלה הזריע האב והוא וזכמה טפת וזומר והוא האותיות שעליה

נֹאמַר וְהָאָרֶץ הִיטָה תְּהִי וּבָהּ כִּי מַעֲכִירַת הַמִּיָּם יֵצֵא וְזוֹמַר הָרָאשׁוֹן
הִנֵּקְרָא תְּהִי כַּמִּשְׁלֵי בִּסְ"י שְׁלֵשׁ מִיָּם מִרוּחַ וּזְקָק וּזְצֹב בְּהֵן כ"ב אוֹתִיּוֹת
מִן תְּהִי וּבָהּ וּרְפֵשׁ וּטִיט. עֲשֵׂאן כַּמִּין עֲרוּגָה. הִצִּיבן כַּמִּין וְזוֹמַה.
סִבְבֵּן כַּמִּין מַעֲזִיבָה. הָרִי כִי וְזוֹמַר הָאוֹתִיּוֹת מִן מִיָּם שְׂבֹזְכֻמָּה יֵצֵאוּ
וְתוֹזִילָה נַעֲשֶׂה תְּהִי וְאוֹז"כ בָּהּ וְאוֹז"כ נִרְשָׁמוּ וְנִצְטִיירוּ. וַיֵּשׁ אוֹתִיּוֹת
עֲזוֹלוֹת כַּמִּין וְזוֹמַה וַיֵּשׁ פְּרוּסָה וְאֶרֶץ כַּמִּין מַעֲזִיבָה וַיֵּשׁ שֶׁל בֵּית
קִיבּוֹל כַּמִּין עֲרוּגָה שְׁעוֹתָהּ הַמִּיָּם בְּתוֹכוֹ. וַיֵּשׁ כִּי לִשְׁלֹג יֹאמַר הִי
אָרֶץ נִמְצָא כִּי מַעֲכִירַת הַמִּיָּם שְׂבֹזְכֻמָּה יֵצֵא וְזוֹמַר (הָאוֹתִיּוֹת)
הָרָאשׁוֹן הִנֵּקְרָא תְּהִי וְאוֹז"כ נִוֹתָן בְּבִינָה וְנִצְטִיירוּ בְּמַעֲזֵי אֲמָא ע"י וְזוֹמַר
שְׂבָה ג"כ שֶׁהוּא אֶפֶר שֶׁל אֵשׁ כִּי (כְּמוֹ ל"ג) הַמִּיָּם מִיָּמִין שֶׁהוּא וְזֻכְמָה
וּמִמֵּנִי יֵצֵא מַעֲכִירוֹתֵי הַכ"ב אֶתוֹן וּבָהֶם ה"ו שֶׁל מִנְצֶפֶךְ הַפְּשׁוּטִים
הָרָאשׁוֹנִים וְנַעֲשֶׂה עֶפֶר לִבָּן מַעֲכִירוֹת הַשְּׁלֹג לִבָּן שְׂבֹלְבָנוֹן שֶׁהוּא
וְזֻכְמָה בְּסוֹד כִּי לִשְׁלֹג יֹאמַר הִי אָרֶץ. אֶךְ הָאֵשׁ הוּא בְּבִינָה
וּמַעֲכִירוֹתָהּ וְשִׁמְרִיתָהּ יֵצֵא וְזוֹמַר הִנֵּקְרָא אוֹדֵם וְהֵם ה' אוֹתִיּוֹת מִנְצֶפֶךְ
כְּפוֹלִים שֶׁהֵם ה"ג גִּימ' אֶפֶר כִּי אֶפֶר עֲכִירוֹת שְׁמֵרֵי הָאֵשׁ הוּא וְאוֹ
נִצְטִייר גּוֹף הוֹלֵד ז"א בְּמַעֲזֵי אֲמָא בַּכ"ב אוֹתִיּוֹת דְּכוּרִין וְה' אוֹתִיּוֹת
מִנְצֶפֶךְ הַכְּפוֹלִים נִוֹקְבִין וּמֵהֶם נִוֹצֵר הוֹלֵד. וְגַם בַּכ"ב אוֹתִיּוֹת דְּכוּרִין
יֵשׁ בָּהֶם נִוֹקְבִין כִּי הוֹזְכְּמָה יֵשׁ בָּהּ צֶדֶד שְׂמָאֵלִי שֶׁכּוֹלָה נִקְבָּה כְּגוֹן
בִּג"ה מַלְכוּת לִכֵּן יֵשׁ בְּשֵׁאֵר הַכ"ב בּוֹזִיגָת נִוֹקְבִין אֶךְ בְּעֶרֶךְ הַכְּפוֹלִים
נִקְרָא כּוֹלֵן זְכָרִים. וּבִזֵּה תִבִּין אֵיךְ כָּל רַמ"ז אֵיבָרִים שֶׁהֵם בּוֹזִיגָת
רַמ"ז עֲצָמוֹת כּוֹלֵם מִזְכָּר הַמְּזִרִיעַ לִבָּן אֶךְ מֵאוֹדֵם הָאֵשׁ אֵינֻ רַק
הַשְׁחֹזֵר שְׂבִעִין וְהֵדֵם שְׂבִתוֹךְ הַגִּידִין כִּי אֶךְ כָּל הָעֲצָמוֹת שֶׁהֵם
הַשְּׂרֵשִׁים שֶׁל רַמ"ז אֵיבָרִים הֵם מֵאֲבָא. וְהִנֵּה בְּאוֹתִיּוֹת אֵלֹּי מִשְׁתַּפֵּת

הנפש הם תגין והיא מאימא כי אין הנפש זכנסת בזוומר רק אזור שזורע שהוא במעי אמא אך אבא לא נתן בו רק הזוומר הכ"ב אתוון שהם העצמות אך בהכרח היה בתוכה הכל דגרמי הנז' פ' שלוח דף קס"ט כי ודאי טפת אבא לא היה רק וזומר יבש' רק קצת וזיות בתוכה הנקרא הכל דגרמי והם סוד הש"ך ניצוצין דנפקי מוזכמה דהיינו אבא כנודע אצלינו כי זה הוא מוזובר וזיבור גמור בעצמות אזור המיתה אך הנפש שהוא מצד אמא וזופפת עליהם מלמעלה בסוד ונפשו עליו תאכל עליו דייקא כי כמו כשהזריע (נ"א שמוזרע) אבא יצא וזומר עם הכל דגרמי משותף יוחד (לכן לא נפרדין לעולם ל"ג) כן לעולם אינן נפרדין אך הנפש באה אוח"כ מאמא וזופפת על ההכל ואז בבטן אשה זכנסת הנפש בט' וחדשים מעט מעט וכשגמור נולד לכן גם אזור מיתה וזופפת על עצמות ולא בתוכם כמו הכל דגרמי דאשתאר בזובורא גו גרמאי כנזכר בפ' שלוח דקס"ט. ואע"פ שבדף ק"ע אמר זה על הנפש הכוונה הוא על הכל דגרמי וע"ש ואולי דגש ורפה הוא הכל דגרמו שאינם לא טעמים ולא נקודות ולא תגין כנזכר בתיקונים סוף תיקון ה' ולא קבלתי זה מבמורי זלה"ה ועיין מה שזוטר בסוף תי' כ"ז של כת"י שאמר כי הדגש והרפה הם הנפש ואפשר שהוא הכל דגרמי שהוא מכלל נפש וע"ש היטיב בענין דגש ורפה ואותיות ונקודות וטעמים שהם גוף ונר"ן. והנה הנקודות הם הי"ס שבתוכם שהם בזוי' רווח והרי כ"ב אתוון והי"ס הם ל"ב נתיבות נמשכין מהוזכמה שבהם נברא העולם שהוא ז"א וז"ש כל"ב נתיבות פליאות וזכמה וזקק והם י"ס בלימה וכ"ב אותיות יסוד כו' ונקרא

יסוד לרמוז לטפסת וזומר הזכר שהוא ראשון ויסוד שהם עצמות ואזור
כך מצטייר באי

מא בה' אותיות מנצפ"ך הנקרא טפת אודם והבן זה למה זה נקרא
תמיד בס"י לבוזי" כ"ב אותיות יסוד:

והנה אלו הל"ב נתיבות הם זכרים מוזכמה ונתונים באימא תוך
מנצפ"ך שהם ז' שערים שבה כי כ"א כלולה מי' הרי ז' ולכן נקרא
שערים יען הם פתוחים פתוחים ונקבים של אימא הנקרא נקבה כי
הנקבה שעריה פתוחים לקבל בתוכה נתיבות וזכמה. ובה תבין
היות גבורות מנצפ"ך נקבות וגבורות ש"ך ניצוצין שהם הבל דגרמי
דכורין. והנה יש ב' בוזי" של י"ס א' י"ס דבוזי" נפש וא' י"ס דרוז והנה
כשאנו מזכירין האותיות שהם הגופין כלי הנפש נמצא כי הנפש הם
י"ס שלהם ובין כולם הם ל"ב בוזי" שהם ל"ב אלהים דקטנות שכבר
ידעת כי כלים ונפש הם כולם בוזי" אלהים דקטנות. אך יש הפרש
כי י' אלהים שהם כנגד הנפש הם יותר מעולים וזכר בתיקונים כת"י
הזכר והכ"ב אזורים הם כנגד הגוף שהם כ"ב אתון ומאלו הל"ב
אלהים מתקבץ הארתם בצאתם מהזכמה שהוא מווצא לגבי לבא
ונעשה ל"ב כמנין ל"ב נתיבות הזכמה ולכן הלב הוא אש שורף כי
הוא האלהים דקטנות אך הקול שבתוכו הוא שם הוי"ה שהוא בוזי"
הרוז השורה בלב שהוא הנקודות העושים דפיקו מכוח הנקודות
כזכר דס"ט ופ"ט וכד ייתי רווצא לגבי לבא דתמן נפשא אתמר ביה

קול דודי דופק. והבן זה היטב כי הנפש והרוח הם שניהם בלב זה רוח וזה דם בסוד כי הדם הוא הנפש טיפת אודם דנוקבא והכלי הוא בשר הלב עצמו שהוא האותיות ובבוא הרוח אזי הם היוו"ת דגדלות ולא אלהים דקטנות. והנה אז נשלם שם מ"ב שהם ל"ב נתיבות גוף ונפש וי' אמירן שהם י"ס דרוח דגדלות כנזכר דכ"ב ע"ש היטיב איך (הנקודות והאותיות ל"ג) הנקודה והחוט. (ותגא דעל וזוטא) הם ל"ב שבילין ותגא דעליה י' הרי מ"ב. והוא סוד י"ס הרוח שהם נק' באמת י"ס אך י"ס דנפש הוא שם מושאל כי עיקר י"ס הוא הרוח והוא שם מ"ה. כידוע כי שם ב"ן נפש ושם מ"ה רוח כנזכר די"ב כי מלגאו איהי שם מ"ה. ובוה תבין מ"ש בזהר דנ"ז ע"ב וכד אית בישראל משכילים בוזכמה דאיהו יו"ד מושב עלאה ידעין לזרקא להאי אבנא להאי אתר דאתגזר. והענין כי כשעולין זון בסוד מ"ד ומ"ן לגבי או"א ו"א באבא ונוקבא באימא אין עולה רק בוזי הרוח שבהם שהם אלו הנקודים שהם י"ס דרוח כי בוזי הגוף והנפש שלהם נשארין במקומן לעולם ולהיות כי אלו הנקודות שרשם מוזכמה כמ"ש שם ידעין לזרקא להאי אתר דאתגזרת וידוע כי הנקודות נקבות נקרא אור וזוהר אף שהוא בוזי ו"א מפני שהוא אור וזוהר שבו. לכן נקרא אבנים נקבות עם שהם בוזי ו"א שהוא זכר. וז"ס בידך אפקיד רוזי כי הרוח עולה בסוד מ"ן למעלה אך הנפש נשארה למטה עם הגוף. אמנם מה שהיתה הנפש מתפשטת תוך הגוף בשם"ה גידין שהוא דם בסוד כי הדם הוא הנפש עתה מסתלק משם ונאמר אני ישנ"ה בגימ' שס"ה כי השם"ה גידין של דם הוא מהנקבה הנקרא אני והם הישנים ומסתלק כל כוז הנפש בתוך

הלב לבדו. ובזה תבין למה האדם מתעורר תכף מתוך שינתו כי אין לו צורך רק שיתפשט מן הלב בתוך הגידין וזה סיבת אדם המצטער כשידו מונחת על לבו בשינתו כי הנפש אינה יכולה לדפוק ע"י הדם בשאר איברים ואז האדם צועק ואינו יכול לקום מאליו עד שיקראוהו ויעורר נפשו ואז יכול להתפשט באיבריו בכוח וזוהי הקריאה. וז"ס פ' פנחס דף רכ"ב כי בלילה תרעין דג"ע סתימין דאינן עיינין דלבא כגוונא דתיבת נז דכל נהורין סתימין בגווה ואינן מלאכין דמתפשטין בכל איברי דגופא כולהו סתימין בלבא כי הנפש יש בה אוזיה להקליפות בהיותן בלי רוז בסוד גם בלא דעת נפש לא טוב לכן נסגרת ונסתמת היא וכוחותיה תוך הלב מפני מי המבול הם המזיקין. והענין כי בהיותה מתפשטת נאוזים בה ובהסגירה אין מי שיכול לינק משם בסוד גן נעול אוזותי כלה גל נעול מעין וזתום והבן זה בסוד וזתום בתוך וזתום שצריך לין כדי שלא יתנסך. והבן איך קרא לכוונות דנפש מלאכים שהם וורדי הדם שלוחי הנפש להזיות הגוף והם בוזי האותיות כנזכר בתיקונים דכ"ג אית מלאכין דמשמשיין לאילין נקודין ואינן אתון. והנה כמו שהי"ס נעשין ז' היכלות כי היכל הא' הוא נקרא ק"ק כולל ג"ר כך אלו הי"ס של הרוז (שהן הוי"ת) הן י' הוי"ת בנקודות מוזולפין כנזכר בתיקונים דף קכ"ז ולפעמים נקרא ז' היות ע"ד ז' היכלין והן הן ז' היות ז' קולות דנפקי מלבא הנזכר במוזמור הבו לה' בני אלים וכו' ז' הכלים דנפקי מלבא והם בוזי י' אמירן כי הנפש בוזי דבור והרוז בוזי אמירה לכן נקרא אלו י"ס דבוזי רוז בוזי י' אמירן הנזכר דס"ג בסוד אומר ועושה. אומר אבא בסוד הוי"ת. ועושה אמא בסוד

אלהי"ם הנזכר בדקפ"ד ודק"ד ע"א ע"ש בב' נוסחאות ותמצא כי שם
מ"ב הוא ל"ב אלהי"ם וי' אמירן שהם היוו"ת:

שער ה פרק ו

הכלל העולה כי כ"ב אתון הם רמ"ז איברים של הגוף וה' דמנצפ"ך
הוא הדם ששורה בו הנפש שהם תגין ועיקר ישיבתה בלב. ורוז
הוא נקודות וגם הם נקבות כנ"ל כי הם אור וזוהר והטעמים הם
הנשמה זכר. והל"ב נתיבות הוא כללות הגוף והנפש. וי' אמירן הם
י"ס דרוז. והנה נקודות הם ט' לפי שכבר ידעת כי ז"א אינו רק ט"ס
כמנין א"ז והמלכות אין בה נקודה כי היא בוינת נפש לבד לפי
שכבר ידעת כי הזעיר אנפין אין לו רק ט"ס ובין כולם הוא אוזר.
ואמנם הטעמים צריכין לזלזל ל"י וזלזל וכן האותיות אף על פי
שהם כ"ב נזלזלים ל"י ספירות כי הכתר של רוז נקודות יש לה אות
א' כלי שלה וכן בכל שאר י"ס דרוז כי כ"א יש לה אותיות ידועות
שהוא הגוף וכלים שלהם ויש ספי' שיש לה אות א' ויש ספי' שיש לה
ב' אותיות וכנזכר פ' אוזרי דע"ז ע"ב וז"ל אר"ש לר"א ת"ז הנהו כ"ב
אתון כולו מתפרשן בהנהו י' אמירן כו' וע"ש ושם נאמר כי הא
אוליפנא לן כל אינן אתון דרשימין וידעין בכל כתר וכתרא ואנו

לא זכינו בהן אמנם ממוצא דבר נזכר להבינם מס"י ומזוהר שיר
השירים כמ"ש בע"ה:

והנה נאמר בס"י כי אמש הם באופן זה כי ג"ר הם ג' קוים של ש' כי
ראש נברא מאש וא' כוללת ג' אמצעיות וז"ת כי גוייה נבראת מרוח
והם וז"ג ב' יודין דא'. ו' מן א' דא ת"ת באמצעיתא. כנזכר בס"ה
בכמה מקומות. מ' פתווה ביסוד בכללות ג"ת כי בטן נברא ממים
כו' ואותיות בג"ד כפר"ת הם (בו' אותיות דג"ר כי הם) בו' נקבי
הראש ב' און ימין וחמה. ג' און שמאל בינה. ד"כ עיינין נ"ה. פ' ר'
וזוטם ת"ת דעת. ת' פה מלכות. שבראש. י"ב פשוטים ה' בוסד ז'
בגבורה (נ"א ו' בגבורה) ב' ידים. וכעד"ז כל הי"ב פשוטים בו"ק
הגוף. ודע כי הרוח שהם י"ס אינם כסדר הכלים כי הוסד של הרוח
הוא בכלי הגבו' וגבורת הרוח הוא בכלי הוסד וז"ס התכלות
שמאל בימינא וימינא בשמאל הנזכר בזוהר ובתיקונים ע"ש וכן
בפ' ויקרא דנ"ד ובסוף שיר השירים בסוד הנקודות בפ' יהי רקיע
בתוך המים וזכור זה היטב. נמצא כי הם ב' בוזי א' ד' רווחות דרום
צפון מזרח מערב. בוזי ב' היא ד' יסודות ארמ"ע והם בוזי רוח וגוף
דרום וזם ויבש' ובו מים קרים לוזים וכן כולם ע"ז הסדר גם דע כיון
שכללות ז"א אינו רק ו"ק בוזי גופא אלא שבבוזי רוח נשלם לי' לכן
גם האותיות אינם רק בו"ק. לכן אות א' מתויל בוסד כנזכר
בתרומה דקנ"ט גם בזוהר שיר השירים גבי הביאני המלך וזדריו
באדרא תנינא וז"ל כ"ב אתון מתפשטים ושריין לאתנא מרישא

ד'הורא קדמאה וכו' כי כבר ידעת כי רישא דמלכא בוזו"ג אתתקן
 וכו' פ' משפטים דקכ"ב נמצא כי כל הכ"ב אתון הם ב"ס ועצמותם
 אינם רק ו"ק נמצא כי האותיות הם נפש ואז וז"ל הם שמות אלהים
 לכן הם ד"ו פרצופים נדבקין יחד אלא שזה אוזר וזה קדם אך בבא
 הויות שהם רוז וזה סוד המוזין דז"א כידוע אז נגדל הז"א ואז נעשו
 בן י"ס גמורות אף בבוזי הכלים ואז נסרת הנקבה ממנו ולקחה הדין
 של אלהים והזכר הויות ואז נקרא הוי"ה אלהים שמה שלם והבן
 ולכן נסרת ממנו כי הויות דוויזן אלהים וניתנין לנקבה ומה שאנו
 אומרים תמיד וזיצוניות העולמות הם הכלים האלו הגוף ונפש ופנימי
 העולמות הם י"ס דרוז שהם מלגאו בארוז (ז"א באורות) אצילות
 כזכר די"ז כי הנשמות של אדם באים מזה האדם דאצילות שם מ"ה
 מלגאו הנק' י"ס דרוז ומלאכים מן הוויצוניות שהם הגוף ונפש וזה
 הגוף של אלהים יורד לפעמים בבי"ע ושם מתקשטת ומתלבשת
 באותן הלבושי' להתנאות בהם בפני בעלה לומר ראה גידולים
 שגדלתי ולהיות כי אור הנקודות הם אור הוויזן לכן עולה תמיד
 בסוד זרקא:

שער ה פרק ז

וזהו כת"י הרב ז"ל ומזכיר בו דרוש דלעיל:

אמ"ש בג"ד כפר"ת:

הנה נודע מן הכתוב לעיל כי אמ"ש הם ג"ר שהם יסודות אל ו"ת ובג"ד כפר"ת הם ו"ת יען שיש בהם דין ורוזמים שהם אור ישר ואור וזור שהם בוזי עצמן רוזמים ובוזי מלכות שבכל אור וא' הוא דין לכן הם כפולות וי"ב פשוטות הם ספי' ת"ת לבד שהוא א' מו' כפולות עצמן נזלקת לי"ב וזלקים שהם י"ב פשוטות. והיותם י"ב הוא כי כל ו"ת נשרשים בגוף שהוא הת"ת והו' כפולות עם ת"ת בעצמו יהיה י"ד אך הו"ת זולת ת"ת בהיותן כפול הם י"ב נמצא כי הת"ת בעצמו הוא מב' בוזי שהוא אות (א') ר' מבג"ד כפר"ת והיא כפולה. עוד יש בו י"ב שרשים של ו"ת שהם כפולות והם י"ב ונכללין בת"ת ואלו י"ב פשוטות נקרא י"ב גבולי אלכסונים בס"י כי מאזור שהם עצמן בוזי ו"ת כפולות אשר בת"ת נשרשים א"כ צריכין להיות מצויירין שם בציר גבולי אלכסוני כי זלק א' גבול א' שבו יהיה נזקה באלכסון נגד ספי' הוסד וזלק גבול הב' יהיה עומד ונזקה נזקה ספי' הגבורה ועד"ו כולם כדי שאלו י"ב וזלקי הת"ת יהיו נזקים פניהם נגד הו"ס שהם שרשים לאלו י"ב וזלקי שבת"ת לינק מהם כי הרי בוזי ווסד שבת"ת צריך שיהיה בקו ימין הת"ת בראשית הקו ויהיה נזלק לב' וזלקים כפולים דגש ורפה ובסוף קו הימין דת"ת יהיה בו ב' וזלקים דנצח וכיוצא בזה בשאר. ודע כי גם ביסוד יש בו שנים עשר בוזי גבולי אלכסונים אלו כי כל הו"ת צריך שיהיו נרשמים בו בסוד אלה

תולדות יעקב יוסף וז"ס וקרא זה אל זה י"ב בי"ב דת"ת ודיסוד ואלו
 הי"ב גבולי אלכסון דיסוד הם בוזי י"ב מזלות עצמן ובוזי ז' ככבי
 לכת הם הז"ת מפאת עצמן ולא מבוזי התכלותן ביסוד וענין היותם
 י"ב פשוטות הוא שהרי הם בוזי ז"ת הרומזים בת"ת או ביסוד
 בהיותם כפולות ולכן עלו בוזשבוץ י"ב וע"כ הם י"ב פשוטות כי ו'
 כפולות הם י"ב פשוטות וע"כ הי"ב אינם כפולות רק פשוטות לבד:

הכלל העולה כי י"ס יש בהם י' אותיות אות א' בכל ספי' על סדר זה
 והם י' אותיות הנזכר אמ"ש בג"ד כפר"ת א' הוא כתר שהוא א' והוא
 אות א' מן אל"ף בי"ת ות' במלכות שהיא אוזרונה וכן ת' היא אוזרונה
 בא"ב נמצא כי ד' שהוא בת"ת ובת"ת זה יש בו י"ב אותיות פשוטות
 שהם בוזי ז' אותיות בג"ד כפר"ת כפולות ועתה הם י"ב פשוטות וז"ס
 מ"ש בפ' פקודי בהיכל רצון שהוא כולל שית היכלין אוזרנין בגווה
 שהם ו' כפולה ונעשין י"ב בסוד וז"ו כי ת"ת נק' ו' כנ"ל בענין ז' כפולות
 וי"ב פשוטות. והנה האותיות הם כוזות אצילות ועצמות הספי' וסוד
 המלכות והצירופים (נ"א כוז אצולים מעצמות הספי' וסוד המלות
 והצירופים) שבס"י. הענין הוא שכל הכוזות לא יפעלו אלא בסוד
 וזרתן וצירופם אל מקוריהם ואז יושפע עליהם שפע רב וזוזק
 לשיוכלו הם לפעול פעולתן בוזוזק. וז"ס המליך אות פלוני הנזכר
 בס"י כי יודה וקשרה אל שרשה ואז הוציא פעולה אוזת מבנה וי'
 אותיות הנ"ל כוללת כל הכ"ב והם אמ"ש בג"ד כפר"ת כנזכר בסוד
 י"ס כסדרן מלמעלה למטה (נ"א מלמטה למעלה) י"ב פשוטות הם

י"ב גבולין וסוד אמו"ש וי"ה הם ג"ר וטעם הקדמת א' באמו"ש כי גם (כי) כל הדברים מורכבים מאש מים ורוח עכ"ו עיקר הכל הוא ע"י הרוח שהוא אות א' לכן בזכר וי"ה רוח מים אש כי הרוח עולה על הכל ואוריו מ' מים שהוא וסד ואוריו ע' אש שהוא דין וזהו אמו"ש. והנקבה בהפך ממש כי בא ממטה למעלה והוא אש"ם וה"י וכשהמליך אות מ' תזלה זכר מא"ש וא' קודם אל ע' יו"ה והנקבה מש"א יה"ו וכשהמליך ע' בזכר שמ"א כי להיות שעיקרו ע' שהוא דין הקדים ע' אל מ' הי"ו. אמנם להיות כי המים רוחניים גמורים מן הרוח שהוא ממוזג לכן הקדים מ' אל א'. אך הנקבה שא"מ הו"י:

שער ו פרק א מ"ת

השער הששי שער העקודים ויתזלק לז' פרקים:

אז"כ באו הטעמים התחתונים שמתחת האותיות והם בוז' אורות היוצאים דרך הפה של א"ק משם ולוויץ והנה בכאן נתזכרו האורות וזיכור גמור כי הרי הם יוצאים דרך צינור א' לבד. והטעם כי כל מה שהאורות מתרוקנים ומתפשטין למטה כך יש יכולת להשיגם ולקבלם לכן אין וישש אם נתזכרו המקיפים עם הפנימים יחד והנה

כיון שכבר נתווצרו האורות המקיפים ופנימים יוחד לכן מכאן התווצל להתהוות בוזי כלים אלא שהם זכים בתכלית הזכות כמ"ש לפיכך עדיין לא נתגלה כאן רק בוזי כלי א' לבד אבל האורות הם נזולקים לי ואלו האורות נקראו עקודים. ופי' הענין כי הגה כתיב וארא בזלום והגה העתודים העולים על הצאן עקודים נקודים וברודים וגם כתיב כי ראיתי את כל אשר לבן עושה לך ובפ' זה רמוז כל בוזי אלו שאנו מדברים בכאן כי לבן הוא סוד לובן העליון אשר הוא קודם כל האצילות הזה והוא (היה) העושה כל אלו הבוזי שהם עקודים נקודים ברודים לצורך האצילות שיאציל אזוריהם אשר הוא נקרא בשם יעקב והתווצל בעקודים כי הם האור היוצאים מפה דא"ק אשר בהם התווצל גילוי היות הכלים להיות י' אורות פנימים ומקיפים מקושרים ומוזוברים יוחד בתוך כלי א' אשה לסבה זו נקרא עקודים מלשון ויעקד את יצחק ר"ל ויקשור וכמ"ש בע"ה אבל האורות עליונים של אונים וזוטם לא נתבארו בפ' כיון שעדיין לא נתגלו בהם היות הכלי ואז"כ נבאר בע"ה נקודים וברודים. והגה בהתווצרות האורות פנימים עם האורות מקיפים מוזוברים תוך הפה לכן בצאתם יוחד וזוץ לפה קשורים יוחד הם מכים זה בזה ומבטשים זה בזה ומהכאת שלהם אתיילד היות בוזי כלים לכן נקרא המקום הזה פה כי פה גימ' ס"ג וכ"ב אתון. והגה בוזי אותיות הם הכלים כנודע לכן נרמוז בפה שם ס"ג ועוד כ"ב אותיות לרמוז על מ"ש שנתוודע במקום הזה ענין גילוי היות הכלים שנתגלה בכאן ע"י הכ"ב אותיות:

והנה מן הפה הזה יצאו י"ס פנימים וי' מקיפים ונמשכין מנגד הפנים עד נגד הטבור של זה הא"ק וזה עיקר האור אבל ג"כ מאיר דרך צדדים לכל סביבות זה האדם עד הנ"ל באורות און ווטם. והנה באון ווטם לא היה רק ב' בוזי של אור והם פנימי ומקיף אבל כאן בפה נכפלו הבחינות והיו ב' שהן ד' כי הנה הם היו בוזי אורות וכלים והאורות נכפלו לב' בסוד פנימי ומקיף והכלים ג"כ פנימי וזיצון ואלו ד' בוזי הם בוזי גילוי אותם ד' אלפין הנ"ל שהיו בוזוטם כי האור עבר ונמשך דרך פנימיות האדם הזה ויצא דרך הפה. והנה הב' אלפין שצוירם יו"י הם אור פנים ואור מקיף והב' אלפין שצוירם יו"ד הם ב' בוזי הכלי פנימי וזיצונות ואלו הד' בוזי הם עצמן בוזי ב' אזנים וב' נקבי הווטם שנתגלו כאן בפה כי מן און ימין נמשך האור ויצא דרך הפה בסוד או"מ ומן הווטם ימין נמשך ויצא דרך הפה או"פ (וב' אלפים שצוירם יו"ד הם בוזי הכלי פנימי וזיצון) ומנקב ווטם שמואל נמשך ונעשה פנימיות הכלי ומן אור און שמואל נמשך ונעשה וזיצונות הכלי ואלו הד' בוזי נכנסו בפה כי הנה בפה יש בוזי הכל ובוזי דבור והנה ההכל הוא בוזי אור והדבור הוא בוזי הכלי. והנה יש הכל ודבור העליון בלוזי העליון סוד גיכ"ק שהוא בוזכמה והכל ודיבור תותון בלוזי תותון סוד אוזה"ע שהוא בבינה ונמצא כי הכל עליון הוא או"מ והתותון הוא פנימי ודבור עליון כלי וזיצון (ר"ל פנימיות הכלי וזיצונות הכלי) ודבור תותון כלי פנימי והאורות שהם ההכלים הם בימין הפה והדברים שהם הכלים הם בשמאל הפה:

שער ו פרק ב מ"ת

הנה אותן הד' אלפין שצירנו לעיל בחוטים הם נכנסין בפה ונעשים שם ד' הכלים והנה ד"פ הכל גימ' קמ"ז כי ע"י השינים שבתוך הפה נטונים אותן הד' הכלים ונעשים קמוז ונגמרת פעולתן ואל יקשה בעיניך מ"ש לעיל כי מן אור און שמאל הנכנס בפה נעשה מבנו ויצוניות הכלי ומן נקב חוטם שמאל נעשה פנימיות הכלי ועם היות כי אור מקיף גדול ומעולה מאור פנימי עם כל זה פנימיות הכלי גדול מווצוניות הכלי כנראה בחוש העין מה שאין כן בוצינת האורות כי אור הגדול שלא יוכל הכלי להגביל ולקבל בתוכו מאיר מבחוץ בסוד אור מקיף ואור המועט נשאר בפנים משא"כ בכלים וא"כ איך מבחי' און שהוא עליון יהיה ויצוניות הכלי ומן החוטים שהוא יותר תחתון יהיה פנימיות הכלי. התשובה בזה דע כי האור כולו הוא שוה בהשוואה א' וכאשר רצה לכנס ולהיות מוגבל תוך הכלי אז האור ההוא שאינו יכול לישא' בכלי נשאר מבחוץ בחוץ מקיף ואו"פ הוא מאיר מבפנים בכלי ועובר האור עד וצדי עובי דופני הכלי מצד פנימיותו ואור המקיף הוא מאיר מבחוץ לכלי ועובר עד וצדי עובי דופני הכלי מצד ויצוניותו וע"י ב' אורות אלו מאיר הכלי ומוזדכך. והנה אנו צריכין שווצי הכלי שבוחוץ יאיר מוזמות אור המקיף והנה או"מ גדול מאד ולא היה עובר הארתו להיות נבלע ומאיר תוך הדופן של הכלי כי יש הרוק והפרש והבדל גדול ביניהם ולכן

הוצרך שפנימיות הכלי הגרוע ישתווה עם או"פ הגרוע ויאיר זה בזה וכן וזיצוניות הכלי המעולה יאיר בו או"מ המעולה דאל"כ היה נשאר וזיצוניות הכלי בלי הארה. גם יש סיבה אחרת היא קרובה אל סיבה הראשונה ממש והוא כי הגה אוה"מ וזשקו ורצונו הוא להתזכר עם או"פ ולכן אם וזצי הדופן של הכלי מצדו הוויצון לא היה זך יותר לא היה עובר בו אור המקיף והיה או"פ וזסר מלקבל בו אוה"מ אמנם בהיות וזצי הכלי של הדופן הוויצון זך אז יש יכולת באור המקיף לעבור עד וזצי עובי הפנימי של הדופן ואז מאיר זה בזה אע"פ שוויצו הפנימי של הדופן לא יהיה זך אין בזה וזשש כי האור פנימי עובר (נ"א עבה) ומאיר בו עד וזצי עובי הפנימי אע"פ שאינו זך יותר. וא"ת כי עדיין יש להקשות ולומר שהרי בווש הראיה אנו רואין שפנימיות הכלי זך יותר מוויצוניות. התשובה בזה הוא כך כי אע"פ שאו"פ קטן מאו"מ עכ"ז להיותו מוגבל תוך הכלי לכן הכלי מקבל הארה שלמה ממנו אבל אוה"מ אע"פ שהוא אור גדול עכ"ז כיון שאינו דבוק ומצומצם עם הכלי אינו מאיר כ"כ בוויצוניות הכלי כמו שמאיר הפנימי בפנימיות הכלי ובה יבא הכל על זכון:

מ"ב דע כי אין לך שום בוזי פרצופים שבעולם שאין לו ה' וזלקים זרזו"י והם כפולים כי הם ה' בוזי פנימים וה' בוזי מקיפין. וכ"א מאלו יש לו ב' בוזי א' אורות פנים וגדולים ב' בוזי אורות אוזוריים ומתמעטים. וכ"ז הוא באורות, וכעד"ז הם בכלים. כי יש בוזי כלים דפנים, ויש בוזי כלים דאזוריים (והכלים ג"כ פנימי ווויצון). ודע כי

כל הג'ל הוא הן בכללות העולמות הן בפרטותיהן בכל פרצופים בפ"ע. ואמנם ענין הכללות גם הוא נחלק לכמה בוי' אם כללות כללי ואם כללות פרטי ועד"ו מדרגות רבות פי' כי הג'ה היוזמה לעולם אינה נכנסת בושבון הפרצוף כי הוא נמנה אליו לבחינה עליונה ונפרדת ממנו יען הוא סוף המדרגה עליונה וראש המדרגה התחתונה דוגמת מל' דאצילות שנעשית מל' אל אצילות ועתיק אל הבריאה והבן זה ולכן נמצא עתה ד' בוי' דרך כללות ונאמר כי הג'ה ע"ב טעמים בכתר, וס"ג נקודות בוזכמה, ומ"ה תגין בבינה, וב"ן אותיות בת"ת (נ"א ב"ת) וכבר ביארנו כי ע"ב הוא בכתר יש בו אריך ונזקבא, וכן ס"ג בוזכמה או"א, וכן מ"ה ישסו"ת וכן ב"ן זו"ן, כי הם הבנים וישסו"ת מ"ה גימ' אד"ם כי הם האבות של הבנים דב"ן ועד"ו פרטות כל א' מאלו יש לו ד' בוי' הג'ל. אמנם דע כי כ"ז בהשלמותן אך להיות שהעולמות אינם לגמרי בשלימות עד שיושלם הבירור ותיקון של המלכים לכן אינם שלמים אמנם יש זמן שנשלמים הו"ק אך לא לגמרי כנ"ל:

ודע כי העולמות העליוני' כל מה שהם יותר תחתונים במדרגה זה מזה הם יותר מוזסרי השלימות זה מזה לכן תמצא עד עולם העקודים היו ה' בוי' או"פ ומקיפים נגלים אלא שהשינויים ביניהם הוא כי באלו היו מתקרבים המקיפים עם הפנימים ובאלו יותר מתרוזקים ואמנם מעולם העקודים ולמטה עד סוף העולמו' היה וזסרון א' שלא נתגלה להם (נ"א בהם) בכל פרטיהם יותר מה' אורות

פְּנִימִים וּב' מְקִיפִים שֶׁהֵם מְקִיף לַיְחִידָה וּמְקִיף לַחַיָּה אֶךְ לִשְׂאֵר הַג' פְּנִימִית לֹא יֵשׁ לָהֶם בּוֹחִי מְקִיפִים מִבּוֹחִי זָר"ן רַק מִבּוֹחִי יוֹחִידָה וּחַיָּה אֲשֶׁר מְקִיף כּוֹלָם וְלֹא מִפְּאֵת עֲצָמָן אִמָּנָם יֵשׁ בָּהֶם שְׂיָנוּיִם וְגִירָעוֹנוֹת עוֹד אוֹרוֹת כִּפִּי סֹדֶר הַפְּצוּפִים וְהָעוֹלָם אֶךְ הַכֹּלֵל שֶׁבָּהֶם כִּי אִי אִפְשָׁר לִהְיוֹת פּוֹחוֹת (נ"א יוֹתֵר) מִה' פְּנִימִים וּב' מְקִיפִים עֲלִיוֹנִים:

וְדַע כִּי כֹאשֶׁר לֹא יֵשׁ בַּפְּרָצוֹף בּוֹחִי וְחַיָּה פְּנִימִים שֶׁהוּא בּוֹחִי הַטַּעֲמִים שֶׁנִּקְרָא מוֹוִזִּין כִּי כָל הַמוֹוִזִּין בְּסוֹד וּזְכוּמָה הוּא שֵׁם ע"ב א"א לַהֲזָדוּג וְעַדִּין שֶׁאֵר הָאוֹרוֹת שֵׁיִשׁ לוֹ שֶׁהֵם זָר"ן פְּנִימִית נִקְרָא אוֹרוֹת אוֹזוֹרִים וְאִזְ עוֹמְדִין אֲב"א וְהַטַּעֲם כִּי כֹאשֶׁר אֵין לוֹ בּוֹחִי הַג' ל' עַדִּין הֵם דִּינִין וְנִקְרָאוּ נִקְדוּדוֹת שֶׁהוּא ס"ג שֶׁהוּא הַנְּשֻׁמָּה דִּינִין וְלִכֵּן כִּדִּי שֶׁלֹא יִהְיֶה בָּהֶם אוֹחִיָּה אֶל הוֹחִיצוֹנִים הֵם מוֹכְרוֹזִים לִהְיוֹת אוֹזוֹרִים הַיּוֹתֵר וְחִיצוֹנִים שֶׁהֵם בּוֹחִי אוֹתִיוֹת וְתַגִּין שֶׁהֵם נֶפֶשׁ וְרוּחַ לִהְיוֹת דְּבוּקִים יוֹד וְאִינָם נִגְלִין רַק או"פ שֶׁהֵם נְשֻׁמָּה בִּינָה, אֶךְ בִּבְא וְחַיָּה פְּנִימִי שֶׁהֵם הַמוֹוִזִּין אִזְ אֵין הַקְּלִיפּוֹת יִכּוֹלִין לַהֲתַאוּזוֹ כָּלֵל אִפְּלוּ בְּאוֹזוֹרִים כִּי אוֹר הַחַיָּה מֵאִיר עַד שֵׁם אֶךְ בְּעוֹד שֶׁאֵין בָּהּ אֶלֹא נְשֻׁמָּה בִּינָה, אִמָּת הוּא שֶׁאֵין כּוֹז בְּקִלִּי לַאוּזוֹ בְּנְשֻׁמָּה עֲצָמָה שֶׁהוּא בְּפָנִים אֶךְ בְּאוֹזוֹרִים שׁוֹלְטִין לִכְךָ עוֹמְדִין אִזְ אֲב"א וּבִבּוֹא וְחַיָּה אֵין יִכּוֹלִין אִזְ לַאוּזוֹ הוֹחִיצוֹנִים אִפִּי בְּאוֹזוֹרִים מְרֹב הָאוֹר שֶׁמֵּאִיר הַחַיָּה בְּאוֹזוֹרִים וְנִגְדָּלִים יוֹתֵר וְאִזְ וְזוֹרֵת פֶּב"פ וּמִזְדוּגִים בִּיּוֹד. וּבִיאוֹר הַעֲנִין זֶה יוֹתֵר הוּא כִּי בְּעוֹד שֶׁאֵין בּוֹ אֶלֹא נְשֻׁמָּה עַדִּין יֵשׁ פּוֹד מִהוֹחִיצוֹנִים שֶׁלֹא יִתְאוּזוּ בְּאוֹרוֹת הָאוֹזוֹרִים שֶׁהוּא נֶפֶשׁ לִבָּד כִּיּוֹן שֶׁצָּרִיכִין שְׂמִירָה לִכֵּן

צריכין להיות אב"א, אך יש עדיין פחד שמא יכנסו הוויצונים בין הדבקים בין אוזר לאוזר וינקו משם. ולכן בעוד שעדיין אין בהם רק בוזי נשמה לבד עשה המאציל סדר א' שגם אורות של הנקבה לא ימשכו רק ע"י הזכר ואז הזכר יקוץ ב' בוזי שלו ושלה ויצאו אורות ממנו אליה דרך נקב אל אוזריו ושם תדבק ותקשרת עמו הנקבה לגמרי בכותל א' לבד ואין שם מקום פנוי בין הדבקים לכנס שם זרים. והבן ותראה כי כן כיוצא בזה בהיות האדם התחתון בסוד נפש אז הוא דבוק ונאווז עם היצה"ר שהוא הקליפות בסוד ונפש כי תוטא ובהיותו בסוד רוז אינו כ"כ ווטא בסוד לב טהור ורוז נכון וגו' ובהיותו בסוד נשמה הוא רוזוק מן הוטא אך צריך שמירה מן האוזריים ובהיות נשמה לנשמה אז אינו ווטא כלל ועיקר ודי בזה:

ונוזזור לענין כי בהיות ז"ן בסוד נפש לבד הוצרכו להיות שם בסוד עיבור במעי האם שלא יאווזו בהם זרים ואפי' שם עומדים אב"א ובצאתם בזמן שבא להם הרוז בזמן היניקה ואז האם רובצת עליהם בסוד על גזליו ירוזף ועכ"ז הם אב"א ואז"כ בגדלות בא להם הנשמה דגדלות והם מוויזין מצד אמא ועדיין וזסר להם המוויזין מצד אבא שהוא וזכמה הנקרא וזיה להכנס בהם אבל עכ"ז כבר הם פב"פ ומודווגים ועדיין הוא וזסרון אמנם אוז"כ בבוא להם גם הויה ויוזידה ואז"כ מקיף וזיה ואז"כ מקיף ויוזידה אז הם שלימים ואין זה אלא בעלותם בדיקנא דא"א ודי בזה (נ"א אוז"כ יבא להם גם הויה

ויזידה פנימי ומקיף וזיה ואז"כ מקיף יזידה ואז הם שלמים ואין זה
וכו'):

שער ו פרק ג מ"ת

והנה נתבאר ג' בוזי הטעמים אמנם גם ג' בוזי הנקודות ותגין ואותיות
כלולים בהם אלא שאינם נגלים כלל כאן עד למטה באורות עינים
כמ"ש במקומו בע"ה ונבאר יציאת אורות אלו הנקרא עקודים. דע
כי בעת שיצאו לא יצאו שלימים וכמ"ש בע"ה וטעם הדבר הוא כי
כוונת המאציל היה לעשות עתה התזלת הויות הכלים (נ"א בתזלת
הויות הכלי) להלביש האור לצורך המקבלים שיוכלו לקבל ולכן
בהיות שיצאו בלתי שלימים וגמורים וזרו לעלות לשורשן להתתקן
ולהשתלם ועי"כ נעשה כלי כמ"ש. והענין הוא כי בודאי שבוזי
הכלים היה בכוח אף כי לא היה בפועל בתוך האור כי היה בבוזי
האור היותר עב וגס רק שהיה בו מוזהב בעצם היטב ולכן לא נגלה
בוזיתו כי (נ"א וזבל) כאשר יצא האור דרך הפה ולחוש יצא הכל
מעורב יחד וכשזזו לעלות ולהשתלם כנ"ל אז ודאי ע"י יציאת האור
וחוש לפה הנה אותו אור בוזי הכלים שהוא יותר עב קנה עתה עביות
יותר ועי"כ לא יוכל לחזור גם הוא למקורו כבראשונה ונתפשט האור
הזך בממנו ועלה למקורו כנ"ל ואז נתוסף באור עב כנ"ל עביות יותר

על עוביו ואז נגמר ונשאר בוזי כלי. וא"ת כאשר יוזזור האור הזך לירד ולהתפשט בכלי יוזזור ויזדכך הכלי כבראשונה ויתבטל מלהיות בוזי כלי (נ"א ויתבטלו מלהיות בוזי כלים) התשובה בזה הוא כמ"ש במ"א כי לא וזזרו כל הי"ס שנתעלו למקורם לוזזור ולירד כולם. אמנם הט' תוזתונים לבדם ירדו והעליונה שהוא הכתר נשארה תמיד עם המאציל ובה נמצא שאור הוזהבמה הוא שוזזר להתלבש בכלי הכתר וכן כל שאר הספירות ויכולין הכלים לקבל האור הממועט ממנו עתה ממה שהיה להם בתזלה:

והנה דע כי כולם יצאו בבוזי נפש לבד וז"ס פ' נשבע ה' בנפשו כי האצילות הנקרא נקודים כמ"ש והוא הנקרא הוי"ה נשבע במי שגדול ממנו והוא עולם העקודים אשר יצאו בבוזי נפש לבד ובה תעמיק ותראה כמה עמקו מוזשבותיו יתברך כי אפי' עולם עליון של העקודים אינו רק בבוזי נפש לבד. והנה כל הי"ס יצאו אבל לא יצאו יוזד כולם רק תזלה יצאה בוזי מלכות מעולם העקודים היפך מעולם הנקודים וכמ"ש במקומו בע"ה ומל' זו יצאה בבוזי נפש לבד כי אין לך ספי שאין לה בוזי זר"ן כזודע ואמנם לא יצאו עתה רק בבוזי נפש לבד והנה תזלה יצאה מלכות בבוזי נפש ואז"כ כאשר יצאה בוזי היסוד לא נתגלה (בוזי היסוד) ביסוד רק בוזי נפש לבד לעצמו אבל נתוסף הארה במלכות שנתגלה בה בוזי רוז וטעם הדבר הוא לפי שסוד הרוז בא מו"ק כזודע ולכן בבא היסוד התזיל להתגלות במל' בוזי הרוז ואינו נשלם לגמרי עד שייצאו כל הו"ק

שֶׁהוּא מִיִּסוּד עַד הַחֲסֵד וְאִזְנֵי הַחֲסֵד וְאִזְנֵי הַחֲסֵד וְאִזְנֵי הַחֲסֵד וְאִזְנֵי הַחֲסֵד
 כ"א מִהֵם הֵיחָד מִתְגַּלֵּה בְּמִלָּה קֶצֶה א' מִבְּחִי רֹחוֹ כִּמְ"שׁ בְּזוֹתֵהּ תְּרוּמָה
 וְכִבְרָה נִדְרָה כִּי הִיִּסוּד אֵינוֹ מִכֻּלָּל הו"ק כִּי אֵינָם רַק ה' וְחֲסִדִּים (נ"א
 קִצּוֹת) מִיִּסוּד עַד הַחֲסֵד אֲךָ הִיִּסוּד אֵינוֹ לִוְקוֹחַ וְחֲסֵד פְּרִטִּי לְעִצְמוֹ רַק
 שֶׁנִּכְלָלִין כָּל הַה' קִצּוֹת בּוֹ (נ"א הו"ק בּוֹ) נִמְצָא (שֶׁכָּל) כִּי בְּחִי כָּלִיל
 שֶׁל הַחֲסֵד זֶה הוּא שֶׁנִּתְגַּלֵּה בְּמִלָּה כִּאֲשֶׁר בֵּא יִסוּד אֲבָל בְּצֵאת הַחֲסֵד
 אִם הִנָּחִי וְכִיִּצָּא מִשְׁאֵר סִפִּי אִם הֵיחָד מִתְגַּלֵּה בְּחִי הַקִּצּוֹת מִמֶּשֶׁ שֶׁל
 הַחֲסֵד בְּמִלָּה. וְהֵנָּה כָּל זֶה הוּא מִה שֶׁנִּתְגַּלֵּה אֶל בְּחִי הַמִּלָּה אֲמֵנָם מִה
 שֶׁנִּתְגַּלֵּה אֶל הו"ק דו"א הוּא בְּאֻפֶּן זֶה כִּי בְּצֵאת הִיִּסוּד אִם מִתְגַּלֵּה בְּחִי
 כָּלִיל הו"ק דו"א בְּחִי נֶפֶשׁ לְבַד אֲךָ בָּבֶא הַחֲסֵד אִם מִתְגַּלֵּה קֶצֶה א'
 דִּנְפֶשׁ דו"א וְכֵן עַד שֶׁנִּשְׁלָמוֹ כָּל הו"ק. עוֹד יֵשׁ הַפֶּרֶשׁ א' בֵּין הִיִּסוּד
 לַה"ק אֲחֵרִים וְהוּא כִּאֲשֶׁר בֵּא הַחֲסֵד נִתֵּן כּוֹחַ כָּלִיל מִיִּסוּד בִּיִּסוּד
 בְּחִי נֶפֶשׁ לְבַד וְכֵן כּוֹלֵם עַד שֶׁיִּצָּא הַחֲסֵד וְגַם הוּא נִתֵּן בְּצֵאתוֹ כּוֹחַ
 כָּלִיל בִּיִּסוּד מִשְׁאֵר כִּי בְּשִׁאֵר הו"ק כִּי בָּבֶא אֲחֵד לֹא הֵיחָד מוֹסִיף שׁוּם
 תוֹסֵף בְּחִי כָּלִיל וְעִיקָר כִּי כּוֹלֵם שׁוּם רַק כִּאֲשֶׁר נִשְׁלָמוֹ כָּל הַשְּׁעָה
 אִם נִמְצָא שֶׁנִּתְגַּלֵּה כָּל הו"ק בְּחִי נֶפֶשׁ וְאֲחֵד כִּי יִצָּא הַבִּינָה בְּחִי נֶפֶשׁ
 לְבַד לְעִצְמָהּ וְבְּחִי רֹחוֹ לֹא בְּחִי נֶפֶשׁ וְאֲחֵד נֶפֶשׁ לְמַלְכוּת וְאֲחֵד כִּי יִצָּא
 הַחֲסֵד בְּחִי נֶפֶשׁ לְעִצְמָהּ וְבְּחִי רֹחוֹ לְבִינָה וְבְּחִי נֶפֶשׁ לֹא בְּחִי וְבְּחִי
 וְזֵה לְמַלְכוּת אֲחֵד כִּי יִצָּא הַחֲסֵד בְּחִי נֶפֶשׁ לְעִצְמָהּ וְבְּחִי רֹחוֹ לְאֲבֵא
 וְבְּחִי נֶפֶשׁ לְאֲבֵא וְבְּחִי וְזֵה לֹא בְּחִי וְבְּחִי יוֹדֵה לְמַלְכוּת וְהֵרִי כִי
 בָּבֶא כֵתֵר שֶׁהוּא אֲחֵד מִכּוֹלֵם לֹא יִצָּא כִי אִם בְּחִי נֶפֶשׁ לְבַד
 וְ"ס הַפ' נֶפֶשׁ ה' בְּנֶפֶשׁוֹ עַד הַנֶּלֶךְ וְאֲפִי בְּחִי זֶה שֶׁל נֶפֶשׁ הַחֲסֵד לֹא

נשׂארה בעולם (הנְקוּדִים) עֲקוּדִים כנ"ל כי וזרה להתעלם ונשׂארה
דבוקה במקומה במאצילה:

ואמנם בבוא כתר נמצא המל' שלימי' מכל' ה' אורו' פנימי' שהם
נרצו"י ועתה היו וזרים עדיין כל הספי' כנ"ל שייצאו וזרים בלי
תשלומין והי' זה ממש' בכוונה גמור' כנ"ל ולכן הוצרכו לוֹזְזוֹר ולעלות
אל המאציל לקבל ממנו תשלומיהן. ואמנם עתה בוזרה היה הכתר
וזזר בתזלת כולם נמצא שייצא אזורן ונכנס ראשון והמל' היה
להיפך כי יצאה ראשונה ונכנסה אזורונה וז"ס הפ' אני ראשון ואני
אזורן וביאור זה הפ' יצדק בין בספי' הכתר בין בספיר' המלכות
אלא שזה היפך זה והוא כמו שזודע' כי אנ"י הוא כינוי אל המלכות
ובהפוכו אי"ן כנוי אל הכתר והנה להתעלם הכתר במקומו (נ"א אל
מקורו) עלתה הזכמה במקום הכתר ובינה במקום וזכמה וכן על
דרך זה כולם עד שנמצא המל' במקום היסוד וע"י עליה זו במקום
היסוד ניתוסף בה האור והיה לה בוזי' מקיף א' אשר כנגד בוזי' וזיה
הפנימי. גם ז"א עלה במדרגה א' וניתוסף בו בוזי' יוידה מן אורות
פנימים ועתה נשלם לו ה' אורות פנימים. ובינה ניתוסף בה בוזי' וזיה
הפנימי וזכמה ניתוסף בה בוזי' נשמה הפנימי. ואז"כ עלתה הזכמה
במאציל ועלתה בינה במקום הכתר וניתוסף בה בוזי' יוידה הפנימי
ונשלמה בכל אורות ה' פנימים. וז"א ניתוסף בו מקיף א' נגד וזיה
הפנימי ומלכות ניתוסף בה מקיף יותר עליון אשר כנגד יוידה הפנימי
ואז"כ עלה וזסד במקום כתר כי בינה עלתה במאצילה ואז ניתוסף

בז"א גם בוזי' מקיף ב' עליון שכנגד יחידה הפנימי ומשם ואילך לא הריוזו ז"א ומלכות ולא ניתוסף בהם עוד תוס' אור והענין הוא בהקדמה א' שצריך שתדע והוא כי הרי נת"ל כי בכל בוזי' ובוזי' מכל עולם ועולם ובכל פרצוף יש בו י"ס לא פוזות ולא יותר והם או"פ עשרה ומקיף עשרה. אמנם י' פנימים נכללין בה' לבד שהם כנגד ה' בוזי' פרצופים שיש להם כנז' במ"א והם א"א ואו"א וזו"ן והם עצמן נקרא נרנז"י של כללות של כל עולם ועולם לבדו וכעד"ז במקיף שהם י' ונכללין בה' (נ"א ובהם נכללין) כנ"ל. אמנם דע כי בכל האורות והעולמות והפרצופים שיש מן הווי"ט של א"ק ולמעלה בכל פרצוף יש תמיד כל הבוזי' האלו שלימות שהם ה' או"פ הכלולים מי"ס פרטיות כנ"ל וה' מקיפים הכלולים מן י"ס פרטיות כנ"ל אך מפה דא"ק ולמטה ע"ס כל העולמות לא יש רק ה' או"פ וב' מקיפים העליונים שהם כנגד יחידה וזיה ולא עוד כי האור נתמעט משם ולהלאה לכן בעולם (נ"א העקודים) הזוה שהם אורות היוצאין מפה דא"ק ולוויץ לא היה בו רק ה' אורות פנימים וב' אורות מקיפין ואין עוד וזכור הקדמה זו:

והנה כאן בעולם העקודים היו זו"ן גדולים מאו"א כי זו"ן היו פב"פ ואו"א היו אב"א והענין כי הנה זו"ן השלימו כל צרכם הצריך להם שהם ה' או"פ וב' מקיפין קודם שוויזו לעלות במאצילם משא"כ באו"א כי עדיין לא היו שלימים שהרי לאבא לא היו רק ג' פנימים לבד ובלי שום מקיף ולאבא לא היה רק ארבע פנימים ובלי שום

מקיף ועוד כי אפי' קודם שתוזזר שום ספי' להתעלות במאציל
 כבר היה מה שצריך להם אל ז"ן לצורך הזווג. והענין הוא כי כבר
 ידעת כי הזווג הוא נמשך מן המוויזין שהוא מוחכמה ולמטה וכבר
 היה לו"א בוינת וזכמה שהוא וזיה פנימית קודם שיתעלה כתר
 במאציל שהוא הראשון שוזזר קודם כולם ואע"פ שהמלכות היתה
 גדולה ממנו שהיה לה יוידה פנימית אין בזה ויש מש"א כ באבא
 שאן לו בוזי וזיה אפי' אחר שמתעלה הכתר אל המאציל. וא"ת למה
 עלו ז"ן במאצילם אחר שכבר היו שלימים, והתשובה כי כל וזיותם
 הוא מאו"א וכיון שנסתלקו או"א למעלה אין ז"ן רוצין להפרד מהם
 וזושים להדבק ולהתקשר בהם ועולין אוריהן לקבל מהם וגם
 סבה אחרת כנ"ל כי עיקר וזרה הוא כדי לעשות בוזי' כלים לכן גם
 הם עלו לסבה זאת:

שער ו פרק ד מ"ת

ודע כי כאשר עלה הכתר אל המאציל אז באותו שיעור והמשך
 הזמן שהיה עולה אז המלכות נסתלקה ממנה בוזי' גילוי יוידה שהיא
 אור שהיה נמשך לה מן הכתר שכיון שכתר היה עולה ומסתלק לא
 היה כוונתו להאיר בה אמנם נשאר בה הרשימו לבד וכאשר סיים
 הכתר להתעלה וסיימה המלכות לעלות עד סיום היסוד אז וזזר

להאיר בה בעצם (המאציל) כבתוצלה בוזי' יחידה שבה כי אזור
שעלה הכתר במאציל גם היא עלתה ביסוד והיתה מדריגה אוחת
קרובה יותר אל המאציל והיתה מקבלת עתה ממנו (נ"א יותר ממה)
מה שהיתה מקבלת מקודם מן הכתר אך כל זמן שלא סיים הכתר
לעלות אז היה הכתר מפסיק בין מאצילה ובינה והכתר עצמו ג"כ
לא היה מאיר בה וכעד"ז הוא (נ"א גם הז"א) בבוזי' וזיה שמקבל מן
הכתר וכעד"ז הזו"ב וכיוצא בהם וכן כשעלה וזכמה למעלה
במאצילה נסתלקה מן המלכות הזולק שהיה מגיע אליה ממנו ולא
נשאר בה רק רשימו לבד עד שהשלימה הזכמה לעלות למאצילה
ואז וזור האור כבתוצלה (אליהם) וכן תקיש מזה אל כל השאר כי
הם וזלוקות רבים כי כשכלתה (כשהתזוילה) הזכמה לעלות בכתר
נסתלקה הארתה (נ"א תסתלק הארתו) מכל אשר למטה ממנה (נ"א
ממנו) וכשכבר עלתה בכתר אז וזור כבתוצלה וכשזור פעם ב'
לעלות במאציל נסתלק האור פעם שני וכשנגמר לעלות וזור האור
לאיתנו והמעייץ מעצמו יבין שאר וזלוקים עד"ז בענין המקיפים דזו"ן
שזלוקזים בעת וזורתן והסתלקותן למעלה:

שער ו פרק ה ב"ת

וְנִבְאָר עֵתָה עֲנִין וְזוּרְתָם וְהִסְתַּלְקוּתָם לְמַעַלָּה אִיךְ עִי"כ זַעֲשׂוּ הַכִּלִּים וְהַעֲנִין הוּא כִּי כֹאשֶׁר נִתְעַלּוּ הָאוֹרוֹת לְמַעַלָּה נִשְׁאָר לְמִטָּה הָאוֹר הָעֵב וְהַגֶּס שֶׁהוּא בּוֹזִי הַכִּלִּי כַּנ"ל וְהִנֵּה יֵשׁ בְּטֻבֵּעַ הָאוֹרוֹת לְהַשְׁאִיר רוּשָׁם שְׁלֵהֶם לְמִטָּה בְּמִקּוֹם שֶׁהָיוּ שָׁם בְּרֵאשִׁיטָה וְלִכְּנֹךְ כָּל הָאוֹרוֹת הָאֵלּוּ בַּעַת עֲלוֹתָם הַנִּיחָיו רִשְׁיָמוֹ לְמִטָּה בְּמִקּוֹם שֶׁהָיוּ שָׁם בְּרֵאשִׁיטָה כִּי־צֵד הִנֵּה הַכֹּתֵר הַנִּיחָיו רִשְׁיָמוֹ לְהַאִיר אֶל הַזִּכְמוֹת וְכֵן זִכְמוֹת לְבִינָה וּבִינָה לֹא"א וּ"א לְנוֹקְבָא כִּי לְעוֹלָם בְּטֻבֵּעַ הָעֲלִיּוֹן לְהַאִיר לְתוֹתָן וְיֵשׁ לוֹ וְזֶשֶׁק לְהַאִיר בּוֹ כִּמוֹ וְזֶשֶׁק אִמָּא לְבָנִים וְלִכְּנֹךְ מַנִּיחָיו וּמִשְׁאִיר רִשְׁיָמוֹ בּוֹ נִמְצָא שְׂכוֹלָם מַנִּיחָיו רִשְׁיָמוֹ וְזוּיָן מִן הַמַּלְכוּת כִּי אֵין סִפִּי אוֹזֶרֶת תּוֹתִיָּה לְהַאִיר בָּהּ וְלִכְּנֹךְ אֵין הַמַּלְכוּת מִשְׁאֶרֶת רִשְׁיָמוֹ לְמִטָּה:

וְנִתְּוִיל לְבָאֶרֶם מִן הַיְסוּד שֶׁהוּא אוֹזֶרֶן מִן הַמַּנִּיחָיו רִשְׁיָמוֹ וְנִאֶמַר כִּי בַּעַת עֲלִייתוֹ (נ"א עֲלוֹת) מִן הַיְסוּד אֶל מִקּוֹם הַהוּד עַד לְמַעַלָּה מַנִּיחָיו רִשְׁיָמוֹ בְּמִקּוֹם שֶׁהָיָה הַיְסוּד לְצוּרֵךְ הַמַּלְכוּת וְאוֹתוֹ הִרְשִׁימוֹ אֵינוֹ מִסְתַּלֵּק לְעוֹלָם מִשָּׁם אִפִּי כֹאשֶׁר הַמַּלְכוּת וְזוּרְתָּה וְעוֹלָה לְהַמְאֲצִיל וְכֵן עוֹשִׂין כָּל שְׂאֵר הַסִּפִּי וְזוּיָן מִן הַמַּלְכוּת כַּנ"ל. וְהִנֵּה זֶה הִרְשִׁימוֹ הוּא מִן הָאוֹר הָרֵאשִׁיטָה שֶׁהָיָה יוֹרֵד דֶּרֶךְ יוֹשֶׁר וְאוֹר הַבָּא בְּיוֹשֶׁר הוּא רוֹזְמִים וְהָאוֹר הַבָּא בְּדֶרֶךְ וְזוּרָה לְמַעַלָּה הוּא אוֹר וְזוּרָה וְהוּא דִּין וְהִנֵּה הִרְשִׁימוֹ זֶה הוּא דֶּרֶךְ יוֹשֶׁר וְהוּא רוֹזְמִים. וְהִנֵּה נִוְדַעַ כִּי כִשְׁבָּאוֹ הַסִּפִּי שֶׁל הָעֵקֻדִּים הָיוּ פְּנִיָּהֶם לְמִטָּה כִּי כּוֹנֵנָה בִּיאָתָן הִיָּה לְהַאִיר לְמִטָּה לִכְּנֹךְ פְּנִיָּהֶם הָיוּ דֶּרֶךְ הַמַּקְבָּלִים אֲבָל בּוֹזֶרֶתָן לְעֲלוֹת לְמַעַלָּה אִזּוֹ הִפְכוּ פְּנִיָּהֶם לְמַעַלָּה נִגְדַּה הַמְאֲצִיל וְאוֹזֶרֶתָם לְמִטָּה וְהִנֵּה בַּעֲלוֹת

הכתר אל המאציל אין ספק כי לעולם אין אור המאציל נפסק אפי' רגע א' מן המקבלים הנאצלים רק ההפרש הוא כי בעת ההיא אשר הכתר היה עולה למעלה אז האור ההוא היורד מהמאציל יורד מבנו אל הספי' (נ"א האזרת והיה בא) דרך אוזוריו שהרי הוא הפך פניו למעלה ואוזוריו לנאצלים והי' דינן כנ"ל (נ"א וא"כ אותו האור הבא אל הספי' הוא בא דרך אוזורי הכתר והוא דין) ועד"ז בשאר ספי' בעת שהיו וזורין ועולין. אמנם יש הפרש א' ביניהן והוא כי הוזכמה אינם מקבלת אלא מאוזוריים אחד דהיינו מן הכתר לבד והבינה מקבלת מב' אוזוריים דהיינו דכתר ודוזכמה והוא יותר דין ועד"ז עד המל' נמצא שהמלכות קבלה מט' אוזוריים. ועוד יש הפרש א' כי מלבד וזילוק תוס' ריבוי או מיעוט בוזי' אוזוריים יש בהם עוד שינוי והוא כי הגה' הת"ת מקבל מן אוזוריים דגבורה שהם אוזוריים קשים עד מאוד אמנם הספי' שלמעלה מבנו אינו באופן זה וכפי הבחינות כן היה שינוי באותו אור הנמשך להם או דין גמור או ממוצע או וזלוש ואין כוז בקולמס להרוזיב בפרטות וזלקים אלו כי הם רבים והמו"י:

נמצא שיש כאן ג' מיני אורות א' האור הא' שבכולם והוא נקרא עקודים כנ"ל ב' הוא הרשימו שנשאר מזה האור שבא דרך יושר והוא רוזמים ג' הוא האור הבא אליו דרך עליית הספי' שאז הוא דרך אוזוריים שהוא דין והגה' בבא אור הג' שהוא דין פוגע באור הרשימו הנשאר שהוא רוזמים ואז מכים ומבטשים זה בזה משום שהם ב' הפכים זה אור ישר והוא רוזמים וזה אור וזור והוא דין וזה וזפץ

לעלות אל מקורו והוא אור הרשימו אע"פ שאינו עולה ממש עכ"ז
 וזשקו וזפצו הוא להדבק ולקבל ממנו והאור וזוהר הוא זפץ לירד
 נמצא ששניהם אינם שוים בטבעם לכן מכים זה בזה כנודע כי כל
 בוזי הכאות ובטישות אורות ז"ל הוא כאשר אינן שוין ואז נופלין
 ניצוצין מאור היורד שהוא דין והוא גרוע מאור הרשימו וזהו אור
 אור רביעי והרי הוא ד' בוזי אור והם סוד ד' בוזי טנת"א כז"ל שהיו
 כולם נכללין כאן בענין העקודים וזה פרטן אור א' טעמים אור
 אוזריים נקודות כי הנקודות הם לעולם דין ואור רשימו תנין ואור
 של ניצוצין הנופלין ע"י הכאות האורות זה בזה כז"ל הוא אותיות
 אשר מהם נעשה בוזי הכלים והרי נתבאר איך נעשו בוזי הכלים
 והוא מהכאות ובטישת האורות כז"ל ונלע"ד ששמעתי ממורי זלה"ה
 כי כבר היו בוזי כלים בעולם העקודים רק שאלו הניצוצין הנז"ל
 נתערבו עמהן והוא בדוגמת הרפ"ו ניצוצין שנשארו בכלים של עולם
 הנקודים כמ"ש במקומו בע"ה וראיה לזה כי הרי נתבאר למעלה כי
 כשהיה האור וזוהר ועולה למעלה היה נשאר הכלי בבוזי אור עב
 וגס:

ונתוהיל לפרש הענין הזה אור המלכות לא השאיר רשימו וכל בוזי
 נסתלקה כולה ועלתה וזה הטעם שנק' מלכות אספקלריא שאינה
 מאירה דלית לה מגרמה כלום כי לא השאיר בה שום רושם אך מן
 הרשימו שנשאר ביסוד לבדו מאיר ג"כ אליה. עוד יש טעם אור אל
 הנזכר והוא מש"ל כי כאשר וזרו האורות לירד נשאר כתר דבוק

במאציל ולא ירד כלל נמצא שזוכמה וזורה למקום הכתר כו' ומלכות במקום היסוד ונשאר כלי של המלכות בלתי אור כלל ולכן נקרא כלי של מלכות אספקלריא דלא נהרא וכבר נתבאר זה במ"א באורך בדרוש עקודים והנה כשעלתה המלכות במקום היסוד הלא היסוד היה מאיר בה דרך אוזור כנ"ל ואז אותו אור היסוד הכה באור הזה של המל' ונפל מן האור היורד דרך אוזורים ניצוצין אל כלי המלכות. וכשעלה יסוד הניזון רשימו במקומו וכשבא האור לו דרך אוזורים הכה בזה הרשימו ונפלו ממנו ניצוצין ונעשה ממנו בוזי' כלים של היסוד ואז אותו הרשימו היה מאיר בכלי זה מרוזוק ולא נכנס בתוכו והם סוד התגין וכמ"ש בע"ה בדרוש הנקודים ע"ש וכן עשו כל הספי' וזוין מכתר שהניזון הרשימו לצורך הזוכמה אבל לא עשה בוזי' כלי לפי שבשלמא שאר הספי' בהעלותם למעלה ע"י הכאה במה שלמעלה מהם (נ"א הכאה של הרשימו) היה נעשית בוזי' הכלים אך הכתר לא יש מי שיכה ברשימו שלו (נ"א אותו בעלייתו) לכן לא נגמר עדיין הכלי שלו והרי כי הכתר הניזון רשימו ולא כלי. ושאר הספי' הניזון רשימו וכלי. ומלכות הניזון כלי ולא רשימו:

אמנם אוזר קבלת אלו הספי' מן המאציל וזורו למקומם וזוין מן הכתר כנ"ל ואז הכלי של הכתר לא נעשה רק בזורה כי כשזורה זוכמה ונכנסה בו אז הכה אור הזוכמה ברשימו שהניזון בו הכתר במקומו והיו אלו הכאות כפולות שלפי שרשימו של כתר להיותו

בוזי' עליונה מן הזכמה לכן הוא מכה בזכמה ומוציא ניצוצין וגם הזכמה להיותו בא עתה מלמעלה ונמצא עומדת על הרשימו והוא גבוה ממנו לכן הכה עתה ברשימו והוציא ניצוצין אחרים לכן נעשה עתה ב' כלים אחד לרשימו של הכתר וא' לזכמה שבא עתה. וכבר הארכנו בזה במקום אחר איך יש בכתר זכר ונקבא והמה אלו הב' שזכרנו פה שהם הרשימו והזכמה וע"ש היטב. והנה מכאן תוכל להבין איך יש ג"כ בעולם העקודים מציאות ביטול מלכים בצד מה כמו כדמיון אותם מלכים שמלכו בארץ אדום שמתו ונתבטלו כנזכר בדרוש עולם הנקודים שהרי ענין התעלמות האורות של העקודים ועלייתן במאצילם הוא ג"כ ביטול מלכים בכאן דוק ותשכח. אמנם ההפרש אשר ביניהן הוא זה כי כאן בעקודים היה הקלקול ע"מ לתקן וסותר ע"מ לבנות כי זה היה עיקר הכוונה לעלות כדי לעשות בוזי' כלים אבל בנקודים היה ביטול ומיתה גמורה ממש. ואמנם לפי שבין העקודים התוזילו הכלים להתגלות קצת לכן גם בכאן היה קצת ביטול והמ"י כי גם (ג"א כאן) בא"ק היה כל אותו צמצום שביארנו למעלה. גם אותם שנבאר לקמן בע"ה בענין צאת הנקודים ממנו איך צימצם עצמו ופריס וזד פריסה בטיבורא דיכילה כ"ז קרוב לביטול המלכים ודברים אלו אסור להרוזיב בהם ולהוציאם בפה והמ"י. ודע כי במל' של עולם העקודים נשארו בה' י' שרשים של י' הנקודים כמו שנבאר בע"ה ועד"ז בכל אצילות כי המלכות של השרשים אשר בפה א"ק היא כלולה מי' והם י' שרשים אל י' דעקודים ובמלכות דעקודים יש י' שרשים אל י'ס דנקודים (וכן

במלכות דנקודים יש י' ערש'ים והם ערש'ים די"ס דברודים) ועד"ז
בשאר העולמות:

מ"ק בכל בוזי' ובוזי' יש ד' מציאות ש'הם א' כלים. ב' נר"ן פנימים. ג'
וזיה מקיף. ד' יוידה מקיף אל מקיף. וב' בוזי' אלו האזורנים הא'
נקרא וזיה ש'הוא מקיף א' ונקרא נשמה לנשמה והוא מן הוזכמה
בסוד והוזכמה תויה את בעליה וכן וזי"ם גימטריא וזכ"ם והב'
ש'הוא מקיף הב' נקרא יוידה והוא מן הכתר לפי ש'אין נוקבא לאריך
כמו שיש לשאר, לכן נקרא יוידה ואין שני דעליה אתמר כי אוד
קראתיו וגו' וז"ס מ"ש רז"ל ה' שמות יש לנשמה והם ג'ד ה' פרצופים
נפש מלכות. רוז ת"ת. נשמה בינה. וזיה וזכמה. יוידה כתר.
והמלכות יש בה כל הה' בוזי' אלו כי היא עצמה נפש ומאיר בה נפש
של הת"ת והוא רוז אל המלכות. ובינה נפש שלה נשמה למלכות.
ווזכמה נפש שלו נשמה לנשמה למלכות. ונפש כתר יוידה למלכות
וכן בת"ת יש בו בוזי' רוז של מלכות נפש אליו והוא עצמו רוז. ורוז
בינה נשמה אליו ורוז מאבא וזיה אליו ורוז מכתר והוא יוידה אליו
גם בבינה יש נר"ן מצד עצמה. ונשמה דאבא הוא וזיה ונשמה דא"א
היא יוידה אליה. גם באבא יש לו כל ד' בוזי' אלו וזי"ן מיוידה
שנוטל מן וזיה דא"א:

והנה באדם יש לו וזיות פנימי ש'הוא נר"ן ולא היה מספיק זה האור
להאיר בוזומר הגופני שלו ולכן צריך שיהיה לו ג"כ נשמה לנשמה

מקיף מבחוץ כי בהיות הנשמה שבפנים בויצת אמא והנשמה
לנשמה (נ"א והמקיף עצמה) מקיף אותה מבחוץ בוי' אבא ששניהם
הם בוי' או"א דלא מתפרשין לעלמין הנה האו"פ דאמא מרוב וזשקו
להדבק בשל אבא מכה ויוצא בוזוק ועובר דרך הגוף הוומר
ומאיר בוזוק (נ"א ומשם) ושם נדבק באבא. וכן להיפך אור אבא
עובר ונזקב ונכנס מבפנים ושם נדבק באמא וע"י זה הגוף מתקיים
שמאירין בו מכל צדדיו. והנה מקיף זה הוא נשמה לנשמה הנקרא
וזיה והנה הוא מקיף לכל הגוף בכללות אבא הוא מקיף ומאיר בכל
וזלק כפי מה שהוא כי בוזלק הנשמה מקיף לה בבוז' אור נשמה.
ולרוז מקיף בבוז' רוז ולנפש מקיף בבוז' נפש. אבל המקיף הגדול
שהוא יוידה שהיא בבוז' (נ"א מבוז') א"א אינו מקיף בצד וזלקים
רק מקיף את הכל בהשוואה א' ולכולם נותן אור של בוז' נשמה.
ולכן נקרא יוידה מפני שאין לה אלא בוז' א' לבד בהשוואה א'.
והנה נר"ן שהם פנימיות דאדם כנ"ל הנה הנשמה מאירה בראש
האדם במוז ורוז בלב ונפש בכבד ובבשר ודם. ודע כי גם בראש
עצמו יש כל ג' בוז' רק שגובר בראש הנשמה ועיקרה במוז. ורוז
בוזוטם, ונפש בפה, וכן בכל בוז' ובוז' יש כל הנזכר:

שער ו פרק ו מי"ת

הנה בעולם העקודים בעת ירידת האורות של הי"ס שבו למטה היה אור נמשך להם מן המאציל בבוזי אור ישר ואז"כ בוזרתן לעלות למעלה הנה נמשך להם האור בבוזי אור וזור. וצריכים אנו להודיעך עתה בהקדמה אחרת כוללת כל העולמות (נ"א כלולה בכל המקום) והוא בענין וזרת האורות אל המאציל כי זולת מה שביארנו במ"א כי אע"פ שהם עולין ומסתלקין הנה הם ממישיכין מלמעלה למטה מן המאציל בוזי אור הנקרא אור וזור עוד יש בוזי אור גדולה ורב התועלת והוא כי לעולם אפילו כשומסתלקין אינם מסתלקין לגמרי בכל בוזיותיהן עצמן ועולין אמנם מניזון מכוון ומבוזי עצמן קצת הארה למטה במקום אשר עמדו שם בראשונה וזה הארה אינה נעקרת משם לעולם ועד אף גם בעת עלותן למעלה הארה הזאת נקרא רשימו בסוד שמיני כוזותם על לבך הנזכר סוף פ' משפטים בסבא דקי"ד ע"א. והטעם הוא כי האורות העליונים הם לאורות התחתונים בבוזי האב על הבנים אשר וזשקו תמיד להשפיע בהם כמבואר אצלנו בכבוד אב ואם כי ניצוץ א' מהאב נמשך אל הבן ואינו זז ממנו לעולם וכן הענין בכאן בי"ס כי העליונים מניזון במקום הא' קצת הארה הנקרא רשימו כדי שמשם יומשך הארה לתחתונים ונמצא כי בהעלות הכתר ובהסתלקותו מניזון רשימו אור במקומו בכלי שהוא שלו כדי להאיר ממנו לזכמה אשר תוזתיו אור שהוא עצמו יעלה ויסתלק (נ"א אורי שיעלה ויסתלק) ואור שהוא עלה ונסתלק אז נמשכת הארה אל אור הזכמה מאותו הרשימו שהניזון הכתר בכלי שלו ואע"פ שאז"כ יתעלה ויסתלק ג"כ אור וזכמה אל המאציל אע"פ כן אותו רשימו שנשאר בכלי של כתר אינו

ז' ממנו אף אזור שעלה הוצמה אל המאציל. וכן אור"כ כשעלה הוצמה למאציל מניח רשימו בכלי שלו להאיר ממנו לבינה אזור הסתלק עצמו ואף גם אזור עלות בינה למאציל אין רשימו של וזכמה מסתלק מכלי הוצמה ועד"ז כולם עד היסוד אבל אור המלכות כאשר מסתלקת אינה מנחת רשימו בכלי שלה לפי שאין שום ספירה תחתיה לקבל הימנה ואע"פ שעתיד להיות עולם אזור (נ"א שיש עולמות אורות) תחתיה מקבלים מינה אינה היא מסוג שלהם. ואין לה דביקות עמהם כמו שיש דביקות אל הי"ס דבכל עולם ועולם בפ"ע נמצא כי כל אותן הספי הם מניחין רשימו במקומן ובכלי שלהן כאשר רוצין להסתלק ולעלות. אמנם אור המלכות אינו מניח רשימו בכלי שלה רק מן הרשימו שמשאיר אור היסוד בכלי שלו משם נמשך הארה אל כלי של המלכות אזור הסתלקות האור שלה וזה סבה אורת למה נקרא מלכות עניה דלית לה מגרמה כלום וגם נקרא אספקלריא דלא נהרא והטעם הוא כי הכלי שלה בהעלותה והסתלק האור ממנה לא נהרא כלום כי לא נשאר בה שום אור אפי' בבוזי רשימו ואפי' וזיות הכלי שהוא אינו מבוזי אור שלה רק מבוזי הרשימו שנשאר בכלי יסוד כנ"ל ומשם מוזיה ומאיר בכלי המלכות וזה אומרו דלית לה מגרמה כלום:

הנה נתבאר לנו ע"י ב' הקדמות אלו איך הכלים של הספי אף בעת וזרת אורותיהן והסתלקותם אל המאציל עכ"ז יש בהם ב' מיני אורות א' הנקרא אור וזור והוא דין והב' הוא אור הנשאר בכלי הנקרא

רשימו אשר הוא אור ישר והוא רחמים כי הרי (נ"א ג"ם) הוא נשאר שם מבחי' האורות אשר יצאו למטה בחי' אור ישר. ונמצא כי בעוה"ז של העקודים אע"פ שעדיין בעת הזאת לא נגמרה מלאכת הכלים עכ"ז בחינותיהן ומציאותן שמהם נהיו (נ"א נהיה) שהוא אור העב (נ"א שהיא כלי מוזכר עם אור) המוזכר עם האור הזך כנ"ל במקומו כבר היה שם ובחזרת האור הזך למעלה נשאר אור העב למטה שהוא בחי' הכלים עצמן ושם בזה האור העב שהוא הכלים שם החי' האורות הזכים ב' בחי' (נ"א ושם החי' האורות מהם) הנ"ל א' אור ישר רשימו וב' אור וזור. וכבר ביארנו במ"א כי בהעלות האורות למעלה ניתוסף בהם איזה בחי' ובעלות אור הכתר במאציל ניתוסף באור המלכות או"מ התחתון שהיא בחי' וזיה ניתוסף באור הז"א ג"כ בחי' אור א' יותר על מה שהיה לו בתחילה טרם וזרת עליית האורות והוא יחידה פנימית ובאור בינה ניתוסף וזיה ובאור וזכמה ניתוסף נשמה. או"כ עלתה אור הזכמה במאציל וזוהו אורות שאר הספי' שתחתיה לנסוע נסיעה ב' עד שנמצא אור של בינה במקום כתר. ואור המלכות במקום הוד, ועתה ניתוסף באור המלכות מקיף עליון של יחידה, ובאור ז"א מקיף תחתון של וזיה, ובאור בינה יחידה פנימית, ועתה המלכות כבר נשלמה בכל בחינותיה. ואו"כ אור הבינה עלתה במאציל ואז עלה אור הוהסד דו"א במקום כתר ואור המלכות במקום נצח ואז ניתוסף בו"א לבדו או"מ העליון של יחידה ועתה כבר נשלם ג"ם הוא בכל בחי' ומכאן ואילך בעלות שאר אורות התחתונים לא היתה עוד תוספות לו"א ולא לזקבא כי כבר נשלמו כנ"ל כי מעולם העקודים ואילך לא

יצאו רק ב' מקיפים עליונים לבד שהם מקיף של וזיה ומקיף של יוזידה. ודע כי זה שאמרנו כי בוזזרת כל אור ואור להתעלות במאציל היה ניתוסף הארה ושלמות גמור באורות שתוזתיו אין הדבר הזה (נ"א אין זה מדבר) בהיותן עולין ומסתלקים כי אדרבא אז היה וזסרון אור בכל האורות שתוזתיו. לפי שכיון שאורות ראשונים הפכו פניהם לעלות ולידבק במאציל אין רצונם להאיר למטה וגם המאציל אינו מאיר באורות תוזתונים כי באמת אורות עליונים בהיותם מסתלקים הם מפסיקים בין המאציל אליהם כי העליונים אינם רוצים לקבל הארה לתת לתוזתונים בעודם וזשקים ותאבים לעלות להדבק במאציל ואדרבא יש וזסרון באורות התוזתונים ממה שהיה להם בראשונה אמנם תוס' אורות הנ"ל אינם אלא לאוזר שנגמר האור העליון להתעלות בשורשו:

ונבאר סדר ענין זה איך הוא כי הנה כאשר התוויל הכתר לעלות בראשית כל שאר האורות ולהתעלם בשורשו ובמאצילו אז בעודו עולה ומסתלק גם יוזידה פנימית שניתן למלכות בעת ירידת הכתר היתה עתה מסתלקת ממנה וכן בוזי וזיה פנימית שבז"א שנמשכת לו בעת ירידת הכתר היתה עתה מסתלקת ממנו ומן הבינה מסתלק הנשמה ומן הוזכמה הרוח. ואמנם עדיין נשארו בכולם רשימו של אותן האורות שהוא רשימו הנשמה ורשימו הרוח וכיוצא בזה כי אף על פי שנסתלקו האורות לא היתה כוונתן להסתלק לגמרי לעולם לכן רישם האורות שהיו באלו אורות תוזתונים נשארו במקומן כי אפי'

בהסתלקותן בהכרוז מאירין קצת הארה בתותוננים דאל"כ יתבטלו לגמרי כמ"ש בע"ה ואזר אשר הושלם אור הכתר להסתלק ולהתעלם במאציל לגמרי אז כל האורות שתותוננו וזוזרים להאיר כבראשונה ממש וגם ניתוסף בהם אורות הנוספות כנ"ל. וטעם הדבר הוא כי הנה כאשר נשלם הכתר להתעלם במאציל גם שאר אורות ע"ל במדריגה א' יותר ממה שהיה להם בתזלה וכולן ע"ל זא"ז עד שנמצאת אור המלכות במקום שהיה בו בתזלה אור היסוד והיא יותר קרובה מדריגה א' אל המאציל ממה שהיה בתזלה והיא מקבלת עתה מן המאציל כל מה שהיה בה בתזלה והיא יחידה פנימית ועוד אור הנוספת שהוא מקיף התותונן דבזוי וזיה כנ"ל וכן היה הענין בז"א ובזו"ב שכולם וזזרו לקבל הארה א' עם תוספות האורות. וכן כאשר גם אור הוזהמה היה מסתלק לעלות אל מקום אור הכתר אז מסתלק מאור (נ"א מתוך) המלכות מה שקבלה ע"י אור הוזהמה וכן מכל שאר האורות והוא בזוי וזיה פנימית מן המלכות וכע"ז בשאר אורות ז"א ובינה ולא נשאר בהם רק בזוי רשימו בלבד כנ"ל וכאשר נגמרה עליית אור של וזהמה במקום כתר אז וזזר בזוי האור כבראשונה להאיר להם כל הבזוי שהיו בתזלה ועוד אורות נוספים כנ"ל. ואז"כ כאשר התזיל אור הוזהמה להסתלק עוד מן מקום הכתר לעלות אל המאציל אז וזזרו כל האורות התותוננים לגרוע כל האורות שהיו נמשכין להם על ידי אור הוזהמה ולא נשאר בהם רק הרשימו לבד וכאשר נגמר להתעלם במאציל אז וזזרו בהם כל האורות ועוד הארה נוספת לפי שגם הם נתקרבו אל המאציל יותר מבראשונה. וכע"ז היה בעליית שאר

אורות תוֹתוֹנִים כי כשהיה אור העליון עולה היה אור התוֹתוֹנִים גֹּרֵעַ ואוֹזֵר גָּמַר הסתלקות העליונים היו וזוֹרִים כל האורות התוֹתוֹנִים כבִּרְאשׁוֹנָה וגם בתוס' אור כִּנּוּל. אלא שיש הפרש ביניהם והוא כי בעת הסתלקות אור הכתר לא היה רק הסתלקות אור א' לבד שֶׁעָלָה ונִסְתַּלַּק בִּמְאֻצִּיל וע"כ לא נִמְצְאוּ בו רק ב' בוזי אוֹזֵר בעת הסתלקותו שֶׁאֵז נִגְרַע (נ"א נִגְמַר) אור התוֹתוֹנִים והב' אוֹזֵר גָּמַר הסתלקותו בִּמְאֻצִּיל (אז וזוֹרוֹ האורו' כִּנּוּל ל"ג) כי אז וזוֹר האור אל האורות שֶׁתוֹתִיו. אבל בזכמה היו ב' בוזי הסתלקות א' בהסתלקותו עַד מְקוֹם הכתר והב' בהסתלקו בִּמְאֻצִּיל ובכ"א מב' הסתלקות אלו היה לה ב' בוזי שֶׁהוּא גִירֵעוֹן ותוס' האור. וכע"ז היה בבינה ג' מיני הסתלקות ויוֹכְפָלוֹ לוֹ. וכע"ז עַד תְּשׁוּלֹם וזוֹרֵת כל י' אורות בִּשְׁרָשָׁם שֶׁהוּא בִּמְאֻצִּיל והוא (נ"א והנָה) בוזי הִפָּה דא"ק כִּמְ"שׁ כי הוא (עֲנִין) הִשְׁרֵשׁ שָׁלָהֶם. וזהו (נ"א והנָה) שִׁינוּי א' שִׁישׁ בְּעוֹלָם הַעֲקוּדִים מִשָּׁא"כ בְּעוֹלָם אֲצִילוֹת כי בְּעוֹלָם הַאֲצִילוֹת היו או"א יותר שְׁלָמִים מִזוּזָן שֶׁאֵינָם כ"כ שְׁלָמִים בְּבוּזִי עֲצָמָן כִּמְ"שׁ בְּמִקְוָמוֹ בַּעֲ"ה אֲבָל בְּעוֹלָם הַעֲקוּדִים זוּזָן נִתְקַנָּה יותר מִאו"א ונִשְׁלָמוֹ בּוּזִינוֹתָן יותר מֵהֶם והוא כי זוּזָן היו פב"פ ואו"א היו אב"א כי הִנֵּה נִדְרַע כי טָפַת זוּזָן שֶׁל הַזֵּכֶר הִיא נִמְשַׁכֶּת מִן הַמּוֹזֵין שָׁבוּ והוא נִשְׁמָה לְנִשְׁמָה. והִנֵּה קוֹדֶם שֶׁזוּזָרוּ כֹל סְפִי וסְפִי אִפִּי כֵתֵר הַעֲלִיּוֹן לַעֲלוֹת בִּמְאֻצִּיל כִּבְר הִיוּ לְזוּזָן כְּדִי צוֹרֵכִם אֵל הַזּוּזָן שֶׁיִּכְלֹל לְהַזְדוּגָּה כִּי הִנֵּה ז"א כִּבְר הִיא לוֹ בּוּזִי וזִיָּה כִּנּוּל שֶׁהוּא וזכמה שָׁבוּ גַם הַמַּלְכוּת כִּבְר הִיָּתָה בַּה עוֹד יִתְרוֹן אוֹזֵר שֶׁהִיָּתָה בַּה בּוּזִי יוּחִידָה וע"י כֵּן הִיוּ יִכְוָלִין לְהִיָּת מִאֵז פב"פ וְאֵע"פ שֶׁהִיָּת יִתְרוֹן לַמַּלְכוּת מִן הַז"א אֵין בַּה וְשִׁישׁ וְלֹא עוֹד אֲלֹא

ש"אפי" קודם שזו"ן ע"צמם יעלו אל המאציל כבר היו זו"ן שלימים בכל בוזי' הראוי להם המצטרפים להם שהם ה' בוזי' פנימים וב' מקיף דיוידה וזיה ומכ"ש שהיה להם כל מה שצריכים להם שיוכלו לזוזר פב"פ שהם מבוזי' וזיה ולמטה כנ"ל. אמנם או"א אפי' שכבר אור הכתר וזר לעלות במאציל לא היה באבא בוזי' וזכמה שבו שהוא וזיה (נ"א נמצא) ומכ"ש שלא היו שלימין בכל בוזי' המצטרפים להם שהם ה' פנימי' וב' מקיפים כי לאבא אזור תכלית שלימותו היה לו רק ג' מהם זר"ן פנימים ולא ימא היו ד' פנימים וזסר ממנה בוזי' יוידה הפנימים וב' מקיפים וכיון שעדיין אבא לא היה לו בוזי' וזיה להוציא טפת המוויזין לזוג לכן נשארו אב"א. ואם תשאל ותאמר מאזור שזו"ן היו אורותיהן שלמין בכל בוזיותם למה עלו או"א אל המאציל ללא צורך. והענין הוא שכל וזיותם ושלימותם הוא נמשך להם מאו"א כנודע. וכיון שנתרוזקו מהם או"א ועלו למעלה עלו גם הם אוריהם כי הושק במקבלים לרדוף ולהדבק במאצילם ורוצים להתקרב ולקבל מהם ולא רצו להפרד מן או"א שעלו למעלה כדי שלא ישארו רוזקים מהם. עוד טע

ם אזור כנ"ל כי סיבת וזרת האורות האלו במאצילם היו כדי שבעודם מסתלקים יוכלו הכלים להתעבות (נ"א להעשות) ולגמור מלאכתם וע"כ גם אורות זו"ן גם הם עלו לצורך בגין כליהם:

שער ו פרק ז מ"ת

וצריך עתה לבאר מה הארה היתה נמשכת אל האורות התחתונים בעת עליית אורות העליונים מהם כמו שהתחלנו לבאר למעלה ענין זה. וכדי לבאר ענין זה יתבאר לך כלל גדול שיצטרך לך בכל שאר מקומות והוא ענין אור ישר ואור וזור מתתא לעילא כזכר בתיקונים ובזהר במקומות רבים. דע כי אין ספק כי לעולם השגזות השפעת המאציל בנאצלים אינה נפסקת אפי' רגע א' ואף גם בהיות פגם בתחתונים שאז (נ"א נמצא ניצוצי) האורות העליונים מוזזין פניהם מן התחתונים ומסתלקין מהם ועולין למעלה עכ"ז השגזות הארה עליונה המוכרות להזיות התחתונים די ספוקם אינה נפסקת כלל כמו"ש ע"פ כי רגע באפו וזיים ברצונו. ובודאי הוא שלא תהיה הארה זו הנמשכת מן המאציל המאיר בתחתונים בעת הסתלקות האורות למעלה דומה אל הארה הנמשכת בתחתונים בעת ירידת אורות העליונים למטה להאיר בתחתונים. ונמצא עתה ב' בוזי אורות נמשכין מן המאציל לתחתונים א' הוא בעת ירידת האורות למטה. והב' הוא בעת הסתלקות האורות למעלה זאת דרך עליה וזאת דרך ירידה. ואמנם (נ"א כשרצון בעליונים) כאשר יש רצון ויש כוח בתחתונים ושלמות לקבל אור העליון של המאציל אז האורות העליונים וזשקם וזפצם להאיר למטה וע"כ הופכים פניהם למטה להמקבלים לירד להאיר בהם דרך פנים בפנים מאירים ואמנם

כש'אין שלימות בתוֹתוֹנִים והאורות מסתלקים הם הופכים (נ"א והופכים) פְּנִים אל המאציל אשר כוֹנֵנָן לַעֲלוֹת שֶׁם ומוֹזְרִין את אוֹזוּרֵיהֶן נֶגֶד המקבלים התוֹתוֹנִים ואז אותו הארה שְׂמאירה בתוֹתוֹנִים בַּעַת הַהִיא באה דרך אוֹזוּרֵיהֶם ומאֹזוּרֵיהֶם מקבלים התוֹתוֹנִים הארה המוכרזת להם כְּדִי וזִיוָתָם וְלֹא יוֹתֵר:

והִנֵּה האור הַנִּמְשָׁךְ דרך ירידה הוא אור ישׁר ורוֹזְמִים וְנֶקֶד אור פְּנִים. ואור הוֹזוֹר דרך עֲלִיָּה נֶקֶד אור וזוֹר ואור אוֹזוּר ודִין. והִנֵּה ב' בּוֹזִי' אלו נִמְצָאִים בְּכָל הִי ספירות. אִמֵּנָם ישׁ וזִילוֹק בִּינִיָּה בּוֹזִי' אור וזוֹר והוא זֶה כִּי הִנֵּה כאשר אור הַכֶּתֶר מסתלק ועולה והופך פְּנִיו לַמַּעֲלָה כְּנֶגֶד המאציל ואֹזוּרֵיו לַמַּטָּה כְּנֶגֶד הוֹזְכְּמָה הִנֵּה אִז הוֹזְכְּמָה מִקְבֻלָּת אור וזוֹר הַהוּא הַנִּמְשָׁךְ מִן המאציל ע"י אוֹזוּר א' לְבַד שֶׁהִיא אוֹזוּר הַכֶּתֶר. אִמֵּנָם בַּעֲלוֹת הוֹזְכְּמָה גַם הִיא אֵל המאציל וגַם הִיא תִּתְהַפֵּךְ אִז אוֹזוּרִיהָ לַמַּטָּה אֵל הִבִּינָה אִז מִקְבֻלָּת הִבִּינָה אור הוֹזוֹר הַנִּמְשָׁךְ מִהַמֵּאצִּיל דרך ב' אוֹזוּרִיִּים שֶׁהֵם אוֹזוּר הַכֶּתֶר ואֹזוּר הוֹזְכְּמָה. וְכַעַד"ז בְּכָל הַסְפִירוֹת עַד שֶׁנִּמְצָא כִּי הַמַּלְּ תִקְבַּל אור הַנִּמְשָׁךְ לֹא מִן המאציל דרך ט' אוֹזוּרִיִּים. וְכַבֵּר נִתְבַּל כִּי אור הַאֹזוּרִיִּים הֵם דִּינֵין א"כ כָּל מֵה שֶׁנִּתְרַבּוּ הַאֹזוּרִיִּים יִהְיֶה הַאֹר הַנִּמְשָׁךְ דִּין קִשָּׁה ויוֹתֵר וזֶה וְהִי זֶה וזִילוֹק א' בַּעֲנִין רִיבּוּי אוֹזוּרִיִּים אוֹ מַעוֹטָן. והִנֵּה עוֹד ישׁ וזִילוֹק אוֹזוּר בַּעֲנִין אִיכוֹת אוֹזוּרִיִּים בַּעֲצֻמָּן שֶׁאֵין כּוֹלֵן שׁוֹיֵן שֶׁאֵין אוֹזוּרִיִּים שֶׁל וְסֵד דּוּמִין לַאֹזוּרִיִּים שֶׁל גְּבוּרָה כִּי הַאֹזוּרִיִּים שֶׁל גְּבוּרָה הֵם דִּינֵין קִשָּׁים עַד מֵאֵד וְכַעַד"ז בְּכָל סְפִי בּוֹזִי'

הדנין אשר באווריהם אינם שוין זה לזה. כי ספי' הת"ת אשר מקבל האור דרך אווריים של הגבורה יהיה אור ההוא דין קשה עד מאד יותר מאשר למעלה מבנו. ונמצא כפי הוילוקים שיתהו בוור הוור ההוא הנמשך לו אם נמשך דרך אווריים רבים או מועטים או אם יהיה דרך אווריים ממותקים או קשים בערך ההוא יהיה אור הוור ההוא או דין קשה או דין רך או דין ממוצע וכיוצא בזה פרטים אוורים רבים מובנים מעצמן. והנה כל העניינים האלו היו באלו הי"ס בעולם העקודים (נ"א הטעמי' האלו היה בערך ההוא באלו בעולם העקודים) והנה כדי שגבין היטב בוזי' אור ישר ווור פנים ואוור אבאר לך למציאות זה בזו"ן ומשם תקיש אל השאר:

שער ו פרק וז

ענין אוור ופנים וויצונות ופנימיות כפי (מה שמוכרוז) הנראה מוכרוז שהכל דבר א'. והענין שבהתפשט האור להאיר למטה הוא שיש לו וזשק להשפיע תוספת (ל"ג לתועלת) נשמות ודשות בתותוננים מה שלא היה עד עתה וא"כ יהיה האור רוזמים גמורים כי לולי שהתותוננים ראויים אל הרוזמים לא היה יורד ומתפשט למטה להאיר תוס' נשמות שלא היו עד עתה ולכן נקרא אור זה אור ישר שבא ביושר מעילא לתתא כי כן דרכו ויושרו להאיר בתותוננים

ומטבע הווסד והרוזמים הוא להיות מטיבים בעולם ונקרא אור של רוזמים ג"כ לסיבה הנ"ל ונקרא אור זכר כי כן דרך הזכר להשפיע לזולתו שהיא הנקבה. ועוד כי טבע של הזכר הוא להשפיע נשמות וזדשות ממש ונקרא אור הפנים כי הוא מביט בעין יפה ובפנים מאירים אל התחתונים וע"כ הופך פניו אליהם ונקרא אור של פנימיות שהרי הנשמות מוזוג הפנימי של המוזין באים והם נשמות של הוי"ה המורים רוזמים ולא נשמות אלהים המורים דין. אמנם כשאין התחתונים ראויים האורות מסתלקים ומוזרין למעלה שאינם רוצים להאיר למטה. אמנם עכ"ז לא יחפץ המאציל ב"ה בהשוותת העולם ומאיר לתחתונים שיעור וזיות ומוזין ושפע הראוי לעצמן בלבד ולא להוציא תוס' נשמות וזדשות וכיון שהשפעת אור זה בלתי רצונו הנזה הוא ממשך אליהם אור מוויצונותו בלבד שהוא אור מספיק לזיות העולמות די הכרוזן ולא יותר ע"כ נקרא אור וויצונות ונקרא אור האזור שהוא היפך פניו בכעס עמהם בסוד דומה דודי לצבי ומאיר להם אור ההכרוז ע"ם היותו מסתלק ואינו נותן להם האור אלא בהפיכת האזוריים אל התחתונים ונקרא אור דין לסבה זו ונקרא אור וזור כי בעת וזרתו והסתלקות למעלה שלא להשפיע בהם שפע גדול אז נמשך להם אור ההכרוזי הזה. ונקרא אור נקבה לב' סבות ע"ד הנ"ל אם לפי שהוא כדרך טבע הנקבה שמקבלת ואינה משפעת ואם בסבה שאין בה כוז להוליד נשמותין כמו הזכר אלא בוזי המוזן לבד כמ"ש ותתן טרף לביתה וגו' שהם נשמות אלהים שהוא דין. גם יש עוד וזילוק אזור שאור ישר כמעט שהוא נפרד במקומו כדי לרדת ולהשפיע לתחתונים לכן הוי"ה שלהם

פשוטות ומלאים כולם הם היוו"ת באותיות נפרדות זו מזו. אמנם אור הוזור הוא רבוע כזה א' א"ל אלה"י אלה"ם שתמיד האותיות הם מוזהבים להורות שהם עולין ומוזהבים זו בזו עד שמתווכרין עם שרשם ומאצילם כי רצונם להסתלק מן התחתונים. גם יש וזילוק אור כי המוויזין של בוזי וזיה אשר בז"א הבאים מוזהבם הם הגורמים זוג זו"ן כדי להוציא נשמות ודעות והם בוזינת פנים כי הוא זכר והמוויזין דז"א מצד אימא הנקרא נשמה הם ענין אזור והם נקבה:

והנה צריך להבין מאוד אמיתות הענין פנים ואזור כי באורות יקראו התפשטות והסתלקות ונקרא יושר וזוור. ובכלים נקרא פנים ואזור דהיינו שבאור לא שייך פנים ואזור שהכל פנימית. אמנם ודאי שהוא כולל דין ורוזמים ובהיותו מתפשט ויורד למטה ונכנס במקום הראוי לו נקרא אור יושר כי הוא מאיר בבוזי הרוזמים שבו וכשהוא זוור לעלות אז מאיר במקומו בהיותו שם למעלה בבוזי דינן שבו הנקרא אור זוור ואז הכלי לא יקרא כלי דפנים כמו בהיותו מקבל אור יושר רק יקרא כלי דאזור. נמצא כי מ"ש בענין זו"ן שעומדין פכ"פ או אב"א אז הענין הוא שכשבאו המוויזין דז"א שהם בוזי וזיה לוזהבם שבו אז האור שהוא נקרא יושר שהם אלו המוויזין עצמן שהם נשמה לנשמה ואז הכלים שלהם נקרא פכ"פ. אך כל זמן שאין לו מוויזין בבוזי וזכמה שהם עיקר אור יושר שכלו ומסתלק למעלה ובהכרח שמשם מאיר בו בבוזי (נ"א אז מאיר בו) אור זוור שהם הדינן

שהוא שאר חלקי האור ז"א שמתחת מדריגת וזיה ולמטה ואז הז"א עומד אב"א ומקבל בכלי של אוזריים שלו ואז אינו יכול להזדווג. ומ"ש בזהר שהנשמה של אדה"ר יצא מזווג אב"א ר"ל שעלו זון למעלה במקום או"א ושם קבלו המוויזין אור ישר ושם וזרו כליהם בבוזי פב"פ וזדווגו. אמנם אין בהם כוח לקבל אור המוויזין בסוד התפשטות למטה במקומו שאז נקרא אור ישר כי בעמדם למטה אינן מקבלים רק אור וזור וע"כ למטה אינם רק אב"א וכשעלו אז הם פב"פ. ואמנם מה הם ב' בוזי (נ"א מה שהם בבוזי הללו) הללו בין באורות בין בכלים צ"ע מה ענינם:

ואפשר לומר שג' בוזי צלם שהם נר"ן שבמוויזין דז"א הם ג' בוזי הפנימים שהם עיבור וניקה ומוויזין וכולם פנימים כנודע כי המוויזין הם פנימים. אלא שקשה לזה אם כן לא נשאר לויצוניות רק אלו ב' בוזי שהם עיבור וניקה לבד. או אפשר לומר שבוזי הפנים הוא כשבאין לז"א מוויזין מבוזי וזיה שהוא וחכמה (נ"א בוזכמה) כנ"ל שאפי' בינה נק' אוזור בערך הזכמה שאינה יכולה להוליד נשמות ודעות אלא בוזכמה שהוא הזכר וא"כ אין בוזי פנים לז"א רק אוזר היות לו בוזי וזיה שהם מוויזין דאבא ואז יכול להוליד. וראיה לזה מענין ברכת כהנים שהם מקיפים דצלם אבא קודם ויעבור שהוא זווג ז"א ולאה ואז"כ בא הזווג דיעקב ורוזל בנפ"א ועוד ראיה גדולה מזה כי אפי' שזכרנו כי הויצוני' והאוזריים של עליון הם הפנים של תזותון ואז אינו זווג בז"א עצמו אלא ביעקב ורוזל עכ"ז יש צלם

דאבא ג"כ בברכת כהנים ונ"ל הטעם שאלו היה הזווג דז"א עצמו או היה כעין שבת שעולה בצלם דאז"א למעלה בבחינותיהן ובמקומם האמיתי אך עתה יורד הצלם למטה ואינם מוויזין גמורים כל"א ועכ"ז בערך יעקב הם גמורים ונקרא פנים ועיין בדבר זה שהרי נודע מהתיקונים שנשמות ז"א הפנימיות (נ"א הפנימים) אשר עליו (נקרא אדם) הוא שם מ"ה דאלפין והוא בזכמה כ"ז מ"ה והוא בוי' וזכמה דז"א כי וזכמה עילאה דאבא הוא ע"ב דיודי"ן גם בזה תבין ענין העלאת מ"ד ע"י שם מ"ה בז"א כנודע והענין שמו"ד שהיא (נ"א הוא) הטפה בהוצאות נשמות ודעות אינו מוריד אותה אלא ע"ש הזכר שהוא הזכמה דז"א (נ"א ע"י שם הנ"ל דמ"ה שהוא שם הזכמה בז"א) שהוא הויה שבו ואינה זו הזכמה בבחי' עיבור או יניקה רק הזכמה הנזכר בבחי' ויהיה דז"א והנה נודע כי שם ב"ן המעלה מ"ן הוא בנמיץ ושרשו דכורא משם ע"ב דיודי"ן שהוא וזכמה והוא כמנין וחסד (והנה חסד שבע"ב) יכול להעלות מ"ן לצורך זווג אבא ואמא וזה נמשך אל הז"א מאבא שהוא וזכמה לכן נקרא רווח כי הוא זכר ממש שהוא בוי' רווח שהוא ז"א:

והנה הזכיר במקום אחר בוי' ויהיה שהוא ג' מקיפי נר"ן ואפשר שהוא ג' אותיות צלם דאבא כנ"ל:

הגה"ה וזווג אב"א אינו כפשוטו רק דע פירושו כי הזווג הוא שהזכר מוליד ומוריד מ"ד והנזק' מעלה מ"ן של הברורין וכשהם עדיין אב"א

אין בה עדיין כוח לברר מ"ן ואין ביסוד (נ"א בהיסוד) שלה מ"ן להעלות וא"כ איך יהיה הזווג ולזה צריך שיהיו שניהן עולין ז"ן למקום או"א עילאין ואז היא מעלה מ"ן עצמה (נ"א עצמן) דבינה והוא מוריד מ"ד ובהיותן שם ודאי שזוזרין שניהם פב"פ (נ"א פניהם) לצורך הזווג שלהם כי א"א להזדווג אם לא פב"פ ובהיותן למטה עדיין אין להם תיקון גמור להיותן עומדין פב"פ מוזמת הקליפות שלא יתאווזו בהם הווצוניהם באוזורים כנזכר לכן עלו למעלה עד או"א ושם זוזרים פב"פ כי אין שם פחד הקליפות ואז שם מזדווגים ע"י מ"ן דבינה עצמה שלקחה היא ביסוד שלה ומעלה אותן בסוד מ"ן נמצא כי כמעט זווג זה הוא עליון ואינו נקרא על שםם רק ע"ש או"א שהרי ע"י כוח מ"ן שלהם עצמן הם מזדווגים ואז שגגמר תיקונם בבחי' פב"פ ויכולין להיות למטה במקומם פב"פ אז יש בה יכולת להעלות מ"ן וזה נקרא זווג פב"פ:

שער ז פרק א

שער השביעי שער מט' ולא מט' וכו' ה' פרקים:

כבר בארנו באורך בכ"מ כי האצילות העליון התוויל להיות עקודים
נקודים ברודים ועתה נוזזור לבאר הענין באורך ונבאר מציאות
העקודים מה ענינם:

הנה קודם מציאות העקודים לא היה האור העליון יכול להתלבש
בשום כלי כי לא היה יכולת בכלים לסובלו ושם היה האור בלתי
מתלבש בכלי עד שהגיע התפשטות האור הגדול שהוא אל בוזי
העקודים ושם נעשה מציאות כלי א' אל האור הגדול שהוא ואו
התוויל האצילות להיות בו איזה מציאות הגבלת האור מה שלא היה
יכול להיות הדבר עד עתה. אמנם תוכלה היה האור כולו של
הזלקים המגיעים לאצילות כולם נעלמים תוך כלי א' לבד ואותו
הכלי היה בו בוזי כלי של כתר העליון אוז"כ נתפשט האור יותר
למטה מבוזי הג"ל הנקרא עקודים ואו נעשית י' כלים אך כולם עדיין
בסוד בוזי כלים דכתר. פי' שידוע הוא כי כל ספי' מהי"ס היא
נכללת מי"ס ויש בכל א' בוזי כתר ואותו (נ"א אמנם) וזלק של
הכלים שנוגעים למציאת הי' כתרים של הי"ס היה בהם יכולת
להעשות בהם כלים ושם היו נגזזים כל הי"ס כולם כי שאר וזלקי
הספי' לא היו יכולים להעשות בהם כלים כי הכלים שלהם לא יכלו
לסבול האור שהוא עדיין וזה המציאות הנק' נקודים והוא מה שאנו
קורין יו"ד נקודות קודם האצ"י. ובוזי העקודי' (נ"א לי' נקודו' אצ"י
בבוזי העקודי') בראשונ' נקרא נקודה א' לבדה ואוז"כ נעשה סוד
האצ"י כמ"ש בע"ה:

ונתוּזיל לבאר מציאות העקודים מה ענינו. דע כי האור העליון אשר הוא וזלק הראוי להתלבש באצ"י. אשר יש בו כוח הי"ס אע"פ שעדיין לא זיכר היותם י אורות רק אזור גמר העקודים וכמ"ש בע"ה. אמנם ודאי שהכוח של י אורות אלו היה בהם תזולה רק לפי שלא היה האור גבול תוך הכלי לא היה זיכר עדיין מציאת היותן י. והנה כאשר רצה המאציל העליון להוציא בוזי הכלי ההוא הנקרא עקודים מה עשה המשיך האור שכלו למטה עד מציאות סיום שיעור הראוי להיות נעשה בממנו בוזי עקודים שהוא עד הטבור ואזור שהמשיכו וזר ונסתלק האור ההוא למעלה במקורו בפה ונודע הוא כי האור העליון כשהוא מתפשט וזוזר ונעלם מניזו רועם וזותם למטה בהכרוז. והנה אותו האור שהוא הרשימו הנשאר למטה כאשר נסתלק אור עליון ונעלם במקורו אז נשאר אור רשימו ההוא למטה בלתי אור עליון ההוא (הנסתלק) ואז ע"י התרוזקו בממנו אור עליון אז נעשה אותו (נ"א באותו) אור הנשאר ונתהווה בוזינת כלי כי סיבת התפשטות האור והסתלקותו אז"כ גרם להעשות מציאות כלי ולפי שכאשר האור הא' וזר ונסתלק היה מסתלק בבית אוזת וברגע א' לכן כל מציאות אור הנשאר (מהם) נעשה (רק) מציאות כלי א' והוא נקרא בוזי כלי הנקרא כתר כי עדיין האור עליון לא היה נבדל בי"ס כי עדיין לא היה זיכר היותן י"ס ומה שנקרא כתר ולא ספירה אזורת הטעם הוא כי לעולם הכתר קרוב אל המאציל:

והנה הכלי הראשון אשר האציל המאציל נקרא כתר בוודאי אך מה שהאציל אוז"כ עי"ז הכלי הנקרא כתר אז יקראו וזו"ב כו'. אך עתה עדיין כולם בסוד י' כתרם ואזור התפשטות הב' אז נעשה שאר וזלקי הספי'. סוף דבר הכלי שהאציל המאציל העליון לא יקרא אלא בוזי' כתר לבד. ונבאר עתה מציאות זה ההסתלקות של האור העליון כי הנה כאשר נעריך שמיציאות זה הכל שכולל כל האור הנה בהכרח הוא כאשר מסתלק האור ממנו יהיה בו וזלקים הראויין להביט אל האור ההוא [המסתלק מהם] ובהתרוקן מהם יתרוקן מהם הבטת פנים אל פנים כפי שיעור התרוקן. והמשל בזה כי כאשר האור מסתלק מהזולק הי' של הכלי הזה אשר יקרא אוז"כ בשם בוזינת מלכות כמו"ש הנה אותו הזולק הי' מן הכלי ההוא אשר ממנו נסתלק מהם האור ההוא שעי"כ נעשה כלי כז"ל ואז הכלי הפך פניו למטה כי כיון שנעשה עתה בוזי' כלי בהפרדו מן שורש האור שלו אין בו יכולת להסתכל בו פב"פ ואז הופך פניו אזור שנעשה בוזי' כלי ואז אינו מסתכל באור עליון שנתרוקן ממנו אלא דרך אזור. והנה גם האור העליון יקרא עתה אזור בעת ההסתלקותו ויהיה הכלי עם האור ההוא אב"א ואזורי אשר נסתלק האור ההוא ג"כ עוד שיעור וזלק א' אשר יקרא אוז"כ בוזי' היסוד ונסתלק מכולו אז גם הזולק הזה יהפוך פניו מן האור העליון כי לא יוכל לקבלו ואז גם בוזי' [כלי] ראשונה הנקרא מלכות כיון שהאור נתרוקן ממנה תוכל להפוך פניה למעלה ואז יהיה המלכות ויסוד פב"פ רק היסוד יהיה עם אור עליון אב"א. וכן כאשר יסתלק בוזי' אור של ההוד אז ההוד יהיה אב"א עם האור העליון ואז היסוד הפך פניו אל ההוד ויהיה

ההוד ויסוד פב"פ ומלכות תהיה פנים באוור פני המלכות באוור
 יסוד כי תאוות וזשק הספי להוור פניהם אל האור אך הספי
 הקרובה אל האור [אשר מסתלק ממו] לא תוכל להוור עדיין פניו
 אליו עד שיתרוק מהאור שיעור ספירה אותה. וכן כאשר יסתלק
 האור מבוזי הנצו או הנצו יהיה אב"א עם אור העליון ופב"פ עם
 ההוד ויסוד יהיה פנים באוור עם ההוד ומלכות ג"כ פנים באוור עם
 היסוד וכן עד"ז עד שתסתלק האור מכל י' וזלקי הכלי ואז יהיו כל
 הספירות פנים באוור פני תחתונה באוור עליונה אך הכתר עם
 הוזהב יהיו פב"פ כי הכתר עם האור [העליון] הם אוור באוור
 לטעם הנ"ל ובה מוכרו שכתר ווזהב יהיו פב"פ:

הרי ביארנו סוד הסתלקות ואיך נתהוו הכלים עי"ז. אמנם אע"פ
 שביארנו היות בכלי זה מציאות כלי מלכות ויסוד וכו' לא מפני זה
 יקראו י' כלים כיון שעדיין לא יש' היכר להיותן י"ס וג"כ כי האור
 נסתלק ביוזר רק הענין הוא כדמיון כלי ארוך אוזר אשר וזלקים שלו
 אינם שוים כפי התרוקנות של הוולקים ההם מקצתם אל קצתם והרי
 ביארנו מציאות האור והתפשטותו והסתלקותו והם ב' בוזי כמ"ש
 בעזרת האל ועתה יש' התפשטות והסתלקות אוזר כאשר יתבאר
 בע"ה ואז ישלימו ד' בוזי. והענין הוא שכאשר נשלם בוזי הכלי הזה
 ונעשה כלי ע"י הסתלקות האור אז כאשר יוור האור להתפשט בו
 אז ישאר בוזי אורות וכלים. אמנם כאשר נתפשט האור בכלי זה
 פעם ב' אינו מתפשט כסדר הא' אך נגלה ונעלם וז"ש בזהר מטי ולא

מטי ואלו הב' בוזי נקראו התפשטות והסתלקות (נ"א בוזי שניים יקראו הסתלקות והתפשטות) הנ"ל שבהם יושלמו הד' בוזי. והענין כי תזלה מטי האור תוך הכלי של הכתר ואז"כ מסתלק מבזו ואז"כ מטי האור בכלי של וזכמה וזוזר אז"כ להסתלק וכן עשה בכל י' כלים וזה (נ"א ואז) נקרא מטי ולא מטי הנזכר בזוהר תמיד ולעולם יש בטבע האור שהוא לבא (נ"א להביא) ולהאיר ואז"כ מסתלק כמו שיש בטבע שלהבת הנר שהיא מתנועת וכן נשאר תמיד האור שהוא להיות מול"מ בכלים האלו הנקרא עקודים כי לסבת היותן בכלי א' אין כוז בכלי הזה לסבול האור אם לא בהיותו מטי ולא מטי והרי בארצו בזה ד' בוזי שהם התפשטות הא' והסתלקותו והתפשטות הב' והסתלקותו. וגם בארצו שזה התפשטות והסתלקות הב' נקרא מטי ולא מטי ולכן נקרא הכלי שהוא עקודים לפי שהוא כלי א' והוא מקשר ועוקד י' אורות בתוכו. ובזה ג"כ נתבאר איך הכלי נקרא כלי א' לבדו והאורות נקרא י' לפי ששנסתלק האור (יש סילוק א' לעשות הכלי כנ"ל) (נ"א הסתלקות ההוא נעשה כלים כנ"ל) ואז נסתלק האור בבת אונת) ולכן הכל נקרא כלי א' לבד ולא י' כלים משא"כ באורות שבתוכם שכאשר יוזזרו להתפשט התפשטות האמיתי שהוא התפשטות הב' הזה אינו מתפשט בפעם א' בתוך הכלי כמו שנסתלק אלא נכנס ויוצא י' יציאות וי' הכנסות נכנס ויוצא י' פעמים א' בכתר וא' בזכמה וכן בכולם ולסיבה זו נקרא י' אורות אבל הכלי בבת א' נעשה ע"י הסתלקות א' שנסתלק בפעם אונת ולכן יקרא כלי א'. והנה ד' בוזי אלו הם מציאות ד' אותיות הוי"ה כי י"ו הם ב' בוזי התפשטות וה' ה'

הם ב' בוזי' הסתלקות וכבר ידעת כי שם הוי"ה אינו מתויל אלא מוזכמה ולמטה. והטעם לפי שד' בוזי' אלו לא שייכים אלא מוזכמה ולמטה אבל בכתר לא יש בו רק ב' בוזי' בלבד וכנגדן נקרא י"ה יהו"ה וז"ס כי בית ה' צור עולמים לפי שבהם התויל לציר ולברוא את העולם מתזלה שהוא סוד עקודים אשר הם סוד י"ה הוי"ה כי י"ה בכתר והוי"ה בשאר פרצופים כולם. והטעם כי הגה למטה בט"ס יש בהם ד' וזסרונות (האור אשר זה עצמו יגרום כינוי נ"א עיניו) השם באור העליון לשיוכל לקרות בשם הוי"ה לד' וזסרונות אלו אשר) ואלו הם הא' הוא התפשטות האור פ"א כי אז התויל האור להתפשט בכתר ראשון מכולם ואז כל הט' שלמטה ממנו היו וזסרים מאותו אור באופן זה כי בעת שנתהווה האור במציאות הכתר עדיין כל השאר היו וזסרים והרי זה וזסרון א' בהתפשטות הא' בט' כלים ואין וזסרון זה נוגע בכתר. גם בהתפשטות הב' יהיה וזסרון זה פ"ב בט"ס ולא בכתר הרי שיש ב' וזסרונות בט"ס ולא בכתר כי כאשר לא נאצל שום אור לא יקרא זה וזסרון אך אזור שהתויל כבר זה האור להתפשט ונתפשט בכתר תזלה אז ט"ס יקראו וזסרי האור שהוא לפי שקדם אור הכתר אליהם. אך הב' וזסרונות אזוריים (היו נוגעים) הם בין בכתר בין בט"ס והוא ב' בוזי' הסתלקות כי זה נקרא וזסרון אמייתי בין אל הט"ס ובין אל הכתר עצמו. ונבאר ענין זה מ"ש כי בוזי' אלו נקראו כי בי"ה ה' צור עולמים והענין כי ז"ס הפ' סולו לרוכב בערבות בי"ה שמו ויש לדקדק בפסוק דהול"ל י"ה שמו מאי בי"ה שמו אך הענין הוא כי כל השם כלול בי"ה וזהו בי"ה שמו כי י"ה במילואו הוא יו"ד ה"א גימטריא כ"ו שהוא הוי"ה הרי כי בי"ה

הוא שם הוי"ה ממש ושם י"ה בכתר לרמוז איך ממוזו יצא שם הוי"ה
ובו כלולין כל ד' אותיות הוי"ה:

שער ז פרק ב

אמנם מציאות מטי ולא מטי צריך לבאר היטב מה ענינו ונאמר כי
תזלה מתזיל האור לבא בכתר וכל הט' אורות כלולים בו ואז"כ
וזר להיות בוי" לא מטי (נ"א בוי" מול"מ) שוזר ויצא משם אור
המגיע אל הכתר אך הט' אורות אוזרים היו נשארם בכתר כי יש
כזו בכתר לסובלם ואז בעת אשר לא מטי בכתר האור אליו אז
ממשיך כתר אל הוזכמה פב"פ כז"ל את הט' אורות ונתנם בוזכמה
ואז הוזכמה הפכה פניה אוזר שקבלה הט' אורות ומאירה לבינה
פב"פ הארה לבדה אבל אינה נותנת לה עדיין את הוי" (נ"א את הוי")
אורות. אז"כ וזר אור הכתר להיות מטי בכתר ואז אור הוזכמה וזר
להתעלם בכתר מוזמת הושק שיש לה להתזכר עם הכתר ואז כלי
וזכמה הפך פניו אל הכתר ונתן לו את האור שלו אך אור הבינה
שהוא [שהיה] בוזכמה אינה עולה עמו בכתר מוזמת וישק הבנים
שהיא אמם. וכבר ביארנו כי אין מציאות וזרת פנים ואוזר רק
בבוז" כלים אבל באורות עצמן לא יצדק בהם פנים ואוזר רק
התפשטות והסתלקות. ואמנם אוזרי הפכו כלי של וזכמה פניו נגד

הכתר ועלה שם האור שכלו הגה או"כ וזר והפך פניו למטה גדר הבינה ונתן לה את הו" (נ"א הו") אורות. ודע כי כל נתינת אורות הוא לעולם בבו"י פב"פ. ואמנם הבינה לא הפכה פניה להאיר למטה בוזסד כי לא היה כוז בוזסד ובו"ק לקבל אור גדול כזה פב"פ רק אבא כי הלא יש כאן אור של הו"ק ועוד אור הבינה שהיא יותר גדולה מכולם יו"ד. אך תזלה כאשר לא היו עדיין אורות בבינה רק שנתנה לזכמה אז הפכה וזכמה פניה והאירה אל הבינה הארה לבד (נ"א יו"ד וזהו) פב"פ משא"כ בוזסד לפי שיש בבינה כוז לקבל האורות ההם לפי שז' אורות תזתונים היו בטלים לגבי האור שלה וגם האור שלה ודאי שתוכל לקבל והאור של הזכמה אף על פי שאור שכלו גדול מהאור שלה עכ"ז כבר ידעת כי אבא ואמא כוזדא שריין וכוזדא נפקין ויכולה היא לקבל אור הזכמה מה שאין כן בוזסד כי יש הפרש גדול בינו לאור בינה ואינו יכול לקבלו פב"פ:

ונזוזר אל הענין כי כאשר וזר להיות לא מטי בכתר הגה אז הוא מטי בוזכמה ויורד אור של זכמה בה ואז כבר הו' בנים שיש בבינה הם גדולים ואינם צריכין לאמם ואז בינה עולה לזכמה מוזמת וזשק שיש לה להדבק עמה וזה נקרא לא מטי באור הבינה ואז כלי הבינה הפכה פניה למטה ויורדין הו' אורות שבה ונתינת כולם אל זסד פב"פ. ואז"כ וזוזר להיות מטי האור בכתר ואז אור וז"ב שניהם עולין שם מוזמת וזשק שיש להם ואז נמצא שיש הרוזק גדול בין הבנים לבין אור הג"ר כי יש ביניהם ב' מרוזקים בינה וזכמה שאין

בהם (נ"א ביניהם) אור לכן אור הווסד עולה אז לבינה ונקרא לא מטי בווסד ואז הופך כלי הווסד את פניו ונותן הו' אורות למטה בגבורה. אז"כ וזר להיות לא מטי בכתר ואז הוא מטי בווסמה אז הבינה היה ראוי להיות נשאר שם בווסמה כבתולה אך מוזמת אור הווסד אשר במקומה לכן יורדת להיות שם עמו וזהו כי ופץ ווסד הוא וכבר ידעת כי בינה נקרא הו"א וכאשר ירדה הבינה במקומה אז הווסד א"צ אליה ויורד למקומה ונקרא מטי בווסד ואז עולה אור הגבורה בווסד וזה נקרא לא מטי בגבורה ואז הופכת כלי הגבורה פניה למטה ונותנת הו' אורות למטה בת"ת וזה נקרא מטי בת"ת. אז"כ וזר להיות מטי בכתר ואז לא הוי מטי בווס"ב כי ב' עולין שם ביחוד לכתר ואז הוי לא מטי בווסד כי הוא עולה למקום הבינה כאשר בתולה מפני ב' מרוזקים שביניהם כנ"ל ואז הוי מטי בגבורה ואז לא הוי מטי בת"ת כי אור הת"ת עולה בגבורה מוזמת הוושק ואז כלי הת"ת הופך פניו ונותן הו' אורות בנצו וזה נקרא מטי בנצו. אז"כ וזר להיות לא מטי בכתר ואז הוי מטי בווסמה גם בבינה הוי מטי מוזמת ווסד אשר שם כנ"ל כי ופץ ווסד הוא ואז הוי ג"כ מטי בווסד כי אז הווסד יורד למקומו ואז הוי לא מטי בגבורה כי הגבורה עולה עם הווסד ואז הוי מטי בת"ת ויורד אור בת"ת ואז הוי לא מטי בנצו כי אור הנצו עולה עם הת"ת ואז הוי מטי בהוד כי אז הופך כלי הנצו פניו ונותן הג' אורות להוד ואז ההוד הופך פניו אל היסוד ומאיר בו [נ"א בווסמה]. וכן הענין בכל הו"ק כי כאשר האורות נתנין בהם הם הופכים פניהם ומאירים למטה כי דוקא הבינה היא שלא הפכה פניה לווסד כי אין כוז בווסד לקבל אור

הבינה אך הו"ק הם בעצמם יש להם יכולת לקבל אור את האור וזכירו זה מזה כי כל הו"ק הם שוין. אוז"כ וזר להיות מטי בכתר ואז לא מטי בזו"ב כי שניהן עולין עם גם בוזסד לא מטי כי עלה לבינה והוי מטי בגבורה ואז הוי לא מטי בת"ת ואז הוי מטי בנצח ולא מטי בהוד ואז הפך ההוד פניו וזותן הב' אורות ליסוד ואז הוי מטי ביסוד ואז היסוד הפך פניו ומאיר למלכות כז"ל בכל הו"ק. אוז"כ וזר להיות לא מטי בכתר ואז הוי מטי בזו"ב וזסד ואז הוי לא מטי בגבורה ומטי בת"ת ולא מטי בנצח ומטי בהוד ולא מטי ביסוד כי עלה בהוד ואז הופך פניו וזותן אור למלכות למטה במקומה ואז הוי מטי במלכות:

והרי עתה נשלים בזוי הראשונות שהיא מציאות התפשטות והנה הגיעו כל י' אורות עד המלכות ועתה הבזוי הב' היא פשוטה כי עתה וזר להיות מטי בכתר ואז לא מטי בזו"ב ובזסד ומטי בגבורה ולא מטי בת"ת ומטי בנצח ולא מטי בהוד ומטי ביסוד ולא מטי במלכות ואז"כ וזזר כמותוילה והרי עתה כמה בזוי הא' כי לעולם וזשק אור התזותן להדבק בעליון וכאשר הוי מטי ביסוד הוי לא מטי במלכות כי אז אור המלכות עולה עם ביסוד מוזמת הוזשק וכן בכל שאר הספי' וזין מן הזסד עם הבינה כי כאשר הוי לא מטי בבינה אז הוי לא מטי בזסד מפני ב' מרוקים וכשהוא מטי בבינה אז הוי ג"כ מטי בזסד כי אין שיה אור וזסד לכל אור בינה אמנם אותו רגע לבד שיורד בינה במקומה אז מוצאת הזסד במקומה וברגע יורד הזסד

למקומו וזה ענין שהו"ק הם בפ"ע מדריגה א' ואינם יכולים להדבק בבינה שהיא מג"ר. גם ענין מטי ולא מטי בג"ר הוא בענין אזור כי כאשר הוא מטי בכתר אז עולין שניהן וזו"ב למעלה בכתר. ולטעם זה נקרא ג"ר וחשובים מאוד וכשלא מטי בכתר אז הוי מטי בוזכמה ומהראוי שתשאר שם הבינה ותהיה לא מטי בבינה רק משום כי וזפץ וחסד הוא כז"ל הוי מטי גם כן בבינה. גם דע כי שיעור הזמן אשר לא מטי האור בספי' הוא רגע אחד לבד וז"ס כי רגע באפו כי הסתלקות האור שהוא לא מטי היתה מוזמנת זעם ואף מוזמנת התזותנים שאין בהם כוז אך המשיך בוזינת מטי שהוא וזרת האור למטה להזיות העולמות אין בהם שיעור כי כפי מעשה תזותנים כך יהיה וזהו וזיים ברצונו כפי הרצון שיהיה אז ר"ל כפי מעשה בני אדם כך ימשך זמן הזיים ההם. ואמנם לעיל ביארנו כי הסתלקות הא' של האורות היתה כדי לעשות כלי והנה כאשר וזרו האורות לבא פ"ב בהתפשטות ב' הנה היו וזורים הכלים להתבטל כעת הראשון לכן הוצרך שישאר אור הראשון שבכולם שהוא אור הכתר למעלה ולא יכנס בכלים אלו ולא באו רק ט' אורות לבדם על הסדר זה אור הזכמה בכלי של הכתר ואור בינה בכלי של הזכמה וכן עד"ז עד שצמצא שאור מלכות זכנס בכלי יסוד ועתה אזור שלא וזר בכלי אותו אור הראשון הנזע אליו אשר תזלה נסתלק ממנו אלא הגיע לו אור אזור וזלתו קטן ממנו ע"כ נשארו הכלים בבוזי כלים ולא וזרו להיות אורות כבראשונה. והנה כאשר התזילו האורות לכנס בכלים אז זכנסו הט' אורות בכתר וזה נקרא מטי בכתר כז"ל ואזור כך נסתלק אור המגיע לכתר שהוא אור הזכמה וזה נקרא לא מטי

כנ"ל ואין להאריך בזה כי כבר הארכנו לעיל בוזי' מט' ולא מט' די ספוקו. ואמנם טעם למה עתה נכנסו כל הט' אורות יוחד בכלי הכתר משא"כ בהתפשטות א' כי נכנסו א' לא' כנ"ל שנכנס אור המלכות בכלי של כתר ואז"כ נדוזה אור הזה למטה במקום הוזכמה ואז"כ נכנס אור היסוד בכתר וכעד"ז עד שנכנסו כל י' אורות כשיעור הי' כלים הטעם הוא מובן עם הנ"ל כי מתחלה שיהיה אור הכתר עמהם וגם כולם היו מאירים מצדו לכן לא היה כוז בשום כלי מהם לקבל בתוכו רק אור א' לבד אבל עתה שאור הכתר אינו נכנס עתה תוך הכלי והוא נשאר למעלה והופך אוזוריו למטה כמ"ש בע"ה לכן עתה יש כוז ליכנס כל האורות ביוחד תוך כלי א' כי כל הט' אורות הנכנסים עתה בכתר הם קטנים מן אור הכתר הראשון ויש כוז לקבלם וכן כשנכנסו כל הוז' אורות בתוך כלי של וזכמה יש בה כוז לקבלם כי כולם קטנים מאור הוזכמה (נ"א הראשונה) ועד"ז בכולם:

שער ז פרק ג

והנה דע כי הלא קודם בוזי' העקודים אלו יש למעלה מהם שרשי' אלו הי' כתר וזכמה בינה כו' עד המלכות ולמטה משורש מלכות זו שם הוא התחלת אור הכתר הנ"ל פניו למעלה נגד השורש שלו ואוזוריו למטה נגד כלי הכתר של בוזי' העקודים. והנה כל הוזיות

הצריך אל העקודים האלו כולם נמשכין אליהם מהשרשים אלו העליונים ועוברים דרך אור הכתר הג'ל וכ"ו בוזי וזיות לבד אך לא בוזי שפע ממש רק כאשר יהיה אור הכתר לא מטי בכלי שלו כי אז יעלו ויקבלו שפע גדול משרשיהם כמ"ש בע"ה:

ונוזזור אל הענין כי הלא ביארנו לעיל כי כאשר האור מטי בכתר אז ניתנין ט' אורות בכלי של כתר וכשנוזזור להיות לא מטי אז ניתנין וז' אורות אל הוזהמה וגם הוזהמה הופכת פניה למטה לבינה ומאירה בה אך אינה נותנת אל הבינה עד היות פ"ב מטי בכתר. וצריך להבין א"כ מה ענין הפיכת פב"פ אלו להאיר אל הבינה כיון שעדיין אינו נותן הו' אורות בה. והענין כי הלא צריך שתבין כי אזור שבארנו שבאים עתה האורות מוזהמים נמצא כי אור הוזהמה ניתן בכתר ואור הבינה ניתן בוזהמה ואור הוזהמה ניתן בבינה א"כ קשה כי העולמות נהפכו כי במקום דכורא נכנס הנוקבא ובמקום הנוקבא נכנס דכורא. והענין הוא כי ראוי שתדע שכאשר היה הסתלקות הא' לעשות כלי לא היה הוזהמה נעשה כלי ונזמר להקרא כלי עד התרוזק ממונו האור ג' מקומות פי' כי האור היה מתוהל להסתלק מוזהמה אשר אוז"כ יקרא מלכות ואז היה מתוהל להתושר ואזור שהיה מסתלק האור מן הכלי אשר אוז"כ יקרא בשם כלי יסוד אז היה הוזהמה הראשון מוזהמה יותר עד שנמצא שכאשר היה האור הנוגע אל המלכות רוזק ממונו ג' מקומות שלימות שהוא כאשר נתעלה בוזהמה אל הת"ת אז נזמר הכלי דמלכות להעשות כלי

כי כל פוזות מג' כלבוד דמי עד ש'נמצא כי בהתרוזק אור הוסד אל
 (נ"ל על) הכתר שהם ג' מרוזקים אז נגמר הכלי של וסד לעשות כלי
 של וסד נמצא כי הכוז"ב (נ"א הוז"ב) עדיין לא נעשו כלים לפי
 ש'עדיין לא נתרזק האור מהם ג' מדריגות שלמות וכל פוזות מג'
 כלבוד דמי ולא היה עדיין נעשה כלי גמור בכל א' מאלו הג"ר. אך
 עכ"ז בודאי שיותר יקרא וזלק בינה כלי גמור מב' הראשונים לפי
 שכבר הם ג' רוזקים במנו אל האור שנסתלק והוא למעלה מן
 הכתר נמצא שיש הפרש בין בינה אל הוזכמה והכתר כמ"ש בע"ה.
 וזה יתורץ קושיא א' והוא שהרי בעת הסתלקות אורות לעשות
 מציאות כלי היה אור הכתר מאיר בהם ואיך היו יכולים להעשות
 כלים ועתה בעת התפשטות האור אשר לא היה אור הכתר מתפשט
 בהם כנ"ל איך היו נקראו אורות. אך התשובה הוא כי לא נגמר
 לעשות כלי עד התרוזק האור במנו ג' בוזי גמורות אך כאשר יכנס
 בתוכם ממש אע"פ שאין אור הכתר נכנס בהם עכ"ז האור שבתוכם
 נקרא אור. וקושיא הג"ל שהקשינו תצדק היטב בג"ר אשר עדיין אור
 הכתר קרוב אליהם איך הם נעשים כלים ואז"כ בעת שיוזזר האור
 ליכנס איך נקרא אורות ואדרבה אור שלהם מועט יותר מבתוולה
 כי באים אלו אורות וזרים מן אור הכתר. אשר היה מאיר בעת
 הסתלקות אך הענין כי לעולם סוד הסתלקות עושה כלי בהפיכתן
 פנים מהכלי והנה כאשר וזזרו האורות ליכנס נכנס אור הוזכמה
 בכתר ואז אור הכתר שבתוכו שנשאר בעת הסתלקות כנ"ל כי אין
 הכלי נגמר עד התרוזק במנו האור ג' מדריגות וזה לא שייך בג"ר
 כנ"ל אז נכנס אור הכתר שנשאר שם תוך אור הוזכמה הנכנס עתה

ומתלבשת בתוכה ונעשית נשמה אליה לפי שהוא אור הכתר ונעשה
 דכורא והזכמה שסביבותיה נעשית נוקבא ואז אור המובחר יותר
 מתלבש תוך הזכמה ומה שהושך מעט מוזמת ריחוק האורות
 משם זה ישאר בוזי כלי לב' טעמים א' מוזמת התרוזקות אור משם
 וגרם לו גרמת וזשך ועוד כי אפי' המובחר ממנו מסתלק ומתלבש
 תוך אור הזכמה הנכנס שם ואז נגמר (נ"א נגרע) אור הראשון
 הנשאר מן הכתר ונעשית כלי לכתר כי אור הזכמה מפסיק ביניהן
 באופן כי אדרבה ביאת האורות בהתפשטותן עתה הוא הגורם בג"ר
 אלו להעשות כלי ולא נעשו כלים בעת הסתלקותם כנ"ל. ועוד טעם
 א' כי הלא כאשר אור בוזי הכתר נשאר למעלה כנ"ל כי מעולם לא
 נכנס עוד תוך הכלים אלו רק נשאר בסוף ה' שרשים של האורות
 למעלה והפך אוזוריו למטה לכן האורות עתה הם מועטים יותר
 מבתולה ואפי' בעת הסתלקות וכעד"ו בכלי הב' של זכמה שזכנס
 בתוכו אור הבינה ואז אור הזכמה מתלבש בתוכו והאור הנשאר
 נזשך ונעשה כלי מוזמת התרוזקו אע"פ שאינו הרוזק גמור והרי עתה
 יש זכר ונקבה ביוזד בכתר וזכר ונקבה בזכמה. נמצא כי מעולם
 כתר וזכמה אינם מתבטלים ממציאותם להעשות מזכרים נקבות כי
 הרי האורות שלהם עצמן נשארים במקומן אע"פ שאינם גמורים כמו
 מתולה ואדרבא שאר האורות שבאו עתה נוספים עליהם ונעשים
 נקבות עליהם (נ"א אליהם) וכן הענין ג"כ בבינה רק שיש בה הפרש
 והוא שנשאר בה אור הבינה מועט בעת הסתלקות כנ"ל ועתה נכנס
 בה אור הוחד והנה וחד בן הבינה כזודע ולא יתכן שיהיה הוא
 הזכר ואור הבינה עצמה נקבה אליו ואם נאמר שאור הבינה יהיה

זכר ואור הוֹסֵד יהיה נִקְבָּה גַם זֶה לֹא יִתְכַן וּלְזֶה צָרִיךְ אוֹתוֹ הַפִּיכָת
 פב"פ שְׂבִיארָנוּ לְמַעַלָּה שֶׁהוֹפְכָת וּזְכֻמָּה פְּנִיָּה לְמַטָּה בַּעַת שְׁנִיתָנִין
 אֲלִיָּה (נ"א קוֹדֵם שְׁנִיתָנִין) הוּא אִירוֹת וְאִזְ מוֹדוּגִים שֶׁם בְּמִקְוֵם זֶכֶר
 וְנִקְבָּה שֶׁל וּזְכֻמָּה וּמוֹצִיאִין ע"י זְוּגִם אִירוֹת אֲוֹד הַנִּקְרָא יו"ד וְאִזְ נִיתָן
 לְמַטָּה בַּהַפִּיכָת פְּנִיָּהם לְבִינָה וְאִזְ אוֹתוֹ הַיּו"ד מִתְלַבֵּשׁ תוֹךְ אִירוֹת
 הַבִּינָה ע"ד (נ"א בְּדֶרֶךְ) הָאוֹרוֹת וְנַעֲשֶׂה הִי זֶכֶר וְהַבִּינָה נִקְבָּא וְאִזְ כֹּ
 כְּאִשֶּׁר נִתְּנוּ הוּא אִירוֹת בְּכָלִי שֶׁל בִּינָה אִזְ נִיתָן בַּה אִירוֹת שֶׁל הוֹסֵד
 וְנִשְׁאָר בַּה אִירוֹת הוֹסֵד תְּמִיד בְּבוֹזִי מ"ן (בס"א כִּמֵּן בְּצִנְצָנָת) וְאִע"פ

שְׁאִיר זֶה שֶׁל הַבִּינָה הוּא מִן הָאוֹרוֹת הָרִאשׁוֹנִים שֶׁנִּשְׁאָרוּ שֶׁם וְזוֹ
 הַיּו"ד שֶׁבָּא לְתוֹכָהּ מוֹוֹג דְּזוֹן שֶׁבְּתוֹךְ הוֹזְכֻמָּה הוּא מוֹוֹדֵשׁ וְא"כ אִיךְ
 תַּעֲשֶׂה הַבִּינָה שֶׁהִיא הַשּׁוֹרֵשׁ נִקְבָּה אֵל זֶה אִירוֹת הַמוֹוֹדֵשׁ שֶׁהוּא
 מוֹזְכֻמָּה. וְהַתְּשׁוּבָה הוּא שֶׁכֹּכֵר בְּאִירוֹת שִׁזָּה הָאִירוֹת שֶׁל הַבִּינָה אִינוּ
 אִירוֹת גְּדוֹל אֲוִיר שִׁישׁ ג' מְרוֹזְקִים בִּינָה וּבִין הָאִירוֹת כִּנ"ל אִע"פ שְׂאִינִם ג'
 מְרוֹזְקִים גְּמוֹרִים מִשְׁא"כ בּוֹזְכֻמָּה שֶׁלְּמַעַלָּה וְעוֹד כִּי אִירוֹת הַבִּינָה הֵן
 נִשְׁאָרָה כֵּאֵן בַּעַת הַסְתַּלְקוֹת אִשֶּׁר לֹא הִיתָה כּוֹנֵנָתוֹ לְהֵאִיר אִךְ
 הַנִּקְבָּא (נ"א אִשֶּׁר נִשְׁאָרָה כֵּאֵן בַּעַת הַסְתַּלְקוֹת לֹא הִיתָה כּוֹנֵנָתָהּ
 לְהֵאִיר רַק הַנִּקְבָּא) הַעֲלִינָה שֶׁבּוֹזְכֻמָּה בָּאתָה בַּעַת הַתְּפִשְׁטוֹת
 שֶׁכּוֹנֵנָתוֹ לְהֵאִיר. לִכֵּן הֵבִין הַיּוֹצֵאת מִבֵּין שְׁנִיָּהֵן יִכּוֹל לְהִיּוֹת יוֹתֵר פְּנִימִי
 מִבִּינָה זֹאת מִכ"ש מִן הוֹסֵד שֶׁבָּא עֲתָה אִע"פ שֶׁבָּא גַם הוּא מִבוֹזִי
 שֶׁל הַתְּפִשְׁטוֹת אֲבָל עַכ"ו הִנֵּה הוּא ג' מְדַרְיָגוֹת לְמַטָּה מִהוֹזְכֻמָּה.
 כֻּלָּל הַדְּבָרִים כִּי בִכ"ע יֵשׁ שֶׁם י"ה שֶׁהוּא זו"ן כֹּתֵר וּזְכֻמָּה וּבוֹזְכֻמָּה

יש ז' וז' וזהו שם י"ה אור וזהו וז' ובינה שם י"ה אור שהוא ז' וז' והוא הוזהב (ז"א י' מן וזכמה) המתוודעת מן הזווג העליון שבז' וז' שבזכמה י' ובינה היא נקבה אליו והיא אות ה' הרי שם י"ה ג"כ בכאן ועוד יש בה אור הוזהב שהוא בוינת בן גם כל א' מאלו ג"ר נקרא אות יו"ד במילוי כי הכתר יש בה ז' וז' והכלי עצמו הוא ד' של היו"ד גם וזכמה יש בה יו"ד שהוא יו"ז וז' והד' הוא הכלי אך הבינה נק' יו"ד בבחי' ג' אורו' שבת וסדרן יד' והם וזכמה. בינה. וזכמה. אך הכלי אינו זכר עתה גם טעם אור למה טפת י' מזווג וזכמה הוא בעלה של בינה הזו התוודעה לפי שכשמוזדווג ז' וז' שבזכמה אינן מוציאים טפת ההיא מעצמותה רק מלמעלה שהוא מן הכתר לכן גדול כוון מאור בינה התוודעה:

שער ז' פרק ד'

אמנם בשאר ספי' לא היה בהם שום מציאות ז' וז' כי כולם זכרים וגם שהם כלים גמורים ואין בהם אור רק אותו שנכנס מוזהב נמצא אור הגבורה נכנס בזהב וכד' עוד שנמצא כי אור המלכות בכלי של יסוד. ובכאן יש קושיא ראשונה ג"כ איך יעשה מוזכר נקבה אך דע שלכן הוצרכו ז' וז' שבבינה להזדווג להוציא ה' אור דוגמתה ונחלק לב' שהם ד' וז' ואות ו' נכנסה בכלי יסוד בסוד זכר של מל' אשר שם

כי יותר גבוה כמות מדרגות הוא אות ו' זו מן אור המלכות שביסוד
 לכן הם זו"ן ואז"כ אות ד' ירדה במלכות והשלימה שם במקומה
 הרי כי בד' בוזי יש בהם זו"ן והם כוז"ב יסוד והוא לטעם קושיא
 הג"ל שיש באלו הד' משא"כ בשאר. ועתה צריכין אנו לבאר מציאות
 לא מטי בכתר מה ענינו והענין כי אור שבארנו שיש בכלי של כתר
 זו"ן והם כתר וזכמה ואלו צריכין לעלות אל שורשם לינק משם.
 ואמנם וזשק הזה שיש להם ליקוז אור מן השורש שלהם הוא הגורם
 להם לעלות שהרי כל הי' שרשים כולם פניהם למטה להאיר
 בעקודים הללו ואמנם אור שעולין ויונקים משם אז אותו הכתר
 דעקודים הנשאר בסוף השרשים הוא הופך אוזוריו להם ואז אינם
 יכולים עוד לינק ולכן יוזרין ויורדין ונכנסין בכלים שלהם כמ"ש
 בע"ה. והענין כי הגה כל השרשים העליונים הופכין פניהם למטה
 להשפיע אור בסוד וזיות לבד שלהם ולא לצורך זווג. אמנם גם
 שורש הכ"ע יש לו וזשק להשפיע למטה כי לעולם השרשים רצונם
 להאיר בענפים אך סיבת הדבר הוא היות אור הכתר בסוף אותן
 השרשים כולן הופך אוזוריו למטה ואז כראות השורש העליון בכ"ע
 כי אור הניתן שם אינו משפיע למטה אז הוא אוסף וזלקו למעלה
 כמ"ש הצדיק אבד כי כאשר אינו מזדווג עם המלכות גם הוא
 מפסיד כי אין נותנין לו או"א רק כאשר ישפיע למטה וכעד"ז בכאן
 (כי) כאשר הכתר אינו משפיע למטה אז גם השורש של כתר עליון
 אוסף וזלקו ולא ברצונו כי רצונו להשפיע רק בשביל וחסרון
 התזתונים שאינן יכולין לקבל. וגם טעם הדבר שאם ימשך האור
 שהוא תמיד הגה יוזרו הכלים אל בוזי אורות כבתוזה ויתבטלו

כבתולה אבל עתה שאין אור נמשך בכלים רק אזור עליית אור הכלים למעלה לינק ובוה אין הכלים בטלים והנה אזור שניקו אלו האורות למעלה אז וזור הכתר הוא להפוך פניו למעלה ואז יורדין למטה בע"כ כי אין להם מה לינק. ועוד ט"א לפי שגם אלו האורות יש להם וזשק לוזור אל הכלים דוגמת הנשמה כשיוצאת מן הגוף לכן אזור יניקתן וזורין לירד ואז אין אותו כתר דעקודים שבסוף השרשים יונק מן השורש של כתר עליון של השרשים רק וזיות לבד הצריך לו ולא יותר:

ונבאר עתה מציאות עליית זו ונאמר כי הלא כאשר לא מטי בכתר הוא לפי שעולין זו"ן של הכתר למעלה במקום זה הכתר שבסוף השרשים העליונים ואינם יכולין להיות שם ביוזד כי הוא גדול מהם ולכן הם נשארים במקומו והוא עולה במקום השורש של המלכות ואז גם השורש של המלכות עולה בשורש של היסוד ושם נשארים שניהם בסוד היסוד שהוא זו"ן ואז שורש כתר עליון משפיע למטה אזור שכבר יש הכנה לתזתונים לקבל ואז הנקבא של הכתר נכללת בזכר. ופירוש הענין כי הנה יש כמה כללות א' כאשר יהיו ב' אורות בב' כלים כל א' בפ"ע ואז"כ כאשר יכנסו ב' האורות בכלי א' זה יקרא כללות שנכלל זה בזה בכלי א' ועוד יש מציאות אזור והוא בהיות בוזי' ב' אורות (אלו) זו"ן (י"ל בב' כלים) שאז אירע להם מ"ש בפ' תרומה דקמ"ז כי אז יש בהם סוד אהבה פי' כי נכלל הארת זכר בנקבה ושניהם בכלי א' וכן וזור הארת נוקבא להכלל בכלי של

הזכר הרי הם ד' אורות ב' בכל כלי כלולים זב"ז והם סוד ד' אותיות של אהב"ה. ועוד יש מין כללות אזור והוא זה המציאות שאנו בו שהם ב' אורות בלתי כלים שהם זו"ן של הכתר שעלו למעלה ואינם בכלי כי כללותם אז יהיה בבחי' שיקבל הארה זו מזה וזהו כללות שלהם. והנה עתה הנקבא נכללת בדכורא כי להיות שהנקבא הוא אור של הזכמה כנ"ל והזכר הוא אור של הכתר שנשאר בכלי א"כ הזכר הוא שמקבל עתה מן השורש שלו שהוא שורש הכתר וזה נמשך לו ע"י שמוזכך אותו הכתר שנשאר למעלה בסוף השרשים וע"י הארה העליונה של שורש הכתר הוא מוזכך מאד ואז מאיר אור רב בזה הזכר של הכתר ואז נכללת הנקבה בזכר ומקבל הארה ממנו עד שנמצאים עתה ג' בחי' אלו (הם) שוים בהארתן והם זו"ן של כלי הכתר ואותו הכתר שעליהם ואזור שהן שוין יקבלו האור שלהם מצד שורש כתר עליון ואז צריך שהנקבא של הכתר תקבל גם היא משורש עליון שלה שהוא וזכמה עליונה לכן השורש של הזכמה העליונה יורדת בבינה ובינה בוחסד כו' עד שיורד יסוד במלכות ואז אותו הכתר שעלה במקום שורש המלכות יורד במקומו כי אינו יכול להיות שם כי אין לו דמיון עם שורש המלכות וגם הוא ענף והמלכות הוא שורש לכן הוא גרוע ממנה אע"פ שהוא מקבל מן הכתר אמנם יורד במקומו ושם יוכל להיות ביוזד עם זו"ן שהיה במקומו כי אז שלשתן שוין אזור שכולן שוין בקבלתן משורש הכתר עליון ואז נמשך הארת שורש וזכמה למטה ואז הזכר נכלל בנזק' שהנקבא מקבלת תזלה לפי שהוא נשתווה במעלה עם הזכר כי שניהן שוין וקבלו משורש הכתר עליון ולפי שעתה מקבלים

משורש' וחכמה' לכן הנזק' מקבלת תזולה מכל הג' שבכאן והן מקבלין ממנה ונכללין בה בסוד אשת וזיל עטרת בעלה. אמנם טעם ירידת שורש' וחכמה' למטה במקום שורש' הבינה וכו' הוא לכמה טעמים הא' הוא לפי שכשהיא קרובה לשורש' כתר אינה יכולה להאיר ואורה מתבטל באור הנמשך מן הכתר. ועוד כי צריכה היא להתקרב למטה כדי שתוכל הנזקבא שבכתר לקבל תזולה ממנו כנ"ל וזהו גורם קריבת השורש' אליה מדריגה א' יותר מקורבת הזכר שבכתר אל שורשו. ועוד כי בארצו כי לעולם השרשים אינם נמצעים מלהשפיע למטה בהיות התזוזות רוצים לקבל לכן שורש' הכתר אינו נמצע מלהשפיע למטה כל זמן היותו זו"ן וזו"ן מן הכלי שלהם וא"כ אין הזכמה יכולה להשפיע ולכן כאשר תתרוזק הזכמה ותדל למטה במקום הבינה אז ישאר המקום שלה פנוי ואז בעוד שהשפע הנשפע משורש' הכתר ממלא אותו מקום הזולל הפנוי אז הזכמה היא משפעת למטה נמצא כי אז גם אם הכתר משפיע אינו מבטל הארת הזכמה. ואמנם ירידת הזכמה למטה לא תפסיד הארתה בהתרוזק מן המאציל מדריגה א' כנ"ל הוא מזה הטעם אחר היות הכתר עליון ממלא אותו מקום הזולל כי בשלמא אם היה נשאר שם מקום פנוי וזולל היה נפסק האור מן המאציל לזכמה ואדרבא היתה מפסדת הזכמה ויותר טוב היה להשאר במקומה אמנם עתה שאור הכתר ממלא מקום הזולל ההוא יש דרך ומעבר אל האור המאציל להשפיע בשורש' הזכמה ואינה מפסדת כלל. והנה אחר שקבלו זו"ן מן השורש' הזכמה ג"כ אז אינן צריכין לינק עוד ואז ירדין זו"ן בכלי שלהם ואז שורש' הזכמה נתעלה (נ"א נתגלה) במקומה וגם שורש'

הכתר אוסף וזלק אור אליו ואותו הכתר שבסוף השרשים אינו מקבל רק וזיות הצריך לו לבד ועתה נקרא בוי' מטי בכתר אל הכלי כי וזר האור בכלי ש'לו אמנם שורש' כתר עליון נקרא לא מטי למטה בעקודים. הרי העלינו מכל זה שהאור שבכלי ראשון נק' כתר ואין בו רק אור הוזכמה כי אור הכתר נשאר למעלה בסוף השרשים וז"ס כולם בוזכמה כו':

שער ז פרק ה

ועתה אזור שהוא מטי בכתר צריכין אנו לבאר מציאות לא מטי בוזכמה ובינה נודע כי כל האורות שבזו"ב הם עולין בכתר בהיות הזו"ן שבכתר במקומה כז"ל (נ"א במקום הז"ל) הנה כבר ביארנו שיש' ה' אורות בב' כלים כי בכלים ש'ל וזכמה יש' זו"ן ובכלי ש'ל בינה יש' זו"ן וב"ן [עם וחסד הז"ל] ועליית אלו תלוי במעשה התחתונים לפעמים יעלו כל ה' אורות ופעמים לא יעלו כי אם ד' אור הוהסד שהוא ב"ן נשאר למטה בכלי ש'ל בינה והנה ביארנו למעלה כי יש' זו"ן בכל א' מאלו הג"ר ונקרא י"ה י' בזכר ה' בנזקבא ודע כי כל אלו ה' אורות כשעולין בכתר לפעמים נכללין בנזקבא ולפעמים בדכורא ולפעמים קצתם בנזקבא וקצתם בדכורא ודע כי לעולם כשאין עולין אלא ד' אורות אינם נכללין רק בנזקבא:

ונבאר עתה וזלוקה זו ונאמר כי קודם שייעלו אלו האורות למעלה
 להכלל בכתר אז שם י"ה שבכתר הוא פשוט ואינו במילוי אך
 בעליית אלו האורות למעלה אז יהיה בהם מילוי והנה ג' מלואים הם
 או ביו"ד או בהת"ן או באלפי"ן והנה כשאין עולים רק ד' אורות הם
 כולם נכללין בנזק' שהיא ה' של שם י"ה שבכתר ואז מילוי אותו ה'
 הוא ביו"ד כזה ה"י. והענין כי ד' אורות כשעולים בנזקבא הנה ג'
 תתאין בטלין בראשון כי לעולם אור הוזכמה הוא המבטל את
 האורות ואז שלשתן מתבטלין באות י' שהוא הוזכמה לכן מילוי ה' זו
 היא ב' אך דע כי כאשר זו"ן שבכתר עולין (נ"א עליון) למעלה
 בשרשיהן שהוא סוד לא מטי הנה ט"ס שבכל א' מהם ההעולין
 ונשארים למטה במקומם ב' מלכיות מלכות הזכר ומל' הנקבה בב'
 כלים הנקרא י"ה כנ"ל בהיותן פשוטים בלי מילוי. ואמנם דע כי אז
 ב' מלכים אלו שוין כי אע"פ שהזכר הוא גדול מהנזקבא עכ"ז עתה
 הם שוין לפי שבזוי' אור הזכר הוא בסוד הסתלקות כנ"ל כי כאשר
 רצו להסתלק אותן האורות כדי לעשות כלי אז נשארו אותן אורות
 בכוז"ב כנ"ל ר"ל הרשימות נמצא כי אור הזכר של הכתר הוא בסוד
 הסתלקות ואור הנזק' שבכתר הוא בסוד הפנים כנודע לכן אור
 הזכר ואור הנקבה הם שוין בפעם הזאת. ועוד שלפי שהזכר הנזון
 את עצמו מבזוז' תחת השרשים לכן תאוות של הזכר שבכתר הוא
 גדול לזוזור ולעלות משא"כ בנזקבא ולכן כמעט שכל אור הזכר
 עולה למעלה ולא נשאר רק מיעוט מהאור אך הנזקבא שאין לה
 למעלה שורש כנודע כמו הזכר שבכתר לכן אין לה כ"כ תאוה

ווישק לעלות ונשאר האור הרבה ממנה בכלי שלה לכן יוכלו להיות שוין אז ב' המלכות ביוזד זכר ונקבה אך כאשר וזורין הזו"ן לבא אז בא הזכר בכל אורו וגם כי הוא לוקח אור גדול משורש הכתר שלמעלה ממנו ואז כשזורין אין יכולת בנקבא לקבל אור הזכר כולו רק מסוד ו"ק לבד:

והנה כדי שיתבאר לך זה צריך לדעת הקדמה א'. והוא כי יש ויחלק בין פעם א' בעת אצילות לזמן שאזריו כי בפעם א' שבכולם שהוא כאשר נשאר אור הזכר של הכתר בעת הסתלקות הא' ואז"כ בהתפשטות ב' כשנכנס הוזהב בכלי הכתר אז לא נכנס בכלי של הזכר רק נכנס בכלי הנקבא עצמה שהוא בסוד ה' של י"ה והיה זו"ג בב' כלים אך בהסתלקות ב' אשר היו עולין זו"ן שניהם למעלה ואז נשתנו שניהן יוזד וקבלו כולם ביוזד הארה מן כתר עליון ולכן כאשר באים וזורין בכלים שלהם אז נכנסין שניהן בכלי של הזכר והמלכות של הנקבא נשאר (נ"א אשר) בכלי של הה' שלה כנ"ל. וכן הענין תמיד אחר הפעם הראשון כי לעולם הזו"ן נשארים בכלי הזכר ושם מוזהבים ביוזד נמצא כי היו"ד שהוא הכלי (נ"א בכלי) של הזכר שם היו שניהן זו"ן ואז כאשר הם מוזהבים אין הנקבא סובלת אור הזכר רק מן הו"ק שלו ומוזהב זו"ן אלו אשר נכללו באות י' פשוטה אז יוצא מהם דוגמתן ב' בנים זו"ן והם סוד ו"ד מילוי יו"ד. והענין הוא לפי שהזכר אינו מוזהב בנקבא רק בסוד ו"ק שלו לבד לכן גם הבן שלו הוא צורת ו' ג"כ אמנם הנקבא היא צורת ד' לפי

עֵשֶׂה לָהּ כָּל הַי' כָּלִים רַק עֲהָאוּר ו"ק שְׁלֵה בְטָלִים בְּד' רֵאשׁוֹנִים
 שְׁלֵה לִכֵּן נִקְרָא ד' הָרִי בִּמְלֹי יו"ד עֲהָוָא ו"ד וְכָל זֶה נִקְרָא יו"ד עֲהָם
 ו"ן (נ"א עֲהָוָא דְּו"ן) וְאוּז"כ הוּא אוֹת ה' עַל י"ה עֲהָוָא הַכִּלִּי עַל
 הַנִּזְקָבָא וְשֵׁם נִשְׁאֲרָת הַמַּלְכוּת עַל הַנִּזְקָבָא כַּנ"ל. וְהִנֵּה כֹאשֶׁר עוֹלִין
 הָד' אִוְרוֹת הַתְּזוּזוֹנִים בְּאוֹת ה' זוּ אִזְּ הִיא מִתְּמַלְאֵת בְּאוֹת י' וְנַעֲשִׂית
 ה"י כַּנֵּז"ל אֲמֵנָם צִוְּרָת ה' זוּ כֹּזֶה ו"ד לְפִיכֶךְ הוּא עֲשֶׂרָה:

(לֹא נִמְצָא יוֹתֵר מִכֵּאן וְאִילֶךְ גַּם בְּע"וֹז לֹא יֵשׁ יוֹתֵר):

נִשְׁלֵם הִיכַל רֵאשׁוֹן:

שְׁעַר וַז פֶּרֶק א ב מ"ת

הִיכַל שְׁנִי. הִיכַל זֶה הוּא הַנִּקְרָא הִיכַל נְקוּדִים וְבוּ ד' שְׁעָרִים:

הַשְּׁעַר הָרֵאשׁוֹן שְׁעַר דְּרוּשֵׁי נְקוּדוֹת וְבוּ ו' פֶּרָקִים:

ונבאר עתה עולם הנקודים והם בוזי אורות היוצאין דרך נקבי עינים
 דא"ק. והנה כבר ביארנו לעיל כי ד' בוזי יש' והם ד' הויות ע"ב ס"ג
 מ"ה ב"ן ובכל בוזי מהם יש' טנת"א והנה המוויזין של א"ק הם הוי"ה
 דע"ב. ומן בוזי האזנים ולמטה עד תשולם כל סיום א"ק הוא בוזי
 ס"ג עד סיום הרגלים שלו. אמנם ענין זה היה בתחלה קודם מיתת
 מלכים בעולם הנקודים ואז"כ היה בוזי מ"ה וב"ן ממקום טיבור
 שלו עד למטה בסיום הרגלים כמ"ש בע"ה. והנה כבר ביארנו כי
 בשם ס"ג יש' טנת"א והטעמים נזלקים לג' וזלקות שהם אז"פ.
 ואמנם הנקודות הם בוזי אורות הנמשכים מן העינים שלו והענין הוא
 כי הנה ההכל היוצא מנקבי אזנים הוא הכל מועט כי אם יניז אדם
 אצבע על נקב האזן ויסתום אותו בוזוזק ירגיש קול הברה בתוכו וזה
 מוזמות תנועת ההכל שבתוכו שרוצה לצאת לזוזין ואינו יכול אמנם
 בהסיר האצבע אינו נרגש. והנה מן ההכל הזה יצאו י"ס מבויזנת
 האזנים כמבואר למעלה. ואז"כ בוזוטם יש' הכל יותר מורגש ויצאו
 בוזי י"ס של זוטם כז"ל ואז"כ בפה יש' הכל יותר נרגש מכולם לפי
 שכל מה שהאור יורד למטה הוא ניכר ונרגש יותר ומתגלה שם
 ומשם יצאו הי' דנקודים ואלו השלשה מקומות הם בויזנת הטעמי
 דס"ג. ואז"כ מן העין יצאו הנקודי דס"ג ולכן אין כ"כ הכל בעין כמו
 בג' מקומות הנ"ל כי אין דומה אור הנקודים הקטן כמו הטעמים
 אבל עכ"ז מצינו קצת כוח בהסתכלות העין כנראה בבוש' העין בטבע
 כענין ביצת בת היענה שזולד האפרוח על ידי הסתכלותה זמן מה
 בלתי שתשב על הבצים לזממם כמו שאר העופות וזה יורה היות
 כוח ממשיית בהסתכלות העינים. והנה מבויזי הסתכלות הזה של

העינים יצאו הנקודות. וזוה תבין מ"ש בתיקונים תיקון ע' דקכ"ו
שמצ"ר צורת הוי"ה של בן ד' אותיות בצ"ר עינים בנקודים בסוד
וגבותם מלאות עינים כזה (כאן יש צ"ר):

כי כל בוזי עינים הם נקודות כנ"ל. והנה כשתמנה מן ע"ב יהיה כל
בוזי ע"ב י' מן הוי"ה וס"ג אות ה' ראשונה של הוי"ה ומ"ה אות ו' וב"ן
אות ה' אחרונה וכשתמנה השם מבוזי ס"ג לבדו יהיה הטעמים של
ס"ג אות י' והנקודות אות ה' ראשונה ותגין אות ו' ואותיות ה' אחרונה
וכאשר נחלק גם את הטעמים תהיה אות י' בא"ן ואות ה' ראשונה
בוזים ואות ו' בפה ואות ה' אחרונה בעינים. הרי כי העין יש לו בוזי
ה' אחרונה וה' ראשונה וז"ס מ"ש בתיקונים אני ישנה נגד ה' אחרונה
כי בביטול אור הנקודים אני ישנה בסוד השינה (פי' בסוד המיתה)
שלהם אחר שנתבטלו כי שינה א' מס' במיתה) גם אני ישנה אותיות
שינה כי וזכמה היא ה' ראשונה והיא שינה לכתר כי נודע שהטעמים
הם כתר והנקודות הם וזכמה והתגין הם בינה ואותיות ו"ת נמצא כי
העין הוא בוזי וזכמה שהם הנקודות וזהו הטעם שזכמי העדה
נקראו עיני העדה כמ"ש והיה אם מעיני העדה וגו' ובאלו הנקודות
הם בוזי המלכים שמלכו בארץ אדום שמתו כמ"ש בע"ה. וז"ס
והארץ היתה תהו ובהו כי הארץ היא ה' אחרונה שהוא בוזי העין
כנ"ל והיא אשר היתה תהו ובהו שהוא ענין מיתת המלכים עד שבא
התיקון שלהם ואז נאמר יהי אור ויהי אור וזהו פקוד עיניך וראה
שוממותינו. ולהבין פסוק זה נבאר מציאות הענין (נ"א מציאת העין)

ונאמר כי הגה הנקודות הם ט' שהם קמץ ופתח צירי סגול שבא
 וזולם שורק וזירק קיבוץ. אמנם ג"כ יש בהם בוזי עליונות שהם
 ניקוד וזולם ואמצע כגון שורק וכל השאר הם תותנותים שמקומם הם
 תות האותיות ואז"כ יתבאר כל זה בע"ה. והנה כל הז' אזורנות של
 הנקודות הם צורת יודי"ן וזי"ן מב' נקודות הראשונים שהם קמץ פתח
 שהם ב' ווי"ן ויו"ד והענין כי כאשר נמנה כל היודי"ן שיש בו' נקודות
 אלו הם י"ג יודי"ן גימטריא ק"ל כמנין עי"ן להורות כי מן העין יצאו
 הנקודות ונשאר קמץ פתח שהם י' וב' ווי"ן שהם גימט' כ"ב והוא סוד
 כ"ב אותיות שמהם נעשו הכלים של הנקודים. וא"ת למה נרשמו
 ונרמזו הכלים בב' נקודות הראשונים שבכולם והמעולות אמנם
 הענין הוא כי מאלו ב' נקודות הראשונים שהם כתר וזכמה של
 הנקודות כנודע מהם נעשו כלים (נ"א יצאו כלים אלו) אל השאר
 והם אשר הולידו והוציאו כלים לספי אשר תותיהן. עוד טעם ב'
 לפי שנודע כי הז' נקודות תותנותים הם ז' מלכים שמתו אבל
 הראשונים לא מתו ונודע כי בוזי המיתה היא שבירת הכלי לכן הז'
 נקודות אזורות נשאר בלא כלי רק אור לבדו שהוא בוזי הנקודות
 אבל הראשונים לא מתו ונשאר (נ"א נשאר) עם הכלים שלהם הגה
 האורות נעלמים ומתלבשי" תוך הכלים ונקרא ע"ש הכלים שהם
 הכ"ב אותיות הרמוזין בקמץ ופתח כנז' והנה הקמץ מורה על הכתר
 כנודע והכתר הוא טעמים והפתח מורה על הוזהמה והם הנקודות
 ולכן נקראים ב' נקודות אלו קמץ ופתח כי הם מורים על ענין הנז"ל.
 והוא שכל זמן שעדיין לא יצאו רק הטעמים דס"ג שהם בוזי אורות
 אז"פ עדיין היו האורות סתומים וקמוצים וכשבאו בוזי הנקודות

שֶׁהֵם וּזְכוּמָה שֶׁהוּא פָתוּחַ וְהוּא בּוֹזֵי הָעֵינַן כִּנּוּל אִזְּ הֵם נִפְתָּחוּ בִּפְתִּיחוֹ דְּעֵינִין כִּנּוּכָר בְּתִיקוּנִים וְזֶהוּ עֵינִין נִקְוֹדוֹת פָּתוּחַ אֲבָל בְּתוֹחֶלָה (הִיוּ) בְּבוֹזֵי הַטְּעָמִים שֶׁהֵם כֶּתֶר הוּא קִמְצָן כִּי הָאוֹרוֹת הִיוּ קִמְצָנִים וּסְתוּמִים. וְנוֹזָזוֹר לְעֵינִין הַפְּסוּקָה פָּקוּז עֵינִיךְ כִּי כֹאשֶׁר בָּא בּוֹזֵי הָעֵינִין שֶׁהֵם הַנִּקְוֹדוֹת אִזְּ נֹאמַר פָּקוּז עֵינִיךְ שֶׁאִזְּ הִיוּ בִּפְתִּיחוֹ דְּעֵינִין. וְהִנֵּה כֹכַב נִתְּבָאָר כִּי כָל בּוֹזֵי הָאֵלֹהִים הֵם בְּשֵׁם ס"ג וְשֵׁם זֶה רוּמוֹ לְבִינָה שֶׁהוּא גְבוּרָה עֲלֵאָה דְּבֵית תְּלִינִין הַדִּינִין לִכְן בּוֹזֵי הַבּוֹזֵי שֶׁל ס"ג הִיָּה עֵינִין בִּיטוּל הַמַּלְכִּים גַּם בְּפִרְטוֹת ס"ג עֲצָמוֹ יֵשׁ בּוֹ בּוֹזֵי הַטְּעָמִים שֶׁגַּם הֵם נִקְרָאִים ע"ב עִם הַיּוֹתֵם בְּס"ג אֲבָל הַנִּקְוֹדוֹת דְּס"ג הֵם עֵיקָרִיּוֹת דְּס"ג עֲצָמוֹ שֶׁהֵם ס"ג דְּס"ג וְשֵׁם הִיָּה בִּיטוּל וּמִיתָה. וְזֶה הַכֹּל ס"ג יוֹדֵיו כִּי בְּשֵׁם ס"ג הִיָּה כָל הַבִּיטוּל וְס"ג עֲצָמוֹ מוֹרָה ע"ז שֶׁהוּא מַלְשׁוֹן נִסְוָגוֹ אוֹזוֹר שֶׁהוּא בִּיטוּל הַמַּלְכִּים וְהִנֵּה הָעֵינִין נִקְרָא ג"כ ע"ש ס"ג כְּמוֹ אוֹז"פ הַנּוּל וְהוּא בְּעֵינִין זֶה כִּי הֵלָא כֹאשֶׁר הִיָּה ג' בּוֹזֵי הַנּוּל שֶׁהֵם אוֹז"פ שֶׁהֵם הַטְּעָמִים הִיָּה שֵׁם ס"ג שֶׁלָּהֶם בּוֹזֵי הוּי"ה שֶׁהוּא ס"ג יו"ד ה"י וְא"ו ה"י:

אֲמַנָּם בְּעֵינִין שֶׁהוּא בּוֹזֵי הַנִּקְוֹדוֹת הוּא ס"ג שֶׁל ג"פ אֱהִי"ה שֶׁהוּא גִּימ' ס"ג ג"כ וְזֶהוּ ס"ג אֲשֶׁר בְּעֵינִין וְהִנֵּה כָל אֱהִי"ה מֵאֵלֹהִים הַג' (ע"ה עוֹלָה כ"ב כִּי) לִוְקוּז כָּל בּוֹזֵי כ"ב אֶתוֹן הַזְּרֵמִיִּם בְּקִמְצָן פָּתוּחַ כְּדִי לַעֲשׂוֹת מֵהֶם כִּלִּים ע"י הַסְתַּכְלוֹת הָעֵינִין בָּהֶם וְא"כ כָּל שֵׁם אֱהִי"ה מֵהֶם כּוֹלָל כָּל בּוֹזֵי כ"ב אוֹ וְנִמְצְאוּ ג' שְׁמוֹת אֱהִי"ה עִם ג"פ כ"ב אוֹתִיּוֹת ע"ה עוֹלָה ק"ל גִּימ' עֵינִין הָרִי אֵיךְ שֵׁם ס"ג רוּמוֹ ג"כ בְּעֵינִין וְזֶהוּ פָּקוּז עֵינִיךְ וְרֹאֵה כִּי

באז"פ יש ג"פ ס"ג גימ' פקוד ע"ה ואזריהם בא בוזי עינים וזהו פקוד
 עיניך כי ג' אהי"ה אלו שבעינים הם בוזי אהי"ה ביודין גימ' קס"א מנין
 עיניך ע"ה וזה וראה שוממותינו כי כאן היה שממון גדול וביטול
 המלכים:

מ"ב כבר נת"ל בענף ד' משער דרושי העגולים וישר כי אותן
 האורות (שיצאו כולם הם מבוזי היושר ולא מבוזי העגולים כי כל
 זה לא שייך אלא ביושר לפי שהוא דרך קוין כמראה אדם) ואותן
 האורות הנ"ל שיצאו מאז"פ של א"ק אין בהם בוזי עגול וישר רק
 הכל ישר לבד אך בוזי המצו והעין של זה האדם שהם סוד
 הנקודות האלו יש בהם בוזי עגולים וישר דוגמת א"ק ויצאין מנה"י
 ווצי ת"ת של זה הא"ק ולמטה מבוזי היושר ושם יוצאין תזלה
 העגולים של הנקודות והם מעגלים ומקיפים את הנ"ה ווצי ת"ת
 דא"ק (שהם) סוד היושר שלו ומקיפים אותו ישר והוא באמצען.
 והנה כבר בארנו שיש אז"פ ואו"מ בזה הא"ק וכולם בסוד היושר
 והנה אלו העגולים של נקודות (גם הם) מפסיקין בין אור המקיף של
 זה היושר ובין אז"פ עם הכלים של זה האדם שבסוף היושר נמצא
 שאלו העגולים מקיפין וסובבין הכלים של זה האדם מכל סביבותיו
 ואז"כ המקיף של ישר של זה האדם הוא מקיף וסובב את כל אלו
 העגולים של הנקודות ובתוך אלו העגולים שם יש היושר של
 הנקודים ביניהן דוגמת היושר של הא"ק בתוך עגוליו. ואמנם יש
 הפרש אוד והוא שאלו העגולים אשר הם מקיפים את נצוח הוד יסוד

וּוֹצִי ת"ת שֶׁל זֶה הָאָדָם קִדְמוֹן אֵינָם מְקִיפִין אוֹתוֹ מִב' הַצְדָּדִים כִּי עֵינֶקֶר הָאוֹר הִיָּה בְּצַד הַפָּנִים שֶׁל זֶה הָא"ק שֶׁל יוֹשֵׁר שָׁלוֹ אֶךְ מִהֶאֱרָה זֹו מִתְפַּשֵּׁט אֶל אוֹזוֹרִיו ג"כ בֵּין בּוֹזִי יוֹשֵׁר וּבֵין בּוֹזִי הָעֲגוֹלִים שֶׁל הַנְּקוּדוֹת נִמְצָא שְׁנֵה"י וּוֹצִי ת"ת שֶׁל זֶה הָא"ק מְלוּבָשִׁים וּמוֹקְפִים מִנְּקוּדוֹת אֶלּוֹ בֵּין מִבּוֹזִינֵת הָעֲגוֹלִים שְׁלֵהֶם וּבֵין מִבּוֹזִי הַיּוֹשֵׁר שְׁלֵהֶם וְא"ק בְּנֵתִיִּים. וְאִמָּנָם זֶה שֶׁאִמְרָנוּ שֵׁשׁ בְּנִקּוּדִים בּוֹזִי עֲגוֹלִים וּבּוֹזִי יוֹשֵׁר לֹא הִיָּה זֶה מִתּוֹזְלָה אֶךְ מִתּוֹזְלַת הָאֲצִילוֹת הַנְּקוּדִים נִאֲצָלוּ בּוֹזִי עֲגוֹלִים שְׁלֵהֶם לְבַד בְּלֹתִי יוֹשֵׁר וְאֶלּוֹ הֵם בּוֹזִי נֶפֶשׁ שֶׁל הַנְּקוּדִים כִּנ"ל וְלִכֵּן הִיָּתָה שְׁבִירַתָּן כִּי לֹא יֵצֵא לָהֶם רֶק בּוֹזִי נֶפֶשׁ לְבַד שֶׁהֵם עֲגוֹלִים וְלֹא יִכְלּוּ לִקְבֹּל אוֹר הָעֲלִיוֹן וְאִזּוֹ הִיָּה כָל בּוֹזִי מִיָּתֵת הַמַּלְכִּים וּבִיטּוֹלָם כִּמְבוֹאֵר בְּאוֹרֶךְ בְּפֶרֶקֶין. וְז"ס הַפְּסוּק אֲשֶׁר עָשָׂה אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם יוֹשֵׁר וְהִמָּה בִּקְשׁוֹ וּשְׁבֻנוֹת רַבִּים כִּי א"ק הִיָּה בּוֹ בּוֹזִי יוֹשֵׁר וְזֶהוּ עָשָׂה אֶת הָאָדָם יוֹשֵׁר וְהִמָּה שֶׁהֵם הַנְּקוּדִים בִּקְשׁוֹ וּשְׁבֻנוֹת רַבִּים שֶׁהֵם הָעֲגוֹלִים וְלֹא נַעֲשָׂה בָּהֶם בּוֹזִי יוֹשֵׁר וְלִכֵּן נִשְׁבְּרוּ וּמָתוּ וְאִזּוֹ"כ נִבְאָר אִיךְ הֵם בִּקְשׁוֹ וּשְׁבֻנוֹת רַבִּים שֶׁהֵם בּוֹזִי הָעֲגוֹלִים וְלִמָּה יֵצְאוּ הַנְּקוּדוֹת כַּךְ בְּעֲגוֹלִים יוֹתֵר מִשָּׂאֵר אוֹרוֹת שֶׁל אוֹז"פ שְׁכוֹלָם לֹא יֵצְאוּ אֶלָּא בְּדֶרֶךְ יוֹשֵׁר. וְהִנֵּה תִּיקוֹן שֶׁל הַמַּלְכִּים שְׁמִתוֹ הִיָּה ע"י בִּיאַת הָרוּחַ שְׁלֵהֶם וְהוֹזִיָּה אוֹתָן שֶׁהוּא סוּד הַיּוֹשֵׁר שֶׁל הַנְּקוּדִים וְהוּא סוּד אָדָם כִּי צוּרַת אָדָם דָּכַר וְנוֹקְבָא לֹא שְׂיִיךְ אֶלָּא בַּיּוֹשֵׁר וְאִזּוֹ הוּא דָּכַר וְנוֹקְבָא מִמֶּשׁ גַּם הָאָדָם הוּא שֵׁם מ"ה שֶׁהוּא גִּימַטְרִיָּא אֲד"ם וְהוּא בֹא בַּיּוֹשֵׁר וַיֵּצְאוּ מִהֶאֱרָת (נ"א מֵאוֹרוֹת) הַמִּצּוֹת. גַּם תִּבִּין אִיךְ זֶה הַשֵּׁם שֶׁל מ"ה וְהוּא בּוֹ"א וּבִיצִירָה שֶׁהוּא בּוֹזִי רוּחַ וְזֶהוּ רוּחַ שֶׁל הַנְּקוּדִים:

ואני מסופק אם שמעתי ממורי זלה"ה אם שם ס"ג הם המלכים שמותו הנ"ל והם העגולים ואז"כ בא שם מ"ה לבד וממנו נעשה היושר ושם הס"ג נשאר לעגולים. או משם ס"ג נתקן תזלה העגולים ואז"כ כך בתיקון יצא היושר דס"ג (נ"א או משם ס"ג נתקנו העגולים והיושר) ומשם מ"ה היושר לבד ונצטרף היושר של ס"ג עם היושר של מ"ה כמבואר אצלנו שהוא סוד עתיק ונוקב"ה שם מ"ה וב"ן או אם נאמר כי משם ס"ג יצאו (תזלה עגולים) אז"כ בעת התיקון עגולים ויושר (יצא היושר דס"ג) וכן משם מ"ה יצאו עגולים ויושר ונתזברו עגולים בעגולים ויושר ביושר:

ונבאר עתה הטעם למה יצאו הנקודות עגולים יותר משאר האורות של אז"פ. והענין הוא דע כי אין דומה אור של העינים לשאר אורות כי העין בהיות אדם עומד ברוז א' ובצד א' יכול להסתכל כל צרכו ולנענע ראיתו בעין אף שלא ינענע גופו וראשו כלל אך ינענע עיניו ויסתכל בצדדיו משא"כ בשאר האורות כמו אורות אז"פ שיצא ההבל במישור (נ"א הכל ביושר) ולכן האורות היוצאין ביושר נעשו בוזי יושר אך הנקודים שיצאו מבוזי עינים הם מתפשטים סביבות א"ק בדרך עגולים. טעם ב' לפי שהאורות עליונים יוצאים דרך צינור הפה או הוויטם או האוזן לכן הם נשארים ישרים משא"כ בנקודות שהבל היוצא מנה"י של הא"ק הוא בוקע בכלים של א"ק ויוצא לוויץ בסוד ואז"כ עורי נקפו זאת שהאור הוא בפנים ונוקף ומכה בעור

ויוצא לחוץ מכל צדדי האדם כולו ואם היה טיבורו פתוח והיה יוצא האור משם אל הנקודים היה נקודים ביושר כנגד אור הטבור וקילונו ביושר אך אור ההוא יוצא מכל צדדי העור דרך גומות ושערות שבעור לכן הנקודים הם עגולים. טעם ג' ובו יתבאר גם כן טעם ב' היטב והוא כי הלא בארנו במ"א ענין צמצום ב' של א"ק כי כדי להאציל נקודים אלו הוצרך לצמצם אורות זה"י ווצי ת"ת שלו למעלה ושם פריס פריסה א' במקום הטבור ואותו אור שהיה שם תוכלה יצא דרך העינים ומשם יצא לחוץ וירד למטה כנגד זה"י של א"ק מבחוץ ושם נתהוו הנקודים ובהעלות אור זה למעלה היה בדרך (נ"א צריך) מ"ן ויצא אור וחדש וירד דרך פנימיות של זה האדם וירד דרך הפרסא וירד לזה"י של זה האדם ובוקע משם זה האור וחדש הפנימי ויצאו לחוץ דרך העור ומשם מאיר אל הנקודות כנ"ע"פ ואזר עורי נקפו זאת בטעם הב' נמצא כי הנקודות נעשה ע"י ב' אורות אור היוצא לחוץ והוא אור הראשון וע"י א"פ החדש הבוקע ויוצא לחוץ והנה זה א"פ יצא לחוץ מכל צדדין אזורי העור ולכן נעשו עגולים כנזכר בטעם ב'. גם היה ענין אזור כי כיון שהאור הראשון היה במקום הוזה (נ"א הוזה) ושם נשאר שורשו להאיר לחוץ וכשיורד אור החדש נפגעו יחד שם הג' אורות אור הא"ק עצמו מבחי' ת"ת שלו ואור הראשון שעלה מזה"י ואור החדש ולכן הם דווקים הרבה ובפרט כי כשעובר והולך להאיר לזה"י הוא צריך לבקוע בוויזק אותו הפרסא ולעבור ולירד לכן מכוח אלו הבחי' כשהוא בוקע ויוצא בעור להאיר לאלו הנקודות הוא יוצא בוויזק נמרץ והוא נעשה עגול. וטעם הג' הוא מוזמת אור הראשון הוא בדוויזק גדול (כי

הוא יוצא מן העינים) וכשיצא מן העינים יצא בחוץ ונעשה עיגול. ואמנם האו"פ הבוקע מכל צדדיו רצה להדביק כל צינורות הארה זו בזו ומכה בחוץ כנ"ל לכן מתעגלין אור הצינורות היוצאים בחינת פנים ומקיפין (נ"א פנימי ומקיף) ופוגעין עם צנורות היוצאין מהאזור ונדבקים ואז נעשה האור עגול ובה תבין איך העינים רובו לנ"ה כי האור של נ"ה של זה הא"ק יצא לחוץ מהעינים ולכן נ"ה רובוין אל העינים:

מ"ב ע"ב דא"ק הוא ברישא דיליה או"כ בא הס"ג דיליה והתויל מן או"פ וכל אלו הג' זלוקים הם טעמים והם ע"ב דס"ג ובזוי ג' שהיא הפה נקרא עקודים. או"כ בא הס"ג דס"ג והיא נקודות מתוילין מן העין דא"ק והם ט' נקודות ה' מלכים ד' עבדים כנודע. וב' נקודות עליונים שהם קמץ ופתח שהם כתר וזכמה לא מתו וז' אזורים מתו. וכאן יש קושיא שאמרנו כי ב' נקודים הראשונים בלבד נתקיימו ובמ"א כתבנו כי ג' נקודות הראשונים לא מתו שהם כוז"ב והז' אורות שהם ו' נקודות הנשארים מט' והמלכות שהיא מלך בלתי נקודה כנודע אלו הז' מתו. ואפשר לתרץ ולומר שכיון שהפנים של או"א לא מתו הכל (נ"א להכי) נקרא נקודה א' בסוד יו"ד שהוא אותיות י"ה בסוד הבן בזכמה ולכן הכל נקרא וזכמה לבד והאזורים שנפלו מאו"א הם ה' שבשם בסוד וזכמה בבינה והכל נקרא בינה לבד שהוא סוד אזורים אל הפנים שהוא זכר וזכמה. נמצא כי נקודת הפתח הוא ב' פנים דאו"א שהכל נקרא וזכמה

ונקודת צירי הוא ב' אוזוריים שלהם שהכל נקרא בינה ובזה צדקו ב' בוזי הנ"ל כי הצירי גם בה יש מיתה שהוא כללות האוזוריים גם צדק מ"ש שגם הבינה לא מתה והוא בסוד הפנים שלה ואפשר שהפנים הם וזו"ב והאוזוריים הם של יש"ס ותבונה בסוד יעקב ולאה שהם אוזוריים שלהם ודי בזה:

שער וז פרק ב מ"ת

ונוזור לענין לבאר תוצאה איך יצאו הנקודות ואז"כ נדבר בפרטות עצמן כי כבר אמרנו כי הכל יצא מא"ק הנ"ל ואמרנו כי העקודים הגיעו עד טבורו ואע"פ שאמרנו שהאורות יוצאין דרך נקבי פה או ווטם וכיוצא זהו עיקר האורות אבל ודאי שגם דרך כותלי דופני של זה הא"ק בוקע ויוצא אור ומאיר תדיר בהם וכבר נת"ל כי כאשר רצה המאציל להאציל בוזי נקודים כוונתו היה לעשות בוזי כלים לשיוכלו העולמות התחתונים לקבל אורו שמאיר בהם והנה ראה המאציל כי עדיין לא היה כוז במקבלים לקבל האורות של העינים האלה אשר מקום התפשטותן הוא ממקום הטבור עד סיום הרגלים של א"ק כנ"ל ולכן מה עשה טרם שהוציא האורות האלו דרך העינים צמצם עצמו צמצום א'. והוא שכל האור שהיה מתפשט בתוך הא"ק הזה מטבורו עד סיום רגליו העלהו בוצי גוף העליון

מהטבור ולמעלה ונשאר המקום שמן הטבור ולמטה ריקן בלתי אור והמשכיל יבין וידמה מלתא למלתא איך בכל אצילות בוזי וזי ת"ת ונ"ה יי תמיד המאירין בעולם שלמטה כי נ"ה דז"א מאיר אל הנזקבא ונ"ה דא"א מאיר אל הז"א ונ"ה דא"א לאו"א ונ"ה דעתיק לא"א ונ"ה דא"ק לעתיק ולכל בוזי האצילות כמ"ש בע"ה. גם תבין כי בכל בוזי הוצאות האורות וודשים היה קודם להם ענין הצמצום כי כן מצינו בא"א שצמצם נ"ה ש"ל כדי לאפקא לו"ן כנזכר במקומו וכן היה בזה הא"ק ואין להאריך בזה. והנה אזור שצמצם עצמו הנזון וזד פרסא באמצע גופו במקום טבורו מבפנים כדי שיפסיק בנתיים. וז"ס יהי רקיע בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים כנזכר בזוהר בראשית ד' ל"ב אית קרומא וזדא באמצעית מעוי דב"נ דאיהו פסיק מעילא לתתא ושאיב מעילא ויהיב לתתא ואז נשאר כל האור לעילא מהאי פרסא והיה שם דוזוק ומהודק ואז בוקע בהאי פרסא ויורד והאיר בשאר הגוף מהטבור ולמטה. וזהו בוזי פרסא הנזכר בריש אדרא בדרוש ואלה המלכים וזהו מ"ש בזוהר דאית וזד פרסא בין המאציל לכתר ואמנם אמת הוא כי כמה גולגלתין אית דלית להון וזשכנא כנזכר ריש אדרא והכתר דז"א יהיה פרסא דאמא מפסיק אליו וכיוצא בזה אבל הכתר ש"ל כל האצילות הוא נפסק ע"י ההוא פרסא ש"ל הא"ק. ואמנם ודאי ש"ע"י הסתלקות האור למעלה מהטבור היה מספיק לשיהיה יכולת בעולם אצילות לקבל האור שלהם אבל לא היה מספיק לתת כוז לעולם הבריאה (לשיוכל גם הוא לקבל אורו) ג"כ ולכן הוסיף בוזי אזורת להנזון שם אותו מסך והפרסא הנ"ל. נמצא שהם ב' דברים צמצום האור למעלה שיוכל

האצילות לקבל האור שלו וענין הפרסא היה כדי שיוכל גם הבריאה לקבל אורו ותבין ותשכיל בזה איך יש פרסא בין אצילות לבריאה והנה על ידי עליית האור הזה שבוצצו התותותן למעלה הטבור כנ"ל אז נתרבה אור גדול ורב בוצצי גוף העליון ואז נעשה זה האור בבוזינת מ"ן אל טעמים דס"ג שהם און ווטם פה ר"ל אל השרשים הפנימים שלהם בתוך הגוף ולא אל האורות היוצאים לוויץ דרך הנקבים ואז ע"י מ"ן אלו העולין שם נזדווגו שם ע"ב שבגלגלתא דאדם קדמון עם בוזי"הס"ג שבו שהם שרשים של און ווטם פה שהם טעמים כנ"ל ואז נמשך אור וודש' מלמעלה מן הזווג הזה ובוקע ויורד דרך הפרסה מהטבור ולמטה. אמנם האור הראשון שהיה בתוחלה למטה ועלה למעלה שוב לא ירד ונשאר שם מהטבור ולמעלה ושם הנזיון שורשו תמיד ומשם נתפשט ויצא דרך העינים והם הם הנקודים ונמשך ונתפשט בוויץ עד סיום רגליו דאדם קדמון כנ"ל והנה כל האור הנמשך עד הטבור אפי' שהוא מבוזי"ה העינים הכל הוא נבלע ונכלל בעקודים ולכן איננו זיכר אבל האור הנמשך מתות הטבור עד רגליו זהו לבדו נקרא בשם נקודות לפי שהוא עומד עתה לבדו וכן אותו אור שיורד דרך הפרסא מודש' ע"י זווג הנ"ל גם הוא בוקע הגוף והכלי דאדם קדמון ויוצא לוויץ ומאיר באלו הנקודים הרי ב' מיני אור לצורך הנקודים. ועוד יש אור ג' והוא בהכרוז כי כאשר יורד ומתפשט אור העין למטה דרך העקודים (נ"א ועוד אור ג' הוא לקוז כי בהכרוז כשירד אור העין הוא עובר דרך און ווטם פה) הנה הוא מסתכל באורות און"פ ההם והוא שואב משם ולוקוז מהם אור לצורך עשיית הכלים של הנקודות ולקוז מג'

בוזי' שהם אורות אוז"פ. והענין הוא באופן זה כי הגה נתב' שאורות האזן נתפשטו עד שבולת הזקן ואורות ווטם ופה עוברים ג"כ דרך שם וא"כ מוכרוז הוא שכאשר נמשך אור העינים דא"ק דרך שם יתערב עמהם ויקוז אור שלהם. והגה י' נקודות הם והג' ראשונים שבהם הם לוקוזים אור ממה שנמשך מהסתכלות העין באוז"פ ממקומם עד מקום התוהרות בשבולת הזקן כנודע ואינם מקבלים אותם רק בשבולת הזקן כי משם מתוילין הן ולא ממה שבשבולת הזקן ולמעלה (נ"א בשבולת הזקן ולא ממה שבשבולת הזקן ולמעלה ואינם מקבלין רק בשבולת הזקן כי משם מתוילין הן ולא ממה שכןגד העין עד שבולת הזקן) אבל ז' נקודות התותונים אין לוקוזין רק ממה שנמשך מהסתכלות באורות הוטם ופה משבולת הזקן ולמטה כנודע כי הוטם מגיע עד הוזה ופה עד הטבור ולא משבולת הזקן ולמעלה. ונמצא כי לפי זה ג' נקודות לוקוזין הארה לצורך הכלים של

הם מן ג' האורות שהם אוז"פ בשבולת דוקא אבל ז"ת אינן לוקוזין רק מב' אורות לבד שהם ווטם ופה משבולת ולמטה עד הטבור כי אור און העליונה כבר נגמרה ונסתמה בשבולת הזקן ולכן גדולה היא הארה ג' נקודות עליונים מן הז"ת. ולסבה זו ג' מלכים הראשונים לא מתו לפי שיש להם הארה גדולה והכלי שלהם מעולה מאד לפי שנעשה מבחינת און העליונה ומהווטם ופה כי בהסתכלות העין באורות האזן ווטם פה נעשו הכלים שלהם כנ"ל כי לקוזו כליהם

ממקום שעדיין אורות האון שהם בוזי' נעמה נמשכים שם שהוא עד שכולת הזקן כנ"ל. אמנם הז' מלכים תתאין מתו לפני שכליהם נעשו מהסתכלות עין בוזטם פה לבד והיה חסר מהם אור האון העליונה והנה גם בג"ר עצמם יש בהם וזילוק בין זו לזו והוא (נ"א והנה) כי מן הכתר לא ירד ממנו אפי' האזוריים אלא האזוריים של זה"י בלבד אבל באו"א של הנקודים ירדו האזוריים שלהם לבד ונשארו הפנים במקומה. וטעם הדבר הוא כי אלו האורות שנמשכים עד שכולת הזקן נולדו לז' כי הכתר לקח מבוזי' האון עצמה ממה שהראייה שואבת בהסתכלות באור האון ומכ"ש שנכללים בו ב' אורות אזוריים ומוזה נעשה כלי לכתר נקודים ואבא לקח ממה שהראייה שואבת מאורות הזוטם וגם אור הפה נכלל בו והנה הכתר שלקח מן האון הארתו גדולה מאד לא נשבר כלי שלו אבל או"א שאין לוקוזין רק מן הזוטם ופה נשברו האזוריים של כליהם. והנה או"א אם היו מקבלים אור זה של זוטם ופה של א"ק בהיותו לבעלה קרוב אל מקום נקבי האון אף על פי שלא היו מקבלין מאורות האון עצמה רק קצת הארה היו מתקיימין האזוריים של כליהם אבל כיון שאין מקבלין רק מסיום האון שהוא מקום שכולת הזקן לכן אע"פ שלוקוזין קצת הארה אינו מועיל להם ולכן נשברו האזוריים של כליהם. אבל הכתר כיון שלוקח אור האון ממש אע"פ שלוקוזו סיומו כיון שהוא לוקח עצמותו די בזה ולא נשבר אפי' האזוריים של כלים ידיה. משא"כ באו"א שאינן לוקוזין רק הארה בעלמא וגם שהוא ברוזוק מקום. והרי נתבאר ג' בוזי' אלו והם כי הכתר נתקיים כולו. ואו"א נשברו ונפלו האזוריים שלהם. וזו"ן נפלו פנים והאזוריים

שלהם והנה זהו הטעם שזרמו בפסוק והארץ היתה תהו ובהו אשר הוא מדבר בענין מיתת המלכים של הנקודים כנ"ל זרמו בו ב"פ מלת תהו א' מפורש בפסוק וב' בר"ת למפרע "והארץ" היתה "תהו" והוא כנגד ב' בוזי הנ"ל כי תהו הישר המפורש בפסוק הוא בוזי ז' מלכים שמתו ונתבטלו אפי' הפנים שלהם הישרים ותהו שבר"ת למפרע הוא בוזי ביטול האוזורים דא"א כי כל למפרע הוא בוזי האוזורים. והנה בודאי כי גם בנקודים יש בוזי אורות מקיפים ופנימים וענינו הוא כי הנה נתבאר כי מהג' אורות או"פ שואב מהם הסתכלות העין לצורך הנקודים וזהו בוזי אור הג' הנ"ל שבארנו שהוא לצורך כלים אל הנקודים וצריך שתדע כי אור זה נחלק לב' ומה שלוקח מצד ימין הן אורות ממש ומה שלוקח מצד שמאל הם כלים. וכבר נת"ל כי באור יש בוזי פנימי ומקיף ובכלי יש פנימי וויצון. נמצא כי כל אלו ד' בוזי לוקח הסתכלות העין מג' אורות או"פ וזה סדרן כי הנה כשמסתכל העין באורות האון ביושר נגד הסתכלות העין בעצמו שהוא שכולת הזקן עצמו מצד ימין הוא בוזי או"מ. ומה שהוא ג"כ בצד ימין אלא שהוא רוזק והוא מן הצדדים זה או"פ שהוא מועט. וכעד"ז בצד שמאל מה שהוא כנגד הסתכלות העין ממש הוא וויצונית הכלי ומה שהוא לצדדים הוא פנימיות הכלי ומה שהוא לוקח מאורות הוזוטם הוא באופן אחר כי מה שלוקח מאור הוזוטם קודם שמגיע אל הפה והוא מצד ימין הוא או"מ ומהפה ולבטה הוא או"פ ועד"ז בצד שמאל הם כלים בוזי וויצונית ופנימיות וכן הוא מה שלוקח מן הפה נחלק לשנים כי מה שלוקח מהפה עד

שְׂמָגִיעַ לְשִׁבּוּלַת הַזֶּקֶן מִצַּד יְמִין הוּא אֹר מִקִּיף וּמִהַדִּיקָה לְמִטָּה הוּא
פְּנִימִי וְכַעֲדָ"ו הוּא בִצָּד שְׂמָאל לַעֲשׂוֹת כָּלִים בְּפְנִימִי וּוְיִצְוִיּוֹת:

שְׁעַר וַז פֶּרֶק ג' מ"ת

וְהִנֵּה כְּאֶשֶׁר נִתְפַשְׁטוּ אֵלֹ הַנִּקְדֻּדִּים מִבּוֹזוּץ מִכְנָגָד הַטָּבוֹר שֶׁל א"ק
עַד סִיּוּם רִגְלָיו כְּנ"ל הִיָּה בּוֹקֵעַ אוֹתוֹ הָאֹר שֶׁבָּא מוֹזְדֵּשׁ בְּפְנִימִית
דֶּרֶךְ הַפְּרָסָא כְּנ"ל וְיִוצֵא לוֹזוּץ וּמֵאִיר אֶל הַנִּקְדֻּדִּים וְנִמְצָא כִּי אֹר
הַוֹּזְדֵּשׁ הוּא עוֹבֵר תּוֹזְלָה וְיִוְרֵד דֶּרֶךְ הַפְּרָסָא לְמִטָּה בּוֹזְצֵי הַתּוֹזְתָּן
לְמִטָּה מְטִיבוֹר וְאוֹז"כ וְזוֹרָר וּבּוֹקֵעַ דּוֹפְנוֹת הַגּוֹף וְיִצֵּא לוֹזוּץ וּמֵאִיר
בְּנִיקְדֻּדִּים וְז"ש בְּתִיקּוֹנִים דְּשׁוּי וֹזֵד פְּרָסָא בֵּין כְּתָר לַעֲלֹת הָעֲלֹת כִּי
כָּל בּוֹזִי הַמֵּאֲצִיל לְזוֹלָתוֹ נִקְרָא עֹלָת הָעֲלֹת וְכָתָר זֶה הוּא כְּתָר
דְּנִקְדֻּדִּים כְּנ"ל. וְהִנֵּה אֵלֹ הַנִּקְדֻּדִּים נִתְפַשְׁטוּ מִטָּבוֹרָא דְּא"ק עַד סִיּוּם
רִגְלָיו כְּסֹדֶר זו"ן הַמְּלַבִּישׁ לֹא א"א שֶׁשֶּׁם מְלַבִּישׁ זו"ן לֹא א"א מִכָּל
צְדָדָיו וְסִבִּיבוֹתָיו אֲבָל בְּכַאֵן עֵיקָר הָאֲרֵתָן אֵינּוּ אֲלֵא דֶּרֶךְ פְּנִים דְּא"ק
אֲלֵא שְׂמֵת־פֶּשֶׁט קִצַּת הָאֲרֵת מֵאֵלֹ הַנִּקְדֻּדִּים בֵּין מִבּוֹזִי אִוְרוֹתֶיהֶן בֵּין
מִבּוֹזִי כְּלִיָּהֶן וּמְלַבִּישֵׁן זֶה הֵא"ק מִכָּל צְדָדָיו ע"ד שְׂבִיארָנוּ לְמַעֲלָה
בְּאוֹז"פ אֲבָל עֵיקָר הָאֲרֵתָן דֶּרֶךְ פְּנִים וְהִנֵּה הַכְּתָר מִן הַנִּקְדֻּדִּים מִקּוֹמוֹ
הוּא מִן הַטָּבוֹר דְּא"ק עַד סִיּוּם הַגּוֹף וּזִב"ד הֵם בְּג"פ קֶדְמָאִין דְּזֵה"י
דְּא"ק וְזִזְג"ת בְּג"פ אֲמִצְעֵין וְזֵה"י בְּג"פ תַּתְּאִין ע"ד הַנִּזְכָּר בְּזו"ן הַמְּלַבִּישׁ

לא"א כנזכר במקומו. והנה ב' מיני אורות יוצאין מתוך הגוף דא"ק והם א' מן הטבור והב' מפי היסוד ויוצאין דרך שם ב' הכלים. וכפי הראוי היה שיהיה ג' הכלים כנגד ג' ראשונות שקבל מאוז"פ כנ"ל אבל לפי שזוהר אור און מן או"א כנ"ל לכן ג"כ זוהר בוזי' ההכל מה שנגד האון ולא יצאו רק ב' הכלים שהם נגד וזוטם ופה לבד אשר מהן קבלו או"א למעלה וגם כאן למטה מקבלין מהן אבל אור הז"ת שלא לקוץ רק מן הגוף ולמטה שהוא מסיום שבולת זקן ולמטה כנ"ל לכן ג"כ לא יש להם הכלים להאיר להם אבל נרמזו בסוד ויפוזו זרועי ידיו שהוא סוד י' טפין דאודריקו מבין הצפרנים כנזכר בתיקון ס"ט כנודע כי הם עצמם בוזי' המלכים כי הנה ביטול המלכים היה לפי שלא נתקן עדיין כוודא אדם דכר ונזקבא. וזהו עצמו סוד טיפי הזרע של יוסף שייצאו בלתי נקבה אלא מזכר לזוהר והם י' הרוגי מלוכה והבן מלת מלוכה כי הם ממש אלו הז' מלכים שנשברו כליהם וגופם. והסיבה היה ג"כ לפי שהיו בלתי תיקון דו"ג עד שבא הדר מלך וז' ואז נתקנו. וזהו ג"כ סוד מ"ש במסכת שבועות בפ"ג מי שאמרה לו אשתו בשעת תשמיש נטמאתי ינעוץ צפורניו בקרקע והזרע יוצא דרך צפורני רגלים ויפרוש באבר מת. והנה הכלים הראוין למלכים אלו ז' יצאו דרך צפורני רגלים ואע"פ שהצפורני הם י' והנקודות שנשברו אינן אלא ז"ת לבד כנ"ל. הענין הוא כי גם יש ב' מיני אוזורים דאו"א שנשברו הרי הם ט' בוזי' והעשירית הוא כי גם מן הכתר היה בו קצת פגם כמ"ש לקמן בע"ה והוא בוזי' נה"י שלו שנכנסו והיו בסוד מוויזין לאו"א וגם הם נשברו הרי הם י' בוזי' כנגד י' הכלים שייצאו מצפורני רגליו וכל בוזי' יציאת אלו הי' הכלים דרך

צפורניו היו כולם לסיבת וחסרון קבלתן מאור האון העליונה כנ"ל
ולכן סבה זו גרמה לכל זה ולביטול המלכים:

ונזוזור לעיל כי הנה בארנו שהנקודות נזולקים לשלשה זולקים.
העליונים על האותיות כמו הזולם ובאמצע כמו השורק ותחתונים
כמו שאר הנקודות והנה נקודת הזולם הוא ההבל היוצא מן הטבור
אשר שם עומד הכתר כנ"ל לפי שהכתר איהו וזולם על הת"ת כנודע
כי עיקר זולם בת"ת דא"ק. אמנם נעשה כתר לנקודות וז"ש בתיקון
ה' כי זולם כתר באתון כנודע ונקוד שורק בוא"ו שנקרא מלאפום
שהוא באמצע הוא ההבל היוצא מן היסוד לאו"א ונזולק לב' כי הנה
נקודת השורק הוא ו' י' באמצע והנה י' של שורק הוא לאבא הנקרא
י' ראשונה של השם והוא"ו של שורק הוא אל אמא להוציא ולהוליד
הו"ק דז"א וזהו בוזי' הוא"ו זו שלוקחת אמא. וגם ט"א כי הנקו' שהיא
כעין יו"ד שבשורק היא יותר עליונה וממנו יונק אבא דנקודים והוא"ו
של השורק שהוא אות ו' מבנה יונקת אמא דנקודים כנודע כי
נקודות וזכמה ואתון בינה וז' נקודות תחתונות עם ג' בוזי' שהם א'
זה"י של הכתר וב' אוזריים דאו"א הרי הם י' אלו שיצאו דרך צפורני
הרגלים ואין כוונתנו לומר שאלו הם הנקודות עצמן רק שמכל אלו
הבליים יצא אור אל י' נקודות שיצאו דרך העין כנ"ל וזכור זה. והנה
יש בזה מקום שאלה והוא כי לעולם היסוד הוא בוזי' הדעת כי הרי
מצינו שהיסוד דאמא הוא דעת דז"א וכן יסוד של זה א"ק הוא דעת
הנקודים וא"כ איך יונקים או"א הבל היוצא מיסוד א"ק הנ"ל.

והתשובה הוא כי בוזי' היסוד לעולם הוא גבוה למעלה מב' פרקין
עלאין דנ"ה כנראה בוזיש' ומבשרי אוזזה אלוה וא"כ מוכרוז הוא
שהדעת יהיה גבוה למעלה מאבא ואמא וכן היה הענין כאן אבל
שם בוז"א אינו כן לפי שכשהבינה נכנסה בו לתת אליו מוויזין היא
משפלת עצמה ומרכנת עצמה בסוד האם רובצת על האפרווחים ואז
מוכרוז הוא שתגביה רישי' ירכין לעילא ובוזי' היסוד שלה נשפל
למטה מהם ואז נמצא שהדעת למטה מוויז"ב והבן זה אמנם א"ק הוא
עומד ולא רובץ ואז פרקא קדמאה דיסוד הקבוע בתוך הת"ת הוא
הגוף ודאי שהוא גבוה מנ"ה ונמצא כי בנקודים הדעת שלהם
גבוהים למעלה וזו"ב נמצא כי מסיום היסוד דא"ק הנתון בדעת
דנקודים משם מסופו יוצא הכל והארה לזו"ב דנקודה שהם תתאין
מנ"ה. וכבר ידעת כי נקודת שורק הוא ביסוד כנזכר בתיקונים תיקון
ע' ולכן אמרנו כי נקודת שורק שהוא באמצע אותיות הוא בוזי'
היסוד שהוא באמצע הנ"ה והכל היוצא ממנו נקרא שורק והרי
בארנו היינו"ת דנקודות:

שער זו פרק ד מ"ת

ונבאר עתה מציאות יציאתן לזו"ץ. הנה כאשר יצאו אלו הנקודות
שהם מכתר עד מלכות היתה יציאתן היפך יציאת העקודים כי שם

ביציאת העקודים יצאת מל' תזילת וכתר באזורונה וכאן בנקודים הוא להיפך כי הכתר שלהם יצא בראשונה ובו היו כלולים כל הט' אורות ואז"כ יצאה הזכמה ובו כלולים כל הז' וכעד"ז יצאה אמה ובה היו כלולים כל הז' אורות ואז היתה היא נקראת אם הבנים ואז"כ הוציאה היא הז' כולם כלולים בוזסד, ואז"כ מתגלים בגבורה וכעד"ז עד לסוף עד שנמצאת שיוצאת המל' באזורונה מכולם. עוד יש הפרש ב' והוא כי בעקודים תזלה יצאו האורות ואז"כ נעשו הכלים כז"ל אבל בנקודים יצאו תזלה י' כלים זה למטה מזה ונעשה ע"י הסתכלות העינים בג' אורות של אוז"פ כז"ל לכן אזור שייצאו הי' כלים והזנזו במקומן זה תזת זה כל א' לבדו אז יצא האור אוז"כ (נ"א אוז"פ) עד"ז שייצא הכתר תזלה ונכנס בכלי שלו ובו כלולים כל הט' אורות וכן הזכמה יצאה אוז"כ ובו כלולים כל הז' וכעד"ז עד שייצאה המל' לבדה באזורונה. נמצא שייצא הכתר תזלה ונכנס בכלי שלו והיו כלולים בו כל הט' אורות ואז"כ נשאר אור הכתר בכלי שלו ויצא אור הזכמה עם וז' אורות כלולים בו ונכנס בכלי הזכמה ועד"ז עד שסיימו כולם לכנס בכלים שלהם. אבל דע כי כאשר אור הכתר נכנס תזלה בכלי שלו היו שאר האורות בטלים בו בערכו שהוא גדול מכולם יחד ולכן היה יכולת בכלי שלו לסבול ולסבול ט' אורות האורות ולא נשבר וכן כאשר יצאה אור הזכמה ונכנס בכלי שלו היו הז' אורות כלולים בו וכן בצאת אור הבינה כלולה מז' אורות ונכנסים בכלי שלה היו הכלים יכולים לסבול ולא נשברו כי כולם הם בטלים בערך או"א דמיון הבנים שבתזלה עומדים כלולים במוז אביהם בסוד טיפת מוז וכן בהיות

בָּנִים בְּסוּד עֵיבוֹר בְּמַעֲנֵי אִמָּן יִכּוּלִין לִהְיוֹת שָׁם וְהֵיא יִכּוּלָה לְסוּבְלָם
 (וְנִתְּנָה הוֹצָמָה בְּכִינָה בְּסוּד זְוּג פָּנִים בְּפָנִים וְהִיו כּוֹלָם בְּכָלִי הַכִּינָה
 כִּי תוֹחֵלָה הִיו אֹחוֹר בְּאֹחוֹר וְנִדְּוּגָה הִכְתָּר מַנְיָה וּבִיָּה וְהַמְשִׁיךְ מוֹוִזִין
 לָהֶם וְאִזּוּ וְזָרוּ פָּנִים בְּפָנִים וְזוּ"ן נִיתְּנוּ בָּהּ וְהִיו בָּהּ בְּסוּד מִ"ן וְהִיו
 מַעֲמִידִין מוֹוִזִין דְּאו"א עַל עֲמֻדָן וְאֹחוֹר כִּךְ נִדְּוּגָה יוֹדֵד או"א וְהוֹצִיאוּ ז'
 מַלְכִּים אֵלֶּה) וְלִכְן הִיָּה בּוֹזִי הַתִּיקוֹן בְּג"ר וְלֹא נִשְׁבְּרוּ כָּלִל וְכֹאשֶׁר הִיו
 הַז' תְּ כָּלִילִין בְּמַעֲנֵי אִמָּם הִיו שָׁם בְּבוֹזִי מִ"ן הַמַּעֲוִרִין זְוּג עֲלִיוֹן אִמָּם
 בְּצֵאת מִשָּׁם הַז' תְּ שָׁהֶם הַז' מַלְכִּים שְׁמִלְכוּ בְּאַרְץ אֲדוּם וְרָצוּ לִיכְנֹס
 בְּכָלִים שְׁלָהֶם וְלֹא יִכְלוּ הַכָּלִים לְסַבּוֹל וְנִשְׁבְּרוּ וּמָתוּ כַּמִּשָּׁ בַע"ה
 וְלִכְן נִבְּאָר תוֹחֵלָה סֹדֶר ז' מַלְכִּים אֵלֶּה כִּי הִנֵּה הֵם מִהַדְּעָת וְלִמְטָה
 דְּעָת א' וְסוּד ב' גְּבוּרָה ג' ת"ת ד' נ"ה ה' תְּרִי פִלְגִי גּוֹפָא וְהֵם ה' יִסוּד
 ו' מִל' ז' כִּי הִנֵּה נִוְשָׁבִים כ"א וְזָצִי הַגּוֹף וּבִין שְׁנֵיהֶם הֵם אֹחוֹר לְבָד
 וְדַע כִּי כָּל אֵלֶּה הֵם עֲנִין הַמַּלְכִּים הַנִּזְכָּר בְּפֶרֶשֶׁת וַיִּשְׁלַח וְאֵלֶּה
 הַמַּלְכִּים אֲשֶׁר מִלְכוּ בְּאַרְץ אֲדוּם וְזֶה פֶּרֶטָן בִּלְעַ בֶּן בַּעֲוֹר זֶה דְּעָת
 וְכִבֵּר הוֹדְעָתִיךְ כִּי בִלְעָם הוּא בִלְעַ כְּשֶׁאַרְז"ל וְהוּא בְּסוּד דְּעָת
 דְּקִלְיָפָה אֲשֶׁר ע"כ הִיָּה שְׁקוֹל בְּאוֹמֹת הָעוֹלָם כַּמִּשָּׁה בִּישְׂרָאֵל לְפִי
 שְׁמִשָּׁה בּוֹזִי דְּעָת עֲלִיוֹן דְּאִבָּא שְׁבֹז"א וְהִנֵּה זֶהוּ הָעֲנִין וַיִּדְּעַ דְּעָת
 עֲלִיוֹן הַנִּזְכָּר בְּכָלֶם שִׁינָּא מִהַסִּיגִי דְּעָת זֶה כַּמִּבּוֹאֵר אֲצִלְיוֹ בְּמִ"א
 בְּאַרִּיכוֹת. יוֹבֵב הוּא וְסוּד וְזֶהוּ בֶן זָרוּחַ לְשׁוֹן זָרִיחוֹת כִּי הוּא בּוֹזִינָת
 וְסוּד הַנִּקְרָא אֹר כְּנֻדָּע. וְזֶשֶׁם הוּא גְּבוּרָה כִּי הוּא סוּד ה"ג וְאוֹתִיּוֹת
 וְזֶשֶׁם הוּא וְזִמְשִׁי וְס"ת וְזֶשֶׁם מִאֲרָץ הַתְּמַנִּי מִי"ץ וְר"ת וְזִמְשִׁי וְהֵם סוּד
 הַפְּסוּקָה כִּי מִיץ וְזִלֵּב יוֹצֵא וְזִמְשִׁי כִּי וְזִמְשִׁי וְזִמְשִׁי הֵם אוֹתִיּוֹת שְׁוִין וְהֵם
 בּוֹזִי הַגְּבוּרֹת שָׁהֶם דָּם וְנִתְּפָכִים בְּבִטָן הַמִּלְאָה לְזִלֵּב וּמִן אוֹתוֹ

המייץ נעשה וזמאה להאכיל התינוק. (והדר בן בדר הוא הת"ת ונקרא כן כמה שגודע כי לפעמים אבא ויש"ס נעשים וזר פרצוף וכן בבינה ותבונה וזר פרצוף וזה מה שהיה תוחלה מקום היסוד בינה הוא עתה מקום הוזה של בוזי כל הפרצוף ושם נעשו הדדים וזה הדר בן בדר ב"פ דר שהם בוזה הת"ת וכן אותיות בדר ב' דר ובמות זה המלך צמקו דדי בינה כדרך האשה שדדיה צומקים במות הילד שלה והיא ב' התפשטות הה"ג ביסוד אמא עלאה כנזכר בפ"ו שגפלו אז אשר הם דם ונעשו וזלב ועתה צמקו). ושמלה ממשרקת (ובעל וזנן בן עכבור) הם ז"ה תרי פלגי גופא. והנה שאל מרוזבות הנהר הוא יסוד בסוד מה שהודעתך כי יסוד בינה הוא רוזב להיותה נקבה ונקרא רוזבות הנהר ור"ת שאל מרוזבות הנהר משה כי משה הוא יסוד דאבא כנ"ל ושאל המלך היה מבוזי זו. וז"ש בשאל והנה הוא נזבא אל הכלים פי' כאשר נשברו אלו המלכים כמ"ש במ"א כל האורות נסתלקו מתוכם ונשאר מאנן תבירין ולא נשאר בהם רק בוזי רפ"ו ניצוצין כמ"ש בע"ה בשער מיווד. ואמנם בכלי של היסוד נשאר אור אוזר וזלת הרפ"ו ניצוצין כדי להזיות את כלי המל' דלית לה מגרמה כלום וזה האור שנשאר שם בוזי שאל הנזבא אל הכלים שם בכלי היסוד מה שלא נשאר בכלי אוזר ולפי שהיה (שלא) בעת השבירה ומיתה נקרא לשון מתזבא כי הראוי היה שישתלק גם הוא ונשאר שם בהזבא וסיבה זו היתה לצורך המל' לכן זכה שאל למלוכה והבן זה:

שער וז פרק ה מ"ת

וְנוֹזֵזִים לְבָאֵר סֹדֶר יִצְיָאֵת ז' מַלְכִּים אֱלֹ מִתּוֹךְ הַבִּינָה וְאִיךְ נִשְׁבְּרוּ הִנֵּה רֵאשִׁוֹנָה יִצְאוּ כֹלָם מִתּוֹךְ הַבִּינָה וְהָיוּ כְּלֹלִים בְּאוֹר הַדְּעָת וְנִכְנָסוּ עִמּוֹ בְּכָלִי שְׁלֹ. וְהִנֵּה נֹדֵעַ כִּי ו' (נ"א ז') מַלְכִּים אֱלֹ הֵם בְּזוּי ו"ק דז"א וְכָל א' אֵינוֹ גָּדוֹל מִמּוֹצְבִּירוֹ כִּי כָל א' הוּא קִצָּה א' גָּדוֹל כּוֹזְבִירוֹ וְלִכְן לֹא הִיָּה כּוֹז בְּשׁוּם כָּלִי מִהַתְּוֹתָנוּת לִסְבּוֹל בְּתוֹכּוֹ יוֹתֵר מִמּוֹצְלֵק אִוֵּר הַמִּגִּיעַ לְוֹצְלֵקוֹ בְּלִבָּד וְכֹאשֶׁר יִצָּא כֹלָם כְּלֹלִים בְּדְעָת לֹא הִיָּה יֹכֹל הַכָּלִי לִסְבּוֹל אֵת כֹּלָם וְנִשְׁבֵּר וְיִרְדּוּ לְמִטָּה כְּמִ"שׁ בַּע"ה. אִוֵּז"כ יִצְאוּ ו' אִוֵּרוֹת הָאִוֵּזִים בְּכָלִי וְחֹסֶד וְגַם הוּא לֹא הִיָּה יֹכֹל לִסְבּוֹל וְנִשְׁבֵּר וְיִרְדּוּ לְמִטָּה כְּמִ"שׁ בַּע"ה. וְכִבֵּר נֵת"ל כִּי ז' אִוֵּרוֹת הֵם אֱלֹא שֵׁנִי"ה נֹזֶשְׁבִּין לֹא כִי ב' פְּלָגִי דְּגּוֹפָא הֵם וְאִוֵּז"כ יִרְדּוּ הֵם אִוֵּרוֹת בְּכָלִי שֶׁל גְּבוּרָה וְיִרְדּוּ ג"כ עִמָּהֶם הַרְשִׁימוּ שֶׁל וְחֹסֶד פִּי כִי נֹדֵעַ שֶׁכָּל הֵם סְפִירוֹת מִחוּסֶד עַד הוֹד כָּל אִוֵּז מֵהֶם נֹתֵן וְזֶה רְשִׁימוֹ שֶׁל בְּסִפִּירַת יִסּוֹד כִּי לִסְבָּה זֹאת נִקְרָא יִסּוֹד. כָּל, לְפִי שֶׁהוּא כֹּלָל כֹּלָם וְע"כ כ"א מוֹרִיד רְשִׁימוֹ וְזֶה לִיִּסּוֹד וְלֹא יֹכֹל לִסְבּוֹל וּמָת וְנִשְׁבֵּר. וְאִוֵּז"כ יִרְדּוּ הֵם אִוֵּרוֹת וְב' רְשִׁימִין שֶׁל וְזו"ג בְּכָלִי הֵת"ת וְנִשְׁבֵּר גַּם הוּא וְיִרְדּוּ וְכַעַד"ז עַד שִׁירְדּוּ שֵׁנִי (נ"א ב') אִוֵּרוֹת וְה' רְשִׁימִין בְּכָלִי הַיִּסּוֹד וְלֹא הִיָּה יֹכֹל לִסְבּוֹל וְנִשְׁבֵּר וְגַם הוּא יִרְדּוּ וְכַעַבֵּא אִוֵּר הַמַּלְכוּת לֹא בֹא אֱלֹא הוּא לְבָדּוֹ וְע"כ"ז לֹא הִיָּה יֹכֹל לִסְבּוֹל וְנִשְׁבֵּר גַּם הוּא וְיִרְדּוּ. וְטַעַם הַדְּבָר כְּמוֹ שֶׁהוֹדַעְתִּיךָ לְמַעֲלָה כִי הָעֲקוּדִים כֹּאשֶׁר וְזוּרוּ

האורות שנית להכנס בכלים שלהם לא נכנסו ממש בכליהם רק בכתר נכנס אור הוֹחֵמָה וכו' ובכלי היסוד נכנס אור המל' ונשאר כלי המלכות ריקם אשר לסבה זאת נקרא המלכות אספקלריא דלא נהרא דלית לה מגרמה כלום ונקרא ענייה ודלה (וכל זה) כי האור שנכנס או"כ בכלי של המלכות אינה אור שלה רק אור וודע' מזווג או"א כמבואר אצלנו וזה ענין מ"ש לעיל אספקלריא דלא נהרא דלית לה מגרמה כלום רק האור שלה הוא במקום אור וזכור ענין זה. והנה כיון שכל אלו הכלים של הנקודים נעשים בהסתכלות העין בעקודים כנ"ל לכן כיון ששם (נ"א שכאן) היה וזר בווינת אור המלכות מן הכלי שלה גם זה הכלי של המל' דנקודים היה וזר ולא יכלה לקבל אור שלה ונשברה:

שער וז פרק ו מ"ת

ונבאר עתה ענין אזוריים דאו"א שגם הם נפלו ונשברו ותחלה צריך לבאר הקדמה פב"פ ואב"א. והענין כנ"ל כי מקום הקליפות והויצונים הם אזורי נוקבא דו"א ושם הם נדבקים ואמנם ג"כ באזור ו"א יש קצת אוזיות והנה טרם ברא אלקים אדם על הארץ היה כוז בקליפות לינק שפע מקדושה בסוד ואדם אין לעבוד את האדמה ואוזר מעבודת האדמה הוא כיסווי קוצים מן הכרם אשר

לזה צריך מצות מעשיות. אבל כאשר נאלצו ז"ת עדיין לא היה אדה"ר התזותן נברא בעולם יצאו ז"ל אב"א מפני פוזר הוויצונים שלא יינקו כי אם היו עומדים פב"פ הי' לקליפות מקום להתאווז במקום אוזיותן שהמה אוזורים לינק כי מפנים לא יוכלו לינק ולכן הוצרכו להיות מתדבקים אב"א כדי שלא יוכלו הוויצונים לינק משם. וכאשר נברא אדה"ר ועשה מצות מעשיות הוויזים פב"פ ואז לא היה פוזר מן הקליפות כי כבר וזפר ועזק סקל וכת קוצים מן הכרם והנה בהיותם אב"א אין לז"ל רק כותל א' לשניהם וכותל א' לבד מפסיק בין שניהם ומשתמשין בכותל א' וצי כותל לז"א וווצי כותל לז"ק וכאשר אדם הוויז' (נ"א וכשאדם מוויזים) פב"פ ע"י מצות ומעשים הטובים אז נגמר ונשלם אוזור א' שלם לזה ואוור א' שלם לזה ויכולין להתוויז פב"פ. וטעם הדבר כי האדם התזותן ע"י מעשיו גורם זוג עליון ויורדין טפין עלאין למטה שהם בוזי המוויז דז"א הם בוזי הוויז' ג' אשר הם (נ"א משם) עיקר הטפה כנודע כי אין יוצא מיסוד דבינה רק וז"ל כי מן הזכמה ובינה דז"א אינו יוצא רק הארה בעלמא שמכים הוויזים המגולין שם ומוציאין אורותיהן לזוין והנה בבא אלו הוויז' בראש ז"א כדין איהו נקיט הוויזים ומשתלים אוזור דידיה ואיהי נקטא גבורה ומשתלים אוזור דידיה וכדין אתהדרו פב"פ כמ"ש בברכת אבות. והרי בארנו איך הוויז' ג' גורמין הגדלת אוזורים וע"כ יכולין לזוור פב"פ נמצא כי בודאי הוא (נ"א הלא) שבערך בוזי' זו יותר גדולה הארה של הוויז' ג' הבאים להם מודע מהארה שהיתה להם בראשונה לפי שהארה ראשונה הניחה בבוזי' אב"א והארה זו הודעה הוויזים פב"פ נמצא כי זו הארה

המוזודש'ת היא נקראת פב"פ אבל בערך בוזי' אזורת לא תקרא אלא בוזי' אב"א לפי שלא הגדילה רק בוזי' אזוריים כנ"ל וממילא הוזהרו פב"פ מאליהם ובבוזי' זו תהיה הארה זו פוזותה וגרועה מהראשונה כי הראשונה תיקנה ועשתה כל פרצופים כולם שלימים וזאת לא עשתה רק הגדלת הוצצי אזוריים כנ"ל:

והנה מ"ש שנפלו האזוריים דאו"א הוא על בוזי' וזו"ג המגדילים האזוריים ומוזזירים פב"פ לכן אל תתמה אם אנו אומרים ומכניס בוזי' זו פעם פב"פ ופעם אב"א והוא על בוזי' הוזה"ג אלו (שהם הבוזי' שהגדילו האזוריים וכל זה נפל למטה) והוא (על) בוזי' וזו"ג שלוקחים או"א מן הכתר שהוא א"א כדי להוזזירם פב"פ כי גם באו"א היה בהם בוזי' אב"א כמ"ש בע"ה וכבר ידעת כי הטפה המציירת הולך ומגדיל והוא הבוזי' זו (נ"א זהו הוזה"ג) הוזה"ג ואלו הם סוד האותיות שמהם נוצר הולך ועוד כי האותיות תמיד לעולם הם בוזינת הכלים כנודע ואלו נעשים כלים לאו"א בסוד האזוריים כנזכר ואלו הם שירדו למטה עם שארית הוזה"ג (נ"א האורות הוזה"ג) היורדין לציר הכלים של הולך שהם ז' מלכים דבוזי' זו"ן והנה כל אלו הם בוזי' כ"ב אותיות התורה וז' מהם הם כלים לז' מלכים וט"ו מהם הם כלים לאו"א וכנ"ל כי יותר גדולים הם או"א מכל זו"ג וסי' לאותיות או"א הם י"ה כי או"א הם ג"כ סוד י"ה שבשם כנודע ואותיות ז"א הם שעטנ"ז ג"ץ והט"ו אותיות הגשארים הם דאו"א ו' מהם הם אזוריים דאו"א שהם בד"ק וזי"ה וכנזכר בתקונים

ובזהר ושאר אותיות הם אוכ"ל מספר"ת הם פנים דאו"א וזהו הטעם
 של אלו אותיות של שעטנז"ז ג"ץ צריכין ג' זיינין ותגין על כ"א מהם
 ואמנם באותיות בד"ק וזי"ה צריכה תג א' על כל א' מהם וגם למה
 נשתנו אלו (ט') האותיות משאר אותיות שאין בהם שום תג. אבל
 הענין כי האותיות שעטנז"ז ג"ץ הם סוד הז' מלכים שמתו ולפי שמהם
 נתהו ויצאו הקליפות כגודע לכן הם אותיות שט"ץ ע"ז ג"ץ פי' שהם
 תגבורת וזוזק עוז הדינין העזים אשר ירדו ונעשו מהם השטן שהם
 הקלי' וכבר נודע מ"ש בזהר באדר"ז ובס"ד דרצ"ב ע"ב כי אלו הז'
 מלכים הם נצוצין דאודריקו כהאי אומנא דאכתיש בפרזלא ואפיק
 זיקין לכל סטר וזהו ג"ץ כמ"ש ג"ץ היוצא מתחת הפטיש כו'. וכבר
 נת"ל כי אלו ז' מלכים לקונו אורם מגוף א"ק שתחת שכולת הזקן ולא
 מלעלה נמצא שהם וזרים בוזי' ג' אורות עליונים שהם אוז"פ כי לכן
 נשברו הפנים והאוזורים שלהם ואלו הם בוזי' ג' תגין שיש למעלה
 על כל אות מאלו הז' הנ"ל כי הם מורים על הסתלקות האורות
 והזיות מן הכלים שהם אותיות ושאר האור למעלה מהם ולא
 בתוכם כדרך צורת התגין על האותיות אבל האותיות בד"ק וזי"ה הם
 אוזורים דאו"א שירדו. וכבר ביארנו לעיל כי או"א לוקוים ב' אורות
 של וז"פ ולא וזסר מהם רק אור און אשר ע"כ לא ירדו מהם רק בוזי'
 אוזורים וכנגד אותו אור שזסר מהם אנו מתייגים תג א' על כל אות
 מהם כנגד אותו אור הפרטי שזסר מהם. וכבר ביארנו כי מה
 שירד מאו"א הוא נקרא אוזור וגם נקרא פנים כי להיותו וזסר אור
 און העלינה מן ב' אורות אוזורים לכן הוזסרון הנמשך מצדו הוא גדול
 כי הוא הבוזי' העושה אותו פב"פ. והנה מוזין אלו שהם וזו"ג הם

<http://DailyZohar.com>

והווי' להם ש'אז אין לאותיות שום נדנוד ותנועה כי רווחיותם נסתלק
 מתוכם (מן הכלים הנקודים) אמנם עומדין עליהם מרוזוק להאיר
 להם הארה מועטת כדמיון התגין העומדים זקופים על האותיות לא
 בתוכן. עוד יש שינוי אזור כי הטעמים והנקודות יש מהם הרבה
 שעומדין תוך האותיות כגון דגש ורפה ופסק ומקף בטעמים ושורק
 בנקודות ויש מהם שעומדים תחת האותיות אבל התגין כל בוינתם
 אינם אלא ע"ג האותיות תמיד מבוזזין להם אמנם עכ"ז עומדים
 אצלם להאיר להם אף על פי שאינם בתוכם כמ"ש. ואמ

גם לבטא בע"ה נבאר סדר או"א ומציאותן ושם נאמר כי אבא כולל
 י"ס וכן אמא כלולה מי"ס וכן זו"ן מי"ס. והנה כמו שז"א הנקרא
 ישראל כלול הוא מי"ס ונזולק לב' נגד לאה ורוזל ונמצא שרגלי לאה
 עד שליש ת"ת דז"א שהוא בוזזה שכלו ומשם ולבטא מתוזל ראש
 רוזל כן הענין באו"א כ"א מהם נזולק לב' וזצאין וב' וזצאי העליונים
 של או"א נקרא או"א עלאין וב' וזצאי התחתונים נקרא י"ס ותבונה
 וכאשר נעריך כל זה בבחי' א' נמצא כי ראש י"ס ותבונה הם בוזזה
 ספי' שליש ת"ת דאו"א עלאין עיין לקמן. ונזוזור לענין ונאמר ענין סדר
 ירידת ז' כלים של מלכים איך נשברו וירדו הנה אמרנו לעיל כי
 בתזולה יצאו כל הכלים ואז"כ יצאו כל האורות כלולים בכתר
 ואז"כ כולם בוזכמה ואז"כ כולם בבינה ואז' היו ז' מלכים אלו במעי
 הבינה כדמיון העובר בבטן המלאה ונבאר ענין יציאתן משם הנה
 נת"ל כי אדה"ר גרם ע"י מעשיו וזרת פב"פ לזו"ן כי קודם שנברא

אדה"ר היו ז' אב"א. ודע כי א"א לעולם לחדש שום ז' אפילו בבוזי אב"א אם לא ע"י מצות מעשיות התזותונים ואמנם קודם בריאת אדה"ר בעת האצילות היה בהכרח ש'אותו פעם ראשון תהיה מאליו הז' שלא ע"י מצות כי אדם אין עדיין עד אור הז' הוא אמנם לא היה אלא בבוזי אב"א וכשנולד אדה"ר ע"י הז' הוא הז'ירה פכ"פ ע"י מצותיו ומעשיו אמנם מאז ולהלאה אנו צריכין לעשות כל הבזינות אפילו בוזי ז' אב"א על ידינו כמ"ש בברכת אבות. והנה כל זה אינו אלא בז' אב"א לא הוצרכו מעשה ידי אדם כי על ידי עצמן מאליהן שלא ע"י אדה"ר וז' פכ"פ והנה זה הז' הא' טרם שנברא אדה"ר עליו נאמר בז'הר פעמים רבות וז'ל כד סליק ברעותא למברי עלמא פי' כי אז לא היה עדיין התעוררו' התזותונים אלא מאליו סליק הכי ברעותא וזה היה להכרח כי אדם אין לכן היו האורות התזותונים עולין למעלה בסוד מ"ז תמורת מה שעושין נשמות הצדיקים עכשיו שהם עולין בסוד מ"ז וז'ש' כד סליק ברעותא שהוא העלאת מ"ז כי אז היו עולין שלא ע"י מעשה התזותונים:

שער ט' פרק א מ"ת

השער השני שער שבירת הכלים ובו ז' פרקים:

וְנוֹזָזוּר אֶל הַכוֹוֶנֶה וְנֹאמַר כִּי הִלָּא או"א הִיוּ מִתּוֹזָלָה פֶּב"פ לִפִּי שֶׁנֶּעֱשֶׂה לָהֶם מוּוֹזִין מִהַכֶּתֶר כִּנ"ל אֲמַנָּם מִן שִׁלְהֵם הַגִּזְרִים לָהֶם הַעֲמֻדָּה וְקִיּוּם הַבּוֹזִי דִּפְב"פ הִיוּ מִצִּיּוֹת ז' מַלְכִּים אֲלוֹ אֲשֶׁר הִיוּ בְּמִעֵי בִינָה וְאֲלוֹ הִיוּ מִן דִּילָה כִּי כֵן הוּא תַּמִּיד שֶׁהַבְּנִים הֵם מִן דֹּאמָא וּבַעֲדָה שֶׁאֲלוֹ הִיוּ מַלְכִּי הִיוּ תוֹךְ הַבִּינָה הִיוּ מַעֲלִין מִן וְגִזְרֵי מִן זֶה לָאו"א וְנִמְשְׁכוּ לָהֶם מוּוֹזִין וְהוּזָזוּ או"א פֶּב"פ וְנִזְדוּגָו יוֹד כִּדִּי לְהוֹצִיא ז' מַלְכִּים אֲלוֹ. וּבַעֲתָ צֵאת הַמַּלְכִּים אֲלוֹ אִם לֹא מִתּוֹ אֲלֵא שֶׁהִיוּ קִיּוּמִים הִיוּ מַעֲמִידִין לָאו"א פֶּב"פ אִפִּי שֶׁיֵּצְאוּ לַמַּטָּה וְהִיוּ מוֹעִילִין לְמִן שִׁלְהֵם אֲמַנָּם יַעֲן שֶׁנֶּשְׁבְּרוּ וּמִתּוֹ לִכֵּן גַּם או"א הָאוֹזוּרִיִּים שִׁלְהֵם הַמַּעֲמֻדָּת אוֹתָם פֶּב"פ יִרְדּוּ לַמַּטָּה וְאִזּוֹזָרוּ לָהֶם אֲב"א כִּי כִבֵּר אֵין לָהֶם מִי שֶׁיַּעֲלֶה לָהֶם מִן וּמִקִּיּוּם וְזִזְרָתָן פֶּב"פ וְהִנֵּה פֶשׁוּטָה הוּא שֶׁלֹּא נִגְמְרוּ אוֹזוּרִיִּים דָּאו"א לִירֵד עַד כְּלוֹת שְׁבִירָתָה ז' כָּלִים שֶׁכָּל בּוֹזִי שְׁבִירָת מֶלֶךְ א' הִיָּה גִזְרֵם יִרְדָּת קִצָּת מֵאוֹזוּרִיִּים דָּאו"א וְזֶהוּ בִּיאוֹר הַעֲנִין. הִנֵּה כֹּאשֶׁר נִעְרִיךְ מִצִּיּוֹת הִיוּ מַלְכִּים אֲלוֹ בִּד' פֶּרֶצוּפִים שֶׁל וְזו"ב יֵשׁ"ס וְתַבּוּנָה כִּנ"ל נִמְצָא כִּי עַד שֶׁלִּישׁ סִפִּי ת"ת שֶׁהוּא הַמֶּלֶךְ הַד' אִזּוֹ נִגְמְרוּ לִירֵד אוֹזוּרִיִּים דָּאו"א עֲלֵאֵין וְכֹאשֶׁר נִשְׁבְּרוּ כָּל הִיוּ מַלְכִּים אִזּוֹ יִרְדּוּ גַּם אוֹזוּרִיִּים דִּישׁ"ס וְתַבּוּנָה. וְהִנֵּה הַדְּעָת הוּא הַמֶּלֶךְ הָרֵאשׁוֹן שֶׁיֵּצֵא וְבוֹ הִיוּ כָּלִים כָּל הִיוּ כִּנ"ל וְהִנֵּה כִבֵּר יִדְעָתָה כִּי עֵיקָר הַעֲלָאתָ מִן הֵם הַכָּלִים [נ"א הַבְּנִים] שֶׁנִּזְלָדוּ כִבֵּר בַּעֲוֹלָם וְלִכֵּן עֵיקָר הַעֲלָאתָ מִן עַד עֵתָה הִיָּה ע"י הַדְּעָתָה אֲשֶׁר כִבֵּר יֵצֵא לַעֲוֹלָם בְּרֵאשׁוֹנָה כִּי [נ"א כִּי בְּרֵאשׁוֹנָה] כִבֵּר בִּיאָרְנוֹ שֶׁלֹּא הוֹצִרְנוּ תּוֹזָלָה מִן לָאו"א רַק סִלִּיק בְּרַעוֹתָא לְבַד וּבִי"ש שֶׁאֲלוֹ הִיוּ מַלְכִּים הִיוּ מִן אֵין הַכוֹוֶנֶה לּוֹמַר שֶׁהֵם

המשיכו וזו"ג כי כבר נמשכו בתוילתה. וראי' לזה שהרי הוזהרו או"א פב"פ ואו"כ נתן וזכמה בבינה ז' מלכים אלו כמ"ש א"כ א"א לומר שהיו מ"ן אל הבינה אמנם הכוונה שהם היו מעמידין אותם בבוזי פב"פ לאו"א ע"י העלאת מ"ן שלהם אזורי שהיו כבר בבינה ואז היו ממשיכין עוד הוזה"ג כבתולה. ונזוהר אל הענין כי הגה אזור שיצא אור הדעת ונכנס בכלי שלו העלה מ"ן והמשיך וזו"ג באו"א כי הלא הדעת הוא כלול מוזה"ג. ועוד כי הלא הו' מלכים היו אז כלולים בו ולכן היה בו כוח להוריד וזו"ג כז"ל. ואמנם לפי שאין שאר המלכים מעלין מ"ן לפי שעדיין היציאה לא היתה להם אלא אל הדעת לכן א"א להוריד מוזה"ג שלבים רק ע"י זו"ן ביוחד ולכן מה שהוריד הדעת היה בוזי וזו"ג בראש דאו"א עלאין במקום הדעת שלהם הדומה אליו כמוהו וכאשר נשבר כלי המלך זה הנקרא דעת אז גם הדעת דאו"א עלאין ירד למטה במקום הגוף דאו"א אבל כלי המלך הזה הנקרא דעת אזור שנשבר ירד לעולם הבריאה כמ"ש בע"ה ושאר הששה (ז"א הו') אורות שהיו עמו נכנסו בכלי המלך הנקרא וסוד ואז עדיין או"א עלאין היו פב"פ כי אינן וזוהרין אב"א עד שיגמור הכל לירד כי הם דבוקים פב"פ וצריך שיגמור להסיר התדבקות הזה לגמרי ואז"כ יוזהרו אב"א אבל כל זמן שעדיין נשארו קצת דבקות בהם אינם וזוהרין אב"א ולהלן בע"ה נבאר ענין הדבקות גמור דאו"א בהיותן פב"פ מה ענינו. והנה כשירדו ה"ו וה"ג מרישא דאו"א עלאין עד למטה בגופא (בין התרין כתפין) בהכרוז הוא שגורם וסרון האור אע"פ שלא וזרו לגמרי אב"א והנה ענין (ז"א עדיין) וסרון הזה הוא וסרון הסתכלות עיני או"א זה בזה וכאשר מלך הב' שהוא וסוד

המשיך ה"ח שיתפשטו בגופא דאבא כנודע וכשמת ירד הוא
 בבריאה והה' אורות ירדו בגבורה במלך הג' ואז נפלו האווריי
 דאבא הנעשין ע"י התפשטו' ה"ח כנ"ל ועתה נפלו כולם והחסדים
 ירדו ביסוד דאבא ואז אבא הווריר אווריו אל פני הבינה אשר בוזי' זו
 נקרא אוור בפנים כי פני הבינה נוכח אווריו הוורמה עומדין. וא"ת
 הרי פרצוף אבא אינו נגמר (לירד) עד שליש' הת"ת כנ"ל וי"ל כי אותו
 שליש' של ת"ת הוא אל אבא בערך היסוד והוא דוגמת ז"א עם המווח'
 שלו שמצד הבינה וכל דרוש' זה צריך שתבינהו ע"ד הדרוש' שהוא
 והכל בציור א' ואז תבינהו. והנה היסוד כולו הוא בוזי' פנים ואין לו
 אווריים שירדו ממנו לפי שכל היסוד של זכר נכנס תוך היסוד של
 נקבה וכולו הוא בוזי' פנים מש"א כ בשאר הגוף שיש' בו בוזי'
 אווריים הווררים (נ"א פנים הווררי') נגד פני הנקבה אבל אווריו
 אינם דבוקים עמה ולכן סיום האווריי' דאבא הם נגמרים לירד
 טרם היות פגם וגרעון ביסוד דאבא. ואז"כ מלך מלך הג' שהוא
 גבורה והמשיך התפשטות ה"ג באמא עלאה (בגופא) וכשמת ירד
 לבריאה והד' מלכים (אורות) ירדו בכלי הד' שהוא הת"ת ואז נפל
 התפשטות הגבורות ביסוד דאמא (נ"א ה"ג דאמא עלאה שהיו
 בגופה) ונפלו גם האווריים שלה למטה ואז ג"כ אמא הווררה
 אווריה והיה אוור דאמא באוור דאבא. ואז"כ מלך המלך הד'
 והוא ת"ת ובהגיע אור אל שליש' עליון שלו שהוא עד הווח' אז
 המשיך בוזי' כללות ה"ח ביסוד אבא וה"ג ביסוד אמא כנודע כי לכן
 היסוד נקרא כל שכולל ה"ח וה"ג וכבר בארנו זה הציור כי דעת
 כולל רישא דאו"א והוסד הוא גופא דאבא וגבורה הוא גופא דאמא

ושליש ת"ת עליון הוא היסוד דא"א. והנה כאשר הגיע האור לב"ש
תזתזנים דת"ת אז (נגמר

ו כל אוזורי או"א עילאין לירד והמשיך הו"ו ג ברישייהו דיש"ס
ותבונה כי שם הוא מקום ראשם יו"ד וכשמת ירדו ג' מלכים בכלי
הה' שהוא נצח) ואז ירדו הו"סדים מרישא דיש"ס וגבורות מרישא
דתבונה עד למטה בגופא דילהון וגם ישסו"ת נגרע מהם הבו"ז
דהסתכלות עיניהן זה בזה ע"ד הג"ל באו"א עילאין. ואז"כ מלך הנצח
והמשיך ה"ו בגופא דיש"ס וכשמת ירדו שאר מלכים בהוד וירדו
האוזוריים דיש"ס והו"זיר אוזוריו נגד פני תבונה. אז"כ מלך ההוד
והמשיך הה"ג בגופא דתבונה וכשמת ירדו ב' מלכים ביסוד ואז
הכלים דנ"ה ירדו אל הבריאה כי שניהן מלך א' בלבד כנ"ל
דתרוייהו אינן רק פלגי דגופא ואע"פ שמלכו זה אזור זה עכ"ז שניהן
מלך א' בלבד נקרא ואז ירדו גם אוזוריים דתבונה וו"ו דיש"ס
ותבונה אב"א. אז"כ מלך המלך ו' שהוא יסוד והמשיך כללות ה"ג
ביסוד תבונה וכללות ה"ו ביסוד יש"ס וכשמת ירדו גם בו"ז אלו.
אז"כ מלך מלך הו' שהיא המלכות בכלי שלה היא לבדה ואז
המשיכה כללות ה"ו במלכות דיש"אל סבא וכללות ה"ג במלכות
תבונה כי גם המלכות יש לה כללות על דרך הג"ל ביסוד כי (לכן)
גם היא נקרא כלה כמו שהיסוד נקרא כל וכשמתה היא אז ירדו
כללות ה"ו וה"ג במלכות דיש"ס וממלכות דתבונה והכלי המלכות
ירד לבריאה גם עתה נגמרו כל אוזוריים של ד' פרצופי דא"א ויש"ס

ותבונה ליפול לגמרי וא"ת למה באו"א לא נכנס בושבון כללות
הוזה"ג במלכות דאו"א עלאין ע"ד שנכנסו בושבון המלכות דיש"ס
ותבונה וי"ל כי נודע כי בשליש עליון דת"ת שם הוא בוזי העטרה
שהוא בוזי המלכות והרי היה נכללת ביסוד אבל כאן היא יותר
נגלית המלכות דתבונה ממלכות דבינה כי מלכות דתבונה היא
ממש מלכות בערך כללות בינה ותבונה יחד בפרצוף א' אבל
המלכות דבינה עלאה היא בוזי גופא של כללות והוא מקום הוזה
של ת"ת של כללות הפרצוף יחד דבינה ותבונה כנודע ואינה מלכות
ממשי:

שער ט' פרק ב' מ"ת

והנה נתבאר מה שנפל מאו"א גם בוזי היותן נזלקים לד' פרצופים
כנ"ל וגם נתבאר סדר יציאת ז' מלכים ונמצא כי ירדו ז' המלכים
שהם זעיר ונזקבא ועוד ד' אוזוריים דאו"א עלאין וישסו"ת סך הכל
הם י"א בוזי שירדו ומהם נתברר ומהסיגים שלהם נעשה קליפות
והם י"א סמני הקטורת שהם י"א אורות שנשארו מאלו הי"א בוזי
כנ"ל שירדו ולא יכלו אורות אלו להתברר ונשארו נתונים תוך
הקליפות כמבואר אצלינו בסוד פטום הקטורת. והנה לא ירדו
אוזוריים דאבא עד שמת המלך הב' שהוא וזסד ולא ירדו אוזוריים

דאמא עד שמת המלך הג' שהוא גבורה באופן כי במות הגבורה אז
 נשלמו אוזורי או"א לירד. והענין הוא כי אע"פ שבמיתת הווסד ירדו
 אוזורי אבא עם כל זה אין אלו נקראים אוזוריים גמורים לפי שעדיין
 היתה הבינה בבחי' פנים עמו והיתה מאירה באוזוריו נמצא כי עדיין
 לא ירדו בעצם כל אוזורי אבא רק כשירדו גם אוזורי אמא אז ירדו
 שניהם לגמרי ואז היו אוזור באוזור כמ"ש בע"ה באורך בדרוש
 פרצופי יעקב ולאה מהיכן יצאו ועי"ש. נמצא כי אין ירידת אוזורי
 או"א נקרא ירידה לגמרי עד מות הגבורה שהוא מלך הג' אבל מיתת
 השבעה מלכים היא מיתת גמורה תכף מן העת הראשונה כי הרי
 במות הווסד נשברו כל בחי' לגמרי ונאמר בו מיתת ממש נמצא כי
 מיתת המלכים מתחלה להקרא מן העת שמת מלך הראשון אבל
 ביטול האוזורים דאו"א אינו ביטול עד שמת המלך הג'. ובזה תבין
 סוד שם מ"ב שהוא אב"ג ית"ץ קר"ע שט"ץ נג"ד יכ"ש בט"ר צת"ג
 וזק"ב טז"ע יג"ל פז"ק שק"ו צי"ת. כי כבר ידעת כי שם מ"ב הוא
 ביצירה ויצירה הוא בחי' ז"א כנודע שהוא סוד הז' המלכים נמצא כי
 שם מ"ב זה מדבר בסוד המלכים ואם תסתכל תראה איך שם ע"ב
 הוא במוחין והוא נקרא טעמים והוא נקרא אצילות אוז"כ הטעמים
 של ס"ג הוא בבריאה והנקודות שלו ביצירה והם סוד מלכים שמתו
 כי הנקודות הם בחי' זו"ן שהם יצירה ועשיה (נ"א הוא בבחי' ז"א
 שהוא יצירה) אמנם כוונת מ"ב זה הוא להעלות כל הברורים משם
 אשר נשאר מועיר ונוקבא ביצירה ועשיה כי כל שם מ"ב הוא
 להעלות כנודע אם כן ודאי הוא כי בשם זה נרמז מיתת המלכים
 ועל סדר מיתתן הוא סדר העלאתן ע"י בירור בכוח שם זה ולכן

מיתת שבעה מלכים נרמו בשם הראשון זה וביטול אוזוריים דאבא ואמא נרמו בשם הב'. והענין כי מן האדר"ו נראה שלא ירדו רק ה' מלכים בלבד וממדרשים אוזורים בס' הזהר משמע כי גם באו"א יש ביטול ופגם וכמעט אפי' בכתר. ואמנם הענין הוא כי ודאי שמכל י' נקודות נפלו מהם בוזי' ובכולם היה ביטול רק זו"נ נפלו כולם בין בבוזי' היותן אב"א ובין בבוזי' היותן פב"פ והנה זו נקרא מיתה כי הכל ירד לגמרי אבל אבא ואמא שלא ירד מהם רק בוזי' אוזוריים יקרא ביטול ולא מיתה וכתר שלא נפלו ממנו רק בוזינת נצו הוד יסוד שלו שנכנסו בסוד מוויזין דאבא ואמא כנזכר לעיל אשר אין בוזינת זו נכנסה אפי' בערך אוזוריים לכן לא נקרא ביטול בכתר רק פגם בעלמא. עוד יש טעם אוזר והוא כי אינו נקרא מיתה רק מי שהולך מעולם לעולם ונבדל מעולמו ולכן שבעה מלכים שהיו באצילות וירדו אל הבריאה יקרא מיתה ממש כמו"ש באדרא קל"ה לא תימא דמיתו אלא כל מאן דנזיזת מדרגא קדמאה דהוי בית קרי בית מיתה כמו שכתוב וימת מלך מצרים. אמנם אוזורי או"א אע"פ שנפלו לא ירדו בבריאה אלא נשארו בעולם האצילות עצמו לכן להיותן שלא במקומן יקרא ביטול אבל לא יקרא מיתה. ונבאר עתה שם מ"ב הנ"ל והוא כי שם אבגית"ץ הוא בספי' וזסד כנודע לפי שממנו מתוולד (ביטול) מיתת המלכים כנ"ל לכן בשם זה נרמו מיתת שבעה מלכים וזהו פי' אבגית"ץ כמו אבג"י ת"ץ כי אבג"י גימ' י"ו והם סוד ז' מלכים כי י' הוא במלכות שהיא נקודה א' לבד והוא י' של אבג"י ואותיות אב"ג הם ו' בגימ' והם ו"ק דו"א והרי הם ז' מלכים. וז"ס שארז"ל כי רה"ר רוזבו י"ו אמה כי הרי אלו ה' מלכים הם

הנְקָרָאִים רה"ר בהיותו קודם התיקון ואמנם אחר התיקון נקרא רה"י. והנה הו' מלכים הנקרא אב"י הלא הם נתצו ונשברו ומתו וז"ס ת"ץ של אבגית"ץ ויען שמן הוסד התוויל מיתת המלכים כנ"ל לכן נרמזו בשם זה הראשון. ויש מפרשים אבגית"ץ מלשון הגמ' הריא אבגא דבי רב פי' השטן שהיה נמצא בבה"מ ההוא ונמצא כי אב"ג (נ"א אבגית"ץ) הוא ממש ע"ד מ"ש לעיל באותיות שעטנ"ז ג"ץ שצירופי שט"ן ע"ז ג"ץ. והנה השם ב' הוא קר"ע שט"ן הוא בגבורה שהוא המלך הב' אשר במיתתו נפלו אוזורי דאמא גם כן ולכן נרמז ביטול אוזורי או"א בשם זה וזהו ביאורו קר"ע ר"ל כי כאן לא היתה מיתה ונתיצה ממש כמו ז' מלכים רק קריעה ושכירה בעלמא ונשאר במקומה אבל בנתיצה היא הפלת אבן בכוח במקומה למקום אחר כנ"ל וע"י קריעה זו יצאה הקליפה הנקרא שטן וזהו קר"ע שט"ן והנה או"א בוזי' פב"פ הוא הוי"ה דיודין באבא ואהי"ה דיודין באמא ושניהן גימ' רג"ל והוא גימ' זכור כי הזכירה בה מצד פנים ובוזי' אב"א הם אוזוריים של ב' שמות הנ"ל שהם אוזוריים דהוי"ה כזה יו"ד יו"ד ה"י יו"ד ה"י וי"ו יו"ד ה"י באבא ואוזורי אמא כזה אל"ף אל"ף

ף ה"י אל"ף ה"י יו"ד אל"ף ה"י יו"ד ה"י אשר שניהן גי' תשכ"ז כי השכונה מצד אוזוריים ואמנם קר"ע שט"ן גי' תשכ"ז עם הכולל כמנין האוזוריים לרמז על נפילת אוזורי אבא ואמא. ונזוזור לענין ראשון כי הנה כאשר עדיין לא מת שליש ת"ת עדיין לא נגמר ירידת ונפילת אוזורי דאבא ואמא לגמרי וכאשר היו המלכים האלו נכנסים בכלי

שלהם היו מגולין באור גדול אבל אזור שמת שליש עליון דת"ת אשר אז נפלו שם האזוריים דא"א הגה כאשר יצאו שם שאר האורות הנשארים כדי לכנס בכלי שלהם היו מלובשים באלו האזוריים שנפלו ונשארו באצילות כנ"ל והיו יוצאין המלכים האזורנים מלובשים באזורי א"א וזה נשאר להם (נ"א ועד"ז נעשים) תמיד עד שיכלו כל הברורים לצאת עד לע"ל ב"ב וז"ס העלאת מ"ן אשר מעלין ז"נ אל אבא ואמא והוא מסוד אלו האזוריים דא"א שירדו שם למטה באצילות עצמו כנ"ל אשר לקוּוּם הם. והנה נמצא שאלו האורות (שהמוזזה) [שמהוזה] ולמטה באים מכוסים וכבר ידעת כי התעלמות האור וכיסויו הוא מציאות תיקונו כי ע"כ יש כוח בכלי לסבול האור להיותו בא מלובש וא"כ לא יהי שוין שבירת הכלים שמוזזה ולמטה שהם ב"ש תתאין דת"ת ונה"י ומלכות אל שבירת הכלים של הדעת וז"ג ושליש עליון דת"ת כי ודאי יותר גדולה תהיה שבירת העליונים משבירת תחתונים. ולכן בבא התיקון ז"א בעת התיקון פרצופו בא להיפך כי מב"ש דת"ת ולמטה היו אורותיו והזסדים שבהם מגולין וזהו לפי שיש בהם יכולת לקבלם שלא ע"י מסך בינה לפי שלא היתה שבירתן גדולה אבל העליוני שהם מרישא דז"א עד הוזה באו בתיקון סתומים ומלובשים עתה תוך מסך בינה שהוא יסוד שלה כנודע. וזהו לפי שבתוזה היו מגולין והיתה שבירתן גדולה ואע"פ שגם שהזו"ה הם מכוסים וסתומי עכ"ז הרי נתבאר במקומו כי הזסדים המגולין מכים בהם ואורם יוצא לזוץ והנה במיתת ז"א עד שליש עליון דת"ת שלו כבר ירדו אזור א"א אבל אזורי יש"ס ותבונה לא נגמרו עד מיתת נוקבא דז"א

ולכן האזוריי' דא"א לוקחם ז"א והאזוריי' דיש"ס ותבונה לוקחותם המלכות ומתלבשים האורות שלהם בהם דוגמת המוויז' דז"א. וזה תבין מ"ש כי כאשר הזו"ן הם שוין יחד פנים בפנים אז הנצח הוד יסוד דאז"א הם מוויז' לז"א והנה"י דיש"ס ותבונה הם מוויז' ונכנסים ברישא דנוקבא גם תבין מ"ש שכשהיו פכ"פ אז יוצאין ב' בוזי' יעקב א' בז"א ואזוד בנוקבא כי האזוד שהוא ממוויז' דז"א הוא מאז"א והב' שהוא ממוויז' דנוקבא הוא מישראל סבא ותבונה ואז הם שני המאורות הגדולים לא היא גדולה מבנו ולא הוא גדול ממנה ואינם צריכין זה לזה כלל אמנם האזוריים של אבא הם בצד ימין בוזסד דז"א והאזוריים דאמא הם בצד שמאל בגבורה דז"א וזה הדרוש יצטרך במקומו ושם יתבאר בע"ה. והנה כאן במקום הזה הוא מקום ירידת ונפילת אזורי או"א שאמרנו לעיל שירדו באצילות עצמו כי אע"פ שהכלים דז"א נשברו עם כל זה האורות דז"א נשארו מלובשים באלו האזוריים דאז"א עלאין כל קו הוזסד דז"א באזורי אבא וכל קו הגבורה מלובש באזוריים דאמא והבן הקדמה זו מאד. ונזוזור לפרש פ' של וישלח בענין ואלה המלכים כי הנה נתבאר איך ירדו ד' אזוריים דאז"א ויש"ס ותבונה ולכן תמצא כי באלו המלכים לא נזכר בכולם שמות אביהם רק בד' בלבד והם בלע יובב ובעל וזנן והרד. גם תמצא שינוי אחר כי אפי' באלו ד' לא נזכר שם אביהם רק בעת המלוכה ולא בעת המיתה כמ"ש וימלוך באדום בלע בן בעור ולא כתיב וימת בלע בן בעור רק בלע סתם וכן בשאר ג' מלכים. והענין הוא להורות כי ד' בוזי' אזוריים ירדו מן האבות ולא יותר ולא ירדו עם בניהם כנ"ל וכיון שלא מתו אבות רק

ביטול בעלמא לכן לא הוזכרו בעת המיתה האבות רק הבנים
לבדם אבל להורות שגם בהם היה ביטול לכן הוזכרו האבות בעת
המלוכה. וא"ת הרי וזשם שהוא מלך הג' היה ראוי להזכיר בו שם
אביו ולכתוב פלוני בן פלוני שהרי נתבאר לעיל כי הוא המעורר
גבורה דאמא והוא המבטל (נ"א ביטול) אוזר שלה בעת מיתתו
כנודע. וי"ל כי אין הבן נקרא אלא על שם אביו וכיון שהוא לא
ביטל רק אוזריים דאמא אין להזכיר השם פלוני בן פלונית אמו רק
פלוני בן פלוני אביו ולכן לא הוזכר שם אביו כי לא ביטל אוזרי
אביו רק אוזרי אמו כי משם רומז לזמש' לה' גבורות דהנזקבא לכן
לא נאמר בן פלוני והדד בן הדד שהוא המלך הד' והוא בוזי' הת"ת
נקרא כך לפי שהוא למעלה בבחינת שלישי העליון מקום הוזה
מקום הדדים וזהו הדד דד אוזר ובן בדד דד ב' וכן אותיות בד"ד
פי' ב' ד"ד ר"ל דד הב' והענין כי כאשר נעריך שאבא ויש"ס נכללין
בפרצוף א' ובינה ותבונה נכללות בפרצוף א' כמ"ש במקומו כי יש
זמנים שמתווכרין על דרך הזה נמצא כי מקום שלישי עליון של הת"ת
דו"א הנקרא הדד בן בדד שם הוא מקום הדדים של הבינה ולכן
נקרא שמו הדד בן בדד כי בעת מיתת המלך זה צמקו דדי בינה
להניק כדרך האשה שדדיה צומקים במיתת היולד:

שער ט' פרק ג' מ"ת

ונבאר עתה איך בעת מיתת המלכים אלו ירדו הכלים שלהם לעולם הבריאה כנ"ל משא"כ בד' אוזוריים דא"א. כי הגה נתבאר הוילוק שהיה בין או"א לז' המלכים שהם זו"נ ואמרנו כי הז' מלכים שהם זו"נ מתו ממש וירדו אל עולם הבריאה הכלים שלהם ואזוריים של או"א נתבטלו ולא מתו אלא שירדו למטה בעולם אצילות עצמו ושם ביארנו טעם לזה ואמרנו שהיה לסיבה שהז' מלכים לא קבלו אורות אוז"פ דא"ק רק מגופא דיליה ואילך. והגה לטעם זה עצמו היה ג"כ שינוי אוזר בין ג"ר שהם כוז"ב אל הז' מלכים התותונים כי הג"ר יצאו בקצת תיקון בראשונה והוא כי כאשר יצאו בראשונה נתפשטו כסדר ג' קוין משא"כ ז"ת שייצאו זו למטה זו וז"ש באד"ר עד אימת ניתב בקיימא דווד סמכא ר"ל נתקן התיקון שהוא דרך קוין אבל קודם שהיו זעג"ז הוי קיומא דווד סמכא וכבר ביארנו כי התיקון האצילות הוא בהיות ו"ק עשוי בכוז"ג קוים קשורים זה בזה בסוד הג' המכריע ביניהן ואז נקרא רה"י אבל בהיותן זעג"ז והם נפרדין אות מוזברתה אז נקרא רה"ר ולכן הג"ר נתבטלו ואזוריהם ולא מתו וז' מלכים מתו פנים ואזור כי יצאו בלי תיקון כלל. ונבאר סדר יציאת ז' מלכים ונתויל מן הראשון שהוא הדעת אשר זה יצא ראשונה וכאשר לא היה יכול הכלי לסבול כנ"ל נשבר הכלי וירד למטה בעולם הבריאה ר"ל במקום שהיה עתיד להיות עולם הבריאה אוז"כ כי הרי עדיין לא נברא עולם הבריאה ונפל הכלי הזה במקום הדעת דבריאה להיותו מתייזס אליו כמוהו ואמנם אור של הדעת ירד גם הוא אלא שנשאר באצילות עצמו במקום כלי

המלכות של האצילות ואמנם לא ירד שם לסיבת פגם אשר בו כי הרי נ"ל כי השבירה היתה בכלים לא באורות ואלו היה ירידתו שם משום פגם היה ראוי שנייוס ביטול אל האורות ע"ד שנייוסנו ביטול אל הכלים דאזורים דאז"א שנקלו דוגמתן באצילות עצמו ואמנם ירידתן היתה כדי להאיר מרוזק בכלי שלו העומד בבריאה שלא ימות לגמרי וישאר בלתי תקוף לכן מאיר בו מרוזק בהיותו עומד הוא באצילות והוא בבוז' תגין על האותיות כנ"ל. ואז"כ יצא הווסד ונשבר הכלי וירד בבינה דבריאה והאור ירד במקום כלי היסוד דאצילות כי כבר אור הדעת הקדים לקוות מקום של המלכות. ואז"כ יצאה גבורה ונשברה וירד הכלי בזכמה דבריאה והאור ירד בכלי דנצח הוד דאצילות שהם ב' פלגי דגופא. ואז"כ יצאה הת"ת ונשבר והכלי ירד בכתר דבריאה והאור נשאר במקומו שהוא בת"ת דאצילות. והנה עתה לא יש' הרוזק בין שום אור מן האורות הנ"ל אל הכלים שלו יותר מנ' מדרגות כי יותר מנ' מדרגות הוא הרוזק גמור ואינו יכול להאיר בו. ואמנם שאר האורות גם הם ירדו ממקומם וזוין מת"ת שנשאר במקומו כנ"ל ולא ירד ונמצא כי בלי ספק שאורות האזורים שירדו ממקומם אע"פ שביארנו שהיתה ירידתם לצורך הכלים להאיר להם עכ"ו בהיותם למטה ממקומם נזלש כוונם מעט ולכן אין להם כוח לעלות למעלה אבל אור הת"ת אשר עמד במקומו ולא נשתנה טעמו וכחו בו וזק וע"כ בראותו עצמו בלתי כלי אפשר לו שיעלה למקום אשר יצא משם כי לא יזפוץ להשאר ערום מגולה בלי לבוש ויוזור אל הבינה אל המקום אשר עמד שם בראשונה ואם ככה יעשה נמצא שיהיה מרוזק מאד

מכלי שֶׁלוֹ וימות לְגַמְרִי ולכן רצה המאציל העליון המשיך והגדיל את כלי הכתר אשר לא נִשְׁבַּר כְּזוֹדֵעַ ונמשך דרך קו האמצעי כמ"ש כי הג"ר כבר היו מתחלה בציור ג' קוין ונמשך דרך קו האמצעי עד מקום הת"ת עד אמצעיתו לבד שהוא עד הטיבור לבד ואז עלה אור הת"ת ונעלם תוך כלי הג"ל של הכתר שנתפשט עד מקומו ונמצא כי לא נתעלה רק ווצי אור הת"ת התחתון כי ווצי העליון עומד במקומו שֶׁכֵּבֶר נִתְפַּשֵּׁט דרך בו כלי הכתר ואז אור הדעת שירד למטה במלכות דאצילות בראותו כי כבר היה כלי וודש במקומו כי הגה גם מקומו הוא בקו האמצעי בין הכתר והת"ת ואז גם הוא נתעלה ועלה במקומו ואז הכלי שֶׁלוֹ כיון שנתרוזק אורו ממנו ירד עד למטה במלכות דבריא אמן הכלי של הת"ת נשאר במקומו שהוא בכתר דבריא לפי שלא נתעלה כל אורו רק ווציו לבד ווציו העליון נשאר במקומו. וא"ת והרי אמרנו למעלה שהוא מוכרוז שלא יהיה הפרש בין הכלים והאור שֶׁלוֹ רק ג' ספירות וא"כ איך ירד הכלי של הדעת מל' דבריא. התשובה הוא כי ודאי הוא דהיכא דאפשר אפשר והנה תוכלה הי' זה נהנה וזה אינו וזר כי בתחלה היה הכלי נהנה מאורו בהיות הדעת למטה והאור אינו וזר ג"כ כי גם אם יעלה במקומו בדעת האצילות אין לו שום כלי שם ולכן היה וזפץ להאיר בכלי שֶׁלוֹ וכיון שירד שוב לא יעלה. אמן כאשר ראה שיש בוזי' כלי במקומו קרוב הוא אל הגאון עצמו ותועלתו יותר מלהועיל אל הכלי שֶׁלוֹ כי עתה בעלותו למעלה במקומו יש לו כלי ושם יוכל לקבל האור לעצמו מלמעלה מן המאציל ומן הכתר בקירוב גדול ולכן עלה למעלה. והנה טעם זה יספיק לבחינת תועלת (נ"א מעלת)

האור לעצמו ואמנם גם לבחינת וחסרון הכלי שלו ברדתו למטה במלכות דבריאה כנזכר אינו הפסד גדול כ"כ כי מה שאנו אומרים שצריך שלא יהיה הרוק בין האור ובין הכלי שלו ג"ס לבד הוא כ

שיעור ג"ס דאצילות אשר שיעורם גדול אבל בבריאה כל הי"ס דבריאה אינן שיעורם אפי' כשיעור ספירות א' דאצילות וא"כ הרי הוא כאלו עומדת בראש הבריאה כי כל הי"ס דבריאה כשיעור ספירה א' נושבין. וא"ת הרי יש הרוק בין הכלי הדעת לאור שלה ו' ספירות דאצילות כי הרי הוא עומד למעלה בדעת דאצילות. וי"ל כי אפי' בספי' דאצילות עצמן אין כ"כ הפסד וולתי בהיותו ביניהן בין האור והכלי שיעור ג"ס ג"כ ריקנות בלתי אור כלל לא הוא ולא זולתו אבל כאן אע"פ שהאור שלה עצמו עלה למעלה הנה יש אורות אחרים עומדים בסוף האצילות קרובים אל הבריאה ותוכל לקבל הארה מהם וגם תוכל לקבל הארה מן האור שלה בעצמה ע"י האורות ההם הקרובים אליה וזכור כלל זה בכל שאר הספי' כי לעולם לא יש בין הכלי ובין האור יותר מג' ספירות דאצילות ריקני' ולא נצטרך לזוזור ולומר הענין בכל א' מהם. והנה בעלות אור הדעת במקומו למעלה או הגדיל הכלי של הכתר ונמשך עד נגד מקום סיום כל הת"ת ואז וצי' התחתון של אור הת"ת שעלה למעלה כנ"ל וזר עתה לרדת במקומו האמיתי כבתולה וסבת הגדלת כלי הכתר היה לסבת אור הדעת שנתלבש בו והגדילו וגם כי הנה הדעת הוא כולל כל הו"ק והוא נשמה להם כנודע לכן כיון שעלה

נתן כוח בכלי והגדילו כדי להטיב את אור הת"ת שירד ויהיה
 במקומו הראוי לו. אוזר כך מלכו נצח הוד והיו צריכין לבא למלוך
 במקומם בכלי הראוי להם והנה לא מצאו מקומם פנוי כי שם ירד
 אור הגבורה כנ"ל ולכן הוצרכה הבינה להתפשט דרך קו שלה
 שהוא צד שמאלי עד מקום הראוי להיות אוז"כ מקום הגבורה
 האמיתי אוזר התיקון כי עתה היו כולם זה ע"ג זה ואז כראות אור
 הגבורה כי כבר היה בויצת כלי במקומה עלתה לה במקומה והכלי
 שלה בהתרוזק האור שלה ממנו נתרזק גם הוא וירד עד היסוד
 דבריא ווא ירדו נ"ה במקומם האמיתי ומלכו שם בכלי שלהם
 ונשברו ואז האור שלהם עולה עד הגבורה כי עלה שם הוד להיותו
 גם הוא קו שמאל ואז גם הנצח עלה עמו שם כי נצח הוד ב' פלג
 דגופא אינון כנ"ל והכלי שלהם ירד בנצח הוד דבריא ווא. ואז"כ יצא
 אור היסוד והנה היה במקומו אור הווסד כנ"ל ואז הוצרכה כלי
 הווסדה להתפשט דרך קו ימיני עד מקום הראוי להיות ווסד
 האמיתי אוזר התיקון ואז עלה שם אור הווסד ונכלל בכלי הווסדה
 והכלי של הווסד ירד עד הת"ת דבריא ווא יצא היסוד ונכנס בכלי
 שלו ומלך במקומו ונשבר ועלה האור דרך קו האמצעי ועלה עד
 מקום דעת העליון והכלי ירד בגבורה של בריאה ואז"כ נבאר למה
 עלה אור היסוד למעלה מן הת"ת עד הדעת. ואז"כ יצא אור
 המלכות למלוך בכלי שלה ומלכה שם ונשברה ואז האור שלה
 עלתה ג"כ בדעת דרך קו האמצעי והכלי שלה ירד בווסד של
 בריאה נמצא כלי הת"ת במקום כתר דבריא וכלי המלכות במקום
 ווסד דבריא נמצא כי אין מקום פנוי בין כלי לכלי דבריא רק ג'

מדרגות לבד שיהם וזב"ד ובאצילות אין מקום פנאי רק ב' מדרגות
 שיהם מקום יסוד ומלכות. ועתה צריך לתת טעם למה אור היסוד
 ומלכות שניהם עלו עד הדעת למעלה מן הת"ת ואמנם הטעם הוא
 כי היסוד נקרא משכיל לאיתן האזרוזי כמ"ש בסבא דמשפטים
 שאמר כי זה המשכיל שהוא יסוד הוא לעילא והוא לתתא גם רמזו
 בזוהר פקודי בהיכלות כי יוסף איהו לעילא ואיהו לתתא והענין הוא
 כמ"ש אצלנו בענין תפלת המנוחה כי אז ז"א מודווג עם לאה ורגלי
 לאה מסתיימים במקום הוזה דז"א וא"כ איך מודווג ז"א מוציו
 למעלה עם לאה (שאינה מגעת רגליה אלא כנגד היסוד הוזה שלו)
 אבל הענין בקיצור הוא כי שליש הא' של היסוד התחתון דז"א עולה
 בשליש עליון דת"ת ושם מודווג עם לאה כי זאת היא המעלה שיש
 אל היסוד יותר משאר ספירות שהוא יכול לעלות עד הדעת בכל
 זמן שרוצה לעלות וז"ס תפלת יוצר דשורית דשבת שתקנו בו ז"פ
 הכל והטעם היות לו יתרון זה הוא כי אם לא היה בו כוז שיוכל
 לעלות עד הדעת שהוא נשמת הו"ק ושם הוא מקום הה"ו כנודע
 שיהם בוזי טפת הזרע לא היה בו יכולת וכוז להוריד טפת הזרע (ז"א
 הזווג) בנקבה בעת הזווג ולהמשיכם ממש משם מן הדעת. ודע כי
 אין ענין זה נאמר אלא בפנימיות היסוד כמ"ש במ"א כי משליש עליון
 של היסוד ממנו נעשה בוזי ת"ת ז"א בעת הגדלתו ושם הוא אותו
 בוזי היסוד אשר נעשה ממנו הת"ת ובבוזי זו הוא מודווג עם לאה
 ונזוזור לענינינו כי להיות שהיסוד דרכו לעלות שם אל הדעת לכך
 עלה עתה אור היסוד עד הדעת למעלה מן הת"ת ועוד כדי לקשר
 כל הו"ק יחד ולהביא להם הארה משם. ועתה נבאר טעם אל

המלכות למה היא ג"כ עלתה עד הדעת למועלה מן הת"ת והענין הוא כי המלכות (נ"א לפי שהמלכות להיות) נקראת עטרת בעלה ועולה למועלה מן הת"ת ובפרט עתה אשר היה לה רשימו מן הדעת כי כאשר ירד אור הדעת עד מקום המלכות דאצילות בעת שנשבר הכלי שלו כנ"ל הנניח שם רשימו דיליה וכאשר מלכה (נ"א המליכה) המלכות במקומה לקוזה את הרשימו הזה ועלתה עד מקום הדעת עצמו וגם סיבה אחרת כי ע"י עלייתה שם הוא קושרת מלמטה למועלה כל הו"ק ועי"ז הקשר

מתתקן יותר לפי שז"ה היו שניהם בקו השמאלי במקום גבורה ועתה נפרד הנצח מן ההוד והלך ועלה עם הווסד בקו ימין שבו ונבאר ענין זה מפורש יותר והוא כי הגה רשימו הזה שהנניח הדעת במקומה של מלכות ודאי שהוא בוזי המלכות שבדעת שבצד הגבורות והבן זה היטב וכאשר עלתה המלכות עד הדעת ועלה עמה גם הרשימו הנ"ל שהוא בוזי הגבורה ושם נתווכר זה הרשימו שהוא המלכות של הגבורות שבדעת עטרה דגבורה דנזקבא עם הווסדים שבדעת עטרה דדכורא אז נתפשט דעת ע"י הקשר הזה והאיר בו"ק והרשימו שהוא בגבורה האיר בקו שמאל והשאיר שם את ההוד במקומו ואותו הדעת עצמן עטרה דווסד האיר בקו ימין והמשיך שם את הנצח ועי"ז נתקן האצילות:

שער ט' פרק ד' מ"ת

ועתה צריך שנבאר מה היה ענין התפשטות הג"ל שנתפשט וזו"ב דרך ב' קוין ימין ושמאל עד מקום הו"ג כנ"ל והענין הוא כי היה ע"י (אותן) כוז האווריים דא"א שנקלו עד מקום וזו"ג ואלו הם הבו"י שנתפשטו דרך הקוין והלבישו את הו"סד וגבורה ואת הג"ה ואמנם הטעם למה נתפשטו עד מקום הו"ג ולא נתפשטו עד מקום ז"ה. הענין הוא כי הגה קודם שנתפשט הכתר דרך קו האמצעי היו הו"ב מאירין זה בזה שלא ע"י הפסק ביניהן כלל עם היות שהיו בבחינת אב"א אבל אחר שנתפשט כלי הכתר עד ת"ת כנ"ל אז הפסיק ביניהן ואז פשוט הוא שבא קצת הפסד אל א"א שהיו מתחלה מאירין זה בזה משא"כ עתה ולכן לא היה בהם כוז להתפשט בכל אורך הקוין עד ז"ה אבל עכ"ז היו מקבלים קצת אור מן הכתר שנתפשט ביניהן באופן שבבו"י אווד נמשך להם תועלת בהתפשטות הכתר ובבו"י אוזרת נמשך להם הפסד ולכך היה להם כוז להתפשט אך לא בשלימות והטעם למה נתפשט הכתר עד הטבור אמצע הת"ת ולא יותר הגה זה צריך ביאור רוחב אמנם בקיצור נמרץ הענין הוא כי הגה מקום כל התפשטות הלא הוא כנגד רגלי הא"ק הג"ל מטבורו עד רגליו והגה כאשר יבא או"כ התיקון האמיתי של האצילות הגה הכל הוא עומד במקום הזה כגודע ושם הוא מקום האצילות בלבד ומשם ולמטה הוא עולם הבריאה והגה כאשר נעריך כל אלו

הפרצופים מתלבשים זה תוך זה עד שִנְמָצָא הכל פרצוף א' לבד ופרצוף א' דא"א שהוא כתר הוא הכולל כל האצילות מלמטה למעלה ונמצא כי הכתר כולל כל המקום הזה ונעשו פרצוף א' והנה כאשר הוא עתה מתפשט עד הת"ת הוא בעצמו מה שיהי' אוז"כ בעת התיקון מקום הת"ת שלו ממש והנה או"א היו מלבישין ב' זרועותיו ימין ושמאל עד מקום הטבור שלו ולכן איך יתפשט הכתר עתה יותר ממקום אשר א"א להתפשט לאו"א אפי' אוזר התיקון ואיך יהיה כתר קטן ושפל למטה מהם כי הלא מקום התפשטות האמיתי של או"א אפי' אוזר התיקון אינו רק עד טבור ת"ת דא"א ואיך עתה מתפשט כתר יותר תחתון למטה מהם ולכן זו היתה הסבה שלא נתפשט הכתר עתה רק עד הטבור ת"ת לבד. ועתה ראה והבן איך האצילות לא נתקן בפ"א רק לאט לאט באו תקונים זה אוזר זה ובכל פעם היה נוסף בו קצת תיקון כי הרי בתזוזה לא נעשה בוזי' כלי בשום אופן. והנה נודע כי כל תיקון אינו אלא היות האור מתלבש בכלי כדי שיוכלו לקבל התזוזות אור העליון והנה לא התזויל בוזי' היות הכלי רק בעולם העקודים אמנם לא נתהווה רק כלי א' מכל הי"ס שלו ואוז"כ בעולם הנקודים קודם שנשברו נתוסף בהם קצת תיקון והוא כי נתהוו י' כלים לי' ספירות שבו גם תיקון ב' כי הג'ר יצאו ונתקנו דרך קוים משא"כ בז"ת שיצאו זע"ז ולא נתקשרו ואוז"כ שנשברו הנקודים נתוסף בהם תיקון אוזר והוא כי גם ז"ת האורות שלהם נתלבשו דרך קוי כוז"ב כנ"ל ואוז"כ כאשר רצה המאציל לתקנם העלה גם את הכלים באצילות בסדר קוין כמו"ש בע"ה ואוז"כ שנעשו בבוזי' קוין בא עיבור א' של זו"ן ונתוסף תקון ב' שנכנסו

האורות תוך הכלים אמנם עדיין לא היה רק בבוזי ג' קוין בלבד אשר זה נקרא אצלנו ג' כלילין בג' ואוז"כ נתפשטו בסוד ו"ק בזמן היציקה ואוז"כ בזמן המווחין נשלמו כל הי' כלים. עוד היה שינוי אזור כי בתזלה קודם שהיה שום עיבור אפילו הראשון דו"נ לא היה רק אור בכלי מצומצם ואוז"כ נגדל הכלי ונתרוחב בסוד פרצוף גמור כדי להמעיט האור כי זה עיקר כוונת התיקון כמ"ש:

שער ט' פרק ה' מ"ק

כאשר היו הי' ניקודים קודם התיקון הג'ר יכולין היו לקבל אור העליון אך הו"ת לא היו יכולין לקבל אור העליון כי אותו האור היורד מלמעלה היו בו פרצוף שלם וע"כ הוצרך התיקון כי אזור שיתקן ויעשו פרצוף יוכלו לקבלו ואזור שנתקנו ג'ר א"א ואו"א אז א"א אסף אליו נה"י שלו והעלם למעלה בג' אמצעית שבו ושם נתלבשו בתוכם של וז"ת שלו והטעם כי מתזלה כל הקלקול שהיה בז"ת היה מפני שנה"י הם דינן כנודע והיו רוצין הם להתגבר על הרוזמים שהם וז"ת והיו רוצין לעלות עד מקום האמצעי כדי להלבישם ולכללם בתוכם ובוזה יתבטלו הרוזמים בהיותן נתונין תוך הדינן ולכן יתבטלו ואני וזיי שבעתי כי להיות הג'ר יותר מגולים (נ"א דינים גדולים) לכן היו מתגברין על האמצעים כי האמצעים היו

קצת מתוקנים בסוד פרצוף או"א משא"כ בזה"י ולפי שאורם מוֹלִין
היו מתגברין על האמצעים וכמבואר אצלנו זה קצת בסוד אמרפל
וזהביריו יע"ש ולכן עתה אספם א"א עצמו לזה"י והכניסם לתוך וזג"ת
שלו ואז נמתקו הדינין תוך הרוזמים ולכן אז יצא ז"א ג"כ בסוד עיבור
בבוזי' ג' כלילין בג' ואחר שייצאו זה"י דא"א לחוץ יצאו מתוקנים
ונתגלו אז כל הו"ק ולכן יצא גם ז"א בבוזי' ו"ק מתפשטין וממותקין
והנה א"א אסף אליו הניצוצין של וזלקו שהיו בסוד אותן ז' מלכים
שמתו וכן עשו באו"א וזו"נ וכן בשאר עולמות בי"ע והנשאר שלא
היה יכול להתברר ירדו בעמקי הקליפות סוף עשיה ונשארו שם
קצת ניצוצי קדושה ולכן היו סוד י' הרוגי מלוכה כדי שיעלו אותם
משם:

שער ט' פרק ו' מ"ב

א"ק כולל ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן בעצמותו וכל א' מאלו הד' נכללו
מארבעתן ויוצאין ממנו ג"כ אורות לחוץ שהם ענפיו והע"ב הוא
במוזין דיליה נגד א"א ואבא דאצילות ולעילא מגלגלתא דיליה יש
בו דוגמא בוינת עתיק דאצילות וס"ג דיליה מאוון ולמטה עד טבורו
והוא כנגד בינה דאצילות ומ"ה וב"ן דיליה מטבורא ולמטה כנגד זו"ן
דאצילות והנה עד"ז שבפנימותו כן הוא באורות שיוצאין ממנו שהם

עֲנָפִי כִנּוּי כִי שְׁעָרוֹת רָאשׁוֹ כִנְגָד עֲנָפִי ע"ב וּשְׁעָרוֹת דִּיקָנָא הֵם מֵאוֹז"פ
כִנְגָד עֲנָפִי ס"ג שְׂבָהֶם כְּלוּלִים או"א שֶׁבִין שְׁנֵיהֶם לְקוּזוֹ בִּינָה דְמ"ה
אוֹזֵר הַתִּיקוֹן שֶׁהוּא שֵׁם ס"ג הַכוּלָל שְׁנֵיהֶן וְהֵם נִכְלָלוֹת בְּמוֹזָלָא
דְּדִיקָנָא דֵּא"א וְהֵבֵן זֶה מֵאוֹד כִּי הֵן הוּא כֹאן וְאִז עֲדִיין הִיָּה מִתְפַּשֵּׁט
ס"ג עַד רִגְלֵי א"ק וְאוֹז"כ כְּשֶׁרָצָה לְהוֹצִיא מ"ה וּב"ן שֶׁהֵם עֲנָפִי זו"ן אִז
נִזְדוּגָו ע"ב ס"ג הַפְּנִימִיִּים שֶׁהֵם וּזו"ב מִמֶּשֶׁ וְאִז נִבְרָא הָעוֹלָם בְּמִדַּת ד'
וַיֵּצֵאתָ בֵּת מִתּוֹזְלָה שֶׁהִיא שֵׁם ב"ן בְּפָנִים דֵּא"ק וְאוֹז"כ יֵצְאוּ עֲנָפִי
לְחוּץ דֶּרֶךְ הָעֵין מִטְּבוֹר דֵּא"ק וְלִמְטָה וְלֹא נִתְקַיְּמוּ הָעֲנָפִים שְׂבוּחוֹן
עַד שִׁוּזוֹרָו לְהִזְדוּגָו וְהוֹלִידוּ בֵּן שֶׁהוּא שֵׁם מ"ה בְּפָנִים וְבוּחוֹן וְהוּא
מִדַּת ר' וְנִתְקַיְּמוּ הָעוֹלָם כְּמִשְׁאָרוֹ ל' ע"פ בְּיוֹם עֲשׂוֹת ה' אֱלֹקִים אֶרֶץ
וּשְׁמַיִם וְהֵבֵן אִמְרָם הָעוֹלָם כִּי מִצִּיָּאתָ הָעוֹלָם הֵם הוֹ"ת לְבַד שֶׁהֵם זו"ן
אֲלֹא בְּרֵאשׁוֹנָה הִיוּ זו"ן נִקְבּוֹת מִצַּד דִּין שֶׁהוּא שֵׁם ב"ן וְאוֹז"כ הִיוּ זו"ן
זְכָרִים מִשֵּׁם מ"ה כִּי כָל מ"ה וּב"ן נִקְרָא בְּשֵׁם עוֹלָם. וְהִנֵּה בִצְאָתָ ב"ן
שֶׁהִיא הַנִּקְבָּה וְכוֹלָה דִּינֵין הִנֵּה נִזְדַּעַ כִּי בְּכָל אוֹזֵר מִהַד' הַנִּל יֵשׁ בּוֹ
כְּלוּת אַרְבַּעַתָּן. וְהִנֵּה בְּשֵׁם ס"ג כְּבֵר נִתְ"ל הִיּוֹת ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן
שֶׁהֵם טַנְתָּא וְכוֹלָם נִכְלָלִין בִּי"ס דְּעֶקְדוֹתִים ע"שׁ וְתִמְצָאנוּ וְהִנֵּה גַם
בְּשֵׁם ב"ן כְּלוּלִים מֵאַרְבַּעַתָּן וְכִבֵּר יִדְעַתָּ כִּי ד' אֱלֹהֵי כְּלוּלִין בִּי"ס
וְנִמְצָא כִּי שֵׁם ב"ן נִזְלַק לִי נִקְדוּת וְלֵד' בּוּזִי אִמְנָם כְּפִי הָאִמּוֹת הֵם ה'
בּוּזִי כִי הִכְתַּר לְמַעַלָּה מִהַד' הוּא וְעָמּוּ הֵם ה' פְּרָצוּפִים הַכוּלָלִים י"ס
כְּנִזְדַּעַ וְהִנֵּה בְּכָל א' מֵאֱלֹהֵי פְּרָצוּפִים יֵשׁ בּוֹ י"ס גְּמוּרוֹת וְהִנֵּה
בְּרֵאשׁוֹנָה יֵצֵאתָ נִקְדוּתָ רֵאשׁוֹנָה דְּב"ן וְהוּא הִכְתַּר דְּב"ן וְהִיא כְּלוּלָה
בִּי"ס וַיֵּצְאוּ כָל הִי"ס שְׂבָה כְּלוּלִים בְּכָלִי הִכְתַּר שְׂבָה שֶׁהִיא הִכְתַּר
דְּכִתָּר וְנִשְׁאָר שֵׁם אוֹר הִכְתַּר וּזְזוֹרָו וִירְדוּ הֵט' אוֹרוֹת בְּכָלִי וְזִכְמוֹ

דכתר ונשאר שם אור הוֹכְמָה ווֹזָרו וירדוּ וז' אור' בכלי הבינ' דכתר ונשאר שם אור הבינ' ואוז"כ יצא אור הדעת בכלי הדעת ונשבר והאור שכלו עלה למעלה והכלי נפל למטה. ואוז"כ יצא אור הוֹסֵד ובו כלולין ז' אורות (נ"א ששה) ונשבר והאור עלה למעלה והכלי נפל למטה ואוז"כ יצא אור הגבורה בכלי הגבורה ובה כלולים ה' אורות ואירע בה כנ"ל וכיוצא בזה עד התוֹתוֹנָה שהיא מלכות כתר דב"ן גם היא נשברה ואירע בה כנ"ל הרי כי אירע מיתת ז' המלכים בכתר דב"ן שהם הז"ת שבכתר זה. אוז"כ יצאה הנקודה הב' שהיא וזכמה דב"ן וגם היא כלולה מי"ס ואירע לה כמקרה כתר כי ג"ר שבה יצאו ולא נשברו ובצאת הדעת התוֹתוֹלוּ להשבר (נ"א לשבור) עד תשלוּם הז"ת שהם ז' מלכים שבה. אוז"כ יצאה נקודה שלישית שהיא בינה דב"ן וגם היא כלולה מי"ס ואירע לה כמקרה ראשונה כי ג"ר שבה נשאר שְׁלִימוֹת והז"ת המתוֹתוֹלִין מן הדעת שבה כולם נשברו. ואוז"כ יצאו ז' נקודות דב"ן שהם כללות ב' נקודות לבד כְּזוֹדֵעַ שהם ז' דב"ן אשר כל נקודה מב' בוזי האלו לבד כלולה מי"ס וכל אלו נשברו ע"ד הנ"ל והרי שבין בכללות ובין בפרטות קרה להם מקרה א' זה כי בכללות הנ"ל הז' נקודות דב"ן אשר בוזינתם אינה אלא ב' נקודות לבד הנ"ל כולם נשברו ואם בפרטות כי כל הז"ת של כ"א מן הג"ר ג"כ נשברו ואמנם יש הפרש א' ביניהן והוא כי ג' נקודות הראשונים כולם כל נקודה מהם יצאה בבוזי י' נקודות אלא שהג"ר של כל י' וי' הנ"ל נשאר שְׁלִימוֹת וז"ת שבכל י' וי' נשברו אמנם ב' נקודות תוֹתוֹנִים. שהם כללות ז"ת דב"ן כְּזוֹדֵעַ לא יצאו כל אחד בבוזי י"ס כמו הג' נקודות ראשונים אמנם הנקודה הד'

שֶׁהוּא כְּנֶגֶד ז"א דב"ן נִשְׁאָרוּ ג"ר שֶׁבּוּ וְכֵן הֵעֵשִׂירִי שֶׁבּוּ בְּנִקּוּדָה
 שְׁלִישִׁית דב"ן שֶׁהִיא בּוּזִי אִימָא דְכֻלּוֹת דב"ן וְהִיא שׁוֹרֵשׁ הַבְּנִים
 וּמִנִּקּוּדָה הִיא שֶׁהִיא מַלְכוּת דב"ן נִשְׁאָרוּ כָל הַט' אֲוִירוֹנוֹת שֶׁבָּה
 לְמַעַלָּה כְּדָרֶךְ ז"א וְלֹא יֵצְאָתָה רַק כֶּתֶר שֶׁבָּה לְבַד. וְכֹזֶה יוֹבֵן אִיךְ
 הֵם ז' וְהֵם ב' נִקּוּדוֹת לְבַד נִמְצְאוּ כִּי בֵּין בִּג' נִקּוּדוֹת הֶרֶאשׁוֹנִים
 דְּכֻלּוֹת דב"ן בֵּין בִּב' נִקּוּדוֹת אֲוִירוֹנִים דְּכֻלּוֹת דב"ן שֶׁהֵם בּוּזִי ז"ת
 דְּכֻלּוֹת דב"ן בְּכוֹלָם הִיא הַשְׁבִּירָה שׁוֹתָ שֶׁלֹּא נִשְׁבְּרוּ רַק הוּא לְבַד
 וְאַמֶּנֶם יֵשׁ הַפֶּרֶשׁ בִּג' נִקּוּדוֹת הֶרֶאשׁוֹנִים יֵצְאוּ גַם ג"ר שֶׁבְּכָל נִקּוּדָה
 וְנִקּוּדָה וְלֹא נִשְׁבְּרוּ אֶךְ בִּב' נִקּוּדוֹת הַתּוֹתוֹנִים שֶׁהֵם כֻּלּוֹת הוּא לֹא
 יֵצְאוּ הֵג' רֵאשׁוֹנוֹת שֶׁבְּכָל נִקּוּדָה מֵהֵם כֻּלָּל וְעִיקָר. וְדַע כִּי ע"ד
 שְׁבִיֵּאֲרֵנוּ בְּכֻלּוֹת הַב"ן כִּי ב' נִקּוּדוֹת הַתּוֹתוֹנִים שֶׁהֵם כֻּלּוֹת ז'
 מַלְכִּים לֹא יֵצְאוּ ג"ר שֶׁבָּהֶם כֵּן בְּכָל ז' מַלְכִּים דְּכָל אֲוִיר מֵהֵג' נִקּוּדוֹת
 הֶרֶאשׁוֹנוֹת דב"ן דְּכֻלּוֹת לֹא יֵצְאוּ הֵג' ר' דו' מַלְכִּים עֲצָמוּ בְּפֶרֶטוֹת
 וְנִשְׁאָרוּ בְּבִינָה שְׁלֵהֶם שֶׁבָּאוּתוֹ הַנִּקּוּדָה עֲצָמָה. וְאַל תִּתְּמָה אִיךְ יֵצְאוּ
 הַתּוֹתוֹנִים אֲוִיר שְׁבִירָת הַעֲלִיּוֹנִים וְגַם אִיךְ כָּל הֵג' ר' שֶׁבְּכָל נִקּוּדָה
 וְנִקּוּדָה שֶׁל הִיא נִקּוּדוֹת לֹא נִשְׁבְּרוּ וְהוּא דְּנִקּוּדִים רֵאשׁוֹנִים נִשְׁבְּרוּ.
 הַתּוֹשִׁבָּה הוּא כִּי בְּכָל נִקּוּדָה וְנִקּוּדָה יֵשׁ מִיָּן אֲוִיר א' שׁוֹתָ לְעֶרֶךְ
 הַנִּקּוּדָה הַהוּא וְאִזְּ הַהוּא שְׁלֵהֶם הֵג' ר' יכ

וְלִים לְקַבְּלוֹ וְהוּא שֶׁבּוּ לֹא יִכְלוּ לְקַבְּלוֹ וְכַעַד ז' בְּכָל נִקּוּדָה וְנִקּוּדָה
 מֵהֵה' נִקּוּדוֹת אִירֵעַ כֶּךְ. אֲוִיר כ' וְזוֹרוֹ לְהַזְדוּגַּת ע"ב ס"ג דֹּא"ק שֶׁהֵם וְזו"ב
 שֶׁבּוּ וְהוֹלִידוּ הַבֵּן זָכָר שֶׁהוּא שֵׁם מ"ה בְּפָנִים מִמֶּשׁ וְאִזְּ יֵצְאוּ עֲנָפִי

המ"ה דרך המצוה וזו"ן [נ"א ולחוץ] טבור דא"ק ולמטה ועתה נשלמו
ד' בוזי' ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן דא"ק השרשים שבפנים ובחוץ שהם
הענפים הנ"ל ואז התחיל התיקון מעתיק וא"א ונניח תיקון העתיק
ונדבר בא"א כי הנה מהו"ת שבו התחיל השבירה. והנה כיון שג"ר
שבו נשאר שם התחיל להתתקן שהוא בוזי' רישא ושערות ונקבים
ואז נתמעט האור היוצא מהם ואז היה יכולת בזה"ת לתקן בבוזי' כלים
דגופא ומיעוטים ומסכים ג"כ דומיא דרישא ונעשה כ"ז בוזי' ב"ן
נזקבא דא"א וזה היה בכוח דכורא דא"א שהוא מ"ה החדש כי תחלה
נזדווגו ג' ראשונות דמ"ה דאריך אנפין עם ג"ר דב"ן דא"א שלא
נשברו והעלו ז"ת דב"ן דנזקבא דא"א שנשברו ונתחברו עמהם ז"ת
דמ"ה דדכורא דא"א ונתקן הכל. או"כ נזדווגו ז"ן שהם ז"ת דא"א
המ"ה וב"ן ותיקנו ג"ר דזכמה דב"ן עם מ"ה אז הג"ר תקנו הז"ת
שלהם דמ"ה וב"ן וכעד"ז עוד תשלום הי"ס שהם ה' פרצופים
דאצילות ואז נקרא ברודים כי נקודים הוא ב"ן וברודים הוא מ"ה
וב"ן יחד. ואמנם לא יכלו להתתקן לגמרי עד ביאת המשיח כי אלו
נתקנין לגמרי היו מתתקנים י"ס דמ"ה עם י"ס דב"ן ואמנם לא הי' [כן]
כ"א ע"ד האמור בקונטרס זה כי עתיק לקח כל הכתר דמ"ה וה'
ראשונות לבד מכתר דב"ן וא"א לקח כל הזכמה דמ"ה וה' אחרונות
דכתר דב"ן וכן אבא לקח וזכמה דב"ן וזצי בינה דמ"ה וכעד"ז כולם
כי לא יכלו בוזי' ב"ן להתברר לגמרי כל וזלוקותיהן שבכל בוזי'
ובוזי' מהם ע"כ לא נשתוו י"ס דב"ן עם י"ס דמ"ה כנ"ל וזה יושלם
לעתיד לבא בב"א:

שער ט' פרק ז'

ביאור המלכים וענין מ"ה וב"ן הוודש' והישן וענין הרפ"ו ניצוצין וש"ך ניצוצין. דע כי אין לך ספי' וספי' אפי' בי"ס הפרטיות שבכל פרצוף ופרצוף שאין בו בוזי' זכר ונקבה והם ב"ן דנקודו' ומ"ה הוודש' ואמנם אין ענין ב"ן הזה והנקבה זו בוזי' מלכות העשירית שיש בכל ספי' וספי' שהיא בוזי' עשירית שבכל ספי' וספי' אלא שיש בכל ספירה י' בוזי' וכולם דמ"ה וי' בוזי' וכולם דב"ן והט' ראשונות דמ"ה וב"ן הם נקרא ט' בוזי' הראשונות של ספירה ההוא והבוזי' עשירית שהוא מלכות שבאותו ספירה עצמה היא כלולה ממ"ה וב"ן. כלל הדברים בקיצור נמרץ כי אין לך שום ניצוץ קטן בכל האצילות שאין בו מ"ה וב"ן נמצא שהזכרים שבאצילות שהם כתר וזכמה ת"ת יש להם בוזי' מ"ה וב"ן והנקבות שבאצילות שהם בינה ומלכות יש בהם מ"ה וב"ן ועד"ז בכל הי"ס שבכל פרצוף ועד"ז כל הה' פרצופים שבהם כלולים ממ"ה וב"ן ובעת אצילות עולם הנקודים יצאו כל הה' פרצופים כל אחד כלול מי"ס וכולם משם ב"ן. ונודע כי שם ב"ן הכולל כל האצילות הוא מלכות דא"ק ושם מ"ה הוודש' הכולל כל האצילות הוא ז"א דא"ק וע"כ כל הנקודות נקראו מלכים כי כולם בוזי' ב"ן שהיא מלכות הכוללת אבל אה"נ שיש בשם מ"ה הכולל בוזינת מלכות בפרטות ובוזי' בינה פרטיות אע"פ שהם נקבות ומ"ה הוא זכר

וכן יש בשם ב"ן אע"פ שהיא נקבה יש בו כתר וחכמה וז"א זכרים
 על דרך הג"ל שם"ה וב"ן כוללים כל האצילות בכל פרטיו. והנה
 כאשר יצאו כל האצילות מבחוי' ב"ן לבד והיה כולל עתיק וא"א
 ואו"א וזו"ן ואז יצאו תוצלה כל הכלים שלהם זה תוצת זה עד סיום
 עולם האצילות ואז"כ יצאו אורות דב"ן כל פרטי אצילות ויצא תוצלה
 כתר דעתיק דאצילות שבו נכללין כל האורות ונתקיים ואז"כ יצאה
 וחכמה דעתיק בכלי שלו ובו היו כלולים כל שאר האורות ונתקיים
 ואז"כ יצאה בינה דעתיק ובו כלולין כל שאר האורות ונתקיים
 ואז"כ יצאו ז"ת דעתיק (נ"א דדעת) הדעת למטה כ"א כלול בכלי
 שלו ובו כלולים כל שאר האורות והיה נשבר וירד פנימיות הכלי
 לבריאה וויצונות הכלי ירד ביצירה וויצונות של וויצונות בעשייה
 ואז"כ האור ההוא נשאר בלי כלי ושאר האורות ירדו בכלי הב' של
 הז"ת וגם הוא נשבר ע"ד הג"ל (נ"א נשאר ע"ד הג"ל) והאור שלו
 נשאר בלי לבוש ושאר האורות ירדו לכלי שלמט' מבחו' וכעד"ז עד
 שנגמרו ז"ת שלו ואז"כ נכנס הכתר דאריך אנפין בכלי שלו ובו
 כלולין שאר האורות ע"ד הג"ל בעתיק ואז"כ נכנס הכתר דאבא בכלי
 שלו ובו כלולים שאר האורות ונתקיים וירדו שאר האורות בכלי
 החכמה שלו ונתקיים ושאר האורות ירדו בכלי בינה דאבא ונתקיים
 אז"כ ירדו האורות של ז"ת בכלי אוז' שלהם ונשברו וירדו בבי"ע
 ושאר האורות נכנסו לכלי ב' דז"ת ונשברו וירדו לבי"ע וכו' ע"ד הג"ל
 עד תום כל הז'. ודע כי למעלה בעתיק וא"א לא הרשינו לדבר אבל
 נדבר כאן מאבא ולמטה ונאמר כי אור שירדו כל הז"ת שבו פנים
 ואזור בבי"ע גם האזוריים לבד דזו"ב שבו ולא הפנים ירדו

באצילות עֲצָמוּ בְּסוּפוֹ אֲבָל לֹא בְּבְרִיָּאָה וּלְכֵן אֵין בָּהֶם מִיִּתָּה רֶק יְרִידָה וְאִזּוֹ יֵרְדוּ גַם נִה"י דְּאוֹזוֹר דְּכֶתֶר אֲבָא הַמְתַּלְבְּשִׁים בּוֹזוֹ"ב דְּאֲבָא יֵרְדוּ בְּאֲצִילוֹת גַּם הֵם וְאֵין בָּהֶם מִיִּתָּה וְעַד"ו הִיָּה בִּי"ס דְּאֲמָא כִּכְל הַנִּזְכָּר בְּאֲבָא מִמִּשְׁ אוֹז"כ בּוֹ"א לֹא יֵצְאוּ הַגֵּר שֶׁבּוֹ אֲלֵא נִשְׁאָרוּ כְּלוּלִים תּוֹךְ אֲמָא וְיֵצְאוּ ז"ת מִדַּעַת וּלְמִטָּה בְּלִבָּד וְכוּלָם יֵצְאוּ מִן בִּינָה דְּזוֹ"א הַכְּלוּלָה תּוֹךְ אֲמָר עֲלָאָה כְּנ"ל שֶׁלֹּא יֵצְאָה וְאִזּוֹ כֹּל הִזּוֹ מִתּוֹ פְּנִים וְאוֹזוֹר וִירְדוּ בְּבִי"ע וְאוֹז"כ יֵצְאָה הַנִּזְקָבָא דְּזוֹ"א הַמְלַכּוֹת עֲשִׁירִית לְבַד שְׂבָה וְנִשְׁבְּרָה וּמִתָּה וְאוֹז"כ יֵצְאָה שֵׁם מ"ה וְנִתְחַבֵּר עִם בִּין בְּכָל סְפִי וְסְפִי כְּנ"ל בְּכָל הַפְּרָטִים נִמְצָא כִּי יֵשׁ בְּאֲבָא וִישׁ"ס מ"ה וּבִין בְּכָל אוֹזֵד מִהֶם וְכֵן בְּאֲמָא וְתִבְוֵנָה וְכֵן בּוֹז"נ רוּחַל עֲלָאָה (שֶׁהִיא לָאָה) וְיַעֲקֹב וְנִזְקָבָא רוּחַל תִּתָּאָה מִהוֹזָה וּלְמִטָּה יֵשׁ מ"ה וּבִין בְּכ"א מִהַד' פְּרִצְוִפִים אֲמָנָם בְּא"א לֹא הִיָּה כֵן יַעֲן אֵין לוֹ נִזְקָבָא נְפֻרְדָּת לְכֵן כֹּל צַד יִמִּין הִיָּה מ"ה לְבַד וְכֹל צַד שְׂמָאל הִיָּה בִין. אוֹ אֲפִשֵּׁר שֶׁצַּד יִמִּין כְּלוּל מ"ה וּבִין וְשְׁנֵיהֶם זְכָרִים וְצַד שְׂמָאל מ"ה וּבִין וְשְׁנֵיהֶם נִזְקָבָא וְצַע"ע וְכַעַד"ו בְּעִתִּיק דְּזוֹ"נ בְּבוּזִי פְּנִים וְאוֹזוֹר כְּזוֹדַע בְּמִקּוּמוֹ וְנִמְצָא כִּי כֹל הִזּוֹת שֶׁבְּכָל פְּרִצְוִף וּפְרִצְוִף דָּה' פְּרִצְוִפִים שְׁבַעִם בִּין הֵם ז' מַלְכִּים בְּאוּפֵן שֶׁהֵם ה'פ' ז' מַלְכִּים וְכֹל בּוּזִי מֵאֲלוֹ יֵשׁ פְּנִים וְאוֹזוֹר בְּכָלִים וְכֵן בְּאוֹר וְהַכֹּל מִבּוּזִי בִין וְכֹל מֶלֶךְ מֵאֲלוֹ כְּלוּל מִי"ס וְנִכְלָלוֹת בְּד' בּוּזִי שֶׁהֵם הוּי"ה שֶׁל הַסְּפִי הַהוּא שֶׁהֵם וּזְבַת"ם שֶׁבְּאוֹתוֹ הַסְּפִי וְכ"א מֵאֲלוֹ הַד' פְּרִטִּיּוֹת כְּלוּל י' בּוּזִי וְכֹל בּוּזִי נִקְרָא שֵׁם אֱלֹהִים א' פְּנִים וְאוֹזוֹר כִּי כ"א מֵאֲלוֹ הִזּוֹ מַלְכִּים הוּא סְפִי א' כְּלוּלָה מִד' סְפִי רֵאשׁוֹנוֹת (נ"א רֵאשִׁיּוֹת ר"ל וּזְבַת"ם) כְּנ"ל וְכ"א מִהֶם כְּלוּל מִי' כְּנ"ל הָרִי יֵשׁ בּוֹ מ' שְׁמוֹת אֱלֹהִים בְּכָל מֶלֶךְ וּמֶלֶךְ מִן הִזּוֹ וְז' פְּעָמִים מ' גִּימַטְרִיא מִנְצַפ"ךְ

כי שרשם ה"ז שהם ה' אותיות אלקים שהוא שורש לכל אלו הפ"ר אלקים נמצא כי פ"ר אלקים יש ב' מלכים דנוקבא ופ"ר אלקים ב' מ"ד"א ופ"ר ב' דאמא ופ"ר ב' דאבא ופ"ר ב' דעתיק וה' אותיות אלהים השורש אל כל ה' מ דנוקבא או ד"א כו' הרי נעשה פר"ה כו' ואם תזכרם אלקים שבמלך הו' הנק' הדר הרי זה שכ"ה ניצוצי הדר

י' אבל הרפ"ה הם דב"ן והמ' הם מהדר מ"ה הוודע:

שער ט' פרק וז

ודע כי באצילות המלכים לא יצאו בזו"ן רק ה' מלכיות שבב' בונינות הוויצוניה והתיכונה והם המלכות דנה"י וזג"ת ולכן נקרא המלכים נקודות כי נקודה היא מלכות כנ"ל (ולכן) ולא די בזה אלא שאפילו אלו לא היו מלובשים זה תוך זה ומקושרים יווד גם לא היו נזלקים לקוין כל הרוזמים לקו ימין וכל הגבורות לקו שמאל והמכריעים לקו אמצעי אמנם היו כל א' וא' נזלקין בפ"ע לכן מתו אך עתה שנתלבשו זה בתוך זה וכן היה ע"ד קוין לכן נתקיימו ועשים מעייני דעתך בזה. ודע שהמלכים יצאו תזלה בוי' העגולים שבהם לבדם שהיא בוי' ז' מלכיות שבהם ולכן נקרא מלכים שהם בוי' ב"ן

שֶׁל מַלְכוּת וְהֵם בּוֹזִי נִפְשׁ לְבַד וַיֵּצְאוּ הוּא נִקְוֶדוֹת שֶׁבּוֹ"א (נ"א שֶׁבּוֹז"ן)
 שֶׁהֵם הוּא מַלְכוּת שֵׁשׁ בּוֹז"ן כִּי הֵשֵׁשׁ מַלְכוּת הֵם בּוֹ"א וְהוּא הֵם
 מַלְכוּת שֶׁבְּמַלְכוּת וּלְכֹן לֹא נִתְקַיְּמוּ וְאוֹז"כ בַּעֲת הַתִּיקוֹן יֵצֵא מֶלֶךְ הוּא
 וְהוּא הִדָּר וְהוּא יְסוּד כְּזוֹדֵעַ בְּאֶד"ר וְהוּא גְבוּהָ מֵהוּ מַלְכִּים שְׂכוּלָם
 בּוֹזִי מַלְכוּת שֵׁשׁ בּוֹז"ן וּלְכֹן יֵצְאוּ הַמַּלְכוּת בְּסוּד הַעֲגוּלִים בְּסוּד
 נִקְבָּה תְּסוּבֵב גָּבֵר וְאוֹז"כ יֵצֵא הִדָּר שֶׁהוּא בּוֹזִי יְסוּד שֶׁבְּכָל א' מוֹ"ת
 וְהִיא כָּלֹל מֵהוּ"ק כּוֹלָם שֶׁהֵם וּזְג"ת נִה"י שֶׁבָּהֶם וְהִרִי הֵם עֵתָה ז'
 מַלְכִּים רֵאשׁוֹנִים שְׁמֵתוֹ וו' שְׁנִיִּים דִּהְדָּר וְכוּלָם כָּלֹלִים בּוֹ שֶׁהוּא
 הַתּוֹזֶנוֹת שֶׁבָּהֶם וְהֵם סוּד ב' שְׁבַתוֹת ז' וו' וְהִבֵּן כְּכַתוּב אֶצְלֵנוּ וְהוּא
 הִדָּר הַכּוֹלֵל ו"ק נִקְרָא שֵׁם מ"ה וְהוּא רוּחַ וְהוּא יוֹשֵׁר וְהוּא זָכָר וְנִקְבָּה
 שִׁגָּם בּוֹזִי וּזְג"ת נִה"י שֶׁבְּמַלְכוּת יֵצֵאָה עָמוֹ עֵתָה כִּי הַמַּלְכוּת
 שֶׁבְּמַלְכוּת הִיא שִׁיֵּצֵאת תּוֹזְלָה וְהִיתָה מֶלֶךְ הָאוֹזֶרוֹן שְׁמֵת וְנִמְצָא
 שֶׁבּוֹזִי ז' מַלְכוּת שֵׁשׁ בּוֹ"ק דּוֹ"א וּבִסְפִי מַלְכוּת דְּנוֹקְבָא דּוֹ"א אֵלּוֹ
 הֵם הוּא מַלְכִּים שִׁיֵּצְאוּ תּוֹזְלָה וּמֵתוֹ וְאוֹז"כ יֵצְאוּ בּוֹזִי וּזְג"ת נִה"י שֶׁבּוֹ"א
 נִקְרָא הִדָּר וַיֵּצְאוּ בּוֹזִינָת וּזְג"ת דְּנִה"י דְּנוֹקְבָא וְנִקְרָא מֵהִיטָבָאֵל אֲשֶׁתּוֹ
 וְאֵלּוֹ יֵצְאוּ בְּתִיקוֹן אָדָם כְּזוֹכֵר בְּאֶדְרָא דְּקָלָה ע"ב וְהִבֵּן זֶה מֵאוֹד.
 וּב' בּוֹזִי אֵלּוֹ הֵם בְּיוֹשֵׁר דֶּרֶךְ קוִיִּן וּלְכֹן נִקְרָא אָדָם כְּזוֹדֵעַ וּשְׁנִיָּהֶם
 נִקְרָא שֵׁם מ"ה הַכָּלְלִי וְעַכ"ז נּוֹזְלָקִין לֵב שִׁגָּם בְּשֵׁם מ"ה יֵשׁ בּוֹזִי ב"ן
 כְּזוֹדֵעַ וּמ"ה הֵם ו"ק דּוֹ"א וּב"ן הֵם ו"ק נּוֹקְבָא וְאִמָּנָם שֶׁבָּעָה מַלְכוּת
 דּוֹז"נ שֶׁהֵם בּוֹזִי ז' מַלְכִּים קִדְמָאִין הֵם מ"ה וּב"ן דְּב"ן הַכָּלְלִי שִׁגָּם
 בְּשֵׁם ב"ן יֵשׁ מ"ה וּב' בּוֹזִי אֵלּוֹ נִקְרָא ב"ן וְנַעֲשֶׂה מֵהֵם עֲגוּלִים. כָּלֹל
 עוֹלָה שְׁשֵׁם ב"ן הַכָּלְלִי הוּא הַנִּפְשׁ וְהוּא ז' מַלְכוּת שֵׁשׁ בּוֹז"ן וְאֵלּוֹ
 יֵצְאוּ בְּבוֹזִי עֲגוּלִים וְהֵם מ"ה וּב"ן שְׁבַעִים ב"ן הַכָּלְלִי וְאוֹז"כ יֵצְאוּ הִדָּר

ומהיטבא"ל והם מ"ה וב"ן שבעים מ"ה הכללי והם ו"ק ז' ו"ן ואלו
 נעשה פרצוף אדם ביושר ובסיבתם נתקיימו גם העגולים כי הם בוזי
 רווח המקיים הנפש. והנה בעת העיבור שהוא התיקון אז אותן
 המלכים נתבררו ונתקנו בסוד העיבור תוך העגולים דא"א והבן זה
 ואז"כ נעשו עגולים ג"כ ולא נשברו פעם ב' וגם בוזי הדר מהיטבאל
 היו בוזי ו"ק ונכנסו בעיבור בתוך א"א ביושר (שלהם) ויצאו ז' ו"ן
 דיושר בבוזי ו"ק לבד שהוא ענין הרווח לבד לקיום הנפש שהם
 העגולים ואז"כ בהגדלת ז"א נגדלו גם ג"ר ז"א וג"ר דנזק' שהם בוזי
 יוידה וזיה נשמה ואז נשלמה בכל הפרטיה. ובוה תבין למה הז"א
 אין בו רק ט' ספי' שהמלכות שבו הוא בוזי עגולים ויושר אין בו רק
 ט' ספירות וכן בנזקבא:

שער י פרק א מ"ת

שער השלישי שער התיקון ויתולק לזמשה פרקים:

והנה כאשר עלה ברצון המאציל להזוית את המתים ולתקן את
 המלכים האלו הנשברים והנפולים בעולם הבריאה גזר והעלה מ"ן
 מתתא לעילא וע"י כך היה זוג עליון דו"ב דא"ק פנימי והוציא שם

מ"ה הוודע' ונתקנו המלכים וכבר נתבאר לעיל כי ז' אורות של
 מלכים דב"ן נתעלו ונתכללו ונתלבשו בג' קוי וזו"ב וכתר שנתפשטו
 עד סוף המקום הנ"ל שהם וזג"ת והנה עתה וזר התפשטות הנ"ל
 להאסף למעלה וזר להיות כבראשונה שלא היו רק ג'ר במקומן
 למעלה והעלה עמהן למעלה במקומן את הז' אורות התחתונים
 ונמצא עתה כל הז' אורות התחתונים למעלה במקום הבינה כי היא
 אם הבינה ושם הוא מציאת מקום הריון ועיבור וכאשר עלו הז'
 אורות למעלה עלו גם הכלים שירדו בבריאה למעלה באצילות אך
 לא נתזברו יחד וכמו שהז' אורות היו בבוזי עיבור וג' כלילין בג'
 ונקודה מלכות היתה שביעית אליהם בסוד פסיעה לבר כמ"ש
 למטה בע"ה גם הכלים היה באופן זה ג' כלילין בג' והמלכות עמהן
 והיה באופן זה כי הכלים של נצח וחסד עלו דרך קו ימין באצילות
 ושניהן עמדו וישבו במקום ספי' נצח דאצילות וכלים של הוד וגבורה
 עלו באצילות דרך קו שמאל ועמדו בספי' הוד דאצילות והכלים של
 הדעת ות"ת עלו מן הבריאה אל אצילות דרך קו האמצעי ועמדו
 במקום היסוד דאצילות והכלים של היסוד והמלכות עלו מבריאה
 לאצילות ועמדו במקום מלכות דאצילות ונמצא שגם הכלים היו
 כלולים ג' בג' והמלכות עמהם ולא היה מרוחק בין האורות והכלים
 יותר מג' ספי' ריקנית שהם וזג"ת כי האורות כולם בבינה הן עומדים
 כנזכר ואמנם הכלים הז' אלו לא עלו יחד כולם בפעם א' רק
 כשיעור מ' ימים של יצירת הולד באופן זה כי בכל י' יום היו עולין ב'
 ספי' כי ב' ימים הראשונים עלו חסד ונצח וב' שניים עלו הדעת ות"ת
 וב' השלישים עלו גבורה והוד ב' הרביעים עלו יסוד ומלכות. אמנם

בוזי' המ"ז ש'אמרנו לעיל ש'עלו לצורך הזווג העליון הוא עצמו ענין
 עליית ז' אורות למעלה בבינה וזכור הקדמה זו מה הוא ענין העלאת
 מ"ז והנה בזווג זה צריך שיתקנו כל הי"ס מכתר עד מלכות כי אפי'
 ג"ר אינן מתוקנים ולכן בוזי' העלאת מ"ז אלו היה למעלה בע"ב ס"ג
 דא"ק כמ"ש בע"ה וע"י זווג ועיבור זה נתקן כל עולם האצילות כולו
 מעתיק יומין עד מלכות ובתוצאה נתקן ע"י. ואז"כ היה הזווג בעתיק
 יומין והיה תיקון לא"א. ואז"כ היה הזווג בא"א והיה תיקון לאו"א.
 ואז"כ זווג לאו"א והיה התיקון לזו"ג. ואז"כ זווג לזו"ג דאצילות והיה
 תיקון לכל העולמות האזורים. ולכן הוצרך בוזי' עיבור זה להשתהות
 ולהתאזר שיעור י"ב וזודש כנזכר בתיקונים במאמר הנקרא קו
 המדה והטעם הוא כדי להתתקן כל אצילות שהם י"ב בוזי'. עתיק
 ונזקבא. א"א ונזקבא. ואו"א עלאין. ויש"ס ותבונה. וזו"ג. ויעקב ולאה.
 אלו הם י"ב פרצופים שלימים לכן הוצרך זמן העיבור זה להשתהות
 יב"ז ושכוחתי מה ש'אמר מפי מורי זלה"ה אם היב"ז העיבור היה
 בזווג ראשון העליון (ז"א הראשון של העליון) שהוא לצורך עתיק
 לבדו כז"ל או אם נאמר כי עתיק נגמר בזודש א' ונזקבא בזודש ב'
 וא"א בזודש ג' כו' אמנם פי' הראשון נראה עיקר שהיב"ז הם לצורך
 עתיק לבד כי הרי נתבאר אצלינו כי בזווג או"א לצורך תיקון זו"ג היו
 ג' עיבורים או די"ב וזדשים וא' דט' וזדשים וא' דז' וזדשים:

שער י פרק ב מ"ת

והנה ע"י עליית מ"ז הנ"ל שהם (נ"א ששם) האורות הנ"ל נזדווגו בוזי' הוי"ה דע"ב דיודי"ן אשר הם כללות בוזי' המוויזין דא"ק עם בויזנת הטעמים דס"ג שהם אוז"פ כנ"ל כי אלו הטעמים דס"ג לא היה בהם שום שבירה ולכן הם נזדווגו יחד עם בוזי' הע"ב דא"ק ואין הכוונה על האורות היוצאין מן הכל אוז"פ רק על בוזי' עצמן ופנימותן ממש וכאשר נזדווגו יחד נולד מהם אור וחדש ע"י הזווג הזה וזה אור וחדש הוא בוזי' מ"ה דאלפין וגם הוא נזולק לד' בוזי' טנת"א הכוללי כל האצי' והוא כזה כי הטעמים דמ"ה הוא בוזי' ע"י והנקודו' דמ"ה הוא א"א והתגין דמ"ה הם בוזי' או"א ואותיות דמ"ה הם זו"נ וכמ"ש היטב כ"ו לקמן וזה מציאות שם מ"ה דאלפין הזה יוצא מן המצוה דא"ק וכבר ביארנו לעיל כי הדברי' הולכין במדרג' כי הכל האון אינו נרגש ומועט מן הכל היוצא מן החוטים והכל החוטים מועט מהכל הפה אמנם בזה נשתוו שלשתן שמעלין הכל אך העין אין לו הכל אלא הסתכלות בלבד וטעם השינוי זה לפי שהג' הם בוזי' טעמים אך העין הוא בוזי' נקודות ס"ג שהוא למטה במדרגות הטעמים והנה אור שם מ"ה החדש הזה היוצא מן המצוה דא"ק הוא אוזרון מכולם לכן אין בו לא בוזי' הכל כמו הג' ולא בוזי' הסתכלות כמו נקודת העין ואין בו רק בוזי' הארה לבד וזו שנזכר תמיד בזהר באדר"ו במצוה אתגלי כו' כי אין בה רק גילוי הארה לזווד גם זה מ"ש בזהר במקומות רבים כד סליק ברעותיה למברי עלמא דאצילות פי' כי

מצוה הרצון דא"ק סליק ברעותיה למברי עולם האצ"י ע"י אור מ"ה וזדש' היוצא ממנו אשר ע"י נתקן כל האצ"י כמ"ש בע"ה ונמצא כי פי רעותא הוא סוד מצוה הרצון הנז' כי תרגום רצון רעותא והנה לפי שבוזי ע"ב הוא בראש א"ק שהם בוזי המוויזין ומקומם הנז' הוא מבפנים כנגד מקום המצוה ושם נזדווגו המוויזין שהם בוזי ע"ב עם בוזי ס"ג שהם או"פ הטעמים דס"ג שהם למטה מהמוויזין בסוף הראש ולכן מרוב האור שיש שם בזה המצוה ע"י הזווג הנז' יצא אור וזדש' ממנו ולמטה שהוא שם מ"ה הודש'. והנה כאשר יצא זה האור הודש' שם מ"ה דאלפין בירר מהנקודות דס"ג שבהם היתה השבירה מה שיוכל לברר מהם ונשתתפו ונתווכחו עמו ואז נעשה המ"ה בוזי דכורא וס"ג נעשה בוזי נוקבא אלא שלהיות שהס"ג זה נעשה נוקבא אל המ"ה לכן קנה לו עתה שם אזור והוא שם ב"ן דההי"ן כזה יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה ואינו נקרא עתה בשם ס"ג אלא בשם ב"ן. והענין הוא כי שם ס"ג הוא כללות טנת"א אמנם אלו שהם נקודה דס"ג בלבד אינו נקרא ס"ג כמו הכלל כי אינם אלא פרט א' שבשם ס"ג ולכן כאשר זה הפרט שהם הנקודה נתווכחו עם שם מ"ה ונעשה אליו בוזי נוקבא ולכן נקרא עתה בשם ב"ן כנ"ל. ואמנם אעפ"כ בהכרוז הוא שאפי' שהם בוזי הנקודות לבד בהכרוז הוא שיש בהם בוזי המתווכחת עם הטעמים דמ"ה ובוזי המתווכחת עם הנקודה דמ"ה וכן בשאר וזלוקות עם היות כולם יווד בוזי נקודות לבד דס"ג וע"י וזיבור שם מ"ה עמו נתקנו עתה אלו הנקודות ונעשו נוקבין אליהם ולכן נקרא בשם מלכים מלשון מלכות להורות כי נעשו נוקבא לשם מ"ה דאלפין (נ"א כי הם בוזי נקודות נעשה נוקבא

בשם מ"ה) נמצא כי כאשר עלו אורות הנקודות דס"ג למעלה העלו מ"ג ואז יצא אור מ"ה הודש ונתוזבר עם הז' אורות האלו ובירר מהם מה שיוכל לברר ובהם נעשה תיקון אל כל האצילות ולכך לעשות תיקון זה הוצרך עיבור כנ"ל וכבר ביארנו כי מן הטעמים דמ"ה נעשה עתיק יומין בוזי' הדכורא ואמנם מבוזי' הטעמים דב"ן שנעשה משם ס"ג זה כאשר אמרנו שאע"פ שבכללות הם נקודות עכ"ז נזלקים גם הם בעצמם לד' בוזי' טנת"א של ב"ן הזה וטעמים אלו שיש בשם ב"ן נעשה נוקבא דעתיק יומין וכן מנקודה דמ"ה נעשה צד הדכורא דא"א ומנקודת של ב"ן נעשה צד נוקבא של א"א וכעד"ז בשאר וזלקים האצילות כמ"ש בע"ה במקומו כל פרט ופרט:

שער י פרק ג מ"ת

והנה מציאת מקום התפשטות כל אלו פרצופי הזכרים והנקבות הנעשין מהתוזברו' מ"ה וב"ן כנ"ל הנה מקומם במקום שהיו תזולה הנקודות שייצאו דרך נקבי העינים והוא מטבורא דא"ק עד סוף רגליו ואור המצוה הנקרא שם מ"ה אע"פ שייצא מלמעלה מן המצוה הנה מתפשט משם ולמטה ומתזיל מציאותו מן הטבור עד סוף סיום רגליו כנ"ל אבל מה שנשתנה עתה מבראשונה בעת יציאת נקודות העינים הוא זה כי אז היתה נקודת הכתר במקומה לבד בפ"ע

ואווריה נקודת הזכמה לבדה בפ"ע וכעד"ז היו כל הי"ס אבל עתה נתוסף תיקון גדול והוא כי נקודת הכתר נמשכה ונתפשטה ממקומה עד למטה קרוב אל סיום רגלי א"ק כמ"ש בע"ה וזה ההתפשטות הוא כל שיעור הנקרא בשם עולם אצילות ונקודה זו היא נקראת נוקבא (נ"א נקודת) דע"י וכעד"ז עתיק יומין דדכורא הנעשה מטעמים דמ"ה כנ"ל גם הוא מתפשט לשיעור הנ"ל וכן עשו כל השאר א"א ונוקבא ואו"א וזו"ן והלבישו זה את זה עד בוזי זו"ן באופן שכל רגלי הפרצופים האצילות בין דעתיק בין דא"א בין דאו"א בין דזו"ן כולן שוין בסיובי והם מסתיימים יחד מעט למעלה מסיום רגלי א"ק ושם הוא סיום האצילות כולו ועי"כ נעשה נשמה זה לזה וזה מלביש לזה. וגם כי עי"ז יוכלו הנבראים לקבל אורות העליונים שהם עתה מכוסים ומתלבשים זה תוך זה וגם כי הכלים שלהם הגדילו ע"י שנתפשטו עד למטה ובזה יש בהם כוח לקבל האורות שלהם בהיותן כלים גדולים. והנה האור הזה דמ"ה הודש היוצא מן המצו כנ"ל הוא סוד המלך הו"ו הנזכר בפ' וישלח הנקרא הדר אשר לא נזכר בו מיתה בתורה כי לא מת כמו האוורים אדרבא הוא מתקן ומקיים הו"ו מלכין קדמאין שמתו הקודמין אליו כנ"ל כי כבר הודעתך כי אלו המלכים כולם הם מלכים הנזכר בפ' וישלח ואלה המלכים אשר מלכו בארץ אדום ולפי שכאשר יצא התוהויל תיכף לברר בוזי אלו המלכים לעשות בוזי נוקבא אליו שהם נקרא עתה ב"ן דההי"ן כנ"ל לכן נאמר בו וימלוך תוהויל הדר ושם אשתו מהיטבאל כמ"ש בזהר דעד השתא לא אידכר דכר ונוקבא כלל בר השתא ובג"כ אתקיים כלא דהשתא הוי דכר ונוקבא כדווי ונזכר באד"ר. והענין כי הם

בוזי' מ"ה וב"ן הג"ל והשתא נקרא אדם לפי שאדם כולל זו"ן ולכן תמצא כי שם מ"ה בגימטריא אדם. וא"ת והלא בשם מ"ה לא נעשה רק הדכורין שבאצילות ובוזי' הנזקבא נעשה משם ב"ן ואיך נקרא אדם והענין הוא כמ"ש כי שם מ"ה בצאתו היה מברר משם ב"ן ומוזכרו אליו ונתקן עמו ונמצא כי אז היה אור הנזקבא טפל אליו והיה יונק ממנו כדמיון הבן עם הבת שהכל נקרא ע"ש הבן והוא יורש הכל ואינו נותן לבת אלא מה שיוטב בעיניו כרצונו וא"כ נמצא כי הבת טפלה וכלולה בבן ולכן שם בן שהיא הבת נזקבא וטפלה לשם מ"ה שהוא הבן הזכר והיא כלולה בו כי שם מ"ה הוא המברר עמו והוא נתקן ע"י המ"ה ולכן כאשר מברר הוא לוקח תחלה מה שמברר לעצמו כנודע בסוד תרין עטרין דירית ברא ב' וחסדים וגבורה דמ"ה ודב"ן ולבתר יהיב ברא לברתא בשעתא דמוזדווג עמה עטרה דגבורה וכאלו ניתן לה משלו דמי ולכן הוא לבדו נקרא אדם כלול תרוייתו והרי עתה כי ב' בוזי' יש לנזקבא דז"א א' בהיותה כלולה בתחלה עם הזכר הב' כשנפרדת ממנו והוא נותן לה עטרה דגבורה וזה סוד הכתוב ושם אשתי מהיטבאל בת מטרד כי הגה בשם זה יש כללות מ"ה (ובן) וי"ט שהוא המלוי של ד' אותיות הראשונים שבו כי אדם הוא שם מ"ה והנזקבא י"ט בהיותה כלולה עמו כי אז נזקבא נקרא מילוי שם מ"ה גימטריא י"ט כמו ענין אדם וזוה כי אדם שם מ"ה וכאשר היתה הנזקבא עמו היתה נקרא וזו"ה שהוא גימטריא י"ט שהם בוזי' מילוי דשם מ"ה כי כל בוזי' מילוי הוא גימטריא (נ"א בוזי') אלהים שהיא בוזי' הנזקבא שהוא דינן ובוה תבין למה בוזי' הנזקבא היא תמיד דינן והוא לפי ששרשה הוא בוזי'

המלכים שמתו שעי"כ נקרא מלכים מלשון מלכות. ואמנם כאשר נפרדת מעליו ונעשה בוזי לעצמה ואז שניהן בסוד בעל ואשתו דכורא לזווד ונקבא לזודה אז נקרא מהיטבאל כי שם זה נזחלק למ"ה יטבאל כי מ"ה הוא דכורא כנודע ויטבאל"ל גי' ב"ן שהוא נוקבא בהיותה לעצמ' הוי"ה דההי"ן המתבסם עמו זה עם זה דכורא ונקבא ולכן נקרא בשם טוב להורות שייצא מהם הרע והוברר מהם הטוב וז"ש ואתבסמו דא בדא כו'. ואמנם צריך לתת טעם אל הנז"ל כי הרי אלו הנקודות הנז"ל הם בוזי ס"ג ואיך יהיו גרועים וטפלים לשם מ"ה החדש ויהיה מ"ה זכר ונקודות ס"ג נקבה ונודע בכמה מקומות כי בוזי שם ס"ג גדול משם מ"ה. והתשובה היא כי שם מ"ה החדש הנז"ל יצא מבחינת הזווג דע"ב וס"ג כנז"ל לכן כיון שהוא נמשך מכוח ע"ב עצמו לכן הוא גדול מס"ג. ועוד טעם אחר כי בשם מ"ה לא היה בו מיתה ושבירה כמו שהיה בשם ס"ג עצמו ועוד טעם ג' והוא כי אלו בוזי נקודות לבד של ס"ג אבל המ"ה החדש הוא כולל טנת"א כנז"ל וכיון שיש בוזי טעמים ודאי שהוא מעולה על הנקודות דס"ג אבל לא על הטעמים דס"ג. ועוד טעם ד' כי ס"ג יש בו גרעון גדול עתה והוא כי עדיין לא הושלם להתברר כנודע ולכן עתה מ"ה גדול ומעול

ה ממנו אבל לע"ל אשר יתוקן כל בוזי ס"ג ויוזיו כל המלכים ויתבררו לגמרי בסוד בלע המות לנצח אז יוזור שם ס"ג לקדמותו ולתועלתו (נ"א ולמעלתו) ושם ס"ג ישלם ויאיר בעולם ואז יתבטל

שם מ"ה אשר זהו ענין וזרת העולם לתהו ובהו כנזכר בדרו"ל לימות
המשיוז ואז יתבטל מ"ה ואז לא יהיה רק ב' אורות של ע"ב וס"ג ודי
בזה:

שער י פרק ד מ"ב

אזכ"כ יצא שם מ"ה מהמצוץ דא"ק והוא סוד טעמים ונקודות
הראשונות מס"ג נקרא עתה ב"ן ונתווצרו עתה מ"ה וב"ן ומהם נתקנו
כל הנקודות שהם המלכים שמתו ושאר המלכים שלא מתו שבין
כולם נקרא אצילות ועתה אזור התיקון נקרא ברודים והוא שבא
אזור הנקודים וזש"ה עקודים נקודים ברודים שם של מ"ה היוצא
עתה ממצוץ הודש יש בו טנת"א כמו ע"ב וס"ג טעמים של מ"ה
דכורא דעתיק והטעמים דב"ן נוקבא דעתיק ונקודה של מ"ה דכורא
דא"א. ונקודות דב"ן נוקבא דא"א תגין דמ"ה או"א אותיות דמ"ה זו"נ.
אך למטה כתבתי שכל בוזי דמ"ה הוא דכורא וכל בוזי ב"ן הוא
נוקבא וא"כ קשיא הא קאמר הכא דתגין דמ"ה או"א ואותיות דמ"ה
הם זו"נ ואפשר לומר דלא דק אלא שאמת הוא כמ"ש למטה ואם
תסתכל תראה כי כל אזור מה' פרצופים נזלך לב' ג"כ. הכתר של
ע"ס מבנו נעשה עתיק וא"א, דהיינו עתיק עד ת"ת שבכתר, וא"א
משם ולמטה. וכעד"ז וזכמה ויש"ס, בינה ותבונה וז"א ויעקב ורוזל

ולאה. ואם תסתכל תראה כי שם מ"ה הוא כללות כל השם שהוא טַנְת"א של כל כללותו ואמנם שם ב"ן אינו רק הנקודות דס"ג לבד, אלא שהנקודות אלו דס"ג נזלקים לטַנְת"א ג"כ. דכ"מ שנזכר טַנְת"א בשם ב"ן שהוא ס"ג כנודע אינו רק בנקודות לבדו של ס"ג הכלולים בהם טעמים ונקודות ושמור כלל זה. נמצא שכל אזור מהשמות הד' שהוא (טַנְת"א) ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן הם הא' טעמים והב' נקודות והג' תגין והד' אותיות וכ"א מאלו הד' כולל כל הד' בוזי שהם טַנְת"א אמנם בשם ס"ג מצינו תוספת א' כי גם בוזלק הנקודה שבו גם הוא כלול מוד' בוזי טַנְת"א נמצינו למדין מהם כי שם ב"ן הוא וזלק הנקודה לבד דס"ג וזהו השם של ב"ן נזלק לד' בוזיות ושאר בוזי של ס"ג שהם תגין ואותיות אפשר שהם בבי"ע כנלע"ד וזיים להבין כפי הנ"ל. גם נלע"ד כי שרשם אינם זולת ב' בוזיות שהם ע"ב וס"ג והם שורש הווסד ודין ואמנם הע"ב כולל טַנְת"א וכן הס"ג ג"כ והטעמים דע"ב הם ברישא כנודע והנקודות שלהם במצווא ולמטה שהוא שם מ"ה ושם זה כולל ג"כ טעמים ונקודות וכו' נמצא הטעמים דע"ב הם נגד הטעמים דס"ג ונקודות דע"ב הוא שם מ"ה במצווא והם כנגד הנקודות של ס"ג שהם בעינים וזה נקרא שם ב"ן. אמנם קשה לפ"ז כי הרי נקודות הם ס"ג ולא מ"ה א"כ היה ראוי שיצא ס"ג דע"ב שהם נקודה דע"ב ולא מ"ה שהם תגין. ונשארו עתה תגין ואותיות דע"ב ותגין ואותיות דס"ג ואינו יודע מה נעשה בהם ואולי מהן נעשה בי"ע ושמור כלל זה שאפשר שהוא אמיתי ויובן בו כמה דברים או אפשר שמתגין ואותיות דע"ב ס"ג נעשה מהם כלים של אצילות וזרעים:

וזה מ"ש כתוב מכת"י הרוז"ו ז"ל מקונטרס הקיצור:

נסתפק לי ג' ספיקו' באזור התיקון או דשם ס"ג נשאר עגולים וממ"ה לבדו נעשה יושר לבדו דכל אצי' או שתזלה יצא ס"ג דעגולים ואז"כ בעת התיקון אז יצא גם היושר דס"ג ויושר דמ"ה שהוא מהיטבאל מלך הו' הדר כלול ז"ן דמ"ה ונשארו עגולים מס"ג לבד ויושר ממ"ה ומס"ג וע"כ הס"ג דיושר נקרא ב"ן כי הס"ג דעגולים לא נשתנה שמו והוא ס"ג כבראשונה אך היושר דס"ג נקרא ב"ן או שתזלה יצאו עגולים דס"ג ובתיקון יצאו יושר דס"ג הנקרא ב"ן וגם עגולים ויושר דמ"ה ונתזברו עגולים דמ"ה ועגולים דס"ג וכן יושר דמ"ה עם יושר דס"ג הנקרא ב"ן ומהקונטרס הגדול דא"ק משמע בהדיא כי העגולים והיושר דס"ג שניהן יצאו תזלה אך שהיו בוזי נפש ואז"כ יצאו בתיקון רוזן שהוא עגולים דמ"ה ויושר דמ"ה והוא פי' ד' קרוב לפי' ג' שנסתפקתי והראיה כי במיתת המלכים נכתב שם שהיו בדרך קוין שנפלו אוזורים דאז"א שהג"ר לבדו היו בדרך קוין וע"כ לא מיתו אלא הז"ת. ונודע כי אין קוין אלא ביושר וכן אין פנים ואזור אלא ביושר ואמנם לפי שנכתב בראש הקונטרס שלא היה רצונינו לדבר כלל בעגולים אלא ביושר לכן לא נתבאר שם ענין מיתת המלכים העגולים אלא דיושר לבד ולכן לא נזכר בתיקונים אלא דיושר וכן נראה מקונטרס הקיצור שכתב כי באז"פ לא יש רק יושר אך בע(נ)ין ומצו שהם הנקודים יש יושר ועגולים והנה

נראה כי בעין לבדו שהוא ס"ג וכן במצוה לבד שהוא מ"ה יש יושר
ועגולים בכ"א מהם:

שער י פרק ה

תזוילה היו הי"ס כוללים כל עולם אצילות עצמות וכלים אלא
שהעצמות היה שלם והכלים קטנים ולכן מתו פי' כי כלי נקודת
עתיק היה ווצי כתר דעתיק עד הטבור שלו וכלי נקודת א"א היה
וצי התזותון של הכתר ובו נכלל כל הי"ס שלו וכן בעתיק וכלי
אבא היה וזכמה לבד ובו כלולים כל הי"ס וכלי אמא היה בינה
לבד ובו כלולים כל הי"ס שלה וכלי ז"ן היו (נ"א ז"א היה) ז' כלים
הא' מוזסד לבד וב' מגבורה ג' מות"ת ד' מנצח ה' מהוד לבד ו' מיסוד
לבד הז' ממלכות לבד וכל י"ס שלו כלולים בהם וכלי המלכות היה
של מלכות ממש עבה לבד וכל הי"ס עבה כלולים בה. ועוד שינוי
אזור היה בהם קודם התיקון כי כל אזור היה זה למעלה מזה ואין זו
מתלבשת בזו כלל ואז נמצא שהכל נקרא פרצוף אזור וגם בלתי
התלבשות שום ספי' בוזברתה והיתה שיעור קומתה כמו שהוא עתה
ממש כל אורך האצילות ואזור כל התיקון אז נתוספו ט' כלים ווצי
תזותון בכתר דעתיק וגם שנתלבשו ונתפשטו אלו באלו ובוזה נתרוזבו
הכלים לאין קץ ויוכלו לסבול כל האורות עד שנשארו בקומתן שוה

וְנִתְּסַפּוּ ט' כָּלִים וּוְצִי הַתּוֹתוֹן דְּכֶתֶר בִּא"א וְגַם שְׁנֵתִלְבְּשׁוּ אֶלּוּ תוֹךְ
 אֶלּוּ וְגַם נִתְּלַבְּשׁוּ כָּל הַכָּלִים דְּעֵתִיק בְּתוֹךְ כָּלִים דִּא"א וְנִתְּסַפּוּ ט'
 כָּלִים בִּאֲבֵא זֹלֶת כָּלִי הַזְּכֵמָה שְׂבָה שְׂכֵבֶר הִיָּה בֵּה מַעֲיָקָרָא וְגַם
 נִתְּלַבְּשׁוּ אֶלּוּ בִּאֲלֹ וְגַם נִתְּלַבְּשׁוּ כָּל הַכָּלִים דִּא"א וְעֵתִיק תוֹךְ כָּלִים
 דִּאֲבֵא וְנִתְּסַפּוּ ט' כָּלִים בִּאֲמֵא זֹלֶת כָּלִי הַבִּינָה שְׂבָה שְׂכֵבֶר הִיָּה
 בֵּה מַעֲיָקָרָא וְגַם נִתְּלַבְּשׁוּ כָּל כָּלִים דְּעֵתִיק וּדִא"א וּדִאֲבֵא בְּתוֹכָהּ
 וְנִתְּסַפּוּ בִּז"א ג' כָּלִים הָרֵאשׁוֹנִים דְּכוֹז"ב וְכָלִי הָאוֹזְרוֹן דְּמַלְכוּת זֹלֶת
 ו' כָּלִים דְּו"ק שְׂכֵבֶר הִיָּה בּוֹ וְלֹא עוֹד אֲלֵא שְׂכָל כָּלִי שְׂבָו כָּלֹל מִכָּל
 הִי' כָּלִים כְּנֹדֶעַ וְכֵן בְּכָל שְׂאֵר הַפְּרָצוּפִים וְהַבֵּן זֶה וְנִתְּלַבְּשׁוּ אֶלּוּ
 בִּאֲלֹ וְגַם נִתְּלַבְּשׁוּ כָּל הַכָּלִים דְּעֵתִיק וּדִא"א וּדִאֲו"א בְּתוֹךְ ז"א
 וְנִתְּסַפּוּ ט' כָּלִים הָרֵאשׁוֹנִים בְּזֹקְבֵא זֹלֶת כָּלִי מַלְכוּת שְׂבָה שְׂכֵבֶר
 הִיָּה בֵּה מַעֲיָקָרָא וְגַם נִתְּלַבְּשׁוּ אֶלּוּ בִּאֲלֹ וְגַם נִתְּלַבְּשׁוּ כָּל כָּלִים
 דְּעֵתִיק וּדִא"א וּדִאֲו"א וּז"א בְּתוֹךְ כָּלִים שְׂלָה. וְכֵבֶר יִדְעַת שְׂמַלְבֹּד
 שְׂהֵם י' כָּלִים גְּמוּרִים בְּכָל פְּרָצוֹף וְגַם כָּל כָּלִי מֵהֵם כּוֹלָל י' כָּלִים וְכו'
 וְנִמְצָא כִּי י' כָּלִים נִתְּרוּזְבוּ לֵאמֹר תַּכְלִית וְשִׁיעוֹר קוֹמֵתָן לֹא נִשְׁתַּנָּה כִּי
 הָרִי נִתְּלַבְּשׁוּ זֶה תוֹךְ זֶה וְהַבֵּן זֶה מֵאֵד מֵאֵד וְכֹזֶה יוֹכְלוּ לִסְבּוֹל
 הָאוֹרוֹת. וְהָרִי נִתְּבֵאֵר מֵה שְׂהִיָּה קוֹדֵם הַתִּיקוֹן וּמֵה שְׂהִיָּה אַחֲרֵי
 תַּכְלִית כָּל הַתִּיקוֹן אֲבָל בִּאֲמִצֵּעַ הָיוּ שִׁיעוֹנִים רַבִּים כִּי הַתּוֹזִילוּ לַתִּיקוֹן
 מֵעַט מֵעַט כִּי כִשְׁנֵתִיק עֵתִיק נִתְּקַן כָּל בּוֹזִי עֵתִיק שִׁישׁ בְּכָל הִי"ס
 [שְׂמִמְנוֹ וְלִמְטָה] וְכִשְׁנֵתִיק א"א נִתְּקַן כָּל בּוֹזִי כִתְרִים שִׁישׁ בְּכָל
 הַכָּלִים מִמְנוֹ וְלִמְטָה וְנַעֲשֶׂה הַכָּלִים דְּכֶתֶרִים בָּהֶם וְכִשְׁנֵתִיק אֲו"א
 נִתְּקַן כָּל בּוֹזִי כָּלִים שֶׁל וּזו"ב שִׁישׁ מֵהֵם וְלִמְטָה וְכִשְׁנֵתִיק ז"א נִתְּקַן
 כָּל הַכָּלִים שֶׁל ו"ק שִׁישׁ מֵהֵם וְלִמְטָה בְּכָל כָּלִי מֵהֵם וְכִשְׁנֵתִיק

הַזֹּקֵבָא שְׂהִיא מַלְכוּת נְתִיקָנוּ כְּלִים שֶׁל מַלְכוּת בְּכָל כְּלִי מֵהֶם וְאִי
 נְתִיקָנָה הַזֹּקֵבָא הָרִי בִּיאָרְנוּ דֶּרֶךְ כָּל עוֹד שׁוֹרֵשׁ א' בְּתִיקוֹן ז"א וּמִמֶּנּוּ
 נִלְמַד לְכָל הַשָּׂאָר כִּי אֵינוּ דּוֹמֵה עֵת תִּיקוֹן ג' תּוֹתוֹנִים לְעֵת תִּיקוֹן ג'
 אֲמִצְעִים וְלְעֵת תִּיקוֹן ג"ר וְהִנֵּה הוּא"א הוּא כְּלִים שֶׁבּוּ הִיָּה בְּאוֹפֶן זֶה כִּי
 תּוֹזְלָה הִיוּ ז' כְּלִים וְכָל כְּלִי מֵהֶם הִיָּה א' לְבַד וְחֹסֶד מוֹחֲסֵד וְגִבּוֹרָה
 מִגִּבּוֹרָה ת"ת מֵת"ת נִצּוֹן מִנִּצּוֹן הוּד מִהוּד יִסּוּד מִיִּסּוּד מַלְכוּת
 מִמַּלְכוּת וּבְעֵיבוֹר נְתוּסָפוּ נֵה"י בְּכָל א' שֶׁבְּכָל כְּלִי וְכָלִי שֶׁבָּהֶם שֶׁבּוּ
 כְּלִים אוֹז"כ בִּינִיקָה נְתוּסָפוּ וְזִג"ת בְּכָל כְּלִי מֵהֶם מִן הוּא כְּלִים
 הָרֵאשׁוֹנִים וְאוֹז"כ בְּמוֹוִזִין נְתוּסָפוּ ג"ר בְּכָל א' מוֹז"ת וְעוֹד נְתוּסָף גִּידוּל
 אוֹזֵר וְהֵם ג' כְּלִים רֵאשׁוֹנִים כָּל א' כָּלוּל מִי וְכָל זֶה נַעֲשֶׂה בְּגִדְלוֹת
 הָאֲמִיתִי. וְהִנֵּה ג' כְּלִים הָרֵאשׁוֹנִים יֵשׁ בָּהֶם אוֹזֵר וְאֲמִצְעַ וּפְנִים וּבִג'
 כְּלִים הָאֲצִעִים ג"כ ג' לְבוּשִׁים וְכֵן ג' כְּלִים הַתּוֹתוֹנִים ג"כ ג' לְבוּשִׁים
 וְנִמְצָא כִּי בְּעֵיבוֹר נַעֲשֶׂה כְּלִים דְּאוֹזוּרִיִּים לְבַד בִּג' תּוֹתוֹנִים דְּנֵה"י כָּל
 כְּלִי כָּלוּל מִנֵּה"י וּמַלְכוּת שֶׁבּוּ כִּי קוֹדֵם הָעֵיבוֹר לֹא הִיוּ רַק ג' כְּלִים
 דְּאוֹזֵר זֶה מִנִּצּוֹן לְבַד וְזֶה מִהוּד לְבַד וְזֶה מִיִּסּוּד לְבַד וּבְזוֹג"ת נִיתוּסָף
 (נִ"א וְכֵן בּוֹז"ת וְנְתוּסָפוּ) ע"י עֵיבוֹר ג' כְּלִים בְּכָל כְּלִי מֵהֶם כִּי תּוֹזְלָה
 הִיוּ ג' כְּלִים דְּאוֹזֵר זֶה מוֹחֲסֵד לְבַד וְזֶה מִגִּבּוֹרָה לְבַד וְזֶה מֵת"ת לְבַד
 (וְכֵן בְּהִנֵּה"י) כִּנֵּ"ל וְע"י הָעֵיבוֹר נַעֲשֶׂה ג' (נִ"א ה') כְּלִים דְּאוֹזֵר בְּכָלִי
 הַחֹסֶד הֵם חֹסֶד וְנֵה"י שֶׁבּוּ וְה' כְּלִים (נִ"א וְג' כְּלִים) דְּאוֹזֵר בְּכָלִי
 דְּגִבּוֹרָה וְהֵם גִּבּוֹרָה וְנֵה"י שֶׁבּוּ וְג' כְּלִים דְּאוֹזֵר בְּכָלִי הַת"ת וְהֵם
 ת"ת וְנֵה"י שֶׁבּוּ (וְכֵן בְּנֵה"י דְּכָלִים) אֲךָ בִּג"ר לֹא הִיָּה עַדִּיין שׁוּם כְּלִי
 כָּלִי וְעִיקָר וּבִינִיקָה נְתוּסָף כְּלִי דְּגִבּוֹרָה וְת"ת בְּכָלִי חֹסֶד וְכָלִי גִבּוֹרָה
 נְתוּסָפוּ כְּלִי חֹסֶד וְת"ת וּבְכָלִי ת"ת נְתוּסָפוּ כְּלִי וְז"ג וּבְכָלִי הִנֵּה"י וְז"ג ת"

בכל א' מזהם הרי הם ו' כלים כל א' כלול מו"ת ובגדלות נְתוּסָפוּ ג"ר
 בכל כלי וכלי מו"ת כלים תוֹתוּנִים וְנְתוּסָפוּ לְגַמְרֵי עוֹד ג' כלים
 ראשונים כל אוֹד כלול מ"י כלים גְּמוּרִים:

השַׁעַר הַרְבִּיעִי שַׁעַר הַמַּלְכִּים וַיִּתְּנֶלֶךְ לְאוֹד עֶשֶׂר פְּרָקִים:

שַׁעַר יא פֶּרֶק א מ"ק

בִּיאור מַצִּיאת הַמַּלְכִּים שְׁמָתוֹ מִה עֲנִיָּם וְגַם מַצִּיאוֹת נְקוּדוֹת
 הָרֵאשׁוֹנִים שֶׁהֵיוּ קוֹדֵם הָאֲצִילוֹת. דַּע כִּי הֵלֵא קוֹדֵם מַצִּיאת הַתִּיקוֹן
 שֶׁל הָאֲצִילוֹת יֵצְאוּ י' נְקוּדוֹת וְכוּלָם כְּלוּלִים בְּכוֹז נְקוּדַת א' וְהוּא
 מַצִּיאת הַכֶּתֶר בְּאוֹפֶן שֶׁכֵּל י' הֵיוּ בְּסוּד הַכֶּתֶר נְכַלְלִין בַּה וּ"ס עֲקוּדִים
 נְקוּדִים וְבְרוּדִים כִּי תוֹזִילַת הַכֵּל הֵיוּ עֲקוּדִים מִקוּשָׁרִים זב"ז וְהַכֵּל
 בְּסוּד הַכֶּתֶר אוֹז"כ יֵצְאוּ כוֹלָם יוֹד מִהֶנְקוּדַת רֵאשׁוֹנָה וְאִזְ נִתְהוּ י'
 נְקוּדוֹת כֹּל א' נְקוּדַת בַּפ"ע וּ"ס נְקוּדִים בְּאוֹפֶן שֶׁלֹּא הֵיוּ מוֹזוּבְרִים הֵי'
 נְקוּדוֹת רֶק בְּהִיּוֹתָן בְּכֶתֶר אֶךְ אוֹז"כ יֵצְאוּ כוֹלָם כֹּא' וְנִתְהוּ אִלּוּ י'
 נְקוּדוֹת כֹּל א' בַּפ"ע וְכֹאשֶׁר נִתְקַן רִישָׁא דְעֵתִיקָ אִזְ נִקְרָא בְּרוּדִים
 כֹּאשֶׁר נִבְאָר בַּע"ה. וְאַמֶּנּוּם י' נְקוּדוֹת אִלּוּ הֵיוּ זַעֲזִיז וְאוֹרֶךְ שִׁיעוֹר
 קוֹמָתָן הִיָּה כְּמוֹ עֵתָה אוֹרֶךְ אֲצִילוֹת וְשִׁיעוֹר קוֹמָתוֹ כִּי עַד מִקוֹם אֲשֶׁר

הגיעו אותן הנקודות עד שם היה בוי" [נ"א הוא עתה] עולם האצילות ומשם ולמטה עולם הבריאה. ודע כי י' נקודות אלו יצאו בסוד עצמות וכלים וסוד הכלי שלהם הם סוד שכ"ה ניצוצין כזכר פ' פנחס רנ"ז שהם שרשי הדינן ואמנם אין שכ"ה ניצוצין אלו כלים רק אל ז' נקודות האזרונים והם סוד ז"פ אדם שהם גימטריא שט"ו ועם ה"ג הרי ש"ך ונודע שה"ג הם כפולים לכן הם שכ"ה אך ה"ג כלים הראשונים אינם מאלו הש"ך ניצוצין ואמנם אור אלו י' נקודים היה רב מאד וגם נתוסף בהם אור העליון ולא היה בהם כוז לקבל ואז אותן הכלים מתו פי' ירדו למטה במקום שהוא עתה בריאה וירידה זו היתה מיתתן ואמנם אין זה רק בז' נקודות תתאין כי ג"ר היה כוז בכלים שלהם לקבל אור שלהם ולא מתו אך הו' כלים של ז' תתאין הם אשר מתו וירדו במקום שהוא עתה בריאה וזהו מיתתן ואמנם זמן מיתתן היה כאשר יצאו בסוד נקודים כי כאשר יצאו מסוד נקודים שהוא היותן יווד בכתר נכללין ומשם יצאו ונזלכו לי' נקודין אז היה יציאתן ומתים תכף כמ"ש באדרא כהני זיקין דאכתש אובנא בפרזלא ונפקי זיקין ודעכין לאלתר. והנה הו' אורות אלו של הו' נקודות תתאין נשארו שם במקומן בלי לבוש והג' נקודות עלאין נשארו האורות בתוך כליהם ולא מתו ועתה נבאר מציאת תיקון האצילות איך נתהוה הנה ה"ג ראשונות כבר נתבאר שכליהם לא ירדו והנה מסוד הכלים של ה"ג נקודות אלו נעשה מהם רישא וזדא ובתוכו ג' מוויזין וזהו נקרא רישא דל"א ונקרא רישא דעתיק יומין הרי שג' נקודות הראשונים מן ה"י נקודות הם סוד רישא דל"א והנה ג' אורות שבתוך אלו הנקודות הראשונים הם מתפשטין ומוציאין עד

וישבון י' והם בוזי י"ס דעתיק והנה הז' נקודות הנשארים מן הי'
 נקודות הראשונים הם סוד א"א או"א זו"נ כמ"ש בע"ה והענין כי בג"ר
 אין בהם רק בוזי ע"י לבד אך מהז' ולמטה שם יש כוז א"א ואו"א
 זו"נ הכל מעורבין יחד וכולל ביוחד בכל נקודה מהז' וגם כוז הע"י
 מעורב בהם כי כל דבר תוזתון יש בו כוז עליון בהכרח המתפשט
 בו ואמנם עתיק יורד בכולם ומתפשט ומתערב בהם אך כוז
 התוזתונים אינו מוכרח שיהיה בעליונים לכן הג"ר אין בהם רק סוד
 עתיק לבד והנה עד"ז הוא בז' כלים תוזתונים כי יש בהם בוזי כלים
 דעתיק א"א או"א זו"נ והכל מעורב ביוחד. ועתה נבין דרושינו כי
 הכלים ירדו למטה בעולם הבריאה אך האורות נשארו למעלה
 במקומם בלתי לבוש והנה כאשר הגדילו הג' נקודות ראשונות ונעשו
 בסוד י' הנה הג' מהם כבר היו תזלה במקומן אך הז' לבד הם באים
 בסוד תוס' ואז כאשר באו אלו ז"ת דעתיק בסוד תוס' אוז"כ אז
 ברדתן היו דוויזין את הז' נקודות הראשונות העומדין בלתי לבוש
 ונשארו במקומם ונמצא שהז"ת דעתיק לקחו מקום של אותן הז'
 נקודות הראשונות ובוזה תבין כי שיעור קומת ע"י הוא כל האצילות
 כולו ואמנם כאשר היו דוויזין אותן הז' נקודות ודאי שלא דוויזין
 למטה שהרי ביארנו לעיל שאין מיתה רק בכלים והוא סוד הירידה
 א"כ האורות שלא מתו לא ירדו רק מה שאמרנו שדוויזין פי' לצדדין
 פי' שהיה נכנס הנקודה דעתיק בתוך נקודה א' של אותן הז' נקודות
 בסוד פנימותן ואז היתה נשארת אותה הנקודה הא' בסוד לבוש
 אליה וכן היה בכל ז' הנקודות כי ירדו הז"ת דעתיק ונתלבשו בז'
 נקודות הראשונות ואורות הז' הנקודות הראשונות נשארו מקיפים

וסובבים אותן בסוד מלבושים כמ"ש וזהו הדווי" שיהיו דוויזין אותן
הרי ביארנו פנימית ועצמות העתיק איך נעשו הי' שלו:

שער יא פרק ב

ועתה נבאר הכלים שלהם כי הנה הג' כלים הראשונים שלא מתו
נשארין בסוד רישא אך כלים של הז"ת דע"י היו מצד אותה בוז'
דע"י שיש ב' כלים תתאין שמתו כנ"ל ואז אותן הז' כוזות דעתיק
שיש באותן הז' כלים עלו למעלה ונתחברו עם תוספת אור שהוסיפו
ג' כלים עליונים שנשארו שלא מתו וכולן נתחברו יחד ונעשין כלים
אל ז"ת של ע"י. והטעם שהיה עתה בהם כוז לעלות הוא מפני
שבתולה היו כלים אל הז' אורות ולא היו יכולים לסבול גודל האור
אבל עתה אינן כלים רק אל ג' אורות לבד כנ"ל כי הג' אורות
עליונים נתפשטו והיו י' אורות וא"כ עתה יש בהם כוז לסבול ולקבל
אותו אור ואז עלו למעלה ונתהוו שם בסוד כלים וביאור מה שאמר
למעלה כי הג' אורות נתפשטו ונעשו י' אורות וכן בכל מקום שנזכר
מציאת התפשטות אין הכוונה שנמשך להם אור עליון מא"ס ואז
נתפשט דא"כ הקושיא [נ"א הקדושה] במקומה עומדת שהרי גם
עתה היו י' אורות אך הכוונה כי מה שהיה תולה ג' אורות נתחלק
אורם כל א' לג' חלקים ונעשו י' ואז נתפשטו עד סוף האצילות כנ"ל

ובזה היה כוח בכלים לקבל אותו אור. ואמנם יש וזילוק א' בג' נקודות העליונים בין האורות עצמן ובין הכלים שלהם והוא כי סוד כלים שלהם פשיטא הוא שנשארו כל הג' כלים למעלה בסוד רישא דעתיק ואזר כך הגדילו ונעשו מהם (כלים למטה ב' כלים שמתו סכ"י) ולמטה עד תשלום י' כלים דעתיק עם אותם הבו"ז שיש למטה ב' הכלים שמתו כנ"ל ונמצא כי הג' כלים נתהוו מהם כלי לכתר וכלי לבינה וכלי לזכמה ואז"כ מהאור שלהם נתפשטו ז' כלים תתאין אל העתיק רק שרשם הוא למעלה בכוח"ב דע"י אבל בג' אורות שבג' כלים הראשונים יש ספק בהם אם נאמר שג' אורות אלו נעשו כוח"ב דע"י ואז"כ מנקודת כתר נתפשט קו אמצעי ומנקודת וזכמה נתפשט קו ימין ומנקודת בינה נתפשט קו השמאלי אך שורש שלשתם הוא למעלה בראש עצמו כמ"ש בבזו"י הכלים או אם נאמר כי מנקודה א' מהם נעשה ג'ר ומנקודה הב' ג' אמצעית ומנקודה ג' ג"ת. באופן כי הנקודה הראשונה היא לבדה בתוך רישא עלאה דעתיק וב' נקודות האורות הם גוף אל העתיק או אם נאמר כי שלשתן הם ברישא דעתיק ואז"כ נתפשטו אל הגוף בסוד ג' קוין וז"ס מ"ש באדר"ז רפ"ז דהאי רישא אקרי רישא דל"א מה דאית בהאי רישא כי הספק מה דלא אתיידע הוא בפנימית האור שבתוך האי רישא כי אין אנו יודעין אם יש שם כל הג' נקודות עליונים רק שאזר כך נתפשטו בשאר הגוף או אם נאמר שאין שם רק נקודה א' הנזלקת (נ"א אור אזור הנזלקים) לג' והב' נקודות האורות נתפשטו למטה בסוד הגוף וזהו הספק לכן נקרא רישא דלא אתיידע מה דאית בגו האי רישא אבל ברישא עצמה כבר אנו יודעין מציאותו

שנעשה מז' הכלים של הג' נקודות כז"ל. וטעם הדבר למה הוא יותר פשוט לנו בכלים עצמן ששלשתן הם למעלה ברישא ואין ספק אצלינו אם הכלי א' תועיל לג' ראשונות וב' כלים האחרים נשארו למטה בסוד (נ"א בסוף) הגוף דע"י הטעם הוא מפני שיש לנו הקדמה ושורש כי סוד השערות בין דאריך נפין בין דזעיר אנפין כולם הם מן סוד אותן מלכים שמתו ולכן צריך שימשך אור אליהן דרך השערות כדי שיוכלו לקבלו גם כי השערות עצמן בסוד המלכים דמתו בסוד הן עשו אוזי איש שעריר והנה שערות אלו ישנם בראש דאריך אנפין ורישא דאריך אנפין הוא בוסד גבורה דעתיק יומין כמ"ש בע"ה. והנה אם וז"ג דע"י היו כלים שלהם מסוד הכלים דג"ר א"כ למה נתהו שערות כנגדן ברישא דא"א אבל עתה שג' כלים ראשונים דלא מתו נתהו לעילא ברישא דעתיק א"כ נמצא כי הכלים של וז"ג דע"י הם מסוד המלכים שמתו כז"ל ולכן יצאו כנגדן שערות ברישא דא"א שהוא כנגד וז"ג אלו דע"י. הרי בארנו מציאת העתיק יומין איך נתהוה כל פרצוף שלו בסוד עצמות וכלים ועדיין נשאר שם מקום שאלה והוא אוזר שביארנו שבז' נקודות מן הי' נקודות יש בה בוזי ע"י בין בבוזי הכלים בין בבוזי אורות אם כן כמו שלעשות כלים לז"ת הוצרך ליקח אותן ז' כלים שמתו מבוזי עתיק שבהם א"כ גם אורות הז"ת דעתיק יומין למה היו מסוד התפשטות הג' ראשונות דע"י כז"ל למה לא יהיו מן אותן הכוחות שלו שיש בז' אורות הז' נקודות הראשונים. התשובה בזה כי אותן ז' כוחות שיש לע"י באותן הז' אורות של הז' נקודות הראשונים מהם נעשה אוז"כ סוד אור מקיף לאצילות. ורצוני לגלות אזהר מעט מזהיר בענין אור המקיף מה ענינו

דע' כי אור פנימי הוא אור גדול מאור המקיף וזהו בבחי' ע"י דוקא ולא בשאר האצילות ולכן מאור ג"ר נתפשט אל ז"ת בסוד או"פ ומו' כחות של אורות התחתונים נעשה מהם או"מ וסוד או"מ מה הוא כבר ידעת כי ע"י הוי ארכו שיעור כל האצילות ואז"כ יש לו מלבוש א' והוא הא"א רק שאינו מלביש אותו כולו אלא לז"ת שלו ולמטה ואז"כ אבא ואמא והם מלביש ב' עליו ואז"כ ז"א ונוקבא הם לבושים הויצונים עליו והעתיק באמצע כולם ובפנימיותו ואמנם בסוד אור מקיף הוא להיפך כי או"מ דנוקבא הוא פנימי מכולם והוא חופף על נוקבא דז"א ואז"כ או"מ דז"א וויצוני והוא מקיף על מקיף נוק

בא דז"א ומקיף דאו"א הוא מקיף למקיף דז"א והמקיף דא"א מקיף על מקיף דאו"א ומקיף דע"י מקיף על כל המקיפים כולם נמצא כי בבחינת או"פ העתיק הוא פנימי מכולם ובבחי' או"מ הוא יותר וויצוני לכולן והענין הוא שבהיותו פנימי מכולם וויצוני מכולם בוקע האור שלו ונוקב בכל מה שבנתיים בין אור פנימי שלו ואור מקיף שלו ומאיר לכל מה שבנתיים כי כל האצילות שהוא מא"א עד נוקבא דז"א עם כל המקיפים כולם נתונים בין או"פ דעתיק יומין ובין אור המקיף שלו וכולם מאירין במנו:

שער יא פרק ג

ועתה נבאר מציאת הא"א כי הגה פנימית שלו הם מאותן הז' נקודים ראשונים כי כבר ביארנו שבכל נקודה מאלו יש בה כללות העתיק ואריך אנפין ואו"א וזו"נ בכללות אלא שהג"ר כולם הם בוזי' עתיק לבדו כי אור הקטן בהיותו נכלל בעליון מתבטל ואינו עולה בשם משא"כ העליון בתחתונים והגה הכחות שיש מן בוזי' א"א בבוזי' הז' נקודות הראשונים מהם נתקבצו ונתבררו (ז"א ונתזברו) ומהם נעשה סוד א"א והגה אינם רק ז' כתות דא"א בז' נקודות ומהם נעשו י' דא"א באופן זה כי כבר כתבנו כי יש וזילוק בין א"א לכל שאר הפרצופים והוא כי ב' מוויזין דוזו"ב שיש לכל פרצוף ופרצוף שניהם בראש זה אצל זה זה מימין וזה משמאל אבל זו"ב דא"א הם זה למטה מזה כי הבינה שלו לא היה בה כוח להיותה למעלה אצל וזכמה לקבל אור דע"י שבא אליה בלתי לבוש ולכן הוזכמה בלבד נשארה סתומה בראש והבינה בגרון דא"א כי שם תוכל לקבל אור העתיק בהיותה רוזקה למטה. גם יש וזילוק אחר והוא כי בשאר הפרצופים יש בהם בוזי' ג' מוויזין וזב"ד אבל הא"א אין בו רק וזכמה לבד ובינה בגרון והדעת מתפשט מוזסד עד הוד שלו ואין לו מקום קיבוץ בפ"ע כמו בשאר פרצופים וא"כ נמצא כי רישא דאריך אנפין אין הכוז"ב שלו כעין סגולתא כשאר פרצופים רק זה ע"ג זה בקו ארוך והגה אור דא"א שיש בז' נקודות כז"ל. הגה מן האור שבוז"ג שהם נקודה ד' וה' הגה בכל וזלק מהם יש ג' שלישים הגה הם ו' שלישים ונזלקו לג'

וזלקים נמצא כי מב' שלישים וחסד נעשה כתר דא"א ומן השליש
 האזרון של חסד ושליש עליון דגבורה נעשה וזכמה דא"א ומן ב'
 שלישי התחתונים דגבורה נעשה בינה דא"א ואז"כ מאור הנצח
 שהוא נקודה ז' נזלק לז' שלישים וב"ש עליונים נעשה מהם חסד
 דא"א נשאר שלישי אזרון לנצח דא"א ואז"כ מאור הת"ת שהוא
 נקודה הו' נזלק לז' וזלקים ומב'ש עליונים נעשה ת"ת דא"א ושליש
 האזרון נצטרף בנצח דא"א עם השליש האזר שיש בו ומהם נעשה
 נצח דא"א וז"ס הנצח שירד מת"ת. אז"כ מאור ההוד שהיא נקודה
 הו' נזלקה לז' וזלקים ומב'ש העליונים נעשה מהם גבורה דא"א
 ושליש אזרון נשאר להוד דא"א אז"כ מן האור היסוד שהוא נקודה
 הט' נזלק לז' וזלקים ב' שלישים העליונים מהם נעשה יסוד דא"א
 ושליש הג' מצטרף בהוד דא"א עם השליש האזר שהיה בו כז"ל
 וז"ס היסוד שנמשך מההוד והאור של המלכות שהיה נקודה י' מבנה
 נעשית המלכות דא"א. וטעם הדבר הוא לפי שאז"כ מנקודת
 המלכות נעשה פרצוף שלם לכך צריך שיכלול בה מדה א' שלימה.
 ודע כי בע"י ובא"א לא נמצא בו מציאת נוקבא בפ"ע כמו אמא
 לאבא ונוקבא לו"א אך המלכות דע"י ומלכות דא"א הם בוי'
 העטרה שבהם לבד וסוד הדבר הוא שמתזלה יצא פרצוף א' לבדו
 והוא סוד אז"כ העתיק לא הוציא רק א' לבדו כמוהו והוא א"א אך
 אז"כ שכבר הם ב' פרצופים שהם ע"י וא"א ואז יצאו אז"כ דו"נ
 שהם או"א דהיינו אבא מצד עתיק ואמא מצד א"א וכן ז"א מצד
 אבא ונוקבא מצד אמא והנה בדוגמא שביארנו בפנימית הא"א כן
 היו בכלים שלו כי לקונו מכוח הו' כחות דא"א שיש באותן הו' כלים

הם ז' מלכים שמתו ומהם נעשו י' כלים לא"א ואמנם ענין עליית עתה
אלו המלכים הוא כי מה שירדו תזלה היה לפי שלא היו יכולין
לקבל האור ולכן ירדו למטה אבל עתה שנתקן הע"י אז היה בהם
יכולת לקבל האור ואז עלו למעלה:

שער יא פרק ד

ועתה נדבר איך מתלבש הע"י בא"א כי הלא רישא דע"י נשאר
מגולה ואין הא"א מלבישו רק מז"ת דעתיק ולמטה ואמנם וז"ת דע"י
מתלבשין בכוז"ב דא"א לפי שהם סוד רישא וצריכין כ"א מהם מדה
בפ"ע אך גופא דא"א אין הע"י מתלבש בו כסדר הזה אך הנצוץ
דעתיק נחלק לג' פרקין פרק א' בוסד דא"א פרק ב' בנצוץ דא"א
ונשאר פרק ג' למה שנבאר וההוד דעתיק נחלק לג' פ"פ פ"א בגבורה
דא"א פ"ב בהוד דא"א ופ"ג נשאר למה שנבאר ויסוד דעתיק נחלק
לב' כמבאר אצלינו שאין בו רק ב"פ יסוד ועטרה ואז היסוד נתלבש
בת"ת דא"א ועטרה ביסוד דא"א ומלכות דעתיק נתלבש במלכות
דא"א לפי שאז"כ צריך להוציא ממנו פרצוף שלם של הנזקבא לכן
לקוזה מדה שלימה כז"ל ועתה נשאר ב"פ תתאין דז"ה דעתיק ואלו
נתוודו יווד במלכות דעתיק ושם נתלבשו ונעשה מהם בוזי' ב' דדין
של בוזינת המלכות דא"א בב' צדדין שהם עתה (נעשו) בוזי' דדי

בהמה שהם לבושה ואז היו מזיקים לו' נקודות הראשונים שהם ז' כלים הנקרא ז' מלכים שמתו שהם לבושה בבריאה כנ"ל ומשם היו יונקים להזיות עצמן לבדן וז"ס עתיקי משדים כי הם השדים דע"י וזהו המלך הז' הנקרא הדר בן בדר שהם אותיות ב' ד"ד ואז"כ נעשה שמו הדר שהוא בוזי יסוד ואמנם דע כי אלו המלכים דנוזתו לתתא ומיתו הגה ירד עמה כוז וזיות להזיות רפ"ז ניצוצין לעת התזייה והוא בערך דורמיטא שיש באדם ולא יותר מזה אבל לא מתו לגמרי:

והגה כסדר התלכשות ע"י בא"א וכיוצא בזה התלכשות אריך אנפין באו"א כך עניינם ואל תתמה אם פנימיות א"א היה מלבוש לכלים דעתיק עם היותו גדול מערכם כי הלא סדרן הוא כסדר איברי אדם עצמו כי האדם יש לו איברים פנימים ואיברים וזיצונים והמשל בזה הלב והגוף האדם ואין ספק כי ערך כלי הלב עם ערך כלי הגוף עצמו יותר גדול כלי של הלב וזך ומעולה מאד כנודע לזכמי הטבע והרפואה גם אין ספק כי עד"ז גם וזיות הלב גדול מוזיות הגוף לאין קץ אבל לא נאמר כי כלי הלב יותר פנימי ומעולה מוזיות המתפשט בגוף האדם כי זה לא יעלה על הדעת אבל יהיה עד"ז כי הם ב' כלים זה לפנים מזה וכ"א מהם מתפשט הוזיות הראוי לו אבל לא נאמר כי כלי הפנימי יותר גדול מוזיות הוזיצון וכן כאן ב' כלים עתיק וא"א הם זה בתוך זה ובכל כלי מאלו נתפשט בכל א' וא' בתוכו הוזיות הנזע לפי ערכו:

מהוזברים הגה תוזלת האצילות יצאו י' נקודות עצמות וכלים כהדין קמצא דלבושא דיליה מגופיה (ז"א דלבושא מניה וביה לבושה מגופיה) וכבר נת"ל. והגה הבינה לא יכלה לקבל אור הוזכמה אלא פנים באוזר וכאשר הבינה הוציאה ז' מלכים תתאין לא הוציאתן אוזר לאוזר רק כולם ביוזר ששה משמותן על אבן אוזר שהם ו"ק עם המלכות השביעית הנקרא אבן ולא היה בדרך ג"ר כי כ"א יצא בפ"ע ולא יכלו לסבול בשביל זה לקבל האור ואז נתבטל הוזסד תוזלה ואז"כ הגבורה וכן כולם עד המלכות אוז"כ נתקנו כולם ע"י שנעשה פרצוף ונתמעט המשכת האורות בכתר ונעשה בו א"א ובו ג' רישין עוד י"ג ת"ד ואז"כ פרצוף אבא ובו וז' ת"ד וז"ס זקן אהרן ר"ת ז"א והם וז' ת"ד דאבא ואמא אין לה ת"ד כי היא נוקבא ועתה ע"י התיקון הזה דאו"א פב"פ אוז"כ נתקן ז"א ואמנם בזמן הגדלתו כנודע אז נזדווגו או"א ואבא הוציא טפת המוויזין שלו ובעברה הטפה בו דרך הו"ק דאבא מוזסד שבו עד יסוד שבו נתערבה שם עם וזסדים המתפשטין שם ולקחה ה' וזסדים וכשירדה הטפה זו עד יסוד דאבא נעשו כל ה"ז וזיבור וזסד א' וכעד"ז באמא עטרה דגבורה ואז"כ כשנתלבשו המוויזין תוך זה"י דאו"א לכנס ברישא דז"א אז נתלבשו זה"י בזה"י ואז יסוד אבא נתלבש ביסוד אמא ונתערבו שם יוזר הוז"ג כנודע לכן נקרא היסוד מערב כי שם הוא עירוב הוז"ג יוזר ע"כ:

שער יא פרק ה ב"ת

הקדמה כוללת ענין אלו המלכים כולם הכוללים כל עולם אצילות ונתויל מן המאוור אל המוקדם ונאמר כי נודע הוא שעולם אצילות הנזכר בכל ס"ה הגה הוא נעשה מבחי' אותם הי' נקודות היוצאין מנקבי עינים של א"ק הנזכר בדף הג"ל באורך ותוולה יצאו בלתי תיקון ואו"כ נתקנו באופן זה שנבאר בקיצור. והוא כי הנקודה א' שנקרא כתר נתקנה עתה והיתה בג' בחי' שהם ג' רישין דא לעילא מן דא הנזכר בתוולת אדר"ו והם כתר נזולק לב' רישין והם ע"י וא"א תוולתיו אשר גם הוא מכלל כתר וא"א זה הנקרא כתר יש בו בתוכו רישא תליתאי שהוא מווצא סתימאה שבו הנקרא וזכמה כמבואר עינים באורך בדרוש עתיק לקמן וג' אלו נתלבשו זה תוך זה. ואו"כ מן הנקודה הב' והג' וזו"ב נעשו עתה ב' פרצופים הנקרא או"א וגם הם מלבישים עתה את וז"ת דא"א כנזכר שם ואו"כ מן הו' נקודות שהם ד' ה' ו' ז' וז' ט' הנקרא וז"ת נה"י נעשה עתה פרצוף א' הנקרא ז"א ואו"כ מן הנקו' עשירית הנקרא מלכות נעשה פרצוף או"ד הנקרא נוקבא דז"א והנה גם זו"נ הם מלבישים את א"א בחי' נה"י שכל כנזכר באורך לקמן. ועתה נבאר תוולתן איך היו בעת יציאתן הראשונים בהיותן בלי תיקון דע כי כאשר יצאו אלו הי' נקודות יצאו בחי' אורות וכלים ואמנם יצאו בלתי תיקון ולסבה זו לא יכלו

הכלים לסבול האורות שלהם שהם עצמות שבתוכם ונשברו ומתו כמיש"ל בע"ה והנה הטעם לזה שלא יצאו ע"ד התיקון ולא יצטרכו לשביר' ואז"כ יהי' התיקון. הסבה לזה כי תכלי' הכוונ' הי' להוציא ולעשות בוזי' קליפות הוויצונים כי הם צריכות בעולם לתת שכר טוב לצדיקים ולהעניש לרשעים שהיה עתיד לברוא אז"כ וע"כ יצאו הנקודות הנ"ל בלתי תיקון כדי שהכלים שלהם לא יוכלו לסבול את האור וישברו ושבירתן זו היא טהרתן כי אז נתבררו הזוהמא והסיגים שבהם ונעשו קליפות הם הטובמות כאשר היה בדעתו יתברך ואז"כ וזר לתקנם והקדושה שבאותן כלים נתעלו למעלה ע"י התיקון אך לא הובררה הקדושה לגמרי כמ"ש בע"ה. וט"ר שנבאר מהו ענין היות הנקודות הנ"ל בלתי תיקון ומה הפי' של תיקון צריך שנעורר קצת שאלות והם כי אזור שנת"ל כי כל הי' נקודות נכללו כולם בעת התיקון ונעשו בוזי' ה' פרצופים שהם א"א ואו"א וזו"נ מלבד עתיק כי הוא נכלל בא"א כמ"ש בע"ה. א"כ מה נשתנה השינוי הזה שתזלה יהיו י' נקודות ואז"כ נעשו ה' פרצופים לבד ולמה לא היו בתזלה ה' נקודות לבד או יהיה באזרונה י' פרצופים גם בכלל השאלה מה נשתנה הז"א מכל השאר כי כ"א מהד' פרצופים היא נקודה א' בלבד מן הי' נקודות הראשונים וז"א נעשה מו' נקודות ביוחד ולמה לא היה תזלה גם הוא מנקודה א' לבד כמו האזורים או יהיו כל האזורים כ"א מהם ו' נקודות כמוהו. ועוד בכלל זה כי נודע שלעולם אנו מוציאים שכל אזור מנקודה כלול מו' נקודות ממש וא"כ כיון שכל פרצוף ופרצוף כלול מו'ס כנודע א"כ (נ"א אנו מוציאים שנזכר או נקודה אזור מו' או יו"ד נקודות ממש וא"כ)

למה זה יצא ז"א בתחלה בסוד ו"ז ולא יצא אז בסוד י' נקודות או בסוד נקודה א' כמו האזורים גם יש לשאול למה לא מצינו בשאר הד' פרצופים בוזי' עיבור וניקה ועיבור דמוזין לצורך תיקונם כמו ש'מצינו בז"א לבדו ואין כך לא בג"ר ולא בנזקבא. והתשובה בזה כי ודאי ש'מאותן י' נקודות הראשונים לא היו רק ה' נקודות לבד זו גדולה מעלתה על זו והם בוזי' ה' פרצופים הג"ל ש'נעשו אזור התיקון. והנה כל נקודה ונקודה מהם צריך שתהיה כלולה מי' נקודות פרטיות שבה כדי שיעשו אוח"כ כ"א מהם בוזי' פרצוף א' כלול מי"ס ואמנם לא היה כך מתחלה והיה וזילוק באלו הנקודות באופן זה כי הנקודה א' ב' ג' כולם היו שלימות בכל וזלקיהם פירוש ש'בכל נקודה מהם היה בוזי' י' נקודות פרטיות וכ"א מאלו הג"ר היתה כלולה מי' נקודות. אמנם הנקודה הראשונה כתר היתה גדולה מכל הי' נקודות [ז"א מכל הנקודות] אשר למטה ממנו וכן הב' נקודות שהם הב' וג' וזו"ב היו גדולים מכל מה שלמטה מהם אבל הנקודה הד' אשר היא בוזי' ז"א לא יצאה כלולה מי' נקודות פרטיות שבה רק יצאתה כלולה מו' נקודות שהם ו' נקודות התחתונים הנקודה ההוא וזסרו ממנו ג' נקודות הראשונים הפרטיות בה. באופן ש'אע"פ ש'אמרנו שז"א כלול מו' נקודות אינם אפילו נקודה אחת שלימה רק ו' נקודות פרטיות ש'בנקודה אחת וזסרו ממנו שלשה ראשונים והרי יצא ז"א וזסר משאר הפרצופי הג' העליונים ואמנם הנקודה הה' ש'ממנה נעשה הנזקבא דז"א אין לומר בה ש'יצאה כלולה מי' על דרך ג' ראשונות ש"א כ' נמצאת מעלתה גדולה מז"א. אמנם נקודה זו היא נקודה פרטית מן י' נקודות שהיו צריכין להיות בנקודה שלה

והיא בוזי' הכתר שלה בלבד באופן שג' נקודות הראשונים יצאו כ"א מהם כלולה מי' נקודות ונקודה רביעית יצאה כלולה מו' נקודות תחתונים שבה לבד ונקודה ה' לא יצאה רק החלק העליון שבה שהיא כתר שבה לבד וכדי לידע וזשבון מה שיצא מן הז"א אנו אומרים שיש לו ו' נקודות אמנם ודאי שאינם רק ו' חלקים של נקודה א' לבד והרי נתבאר איך הם י' נקודות וכפי

האמת אינם רק ה' נקודות והרי נתבאר שינוי א' שיש בין הג' נקודות ראשונים אל הז' נקודות התחתונים. עוד שינוי אחר היה בהם אשר בו יתבאר מלת בלתי תיקון מה ענינו והוא כי ג' נקודות הראשונים מלבד מה שיצאו כ"א מהם כלולה מי' עוד זאת היתה בהם שהיו י' שבו מוזוברים יחד ולא נפרדות זו מזו אמנם ו' נקודות הז"א מלבד היותן ו' חלקי נקודה א' וחסרו מהם הג"ר שבהם עוד שינוי אחר בהם שהיו נפרדות זה מזה ולא מוזוברים באופן שב' שינויים נמצאו בז"ת מן הג"ר שהם א"א או"א וזה סדרן בתזולה כאשר היה בלתי תיקון כי אלו הי' נקודות כאשר יצאו בראשונה היו כל הי' דומין כאלו בייחוד היו פרצוף א' לבדו ולא שהיה ממש כך בציור אלא בדמיון פי' כי הנקודה העליונה היתה אז בוזי' כתר והשניים הם הב' והג' היו בוזי' וזו"ב והו' היו בבוזי' גוף בעל ו"ק אמנם לא היו ממש מצוירות כמו שהוא עתה אחר התיקון אמנם בנקודה א' היו בה כללות י' בוזי' אלא שהיתה קטנה וגם כי לא היו היו"ד שלה (ז"א לא היה שלם) בסוד פרצוף ממש רק בסוד כללות פי' כי אז היתה בסוד ג' בוזי'

שֶׁהֵם עֲתִיק וּא"א וּזְכוּמָה שֶׁבּו שְׁעִם ג' רִישׁוֹן הַג' וְאֵלּוּ הַג' בּוּזִי הֵיוּ
 מִתְּפַשְׁטִין בְּבוּזִי קוּיִן בְּתוֹךְ ט' נְקוּדוֹת הָאוֹזְרוֹת כְּמוֹ שֶׁהָיָה עֲתָה וְהֵם
 הֵיוּ לְבוֹשֵׁי אֱלֹהִים וּמִלְבִּישֵׁי אוֹתוֹ גַּם הֵי' נְקוּדוֹת שְׁבֵת הֵיוּ קְשׁוּרִים
 כּוֹלֵם זָב"ז בְּסוּד קוּיִן מִתְּפַשְׁטִין זוּ בּוּז וּפִי עֲנִין הַקּוּיִן הָאֵלּוּ נִתְּבָאָר
 לְמַעֲלָה וְכֵן ע"ד זֶה גַּם ב' הַנְּקוּדוֹת שֶׁל וּזו"ב הִיָּה כִּךְ שֶׁכ"א הִיָּתָה
 כְּלוּלָה מִי' וְכוּלָן קְשׁוּרִין זָב"ז דֶּרֶךְ קוּיִן אֲבָל אֵלּוּ הֵיוּ וּזְלָקִים נְקוּדוֹת
 שֶׁל ז"א יִצְאֻ נְפֻרְדוֹת זוּ מִזוּ שֶׁלֹּא כְּדֶרֶךְ קוּיִן רַק זַעֲג"ז נְפֻרְדוֹת וְלֹא
 מִקְשׁוּרוֹת יוּזָד וְאִזְ הֵיוּ נִקְרָאִים אֵלּוּ הֵיוּ רַה"ר כִּי לֹא הִיָּה בֵּהֶם יוּזוּד
 וְהִתְקַשְּׁרוֹת וְאוֹזְרוֹת רַק כְּדַמִּיּוֹן אֲנֵשִׁים נְפֻרְדִּין אִישׁ לְדַרְכּוֹ פְּנָה וְלֹא
 הִיָּה בִּינֵיהֶם אֶהְבָּה וּזְכוּבָה וְלִכֵּן לֹא יוֹכְלוּ לְסַבּוֹל אֵלּוּ הַכֻּלִּים שֶׁלָּהֶם
 בּוּזִי הָאוֹזְרוֹת וּמִתּוֹ כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב וּזְכוּר עֲצָבִים אִפְרִים הַנּוֹז לוֹ כִּי
 הַזְכוּר גָּזֵר קִיּוֹם וְהַעֲמִידָה וּמִשְׁלַל הַדִּיּוּט אֹמֵר אִם תִּקְוֹז י' קָנִים כֹּל
 אוֹתָה לְבַדּוֹ יִשְׁתַּבְּרוּ וְאִם תִּקְוֹז ג' לְבַדּ בִּיּוּזָד יִתְקַיֵּימוּ וְלֹא יִשְׁתַּבְּרוּ:

שְׁעָר יֵא פֶּרֶק ו' מ"ת

וְעֲתָה צָרִיךְ לִתֵּת טַעַם אֵל כֹּל הַג' לְמַה נִּשְׁתַּנּוּ נְקוּדוֹת זוּ"ן מִנְּקוּדוֹת
 הַג' רַדַּע כִּי כֹל הָעוֹלָם כּוֹלָה מִתְּנֵהָ ע"י זוּ"ן וְכְמוֹ שֶׁהֵם נִקְרָאוּ בָּנִים
 שֶׁל או"א גַּם אֲנֻזָּנוּ נִקְרָאִים בָּנִים שֶׁל זוּ"ן בְּסוּד בָּנִים אֶתֵּם לֵה' וְגו' וְגַם
 כִּי הַכְּתוּב אֹמֵר כִּי אִמְרָתִי עוֹלָם וְחֹסֶד יִבְנֶה ר"ל שֶׁהָעוֹלָם מִבּוּזִינָת

החוסד ואילך שהם ז"ת שהם כללות זו"ן וז"ס ז' ימי בראשית כנודע ולכן כל הפגם שגורמים התזותונים ע"י מעשיהם הרעים אינו מגיע בג"ר שהם א"א ואו"א רק בז"ת שהם זו"ן. והנה גם בזו"ן עצמן יש שינוי ביניהן כי פשוט הוא שאין הפגם הנוגע בנזקבא שיהיה אלא הפגם הנוגע עד ז"א ממש שהוא גדול ומעולה במנה והזילוק שיש בזה הוא כי (ע"י) הפגם המגיע עד נזקבא לבד אפשר שיהיה כוח בפגם ההוא אם יהיה הוטה גדול באופן שיגרום שישתלקו ממנו הט' וזלקים כולם ולא ישאיר בה רק וזלק עשירית שהוא כתר שבה אבל בז"א אין כוח בפגם מעשה התזותונים שישתלקו ממנו הו"ק רק הג"ר לבד. וצריך לתת טעם לזה ובכלל הדבר נבאר מ"ש לעיל כי ביציאת נקודת ז"א יצאו ו' וזלקי תזותונים ולא ג' ראשונות ובנקודות הנזקבא יצאה נקודה העליונה כתר שבה בלבד וט' וזלקי התזותונים לא יצאו אמנם ב' הטעמים לב' השאלות האלו הם נתלן זה בזה והענין תלוי כמ"ש בפרקי אבות בעשרה מאמרות נברא העולם וכך פי' הדבר שבוזי' הו"א שהוא עולם מתזיל מהחוסד ולמטה והוא נקרא עולם בסוד אמרתי עולם חסד יבנה מוחסד ואילך יבנה כנ"ל ובוזי' זו הנקרא ז"א היה המאציל העליון יכול לבוראו מוזהב יוחד כל הי"ס שבו ולא להיותו י' מאמרות נפרדות זו מזו ולא היה בדרך ג"ר שהם א"א ואו"א שכל י' וזלקיהם יצאו מוזהבים יוחד כנ"ל ונתן לזה טעם ואמר להפרע מן הרשעים כו' פי' כדי להיות בעה"ז שחר ועונש לצדיקים ולרשעים ולכן היה הדבר הזה שיהיה זו"ן מוזהבים ל' וזלקים שהם עשרה מאמרות ולא יצאו כלולים יוחד ע"ד ג' נקודות הראשונים. והטעם הוא לפי שכפי גודל שיעור הפגם שיפגמו

הרשעים כך יגרעו במאמרות האלו ויפרע אז מהם כפי הערך שהוא
 וכן להיפך זה אצל הצדיקים. והנה הפגם המגיע אל נוקבא דז"א יש
 בווי' פגם שיגרום שישתלק ממנה וזלק א' ויש שיגרום לסלק ב'
 וזלקים ועד"ז עד שאפשר שיהיה בווי' פגם שיגרום שישתלקו ממנה
 הט' וזלקים תזותונים ולא ישארו בה רק וזלק א' העשירי העליון
 בלבד שהיא הכתר שבה אשר ז"ס מה שנאמר אל הירוז לכי מעטי
 את עצמך והבן זה. ואמנם אם מה שהיה נשאר קיים ממנה לא היה
 וזלק העליון מכולם אלא האזרון שבכולם עד"ה ז"א שנשארים
 התזותונים ומסתלקים העליונים הנה אז לא היה כוז כלל בוזלק
 שהוא ואז אפילו אותו הוזלק היתה מתבטל להיות תזותון שלה והיה
 נזרב ומתבטל העולם ולכך הוצרך שוזלק הנשאר יהיה העליון
 שבה שהוא הכתר שבה מוזמת היתה כולה גתונה תוך הקליפה
 כמבואר בסוד רגליה יורדות מות והנה (נ"א והוא) הוזלק הזה
 הנשאר הוא בעצמו בווי' הוזלק שיצא מתזולה קודם התיקון כנ"ל כי
 אז לא יצא מכל וזלקי נקודת נוקבא דז"א רק וזלק עשירית ממנה
 והוא עליון שבה. וטעם הדבר כי כל דבר שבא בתזילה בבווי'
 שורש ועיקר אינו מסתלק אז"כ בעת הפגם אמנם מה שבא לה
 בסוד תוספת בעת התיקון שהם ט' וזלקים האזורים אלו הם
 מסתלקים בעת הפגם משא"כ אם באו מתזולה קודם התיקון בסוד
 שורש ועיקר שאז אם יפגמו התזותונים לא יוכלו להסתלק. וא"ת
 ויותר טוב הי' שלא יסתלקו לזה ביאר הטעם ואמר להפרע מן
 הרשעים כו' ויהיה ש"כר ועונש (ודין ורוזמים) ודין ודיין ובהסתלק
 יפרע מן הרשעים על שגרמו הסתלקות לבווי' היותן " במאמרות

נפרדות כי אם יצאו מוזהבירים כא' לא יהיו מסתלקים וזה שאמר
 ש'מאבדין את העולם שנזכר בעשרה מאמרות פי' ואלו נזכר
 במאמר א' כלול מכולם לא היה כך וכן עד"ז לתת שכר טוב
 לצדיקי ש'מוזזירין אותן אוזר הסתלקותן משא"כ אם לא היו מסתלקין
 מעליהן ע"י הפגם לא הי' שכר לצדיקים המוזזירין אותן והבן זה:

ועוד יש טעם ב' מצד עצמם והוא כי אם היו תזלה בסוד שורש
 ועיקר באופן שאז"כ לא היו יכולין להסתלק הגה היה וז"ו מגיע
 הפגם בהם אבל עתה כאשר וזוטאים התזותנים הם מסתלקות
 לבעלה ואין הפגם מגיע בהם ואז יפרע מן הרשעים שגורמים זק
 בעולם התזותן על מיעוט השפע מוזמת שגורמו הסתלקותן אבל
 בהם עצמם אין הפגם מגיע כז"ל כי הרי הם מסתלקין וז"ש
 ש'מאבדין את העולם כו' ולא אמר שפוגמים בעשרה מאמרות עצמן
 ואמנם הזלק העליון שבה אע"פ שנשאר קיים בה ואינו מסתלק
 בעת הפגם אין הפגם מגיע בו להיותו עליון מאד יותר מכל השאר
 אבל הזלקים התזותנים שבה הקרובים אל הקליפות היה הפגם
 מגיע בהם אלו לא היו מסתלקין ואמנם הז"א שאינו קרוב אל
 הקליפות כמו נוקבא לכן היו בו ב' שינויים מנוקבא הא' הוא שיצאו
 ששה זלקים של הנקודה שלו בקבע מתזלה קודם התיקון מה
 שאין כן בנוקבא שלא יצאת רק זלק העשירית לבד והב' הוא כי
 יצאו זלקים תזותנים שבהם ולא העליונים וטעם הדבר הוא עד
 הז"ל כי כיון שאין בו הושש כמו בנוקבא כי אינו קרוב אל הקליפות

ולכן היה הענין בו בהיפך ומצורף לזה טעם אחר והוא זה כי הגה"ר דו"א הם אורות עליונים ואם היו יוצאין בתזולה היו נשארים קבועים כנ"ל ולא היו מסתלקין בעת הפגם והיה עון התזותונים גדול עד מאד מנשוא לאין קץ בתתם פגם במקום העליון הזה והיה העולם וזרב לכן היה בהיפך כי הג"ר יצאו בסוד תוספת לבד כדי שיוכלו להסתלק בעת הפגם ולא יגיע בהם פגם וז"ו וזוה עצמו יהיה טעם לכל הג"ר למה באים ביוזד בסוד תוספת (ולא דרך עיקר בראשונה) והוא כי ג"ר דו"א וזשבים כאווד ובעת הפגם צריך שישתלקו יוזד או שיוזרו יוזד שלא בעת הפגם כי אם יסתלק א' וישארו ב' או להפך אין פגם גדול מזה לעשות פירוד בין ג"ר דו"א וז"ו ויותר טוב שישתלקו שלשתן ויהיו מוזזברים משיסתלק א' ויהא הב' בפירוד במנו. והנה הו' אזורונים שלו באו תזולה בסוד שורש ועיקר:

ואמנם אם בג"ר היה יכול הפגם לנגוע בהם כ"ש ב"ק וא"כ איך יצאו בסוד שורש ולא יוכלו להסתלק בעת הפגם. אך הענין מבואר במה שנתבאר ג"כ טעם של הב' שאלות הג"ל הא' הוא למה יצאו ו' וזלקי נקודות לבד ולא יצאו הי' כולן וגם למה יצאו הששה וזלקים בעצמן נפרדות ולא מוזזברות ומקושרות אבל הענין הוא כי הלא המאציל ראה שם היו יוצאין הג"ר לא יהיו יכולין להסתלק בעת הפגם והיה הפגם נוגע בהם וז"ו ואם נאמר שהיה יכול להוציאם נפרדות זה מזה כי אז לא היה הפגם מגיע בשלשתן יוזד רק בבזוי' ההוא המיוזזסת (נ"א שנתוסף) אל הפגם ההוא הנה אין כך פגם גדול

מזה שג' ראשונות יהיו נפרדין זה מזה כנ"ל ולכן הוכרחו שלא יבואו
 כלל בסוד שורש אלא בסוד תוספת כדי שאם יפגמו התזתונים
 יוכלו להסתלק ויסתלקו שלשתן בויבור ולא בפירוד אבל הו'
 וזלקים התזתונים הוציאו נפרדין זו מזו בכוונה ממש כדי שלא
 יפגמו כולם כי יש פגם שנוגע ביסוד לבד ויש פגם שנוגע בהוד לבד
 וכיוצא בזה והוא לבדו יפגם והשאר כיון שאינם מוזוברים יחד אינן
 נפגמים ונמצא שבעת הפגם לא יהיה כל כך גדול וטוב יותר שיפגמו
 התזתונים ולא הג' ראשונות וגם יותר טוב שהתזתונים עצמן יהיו
 בפירוד מתזלה קודם התיקון כדי שאפילו אזור התיקון כאשר וזס
 ושלום יהיה פגם לא יגיע פגם רק באותו וזלק לבד שנתפגם אף על
 פי שאז אזור התיקון הם מוזוברים כנודע כיון שמתזלה היו נפרדות
 אין הפגם מגיע לכולם אבל בנזקבא אלו היו התזתונים שבה וזס
 ושלום נפגמות היה העולם וזרב לגמרי להיותה קרוב מאד אל
 הקליפות והם ג' כ תזתונים שבה היו נאווזין בהם הקליפות לאין קץ
 ולא יהיה שום תיקון וז"ו. ובזה יתבאר היטב הטעם למה הוצרך
 בזעיר אנפין עיבור וניקה ומווין כי הג' ראשונות יצאו כולם כל אזור
 כלולה מי' ולכן לא הוצרכו לכל זה רק לעיבור אזור בלבד והז"א
 תזלה צריך עיבור וניקה לתקן יוד הו"ק אלו אשר הם לבדם יוד
 יצאו בסוד שורש ועיקר קבועים מתזלה קודם התיקון ואז"כ עיבור
 ב' להביא אליו יוד כל הג' שכלו הם המוויין הנזכר אצלנו תמיד
 ובאים לו אז בתוספת ביווד כי כן בראשונה נשאר שלשתן יוד
 שלא יצאו כנ"ל אבל נזקבא שכל ט' וזלקי התזתונים לא יצאו תזלה
 הג' אזור התיקון יצאו כולם (כ"א בפ"ע ונתקנו כולם) בפ"א בסוד

תוספת ברג' א' ביוזד ואינה צריכה לכל אותן התיקונים דזעיר אנפין ודי לה בעיבור ראשון ויניקה:

מ"ק מעיקרא היו העשר עצמות פשוט והיו כלולים מי' ולא זיכרת בהם והג' ר שהיו רזמים היו יכולין לקבל אור הא"ס וכשהיה מגיע אל ה' נקודות היו מתבטלות ואלו הם המלכים שמתו לפי שהם דין והאור שבא הוא רזמים ולא היו יכולין לקבלו וכיון שלא קבלו הוויית מתו לכן הוצרך לתקן שזעשו כלים אל הכתר ועי"כ נתבסם האור שבא ועובר דרך מסך ועוד שזיכרין בו ה' ואלה המלכים הם למטה ממלכות דאצילות ולא נשאר מהם אלא הדר מפני שהיו דו"ג והם ת"ת ומלכות וא' נעשה עיבור א' דא"א (נ"א דא"א) והטפה היתה י' אותה ונלקחה הו"ד במילוי (נ"א ונזלקה לו"ד במילוי) הו"ד שבוזכמה והם סוד ו"ד דיו"ד דאבא שהוא גימטריא י' ושם אבא הדכורא גובר לכן ו' קודמה לד' וזהו ו"ד אך טפת הבינה נוקבא גוברת לכן גוברת ד' על ו' וזהו צורת ה' דין כי משם נלקחו האותיות ד' מן הבינה שהיא ה' וז"ס אדה"ר ד' פרצופים בראו כי בבינה הוא הד' וביאורו הוא שהטפה בסוד אור מים רקיע כי ברישא דאבא הוא אור ובבטן דאמא נעשים מים ואז"כ נעשים רקיע (דהיינו התפשטות ג' כלילין בג' שהוא נקרא זעיר והוא נקרא רקיע וז"ס יום ליום יביע אמ"ר יום ליום הם קצוות דו"א הנקרא ימים ונמשכו עליהם סוד אמ"ר שהוא ר"ת אור מים רקיע אך ולילה כלילה סוד קצוות דנוקבא דמלכות יוזה מלשון וזה כנזכר בס"ה תרומה (ד')

קל"ז) כי היא סוד וזה ואז"כ בלידה נתפשטו ונעשו הו"ק כ"א מלוכש בכלי והיו בסוד ו' אוז"כ ע"י היניקה (נ"א ע"י התיקון) הגדילו הו"ק אלו בו' שנים לכן הפעוטות מקוון מקוון כי כבר הגדילו בווי' ו"ק של נשמתו ועצמותו כל מה שיוכל להגדיל ואז"כ הוצרך עיבור ב' להשלים המוויזין וז"ס שינה שמעלין הז"א ונקבא הפנימיות שלהם בבטן אמא להיותו שם בסוד מ"ן וזהו כמו שאנו מעלין נשמותינו בסוד השינה במלכות להיות מ"ן דילה כן הענין בזעיר וניקבא כי נשמתן ופנימיותן הם מעלין מ"ן לאו"א והענין כי אזור שאבא עשהא כלי נשאהרה ההוא ריחא גניז במקומה משום דלא היה אפשר אל הנקבא שהוא דין לקבל זכר אלא באותו רוז שמטיל בגווה וזהו הכלי שתקבל בגווה בווי' זכר וזהו עשהא כלי ואזור כך שהיא מקבלת ומתהוות הוולד ויולדת כבר כלו מ"ז ונשאר האי כלי שהוא האי ריחא בלתי מ"ז ועי"כ צריכין הבנים שנתהוו באותו כלי לוזור ולעלות נשמתן שם באותו הכלי ונעשים מ"ז ואז היא יכולה לקבל מ"ד ליתן להם המוויזין וענין המוויזין שנותן להם הם אוסגתיה דאו"א וב' עטרין שהם ד' וזהו כי הווי"ג דא"א הפרקין הראשונים מהם נעשה מווי' או"א והפרקין השניים הם ב' עטרין לת"ת ואו"א נותנין לו"א [מאותן] אותן הפרקין שיש להם מוויזין ג"כ וזהו אוסגתא דאו"א וז"ש במשפטים ובאדרא רישא דמלכא בווי"ג אתתקן וכולן נכללין בגז"י דבינה אירא דכיא ואשא דכיא בגז"ה דהוי אוסגתא ואירא ואשא דהוי הב' עטרין נכללין ביסוד דילה וזה נעשה דעת לת"ת ועי"כ הוא מכריע כי הוא וסדים וגבורות נמצא שהד' נעשו ג' ונכנסין למוויזין ואלו הם סוד ד' פרשיות דתפילין והם ד' פרשיות בבווי' קודם

שֶׁנִּכְנָסוּ בְּנֵה"י דְּאִימָא שְׁהֵם (הִיוּ) אֹר מְקִיף אֲלִיו וּכְנָגֵד מִצִּיָּאת הָא' (נ"א הִב') כְּשֶׁנִּכְנָסוּ בַּה קֹדֶם שֶׁיִּכְנָסוּ בּוֹ"א הוּא שֶׁ' דָּד' רִישֵׁין וְהַבּוּזִי' הִב' הוּא שֶׁ' דָּג' רִישֵׁין (נ"א הוּא שֶׁ' דָּג' רִישֵׁין וְהַבּוּזִי' הָא' הוּא שֶׁ' דָּד' רִישֵׁין) וּבּוּזִי' הַפְּנִימִי רִמּוּז בָּהֶם כִּי הֵם רִמּוּז לְמִקְיָף שֶׁהוּא מִבּוּזִי' וְזוּץ'. וְאוֹז"כ כִּמּו שֶׁהָאָדָם מַעֲלָה נְשֻׁמָּתוֹ לַהֲיוֹת מִ"נ אֲחֹזר שֶׁהוּא מִבֶּן י"ג וְיוֹם א' כֵּן הִתְ"ת מַעֲלָה נְשֻׁמָּתוֹ אֲלֵא שֶׁהָאָדָם אֵין לוֹ עֲלִיָּה זֶה עַד י"ג שָׁנִים וְהִתְ"ת מַעֲלָה אוֹתָן בַּעֲדוֹ בֶּן ט' שָׁנָה קֹדֶם הַמּוּזִין כְּדִי לְקַבֵּל הַמּוּזִין וְזֶהוּ בֶּן ט' שָׁנִים וְיוֹם אֲחֹזר בִּיאָתוֹ בִּיאָה וְהִנֵּה בּוֹ' שָׁנִים נִגְדָּלוּ הוֹ"ק אֲלוֹ כָּל הַצּוֹרֵךְ וְצָרִיךְ לְקַבֵּל אוֹסֶנְתָא וּב' עֲטָרִין בּוֹ' (נ"א בִּב') בּוּזִי' ד' וְג' הִנֵּל הָרִי ז' וְזֶהוּ בֶּן י"ג וְיוֹם א' וְאֲלוֹ הִז' הוּא בְּתוֹחֵלָה צָרִיךְ ג' שָׁנִים עַד שֶׁיְהִיָּה בֶּן ט' כִּי בְּאֲלוֹ הִג' שָׁנִים נַעֲשֶׂה לוֹ הַכְּנָה לְקַבֵּל מוּזִין וְאִזְּאוֹר שֶׁנַּעֲשֶׂה הַכְּנָה מִקַּבֵּל הַמּוּזִין בְּד' שָׁנִים אֲחֹזְרִים וְהָרִי הֵם י"ג שָׁנִים. וּבִמְאִי דְּאִמְרִי שֶׁהַעֲשֵׂה אוֹתָהּ כָּלִי מִשְׁאִיר בַּה רוּחָא יוֹבֵן עֲנִין הַיְבוּם דְּכִיּוֹן שְׁמַת אוֹזִיו הַשְׁאִיר הַרוּחַ שֶׁם דַּע"י טָפָה דְּאוֹזִיו שֶׁהוּא קָרוֹב אֲלִיו קֹדֶם שֶׁיִּבָּא בַּה הַרוּחַ דְּאוֹז [נ"א דְּאוֹזֵר] הוּא (הִנֵּה) הַיְבוּם הוּזִי מִקְדִּים נְשֻׁמָּתוֹ הָרֵאשׁוֹן וּמִתּוֹחֵבֵר בְּרוּחוֹ וּבֵא זֶה בִּג' הַכְּנֹת א' הַרוּחַ דְּשִׁבְיָק בְּגֻוֹה כִּנֵּל וְעוֹד טָפָה אוֹזִיו וְעוֹד כּוּוֹנֵת הַיְבוּם שֶׁמִּכּוּין לְהַבִּיא נְשֻׁמָּת אוֹזִיו הָרֵאשׁוֹן הַמֵּת שֶׁם וּז"ס אִם יִשִּׁים אֲלִיו לְבוֹ הַיְבוּם וּמִכּוּין לְבוֹ רוּחַ שֶׁל מֵת דְּבִגֻּוֹה וְגַם נְשֻׁמָּתוֹ אֲלִיו יִאֲסוּף פִּי' כִּי הוּא מִקְבֵּץ וּמֵאֲסָף נְשֻׁמָּה עִם רוּחַ שֶׁהִיו שֶׁם וּז"ס רוּחוֹ וְנְשֻׁמָּתוֹ אֲלִיו יִאֲסוּף:

שער יא פרק ז' מ"ת

ונבאר עתה מה היה ענין מיתת המלכים הנה נתבאר בפרק הקודם כי יש שינוי בג' נקודות הראשונות שהם בוזי' א"א ואו"א שכולם יצאו כל אחד מהם כלול מי' וגם שיצאו כל א' מוזהרות כל הי' שבהם כלולות זו בזו דרך קוין משא"כ בזו"ן כנזכר היטב ולכן לא היה הפגם והשבירה שיהיה בהם וההפרש הוא כי להיות נקודות של או"א יותר מתוקנים וגם שהיו כלולים כל א' מי' לכן היה בהם ב' שינויים הא' הוא שהכלים שירדו מן או"א לא ירדו רק מבוזי' כלים אוזוריים דאו"א שלהם בלבד אבל הכלים דבוזי' פנים לא נשברו משא"כ בזו"ן שכל בוזי' הכלים דפנים ואוזוריים נפלו ונשברו. עוד היה שינוי ב' כי הכלים דאו"א לא נשברו שבירה גמורה הנקרא מיתת רק ירידה לבד למטה במקומם אבל נשארו עומדים בעולם אצילות עצמו במקום שהיה עתיד להיות מקום נוקבא דז"א לכן לא נזכר בהם בוזי' מיתת רק בז' מלכים תחתונים שבהם נאמר וימת כי ירדו למטה מעולמן ונפלו לעולם הבריאה כנ"ל באורך ונפלו ממש תוך הקליפות ונתבטלו שם בתוכם ושם לקמן נתבאר באורך השינוי שהוא בג'ר עצמן כי גם בהם היה וזילוק וע"ש. אמנם בכאן נתבאר מאו"א ולמטה מה ענינם ותוצלת הכל נקדים לך הקדמה א' והוא כי בכל בוזי' שיש זכר ונקבה יש ד' בוזי' וזה סדרן לפי מעלתן ממש מלמטה למעלה תוצלה היא מדרגת אב"א פי' שיהיו זו"ן אוזוריהם

דבוקים זה לזה והפוכים אוזור נגד אוזור. למעלה מזה מדרגה ב' והוא שיהיו אוזור בפנים שיהפוך הזכר אוזוריו נגד פני הנקבה ואז יש מעלה בזה שמקבלת הנקבה מהזכר דרך הפנים אבל עדיין אינה מקבלת רק אור של אוזוריים מהזכר ואינה יכולה לקבל אור הפנים שלו. למעלה מזה מדרגה ג' המעולה ממנו והוא פנים באוזור שפני הזכר מביטים באוזורי הנקבה ובזה יש מעלה יתירה שמקבלת הנקבה אור הפנים ממש אלא שלהיות אור גדול אינה מקבלתו אלא דרך אוזור שלה ואז שם מתעבה האור וכאשר יתעבה יוכל אוז"כ האור לילך דרך אוזור ולהגיע עד הפנים שלה ואז תוכל לקבלו וז"ס הפסוק וזכרם באוזור ישבוזנה כי כאשר הזכמה שהוא זכר יפנה בפניו אל אוזורי הנקבה שהיא בינה ישבוזנה יותר ממה שהיה (בעת) בהיות להיפך אוזורי הזכר בפני הנקבה. מדרגה ד' למעלה מכולם הוא פב"פ פי' שניהן זכר ונקבה פונים פניהם זה לזה ומדרגה זו היא תכלית השלימות. ודע כי באו"א היו בהם ג' מדרגות הזכר שהם אב"א ופנים באוזור ופב"פ וזכר מהם מדרגה ב' שהיא אוזור בפנים אבל בזו"ן היו ארבעתן כולם. וטרם שנבאר וחלוקות אלו נבאר בקיצור ענין התיקון מה ענינו הגה נתבאר כי לא היתה השבירה אלא בכלים שלא יוכלו לקבל האור שלהם נמצא שכאשר בא התיקון עיקרו היה לבווי כלים אבל בענין האורות והעצמות שלהם לא נתחדש דבר בהם מוזמות העיבורים וניקויות רק ענין אוזר והוא שבתחלה בהיות הכלים בווי נקודות קטנות בלתי פרצוף לא היו האורות מוציאים וחלקיהם לפועל ולא היו יכולים להראות פעולתן וכזו כי היו נכללין בנקודה קטנה ואזר שנתקנו הכלים בבווי

פרצוף גמור אז גם האורות יכלו להראות פעולתם וכוחם ולהוציאם לזוּזִין כי הרי הנקודה קטנה נעשית כצורת ראש ואין ופה וכיוצא ואז יכלו להראות פעולתם לזוּזִין ואמנם הכלים עצמן נתוסף בהם שנעשה בהם בוזי' פרצוף ממש. והענין כי תזלה נעשה מנקודה הא' עתיק וא"א כנ"ל ואז"כ מן הב' והג' נעשו בוזי' ב' פרצופים דא"א כי עלו אותן אורות ב' נקודות הנ"ל והלבישו לזוג"ת דא"א כנודע כי שם מקומם וע"י אותו הכסוי והלבישה נעשה להם בוזי' כלים ופרצוף שלם עם הבוזי' של הכלים הראשונים שלהן עצמן שנשברו בתזלה ועתה הובררה הקדושה מהם ונתעלית ונעשית פרצופי או"א ואז"כ ע"י עיבור ראשון של ז"א במעי אמו בהיותו ע"ג נה"י דא"א כנ"ל כי נכללו ג' בג' והכוונה היתה להלביש אותן ו"ק דז"א שהיו האורות בלי כלים כי כלים ירדו בבריאה כנ"ל ואז נעשה להם שם בוזי' כלים בפרצוף שלם ואז גם הכלים שלהם הראשונים שירדו ומתו נתעלו גם הם ונתזברו עם כליהם האזורים הודשים ומהכל נעשה יוחד פרצוף שלם א' אל הז"א וכן לזקבא על דרך הנ"ל. אמנם הוילוק שהיה בהם הוא מה שביארנו למעלה כי או"א וא"א נתקנו בפ"א אבל ז"א אשר לא יצא מתזלה רק ו' וזלקים נקודות לבד שהם בוזי' ו"ק שלו ולכן אלו הו' נתקנו תזלה בט' ודשים של עיבור ויניקה ואז"כ באים לו בסוד תוספת אותן ג' הזלקים הראשונים שהם המוּזִין שלו שלא יצאו בתזלה ולפי שבתזלה וזרו ג' ביוחד ממנו לכן גם עתה באים לו כל שלשתן יוחד בעיבור הב'. והבן היטב מה ענין עיבור ויניקה ומוּזִין דז"א המוזכר אצלנו בכ"מ ושים דעתך לזה. וכן בזקבא דז"א אשר כל הט' וזלקים התזתונים שלה לא באו

תזולה בסוד שורש ועיקר לכן בעת התיקון באים כולם יחד אליה
בבזוי תוספת לבד ברגע אחד ואין בה הבזוי שיש בו"א שהם עיבור
ויציקה ועיבור ב' לפי שהכל באים ביחד. והנה אחר שנתקן ז"א נקרא
רה"י כי הנה טעם וסבת העיבור של ז"א היה מפני זה לפי שבתזולה
היו ו' וזלקים נפרדין זה מזה בסוד הרה"ר כנ"ל לכן נכנס ב

סוד העיבור תוך אמא כדי לאסוף הזלקים האלו הנפרדין תוך מעי
בינה ואז מוזמת היותן מקובצים יחדיו וגם לסבת שנתוסף בהם עתה
אור אמא בכוח ב' סבות אלו יתזכרו יחד ויתקשרו יחד ואז בזה
העיבור הראשון נתזכרו יחד ו' וזלקים בבזוי קוין כנודע והוא כי
חסד נכלל בצדו וגבורה בהוד ות"ת ביסוד ואין (וענין) זה נקרא ג'
כלילן בג' כנ"ל עד שיעברו ג' ימי קליטה ואז נתזכרו כולם יחד
ועיבור אחד יותר מעולה והוא שכל וזלק וזלק מהם נכלל מכל ז"ת
כמבואר אצלנו בענין התפילין שיש בהם כ"א אזכרות לפי שבהיותן
שם בסוד עיבור ראשון היו בסוד ג' כלילן בג' ולא נשאר (נ"א זיכרו)
רק הג' לבד והיה כל א' מהם כלול מכל הז' הרי כ"א כי הז' היא
נקודת המלכות ואז הז"א בסוד ו' שבתוך אות ה' ראשונה שהיא אמא
והם ו"ק והמלכות היתה נקודתה בסיום הוא"ו (נ"א הו"ק) בסוד
אש"ט פסיעה לבר הנזכר פ' בלק דר"ג בפסוק אשורנו ולא קרוב
כמבואר אצלנו ואז נעשה רה"י כי נעשו כולם יחד ואחדות אחד
וז"ס שאמרו בתיקונים קס"ו רה"י גבהו עשרה דאינן יו"ד ה"א וא"ו
ה"א ורוזבו ד' יהו"ה פי' כי נודע דהוי"ה דמ"ה דמלוי אלפין הוא בו"א

אשר המלכים הו' שלו נתחברו יחד ונתקנו ונתקשרו ונעשה מהם
 בוזי הוי"ה זו דאלפין מקושרת אות באות יחד בשם א' יחיד ומיוחד
 ונקרא רה"י. ודע כי אע"פ שאנו אומרים שנתקנו אלו הו' מלכים של
 זו"נ עכ"ז בהכרח הוא שלא נגמר בירור שלהם להצטרף ונשאר קצת
 ניצוצי קדושה שלהם בתוך הקליפות הנקראים סיגים שלהם והם
 נקרא רה"ר בסוד הן רבים עתה עם הארץ שהם הקליפות לפי שלא
 נתקנו ונשארו נפרדין בבוזי רבים והנה בימות הוול השכינה שהיא
 נוקבא דז"א היא בגלות בין הקליפות והבן ענין השכינה בגלות מה
 ענינה והנה היא נקראת שם ב"ן שהיא הוי"ה דמלוי ההי"ן כנודע היא
 מבררת ברורין מתוך הסיגים והיא מעלה אותן למעלה בבוזינת מו"נ
 ושם נתקנים והבן זה מאד היטב ביאור מו"נ מה ענינה אמנם בשבת
 עולה מתוך הקליפ' למעלה ואינה בגלות ואמנם הזווג אשר לה
 בשבת עם ז"א הם נשמות ודשיות (נ"א הם ודשיות) ולא מן ברורים
 האלו והנה זהו סוד איסור עבית המוציא מרשות לרשות כי הנה
 המוציא מרה"י לרה"ר גורם להמשיך הברורים הקדושים שכבר
 הובררו ונעשו רה"י ומוציאין לרה"ר שהם הסיגים והקליפות ומערבב
 קודש בוזל והמכניס מרה"ר לרה"י הוא גורם שהשכינה תרד
 בשבת למקום הסיגים ותברר מהם ברורים להעלותן משם שהוא
 רה"ר למעלה אל רה"י וגם זהו פגם גדול מאד מאד נמצא כי איסור
 המכניס מרשות הרבים לרשות היוזיד תלוי במלאכה אחרת והוא
 הבירור מכלל ל"ט מלאכות דשבת כי כן הבורר עצמו גורם דבר זה
 הנ"ל שתגלה השכינה בין הקליפות ותברר ברורין מהקליפות
 והסיגים:

שער יא פרק וז מ"ת

ואזור שנתבאר בווי' התיקון בדרך קצרה נזוזור לבאר כסדר המדרגות הנ"ל שהם אב"א ואזור בפנים ופנים באזור ופב"פ. הנה טרם שהיה שום תיקון כלל בכל האצילות אפי' בעתיק יומין הנה בצאת האורות של או"א ונכנסו בתוך הכלים שלהם בהיותן עדיין בסוד נקודים כנ"ל היו אב"א לפי שהנה נודע כי או"א עומדין בב' צדדי א"א זה בוסד שלו וזה בגבורה ובהיות או"א פב"פ אף אור הפנים של א"א יורד ונמשך ביושר באמצע בין פני אבא לפני אבא ומאיר בפני שניהם. והנה בהיותם עדיין בסוד נקודה בלתי תיקון כבר נתבאר אצלנו זה גרם שבירת כלים לפי שכאשר לא היה עדיין שום תיקון היה האור בא בלתי מסכים והנה הם אורות גדולים ובלתי מסכים ואף אין הכלים יכולים לקבלו ומתבטלים ואזור התיקון בא האור ממועט דרך מסכים ויכולין הכלים תזותונים לסבל ג"כ והנה כאשר עדיין לא היה שום תיקון אפילו בע"י היה אור גדול ורב בלתי מסכים ועי"כ אם היו או"א פב"פ הנה בהמשך אור פני א"א ביניהן כנ"ל דרך הוזה שלו לא היו יכולין לקבלו כלל לפי שבוי' הפנים הם יותר זכים ובהירים ודקים מהאזוריים והיה האור מובלע ונכנס בהם מאד והיה בלתי אפשר להיותן יכולין לקבלו והיו

נִשְׁבָּרִים וְנִפְלָאִים גַּם הֵם לַמִּטָּה כַּמְקָרָה ז'ו"נ וְהִיטָה בָּהֶם מִיטָה מִמֶּשֶׁ
 וז'ו"ו וע"כ נִשְׁאָרוּ אב"א אֶז בַּהֲמִשְׁךְ אֹר פָּנֵי א"א דֶּרֶךְ הַוִּזְוִה שְׁלֹ
 וְנִמְשֵׁךְ וְנִכְנָס בֵּין ב' הָאוֹזוּרִיִּים דְּאו"א אֲשֶׁר הֵם עֲבִים וְגָסִים מְאֹד
 יוֹתֵר מִבּוֹזִי' הַפָּנִים וְאֶז אֵין הָאֹר הַהוּא נִבְלָע וְנִכְנָס בָּהֶם מְאֹד כִּי הוּא
 רוּחוֹנִיּוֹת בַּתְּכֻלִּית וְהֵם וּשְׂוֹכִים וְגָסִים לִכְן אֵינֹ נִכְנָס בָּהֶם רַק אֹר
 מוֹעֵט וִיכּוּלִין לִקְבֹּל וּלְכֹן עֲמָדוֹ בַּתּוֹזְלָה או"א אב"א וּבֹזָה לֹא מִתּוֹ
 כִּשְׁאֵר מַלְכִּים שְׂמִתּוֹ מִמֶּשֶׁ וִירְדּוּ לַעֲוֹלָם הַבְּרִיָּאָה אֲמָנָם הָאוֹזוּרִיִּים
 שְׁלָהֶם אוֹתָן אֲשֶׁר לֹא יִכְלּוּ לִקְבֹּלָאוֹר עֲלִיּוֹן אִפִּי' בַּהִיּוֹתָן בְּסוּד אב"א
 נִתְבַּטְּלוּ וְהַכֻּלִּים שְׁלָהֶם שֶׁל בּוֹזִי' הָאוֹזוּרִיִּים הֵם יִרְדּוּ לַמִּטָּה וְנִשְׁאָרוּ
 בַּעֲוֹלָם אֲצִילוֹת בַּמָּקוֹם שֶׁהִיטָה נֹקְבָא דְז'ו"א בּוֹזִי' הַכֻּלִּי שֶׁל הַנִּקְוָדָה
 שְׁלָה כְּנֹדַעַ וְכַמְבּוֹאֵר שֶׁכֹּל הִי כֻלִּים יֵצְאוּ קוֹדֵם שִׁיִּצְאוּ הָאוֹרוֹת וְעִי'
 לַעֲיֹל אִימָתִי נִשְׁתַּבְּרוּ הָאוֹזוּרִיִּים דְּאו"א כִּי שֵׁם נִתְבַּאֵר בְּאוֹרֶךְ וְהִנֵּה
 כֹּאֲשֶׁר יִרְדּוּ אֵלּוֹ הָאוֹזוּרִיִּים יִרְדּוּ אוֹזוּרִי אֲבָא כְּלוּלִים מִי"ס וְאוֹזוּרִי
 אֲמָא כְּלוּלִים מִי"ס ג'כ וְאוֹזוּרִי אֲבָא יִרְדּוּ וְנִפְּלוּ וְעֲמָדוֹ נִגְדַּ הַפָּנִים שֶׁל
 נֹקְבָא דְז'ו"א וְאוֹזוּרִי אֲמָא יִרְדּוּ גַּם הֵם וְנִפְּלוּ וְעֲמָדוֹ נִגְדַּ הָאוֹזוּרִיִּים שֶׁל
 נֹקְבָא דְז'ו"א וְהִיא נִשְׁאָרַת עֹמֶדֶת בְּאֲמִצְעִיתָא אֵלּוֹ בְּאוֹזוּר וְאֵלּוֹ
 בַּפָּנִים וְנִשְׁאָרוּ או"א אב"א וְנִמְצָא כִּי הַכֻּלִּים שֶׁל מַלְכִּים דְּזוּ"ן כֹּאֲשֶׁר
 נִשְׁבָּרוּ מִתּוֹ מִמֶּשֶׁ וְנִפְּלוּ לַעֲוֹלָם הַבְּרִיָּאָה בַּמָּקוֹם הַקְּלִיפּוֹת אֲשֶׁר הִיא
 בּוֹזִי' הַמּוֹת כְּנֹדַעַ בְּסוּד בִּלְעַ הַמּוֹת לִנְצוֹן וְגו' שֶׁהֵם הַקְּלִיפ' אֲבָל
 אוֹזוּרִיִּים דְּאו"א נִקְרָא יִרְיָדָה מִגְּדוּלָתָם לְבַד כִּי נִפְּלוּ מִמִּדְרָגָתָן
 הָעֲלִיּוֹנָה שֶׁהִיוּ בְּאוֹזוּרִי או"א וְהִיא לַמִּטָּה בַּמָּקוֹם נֹקְבָא דְז'ו"א
 בְּאֲצִילוֹת בְּאוֹפֶן כִּי מִתּוֹזְלָה הִיוּ הָאוֹזוּרִיִּים הָאֵלּוֹ נִקְרָא מַלְכִּים מִמֶּשֶׁ
 וּבִרְדָּתָן לַמִּטָּה נִעֲשׂוּ שָׂרִים וְזֶה סוּד הַפְּסוּקָה כִּי יֹאמַר הֲלֹא שָׂרִי יוֹזְדִּי

(כולם) מלכים כי השרים האלו שהם נקראו שרים בהיותם למטה במקום נוקבא דז"א הגה בתוולה בהיותן למעלה היו מלכים כמ"ש בע"ה כי מאלו האזוריים נתקנו ונעשו בוזי יעקב ולאה ונוקבא דז"א נקרא רוחל והוא נקרא ישראל והגה שרה היא רוחל ושרי אשת אברם היא בלאה וז"ס הלא שרי כי אותיות הל"א אותיות לאה כי מן השרים האלה נעשית לאה כמ"ש למטה בע"ה ענין מציאותן היטב. והגה כאשר התוויל ע"י להתתקן תוולת כולם כי הוא הראש העליון שבו רישין הנזכר בריש אדר"ז אשר שלשתן אלו כלולין בנקודה א' של אלו י' נקודות כז"ל ונודע כי כשנתקן נעשה פרצוף גמור בי"ס והגה כשהתוויל להתתקן עתיק יומין ונעשה לו בוזי ראש שבו הגה הג"ר שבו נתקנו תוולה ביוזד שהם כוז"ב שבו שהן כללות רישא דעתיק אשר לבוזי זו הראש קראוהו באדר"ז רישא עלאה דלא אתיידע פי' כי הגה בוזי פרצוף עתיק הג"ר דיליה אינן מתלבשין ומתעלמים כלל תוך א"א ונשארו בגלוי כי איננו יכול להשיגו ולהלבישו ולכן זה הראש נקרא רדל"א אמנם ז"ת שבו שהם סוד ז' ימים אלו הם מתלבשים תוך א"א כנודע כי יש לו בהם קצת השגה ולבוזי אלו הז"ת שכלו הם הנקרא עתיק יומין ר"ל עתיק של בוזי ז"ת הנקרא ז' ימי קדם כנודע ובהם יש קצת השגה וידיעה. והגה אזור שנתקן רישא דע"י כז"ל נתמעט האור קצת ע"י רישא דעתיק שנתקן ונעשה פרצוף ועובר אור העליון דרך המסכים ההם ועתה יש באבא כוז לקבל אור העליון אפי' דרך הפנים שכל לפי שהוא זכר והוא רומים אבל אמא שהיא נוקבא דינן עדיין אין בה כוז לקבל אור עליון דרך הפנים שלה אלא באזור ולכן הוזזר אז אבא פניו במקום

וזה דא"א והיה מקבל האור עליון דרך פנים ואמא נשארה כמו שהיתה תזלה ונמצא עתה עומדים או"א פנים ואזור שהיא מדרגה הג' וזוהר מהם מדרגת ב' של אזור בפנים ותכף עלו במדרגת מעלת הג' שהיא פנים באזור. וטעם הדבר הוא לפי שכיון שהזו"ב שבראש עתיק יומין שניהם נתקנו יחד כנ"ל ולא הקדים זה לזה לכן גם או"א שהם בזו"ו וזו"ב כנודע היה בהם ב' תיקונים ביחד כי היו בתזלה במדרגת ראשונה אב"א ותכף עלו ב' מדרגות יחד והיו פ

נים באזור שהיא מעלה ג' כנ"ל. ואמנם פשוט הוא כי האור הנמשך מן אבא אל אמא בין אם יהיה בבזו"י פב"פ או בזו"י פנים ואזור לעולם הוא בא מן י"ס שבו בשווי אזור לפי שלעולם אבא הוא עומד בבזו"י פנים בב' המדרגות כנ"ל אבל השינוי הוא באמא כי בהיותן פב"פ גם היא עם אבא אז הארה הבאה מן י"ס דאבא אליה מקבלת הארתה בפנים שלה בתזלה ושם הם מאירין עיקר הארה ואז"כ מהאורות שנשארו הם הולכים אל האזוריים שלה ומאירין בה ואינם חלק אזור ממאה וחלקי האור כי כולם ניתנין (בהם) אל בזו"י הפנים שלה אבל בהיותה אזורית נגד פני אבא אע"פ שהארה עצמה אינה משתנית כנ"ל כי גם עתה באה דרך פנים שלו עכ"ז האורות האלו עיקרן מאירין באזוריים שלה ואע"פ שהם גסים ועבים עכ"ז ההארה שלוקחים אם מעט ואם הרבה הנה עיקרן ניתן באזוריים שלה ושיורין מאירין בפנים שלה נמצא כי בהיות אמא פב"פ עם אבא הפנים שלה מרוויים יותר מן האזוריים ובהיות אזורי אמא

נִגְדַּר פְּנֵי אָבָא הָאוֹזוּרִיִּים מֵרוּזוּזִים הָרַבָּה כִּי הָאוֹזוּרִיִּים שְׁלָה עֵתָה
מֵאִירִין בָּהֶם פְּנֵי אָבָא מִבֹּשֶׁ וּמִתְמַתְקִין מְאֹד יוֹתֵר מִכַּאֲשֶׁר הִיְתָה
פַּב"פ שְׁלָה אֲבָל הַפְּנִים עֵתָה הֵם גְּרוּעִין נִמְצָא עֵתָה כִּי הָאוֹזוּרִיִּים
דְּאִמָּא נִמְתְּקוּ וְנִתְקְנוּ תִּיקוֹן נֹסֵף עַל אוֹזוּרֵי אָבָא כִּי אוֹזוּרֵי אָבָא אֵין
אוֹר פְּנִים הָעֲלִיּוֹנִים מֵהֶם מֵאִירִין בָּהֶם כִּמוֹ שֵׁישׁ אֶל אוֹזוּרִיִּים דְּאִמָּא
אֶךְ בְּבוּזֵי הַפְּנִים יֵשׁ יִתְרוֹן לֹאֲבָא עַל אִמָּא כִּי פְנֵי אָבָא הִיָּה בָּהֶם כּוֹז
כֹּדִי לִקְבֹּל אוֹר הָעֲלִיּוֹן וּפְנֵי אִמָּא לֹא הִיָּה לָהּ כּוֹז לִקְבֹּל וְנִשְׁאָרָה
בְּסוּד פְּנִים בְּאוֹזוּר. וְאִמָּנָם שֵׁינֵי ב' בּוּזֵי אֶלֹ שֵׁישׁ בְּאו"א שְׁבִבּוּזֵי א'
יֵשׁ יִתְרוֹן וּמֵעֵלָה לֹאֲבָא וּבְבוּזֵי אוֹזֶרֶת יֵשׁ יִתְרוֹן לֹאֲבָא עַל אָבָא זֶה
גֶּרֶם שֵׁינֵי אוֹזֶר בְּעֵנִין ב' אוֹזוּרִיִּים הָרִאשׁוֹנִים שֶׁנִּפְּלוּ תּוֹחֵלָה לְמִטָּה
שֶׁנַּעֲשֶׂה מֵהֶם יַעֲקֹב וּלְאֵה כִּמְ"שׁ לְמִטָּה בַּע"ה וְהִנֵּה עֲדִיין א"א בְּסוּד
נִקְוָדָה בְּלִתִּי תִּיקוֹן וּמִכ"שׁ הַשָּׂאֵר אֲשֶׁר תּוֹחֲתִיו וְאוּז"כ נִתְקְנוּ הוּזו"ג
דְּעִתִּיק יוֹמִין וְאִזְ נִתְקַן ג"כ כְּתֵר וּזְכֻמָּה דְּא"א שֶׁהֶם הִתְרִין רִישֵׁין
תַּתְּאִין מִג' רִישֵׁין הַנִּזְכָּר בְּאֶדְר"ו וְהַטָּעָם הוּא בְּמָה שֶׁנִּתְבָּאֵר אֲצִלְיָו
כִּי וּזְסֵד וְגִבּוּרָה דְּע"י מִתְלַבְּשִׁין תּוֹךְ כְּתֵר וּזְכֻמָּה דְּא"א וְאִמָּנָם הִבִּינָה
דְּא"א עֲדִיין לֹא נִתְקַנָּה עֲמָהֶם וְהָרִי בּוֹזֵה שֵׁינֵי א' שֵׁישׁ בֵּין עִתִּיק לֹאֲבָא
כִּי עִתִּיק נִתְקְנוּ ג"ר שְׁלֹ בִּיּוּד וְא"א לֹא נִתְקְנוּ בִּיּוּד אֲלֹא ב' רִאשׁוֹנוֹת
שֶׁבּוּ לְבַד וְהַטָּעָם הוּא כִּמְ"שׁ עֵתָה הַקְּדָמָה א' וְהוּא כִּי יֵשׁ שֵׁינֵי אוֹזֶר
בֵּין פְּרִצּוֹף א"א לְכָל שָׂאֵר פְּרִצּוֹפִים דְּאֲצִילוֹת:

וְהִנֵּה הָעֵנִין הוּא כִּי בְּכָל פְּרִצּוֹף שֶׁל ע"י וְאוּז"א וְזו"ן יֵשׁ בְּכָל רִאשׁ מֵהֶם
ג"ר שֶׁהֶם כּוֹז"ב שֶׁל בּוּזֵי פְּרִצּוֹף הֵהוּא אֲבָל בּוּזֵי פְּרִצּוֹף שֶׁל א"א אֵין

בראש שלו רק כתר וזכמה בלבד וכתר נקרא גלגלתא דא"א והזכמה נקרא מווצא סתימא שבו. ובזה תבין למה באדר"ז מוזכר ג' רישין שהם א' רישא דעתיק וב' רישין דא"א שהם כתר וזכמה עלאה ולמה לא הוזכר בינה דא"א ויהיו ד' רישין אבל הטעם הוא כי רישא דעתיק יומין אע"פ שיש בה ג' ר' עכ"ז לרוב העלבון נקרא רישא וזדא לזוד. וגם שנקרא רדל"א כלל וכתר וזכמה שבראש א"א נזשבין לב' לרוב גילויין בערך רישא עילאה והרי הם ג' רישין כי כולם בוזי רישין באדר"ז. ואמנם בינה דא"א לא יכלה לעלות ולהיות בראשו ונשארה למטה בגרון דא"א ולכן אינה נקרא רישא וטעם ירידתה שם בגרון משא"כ בשאר פרצופים כנ"ל הוא לפי שא"א מלביש לעתיק לז"ת שבו כנודע ואור עתיק יומין גדול מאד מאד ואין כוח בבינה דא"א לקבל אור דע"י בהיותה קרובה ברישא דא"א וכאשר ירדה למטה בגרון דא"א ונתרוקה מעט יכלה לקבל אור עתיק יומין שם אבל בשאר פרצופים שאור עתיק יומין מרווחק הרבה מאד מהם כי א"א מלבישו וסותם הארתו לכן יש יכולת וכוח אפילו בבינה שבכל פרצוף ופרצוף להיות ביוזד עם וזכרתה שהיא הזכמה של הפרצוף יוזד שניהן למעלה בראש הפרצוף ההוא. ואז שבראשו מה שנתקן בא"א נבאר מה שנתקן באו"א והוא כי עלו במדרגה ד' והוא שוזזרו יוזד פב"פ אמנם עדיין הם בבוזי נקודות בלתי תיקון ואז"כ נתקנו זה"י דע"י וגם אז נתקנו וזג"ת דא"א וגם התזוילו לתקן ב' רישין דאו"א אשר כל אזור מהם כוללת ג' רישין הנ"ל. והענין הוא כנודע כי זה"י דעתיק מתלבשין תוך וזג"ת דא"א וזג"ת דא"א תוך כוז"ב דאו"א ולכן כל אלו הבוזי נתקנו יוזד זא"ז. והנה נתבאר ענין

או"א שלא היתה בהם רק ג' מדרגות וזוטר מהם מדרגה ב' שהוא
 אוזור בפנים לסבה הג"ל. ונבאר ענין זו"ן שבהם היו כל המדרגות
 הג"ל וזהו סדרן הגה נודע כי זו"ן הם מבחי' גה"י דא"א כי שם מקומם
 כג"ל ולכן לא קבלו שום תיקון והארה כאשר התוויל תיקון רישא
 עלאה דע"י כג"ל על דרך או"א שזו"ר או פנים באזור כג"ל אבל זו"ג
 לא התווילו (להתקן) התיקון והארה בהם עד שהתוויל התיקון
 דרישא דא"א וכבר נתבאר לעיל כי רישא דעתיק נתקנו כוז"ב שלו
 יווד למעלה במקום הראש משא"כ בא"א שתזלה נתקן כתר וזכמה
 שלו בראשו ואז"כ נתקן הבינה שלו למטה בגרון ולכן נתוספה בזו"ן
 מדרגה הב' משא"כ באו"א והוא כי כאשר נתקנו כתר וזכמה דא"א
 בראשו אז וזו"ר להיות אוזור בפנים פי' אוזור דז"א גגד פנים דנזקבא
 וכאשר נתקנה בינה דא"א וזו"ר בסוד פנים באזור ר"ל פני דז"א גגד
 אוזור דנזקבא וכאשר נתקן גה"י דעתיק שאז נתקנו (בו) וזג"ת דא"א
 ואז נתקנו כוז"ב דאו"א שהם הראש שלהם אז וזו"ג פב"פ ועדיין
 הם בבחי' נקודות בלתי תיקון כלל ואזור שנתקנו או"א אז היה
 מציאות לתקן זו"ג ואז ז' המלכים שהם הכלים שלה שנקלו למטה
 בעולם הבריאה העלם המאציל באצילות תוך בטן אמא עלאה ושם
 היו בסוד העיבור וכו' כמ"ש בע"ה:

שער יא פרק ט

ו"א היה בו תזולה בימי המלכים ו"ק ובתוכם מוויזין דנפש דנ"ה"י דאמא הוויצונות כשנולד קודם התיקון ואז"כ נשברו ונפרדו והאורות דנ"ה"י עלו למעלה וו"ק הכלים ירדו למטה בבריאה ובתיקון נתעברו עיבור ראשון והיו מתבררין מעט מעט הכלים דו"ק שהיו כולם בתוך אמא וכל בוזי הכלים מתבררין לטובה והיו (סכ"י המתבררים לטובה והיו נכנסין וכו' שהוא הולד) נכנסין בהם המוויזין שהם הולד עצמו ומה שלא נתברר מן הכלים ונשאר מעורבין טו"ר נשאר בבטן אמא ואז כשנולד הולד הזה לפי שגמר בוזי הכלים הצריכין לבחינת כלי הנפש ואז נעשו מוויזין דיניקה בנ"ה"י האמצעים בעת הלידה כנודע כי מן הלידה מתזולת זמן היניקה ואז מתבררין כלים שהם בוזי הרוח ויונקים בסוד הולב ובתוכם הרוזניות של הרוח שהם המוויזין דיניקה ונגמרינן עד הגדלות ואז וזור הגדלות שהוא הנשמה נ"ה"י דאבא ונ"ה"י דאמא וצריך [נ"א ואז צריך] בירור אזור אל האורות לבדם למוויזין דיניקה העולין למעלה בסוד מ"ן ויוצאין המוויזין דגדלות בנ"ה"י הפנימים והם נכנסין בז' שנים שהם משנת י"ג עד כ' והרי כי למוויזין הראשונים כבר הקדים להם עיבור א' של קודם התיקון הנ"ל ואלו הם עצמם שנשאר בה בעיבור ראשון של אזור התיקון והבן זה מאד ואז בזמן העיבור ראשון בסופו בעת הלידה יוצאין מוויזין שניים דרוח ויען דאינם נכנסין אלא על ידי היניקה לכן נקרא מוויזין דיניקה אבל ודאי שקדם להם עיבור ואז"כ למוויזין שלשיים דגדלות היה עיבור ג' אך בערך היניקה אינו אלא עיבור ב' והבן מאד:

שער יא פרק י

ענין י"א סמני הקטרת וענין י"א יריעות עזים וי"א ארורים בפ' כי תבא
 הם י' קליפות דנוגה ויש בהם וזיות הקדושה להזיותן והנה בי"ס של
 הקדושה הזיות שלהם נבלע אז בתוכם ונזשכין לי בלבד אבל
 בקליפה אין הזיות נבלע בתוכם כי אין קודש מתערב בזול אך
 עומד על ראשם ומשם מאיר להם ואז הם נזשכין לי"א וזהו כל
 המוסיף גורע. וי"א ארורים של פ' כי תבא הראשון הוא ארור אשר
 יעשה פסל ומסכה והוא כנגד א"א וזהו שם בסתר וארז"ל בסתרו
 של עולם והוא א"א המסתתר ומתלבש תוך האצילות כנודע. ולכן
 יש עד תיבת בסתר י"ג תיבין נגד י"ג ת"ד. ואז"כ ארור מקלה אביו
 ואמו נגד או"א ואז"כ ה' ארורים נגד ה' ראשונות דז"א וזב"ד וז"ג
 ואז"כ ארור שוכב עם אוזותו נגד ת"ת דז"א ששם רישא דנוקבא נגד
 הוזה כי שם הוא הת"ת עם אוזותו ביוזד מש"א כ בה' ראשונים והנה
 שרשן ועצמותן נעשה בסוד המלכים שמתו והם ז' וד' אוזורים דאו"א
 הרי י"א סמני הקטרת וכנגדן י"א יריעות עזים בסוד ע"ז בוצוננים
 כנודע בזהר אזרי מות יעו"ש:

שער יב פרק א מ"ת

היכל שלישי היכל זה נקרא היכל הכתרים ובו שני שערים:

השער הראשון שער עתיק ובו ה' פרקים:

ועתה נתוויל ונבאר איך נתקן כל עולם האצילות הנעשה מב' בוזי' הנ"ל שהם מ"ה וב"ן שהם המלכים שמתו והם בוזי' הנקודות דס"ג ושם מ"ה הוודע וצריך לבאר מה הוא הוזלק שלוקח עתיק משם מ"ה ומה שלוקח משם ב"ן כי כבר נתבאר לעיל שיש בעתיק זכר ונקבה וכעד"ז בא"א ובאו"א ובזו"ן וכבר ידעת כי שם מ"ה יש לו בוזי' טנת"א וכעד"ז בשם ב"ן שהם הנקודות של ס"ג הוזלק לד' בוזי' הנ"ל שהם טנת"א. גם דע כי כמו ששם ב"ן שהוא הנקודות דס"ג יש בו י' נקודות שהם י"ס וכנ"ל כך שם מ"ה יש בו י"ס וכאשר מתוברים אלו ב' שמות מ"ה וב"ן בויבור זכר ונקבה כנ"ל הם מתוברים י"ס בי"ס וצריך לבאר תזלה ענין הטעמים (נ"א טנת"א) והתזלקות לי"ס. ודע כי בזהר אמרו שהטעמים בכתר ונקודות בוחכמה ותגין בבינה ואותיות בז"ת דאצילות שהם נקראו זו"נ אבל דע כי זה ההתזלקות הוא בענין י"ס עצמן של מ"ה שהם מתזלקים בסדר הזה אמנם כאשר בוזי' אלו מתזלקים בעתיק וא"א וכו' אין סדרם כך אלא

באופן אוזר וזכור הקדמה זו וזה פרטן הגה עתיק וא"א שניהן נכללין
בכתר דאצילות כמ"ש בע"ה:

הגה"ה ודע כי עתיק בירר משם ב"ן ה' ראשונות דכתר דב"ן וג"ר
דזכמה דב"ן וד"ר דבינה דב"ן וז' כתרים מז"ת דב"ן ומכל זה נעשה
נזקבא דעתיק אמנם דכורא נעשה מכתר כולו דמ"ה. אמנם מצבן
ומעמדן הוא כן כי בכל א' משניהן יש פנים ואוזר. והנה הנקבה
והזכר נדבקו אב"א ואז נשארו פני הזכר מגולים מצד א' ופני הנקבה
מגולים מצד א' וב' אוזריים דבוקים יחד ואז הפנים דנזקבא נעשה
אוזר נגד פני הזכר שנקרא פנים בערכה ואמנם כל זה בוזיבור
פרצוף א' לבד פנים ואוזר הם זו"ן:

והנה העתיק לקוז משם מ"ה בוזי כתר כולו שהם הטעמים ומב"ן
לקוז ה"ר של כתר שלו שהם גם כן בוזי הטעמים (כי כבר ידעת כי
כל א' מהי"ס כלול מ") ועוד לקוז ג"ר דזכמה דב"ן וד"ר דבינה דב"ן
וז' כתרים דז"ת דב"ן כז"ל וא"א לקוז משם מ"ה בוזי וזכמה שהם
הנקודות ומשם ב"ן לקוז ה' תותנות דכתר של ב"ן שהוא מן הת"ת
שלו ולמטה. והנה גם מבוזי האזרות שהם וז"ב של ס"ג הובררו
מהם קצתם לעשות מהם עתיק כי מבוזי הכתר לא לקוז רק וזציו
כז"ל. והנה מה שלוקוז מוזכמה הם ג"ר נמצא כי נשארו לזכמה
עצמה ז"ת ומהם נעשה אבא וזה שאמר בזוהר אבא אוזיד ותליא
בזוסד כי מוזסד ולמטה של וזכמה משם מתוזיל אבא ומבינה לקוז

ד"ר באופן כי אמא אין לה רק מגבורה ולמטה של הבינה. וזה סוד אמא אוזיד ותליא בגבורה הרי ביארנו בוזי עתיק שיש לו כל הכתר דמ"ה וממנו סוד הדכורא וגם לקוח ה"ר דכתר דב"ן [נ"א דס"ג] וג"ר דזכמה דס"ג וד"ר דבינה דס"ג ומאלו ג' בוזי של ס"ג נעשים נוקבא דעתיק וא"א לקוח וזכמה ממ"ה כולו וה"ת דכתר דב"ן כי ה"ר דב"ן לקוח עתיק. ואבא הוא וזכמה דאצילות ולקוח משם מ"ה וזצי בינה שהם תגין ומשם ב"ן לוקוח ו"ת של וזכמה דב"ן כי הג"ר לקוחם עתיק כנ"ל ואמא היא בינה שבאצילות ולקוחות משם מ"ה וזצי בינה שהם תגין ומשם ב"ן לוקוחות ו"ת של בינה דב"ן כי ד"ר לקוחם עתיק וז"ן לקוחות אותיות משם מ"ה שהם הז"ת דמ"ה ומשם ב"ן לקוחות ו"ת שבו וז"ן מן הכתרים של אלו הז"ת דב"ן שגם הם לוקוחם עתיק לעצמן. ואל תטעה בדברינו לומר שהם בוזי א' ומה שלוקוחים הם דבר אזור אבל כוונתינו הוא כי עתיק יומין דאצילות כל עצמותו נעשה מב' בוזי אלו שהם מ"ה וב"ן ובוזי המ"ה שבו הוא הנקרא עתיק דכורא ובוזי הב"ן שבו הוא הנקרא נוקבא דעתיק וזכור ואל תשכח. כלל העולה כי בעולם אצילות יש בו י"ס והכתר הוא עתיק וא"א וזכמה הוא אבא ובינה היא אמא. וז"ק הם וזג"ת זה"י הוא ז"א ומלכות הוא נוקבא דז"א וכל בוזי אלו נעשה עצמותן מב' בוזי מ"ה וב"ן וכל בוזי הדכורים הם ממ"ה והנוקבא מב"ן כנ"ל עוד יתבאר כל זה לקמן בע"ה:

ונלעד"ו ש'אינו מווציתו ממש בצמצום רק הוא על דרך שאר פרצופים כי עתיק לוקו ע'ד שליש ת"ת כנודע משאר הצירים כי ע'ד שליש ת"ת בכ"מ הוא ציור פרצוף אוזר ומשם ולמטה פרצוף ב':

ונבארם עתה דרך פרט ונאמר ונתויל לבאר ענין עתיק יומין ותוולה נבאר מי הוא הנקרא ע"י. הנה בתוולת אדר"ו דרפ"ו ע"א וז"ל האי ע"ק טמיר וגזי וכו' ג' רישין אתגלפין דא לגו מן דא ודא לעילא מן דא וכו' והביאור הוא דע' כי זה הע"ק הנזכר כאן אינו מדבר על הזכר הנעשה משם מ"ה אלא על נוקבא דעתיק ודא"א הנעשים מבזוי ספי' הכתר דב"ן של נקודות של המלכים שמתו וזכור הקדמה זו כי היא צריכה לך בכל האדרא לכל הדרושים דעתיק ודא"א כנ"ל והנה כתר הזה בכללות כולו נקרא ע"ק והבן זה מאד. והנה הכתר שהוא כללות ע"ק מתוולק לב' זלוקות שהם ג'. פירוש כי הנה נזולק לע"י ולא"א ואז"כ גם הא"א נזולק גם הוא לב' רישין והם כתר שלו של א"א עצמו והזכמה דא"א עצמו שהוא מווצא סתימאה שבו בא"א באופן כי ע"ק הנ"ל כאן הוא כולל ג' רישין רישא א' הוא הנקרא ע"י והוא הנזולק של ראש העליון אשר בע"ק וב' רישין תתאין אשר בע"ק הם הנקרא א"א הנזולק לכתר ולזכמה שבו עצמו כי ע"ק הוא שם כולל לע"י ולא"א בבזוי שם ב"ן שבו והבן זה מאד. ולכן נקרא ע"ק כי הוא מבזוי נקודות כתר הזקן שבכל י"ס אשר ממנו נעשה עתיק וא"א משא"כ בשם מ"ה הזכר כי עתיק לבדו נעשה מן הכתר דמ"ה אבל א"א לא נעשה אלא מווצמה דמ"ה.

והנה מה שלוקח משם מ"ה שנעשה ממנו בוזי עתיק דכורא כבר נתבאר עניינו שהוא הכתר שהם הטעמים דמ"ה אבל נוקבא דע"י אשר הוא הראש העליון שבג"ר שהם נקרא דרך כללות ע"ק כנ"ל. הנה יש בה ספיקות גדולות מה הם הבוזי שלוקח משם ב"ן כדי להעשות ממנו הנוקבא דעתיק. וז"ש באדר"ז ג' רישין מתגלפין וכו' וביאר ענינם ואמר כי ראש התותון שבהם הוא מווצא סתימאה דא"א שהוא בוינת הווצמה שבו. וז"ש רישא וזדא וזכמתא סתימאה דאתכסיא ולא אתגלייא ולא מתפתוא וכו' ולמעלה ממנו הוא רישא עלאה ע"ק סתימאה דכל סתימין והוא בוזי הכתר עצמו דא"א אשר גם הוא נקרא ע"ק להיותו בוזי כתר. ולמעלה ממנו הוא רישא דכל רישין רישא דלאו רישא דלא ידעי ודלא אתיידע כלל מה דהוי בהוא רישא וכו'. והנה זה הראש הג' במטה למעלה שהוא עליון שבכולם הוא בוזי נוקבא דע"י ולכן אמר דלא אתיידע מה דהוי בהוא רישא לפי שבעתיק דכורא כבר ביארנו דאתיידע מה דהוי ביה שהוא הכתר משם מ"ה אבל מה שלוקח משם ב"ן להאי רישא תליתאה יש בו כמה ספיקות כמ"ש בע"ה וז"ש דלא אתיידע מה דהוי בהוא רישא. ולכאורה צריך לדייק למה לא אמר ולא אתיידע מה הוי האי רישא א"כ משמע שכבר אנו יודעין מציאת הרישא בעצמה מה ענינה שהוא הע"י כנ"ל אבל מה שיש בתוכה הוא שאין אנו יודעין מה הוא וביאורו הוא על בוזי שם ב"ן אשר שם כי הוא מברר מן הבירורין (נ"א מן הכתרים) שיש בשם ב"ן ומתוברים עמו ונעשים נוקבא אליו זהו שאין אנו יודעין כמה בירר ממנו וזיכרו אליו:

שער יב פרק ב מ"ת

ותזולת כל צריך שטרם שנבאר הספיקות האלו נבאר תזולה ענין אלו הנקבות שיש בעולם האצילות הן בע"י הן בא"א וכו' והענין הוא כי הגה הודעתך לעיל שיש בוזי' עתיק ונוקבא וא"א ונוקבא ואו"א וזו"ן. אמנם יש וזילוק בענין הנקבות הג"ל והוא כי הגה הנקבה היא דינן והוא מבוזי' בירור המלכים ואיך יצדק שם נקבה בעתיק וא"א שהם תכלית הרוזמים כנזכר בב' האדרות ועוד כי הגה היות בוזי' זכר ונקבה מורה על מיעוט ופירוד ואין אוזדות גמור כמו בהיות הזכר לבדו. והגה מצינו ראינו בהרבה מקומות בזוהר ובאדר"ר דקמ"א ע"ב בהאי דיוקנא דאדם שארי ותקין כללא דכר ונוק' מה שאין כך בעתיקא וכן בהרבה מקומות מצינו שלא התזיל בוזי' זכר ונקבה אלא מאו"א ולמטה כנזכר באדר"ו דר"ץ ע"א האי וזכמתא אתפשט' ואשתכח דו"נ שהוא וזכמה אב בינה אם ובגנייהו כולא אתקיים בדו"נ וכו' א"כ איך אנו אומרים שאפי' בעתיק וא"א יש בוזי' נוקבא והגה מצינו היפך זה בהרבה מקומות ובפרט בס"ה פ' בראשית דב"ר ע"ב דעילת כל העילות אמר האי קרא ראו עתה כי אני אני הוא ואין אלהים עמדי וגו' דאית אוזר בשתוף כגון דו"נ ואתמר בהון כי אוזר קראתיו אבל איהו וזד ולא בוזושבן ולא

בשתוף ובג"כ אמר ואין אלקים עמדי שהיא בוזי הנקבא הנקרא אלהים שהיא דין. והנה ליישב המאמרים אלו צריך שתדע כי בודאי שבכל הי"ס יש דבר ונקבא אלא שיש וילוק במציאותן איך הם וביאור הענין הוא כי הנה ז"ו"ן אשר בהם עיקר המיתה כי [הרי] בהם היו ענין ז' המלכים שמתו ולכן יש בהם בוזי זכר ונקבה בפרצופים נפרדין א' מוזכירו ומה שתמצא לפעמים שהם מוזכרין אינן אלא בהיותן אב"א כי אז אוזריהם דבוקים יחד וכותל א' משמש לשניהן וצריך נסירה באזור להפרידם. ואמנם או"א אשר היה בהם ביטול ולא היה בהם מיתה בפועל כמו שהיה בזו"נ כנ"ל. לכן היה בהם ג"כ בוזי זכר ונקבה כל א' בפ"ע פי' בבוזי ב' פרצופים כדמיון ז"ו"ן אבל נתוסף בהם וזיבור עצום והוא שהם דבוקים יחד פב"פ תמיד בכותל א' בלבד משמשת לשניהן ואין ביניהן פירוד כלל לא כמו ז"ו"ן שבהיותן אב"א מתזכרים ובהיותן פב"פ נפרדין. וזהו הטעם שאמרו בהרבה מקומות בס"ה פ' אוזרי דס"א ובאדר"ז דר"צ אבל או"א לא מפסיק רעותא דתרוייהו לעלבין כוודא נפקין כוודא שריין לא אפסוק דא מן דא ולכן זוגייתו תדיר דלא פסיק. ואמנם א"א שהוא מבוזי הכתר של הנקודות לא היה בו אפילו ביטול וכנ"ל ואמנם הוא מן ה' אוזרונות של הכתר דב"ן כנ"ל. ונדע כי בנה"י של הכתר דנקודים היה קצת ביטול כאשר ירדו להעשות (כלים) מוויזין לאו"א ולכן גם בו היה בוזי ז"ו"ן אלא שנתוסף להם תיקון וזיבור נוסף והוא שעניהן היו פרצוף אחד הזכר ונקבה שבו באופן זה כי בוזי שם מ"ה שבו נתון בכל צד ימין ובוזי שם ב"ן שבו היה בצד שמאלי שבו ושניהם דבוקים יחד בבוזי פרצוף א' וזהו ענין מ"ש בזהר שהכתר

הוא זכר לזוהר בלי נוקבא ר"ל בלי נוקבא נפרדת ממנו ומה שאנו אומרים שיש זכר ונוקבא הוא היות נמצאים בו ב' בוזי' אלו של מ"ה וב"ן בימינו ובשמאלו אשר הם בוזי' זכר ונקבה בכ"מ אבל לא שיש בו זו"ן נפרדין בב' פרצופים והבן זה מאד. ובוה תבין איך או"א מלבישין לא"א זה לימינו וזה לשמאלו כי כן הדבר בא"א עצמו צד ימין שבו הוא מ"ה דכורא וצד שמאל הוא ב"ן נוקבא ואמנם בע"י שהוא מבוזי' ה"ר של כתר של הנקודים ששם לא היה שום ביטול כלל מעולם לכן בוזי' זכר ונקבה שבו שהם מ"ה וב"ן נתערבו יחד לגמרי ושניהן מעורבים יחד זב"ז בימין בפ"ע וכן בשמאלו ואינם כמו א"א וז"ש באד"ר דקכ"ט ע"א לית שמאל בהאי עתיקא סתימאה כולא ימינא והענין כי בא"א הזכר בימין והנקבה בשמאל אבל בע"י צד ימין שבו כלול ממ"ה וב"ן וכן בצד שמאל א"כ שוין הם ואין הפרש בין ימינו לשמאלו. אמנם בוזי' הנקבה והזכר שבו הוא באופן אזור והוא שהם ב' בוזי' פנים ואזור פי' כי בין צד ימינו ובין צד שמאלו יש בו בוזי' מ"ה מצד פנים ובוזי' ב"ן מצד אזור ובוה הוא וזיבור נפלא גדול מאד. ובוה תבין כי לא תמצא שיש בעתיק פנים ואזור כו שיש בכל השאר ממנו ולמטה והענין כי העתיק מצד א' יש לו מ"ה ומצד השני יש ב"ן והוא באופן זה כי ודאי שבשם מ"ה יש פנים ואזור וכן בשם ב"ן יש פנים ואזור והם דבוקים אזור דמ"ה באזור דב"ן והפנים דמ"ה מצד זה ופנים דב"ן מצד זה ונמצא שמצד זה זיכרים ונראין פני מ"ה ומצד זה פני ב"ן והאזוריים דשניהם דמ"ה וב"ן מכוסים זה לזה מבפנים תוך ב' בוזי' פנים א"כ אין מתגלה בעתיק בוזי' אזור כלל ולכן כולו נקרא פנים אבל א"א אשר שם

מ"ה עומד לבדו לימינו הפנים מצד זה ואחור מצד זה וכן בשמאלו פנים דב"ן מצד זה והאחוריים מצד זה נמצא שב' הפנים של מ"ה וב"ן הם מצד א' וב' אחוריים של מ"ה וב"ן מצד האחור ולכן יצדק בו בוזי פנים ואחור ואמנם מה שאנו אומרים לפעמים גם בעתיק בוזי פנים ואחור הכוונה על ב' בוזי של מ"ה ושל ב"ן כי בוזי ב"ן ואפי' הפנים שלו יקרא אחור בערך המ"ה העומד

בצד אחור ונמצא כי הפנים דמ"ה שמצד זה נקרא פנים ובוזי הפנים דב"ן העומדים מצד א' נקרא אחור בערך שם מ"ה:

שער יב פרק ג מ"ת

ונזוזור עתה לבאר ענין הספיקות הנ"ל שאמרנו שיש בע"י בבוזי מה שלוקח לעצמו מוזלק בוזי ב"ן שהם הנקודות שהם בוזי המלכים. הנה נתבאר שאין כל שום אור שאין בו ב' בוזי פנימי ומקיף ונמצא כי בשם ב"ן יש פנימי ומקיף וכן בשם מ"ה. והנה צריך שנציע כל הצעה א' והוא כי הנה הע"י הוא כל כתר דמ"ה ויש בו עשר ספירות כזודע ואלו הי"ס שבכתר הזה מתזלקים ומתפשטים ונעשים פרצוף שלם שנקרא עתיק יומין דכורא וכאשר הוא היה מברר מבוזי שם

ב"ן שיהם המלכים כנ"ל אשר יש בהם י"ס הגה הוא מברר וזלק א' ומוזכרו מבחי' כתר דב"ן אל הכתר דכתר דמ"ה ואז"כ מברר עוד וזלק א' מן הזכמה דכתר דשם ב"ן ומוזכרו עם הזכמה שבכתר דמ"ה וכן כולם עד שיברור וזלק העשירי משם ב"ן ומוזכרו עם המלכות דכתר דמ"ה ואז יושלם בחי' פרצוף ע"י והספק שיש בזה הוא לידע איזה וזלקים הוא מברר ומוזכרם ברישא דיליה ואיזה וזלקים מברר ומוזכרם בגופה והנה כבר הוא פשוט אצלינו כי בחי' הכתר דעתיק נעשה מן הכתר דכתר דמ"ה ומן בירור ה"ר דכתר ב"ן ואין כאן עוד שום בירור אחר אלא זה אבל הספק הוא מה שנבאר עתה והוא כי יש כאן ב' בחי' ובחי' האות יש בה ב' ספיקות ובחי' ב' יש בה ספק א' הבחי' הא' אם נאמר שאור המקיף דשם ב"ן לסבת רוב גדלותו לא הוצרך לו שיתקנהו שם דמ"ה כי אור מקיף גדול ומעולה מן הפנימי כנודע ולכן הוא נשאר למעלה בשרשו ולא יצא להתזכר עם שם מ"ה כנודע אלא הפנימי דב"ן בלבד הוא שהוצרך לוזוזר ולצאת לתיקון. והוא אשר נתזכר עם שם מ"ה והבחי' הב' הוא אם נאמר שאור המקיף ואו"פ של ב"ן הוצרכו לבא להתתקן ולהתזכר בשם מ"ה. והנה כפי הבחינה א' יש בה ב' ספיקות אלו והם אם נאמר שכיון שלא בא רק הפנימי דב"ן לבד גם משם מ"ה לא בא רק הפנימי ואז הפנימי דב"ן אשר שרשו הוא נקודות דס"ג כנ"ל נעשה בחי' מקיף של או"פ דמ"ה כי לעולם שם ס"ג גדול משם מ"ה בבחי' א' כנ"ל. ונמצא כי שם ב"ן הפנימי נעשה מקיף אל פנימי דמ"ה ואם הענין כך נמצא שיש עתה או"מ א' ואו"פ א' לבד. והוא כי הכתר דכתר דמ"ה נעשה או"פ בכתר דעתיק

ואו"פ של ה"ר דכתר דב"ן נעשה אליו או"מ. או אם נאמר באופן
אזור והוא שמשם ב"ן ודאי לא הוצרך לבא רק הפנימי לבד אבל
שם מ"ה בא או"מ ואו"פ ואז נעשה הפנימי דב"ן ג"כ בוזי' מקיף.
ונמצא ב' מקיפים א' דמ"ה וא' דב"ן ופנימי א' לבד דמ"ה. הבוזי' הב'
אם נאמר כי משם ב"ן באו שניהם או"מ ואו"פ וכן משם מ"ה באו
שניהם או"מ ואו"פ ונמצאו ב' מקיפים דמ"ה וב"ן וב' פנימים דמ"ה וב"ן
והרי נתבארו הספקות שיש בכתר דכתר דעתיק ואיך אין הספיקות
בו רק באורות לבד. עוד יש ספיקות בוזי' ב דעתיק והספיקות האלו
תלויין כפי הספיקות שיש למעלה בכתר דעתיק אלא שכאן יש ספק
בין בענין האורות ובין בענין הכלים והענין הוא כי גם כאן נודע לנו
שיש בהם וזו"ב של כתר דמ"ה ואמנם בבוזי' דב"ן ג"כ נודע לנו כי
לקוח העתיק ג' ראשונות דוחכמה דב"ן וד"ר דבינה דב"ן ופשוט הוא
כי אפי' בוזי' הכתרים שיש בוזי' ב דב"ן א"א שיעלו בכתר דעתיק
כלל כי הרי כתבנו לעיל שלא נעשה הכתר דעתיק אלא מכתר
דכתר דמ"ה ומה"ר דכתר דב"ן. והטעם כי הרי כל בוזי' עתיק כולו
מראשו ועד רגליו הכל נקרא בוזי' כתר בערך וזו"ב וא"כ איך
הכתרים של וזו"ב יעלו בכתר שבו א"כ מוכרח הוא ופשוט שאין
עולין בכתר דעתיק אלא ודאי שהם משם ולמטה. ובזה הוא הספק
אם ב' הכתרים של וזו"ב דב"ן עולין בוזי' ב דעתיק או נאמר שאע"פ
שהם כתרים עכ"ז הם בוזי' וזו"ב הגרועים מבוזי' עתיק וא"כ איך יעלו
בוזי' ב של וזו"ב לא עלו רק בגופא דיליה לבד וספק הזה בין בבוזי'
הכלים בין בבוזי' האורות ויש בב' בוזי' אלו כמה פרטי שאלות
כמ"ש למטה בע"ה. אמנם בוזי' ב דוחכמה דב"ן ובוזי' ב וזסד דבינה

דב"ן באלו פשוט הוא שאינן יכולים לעלות למעלה ברישא דעתיק
 בוז"ב דיליה ודאי הוא שנשארו בגופיה דיליה. עוד יש ספק בענין
 ז"ת דעתיק אשר הוא פשוט שלקוהו להם ז"ת דכתר דמ"ה והספיקות
 הוא אם לוקוה משם ב"ן בוז"ב ו' כתרים שיש בז"ת דב"ן או לאו כי
 שאר הבוז"ב שלהם אפי' בוז"ב שבהם פשוט הוא כיון שכל כללות הז'
 מלכים התחתונים דב"ן אינם רק בוז"ב גופא כנודע. א"כ נמצע הוא
 מלעלות אפילו בגופא דעתיק אבל הספק בז' הכתרים שבז"ת דב"ן
 אם נאמר שכיון שהם בוז"ב הכתרים יוכלו לעלות בגופא דעתיק
 ולהתזכר ג"כ עם בוז"ב דחכמה דב"ן ועם בוז"ב וחסד דבינה דב"ן
 אשר אלו נשארו בגופא דעתיק בודאי כנ"ל. או אם נאמר שז' כתרים
 אלו לא יעלו כלל בעתיק אפילו בגופיה דיליה כלל ואלו הספיקות
 הם הן באורות הן בכלים ע"ד הג"ל. והבן וראה עתה טעם אל כל
 הג"ל והוא כי בשם מ"ה כיון שלוקוה העתיק מבנו כל ספירת הכתר
 שלימה (נ"א של שם מ"ה) אשר יש בה י"ס כנודע. לכן הספיק לו
 לדוכרא דיליה. אמנם הנזקבא דיליה הנעשה משם ב"ן ואינו לוקוה
 משם ב"ן רק וצי' הספי' דכתר דב"ן שהם ה"ר שבה לבד א"כ
 מוכרוז הוא שיקוה ממקומות אחרים לתשלום תמורות ה"ת שזוהרו בו
 מכתר

דב"ן ולכן יקוה ג"ר דחכמה דב"ן וד"ר דבינה דב"ן והז' כתרים דז"ת
 דב"ן וכל אלו הלואי יספיקו לשיעור תמורה ה"ת דכתר דב"ן שזוהר
 מבנו כנ"ל וכל הספיקות (אוזרונים) יהיו בענין בוז"ב ב"ן שהם ה"ר

כתר דב"ן וג"ר דחכמה דב"ן וד"ר דבינה דב"ן והכתר שבכל אזור
 מו"ת דב"ן ובאלו הבו"י הם הספיקות איך יתחלקו במציאות י"ס
 נוקבא דעתיק והמשכיל יבין כי עצמו מספר הבו"י של החלוקים
 שאפשר להיות בזה:

שער יב פרק ד מ"ת

ואזור שבארנו הספיקות דרך כללות צריך שנבאר דרך פרטי
 ותחלה צריך שתדע כי הספיקות הנזכרין בענין של האורות הוא אם
 יש או"פ או או"מ ואם יש אור דאזור או אור דפנים והספיקות
 הנזכרין בענין הכלים הוא אם יש בו"י אזור לבד או בו"י פנים לבד
 או שניהן יחד גם צריך שתדע כי בו"י הכלים תלוין כפי בו"י האורות
 כי אם האורות רבים גם הכלים צריכין שיהיו גדולים כי כל עיקר
 התיקון הוא גדלות הכלי והעשותו בבו"י פרצוף כדי שיתמעט האור
 ויתרוזב הכלי ויכול לסובלו. והנה מבו"י ב"ן לא לקח עתיק כלים רק
 מה"ר דכתר דב"ן וזה ודאי לא יספיקו להיותן כלים לי"ס שבו ולכן
 כמו שלקח אורות אחרים משאר ספי שם ב"ן כך צריך שיקח כלים
 משאר ספי של ב"ן. גם צריך שתדע הקדמה א' והוא כי א"א להיו'
 בו"י הכלים אלא ע"י הכאת האור מקיף באו"פ ומשם נעשה בו"י
 כלי מתולדת הכאת ההיא וזכור זה. ונתחיל לבאר הספיקות שיש

בג"ר הנקרא רישא דעתיק הגה כבר נתבאר שהספיקות נתחלקו בשני בוזי הבוזי א' הוא אם לא בא רק או"פ לבד של שם ב"ן ונעשה או"מ אל אור פנימי דמ"ה והגה בבוזי זו יש ב' וזלוקות אם נאמר ש"או"פ דכתר דב"ן הוא לבדו נעשה מקיף אל כוז"ב שבכתר דמ"ה אשר הוא פנימי ואם כך הוא ודאי שמספיקין אורות אלו לכל הראש דעתיק כי אע"פ שכבר (נ"א כי כבר) יש בו כוז"ב דכתר דמ"ה בראש הזה עכ"ז (נ"א ובוזה) יספיק לו כי הרי בוזי מקיף שלו אינו אלא בוזי פנימית הכתר דב"ן כנ"ל וא"כ (כדי שלא יהיה) לא היה (נ"א לא יהיה) או"פ גדול מן האור המקיף וכפי זה לא הוצרכו ב' האורות של הב' הכתרים דוזו"ב דב"ן לעלות בכאן אבל בוזי האזוריים של הכלים שלהם הם עלו בוזו"ב דכתר דמ"ה לפי שאין כאן בוזו"ב דמ"ה שום כלי כלל שכאשר לא יש או"פ ואו"מ להכות זה בזה אינו נולד ומתהווה בוזי כלי כלל וכאן אע"פ שיש בוזי מקיף דב"ן ופנימי דמ"ה עכ"ז מקיף הזה אינו בוזי או"מ אלא או"פ שנעשה מקיף לפנימי דמ"ה ואינו יכול להוציא כלי ממ"ה ולכן הוצרכו לעלות אותן האזוריים של כלי הכתר דוזו"ב דב"ן אבל האורות שלהם לא עלו לטעם הנ"ל. והגה הסימן של ספק זה הוא אא"ג פי' א' מקיף וא' או"פ וג' כלים שהם כלי דכתר דב"ן וב' כלים של וזו"ב דב"ן. ספק הב' והוא אם נאמר שג"כ היה מקיף דמ"ה ונמצא עתה שיש או"פ א' דמ"ה וב' מקיפים א' הוא מקיף דמ"ה עוד אור פנימי דב"ן אשר נעשה מקיף אל מקיף דמ"ה וכפי זה צריך שישתווה או"פ עם או"מ והוא שיעלו ב' אורות של ב' כתרים דוזו"ב דב"ן למעלה בוזו"ב דעתיק וזה אינו אלא האורות של בוזי אזוריים לבד ועי"ז יהיה או"פ

מרובה ג' כ כמו מקיף וכן בוזי' אוזוריים של הכלים של ב' האורות
 הג'ל בב' הכתרים דו"ב דב"ן יעלו עם וזלק האורות שלהם שגם
 הם בבוזי' אוזוריים וסי' של ספק זה הוא בג'ד פי' ב' מקיפים וג'
 פנימים וד' כלים שהם כלי דה"ר דכתר דב"ן וכלי כתר דמ"ה לפי
 שכבר יש למ"ה או"מ ואו"פ אשר על ידו מתיילד הכלי הג'ל וב'
 כלים דאזוריים כג'ל. וצריך לידע ענין א' והוא כי באלו הספיקות
 הג'ל יש ג' בוזי' בענין עליית אורות וזו"ב דב"ן בעתיק כג'ל. הא' הוא
 אם עלו האורות של בוזי' פנים לבד והנה אז הם מתערבים עם וזו"ב
 דכתר דמ"ה עצמו כיון שגם הם בוזי' פנים אמנם אם אינן עולין רק
 בוזי' אוזוריים שלהם אז א"א שיתערבו עם וזו"ב דכתר דמ"ה עצמו
 כיון שאינם בוזי' פנים אמנם האורות דמ"ה יהיו בוזי' פנים ואלו
 האזוריים העולין יהיו בוזי' אוזוריים אל הפנים הג'ל דמ"ה ואם הוא
 בוזי' ג' שעולין שניהן בבוזי' הפנים (נ"א הפנימים) ובבוזי' האזוריים
 ואז הפנים מתערבים עם אורות דמ"ה ואזוריים נשארים בבוזי' אוזור
 להם אבל בוזי' הכתר דב"ן ודאי הוא שמתערב עם כתר דמ"ה והנה
 ג' בוזי' אלו הג'ל כבר נתבאר א' מהם בזה הספק הב'. וב' בוזי'
 האזורונים יתבאר בשאר הספיקות הבוזי' הב' יש בה ג' ספיקות והוא
 אם נאמר שבו או"פ ואו"מ שניהן דב"ן ג'כ ואלו הן ג' ספיקות א' אם
 נאמר שיש ב' אורות מקיפים א' דמ"ה וא' דב"ן וב' או"פ א' דמ"ה וא'
 דב"ן וכפ"ז אינו צריך שיעלו האורות של ב' כתרים דו"ב דב"ן שהרי
 האורות פנימים הם כ"כ רבים כמו המקיפים אמנם בוזי' כלים הוא
 שצריך שיעלו והטעם לפי שאין כוז בכלי דמ"ה לקבל או"פ דס"ג כי
 אם יהיה כל אור ואור בכלי שלו ניוזא אבל עתה הכלי דמ"ה מקבל

אור דמ"ה ואור דב"ן וכן הכלי דב"ן מקבל שניהן ואין יכולת בכלי של מ"ה לקבל או"פ של ב"ן שהוא ס"ג ולכך צריך שיתגדל הכלי זה ע"י הכלים של כתרים של וזו"ב דב"ן וא"כ צריך שכל בוזי כלים דפנים דאזוור יעלו למעלה אבל האורות שלהם ישארו (נ"א נשארו) למטה בגופא דעתיק כי אין צורך בהם לעלות שם בראשו כנ"ל וסי' הוא בב"ו פי' ב' אורות מקיפים וב' פנימים וו' כלים שהם כלים דב"ן ודמ"ה וב' פנים וב' אזוריים דב' כלים דב' כתרים דזו"ב דב"ן. הספק הב' הוא סי' בד"ד פי' כי אולי לא הוצרך שיעלו למעלה רק הפנים של הכלים דב' הכתרים דזו"ב דב"ן והסימן בד"ד פי' ב' מקיפים ד' פנימים א' דמ"ה

וא' דב"ן וב' או"פ דב' כתרים דזו"ב דב"ן וד' כלים ב' דמ"ה ודב"ן וב' בוזי הפנים של הכלים דב' כתרים (דזו"ב) הנ"ל. וא"ת למה למעלה בספק א' [כפי] שאמרנו שיעלו (נ"א שאולי) הכלים של פנים ואזוריים ואמרנו (נ"א אמרנו) שלא עלו האורות שלהם כלל וכאן אמרו שיעלו (נ"א וכאן בספק הב' שאמרנו שאולי עלו) הפנים של הכלים ואמרנו שגם האורות שלהם דפנים עלו עמהן. והענין כי בספק א' כיון שיעלו בוזי הפנים ואזוריים של הכלים אי אפשר שיעלו האורות מוצציתן למעלה וישארו מוצציתן למטה כי הגה לעלות כולם אין כוז בכלי דרישא דעתיק לסבול בו כ"כ אורות ולכן לא עלה שום אור אמנם כאשר עולים הפנים של הכלים לבד כנזכר בספק זה אז אפשר שיעלו אורותיהם עמהם ויוכל הראש דעתיק לסובלם כי מועטים

הם וכעד"ז בספק הג' שנכתוב עתה והוא אם עלו האווריים של
 הכלים אפשר שגם אורותיהן עלו עמהן כי מועטים הם משא"כ אם
 עלו הפנים והאוור של הכלים שאז אם יעלו כל אורותיהן עמהם
 יווד לא יוכל הראש לסובלם ואם נאמר שיעלו מוצציתן ג"כ אי
 אפשר כנודע ולכן נשארו כולם למטה. ספק הג' הוא ג"כ שסימנו
 בד"ד והוא ע"ד הג"ל אלא שיש שינוי אור והוא במקום שנסתפק לנו
 בספק הב' הג"ל אם עלו הפני של הכלים דב' הכתרים דווד"ב דב"ן
 הגה עתה נסתפק לנו אם לא עלו אלא האווריים לבד כלים שלהם
 ואורות כג"ל והגה הרי נתבאר כל הספקות. ועתה צריך שנבאר מ"ש
 למעלה והוא כי כאשר אנו מסתפקים ואומרים שאפשר שעלו בווי'
 האווריים דב' כתרים דווד"ב דב"ן אל תטעה לומר כי בווי' הפנים
 שלהם נשארו למטה בגופא דעתיק כי דבר זה א"א שהאווריים
 יעלו למעלה ברישא והפנים שהם יותר מעולים יהיו למטה בגופא.
 ואמנם צ"ל שבוי' הפנים נשארו במקומם שהוא באו"א לצורך עצמן
 וא"ת עדיין קשה הדבר לומר שהאווריים יעלו ברישא דעתיק ופנים
 באו"א הלא או"א גרועים מגופא דעתיק וי"ל לזה תשובה ובכללה
 יתורץ תמידות אורות שיש כאן בספיקות האלו הגה נת"ל כי יש בווי'
 שהפנים מעולים מהאווריים ויש בווי' שהאווריים מעולים מן הפנים
 כי בערך שאור הפנים הוא המוזכרם לווד"פ פב"פ נמצא כי אור
 הפנים גדול ובערך שהאור של האווריים הם בודין כל פרצוף
 העיקרי אבל אור הפנים אינו רק להוזירו פב"פ לכן אור האווריים
 גדול מאור הפנים והגה כיון שיש ב' בווי' אלו זכריע ונאמר כי ודאי
 הוא כאשר אלו ב' בווי' פנים ואווריים באים ביווד אז ודאי שאור

הפנים מעולה לפי שהוא בא בסוד תוספת על היות לו כבר אור האוור וזה נתרבה ונתוסף עליו ומוזזים פב"פ ולכן אמרנו בספק ב' שאפשר לומר שאור הפנים עלו למעלה בראש ואור האווריים נשאר למטה בגופא דיליה אבל בספק הג' שלא בא בעתיק רק בוזי האוור לבד אז אין לומר שגם בוזי הפנים יבואו ויהיו למטה בגופא דעתיק דא"כ (נ"א יאיר בגופא דעתיק א"כ) הרי הם מוזזים ואין יהיו הפנים למטה והאוור למעלה לכן נשאר הפנים באו"א ואור האוור יעלה בעתיק שכינן שאינן מוזזים יחד בפרצוף א' ודאי הוא שאור האוור גדול מאור הפנים כי אם אור הפנים לא נתוסף על האוור אלא שיהיה לבדו הנה גרוע וקטן מאור האוור לכן נשאר לאו"א:

מ"ק ולי הכותב נשאר לי ספק והוא שכבר למדנו שבין הכתר של ס"ג אינו לוקח העתיק רק ה"ר כנ"ל ולי יש ספק אם נאמר שכולם נתערבו עם כתר שבכתר דמ"ה לבדו או אם נאמר שאלו ה' אורות כיון שהם בוזי פרצוף אוז"כ גדלו ונכפלו ונעשו פרצוף אוז"כ מי"ס ואז היו ה' ספירות אלו נגד י"ס דכתר של מ"ה ע"כ:

שער יב פרק ה מ"ת

והרי נִתְבָּאֵר הַסְפִּיקוֹת שֵׁישׁ בְּרִישָׁא דְעֵתִיק וְעֵתָה נִבְאֵר בּוּזִי ז' כְּתָרִים שֶׁל ז"ת שֶׁהֵם מַלְכִּים שְׂמִתּוֹ וְאִמְרָנוּ לַעֲיֹל שְׂאִפְשֵׁר שְׁעָלוּ בְּעֵתִיק וְאִמְנָם בּוּזִי גֹּפֶא דְעֵתִיק כְּפִי מַה שִּׁיְהִיו הַסְפִּיקוֹת בְּעֵזֶן רִישָׁא דְעֵתִיק יִמְשֹׁךְ מִמֶּנּוּ מַה שֶׁנֶּשְׂאָר לִמְטָה בְּגֹפֶא דִּילִיָּה מִבּוּזִי וּזו"ב דב"ן כִּי כְּפִי מַה שְׁעָלוּ בְּרִישָׁא דְעֵתִיק עַד"ז יוֹדֵעַ [נִ"א יוֹדֵעַ] מַה שֶׁנֶּשְׂאָר לִמְטָה בְּגֹפֶא דִּילִיָּה מִבּוּזִי וּזו"ב דב"ן אִמְנָם מִבּוּזִי הַכְּתָרִים דו"ת דב"ן צָרִיךְ לִבְאָרֵם עֵתָה כָּל הַסְפִּיקוֹת הַנּוֹפֶלֶת בָּהֶם וְהִנֵּה כְּפִי הַבּוּזִי הֵא' וְסַפֵּק א' שְׁסִימָנוּ אֵא"ג הִנֵּה אִזְ נֶשְׂאָרוֹ (הָאֻרוֹת דְּאוּזוֹר דוּזו"ב דב"ן) לִמְטָה בְּגֹפֶא דְעֵתִיק שֶׁהֵם ז"ת וְאוֹר הַפְּנִים נֶשְׂאָר בְּאו"א וְזֶה מִקּוֹמָם בְּהַסְתַּלְקוֹתָם שֶׁם כִּי אוֹר הָאוּזוֹר דְּכֵתֵר דוּזְכְּמָה דב"ן הוּא בּוֹסֵד דְעֵתִיק וּמִשָּׁם מֵאִיר אֶל הַג' אִמְצָעִית שֶׁהֵם וּזְג"ת שֶׁבּוּ וְאוֹר הָאוּזוֹר דְּכֵתֵר דְּבִינָה דב"ן הוּא בְּנִצּוֹז דְעֵתִיק וּמִשָּׁם מֵאִיר אֶל ג"ת שֶׁהֵם נְה"י שֶׁבּוּ. וְאִמְנָם דַּע' כִּי אַע"פ שֶׁהַכֹּלִים שֶׁלָּהֶם עָלוּ לַמַּעֲלָה בְּרִישָׁא דְעֵתִיק כְּנ"ל הִנֵּה אֵלּוֹ הָאֻרוֹת שֶׁלָּהֶם מִמִּשְׁיִכִּין וּמִשְׁלֹזִין הָאֵרָה אֶל הַכֹּלִי מִמְטָה לַמַּעֲלָה לְהֵאִיר לָהֶם וְהִנֵּה אֵלּוֹ הַכְּתָרִים שֶׁל ז"ת דב"ן הֵם מִתּוֹזְלָקִים בּוּז"ת דְעֵתִיק הֵא' בּוֹסֵד שֶׁבּוּ וְהֵב' בְּגִבּוּרָה שֶׁבּוּ וְכֵן בְּכוֹלָם עַד"ז עַד הַז' שֶׁהוּא בְּמַלְכוּת שֶׁבּוּ וְלֹא נִתּוֹזְלָקוּ עַל סֹדֶר וְזִילּוֹק וּזו"ב דב"ן לְהִיּוֹת גִּר שֶׁבָּהֶם עִם וּזְכְּמָה דב"ן בּוֹסֵד דְעֵתִיק וְד"ת שֶׁלָּהֶם עִם בִּינָה דב"ן בְּנִצּוֹז דְעֵתִיק וְהַטָּעָם הוּא לְפִי שֶׁהָאֻרוֹת דְּכֵתָרִים וּזו"ב דב"ן הֵם מֵאִירִים מִלִּמְטָה לַמַּעֲלָה בְּכֹלִים שֶׁלָּה שְׁעָלוּ בְּרִישָׁא דְעֵתִיק כְּנ"ל וְאִם אֵלּוֹ הַשְּׁבַעָה כְּתָרִים יִהְיוּ מוֹזְלָקִים גִּכ ע"ד כְּתָרִים וּזו"ב דב"ן כְּנ"ל יַעֲלֶה גַם אוֹר שֶׁלָּהֶם

למעלה ויהיו וזיכריו אור למטה במקומם ולכן נפרדו ע"ד הג"ל. ודע כי ז' כתרים אלו כ"א מאיר לזכירו הקטן ממנו ובדרך הקוין כיצד הווסד מאיר אל הנצח וגבורה מאיר אל ההוד וכע"ז השאר. וכפי הספק הב' שסימנו בג"ד הגה אז עלו האורות דאזור דכתרים דזו"ב דב"ן למעלה ברישא דעתיק ועכ"ז הבה מאירין מלמעלה (ממנו) למטה בדרך קוין בגופא דעתיק והנה הז' כתרים על הז"ת הם מתזלקים בז"ת דעתיק ע"ד הג"ל. והם מאירין זה בזה דרך קוין כג"ל. והנה למעלה בספק אא"ג שהאור דזו"ב דב"ן היו למטה ומשם היו מאירין למעלה בכלים שלהם לכן היה בהם כוח להאיר בז' כתרים ולתת בהם כוח שיאירו זה בזה דרך קוין כג"ל. אמנם להיות שכוונתן להאיר למעלה לכן לא היה בהם כוח לקבץ את הז' כתרים במקומם שלהם בווסד ובנצח כג"ל וכאן בספק בג"ד אשר האורות למעלה לכן אין בהם כוח לקבץ ז' כתרים בווסד ובנצח. ואמנם לפי שהאורות הג"ל אע"פ שעומדין למעלה עכ"ז משלזין הארתן למטה לכן הן מאירין בז' כתרים ונותנין בהם כוח שיאירו זה בזה בדרך קוין כג"ל. והבחי' הב' כפי הספק הא' שסימנו בב"ו הגה אז האורות דכתרים דזו"ב דב"ן נשארו למטה בגופא דעתיק בזו"ב פנים ובזו"ב אזור ומתזלקים ע"ד הג"ל כתר וזכמה בווסד דעתיק וכתר ובינה בנצח דעתיק ועתה אינן צריכין להאיר ממטה למעלה בכלים שלהן אשר עלו ברישא דעתיק לפי שכבר יש למעלה ב' אורות פנימים ומספיק להם וכיון שכן הוא יש להם הארה גדולה וכוח גדול להאיר בז' הכתרים ולקבצם עמהם ג"ר בווסד דעתיק וד"ת בנצח דעתיק והם מאירין ע"ד כתרי זו"ב עצמן אשר שם והוא

כי הג' שבחוסד מאירין בג' אמצעים והד' שבנצח הם מאירין בד"ת
 וכפי הספק הב' שסימנו בד"ד שאז האורות שלהם דו"ב דב"ן
 הפנים עלו ברישא דעתיק והאורות שלהם דאזו"ר נשארו למטה
 בגופא דעתיק אור כתר הו"כמה בוסד ואור כתר הבינה בנצח כנ"ל
 ואז אור הפנים שעלו בראש עתיק הגה הוא מתפשט דרך קוין עד
 למטה באופן זה כיצד וזכמה מתפשט בדרך קו ימין ומאיר דרך הקו
 בבו"ז התפשטות עצמה ממש ואינה הארה בעלמא ממקומה לבד
 עד"ז ג"כ מתפשט הבינה דרך הקו השמאל והכתר דס"ג ומ"ה
 מתפשט דרך קו האמצעי. וכפי זה נמצא ג' ספיקות בז' כתרים הא'
 הוא אם נאמר שהם עומדין כל אחד ואחד במקומו בז"ת דעתיק או
 אם עומדין הג' שבהם בוסד דעתיק והד' אזורות בנצח דעתיק על
 דרך שעומדין כך האורות של האזוריים דו"ב דב"ן או אם נאמר
 כיון שמתפשט אור הפנים שלהם ממש למטה כנ"ל א"כ אין צריכין
 להתווכח עם האזוריים ולכן כל אחד עומד במקומו כנ"ל. וגם יש
 ספק כיון שאור הפנים העליונים מתפשטין עד למטה דרך קוין א"כ
 גם הם מאירין דרך קוין זה לזה או אם נאמר שהם מאירין זה לזה
 שלא בדרך קוין אלא זה למי שעומד למטה ממונו והדברים הם
 בספק. וכפי הספק הג' שסימנו ג"כ בד"ד אשר אז האורות של
 האזור דו"ב עלו למעלה בראש דעתיק אך אורות הפנים הם
 למטה באו"א כנ"ל ואמנם האורות האזור אע"פ שעלו למעלה עכ"ז
 ממקומם הם מאירין למטה בז"ת שלא בדרך קוין עד"ד הג"ל אלא
 וזכמה מאירה ממקומה בג' אמצעית ובינה מאירה ממקומה בד"ת
 והנה עתה יש ב' הפסדות א' הוא שהאורות אינם למטה ועוד שאפי'

הם למעלה אינם מאירין בדרך קוין וע"כ אין הארה וכוח גדול אל הז' כתרם ולכן אינן מתקבצין ע"ד הג"ל בוסד ובנצח דעתיק ועוד שאינן מאירין דרך קוין רק זע"ז וזכור בוזי הארה דרך קוין מה עניינו ונתבאר פירושו לעיל בבוזי ב' בספק ב'.

והנה נתבאר כל הספיקות ששמעתי מפי מורי זלה"ה ועוד יש ספיקות לאיין קץ ותכלית ואין וזקר ולא זכיתי אלהים גם כפי אלו ספיקות אשר בעתיק יפלו ג"כ כפי אלו בשאר סדר אצילות והמשל בזה אם או"א לוקוים אור פנים דו"ב דב"ן או לא. כלל העולה מכל זה שלסיבת כל אלו הספיקות נקרא עתיק יומין רישא דלא אתיידע כי אין נודע מה בוזי יש בו והנה ישע"י הנביא ע"ה נסתפק גם הוא באלו הספיקות ואליהם רמוז והשביע בצווצויות נפשך ודרשו בזה פ' ויוזי צו וזד צוות תרין וביאורו הוא כי היה הדבר ספק אליו אם יש בעתיק צו א' או ב' צוות כנודע כי בוזי הצווצויות הם בעתיק וזכור הקדמה זו. והנה יש ספק אם לקוח צו א' או ב' צוות והענין הוא כי כבר בארנו שעתיק מורכב מב' בוזי שהם מ"ה וב"ן שהם גימטריא צ"ו עם הכולל והיה אפשר לומר שאין ברישא דעתיק רק כתר דב"ן וכתר דמ"ה והרי צו א' או אם נאמר שג"כ עולין וזו"ב דב"ן והם מתוברים עם וזו"ב דכתר דמ"ה והרי צו א' והם ב' צוין ובענין א"א ואו"א יתבאר ענין עתיק יותר:

מ"ק:

אודיעך כי כבר ביארנו שעולים האורות דא"א ברישא דעתיק ומתוברים עם וזו"ב דמ"ה עצמו ואם לא עלו רק אוזור אין מתערבין רק של מ"ה נעשו פנימי ושל א"א וזיצון ואוזור גם כן וכשעולים עניהם פנימי ואוזוריים למעלה אז הפנים מתערבים ואוזוריים נעשו וזיצונים אך הכתר דס"ג וכתר דמ"ה מתערבים תמיד. ע"כ ההגה"ה:

שער יג פרק א מ"ת

שער שני שער א"א ובו י"ד פרקים:

ונבאר תיקון א"א אשר נתקן אוזר עתיק יומין הגה נ"ל שנעשה מבזוי וזכמה דמ"ה שהם בזוי נקודות דמ"ה ומן ה' אוזרונות דכתר דב"ן והוא כולל זכר ונקבה מ"ה בימינו וב"ן בשמאלו כנ"ל והגה הוא מלביש לע"י באופן זה כי הגה ג"ר דעתיק אי אפשר שיתלבשו תוך א"א וגם אי אפשר לקבל אורם ולכן נשארינ' מגולים והם עומדין לבזוי מקיף אל א"א והז"ת דעתיק לבדם מתלבשין תוך א"א באופן זה כי כוז"ב דא"א מלבישין לוזג"ת דע"י וז"ת דא"א מלבישין לזה"י דעתיק באופן זה כי הגה ג' פרקין יש בנצו דעתיק וב"פ קדמאין

מתלבשים תוך חסד ונצח דא"א וכן ב"פ קדמאין דהוד דעתיק
 מתלבשין תוך גבורה והוד דא"א ונשארו פרק תוונתון דנצח דעתיק
 ופ"ת דהוד דעתיק מגולין בלתי התלבשות ואלו נשארו למטה
 בבריאה תונת האצילות כדי להאיר שם לעולם הבריאה ואלו הם
 כדמיון ב' דדי בהמה שעומדין שם אצל הרגלים אשר כל אלו
 הבו"י של א"א ואו"א וזו"נ כשנתקנו (נ"א שהם נתקנו) בעת שנאצלו
 היו למטה שם בבריאה והתווללו לעלות וינקו תוולה מב' בו"י דדי
 בהמה ואחר כך הגדילו יותר וינקו מדדי אדם כמ"ש בע"ה בתוולת
 דרוש תיקון ז"א והנה יסוד של עתיק מתלבש תוך ת"ת דא"א עד
 תוולה ושם הוא מסתיים. ודע כי ביסוד דע"י יש שם ה"ו וה"ג ואע"פ
 שעתיק הוא זו"נ שהם מ"ה וב"ן כנ"ל וא"כ היה מן הראוי שיהיה בו
 ה"ו וה"ג מצד הזכר וכן מצד הנקבא ע"ד שיש באו"א וזו"נ כמ"ש
 במקומו אבל לפי ששם הזכר והנקבה הם פרצופים וחלקים לכן יש
 שם זו"נ בכ"א מהן אבל כאן שהזכר והנקבא דעתיק הם פרצוף א'
 מוזהרים כנ"ל לכן לא היה בו רק ה"ו וה"ג בלבד ואלו ה"ו וה"ג
 יוצאין ומתגלין מתוך פי יסוד דעתיק הנעלם ומתלבש תוך א"א
 ומתפשטין ה"ו בקו ימין דא"א מבפנים וה"ג בקו שמאל כמ"ש בע"ה
 לקמן בענין או"א:

שער יג פרק ב מ"ת

ועתה נבאר דרוש א' מדרוש א"א והוא ביאור ג' רישין שבו הקדמה כוללת י"ס דאצילות והוא מיוסד ע"פ מאמר תלת רישין אתגלפין דא לגו מן דא והוא באדר"ז דרפ"ז וז"ל תלת רישין אתגלפין דא לגו מן דא ודא לעילא מן דא כו' הגה המאציל העליון אשר האציל עולם אצילות הוא הנקרא בשם א"ס לרוב העלמו עמוק עמוק מי ימצאו ואל מציאות הא"ס הוא הנקרא באדר"ז בשם עתיקא דכל עתיקין והענין הוא כי טרם התלבשותו אין מי שישגיגו כלל ועיקר ולכן כדי שיהיה אפשרות בתוונתו לקבל קצת הארה ממנו נתלבש וגגו בספי' הכתר כנזכר בס"ה ובתיקונים דאמר דא"ס טמיר וגניז גו כתר עלאה ואוזר התלבשותו בו יש כוז בתוונתו לקבל קצת הארה ממנו ואמנם כאשר הא"ס מתלבש במה שלמטה הימנו כנ"ל הגה הוא מתלבש בג' רישין אלו הנזכר כאן באדרא ובהיותו מתלבש ומתעלם בתוכם אז נקרא הא"ס עתיקא דכל עתיקין וגם הג' רישין עלאין עצמן נקרא עתיקא קדישא ג"כ בהיות א"ס מתלבש בתוכם וז"ש אוז"כ האי ע"ק אשתכוז בג' רישין ופי' אשתכוז ר"ל שהוא נמצא לנו ונגלה אלינו בהיותו מתלבש גו אלו תלת רישין הג"ל שאם לא היה מתלבש לא היה נמצא ונגלה אל התוונתו ונמצא כפי זה כי עיקר שם ע"ק הוא הא"ס עצמו שהוא מטבורא דא"ק ולמטה המתלבש בעתיק (נ"א בע"ק ע"ש א"ס הגנו בתוכו) אמנם בכוז' היותו מתלבש גו איננו ג' רישין נקראו גם הם בשם ע"ק וזכור כלל זה ועם היות שאמרנו כי הא"ס מתלבש גו ג' רישין ודאי כי אין הא"ס מתלבש באמיתות רק גו רישא עלאה דכולהו שהוא עתיק

ורישא תנינא מקבל אור א"ס דרך מסך רישא עלאה ורישא תליתאי
מקבל דרך מסך ב' רישין אך להיות כולן בבוזי ראשים לזה אמר
אור א"ס מתלבש בכולם (נ"א מלובש בתוכם) כי אלו ג' מקבלין אור
א"ס יותר בזכות משאר אצילות. ונבאר עתה ג' רישין אלו והוא כי
הנה נודע כי הסדר של הספירות הנאצלים הם כו"ב וזג"ת נה"י והם
ט"ס נעלמות מאד. ולמעלה מאלו הט"ס יש בוזי אורת הנקרא
רישא עלאה דל"א והוא הראש העליונה שבג' רישין אלו ונקרא ע"י
ושאר הט"ס הנ"ל אשר תוזתיו נקרא בשם א"א ונמצא כי הג' רישין
הנ"ל הנה הראש העליון שבהם הנקרא דל"א הוא הנקרא ע"י
שהוא נוקבא דע"י כנ"ל שהוא נקרא דל"א ע"ש הספיקות שיש בה.
וג"כ יש פי' אור כי הנה גופא דיליה אתלבש ג' א"א והוא מושג ונודע
אצלינו ע"י א"א אך רישא דיליה דלא אתלבש ג' א"א לא אתיידע כי
אפי' א"א עצמו לא ידע ליה וב' רישין שתוזתיו שעמהם הם ג' רישין
הנה הם כתר וזכמה דא"א כנ"ל כי כתר וזכמה שבו נקרא כל אור
מהם בוזי ראש אבל מבינה דא"א ולמטה אינם מכלל הג' רישין
הנ"ל וג' אלו נמנו ונתבארו כאן באד"ו ג' רישין אתגלפין דא לגו מן
דא ודא לעילא מן דא והתויל לבארם ממטה למעלה והתויל
ביותר תוזתונה שבהם והוא וזכמה דא"א. ואמר רישא וזדא וזכמה
סתימאה דאתכסיא כו' ועליה ראש ב' והוא כתר דא"א וכנגדה אמר
רישא עלאה קדישא עתיקא סתימאה דכל סתימין ועליה ראש
הראשונה ועליונה שבג' והוא הנקרא עתיק יומין וכנגדה אמר רישא
דכל רישא רישא דלאו רישא ולא ידע ולא אתיידע כו' נמצאו שהם
י' ספי' נעלמות בתכלית ההעלם ומתלבש בתוכם הא"ס והם עתיק

ורדל"א ותווצתיו ט"ס מכתר עד יסוד ונקרא בשם א"א ובין כולם הם
י"ס שהם שורש ומקור וזויות אל כל האצילות כולו. אמנם אלו הט"ס
הנ"ל אשר הם למטה מן רדל"א הנה הם אותן הט" היכלין הנזכר פ'
נזו דס"ה ובסוף פ' פקודי דרס"ט ודרכ"ו וז"ל אר"ש ארימות ידי בצלו
לעילא כו' וכדין דא נהירו דמוזעבה דלא אתיידע בטיש בנהרא
דפרסה ונהרא כוזא ואתעבידו ט' היכלין והיכלין לאו אינן נהורין
ולאו אינן רוזין ולאו אינן נשמתיין ולא אית מאן דקיימי בהו כו'.
ולאלו הט" שמכתר עד היסוד שהם למטה מהאי רדל"א הנה הוא
שקראה במקומות אלו ט' היכלין דלאו אינן רוזין ולאו אינן נשמתיין
גם אלו הט" נזכרו באדרא דרפ"ז ע"א פתוז ר"ש ואמר אני לדודי
ועלי תשוקתו וגו' עתיקא דכל עתיקין סתימאה דכל סתימין אתתקן
ולא אתתקן כו' כד אתתקן אפיק ט' נהורין דלהטין מיניה מתיקוני
ואינן נהורין מתפשטין לכל עיבר כבוצינא דמתפשטין מיניה נהורין
לכל עיבר כו' ובביאור לשון זה נסתפקתי במה ששמעתי ממורי
זלה"ה כי תזלה אמר אתתקן ואז"כ אמר אפיק נהורין דלהטין מיניה
ר"ל כי אוזר שנתקן עתיק ע"י התלבשות ז"ת בא"א (נ"א בז"ת דא"א)
אז אפיק הנ"ל נהורין דלהטין מיניה כי באמצעות העתיק הנ"ל אפיק
נהורין הנ"ל שהם ספי' כתר דאצילות הנקרא א"א המתזלק לט'
נהורין לבד. והנה אלו הט"ס דא"א הם ט' נהורין דלאו אינן רוזין
כנז' במקומות הנ"ל. ופ"א שמעתי ממורי ז"ל כי הט"ס הנ"ל נתזלקו
בג' זולקים כי הנה הג"ר שבהם שהם כוז"ב נתפשטו בא"א וזג"ת
בז"א ונה"י בנזקבא ובזה תבין למה בוזי' מציאות או"א לא נזכר
באדרא רבא אלא באזרונה באדר"ז כי או"א במוזלא תליין וזה מה

שְׁמַעְתִּי מִמּוֹרֵי ז'ל בְּעֵינַי זֶה וְהוּא דַע כִּי הִנֵּה בִּיאָרְנוּ תּוֹזֵלָה כִּי
הַט"ס הַמְקוּרִיּוֹת (נ"א הַנְּקוּדוֹ

ת) עִם רַדְל"א וְהֵם י"ס מְקוּרִיּוֹת וְשִׁרְשִׁיּוֹת לְכָל הָאֲצִילוֹת אֲבָל עֵינַי
מִצִּיָּאת סִפִּי הַמַּלְכוּת לֹא נִתְגַּלָּה עַדִּינָן עֲתָה אֲמַנָּם נִבְאָר תּוֹזֵלָת הַכָּל
הָאִי רַדְל"א וְכֵן תִּבְיָן מַעֲלָת מַלְכוּת כִּי הִיא עֲטָרָה בְּרָאשׁ צַדִּיק
וְהִיתָה לְרָאשׁ פְּנֵה וִיהִיָּה לַעֲתִיד אֹרֶה גְדוּלָּה מִן הַשְּׁמַשׁ וְהֵבֵן זֶה:

מ"ק סוּד ז'ס (נ"א י"ס) דַּא"א אִיךְ נַעֲשׂוּ מֵהֶם י' פְּרָצוּפִים שְׁלֵמִים כִּי
כִּבְר בִּיאָרְנוּ כִּי ג"ר דַּא"א נִשְׁאָר לְמַעֲלָה בְּסוּד רִישָׁא מְגוּלָּה וְהִנֵּה
בִּינָה דַּא"א שֶׁהוּא בְּצוּאָר גֶּרוֹן שְׁלֹ כְּזוּדַע מִמֶּנּוּ נַעֲשֶׂה ב' כְּתָרִים
לְאו"א וְזוּסָד דַּא"א מִתְלַבֵּשׁ בְּאַבָּא וְגִבּוּרָה בְּאַמָּא הַנְּקָרָא בִּינָה וּז"ס
אֲנִי בִּינָה לִי גִבּוּרָה וְזוּסָד דַּא"א נִזְחֵלֵק לְב' פְּרָצוּפִים אֲבָא וְיִשְׂרָאֵל
סָבָא. וְגִבּוּרָה דַּא"א נִזְחֵלֵק לְב' בִּינָה וְתִבּוּנָה הָרִי ד' פְּרָצוּפִים. וְת"ת
דַּא"א מֵאִיר בְּזוּז' וְזַעִיר אֲנָפִין הַנְּקָרָא (נ"א בּוּז' א' וְאִז' הַז' א' נְקָרָא)
יִשְׂרָאֵל כָּלֹל בּו' ג"כ יַעֲקֹב וְהַכָּל פְּרָצוּף א' וְכֵן בְּזוּקָבָא כָּלֹל לֹאֵה
וְרוּזל וְהַכָּל פְּרָצוּף א' הָרִי ב' פְּרָצוּפִים כְּלִילִין בְּת"ת דַּא"א וְעִם הַד'
רֵאשׁוֹנִים הָרִי ו' וְאוּז"כ מִתּוֹזְלָקִים ב' פְּרָצוּפִים הַנִּזְל' לְד' פְּרָצוּפִים כִּי
נִצּוּז דַּא"א מִתְלַבֵּשׁ בּוּז' א' הַנְּקָרָא יִשְׂרָאֵל וְהוּד דַּא"א מִתְלַבֵּשׁ בְּלֹאֵה
וְיִסוּד דַּא"א מִתְלַבֵּשׁ בִּיעֲקֹב וּמַלְכוּת דַּא"א בְּרוּזל הָרִי ד' פְּרָצוּפִים
וְעִם ו' הָרֵאשׁוֹנִים הָרִי י' פְּרָצוּפִים מוּז'ת דַּא"א. וְהִנֵּה הַמַּלְכוּת דַּא"א
לֹא הִיתָה נִיכְרָת כַּמְבּוּאָר אֲצִלְנוּ בְּהַקְדָּמַת בִּיאוֹר אֲדָר"ז כִּי לֹא הִיָּה

בא"א רק ט"ס מכתר עד יסוד כי רדל"א הוא בוזי דעתיק ונשאר א"א בבוזי ט"ס לבד אבל מן האור של התפשטות נה"י דע"י המתלבשין בא"א משם נעשה בוזי המלכות דא"א ונשלבמו בו י"ס ובזה תבין איך לעולם בוזי המלכות גדולה מהזכר העליון ממנה ולכן נקראת עטרת בעלה:

מ"ב ע"ק הזכר בזהר היא בוזי נוקבא דעתיק הנעשה משם ב"ן ולא בבוזי דכורא הנעשה משם מ"ה (כי) א"א בירר משם ב"ן ה"ת דכתר לבד ונעשים נוקבא דא"א. אמנם א"א דכורא נעשה מוזכמה כולה דמ"ה ואמנם מצב מעמדן הוא כן כי הזכר ונוקבא שניהן פרצוף אוזר לבדו כמו בעתיק אלא שהזכר לוקח צד ימין כולו ויש בו פנים ואוור שכל לבד והנוקבא לקחה צד שמאל ויש בה פנים ואוור הכל שלה לבדה וענין זה הוא הרוק גדול והבדל יותר מבעתיק כי שם בכל צד וצד נתזכרו יחד הזכר והנקבה אב"א כנ"ל וא"א הזכר נפרד מהנוקבא כי כל פנים ואוור דדכורא הם בימין ופנים ואוור דנוקבא בשמאל אמנם הם מוזכרים יחד בפרצוף א' בגוף א' והרי זה פירוד נוסף בא"א יותר מבעתיק הזכר שבו מן הנקבה שבו והנה המוויזין דא"א נעשו ע"י נה"י דעתיק ואז היסוד דעתיק שיש בו בוזי דעת דא"א שהם וזסדים דמ"ה וגבורות דב"ן ועומד בזה דא"א ומסתיים שם ויוצאין הוזסדים דמ"ה דעת דא"א מתוך יסוד דעתיק ומתפשטין בקו ימין דא"א יען כי הוא הזכר כנ"ל ויוצאין גם הגבורות ומתפשטין בקו שמאל דא"א כי היא נקבה כנ"ל ונמצא כי ביסוד

דא"א (צ"ל בעתיק) כיון שהוא קו האמצעי מוכרוז הוא שיתקבצו שם אורות זכרים ונקבות שהם (נ"א ששם) וחסדים דמ"ה וגבורות דב"ן ואמנם כי המ"ה וב"ן כל א' יש בו וזו"ג אמנם להיות שהמ"ה וב"ן דעתיק שהם זכר ונקבה עצמן הם מוזוברים יחד בפרצוף א' ע"כ הוזה"ג דמ"ה נקרא ה"ז לבד והוזה"ג דב"ן נקרא ה"ג אמנם בב' הקוין ימין ושמאל דא"א אינו כן רק החסדים דמ"ה מצד ימין והגבורות דב"ן צד שמאל:

שער יג פרק ג מ"ת

וזהו עתה לבאר ע"פ סדר ששמעתי ממורי זלה"ה כי ענין זה הוא ששמעתי ממורי זלה"ה בפרטות יותר והרוחבת דרושים כמ"ש בע"ה וזה הוזלי בע"ה. תזלה צריך לדעת כי אין האורות הז"ל יכולין התזתונים לקבל אורם אם לא אזור התיקון שנתקנו בבוזי' פרצוף כז"ל וכמבואר אצלי באורך כי מתזלה היה אור שלהם רב ועצום ואין כוז בתזתונים לסובלו וכאשר נתקנו שהוא בוזי' פרצוף שלם שאז נמשך האור דרך מסכים והתלבשות בתוך הלבושים הזזה נתעבה האור מעט וגם נתמעט ויצא ונמשך דרך נקבים וצינורות וזלזלות דקים ושערות דקים מאד בסו' הפרצוף (נ"א כצ"ל ונתקן הפרצוף) ע"י ב' דברים אלו שהם התעבות האור וגם מייעוטו אז היה

כוז בתוונותים לקבל אור העליון והרי נתבאר לך ענין התיקון הנזכר
 בב' אדרות מה ענינו. ונתחיל לבאר סדר תיקונם הנה אותו ראש
 העליון דל"א הנקרא עתיק יומין הנה הוא הראשון שבכל י"ס הנ"ל
 הנקרא מקוריות ושרשיות לכל האצילות אמנם בראש זה אין בו
 תפיסה כלל ולא נוכל להרויב בו הדיבור והביאור הצריך לו אבל
 דע שהנה הוא כלול מי"ס שבו שהם כוזב"ד וזג"ת נה"י והענין כי הנה
 כל אור מהי"ס המקוריות והשרשיות הנ"ל כל א' וא' מהם כולל יו"ד
 כי כל דבר שנקרא ראש הוא כלול מי' והנה רישא עלאה כבר
 נתבאר שנקרא עתיק יומין וכלול מי' אמנם הט' ספי' אורות וזלקים
 הם באופן זה כי כוז"ב שבהם הם ג' רישין דעתיק שהוא א"א וזג"ת
 שבהם הם ג' רישין דז"א ונה"י שבהם הם ג' רישין דנוקבא דז"א אשר
 ענין זה תבין במה שהודעתך כי ג' מוויזין דנוקבא דז"א הם בויז' נה"י
 והבין זה מאד. והנה ההוא רדל"א הנה הוא מתלבש בא"א שהוא
 בויז' כללות אותן ב' רישין תתאין מאותן הג' רישין הנזכר באדר"ו כי
 נודע הוא שכל עליון וגבוה מוזכרו הוא מלובש בתוונתו כדי להאיר
 בו ולהווייתו וכבר הודעתך לעיל כי אלו ב' רישין תתאין שבג' רישין
 הנ"ל הנה הם (סוד) כתר וזכמה דא"א שהם ב' ספי' הראשונות מן
 הט"ס מקוריות ושרשיות כנ"ל ואלו התרין ראשין שהם כתר וזכמה
 דא"א הנה הם בויז' גולגלתא ומוזא סתימאה דא"א הנזכר באדר"ו
 הנ"ל. ואמנם תרין רישין אלו מתזלקין ונעשין תלת רישין מלבד
 הרישא עילאה דל"א אמנם השנים לבדם נזלקים ונעשין ג' רישין וג'
 רישין אלו נקרא גולגלתא ומוזא ואיירא והם למטה מהאי רדל"א
 כנ"ל. לכן נבאר עתה המאמר הנ"ל שבתזלת אדר"ו דרפ"ו מאמר

תלת רישין אתגלפין דא לגו מן דא ודא לעילא מן דא וכו' וכבר נת"ל כי הם מתבארות שם ממטה למעלה והם רישא ודא הוא וזכמה סתימאה שבא"א שבתוך הכתר שלו ולמעלה ממנו הוא ע"ק לכן אמר בה רישא עלאה לפי שהיא יותר עליונה מן האזרות הג"ל והוא כתר דא"א הנקרא גולגלתא דיכיה ולמעלה מכולם רישא דכל רישין וכו' והנה ביאור ג' רישין אלו הוא כי הנה בכל ראש וראש מאלו ג' צריך שיהיה בו בוזי כלים ובוזי עצמות ורוחניות שבו וכפי זה יהיה ו' בוזי וכל א' מאלו הו' בוזי מתחלק לג' אזרות ונמצא כללותן עולה וז"י אשר הוא סוד וזי העולמים כי מאלו הוז"י בוזי מתפשט הוזיות בכל העולמות כולם וגם בעולם אצילות. ועתה נבאר וז"י בוזי אלו בע"ה הנה רדל"א שהיא עליונה שבג' רישין אינו בכלל ג' רישין הג"ל שהזכרנו עתה שנעשין וז"י בוזי כי רדל"א היא עליונה מאד ואין בנן רשות לבאר ענינה לפי שבתוך האי רישא מתלבש א"ס ואינו דומה אל ב' רישין תתאין מיניה לפי שאלו הב' רישין כל א' מהם יש בו בוזי כלי ובתוך הכלי יש בוזי הרוחניות והעצמות שבה ואז"כ הראש הב' בוזי מתלבשות תוך הראש הג' בב' בוזי אמנם רדל"א שהוא בוזי מלבוש לא"ס אינה מתלבשת תוך הראש הב' דוגמת הראש הב' המתלבש תוך הראש הג' כנ"ל כי ראש הא' אינו כך לגו מן הראש הב' רק למעלה ממנו כי לרוב רוחניותו כנ"ל אין ראש הב' יכול להלבישו וז"ש תלת רישין אתגלפין כו' וביאר כי הם בוזי דא לגו מן דא ודא לעילא מן דא פי' כי ראש הב' הוא לגו מן הג' ומתלבש בתוכה כנודע אבל ראש העליונה עם הב' אינו בבוזי דא לגו מן דא רק בבוזי דא לעילא מן דא כי הראש העליונה

נִקְרָא רַדְל"א וְהוּא לַעֲיֵלָא מִן ב' רִישֵׁין הַנִּקְרָא א"א וְאֵינָהּ מִתְלַבֶּשֶׁת כָּלֵל רַק ז' הַתּוֹחַתּוּנִים כְּגֻדֵּעַ הַמִּתְלַבֶּשִׁין בֵּא"א. וְהֵנָּה אֲרִיךְ אֲנָפִין הוּא שֶׁם כּוֹלֵל ב' רִישֵׁין דִּהְיִינוּ כִּתְרָא וּמ"ס שֶׁאֵלוּ הֵם ב' רִישֵׁין שֶׁתּוֹחַת רַדְל"א וְהֵנָּה כָּל רֹאשׁ צָרִיךְ שִׁיְהִיָּה כָּלֵל מִי וְלִכֵּן מִתּוֹחַלְקִין לֵב בּוֹזִי וְהוּא כִּי כָל א' מִב' יֵשׁ בּו בּוֹזִי י"ס כִּי בִּכְתֵר יֵשׁ י"ס וְכֵן בּוֹחֲכֵמָה סְתִיבֵמָה הַנִּקְרָא רִישָׁא מִמֶּשׁ וְהֶעֱנִין הוּא כִּי הָרֹאשׁ הָרִאשׁוֹנָה שֶׁבָּהֶם הוּא בּוֹזִי כִּתֵר וִישׁ בֵּה י"ס כִּנְ"ל וְהֵנָּה הוּא מִסְבֵּב אֶת מ"ס וְנִקְרָאת גּוֹלְגֻלְתָּא בְּאֶדְרָא וְכֵן מֵלֵת כִּתֵר מִלְשׁוֹן כּוֹתֶרֶת ר"ל מִקִּיף כִּי גּוֹלְגֻלְתָּא מִקִּיף הַמּוּזָה וּבִתּוֹךְ הַגּוֹלְגֻלְתָּא הִזָּה יֵשׁ בִּתּוֹכּוֹ בּוֹזִי מוּזָה סְתוּם מֵאֵד מִלְבָּד מ"ס דֵּא"א שֶׁהוּא תּוֹחַת י' דִּכְתֵר לִכֵּן הַמּוּזָה הִזָּה עֲלִיּוֹן מֵאֵד וּסְתוּם וְנִקְרָא בִשֵּׁם אֲוִירָא עֲלָאָה כְּזֹכֶר בִּב' אֲדָרוֹת וּבִסְפָ"ד וְהֵאֱוִירָא הוּא בֵּין גֻּלְגֻלְתָּא לְקְרוּמָא דּוֹחֲפִיא עֲלִיָּה דּוֹחֲכֵמָה דְּמ"ס וְאַתְקָרִי בִּסְפָ"ד בִּפְ"ק קְרוּמָא דְּאֲוִירָא דְּאֹדְכֵךְ כּו' וְלִמְטָה מִמֶּנּוּ יֵשׁ בּוֹזִי וּזְכֻמָּה דֵּא"א נִקְרָא בְּאֶדְרָא מ"ס דְּעֵתִיקָה וְהֵנָּה הַמּוּזָה

הַעֲלִיּוֹן הַהוּא שֶׁבִּכְתֵר א"א הַנִּקְרָא בִשֵּׁם אֲוִירָא אַע"פ שֶׁבְּעֶרֶךְ כִּתֵר עֲצָמוֹ הוּא נִקְרָא בִשֵּׁם מוּזָה שֶׁבּו עֲכ"ז הוּא נַעֲשֶׂה גֻלְגֻלְתָּא מִמֶּשׁ בְּעֶרֶךְ וּזְכֻמָּה דֵּא"א שֶׁהוּא מ"ס דֵּא"א וְע"כ גַּם הַמּוּזָה הַעֲלִיּוֹן הַהוּא הַנֶּקֶד אֲוִירָא נֶקֶד גַּם הוּא רִישָׁא מִמֶּשׁ בְּעֶרֶךְ הַזְכֻּמָּה מ"ס דֵּא"א וְהֵרִי נִתְבָּאֵר אִיךְ הֵב' רִישֵׁין שֶׁהֵם כ"ז שֶׁבּו נִכְלָלִין בִּגְ' רִישֵׁין מִמֶּשׁ וְהֵם כִּתֵר רִישָׁא עֲלָאָה וְאֲוִירָא רִישָׁא תִּנְיִינָא וּמ"ס רִישָׁא תְּלִיתָאִי מִלְבָּד רִישָׁא דִּל"א הַנֶּקֶד ע"י שֶׁאַע"פ שֶׁבְּאֶדְרָא נִקְרָא הַכִּתֵר וּזְכֻמָּה דֵּא"א

בבוזי ב' רישין בלחוד עכ"ז הם ג' רישין ממש אשר אין מכללם
רדל"א:

שער יג פרק ד מ"ת

ועתה נבאר ג' רישין אלו אשר נקראו באדרא ב' בוזי ב' רישין לבד
כנ"ל הנה לעיל ביארנו כי כל ראש וראש מאלו הג' רישין אשר
כללותן ב' רישין בלחוד הנה כל אחד מהם יש בו עצמות וכלים והם
ו' בוזי וכל בוזי מהם כוללת ג' הרי הם כולם וז"י בוזי כנ"ל אשר אין
הרדל"א נכלל בכללותן כלל ועיקר. ואמנם למטה בסדר התלבשות
רדל"א הנקרא ע"י בתוך (נ"א בערך) רישא דא"א יתבאר איך האי
רישא תניינא הנקרא אורא דיתבא על האי מ"ס שהיא רישא ג'
דא"א הנה היא נמשכת מבוזי האי רדל"א דעתיק יומין שלא יכלה
להתלבש באריך אופן ואוזי נהוריה בהאי רישא כו' הנקרא אורא
והבן זה ועיין למטה מה ענין האי אורא ונבאר תזולה בוזי העצמות
אשר בג' רישין אלו שהוא הרוזניות שבתוך כל אחד ואחד מהם
מתזלק כ"א וא' מהם ל' בוזי נמצא שהם ג' בוזי כ"א וא' מהם ג' ג'
ובין כולם ט' בוזי של עצמות וכנגדן ט' בוזי אורות בסוד הכלים
שלהם ובין כולם הם וז"י בוזי. ונתחיל בענין ט' בוזי העצמות שהם ג'
ג' והנה סבת היותן בוזי ג' הוא לפי שכבר נתבאר אצלנו שכל בוזי

אורות עליונים יש בהם ג' בוזי' א' הוא או"פ ועליו יש אור עליון ממנו הנקרא או"מ עליו ועליוהן אור עליון וגדול משניהן והוא מקיף לשניהן והנה ג' בוזי' אלו הם ג' רישין הג"ל כי רישא עלאה דעתיקא שהוא כתר הנקרא גולגלתא דא"א הוא מקיף עליון הגדול מכולם ותחתיו יש רישא תניינא הנקרא אורא והוא מווצא בערך הגולגלתא הג"ל וגם הוא נעשה גולגלתא בערך רישא תליתאי הנקרא וזכמה כג"ל וזו הרישא תניינא הנקרא אורא הוא מקיף קטן שהוא מקיף לאו"פ ותחתיו יש רישא תליתאי הנקרא מ"ס דא"א הנקרא וזכמה דא"א והוא סוד או"פ והנה אלו הג' רישין הם בוזי' זר"ן שבא"א כי גולגלתא הוא נשמה ואורא הוא רוז וזכמה סתימאה היא נפש. ואור שנתבאר ג' רישין אלו בכללות נבאר כ"א מהם בפרטות והוא כמ"ש בסוד הכללות שהם ג' בוזי' וגם כ"א וא' מאלו הג' כלול מג' בוזי' אלו ג"כ וזהו פרטן. הנה ברישא עלאה הנקרא נשמה ונקרא כתר דא"א ונקרא גולגלתא דיליה ונקרא או"מ הגדול הנה יש בו ג' כ"ג בוזי' אלו עצמן והם או"פ שבו ואו"מ שעליו ואו"מ עליון משניהן ושלשתן נקרא נשמה בערך כללות ונקרא או"מ הגדול ונקרא כתר א"א ונקרא גולגלתא דיליה והנה ג' בוזי' אלו הנקרא נשמה הנה הם ג' שמות הוי"ה וכ"א מהם הוא במילוי יודין כי גם כלל זה יהיה בידך שכל בוזי' הנשמה הוא הוי"ה דיודין. אמנם ההפרש שיש בג' הויות האלו דיודין הוא בענין הנקודות שבהם והענין הוא כי גם כלל זה יהיה ביד שבא"א כל הויות שבו הם בסוד מילוי וגם בסוד נקודות כי כולם מלאים ומנוקדים אבל ההפרש שבהם הוא בענין סדר הנקוד איך הוא כי הנה בוזי' רישא קדמאה אור הפנימי הוא שם כזה יוד הי ויו

הי ואינו מנוקד רק בד' אותיות הפשוטות בלבד שבו כזה שהם וזולם
 ביו"ד וצירי בה"י וקמ"ץ בוי"ו וציר"י בה"י וניקוד זה הוא כפי תנועת
 האותיות כנודע בספרי המקובלים. והנה יש אור ב' המקיף עליו והוא
 הוי"ה במילוי יודין ג"כ כזה יוד הי ויו הי אמנם מנוקדת בכל י'
 אותיותיה בניקוד הנ"ל כי ג' אותיות יוד יש בו ג' נקודות וזולם ובב'
 אותיות ה"י יש בכ"א מהם צירי ובג' אותיות וי"ו ג' קמצי' תזות כ"א
 מהם נקוד קמץ ובב' אותיות ה"י יש תזות כ"א מהם צירי. עוד יש
 אור ג' המקיף על שניהן והוא ג"כ הוי"ה במילוי יודין יוד הי ויו הי
 אמנם אופן הניקוד הוא כי בד' אותיות הפשוטות הם מנוקדים ע"ד
 התנועות האותיות וזולם צירי קמץ צירי וששה אותיות אחרות של
 המילוי כולם מנוקדים בקמץ תזות כל אות מהם והרי נתבאר ג'
 היות שיש ברישא עלאה הנקרא כתר גלגלתא דא"א והם בסוד
 או"פ ומקיף ועוד מקיף אחר על שניהן אמנם בערך הכללות של
 שאר רישין כל ג' בוי"ו אלו אינם רק בוי"ו אור המקיף העליון
 שבכולם והוא נשמה. רישא תניינא והוא הנקרא אורא יש בו ג"כ ג'
 היות של שם ס"ג גם כן על דרך הנ"ל ממש ובנקודים הנ"ל כזה יוד
 הי ואו הי יוד הי ואו הי יוד הי ואו הי אלא שבמקום כל נקודת ציר"י
 יש נקודת סגול תמורתן ושלישתן או"פ ומקיף ומקיף לשניהן בבחינת
 הפרטות אבל בערך הכללות כל ג' בוי"ו אלו אינם רק בוי"ו אורא
 הקטן שעל הפנימי והוא רוז. רישא תליתאי והוא הנקרא וזכמה מ"ס
 דא"א ויש בה ג"כ ג' היות אחרות כזה יוד הא ואו הא יוד הא ואו הא
 יוד הא ואו הא במילוי מ"ה דאלפי' בנקודת הנ"ל של רישא תניינא
 שהם סגול במקום ציר"י ועוד נוסף באלו שינוי ב' והוא כי גם במקום

בוזי' אוזרות דאחי"ה הנקרא כלים שלהם שבתוכם מתלבשים הט'
היות של העצמות והם ט' שמות של אהי"ה והם ממש ע"ד מילוי הט'
היות של העצמות הרי בין כולם וז"י שמות שהם וז"י העולמים כנ"ל
ג' כלים של רישא קדמאה כזה אלהי יוד הוי אלהי יוד הוי אלהי
הוי יוד הוי ג' כלים דרישא תנינא כזה אלהי יוד הוי אלהי יוד הוי
אלהי יוד הוי ג' כלים דרישא תליתאי כזה אלהי יוד הוי אלהי יוד הוי
הוי יוד הוי אלהי יוד הוי:

שַׁעֲרֵי יֵג פֶּרֶק ה' בִּמ"ד

והנה בזה תבין מאמר באדרא דף קכ"ז ע"ב האי גולגלתא וזוורא
דיליה אנהיר לתליסר עיבר גליפין דא בסטרא דא ודא בסטרא דא
כו' ושם דקכ"ט ע"א אמר וז"ל י"ג נימין דשערי קיימי מהאי סטרא
ומהאי סטרא וכאן באדר"ז דרפ"ז ע"ב אמר בגין דהאי וזכמה
סתימאה ביה אתפרש ג' זימנין לד' ד' כו'. והרי בג' מקומות אלו מצינו
בוזי י"ג וצריך להבין מה ענינם אבל הביאור הוא במה שנת"ל כי ג'
מיני הויות של העצמות יש בג' רישין שכל ראש משלשתן יש בה ג'
הויות משונות כי ג' הויות עליונים דרישא עלאה הנק' גולגלתא דא"א
הם במלוי יודיין הנקרא ע"ב ובהם י"ב אותיות הפשוטות שבהן עם
כללות שלשתן הרי י"ג וכן ג' הויות אוזרות ברישא תניינא הנקרא
אזירא במלוי ס"ג והם י"ב אותיות ועם כללות השם בעצמו הרי י"ג
וכן ג' הויות אוזרות במילוי מ"ה דאלפין ברישא תליתאי הנקרא
מ"ס ובהם י"ב אותיות ובכללות השם בעצמן הרי י"ג והרי נתבאר ג'
בוזי של י"ג י"ג הנזכר בב' אדרות. ונבאר הענין הנה הראש עליון
הנקרא גולגלתא רישא וזוורא הוא סוד הכתר דא"א ויש בו י"ג
תיקונים שהם י"ג אותיות שבג' הויות שבו כנ"ל עם כללותן והם י"ג
הנזכר באדרא נשא דקכ"ז ע"ב וז"ל האי גולגלתא וזוורא דיליה
אנהיר ל"ג עיבר גליפין הענין הוא כי האי רישא וזוורא יש בה י"ג
תקונין דמותפשטין בה מהאי וזוורתא דיליה והוא בוזי הלבנונית שיש
בגולגלתא בין שער לשער כנזכר שם וסודו הוא כי השערות עצמן
הם בוזי צורת אותיות הנכתבות בדיו והלבנונית הוא בוזי הנזיר
והקלף הלבן שעליו כותבין האותיות ויש בוינת שערות מעולין מן
הלבנונית ויש בוזי אוזרת שהלבנונית מעולה מן השערות כמ"ש

במ"א בענין היחודין ביוזוד ה'. וזהו טעם שמן הזוורתא מזהורא דיליה ירתין צדיקייא ת' עלמין דכסופין ומן השערות יונק הז"א עצמו ולבטה בע"ה נבאר איך ע"י מתלבשין ז"ת דיליה ברישא דא"א וז"ה ש"ל מתלבשין בב' בוזי ש"ל א"א והם ב' אונים וב' עינים שבו. והנה בב' בוזי אלו אין שער גדל בהם אמנם כאשר אורם וזוזר מתתא לעילא דרך האי קרומא דאזירא דא"א אשר שם מתלבש ת"ת דע"י שהוא בוזי ו' כנודע אז ההארות ההם יוצאין על הגלגלתא דא"א ונעשין נימין ועשרות כדמיון צורת ווין כי השערות יוצאין מבוזי ז"ה הנקרא ווי העמודים והבן זה ולכן מכוז אלו בוזי נתהו ב' בוזי ברישא עלאה דא"א בגלגלתא והם הזוורתא והשערות זה בבוזי כתיבת אותיות עצמן וזה בבוזינת הקלף והזייר הלבן הסובל הכתב עליו. והנה זאת הזוורתא מתזלקת לי"ג ארוזין כי כבר בארנו לעיל שיש בהאי רישא וזוורתא ג' היות ובהם י"ב אותיות ועם הכולל הרי י"ג והם מתזלקין באופן זה כי באזורי רישא יש הוי"ה א' ובה ד' אותיות ובצד הפנים יש ב' היות בב' הלוחיים זו מצד זו וזו מצד זו והזוטם מפסיק ביניהן והרי הם ג' עיבר ובכל עיבר ד' אותיות הוי"ה א' וכבר נת"ל כי אין אנו מונין אלא אותיות הפשוטים אבל הם ממולאים במילוי יודין והנה בעיבר האזור יש שם ד' וזוורתא כז"ל שהם ד' אותיות הוי"ה א' שהם ממולאים ביודין והנה הם נמשכין מצד ב' בוזי ז"ה דעתיק יומין המתלבשות בב' אונים ובב' עינים דא"א כז"ל והרי הם ד' שהוא ב' אונים וב' עינים וכנגדן הם ד' וזוורתא בצד אזורי רישא ולכן אמרו שם באדרא קכ"ז ת' אלף עלמין אתפשט וזוורא דגלגלתא דרישא ואין כל הזוורתא נכללין

בהם כי הרי הם י"ג וזוורתא כנזכר שם אוז"כ האי וזוורתא גלגלתא וזוורתא דיליה אנהיר ל"ג עיבר כו' אמנם הת' אלף עלמין הם אותן ד' וזוורתא שבאוזור לבד שכ"א מהן עולה לזשבון ק' אלף עלמין. והטעם הוא לפי שהנה הם הוי"ה א' במילוי יודין ויש בה ד' יודין וכל י' כלול מי' הרי הם ד' מאות אמנם להיותם בסוד א"א הם עולין לזשבון גדול בסוד ת' אלף כמבאר אצלנו שיש ושבונות בא"א והוא בסוד אלפים ובאו"א הם מאות ובזו"ן הם בסוד עשרות ואוודות והנה אלו ד' וזוורתא שבצד האוזור יורדין דרך שם ונמשכין עד י"ג נימין דשערי שנבאר למטה בע"ה שהם נמשכין ג"כ דרך אוזורי הראש והוא סוד הלבנונית שבעורף א"א דוגמת מה שכתוב בענין כתר דז"א וע"ש היטב וזה הלבנונית מתפשט שם באוזורים דא"א ע"ג כתפין דיליה עד מקום שמתחיל רישא דז"א כמ"ש בע"ה לקמן ענין זה ודרך האי וזוורתא מתפשט השפע ונמשך לרישא דז"א ומאיר בו אמנם דרך הצדדין אינם מתפשטים כנזכר שם דשערוי סליק מבתר אודנין בגין דלא לזפייא עליהו ואינם מתפשטים רק דרך האוזור ע"ג ב' כתפין כנ"ל. והנה נבאר תחילה ענין ט' וזוורתא האזורים הנמשכין מצד הפנים דא"א מה ענינו ואוז"כ נזוור לבאר ענין המשכות אלו הד' וזוורתא האזורים רישא (דשערי) דע' כי אותן הט' וזוורתא האזורים שמצד הפנים דא"א הם נמשכין ויורדים ג"כ דרך הפנים עד רישא דז"א ושם מתחברים בדיקנא דז"א ואז נעשים לו ט' תקוני דיקנא כנזכר שם בט' תיקונין אתתקן דיקנא דז"א כו' וכאשר נמשכין גם אותן הד' וזוורתא דרישא דאריך אנפין דרך אוזור עד רישא דזעיר אנפין ואז נגמרינן ונעשים בזו"ן י

"ג' ת"ד] כמו שיש בדיקנא דאריך אנפין כמבואר אצלנו בכוונת ויעבור שהם י"ג כו' עוד יש מציאות אחר להעשות י"ג תיקונים בדיקנא דז"א והוא בזמן שמתעלה ועולה ז"א אל מקום או"א כי אז נכלל ז"א בד' תיקונים בתראין בדיקנא דא"א כי שם מקום מעמד או"א ואז בעלות שם ז"א יש לו ג' כ' ד' תיקונים אחרים ואז נשלמים בו י"ג ת"ד כמו א"א. ובאדרא קכ"ז אז מנהירו [דהאי וזוורתא] דילהון ירתין צדיקייא ת' עלמין כנז' שם ומנהירו דהאי וזוורא ירתי צדיקייא ת' עלמין דכסופין הה"ד ארבע מאות שקל כסף עובר לסוור כי אע"פ שבהיותם למעלה בא"א הם בושבון גדול של ד' מאות אלף הנה ברדתן למטה הם אז בושבון מועט ואינן רק ד' מאות לבד ומהם נהרין צדיקייא בעלמא דאתי וז"ס ארבע מאות שקל כסף כי הנה הוי"ה זאת הוא במילוי יודין שהם גי' ע"ב וגי' וסד שהוא כסף כנודע ולכן הם בוי"ו שקל כסף. ועוד כי הנה כסף הוא לבן והוא סוד זוורא דרישא שמשם נמשכים אלו הד' זוורתא והיותן ושבון ת' כבר בארנו שהוא להיות במילוי הוי"ה זו ד' יודין וכ"א מד' יודין כלול מי' הרי ת' והם ב' אותיות ש"ק מן שקל והוי"ה עצמם גי' כ"ו ועם ד' אותיות הרי ל' מן שקל וזהו ענין ד' מאות שקל כסף עובר לסוור הוא גלגולת הנקרא כתר הסובב הראש תרגום סביב סוור. וזהו עובר לסוור הוא הכתר:

מ"ב ד' כללים כלל א:

הנה א"א יש לו שערות רישא שהם וזורתא והנימין הנמשכים מאזוריו ויש לו שער דיקנא הנמשכין מלפניו. ומקום סיום ב' בוזי' אלו הם עד טבורא דלבא כנזכר באדרא וביאור טבורא דלבא הוא שת"ת דא"א נקרא לב ונקודה מוציתו נקרא טבורא דלבא כי טבורא דגופא הוא בסוף ב' שלשים של ת"ת והנה גופא דיליה מן הגרון עד וצי ת"ת מתלבש א"א ע"י או"א אך ב' בוזי' שערות הנ"ל מלבישין לאו"א מבוזין מאזוריהם ומלפניהם ונמצא שב' בוזינת שערות מגיעין עד טבורא דלבא שהוא וצי ת"ת ומסיים שם וגם שם מסתיימין או"א ומשם ולמטה מלביש ז"א את שארית א"א (ואו"א) ונמצאו ב' בוזי' שערות אלו מגיעין עד רישא דז"א פנים ואזור ואינם נכנסין בו כי אינם ארוכים ואין שיעורן אלא עד שם בשוה ומהם נמשכין וזיות ושפע אל שערות דרישא דז"א. שאע"פ שהם שערות והם דינן עכ"ז להיותן שערות דא"א הם יותר רוזמים גמורים מן הרוזמים דז"א ומשם ולמטה ז"א אין לו שערות וזופפין עליו לא מפנים ולא מאזור כמו או"א. וז"ס ואנכי איש וזלק בלא שערות דא"א להלבישו אמנם השערות מהם יונק ז"א עצמו אך הזוורתא מנהירו דילהון ירתין צדיקיא ת' עלמין דכסופין דעלמא דאתי וכבר נתבאר במ"א שבבוזי' א' השערות מעולים מן הזוורתא ובבוזי' אזורת הוא להיפך ודע שאין גמשך אל הז"א משום א' מן הזוורתא רק מוזד ארוזא דאזיל בפלגותא דשערי ומשם גמשך אל ארוזא אזורא דרישא דז"א בפלגותא דשערי ג"כ ומד' זוורתא נשלים י"ג

תקונים כנודע וט' וזוורתא דפנים נעשה בז"א ט' תקונים ככתוב
אצילנו במ"א:

כלל ב:

דע כי ברישא דז"א שם שורש הקליפות הנאוזין בשערות השוורות
שלו אך רישא דנוקבא שורש הדינן לבד ואין נאוזין שם הקליפות
והם אדומים והסברא נראה להיפך והטעם כי ראה מאציל שאם
שורש הדינן היה ברישא דז"א היו דינן קשים עד מאד כי דינן
דדכורא קשין ותקיפין ברישא כי הם מוויזין מכוזי נה"י דתבונה
נוקבא והיו הדינן קשים מתגברין ונאוזין שם מאד וכן אם היה
שורש הקלי' למטה ברישא דנוקבא אשר כל הקלי' סובבים אותה
בסוד כששונה בין הוויזים היו נאוזין שם תמיד והיה העולם וזרב
ולכן ראה המאציל העליון בוכמתו לשנות הסברא והיו שורש הקלי'
יונקים מרישא דדכורא אשר האור בא עליהם מרוזק ואין יכולין
להתאווז שם כמו אם היו למטה ברישא דנוקבא וכן שורש הדינן
למטה בראש הנוקבא אשר מוויזין דילה מנה"י דז"א זכר אשר שם
הזסדים מגולין והם ניוויזין ברישא ובזה יהיו הדינן ממותקים:

כלל ג:

והנה השערות רישא דא"א לבנות כעמר נקא ושל ז"א שוורות כמ"ש
 קווצותיו תלתלים שוורות כעורב ושל נוקבא אדומים כארגמן כמ"ש
 ודלת ראשך וסימנו אש"ל "אדום" שוור "לבן" מתתא לעילא וז"ס ויטע
 אש"ל בבאר שבע כי ע"י הבנים מדת אברהם צומוזין שערות הנקרא
 אש"ל:

כלל ד:

שערות הראש מן הכתר שהוא אריך אנפין שנתלבש בו הווסד דע"י
 לעולם ואפי' בא"א הוא ווסד ושערות דדיקנא מצד הווסדה
 שנתלבש בה הגבורה דעתיק לעולם אפי' בא"א הוא גבורה ולכן
 שער דרישא שעיעין ושל דיקנא קשים יותר:

שער יג פרק ו מ"ק

אמנם מציאת ז' תקוני גולגלתא דא"א הנזכר בספ"ד הם כך. גולגלתא
 א' טלא דבדולחא ב' קרומא אורא ג' עמר נקא ד' רעוא דרעוין ה'
 פקיוזא עלאה ו' תרין נוקבין דפרדשקא והוא ווטמא ז' והנה כבר

נִתְבָּאָר בַּמִּי"א כִּי סוּד הַהוּא רַדְל"א מִתְלַבֵּשׁ בַּא"א וְכָל דָּבָר שֶׁהוּא
 גָּבוֹה מוּזַבִּירו מִתְלַבֵּשׁ בּוֹזְבִירו לְהֵאִיר בּוֹ וּלְהוֹיִוּתוֹ. וְהִנֵּה דַעַ כִּי סוּד
 הַהוּא רַדְל"א הוּא מִתְלַבֵּשׁ בְּכֶתֶר וּזְכֻמָּה דַּא"א שֶׁהוּא כִלְלוֹת הַב'
 רִישִׁין כִּנ"ל וְתוֹזְלָה נִבְאָר אִיךְ הוּא מִתְפַּשֵּׁט בַּב' רִישִׁין אֱלוֹ וְאִמָּנָם
 כִּבְר יִדְעַת כִּי לְעוֹלָם כִּשְׁהַגָּבוֹה מוּזַבִּירו מִתְלַבֵּשׁ בְּתוֹזְתוֹן כִּנ"ל הִנֵּה
 אֵין כּוֹז בְּתוֹזְתוֹן לְסִבּוֹל אִוְרוֹ רַק מוֹז"ת שֶׁבּוֹ לְבַד כִּי ז"ת דְּרַדְל"א
 שֶׁהֵם מוּזַסֵּד עַד מַלְכוּת שֶׁבּוֹ הֵם מִתְלַבֵּשִׁין בַּב' רִישִׁין תַּתְאֵין דַּא"א
 וּמֵאִירִין בּוֹ. כִּיִּצַּד דַּעַ כִּי וּזְסֵד שֶׁבְּרִישָׁא עֲלָאָה הוּא מִתְפַּשֵּׁט וּמֵאִיר
 בְּגִלְגֻּלְתָּא וְגָבוֹרָה בְּמוּזָא כִּי אֱלוֹ הֵם סוּד הַב' רִישִׁין תַּתְאֵין כִּנ"ל
 וּבִזָּה תַבִּין אִיךְ הַכֶּתֶר רוּזְמִים גָּמוּרִים אִךְ הוֹזְכֻמָּה יֵשׁ בָּהּ דִּינִים רַק
 שֶׁהֵם נִכְפִּין בַּמָּקוֹם הַזֶּה וְאֶתְכַפִּיין תַּמֵּן וְזֶהוּ מִ"שׁ הוֹזִיִּיט בִּס' מִנּוֹת
 יְהוּדָה כִּי וּזְכֻמָּה הוּא דִּין וְהַבֵּן זֶה מֵאֵד. וְזֶהוּ מֵאֵמֶר הַזֶּהוּתָר קִכ"ו
 מוּזָא דְשִׁקִּיט וִיתִיב וְשִׁכִּיךְ כּוֹזֵמֶר טַב עַל דּוֹרְדִּיָּא כִּי הוּא סוּד יֵין עַל
 שְׁמֵרִיו רַק שֶׁהֵם נִכְפִּין כֵּאֵן וְהַת"ת הוּא מִתְלַבֵּשׁ בְּהֵאִי קָרוּמָא
 דְּאִוִּירָא שֶׁהוּא תִיקוֹן הִג' שֶׁהוּא סוּד רַקִּיעַ הַמְבַדִּיל בֵּין מִיָּם לַמִּיָּם
 וְהוּא נִתּוֹן בֵּין גִּלְגֻּלְתָּא וּמוּזָא שֶׁהֵם וּז"ג וְהַקָּרוֹם בְּנִתִּיָּם וְהוּא סוּד ת"ת
 הַמְבַדִּיל בֵּין וּז"ג וּמִכְרִיעַ בְּנִתִּיָּם וּז"ה יֵשׁ בָּהֶם ב' בּוּזִי א' הוּא סוּד
 הַיּוֹתֵן סְתוּמִים שֶׁהֵם סוּד תֵּרִין בִּיעֵין דְּדַכּוּרָא וְהַרְמוֹז לָהֶם הֵם ב'
 אֲזִיָּם דְּעֵתִיקָא וְלֵהִיּוֹתָן ב' בִּיעֵי שֶׁהֵם סְתוּמִים לִכֵּן לֹא נִזְכָּר אֲזִיָּם
 כִּלְל בְּעֵתִיקָא לֹא בְּאֶד"ר וְלֹא בְּאֶדְר"ו וְלֵהִיּוֹת שֶׁלְעוֹלָם נִצּוֹן כִּלְל
 בּוּזְסֵד וְהוּד בְּגָבוֹרָה לִכֵּן נ"ה אֱלוֹ רְמוּזִים בְּגִלְגֻּלְתָּא וּמוּזָא וּטְמִירִי
 תַמֵּן וְלֵהִיּוֹת שֶׁלְעוֹלָם נ"ה הֵם סוּד הַדִּינִין כּוֹלָם כְּזֹכֶר פ' צוֹ בְּסוּד
 וְעַרְבִי נִזּוֹל וְלִכֵּן מִתְפַּשֵּׁטִין מֵהֶם הַשְּׁעָרוֹת שֶׁהֵם סוּד הַדִּינִין כְּזוֹדַעַ

ולכן סודם הם אור וזוהר הוא ממטה למעלה כי יוצאין מנ"ה ולמעלה
 על הגלגלתא ומשם יוצאין. ולהיות ששרשם מן האזנים שהם נ"ה לכן
 צריך לבער שיערי מעל אודנין והבן זה כדי שלא יהיה להם כוח
 וזוהק גדול ואמנם בוזי' אלו הם למעלה מן היסוד כי אלו ב' אזנים
 ויסוד דנוקבא ודכורא דעתיק שניהם במצוה כמ"ש כי כמו שבמצוה
 דז"א הוא יסוד דאז"א כן במצוה דא"א הוא סוד היסוד דרדל"א לכן
 נ"ה (ר"ל אלו הב' ביעי שהם נ"ה הסתומים) אלו מתגלין במצוה כי הם
 יריקו השפעת ליסוד ולכן יש במצוה סוד הדינין כזודע כי כ"ד בתי
 דינין במצוה ז"א מיסוד דאמא אשר שם רק שבכאן בעתיקא הם
 נכפין ולכן מצוה ונצוה כולא וזד באתוון רצופים כנ"ל כי הלא נ"ה הם
 גלויים ביסוד. ואמנם ב' הבוזי' ששכ' (פרקין תתאין) דנ"ה שהם סוד
 הירכים שהם תזוזת היסוד הם ב' עינים והיסוד מקומו במצוה ולכן
 תמצא כי כמו שהזוסד הוא גזו ונזוית בפומא דאמא גם וזסד עלאה
 דרדל"א נזוית הכא במצוה ששם הוא היסוד ושם מתגלה כוח האי
 טורנא נאה בסימא ונקרא רצון כי נמשך מן הזוסד דרדל"א וז"ש
 באדר"ז מצוה דמתגליא בע"ק רצון עיקרי דהא האי רדל"א פשיט
 וזד טורנא נאה כו' ואמנם המלכות מקורה בזוטים וז"ס ותהלתי
 אוזטום לך כי לעולם תהלה במלכות רק שהיא המלכות דרדל"א.
 הרי ביארתי לך אך ז"ת דרדל"א הם גזוים בא"א בסוד ז' תקוני
 דגלגלתא הנזכר בריש ספ"ד שהם ג"ט קע"ר פ"ו א' גלגלתא ושם
 וזסד ב' טלא דבדולחא והוא מוזהא ושם גבורה הג' קרומא דאורא
 ושם הת"ת הד' עמר נקא ושם נ"ה דה' רעוא דרעוין והוא המצוה ושם
 הוא יסוד הו' אשגזא פקיוהא והם ב' בוזי' ירכים נ"ה כי עמר נקא

סוד אודנין (ר"ל אלו ב' ביעי שהם ז"ה) ואלו ב' ירכין סוד עיינין הז' ב' נוקבא דפרדשקי ושם המל'. אמנם סוד הדעת דרדל"א הוא גנוז מאד ולכן הוא בסוד הפה דע"ק הנזכר בזוהר דעת גנוז בפומא אך ג"ר שלו הם בסוד אור המקיף כי אינן יכולין להתלבש כז"ל. בינה דעתיק לא נתלבשה כלל אמנם נמשכת הארה ממנה מבחוץ עד מצו דא"א גם ברישא דא"א הוא דעת דידיה ובתוכו יסוד דעתיק וגם יוצא הארה מיסוד הנ"ל ובוקע ויוצא לחוץ ופוגע באור בינה דעתיק אשר בחוץ ומכים זה בזה וזה שבפנים יוצא לחוץ וזה שבחוץ נכנס לפנים ואז הארה היא נמשכת עד למטה עד מצו דא"א מבחוץ ומאיר במחיצת דילהון ומשם נמשכין עד מצו דז"א ומתכפין הדינין והגבורות ששם מכון עטרא דגבורה ששם בדעת תוך מצו דז"א ומתבסמין ומשם נמשכת עוד הארה היא עד עיינין דז"א ואז יכול להגביה עיניו ולהסתכל במצו דא"א ויורד לו משם אור גדול אוז"כ. והנה ברדת כל אלו האורות מבינה דעתיק כז"ל בהכרוז הוא שאור הזכמה דעתיק תהיה נעלמת בתוך הארת הבינה ומאירה גם היא עד למטה במצו ע"ד הנ"ל כי יש שם וזכמה דז"א ומקבל הארה הנ"ל. ודע כי כבר בארתי לך כי כללות רדל"א אוז"י נהוריה בהאי אורא שבין גלגלתא ומ"ס וסוד האי אורא הוא סוד הנזכר בס"ה בכ"מ יהי אור יהי אור כי יצאה י' מאויר ואשתאר אור לכן הקרום מפסיק בין האי אורא למ"ס כדי שיוכל לסובלו. והנה כל ז"ת אלו בגלגלתא דא"א בז' דיליה והנה כל ז' אלו דגלגלתא הם נמשכין מצד הגולגלת ש'

הוא הכתר שהוא תמיד כמו כותרת מקיף אל המווי אך המ"ס הוא גלגל ומתפשט בסוד דיקנא דעתיקא ולכן דע כי ב' רישין אלו שהם גלגלתא ומווזה כ"א מתפשט אל י"ג כי הם י' והם י"ג. והענין הוא כי מ"ס מתפשט בי"ג ת"ד כמו"ש והגלגלתא מתפשט בי"ג ג"כ כי כל רישא צריך שיהיה כלול מי"ג והנה כבר ידעת כי ב' אונים ב' עינים ב' נוקבי דפרדשקי בעתיקא כולן נושבין לא' לבד וסדר הי"ג דגלגלתא שבהם מאירין ז"ת דעתיק סדרן כך כי כתר גלגלתא וזו"ב ב' אונים דעת מוזה (מצוזה) וז"ג ב' עינים ת"ת הוויטם קו המישור ז"ה ב' שפון יסוד לשון מלכות פה וב' לוויים הם תרין תפוזין הרי כך י"ג כלולים בגלגלתא. והנה כ"א מן הפרצופים בין א"א בין או"א בין זו"ג כולם יש בהם י"ג כי אזור שכבר ידעת שאין העלין מתלבש בתוזתון רק ז"ת שבו וצריך שיהיה בתוזתון סוד ג' אורים לקבל מג"ר איזה צד הארה ולכן הם הולכים כולם על סדר י"ג י"ג. ודע כי הנה מעתיק נמשכו נר"ן לא"א ולכן נאצלו ונתלבשו ז"ת בו כנ"ל כי ה' אזורנה נקרא נפש ו' רוז אמנם הנשמה הוא מג"ר ומרוב אורם אינה יכולה להתלבש בא"א כי אם נשארה למעלה בסוד מקיף לכן הוצרך להתלבש דעת שלו בא"א בסוד הנשמה וז"ס שרמוזתי כך אורא יתיב על האי קרומא דזופיא על מוזה כי הוא סוד הדעת המתגלה שם ועכ"ז היה שם מכוסה מאד והוצרך להתגלות יותר בפומא כנ"ל ועכ"ז הוא סתום עדיין דביתא אבהתנא עתידין למלבש [נ"א להתלבש בה] ודע כי כבר בארנו כי אותו קרומא דאורא הוא סוד ת"ת [דע"י והנה ת"ת] נקרא וי"ו וכבר ידעת בתיקונים שכל נימין ושערות הם סוד ווי"ן גם ידעת כי הוי"ן הם לעולם סוד ז"ה

הנִקְרָא ווי העֲמוּדִים כי ז"ה הם סוד ווי"ן היוצאים מת"ת ו' הגדולה.
 והנה בזה תבין איך י"ג זימין דשְׁעָרֵי נְפָקִי מִקְרוּמָא דאִוִּירָא שֶׁהוּא
 הַת"ת וְהֵם ז"ה עֲצָמָן שֶׁהֵם רִמּוֹ אֶל אֵינֶזֶן עֹמֵר נֶקָא דַּתְלִיין בְּשִׁיקוּלָא
 וז"ס אלה המלכים לפני מלוך מלך וגו' כי הלא מלוך מלך לבני
 ישראל הוא סוד התיקון כְּנוֹדֵעַ שֶׁהֵנָּה ע"י שְׁעָרוֹת מִתְעַבָּה הָאוֹר ויש
 כּוֹז בַּמַּלְכִּים הַזֵּל לִקְבֹּלוֹ וְהַבֵּן וְרָאָה כי עֹמֵר נֶקָא הוּא הַתִּיקוֹן הַד'
 מו' דַּגְלָלָתָא הַנּוֹכַח בְּרִישׁ סַפ"ד וְהֵם סוֹד הַנִּקְרָא בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם
 ז"ה וְזֶהוּ לִפְנֵי מַלְכוּת א' מֶלֶךְ ב' לִבְנֵי ג' יִשְׂרָאֵל ד' כי כְּשֶׁבֶא תִיקוֹן ד'
 שֶׁהוּא בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם הַשְׁעָרוֹת הֵיחָד כּוֹז לִקְבֹּל הָאוֹר ע"י הַשְׁעָרוֹת
 וסוד ווי"ן אלו בארנו באד"ר ד' קכ"ו תאנא בַּגְלָלָתָא דְרִישָׁא תְלִיָא
 אֶף אֶלְפִין רְבּוּא רַבְבֵּן ע"ש:

שְׁעָרֵי יֶגְ פֶּרֶק ז'

והנה כבר נתבאר כי ז"ת דַּעֲתִיק הֵנָּה הֵם מִתְגַּלִּין בּו' דַּגְלָלָתָא דַּא"א
 והוא סוד הַנּוֹכַח בְּזוֹהַר עֲתִיק יוֹמִין פִּי שְׁאִין מִתְגַּלָּה רַק בּוֹזִי יוֹמִין
 שֶׁהֵם ז' יָמֵי בְּרָאשִׁית ז"ת דִּילִיָּהּ וּבִכ"מ פִּי עֲתִיק יוֹמִין הֵם ז"ת הַמִּתְגַּלִּין
 בּו' דַּגְלָלָתָא וּבְעֶרֶךְ שֶׁהוּא מִתְלַבֵּשׁ בַּא"א כְּתִיב בֵּיהּ וְשְׁעָרֵי רִישָׁיָהּ
 כְּעֹמֵר נֶקָא וְאֵע"פ שְׁאִין ז' רִאשֵׁי מִמַּשׁ רַק שְׁמִתְגַּלָּה בְּכַאן. וְדַע כי
 אֵע"פ שֶׁכָּל אֵלֵינוּ הֵם שְׁעָרוֹת בְּסוֹד שְׁוֹרֵשׁ הַדְּגִין עִכ"ו הֵנָּה הֵם יוֹתֵר

רוזמים מרוזמי ז"א ולכן מאלו השערות נמשך השפעה לז"א ואינן מגיעין רק עד רישא דז"א ולא יותר ושאר כללות הז"א הוא וזלק וז"ס ואנכי איש וזלק כמ"ש בסוד שך ואפר (ז"א מאירין בו כמה מיני אורות במוזין דיליה א הוא שמתפשטת הארה מהוסד העליון שמתלבש בכתר דא"א ומשם מתפשטת עד מזל הי"ג דאריך ומשם מתפשט עוד הארה ההיא עד הדעת שבין או"א ומיחוד אותן ואז בכוח הזה נעשה מוזין דז"א המתלבשין בנה"י אמא ב' הארה נמשכת ממ"ס דא"א ויורדת דרך שערות דרישא ודרך שערות דדיקנא דא"א ג"כ ונמשכין עד דיקנא דז"א ומאירין במוזין דיליה ג' הארה יוצאת מיסוד דעתיק אשר תוכו (מ"ס פנימים) מוזא דדעת דא"א ובוקע מצו דא"א ויוצא הארה עד מצו דז"א ומאיר במצו דיליה בפנים של המוזין בתוך מצו דיליה ואז מתבטלן כל הדינן שבמצו (נ"א שבמוזין) דז"א). והנה לעיל נתבאר כי הוורתא מתולקים לז"ג ארוזין והד' לבדה שהם אוזורי הראש הם נמשכין עם י"ג נימין דשערי דרישא הנמשכין אוזורי הראש עד רישא דז"א ומשם יורד השפע לרישא דז"א הנה א"כ כי או"א מושפעים מסוד מזל דע"ק כי הם נמשכין ממ"ס וזכמה דכתר והז"א מושפע יותר מלמעלה מכתר דא"א שמשם נמשכין י"ג ווורתא ומפאת בוזי זו הוא יותר מעולה הז"א לפעמים מאו"א אך להיות כי אין יורד לו השפע רק דרך או"א בבוזי זו הם גדולים ממנו. וז"ס הגרמו באדר"ו רצ"ב או"א מהאי מוזא נפקי ז"א בעתיקא תליא ואוזיד והבן זה עד מ"ש כי ז"א יונק מכתר א"א ואו"א ממוזא דע"ק ע"י המזל היורד משם. והואיל ואתא לידן נבאר מ"ש תליא ואוזיד דע כי כבר נתבאר כי וצי ת"ת דא"א

וְזֶה"י שֶׁלוֹ הֵם מִתְלַבְּשִׁין בְּז"א וז"ש בְּעֵתִיקָא אוֹזִיד וְתִלְיָא כִּי הוּא
 אוֹזִיד שֶׁם מִמֶּשׁ בְּזֶה"י אֶךְ בְּעֶרְךְ אִלּוּ י"ג תִּקּוּנֵי וְזוּרְתָא כְּנֹז' ע"ז אִמֵּר
 תִּלְיָא כִּי בָהֶם נִתְלָה ז"א וְלֹא אוֹזִיד וּבְעֶרְךְ ב' בּוּזִי' אִלּוּ אִמֵּר אוֹזִיד
 וְתִלְיָא (גַּם זֶה בְּעֵצְמוֹ הוּא בִּאו"א כִּי הֵם תִּלְיִין בְּעֵתִיקָא קִדְיֵשׁ
 בְּמוֹזָל קִדְיֵשׁ הַנִּמְשָׁךְ מִמֶּסֶס וְהֵם ג"כ אוֹזוּזִים בְּבִינָה וּזְג"ת דִּא"א)
 נִמְצָא כִּי א"א מִתְלַבֵּשׁ בְּכָל אֲצִילוֹת כּוֹלוֹ אֶךְ רֹאשׁוֹ אֵינוֹ מִתְלַבֵּשׁ כִּי
 אֵין הָעֲלִיּוֹן מִתְלַבֵּשׁ בְּתוֹזְתוֹן אִם לֹא בְּז"ת כִּי הַגִּר' נִשְׁאָרִים בְּסוּד
 מִקִּיף וז"ס הַגִּרְמוֹ בְּאֶדְר"ז וְדֹאֵי בִּהְיֵי עֵתִיקָא לֹא אֶתְגַּלִּיָּא אֲלֵא רִישָׁא
 בְּלוֹזוּדוּי. וְהִנֵּה נִרְאָה דְּקִשָּׁה לֹא מ"ש בְּאֶדְר"ז דְּק"ל ע"ב כִּי דִּיקָנָא
 תִּלְיָא עַד טְבוּרָא דְּלִבָּא (דִּא"א) דְּנִרְאָה שֵׁישׁ לוֹ קוֹבֵמַת הַגּוֹף אֶךְ זֶה
 תִּבִּין מ"ש לֹא אֶתְגַּלִּיָּא וְלֹא אִמֵּר וְלֹא הוּי כִּי יֵשׁ לוֹ קוֹבֵמַת כָּל הַגּוֹף
 וְאֵינוֹ נִגָּלָה רַק הָרֹאשׁ לְבַד כִּי אֵין דֶּרֶךְ לְהִלְבִּישׁ הָרֹאשׁ רַק הַגּוֹף
 וְהִנֵּה מִתּוֹצֵלֶת הַגִּרּוֹן עַד טְבוּרָא דְּלִבָּא דִּא"א שֶׁם מִצִּיָּאת או"א כִּי עַד
 שֶׁם מִלְּבִישִׁין אוֹתוֹ וּמִשֶּׁם וּלְמִטָּה מִלְּבִישׁוֹ ז"א וז"ס הֵת"ת שֶׁנִּקְרָא לֵב
 וְהִבֵּן זֶה וּמִטְבוּרָא דְּלִבָּא שֶׁהוּא וּזְצִי ת"ת שֶׁלוֹ מִתּוֹזִיל מִשֶּׁם סוּד
 רִישָׁא דְּז"א וּבִתּוֹךְ הוּא מִתְלַבֵּשׁ א"א מִטְבוּרוֹ עַד סִיּוֹם יְסוּד שֶׁבּוֹ לִכּוֹן
 אִמֵּרוֹ בְּעֵתִיקָא לֹא אֶתְגַּלִּיָּא אֲלֵא רִישָׁא בְּלוֹזוּדוּי. וְנִזְוֹזוֹר לַעֲנִין כִּי ז"ת
 דְּעֵתִיקָא אֶף עַל פִּי שֶׁאִמְרָנוּ שֶׁהֵם מִתְלַבְּשִׁין בְּז' דְּגִלְגֻּלְתָּא דִּא"א ע"כ"ז
 בְּהִכְרוּז הוּא שִׁיתִּפְשָׁטוֹ בְּכָל קוֹבֵמַת א"א וְעִיקָר מִזֶּה שֶׁהֵם בְּרִישָׁא
 דִּא"א אֵינָם אֲלֵא ב' שֶׁהֵם וּסְדֵּר וּגְבוּרָה וּסְדֵּר בְּרִישָׁא בְּגִלְגֻּלְתָּא גְבוּרָה
 בְּמוּזָא כִּי גִלְגֻּלְתָּא וּמוּזָא הֵם תְּרִין רִישִׁין תִּתְאִין וְהֵם שְׁרֵשִׁים לְכָל
 מִצִּיָּאת רִישָׁא אֲבָל שְׂאֵר הַמִּתְגַּלִּין בְּז' דְּרִישָׁא אֵינָם רַק הָאֵרָה
 בְּעִלְמָא אֶךְ עִיקָר הַתְּלַבְּשׁוֹתָם לְמִטָּה בְּשְׂאֵר שִׁיעוֹר קוֹבֵמַת דִּא"א

כיצד ת"ת בבינה דא"א שהוא גולגלתא דא"א נ"ה בוז"ג דא"א שהם מוויזין לאו"א ואוז"כ מהיסוד מתפשט הארה בת"ת ונ"ה דא"א כי כבר ידעת כי לעולם כל נה"י הם באים מסוד תוספת ואינם עיקרין לכן הם באים תמיד בדרך הוספה ולא שורש ועיקר לכן מסוד יסוד עתיק מתפשטין נה"י דא"א וכן הענין בכל נה"י דאצילות. ואם תדקדק תמצא כי תמיד ת"ת נעשה ממנו הכתר שהוא גולגלתא כי ת"ת דעתיק תמן גולגלתא דא"א שהוא סוד בינה דא"א ומת"ת נ"ה וכן ת"ת דא"א נעשה כתר וגולגלתא דז"א וכן מת"ת דז"א נעשה כתר וגולגלתא דנוקבא. גם דע כי סוד ת"ת דא"א נזולק לב' וזצאין וזציו למציאת או"א לצורך גופם וזציו לכתר ז"א הרי כי או"א וז"א הם ב' מלכים משתמשיין בכתר א' גם ת"ת דז"א נזולק לב' וזציו לגוף דז"א ע"ד הג"ל וזציו לכתר דנוקבא וגם הוא סוד א"א לב' מלכים להשתמש בכתר א' ולעולם כל הת"ת נזולק לזצאין אך הוזילוק הוא כי סוד ת"ת דע"י הגנוז בבינה מתזולק בשוה זה בצד זה לאו"א כוודא אך ת"ת דא"א נזולק לב' וזצאין זה למעלה מזה א' לו לעצמו וזציו הב' למטה בז"א וכן ת"ת דז"א (לכתר דנוקבא) נזולק לב' וזצאין וזציו לעצמו וזציו לזקבא זעג"ז ובדרוש או"א יתבאר זה באורך. ואמנם הארת העתיק הוא מתגלה בב' רישין תתאין דא"א כוודא אף על פי שמהראוי היה שיהיה הא' מתגלה בב' וה

ב' בג' הטעם כי הגה מציאת אלו הב' רישין מתגלין אוז"כ באו"א ואו"א כוודא נפקי וכוודא שריין לכן גם אלו הב' רישין יהיו כוודא

והראשון (מתלבש בשוה בהון ג"כ) ולכן תמצא כי הוסד שבו מתגלה בגלגלתא והגבורה מתגלה במוחא ואז נכלל וסד בגבורה וגבורה בוסד גם אנו מוצאין כי היסוד מתגלה במוצו שהוא סוד רישא תניינא ומשם מתגלה בדיקנא בסוד הרצון כנזכר באדר"ו דרפ"ט גם כבר ידעת כי סוד הוד זקן [נ"א הוא זקן דא"א] הנזכר באדרא גם בדיקנא (כי גם בו נכלל ההוא כי הדיקנא) אינו אלא בבוזי יסוד לכן הנשים [והסריס] אין להם זקן הרי דב' רישין אלו כלולין זה בזה:

ונלע"ד וזיים שזו דמיון אור המצו שייצא מא"ק המווייה הנקודים עוד יש בוזי הארת פה דא"א שיוצאין מפיו הכלים ומקיפין בסוד או"מ לא"ת דא"א [נ"א דו"א] וגם זה נלעד"ו שהוא דמיון פה דא"ק המוציא העקודים:

שער יג פרק וז

ועתה נבאר מציאות דיקנא דא"א מה הוא הנה נודע כי א"א מלביש לעתיק כנ"ל וכבר ביארנו כי בא"א יש גלגלתא והוא סוד הכתר דא"א ובגוה וזד מווחא לווד דלא אתפליג לג' מווחין כמו בז"א רק

וחד לזווד והאי מוויזא הוא סוד וזכמה דא"א ונקרא מ"ס אמנם שינוי
 זה יש בא"א יותר מבשאר פרצופים כי בגלגלתא שלו יש כתר
 וזכמה אבל בינה ודעת אין בגלגלתא שלו ואמנם בינה דא"א הוא
 סוד הגרון דא"א ותמן נותנת ולא קיימא ברישא ומכאן תבין איך
 בינה נקרא גרון ונקרא כתר ונקרא שופר כי הלא בגרון דא"א נעשה
 כתר לאו"א נמצא כי ג"ר דא"א יתבי דא על דא כתר ותזותיו וזכמה
 ותזותיו בינה ואינם בסוד קוין כתר למעלה וזו"ב למטה מב' צדדי
 הכתר ועיקר התיקון הזה הוא להיות קוין כז"ל בכמה מקומות. וטעם
 שינוי זה דא"א היה כי כבר הודעתך סוד המלכים שמתו הם סוד
 הנקודות ואז"כ נתקנו ואמנם [ברישא] עתיק לא היה בו שום בוזי
 מלכים שמתו כמבואר אצלינו אך מאריך אנפין ולמטה היה בו
 בירור ז' מלכים לכן א"א המלביש ומקבל אור דע"י עצמו לא היה
 כוז אל הבינה שבו לקבל אורו ולכן ירדה בגרון כי ממקום רוזוק
 תוכל לקבל הארה והטעם לפי שבינה דינן מתערין מינה לכן אין
 בה כוז לקבל הוזלק של אור דעתיק כמו הזכמה לכן הזכמה
 נשארה במקומה והבינה ירדה בגרון ואמנם בשאר פרצופים כגון
 או"א וזו"ן כולם מקבלים אור דעתיק ע"י לבוש א"א ויש בה יכולת
 להשיגו ואין צורך להבינה שלהם לירד ולהתרוזק ואמנם אוזר
 שירדה הבינה בגרון ירד הדעת ונתלבש בו"ק דא"א עצמם והיה
 רוזניות אליהם ואין לו מקום מקובץ כי אם בין תרין כתפוי דא"א
 הוא עומד כנזכר במ"א. ונזוזור לענין כי ברישא דא"א יש כתר
 וזכמה לבד והנה כל זה הוא בבוזי הכללות אבל כבר ידעת כי כל
 מדה ומדה מנהגן כלולה מי' וא"כ כתר וזכמה יש בכ"א י"ס והנה

כל שיעור הראש שהוא עד המצו שהוא מקום השערות שם יש כללות י"ס מן הכתר וי"ס מן הוזכמה וכן למטה מן המצו עד הגרון עשם הבינה יש ג"כ כללות י"ס מן הכתר וי"ס מן הוזכמה וכל זה בבוזי פנימית והנה ג"כ בבוזי או"מ יש י' מקיפים מן הכתר וי' מקיפים מן הוזכמה בראש וכן י' מקיפים מן הכתר וי' מקיפין מהוזכמה יש ממקום המצו עד הגרון ועתה [אין] אנו עסוקין במקיפי הראש ונדבר במקיפי הפנים. הנה סוד י"ג ת"ד הם סוד מקיפי פנים ע"ד שנבאר בע"ה והענין כי אמת הוא שבבוזי או"פ יש י"ס מן הכתר וי"ס מן הוזכמה אך בסוד מקיף לא יש רק י"ג מקיפים מכתר ווזכמה לבדם כי השאר אינן יכולין להתגלות ואמנם עשר פנימים עומדין זה ע"ג זה כסדרן כתר וזכמה בינה כו' עד המלכות האזורנה ומוזזיקים שיעור המקום המוזזיק וסובל ל"ג אורות מקיפין ושיעורם שוה וז"ס שערות הדיקנא שיוצאין האורות דרך נקבי השערות ומאירין בסוד מקיפים ואמנם יש וזילוק א' בין פנימים למקיפים והוא כי י"ס הפנימיות דכתר הם זעג"ז וכן י"ס של פנימיות הוזכמה הם ג"כ כסדרן זעג"ז אמנם המקיפים הם להיפך כי הם מתזזילין ממטה למעלה מלכות בראש כל י"ג ת"ד והכתר בסופם וכן הי"ס מקיפים של וזכמה הם ע"ז הדרך ג"כ ולא די בזה אלא שג"כ כל הספי' מקיפים של וזכמה הם עליונים מכל י"ס מקיפים של הכתר נמצא כי האזורנה שבכולם שהוא מלכות דוזכמה עומדת למעלה מכולם והגבוה ומעולה שבכולם שהוא כתר שבכתר עומד למטה מכולם והטעם כי להיותו אור מגולה מקיף לא היה כוז בתזוזתו לסבול ולכן אורות העליונים לא נתגלו רק למטה ממדרגתן ולפיכך כתר שבכתר שהיא מדרגה

עליונה יותר נתגלה במדרגה היותר תחתונה שבכולם וכן המלכות שבזכמה שהיא היותר קטנה שבכולם נתגלית למעלה מכולם כי יש כוח בתחתונים לקבלה וכיוצא בזה בשאר הספירות. ומה שאני אומר שכתר שבכתר נתגלה במדרגה התחתונה לא דייקת למילתי שהרי אינם רק י"ג ת"ד לבד ואינם ר' אך הכוונה לומר כי המדרגה היותר עליונה שבכתר שהוא נקרא ונקה שהוא הווסד נתגלה במדרגה תחתונה כמ"ש בע"ה (כי אין תלוי בזה). גם דע כי אין גדר המקומות כמו שנראה בענין לסדרם זע"ז ממש כי אין סדר המדרגות כפי היות המקום עליון או תחתון כי הלא יש מקום למטה ונקרא עליון ויש מקום למעלה ונקרא תחתון כי הלא המקום שתחת הפה הוא יותר תחתון מכולם ואמנם הוא מכלל מקומות העליונים להיות סמוך אל הפה ומקבל האור וההכל היוצא משם יותר מכמה מקומות העליונים להיותו סמוך לפה וכן הסמוך לעינים וכן הסמוך אל הווסטם כי גם מהם יוצא הארה. וא"ת מקום שתחת הפה היה ראוי לקראו תיקון ראשון אך דע כי אין הדבר תלוי בזה רק ראוי להעריך המקום עצמו אם הוא עליון אם לאו וקרוב למקום ההכל ולפעמים יש מקומות עליונים שהם גבוהים ממקום ההכל ודבר זה תלוי בהערכה שהעריך המאציל יתברך המקומות בסדר י"ג תיקוני דיקנא על דרך שנבאר:

שער יג פרק ט

אמנם פי' י"ג מדות בסוד י"ג ת"ד דא"א נבאר במקום הי"ג תיקונים היכן הם בדיקנא ואמנם נמנה תזלה התיבות איך הם י"ג א' מי אל כמור ב' נושא עון ג' ועובר על פשע ד' לשארית זולתו ה' לא הוויק לעד אפו ו' כי וזפץ וזסד הוא ז' ישוב ירוזנו וז' יכבוש עונותינו ט' ותשליך במצולות ים כל וזטאתם י' תתן אמת ליעקב י"א וזסד לאברהם י"ב אשר נשבעת לאבותינו י"ג מימי קדם. ואמנם הי"ג מדות אלו דמיכה הם השפע הפנימיות הנמשכין ממ"ס בתוך שערות הזקן והם הנקראים שבוע דעתיקא אך שערות הזקן עצמו שהם הצניעות וכלים ומעברים שיריק המשוזתא קדישא בהם הם י"ג מדות שזכרו בתורה בפרשה כי תשא והם כמו [נ"א נמי] י"ג דז"א כי כבר ידעת שאין בז"א רק ט' והם של פ' שלוח לך וכשמאירין בו י"ג אלו אז נקרא בשמים והם ע"ז הסדר אל א' רוזם ב' וזנון ג' ארך ד' אפים ה' לפי שארך אפים מורה על ב' מדות יוחד ולזה לא אמר ארך אף אלא אפים ורב וזסד ו' ואמת ז' נוצר וזסד וז' לאלפים ט' נושא עון י' ופשע י"א וזטאה י"ב ונקה י"ג. ועתה נבאר בפנים האדם עצמו איך הם י"ג תיקונים ואמנם תזת שני פאתי הראש הם מתוילין ב' רישין דדיקנא והם קצרים ולא רוזבים והם כנגד האון וזהו תיקון א' נקרא אל ואז"כ תיקון הב' והוא שורות השערות הגדלים בשפה עליונה על הפה לאורך וזהו רוזם ג' וזנון הוא אותו ארוזא שכנגד האמצעית הוויטם ד' ארך הוא שורת שערות שתזת שפה התזתונה

ה' אפים הוא ארוזא תניינא המפסיק באמצע הזקן והוא מכוון נגד ארוזא קדמאה שתוזת הוויטם ו' ורב ווסד הוא תוזת תיקון קדמאה דא"ל והוא סיום שיעור אותן השערות הקצרות של שער הזקן והוא במקום שהתוויל להתרוזב מעט שהוא במקום התוזלת עצם הלויים עצמו שהוא יוצא כמין זוית תוזת האון ומשם ולמטה הוא רוזב יותר משל מעלה וזהו נקרא ורב ווסד וזה נמשך עד המקום שכנגד הפה ו' ואמת הם ב' הפנים הזולקים מן השער תרין תפוזין קדישין וז' נוצר ווסד והוא נקרא מזל קדישא והוא הזקן מכנגד הפה ולמטה שהוא כללות הזקן בכללותן בויבור א' כי מה שלמעלה מזה הוא זולק לב' כי ב' תפוזין ווויטמא מפסיקין בנתיים ואמנם מכנגד הפה ולמטה הוא עובי הזקן והתזכרותן יווד ואמנם הוא מאד עבה והם שערות ע"ג שערות ואלו זולקין לב' כיצד צד הזקן מכנגד מעלה שהוא מקום הזקן המגולה הוא תיקון א' וצד הזקן המכוסה שהוא כנגד הגרון הוא תיקון ב' נמצא כי אנו מוזלקין עביות הזקן כי צד העליון הנגלה לעינים תיקון א' ומה שהוא כנגד הגרון הם השערות שתוזת אלו הראשונים והם מתכסים באלו הם תיקון ב' והנה אלו ב' תיקונים נקרא מזל והם ב' מזלות ופי' מזל מלשון תול כטל אמרתי שהוא משך השערות באורך מלמעלה למטה ואין בכל הי"ג תיקונים האלו שיהיה נקרא כך אלא אלו השנים העליון נקרא נוצר תיקון הו' והתוזתו נקרא ונקא תיקון י"ג ושניהן כל אחד נקרא מזל ואמנם אלו השערות הם ארוכות עד הטבור שלו. ט' הוא לאלפים כי בין אלו השערות הארוכות מובלעים קצת קטנים וזהו לאלפים י' נושא עון אור כל ב' מזלות אלו יש שערות קטנים סמוכות לגרון והם

למועלה ממנו מעט ואינן מובלעים במוזל הג"ל רק זיכרין לבדם
וּזְפִיין אַגְרוֹנָא. י"א וּפְשַׁע הוּא הִיּוֹת אֵלּוּ הַשְּׁעָרוֹת קִטְנוֹת שׁוֹיִן בְּאַרְכָּם
וְלֹא נִפְקִי דָא מִן דָּא י"ב וּזְטָאָה הוּא הִפָּה עֲצָמוּ לִהְיוֹת פְּנֵי מִשְׁעָרוֹת
י"ג וְנִקָּה הוּא הַמּוֹל הִב' וְנִקְרָא תִּיקוֹן י"ג. וְאַמֶּנּוּ ב' מוֹלֹת הָאֵלּוּ
שׁוֹכְבִים זֶה ע"ז וְהֵם דְּכוּרָא וְנִקְבָּא וְאַבָּא יוֹנֵק מִן הוּז' וְאַמָּא יוֹנֵקֶת מִן
הִי"ג הָרִי בִּיאָרְנוּ י"ג ת"ד:

שְׁעַר יג פֶּרֶק י

וַעֲתִידָה נִבְאָר שְׁמוֹת הַסְּפִי בִּי"ג ת"ד וְהוּא כִּי הִלָּא וז' ת"ד קְדָמָאִין הֵם
וּז' סְפִי דְּוִזְכְּמָה וְהֵם מִמְּלָכוֹת עַד הַבִּינָה כִּי הִכְתָּר וּזְכְּמָה שֶׁל מ"ס
לֹא נִתְגַּלּוּ כֻלָּל כִּי לֹא הִיָּה יְכוּלֵת בְּתוֹחַתוֹנִים לִקְבֹּל הָאֲרֵתָן אֵף עַל פִּי
שְׂתִיתְגַּלּוּ לְמִטָּה וְסִדֵּר מִקּוֹמָם וְסִדֵּרָן כִּךְ א"ל מִלְכוֹת רוּחוֹם יְסוּד וּזְנוֹן
הוּד אֲרֵךְ נִצּוֹז אֲפִים ת"ת וְרַב וְסִדֵּר גְּבוּרָה וְאַמֶּת וְסִדֵּר נֹצֵר וְסִדֵּר בִּינָה
הָרִי וז' תְּקוּנִים דְּוִזְכְּמָה כִּי ב' הָרָאשׁוֹנִים לֹא נִתְגַּלּוּ כֻלָּל וְה' תְּקוּנִים
[אֲוִזְרִים] (עֲלֵאִין) הֵם ה' קִצּוֹת הִכְתָּר כִּי־צֵד לְאַלְפִים הוּד נֹשֵׂא עוֹן
נִצּוֹז וּפְשַׁע ת"ת וּזְטָאָה גְּבוּרָה וְנִקָּה וְסִדֵּר הָרִי נִשְׁלָמוּ י"ג ת"ד. אֲמֵנּוּ
ג"ר דְּכִתָּר לֹא יִכְלּוּ לְהִתְגַּלּוֹת אֶךְ בְּוִזְכְּמָה הִב' הָרָאשׁוֹנִים בְּלִבָּד לֹא
יִכְלּוּ לְהִתְגַּלּוֹת אֶךְ הַבִּינָה שְׁלֵה נִתְגַּלִּית כִּי וְזְכְּמָה מִצִּיָּאוֹתָה לְמִטָּה
מִכְתָּר וְאִין בִּינָה שְׁלֵה מֵאִירָה כִּמוּ בִּינָה דְּכִתָּר וִישׁ יְכוּלֵת בְּתוֹחַתוֹנִים

לקבל הארתה אמנם המלכות דכתר לא נתגלית כי בא"א אין מציאות נוקבא זיכרת ובפרט בכתר שבו אך בזכמה שבו שהוא סוד נוקבא דיליה כנזכר אצלנו יש יכולת להתגלות המלכות שבה והיסוד דכתר נתגלה בבינה דזכמה שהוא נוקבא דיליה בתיקון הו' וז"ס נוצר וזסד נוצר היא הבינה דזכמה וזסד הוא היסוד שבכתר ושניהן נקראו תיקון א'. והטעם כי שם למעלה אין פירוד בין דכורא שהוא הכתר ונוקבא שהיא זכמה בשום פנים לכן יסוד דכתר לעולם הוא דבוק בג"ר דזכמה ולפי שאינו זיכר בהם רק הבינה לבד לכן אנו מוזכרים אותו עם הבינה ואמנם מקום אורות הפנימיים הם מכוונים ממש מבפנים נגד המקיפים האלו ואין הפרש אלא שאלו הם מתתא לעילא ואלו הם מעילא לתתא כנ"ל לכן ראוי לכוין ג"כ באו"פ שכן נגד אלו ואכתוב סדרן. אל פנימי דבינה רוזם פנימי דזסד וזנון פנימי דגבורה ארך פנימי דת"ת אפים פנימי דנצח ורב וזסד פנימי דהוד ואמת פנימי דיסוד נוצר פנימי דמלכות כי בפנימית מתוילין מן בינה עד המלכות ובמקיפים מתוילין ממלכות עד הבינה. אוז"כ בה' אוזרונות תכוין וזסד שבמלת נוצר וזסד הוא וזסד פנימי ממש דכתר לאלפים פנימי דגבורה נושא עון פנימי דת"ת ופושע פנימי דנצח וזטאה פנימי דהוד ונקה פנימי דיסוד הרי ג"כ באלו האזרונות התויל בסוד הפנימי מוזסד עד יסוד והמקיפים הם מיסוד עד הזסד. ואמנם ב' הראשונים דזכמה וג"ר דכתר הפנימיים אין בהן מקיפים כנ"ל ומקום אלו הם בה' מקומות אוזרים שיש בפנים דא"א ואין עתה זמן ביאורם. אך יש לי ספק אם הם מכוונים ממש נגד המקיפים וז' מקיפים דזכמה עם וז' פנימיים דזכמה עצמה וה'

מקיפים דכתר עם ה' פנימים דכתר בעצמו וזהו הפי' יותר אמייתי כי
 בזה יבואו מכוונין וז' נגד וז' וה' נגד ה' ואין שום הפרש ביניהן רק
 שאלו הם מתתא לעילא ואלו הם מעילא לתתא ואם כך הוא הפי'
 נמצא כי אפי' בפנימים עומד הוזהב למועלה מכתר והוא דיוזק או
 אם נאמר שלעולם ודאי שהפנימים הם כתר על וזכמה והמקיפים
 דכתר יבואו מכווננים נגד פנימי דוזהב ומקיפים דוזהב מכווננים
 נגד פנימי דכתר וקצתם נגד וזכמה וצ"ע. ואמנם הפי' הראשון יותר
 אמייתי כי מורי זלה"ה אמר לי הסדר הא' הפנימי דיוסוד שבכתר נגד
 מקיף דיסוד שבכתר וכן כל שאר התיקונים וא"כ מוכרוז הוא שגם
 בפנימית יהיה וזכמה למועלה מכתר זה ואמייתי קרוב אצלי יותר
 לודאי:

שער יג פרק יא

ועתה נבאר ב' שמות י"ג ת"ד דהיינו יהו"ה יהו"ה שקודם להם בתורה
 דע' כי כבר ביארנו כי בגלגלתא יש י"ס עד המצו ואמנם הם כסדרן
 כתר לעילא ומלכות לתתא והנה הספי' האזורונה שהיא מלכות הוא
 סוד פאה שבראש כי בכ"מ פאה היא מלכות והנה ברישא דא"א
 פאה זאת היא השם מצפ"ץ והם ב' א' מימין וא' משמאל מימין נגד
 (ז"א) או"א ושמאל נגד (נוקבא) ז"א כי גם בעתיקה יש ז"א (ונוקבא)

ואו"א והנה כל אור מאלו השמות כולל י"ג ת"ד באופן זה כי ד' תיקונים עלאין הם סוד ד' מוויזין וז"ס מ' דמצפ"ץ וט' תיקונים הנשארים הם צ' דמצפ"ץ והטעם כי הד' ראשונים דת"ד נכללין בכתר וזכמה שבו כי אלו יש להם מעלה יתירה כי הם כוללים רישא דעתיק כנודע אוז"כ הט' נמנין מבינה ולמטה ואוז"כ להיות שעכ"ז יש יתור לבינה משמונה שתותיה לכן וזר למנות הו' בפ"ע והם פ' דמצפ"ץ ואוז"כ צ' אורונה הם ט' דז"א הרי שבכל שם מאלו נכללין הי"ג תיקונים. והנה אלו הב' שמות משתלשלין מפאת הראש כי הם ג' ש' והנה שם אלהים דיודין ג' ש' כזה אלף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם ואלהים זה בא"א הוא ב"ז מצפ"ץ כי עליה אתמר ואין אלקים עמדי ואין בו אלא הוי"ה ובמקום שיש אלקים בז"א אז בא"א מתחלף הוי"ה במצפ"ץ כי סוף סוף כל זלוקף הוא דין ולהיות שאלקים יש לו י"ג אותיות במלואו לכן הם י"ג ת"ד הנמשכין משם. וכבר ידעת כי מציאת הדיקנא כולו דנין ועל ידו אתכפין דינין דלתתא כי אין הדין נמתק אלא בשורשו והנה לפי שמוציאות פאה זו היא מלכות והמלכות הוא דין ונקרא אלהים כנודע כי ג' אלהים הם א' בגבורה ב' בהוד ג' במלכות לכן המלכות של י"ס דרישא עלאה הוא אלהים גימטריא פא"ה רק שהוא במלוי יודין להיות בסוד ראש וזהו בז"א אך בא"א הפאה הוא שם מצפ"ץ כנ"ל והנה ב' פאות הם בב' צדדי הראש והם סוד שני המאורות הגדולים מצפ"ץ מצפ"ץ כנזכר וזהו בראשית דכ"ב והם ב' שמות קודם י"ג מכילין דרוזמי שהם ה' ה' אל רוזום כו' ופי' הענין הוא כי ז"א יצא ממצפ"ץ הימיני ונזקבא ממצפ"ץ השמאלי ואלו הם שורש ב' המאורות הגדולים כי אין הפרש בין זה לזה וכ"א

יש לו הוי"ה שלימה רק שזה ימין וזה שמאל והענין כי כבר נתבאר לעיל שבא"א יש בו וזו"ג והם זו"ג לכן מצד ימין דראש שמשם ה"ו עטרא דדכורא יצא פאה א' שממנה יונק ז"א כי הלא השערות מותרים מווצא אינן וה"ג דשמאל יצאה פאה שמאלי שממנה יונקת נוקבא דיכילה ואמנם מ"ש בזה כי ב' שמהן קדמאין מנינן לי"ג מכילין כו' הענין הוא כמ"ש כי הלא תיקון ראשון שבדיקנא הוא א"ל והוא מלכות ופאה בוינת מלכות נמצא שב' מלכות סמוכים ודבוקים זה לזה כי במקום שמסתיימת מלכות שבראש שיהיא פאת הראש משם מתוולת מלכות דדיקנא שהוא תיקון ראשון ואז יונקת זו התתאה מן העילאה כי מכוח שערות הראש הנשארות בפאת הראש מהם יוצאין שערות הי"ג ת"ד כז"ל א"כ נמצא כי כל הי"ג מכילין יונקים מב' פאות הראש לכן בתוולתן אנו מזכירין ב' הויות אלו שהם סוד מצפ"ץ מצפ"ץ בוזילוף ואז"כ אנו מזכירין הי"ג מדות. ואמנם כבר ביארנו כי אי לא מצאית י"ג ת"ד רק ט' לבד ואפי' כשאנו מזכירין י"ג ת"ד בז"א אינו אלא שנכללין הארת י"ג בט' דז"א ויש בהם י"ג הארות אך הי"ג תקונים אינם אלא ט' לבד וא"כ הי"ג ת"ד הם בא"א שהם ממש"כין עד ט' דז"א ולכן הם ב' שמות מצפ"ץ מצפ"ץ כי אם היו בז"א לא היו אלא ב' אלקים דיודין כז"ל ואמנם מב' אלהים שבפאות הראש נמשכו ב' א"ל לתיקון הא' והב' י"ה י"ה שבב' אלקים נמשכו לתיקון הו' וכנזכר באדרא בביאור מן המצר קראתי י"ה ואמנם כבר ידעת כי בתיקון א' יש בו א"ל קוצי דשערי ולכן נקרא א"ל והוא נמשך מא"ל דאלקים ואמנם בתיקון הו' (הא') הוא (במצר) במקצת (נ"א הוא בסוד) הדיקנא יש שם י"ה דאלקים י

בימין ה' (דאלקים) בשמאל וזהו מן המצר קראתי י"ה ואז"כ לבטא במקום שמתויל להתרוזב הזקן שהוא ב' (שהוא נגד ב') תפוזין יש ג"כ י"ה הב' מאלקים הב' י' מימין ה' משמאל ואז"כ מ' סתומה דאלקים הוא בפה שהוא כעין מ' סתומה והם ב' ממי"ץ כי שפתים הסוגרים הפה הוא כעין מ' סתום ואז"כ השיניים הוא ג"כ כמין וזומה עגולה כעין מ' סתומה והם ב' ממי"ץ דשם אלקים וכך פי' הפסוק מן המצר קראתי י"ה כי שם התויל האל להתגלות ולכן היה כוונתו להמשיך גם שם י"ה [הנשאר] מאלהים אך לא ענני [השם יה במצר כי אין שם מקומו] כ"א במרוזב י"ה כי ירד במקום המרוזב בתיקון ו' ולא נשאר במצר הרי נתבאר איך כל הדיקנא הוא סוד הדינן משם אלקים והטעם כי כל דיקנא הוא ממוזא והמ"ס שם שרשי הדינן הכופין כל מה שלמטה מהם ולכן אמרו כי סוד דיקנא לאכפא דינן:

נל"ו שאפשר שזהו כוונת רז"ל באמרם אין מלכות נוגעת בזוהרתה אפילו כמלא נימא הזה דקדקו באמרם כמלא נימא שהוא פי' שער לרמוז על מה שכתב כאן שהמלכות שבשערות הראש והמלכות שבשערות דיקנא הם סמוכים זה לזה ואינן נוגעין זה לתוך זה אפי' נימא א' כנ"ל שער א' אלא ממש במקום שמסתיימין מלכות של שערות שם מתויל מלכות של הדיקנא:

שער יג פרק י"ב מ"ב

ועתה נבאר מציאות הווסטם והפה דא"א דע כי בפה דא"א יש בו וויצוניות ופנימיות והפנימיות הוא שם ס"ג שהוא פנימיות רווחא שבפה זה ובהתחברו בשם אהי"ה בסוד זוג יהיה פה עם הכולל והם בוזי זכר ונקבה שבתוך י"ס של הפה והם וזיך זכר וגרון נקבה ואז יוצאין שאר הכ"ב אותיות מזוג זה כי אומע"ה הם מ"ן דנוקבא שהוא בגרון גי' פ"ד וג"כ ק אותיות הוויך מ"ד ומתחברים יחד אומע"ה וג"כ ק ואז יוצאין תוצלה אותיות הלשון דטלנ"ת שהוא בוזי הדעת הנקרא לשון אוח"כ יוצאין אותיות השיניים שהם זסער"ץ (והם ה"ג מצפ"ך) אוח"כ יוצאין אותיות שפתיים שהוא יותר וויצוניות והם בומ"ף ואלו הג' מוצאות של שיניים וכלשון ושפתיים הם ג' שמות יה"ו ששלשתן גי' ס"ג כמו השורש שממנו יצאו שהוא פנימיות רווחא של הפה כנ"ל והם במלוי יודין ואל"ף ונשאר בוזי א' בתוך הפה והשאר יוצא לזוץ בסוד הכל היוצא מן הפה דא"א והוא אור המקיף והרי גרמו השורש של הפה בפנים שהוא ס"ג ושם אהי"ה ואוח"כ תולדות היוצאין והם ג' יה"ו שהם ס"ג וכ"ב אותיות העולין ג"כ פה ועוד יש בוזי פה הויצוניות והוא אזוריים דמ"ה העולין ק"ל תסיר מהם מ"ה נשאר פ"ה וז"ס מי שם פה לאד"ם כי מאדם שהוא גי' מ"ה וממלואו מרבעו נעשה פה ואז יוצאין אותן התולדות והכל של הפה כנ"ל על דרך בוזי זאת של הפה הויצוניות והנה בווטם דא"א גם הפנימיות שבו הוא ס"ג כמנץ

וזו"טם והזיוצונית הוא ג' שמוות אהי"ה שהוא ג' ס"ג וזו"טם ואלו הג'
 אהי"ה יוצאין מג' אלפין שיש במילוי מ"ה דאלפין שהוא פ"ה דא"א
 כנ"ל ומשם נמשכין למעלה ונעשה בוזי וזיוצונית דזו"טם. והנה אלו
 הב' בוזינות דזו"טם ופה דא"א יוצאין מהם בוזי הכלים ואורות
 מקיפין ונמשכין הארתן עד זו"נ כמ"ש בע"ה ואורות דזו"טם נמשכין
 עד הפה ושם מתלבשין תוך אורות הפה ונעשים אורות הפה בבוזי
 או"מ אל האורות הזו"טם ומלבישין אותן ואם תסתכל כל זה הוא
 בבוזי אורות או"מ פ דא"ק היוצאין אל הנקודים שהוא דמיון זו"נ ודי
 בזה ואמנם פנימית הזו"טם הוא ס"ג כי ה' ראשונה בנזקבא
 דפרדשקא בצד ימין כנזכר באדר"ו והוא ה' על י' כסדר כל מין
 (ומתמן נשיב רוזא דוזי לז"א וו"ד הוא רוזא דגניז והה' הוא הנקב)
 ובצד שמאל היא ה' שניה (ונשיב מתמן רוזא דוזי לנזקבא) והוא ו'
 הוא הכותל המפסקת. ואמנם יו"ד דס"ג נזלך כי י' פשוטה רוזא
 דגניז בנזקב ימין לז"א ו"ד דמילוי יו"ד רוזא דגניז בנזקב שמאלי
 לנזקבא והנה מאלו האורות נמשכין האורות עד זו"נ וגם עד או"מ
 כדי לעוררם אל הזווג והענין כי הגה הוי"ה אהי"ה הם או"מ, ובזו"נ
 הם הוי"ה אלהים והוי"ה אדני, והנה יה"ו הראשון דפנימית הפה
 נמשך עד אבא להאיר בו כדי לעוררו אל הזווג ולאמא נמשך (יה"ו
 (הב') הנזכר מפנימית הפה וגם יורד י' פשוט מבוזי וזו"טם שהוא ס"ג
 דפנימית וגם) אהי"ה הא' דזיוצונית והם אותן ג' אלפין אשר שם בפה
 ואז"כ אל הז"א בבוזי הראשונה יורד יה"ו הב' דפנימיות וגם יו"ד
 (ז"א ה') ראשונה דס"ג פשוטה פנימיות דזו"טם שבנזקב ימין, ולנזקבא
 בבוזי ראשונה דאלהים יורד מן הזו"טם לבד ו"ד מילוי דס"ג שבנזקב

שְׂמאלי דְּחוּטִים פְּנִימִית וְגַם הָאֱהִי"ה הִב' דְּוִיצְנִיּוֹת דְּחוּטִים וְאוֹ"כ אֵל
הוּ"א בְּבוּזִי [דְּהוּי"ה] הִב' יוֹרֵד יְהו"ו הִג' דְּפְנִימִית הִפָּה וְגַם י' פְּשׁוּטָה
הִרְאֵשׁוֹנָה דִּס"ג דְּפְנִימִית דְּחוּטִים בְּנֶקֶב יְמִין וּלְנֶקֶבָא בְּבוּזִי הִב'
דְּאֲדָנִי יוֹרֵד מִן הַחוּטִים בְּלִבָּד וּד' דְּמִילֵי יו"ד דִּס"ג דְּנֶקֶב שְׂמאלי
דְּחוּטִים בְּפְנִימִית וְגַם יוֹרֵד מֵאֱהִי"ה הִג' דְּוִיצְנִיּוֹת הַחוּטִים (בְּנֶקֶב יְמִין)
(וַצ"ע אִיךְ אִפְשֵׁר שְׂאִמְרָנוּ שְׂמַג' אֶלְפִין שְׂבֻפָּה דִּא"א נַעֲשִׂין ג' אֱהִי"ה
דְּוִיצְנִיּוֹת דְּחוּטִים שְׁלו וְהָרִי הַחוּטִים גְּבוּה מִן הִפָּה וְאִפְשֵׁר שֶׁהוּא ע"ד
הִג' ל שְׂאוֹת א' שְׂבֻשָּׁם מ"ה דְּאֶלְפִין בְּמִלֵּי וְא"ו הוּא בּוּזִי אֱהִי"ה
דִּאֲמָא וְיוֹרֵדֶת שֵׁם לְהוּזִיּוֹת ז"א שֶׁהוּא מ"ה וְכֵן הוּא כֹּאן אֵבֶל אִין
הַכוּוֹנָה מִמֶּשֶׁ שְׂאוֹר שִׁירְדוּ לְמִטָּה בִּפְהַ וְזוּרָו לְעִלּוֹת וְנַעֲשׂוּ חוּטִים
אֵלָּא תוֹזְלָה נַעֲשׂוּ חוּטִים וְאוֹר כִּךְ יִרְדּוּ בִּפְהַ):

שְׁעָר יִג פָּרָק יִג

עֲנִין הַסְתַּכְלוֹת מִצּוּא דְּעִתִּיקָא בְּמִצּוּא דוּ"א הַנִּזְכָּר בְּאֲדָרָא דְּקַל"ו
הוּא כִי הִנֵּה כָּבֵד בִּיֶּאֱרָנוּ אִיךְ בְּרִישָׁא דִּא"א יֵשׁ בּוּזִי כֶּתֶר שְׂבו אֲשֶׁר
מִשָּׁם מִתְּפַשְׁטִין י"ג וְזוּרְתִי דְּרִישָׁא שְׂהֵם בּוּזִי לְבִנְיָנִית הַכֶּתֶר ע"ד
מִשָּׁ"ל וְאֲמַנָּם הַזּוּרְתִי אִו הֵם כּוֹלָלִים ג' הוּיּוֹת כְּנֻגָּד ג' מוּוֹזִין אֲשֶׁר שֵׁם
בְּפָנִים וְהַבֵּן זֶה הֵיטֵב וְכֹל הוּי"ה הוּא מִשָּׁם ע"ב דִּיּוֹדִי"ן וְהוּי"ה ג'
שֶׁהוּא וְזוּרְתִי דְּרִישָׁא מִבּוּזִי דְּעֵת נְמִשְׁכַּת דֶּרֶךְ אוֹזוּרִי רִישָׁא דִּא"א

דמיניה ירתין צדיקייא ת' עלמין דכסופין כי הם ד' אותיות השם ע"ב
 ובו ד' יודין וכ"א כלול מ"י הרי ת' אמנם ב' היות אורות שהם בוזי ב'
 מוויין וזו"ב אשר בכתר שיש בהם וז' אותיות ובהם וז' יודין הם
 נמשכין כנגד הפנים והם מתפשטין בבוזי הפנים דעתיקא ששם
 מאירין אלו הוז' וזורתי והרי בין הכל י"ב וזורתי ועוד יש וז' וזור
 הכולל כל י"ב וזורתי שעמו נקרא כולם י"ג וזורתי דרישא וזהו
 הזור הי"ג נשאר למעלה ברישא דגלגלתא. ונבאר אלו הוז' וזורתי
 שנמשכין על הפנים והם ב' היות שבהם וז' אותיות כפשוטן אמנם
 הם במילוי יודין והם מתולקין הוי"ה א' בפן א'. הוי"ה ב' בפן ב'.
 ואמנם כ"א מאלו היות יש בהם מ"ב אותיות שהם ד' אותיות הפשוט
 וי' אותיות המילוי הרי י"ד וכ"ז אותיות דמילוי המילוי הרי מ"ב
 אותיות בפן א', ומ"ב אותיות בפן הב'. וכבר נתבאר במקומו כי בוזי
 הפנים הוא תיקון ז' דת"ד דא"א כנזכר באדרא והוא תיקון תרין
 תפוזין קדישין והנה כל פן ופן משניהם כולל י"ס כנודע כי אין דבר
 שבקדושה פוזות מ' ונבאר ענין הפן א' וממנו יובן הפן ב' הנה נודע
 כי ענין ז' שערים שיש בבינה לפי שהוא ענין מ"ב הנ"ל שיש בבינה
 ולפי שהוא ז' שמות שבהם מ"ב אותיות ועם ז' שמות עצמן הרי מ"ט
 ויש שער ז' הכולל כל המ"ט והוא כתר עליון שבהם הרי ז' שערי
 בינה כנזכר תיקון כ"ב ובה אל תתמה אם שער הז' הוא לבדו כתר
 וכל המ"ט הם בט"ס אורות והנזן כתר עליון כי הרי הוא כולל כל
 המ"ט שערים (כולם) ואינו חלק שער פרטי. והנה לא נדבר עתה
 בענין כללות הז' שמות אשר עמהם הם מ"ט ועם הכולל ז' אבל
 נדבר בשם מ"ב עצמו שהוא שם מ"ב אותיות והם מ"ב שערים והנה

נִזְלָקִים אֶל י"ס הַכּוֹלָלִים מ"ב שְׁעָרִים וְהִנֵּה כֶּתֶר (עֲלִיּוֹן) שְׂבָהֵם הוּא
 שְׁעַר הָעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא שְׁעַר הַמ"ב הַכּוֹלָל כָּל הַמ"ב שְׁעָרִים אֲמֵנָם ט"ס
 תּוֹתוֹנוֹת אֵין כָּל סָפִי מֵהֶם כּוֹלֶלֶת כָּל הַמ"ב שְׁעָרִים רַק כָּל סָפִי
 מֵהֶם כּוֹלֶלֶת כָּל הַמ"ב שְׁעָרִים לְבַדּוֹ וְהַעֲנִין כִּי שְׁעַר הַמ"ב הוּא בְּכֶתֶר
 כִּנּוּל וּמ"ב שְׁעָרִים הֵם בְּט"ס וְכָל סְפִירָה מֵהֶם כּוֹלֶלֶת ג"כ כ"א כָּל
 מ"ב שְׁעָרִים א"כ הֵם בְּט"ס שֶׁל הַפֶּן א' ט"פ מ"ב וְהֵם גִּימָטְרִיא שֶׁס"ט
 וְעַם כֻּלּוֹתָם הֵם שְׁעַר שְׁעָרִים אֲבָל הַכֶּתֶר שְׁלֵהֶם הוּא כּוֹלָל כּוֹלָן כִּי
 הוּא (שְׁעַר) מ"ב הַכּוֹלָל כָּל הַמ"ב שְׁעָרִים הַתּוֹתוֹנוֹת וְהִנֵּה הֵם
 נִזְלָקִים בְּכָל ט"ס וְכָל סְפִירָה כּוֹלֶלֶת כָּל מ"ב שֶׁהֵם שְׁעַר בֵּין כּוֹלָם
 וְהָרִי נִתְבָּאֵר כִּי בִפֶּן א' דַּעֲתִיקָא יֵשׁ בּוֹ הוּי"ה דִּיּוּדִי"ן וְבֵה מ"ב אוֹתִיּוֹת
 וּבִזוּי שְׁעַר הָעֲלִיּוֹן מִן הַמ"ב הוּא הַכֶּתֶר אֲשֶׁר שֵׁם וְהַמ"ב אוֹתִיּוֹת הֵם
 ט"ס אֲשֶׁר כ"א מֵהֶם כּוֹלָל כָּל הַמ"ב שֶׁהֵם שְׁעַר וְשְׁעַר הָעֲלִיּוֹן שֶׁל
 תְּשֻׁלּוֹם הַמ"ב כּוֹלָל כּוֹלָם וְהוּא ג"כ גִּי שְׁעַר וְכִמּוֹ שֵׁי"ה הוּי"ה בִּפֶּן א'
 כַּעֲד"ו בִּפֶּן ב' וְהוּי"ה הֵב' אֲשֶׁר שֵׁם וְהִנֵּה נִזְדַּעַךְ כִּי שֵׁם בַּעֲתִיקָא לִית
 שְׁמָאֵלָא כִּי כּוֹלָא יִמִּינָא כִּנּוֹזֵר בְּאֲדָרָא דְקַכ"ט וּב' הַפְּנִים נִזְשָׁבִין
 כֹּא' וְז"ש הֵם (דָּף י"ג סַעִיף מ"ט) דְקַכ"ז דַּעֲתִיקָא נִתְפַּשְׁטוּ אֲנָפִי לִשְׁעַר
 רַבּוּא עֲלָמִין עִם הֵיטָא שֵׁי"ה שְׁעַר בִּפֶּן א' וְשְׁעַר בִּפֶּן ב' וְהַכָּל הוּא
 הַתְּפַשְׁטוֹת הַהוּא וְזוּרְתָא כִּנּוּל וְעוֹד יֵשׁ טַעַם בִּזָּה כִּי הִנֵּה בִב' הוּי"ה
 אֵלּוּ הֵם (ב') מוּוֹזִין וְזו"ב אֲשֶׁר מִשְׁם (נְמִשְׁכוֹ) או"ב כִּמְ"שׁ בַּע"ה. וְדַע
 כִּי או"ב כּוֹזָדָא שְׁרִיין וְעַכ"ו אֲבָא טַמִּיר וְגִזִּין יִתִּיר כִּנּוֹזֵר בְּאֲדָרָא
 דְרַצ"א כִּי לִהְיוֹתוֹ טַמִּיר וְגִזִּין יִתִּיר הוּא נִכְלָל בְּאֲמָא לִכֵּן כָּל ב' הַפְּנִים
 נִזְשָׁבִין כֹּא' וְאֵינֶן נִזְכָּר אֵלָּא שְׁעַר רַבּוּא עֲלָמִין לְבַדּוֹ אֲבָל כָּפִי הָאֲמָת
 הֵם ב' שְׁעַר כִּמְבּוּאֵר אֲצִלִּינוּ ע"פ יִשְׁעִיהוּ פֶּרֶק י"א פְּסוּקָה וְז' וְשִׁעְשִׁיעַ

יונק על חוק פתן והנה ב"פ ש"ע גי' תש"ם והוא נרמז בפסוק מפני
 שיבה תקום ר"ת מש"ת כי מפני שיבה הם ב' תפוזין דע"ק וזהו
 שש"ע גי' תש"ם וז"ס והאדמה לא תש"ם כמ"ש בע"ה ועוד ט"א כי
 הנה אבא טמיר וגזי' יתיר לכן סוד הכתר של אמא כלול באבא כי
 שער המ"ב העליון שהוא כתר שבה כנ"ל כלול באבא נמצא כי
 נשארין מ"א לבד באמא וג"ם באבא וז"ס גם צפור מצאה בית כי
 צפ"ר וזסר ו' גי' ש"ע נהורין היוצאין מן מ"ב שערם הנ"ל ואבא לוקח
 (הג"ם הכולל) הכ"ע הכולל כל צפ"ר ש"ע נהורין וז"ס כי א"ם לבינה
 תקרא כי הבינה נקרא א"ם מפני שזסר ממנה הכתר והיא נכללת
 באבא ולכן לעולם הבינה נקרא אם והבן זה גם צפור מלא ו' גי'
 ש"ע וש"ע הם ש"ע נהורין של הזוורתא הנמשכין אל הפנים ואות ו'
 רמז אל הפנים עצמן שהם תיקון ז' מי"ג ת"ד וזה תיקון ז' כולל כל ו'
 תיקונים הקודמין אליו שהם ו' של צפ"ר. ודע כי כמו שאותן
 הזוורתא מתפשטות בפנים של עתיקא כן ג"כ מבחי' המצוה הרצון
 של עתיקא נמשך הארה אל הפנים שלו והענין כמ"ש במ"א כי
 היסוד דעתיק גזוז תוך מצוה דא"א ולכן נקרא מצוה הרצון והיסוד
 נקרא שלום כי הוא כולל כל ש"ע נהורין הנ"ל ואלו מתפשטין במצוה
 ומשם נב

שכין עד העינים וג"כ עד הפנים גם ידעת מ"ש באדר"ז דרצ"ב בענין
 ז"א ממוז הדעת דברישא אתפשטו אנפוי ונהרין אנפוי ואסהידו אנפוי
 באו"א כזודע שער"ז יהיה ג"כ בא"א כי דעת שלו הגזוז במצוה שלו

אשר בתוך הדעת הזה הגנוז יסוד דע"י וא"כ גם דעת הזה מתפשט
עד אנפוי דא"א ואנהירו אנפוי מסוד הדעת שבו. והנה נתבאר כי
הנה הפנים הם תיקון ו' מי"ג ת"ד דעתיקא והנה באדרא קל"ב אמרו
דיקנא דכהנא רבא בוז' תיקונין אתתקן והענין כי י"ג ת"ד הם וה'
תיקונים קדמאין הם בסוד מוויזין של הדקנא שהם עד הוסד לכן
תיקון ו' ורב ווסד כנודע ומשם עד תשלום י"ג הם וז' תקונים וכולם
נקרא ע"ש הוסד וז"ש דדיקנא דכהנא רבא בוז' תיקונים אתתקן כי
הוסד נקרא כהן כנודע. גם ביאור ענין זה הוא ע"ד הנ"ל כי הנה וז'
וזורתא דרישא דא"א הם מתפשטין בתרין תפוזין דיליה כנ"ל ומהם
נמשכין וז' ת"ד דכהנא רבא שהוא סוד הוסד בוז' זה הזורתא
שהוא שם ע"ב דיודין גימטריא ווסד והנה אוז"כ מתפשטין אלו הוז'
וזורתא בגרון דא"א ושם נעשין ב"פ ע"ב שהם שורש הוז' וזורתא
הנ"ל ואלו הם בוז' אוזה"ע בגרון שהוא גימטריא מ"ב מ"ב ולפיכך
יש שם בוז' זווג א' הנעשה ע"י הוויך והגרון כמבואר אצלנו והנה
סוד אוזע"ה הוא זווג שם ס"ג עם שם אהי"ה שהם גימטריא אוזע"ה
כי אלו הם ג"כ זווג וזו"ב ואם תסתכל בכל הנ"ל תבין כי כל בוז'
האלו הם זווג וזו"ב ולכן כל אלו המשכות והתפשטות הנ"ל הם בוז'
וזו"ב ובזה תבין ענין או"א וזו"ן איך נמשך מכאן אליהם כוז הזווג.
והענין כי מאלו הפנים נמשך הארה לזו"ן ואו"א וכן מן המצו
דעתיקא לפי ששם היסוד דע"י מלובש בדעת דא"א עצמו וכל זה
הוא בוז' זווג ומשם נמשך אל הגרון אל הזווג אשר שם ומשם יצא
הזווג אל או"א אשר שם בגרון דא"א כי שם ב' כתרין שלהם כמו"ש.
ונבאר תזלה איך נמשכים מכאן הזווגים שלהם דע"י כי כאשר או"א

או ז"ן מסתכלין במצוה של א"א או הזווגים שלהם הם שלמים לפי
 שאז הם שוין בקומתן למעלה אבל כאשר מסתכלים בפנים
 דעתיקא ולא במצוה או אין זווגם שלם ולא שלמים בקומתן והזווג
 הוא בסוד הרכנת הראש ר"ל אע"פ שהזווג הוא פב"פ עכ"ז הוא
 בהיות בוזי ז"א בבוזי וזצי ת"ת ונח"י שלו לבד עם נוקבא קצרות
 הקומה (שלה) כשיעור הנ"ל וכעד"ז באו"א ב' בוינות וכמ"ש לקמן
 בע"ה. ודע כי ב' מיני הסתכלות הם א' הוא הסתכלות הז"א או או"א
 בעתיקא הב' הוא הסתכלות דעתיקא בהם וכ"א מאלו הב' נזחלק
 לב' אזורים והם ד' או כאשר הסתכלות הוא במצוה או"א (נ"א א"א)
 או כאשר הסתכלות הוא בעין לבד וכ"א מאלו נזחלק לד' בוזי או
 הסתכלות עין א' או הסתכלות ב' עיינין וגם כזה יהיה בז"א המסתכל
 בעתיקא וכן ב' וזלוקות אלו כאשר עתיקא מסתכל בז"א סוף דבר
 הם וזלוקות רבים ואנו לא ביארנו למעלה רק ב' בוזי לבד כנ"ל
 שהם אלו הסתכלות או"א או ז"א במצוה דעתיקא או הסתכלות בפנים
 לבד:

מ"ק סוד הש"ע נהורין דאנפין יש בכל צד של הפנים רבוע ע"ב
 דהיינו קפ"ד מימין וקפ"ד בשמאל והם ג' עם הכוללים ש"ע נהורין
 ואלו קפ"ד דאזוריים של ע"ב דיודין הם שורש לש"ע נהורין אזוריים
 שיש בפנים ג"כ והם ב' א"ל במלואם בב' צדדי הפנים ימין ושמאל
 וא"ל במילואו גימטריא קפ"ה ושניהם גימטריא ש"ע ויש א"ל ג' גם כן

בוזוּטִם שֶׁהוּא בֵּין ב' עֵינִים וּא"ל זֶה יוֹצֵא מִן יִי"א דס"ג שֶׁהוּא
גִּימְטְרִיא א"ל:

שְׁעַר יֵג פֶּרֶק יד

וּבִעֲנִין הַשֵּׁ"ע זְהוּרִין הַזֹּכֵר בְּאֶדְרָא קכ"ו וּמֵהָאִי אֶתְפַּשְׁט אֹרְכָא
דְּאֲנָפוּי לַשֵּׁ"ע רַבּוּא עַלְמִין שְׂמַעְתִּי מִבוּרֵי זֶלֶה"ה כְּמֵה בּוּזִי' (הֵם)
וְכוֹלֵם הֵם גַּ"כ שֵׁ"ע זְהוּרִין א' הוּא ע"ד הַזֵּ"ל כִּי הִנֵּה יֵשׁ שֵׁ"ע זְהוּרִין
מִצַּד הוֹזְכְּמָה וּשֵׁ"ע זְהוּרִין מִצַּד הַבִּינָה וְאוֹתָן שֵׁ"ע דְּאָבָא הֵם טְמִירִין
אִמְנָם שֵׁ"ע שֶׁל הַבִּינָה הֵם מוֹתְגָלִים בְּפָנִים הַעֲלִיּוֹנִים מִצַּד הַבִּינָה
שֶׁהִיא אֱהִי"ה אֲשֶׁר יֵשׁ בְּפִשּׁוּט וּמִיֻּלּוֹי וּמִיֻּלּוֹי דְּמִיֻּלּוֹי א"ם אוֹתִיּוֹת
וְהַט"ס שֶׁהֵם בְּפָנִים הַעֲלִיּוֹנִים הַמִּתְגָּלִים מִצַּד הַבִּינָה כֹּל סְפִי שְׂבָה
שֵׁם אֱהִי"ה בְּסוּד א"ם אוֹתִיּוֹת וְכוֹלֵם גִּימְטְרִיא שֵׁ"ע זְהוּרִין רַק כִּי שֶׁל
אָבָא הֵם טְמִירִין וְלִכְּן שֵׁ"ע אוֹזְרִים אֵינָן זֹכְרִים. גַּם יֵשׁ שֵׁ"ע בְּאוֹפֶן
אוֹזֵר וְהוּא מִן י"פ מִיֻּלּוֹי ס"ג שֶׁהוּא גִימְטְרִיא ל"ז וִי"פ ל"ז גִּימְטְרִיא שֵׁ"ע
גַּם יֵשׁ שֵׁ"ע בְּאוֹפֶן אוֹזֵר כִּי הִנֵּה בּוּזִי' פָּנִים הַעֲלִיּוֹנִים הוּא תִּיקוֹן ז' שֶׁל
י"ג ת"ד וּבִמְקוֹמוֹ בִּיאֲרָנוּ כִּי הֵם מִתּוֹזִילִין מִמַּטָּה לְמַעְלָה תִּיקוֹן א' הוּא
א"ל וְהוּא הַמַּלְכּוּת כּו' תִּיקוֹן ז' שֶׁהוּא אִמָּת הוּא בּוֹחֵס הַנִּקְרָא א"ל
וּא"כ בִּב' פָּנִים הִלְכוּ יֵשׁ ב' שְׂמוֹת א"ל וְכַשִּׁיחֵיו בְּמִיֻּלּוֹי אֶל"ף לַמ"ד
אֶל"ף לַמ"ד הֵם גִּימְטְרִיא שֵׁ"ע. גַּם בְּאוֹפֶן אוֹזֵר כִּי הַפָּנִים הֵם תִּיקוֹן ז'

הנִקְרָא ואמת והנה הוא כללות פרצוף פנים עם הזוּמָם כי ג' שמוֹת
 ס"ג יש בַּפֶּן אוֹד וג' שמוֹת ס"ג יש בַּפֶּן ב' והרי הם גִּמְטְרִיא שֶׁ"ו
 וס"ג א' בּוֹזְמָם עֲצָמוּ כי כן וּזְמָם גִּמְטְרִיא ס"ג וז"פ ס"ג גִּמְטְרִיא
 אמת. אִמָּם הַשְּׁשִׁה ס"ג לְבַד אֲשֶׁר הֵם בְּב' הַפְּנִים הֵם גִּמְטְרִיא
 שֶׁ"ו וז"ס וז' וזוֹרְתָא דְרִישָׁא הַמַּתְפַּשְׁטִין בַּפְּנִים לִשְׁ"ע נְהוּרִין כִּנְ"ל
 וְהַרִי הֵם שֶׁ"ע וְעַם וז' וזוֹרְתָא הֵם שֶׁ"ו כִּנְ"ל. וְהֵנָּה דַּעַ כִּי אֵלּוּ הַשְּׁ"ע
 נְהוּרִין דְּאֲנָפִין עֲלֵאִין נִמְשָׁכִין עַד הֵיכַל הוּא דְהוּד הַנִּקְרָא הֵיכַל עֲצָם
 הַשְּׁמַיִם וְשֵׁם הָאִי רוּחָא דְבֵית הַנִּקְרָא אור פְּנִי"אֵל וְאוֹתוֹ הַרוּחַ שֶׁל
 הַהֵיכַל נִקְרָא כַךְ כְּזֹכֶר פ' פְּקוּדֵי רַמ"ו לְפִי שֶׁאֵלּוּ הַשְּׁ"ע וְנְהוּרִין
 נִמְשָׁכִין שֵׁם וְהֵם גִּמְטְרִיא אור פְּנִי"אֵל וְגַם הַהֲבִנָּה (נ"א הַהֲכִנּוֹת) שֶׁלּוֹ
 הֵם אוֹתִיּוֹת נְזוּלָקוֹת אור פְּנִי"אֵל ר"ל אור הַפְּנִים הַעֲלִיּוֹנִים הַנִּמְשָׁכִין
 מֵאֵל שֶׁהוּא ב' א"ל בְּמִילּוֹי וּב' ס"ג עַם י' אוֹתִיּוֹת בְּכָל אוֹד הֵם
 גִּמְטְרִיא פְּנִי"ו וְהֵם לִשׁוֹן רַבִּים ב' ס"ג ב' א"ל כִּנְ"ל גַּם נִקְרָא וְזִשְׁמ"ל
 כְּזֹכֶר שֵׁם שֶׁגַּם הוּא גִּמְטְרִיא שֶׁ"ו. וְדַע כִּי יֵשׁ בַּקְּלִיפָה בּוֹזִי שֶׁ"ע
 וְאֵלּוּ שֶׁ"ע הֵם נֶגֶד שֶׁ"ע דְּקְדוּשָׁה דֵּא"א וְהֵם נִקְרָא עֲ"שׁ בְּסוּד כְּבִגְד
 יֵאָכְלֵם עֲ"שׁ כִּי הוּא הָאוֹכֵל וּמִכְלָה בְּגָדִים הַעֲלִיּוֹנִים שֶׁהֵם בּוֹזִי
 מִלְּבוּשׁ כְּמִנְיָן וְזִשְׁמ"ל וְהַעֲנִין הוּא כִּי יֵשׁ בּוֹזִי בַּקְּלִיפָה וְהוֹשֵׁם"ל הִנְ"ל
 אֲשֶׁר צְרוּפָה הוּא וז' שִׁמ"ל כְּזֹכֶר פ' וִיקָהֵל שֶׁהוּא בּוֹזִי הַקְּלִיפָה
 שֶׁרוּצָה לִיקְוֹת הָאור הַזֶּה וְאֵינּוּ יָכוֹל לִיקְוֹת רַק בּוֹזִי הַשְּׁ"ע לְבַדּוֹ וּמֵהֵם
 נַעֲשֶׂה עֲ"שׁ הִנְ"ל אֲבָל וז' הִיתִירִים שֶׁהוּא בּוֹזִי וז' וזוֹרְתָא כִּנְ"ל שֶׁהֵם
 עֲלִיּוֹנִים הַמֵּאִירִין בִּשְׁ"ע נְהוּרִין שֶׁבַּפְּנִים אֵין הַקְּלִיפָה לִיקְוֹת אוֹתָן וְגַם
 ז"ס עוֹשֶׂה עֲ"שׁ כִּסִּיל וְכִימָה גַּם יֵשׁ פִּי אוֹזֵר כְּמִ"שׁ בְּאֶדְרָא קִכ"ו
 וּמֵהֵאִי אֶתְפַּשְׁט אורכָא דְאֲנָפִי לִשְׁ"ע רַבּוּא נְהוּרִין כו'. וְכֹה תִּבֵּן מִ"שׁ

פ' תרומה דקמ"ה ויהי שירו וזמשה ואלף כי הם סוד ה' תרעין מוזסד
עד הוד ואלו הם וזמשה ואלף הם בוזי היסוד שהוא אילנא דוזי
ההולך עד וז"ב דרך וזוט השדרה כנודע והנה נודע כי כל הי"ס
כלילין בעתיקא והג"ר הם ש' לפי שהם עליונים הם בוזי מאות אך
ז"ת אין כ"א מהם כלולה אלא מי' הרי הם ע' והרי בין כולם ש"ע
רבוא אבל ז"א אין בו רק ק"ן רבוא נהורין לבד לפי שכננר ת"ת
עצמו הם ק' וכננר ה' תרעין שיש מוזסד עד הוד כ"א כלול מי' הרי
נ' הרי בין הכל ק"ן רבוא והנה מן הש"ע הנ"ל תסיר ממנו ק"ן הנ"ל
נשאר אר"ך ואלו הם בוזי הנשארין בא"א אשר על שמים נקרא
אר"ך אנפין דאתפשט אנפוי דיליה לאר"ך רבוא וז"א לק"ן רבוא
כנזכר באדרא קל"ה ע"ב ובין כולם ש"ע רבוא. ונבאר ענין הז"א
למה אינו לוקח רק ק"ן רבוא נהורין כנזכר באדרא נשא קל"ה
ומהאי אורא דכיא נתפשטו אנפוי לק"ן רבוא כו' וצריך שתדע כי גם
אמא עלאה כאשר היא בבוזי הזווג הב' של רביצה על האפרווחים
הנ"ל שאז גם אבא מרכין ראשו ואינם שלמין בקומתן כנזכר במ"א
בסוד כי יקרא קן צפור לפניך והוא כאשר אין או"א יכולין להסתכל
במצו דא"א אלא באנפין דידיה שאז הוא הזווג תחתון של או"א ואז
אין בה רק ק"ן רבוא לבד כמו שיש אל הז"א וענין הק"ן הזה באמא
(נ"א דבאמא) הוא כי כאשר או"א הם שוין בקומתן אז יש ט"ס
באמא וכל א' כלולה ממ"א שעררים כנ"ל שיש באנפין דא"א אותן
הש"ע נהורין הנכללין גם באמא עלאה ומקבלת אותן כאשר היא
שלימה בט"ס ואז מסתכלת במצו דא"א אבל כאשר אינה מסתכלת
במצו דא"א רק באנפוי דא"א אשר אז כאשר אין לאמא שיעור קומה

רק מוהוזה דתנה"י דאבא לבד ואע"פ שהיא שם פכ"פ עם אבא ע"י הרכנת הראש. והנה בג"ס נה"י הם ג"פ א"ם א"ם א"ם ג"י קכ"ג ובב' שליש הת"ת שהוא מוזה ולמטה כנודע הוא ב' שליש של א"ם שהוא כ"ז ועם קכ"ג הרי ק"ן רבוא לבד כן הענין בז"א כי הלא שיעורו מוצי' ת"ת ונה"י דא"א ולמטה והוא דוגמת אמא כשהיא מן הוזה דאבא ולמטה לכן גם בז"א אין בו רק ק"ן רבוא דוגמת ק"ן דאמא אבל עכ"ז יש הפרש בין ק"ן דאמא לק"ן דז"א כי אמא נמשך אליה זה הק"ן מא"א עצמו להיותה דבוקה עמו שם

עדיין אבל הז"א הוא רחוק מאוד מהפנים דא"א לכן אין נמשכין אלו הק"ן רבוא מא"א עצמו אלא ע"י אמא הנקרא אורא דכיא כמבואר אצלינו ואלו הב' הק"ן אלה הם נרמזין במשנה אל תסתכל בק"ן ק"ן אלא במה שיש בו ועיין בשער הכוונות בתפלת ר"ה בברכות אבות ענין ש"ע נהורין שיש באנפין דנזקבא ודז"א:

שער יד פרק א מ"ת

היכל הרביעי היכל זה נקרא היכל אבא ואמא ובו שלשה שערים:

השער הראשון שער אבא ואמא ובו י' פרקים:

ונבאר ענין תיקון או"א הנתקן אוור תיקון א"א וגם הם ינקו תזולה מרדי בהמה בבריאה ואוז"כ עלו באצי' וינקו מרדי אדם כמ"ש בע"ה לקמן בענין זו"נ ונבאר עתה איך או"א מלבישין את א"א כנ"ל שכל בוזי האצילות מלבישין זה את זה הנה נת"ל שאו"א לקוזה בינה דמ"ה שהוא בוזי התגין דמ"ה ועוד לקוזה אבא וז"ת דוחכמה דב"ן ואמא וז"ת דבינה דב"ן כי ג"ר דוחכמה דב"ן וד"ר דבינה דב"ן כבר אמרנו ובארנו שלקוזה ע"י אלא שנסתפק לנו כמה בוזי לקוזה מהם אם אורות דפנים או דאוזור וכנ"ל בענין עתיק ועד"ז נשאר לנו ספק גם באו"א כנ"ל וא"כ נמצא כי מבוזי וחכמה דב"ן לא לקוזה אבא אלא מספי' הווסד שבה ולמטה ואמא לא לקוזה מבוזי בינה דב"ן אלא מספי' הגבורה שבה ולמטה ובה תבין מ"ש בזהר דאבא אוזיד ותליא בוסד ואמא אוזיד ותליא בגבורה והבן זה היטב. והנה נת"ל כי גם א"א כלול מזכר ונקבה בוסד פרצוף הזכר בקו ימין והנקבה בקו שמאל ולסבה זו כאשר באו או"א להלביש את א"א אבא הלביש את קו ימין דא"א ואמא את קו שמאלו כמ"ש. והענין הוא באופן זה כי ב' כתרים דאו"א הלבישו את הגרון דא"א זה ימין וזה משמאל ושאר הפרצוף של אבא ושל אמא הלבישו את א"א מהגרון ולמטה עד הטבור של א"א אבא מימינא ואמא משמאלא זה בזרוע הוסד וזה בזרוע גבורה וגם זה פי' שני במ"ש לעיל שזכר בזהר דאבא אוזיד ותליא בוסד ואימא אוזיד ותליא בגבורה וצריך

שֶׁנִּפְרָט בּוֹזִי אֵלּוּ כִּי הֵלֵא נֵת"ל שְׂאוּ"א נְזֻלָּקִים לִד"פ וְהֵם אוּ"א וַיִּשְׁסוּ"ת וְצָרִיךְ שֶׁנִּדְעַ אֵיךְ אֲרַבְעָתָן מַלְבִּישִׁין לֵא"א מִן הַגָּרוֹן עַד הַטָּבוֹר כֵּנ"ל וּלְכֹן צָרִיךְ תּוֹזְלָה לִתֵּת סִיבָה מִי גָרָם לֵאוּ"א שֶׁיִּלְבִּישׁוּ לֵא"א (בְּאוֹפֶן זֶה) וְהַטָּעָם הוּא בּוֹזִי הַיִּסּוּד שֶׁל עֲתִיק הַמִּתְלַבֵּשׁ בְּתוֹךְ פְּנִימִית א"א כֵּנ"ל. וְכַמּוֹ"שׁ בַּמִּקּוֹמוֹ בַּעֲנֵין ז"א שֶׁלִּסְבַּת הַיּוֹתוֹ בְּתוֹכוֹ ב' יִסּוּדוֹת דֵּאוּ"א גָרָם שֶׁיֵּצְאוּ מִמֶּנּוּ לַחוּץ בּוֹזִי יַעֲקֹב וְרוּחַל וְלֵאמֹר הַמַּלְבִּישִׁין אֶת ז"א כֵּן הַעֲנִין בֵּא"א כִּי הָאוֹרוֹת הַזּוֹז"ג הַיּוֹצְאִין מִן הַיִּסּוּד דַּעֲתִיק הַמִּתְלַבֵּשׁ תּוֹךְ א"א הֵם הַמְּמַשִּׁיכִין וּמַלְקָטִין וּמַאֲוִיזִין הָאוֹרוֹת דֵּאוּ"א וְכֵן הַכֹּלִים שֶׁלָּהּ וּמִתְקַנִּים אוֹתָם שֶׁם וּמַלְבִּישִׁים הַמִּקּוֹם הַהוּא וְנַעֲשׂוּ שֶׁם פְּרָצוּפִים גְּמוּרִים. וְהַעֲנִין הוּא כִּי הַיִּסּוּד שֶׁל ע"י הוּא יִסּוּד דְּכוּרָא וְהוּא צָר וְאֶרוֹךְ וְאֵינוֹ רוּחַ כִּמוֹ הַיִּסּוּד דְּנֻקְבָּא שֶׁהוּא עֲמוּק וְרוּחַ וְלִכֵּן אֵין בּוֹ מִקּוֹם לִסְבּוֹל בְּתוֹכוֹ הַזּוֹז"ג שֶׁלּוֹ אִמְנָם בְּתוֹזְלָה נִכְנָסִין וּמִתְפַּשְׁטִין וְיוֹרְדִין מַלְמַעְלָה הַגְּבוּרוֹת בְּתוֹכוֹ לְפִי שְׁעֵטְרָא דְּגְבוּרָה הוּא בְּמוֹז הַד' הַתּוֹזְתוֹן מִכֹּל הַד' מוּוֹזִין כְּגוֹדַע לִכֵּן מוּוֹז הַתּוֹזְתוֹן יוֹרֵד תּוֹזְלָה וּמִתְפַּשֵּׁט וְנִכְנָס בִּיִּסּוּד דַּעֲתִיק וְכַאֲשֶׁר בָּאִים אוּ"כ הַחוֹסְדִּים הֵם דּוּוֹזִין אֶת הַגְּבוּרוֹת וּמוֹצִיאִין אוֹתָם לַחוּץ מִן הַיִּסּוּד דֶּרֶךְ פִּי לַחוּץ תּוֹךְ גּוֹפֵא דֵּאוּ"א וְהַגְּבוּרוֹת מוֹזֶמֶת וְשֶׁקֶץ וְתַאוּוֹתָן לְהַדְבִּק בְּחוֹסְדִּים הַזְּכָרִים כְּדֶרֶךְ הַנֻּקְבָּא הַנֶּאֱמָר בָּהּ וְאֵל אִישׁךְ תִּשְׁוֹקְתָךְ וְלִכֵּן לֹא יִרְדּוּ לְמַטָּה בְּגּוֹפֵא דֵּאוּ"א לְהַתְפַּשֵּׁט (בְּנֻקָּה) בִּנְה"ה ע"ד הַז"א אִמְנָם כַּאֲשֶׁר הֵם יּוֹצְאִין מִפִּי הַיִּסּוּד הֵם וְזוֹזֵרִין וְעוֹלִין סְבִיבוֹת הַיִּסּוּד דַּע"י מִבּוֹזוּץ וּמִקִּיפּוֹן וּמִסְבִּיבִין אוֹתוֹ בְּסוּד אֹר וְזוֹזֵר נֻקְבָּא מִתְתָּא לַעֲיֵלָא וְעִי"כ נִמְצְאוּ מִתּוֹזְבְּרִים הַזּוֹז"ג יוֹדֵד אֵלּוּ מִבְּפָנִים וְאֵלּוּ מִבּוֹזוּץ. וְכַבֵּר נֵת"ל כִּי מִקּוֹם סִיּוֹם הַיִּסּוּד דַּעֲתִיק הִיָּה בַּמִּקּוֹם

הוזה דא"א נמצא שהוזה"ג הנ"ל הם עומדין כולם תוך א"א ממקום הוזה שלו ולמעלה. וא"ת למה בזה"א כשיוצאין תולה הגבורות מתוך יסוד בינה ויורדין ברגע עד היסוד דו"א ובכאן הם עולין כנ"ל וי"ל כי הו"א נפרד מן הנקבא בפרצופים וזולקים והו"א נתקן ע"י הוסדים והנקבא ע"י הגבורות ולכן הם מוכרוזים הגבורות לירד ליסוד דו"א שהוא מכון כנגד הדעת של הנקבא כדי שדרך שם יתפשטו אל הנקבא להגדילה ולתקנה אבל א"א הזכר והנקבא שבו הנה הם מוזברים בפרצוף א' זה בקו ימין וזה בקו שמאל ולכן הגבורות שבו מתזברים אל הוסדים אלו מבפנים ואלו מבחוץ כנ"ל. גם לסבה אחרת כי הוסדים באים מן מ"ה דעתיק והגבורות מב"ן דעתיק וגם שם הם מוזברים ונקשרים מ"ה עם ב"ן בקשר אמיץ כנ"ל והנה גם הוסדים יוצאין או"כ מפי יסוד ולחוץ ומתגלין תוך א"א להגדילו ע"ד הנ"ל בזה"א והם מוצאין את הגבורות שהם מקיפין ומסבבין את היסוד דעתיק וזציים בימינו שהם ב' גבורות וזציי וזציים משמאלו ב' גבורות וזציי אחרים ואז הגבורות ממשכיכות אותן ומעלין אותן למעלה ואז הוסדים רוצין לעמוד מבחוץ בימין היסוד לפי ששם הוא בוי' מ"ה שביסוד אשר הוסדים הם ממנו כנודע אז הם דוחין את הגבורות העומדות בימין ואז הולכין הגבורות אל השמאל והנה אין מקום להכיל מהוזה ולמעלה כל ה"ו וה"ג ואז אלו הב' גבורות וזציי שהיו בימין הם יותר מעולים ועומדין בקו שמאלי למעלה מהוזה וב' גבורות וזציי האחרים שהיו בשמאל ירדו למטה מהוזה בצד שמאל עצמו ונמצאת עתה כל הה"ג כולם מתפשטות בקו שמאלי למעלה למטה ב' וזציי למעלה כנגד יסוד הסתומה וב' וזציי

למטה כנגד גילוי היסוד ועד"ז הווסדים מתפשטין בקו ימינו ב' ווצי
למעלה במקום הסתום וב' ווצי במקום הגלוי ונמצא עתה היות כאן
ד' בוזי ולכן גרמו להוציא מכנגדן ד' פרצופים והם הווסדים
העליונים (הוציאו פרצוף אבא בימין למעלה) והגבורות העליונים
(הוצי

או פרצוף אימא בשמאל למעלה) וכן למטה הווסדים שבימין
(הוציאו פרצוף יש"ס) והגבורות התחתונים (הוציאו משמאל את
פרצוף התבונה) ונמצא כי היות ב' בוזיות גלוי וסתום בוסדים גרם
התזלקות הווסדה לב' פרצופים בימין והיות ב' בוזי גלוי וסתום
בגבורות גרם התזלקות הבינה לב' פרצופים בשמאל וזה מה
שנלע"ד ששמעתי ממורי זלה"ה בתזלה ואז"כ אמר לי מורי זלה"ה
כי במה שכתבתי למעלה שהווסדים יוצאין לחוץ מיסוד דעתיק
שאין הענין כן אלא כך הוא הענין כי ב' ווסדים ווצי נשארו סתומים
בתוך היסוד דעתיק וב' ווסדים ווצי האזרים ירדו בגלוי למטה מזה
היסוד משא"כ בגבורות שכולם הם עומדים מגולות לחוץ מצד
השמאלי (נ"א וב' גבורות ווצי כנגד הסתום וב' גבורות ווצי) ירדו
בגלוי למטה מזה היסוד:

שער יד פרק ב' מ"ת

ועתה צריך לידע שא"כ במה יתחלקו הד' פרצופים אוזר שהכל בגלוי אבל הענין הוא כי אינם כן רק בזו"ג ראשונים שבאו בעת שנתקנו או"א וגם להגדיל את א"א ועד"ו היתה הגדלתו ותיקונו בפעם ראשונה כשנתקן עולם אצילות אמנם משם ואילך שכבר נתקנו א"א ואו"א עילאין אלו הזו"ג הראשונים הנה כאשר מודווג א"א בנזקבא ומוריד זו"ג ודשים או לצורך או"א או לצורך זו"ן אז אותן זו"ג אינן עומדין כסדר הג"ל שעולין למעלה כג"ל אמנם הם יורדין במרוצה למטה במקומם רק שאלו הזו"ג הראשונים שהם למעלה תמיד הם מקבלים הארה מן הודשים הבאים או"כ כי זו"ג א"א ואו"א לא פסיק ובפרט מה שהוא צריך לזויות העולמות ותמיד נמשכין זו"ג ודשים אז זו"ג ראשונים שהם למעלה הם מקבלין הארה מן הודשים דרך מסך היסוד בסיתום גמור והגבורות והזוסדים אשר הם למטה מקבלין הארה מן הודשים בגלוי גמור וסיבה זו הוא מה שגורם אל התחלקות ד' פרצופין להיות שינוי הבדל בין התחתונים אל עליונים נמצא עתה כי או"א מתחילין להלביש את א"א מן הגרון שבו עד סיום היסוד דעתיק שבתוכו שהוא עד סיום שלישי עליון דת"ת דא"א והוא עד הוזה שלו ואבא מלביש הימין ואמא מלביש השמאל ואז"כ באים יש"ס ותבונה גם הם מלבישין את א"א מהוזה הג"ל עד טבור של א"א שהוא יותר למטה מעט מן וצי ת"ת שלו יש"ס בימין ותבונה משמאל ואלו הד' פרצופין הן מלבישין לא"א מן הגרון עד הטבור כג"ל מכל צדדיו וסביבותיו ימין ושמאל אוזר ופנים וכבר נודע מ"ש בענין לאה ורוזל בהיותן עומדין באזורי ז"א

שֶׁאֵז הַעֲקָבִיִּים שֶׁל לֹאֵה זְכַנְסִין תּוֹךְ רֹאשׁ רֹחַל הַעֲוֹמֶדֶת תּוֹחִיתָהּ. וְכֵן
הַעֲנִין בְּכֹאֵן שֶׁעֲקָבִיִּים שֶׁל רִגְלֵי הַבִּינָה זְכַנְסִין תּוֹךְ רֹאשׁ תְּבוּנָה
מִשָּׁא"כ בֹּאֲבֹא וִישׁ"ס הַעֲוֹמֶד תּוֹחִתָיו. וְטַעַם הַדְּבָר הוּא לְפִי
שֶׁהַגְּבוּרוֹת יֵצְאוּ תּוֹחֵלָה מִהִיסוּד וְנִתְגַּלּוּ וְאִז"כ יֵצְאוּ הַחוּסְדִּים וְאִז הוּא
הַגִּילּוֹי בַּשּׁוּה לְכָל הַגְּבוּרוֹת וְלִכְּן נִתְקַשְּׁרוּ הַגְּבוּרוֹת קֶשֶׁר אֲמִיץ
הַעֲלִינִים עִם הַתּוֹחִתוֹנִים וְלִכְּן אֶע"פ שֶׁאִז"כ נִזְלָקוּ לִב' פְּרָצוּפִים
נִשְׁאָר בִּינִיהֶן קֶשֶׁר אֲמִיץ וְזֹזֶק ע"י עֲקָבִיִּים הַגִּלּוֹל. אֲשֶׁר עַל יָדָם
מִתְקַשְּׁרִים הַבִּינָה עִם תְּבוּנָה וְזֶהוּ מ"ש בַּגֹּמ' לֹא נִצְרָכָה אֵלָּא לְמִקּוֹם
הַחוּתָךְ וְהוּא בּוֹזִי מִקּוֹם הַהֶפְסֵק וְהַהִבְדָּל וְהוֹחִיתוֹךְ שִׁישׁ בֵּין רִגְלֵי בִינָה
אֵל רֹאשׁ תְּבוּנָה כֹּאֲשֶׁר נִזְחַתְכוּ הַגְּבוּרוֹת לְחֻצָּאִין כִּנ"ל וְאוֹתוֹ אִז
שֶׁהִיָּה בְּמִקּוֹם הַחוּתָךְ הַגִּלּוֹל זְכַנְסִין בְּסוּד בּוֹזִי הַעֲקָבִיִּים בְּתוֹךְ רֹאשׁ
תְּבוּנָה וּבּוֹזִי אִז הִזֵּה לְקוֹחַת הַבִּינָה לְחֻלְקָהּ יוֹתֵר עַל וְזֹלָק הַתְּבוּנָה.
וְהִנֵּה תִבִּין עֵתָה לְמִנָּה הַבִּינָה נִקְרָאת אֲשֶׁת וְזִיל עֲטָרַת בַּעֲלָהּ וְהַטַּעַם
הוּא כִּי הִיא נַעֲשִׂית מִבּוֹזִי גְבוּרוֹת אֲשֶׁר הֵם מְגֻלּוֹת כּוֹלֵם בַּגִּלּוֹי יוֹתֵר
מִן הַחוּסְדִּים כִּנ"ל אֲבָל אֲבֹא שֶׁהוּא מִן הַחוּסְדִּים שְׂאִינֵם כ"כ בַּגִּלּוֹי
אֲמִירוֹ עָלָיו בְּזוּהָר וְע"ד אֲבֹא טַמִּיר וְגִזִּי יִתִּיר וְהִבֵּן זֶה. עוֹד סִבֵּה
אוֹתֵרַת כִּי הַגְּבוּרוֹת יֵצְאוּ וְנִתְגַּלּוּ תּוֹחֵלָה טָרֵם הַחוּסְדִּים וְאִז קָבְלוּ
הָאֵרֶה גְּדוּלָּה בְּתוֹחֵלָה בְּהִיּוֹתֵן מְגֻלִּים אֲשֶׁר ז"ס הַפְּסוּק טוֹבָה תּוֹכּוֹת
מְגֻלָּה מֵאֵהָבָה מִסּוֹתֵרַת כִּי יוֹתֵר טוֹבִים וּמֵאִירִין הַגְּבוּרוֹת הַנִּקְרָאִים
תּוֹכּוֹת לְהִיּוֹתֵן מְגֻלִּים יוֹתֵר מִהַחוּסְדִּים הַנִּקְרָאִים אֵהָבָה לְסִבֵּת הִיּוֹתֵן
נִסְתָּרִים וּמִכּוּסִים וְלִכְּן נִקְרָאת בִּינָה עֲטָרַת בַּעֲלָהּ כִּנ"ל כִּי מִשְׁרֹז"ל
לַע"ל צְדִיקִים יוֹשְׁבִים וְעֲטָרוֹתֵיהֶן בְּרָאשֵׁיהֶם הִיא הַבִּינָה הַנִּקְרָא
לַע"ל וְעֵלְמָא דֵּאֲתִי לִכְּן בְּזִמָּן מִמִּשְׁלָתָם שֶׁהוּא עָה"ב (לֵת"ל) אִז

החוסדים הזכרים הנקראו צדיקים יושבין ועטרותיהם שהם הגבורות
בוזי הנקבה בסוד עטרת בעלה עטרות בראשיהם גדולים מהם. גם
בזה תבין מ"ש בזהר על פסוק מי ימלא גבורות ה' כי בינה נקרא
גבורות בסוד ואם בגבורות שמונים שנה וכן אמרו בזהר כי הבינה
דינן מתערין בינה כנזכר פ' אוזרי מות ופ' ויקרא וכן בהרבה מקומות
והטעם הוא לפי שכולה אינה נעשית ונבנית אלא מגבורות לבדם
משא"כ ברוזל ולאה שאע"פ שהם נקראים נקבות יש בהם ג"כ
חוסדים וזכור הקדמה זו. גם ז"ס הפסוק אני בינה לי גבורה כי היא
לוקחת הגבורה דב"ן דא"א ומשם נבנית. והנה עתה יש מקום שאלה
והוא כי אם הטעם של מעלת הבינה על החכמה הוא גילוי הגבורות
ואם כן היה מהראוי שיהיו יש"ס ותבונה עם היותן תוזתונים גדולים
במעלה על או"א לפי שהתוזתונים הם בגלוי והעליונים הם במקום
הסתום אבל הענין כך הוא כי הנה אם כאשר יצאו הגבורות תזילת
היו מתפשטין ויורדין תכף למטה במקום הגלוי אז ודאי שהיו מאירין
למטה במקום הגלוי והיו יותר גדולים תוזתונים מן העליונים אמנם
אפילו הגבורות התוזתונים עלו למעלה במקום בינה עליונים והאירו
שם עיקר הארתן ונצטרף עם האור העליון ואז היו העליונים יותר
מעולים וגבוהים מהתוזתונים של מטה. גם ט"א כי המוצצית של
הגבורות והחוסדים העליונים כל בוזי נתינתן לאו"א אבל מוצצית
התוזתונים שמהם נעשו יש"ס ותבונה אין כל הארתן ניתנת להם
לבדם כי גם הם צריכות להתפשט ולתת הארה לשאר התפשטות
הגוף מטבורו ולמטה והירכיים והיסוד דא"א וגם הם צריכין להאיר
אל זו"ן המלבישים את א"א מהטבור ולמטה ונמצא שלא נשאר

מהארתן אל יש"ס ותבונה רק הארה מועטת ובוה נמצא שא"א גדולים ומועולים מהם:

שער יד פרק ג מ"ת

ונבאר עתה קצת וזילוקים שיש בין א"א אל ז"א עם שכבר ביארנו לעיל קצת שנויים אחרים כי הגה הז"א הוחדים מתפשטים בכל גופו וגבורות ניתנו כולם לזקבא משא"כ כאן והטעם הוא לפי ששם הזכר והנקבה הם פרצופים נפרדין לכן הזכר לוקח הוחדים והזקבא לוקחת הגבורות אמנם בא"א שהזכר ונקבה שבו פרצוף א' אלא שזה עומד בצד ימין וזה בשמאל לכן ג"כ מתפשטין עד"י הוחדים בקו ימין אשר שם הזכר והגבורות בשמאל אשר שם הנקבה. עוד יש וזילוק אחר כי בא"א יוצאין ד' פרצופין מבחי' יסוד אחד בלבד שבתוכו שהוא היסוד דעתיק כנ"ל. ושם בז"א מב' יסודות שיש בתוכו שהם יסוד דאבא ויסוד דאמא כנודע אין יוצאין רק ד' פרצופים לבד שהם יעקב ודוד המדבר ולאה ורוחל כמבואר במקומו. והענין הוא כי גם בא"א (בעתיק) יש ב' בחי' שהם זכר ונקבה כנודע אצלנו אלא שהם מוזוברים יחד כנ"ל ולסבת התזוברותם גרם שינוי אחר מכאן אל הז"א כי בכאן אפי' הנקבות שהם בינה ותבונה יוצאין דרך הפנים דא"א אבל לא באזור משא"כ

בז"א שלאה ורוזל הם באוור ז"א כנ"ל. עוד יש וזילוק אוור והוא כי בז"א יצאו ב' נקבות שהם לאה ורוזל אות נגד מקום המגולה למטה מיסוד ואות כנגד מקום המכוסה כמו שהם כאן בינה ותבונה אבל ביעקב ודור המדבר אינם יוצאין שניהם אלא למטה במקום הגלוי והטעם הוא לפי ששם בז"א יש למעלה במקום המכוסה ב' מסכים שהם מוויצות יסוד דאבא ויסוד דאמא המלביש ליסוד אבא כנודע והנה יעקב ודור המדבר שתיהן יוצאין מן יסוד דאבא שמתעלם תוך יסוד דאמא ואין להם כוז לצאת לוויץ שם למעלה אבל למטה במקום המגולה שאין שם מסך דיסוד דאמא רק מסך דאבא לבד יכולין לצאת שם משא"כ בלאה שהוא מיסוד אמא ואפילו למעלה אין לה אלא מסך אוור לכן יצאתה אפילו במקום עליון המכוסה אבל כאן בא"א אין בו רק יסוד אוור לבד דעתיק ואפילו למעלה לא יש רק מסך א' בלבד ולכן יכול לצאת פרצוף אוור שם למעלה במקום הסתום ופרצוף אוור למטה במקום גלוי. וצריך שתדע ענין אוור והוא כולל בכל בוי' הפרצופים והענין כי בא"א באמצע גופו יש ווד פרסא ומסך מבדיל בין וצי העליונה לוצי התחתונה כנראה בווש הראות ומבשרי אוורה איה יש קרום א' מוויצה המפסקת בין איברי הנשימה (הנשימה) שהם הריאה והלב ובין איברי התחתונים שהם כבד ובני מעיים כנודע והנה זה הפרסא אינו ביושר רק כי כאשר מתולת מצד הפנים היא מתולת מתולת הוורה ממש וכשמתרוזבת ומתפשטת עד האוור היא עומדת (נמוכה עד) כנגד מקום הטבור כנראה בווש הראות בווש הטבע וזה נקרא יתרת הכבד קרומא דפסיק גו מעוי דב"ז כנזכר בווהר פ' בראשית ע"פ יהי

רקיע בתוך המים והנה או"א עומדין בב' הצדדין דא"א זה בימין וזה בשמאל ועומדין פניהם איש אל אחיו פב"פ והנה בווש הראות אנו רואין שמקום וזיכור ב' בוי' הבטן והכרס של עניהן בולט ויוצא לזוץ משאר הגוף ושם במקום סיום הכרס שלהם של או"א שם כנגד מקום זה בא"א מתוויל הקרום הנ"ל להתפשט עד אזוריו וכאשר הולך ומתפשט ונמשך זה לאזורי א"א שם הוא הירכיים של או"א שהם יותר ארוכים מן הכרס שלהם ויורדין ונמשכין למטה עד מקום הטבור של א"א ושם מסתיימין אורך התפשטות ירכין דאו"א וגם הקרום עד שם מתפשטת באזור והולך ונשפע ויורד עד שנמצא גמר התפשטותו באזור נמוך מכנגד מקום הטבור ודבר זה ניכר בווש הראות ואין להאריך:

מ"ב אבא אין לו אלא דעת וזסדים דמ"ה לבד ונזולקים לזו"ג וכן יש"ס וכן בינה ותבונה כל אזור מהם יש לו דעת וגבורה דב"ן לבד ונזולקים לזסדים וגבורות ואזור הזו"ג מתערבין ונכנסין הגבורות דמ"ה וב"ן ביסוד דאמא והזסדים דמ"ה וב"ן ביסוד אבא נמצא כי או"א לקוז כל א' או זסדים דמ"ה ודב"ן או גבורות דמ"ה ודב"ן קודם הזו"ג אבל זו"ג כל א' מהם נוטל וזסדים דמ"ה וגבורות דב"ן יען כי נתערבו ביסוד דאו"א כנ"ל ובה יובן איך זעיר אנפין לקוז בירורים דב"ן ג"כ עמו עם שהוא דכורא ועיין איך ז"א לוקוז ג"כ בירורים דב"ן:

מ"ב אבא ואמר זה מווסד ולמטה וזה מגבורה ולמטה נמצא כי וז"ל
 דבינה ונצח הוד יסוד דתבונה כנזכר בסוד ליל פסח אך ג"ר הם א"א
 ואבא בירר משם ב"ן ו"ת דחכמה דב"ן ואמא ביררה ו"ת דבינה דב"ן
 ושניהן או"א לקווי בינה דמ"ה ואו"א נזלקו לד' פרצופים כי אבא
 נזלק לאבא ויש"ס ואמא לבינה ותבונה והנה המוויזין שלהם נעשו
 ע"י וז"ל דא"א אשר בתוכם נה"י דעתיק שהם מוויזין דאו"א ואז אבא
 ויש"ס עומדין זה תחת זה בקו ימין דא"א כי שם הווסדים דמ"ה תוך
 זכר דא"א ובינה ותבונה זה תחת זה בקו שמאלי דא"א כי שם נוקבא
 דא"א שבתוכה גבורות דב"ן והמוויזין נעשין ע"י זוג מזל הוד דדיקנא
 דא"א עם מזל הי"ג זה זכר וזה נקבה ונעשין מוויזין לאו"א כנ"ל וכן
 בקונטרס הוזברים ששמעו הם. ומזל הוד נותן לבדו ה"ו לאבא ומזל
 הי"ג נותן לבדו ה"ג לאמא והנה מ"ה דאבא הוא לאבא וב"ן דאבא
 לנזקבא דאבא הנקרא בינה בסוד הבן בוחמה והוא י' שבשם (נ"א
 ו"ד שביו"ד) ומ"ה דאמא ליש"ס וב"ן דאמא לתבונה בסוד וזכר
 בבינה והוא ה' שבשם כזה ה' נמצא כי אבא ויש"ס כולו מ"ה ובינה
 ותבונה כולו ב"ן יען כי ב' אלו בימין דא"א כי שם הווסדים דמ"ה וב'
 אלו בשמאל דא"א ששם הגבורה דב"ן ועיין במ"א איך בינה דאבא
 מזדווג עם אמא וכפי הנראה כי בינה דאבא הוא יש"ס או אפטר
 שהוא ב"ן דאבא עצמו:

שער יד פרק ד מ"ק

נִסְתַּפֵּק לִי עֲנִין או"א שֶׁכָּל אוֹד מֵהֶם לִקְוֹז מ"ה וּב"ן ואו"כ נְתוּחִלְקוּ
 לִד' פְּרָצוּפִים סִפֵּק אִם אֲבָא וַיֵּשׁ"ס הֵם זֶה מ"ה וְזֶה ב"ן דֹּאֲבָא וּבִינָה
 וּתְבוּנָה הֵם מ"ה וּב"ן דֹּאֲמָא וּבִזָּה נִיּוּזָא שְׁמוֹדוּוֹגְ אֲבָא עִם בִּינָה שְׁהֵם
 מ"ה וּמ"ה וַיֵּשׁ"ס וּתְבוּנָה שְׁהֵם ב"ן וּב"ן גַּם בִּזָּה נִיּוּזָא כִּי אֲבָא עֲצָמוֹ
 נִזְחֵלֵק לִב' אֲבָא וַיֵּשׁ"ס ואֲמָא עֲצָמָה נְתוּחִלְקֵת לִב' בִּינָה וּתְבוּנָה אוֹ אִם
 נֶאֱמַר כִּי מ"ה וּב"ן דְּמ"ה הֵם או"א וּמ"ה וּב"ן דְּב"ן הֵם יֵשׁ"ס וּתְבוּנָה
 שְׁהֵם סוּד הֶבֶן בּוֹחֲכָמָה וּזְחֵם בְּתְבוּנָה וּבִזָּה נִיּוּזָא כִּי לְעוֹלָם הַזְּכָרִים
 מִמ"ה לִבְד' וְהַנִּקְבּוֹת מִב"ן לִבְד' כִּי לֹא מִצִּינֹו זְוּוֹגְ דְּמ"ה עִם מ"ה כִּי
 הַזְּוּוֹגְ הוּא לְתַקֵּן הַמַּלְכִּים דְּמוֹתוֹ שְׁהֵם ב"ן ע"י מ"ה וַצ"ע:

וְהִנֵּה מִקְוִנְטָרִס דֹּא"ק מִשְׁמַע בְּהַדִּיא כִּי או"א לִקְוֹז בֵּין שְׁנֵיהֶם בִּינָה
 דְּמ"ה אֲמֵנָם מִב"ן לִקְוֹז אֲבָא ז"ת דְּזֹחֲכָמָה דְּב"ן ואֲמָא לִקְוֹזָה ו"ת בִּינָה
 דְּב"ן וְכֵן ז"א לִקְוֹז ו"ס דְּמ"ה ו"ס דְּב"ן וּזְוִין מֵהַכְּתָרִים דְּב"ן וְנִקְבָּא
 לִקְוֹזָה מַלְכוּת דְּמ"ה וּמַלְכוּת דְּב"ן וּזְוִין מֵהַכְּתָר דְּב"ן וַע"כ הִיוּ דָּכָר
 וְנִקְבָּא נְפַרְדִּים זֶה מוֹזָה כִּי כ"א מֵהֶם יֵשׁ בּוֹ מ"ה וּב"ן בֵּין בֹּאֲבָא בֵּין
 בֹּאֲיָמָא בֵּין בּוֹ"א בְּנִקְבָּא אֲמֵנָם בְּעֵתִיקָא וְא"א הַזְּכָר וְהַנִּקְבָּא שְׁכָכ"א
 מִשְׁנֵיהֶם אֵינָם נְפַרְדִּין רַק זָכָר וְנִקְבָּה בְּפִרְצוּף א' וְהַטָּעָם כִּי זָכָר
 דְּעֵתִיקָא לִקְוֹז כְּתָר דְּמ"ה לִבְד' וְנִקְבָּא לִקְוֹזָה ה"ר דְּכְתָר דְּב"ן וְג"ר
 דְּזֹחֲכָמָה דְּב"ן וְד"ר דְּבִינָה דְּב"ן וְז' כְּתָרִים דְּז"ת דְּב"ן וְכִיּוֹן שֶׁהַזְּכָר
 דְּעֵתִיקָא אֵין בּוֹ רַק מ"ה לִבְד' וְנִקְבָּא רַק ב"ן לִבְד' ע"כ אֵינֹו יִכּוֹל

להפרד ש"אין קיום ותיקין לב"ן אלא ע"י מ"ה הוחדש אך אמא ונוקבא דז"א יש בהם מ"ה וב"ן ויכולין להפרד מהזכרים וכן לסבת זו עצמה נקראים אמא ונוקבא דז"א נוקבין ממש בפרצופים גמורים כי אינו נקרא פרצוף אלא בשתוף מ"ה וב"ן ואמנם בעתיק וא"א אינו ניכר פרצוף נוקבא כי אין בהם רק ב"ן הוא כי א"א הזכר לוקח וזכמה דמ"ה לבד וצד הנוקבא שבו לקוזה ה"ת דכתר דב"ן בלבד. ודע כי ג' ראשונות דזכמה דב"ן וד' ראשונות דבינה דב"ן שלקוחם עתיק כז"ל יש בהם ספיקות א' אם לקוח הפנים והאזוור ב' אם לקוח האזוור לבד והפנים נשארו לאבא ואמא:

מ"ק כבר בארנו כי מן יסוד דעתיק (נ"א א"א) יוצא הבל ונזולק ב' ראשים לאו"א והנה ראשם דאו"א מגיעין עד דיקנא דא"א דבמזל אתכלילין ולכן אין האורות שלהם צריכין לזוור בסוד אור וזוור ממטה למעלה דרך השערות כמו ג"ר דא"א ואמנם כוונתם לתת מוויזין אל בניהם זו"ן מוזמת וזשקם ואהבתם אל בניהם בסוד ושמים לא זכו בעיניו כי ז"א נקרא שמים לא זכו בעיניהם של או"א ותמיד נראה להם שעדיין צריך תיקון יותר ולכן מתקנים אותם תמיד ומזוילין להם עטרות שז"ס בורא שמים ונוטיתם והאור שהיה ראוי לעלות וליצא דרך השערות יורדין למטה להיות מוויזין לזו"ן לכן או"א הם וזלקים בלא שערות לא כמו א"א וז"א כי השערות הם תכליתן לאור המקיף כנודע וכיון דאתכלילין במזל המקיף אותן אין להם צורך לשערות שלהם לכן יורדין האורות ההם להיות מוויזין לזו"ן

ונשׂארים הם וזלקים בלי שערות וסוד השערות שהם לבווי או"מ
הוא סוד ואוזר עורי נקפו זאת פי' כי השערות היוצאין מאוזורי העור
מבוזוץ הם בווי' המקיפים וזהו נקפו:

שער יד פרק ה מ"ב

הנה תבין היטב כי אבא הוא כללות או"א והם הוי"ה ע"ב ואהי"ה
דיודין בפנים וכן באוזוריים ואמא כוללת יש"ס ותבונה והם הוי"ה
דס"ג ואהי"ה דיודין בפנים שלהם וכן באוזוריים ותראה במ"א שאין
כל זה רק בז"ת של כ"א מהן אך בג"ר של כ"א מהם הוא מ"ב אתון
שהם ד' י' כ"ז ומספרם וזשכונם הם מ"ב במלכות של כ"א מהם וכן
במ"ה וכן בב"ן וכן בזו"ן ד' פרצופים וענינם (הוא) כך בשם ע"ב וממנו
תבין לכל השאר. כתר דאבא הפנים שלו הם ד' אותיות הוי"ה
פשוטה בט' ראשונות שלו שהם קוצו של י' בכתר י' בוחמה ה'
בבינה ו' ו"ק ה' עטרת יסוד וכל ט' בווי' אלו הם בווי' הפנים הזכר.
ואוזוריים שלו הוא י' י"ה יה"ו יהו"ה שהוא נקרא רבוע פשוט כנודע.
ומלכות הכתר דאבא פניה הם וזשכונ הפנים הראשונים שהוא הוי"ה
שמשפרה כ"ו ואוזוריים הוא רבוע הג"ל בבווי' מספר שהוא ע"ב הרי
ד' מדריגות זכרים שהם בכתר לבדו דאבא וזהו סדרן. פנים דט'
ראשונות בכתר דאבא ואזריהן אוזוריים דט' הג"ל ואזריהן פנים

דמלכות דכתר אבא ואזוריהן אזוריים דמלכות הרי ד' מדרגות
 בכתר הג'ל דאבא. ואז"כ וזכמה דאבא פנים דט' ראשונות שבה
 הוא י' אותיות דמילוי דע"ב דיודין בכוזי' אותיות לבד ואזר כך
 אזוריים לבד שהוא רבוע שלהן כ"ו אותיות ואז"כ פנים דמלכות
 וזכמה דאבא שהוא מספר הוי"ה דע"ב דיודין בכוזי' מספר דע"ב
 ואז"כ אזוריים דמלכות שהוא מספר רבוע דע"ב דיודין שהוא
 גימטריא קפ"ד. אז"כ ד' מדרגות אזורות בבינה דאבא פנים דט'
 ראשונות שבה והם כ"ז אותיות דמילוי המילוי דהוי"ה דיודין
 ואזוריהן רבוע דכ"ז אותיות דמילוי המילוי שהם קצ"ו אותיות ואז"כ
 פנים דמל' דבינה דאבא שהוא מספר כ"ז אותיות מילוי המילוי
 שהוא גימטריא תר"י. ואז"כ אזוריים דמלכות הג'ל שהם מספר
 אותיות רבוע דאזוריים דמילוי המילוי שהוא גימטריא של (קצ"ו) ע"ד
 אותיות וזשכונם ב' אלפים קע"ב נמצא כי כל מה שהוי"ה הולכת
 ומתמלאת הוא יותר דין ועצמותם בפשיטותם הוא תכלית הרוזמים.
 והנה ג'ר אלו דאבא הפנים שלהם הם מ"ב אותיות של הט' ראשונות
 שבכל א' וא' מן הג' שהם זכרים וז"ס שם מ"ב דאיהי ברישא כזכר
 בתיקונים קל"ב וגם בג' מלכיות שבהם יש מ"ב אתון עצמן אלא
 שהם בסוד מספר וז"ס עיניך בריכות בושבון כזכר בזוהר פנחס
 דכל וזשכונן גימטריא אינן במלכות ר"ל במלכיות של כל ספי' וספי'
 כי היא בוזי' מספר של הזכר שלה. והנה הז"ת של אבא כל הז' אין
 להם אלא הוי"ה א' דע"ב דיודין והטעם כי כולם הם פרצוף א' לבד
 שהוא ז"א דאבא מש"א כ בג'ר שכל א' הוא פרצוף א' וג"ל שכיין
 שגם שם הם דו"ג א"כ ו"ת לבד יהיה שם ע"ב דיודין בכוזי' אותיות

ונזקבא השביעית יהיה בוינת מספר ע"ב ע"ד הנ"ל והענין כי ז"א וזכמה הכל א' וכמו שהזכמה י' אותיות דע"ב כן הז"א. או אפשר שגם הנזקבא תהיה בוי' כ"ז אותיות המילוי דמיון הבנינה. אמנם המלכות של ז"ן הם יהיה מספר ע"ד הנ"ל בוי"ב וצ"ע. והנה כל (שם) זה באבא דאבא. אמנם באבא דאבא הוא שם אהי"ה דיודין ע"ד הנ"ל ואז"כ ביש"ס שם ס"ג ובתבונה שם אהי"ה דיודין על דרך הנ"ל. ואז"כ בז"א שם מ"ה דאלפין על דרך הנ"ל ובנזקבא שם ב"ן דההין על דרך הנ"ל או אפשר כי הז"א הוא שם מ"ה דאלפין ובנזקבא לאה אהי"ה דאלפין ע"ד הנ"ל וביעקב שם ב"ן דההין על דרך הנ"ל וברוחל שם אהי"ה דההין ע"ד הנ"ל וצ"ע. ונזוור לעיל כי או"א הם הוי"ה דע"ב ואהי"ה דיודין ויש"ס ותבונה הם שם ס"ג ואהי"ה דיודין כנ"ל עכ"מ:

נל"ז שצ"ל ע"ד וכן איתא לקמן בפ"ז:

שער יד פרק ו' מ"ת

הנה נתבאר בדרוש רפ"ז ניצוצין כי יש באו"א פנים ואזוריים ואלו הפנים ואזור הם נזלקים לב' בוי'. הא' הוא פנים אזוריים של ט"ס

העליונים שבהם שיש בהם פנים ואזורים. הב' הוא מלכות שבהם שיש בה פנים ואזור וגבאר ענין אמא ומשם תקיש אל אבא הגה אמא יש לה י"ס ט"ס ראשונות יש בהם פנים ואזור והם תופסים כל שיעור קומת אמא עלאה או"כ המלכות שבה מתועלת מתועלת הוזה ולמטה שבה ומלבשתן נמצא כי אינם מגולים מאמא רק ו' ראשונות שלה ולהיות כי אמא זו היא ו"ד של מיכוי ו"ד של הוי"ה בסוד והבן בוזכמה כנודע. ולכן כ"א מן ו' ראשונים כלולה מי' של אבא והם ס' וזו נקרא אמא סתימאה ושאר ד' הם מתלבשים תוך המלכות שלה ששיעור קומתה הוא ד' תותנות דאמא לבד. ולכן נעשים מוויזין אליה (פי' לתבונה) ואינה נקרא בוי' אמא רק ו' עלאין שהוא ס' ושאר הד' היא ס' סתומה הד' תותנות לכן נקרא (נ"א דד' תותנות שלה נקראים) ע"ש מלכות שבה שהם מוויזין שלה ונעשין וזלק אבר שלה ועל שמה נקרא והרי כי ו"ד דמיכוי ו"ד של הוי"ה היא אמא עלאה ו' אמא ולכן ו' זו יש לה ראש לרמוז כי יש בה י"ס ד' המלכות שבה ובתוכם מתלבשים ד' תותנות דאמא. לכן אינן ב' דלתי"ן רק דל"ת א' והם יו"ד בשלימות. והנה זה ד' של מיכוי ו"ד שהיא מלכות דאמא היא י"ס גמורות אלא שכיון שכל שיעורם אינם רק ד' תתאים דאמא המתלבשין בה בסוד מוויזין כנ"ל לכן כל י"ס שבה נקרא ד' ע"ש ד' מוויזין שלה שהם ד"ת דאמא גם ענין ד' זו היא כנודע, כי לעולם אין העליון מתלבש בתותון רק האזורים שבו לבד ונעשים פנימים לתותון והנה נודע כי אין העליון מתלבש בתותון אלא המלכות שבו לבד נמצא א"כ כי האזורים של מלכות דאמא עלאה הם מתלבשים בתבונה ונעשין שם פנים והבן זה מאד

והנה אוזוריים של וז"ב דמלכות דאמא עלאה (דאהי"ה) הם תקמ"ד
 וב' אלפים קנ"ו מילוי המילוי ברבוע ואוזוריים של כתר מלכות
 דאמא הם מ"ד הרי מ"ד ותקמ"ד וב' אלפים קנ"ו כוז"ב דאוזוריים
 דמלכות דאמא ואלו הם בוזי פנים בעצמן כוז"ב דתבונה עצמה ולא
 במלכות שבה וכמו שכתבתי וכ"ז בוזי אהי"ה שהוא פנימיות וכנ"ד
 בוזי אלפים דויצונות וא"כ נמצא כי ד' זו דמילוי יו"ד הם בוזי
 אוזוריים דמלכות דאמא בבוזי כוז"ב שבה שהם מוויץ דתבונה
 המתלבשין בזו הד' שהיא אוזוריים דמלכות דאמא בהיותה למטה
 בנה"י שלה א"כ זו הד' היא כוז"ב דמלכות דאמא בבוזי האוזוריים
 שבה אשר בה מתלבשין המוויץ דתבונה. ונזוזור לענין הו' שהיא
 אמא אשר יש בה פנים ואוזור בכל י"ס שלה והם י"ס פנים וי"ס
 אוזוריים וכך ד' שהיא מלכות דאמא יש בה י"ס פנים וי"ס אוזוריים
 והנה יש בכ"א מהם ב' מיני שמות אוזר דאהי"ה ואוזר דאלקים
 בסוד וויצונות ופנימיות כנודע. וגם באלו אלהים יש ד' בוזי שהם י"ס
 דאלקים באמא הנקרא י' (נ"א ד') בוזי הפנים וי"ס דאלקים
 דאוזוריים וכנ"ד במלכות דאמא שהיא ד' דמילוי יו"ד כנ"ל יש בה
 י"ס דאלקים דפנים וי"ס דאלקים דאוזוריים אך הוויץ הוא דוגמת
 אהי"ה כי כמו שאהי"ה שהוא הפנימיות יש בו בוזי אותיות פשוטים
 בפנים ומרובעים באוזוריים אך במלכות הם בסוד וזשכונות כלל
 העולה כי באות ו' של מילוי היו"ד יש פנימיות דאהי"ה והוא פנים
 ואוזור ויש בה וויצונות דשמות אלפים פנים ואוזור וב' בוזי אלו
 דויצונות ופנימיות הם בסוד מספר אותיות עצמן ובאות ד' של מילוי
 יו"ד יש בה פנימיות אהי"ה פנים ואוזור וויצונות דאלפים פנים ואוזור

והוא בסוד וזשבונו וסכום האותיות בוזשבונו כמה עולה כל אות
ואות בגימטריא ואז"כ בא ה' ראשונה דהוי"ה וצורתה ה' כנודע
בסוד וזכרם בבינה ונדרבר בה' שהיא נקרא תבונה לעולם ואמנם
צורת ה' היא ד' על ו' והענין כמו שידעת בענין הצלם דז"א שהם ג'
אותיות צלם. מ' בג' בוזי ראשונות ל' בג' אמצעיות צ' בג' תחתונות
דתבונה הנכנסים ממש בפנימיות ז"א וכן הוא כאן כי תוכלה מוויזין
אלו הם מלובשים בד' ראשונות באזוריים דמל' דאמא והם ד' של
מילוי יו"ד כז"ל והם מ' דצלם ואז"כ ד' על ו' שצורתה ה' הם מוויזין
דתבונה עצמה מלובשים בג' אמצעיות דאזוריים דמלכות דאמא
והם ל' דצלם ואז"כ ו' שצורתה ה' ראשונה הם מוויזין דתבונה עצמה
מלובשים בג' דאזוריים דמלכות דאמא והם צ' דצלם מוויזין
פנימים אמנם צריך שתדע כי כל זה הוא בהיות בינה ותבונה נכללין
בפרצוף א' כי אז זו ה' ראשונה שבשם הנקרא תבונה עולה למעלה
בו"ד של מילוי יו"ד שהוא צורת ה' אזורת וזו נעשים אזוריים אליה
אך ברדתן למטה נעשים ה' ראשונה שאז נקרא האם רובצת על
האפרוויים הנזה ירדה ממקומה ואז המוויזין הם בסוד מקיפים שהם
ד' על ו' נפרדין זה מזה ואין לו' זו ראש רק ו' קצרה מו"ק בלי מוויזין
כנודע אך בעלותה יש לה מוויזין פנימים. ונזוזור לענין כי הנזה
כשמתחלקין נעשה בינה ותבונה ואז האזור דמלכות דבינה יורדין
בתוכה של התבונה ואז אותן האזוריים עצמן דמלכות דבינה נעשה
פנים דתבונה ממש באופן כי הי"ס עצמן דאזור דמלכות דבינה בוזי
הפנים עצמן של תבונה כי ד'

ראשונה דאוזוריים דמלכות דבינה הם עצמן ד' ראשונות דפני תבונה וו"ק דאוזוריים דמלכות דבינה הם עצמן ו"ק דפני תבונה ונמצא כי כשעלה תבונה להכלל עם בינה בפרצוף א' נמצא פנים של תבונה נעשה אוזוריים אל המלכות דבינה. והנה גם למעלה בבינה היו אוזוריים מן בוזי אלהים והנה כל הפנימיות בבוזי פנים ואוזור הם משם אהי"ה אך הווצויות כולו בבוזי פנים ואוזור הם משם בוכ"ו תמורת אהי"ה ואז זה הבוכ"ו מאיר הווצויות הנק' אלקים כי הנה הוא כולל כל אלקים שהוא ק"ך צרופים והם נזלקים ד"פ ל' הם ק"ך וכן בוכ"ו המתפשט בכולם והוא קו המדה להם והוא גימטריא ד"ל ר"ל ד"פ ל' והענין כי במלכות של בינה הנקרא ד' של הבינה להיותה עומדת בד"ת דבינה שם הווצויות הם שמות ק"ך צרופים אלקים כנ"ל ואז מתפשט בהם הארת בוכ"ו כנ"ל ונזלקים לד' בוזי ג"כ והם ל' צרופים בת"ת ל' בנצו ל' בהוד ל' ביסוד והם מהוזה דבינה ולמטה שהם תנה"י כנ"ל ואז ככמו שהאוזוריים דאהי"ה דבינה דמלכות מתפשטים ויורדין ונעשין לתבונה בבוזי פנים כן האוזוריים של אלקים דמלכות דבינה יורדין ונעשים מהם אוזוריים (פנים לווצויות) דתבונה (צ"ל פנים) והנה תבונה זו גם היא יש בה ט"ס ועוד מלכות שבה דוגמת הבינה הנ"ל והנה אלו אלהים הנקרא אוזורי תבונה גם הם אינם מתגלים פה רק בד"ת (בו"ת) של התבונה ששם הוא מלכות שבה ועוד בבוזי הגבורה שבה כי להיותה תבונה תוזתונה נגלית הדינין אפי' מן הגבורה שבה ואז אלו הק"ך צרופי דאלקים נזלקים בה ל' וזלקים נגד ה' אותיות אלקים ונזלקין כ"ד בכל ספי' מהם כ"ד המתוזלת בא'

וכ"ד המתווילין בל' כו' וכל הכ"ד מהם הוא שם אלקים א' הרי ה' אלקים והם ת"ל ועם בוכ"ו המאיר בהם הרי גימטריא תבונה עם הכולל:

שער יד פרק ז מ"ב

דע כי יש כמה מדרגות פנים ואזור והם שמוות פשוטים ומלואים לכן נבאר בוזי' או"א ומהם תקיש אל השאר והנה כתר דאבא הוי"ה פשוט וכן כתר דאמא אהי"ה פשוט זו פנים שלהם ואמנם האזוריים שלהם הם י' אותיות י' י"ה יה"ו יהו"ה אזורי כתר דאבא. א' א"ה אה"י אהי"ה אזורי כתר דאמא. וכל זה בט"ס הכתר דאו"א ואמנם המלכות של הכתר דאבא הוא בוזי' וזשבון ר"ל וזשבון ד' אותיות הוי"ה פשוטה שהוא כ"ו ומלכות דכתר אמא וזשבון אהי"ה פשוט שהוא כ"א ואלו הם הפנים של הב' בוזי' מלכיות הנ"ל והאזוריים שלהם הם אלו. אזוריים מלכות כתר דאבא הוא וזשבון י' אותיות פשוטים דאזוריים שלו והם ע"ב ואזורי מלכות דכתר דאמא הם וזשבון י' אותיות דאזוריים דאהי"ה שהוא מ"ד. והנה הוצמדה דאבא ט"ס שלו הראשונים הפנים הם י' אותיות המילוי כזה יו"ד ה"י וי"ו ה"י וט' ראשונות דווצמדה דאמא הפנים שלהם הם י' אותיות מילוי אהי"ה כזה אל"ף ה"י יו"ד ה"י ואזוריים הם אלו כ"ו אותיות המילוי והם יו"ד

יו"ד ה"י יו"ד ה"י וי"ו יו"ד ה"י ה"י הם אוזוריים וזכמה דאבא וכ"ו
 אותיות אל"ף אל"ף ה"י יו"ד אל"ף ה"י יו"ד ה"י הם אוזוריים
 וזכמה דאבא. והפנים דמלכות דזכמה דאבא הם וזשכון הפנים
 ש"ל ש"הם ע"ב ואוזוריים דמלכות דזכמה דאבא הם וזשכון
 אוזוריים ש"הם קפ"ד והפנים דמלכות דזכמה דאבא הם וזשכון
 הפנים ש"ל ש"הם קס"א ואוזוריים הם וזשכון האוזוריים ש"ל ש"הם
 תקמ"ד ובינה דאבא הפנים ש"ל דט"ס הם כ"ז אותיות דמילוי
 המילוי יו"ד וי"ו דל"ת ה"י יו"ד וי"ו יו"ד וי"ו ה"י יו"ד והאוזוריים הם יו"ד
 וי"ו דל"ת יו"ד וי"ו דל"ת ה"י יו"ד וי"ו דל"ת ה"י יו"ד וי"ו
 יו"ד וי"ו דל"ת ה"י יו"ד וי"ו יו"ד וי"ו ה"י יו"ד ע"ד אותיות ומלכות דבינה
 דאבא הפנים הם וזשכון כ"ז אותיות ש"ל הפנים ש"ל הם ית"ר
 והאוזוריים הם וזשכון ע"ד אותיות דאוזוריים ש"ל ש"הם ב' אלפים
 קע"ב ובינה דאבא הפנים דט"ס ש"ל הם כ"ז אותיות מילוי המילוי
 אל"ף למ"ד פ"א ה"י יו"ד יו"ד וי"ו דל"ת ה"י יו"ד ואוזוריים ש"ל אל"ף
 למ"ד פ"א אל"ף למ"ד פ"א ה"י יו"ד אל"ף למ"ד פ"א ה"י יו"ד וי"ו
 דל"ת אל"ף למ"ד פ"א ה"י יו"ד וי"ו דל"ת ה"י יו"ד ש"הם ע' אותיות
 ומלכות דבינה דאבא הפנים הוא וזשכון כ"ז אותיות הפנים ש"ל
 ש"הם תתי"ב והאוזוריים הם וזשכון ע' אותיות דאוזור ש"הם ב' אלפים
 קנ"ו וז"ת דאבא אינם רק הוי"ה א' במילוי יודי"ן באותיותיו דוגמת
 הזכמה כי כבר ידעת כי כל הז"ת אינם רק פרצוף א' ז"א דאבא אך
 (כמו) הזכמה ש"היא פרצוף א' ג"כ אבא דאבא וכבר ידעת כי אבא
 וברא שוין בסוד מה ש"מו ומה ש"ם ב"ז וזה מה שקבלתי ע"כ. (ונלע"ד
 כי אינו זה בפרטות (בדוקא) ז"ת רק בו"ת. והענין כי כל מדרגות

הג"ל שהם בזכמה דאבא יש בו"ק וכל המדרגות שזכר לעיל
בבינה דאבא יש בשביעית שהיא הנקבא של ו"ק כנודע ובה
נתבאר הנזכר במו"א כי כל כ"ז אותיות מיכלי המיכלי נקרא אדם
רוכב על הכסא שהוא בד' רגלים פי' הפנים דאו"א גימטריא רג"ל
ואוזרי דאו"א גימטריא תשכ"ז שהם מלכות דאו"א ר"ל המלכות
שיש בז"א עצמו דאו"א ואין אנו מדברים בנקבא דז"א ממש דאו"א
רק במלכות דז"א עצמו דאו"א והנה הוא דוגמת המלכות שיש
בזכמה דאו"א שהוא וזשכ"ז ע"ב דפ"ק קס"א תקמ"ד פנים ואוזור
וכשמתלבשים וז"ב דאבא לתת מוויזן לז"א דאבא כנודע ודאי
שהזכמה מתלבש ורוכב על הז"א עצמו הנעשה כסא לו והבינה
דאבא רוכבת ומתלבשת על המלכות דז"א שהוא וזשכ"ז ע"ב קפ"ד
והנה הבינה דאבא הוא כ"ז אותיות דע"ב מיכלי המיכלי וכעד"ז בינה
דאבא יש בה כ"ז אותיות מיכלי המיכלי דאהי"ה דידוי"ן ורוכבת על
הכסא שהוא מלכות דז"א דאבא שהוא בזשכ"ז קס"א ותקמ"ד אך
הזכמה דאבא רוכבת על הז"א עצמו דאבא נמצאו למדין כשנכנסין
מוויזן דאו"א בז"א הנה אבא יש לו וז"ב וזו"ג וכנגדן באבא
וכשנכנסין בז"א אז אבא וזכמה וזסד שבו מצטרפין עם זכמה וזסד
דאבא מתלבשין בנה"י שלו ובינה וגבורה שלו מצטרפין עם בינה
וגבורה דאבא בנה"י שלה ואז או"א כלולין ממ"ה וב"ן כי קודם לכן
היה אבא כולו מ"ה ואבא כולה ב"ן ועתה שנתחלפו ונמוזגו כג"ל לכן
בהכנסם תוך ז"א נמצא כי חלק זכמה וזסד דאבא ניתנין אל הזכר
מ"ה שבו"א וכן חלק זכמה וזסד דאבא שגם הם בוזי"מ כנזכר
אך בינה וגבורה דאבא ובינה וגבורה דאבא ניתנין לצד הנקבא

שבו"א עֲצָמוֹ הַנֶּקֶד מִלְּשִׁבְּנוֹ עֲצָמוֹ וְאוֹזֵר שְׂאֵלָה יִנְקוּ וְהַגְדִּילוּ אִי יֵצֵאוּ
הָאֶרֶת הַמַּלְכוּת שִׁבְהֵם שִׁבְמוּזִין עֲצָמָם מִצֵּד הַב' בִּינּוֹת וּב' הַגְּבוּרוֹת
אֶל אוֹזֵר ז"א לְהַגְדִּיל הַנּוֹקְבָא דו"א שֶׁהִיא נְפֻרְדָּת מִמֶּנּוּ וְנִגְדָּלָת גַּם
הִיא מֵעֵט מֵעֵט וְאִמָּנָם אוֹזֵר שֶׁכֹּכֵר נִגְדָּל ז"א צֵד הַזְּכוּרוֹת וְהַנֶּקֶבוֹת
שִׁבּוּ אִי מִסְתַּלְקִים הַמוּזִין וּבָאִים הַמוּזִין דְּבִינָה וְגְבוּרָה דְּאו"א לְבָדָם
תּוֹךְ נּוֹקְבָא וְנִגְדָּלָת לְגַמְרֵי וְהִרִי נְשַׁלְמוּ כָל אֶלּוּ הַמוּזִין הַנֶּקֶרָא בּוּזִי
אב"א וְאוֹז"כ בָּאִים הַמוּזִין וְזֵדִישִׁים דְּפֻכ"פ וּמַגְדִּילִין שְׁנֵיהֶם
כְּבִרְאִשׁוֹנָה:

ה' וְזֹלָקִים יֵשׁ בֵּין או"א לְאוֹז"כ וְהֵם מִבּוֹאֲרִים בְּזוֹהַר א' או"א כּוֹזֵדָא
נְפַקִין פִּי שֶׁהֵם שׁוֹיִן בְּקוֹמַתָן מִשְׁא"כ בְּזוֹז"ן כִּי הַנּוֹקְבָא לֹא יֵצֵאת רַק
אוֹזֵר שֶׁהוּא יֵצֵא עַד וְזִצִי ת"ת שִׁבּוּ וְאוֹז"כ יֵצֵאתָ הִיא מִשֵּׁם וּלְמִטָּה
וּבִעֶרֶךְ זֶה אִמְרוּ כּוֹזֵדָא נְפַקִין. ב' כִּי או"א אוֹזֵר הַתִּקּוֹן כְּזֹכֵר בְּאֶדְרָא
הִיו תְּמִיד פֻּכ"ב מִשְׁא"כ בְּזוֹז"ן וּבִעֶרֶךְ זֶה אִמְרוּ כּוֹזֵדָא שְׁרִיין ג' כִּי או"א
זוּגָם תְּדִיר מִשְׁא"כ בְּזוֹז"ן וּבִעֶרֶךְ זֶה אִמְרוּ וְלֹא מִתְּפַרְשִׁין ד' שְׁאו"א
לְעוֹלָם רוּחָמִים כִּי אִפִּילוּ בִינָה שְׁדִינִין מִתְּעַרְיָן מִינָה אֵינָה אֶלָּא אוֹזֵר
צֵאת זו"ג מִמִּנָּה אֲבָל בְּהִיוֹתָהּ לְמַעַלָּה הַכֹּל הִיא רוּחָמִים אֲבָל זו"ג
לְפַעֲמִים הוּא רוּחָמִים וּלְפַעֲמִים הוּא דִין. וז"ס הַזִּכָּר פ' וְזִי שֶׁרָה
דְּקִכ"ג ע"א ק' שֶׁנָּה כ' שֶׁנָּה וז' שְׁנִים כִּי בִכְתֵּר וְאו"א הֵם ק"ך שֶׁנָּה
וְהִינּוּ ק' בִּכְתֵּר וך' בְּאו"א הֵנָּה הֵם כּוֹלָם בְּסוּד שֶׁנָּה אֵךְ הַזוֹז"ג שֶׁהֵם
ז"ת ז' שְׁנִים הֵנָּה הֵם שְׁנִים וְלֹא שֶׁנָּה מִשּׁוֹם דְּאִיתָ בְּהוּ דִין. וְרוּחָמִים ה'
כִּי בְּאו"א לְעוֹלָם יֵשׁ וְזִיבּוֹק כְּזֹכֵר בְּזוֹהַר כְּתָרִין רוּחִימִין דְּאֵינּוֹן

מתחבקים. עוד יש ויחלוק אחר והוא כי או"א וז"ל גופא ממש מתחבקים
 דא בדא והנה כבר הודעתך שיש ב' מיני זווגים א' להוריד נשמות
 ודשות ואחד לתת וזיות לעולמות התחתונים ואמנם הזוג שהוא כדי
 לתת וזיות זה אינו נפסק לעולם מאו"א כדי שלא יתבטלו העולמות
 וז"ו אבל בזו"נ אפי' הזוג זה נפסק לפעמים וז"ס לא ידון רווחי באדם
 ר"ל לא ימשוך רווח וזיות העליון באדם שהוא ז"א לעולם כי אם
 ימשוך זה לעולם יאריכו ימים ויהיו רשעים אך בראותן שהם מתים
 בקצרות שנים אז עי"ז יחזרו בתשובה לכן אין רווח וזיות זה נמשך
 תמיד בזו"א:

שער יד פרק וז מ"ב

הנה נת"ל כי יש בינה ותבונה ראשונים התבונה היא מוחזה (נ"א
 ותבונה ראשונה ותבונה זה מוחזה) דבינה לבטה דוגמת רוחל עם
 לאה וכנעדה ב' חלקים שבזכמה ונמצא כי זאת הבינה הראשונה
 מודווגת עם חלק העליון של הזכמה ועל אלו נאמר כוזא נפקין
 ולא מתפרשין לעלמין כזכר באדרא ועל התבונה ועל חלק התחתון
 של הזכמה אינו כן דלזמנין מתפרשין וזה התבונה מוציאה ולמטה
 שהוא מהחזה שלה ולמטה היא מתלבשת בז"א בסוד מוחין דיליה
 ואלו הב' וצאין של תבונות זו עליהם נאמר ואיש תבונות ידלנה

כְּזֹכֵר בְּדְרוֹשׁ אֲזוּר וּלְעוֹלָם נִקְרָא ב' תְּבוּנוֹת בְּעֶרְךָ ב' וּצְאִין אִלּוּ
 וּאֲמַנִם שְׁנֵיהֶם אֵינָם רַק פְּרָצוֹף א' לְבַד. וְדַע כִּי גַם הַבִּינָה עִם
 הַתְּבוּנָה לְפַעֲמִים נִכְלָלָה יוּזָר וִישׁ בִּזְזָה ב' פָּנִים א' שֶׁתַּעֲלֶה הַתְּבוּנָה
 וְנִכְלָלָה בַּבִּינָה ב' שִׁירֵדָת הַבִּינָה וְנִכְלָלָה בַּתְּבוּנָה אֲמַנִם הַזֶּה שֶׁהוּא
 לְהוֹצִיא הַמּוּוֹזִין דָּז"א הַנִּקְרָא עֵיבוֹר ב' הוּא שִׁירֵדָה בִּינָה וְנִכְלָלָה
 בַּתְּבוּנָה וְשֵׁם הוּא הַזֶּה לְמַטָּה אֲךָ עֵיבוֹר הָרֵאשִׁי הִיא כִּי נִתְלַבְּשׁוּ
 וּזו"ב עֲלֵאִין בּוּזו"ב תַּתֵּאִין (נ"ב דְּהֵינּוּ שֶׁעָלוּ יִשְׁסו"ת וְהִלְבִּישׁוּ הוּזו"ב
 עֲלֵאִין) וְנִכְלָלוּ בָהֶם וּבִתְּוֹכָם וְנִכְלָלוּ וּזְז"ת וְזָה"י דָּא"א אִלּוּ בָאִלּוּ
 וּזְז"ת בְּזָה"י דָּז"א אִלּוּ בָאִלּוּ נִמְצָא כִּי ז"א בַּתְּבוּנָה וְלֹא בַּבִּינָה. וּבִינָה
 נִקְרָא א"ס לְפִי שְׁאֵהִי"ה הוּא בַּבִּינָה וּבְמִיכּוּלֵי יוֹדִין וְאֶלְפִין כ"א יֵשׁ
 בְּפִשׁוּטוֹ וּבְמִלּוּאוֹ וּבְמִיכּוּלֵי מִלּוּאוֹ א"ס אוֹתִיּוֹת לְכֹן נִקְרָא אִם אֲמַא
 עֲלֵאָה וְאִלּוּ הֵם ב' אֵהִי"ה אֲשֶׁר אֵהִי"ה אֲמַנִם אֵהִי"ה הֵג' אֲשֶׁר עָלָיו
 נֶאֱמַר כֹּה תֹאמַר לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל אֵהִי שְׁלֹחֲנֵי אֱלֹהֵיכֶם הוּא מִיכּוּלֵי דְּמִיכּוּלֵי
 הָהֵי"ן שְׁאִין בָּהֶם רַק כ"ה אוֹתִיּוֹת וּז"ש כֹּה תֹאמַר אֵהִי כו' וְהֵנָּה
 כְּשֶׁנִּזְוֵר מֵהֶם ד' אוֹתִיּוֹת הַפִּשׁוּטוֹת שֶׁל אֵהִי"ה יִשְׁאֵר בְּמִיכּוּלֵי דְּמִיכּוּלֵי
 כ"א אוֹתִיּוֹת כְּמִנִּין אֵהִי"ה כו' (נ"א וְהֵנָּה) ג' כִּלִּי הַתְּבוּנָה הֵם ג' צִלְמִים
 דָּז"א וְכִנְגָדָן ג' כִּלִּי בִינָה ג' צִלְמִים אֲזוּרִים דָּז"א וְאֲזו"כ תַּכְּף עוֹלָה
 לָא"א:

ה' כִּלְלִים א' בְּמוּוֹזִין דָּא"א יֵשׁ מִקִּיפִין וְשֵׁם מֵאִירִין י"ג ת"ד דָּא"א.
 בִּי"ג וְזוּרְתָא דְּרִישָׁא יֵשׁ ג' הוּי"ת דִּיּוֹדִין וּבָהֶם ט' ווִי"ן וּמִשֵּׁם נִמְשַׁכָּת
 הָאֵרָה לְדִיקָנָא דָּז"א הַנִּקְרָא ו' וְאִין בּוֹ רַק ט' תִּקּוּנֵי דִּיקָנָא לְבָדוּ

ובוֹחוּטִים דא"א ישׁ בה ה' אות בְּנֶקֶב ימין ומשם מאיר בּוּזי' הַטְעָמִים ומְנַקֵּב ימין נְמִשֵּׁךְ רוּחַ דְּבוּזי' אַל ז"א הַבוּחוּטִין דאבא כיון שְׂמַתְלַבְשִׁין בְּבוּחוּט דאבא נִקְרָאוּ אֱהִי"ה כְּמוֹתֵן עֲנִין או"א שְׁעָלִיהֶן נֶאֱמַר בְּאֶדְרִי"ז כוּזָא נִפְקִין וכוּזָא שְׂרִיין כו' דַּע שְׁעַכ"ז ישׁ בָּהֶם ב' מִנֵּי זְוּגִים א' נִקְרָא זְוּג שְׁלִים וְהַב' זְוּגָא דְלֹא שְׁלִים וְהוּא כְּמִ"שׁ בְּמִ"א שֶׁב' מִזְלֹת הֵם בְּדִיקָנָא דא"א מִזְל' וז' וּמִזְל' הִי"ג הוּז' מִשָּׁם יוֹנֵק אבא וְהִי"ג מִשָּׁם יוֹנֵק אבא וְהִנֵּה כְּשִׁמְזַל הִי"ג הוּא לְבַדּוֹ מִשְׁפִּיעַ בְּאו"א וּמוֹדוּוּגִין עַל יְדוֹ אִזְ נִקְרָא זְוּגָא דְלֹא שְׁלִים וְכַאֲשֶׁר ב' מִזְלֹת מִשְׁפָּעִים זֶה בְּאֶבֶר וְזֶה בְּאֶבֶר וּמוֹדוּוּגִין עַל יְדֵם אִזְ נִקְרָא זְוּגָא שְׁלִים. ד' אבא נִקְרָא אֱהִי"ה וּבְכ"א מִי"ס שְׂבִיבָה ישׁ שָׁם אֱהִי"ה א' וְכָל שָׁם אֱהִי"ה שֶׁהוּא בְּקוֹ ימין שְׁלֵה הוּא דִּיּוּדִי"ן וְשֶׁל שְׂמַאל בְּאַלְפִי"ן (נ"ל בְּהִיפּוֹךְ) וְשֶׁל קוֹ אֲמִצְעֵי בְּהִי"ן וְכ"ז בְּלִבּוּשֵׁים וּבְכָלִים שְׁלֵה ה' ד' בּוּזי' נִשִּׁים בְּאֶבֶר עֲלֵה בּוּזי' וּבְד' שְׁלֵה נִקְרָא אבא עֲלֵה וּזְג"ת שְׁלֵה נִקְרָא תְּבוּנָה רִאשׁוֹנָה וְנָה"י שְׁלֵה תְּבוּנָה שְׁנִיָּה וּמַלְכוּת שְׁלֵה נִקְרָא תְּבוּנָה שְׁלִישִׁית וְהִיא רְבִיעִית בְּעֶרֶךְ בִּינָה וּבִי"ס שֶׁל תְּבוּנָה זוֹ הִג' מִתְלַבֶּשֶׁת כָּל צִלָּם דָּז"א:

שְׁעַר יֵד פֶּרֶק ט

סִידוּר בִּינָה וְתְּבוּנָה עַל מִתְכוּנָתָם:

ד' כי אמא עלאה יש' לה הוי"ה דס"ג והוא נוקבא אל אבא שהוא
הוי"ה דע"ב והנה הוי"ה זו דס"ג נקודתה בנקודת אלהים כנודע כי
הבינה הוי"ה בניקוד אלהים כנודע והנה הוי"ה זו נחלקת לד' בוזי'
בד' אותיותיה והם ב' אהי"ה דיודי"ן וא' דאלפי"ן וא' דההי"ן והיא
רמוזה בה' ראשונה דהוי"ה הכוללת כל האצילות ואבא הוא י' של
שם הוי"ה כנ"ל ואמא זו היא י"ס גמורות ואמנם בהתחלקותה לב'
בוזינת כמ"ש א' בוזי' ראשונה גמורת במילוי ו"ד דיו"ד דהוי"ה
הכוללת הנזכר לעיל ובוזי' ב' גמורת בה' ראשונה דהוי"ה הכוללת
כל האצילות כנודע וא' בוזינה הראשונה הגמורת במילוי יו"ד נקרא
אהי"ה דיודי"ן ובוזי' ב' נקרא שם ס"ג גם הראשונה נקרא אמא עלאה
או בינה והב' נקרא תבונה. ודע כי הבינה היא בוזי' ט"ס הראשונים
והתבונה היא בוזי' המלכות של הבינה הנ"ל ודע כי כמו שרוזל
נוקבא דז"א עם שהיא בוזי' מלכות שלו עכ"ז מלבשתו מהוזה
ולמטה כן תבונה זו שהיא המלכות דבינה מלבשת את הבינה
מהוזה ולמטה בלבד ודע כי הבינה יש' בה פנימיות וויצונות וכן
במלכות שלה הנקרא תבונה יש' בה פנימיות וויצונות שאי לך דבר
בעולם שאין בו פנימיות וויצונות ואמנם כדי שלא נאריך הענין נבאר
ענין התבונה ומתוכה תבין את הבינה בהיקש. ונבאר עתה בלבד
ענין המלכות דבינה הנקרא תבונה ונקרא ה' ראשונה של הוי"ה
הכוללת הנקרא שם ס"ג הנה בוזי' זו כולה היא שם ס"ג א' שלם
כולל כל ט"ס שבה בפנימיות וויצונות והנה ג"ר שבה הם דוגמת ג'
פרצופים והם כוז"ב וגמזין ביו"ד ה"י דס"ג הכולל והנה ה"י ראשונה

דס"ג היא בינה דתבונה שהוא הפרצוף הג' דס"ג הכולל ויש בה ג'
 ההי"ן (נ"א ג' שמוות ס"ג) א' גגד ג'ר שבה וא' גגד ו"ק שבה וא' גגד
 מלכות שבה ואמנם ה' זו ג' ג' ההי"ן כי יו"ד של המילוי נעשין ב'
 ההי"ן והרי הם ג' ההי"ן לפי שג' קוין יש בצורת ה' לכן ה' ראשונה בג'
 קוין כוז"ב שלה ולכן ה' זו פשוטה ועיקרית אך י' של מילוי ה' נחלקת
 לב' ההי"ן כנ"ל והם בו"ק שלה הא' בג' קוין וזג"ת שלה וה' אחרונה
 בג' קוין בנה"י שלה וכנגדן יש ג' ההי"ן אחרים דויצוניות. אוז"כ הוא
 ו' דס"ג הכולל והוא ו"ק ז"א שלה דתבונה ואז ב' נקודים תחתונים מן
 י' שיש ביו"ד דמילוי ה' דבינה כנ"ל בבוזי פנימית עם וויצונית שלהם
 ג"כ יורדין להעשות בוזי מוויזין אל הו"ק אלו שהם ו' דס"ג הכולל
 כדמיון התבונה שמתלבשת בסוד המוויזין אל ז"א ואמנם וויצונית ב'
 וחלקי היו"ד דמילוי ה' ראשונה כנ"ל אלו ירדו בתוך פנימית י' וחלקי
 תחתונים של זו הוא"ו ופנימיות ב' וחלקי יו"ד הג' יורדין תוך פנימיות
 ג' וחלקים עליונים של זו הוא"ו שכולה גימטריא י"ג ונודע שיש י"ג
 פנימיות וי"ג בויצוניות ואמנם י"ג הפנימית נעשו בוזי וויצונית אל בוזי
 ב' וחלקים מילוי י' של ה' ראשונה האחרונים לוויצוניותן ולפנימיותן
 ע"ד הג"ל אך דע כי כמו שיש בז"א מוויזין פנימים ומקיפין כן יש
 לפנימית וא"ו זו דס"ג כולל פנימי ומקיף כי וויצוניות ב' וחלקים הג'ל
 נעשו הם פנימים תוך י' וחלקים התחתונים דוא"ו זו דבוזי פנימית אך
 פנימית ב' וחלקים הג'ל שנעשו גם הם פנימים תוך ג' וחלקים העליונים
 דו' זו ונמצא שהם ב' תוך ג' וכללותן נעשה ה' אות וזה הה' נעשה
 בוזי מקיפין מוויזין על ו' זו. ואמנם וויצונית ו' זו שהם י"ג וחלקים
 יתבאר אוז"כ מה נעשה בהם כי הגה יש בוא"ו זו פנימית וויצוניות

הנ"ל שהוא פנימית מבינה ופנימית עצמה נעשה וויצוניות אל פנימית הבינה. אז"כ ה' אורונה דס"ג הכולל היא מלכות דפרצוף דס"ג הכולל וגם היא דוגמת ה' ראשונה שהם ג' ההי"ן ה' בג' קוין ראשונים כוז"ב ה' בג' קוין אמצעים וזג"ת ה' בג' קוין תחתונים נה"י וכל ג' ההי"ן אלו הם בסוד פנימיות. גם יש אורת בסוד וויצוניות והם ג' ההי"ן אורות המתולקים ע"ד הנ"ל ואמנם כמו שרוזל לוקחת האזוריים דז"א בסוד פנימיותה ונעשה בה מוויץ כך הוא פה כי הויצוניות של ו' דס"ג הכולל שלא הוצרך במקומו כנ"ל הנזה הוא יורד ונעשה פנימית אל ה' אורונה זו שהיא המלכות דס"ג הכולל כנ"ל. והענין כי הנזה ביארנו כי מלכות זו דס"ג הכולל יש בה ג' ההי"ן בה' דפנימיות וג' ההי"ן בה' דויצוניות והנזה ה' הג' תחתונה שבוויצוניות שהיא בוי' הויצוניות של נה"י דמלכות זו דס"ג ירדה תוך ז"א דאצי' לעשות לו מוויץ פנימי כנודע נמצא כי המלכות דס"ג (יצא) וחסרה ואז נעשית לה נה"י וזדשים דויצוניות כנזכר במ"א איך היו עודפים ותלוין על העורף מאזורי רישא דז"א עד החוזה מבחוץ כנזכר שם. והנזה עשיית נה"י אלו הזדשים הוא זה כי הנזה פנימית ה' הג' שהם נה"י דמלכות דס"ג הפנימית הגדילו ונכפלו ונעשו ב' ההי"ן דפנימית ואז ירדו ב' ההי"ן עליונות דויצוניות שנשארו במקומן ונכנסו תוך אלו ב' ההי"ן פנימית ונעשין פנימיותן ואלו ב' ההי"ן התחתונים הפנימית נעשין וויצוניות להם נשארו עתה למעלה ב' ההי"ן פנימים ואז ירדה ואז דויצוניות הנשארת הנ"ל ונתלבשה בתוך ב' ההי"ן אלו והוא נעשה פנימית להם והם נעשו וויצוניות ואז גדלו כמוהו ונעשו ג'

ם הם י"ג שהוא גימטריא וא"ו הרי הם י"ג תוך י"ג שהם פנימית
 וויצוניות. ונלע"ד אך לא שמעתי והוא כי אפשר כי גם וא"ו תתחלק
 לב' בוזי' כי ו' ב' תכנס בתוך ה' ב' בסוד מוויזין פנימית ואות א' הוא
 כתר שבה אך ו' ראשונה שנתלכשה תוך ה' ראשונה יהיה אור מוויזין
 בבוזי' מקיף על ראש מלכות ע"ד שנתבאר לעיל שיש ה' א' בסוד
 מקיף על ראש הו' אלא ששם שבאו מהתבונה נקרא ה' וכאן שבאים
 מן ו' נקרא ו' וצ"ע לפע"ד. והרי נתבאר עתה כי וויצוניות זה"י דמלכות
 דתבונה נעשו מוויזין פנימית דז"א כלל העולה כי ה' ראשונה של
 השם היא שם ס"ג א' כולל י"ס פנימית וויצוניות ונקרא תבונה ויש
 בה ג"ר הנקרא בינה. וז"ק הנקרא תבונה ומלכות שבה נקרא תבונה,
 וויצוניות זה"י של המלכות זו נקרא ג"כ תבונה והרי הם בינה א' וג'
 תבונות, וכל ד' בוזי' אלו נקרא תבונה דס"ג דה' ראשונה, ועוד יש
 בינה עליונה רמוזה ביו"ד של הוי"ה ויש בה דמיון כל בוזי' אלו, אלא
 שנקרא בינה דאהי"ה דיודי"ן, והרי יש בינה עליונה ותבונה והם סוד
 ס"ם דאפרסמון, וכן בתבונה עצמה יש בינה ותבונה וגם אלו ס"ם
 דאפרסמון, והבן ותראה איך כל הויצוניות העליון נעשה פנים אל
 הפנימית תחתון הימנו. וחוור הפנימית התחתון שהוא בסוד וויצוניות,
 ואז הויצוניות הראשון שהיה בתחלה על הפנימית התחתון א"א
 לעמוד שם, ויורד להעשות פנימית תוך פנימית יותר תחתון ממנו,
 וכעד"ז עד סוף כל המדרגות כולם באופן ש"א א' להיות שם רק ב'
 בוזי' לבד, שהם פנימית א', וויצוניות א'. וגם תבין שלעולם אין
 העליון מתלבש בתחתון אלא וויצוניותו ושם למטה חוור להיות
 פנימים גמורים כי אע"פ שבערך העליון נקרא וויצוניות הגה ברדתו

למטה יהיה שם במדרגת פנימית. גם תבין איך גם בפרצוף א' לבד יורדין מוויזין מספירה זו לספירה זו. אלא שאין זה רק מכתר לזכמה ומוזכמה לבינה ומבינה לת"ת ומת"ת למלכות, וכ"ז בפרצוף עצמו, וכע"ז מפרצוף זה לפרצוף אחר. גם תבין כי הוויצונות של העליון שיורד אינו מכול, רק מלכות שבוויצונות דמלכות שבו, כי הרי כשאנו אומרים שנה"י הוויצונות יורדין ר"ל המלכות שבוויצונות ההוא העומדת בנה"י של הוויצונות אשר כל הוויצונות ההוא אינו רק י"ס המלכות של הפרצוף ההוא:

ו' היכלות דבריאה הם ו' דרגין והיכל ז' העליון ד' מוויזין כוזב"ד הם ד' רגלים ובאלו ד' עליונות יש ד' מוויזין בבוזי אורות ונשמת הבריאה והם נאצלות מי"ס דמלכות (דאצילות) שבכל שייעורו הוא ד' תזתונות דז"א לבד ואלו הד' אורות הכוללים י"ס הם הכסא עצמו אך דע כי כל הד' אורות הם ד"ת שבה ואמנם באלו הד' אורות הנאצלים ממנה ירדה בסוד מיעוט הירוז ונתלבשה בהם בסוד אדם הרוכב על הכסא בסוד אמא מקננא בכרסיא אך מיצירה לעשייה ומבריאה ליצירה אינו יורד רק מלכות למלכות לבד בסוד אדם על הכסא ולא כל י"ס שבה:

שער יד פרק י

דע' כי כל שם מאלו הנזכר בפרק ז' כולל כל י"ס שבאותה ספירה
 המשל בזה כתר דאבא הוא הוי"ה פשוט ונזחלק לי"ס דכתר שהוא
 קוץ י' הוא הכתר י' וזכמה ה' בינה ו' ו"ק ה' מלכות הרי י"ס שבכתר
 דאבא דפנים וכן באוזורים שהם י' י"ה יה"ו יהו"ה והוא י' כתר י"ה
 וזכמה ובינה יה"ו וזג"ת יהו"ה נהי"ם וכן בזכמה דאבא יש' יו"ד ה"י
 וי"ו ה"י ונזחלקים כך קוץ ה"י כתר יו"ד וזכמה ה"י בינה וי"ו ו"ק ה"י
 מלכות ואלו הם הפנים. וכן אוזורים יו"ד כתר יו"ד ה"י וזו"ב יו"ד ה"י
 וי"ו וזג"ת יו"ד ה"י וי"ו ה"י נהי"ם ועד"ז תקיש לכולם. הגה בארצו היות
 ע"ב דיודין בזכמה וס"ג בבינה ומ"ה בז"א וב"ן בזקבא אך דע' כי
 הג"ר שיש' בכ"א מאלו יש' בה סוד מ"ב אתון דפשוט ומילוי ומילוי
 דמילוי אשר אין בווי' אלו בוינת מספר וזש"בון וג' רק וזש"בון אותיות
 לבד ואין נקרא וזש"בון אלא סכום כמה עולה כל אות והבן זה. והנה
 ד' אותיות הפשוטים הם בכתר דאבא ויו"ד אותיות דע"ב דיודין
 בזכמה שבו כי לעולם האותיות במלואן הם בזכמה והבן זה וכ"ז
 מילוי דמילוי דע"ב דיודין הם בבינה שבו כנודע כי הבינה נק' ג"כ
 כ"ז מ"ה ואז"כ בז"ת שבו גם הוא הוי"ה א' לבד במילוי יודין כולל
 כל ז"ת ב"י אותיות והנה כתבנו בענין סדר המעלות השמות כי יש'
 בווי' כפי סדר מספר כמה אותיות הם ואין זה נקרא וזש"בון אמנם
 הוזש"בון הוא כמה סכום כל אות ואות בגימטריא. והנה הבווי' שהוא
 הנקרא וזש"בון לעולם הוא בבוזינת המלכות בכ"מ שתהיה ע"ד משל
 במלכות דאבא הג"ל יהיה בווי' וזש"בון הוי"ה דיודין בבווי' היותה
 וזש"בון ע"ב וכן במלכות דאימא הוא וזש"בון הוי"ה דס"ג ועד"ז בכל

שמות שבעולם הגה ושכונם הוא במלכות שבאותו בוינה וזכור
הקדמה זו. והנה הפנים ואזור דהיינו ע"ב קס"א העולין רג"ל ודפ"ק
ותקב"ד העולין תשכ"ז הם בוי' המלכות דאו"א כי שם הוא בוי'
הושבון כנ"ל והנה הושבון כ"ז היתירים העודפים על ג"פ רג"ל
מושבון תשכ"ז הנ"ל הגה הם יו"ד ה' וג' בוי' מן י' דמילוי ה"י והם
ראשונים מן יו"ד ה"י וי"ו ה"י ש"ל בוי' הפנים ואלו הם מעולים יותר
משאר הבוי' שתחתיהם שהם גימטריא ד"פ (ג"פ) רג"ל כנ"ל אמנם
אלו הכ"ז מתלבשים בד' רגלים אלו שהם סוד ד' רגלי הכסא הזה
שהוא באו"א כנ"ל הגרמז' פ' קדושים בר"מ דף פ"ב והכ"ז אלו הם
הכסא עצמו וכל זה בבוי' המלכות האלו דאו"א והנה הרוכב על
הכסא הזה ומתלבש בו הוא הכ"ז אותיות דמילוי המילוי דהוי"ה ש"ל
מילוי יודי"ן כי הם כ"ז אותיות ואינם כ"ז אותיות בסוד הושבון כי
אותן דושבון הם אחרונים בבוינת המלכות כנ"ל:

שער טו פרק א ב"ק

שער שני שער הזווגים בזווג דאו"א ומצות שלוח הקץ ובו ו' פרקים:

שני מיני בוינות זוגים יש באו"א דאצילות הא' נקרא פנימי הב' נקרא
וויצון שהם סוד הכלים והעצמות (נ"א או העצמות) וזהו בב' בוי' או
כשהם פב"פ שיה או בהרכנת הראש' כמבואר אצלינו וב' בוי' אלו
בפנימיות שהוא העצמות וב' בוינות אלו בסוד הוויצונות שהם (י)
הכלים הרי הם ד' בוי' זוג או"א ועד"ז ד' בוי' כיוצא באלו זוג ז"ז
והנה לעולם בוי' זוג וויצון למלאכים וזוג פנימי לנשמות. עוד יש
בוי' אחרת בסוד הזוג אם לברוא נשמות ודעות או לוינות הנשמות
שכבר יצאו לחדש להם מוויצון ואור הזורבן שאין זוג לז"ז להוציא
נשמות ודעות גם באו"א לא יש זוג לנשמות ודעות וז"ס לא אבא
בעיר וגו' באופן שעתה אור הזורבן לא יש זוג פנימי לא שיה בשיה
ולא בהרכנת הראש' לא באו"א ולא בז"ז גם לנשמות ישנים ליכא
אלא לוינות בלבד ולתת מוויצון ודשים להם:

מ"ב דע כי יש ב' מיני זוג אל או"א הא' בהיותן שניהן שוין למעלה
במקובן שוין בקומתן פב"פ אשר זה נקרא בוי' זוג או"א עלאין והב'
הוא בוי' אמא רביעא על בזין והוא כאשר אמא הגה"י שלה
מתלבשין המוויצון דז"א בתוכם ואז"כ מתלבשים הגה"י דאמא תוך
ז"א ואז נקרא ואם רובצת על האפרווחים לפי שהיא יורדת למטה
משיעור קומת (אבא) ומשפלת עצמה למטה ואז היא דומה על
הנוקבא דז"א כאשר היא מזדווגת עם ז"א פב"פ בסוד ג"ת שבו לבד
כנודע וכן עתה היא אמא עלאה פב"פ עמו נגד ויצי ת"ת התחתון
ונה"י של אבא לבד ואז בהיותן כן צריך שגם אבא ירכין ראשו

וישפיל עצמו למטה כדמיון ז"א עם נוקבא בג"ת שבו כנ"ל וזווג זה הוא זווג דיש"ס ותבונה וזכור זה ולא נטרך לזוזור ולהזכירו בכל פעם ופעם. והנה זה הזווג הב' נזולק לב' אופני הא' כאשר אמא מתלבשת בז"א לבד והב' כאשר אמא מתלבשת במלכות עצמה נוקבא דז"א ושניהן נקרא זווג אחד והנה ההפרש שיש בין הזוגים הנ"ל הוא כי בזווג (הא') הנ"ל שהוא בהיותן למעלה שוין בקומתן זהו עיקר הזווג שלהם האמיתי אבל זווג הב' נקרא זווג לפרקים של מקרה והוא כאשר גברו עונות של התותוננים ואין בהם כוח לקבל השפעה העליונה או צריכה האם העליונה למעט אורה כדי שיוכל (שיוכלו) לקבלו ואז יורדת למטה להיותה רובצת על בניה כדרך העוף והנשר המתרוצפת על בניה שלא יטרפוה עופות זכרים ורובצת עליהם לשומרם ואז הוא בזמן שהבנים צריכין לאמם שזה מורה וזולשה שבהם עד שצריכין שאמא תרביץ עליהן לשומרן ואותו הזווג הנעשה אז נקרא זווג לפעמים של מקרה. והרי נתב' ב' מיני זווגים שיש לאו"א בבחי' עצמן מה שינוי יש בהם ועתה נבאר ב' מיני זווגים בבחי' הזווג עצמו מהו התכלית וההפרש של הזוג אחד הוא נקרא זווגא שלים כנזכר וזהו פרשת אחרי דס"א ע"ב והזווג הב' נקרא זווגא דלא שלים. וביאור הדברים הוא כי זווג שלים הוא אשר תכלית הזווג הוא כדי להוריד עטרות ומוזין אל הבנים זו"נ כדי להוציא נשמות ודעות ע"י זווג של זו"ן עצמן וזווגא דלא שלים הוא כאשר תכלית הזווג הוא כדי להוריד וזיות ומוזן אל העולמות שהוא מוכרח בעת בריאת העולם וצורך להם וגם לתת כוח (נ"א מוזין) לזו"ן שיזדווגו ויולידו נשמות ישנים שכבר נבראו בעת בריאת עולם

ולחזור לחדשם ופי' הענין יתב' לך בהקדמה שצבאר לך בענין נשמות וחדשות וישנות במקומו בדרוש הגלגולים פ"ז. ואמנם ענין שינוי ב' זווגים אלו כי כאשר מזדווג אבא עם אמא ע"י וזכמה שכלו שיהם סוד הנקודות כנודע כי כל השמות שיש בזכמה הם בנקודות אבל אותיות השמות שהם בבינה אין בהם ניקוד והנה כשמזדווג אבא עם אמא מבוזי' וזכמה שכלו אשר השמות הם מנוקדים אז הוא זווגא שלים שהוא זווג וזכמה עם בינה אבל כאשר הזווג הוא מבוזי' בינה דאבא שהם שמות בלתי ניקוד אז נקרא זווגא דלא שלים כי נקרא זווג בינה עם בינה כי הרי אין אבא מזדווג עם אמא אלא מבוזי' בינה שבו והבן מאד. והנה זה היא משארז"ל נשבע הקב"ה שלא יכנס בירושלים של מעלה שהוא זווג או"א עד שיכנס בירושלים של מטה שהוא זווג שלים דזו"ן לגמרי גם מצינו בזהר באדר"ז דאו"א לא מתפרשין לעלמין והוי זוגייהו תדיר והנה מצינו במקומות רבים דאמא מתתרכת מעל בנין ואין לה זווג כנזכר בתקונים על שלוח תשלוח את האם וע"פ ובפשעכם שולחה אמכם אבל הענין מובן עם הנ"ל כי זווג השלים שהוא זווג דאו"א מבוזי' וזכמה שהם הנקודות זה נפסק בעונותינו מימות החורבן וכמו"ש פ' פקודי דרנ"ג ע"א על היכל אהבה כי מן החורבן ואילך לא נכנסו שם הנשמות וחדשות אמנם זווגא דלא שלים שהוא לחדש נשמות ישנות או להזיות העולמות אין זווג זה נפסק לעולם. ודע כי העולה מכל זה כי ב' מיני זוגים הם כ"א כלול מב' זוגים כי הנח הזווג העליון שהוא בוזי' (בהיותה) למעלה במקומה יש ב' (מיני) זוגים דלא שלים וזווג שלים. ובזווג הב' שהוא

בהיותה למטה בסוד הרביצה על האפרוחים יש בו ב' זווגים הנ"ל
זווגא דלא שלים וזווג שלים:

מ"ב מדרוש שלוח תבין שיש ג' (מיינ' יחודים אל זו"ן הנקרא נ"ר
והם הוי"ה אהי"ה הוי"ה אלהים הוי"ה אדני והם נגד ג' פרצופים שיש
(בנוקבא דז"א) בזו"ן, א' י"ס דאחוריים שהם עיבור שלה בעמידה
דלוחש שהיא למטה בנה"י שבו שהוא ג"כ פרצוף שלם דעיבור ואז
וזיבורם פב"פ נקרא הוי"ה אדני וכשהזווג פב"פ בסוד פרצוף שלו
דיניקה עם פרצוף שלה דיניקה דאז הוא נקרא וזג"ת דז"א ואז היא
עולה עד שם ג"כ בוזזרת עמידה אז הוא וזיבור הוי"ה אלקים
וכשהזווג פב"פ בסוד פרצוף גדלות שבו עם פרצוף גדלות שבה שאז
נקרא וזב"ד דזעיר אנפין ועלתה עד שם אז הוא וזיבור הוי"ה אהי"ה
שכבר הוא בוזי בינה הנקרא אהי"ה שלימה בי"ס דגדלות ואז הוא
בעת נפילת אפים שנבקע היסוד (דאמא) בויעבור. או נ"ל שאינו
אלא בשזורית דשבת ועיין במקומו ותראה כי כל עמידה דלוחש
ווזזרה דחול בשזורית יש זווג וא"כ איך [אמר שאין] זווג אלא בנפילת
אפים ובזה מתורץ כי בכ"א יש זווג אלא שהזווג עליון הוא בנפילת
אפים ואינם דיעקב ורוחל הקטנים דלוחש והבן מאד:

שער טו פרק ב

ועתה צריך שנבאר מה תועלת נמשך מכל אלו הזווגים כי הנה כאשר הוא לזווג העליון בהיותו למעלה והוא זווגא שלים להוריש עטרות לבנים אז כל מציאת הזווג ההוא עיקרו לתת מוויזין גמורים דגדלות אל ז"ן שבאצילות להוליד נשמות ודעות כנ"ל ומשם נמשך ג"כ הארה בעולמות בי"ע והענין כמ"ש בדרוש אבי"ע כי בעולם הבריאה א"א ואבא אשר שם אין להם רק בוזי ו"ק ואמנם אמא וז"ן דבריאה יש י"ס לכל א' פרצוף שלם. גם יש הקדמה אצלינו כי כל מה שהיא הארה מועטת למעלה תהיה למטה כפי ערכה גדולה משל מעלה ונמצא כי בהיות הזווג העליון דא"א למעלה שוין בקומתו ויהיה ג"כ זווג שלים אז יש הארה גדולה מאד באצילות ואז יש מוויזין גמורים דגדלות אל ז"ן דאצילות להוליד נשמות הצדיקים שהם מבוזי פנימית העולמות ואז ג"כ ע"י הארה זו נוספים בוזי מוויזין דגדלות לאבא דבריאה ג"כ משא"כ קודם זה כי לא היה בו רק ו"ק שהוא בוזי היניקה ואז בגדלות גם אבא דבריאה יש לו פרצוף שלם אבל בהיות שאינו זווג שלים דא"א דאצילות רק ע"י מקרה לפעמים שהוא ברביצת האם על האפרוחים אז אין הזווג הזה לתועלת הבנים עצמן ז"ן דאצילות כי אחר שזווגם הוא בהיותו רבוצים תוך ז"ן עצמן בהיותו בבוזי מוויזין בתוכם כנודע א"כ נחשב זה כאלו הוא זווג ז"ן עצמן ולכן אין כוז בזווג זה התנותן לתת מוויזין אל ז"ן דאצילות רק סוד יניקה לבד דוגמת האם רובצת על האפרוחים להניק אותם. וכבר נודע כי בוזי היניקה הוא בוזי ו"ק לבד ואז ע"י הארת יניקה דו"ק אל ז"ן דאצילות אז עדיין אבא דבריאה אין בו רק ו"ק ומזדוג

עם אמא דבריאה שיש לה פרצוף שלם והם מולידין מוויזין גמורים
לזו"נ דבריאה שהארה קטנה למעלה היא גדולה למטה וכאשר זין
דאצילות בבוזי ג' על ג' אז יש יניקה לזו"נ דבריאה בבוזי ו"ק לבד.
והנה נת"ל כי גם בזווג זה התוודות של רביצת האם על האפרווחים יש
בו ב' אופנים או בהתלבשותן תוך ז"א עצמו כנודע שהנה"י שלה
נעשין מוויזין אליו או בהתלבשותן בנזקבא והענין הוא כי זווג או"א
הוא לעולם כדי לתת מוויזין לזו"נ כפי מה שהם או דיניקה או דגדלות
ואמנם עתה אנו מדברים ביניקה כי הנה בעת נתינת המוויזין אז נקרא
זו"נ הוי"ה אלקים הוא הוי"ה והיא אלקים (והנה) בהיותן בסוד אב"א
אז הז"א לבדו נקרא הוי"ה אלהים כי תזלה נותנין לו לבדו ואז כך
ממנו נמשכין אליה וכשהם פב"פ אז נמשכין אל שניהן ביחד (ואז הם
סוד) יחוד הוי"ה אלהים הנזכר בכ"מ. גם יש בוזי אחרת שגם הוא
בוזי הוי"ה אלקים והוא כי לפעמים אמא המתלבשת בנה"י (הנה"י)
שלה בז"א לבדו בפנימיות ואז הוא נותן או"כ המוויזין לנזקבא ואז
הז"א לבדו נקרא הוי"ה אלהים אמנם כאשר יורדת ומתלבשת
בנזקבא אז אין אמא מתלבשת בתוכה רק נשאר עליה בסוד אור
מקיף כי (כמו) כאשר יורדת הבינה אל המלכות בסוד תפילה של
יד נשאר בסוד אור מקיף והנה"י של עצמות זעיר אנפין נכנסין
בפנימיותה ואז נקרא הזו"ן בין שניהן יחוד הוי"ה אלהים והנה כאשר
יורדת אמא במלכות אז יש במלכות מציאות מ"נ שעל ידם מזדווג
אמא עם אבא בהיותן שם למטה כנ"ל אך בהיות אמא תוך ז"א אז
היסוד דז"א מתעלה בה בסוד מ"ן ועי"כ נעשה זווג לאו"א הנ"ל נמצא
כי כאשר הזווג הוא בהיות אמא תוך ז"א אז ז"א דאצילות יש בו

בוזיגת ו"ק בלתי מוויזין דגדלות אבל גרפיין יש לו ונקרא אפרוויים
אבל כאשר מתלבשת במלכות לבדה אז הוא ביצים שהוא ו"ק
בלתי גרפיין. והנה כבר בארנו בדרוש א"א ענין או"א מהיכן נמשך
בהם כוז הזווג ואמרנו בביאור אדר"ז איך ב' שמות דהוי"ה דיודין
שהם וז' וזוורתא דרישא דא"א הם נמשכין דרך ב' פנים (דאו"א)
(דא"א כצ"ל) וכל הוי"ה יש בה מ"ב אותיות דפשוט ומלא ומילוי
דמילוי ובפן א' יש מ"ב ובפן הב' יש מ"ב ב' כצ"ל וכל פן ופן כולל י"ס
והכתר לוקוז שער ראשון של מ"ב והוא כולל כל המ"ב אמנם המ"א
הנשארים מתולקין לט"ס וכל ספי' מן הט' כולל כל מ"א והם
גימטריא ש"ע ע"ה והכתר לבדו הכולל כולם הוא ש"ע נמצא כי בפן
א' יש ט"ס כל א' כלולה מן המ"א הם ש"ע נהורין וכן בפן הב' ש"ע
נהורין ממ"א אותיות הוי"ה הב' כצ"ל. גם נתבאר שם כי במצו דא"א
מתלבש הדעת דעתיק (צ"ל דא"א) ובתוכו מתלבש היסוד דעתיקא
וגם מזה המצו יורד הארה עד או"א כדי שיזדווגו כי הרי הוא נמשך
מבוזי' יסוד ודעת שהם בוזי' זווג ושם נתבאר איך יורדים אורות אלו
עד הגרון דא"א ושם נעשה הזווג מהוויך והגרון נעשה בוזיגת
אזע"ה שבגרון שהוא בוזיגת שם ס"ג ואהי"ה שהוא בגימטריא
אזע"ה והם בוזי' ב"פ מ"ב אשר בפנים דא"א אשר נעשו ש"ע נהורין
כנזכר שם. גם נתבאר שם כמה בוזי' יש בענין הסתכלות הנזכר
באדר"ז ושם ביארנו ב' בוזי' מהם בלבד א' כאשר או"א הם
מסתכלין למעלה במצו דא"א שאז הם בבוזי' א"א ויש להם ש"ע
נהורין וגם הזווג שלהם הוא פב"פ שוין בקומתן למעלה בב' זווגים

שְׁלִים וְלֹא שְׁלִים אֲבָל כַּאֲשֶׁר אֵינָהּ מִסְתַּכְלִין אֲלֵא בְּתָרִין תְּפֻוּזִין
שֶׁהֵם הַפְּנִים דֹּא"א אִין לָהֶם רַק ק"ן ז'

הוֹרִין כְּדַמְיוֹן ז"א כְּזֹכֶר בְּאֶדְרָא דְקַל"ה וְאִין הֵם קֶצְרֵי הַקּוֹמָה בְּבוּזִי
הַזּוּזִי הֵב' הַנִּקְרָא רֹבֶצֶת עַל הַאֲפְרוּזִים וְאֵלֶּה הֵם הֵב' זְוֹגִים שִׁישׁ
לָהֶם כֹּאן לְמִטָּה שְׁלִים וְלֹא שְׁלִים. וְנִבְאָר עֲתָה עֲנִינָם דַּעַ כִּי או"א ב'
הַכְּתָרִים שֶׁלָּהֶם הֵם בְּגֶרֶן דֹּא"א כַּמְבֹּאֵר בְּמִקְוָמוֹ וְהֵם זְמַשְׁכִּין מִס"ג
וְאֵהִי"ה אֲשֶׁר שֵׁם שֶׁהֵם סוּד אוֹזַע"ה הַנִּזְלָה וְהַנִּזְלָה בְּגֶרֶן דֹּא"א נִתְבָּאֵר
לְעֵיל שְׁעַד שֵׁם מַגְעִין הַחוּזוֹרֵתִי שֶׁהֵם מ"ב ב"פ שֶׁל ב' הַחוּזוֹת וְנַעֲשׂוּ
שֵׁם אוֹזַע"ה וְאִמְרָנוּ כִּי לְהִיּוֹת שְׂאֵבָא גִזִּין וְטָמִיר יִתִּיר לִכֹּן הַכְּתָר
דֹּאֲמָא כְּלוּל בְּכְתָר דֹּאֲבָא נִמְצָא כִּי ג"ם בֹּאֲבָא וְא"ם בֹּאֲבָא וְז"ס גַּם
צָפוֹר מִצָּאָה בֵּית כִּי אֲבָא יֵשׁ לוֹ ג"ם שֶׁהוּא בּוּזִי הַשִּׁישׁ נְהוּרִין כַּמְנִין
צָפוֹר וְהוּ' הִתִּירָהּ הוּא בּוּזִי הַפְּנִים עֲצָמוֹ דֹּא"א אֲבָל אֲמָא אִין לָהּ רַק
א"ם וְזֶהוּ הַטָּעַם שֶׁנִּקְרָא בִּינָה אִם בְּכ"מ. וְהַעֲנִין הוּא כִּי הַנִּזְלָה ב' מִזְלֹת
שִׁישׁ שֵׁם בִּי"ג ת"ד דֹּא"א וְהֵם תִּיקוֹן וְז' שֶׁהוּא מִזְלֵי הַעֲלִיּוֹן וְתִיקוֹן י"ג
שֶׁהוּא מִזְלֵי תוֹחֲתוֹן וְהַנִּזְלָה אֲבָא נִאֻזֵּז בְּמִזְלֵי הַעֲלִיּוֹן וְאֲמָא בְּמִזְלֵי תוֹחֲתוֹן
וְתִרְוִייהוּ נִזְוִתִי בְּשִׁקּוּלָא עַד טָבוֹרָא בְּשׂוּהָ אֲמָנָם בְּרִאשֵׁיהֶם לְמַעְלָה
הַמִּזְלֵי הוּז' שְׂרִשׁוֹ גְבוּהָ לְמַעְלָה בְּדִיקָנָא יוֹתֵר מִן הַמִּזְלֵי הִי"ג וְאוֹתוֹ
הַפְּרִשׁ מוֹעֵט שִׁלְקוֹז אֲבָא הוּא זֶה הָא' שִׁלְקוֹז אֲבָא יוֹתֵר מִמֶּנּוּ
וְנִקְרָא אֲבָא ג"ם אֲמָא א"ם:

נִלְעַד"וּ כִּי גִדְפִין הֵם מוּוּזִין מִקִּיפִים דִּינִיקָה:

שער טו פרק ג

ונבאר עתה מצות שלוחו הקן כי יקרא קן צפור וגו' הנה כאשר הזווג דאו"א הוא בבחינת רביצת על האפרוחים כנ"ל וזה מורה על וולשת הבנים זו"נ שהם וולשים בבחי' ו"ק הנקרא אפרוחים והם קטנים וצריכין עדיין לאמא וצריכה אמא לרבוץ עליהם לשומרם מן הוויצונים ואז גם אבא יורד עמה ומרכין ראשו למטה כמבואר לעיל שאין זה הזווג העקרי של או"א אלא זווג המקרה כאשר הבנים בסוד יניקה צריכין לאמא לכן ארו"ל כי יקרא קן צפור פרט למזומן גם אמרו שיהיו צריכין לאמם ואמרו ק"ן צפור הענין הוא כמש"ל כאשר הזווג הוא למעלה שוין בקומתן אז יש להם ש"ע נהורין כמנין צפור כנ"ל וכשהוא זה הזווג של מקרה שהוא התחתון אז אין לאמא רק ק"ן נהורין מכל הצפור שהם הש"ע נהורין הנ"ל וביאור כל זה נתבאר לעיל בענין הש"ע נהורין דאו"א ע"ש. אך הענין בקיצור כי כבר ביארנו לעיל כי הש"ע נהורין הם ט"ס כל אורך כלול ממ"א שיערים וא"כ כאשר הזווג דאו"א עלאין בהיותן פב"פ שוין בקומתן ואז מסתכלין במצו דאו"א אשר שם בוחי' היסוד דעתיק מלובש תוך הדעת דעתיק והדעת תוך המצו דאו"א אשר כל זה הוא בוחי' זווג ומשם נמשך זווג הגרון והזיך שהם אוזע"ה ב"פ מ"ב לאו"א ושם

מלבישין הכתרים שלהם את הגרון דא"א ומשם נמשך הזווג העליון דא"א ואז קומה דאמא שיעורה ט"ס כל א' כלולה ממ"א הרי ש"ע רבוא אבל בהיות אמא מסתכלת בפנים דא"א ואז האמא היא קצרת הקומה מהזווג דאבא ולמטה לבד עד סוף נה"י שלו הם ג' ספי כל א' כלולה ממ"א הם קכ"ג וב' שלישי ת"ת הם כ"ז ועם קכ"ג הרי ק"ן רבוא לבד וז"ס ק"ן צפור שבזווג של מקרה הזה אין לה רק ק"ן רבוא נהורין מן הש"ע שהם בגימטריא צפ"ר עם בוזי אנפין עצמן שהם ו' דצפור כנ"ל וכל זה הוא באמא לפי שיורדת למטה משא"כ באבא. ומה שקרא לזווג זה קן צפור לשון ק"ן ר"ל כי עתה בזווג זה נקרא מקננא על בנין כי הבן שהוא ז"א נקרא צפור והיא מקננת עליו ונעשית קן צפור ולזה לא אמרו בתיקונים דאמא יתבא על בנין רק מקננת על בנין כי לשון קינון מורה על הזווג שבזווגת אז עם אבא בהיותה היא אם על הבנים שהוא הזווג הזה הב' הנ"ל הנקרא מקרה לפרקים. ואמרו לפניך יתב' במ"ש כי יש וזילוק כשאומר מלפניך או לפניך כי בינה נקרא מלפני ה' שהוא יותר פנימי מן הוי"ה אבל המלכות נקרא לפני ה' שהוא לפני של הת"ת ולזה אמר לפניך כי עתה בזווג זה האמא יורדת למטה ומתלבשת בז"א ונקרא לפניך ולא מלפניך. ואמרו בדרך רמז אל הנ"ל כי ב' מיני יוזודים הם של הוי"ה אלקי"ם הא' הוא כי ענין זווג או"א לעולם הוא כדי לתת מוויזין אל הבנים ובעת נתינת המוויזין נקרא זון הוי"ה אלקים אלא שכאשר זווגם אב"א אז ז"א לבדו נקרא הוי"ה אלהי"ם לפי שמתזלה ניתנין אלו המוויזין לו ואזר כך נמשכין אליה אך כשהם פב"פ אז נמשכין לשניהם ביחד וז"ס יוזוד הוי"ה אלקים בכ"מ. ויוזוד הב' של הוי"ה

אלקים הוא ג' כ כמ"ש לעיל כי בזה הזווג הב' התוותן דא"א יש ב' מציאות או כשיורדת בז"א שאז נכנסת בתוכו כמ"ש וזה"י שלה נעשין מוויזין אליו או כשיורדת במלכות שאז אינה נכנסת בתוכה אלא נשארת למעלה בסוד או"מ כמבואר אצלינו כי כשיורדת (נ"א כמו שיורדת) בינה במלכות בסוד תפלה ש"י נשארת (נ"א ע"י שנשארת) בסוף מקיף והנה"י דעצמות ז"א הם נכנסין בתוכה ובפנימותה להעשות לה מוויזין של פנימותה. והנה כאשר נכנסת בז"א אז הז"א לבדו נקרא הוי"ה אלהים כי הוא לוקח הכל ואז"כ הוא נותן לה המוויזין שלה וכשיורדת על המלכות ולא בתוכה ממשיך אז שניהן ביוז"ז זון נקרא ה' אלהים והרי ב' מיני יוזדים הם של הוי"ה אלהים הנמצא בזווג זה הב' של מקרה וכנגדן אמר בדרך שהוא גימטריא ב"פ הוי"ה אלהים הנ"ל. וביאר ב' מיני הירידות האלו של הבינה וכנגד הא' אמר בכל עץ כי הז"א נקרא עץ וכשיורדת נכנסת לתוכו וזהו בכל עץ וכנגד ירידתה בנזקבא הנקרא ארץ אמר או על הארץ ולא אמר בארץ לטעם הנ"ל כי אז נשארת עליה בסוד או"מ ואינה נכנסת בתוכה ממשיך כמו בז"א. ואמרו בכל עץ ולא בעץ הוא כי הנה ברדתה על המלכות אז המלכות יש לה מ"ז אבל כשיורדת בז"א אז כדי שתזדווג עם אבא זה הזווג הב' צריך שהיסוד דז"א הנקרא כל תעלה בה בסוד מ"ן כדי שתוכל להזדווג עם אבא בעלה ומה שהיה נקרא כל יהיה עתה בבוזי בכל שהוא גימטריא ב"ן דההי"ן שהיא מ"ן כנודע. ואמרו אפרוויזים או ביצים הוא לרמוז אל הנ"ל כי ענין הזווג דא"א זוג עליון בהיותן שוין בקומתן למעלה אז הוא לתת מוויזין דגדלות אל זון דאצילות וע"י הארה זו ניתנין גם מוויזין דגדלות אל

אבא דבריאה שאין לו רק ו"ק כנודע במקומו ועתה יהיה לו ג"כ מוויזין אבל כשהזוג הוא התזותן בבוזי רביצה שאין שוין בקומתן אז הוא לתת מוויזין דיניקה לבד אל זו"ן דאצילות ואז יש בו ב' בוזי או ברדתה בז"א או ברדתה בנזקבא וכנגד הירידה בז"א אמר אפרוויזים כי אז הז"א בסוד אפרוויזים שהוא בבוזינת עשה קצוות בלתי מוויזין דגדלות אבל אית ליה גרפין וכשירדת במלכ

ות אז הוא בסוד ביצים שהם ו"ק לבד בלתי גרפין אמנם בב' בוזי אלו לעולם אין בהם רק ו"ק לבד וכנגד שנים אלו אמר אפרוויזים או ביצים אפרוויזים כנגד בכל עץ או ביצים כנגד על הארץ. ואמר לא תקוז האם על הבנים ר"ל כי זוג זה התזותן דאו"א הוא בהיות זו"ן קטנים צריכין לאמם בהארה מועטת דיניקה וצריך שלא תמשוך בוזי הזוג זה התזותן שהוא בהיות האם בבוזי רובצת על האפרוויזים להניקם בזמן יניקה אמנם תעשה באופן שתשלוז האם והם או"א שערמזין בב' תיבות שלוז תשלוז ובב' תיבות את האם הנזכר בהקדמת תקונים תרין שלוזין תעשה באופן שיעלו מעל הבנים ויוגדלו ולא יהיו צריכין לאמם להניק אותן ויעלו למעלה ויזדווגו בבוזי זוג עליון בהיותן שניהן שוין בקומתן ועי"ז תגרום שני תועלות גדולות א' הוא שע"י זוג עליון ימשכו מוויזין דגדלות בזו"ן דאצילות כי כל לשון טוב הוא מוויזין כמבואר אצלנו בברכת אבות בענין גומל וחסדים טובים וזהו למען יטב לך תועלת ב' הוא והארכת ימים שימשכו ג"כ מוויזין דגדלות באבא דבריאה שלא היו בו רק ו"ק ו'

ימים ועי"ז יתארכו ויהיו לו מוויזין משא"כ בזווג של כי יקרא שהוא
התזותון שאין בו שום תועלת מאלו השנים:

שער טו פרק ד

ודע כי למעלה באמא עלאה יש ג' בוזי' א' נקרא סמ"ך ונקרא בינה
והב' נקרא ב' סתומה ונקרא תבונה והג' נקרא ד' ונקרא ג' כ' תבונה
וזאת התבונה שהיא בוזי' הג' היא אשר מתלבשת זה"י שלה תוך ז"א
להעשות לו מוויזין וכאשר ז"א ותבונה זו שהיא הבוזי' הג' המתלבשת
בז"א בהיותן שניהן עולין למעלה אצל הבוזי' הב' שהיא ב' סתומה
תבונה ראשונה אשר היא ב' אל הבינה ועליה נאמר אני ישנה
אותיות שני"ה ואז נכללת תבונה הב' בתבונה הא' ואז שתייהם נקרא
תבונות ואז ז"א נאמר עליו ואיש תבונות ידלגה כי הרי עולה עמהם
למעלה ונכלל בשתייהן ועתה דולה ומשקה אפילו מאותה תבונה הא'
וזהו ידלגה לשון יויד וכאשר הוא נכלל בשתי התבונות עולין
שלישתן למעלה עד הבינה ואז כולן נקרא בינות על שם הבינה ואז
נקרא ז"א עם בינות וכל זמן שלא הגיע ועלה שם נאמר עליו כי לא
עם בינות הוא כי בינה עליונה היא רזמים פשוטים ואין שם אויזה
אל הקליפות אבל כשלא עלה שם יש בו אויזה אל הקליפות וע"כ
לא ירומהו עושהו ר"ל שאינו רזמים גמורים. ונבאר ענין בינה

ותבונה ובו יתבאר מ"ש בס"י הבן בזכמה וזכם בבינה והענין כי
הנה ב' אותיות ראשונות של הוי"ה הם בוזי וזו"ב אבל באות יו"ד
לבד שהוא זכמה שם יש בוזי בינה וזהו ענין הבן בזכמה ופי' הוא
כי יו"ד במלואו י' הוא זכמה וב' אותיות ו"ד נעשית צורת ה' שהוא
צורת ו"ד שבאות יו"ד והיא נקרא בינה עלאה הנ"ל. ואמנם ה'
ראשונה עצמה שבשם הוי"ה זו היא תבונה ראשונה הנ"ל וכבר
הודעתך בדרוש תפילין בענין כתיבת שם הוי"ה שצריך לכתוב
תזלה י' בקרן זיית של ה' הזאת כזה ה' ואת י' הוא בוזי זכמה של
זאת התבונה ראשונה וזו הזכמה נקרא יש"ס וז"ש וזכם בבינה והרי
נתבאר כי באות י' של הוי"ה יש בוזי או"א עלאין ובאות ה' ראשונה
של הוי"ה יש בוזי יש"ס ותבונה שהם תתאין. ועתה צריך לבאר למה
הבינה הראשונה נרמזת בב' אותיות ו"ד של מילוי היו"ד אשר צורתם
ה' ושם קדמה ו' אל ד' והתבונה נרמזת באות ה' ראשונה של הוי"ה
ושם קדמה ד' לו כנודע כי ה' צורתה ד' על ו' גם שינוי אזור כי ו' של
מילוי יו"ד יש לה ראש שמורה היותה כלולה מי"ס כמבואר אצלנו
ואות ו' שבתוך הה' ראשונה אין לה ראש שמורה היותה בבוזי ו"ק
לבד בלתי ראש אך הענין הוא כי הנה אות ו' של מילוי היו"ד היא
בוזי בינה העליונה ובינה עליונה יש בה י"ס עם מוויזין לכן ו' זו יש לה
ראש והוא מורה על כל פרצוף הבינה עצמה אמנם אות ד' של מילוי
יו"ד אינה בוזי הבינה עצמה רק בוזי ד' מוויזין הנמשכין מן הבינה
ומתלבשים בתזלה באזוריים של וצי ת"ת ונה"י שלה ואז"כ הם
מתלבשין בראש התבונה שהוא אות ה' ראשונה של הוי"ה. ואמנם ה'
ראשונה של הוי"ה שהוא צורת ד"ו והוא גימטריא י' כולם בוזי

התבונה ראשונה עצמה לכן שם בב' אותיות ו"ד הם ב' אותיות נפרדין אבל ב' אותיות ד"ו אלו של התבונה הם כלולין באות א' שהוא אות ה' לכן אין לו שבתוך הה' צורת ראש לפי שהוא בוזי' ו"ק לבד בלי ראש והד' הם ד' מוויזין של התבונה עצמה לכן קדמה ד' על ו'. והנה צריך שתדע כי זו הד' אינה בוזי' ד' מוויזין של התבונה פנימית שאם היה לה מוויזין היא (היה) בוזי' ראש אל הו' שבתוך הה' אבל כמו שאין מוויזין בראש ז"א עד שנתלבשו בתוכו הנה"י של התבונה וכן עד"ז אין לזקבא דז"א מוויזין עד שנתלבשו בתוכה נצח הוד יסוד דז"א א"כ גם התבונה הזו אין לה מוויזין עד שתעלה למעלה עד הבינה ואז היה לה מוויזין מנה"י דבינה עליונה ואמנם עתה זו התבונה הא' הוא למטה ואינה כלולה עם הבינה למעלה הגרמות באות י' כז"ל לכן אות ו' שבתוך הה' אין לה ראש לפי שעדיין אין לה מוויזין פנימים ואות י' שע"ג הו' הוא בוזי' או"מ מלמעלה בגלגלתא מבוויזין ולכן נתרזקה זו הד' מן הו' ואינה דבוקה בו ממש רק מתפשטת ומקפת אות ו' בסוד או"מ ואינה נכנסת בסוד פנימית לכן אינה דבוקה עם אות ו' נמצא כי זו תבונה הראשונה הוא בבוזי' ו' קצוות לבד. וז"ס כי ימצא וזלל באדמה כי כרעא דה' תלויה ואינה דבוקה עם הד' ונשאר שם מקום פנוי וזלל כלתי מוויזין והנה זו התבונה נקרא אדמה ר"ל אדם ה' והנה באדר"ז דרצ"א אמרו כי אותיות תבונה הם ב"ן וב"ת דאינן ו"ה פי' הדברים כי ב' אותיות ד"ו שיש בצורת ה' ראשונה דהוי"ה הנ"ל הם דעצמות התבונה שהם ו"ק שלה וד' מוויזין ולפי שאזור כך נמשכין זו"נ הנקרא ב"ן וב"ת מב'

אותיות ו"ד אלו והם סוד ו"ה לכן הם נקראים תבונה אבל אין פי' ש"ב' אותיות ו"ד אלו הם זו"נ עצמם:

שער טו פרק ה

גם דע כי הגה זאת הד' שע"ג הו' בצורת ה' ראשונה כבר בארנו שיש' לה עוקץ מאזריה בצורת י' והוא בוזי' יש"ס גם דע כי הגה נזלקת ד' זאת לג' וזלקים שהם יו"ד באמצע וב' ווי"ן הנמשכין מבנה כזה והם גימטריא כ"ב אתון הניתנין מן וזכמה אל הבינה ועתה צריך ליתן טעם למה באות יו"ד נעלמת בינה ונזלקת הזכמה ובאות ה' נזלקת הבינה ונעלמת הזכמה. והענין כמ"ש בדרוש' אור כי ב' כתרין דאו"א הם בגרון א"א אשר שם הוא בוזי' בינה דא"א גם בארנו בפ' יומם יצוה ה' וסדו כי יש' ב' מיני וסד' א' הוא וסד' עליון אור הבינה אשר מקום זה הוא ברישא דכתפין דא"א קודם התפשטות והתזלקות הב' זרועות ושם הוא מקום הוסד העליון הנקרא יומא דכולהו בס"ה. וכבר ידעת כי לעולם וסד' מצד הזכר והנה האור הנמשך מגרון העליון דא"א מתלבש (ירד ונתלבש) בוסד זה וכאשר יצא לוויץ או אבא נעשה בבחינת הוסד ההוא והבינה נעשה בבחינת הגרון לפי שהוא בינה דא"א כי להיות גרון גבוה מהוסד לכן מתלבש אור הגרון בוסד ההוא נמצא כי אבא ש"צאת מבוזי'

הגרון היא יותר מעולה והיא נעלמת תוך הוֹכְמָה וזהו בוחי אות יו"ד
 שהוֹכְמָה נגלה בה והבינה נעלמת בה ואינה נגלית אבל כאשר
 התוֹחֵל ב' זרועות דא"א להגלות (להתחלק) ולהתפשט אז נתלבש
 וחסד בגבורה ומשם יצאו ישו"ת ואז היה הדבר להיפך כי אבא
 טמיר וגניז יותר מן הבינה לכן נרמזו באות ה' שהוֹכְמָה בהעלם
 ובינה בגלוי. וז"ש באדר"ז דר"צ קרוב כלשון זה לבתר אשתכוז
 דוֹכְמָה אבא בינה אמא פ"י כי תזלה הם נעלמים בינה תוך וזכמה
 אך לבתר ר"ל לאזור דאתפשטו דרועי דא"א אז נתגלו בוחי או"א
 והרי נתבאר היטב ענין בינה ותבונה הראשונה וענין אבא ויש"ס
 אשר הם נרמזין בב' אותיות י"ה הראשונים שבשם הוי"ה. ודע כי ג'
 וזלכי הבינה שהם בינה ותבונה הראשונה ותבונה שניה כולם הם
 פרצוף אחד נמצא כי כאשר היה עיבור ראשון דז"א שהוא אז בבוחי
 ג' כלול ג' כנודע היה בזו התבונה ראשונה שהיא ה' ראשונה של
 השם לפי שכיון שג' וזלכים הג"ל נעשו פרצוף א' נמצא כי זו התבונה
 הראשונה היא מהוזה ולמטה של כללות הפרצוף הג"ל ושם הוא
 מקום העיבור שהוא מקום הבטן אשר בתוכו נוצר הולד אבל
 בבינה העליונה אין שם בוחי הריון ועיבור והנה בינה עליונה נקרא
 סמ"ך ותבונה ראשונה נקרא ב' סתומה כז"ל והענין הוא כי בינה
 עליונה הוא שיעור ו' ספירות עליונות שהם כוזב"ד וז"ג ולהיותן
 נמשכות מסוד הוֹכְמָה שהוא י' נמצא כי בינה עליונה נקראת ס' לפי
 שבמקומה נגד ו"ס עליונות שלו כ"א כלול מי' הרי ס' אבל התבונה
 שאין בה רק שיעור ד' תחתונות וכ"א כלול מי' לטעם הג"ל לכן היא
 ב' סתומה גם נקראת ב' סתומה דיתבא רביעא על בנין וגם לסיבה

זאת נקראת זאת תבונה ראשונה ע"ה"ב והטעם כי הנקבות נקראות עולם כמ"ש בזהר ויוזי על פסוק מן העולם ועד העולם וזה התבונה נקרא עולם הבא עלמא דאתי לפי שהיא יורדת למטה ומתגלית תמיד אבל בינה עליונה נשארת למעלה ואינה יורדת לכן בינה נקראת לע"ל כי המוויזין עליונים דז"א המלוכשים בנה"י דבינה עליונה הם עתידין לבא אוז"כ כאשר יתגדל מעלתו ויהיה לו מוויזין עליונים יותר מן בינה ולא מן התבונה ואז יהיה לע"ל אבל מוויזין דנצח הוד יסוד דתבונה הם נמשכין בו תמיד ולעולם הם נמשכין ובאין וזהו פי' עולם הבא עלמא דאתי כי תמיד נמשך ובא וזהו ההפרש שיש בין עולם הבא ובין לעתיד לבא כי זהו בתבונה וזהו בבינה בבחי' הנצח הוד יסוד שבהם הנעשין מוויזין דז"א. וזהו מ"ש בס' הבהיר ששאלו התלמידים לר' רחומאי מהו עולם הבא א"ל עולם שכבר בא והדבר מובן עם הנ"ל שכתבתי:

שער טו פרק ו

כבר בארנו לעיל כי כאשר עולין ז"א וב' התבונות עד בינה עליונה אז נקרא ז"א עם בינו"ת הוא והטעם הוא עם הקדמה שנקדים לך בענין הכללות הנזכר בכ"מ כי כל מקום אשר התוודתן עולה למעלה במקום העליון להיותו נכלל שם עמו הוא שהעליון עומד בבחי' פנים

והתחלתו עומד שם בבחי' אוזוריים שלו ובזה תבין ענין זה כי הנה זאת התבונה יוצאת מן האוזוריים של בינה עליונה ואותן האוזוריים של בינה הם שמות דאלקים כנודע כמ"ש בע"ה כי כל האוזוריים הם שמות אלה"ם וז"ש בזהר פ' אוזרי מות דפ"ה כי הבינה נקראת רומים בלחודוהי אך מסטרא דנין מתערין ופי' מסטרא ר"ל מצדדיה שהם האוזוריים שלה שהם הדינין אבל היא עצמה בבחי' הפנים שלה היא רומים ודע כי בכ"מ שנמצא בזהר שהבינה נקרא אלה"ם היא בתבונה זאת היוצאת מאוזוריים של הבינה שהם אלה"ם וא"כ כאשר התבונה זאת היא למטה אז יש אל הוויצונים אויזה בה אמנם כאשר תעלה למעלה ותהיה שם בסוד אוזור בינה עליונה אז אין אויזה אל הוויצונים בה וזהו סומך ה' לכל הנופלים כי כאשר זאת התבונה תזוזתה תרד מאוזורי בינה ולמטה אז גם הו"א יורד למטה ממקומו וכן גם הנקבא דו"א תרד ממקומה ואז כל אלו נקראו נופלים שאף גם בתבונה הזו יש בה אויזה אל הוויצונים כנ"ל ואינן עולין אלא ע"י הבינה העליונה הנקרא סמ"ך כנ"ל לפי שהיא סומכת אותם כאשר כולם יעלו למעלה ע"ד הנ"ל שיוכלו זה בזה ותעלה התבונה להיותה בסוד אוזוריים דבינה עליונה הנקרא סמ"ך כנ"ל. ונבאר ענין בינה ותבונה בשמות אשר בהם דע כי מן האוזוריים של ד' עליונות של הבינה משם נעשו ד' עליונות דתבונה בבחי' פנים שלה ומאוזוריים של ו"ק של בינה עליונה נעשו ו"ק בבחי' פנים של תבונה והנה בינה עליונה ואבא עלאה הם ב' שמות אבא נקרא הו"ה ע"ב דמילוי יודי"ן ואבא נקראת אהי"ה דיודי"ן גימטריא קס"א והנה אוזוריים דבינה אע"פ שיש בהם י"ס עכ"ז בחי' אלקים

שֶׁהֵם בְּאוֹזוֹרִיִּים שֶׁלָּה כִּנּוּ"ל אֵינֶן זְכָרִים וְנִזְלִים בָּה אֲלֵא בְּאוֹזוֹרִיִּים
 שְׂמוּחֲצִיָּה וּלְמִטָּה שֶׁהוּא מִהוּחֲזָה שֶׁלָּה שֶׁהֵם ד' סְפִירוֹת תְּנֵה"י. וְהַעֲנִין
 כִּי נִודַע שֶׁשֶׁם אֱלֹהִים יֵשׁ בּוֹ ק"ךְ צְרוּפִים מִתּוֹחֲלָקִין לִד' וְזֻלָּקִים וְהֵם
 שֵׁם אֱלֹקִים א' הַכּוֹלֵל ל' צְרוּפִים בְּסִפִּירָה א' וְשֵׁם אֱלֹקִים ב' הַכּוֹלֵל ל'
 צְרוּפִים בְּסִפִּי ב' וְשֵׁם אֱלֹקִים הַכּוֹלֵל ל' צְרוּפִים בְּסִפִּי ג' וְשֵׁם אֱלֹקִים
 הַכּוֹלֵל ל' צְרוּפִים בְּסִפִּירָה ד' וְהִנֵּה ע"ש ק"ךְ צְרוּפִים אֲלוֹ נִקְרָא סִמּוֹן
 בִּינָה עֲלִיוֹנָה כִּנּוּ"ל כִּי סִמּוֹן גִּימָטְרִיָּא ק"ךְ וּבִעֲלֻת הַז' א' וְהַתְּבוּנָה
 רִאשׁוֹנָה שֶׁם בְּאוֹזוֹרִיִּים שֶׁלָּה נֶאֱמָר סוּמָךְ ה' לִכֹּל הַנּוֹפְלִים כִּנּוּ"ל.
 וְהִנֵּה הֵם נְזֻלָּקִים לִד' בּוֹזִי וְזֵהוּ עֲנִין הַפְּסוּקָא אֹרֶךְ הִירִיעָה ל' בְּאִמָּה
 וְרוּחַב אַרְבַּעָה בְּאִמָּה שֶׁהֵם ק"ךְ צְרוּפִי אֱלֹקִים הַנּוֹחֲלָקִים לִד' פְּעָמִים
 ל' וְהִנֵּה זֶה עֲנִין בּוֹכ"ו הַנִּזְכָּר פ' פְּקוּדֵי רַס"א שֶׁהוּא עֲנִין וְזִילּוֹף אֱהִי"ה
 בְּאִבְג־ד' כִּי הִנֵּה שֵׁם אֱהִי"ה הוּא בְּפָנִים שֶׁלָּה וְשֵׁם בּוֹכ"ו הוּא
 בְּאוֹזוֹרִיִּים שֶׁלָּה כִּי הִנֵּה הוּא גִימָטְרִיָּא ד"ל שֶׁהֵם בּוֹזִי הַאוֹזוֹרִיִּים
 הָאֵלוֹ שֶׁהֵם ד"פ ל' צְרוּפִי אֱלֹקִים. וְהִנֵּה מִשְׁתַּרְשֵׁר רַע"ה הִיָּה כֹּלֹל ק"ךְ
 צְרוּפִים אֲלוֹ ע"ד הַנִּזְלִים הֵם ד' שְׂמוֹת אֱלֹקִים גִּימָטְרִיָּא מִשְׁתַּרְשֵׁר עִם
 הַכּוֹלֵל וְכֹל אֱלֹהִים מֵאֲלוֹ ד' הַכּוֹלֵל שְׁלֹשִׁים צְרוּפִים וְהָרִי אַרְבַּעֶתָן
 הֵם כּוֹלָלִים ק"ךְ צְרוּפִים שֶׁל אֱלֹהִים וְזֵהוּ בִּשְׁלָל הוּא בִּשְׁרָה וְהָיוּ יָמִיו
 מֵאֵה וְעֶשְׂרִים שָׁנָה כִּמְ"שׁ בְּתִיקוּנֵיהֶם עַל בִּשְׁלָל זֶה מִשְׁתַּרְשֵׁר. וְכִבְרִי יִדְעָתָה
 כִּי מִשְׁתַּרְשֵׁר זֹכֶה לְבִינָה וְהוּא בְּבוֹזִי ז' אִמָּנָם בּוֹזִי הַתְּבוּנָה וִישׁ"ס כֶּאֱשֶׁר
 הַאוֹזוֹרִיִּים שֶׁל או"א עֹלָאִין מִתְּפַשְׁטִין בָּהֶם נַעֲשֶׂוּ יִשְׁסוּ"ת בְּבוֹזִי
 אוֹזוֹרִיִּים שֶׁל שְׂמוֹת הוִי"ה וְאֱהִי"ה דִּיּוּדִי"ן בְּרִבּוּעַ שֶׁלָּהֶם כִּי רִיבּוּעַ שֶׁל
 הוִי"ה גִימָטְרִיָּא קֶפ"ד וְרִיבּוּעַ שֶׁל אֱהִי"ה גִימָטְרִיָּא תִקְמ"ד כִּי לַעֲוֹלָם
 הַפָּנִים שֶׁלָּה בּוֹזִי יוֹשֵׁר וּבּוֹזִינָת אוֹזוֹרִיִּים הֵם בְּבוֹזִי וְזִשְׁבּוֹן וְרִבּוּעַ

נמצא כי או"א בבוז' הפנים שלהם שהם הוי"ה אהי"ה דיודי"ן
 גימטריא רג"ל וישסו"ת הפנים שלהן הם ב' אוזוריים של ב' שמוות
 הנ"ל כי מה שהוא אוזוריים למעלה הוא בבוז' פנים למטה. ואמנם
 זהו שאנו אומרים כי אלו הרבועים הם אוזוריים של או"א עליונים זה
 בבוזינת כשמתפשטין אבא ואמא בסוד יש"ס ותבונה אבל כל זמן
 שלא נתפשטו אז אוזוריים עצמן דאמא הם ק"ך צרופי אלקים אלא
 שאין ק"ך צרופים אלו ניכרין אלא באוזוריים של ד"ת דאמא והנה
 כאשר האוזוריים דהיינו האלקים האלו מתפשטין מהם לעשות
 היש"ס והתבונה הפנים שלה ושל יש"ס הם ב' רבועים הנ"ל של
 הוי"ה אהי"ה ואמנם בוז' אלקים עצמן אינן נגלין בפנים דפנימיות
 שלה רק בפנים דאוזוריים (נ"א בפנים שלה רק באוזוריים שלה
 כמ"ש). ונזוזור לבאר ענין הפנים והאוזוריים דיש"ס ותבונה והנה
 הפנים שלהם הוא רבוע דהוי"ה דיודי"ן והוא גימטריא קפ"ד והוא
 פנים דיש"ס ורבוע דאהי"ה עולה תקמ"ד והוא פנים דתבונה ולכן
 הפנים של יש"ס הוא גימטריא קפ"ד לרמוז כי עי"ז שהוא הפנים שלו
 הוא מזדווג עם התבונה ופוק"ד אותה וגם גימטריא מקד"ם להורות
 כי מה שהיה שם זה למעלה באבא בבוז' אוזור בכאן ביש"ס פנים
 הנקרא קדם בסוד אוזור וקדם צרתני וז"ס וישכן מקדם לג"ע וגם
 הפנים של התבונה שהוא גימטריא תקמ"ד הוא סוד קדמ"ת עדן
 להורות כי למעלה היה

זה בבחי' אוזור בבינה העליונה וכאן הוא פנים שהוא קדמ'ת מלשון אוזור וקדם צרתני כנזכר בזוהר. והנה כשנצרך ב' שמות האלו יהיו גימטריא תשכ"ו כי הנה אלו הם אוזוריים העליונים כנ"ל ומהם נעשה פנים למטה מהם ונמצא שיש בהם בחי' בינה הנקרא ס' ובחי' תבונה הנקרא מ' סתומה והקלי' שנגד בינה ותבונה נקרא מ"ס וזהו הטעם ששר של שכוזה נקרא מ"ס כי אלו השמות שהם גימטריא תשכ"ו הם בבינה ותבונה הנקרא מ"ס ומשם יש שכוזה לפי שהם אוזוריים והקליפות הנקרא מ"ס אוזורין בהם וז"ס שארז"ל אינו דומה שונה פרקו ק' פעמים לשונה פרקו ק"א פעמים לפי שער ק' פעמים יש לו שליטה כמנין מ"ס ולא יותר ואמנם הפנים של או"א הם עולין גימטריא רג"ל כנזכר והם גימטריא זכור ומשם בא הזכירה שהם אותיות זכ"ר י"ה שהם או"א הנקרא י"ה לפי ששם אין קליפה נאוזות והנה ענין אוזוריים דתבונה שביארנו לעיל כי הם בחי' ק"ך צרופי אלקים ג"כ כמו שהוא באוזוריים של בינה אמנם יש שינוי כי בבינה לא נתגלו כל הק"ך רק באוזוריים של ד"ת שבה לבד בסוד ד"פ ל' צרופים אבל כאן באוזוריים של תבונה מתוילין להתגלות בכל הה' תותנות שבה מן הגבורה שבה ולמטה שגם גבורה יש בה שם אלקים. אבל בוסד שבה אין שם אלקים יכול להתגלות בו עדיין וא"כ כאן הם מתוולקלים לה' וזלקים כנודע כי כ"ד צרופים מתוילין מאות א' דאלקיים וכ"ד מתוילין מאות ל' וכ"ד מתוילין מאות ה' וכ"ד מאות י' וכ"ד אותם' והנה הם ה"פ כ"ד נמצא שהם ה' שמות אלקים בה' תותנות שבה בבחי' אוזוריים וכל שם אלקים כולל כל כ"ד צרופים עד שבה' אלקים יכללו כל הק"ך והטעם לזה כי כל שם א'

ש"ל אלהים כולל מדרגה א' ש"ל (ק"ך צרופים) כ"ד צרופים שכולן מתוילין באות א' ש"ל וכן כל הה' (אותיות) אלקים וגם טעם ב' כי הנה אלו הכ"ד צרופים וגם כללותן הם כ"ה והנה שם אלקים הוא ה' אותיות וכל אות כלולה מה' הרי כ"ה והרי כל כ"ד צרופים נכללין בשם א' דאלקים ונמצא שיש ה' שמות אלקים גימטריא ת"ל וכאשר תזכר עמה שם בוכ"ו הג"ל שהוא וזילוף אהי"ה שהוא שורש דינין והאזורים האלו הנקרא אלהים כי גם הוא מתפשט עד התבונה גם כן ונמצא שו' שמות אלו הם גימטריא תבונה ע"ה לרמוז שבתבונה זו נכלל שם בוכ"ו שהוא שורש הדינין וכל הק"ך צרופי אלהים וז"ס ואם ד"ל הוא ואין ידו משגת כי התבונה נקראת אם הבנים היא בוזי' ד"ל שהוא שם הג"ל אשר הוא למעלה באזורים ש"ל ד"ת דבינה בבוזי' ד"פ ל' צרופים הג"ל ועתה נתפשט בתבונה גם כן הנקראת אם הבנים:

שער טז פרק א

השער השלישי שער הולדת או"א וזו"ן ובו ז' פרקים:

הקדמה בענין הולדת או"א וזו"ן ומיוסדת על המ"ב זווגים הנזכר בס' הזוהר פ' בראשית דט"ו דע כי הלא כבר ביארנו שהיה בז"א ג' בוזי' ובעיבור ראשון היה בסוד ג' כלילין בג' ואמנם עיבור זה היה ע"י זה"י דא"א שנתעלו למעלה תוך וזג"ת שלו ושם ביסוד עצמו דא"א הוא שזדווג עם העטרה שבו ומשם יצא ז"א נמצא כי הזווג היה בא"א עצמו וכבר ידעת מ"ש רז"ל היכי דמי לאלתר כל זמן שהרוק מצוי בפה והוא נשיקין הקודמין לזווג כי הם בוזי' זווג עליון בפה עצמו לכן תוכלה היה זווג עליון דפה דא"א להוריד כוח הטפה ההיא כלולה במ"ב זווגים כי כבר הודעתך כי הוזיך הוא הזכמה והענין כי הזכמה (מ"ס) דא"א יש בה י"ס כלולות בראש לבדו ויסוד שלה הוא הוזיך והוא המזדווג עם הגרון שהוא המלכות ונקרא בינה בערך שאר הגוף כנודע והנה באלו הי' יש כל ד' שמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן והנה בעת שזדווגו וזיך וגרון להוציא או"א מסוד הגרון וזג"ת של א"א כנודע הנה אז יצא הטפה ולעולם הטפה הוא משם ע"ב כנודע ואז"כ נתלבשה בשם ס"ג שהוא בבינה שהוא לעולם סוד הגרון כפי איזה בוזי' שתהיה ואז יצאו או"א והתזויל הכתר שלהם מן הגרון דא"א. ואמנם לפי שבשם ס"ג יש בו ב' מציאות שהם מילוי יודי"ן ומילוי אל"ף לכן יצאו או"א כוודא נפקין וכוודא שריין (כי) כולם בשם א' של ס"ג רמוזין בו אבא מן היו"ד ואמא מן אל"ף ואמנם עתה להזרעת זו"נ הוא מוכרוז שלא יהיה בבוזי' זו רק שזוה יהיה גדול מזה ולכן לא הועיל שם ס"ג עתה רק למעבר לבד אך עיקר מה שעשמו כאן הוא שם ע"ב שמשם בא הטפה לעולם ואז"כ משם מ"ה וב"ן שהם שורש זו"ן אך או"א שניהם יצאו משם ס"ג לבד אך זו"נ מב'

שמות מ"ה וב"ן לכן אינם שוין כאו"א. אמנם סוד הטפה כבר ידעת שהוא שם יה"ו שהוא סוד וזב"ד והנה הטפה הזו כלולה מג' יה"ו של ע"ב מ"ה ב"ן וג"פ יה"ו גימטריא ס"ג הרי כי גם בזה נרמז שם ס"ג ואמנם שם יה"ו של ע"ב הוא למעלה בג"ר והוא גימטריא נ"ז והוא סוד (עלמא תניינא) מהנהו תלתא עלמין הנזכר בריש אדרא נשא שעולם הב' הוא נ"ז עלמין ויה"ו של מ"ה גימטריא ט"ל ועם נ"ז הראשון הוא גימטריא צ"ו כמספר עולם הג' שהוא צ"ו עלמין אמנם יה"ו הראשון נעלם ביה"ו ב' של מ"ה שהוא בג' אמצעית אוז"כ יורדין אלו ומתלבשים בשם יה"ו האזרון הב"ן שהוא גימטריא מ"ב והוא בג' אזרונות ואז יורדין בויך שהוא היסוד של הזכמה כנ"ל והוא נותנם אל הגרון ואמנם לפי שכולם מתלבשים ביה"ו האזרון שהוא מ"ב לכן נקרא הטפה מ"ב זוגים כי כולם מתלבשים בו שהוא התזותן וזהו ענין הז"ך הרמז בסוד הזכמה כי אותיות וז"ך הם כוז ולעולם הכ"ז הם סוד מ"ב כנודע כי הז"ך עם י"ד אותיות גימטריא מ"ב וזהו רמז אל יה"ו האזרון העולה מ"ב וכשתזכר צ"ו עם מ"ב גימטריא קל"ז והוא סוד כי וזלק ה' עמו והוא סוד וזק"ל תפוזין כי עתה יורדין כל יה"ו הג' בג' אזרונות ואז נשלים בסוד וזק"ל תפוזין (קדישין) אמנם אם תזכר עמהן יה"ו של שם ס"ג העולה מ"ז יהיה כולם גימטריא (שם) של הוי"ה (בהכאה) העולה (ברבוע) מקום וז"ס הנה מקום אתי:

שער טז פרק ב

וְנוֹזָזוֹר לַעֲנִין כִּי כִּבְר בִּיאָרְנוּ מִצִּיּוֹרֵי הַמִּיָּד שִׁיּוֹרֵד מִהוֹיֵךְ לַגֶּרֶן בְּזוֹזָה
 פֶּה הַעֲלִין שֶׁל א"א לְהוֹצִיא זו"ן וְהִנֵּה אוֹתִיּוֹת גִּיכ"ק הֵם בְּזוֹיֵךְ וְהֵם
 רֹבּוּזִים אֶל הַג' יְה"ו הַעֲוֹלִין וְזִק"ל כִּי גִיכ"ק עִם הַד' אוֹתִיּוֹת וְעִם הַמֶּלֶךְ
 הַכֹּל גִּי וְזִק"ל וְהָרִי כֵּאֵן טֶפֶת מִ"ד שֶׁעוֹלָה מִ"ב וְכִבְר יִדְעֵת שְׁאִין טֶפֶה
 יוֹרֵדֶת מִלְּמַעְלָה שְׁאִין טֶפִיִּים עוֹלָה מִלְּמַטָּה (לְמַעְלָה) כְּנֻגָּה וְהֵם
 סוֹד מִ"ז שֶׁל הַגֶּרֶן וְהַעֲנִין כִּי כִּבְר יִדְעֵת כִּי מִגֶּרֶן א"א נַעֲשֶׂה כֶּתֶר
 לְרֹאשׁ או"א וְהַגֶּרֶן כִּבְר יִדְעֵת שֶׁהוּא בִּינָה דֹא"א וְהִנֵּה הוּא מוֹכְרוֹ
 שִׁיְהִי ב' בְּזוֹי' א' לֹאבֹא וְאוֹדֵל לֹאִימָא וְשִׁנִּיהֶן ב' שְׁמוֹת שֶׁל אֱהִי"ה
 הַמּוֹרִים עַל הַיּוֹתֵן מִבִּינָה דֹא"א וְז"ס אֱהִי"ה אֲשֶׁר אֱהִיָּה כִּי כֹל מִה
 שֶׁאִמֵּר הַקֹּב"ה לְמַשֶּׁה הוּא שֶׁהוֹדִיעָנוּ עֲנִין יִצְרָה דו"א מִתּוֹזְלָתוֹ וְעַד
 סוֹפָה כִּמְבֹאֵר בְּזוֹהַר וִיקְרָא דִּי"א וְזֶה הַעֲנִין כִּי הָאֱהִי"ה הֵא' בְּסוֹד
 אבֹא וְאֱהִי"ה הֵב' בְּסוֹד אִמָּא וְאֲשֶׁר (הֵם) אוֹתִיּוֹת רֹאשׁ בְּאִמְצַע ב'
 שְׁמוֹת אֱהִי"ה לְהוֹרוֹת כִּי גֶרֶן זֶה נַעֲשֶׂה רֹאשׁ לִב' אֱהִי"ה הַגִּי' שֶׁהוּא
 או"א וְלִכְן הוֹשֵׁם מֶלֶךְ אֲשֶׁר בְּאִמְצַע הֵב' אֱהִי"ה כִּי אֲשֶׁר אוֹתִיּוֹת
 רֹאשׁ וְכִבְר יִדְעֵת כִּי רֹאשׁ הוּא לֹאכֵר וְאֲשֶׁר הוּא לְנִקְבָּה אֶךְ לְפִי
 שְׁאו"א שִׁנִּיהֶם מִן הַגֶּרֶן שֶׁהוּא הַבִּינָה לִכְן שִׁנִּיהֶן נִקְרְאוּ אֲשֶׁר וְשִׁנִּיהֶן
 נִקְרְאוּ אֱהִי"ה אִמְנָם לְפִי שֶׁעֲתָה בְּבְזוֹי' הַגֶּרֶן יֵשׁ ב' בְּזוֹינָת או"א לִכְן
 הוֹכְרוֹ שִׁיעֲלוּ ב' טֶפֶן כִּי מִן הוֹיֵךְ יֵרֵד טֶפֶה אוֹדֵל שֶׁהוּא יְה"ו אוֹדֵל
 וּמִלְּמַטָּה עוֹלִין ב' טֶפּוֹת שֶׁהֵם ב' אֱהִי"ה (כִּי אֱהִי"ה גִי') יְה"ו נִמְצָא כִּי

ב' אהי"ה הם ב' יה"ו והם ב' טפות. ועתה צריך לדעת (והנה) כמו ש'מן הי"ס של הו"ך ירדו ב' יה"ו והם מלובשים ביה"ו האזורון כן עתה יעלו כפלים מן הגרון והם ו' אהי"ה וכוללים בב' אהי"ה לבד ואמנם מציאות אלו הו' אהי"ה הוא כמו שביארנו בג' שמות (ג"א ואמנם הם בוזי ג') יה"ו כי ב' אהי"ה הם בג"ר דאבא וג"ר דאמא ושניהן במילוי יודי"ן ואז"כ בג' אמצעיות דאבא וש"ל דאמא הם ב' אהי"ה דאלפי"ן ואזור כך בג"ת דאבא וג"ת דאמא הם אהי"ה דההי"ן הרי ו' אהי"ה וכמו שלמעלה כולן נכללין ביה"ו האזורון כן עתה נכללו בב' אהי"ה ולכן לא נזכר בכתוב רק ב' אהי"ה אבל באמת כי ג"פ הם נקרא אהי"ה אשר אהי"ה ביודי"ן בההי"ן באלפי"ן כי בג"ר נקרא אשר בוזי כתר וב' אהי"ה הם וזו"ב וג' אמצעיות ב' אהי"ה הם וזו"ג ואשר בת"ת וג' אזורנות הם ב' אהי"ה בג"ה ואשר ביסוד כי הת"ת ויסוד שניהן נקראו אשר כנודע אך כולם נכללו באהיה אשר אהיה העליונים של יודי"ן כי אלו עולין מלמטה למעלה אך ביה"ו הוא להיפך שנכללין ביה"ו האזורון של ההי"ן שיורדין מלמעלה למטה. ואל תטעה במה שאמרתי שכל האהי"ה הללו הם באבא ואמא כי כולם הם בגרון של א"א עצמו אך הכוונה לומר כי לפי ש'מן הגרון הזה היה בו כוז להוציא או"א א"כ הוא מוכרוז שיהיו בו ב' בוזינות בערך או"א ונמצא כי הכתוב לא הזכיר רק ב' אהי"ה שכל השאר נכללין שם ועתה נמצא ש'מן הזכר יורד טפת יה"ו א' ועולין כנגדו ב' שהם ב' אהי"ה אשר אהי"ה וכמו שביה"ו הג"ל יש בו מ"ב הג"ל כי הוא במילוי ההי"ן הוא גי' מ"ב לכן כוזו יצאו מן הגרון שהוא הנזק' ב"פ אהי"ה הג"ל שהם גי' מ"ב א' לאבא וא' לאמא. ועתה

גם בזה תבין איך יצאו ב' אהי"ה בנזק' מיה"ו א' של הזכר כי יה"ו של הזכר העולה מ"ב נתהווה בנזק' ב' אהי"ה העולין מ"ב והבן זה. והטעם לצורך או"א שיצאו משם נמצא שכ"כ גדולה טפה א' של יה"ו כשנים של אהי"ה גם תראה כי כמו שטפת יה"ו הם ג' יה"ו שהם גימטריא ס"ג (כך) באהי"ה הם ב' כנגד ב' טיפות כי הם ו' אהי"ה והם ב' שמות ס"ג. והנה נרמז בכתוב מציאת הולדת ז"ן ואור הולדתו אז נזכר עיבורו שהוא השתהות הולד במעי אמו ט' וזדשים ואז כל הולד עם היותו נעשה מזכר ונקבה נקרא כולו בשם הנזקבא וז"ס אהי"ה הג' הנכתב בפסוק כי כל מציאות הז"ל נקרא עתה בשם אהי"ה להיותו במעי בינה ואור שזולד ויצא אז ניכר מציאותו ונקרא יהו"ה כנזכר בפסוק הב' עצמו. ונזוזזר לענין כי כמו שביה"ו הא' היה בוזי' מ"ב כן צריך שבב' אהי"ה הללו יהיו ב"פ מ"ב והוא כי ד' אותיות של אהי"ה וי' של המילוי ועם ה"ו של מילוי המילוי הם מ"ב הרי ב"פ מ"ב בב' אהי"ה ואלו הם סוד המ"ב זווגים הנזכר בפרשה בראשית כי מ"ב זווגים הם כפולים ב"פ (מ"ב והם ב"פ) מ"ב הז"ל והם מב' שמות אהי"ה וכל אלו ירדו אוז"כ למטה ליסוד של א"א ושם מזריע ההוא ברית קדישא במ"ב זווגים היורדין מזווג עליון של וזיך וגרון הז"ל והנה הב' מ"ב אשר בב' אהי"ה של הגרון הם סוד ד' אותיות של אוזע"ה של גרון שהם גימטריא פ"ד ב"פ מ"ב הם (פ"ד):

שער טז פרק ג

וְנוֹזָזוֹר לַעֲנִין כִּי כִּבְר בְּאַרְצוֹ אֵיךְ ג' אֱהִי"ה הֵם בְּאו"א א' לִמְעֻלָּה
בְּמִיּוֹלֵי יוֹדִי"ן בְּג"ר וּא' בְּג' אֲמִצְעֵיּוֹת בְּמִיּוֹלֵי אֶלְפִי"ן וּא' בְּג"ת בְּמִיּוֹלֵי
הֱהִי"ן וְגַם בְּאַרְצוֹ כִּי ג' מ"ב הֵם א' מִיֵּה"ו שֶׁל הַזֵּכֶר אֲשֶׁר אוֹז"כ נֹזֶלֶק
לִב' אֱהִי"ה שֶׁהֵם ג' כ מ"ב וּב' מ"ב אוֹזְרִים הֵם בִּב' אֱהִי"ה דִּיּוֹדִי"ן
וְאֶלְפִי"ן כִּי בְּאֱהִי"ה הִג' דִּהֱהִי"ן אֵין בְּמִיּוֹלֵי מ"ב אֶתוּן כְּנוֹדֵעַ. וְאַמֶּנּוּ
הַמ"ב הֵא' שֶׁל הַזֵּכֶר מִמֶּנּוּ נַעֲשֶׂה הַזֵּכֶל שֶׁהוּא לֹבֵן דו"א וּמֵאֱהִי"ה
דְּאִמָּא נַעֲשֶׂה הַדָּם שֶׁהוּא אוֹדֵם וְהִנֵּה דָם וְזֵכֶל הֵם כִּמְסַפֵּר ב"פ מ"ב
וְלִכֵּן זֵכֶל וְדָם לַעֲוֹלָם לְגַבּוּהַ סִלְקֵי אֲמֶנּוּ הָאֱהִי"ה הֵב' שֶׁהוּא מ"ב
הֵב' שֶׁהוּא בְּג' אֲמִצְעֵיּוֹת בְּמִקּוֹם דָּדִים שֶׁל הָאֵשׁ וְשֵׁם אוֹזֵר לִידָת
הַזֵּכֶל וְנוֹזֵר הַדָּם הַעֲלִיּוֹן לִהְיוֹת זֵכֶל וְהִנֵּה זֵכֶל וְזֵכֶל וְדָם הֵם
גִּימְטְרִיא ג' פ מ"א (נ"א מ"ב פִּזּוּת ב') וְהֵם סוּד ג' פ מ"א (נ"א ב"פ מ"ב)
שֶׁל אֱהִי"ה (דִּהֱהִי"ן) שֶׁאֵין בָּהֶם רֶק מ"א אוֹתִיּוֹת שֶׁל מִיּוֹלֵי כִנ"ל כִּי
לִכֵּן נִקְרָא בִּינָה א"ם כִּי אֵין בָּהּ רֶק מ"א אוֹתִיּוֹת. וְהִנֵּה סוּד הַדָּם כִּפִּי
הָאִמָּת הוּא יוֹרֵד לְמִטָּה בְּאֱהִי"ה שֶׁל הֱהִי"ן דְּג"ת וְשֵׁם נַעֲשֶׂה הַדָּם כִּי
אֲז נַעֲשֶׂה בְּאוֹזְרִיִּים שֶׁל ג"ת שֶׁהֵם רְבוּעַ שֶׁל אֱהִי"ה הַעֲוֹלָה מ"ד וְשֵׁם
הוּא ד"ם וְאַמֶּנּוּ ב' אֱהִי"ה הָרֵאשׁוֹנִים דִּיּוֹדִי"ן וְאֶלְפִי"ן הֵם גִּימְטְרִיא
ש"ד כֹּהֵא אֶל"ף ה"י יו"ד ה"י אֶל"ף ה"א יו"ד ה"א וּמֵהֶם מִתְהוּיִם וְנַעֲשׂוּ
שְׂדִים וְהַדָּדִים שִׁיּוֹרֵד אֱהִי"ה דִּיּוֹדִי"ן לְמִקּוֹם אֱהִי"ה דְּאֶלְפִי"ן שֶׁמִּקּוּמוֹ
בִּת"ת נִגְדַּ הַחוּזָה וְשֵׁם מִתְזַכְּרִים שְׁנֵיהֶם וְנַעֲשׂוּ שְׂדִים וְדָדִים וְאֲז גַּם

אהי"ה האזרזרזן העולה דם עולה למעלה באהי"ה דאלפין ושם
 מתחילת ונעשה וזלזל לזנך הולך אזור שזולד והנה (אזור) מציאות
 יצירת הולך ו"א היה בבחי' אהי"ה האזור שהוא אהי"ה דההי"ן
 הרובו בפסוק כה תאמר אהיה שלוחני אליכם והנה אהי"ה של ההי"ן
 מיכלי המיכלי אין בו רק כ"ה אותיות אך בב' אהי"ה דיודי"ן ואלפין
 הם כ"ו וז"ס כ"ה תאמר אהיה שלוחני אליכם כי בשם זה אין בו רק
 כ"ה אותיות במיכלי דמיכלי שלו וכשתסיר מהם ד' אותיות השורש
 עצמן ישארו כ"א אותיות גימטריא אהי"ה אמנם הב' אהי"ה שיש
 בהם כ"ו אותיות בכל אותה הוא סוד כ"ב אתון דאלפא בית"א עם ה'
 אותיות מנצפ"ך שכל אותיות הם בבינה כגודע. והרי נתבאר זווג
 העליון של פה דא"א להוציא טפת זין כלולה ממ"ב זווגים שהם ב'
 אהי"ה הנ"ל שבהם ב"פ מ"ב אתון הנ"ל ומאלו נמשכו אוז"כ אל
 היסוד דא"א ליתנה במלכות שהוא עטרא אשר הוא שלישי היסוד
 ושם הוא מלכות דא"א ואמנם זווג זה לא היה בא"א לבדו אלא
 שנתעלה נה"י דא"א (ונתלבש באו"א) ונכלל בוזג"ת שלו אשר האו"א
 הם מלבישין אותו אז נכללו אלו באלו הנ"ל בוזג"ת (נ"א וזג"ת בנה"י)
 והיו ג' כלילין בג' ואז יצא הז"א בסוד הלבוש אל נה"י דא"א ונמצא כי
 עיקר הזווג זה הוא של א"א רק שהיו באמצעות או"א הרי מבואר כי
 גם הנ"ל של א"א עצמו היו ג' כלילין בג' בתוך הוזג"ת העליונים ואז
 גם הז"א יצא עד"ו ג' כ' ג' כליל בג' פי' כי הלא הנ"ל של א"א הם
 נשמה אל כל הט' של ז"א כי הנצח הוא ג' פרקין של ג'ס דז"א שהוא
 קו ימין וזו"ן וכן ההוד בקו שמאלי בג"ה וכן היסוד בקו האמצעי
 דת"י אמנם מן הראוי היה שימשכו כל הט'ס דז"א מאלו הג' נה"י

דא"א רק לפי שגם זה"י של א"א הם כלולים בג' אורות שהם וז"ת
 דא"א והיו ו' שהם כלולים ג' גו ג' דא"א לכן גם הז"א יצא כדוגמא
 דא"א ג' גו ג' ו"ק לבדם וכל זה נעשה במעיי התבונה כי שם הוא סוד
 הזווג. והענין כי נתלבשו וז"ב עלאין ביש"ס ותבונה ונכללו (שם)
 בתוכם הזווג"ת וזה"י של א"א ושם היה העיבור דז"א והטעם כי בינה
 התפשטותה עד הוזה והתבונה מן הוזה ולמטה והנה מקום בית
 הריון האשה והרוח שלה הוא למטה מהוזה ששם מקום התבונה
 הרי מבואר איך ההריון הזה הוא בתבונה לכן היא נק' אם הבנים
 אמנם עיבור זה של ז"א למקוטעים היה שהם ז' וזש"ם ופחות מעט
 כמו שגזל משה ושמואל ופרץ וזרו וכו' צדיקים. ואמנם הלא
 ביארנו שכל א' נגדל ונכפל כפליים כי מג' נעשה ו' אמנם נעריך עתה
 ערכים אלו כי הלא סוד עטרת היסוד הוא שלישי שיעור של היסוד
 והוא סוד המלכות. אמנם שיעור ז"א הוא מטבור ולמטה דא"א כי
 או"א אם היה שיעור מראש א"א היה סופם עד הוזה כמו לאה
 בז"א וכמו ז"א בתבונה שיוצא מהוזה אך או"א מתחילין מהגרון
 דא"א לכן סיומם הוא למטה בסוף ב' שלישי של הת"ת שהוא
 הטבור נמצא כי אין לז"א בת"ת של א"א רק שלישי לבד וכנגד
 שלישי זה שהוא לוקח מת"ת דא"א כנגדו לוקח המלכות שלישי א' מן
 היסוד דא"א שהוא סוד העטרה. והנה כשנעריך כ"ז בז"א נמצא שיש
 לו לז"א שלישי א' מת"ת וב"ש מהיסוד הרי ג' שלישים כמנין מדה א'
 שלימה וזאת המדה גדלה עד כפלים ונעשה ב' מדות ת"ת ויסוד של
 ז"א שבהם ו' שלישים הרי כאן ב' מדות וגם ז"ה כל אחד הגדיל
 כפלים כי מנצח נעשה ב' מדות והם וסד ונצח ומחוד ב' אורות והם

גבורה והוד הרי ד' מדות וב' הראשונים ת"ת ויסוד הרי ו' והנה שליש
 היסוד שהוא העטרה של המלכות גם היא גדלה ונעשית ב' שלשים
 הרי מדה פחות שליש הרי הכל ו' מדות פחות שליש ולכן ז"ס כל
 היולדת לו יולדת למקוטעין שאינן ז' שלמים. ואם תשאל כי הלא
 לא היו רק

ג' כלולים בג' ואיך הם עתה ז' והיה ראוי להיות ו' זו אינה שאלה לפי
 שכבר ידעת כי גם אותו שליש ת"ת (ג"ל שצ"ל היסוד) נתוחד עם
 שאר הת"ת עליון שהוא ב' שלשים העליונים וגם היא הגדיל אך
 להיות שאינה מדה בפ"ע לכן אינה עולה בשם ואינו נזכר רק ג'
 כלין בג' ואמנם וזשכון עצמו זה של ז' וזדשים הוא ג"כ בזוי ט'
 וזדשים שלימות והוא כשנעריך נ"ה שגדלו כפליים ונעשו ד' ות"ת
 נגדל ג"כ ונעשה ב' הרי ו' שאע"פ שאין בת"ת רק שליש עכ"ז נזשכ
 למדה בפ"ע להיות שרשו שהיא ת"ת מדה בפ"ע ואינו בכלל השאר.
 ולכן אנו מונין אותו למדה בפ"ע והנה גדל כפלים הרי ב' ועם הד'
 נ"ה הם ו' גם היסוד אף שהם ב' שלשי היסוד לבדה שהם של ז"א
 עם כ"ז אנו מונין אותה למדה בפ"ע לטעם הנ"ל בת"ת. והנה גדל
 כפליים הרי הוא ב' מדות והו' הרי וז' ועטרה של המלכות הרי
 תשעה וזדשים:

שער טז פרק ד

כבר ביארנו כי לעולם כל בוזי זה"י הם סוד תוספת ואינם עיקרין
 ולכן הם לבר מגופא והטעם לפי שמרישא עלאה דעתיק אינו
 מלובש בא"א כי אם ז"ת שבו א"כ נמצא שאין קיום לא"א רק לו'
 ראשונות שבו והג"ת שהם זה"י אינן יכולין לבא רק בסוד תוספת כי
 אין להם עיקר וקיום במציאות העליון ממנו וכעד"ז כל האצילות. גם
 דע כי כמו כשאנו רוצין להמשיך זה"י לא"א אנו עושין זיווג בין וזו"ב
 כדי שיתנו מוויזין לא"א ואז ע"י כוז זה נתוספים לו זה"י כנודע גם או"א
 להיות להם זה"י הם צריכין תזלה לזיווג א"א כי כמו שתמצא שזו"ן
 נאצלו ע"י זיווג או"א והוצרכו להיות בסוד עיבור כן היה באו"א כי
 הוצרך להם זיווג עליון שבפה דא"א ושם הזיווג כיצד בינה שבגרון
 מעלה מ"ז מן הה"ג שלה והם אותיות אוזע"ה כי כבר נתבאר בשער
 א"א כי הבינה עומדת בגרון ואותיות אלו הם אותיות הגרון והם ה"ג
 שבה והזויך שהוא וחכמה הוא מוריד מ"ד ה"ז אותיות גיכ"ק ונזדרוגו
 יחד ע"י דעת המכריע הלשון שביניהן סוד ברית הלשון. וסוד זה
 נרמז באדר"ז רצ"ה אשא ומיא מתקנין ויאן ביורוי ע"י לישן ממלל
 רברבן וכבר ידעת כי אש ומים הם סוד וזו"ב (וז"ג כצ"ל) נמצא כי
 אותיות אוזע"ה מצד ה"ג בינה והם עולין פ"ד סוד ב"פ מ"ב והם מ"ב
 זווגים הנזכר פ' בראשית ד"ט כי מ"ב זווגים הם פ"ד והם אותיות
 אוזע"ה וז"ס זרעא דאזרעא במ"ב זווגים. והנה סוד הזיווג הזה שבפה
 נמצא בכל מציאות אצילות בין בא"א בין באו"א בין בזו"ג והם בסוד

נְשִׁיקִין הַקּוֹדְמִין אֶל הַזּוּזָה וְהַבֵּן כִּי מִתּוֹצֵלָה הַמַּעֲוֶרֶת הִיא הַזּוֹקֵבָא וּז"ס הַזְרֵמוֹ בְּמִסְכַּת כְּתוּבוֹת ה"ד לֹאֲלֹתֵר בַּעֲדֵי שֶׁהָרוֹק לְתוֹךְ פִּיהָ כִּי מִבְּשָׂרֵי אוֹזוֹתָ אֵלּוּתָהּ כִּי כְּשֶׁאֲדָם מוֹדוּוֹג בְּאִשְׁתּוֹ בְּהִכְרוֹז מִתְמַצֶּה הָרוֹק בְּתוֹךְ פִּיהֶם וּז"ס סִימָן הַזּוּזָה הַזְכוֹר בְּגִמ' נִמְצָא כִּי הַנְּשִׁיקִין הֵם זּוּזָה רוּחוֹנִי מֵאֵד אֶךְ יֵשׁ הַפֶּרֶשׁ [בֵּין א"א וְאו"א וּזו"ן] כִּי בִּא"א הַזּוּזָה בִּפְהָ א' וּלְכֹן אֵינָם נִמְצָאִים רַק ב' הָאֲרוֹת אוֹזַע"ה גִּיכ"ק אֶךְ בִּאו"א וּזו"ן הֵם ב' פְּיוֹת בְּסוֹד מ"ז וּמ"ד בְּזִכְרֵים מ"ד וּמ"ז בְּנִקְבוֹת כִּי הַנְּשִׁיקִין הֵם כְּפוֹלִים בְּסוֹד ד' רוּחוֹן הַזְכוֹר בְּזוֹהַר פ' תְּרוּמָה קמ"ו וְהֵם ד' אוֹתִיּוֹת אֶהְיֶה וְהַבֵּן סוֹד גָּדוֹל הַנֶּעֱלָם הַזֶּה וִיְהִי כְּבוֹשִׁים לְלִבּוֹשֶׁךְ כִּי הִנֵּה כִּבְר יִדְעַת כִּי רַדְל"א הוּא לְמַעַלָּה מִכָּל הָאֲצִילוֹת וְתוֹתִיו הֵם סוֹד ט"ס דְּלֹא אֵינּוֹן נִהְיִין וְלֹא אֵינּוֹן רוּחוֹן וְהֵם סוֹד ט"ס מִקּוֹרִית דֹּא"א הַמִּתְפַּשְׁטִים בְּכָל הָאֲצִילוֹת כְּמוֹ שֶׁ בְּמ"א. וְהִנֵּה לֹא מִצִּינוּ בִּא"א סוֹד הַמַּלְכוּת וְא"כ אֵיךְ נִאֲצְלוּ כָּל הַשָּׂאֵר שֶׁהֵם או"א וּזו"ן אֶךְ סוֹד הָעֲנִין כִּי כִּבְר יִדְעֵנוּ כִּי מוֹסֵד דֹּא"א נִתְהוּוֹת מוּוֹזִין דֹּאֲבָא וּמַגְבּוּרָה דֹּא"א נִתְהוּוֹת מוּוֹזִין דֹּאֲמָא וְהָעֲנִין כִּי צַד דְּכוּרָא דֹּא"א מֵה שֶׁבּוּ הוּא בִּימִין דְּכוּרָא וְצַד ב"ן שֶׁבּוּ נִזְקָבָא הוּא צַד שְׂמָאל וְהִנֵּה יֵשׁ בּוּ ב' זּוּזִים א' בְּסוֹד הַפֶּה שֶׁלּוֹ אוֹזַע"ה וְגִיכ"ק וְהַב' בְּסוֹד יִסּוֹד שֶׁלּוֹ כִּי גַם הוּא כָּלּוֹל מִב' מוֹזֵר וְנִזְקָבָא וְצַד זְכוּרָה שֶׁבּוּ מוֹדוּוֹג עִם צַד נִקְבוֹת שֶׁבּוּ וְהִנֵּה כְּדֵי לְהוֹלִיד או"א הַסְּפִיק לָהֶם זּוּזָה הַנְּשִׁיקִין וְהוּא זּוּזָה הַפֶּה כְּז"ל. וְאִמָּנָם אֵיךְ יֵצְאוּ או"א מִזּוּזָה זֶה הוּא כִּי כִּבְר נִתְבָּאֵר לַעֲיֹל כִּי לֹא הוֹצֵרֶךְ זּוּזָה זֶה רַק לְצוּרֶךְ מוּוֹזִין וְנִתְּנָה שְׁלָהֶם לְבַד לְכֹן הַסְּפִיק לָהֶם זּוּזָה הַפֶּה כִּי הִלָּא תְּמִיד או"א הֵם נִכְלָלִין בְּמוֹזָלָא תִּיקוֹן וּז' וִי"ג (דִּי"ג) ת"ד כִּי הִלָּא תִּלְיִין בְּשִׁקּוּלָא עַד טְבוּרָא וְהִנֵּה יֵשׁ הַפֶּרֶשׁ א'

והוא כי לפעמים אין או"א שלימים רק וחסירים מזה"י אע"פ דאתכלילו במוזלא אך כאשר נעשה הזווג הזה של הפה דא"א או נעשו כל התקונים של הד' העומדין בין תיקון וז' לתיקון י"ג וכולם נתווצרו יחד ונכללין בהם או"א כי כבר ידעת כי הגרון סוד גולגלת דילהון והנה אם תביט באדם כשכופף ראשו או הגרון מכוסה ונכלל בסיום לוויי הראש אך כשזוקף ראשו או מתראה הגרון וכשהזווג עליון דפה דא"א נעשה בסוד נשיקין או יורד למטה מסיום הפה בסוד כפיפת ראש ואז נכלל הגרון בהם ממש והוא סוד ראש דא"א ויורד עד זה"י דא"א שנכללו בראש ז"א גם אלו הד' תקונים שבין ב' מזלות תיקון וז' וי"ג הם מתווצרים ונכללים ברישא דא"א שהוא הגרון ונעשים שם מוויזין ובעבור אותו שפע המתרבה אז מכוסם מתארך גוף או"א וזה"י שבהם כי אותו הוזלק הג' מת"ת דא"א שנשאר (שם) מב' וזלקי הת"ת שנעשו ב' דעות לאו"א נעשה ממנו וזלק הגוף לאבא כולל וזג"ת וזלק הגוף לאבא כוללת וזג"ת וזה סוד הגוף ומרבוי השפע נעשין ג' אורים זה"י לאבא וזה"י לאבא. והנה נמצא כי זווג זה דפה הוא לצורך או"א ואינו לצורך עצמן רק למוויזין וזה"י שלהם והטעם כי ב' המזלות דדיקנא נותני בשקולא עד טבורא מצד פנים ובאזור יש המשיך שערות הראש היורדין דרך אזור עד ראש ז"א ומאותן האורות דשערות נעשין או"א כי בהכרח שיעשה שם בנתיים מציאת אור א' ע"י ב' מיני שערות אלו דדיקנא ודרישא מצד אורם הגדול המקיף פנים ואזור. ולכן הספיק להם זווג הפה לבד אך זו"נ אין להם שום מציאות כלל ולכן הוצרך להאציל מציאותו ממש בעיבור א' וכדי לעשות לו מוויזין וזה"י הוצרך זווג ב'

מש"א"כ באו"א. והנה בכאן תבין סוד רז"ל כל דיבור שייצא מפי הקב"ה נברא מלאך א' כי הלא הוא סוד זווג ממש לכן מצינו לרז"ל שכינו הזווג בלשון דיבור ראוי

מדברת בשוק ולכן מטעם זה נקרא הזווג בלשון אכילה אכלה ומוזתה פיה. ונזוזור לענין כי לפי שב' מזלות הו' והי"ג הו' הוי"ה דיודי"ן והי"ג אהי"ה דההי"ן כנזכר במקומו לכן מצדן הם או"א הא' הוי"ה והב' אהי"ה והדעת המזווגת יאההויה"ה והבן:

שער טז פרק ה

אמנם בהולדת ז"א היה ב' מיני זווגים ויש ביניהם הפרש גדול כי הזווג הא' שהוא כדי להמציא אותו מציאות ז"א אינו אלא ע"י א"א ש"מכוז כל האצילות אך הזווג הב' הוא באו"א לעשות להם מוויזין. והענין כי הלא ז"א מלביש א"א מטבורא דלבא שהוא ווצי ת"ת ובתוכו מתלבש א"א עד סיום יסוד שבו והנה מאותו ווצי הת"ת נעשה גלגלתא שלו אך ג' מוויזין שלו נעשין מנה"י דא"א וז"ס הרובו בתוספתא פ' בשלח ד"ן עד לא אשתכח אורא דכיא כו' כי כבר הודעתך כי ג' בוי"ה היה לז"א א' במעי אמא כי אז היה ו' ועירא ג'

לבר והם נה"י דו"א כי הג' נתעלו למעלה במע"י אמא ושם לא היה רק ג' כלילין בג' פ"י שכבר הודעתך כי או"א שיעורם עד טבורא דלבא והם כללות וזג"ת דא"א ואז כאשר נתעלו אלו הג' נה"י למעלה באו"א נכללו בג' דווג"ת של א"א וז"ס ג' כלילין בג' ולכן אלו הג' הם ו' זעירא כנודע כי ו' גדולה הם וזג"ת ושם בסוד העיבור נתארכו הטיפין אלו ונעשו לו"א בהיותו תוך מע"י אמא מסוד הבינה ג' אחרים ואז יצא לוויץ כלול ו"ק מוזסד עד היסוד ובוה תבין מ"ש באדרא מענין ב' עטרין דא"א שהם וזו"ג והבן זה כי שם מקומם באו"א. ונזוור לענין כי הגה סוד הזווג ב' דא"א נעשה ביסוד שלו הכולל ימין ושמאל זכר ונקבה ואמנם להיות מציאת הזו"ן תחתון למטה מאו"א א"כ הוצרך שיעשה ג"כ זוג זה ע"י או"א לכן מה עשה אותן נה"י דא"א שהיו למטה מאו"א נתעלו למעלה באו"א בתוך וזג"ת שלהם ולא בוזג"ת דא"א עצמו כי לא נתעלו בסוד מוויץ דאו"א רק נתעלו בוזג"ת דאו"א ואז היו שם ג' כלילין בג' כנזכר בתוספתא פ' בשלח נמצא כי נה"י דא"א הם סוד ג' טיפין דסגול הנזכר בתיקונים שמהן נעשה אדם תתאה שהוא ז"א ואז מוזמת ג' טיפין אלו דנה"י דא"א הטמונים בוזג"ת דאו"א משם נתהו סוד זו"ן נמצא כי מציאת זו"ן נתהוה מא"א עצמו בוזג"ת היסוד שלו אמנם היה ע"י או"א מסוד וזג"ת שלהם ואז יסוד אבא אפיק טפה וזדא ואע"ל לה באמא ותמן במע"י דאמא אתעבד ז"א ו' זעירא ג' כליל בג' לווד לפי דאמא מסוד ג' נה"י דא"א ובסופו של ו' פסיעה לבר סוד נוקבא עמו כמ"ש ואמנם בזה תבין סוד נעלם שהוא סוד הדדין של אשה מה מציאותן ומהיכן נתהו ולמה הם בוזג"ת ולמה אין וזלב בדדי הזכר כמו בדדי האשה.

והענין כי כבר בארנו כי נכלל זה"י דא"א בוזג"ת דא"א ונעלמו בתוכם ושם אפיקו ההוא טפה ויצא מדרך יסוד אבא לאמא ולכן אותו אור הגדול שנתוסף עתה אל זה"י דא"א כדי לעשות זיווג ולהאציל לו"א אור (אזור) זה נתיהוה תזלה בוזג"ת אבא ואז"כ בוזג"ת אמא כי בתוכם כלולין זה"י דא"א (נ"א דאמא) כנ"ל לכן סוד אותה הארה העצומה היוצאת ובקעה לזוין והאירה דרך שם בוזג"ת דא"א לכן יש דדים בזכר ונקבה רק שאותן של זכר הם קטנים ואין בו וזלב ושל אשה גדולות ויש להם וזלב והטעם כי בהיות ז"א תוך זוזג"ת אבאר לא היה כי אם מציאת טפה קטנה אך בהיותו בוזג"ת אמא שם מתגדל בסוד העיבור עד שנעשה ו' כלול בתוך ג' לכן גם דדי האמא נתגדלו מרוב אור ונעשין בהן וזלב ועתה תבין כי הלא סוד הזזלב הוא עילוי הדם למעלה ומתהפך לזזלב ומתמתק וכן זה"י לעולם למטה הם דם סוד הדינין כי לכן הם בכ"מ לבר מגופא כנ"ל ובעלותן למעלה בהתכללותן למעלה בוזג"ת אז הם מתהפכין לזזלב ואז"כ יצא ז"א לזוין דמיון תינוק היונק ומרוב אותו וזלב נתגדל ונעשה ו' גדולה בו"ק לבד שהוא ו' דשמה קדישא אך בתוך בינה היה סוד ו' זעירא כלול מג' תוך ה' דבינה אמא עלאה ולכן אין שום דמות ראש לו"ו הו'. והנה מה שבארנו וזילוק בין הולדת או"א ובריאותן לבריאית זו"ן זה נרמז בזהר פרשת תרומה דף קס"ז בסוד אדם קדמאה אגליף ציורא דיליה גו משוחתא וכו' שפי" כי א"ק הוא מציאת א"א (צ"ל או"א) ואגליף בסוד הזרעת הטפה ציורא דיליה גו משוחתא שהם או"א תוך שערות רישא דא"א ודיקנא יקירא דיליה הנקרא משוחתא אך אדם תניינא ז"א היה ע"י זיווג זה"י דא"א תוין

בינה כנ"ל. ואם תשאלני הרי עיקר מציאת הולד כשהוא בבטן ולא בוחזה אם כן היה מהראוי שיהיו הדדין בבטן ולא בוחזה אך הענין כי האדם או האשה אינן רומזין לת"ת ומלכות לבדם וכיוצא אך כל אדם נרמזין בו כל הי"ס מא"א עד הנקבא וא"כ כשנצייר צורת דדים לא נצטייר בציור בינה לבדה או נוקבא לבד רק במציאת כוללת כל אורך י"ס שהם קומת א"א עד הנקבא וא"כ כשנעריך בערך זה נמצא כאשר נתעלו נה"י דא"א בוחז"ת דא"א כנ"ל להתעבר ולהוציא ז"א הגנה הוא סוד הז"א בוחז"ת דא"א שהוא נה"י דא"א והנה וזג"ת דא"א הם באמצעות ממש כי כוז"ב למעלה ונה"י למטה וזג"ת באמצע והנה שיעור או"א בוחזי גוף העליון דא"א מגרון עד וזצי לב ואם תעריך דדי אשה תמצאם שהם ממש במקום הזה באמצע וזצי גוף עליון שמן הצואר עד טבורא דלבא והטעם הוא כנ"ל כי מין האדם כולל מציאת כל הי"ס אך בבהמות וזיות שהם בסוד מין א' לבד ואינו כולל כמו האדם לכן באו בהם הדדים בבטנם ממש ועיין בביאור מצות שעטנז וזטא קין והבל בהקריבם צמר ופשתים ושם תבין דיקנא דז"א שנאצלה מצמר הכבש העליון

ן שהוא הדעת דדיקנא עלאה שהוא הזקן התחתון שבא"א סביב לאות ברית קדש דא"א בסוד גדולה מילה שנכרתו עליה י"ג בריתות וז"ס הפסוק מן המצר קראתי י"ה הנאמר על דיקנא דז"א שהוא מצ"ר דנפיק מן צמ"ר העליון שהוא סוד אותן שערות לבנות שסביב ברית קודש דא"א וכבר ידעת כי דיקנא דא"א כל שערותיו לבנים כמ"ש

ושער ראשו כעמר נקא והוא הצמר הנ"ל גם תבין כי יסוד דא"א זהו
 סוד השופר שהוא צר וגם אמרו עליו מן המצר ואמרו בזוהר אמור
 דשופר זה אפיק קול והוא אש ומים רווח והוא ענין זווג א"א להוציא
 ז"א ג' כליל בג' וחסד דין רוחמים אמ"ר והוא סוד ו' זעירא קול דנפיק
 משופר ואמנם אופן כללות זה"י בוזג"ת דא"א הוא עד"ז הענין שהרי
 נשאר ג"כ וזצי ת"ת דא"א עצמו למטה שם זה"י שלו והנה נתעלה זה
 ת"ת בוזציו האזור שנשאר בא"א ונתעלה ג"כ זה"י בוזג"ת דא"א ושם
 נכלל נצוח בוסד דאבא והוד בגבורה דאמא ואמנם אע"פ שאנו
 אומרים בנצוח באבא עכ"ז היה כלול ג"כ מהוד באופן כי נצוח הכלול
 מהוד עלה לאבא והוד כלול מנצוח עלה לאמא ואז מכוח ב' בוזי' אלו
 שבכל א' וא' נמשכו הדדים מרוב האור שבקעה ויצאה רק כי
 באדם דהיינו אבא יהיה בלי וזלב וזה לפי שאין הדבר שם רק לפי
 שעה בסוד טפת הזרע אך בסוד בינה ששם נתהו כל איברי הגוף
 דז"א היתה הארה גדולה בהתפשטותו וממנו נמשך הזלב לכן היו ב'
 דדים לכל א' נגד ב' בוזי' שבכל א' מהם ואמנם היסוד נתעלה
 ונזלק לב' וזציו ביסוד אבא וזציו ביסוד אמא. וראה והבן שכבר
 בארנו שאין האשה מתעברת מביאה ראשונה רק צריך להכניס בה
 תזלה וזד רוזא כנ"ל ואמנם יש בזה פקפוק מענין יעקב שאמר כוזי
 וראשית אוני שנראה שנתעברה לאה מביאה א' וכמו שארז"ל
 ביבמות דל"ד ב' שכל מעכות של בית רבי, תמר שמן ע"ש ששמעכו
 באצבע ולא הוצרכו אלא ביאה ראשונה, והענין הוא כי הלא להיות
 כי א"א הוא זכר בלי זוק' והזווג הוא מקצתו אל קצתו בלי זוק' לא
 הוצרך לזה לעשות כלי ומכוח זה נמשך אל יעקב ולכל מעכות של

בית רבי ועכ"ז הוצרך להיות וצ"י היסוד דא"א דאבא בסוד מ"ד ווצ"י באבא בסוד מ"ן ביסוד שלה, אך לא הוצרך לביאה ב' לטעם הג"ל ואמנם נה"י אלו דא"א נהוהוה ז"א בסוד ג' כליל בג' בסוד ו' וע"ר לבד אך סוד וצ"י ת"ת דא"א שיעלה למעלה מבנו נהוהו מוויזין אל תינוק הזה בהיותו במעי אמו ונשמה לאלו המוויזין היה אותו וצ"י היסוד דרישא עלאה שנשאר כאן לז"א. והנה כשנתפשט ויצא ז"א לוויזין יצא כלול מו"ק לבד ו' גדולה והטעם שכבר ידעת כי נ"ה אית בהון ו' פרקין והנה אם נזעזב מה שנשאר מן א"א אל הז"א הנה הם ו' בוזי א' וצ"י ת"ת ב' יסוד וד' פרקין דנצח הוד הרי הם ו' שמהם נהוהו ו"ק לזעיר אנפין כי הב' פרקין עלאין דנ"ה אלו נשארו למעלה פ"א דנצח באבא ופ"א דהוד באבא ואלו הם שם תמיד לעולם ומכוח זה נמשך הוצלב לתינוק גם אחר צאתו משם. ובוה תבין איך מוויזין התינוק מצד הוצלב כי נשמת הז"א נה"י דא"א ומצד אותן ב"פ דאשתארו באו"א הם יותר מעולים ונמצא כי כשנמשך משם הוצלב הוא ממבוזר נשמתו ומשם הוא ניוון וכבר בארנו כי נ"ה הם סוד הדינין והם דם וכשמתעלין נהפכין לוצלב כי כן אירע הדבר באשה המעוברת כפי הטבע:

שער טז פרק ו

אזור שבארצו סוד הולדת או"א וזו"ן נבאר עתה סוד התלבשותן את
 א"א כי כבר ידעת כי א"א מתלבש תוך או"א והנה דע כי וזיות
 ונשמה של או"א הוא נמשכת מב' רישין כתר ומ"ס גלגלתא ומוזא כי
 הם משפיעין לבינה שמבינה נהו גלגלתא או"א מן הכתר לאבא
 ומוזכמה לאמא. ואמנם סוד השפעה זו כבר ידעת כי הלא סוד
 דיקנא דא"א אינה מתלבשת כלל כי ארכה מהגרון עד טבורא
 דלבא ושם מתזיל ראש ז"א נמצא כי מגיעין שערות אלו עד שעירות
 דז"א ועל ידם נמשך השפעה לראש ז"א כנזכר באדרא א"כ נמצא
 כיון ששיעור קומת או"א הם מהגרון עד טבורא דלבא דא"א ודיקנא
 דא"א נמשכה עד הטבור דיליה א"כ נמצא דהאי דיקנא וזפיא על
 או"א כי אינו מתלבש בהם כנ"ל נמצא וזופף עליהם ואינון אתכלילו
 ביה וז"ס הגרמו באדר"ז דרפ"ט אתנהרו ג' רישין עלאין וכו' ובמזלא
 תליין ואתכלילין ביה כי או"א הם ב' רישין דאתכלילו במזלא והבן
 זה ולכן אינן יכולין להזדווג או"א רק ע"י דעת עילאה שהוא מזל הי"ג
 דדיקנא וביאור מזלא הוא כי כבר בארצו לך בפ' נשא בר"מ כי י"ג
 ת"ד הם ג' שמוות הוי"ה דיודין והנה ג' הויות הם י"ב אותיות והם סוד
 י"ב ת"ד ותיקון הי"ג הוא כולל כולם כי בו יש כל ג' הויות (פעם ב')
 הג"ל שהם י"ב אותיות והי"ג הכוללת והנה ג' הויות הם ע"ז גימטריא
 מזלא או מזל עצמו עם המלה והבן זה. והנה בזה אמרו כי ב' ת"ד
 הו' והי"ג שניהן נקראו מזלא והענין כי ב' מסוג א' כי הם יורדים
 תרוייהו בשיקולא עד טבורא כנזכר באדרא קל"א ואלו הב' מזלות
 מהם יונקים או"א השפע הג"ל מכתרא ומ"ס כי או"א אתכלילו
 במזלא ושיעור או"א הם עד טבורא של א"א נמצאו אלו הב' מזלות

וזפיין עלייהו ואבא עיקר יניקתו ממוזל הו' ואמא מן הי"ג ולפי שמוזל
 ו' עליין מן הי"ג לכן אבא דיניק ממנו הוא גדול מאמא אך בערך
 דתרוייהו כוודא נפקי ונזותין בשיקולא עד טבורא לכן גם או"א
 כוודא נפקי וכוודא שריין והנה בזה ידעת איך או"א כוודא שריין
 ואיך אבא גדלה מעלתו מאמא וראוי שתדע כי מוזל הו' הוא סוד א'
 שצירוי וי"ו ומוזל י"ג צורתו א' יו"ד כנזכר בתיקונים שיש ב' מיני א'
 והנה להיות שמאלו הב' מולות הם יונקים או"א לכן א' שצורתו יו"י
 הוא באבא וא' שצורתו יו"ד באמא כי הד' היא נקבה. והנה טעם
 היות מוזל הו' צורת יו"י כי הרי הוא נזית בשקולא עד טבורא לכן בו
 נכללין כל י"ג ת"ד שהם י"ב ועמו י"ג והי"ב שהם מתגלין בו הם צורת
 ו' שבאמצע אות א' וכבר בארנו כי כל ו' כפולה וי' הרי י"ב. גם
 הודעתך בענין ווי עמודים שהוא סוד ו' שבאמצע אות א' ששם
 צבאות שנולקת לב' בזה האופן א' וכן הוא עד"ו ממש והנה זה המוזל
 כולל את אלו הי"ב בב' מציאות א' בערך היותו עליין מהם וזהו
 בהיותו בסוד י' עלאה דאות א' והם נשפעים ממנו הב' בערך היותם
 כלולין בו והוא מקבל מהם וזהו בסוד י' תתאה דאות א' אך ב' בוזי
 אלו הם א' לפי האמת והנה הם עתה י"ג והנה י"ב אלו שבו נולקים
 לג' שמות הוי"ה הם י"ב אותיות ומילואי שמות אלו הם ביודיין
 מספרם רי"ו ומוזל י"ג הוא א' שצורתו יו"ד והוא ג"כ על סוד הג"ל רק
 שלפי שמיציאותה הוא בוזי ד' לכן שמותיו הם ג' אהי"ה והם י"ב
 אותיות ומלואם הוא ג"כ עד"ה הג"ל במילוי יודיין נמצא איך מוזל הו'
 מתלבש במוזל הי"ג בסוד הוי"ה אהי"ה לכן הוא עד"ו באו"א אשר
 הם יונקים מאלו הוי"ה באבא אהי"ה באמא והבן כל זה ולכן ע"י ב'

מוֹלֹת אֱלֹהִים זְכַלְלִין אוֹ"א וּמוֹדוּוֹתִים עַל יָדוֹ. וְאַמֶּנֶם מִה שְׂאוֹ"א הֵם
 מִלְבִּישִׁין גּוֹף אֲ"א הוּא בִינָה וּזוֹגָ"ת דֹּא"א וְהַבִּינָה נַעֲשֶׂה כְּתָר לְשִׁנְיָהּ
 וּבְבוּזִי זֶה אֲנִי קוֹרִין הַבִּינָה כְּתָר אֶךְ הַזּוֹגָ"ת נַעֲשֶׂה גּוֹף לְשִׁנְיָהּ צֶדֶד יְמִין
 לֵאבָא וְצֶדֶד שְׂמָאל לֵאמָא. וְאַמֶּנֶם כִּבְר יָדַעַת כִּי זוֹ"ג הֵם ב' דְּרוּעִין
 שֶׁהֵם ו' פְּרָקִין כְּזֹכֶר פ' וְיוֹזִי דְרַס"ב תְּמִיד וְסֹד וְסֹדִים גְּבוּרָה גְּבוּרָה
 וְהִנֵּה מֵאֱלֹהִים הַב' זְרוּעוֹת נַעֲשֶׂו אוֹ"א וְסֹדֶר פְּרָקִין אֱלֹהִים כֶּךָ ב' פְּרָקִים
 עֲלִיוֹנִים הֵם וְזִכְמוֹת דֹּאבָא וְזִכְמוֹת דֹּאמָא מְזֻרְעִי יְמִין לֵאבָא וּמְזֻרְעִי
 שְׂמָאל לֵאמָא וּב' פ' הָאֲמֻצָּעִים הֵם בִּינָה לֵאבָא וְבִינָה לֵאמָא מוֹסֵד
 לֵאבָא וּמִגְּבוּרָה לֵאמָא ע"ד הַנֵּל הָרִי ב' מוֹוִזִין וְזוֹ"ב לֵאבָא מְזֻרְעִי
 יְמִין וְסֹד וּב' מוֹוִזִין וְזוֹ"ב לֵאמָא מְזֻרְעִי שְׂמָאל גְּבוּרָה נַעֲשֶׂאוּ ב' פ' א'
 מְזֻרְעִי יְמִין וְסֹד וְא' מְזֻרְעִי שְׂמָאל גְּבוּרָה וְהֵם ב' עֵיטְרִין וְזוֹ"ג
 דֹּאֻזְסִינְהוֹ אוֹ"א לְבִרְיָהּ ת"ת כְּזֹכֶר בְּאֶדְרָא רַצ"ב. וְאַמֶּנֶם סֹדֶר ו'
 פְּרָקִין אֱלֹהִים הֵם הַיֶּפֶךְ מִה שֶׁנִּרְאָה וְהִנֵּה הָרֵאשִׁינִים הֵם ב' יָדִים וְאוֹז"כ
 הָאֲמֻצָּעִים וְאוֹז"כ הָאוֹזְרוֹנִים וְהֵם סְמוּכִים לְכַתֵּף וּמוֹזוּבְרִים שֶׁם
 וְהַטָּעָם הוּא דַּעַךְ כִּי הִנֵּה אֶדְרָבָה סוּד הַיָּדִים וְהַפְּרָקִין אֲמֻצָּעִים הֵם
 יוֹתֵר גְּבוּהִים בְּסוּד וְכָל אוֹזְרוֹתֵיהֶם בֵּיתָה מִשָּׂא"כ בְּרֵאשִׁי הַכְּתָפִים
 שֶׁהֵם פָּנִים וְאוֹזֹר וְה"ז מַעֲלָה א'. עוֹד מַעֲלָה ב' כִּי הִנֵּה הַיָּדִים יֵשׁ
 יְכוּלֹת בְּאֶדָם לְהַגְבִּיחֵן עַד הַמוֹוִזִין מִשָּׂא"כ בְּפְרָקִין הַסְמוּכִים לְכַתֵּף
 שְׂאִין כּוֹחַ לְכַתֵּפִים לְהַגְבִּיחֵם לְמַעֲלָה. גַּם מַעֲלָה אוֹזֶרֶת כִּי כָל
 הַפְּרָקִים הַסְמוּכִים לְכַתֵּף הֵם דְּבוּקִים מִמֶּשֶׁ בְּגוֹף כִּי הֵם סוּד ב'
 עֵטְרִין הַדְּבוּקִים בְּזַעִיר אֲנָפִין אֶךְ שְׂאֵר הַפְּרָקִין אֵינָם דְּבוּקִים בְּגוֹף
 וְיִכְוֹלִין לְהַעֲלוֹתָן אֶל הַמוֹוִזִין וּבִזָּה תִּבְיִן סוּד הַגְּבוּהֹת יָדִים בַּעֲת
 הַנִּטְיָלָה שׁ

הם סוד וזו"ג ב"פ הידים הנעשין מוויזין והבן זה. והנה תוך וזו"ג ת
 המקוריים שהם כוזב"ד דאו"א יש זה"י דעתיק וכבר ידעת כי גם
 בשוקיים יש ששה פרקין והם נזולקים ממש ע"ד הג"ל עד שנמצאת
 שנשארו ב"פ תזותונים שהם בסוד הרגלים מזיעין בב' עטרין דז"א
 ובה נאווז עם רישא עלאה דעתיק וכן סוד ב"פ תתאין דזו"ג דא"א
 הם ג"כ בז"א ואמנם וזצי ת"ת דא"א שבאו"א ממנו נעשה ב' דעות
 לאו"א כיצד ידעת ענין וקרא זה אל זה כי הת"ת נקרא זה נגד י"ב
 פרקין שבו כמנין ז"ה שהוא י"ב ונזולקין לב' ו' זעירא ו' רבתי והנה
 ת"ת ו' רבתי ו"ק שבו שהם נגד ו"פ דב' דרועין והיסוד ו' זעירא ו"ק
 שבו נגד ו' פרקי רגלים. ובה תבין מ"ש בפ' בראשית כי יש בהיכל
 הרצון ו' היכלים כלולים בו כי לעולם יש בויז' זו בת"ת וביסוד ו' בכל
 א' והנה אם תזולק הת"ת לזצאין ישארו ג' ג' והג' הם לאו"א והג' לו"א
 מהטבור ולמטה כמ"ש והנה ג' וזלקי הת"ת הזוה ב' מהם מתהוים ב'
 דעת לאו"א והזולק הג' מתזולק לב' גופין דאו"א ושאר קומתן נשלים
 ע"י זו"ג הפה הג"ל שמרוב השפע נעשין זה"י אוזרים לאו"א הרי כלל
 הדברים שמוצי ת"ת נעשין ב' דעות דאו"א עד סיום הרגלים שלהם
 והנה בדוגמא זו הוא יסוד דעתיק הגנוז בת"ת דא"א גם הוא נזולק
 דוגמת הת"ת לו"ק ג' מהם לאבא ואמא וג' מהם לאעיר אנפין ע"ד
 הג"ל בת"ת דא"א כי כבר נתבאר שגם היסוד הוא ו"ק כנזכר
 באדרא וצדיק יסוד עולם דכליל שית בקרטיפא וזדא:

צִמּוּז אבא הוא הווי"ת העולין מוֹלָא לכן יו"י גִּימטרי' הווי"ה ואבא
בסוד אהי"ה לכן הוא יו"ד והכולל גִּימטריא אהי"ה:

שֵׁעַר ט"ז פֶּרֶק ז'

אמנם סדר התלבשות ז"א את זה"י דא"א כך הוא כי ווצי ת"ת
המקוריי נעשה גולגלת לז"א כנזכר באדרא כי נתווצרו אוירא
ובוצינא ואפיקו האי גלגלתא תקיפא כי מ"ס להיות שבו סוד הגבורה
דעתיק לכן נרשם בה סוד הבוצינא דקרדינותא ושם ערשה כי
בוצינא דקרדינותא הוא שורש לכל הדינין שבעולם רק ששם הם
נכפין וממו"ס נתפשט לאמא (נ"א לאו"א) כנ"ל כי גלגלתא ומווצא
דא"א הם שורש או"א וזסד דעתיק הוא בגלגלתא והגבורה במווצא
ודוגמותן הם למטה באו"א וזסד באבא וגבורה באמא והנה אלו הב'
נקרא בוצינא דקרדינותא גבורה ואוירא דכיא וזסד לכן תבין כי
מת"ת שבא"א (נ"א שבאו"א) מהם נעשה גלגלתא דז"א כי הנה הווי"ג
שעל הת"ת נתווצרו ואפיקו האי גולגלתא מסוד הת"ת שלאוזריהן
וז"ס אתווצרות בוצינא ואוירא דכיא נמצא כי סוד בינה דא"א היא
כתר על או"א וזג"ת דא"א הם נעשין מוויזין מקיפין לז"א ומנה"י דא"א
נעשה לו מוויזין פנימים ומתפשטין בו כסדר זה"י דאו"א כמ"ש
במקומו:

ז"ל מוהר"ו בספר מבוא"ש דק"ב ע"ב. גם ראיתי שינוי אחר בענין
 הת"ת דא"א כי פ"א שמעתי כי כל וצי התחתון ניתן אל הז"א ורוב
 פעמים שמעתי בדקדק שאינו רק שלישי התחתון לבד ואיני יודע
 תירוץ אם לא שנאמר על דרך הת"ת דאימא המתלבש בכתר דז"א
 כי להיות לו מוויזין דאימא לבד אינו לוקח רק שלישי ובהיות לו גם
 מוויזין דאבא לוקח וצי כזכר ע"ש וכן יהיה כאן כנלע"ד:

שער יז פרק א מ"ת

היכל הווישי והיכל זה נקרא היכל זעיר אפין ובו שבעה עשר
 שערים:

שער הראשון שער ז"א ויתחלק לד' פרקים:

ונבאר ענין ז"ן אשר תקונם באו אחר תיקון או"א והנה נת"ל כי ז"ן
 נעשו מבחי' ז"ת דמ"ה ובחי' ז"ת דב"ן וזאת הכתרים שבז"ת דב"ן כי
 אלו עלו בגופא דע"י ואמנם מקומם הוא למטה מן הקרום ואותה

פרסה (הנ"ל) ש'מפסקת באמצע גופא דא"א כי עד אותה הפרסא עד שם מגיע סיום יש"ס ותבונה ומהפרסא ולמטה מתוּזל זו"ן הנעשים מלבוש של א"א למטה שהוא מטבּורא דא"א ולתתא עד סיום רגליו של א"א כמו"ש בע"ה. ונבאר עתה מה שיעדנו למעלה בדרוש א"א לבאר איך כל בוזי אצילות כאשר נתקנו ינקו מתוּזלה בסוד דדי בהמה ואוז"כ ינקו מדדי אדם. ונתוּזל לבאר מבוזי תיקון א"א ונאמר כי הנה נת"ל כי הנה תיקון כל האצילות היה בעיבור י"ב וזרש ולא ידעתי לפרש היכן היה מקום עיבור זה והמשכיל יבין מדעתו והנה כאשר א"א היה בסוד עיבור נולד ויצא לזוּץ וירד למטה לעולם הבריאה ר"ל מה שיהיה אוז"כ עולם הבריאה כי אז עדיין לא נברא עולם הבריאה וירד למטה מאותן ב"פ תוּזתוֹנים של ז"ה דע"י אשר ביארנו לעיל שהם עומדין למטה בעולם הבריאה ושם היה יונק א"א מאותן הב"פ שלהם שהם בסיום הרגלים כדמיון ב' דדי בהמה שדדיהם סמוך לרגלים והמשכיל יבין איך נעשו ממש בוזי דדים למטה ואין להאריך. ואזר שיעק משם הגדיל יותר ועלה באצילות והלבישו י"ס שבו לו"ת דע"י כנ"ל והרי נשלים תיקון דא"א. ואז"א גם נתקנו אוז"כ וגם תקוֹנָם ע"י עיבור ואזר זה העיבור נולדו ויצאו לזוּץ וירדו גם הם למטה בבריאה תוּזת אותן ב"פ תוּזתוֹנים דעתיק וינקו משם ואוז"כ הגדילו יותר ועלו והלבישו לאותן ב"פ תתאין דנ"ה דעתיק ואוז"כ הגדילו יותר ועלו באצילות במקומם והלבישו את א"א מהגרון עד הטבור כנ"ל. והסבה שהיתה בהם ב' עליות הוא כי כאן יש להם לעלות ב' מדרגות בוזי עתיק ובוזי א"א שהם אותן ב' פרקים תתאין דעתיק והתלבשותן את א"א ולכן הוצרך להם ב'

עליות אבל א"א שאין עליו רק מדרגה א' די לו בפעם א' לעלות כל ז"ת דעתיק בעלייה א' כי כולם מדרגה א' לעלות כל ז"ת דעתיק. אוז"כ היה תיקון זו"ן ותזלה היו בעיבור במעי בינה ואוז"כ בא זמן לידתם וירדו למטה לעולם הבריאה תחת אותם ב"פ תתאין דג"ה דעתיק וינקו משם זמן היניקה ואוז"כ נתגדלו והלבישו אותן הב"פ תתאין דעתיק אוז"כ הגדילו עוד ועלו למקומם שהוא מהטבור דא"א ולמטה והלבישוהו שם אוז"כ הגדילו יותר ועלו למקום גה"י דתבונה של בוזי קטנות וינקו משם מז' אמצעיים שלה שהוא מקום הוזה עלייה בלבד מבזוין כדרך שמגבהת האם את התינוק מבין ירכותיה ויונק מבין זרועותיה ובוזי זו נקרא אצלינו תמיד בוזי היניקה כמבואר במו"א כי יש ג' זמנים לזו"ן והם עיבור ויניקה ומוזין דגדלות. ודע כי היניקה זאת היא יניקה אמיתית הנזכר בדברינו תמיד ואמנם כל שאר הבוזי שהיה לזו"ן אוזר שגולדו כולם נכללין עמהם [ס"א עמה] ונקרא בוזי יניקה אבל עיקרה אינה אלא זו הג"ל ואוז"כ בא זמן הגדלות האמיתי של זו"ן והוא זמן כניסת המוזין דגדלות בראשו שאז הגה"י דתבונה נכנסין במש' בראשו להיות לו מוזין ואין זה כמו זמן היניקה אשר עלה עד ירכותיה שהם הגה"י דתבונה לינק מן הדדים שבזוזה כי אז אינה רק עלייה מבזוין כג"ל אבל עתה נכנסין במש' תוך פנימיות הז"א בבוזי מוזין במש' הרי גת"ל כל תיקון שיש בזו"ן ונבאר עתה תזלה באיזה אופן מלביש ז"א את א"א מהטבור ולמטה:

הגה הכתר דז"א הוא מהטבור ולמטה עד סיום הגוף הנקרא ת"ת שהוא עד רישי ירכין וג"פ דנצח דא"א מתלבשין בקו ימין דז"א שהוא וזו"ן וג"פ דהוד דא"א מתלבשין בקו שמאלי דז"א שהוא בג"ה שבו ויסוד דאריך אנפין מתלבש בקו האצעי דז"א שהוא ד"ת ונזקבא דז"א יצאה מהוזה דז"א ולמטה כדמיון הז"א היוצא מא"א במש' ונמצא שהז"א מלביש א"א עד סיום רגליו מכל צדדיו ושם ג"כ מסתיימין רגלי דזו"ן ושם הוא סיום עולם אצילות אמנם רגלי עתיק הב"פ תחתונים שבו שהוא פרק תחתון דנצח ופ"ת דהוד דעתיק אלו נכנסים יותר למטה ועומדים בגבול עולם הבריאה אשר הוא למטה מעולם אצילות ועומדין שם בבוזי דדי בהמה כנ"ל באורך (ואפשר לומר כי לא היה כך אלא קודם תיקון אצילות כנזכר כאן ואזר התיקון לא הוצרך זה וזו"ר עתיק לאסוף רגליו למעלה בהשוואה א' עם רגלי א"א):

הג"ה וז"ס שארז"ל עתיד הקב"ה להנזיל לכל צדיק ש"י עולמות והענין כי א"א הוא בוזי הכתר של כללות עולם האצילות כנודע והגה א"א זה יש בו תר"ך אורות כמנין כתר כמ"ש בס' הבהיר והגה צדיק עליון הוא ז"א ולוקח מוצצית הכתר שהוא מלביש לא"א מהוציו ולמטה והגה מוצצית הכתר הוא ש"י ואלו הם ש"י עולמות שהוא הצדיק שהוא ז"א עיין פ' תרומה דקס"ו במאמר זה שביארנו שם:

שער יז פרק ב מ"ת

ונבאר עתה בוזי זמן העיבור של ז"ל איך היה וכבר נת"ל כי נעשו מב' בוזי שהם ז"ת דמ"ה וז"ת דב"ן וזלת הכתרים הז'. ונבאר סוד העיבור ונאמר כי הגה אזור שנתקנו או"א נשארו עתה בוזי ז' מלכים שמתו ועדיין היו בלי תיקון ואמנם הם בוזי ז"ת דב"ן כנודע גם אז היה עדיין א"א בלתי התלבשות מטבור ולמטה עד סיום רגליו והיה מגולה מבלי לבוש וכדי לתקן הז' מלכים שמתו אשר מהם נעשה ז"ל הג"ל היה צריך שיהיה בסוד העיבור בתוך אמא וז"ס העיבור. הגה תזלה אסף א"א את רגליו ר"ל כי זה"י שלו שעדיין היו מגולין כז"ל נתעלו למעלה עד הג' אמצעית וזג"ת דא"א עצמו המתלבשים תוך או"א מקודם זה כז"ל גם עתיק התזיל לאסוף ב' פרקין האמצעים שלו (על גבי) ב"פ הראשונים דג"ה שלו והיו מלובשים ב"פ עליונים תוך ב"פ אמצעים אבל היסוד דעתיק אינו צריך לעלות כי הוא מסתיים למעלה בוזזה דא"א ואז"כ הלבישו הווסד והגבורה וזצי ת"ת העליון דאריך אנפין לאותן ב"פ אמצעים דג"ה ואת היסוד דעתיק ואז"כ הלבישו ג"ה דא"א לז"ג שלו עצמו וזצי ת"ת התזתון שבו הלביש את וזצי העליון והיסוד דא"א הלביש אז"כ את וזצי ת"ת תתאה שבו ועלתה העטרה אל יסוד שבו והלבישה את היסוד עצמו שבו ואז"כ עלו וזג"ת דז"א והלבישו לז"ה ועטרת היסוד דא"א ואזור

כך עָלוּ נְה"י דו"א והלבישו לוחֶזֶת דו"א עֲצָמוּ וְאוֹ"כ עֲלֵתָה הַנּוֹק' שֶׁהִיא הַמַּל' בַּסּוּד הַעֲטָרָה וְהַלְבִּישָׁה אֶת הַיְסוּד דו"א וְנִמְצָא שֶׁעָלוּ בּוּזִי' זו"ן לְמַעַלָּה וְנִמְצָא ז"א כִּלּוּל ג' גו' ג' שֶׁהֵם ו"ק שָׂבוּ ג' כִּלִּיל בַּג' וְנִרְמֵז זֶה פ' בְּשָׁלוֹם ד"ן ע"א בְּתוֹסֶפֶת ג' רוּזִין דְּכִלְיִין בַּג' הוּי שְׁקִיעִין כו' וְנֻדַּע כִּי ז"א הוּא בּוּזִי' רוּז וְהַמַּל' נִקְרָאת אֲבֶן וְזֶהוּ אֲבֶן שְׁקִיעִין וְדִי בֹזֶה. וְעַתָּה יִתְבָּאֵר אֵיךְ נִתְלַבְּשׁוּ גַם הֵם תוֹךְ או"א וְהוּא כִי אֲוֹר כֹּל הַנֶּזֶל הַלְבִּישׁוּ או"א וִישׁ"ס וְתִבְנוֹת אֶת כֹּל הַבּוּזִי' הַנֶּזֶל כִּי כִּבְר נִתְּלָ שְׁאוֹרֵךְ אֵלּוּ הַד' פְּרָצוּפִים הֵם כְּשִׁיעוֹר אֹרֶךְ הַנֶּזֶל שֶׁהֵם וְזֶה דִּא"א נִמְצָא כִי או"א נִשְׁאָרוּ כִּמוֹ שֶׁהָיוּ בְּרֵאשׁוֹנָה תְּמִיד לְפִי שֶׁהֵם קִצְרֵי קוֹמָה כִּנֶּזֶל אֲבָל עֲתִיק וְא"א שֶׁהֵם אֲרוּכִים הוֹצֵרוּ לַעֲלוֹת קִצּוֹתָם הַתּוֹזֶתוֹן וְלִכְלּוֹל אוֹתָן בְּקִצּוֹתָן הַעֲלִיּוֹן וְהִנֵּה גַם זו"ן הִיוּ יְכוּלִּים לִישְׁאֵר שֶׁם כִּמוֹ שֶׁהוּא וְלֹא לְהַלְבִּישׁ קִצּוֹתָם הַתּוֹזֶתוֹן בְּעֲלִיּוֹן כִּי אֹרֶךְ הו"ק אֵינָם כ"כ גְּדוּלִּים וְא"כ לְמַה הוֹצֵרוּ לִכְלּוֹל וְלִהְיוֹת בּוּזִי' ג' כִּלִּיל בַּג' וְאִמָּנָם תִּשְׁוֹבֶת שְׁאֵלָה זוֹ נִתְבָּאֵר בְּאַרְיִכוֹת כִּי הַכוֹנֶנֶה הִיתָה לְקַבֵּץ וּלְקַשֵּׁר יוֹד שִׁיחַי רַה"י בְּאוֹזְדוֹת וְלֹא ר"ה דֶּרֶךְ פִּירוּד כִּי זוֹ הִיתָה סִבָּת מִיֵּתֶת הַמַּלְכִּים בְּרֵאשׁוֹנָה וְכֹזֶה נִמְצָא כִי זו"ן הֵם עוֹמְדִין בְּאַמְצַע בֵּין נְה"י דִּא"א וּבֵין פְּנִימִית או"א וְאִזְ הִיוּ שֶׁם בְּתוֹךְ פְּנִימִית או"א בַּסּוּד עֵיבוֹר כְּדֶרֶךְ הוֹלֵךְ הַנִּיֵּתָן בְּמַעֲי אֲמוֹ וְאִין תִּימָא בֹזֶה אִם או"א שֶׁהֵם יוֹתֵר עֲלִיוֹנִים וְרוּזִיִּים מְלַבִּישִׁין לְזו"ן בְּתוֹךְ מַעֲיָהֶם וּפְנִימוֹתָן כִּי כֵן צָרִיךְ לְצוֹרֵךְ הָעֵיבוֹר בְּהַכְרוֹז וְעוֹד כְּפִי הָאֲמִתּ אִין זֶה וְזִצִּיצָה וְהַפְסֵק בֵּין א"א לְאו"א לְפִי שִׁזוּן הוּא קֶטֶן מוֹזָד בְּעֶרְכָם וּבְפֶרֶט עֲתָה שְׁאִין לוֹ י"ס רַק ו"ק בְּלִבָּד וְאִפִּילוּ אֵלּוּ הו"ק אֵינָן מִתְפַּשְׁטִין רַק ג' כִּלִּיל בַּג' כִּנֶּזֶל נִמְצָא שֶׁמִּקּוֹם וּמִצָּב וּמַעֲמַד הו"א אֵינּוּ

רק בוצי ת"ת התחתון דאמא אשר שם מקום הריון ועיבור הולד אבל בכל שאר הפרצוף אין שום הפסק בין או"א לא"א ואין זו נקרא וציצה והפסק. והנה ע"י כל הכללות והתלבשות הנ"ל נמצא שעתה יש אורות רבים וכפולים בתוך או"א וא"כ אע"פ שהיה הז"א נתון בתוכם והיה מפסיק בינם לבין א"א אין זה מעלה ומוריד נמצא עתה כי נצחו וזסד ווצי ת"ת ווצי יסוד ווצי מל' ש"ל ז"א נתונים מצד ימין בתוך אבא ווצי האזור נתונים בצד שמאל תוך אבא אמנם או"כ כולם מתקבצין במעוי דאמא ואבא נותן המווצה שלו במעוי דאמא כי שם הוא מקום העיבור האמיתי וכמו"ש בע"ה. ונזוור לענין כי הנה מכוח עליית כל האורות הנ"ל וכללותן למעלה וכן מכוח עליית ב"פ האמצעיים דנ"ה דעתיק למעלה בב"פ קדמאין נוסף שם אור גדול ועצום ואין בו כוח ביסוד דעתיק לסבול כי הוא צר מאד ואז נבקע ונסדק מלמעלה למטה לארכו ויצא האור לזוין ואז וזכמה ויש"ס העומדין בימין מתוזברים ונעשו פרצוף אודל בלבד וכן אבא ותבונה שבצד שמאל נעשו פרצוף אודל לבד כי עתה אורות היסוד שוין בענין גילוי בהשוואה א' ואין עתה כסוי וגילוי הגורם וזילוק פרצופים ועתה אין שם רק ב' פרצופים לבד אודל מאבא ואודל מאמא ושיעורם למעלה מן הגרון עד למטה בטבורא דא"א. וזכור הקדמה זו כי בכל פעם שרוצין או"א להזדווג לצורך מוויזין לא"א נעשה הכל פרצוף אודל לבד לאבא ויש"ס ופרצוף אודל לבינה ותבונה וזכור זה לכל המקומות שתצטרך להקדמה זו:

שער יז פרק ג מ"ב

ז"א בירר ו"ק דמ"ה ונעשים דכורא ובירר מן ב"ן ו"ק זולתי הכתרים והיא מל' שבו ונזק' ביררה הז' דמ"ה והז' דב"ן זולת הכתר והמוזין שלהם הם ב' בוזי' נה"י דא"א ואבא הזריע ד' מוזין משלו משם מ"ה ואבא הזריע ד' מוזין משלה משם ב"ן ואוז"ר נתזלפו באופן זה וחכמה דמ"ה וחכמה דב"ן הם וזו"ב דצלם דאבא בינה דמ"ה ובינה דב"ן הם וזו"ב דצלם דאימא וחסדים דמ"ה וחסדים דב"ן הם דעת הכולל וזו"ג דצלם דאבא וגבורה דמ"ה וגבורה דב"ן הם דעת הכולל וזו"ג דצלם דאמא. והטעם כדי שיהיה צלם דאבא וזו"ב זכר ונזק' מ"ה וב"ן וכן הצלם דאמא וזו"ב זכר ונזק' מ"ה וב"ן וכן וזו"ג דצלם דאבא זכר ונזקבא מ"ה וב"ן וכן וזו"ג דצלם דאמא זכר ונזקבא מ"ה וב"ן דאל"כ איך יודונו זכר (עם) זכר ונזק' עם נזק' והבן זה נמצא כי כיון שז"א מלביש לבדו לכל נה"י דא"א אשר שם הוזה"ג דימין ושמאל ע"כ לקח הז"א לבדו וזו"ג וזו"ב דמ"ה וב"ן בזכר ועד"ז בנקבה כי היא מלבשת לז"א המלביש את ב' צדדי א"א באופן כי אין בכל הי"ס מי שיהיה בו מ"ה וב"ן בזכר ומ"ה וב"ן בנזק' כי אם זו"ן לטעם הג"ל. ועוד ט"א עם הג"ל כי בכל בוזי' דעתיק וא"א ואו"א נתוסף בו שינוי א' בענין הזכר ונקבה שבהם וע"כ השינוי שנתוסף בוז"ן הוא זה כי כל אחד משניהן כלול ממ"ה וב"ן. ועוד ט"א כי למעלה אין זיכר רק זכר לבד והנזק' כלולה בו וע"כ המוזה של הזכר

מ"ה לבדו ועל נוק' ב"ן לבדו אך או"א זכר ונקבה גמורים בפרצופים גמורים נפרדין וכ"א צריך לתת מוחלקו לכל אוזר מבניו לבן ולבת וע"כ הבן שהוא ז"א יורש או"א ולקח מ"ה וב"ן ונקבה יורשת או"א בסוד ויבן ה' אלהים את הצלע ולקחה מ"ה וב"ן ועיין פ' פקודי דרכ"א ונשא דף קכ"ז ותבין איך הו' מלכים הם זו"ן דב"ן. ואז"כ יצאו ז' מלכים אוזרים דמ"ה והם זו"נ דמ"ה ונקרא הדר שהוא ז"א דמ"ה שהם ו' מלכים ומהיטבאל נוק' דמ"ה וע"י אלו נתקנו ז"ת וכללות ז' אלו דמ"ה נקרא הדר ומהיטבאל. ונלע"ד ודאי שיצאו י' דמ"ה אלא כיון שעיקר התיקון הוא אל ז' מלכים דב"ן לבד לכן נזכרו בשם שבע אבל ודאי היו כלולים מי"ס כי גם ג"ר שהם עתיק וא"א ואו"א נתקנו ע"י שם מ"ה כנ"ל. גם תירוץ אוזר כמ"ש שם בנשא קכ"ב בפ"י כי ז' מלכים היו בא"א וז' מלכים בז"א וז' מלכים בנוק' וא"כ הו' הג"ל ר"ל הו' שבכל בוזי מהג' אלו א"כ גם בא"א היו בו הו' מלכים קדמאין בז"ק שלו ובאו הו' אוזרים דמ"ה לתקנם וכן בזו"ג א"כ גם מכאן ראינו אל הג"ל כי בז"א לבדו יש מ"ה וב"ן וכן בנוק' לבד יש מ"ה וב"ן גם ממקום אוזר תבין איך ז"א עצמו אוזר התיקון לקחו ו"ק של מלכים שמתו שהם ב"ן וכן הנזקבא נטלה ז' א"כ ודאי כי ז"א יש בו מ"ה וב"ן וכן בנוק' מ"ה וב"ן. ודע כי המ"ה יש בו הו"ו"ג שהם מ"ה וב"ן וכן בב"ן יש בו מ"ה וב"ן ששהם הו"ו"ג כי כבר ידעת כי המ"ה דכללות שהוא הדר כולל ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן וכן הב"ן דכללות כולל ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שהם המלכים שמתו כנ"ל. ובפ' נשא קל"א כתבנו שם כי ד' מיני מלכים היו בא"א ובאו"א וזו"ן וכל בוזי היו ז' מלכים והנה תראה כי ה' פרצופים הם ובכל אוזר יש בו מ"ה

וב"ן אמנם פרצוף הא' לבד הוא בלי נוק' והד' פרצופים אחרים כ"א
 נעשה נקבה לזכירו אע"פ שיש בכל אור מ"ה וב"ן כיצד א"א יש בו
 מ"ה וב"ן והוא פרצוף אור ש"אין כנגדו בת זוג כלל בפרצוף אור וכן
 היה בעתיק שהוא למעלה מה' פרצופים ואינו נכנס במנינם כנודע כי
 הוא שורש הכל והוא מלכות (נ"א מלביש) העולם העליון המתלבש
 בהם אור"כ פרצוף דאבא הוא וזכמה כלול ממ"ה וב"ן שהוא אבא
 ואמא והכל פרצוף א' בסוד והבן בזכמה ויש לו פרצוף א' בת זוגו
 נקרא בינה נכללת ממ"ה וב"ן שהוא ישו"ת ושניהן פרצוף א' וכ"ז
 הפרצוף הוא בת זוגו לפרצוף העליון דזכמה. אור"כ הפרצוף דז"א
 כלול ממ"ה וב"ן ויש לו פרצוף אור בת זוגו הנקראת מל' הכולל מ"ה
 וב"ן וכל זה הפרצוף הוא בת זוג לפרצוף העליון שהוא ז"א וא"כ אל
 תתמה אם ז"א כלול ממ"ה וב"ן וכן נוק' כי כך וזו"ב כל פרצוף מה
 כלול ממ"ה וב"ן הנ"ל והבן זה מאוד:

צמוז מכאן משמע כי בכל פרצוף ופרצוף מן הנ"ל יצא הדר ודרש
 לתקן כל הז' עלאין של כל פרצוף ופרצוף:

שער יז פרק ד מ"ב

כללים מוֹוֹזִין א. בּוֹ"א ישׁ שֵׁם הוֹי"ה מו"ה וְנֻקְבָּא שֵׁם אֱלֹהִים דִּהְיִינָן גִּי צו"ר ע"ה וְהֵם דִּינִין וְלִהְיֵשֶׁךְ אֹר מו"ה אֱלִיָּה צָרִיךְ לִהְיוֹת בְּצוּר הִהְיִי"ה דו"ה שְׂיִכָּה אֹר מִסּוּד דִּהְיִי"ה דו"ה וְיִהְיֶה יפ"י יפ"ה ק"ן הִפ"ה הִפ"ו ז"ה ופ"ו ופ"ה הִפ"ה גִּי צ"ה גִּי צו"ר ג"כ וְאִזּוּ יוֹצֵא הָאָרֶז לְצו"ר דִּאֱלֹהִים דִּהְיִינָן שְׂבִמְל' וו"ס וְהִכִּיתָ בְּצוּר ב. מִן הִפָּה דו"ה א יצאו ו' הַבָּלִים דִּקְהֵלָת וְהֵם מִקִּיפִין אֵל ז"ת דְּנוֹק' דו"ה דוֹגְמַת הַבָּל הִפָּה דא"ה הַמַּאִיר לֹא כִּז"ל וְהִנֵּה אֵלֹה הַהַבָּלִים כָּלֹל כָּל אֹזֶז מֵאֵשׁ רוּחַ מִים עֹפֵר וְכָל זֶה נֹתֵן ז"ה לְנוֹק' בְּהִיּוֹתָן פֶּב"פ עָמּוּ מִהֲוֹזָה שָׁלוּ וְלִמְטָה וְאֵלֹה הַמִּקִּיפִים הֵם בּוּזִי אֱהִי"ה כִּי כָל או"מ הוּא שֵׁם אֱהִי"ה וְלִפְעָמִים בְּעֹנֹת הַתּוֹתוֹנִים כְּשֵׁשׁ שְׂבֻעוֹת שֶׁקָּר גֹּרֶם לִבְטֹל מִמֶּנָּה (אֹרֹת) הַמִּקִּיפִים שֶׁהֵם הַבָּל דִּקְדוּשָׁה וו"ו כְּבִיכּוֹל מִתְלַבֶּשֶׁת בּוֹ הַבָּלִים דִּקְלִי הַנִּקְרָא הַבָּל וְרַעוֹת רוּחַ וְאֵלֹה ז"ת דְּנוֹק' הֵם ז' הוֹי"ה שֶׁהֵם כ"ו אֲתוּן וְאֹז"כ הִיא גְּדֻלַּת יוֹתֵר לִמְעַלָּה מִהֲוֹזָה דִּילִיָּה (וַע"י) שְׁנִמְשִׁינָן בַּה' ג' מוּוֹזִין דִּילִיָּה מִבְּמֵשׁ שֶׁהֵם ג"ר וְאִזּוּ הִיָּה שְׂוִה בְּשׂוֹה עָמּוּ פֶּב"פ עַד הַכֹּתֵר שָׁבוּ וְאִזּוּ א מִסְתַּכֵּל עִם בּוּזִי מִצּוֹ דִּילִיָּה בְּמִצּוֹ דִּילָה שֵׁשׁ הַמוּוֹזִין וְהַמַּאִיר בְּמוּוֹזִין דִּילָה בּוּזִי הַסְתַּכְלוֹת מִצּוֹ לִבָּד וְאִינּוּ הַבָּל כִּמוּ הַבָּל הַיּוֹצֵא מִהִפָּה כִּז"ל רַק יוֹצֵא אֹר מִתּוֹךְ מוּוֹזִין דִּילִיָּה וְבוֹקֵעַ מִצּוֹ וְיוֹצֵאִין וְאֹז"כ בּוֹקֵעִים מִצּוֹא דִּילָה וְכִנְסִין תּוֹךְ מוּוֹזִין דִּילָה וְהַמַּאִירִין שֵׁם פֶּב"פ עֲמָה וְעַדִּיין אִין בַּה' אִזּוּ רַק ב' מוּוֹזִין וּוְצִי כִּי דַעַתָּה קָלָה שֶׁהוּא וְצִי הַדַּעַת שֶׁהוּא עֲטָרָה דְּגִבּוּרָה נֹק' וְאֹז"כ מוֹדוּג עֲמָה וְבִיָּאָה רֵאשׁוֹנָה יִהְיֶה בַּה' רוּחַ כְּנֹדַע שֶׁהוּא ב"ן דִּהְיִינָן וְנִתְּנוּסָף אִזּוּ שֵׁם ב"ן בְּדַעַת דְּנוֹקְבָא וְשִׁלְמוֹ ג' מוּוֹזִין שְׁלֵמִים בַּה' וְכִכּוּ זֶה הַב"ן הִיא מִעֲלָה מו"ן וְכְשֵׁשׁ עֲנֹת לִמְטָה אִין הַקְלִי שְׁוֹלְטִין בַּג' מוּוֹזִין דִּילָה

כמו ששלטו באו"מ דו"ת דילה רק שהארת ג' מוויזין דילה נמנעין ומסתלקין ואין המוויזין דו"א מאירין בה דרך המצוה. והנה דו"ת הם ד' היות שהם כ"ז אותיות כנ"ל והמוויזין הם ו' אורות שהם ג' מוויזין דידה ומקבלין הארה מג' מוויזין דילה דרך המצוה כנ"ל והנה ו' וכ"ז הם ד"ל שהם במל' כנודע. גם בוזי' אחרת שכל קומתה עם המוויזין דילה הם כוז"ב וזג"ת הרי ו"ס וכ"ז כמנין ד"ל וכ"ז בבוזי' מיכלי אדג"י כי מיכלי המיכלי הוא ד"ל אותיות והוא ג"כ וזילוף שם אהי"ה בוכ"ו שבמלכות כנודע ועולה ד"ל והוא ג"כ שם אגל"א שבמל' כי ג' שמות אלו מורים על המל' בהיותם פב"פ עם ז"א כמבואר בברכת אבות ובאתה גבור:

שער יוז פרק א מ"ת

השער השני שער רפ"ז ניצוצין וכו' ו' פרקים:

ועתה צריך שנבאר באיזה אופן היה עיבור ז"א בתוך פרצוף זה הכולל בינה ותבונה כנ"ל. ומתחילה צריך שנבאר ענין ג' בוזי' אלו שיש אל ז"א ולכולם צריך תיקון על ידי עיבור זה. הא' הוא בוינת אורות של המלכים שנסתלקו מהכלים ועלו למעלה ומתו הכלים

וירדו לבריאה. הב' הוא בוזי' רפ"ז ניצוצין של אור שנשארו בתוך הכלים בהיותן שבורים כדי להוזיותן וזיות מצומצם כדי שעיי"כ יהיה בהם מציאות לוזזור ולהתתקן ולהוזיות ע"י עיבור ואל תתמה מזה כי כן האדם התוזתן בעה"ז אזור שמת ויצאה נפשו ממנו נשאר וזלק מנפשו בתוך הגוף כדי שעל ידי זה יוכל לקום בתוויית המתים וכמ"ש זוהר פ' שלח לך דק"ע אבל השתא פקדונא איהו לנפשא דאיהי משתככא ואשתארת בשכוכי גו גרמי ובג"כ בריש כל ליליא פקדונא (כלילא) דרוזא לנפשא ולא על בשרא. גם בדקס"ט ענין הכל דגרמי דאשתאר בקברא במעשה בעלת אוב בשמואל וז"ס פסוק והשביע בצווצות נפשך ועצמותיך יוזליץ. הג' הוא בוזי' הכלים עצמן שנשארו וירדו לבריאה וכל אלו הג' בוזיות צריכין להתתקן על ידי עיבור כמ"ש. ותזילה נבאר ענין הרפ"ז ניצוצין הג"ל מה ענינם ואזור כך נוזזור אל הדרוש הג"ל ובכ"מ שאנו מזכירין בוזבורינו זה ענין רפ"ז ניצוצין הם אלו שנבאר עתה בע"ה. הגה נת' כי ז' נקודות תוזתנים הנקראים ז' מלכים שהם בוזי' זו"נ דשם ב"ן הג"ל שיצאו מנקבי עינים דא"ק כאשר יצאו בוזי' הכלים תזזילה וכאשר יצאו אז"ך אורות לכנוס בכלים שלהם האלו לא יכלו הכלים ההם לסבלם ונשארו וירדו הכלים למטה במקום שהוא עתיד להיות עולם הבריאה אז"כ והאורות נסתלקו ועמדו למעלה באצילות כמבואר אצלנו לעיל באורך וירידה זו נקרא מיתה לפי שכל שיוצא מעולמו וירד והולך לעולם אזור זולתו נקרא אצלו מיתה. והנה אלו ז' מלכים הם בוזי' ז"ת שהם הנקרא זו"נ של עולם האצילות וכיון שירדו אל הבריאה נקרא אצלם מיתה משא"כ באזוריים דאז"א

שֶׁנֶפְלוּ וְלֹא מָתוּ כַּמּוֹ"שׁ וְהוּא אֵצֶל כַּדְמִיּוֹן אָדָם הַתּוֹחַתוֹן בְּעַה"י
כְּשֵׁמַת שְׁאֵל נִפְרֶדֶת נִפְשׁוֹ מִגּוֹפּוֹ וְנִפְשׁוֹ מִסְתַּלְקֶת וְתִשּׁוּב לְמִקְוֵמָה
הָאֲמִיתִי אֶל הָאֱלֹקִים אֲשֶׁר נִתְּנָה וְגּוֹפּוֹ שֶׁהוּא עֹפֵר יִשׁוּב אֶל הָאָרֶץ
וְיִוֶּרֶד מִמִּדְרָגָתוֹ שֶׁהוּא בּוֹזִי אָדָם וְעֵינָיו זֶה נִקְרָא מִיתָה וְכך אִירֵעַ אֶל
הַמַּלְכִּים הָאֵל כִּי נִשְׁמָתָן שֶׁהֵם אִוְרוֹת שְׁלֵהֶם עָלוּ אֶל מִקְוֵמָה
הָרִאשׁוֹן שֶׁהוּא אֲצִילוֹת אֲמֵנָם גּוֹפֵם שֶׁהֵם הַכֹּלִים שְׁלֵהֶם יִרְדּוּ לְעוֹלָם
הַבְּרִיאָה וְשֵׁם הִיא קְבוּרָתָם. וְהִנֵּה כַּמּוֹ שֶׁגּוֹף הָאָדָם הַתּוֹחַתוֹן בְּעַה"י
כְּשֶׁנֶּקְבֵּר בַּקֶּבֶר זָאֵמֵר בּוֹ וְנִפְשׁוֹ עָלָיו תֹּאבֵל וְנִשְׁאָר בּוֹ אוֹתוֹ הַבּוֹזִי
שֶׁל הָרוּזִי שֶׁל עֲצָמוֹתֶיהֶן הַנִּקְרָא בְּזוֹהַר הַבַּל דְּגֶרְמִי כִּנּוּ"ל כְּדִי
שֶׁיִּהְיֶה לוֹ אִיזָה וְזִיוֹת כְּדִי שֶׁיִּוָּכַל לְהַתְקִיִּים עַד זְמַן הַתּוֹחַתוֹת כִּי אִם לֹא
הִיא נִשְׁאָר בָּהֶם שׁוּם לִזְלוּזִיּוֹת לֹא הִיוּ קָמִים בַּתּוֹחַת וְזֶהוּ עֵינָיו
שֶׁאֲרָז"ל יֵשׁ מִי שְׁאִינָם קָמִים בַּתּוֹחַת לִסְבֵּת עוֹן כַּמּוֹ עוֹן רַבִּית וְכוּפֵר
בַּתּוֹחַת וְכוּיֹצֵא בְּזֶה כִּי אוֹתוֹ הָעוֹן גּוֹרֵם לְהַסְתַּלֵּק רוּזִיּוֹת הַמַּלְכִּים
הָעֲצָמוֹת הֵם בַּקֶּבֶר וְנִשְׁאָרִים יְבִישִׁים וְשׁוֹב אֵינָן יְכוּלִּין לִזְיוֹת וְז"ס
וְהַשְׁבִּיעַ בְּצוּצָחוֹת נִפְשָׁךְ וְעֲצָמוֹתֶיךָ יוֹחֲלִיץ וְהִיִּית כִּגֵּן רוּחַ וְכוּיֹצֵא מִיָּם
אֲשֶׁר לֹא יִכָּזְבוּ מִיָּמָיו כִּי ע"י לִזְלוּזִיּוֹת מִיָּם הָאוֹרָה (נ"א מַעַט וְהָאֵרָה)
אֲשֶׁר נִכָּס בְּעֲצָמוֹת לֹא יִכָּזְבוּ מִיָּמָיו וְיִקּוּם בַּתּוֹחַת וְזֶה מ"שׁ יוֹזְקָאֵל
בְּעֵינָיו הָעֲצָמוֹת הַיְבִישׁוֹת הֵם שֶׁאֲרָז"ל שֶׁהִיא אִישׁ א' שֶׁבְּנִשְׁךְ נִתֵּן
וּבַתְּרִבִּית לִקְחוֹ וְעִי"כ נִתִּיבִשׁוּ עֲצָמוֹתָיו בְּלִתִּי שׁוּם לִזְלוּזִיּוֹת מִצּוּחַ וְלֹא
קָם בַּתּוֹחַת וְהִנֵּה עַד"י גַּם בּוֹ מַלְכִּים נִשְׁאָר בָּהֶם קִצָּת רוּזִיּוֹת כְּדִי
לְהַזְיוֹת אֶת הַכֹּלִים הֵם בְּזְמַן תּוֹחַתָּם שֶׁהוּא זְמַן תִּיקוֹן הָאֲצִילוֹת.
וְדַע כֹּלֵל זֶה כִּי כָל מָה שֶׁיֵּשׁ בְּעַה"י הַכֹּל הוּא כְּדוֹגְמָת מָה שֶׁהִיא
בְּאֵלּוֹ ז' מַלְכִּים וְאֵין כָּל וְזֶדֶשׁ תּוֹחַת הַשְׁמַשׁ וּמִיתָת הַמַּלְכִּים וְתִיקוֹנָם

הוא ענין תו"ה להם וכך יהיה לגופים השפלים בעה"ז לע"ל והנה הרוחניות הנשאר בהם הנקרא הכל דגרמי הם בוזי ניצוצין של האורות העליונים שנשארו בכלים המתים ההם ועיקרי האורות נסתלקו למעלה וקצת ניצוצין מהם נשארו בכלים להזיותן בזמן תיקון של אצילות. והנה מספר הניצוצין ההם היו רפ"ז ניצוצין וז"ס והארץ היתה תהו ובהו שהם בוזי המלכים הנקרא ע"ש המל' דא"ק הנקרא ארץ אדום אשר מתו ונשתברו ונעשו תהו ובהו ונשאר קצת ניצוצין הנקרא רוח אלקים מרוזפת עליהן ותיבת מרוזפת הוא מ"ת רפ"ז כי הרפ"ז ניצוצין היה תוך המתים הנ"ל ופשוט הוא שהאור המעולה עלה למעלה ובוזי הגרועה שבהם הם ניצוצין ההם אשר נשארו בתוך הכלים כנ"ל שהם בוזי דינין גמורים כמ"ש לכן נבאר תזילה סדר האורות והמדרגות ומעלתן זה למעלה מזה הנה נודע כי כל האורות של האצילות הם כולם בוינת היות נודע כי ד' בוזי הוי"ה הם או הוי"ה במילוי יודיין שהוא ע"ב כזה יו"ד ה"י וי"ו ה"י או הוי"ה דס"ג כזה יו"ד ה"י וא"ו ה"י או הוי"ה דמ"ה כזה יו"ד ה"א וא"ו ה"א או הוי"ה דב"ן כזה יו"ד ה"ה וי"ו ה"ה. ונבאר עתה בוזי הוי"ה דע"ב וממנו יתבאר שאר היות הנה פשוט הוא כי שורש האורות ועיקרן הוא ד' אותיות הוי"ה פשוטים כלתי מלואים והם בוזי עצמות אור ואמנם זהו בהיות האותיות ממש בצורתן אמנם ג"כ יש בוזי אורת והוא בהיותן ב

בוזי' מספר וזש"בון באופן זה כגון אם נאמר ד' אותיות הוי"ה מספרם כ"ו ואין ספק כי צורת האותיות ע"צמן הם יותר שורש ועיקר האור יותר מבוזי' מספרם וזש"בונם והנה כל זה בבוזי' הפנים כי גם יש בהם בוזי' אוזוריים של האורות וגם בהם יש ב' בוזי' הנ"ל שהם צורת האותיות כמו שהם או בוזי' מספרם. גם יש בוזי' אחרת והוא ד' אותיות השם בהיותן במילוי כי אז הם בוזי' דינן כי מילוי גי' אלהים ועוד כי שורש הוי"ה הם ד' אותיות ע"צמן אבל מלואם הוא ביאור הוי"ה ויציאת אורותיהן לחוץ וגם בבוזי' המילוי יש בהם בוזי' אותיות בע"צמן ובוזי' מספרם וכיוצא בזה בוזי' רבות לאין קץ במילוי ובמילוי המילוי וכו' עד אין קץ:

שער יוז פרק ב מ"ת

ונבאר סדר מדרגתן בקצרה זה למעלה מזה א. הנה העיקר והשורש לכל הם אותיות הוי"ה בע"צמן ובצורתן ב. מדרגה ב' הוא אוזוריים שלהם בוזינת ע"צמותן וצורתן כזה י' י"ה יה"ו יהו"ה והם י' אותיות ג. מדרגה ג' וזש"בון ומספר ד' אותיות הנקרא פנים שהם בוזי' הוי"ה מספרן כ"ו ד. מדרגה ד' הוא וזש"בון ומספר י' אותיות הנקרא אוזוריים שהוא בוזי' היות מספרן ע"ב ה. מדרגה ה' הוא במילוי של השם ונקרא פנים והם יו"ד אותיות יו"ד ה"י וי"ו ה"י בצורתן ע"צמן ו.

מדרגה ו' אזור של המילוי הג'ל בבחי' אותיות בצורתן לא בושבונום
 והם כ"ו אותיות יו"ד. יו"ד ה"י. יו"ד ה"י וי"ו. יו"ד ה"י וי"ו ה"י. ו' מדרגה
 ז' וזשבונו ומספר י' אותיות המילוי שהוא היות מספרן ע"ב וז. מדרגה
 וז' מספר וזשבונו כ"ו אותיות האזוריים של המילוי שהוא קפ"ד ט'.
 מדרגה ט' הוא כ"ז אותיות המילוי המילוי הנקרא פנים כזה יו"ד וי"ו
 דל"ת. ה"י יו"ד. וי"ו יו"ד וי"ו. ה"י יו"ד. י. מדרגה י' הוא אזוריים של
 המילוי המילוי והם קצ"ו אותיות כזה יו"ד. יו"ד וי"ו. יו"ד וי"ו דל"ת. יו"ד
 וי"ו דל"ת ה"י. יו"ד וי"ו דל"ת ה"י יו"ד. יו"ד וי"ו דל"ת ה"י וי"ו. יו"ד
 וי"ו דל"ת ה"י יו"ד וי"ו דל"ת ה"י יו"ד וי"ו דל"ת ה"י וי"ו. יו"ד וי"ו
 דל"ת ה"י יו"ד וי"ו דל"ת ה"י. יו"ד וי"ו דל"ת ה"י יו"ד וי"ו דל"ת ה"י
 יו"ד יא. מדרגה י"א מספר וזשבונו כ"ז אותיות מילוי המילוי דפנים
 יב. מדרגה י"ב מספר וזשבונו קצ"ו אותיות אזוריים מילוי המילוי
 ועד"ז תלך עד אלף אלפים מדרגות לאין קץ עד הג'ל וכיוצא. והנה
 זהו שבארנו הוא בהיות דע"ב וכיוצא בזה בהיות דס"ג ובהיות
 דמ"ה ובהיות דב"ן וכן בכל השמות וכינוים שבעולם. והנה כל
 מדרגה הקודמת לזוהרתה הוא מעולה מבנה ואורה גדול מאור
 המדרגה אשר תחתיה וא"כ כשירדו הנצוצין בודאי שהיותר תחתון
 הם נשארו בכלים כג"ל. ודע כי לא כל הבחי' שוין כי הנה שם ע"ב
 גדול במעלה מכולם ותחתיו במדרגה שם ס"ג ותחתיו במדרגה שם
 מ"ה ותחתיו במדרגה שם ב"ן ופשוט הוא כי כל הוי"ה מאלו הד'
 יורדין מהם בחי' נצוצין להזיות הכלים ונצוצי היות דע"ב ירדו
 בכלים דע"ב ונצוצי דס"ג ירדו בכלים דס"ג כו' והוא כי אין כוח
 בנצוצי דהוי"ה זו להזיות כלים דהוי"ה אזורת לכן לא ירדו כל

הנִיצוּצִין מִשֵּׁם ב"ן הַגִּרּוּעַ מִכּוּלָם לַהוּזוּת הַכָּלִים אֲמֵנָם מִכָּל הוּי"ה וְהוּי"ה יִרְדּוּ מִמֶּנּוּ נִיצוּצִין לַהוּזוּת הַכָּלִים שֶׁלָּה אֵלָּא שְׂמִיָּה שִׁירָד מִהוּי"ה דַּע"ב הֵיוּ הַנִּיצוּצִין הַגִּרּוּעִים מִכּוּלָם אֲשֶׁר בִּשְׁם ע"ב וְכֵן הַנִּיצוּצִין שִׁירְדוּ מִשֵּׁם ס"ג הֵם הַגִּרּוּעוֹת מִכּוּלָם אֲשֶׁר בִּשְׁם ס"ג לַהוּזוּת הַכָּלִים שֶׁלָּה וְכִיּוּצָא בִּזְה בְּכָלִים הָאוּזָרִים. גַּם צָרִיךְ שֶׁתִּדַּע כִּי מִסְפֵּר נִיצוּצִין שִׁירְדוּ מִכָּל הוּי"ה מֵאֲלוֹ ד' אֵינָם שׁוֹיִן לְפִי שְׁשֵׁם ע"ב עֲלִיּוֹן שֶׁבְּכּוּלָם לֹא הִיָּתָה בּוֹ כ"כ שְׁבִירָה גְּדוּלָּה כִּמוֹ בַּס"ג וְכִיּוּצָא בִּזְה בִּשְׁאֵר וּבִדְאִי כִי מִשֵּׁם ב"ן יִרְדּוּ יוֹתֵר נִיצוּצִין מִכָּל הַשְּׁאֵר וּמִמֶּנּוּ פּוּזוֹת מִב"ן וּמִס"ג פּוּזוֹת מִמֶּנּוּ וּמִע"ב פּוּזוֹת מִס"ג וּטָרָם שֶׁנִּבְאָר מִסְפֵּר כ"א וְאוּזָד צָרִיךְ שֶׁנִּקְדָּיִם הַקִּדְמָה א' וְהוּא זֶה. דַּע כִּי כֹאשֶׁר יֵצְאוּ הֵי נִקְדָּיִם מִנִּקְבֵי עֵינַיִם דֹּא"ק כְּנֻדַּע הִנֵּה בְּצִאתָן הַנִּיּוּזוֹ רוּשֵׁם שֶׁלָּהֶם בְּעוֹלָם אֲצִילוֹת וְהוּא מִנִּקְדוּת הַכֶּתֶר שֶׁלָּהֶם נַעֲשֶׂה מִמִּנְה אִוּ"כ כִּשְׁשֶׁנֶּתֶקֶן עוֹלָם הָאֲצִילוֹת בְּזוּי פִּרְצוֹף א"א וּמִנִּקְדוּת וּזו"ב נַעֲשֶׂה ב' פִּרְצוּפִים אִו"א וּמִן וּזְסָד עַד הִיסוּד שֶׁבָּהֶם הֵם ו"ס נַעֲשֶׂוּ פִּרְצוֹף ז"א וּמִן י' נַעֲשֶׂה פִּרְצוֹף נֹק' דֹּא"א וְאֲמֵנָם כֹּאשֶׁר הִיָּה אִוּ"כ זְמַן הַתִּיקוֹן אֲשֶׁר אַז הִלְבִּישׁוּ זֶה לָזֶה כִּנ"ל בְּאוֹרֵךְ וְלֹא הִנְיּוּזוֹ בְּמִקּוּמָם הָרֵאשׁוֹן מִמִּשֵּׁ אֲמֵנָם הִיָּה בְּאוּפָן אוּזָר. וְהוּא כִי הִנֵּה נֻדַּע כִּי א"א מִתְפַּשֵּׁט עַד סִיּוּם אֲצִילוֹת מִמִּשֵּׁ וּמִהֲרָאוֹי הִיָּה שְׂאו"א יִהְיוּ לְמַעַלָּה בְּמִקּוּם וּזו"ב דֹּא"א כִּי הָרִי הֵם וּזו"ב אֲבָל לֹא כֵךְ הִיָּה אֵלָּא שֶׁהִלְבִּישׁוּ אֶת וּזו"ג דֹּא"א וְכֵן מִהֲרָאוֹי הִיָּה שְׂאו"א אֲשֶׁר בְּזוּיָנָתוֹ ו"ק מוּזְסָד עַד יִסּוּד יִלְבִּישׁ ו"ק דֹּא"א וְלֹא כֵךְ הִיָּה אֵלָּא שְׂאִינֵו מִלְּבִישׁ רַק מוּזְצִי ת"ת דֹּא"א וְלִמְטָה כִּנ"ל וְאֲמֵנָם נֹק' דֹּא"א נִשְׁאָרָה בְּמִקּוּמָה הָרֵאשׁוֹן וְהוּא שְׁהִיָּא מִלְּבִשֶׁת אֶת הַמֶּלֶךְ דֹּא"א. כָּלֵל הָעוֹלָה מִכָּל זֶה כִּי שֵׁם ע"ב אֲשֶׁר מִקּוּמוֹ בּוֹזְכְּמָה

ושם ס"ג אשר מקומו בבינה ירדו למטה ולא הלבישו אלא את וזו"ג דא"א ונמצא כי שם ע"ב בוזסד ולכן וזסד גימ' ע"ב ושם ס"ג בגבורה ושם מ"ה בוצי ת"ת ונ"ה"י בלבד עם היותו כולל ו"ק גמורים הרי איך הו"א שהוא בוזי ו"ק דאצילות שהם בוזי שם מ"ה הוא שם בוצי ת"ת דא"א (מ"מ די לו לסבת גודל אצילות שכל בוזי שם מ"ה הושם בוצי ת"ת דא"א ומנ"ה"י בלבד ושם ב"ן הוא במל' לבדה) והנה נתבאר איך כל הד' היות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן כולם הם בז"ת דא"א לבד והרי נתבאר הקדמה א' הנ"ל ועתה נבאר הסדר שלהם הנה מהו"ה דע"ב אשר בוזסד האורות שלו שעלו למעלה באצילות כשנשברו הכלים היו ו' מדרגות הראשונות ושאר המדרגות מן הו"א ואילך והוא בכלל שהוא וזשכ"ן ומספר י' אותיות המילוי שהם גי' ע"ב ומשם ואילך כולם ירדו בבריאה עם הכלים בסוד הניצוצין ופשוט הוא שכל המדרגות שלמטה ממנו נכללין בה ואינם נזשבים בה כדבר בפ"ע ולכן אינה עולה במספר ולכן אינו נזשב רק מדרגה זו בוזי מספר י' אותיות המילוי שהוא גי'

' ע"ב וכל שאר הניצוצין שלמטה מהם נכללין באלו ע"ב וכבר נת"ל במקומות רבים כי מציאת מספר רפ"ו ניצוצין הם ד' בוזי ע"ב שירדו מאלו הד' היות וכולם יוזד הם רפ"ו ניצוצים. והנה נתבאר ע"ב ניצוצין שירדו מכלל הרפ"ו ניצוצים והם מהו"ה ראשונה דע"ב ומשם ס"ג שהוא יותר תוזתון משל ע"ב לא עלו האורות שלו באצילות רק ד' מדרגות הראשונים בלבד נמצא כי ירדו בבריאה ב'

מדרגות אחרות יותר עליונים שהם י' אותיות דמילוי הס"ג ובוזי' האזור שלהם מדרגה ה' וז' וכאשר נמנה בוזי' המדרגה הה' שהם י' אותיות דמילוי ס"ג בבוזי' אותיות עצמן נמנה גם מספרם שהוא ס"ג הרי ע"ג ניצוצין שירדו משם ס"ג ומשם מ"ה שהוא הת"ת ירדו ב' מדרגות עליונים יותר לפי שהוא גרוע במעלה מן ס"ג ולא עלו באצילות רק ב' מדרגות ראשונים לבד וכל השאר ירדו בבריאה נמצא כי הניצוצין שלהם הם ע"א ניצוצין כ"ו ומ"ה ופי' כי מספר ד' אותיות הפשוטים הם מספר כ"ו ומספר י' אותיות מילוי הם מ"ה והנה כ"ו ומ"ה הם ע"א ניצוצין הרי הם ג"פ ע"ב ומשם ב"ן ירדו כל המדרגות וזו מן העליונה והראשונה לפי שלהיות בוזי' ב"ן מל' והיא תחתונה מכולם היה בה שבירה יותר מכוס שלמעלה ממנה ולא עלו ממנה רק ד' אותיות פשוטים בבוזי' אותיות עצמן וכל השאר ירדו לבריאה וז"ס שאנו אומרים בכ"מ כי המלכות נשארה באצילות בבוזינת נקודה א' בלבד וכל השאר נתמעט ממנה וירדו אל הבריאה והבן זה כי הנה נקודה ההיא היא בוזי' מדרגה ראשונה שבכולם בלבד ואמנם מספר הע"ב ניצוצין שירדו ממנה הם בוזי' המספר והושבון של י' אותיות האזור דב"ן ולא הפנים דשם עצמו שהוא מדרגה א' רק אזוריים שהם גימ' ע"ב הרי ד"פ ע"ב שירדו מן ד' היות ומספר כולם הם רפ"ו ניצוצין אלא שיש ביניהן הפרש כי אין בוזינתם שוין לפי שהע"ב ניצוצין שירדו משם ע"ב דיודי"ן הוא הע"ב דושבון ומספר י' אותיות המילוי הזה שזו היא מדרגה הז' ומשם ס"ג הע"ב שכלו הוא י' אותיות וס"ג שהם ע"ג והם המדרגה הה'

וְז' וּמִשֵּׁם מִ"ה הֵעֵב שְׁלוֹ הוּא מִ"ה וּכ"ו שֵׁהֶם גִּי' ע"א שֵׁהֶם הַמְדִּירָה גִ'
וְז' וּמִשֵּׁם בִּין עֲצָמוֹ הֵעֵב שְׁלוֹ הֶם מְדִירָה הִד':

וְנִלְעַד יוֹז כִּי כָל אֱלוֹ ע"ב ס"ג מִ"ה בִּין כּוֹלֵם הֶם בְּשֵׁם בִּין הַנִּלְעַד שֶׁהוּא
כּוֹלֵל י' נִקְו' וְהוּא מִתְוַלֵּק לִד' הוּיּוֹת אֱלוֹ כַּמְבּוֹאֵר אֲצִלְיוֹ (כִּי כָל הִד'
הוּיּוֹת כָּל א' מִהִד' כּוֹלֵלֵת כָּל הִד' כְּנִלְעַד):

שְׁעַר יוֹז פֶּרֶק ג' מִ"ת

וְעֵתָה צָרִיךְ לִבְאֵר כַּמָּה שְׁאֵלוֹת שִׁישׁ בְּכָל הַנִּלְעַד וְהוּא כִּי צָרִיךְ לִידַע
לְמָה הִיוּ הַשִּׁינּוּיִם הָאֵלֹ שֶׁבְּשֵׁם ע"ב אֲזוֹ לִוְקוּזִין וְזִשְׁבוֹן מְדִירָה הִז'
וּמִס"ג ב' מְדִירָאוֹת שֵׁהֶם ה' וְז' וּמִמִּ"ה ב' מְדִירָאוֹת שֵׁהֶם גִּי' וְז' וּמִבִּין
מְדִירָה א' בְּלִבְד' וְהִיא הִד' וְהַתְּשׁוּבָה כִּי הִנֵּה נִתְ"ל כִּי הִצַּד הַשְׁוֹת
שְׁבִד' הוּיּוֹת הַנִּלְעַד שֵׁהֶם ע"ב ס"ג מִ"ה בִּין הוּא שֶׁהַמְדִּירָאוֹת שֵׁהֶם
מִמְדִּירָה הִז' וְלִמְטָה כּוֹלֵם נִפְּלוּ בְּבִרְיָאָה וְלִכֵּן בְּשׁוּם וְזִשְׁבוֹן אֵין אֲזוֹ
מוֹזְשִׁיבִין מִשֵּׁם וְלִמְטָה כָּלֵל רַק מִמְדִּירָה הִז' אוֹ לִמְעַלָּה הִימְנוֹ וְלֹא
לִמְטָה מִמְנוֹ כִּי כָל שְׁלִמְטָה מִמְדִּירָה הִז' כָּלֵלִים בָּהּ כִּי כּוֹלֵם
גְּרוּעִים מִמְנָה וְאֵינוֹ עוֹלָה בְּשׁוּם וְזִשְׁבוֹן כָּלֵל וְלִכֵּן אֵין אֲזוֹ מִזְכִּירִין
וּמוֹזְשִׁיבִים בְּאֵלֹ הַרְפ"ו וְזִצְוָצִין רַק אֱלוֹ הִד' מִסְּפָרִים שִׁישׁ בִּד'

מלואים של ד' שמוות אלו שהם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן ולהיותם משונים במילוייהן לכן נזכרים כל הד' מלואים לפי שזה גי' ע"ב וזה ס"ג וזה מ"ה וזה ב"ן ואין מספרם שוים במילוייהן. גם צריך שתדע כי במקום שאנו מושבין בוזי הפנים אין האזוריים עולים בשום ושבון כי טפלים הם אל בוזי הפנים הראשונים המעולים מהם לכן אין אנו מושבין באלו הרפ"ו ניצוצין בוזי האזוריים כלל רק משם ב"ן האזורון כמ"ע הטעם למטה בענין המל'. גם צריך שתדע כי כ"מ שיש בו מספרים וזשבונו שוין אין אנו מושבין את שניהן אלא א' בלבד והוא כי הגה' י' אותיות דס"ג וי' אותיות דמ"ה ירדו בבריאה עכ"ז לא וזשבונו בוזי' י' אותיות דמ"ה כיון שכבר נזשבו י' אותיות דס"ג הראשונים מהם כי כבר ביארנו שאפי' בוזי' הד' מילויין הג'ל לא היינו מונין ומושבין אותן ד"פ אלא להיותן משונים זה מזה כי זה ע"ב וזה ס"ג וזה מ"ה וזה ב"ן משונים במילוייהם וטעם הדבר הוא במה שנקדים לך הקדמה א' והוא כי הגה' כאשר הניצוצים שוין במציאותן ומספרם נשארו שניהן במקום שנשברו ונפלו העליונים ושם נשארים התחתונים עמהם כיצד הרי שנפלו י' אותיות דס"ג ואז"כ נפלו י' אותיות דמ"ה והגה' עם היות י' אותיות דמ"ה גרועים במעלה מי' אותיות דס"ג עכ"ז נפלו למטה לא נפלו רק עד מקום שירדו י' אותיות דס"ג ושם נתערבו ונתקשרו עמהם י' אותיות דמ"ה לפי שבוזי' ס"ג נשבר קודם מ"ה כנודע כי תזילה מלכו העליונים ונשברו ואז"כ התחתונים ולכן בעת שירדו י' דמ"ה פגעו ומצאו י' אותיות דס"ג שירדו שם בבריאה תזילה ונתערבו עמהם ולא ירדו עוד למטה מהם ונדבקו עמהם לסבת היות מספרן שוה אבל כאשר

אין ב' הבווי' במספרם שוין כל אחד יורד בקומו הראוי לו לירד ולכן כל הבווי' השוות לא כפלו אותן למנות בושבון ולכן בווי' י' אותיות דמ"ה אשר נתקשרו במקום נפילת י' אותיות דס"ג אינן נמנין בפ"ע אבל המדרגה הזו של מ"ה אשר איננה דומה למספר מדרגה הז' דס"ג בושבת בפ"ע כי זו מספרה ס"ג וזו מספרה מ"ה וכן מדרגה הז' משם מ"ה ש'מספרה כ"ו נכנס בכלל הושבון לפי שמשם ע"ב ומשם ס"ג לא נפלה מדרגה הז' לכן אנו מושבין גם אותה בושבון על הע"א של מ"ה וכן בס"ג אשר המדרגה הז' שבה לא ירדה כמוה משם ע"ב לכן נמנים בושבון הע"ג ניצוצין דס"ג וכן מדרגה הז' שהוא הושבון משונה מן ד' של ע"ב ושל מ"ה גם היא בושבת. ונשאר לנו לבאר עתה ע"ב הד' של ב"ן שהיא במל' הגה הוא המדרגה הד' שהוא בווי' האזוריים והנה אמרנו למעלה כי כאשר יורדין הפנים אין האזוריים נכנסין בושבון כלל וכאן היה הדבר להפך כי האזוריים נכנסין בושבון ולא הפנים. והתשובה הוא כי בג' שמות אשר ושבנו בווי' פנים לכן לא ושבנו בווי' האזוריים אבל כאן במל' שאין הפנים בושבין במספר א' בושבו האזוריים ועדיין נשאר לנו לתרץ כי אדרבא אעיקרא דדינא פירכא למה אין בווי' הפנים נמנין במל' ולא היו האזוריים נכנסין במנין כדמיון שאר האזוריים לכן צריך שנבאר לתרץ לכל המדרגות מלמעלה למטה ונאמר כי הסבה שאין אנו מושבין המדרגה הז' שהיא בווי' הפנים והוא מספר ד' אותיות הפשוטים הטעם הוא כמ"ש למעלה שכשיש ב' מספרים ומניינם שוים אינן נמנין רק פ"א ומדרגה זאת כבר נכנסה בושבון ע"א ניצוצות דשם מ"ה ואלו הכ"ו נשארו ונתקשרו שם למעלה כנ"ל

וכן מדרגה הז' שהוא מספר הט' אותיות המילוי שהוא ג' ב"ן לא נמנית עם שהוא בוזי הפנים וגם שאינו דומה לשאר מלויים כי לסיבה זו נמנית לעולם המדרגה הז' בע"ב ובס"ג ובמ"ה אבל הנ"ן כמ"ש ענין הוי"ה דשם ב"ן ומה עניינה. דע כי שם של ב"ן המילוי ההי"ן אשר במל' הוא ב' היות יוחד ממש והיא הוי"ה כפולה ונקרא מערת המכפלה כנודע כי ו"ד המילוי ו"ד ג' י' כושבון אות הפשוט וכל השאר הם אותיות הוי"ה כפולה ממש. והנה ענין ב' היות אלו עניינם הוא כי הוי"ה א' בוזי ז"א והוי"ה הב' הוא בוזי הנזק' עצמה וכאשר מתווכרים הז"א בנזק' אשר אז מאיר ז"א בנזק' הנה אז הז"א נותן הארת הוי"ה שלו אליה ואז נעשין ב' היות בנזקבא ואז נעשית בה שם ב"ן שהוא בוזי ב' היות וזכור הקדמה זו. והנה בהקדמה זו הותרה השאלה הנ"ל כי להיות שעיקר האותיות של שם ב"ן הוא מן הז"א כנ"ל לכן אין ראוי למנותן בפ"ע בבוזי המל' לכן אין המדרגה הז' שהוא מספר ב"ן

נכנס בכלל הושבון ע"ב ניצוצין שלה וכן מדרגה הז' שהוא מספר כ"ו אינה נכנסת בושבון לפי שנשארת דבוקה למעלה עם מדרגה הז' שבז"א שכבר נכנסת בושבון. אך י"ל למה אין אנו וושבין מדרגה ב' שהוא אוזורים הפשוטים כזה י' י"ה יה"ו יהו"ה ולא שייך לתרץ כדמתרץ כאן ואי לאו דמסתפינא הוה אמינא שנכנסו במקום אותיות דמ"ה שנכנס בו כדלקמן פ"ד אך בפ"ד לא משמע כן וצ"ע. וכן המדרגה הז' שהיא בוזי הפנים והם ט' אותיות המילוי כצורתן

עם היותם משונים מן האזרות שהם י' בכל מיילוי עכ"ז לא זכנס
בוזשכון והטעם עם הז"ל שכיון ששורש שם זה במיילוי ב"ן הוא מן
ז"א לכן לא נמה בנזק:

שער יוז פרק ד מ"ת

ועתה נשאר לנו לבאר ענין א' והוא כי נת"ל כי מן הזו"ג ומן הת"ת
והמל' ירדו רפ"ז ניצוצין שהם ד"פ ע"ב ועתה צריך לבאר כי בהכרח
הוא שגם מן הז"י ירדו ניצוצין א"כ מה ענינם ואם ירדו למטה למה
לא זכנסו ונכללו גם הם במספר ניצוצין. ונבאר תזולה מה הם בוזי'
הניצוצין שירדו מהם הז"ה נודע כי ז"ה הם ב' פלגי דגופא כנ"ל לכן
אין הוי"ה גמורה בכל א' מהם רק הוי"ה א' בין שניהם נמצא כי וזצי'
הוי"ה הוא אור של נצח וזצי' הוי"ה הוא אור של הוד ופשוט כי
כשהוי"ה נזלקת לב' אינה עולה בשם בפ"ע רק וזצי' העליון שהם ב'
אותיות י"ה כמ"ש כי יד על כס י"ה כי ב' אותיות ו"ה אינן שם בפ"ע
נמצא כי נצח נקרא י"ה וכן ההוד וכן היסוד י"ה כי היסוד אינה בוזי'
בפ"ע רק הארה כלולה מהאורות עליונים כנודע. ועוד ט"א במה
שנבאר כי ב' יסודות דא"א מתלבשין תוך ז"א וכל א' מהם יש בו
ה"ז וה"ג וה"ז דיסוד דאמא הם מתפשטין בז"א בוז"ג ת"ת וז"ה שכלו
והה"ג דיסוד דאמא וכן הה"ז וה"ג דיסוד דאבא אשר לא נתגלו ולא

יצאו הגה כל אלו הם יורדין אל היסוד דו"א וכבר ידעת כי סיום
 היסוד דאבא הוא מסתיים ביסוד דו"א עצמו נמצא כי ט"ו וחסדים
 וגבורות יש ביסוד דו"א אשר מספרם י"ה. עוד ט"א והוא בענין ה"ו
 עצמן המתפשטים בו"א מצד יסוד אמא והוא כי הלא נת' אצלינו כי
 ג' בוזי יש אל הווסדים דו"א א' הוא למעלה במקום הדעת דו"א כי
 שם הוא שורש הווסדים ואז"כ מן הארתן מתפשטין ה"ו מן הווסד
 שבו עד הוד שבו ואז"כ מהארתן של הווסדים המתפשטין מתקבץ
 הארתן ביסוד דו"א ה"ו אחרים אשר לסבה זו נקרא היסוד כל
 כנודע והרי הם ט"ו ווסדים כמנין י"ה נמצא כי זה"י אינן הויות גמורות
 רק ג' שמות של י"ה כנ"ל והנה כל בוזי המדרגות שנת"ל בשם יהו"ה
 כולם ג' כ יש בשם י"ה ודוגמת מה שירד משם מ"ה כך ירד מג'
 שמות י"ה הנ"ל כי לא נשארו באצילות רק ב' מדרגות הראשונים
 לבד שהם ב' אותיות י"ה וגם האזוריים שלהם בבוזי אותיות לבד
 שהם י' י"ה ואמנם מהמדרגה הג' ולמטה וגם הוא בכלל כולם ירדו
 בבריאה עד מה שירד מהת"ת שהוא שם מ"ה ואמנם הטעם למה
 אין בוזי כל הניצוצין האלו נזכר בפ"ע ע"ד שהוזכרו שאר הניצוצין
 הענין הוא לפי שכל הניצוצין שירדו מן זה"י מתוברים כולם עם
 הניצוצין של ת"ת וכבר נת"ל שכל מה שמתובר עם מה שלמעלה
 הימנו אינה עולה בשם בפ"ע והנה בבוזי ניצוצין האזוריים שלהם
 אינו צורך לתת טעם למה לא נמנו כי כבר נת' במקום שנמנו הפנים
 לא נמנין האזוריים אבל בוזינת הפנים צריך לבאר איך הם
 מתקשרים עם הבוזי של מעלה מהם אשר לסבה זו לא נמנו כנ"ל
 הנה הם ג' פ י"ה הם מ"ה לכן ניצוצותיו מתוברים עם ניצוצות מ"ה

כז"ל ואע"פ שאין מספרם שוין כי ושבון של זה מן המילוי וושבון של זה מן הפשוט אין בזה וישע"כמ"ש בע"ה אבל אין הכוונה עתה רק למצוא מציאות שיתחברו שניהן יחד אע"פ שלא יהיה ושבונם שוין וכן מילוי ג' שמות י"ה הז"ל הוא באלפין לפי שנה"י אלו הם זה"י של ז"א שהוא בוזי מילוי אלפין והנה י"ה דמילוי אלפין הם ג' כ"ו ולכן הוא מתחבר עם שם מ"ה במדרגה הז' שלו שג"כ מספרה כ"ו ואע"פ שאין שוין במציאותן. והענין הוא כי כבר בארנו ש"י אותיות המילוי דשם מ"ה של ת"ת עלו עם י אותיות דס"ג למעלה ונתחברו עמהן והנה מתיראים אנונו כי כיון שעלו אלו הי' אותיות למעלה שלא יעלה ג"כ עמהן המספר שלהם שהוא ג' מ"ה והוא מדרגה הז' לפי שהמספר נגזר אזור האותיות שהם שרשם ואם יעלו גם הם נמצא שהכלי של הת"ת יהיה בתכלית הגרוע ריקן בלתי ניצוצין ולא יוכלו אלו"כ להתתקן בעת תיקון שאר הכלים לכן עולין ניצוצין של זה"י למעלה בת"ת שיתקשרו עם מספר מ"ה מדרגה ז' של הת"ת ואז לא יעלה מספר ההוא למעלה בשם ס"ג ולכן כיון שאין עליית הניצוצין אלו רק לסבה זו לכן אין וישע"כקפידא בדבר ההוא למעלה שיהיה ושבונם שוין ובלאו הכי עולין לסבה הז"ל וא"ת למה בשם של ע"ב אין אנו ווששין אולי יעלה המספר של שם ע"ב שהוא המדרגה הז' עם שרשו שהוא המדרגה הז' של ע"ב שהוא ג"א ש"הם] בוזי הי' אותיות [דמילוי ע"ב] ומטעם פוזר זה היה ראוי שייעלו ג"כ יו"ד אותיות דמילוי ס"ג למעלה עמהם כדי לקשרם שלא יעלו. התשובה הוא כי שם בע"ב לא ירדו י אותיות המילוי כלל בבריאה כי נשארו באצילות והמספר שלהן בלבד ירדו אל הבריאה ולכן אין

וּשְׁשׁ שִׁיעָלוּ כִּי אֵין עוֹלָיִן מֵעוֹלָם לְעוֹלָם אֲחֵר כִּי אֵינָן יְכוּלִין וּבִפְרֹט
 כִּי הָרִי בַעַל כְּרוּם יִרְדּוּ מֵאֲצִילוֹת לְבִרְיָאָה לְפִי שְׁלֹא הִיָּה לָהֶם כּוֹז
 לְעִמּוּד שֶׁם וְנִשְׁבְּרוּ וְאִךְ עֵתָה יַעֲלוּ אֶל הָאֲצִילוֹת אֲחֵר שֶׁנִּשְׁבְּרוּ וְנִפְלוּ
 אֲבָל הַמִּסְפָּר שֶׁל מ"ה הוּא יְכוּל לְעֹלֹת אֶל שְׂרֵשׁוֹ שֶׁהֵם י' אוֹתִיּוֹת
 דְּמ"ה אֲשֶׁר עָלוּ וְנִתְקַשְּׁרוּ עִם י' אוֹתִיּוֹת דְּס"ג לְפִי שְׁכוּלָן בְּבִרְיָאָה הֵם
 עוֹמְדִין וְהֵם יְכוּלִין לְעֹלֹת. וְצָרִיךְ לִבְאֵר כִּי מֵאֲחֵר שֶׁסִּבֵּת עֲלִיַּית
 נִיצוּצֵין נָה"י עִם הַמ"ה אֵינָן אֲלֵא כְּדֵי שְׁלֹא יַעֲלֶה מִסְפָּרוֹ עִם שְׂרֵשׁוֹ
 אֲשֶׁר עָלָה עִם י' אוֹתִיּוֹת דְּס"ג וְא"כ הִיָּה צָרִיךְ שִׁימְצָאוּ בּוֹז' י' אוֹתִיּוֹת
 בְּאֵלוֹ הַנֶּה"י מוֹזְמֵת הַמִּילוֹי כְּדֵי שִׁיְהִיָּה תְּמוּרַת אוֹתָן הִי אוֹתִיּוֹת

שֶׁל מ"ה אֲשֶׁר עָלוּ אֲבָל הָעֵנָן הוּא כִּי הָרִי בַב' שְׁמוֹת שֶׁל י"ה יֵשׁ
 בְּמִילוֹאִם י' אוֹתִיּוֹת וְאֵלוֹ הֵם בְּמִקּוֹם אוֹתָן הִי אוֹתִיּוֹת שֶׁל הַמִּילוֹי
 דְּמ"ה שֶׁעָלוּ לְשֵׁם ס"ג כִּנּוּי וְאִמְנָם אַע"פ שֶׁהֵם ג' שְׁמוֹת י"ה וְא"כ יֵשׁ
 בְּמִלּוֹאִם ט"ו אוֹתִיּוֹת אֵין קְפִידָא רַק אִם יִהְיוּ אוֹתִיּוֹת מוֹעֲטוֹת מִמִּסְפָּר
 י' אֲבָל אִם הֵן יִתְרִים מִי אֵין וּשְׁשׁ בּוֹז' נִמְצָא כִּי כָל נִיצוּצֵין שֶׁל נָה"י
 כּוֹלֵם עָלוּ וְנִתְחַבְּרוּ עִם נִיצוּצֵין שֶׁל מ"ה שְׁבִת"ת לִכְן אֵין עוֹלָיִן
 בּוֹזְשִׁבּוֹן רַק הַנִּיצוּצֵין שֶׁל ד' שְׁמוֹת ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שֶׁהֵם רַפ"ו כִּנּוּי
 אֲלֵא שֶׁהֵן בּוֹז' הָרֵאשׁוֹנִים דְּע"ב בּוֹז' הַפְּנִיִּים וְהַע"ב הַד' הוּא בּוֹז'
 אֲחֵרִים וּבֵין כּוֹלֵם הֵם רַפ"ו נִיצוּצֵין אֲשֶׁר אֲנִי מוֹכִירִין בְּכ"מ
 בּוֹזְבוֹרִינוּ זֶה וְעֵתָה תִּבְיֵן וְתִרְאֶה אִךְ נִשְׁאָרוּ הַכֹּלִים שֶׁל נָה"י בְּלִתִּי
 נִיצוּצֵין עֲצֻמָּן וְלִכְן יִנָּקֶת הַקְּלִיפּוֹת הוּא מֵהֶם:

ויש' להקשות למה אנו מוושבין לעיל ג"פ י"ה וכאן אין אנו מוושבין רק פ"א כ"ו ולא ג"פ. וי"ל כי כל זמן שיש' איזה בוזי' להתזכר עם שלמעלה מבנו א' הוא מתזכר עמו ולכן בשם של י"ה אין להם שום בוזי' עם שלמעלה מהם עד שיתזכרו שלשתן וא' מתזכרים עם שם של מ"ה אבל בשם של כ"ו יש' בכל בוזי' להתזכר למעלה לכן כל אורד בפ"ע מתזכר למעלה במספר כ"ו של שם מ"ה. ויש' להקשות הלא המספר של ס"ג יכול ג"כ לעלות לשרשו שהם י' אותיות דס"ג ולמה אין אנו ווושבין שלא יעלו. וי"ל בשלמא שם מ"ה כיון שי' אותיות עלו ונתקשרו בשם ס"ג ועתה יעלה המספר של מ"ה ג"כ לשם א"כ ישאר הכלי של מ"ה בלתי אור כלל ויש' לזווש' אבל בשם ס"ג אין לזווש' אף אם יעלה המספר אל שרשו כיון שהכל הוא בכלי שלו:

שער יוז פרק ה מ"ת

ודע כי בוזי' אלו הרפ"ז ניצוצין הנ"ל הם כולם בוזינת גבורות ודינין גמורים ואליהם רמזו בזוהר במקומות הרבה כנזכר פ' פקודי ת"ז רישא דמהימנותא בטש' (מוושב'ה) בוצינא דקרדוניתא וסליק ג' מושב'ה ואפיק ניצוצין זריק לש"ך עיבר ובריר פסולת מג' מושב'ה וכו' ובפ' תזריע דמ"ז ע"ב תנא מן בוצינא דקרדוניתא נפקין שכ"ה

נִיצוּצִין וכו' מסטרא דגבורה דאתקריאן גבורה כו' ובאדרא קל"ב
 מסתכל הוינא וארו וזמינא נהורא יקירא דבוציצא עילאין נהיר וסליק
 לשכ"ה עיברין וכו' ואע"פ ששם נראה שהם ש"ך ניצוצין וכאן אנו
 קוראין אותו רפ"ו (נ"א שכ"ה) ניצוצין הכל הוא ענין א' ויתבאר
 למטה בע"ה והנה היותן מספר ש"ך ניצוצין הוא כי אלו הניצוצין הם
 מבוזי' ו' מלכים שמתו והנה הם מבוזי' ז"א והנה ז"א נקרא אדם לפי
 שהוא הוי"ה במילוי אלפין גי' אד"ם וכל מלך א' מאלו הוא אדם א'
 נמצא כי ז"פ אדם הוא גי' שט"ו אשר כולם הם ניצוצין של גבורה
 ודינין גמורים של מלכים שמתו וכאשר נתקנו במעי אמם בינה כבר
 נתבאר שהיה ע"י טיפת אבא שנתן בה מוודע' והיא כוללת ה"ו
 ואמא ג"כ נתנה בהם טיפת מ"ז הכוללת ה"ג וע"י נתקנו אלו השט"ו
 הנ"ל ובין כולם הם ש"ך ניצוצין דז"א כי ה"ו דאבא אינן ניצוצין רק
 וחסדים שהניצוצין הם גבורות בלבד באופן שהשט"ו ניצוצין הם
 ישנות של המלכים וה' ניצוצין אחרים הם וודעות וסך כולם הם ש"ך
 בז"א. וכבר ידעת כי גם נוק' דז"א שהוא מדה הז' שבמלכים יש בה
 כללות כל הז' מלכים כנודע דלית ספי' דלא אתכליל בה בוזי'
 המלכים ונמצא כי הם ש"ך ניצוצין אחרים בנוקבא דז"א ונודע כי
 הגבורות והדינין הם כפולות ונמצא שיש ב"פ ש"ך בז"א אשר לסבה
 זו נקרא הז"א שמו"ש שהם בוזי' הניצוצין האלו וב"פ ש"ך בנוק' אשר
 לסבתם נק' היא תמ"ר שהם בוזי' הניצוצין שבה וכל אלו הניצוצין
 שכלו ושלה הם מתערבים במעי אמא ומצטיירין ונתקנו שם. ולהבין
 ענין השכ"ה וענין הרפ"ו צריך לבאר המאמרים הנ"ל וגם המאמר
 בפ' בא דף ל"א ע"ב וז"ל כי יהיה נערה בתולה נער כתיב מ"ט שכל

זמן דלא קבילת דכר אתקריאת זער כו' כי הגה שם אדנ"י מורה על
הדין כגודל וכן ג' אותיות האזרונות הם די"ן ונשאר אות ראשונה
שהוא אל"ף והוא בוזי' הרוזמים המשותפים עם הדין שבה ואת א' זה
מורה ע"ש אהי"ה שהוא רוזמים וזה הטעם שנקרא מלכות בספר
הזוהר דינא רפיא לפי שמתזכרת (דין) עם אל"ף שהוא רוזמים כנ"ל
ואז הוא דינא רפיא וכבר ידעת כי שורש כל הדינן הם הה"ג וכל
גבורה מהם נקרא דין שהם ג' אותיות אורונים שבשם אדנ"י וה"פ
דין יהיה גי' ש"ך נמצא כי הה"ג הם ה' דין מתפשטין עד ש"ך ניצוצין
הנכללין בה"ג אלו וז"ש בפרשת פקודי כנ"ל בטש בוצינא
דקרדינותא וזריק לש"ך עיבר פי' כי בוצינא דקרדינותא הוא סוד
בוזינת שורש כל הגבורות והדינן דמעיכרא והגה היא עומדת בגו
אמא כי לסבה זו אמרו בזוהר דדינן מתערין מינה וז"ש באדר"ז
דהאי בוצינא דקרדינותא גנוז גו מעוי דאמא כנזכר שם דרצ"ב ולכן
הבוצינא הזאת היא נותנת קצבה ומדה ומדר משותתא לכל ספי'
כנזכר במאמר קו המדה בכת"י ובריש תיקון ה' שבתיקונים
ובמקומות רבים. והטעם לפי שכל המדידה והקצבה אינם אלא
מצד הגבורה לפי שמצד הווסד מורה התפשטות יותר מן השיעור
בכל הדברים אבל הגבורה אינה מנוזת לאור עליון שיתפשט אלא
נותנת לו קצבה ומדה עד מקום שצריך שער שם יתפשט האור ולא
יותר וזהו הבוצינא דמדיד ועבד משותתין בכל ספי' וספי' וכבר
נתבאר כי היא גנוזה במעוי דבינה והגה כל אלו המלכים שמתו יצאו
מגו האי בוצינא דקרדינותא וכמ"ש באדר"ז רצ"ב ניצוצין אפיק זיקין
לש"ך עיבר וכל אלו ניצוצין דזריק האי בוצינא דקרדינותא הם

המלכים ועלמין קדאין דאתברו ומיתו שהיה בהם מספר ש"ך ניצוצין כנ"ל וע"י אותן הה"ג קדישין אורין שהם טפה דאבא (נ"א דאמא) וכן"ל וכנזכר באדרא קל"ז וקמ"ב בהם נתבסמו ונתקנו אותן מלכים קדמאין שהם ש"ך ניצוצין הנזכר פרשה נשא דקל"א ואז נצטרפו ונתבררו ויצא מהם פסולת והמבורר עלה למעלה בסוד העיבור גו מעוי דאמא כנ"ל בדרוש ובפ' פקודי דרע"ז בוצינא דקרדינותא זרק ניצוצין לש"ך עיבר שהם ז' מלכים הנ"ל ואז"כ בירר פסולת מגו מושבה ע"י הה"ג קדישין אורים. והנה בהתווכר עמהן אלו הה"ג קדישין אורין נעשה כמספר שכ"ה הנזכר פ' תזריע דמ"ה תנא מן בוצינא דקרדינותא נפקי שכ"ה ניצוצין גם ז"ש פ' בלק שכ"ה זגין לסטר וזד כו' ואלו הם סוד פעמונים זהב של גבורה אשר הם מתפשטין בכל ז' קצוות בינה אמא עילאה וז"ש באדרא א"ר וזקיה מסתכל הוינא כו' נזיית וסליק לשכ"ה עיבר כו' כי מתוילה היה ש"ך בלבד שהם ה"פ דין משם אדנ"י שהם ש"ך ניצוצין וכאשר נתווכרו עמהם הה' אלפין עם הה' דינן שהם בוי"ה ה' שמות אהי"ה שהם רוזמים גורים יותר מהם נמתקו ונתבסמו הה"פ דין ונעשה ה"פ אדנ"י שהם גי' שכ"ה ניצוצין ואז נקרא המל' דינא רפיא כנ"ל כי שם אדנ"י א' שבו הוא

מורה רוזמים ושאר אותיות די"ן ולכן הוא דין מוזג ורפיא באופן כי שם אדנ"י נקרא דינא רפיא ואז הם שכ"ה גבורות ובהיותם שכ"ה הם ממותקים ונמצא כי אז הש"ך מנהרין מצד אות א' המתווכרת

עמיהם וז"ס וזהיר וסליק לשכ"ה עיבר כו' כי אז הם מאירין ואינם
 וזשיכין. ובוזה תבין מ"ש פ' תזריע ענין נער ונערה כי נער גי' ש"ך
 ניצוצין עד לא אתבסמו איקרי נער ונערה גי' שכ"ה כאשר נתבסמה
 ע"י שם אהי"ה שהוא בה' עילאה בינה המורה על אות א' שששם
 אדנ"י ונתבסמו ע"י ה' אלפין שיש בה"פ דין כנ"ל נגד ה' ראשונה
 שהוא בינה הכוללת ה' אלפין ה"פ אור הנזכר בתקונים תיקון ה' ואז
 נקרא נערה יתיר ה' כי אז היא בבוזי' שכ"ה דינן מבוסמים
 וממותקים ואז יכולה להיות מקבלת עמה זוג הזכר המזווג בה
 משא"כ בתזולה עד שלא נתבסמו. ואמנם ענין הה' יתירה הממתקת
 ומבסמת את הש"ך ניצוצין הם ה"ג הנקרא ה' אותיות מנצפ"ך הנזכר
 אצלנו בתקונים ובמקומות רבים. והנה מנצפ"ך גי' פ"ר והזילוק שיש
 בין שכ"ה ובין ה"ג מנצפ"ך הוא כי אלו שכ"ה ניצוצין הם גבורות
 הנקבה עצמה והם בוזי' ספי' המל' שלה כמבואר אצלנו לעיל כי כל
 ג' בוזי' הכלים של ספי' זו הם ג' שמות אדנ"י וכבר נת"ל כי שכ"ה הם
 ה' שמות אדנ"י אמנם ה"ג מנצפ"ך הם בוזי' הגבורות הזכר עצמו
 שאז"כ ניתנין אליה והם מתקבצין בספי' היסוד שבה הנקרא נקודת
 ציון כנ"ל הרי נת' אצלנו ענין שכ"ה ניצוצין או פ"ר ניצוצין הנזכר
 בכ"מ בזוהר שהם בוזי' ניצוצין שהיו בז' מלכים שיש בהם ג' בוזי'
 כלים וניצוצין ואורות ונתקנו ע"י פ"ר ניצוצין דמנצפ"ך שגם הם בוזינת
 ניצוצין וכולם הם דין וגבורות אלא שאלו של המנצפ"ך הם ממותקות
 יותר משכ"ה ניצוצין. וזכור הקדמה זו של שכ"ה ניצוצין או פ"ר
 ניצוצין של מנצפ"ך מה ענינה בכ"מ ועיין לעיל ענין ד' אורות טעמים
 ונקודות תגין אותיות שהם ניצוצות ותבין משם כי אלו ניצוצין הם

דמיון אלו הרפ"ו ניצוצין שבכאן שהוא בוזי הד'. או אפשר שהוא בוזי ב' שהם בוזי הנקודות שבנקודות היוצאין מן העין שהם דינן ואור וזוהר ואור האזוריים המאירין בכלים אזור היותן נשברים שנתעלו מהם ונסתלקו האורות הנק' אור ישר וצ"ע:

מ"ק בענין בירור של ז"ן בעיבור וניקה הנח זמן העיבור הוא ט' ודשים וכבר ידעת כי ז"א יש בו ט"ס שלמות רק שהם בסוד ההעלם ואינם ניכרין אלא הו"ק אבל בודאי שצריך להיות בו י"ס גמורות. והנה נודע כי ימי העיבור אינם רק וז' ודשים כי ביום א' שלוקח מוזודש ט' יספיק כנודע ואפי' אותו היום עיקר לקיחתו הוא מפני ספק יום הקליטה כנודע נמצא כי עיקר ודשי עיבור הצריכין הם וז' ודשים לבד והענין כי כבר ביארנו ענין ברור ז"ן מה הוא כי הכל נמשך מסוד ז' מלכים קדמאין שמתו ונתבטלו והיה בהם סיגים כנודע ואותן הסיגין מעורבים הם עם כל הקדושה שבהם לכן צריך לנקותם ולברר את הקדושה להוציא ממנה סוד הסיגים וכבר נודע שהסיגים היוצאין מן הכסף הטהור א"א שלא יתערב בהם קצת כסף טהור ואז צריך לנקות את הסיגים פעם ב' להוציא אותו המיעוט של ניצוצות הכסף הנשאר מעורב בהם וענין בירור זה תלוי במוזשבה עילאה שהוא אבא. כמ"ש פ' פקודי במוזשבה אתברירו כולתו כי הלא יסוד אבא הוא מוציא טיפת המוזזין לצייר ממנו הולד והאב הוא המברר במוזזין שלו הנקרא מוזשבה ומברר הטוב ושדי להו בפומא דאמה והוא נותן באימא והיא מתעברת ממנו ואז"כ בהיותן

במע"י אמא עילאה כל אותן הוודש"ים הוא מתברר יותר ומוזה תבין
הטעם איך הוא סוד העיבור שיכנס הו"א תוך מע"י דאמא והענין כי
באמא אין וזיצונים נוגעים בה כלל ואין להם שום אוזיזה כלל וא"כ
בהיות הו"א שם אתברר מעט מעט והקלי' נפרדין ממנו. גם הענין
הוא כי האורות של ז"א כשהם תוך אורות של אמא הם מקבלים
הארה גדולה מאד ואז ע"י העירוב הב' אורות ביווד הם מתגברים
ואז הם מתבררים ומבדילין הקליפות שבתוכו ונמצא שע"י עיבור ז"א
תוך אמא הוא מתברר. ואמנם ראה המאציל העליון שאין מציאות
לברר ז"א תוך עיבור רק עד הנצח כי בכל וודש וודש הוא מתברר
ספי' א' ממנו ומן הכתר עד נצח הם וז' ספי' כשתמנה הדעת עמהם
והנה בודש הו"ז נשלם להתברר נצח של ז"א אבל הוד יסוד ומל' לא
יוכלו להתברר מרוב הקלי' והסיגים שבהם שהם ג' תותונים
סמוכים לקלי'. וגם עם מה שכבר הודעתך כי השקר אין לו רגלים
והוא סוד הוזיצונים הנקרא שקר ואין לו ב' רגלים שהם נ"ה רק רגל
א' שהוא הוד לבד ושם יש לו אוזיזה בסוד הוד דוה כמ"ש כל היום
דוה ובו נזרוב הבית באלף הה' הרמוז בהוד והוא סוד רגל של ק'
של שקר נמצא כי מהוד ולמטה יש להם אוזיזה אל הוזיצונים גדולה
מאד ולכן אין כוז בעיבור להשלים ולברר אותן ואז נולד ז"א ויצא
לחוץ כנלע"ד ששמעתי אך אני זוכר שא"ל מורי זלה"ה שגם הנצח
נתברר ואינה עולה מן המנין העיבור והטעם כי בהדי הוצא לקי
כרובא כי להיות נ"ה תרי פלגי דגופא לכן כיון שההוד לא נתברר גם
הנצח לא עלה בושבון בירור אע"פ שנתברר ואני יודע איך הוא
מתיישב:

שער יוז פרק ו

מ"ק אכן מסוד היניקה ולמטה אני זוכר היטב מ"ש לי מורי זלה"ה והענין כי ימי היניקה הם כ"ד וזרעו והוא כי נשאר ג"ס להתברר והם הי"מ' וכבר ידעת שהאשה אזור שילדה היא זבה דמים והענין כי כבר ביארנו שבמעי האשה נתברר הולד ובהמשך ימי העיבור הם מתבררין מעט מעט עד שנמצא בסוף ימי העיבור אז נשלם להתברר וכל מזה שיוכל להתברר נתברר ונעשה במנו גוף הולד ולכן הולד הוא מתגדל תוך מעי אמו מעט מעט כי מתברר מעט מעט ומתגדל גופו מאותו בירור עד שנשלם להתברר ומה שהוא סיגים גמורים שאין בו תועלת הוא נעשה דם טמא ואז כשיוולדת נפתח רוחמה ויצא ממנה דם טמא שהם הסיגים ויצא הולד מבורר ומתוקן וכל הסיגים הללו הם מאותן וז' ספירות שנתבררו כנ"ל ונשארו ג"ס שלא נבררו כלל ואלו הסיגים שלהם נשארו תוך מעי דאימא והג"ס עצמן יצאו לזוץ עם ז"א כי בודאי שלא יצא וזסר. ואמנם הסיגים שלהם המעורבים עם מעט הקדושה לא יכלו להתברר מטעם הנ"ל כי הם תוזתונים שבכולם וז"ס הדם שארז"ל שנשאר תוך אשה שלא יצא לזוץ עם השאר כי השאר כבר נתברר ואין בו תועלת לכן יצא לזוץ בסוד דם טמא אך זה הדם שעדיין לא

נברר נשאר תוך מעוי דאמא וע"י אריכות זמן היניקה הוא מתברר
 בתוכה ונעשה וזלז וזה נעשה ע"י עלייתו אל מקום הדדים וכמ"ש
 בע"ה בס"ד הדם איך הוא מתברר ומתהפך לזלז. וכשתזלזל הכ"ד
 וזדשים דיניקה לג"ס יהיה וז' וזדשים לכל ספי' והטעם שצריך וז'
 וזדשים בירור לכל ספי' מאלו הג' הוא כי הזלזל אינו יונק הולד כולו
 ביום א' רק יונק מעט מעט ועל ידי שהוא יונק הוא מתגדל כנודע
 כמו שבסוד עיבור מתגדל מעט מעט כן עתה ע"י בירור זה שהוא
 יונק הוא מתגדל. ובזה תבין למה ב' שנים הראשונים הולד אינו
 אוכל מעצמו רק צריך יניקה וזלז הטעם שצריך שתברר לו אמו
 אותן הג' ששעארו כי הוא אין כוח בידו לבררם והזלזל שיונק
 התינוק הג' בודאי שהלז שבו מוליך הכל תזילתה אל הכתר שבו
 ואז"כ אל המוויזין. ואז"כ אל הגוף כי כן סדר מעלתו כנודע מסוד
 אכילת אדם כי המלך שהם המוויזין אוכלים תזילתה והג' מן הכתר
 עד נצחו שהם הספי' מבוררים הם וז' ולכן צריך וז' וזדשים עד
 שיתברר ההוד ותתזלזל ותעבור אורה דרך הז"ס הג"ל. וכן וז'
 וזדשים לספי' יסוד וכן וז' וזדשים לספי' מלכות הרי כ"ד וזדשים של
 ימי היניקה. וא"ת בשלמא ספי' ההוד אינה עוברת רק דרך הז' ספי'
 אבל היסוד צריך ט' ספי' כי צריך לעבור גם ספי' ההוד וספי' מלכות
 צריך י'. והתשובה הוא כי וז' ס' הראשונים כולם נמצאו מתוקנים יוד
 קודם זמן יניקה אבל אלו הג' ששלשתן ביוד באים להתברר וביוד
 הם מתבררין ואין אנו נותנין זמן לזו קודם לזו רק שאנו אומרים
 שבצירוף שלשתן אז הם צריכין כ"ד וזדש אך הם כולן ביוד
 מתבררין ואין בהם קדימת זמן כלל עד שיצטרכו לזשוב כל א'

בפ"ע וזה מבואר. אך נלע"ד כדי לקיים מ"ש למעלה בענין הנצח שכליו נאמר בהדי הוצא לקי כרבא וכיון שהם תרי פלגי דגופא והוא מתערב בהוד שאינו מתוקן לכן גם הנצח נפגם עמו ועדיין צריך תיקון והוא נמנה בכלל ספי של ימי היניקה א"כ כפי זה הדרך צריכים אנו לומר כי ג"ס שנתבררו בימי היניקה הם נה"י ג"ת של ז"א כי המל' הנזק' של ז"א אינו בכלל ימי היניקה כי ימי היניקה הם צריכין לז"א לבדו כי הבת יונקת ג"כ כ"ד ודשים בפ"ע ואנו מוציאים ספי המל' ומניזין במקומה ספי הנצח כנלע"ד לישב כנ"ל. וזה שאנו אומרים שהדם היוצא מן מקור האשה בעת לידתה היא טמא על כל זה דע כי יש ברירה וברירה דברירה הכל הוא כפי העולם שאנו מדברים בו כי אם הוא בנזק' דאצילות או באמא עילאה אם הוא באמא עילאה הגה אותו הדם היוצא ממנה אע"פ שבערכה הם סיגים עכ"ז הם עדיין צריכין להתברר בנזק' תתאה מל' וכן הדם היוצא בנזק' דז"א דאצילות שאינו ראוי להיות משם וזלקי אצילות הגה הם סיגים בערך האצילות אך הם יורדין בבריאה ומתברר מה ששייך ממנו לבריאה והשאר יורד ביצירה בסוד דם וכן הולך עד שיתברר מכל עולם ועולם עד שיורד בנזק' תתאה דעשיה ושם מה שיוכל להתברר הוא סיום הבירור ומה שיוצא משם בסוד דם הוא סיגים וקליפות גמורות אשר לא יוצלזל לכל והם סוד הקליפות שתחת העשייה ששם מקומם. ונזוזר לענין כי משם תבין הטעם למה התינוק בזמן היניקה אינו הולך ברגליו רק כפי הזמן שהוא יונק כך ניתן כוז ברגליו לילך עד שבסוף ימי היניקה כבר הולך ברגליו הענין הוא כי הז"א הוא ו"ק מוחסד עד יסוד ובהיותו בסוד עיבור הוא

ג' כליל בג' שהם נה"י כלולין ונעלמים תוך וזג"ת ולכן כשהוא יוצא ממועי אמו ויונק סוד הוכלב הנעשה מבירור נה"י כנ"ל אז מתפשטין נה"י שלו שהם הרגלים ואז הם מתוולדן להתגלות מעט מעט וכאשר כלו להתברר אזור כ"ד וזדשי היניקה אז הוא הולך על רגליו כי כבר נתגלו רגליו ונתקנו. גם תראה כי לפעמים בשנה ווצי התיוק יכול להלך והענין הוא כי אזור שנתקנו בוזי נ"ה שהם הרגלים כבר הוא יכול להלך אע"פ שאין היסוד נברר כי עיקר ההליכה ברגלים תלוי:

שער יט פרק א מ"ת

שער השלישי שער אורות ניצוצין וכלים ובו י' פרקים:

ונזוזור עתה לענין ראשון כי ג' בוזי יש בז"א והם אורות ניצוצין וכלים וכל ג' בוזי אלו נכנסין תוך מעוי דאמא בינה להתקשר ולהתזכר ולהתקן שם בבוזי עיבור לכן נבאר עתה ג' בוינות מקובות שיש בבינה אשר בהם נכנסו ג' בוזי הז"א הנ"ל בסוד העיבור והוא כי הלא נתבאר שבינה ותבונה נכללו ונעשו פרצוף א' בלבד. והנה הג' מקובות שבינה הם אלו. א' הוא המקום אשר היה בתזלה בוזי

יסוד דבינה העליונה בהיותה נפרדת מן התבונה. ב' הוא המקום אשר היה בתחלה יסוד תבונה. ג' הוא מקום הוותר שביין רגלי הבינה לראש התבונה. והנה אע"פ שעלתה נתחברו בינה ותבונה בפרצוף א' עכ"ז הרושם של מקום הנ"ל נשאר שם כנודע אצלנו בהקדמה שאין לך שום אור שאינו מניח רשימו במקומו אף אחר הסתלקותו משם. והנה במקום שהיה יסוד דבינה שם נכנסו האורות ובמקום הוותר שם נכנסו הנציצות ובמקום יסוד דתבונה שם נכנסו הכלים ובהיות ג' מקומות אלו ובהם ג' בוי" אלו הנ"ל זה נקרא בוי" עיבור דז"א במעוי דבינה והנה פשוט הוא שג' בוי" אלו אין זמן תקוים שיהיה כי הכלים צריכין זמן רב להתתקן והנציצות פחות מהם והאורות זמן מועט מכולם וזה פרטם כי האורות אינן עומדים בסוד העיבור רק ז' ודשים ואז"כ נגמרו להתתקן והנציצות נגמרים אחר ט' ודשים והכלים נגמרים אחר י"ב ודשים ולכן תמצא ג' עיבורים שיש בעולם זמן ז' וט' וי"ב כנזכר בגמרא בהאי עובדא דאשתהי תריסר ירוזי שתא ואכשריה רבה תוספאה והענין כי האמת שאין האורות נגמרים להתתקן עד גמר זמן ז' ודשים אבל הם מתחילין להתתקן מתחלה הז' קצת עד שנגמרים בסוף הז' כי בחדש ראשון נתקן קצתם ואז נכנס מה שנתתקן בתוך הכלים ובחדש שני שנתקנו בוי" אורות יותר ונכנסו בכלים עד שבכללות ז' ודשים נגמרו כל האורות להתתקן ולכנס תוך הכלים ועד"ז בנציצות נתקנו מעט מעט ונכנסים בכלים עד גמר ט' ודשים שאז נגמרו להתתקן ולהכנס בתוך הכלים ואז נשארים שם עם הכלים עד גמר יב"ז שנגמרו גם בוי" הכלים ואז נולד הולד ויצא לחוץ לאויר העולם במקום הראוי לו. ונבאר עתה

איך מתוועילין להתתקן כל הג' בוזי' ונאמר כי פשוט הוא כי בג' ימים הראשונים הג' ימי קליטה אז מתוועילין לכנס קצת אורות וקצת ניצוצין בכלים כי כבר נתבאר לעיל שכל הג' בוזי' נתקנו מעט מעט והנה נת"ל כי אורות וכלים וניצוצין כולם נכללו ונעשו ג' כלילין בג' והלבישו את נה"י א"א ואבא מכסה ומלביש מצד ימין א"א ואבא מצד שמאל א"א ונמצא כי מווצית אלו ג' בוזי' עומדין בתוך אבא ומווציתן תוך אבא והנה אבא נותן כולם אל אבא בסוד ג' ימי קליטה כמ"ש בע"ה. והנה הענין הוא כי הנה נתבאר לעיל כי כל הפגם והשבירה והמיתה שאירע לאלו המלכים היתה לסבת הפירוד אשר ביניהן שיצאו זעז"ז שלא כדרך קוין ולמעלה בענין תיקון עתיק נתבאר פי' דרך קוים מה ענינו ע"ש בדרוש הספיקות שיש ברדל"א אז היה רה"ר בסוד הפירוד ונמצא כי בוזי' התיקון הוא כדי לזכרם עד שיהיו בבוזי' קוין מאירין זה בזה ועי"ז יהיה להם תיקון והבן מאד ענין קוין מה ענינם ואיך זה עיקר התיקון וזכור זה שתצטרך אליו בהרבה מקומות. והנה כאשר עלו הז' מלכים בג' בוזי' להתתקן בסוד עיבור בתוך או"א כנ"ל נמצאו הוסד והנצח ווצי' ת"ת ווצי' היסוד ווצי' המל' הימני עומדין תוך אבא ומווציתן האזרת בתוך אבא והנה ביום א' של הקליטה נתוועלו יחד אותן הוצאין שהיו בתוך אבא והיו לאוודים ונכלל וסד בנצח ויסוד בת"ת ומל' היסוד ונתקשרו בבוזי' קוין זה בזה ונתאווו ביחד ואז"כ ביום ב' של הקליטה נתאווו ונתקשרו הוצאין אשר בתוך אבא יחד זה בזה בבוזי' קוין כנ"ל ואז"כ ביום ג' נתקשרו יחד אותן שבתוך אבא עם אותן שבתוך אבא ואז נותן אבא לאבא המווצית אשר היו בו ונמצא

כי כל ה"א נתון תוך אמא בסוף שלשה ימי הקליטה. ואמנם כל זה הוא בבוזי הכלים. ודע כי בוזי התקשרות הכלים ואוויזתן כנ"ל היה ע"י זוג שזדווגו אבא עם אמא ואבא נתן טפה דדכורא ואמא נתנה טפה דנזקבא ועי"ז נתקשרו הכלים הנ"ל אשר כבר היו בעולם בתחלה ונתקנו על ידם ואזר כך נגמרים להתתקן הכלים ביב"ז העיבור כנ"ל. והנה הם ז' כלים נמצא שבכל ז"א יום וזצי נתקן כלי ספי' אות ואמנם בוזי אורות הם ז' אורות בז' וזדשים נמצא כי בכל וזדש נתקן אור א' ואם תשכיל תבין כי בג' וזדשים הראשונים שהוא זמן היכר עובר כמארז"ל וכמ"ש לקמן הנה בהם נתקנו אורות וסוד ת"ת ויסוד לפי שתי"ת ויסוד הם בקו האמצעי שהוא רוחמים ולכן הם נתקנו תחלה עם הוסד שהוא קו ימין. ואמנם נצו אע"פ שהוא קו ימין אינו נתקן תחלה לפי שהוא בוזי הרגלים וגם לפי שהוא קשור בהוד וכמ"ש בדרוש' בהדי הוצא לקי כרבא הנאמר על ז"ה שאינן מתבררים לגמרי עד זמן היניקה שבין היותם דם וזוהרים לזלב ויונק ה"א ואז נגמרים להתתקן וע"ש. ובוזי הנצוצין צריך בהם ביאור רוחב והוא תלוי בדרוש' רפ"ז נצוצין שנתבאר לעיל ושם נתבאר כי הרפ"ז הם ד' שמות ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן ע"ב נצוצין מכל

א' והנה ג"ר שהם ע"ב ס"ג מ"ה הם בז"א לבדו כנ"ל כי הם בוזי וסוד ע"ב וגבורה ס"ג ת"ת עם נה"י מ"ה אבל ב"ן הוא בנזקבא דז"א והבן הקדמה זו היטב ונמצא כי ג' שמות אלו של ע"ב ס"ג מ"ה הם נצוצין

שֶׁנִּכְנָסוּ בָּאֱלוֹ הַכֹּלִים דו"א לַהוֹזִיּוֹתוֹ וְאוֹזֵר כֵּךְ נִבְאָר עֲנִין הַנִּזְקָבָא
בַּעֲזֶרֶת הָאֵל:

נִלְעַד"וֹז כִּי טִיפּוֹת אֱלוֹ דַּא"א הֵם מִשֵּׁם מו"ה הַחֹדֶשׁ אֲשֶׁר עַל יְדוֹ
נִתְקַן הַב"ן כַּנ"ל:

מ"ק סוּד הַטָּפָה שְׂמוֹרִיעַ אָבָא בְּאֵמָא הוּא אוֹת י' וְהִנֵּה אוֹת י' יֵשׁ בָּהּ
ג' קוֹצִין וְהֵם נִזְלָקִין בְּבִטָּן לֵג' יוֹדִין בְּבוּזִי ג' כִּלִּיל בִּג' שֶׁהֵם וּזְג"ת
לְבַד וּלְפִי שֶׁהֵם סוּד יוֹדִין נִמְצָא שֶׁהֵם ג' שְׂמוֹת ע"ב דִּיּוֹדִין שֶׁהֵם רִי"ו
וְהֵם ע"ב גְּשָׁרִים שֶׁל מִיָּמִי הַחֹסֶד וְהַד' שֶׁל אוֹת ה' מִקֶּפֶת עֲלֵיהֶם וְרִי"ו
הַנ"ל עִם ל"ב נְתִיבוֹת גִּימָט' רַמ"ז אֵיבָרִים הַמִּתְפַּשְׁטִין בּוֹ:

שְׁעָר יֵט פָּרָק ב' מו"ת

וְהִנֵּה מִה שֶׁנִּכְנָס תּוֹזֵלָה בָּאֱלוֹ הַכֹּלִים לַהוֹזִיּוֹתָן אֵינָם הֵג' שְׂמוֹת בַּעֲצָמָן
רַק הַמִּילוֹי שֶׁלָּהֶן נִכְנָסִין תּוֹזֵלָה שֶׁהֵם מִדְּרָגוֹת הַשְּׁפָלוֹת מִן הַשְּׂמוֹת
עֲצָמָן כַּמּו"ש בְּדָרוֹשׁ רַפ"ו נִיצוֹצִין וְהִנֵּה מִסְפַּר הַמִּלּוּיִן לְבָדָם שֶׁל אֱלוֹ
הַשְּׂמוֹת אוֹזֵר שֶׁנִּסְיָר מֵהֶם שְׂמוֹת הַפְּשׁוּטִין הֵם אֱלוֹ מִילּוֹי ע"ב

כשתסיר הפשוט שהוא גימ' כ"ו נשאר מ"ו ומילוי ס"ג ע"ד הג"ל הוא ל"ו ומילוי מ"ה ע"ד הג"ל הוא י"ט וגם צריך שתדע כי תזלה נכנס המילוי התחתון שבמדרגה שהוא י"ט ממילוי מ"ה אם לסיבת שהוא קטן שבכולם במדרגה ואם לסבת אורח והוא כי ענין היות ב"א ג' שבות אלו ע"ב ס"ג מ"ה הוא כי תזלה לוקח בוי' וזיות עצמו שהוא מילוי מ"ה ואז"כ לוקח וזיות יותר גדול והוא מילוי ס"ג ולקחו מן אמא ואז"כ לוקח מן אבא וזיות יותר גדול מכולם שהוא מילוי ע"ב וא"כ מוכרח הוא שתזלה יהיה מילוי י"ט שהוא וזיות עצמותו ואז"כ של ל"ו ואז"כ של מ"ו כי כך הוא מעלות המדרגות. ועתה נבאר סדרם דע כי הגה נתבאר בגמרא במעשה דרבי ואנטונינוס דא"א לבשר וזי לעמוד בלי מלוז יותר מג' ימים שיסריו יותר מזמן זה וא"כ מוכרח הוא שבג' ימי קליטה נכנס איזה בוי' וזיות ורוזניות בולד והגה אז בג' ימים אלו נכנסין בוי' הי"ט ניצוצין דמילוי מ"ה הג"ל אשר הם בוי' וז"י לרמוז היות בהם כבר וזיות ועם כולל הרי י"ט כי בפחות ממילוי האזרון זה דמ"ה התחתון שבג' שבות הג"ל אין לו וזיות בלעדו והם מתוללקים בג' ימים כי ביום א' של הקליטה נכנס בו ו' ניצוצין לפי שאז נתקשרו יחד זה בזה כל אותו המוצה הגתון תוך אבא כג"ל אשר מצד ימין ואז נמשך להם ו' ניצוצין של וזיות כי בוי' ו' הוא קו א' והוא קו ימין שע"י נתקשרו ונתזברו יחד וביום ב' נקשרים ומתזברים יחד זה בזה כל המוצה של קו שמאל הגתון תוך אמא ואז נמשכין לו ו' ניצוצין אזורים של וזיות לקשרם ולזכרם והוא ו' ניצוצין בקו שמאל שהוא צורת ו' ג"כ וביום ג' אשר כולם מתקבצים יחד מוצית דאבא עם מוצית דאמא (נ"א דאבא) ונתזברו ונמצא כי

ויצאי קו האמצעי לא נתחבר עד היום הזה וכנגד זה נכנסין לו ו' ניצוצין אחרים כנגד קו אמצעי הרי נשלמו בג' ימי הקליטה לכנס כולם תוך אמא ולהתקשר יחד כולם בסוד (ג') קוין ולכנס בהם י"ט ניצוצין של וזיות שהם מילוי מ"ה שהוא וזיות של ז"א עצמו כנ"ל. והנה מציאות של ג' ויין אלו הם בוזי' ג' אלפין שיש במילוי מ"ה והנה כבר נתבאר לעיל כי הניצוצין נגמרין להכנס ולהתתקן בזמן ט' וזש"י עיבור וכאשר תמנה כל וזש"י מהם ל' יום יהיו כולם ר"ע ימים והולד נולד ברע"א יום וכמ"ש בגמרא ע"פ ויתן לה ה' הריון כי המשך ימי העיבור הם ג' הריון שהם בגימטריא רע"א והענין הוא כי בג' ימי קליטה נתקנו הי"ו ניצוצין והשאר ר"ע ימים נתקנים ר"ע ניצוצין ניצוץ אור בכל יום שבין כולם הם רפ"ו ניצוצין הנ"ל ונודע כי הר"ע יום הם זולת ימי הקליטה כי לכן אמרו בגמ' אין האשה יולדת או לרע"א או לרע"ב או לרע"ג יום לפי שהר"ע ימים הם ימי הריון המוכרח שהם ט' וזש"י וג' ימי הקליטה שיש בהם ספק אם נקלט ביום א' או ביום ב' או ביום ג' ונזכרים עתה בוזי' ר"ע ימי הריון בר"ע ניצוצין הנשארין מרפ"ו ניצוצין. והנה נודע כי ארז"ל שביום ארבעים נגמר צורת הולד והענין הוא כי אור ג' ימי הקליטה שבהם נכנסו י"ט ניצוצין דמילוי מ"ה שהוא בוזי' וזיות דז"א אור"כ נכנס מילוי ס"ג דאמא הם ל"ז ניצוצין ואם תוסיף על ג' ימי קליטה יהיה מ' יום שאז נגמר מילוי ל"ז דס"ג דאמא אשר היא נותנת ציור הולד כנודע מפ' וייצר ה' אלהים את האדם וגם לסיבת זאת נקודת הצירי היא באמא הנודע והרי כי במ' יום נגמר צורת הולד שהוא כניסת ל"ז ניצוצין אחרים דמילוי ס"ג והרי כי במ' יום שנגמר צורת הולד יש בו בוזי'

מיכלוי מ"ה וס"ג גם אם תמננה בוחי' ניצוצין עצמן י"ט ל"ז יהיה ז"ו והם גימטריא א"ל יהו"ה ע"ה כי כבר נתבאר אצלנו כי שם הוי"ה הוא בז"א וגם נתבאר אצלנו (בוזיבור) [כי בוחי' ב' שמות א"ל יהו"ה הוא בעולם היצירה כי עתה נגמר ונשלם לקרא בב' שמות אלו ואז"כ יש זמן ג' שארו"ל ענין ג' ודשים הראשונים שאז ניכר עובר כמארו"ל במשנה היבמה לא תזלוץ ולא תתייבם עד שיהיה לה ג' ודשים שאז ניכר העובר והענין הוא כי אחר מ' יום של יצירת הולד שנכנס שם מיכלוי דס"ג שהוא המצייר צורת הולד עוד נכנסין בו מ"ו ניצוצין של מיכלוי ע"ב במ"ו ימים אחרים והנה בין כולם הם פ"ו ימים אשר נכנסו בהם ג' מלואים דע"ב ס"ג מ"ה וכבר נשלם טפת דכורא שהוא ע"ב להצטייר ואז נקרא היכר העובר לגמרי ואף על פי שאינן ג' ודשים לגמרי אין ודש' כי מ"ש בגמרא ג' ודשים לאו דוקא בצמצום ובפרט אם תמננה הודשים הוסרים יהיו פ"ו ימים והם פ"ו הנ"ל עם הכולל:

שער יט פרק ג מ"ת

אמנם אם תמננה בוחי' הניצוצין עצמן יהיה ק"ב ניצוצין והוא מ"ש בגמרא רוצה אשה בקב ותיפלות מט' קבין ופרישות גם ז"ס וזניא בני די לו בקב ורובין מע"ש לע"ש פי' כי בהיות ג' מלויין אלו ווסרים

מו"א היה נקרא קב וזרובין שהם בוזי מלכים דאתזרבו עלמין
 קדמאין כנזכר באדרא ובספ"ד וכאשר נכנס בו זה הקב שהוא ג'
 מלויין הנ"ל אז הוא מתוקן ושלם ואז וזייב בוזלה כמ"ש במשנה במס'
 ערויות ב"ש אומרים מקב לוזלה וב"ה אומרים מקביים כו' כי אז וזייב
 בוזלה וז"ס אדה"ר וזלקו של עולם היה. ואמנם ביאור משנה זו הענין
 הוא כי הנזה ב' קבין הם א' טוב והוא סוד ג' מלויין דע"ב ס"ג מ"ה
 הנ"ל שהם י"ט ל"ז מ"ו גימטריא ק"ב והוא מבוזי פנים שמקבלת בעת
 הזווג פב"פ וזהו הקב שהאשה רוצה בה מט' ופרישות כי האשה היא
 השם ד' שהוא ב"ן שהוא במלכות הנקרא וזלה כנ"ל ומקבלת ג'
 מלויין הנ"ל הנקרא קב טהור ויש קב אזור הנקרא וזרובין אשר זה
 היה מיתה וזרובין של מלכים הנ"ל וזה אינו כ"כ טהור כמו הראשון
 לפי שהוא מבוזי אוזוריים אשר הקליפות נאוזזין בו שהם גרמו וזרובין
 המלכים כמ"ש בע"ה והם בוזי ד' אוזוריים שיש בד' שמות ע"ב ס"ג
 מ"ה ב"ן שהם מדרגה הו' שיש בכל שם מהם כנ"ל אשר יש
 באוזוריים המילויים של כל שם מהם יש בו כ"ו אותיות מילוי וזין מן
 שם ב"ן שאין במילוי האוזוריים שלו רק כ"ד אותיות סך כל
 אותיותיהן הם ק"ב וכנגד ב' בוזי אלו שהם ב' קבין פסקו ב"ה שאז
 וזייב בוזלה כיון שכבר יש בהם ק"ב ראשון של וזרובין ונוסף עליו
 קב הב' הטהור הרי נתוויב בוזלה אבל ב"ש סברי כיון שיש קב א'
 כבר יש בו רמוז אל הקב הטהור ודי בזה. גם ז"ס משנה מס' וזלה
 קב ישן וקב וחדש שנשכו זה בזה כו' והם ב' קבים א' ישן בימי
 וזרובין וא' וחדש במלואם עתה בימי עיבור. גם ז"ס מס' שבת הקיטע
 יוצא בקב שלו דר"מ כו' וביאור הדברים כי הנזה המלכים שמלכו

בארץ אדום ומתו שהוא שְׂבִירָתָן וִירִידָתָן בְּעוֹלָם הַבְּרִיאָה וְשֵׁם נִתְּגָלוּ בּוֹזִי הַקְּלִיפּוֹת וְאָלוּ הַמַּלְכִּים נִתְּאוּזוּ בַּקְּלִיפּוֹת וְנַעֲשׂוּ בּוֹזִי נְשֻׁמָּה אֲלֵיהֶם וְכָבַר נִתְּ"ל כִּי אָלוּ הַמַּלְכִּים הֵם בּוֹזִי זֹ"ת שֶׁל י' נְקוּדוֹת שֶׁיֵּצְאוּ מִנְּקֵבֵי עֵינַיִם כִּנְ"ל בְּאוֹרֵךְ וְאָלוּ הַזֹּ"ת הֵם בּוֹזִי זֹ"א שֶׁהוּא כּוֹלָל ו"ק וְהַזֹּ"ת הֵיא נֹקְבָא וְאָלוּ כּוֹלָם יֵצֵא נְפִרְדִּין זֶה מִזֶּה שֶׁלֹּא בְּדֶרֶךְ קוִיָּן כִּנְ"ל וְלֹא הֵיוּ מִקּוֹשְׁרִים זֶה בְּזֶה אֲלֵא כ"א וְאוֹד בִּפְ"עַ זֶה תּוֹזָת זֶה כִּנְ"ל וְאִזְ נִקְרָא רַה"ר כִּי אֵין רַבִּים אֲלֵא אֲבֵהֶן כִּנְ"ל דְּאֵינֶן וְזִגְ"ת כִּנְזָכֵר בְּזוּהָר וּבִתְקוּנָתָם וְאוֹז"כ כֹּאשֶׁר נִכְנָסוּ בְּמַעֲי אִמָּם בִּינָה בְּסוּד עֵיבּוֹר כִּנְ"ל נִתְּקָנוּ וְנַעֲשׂוּ רַה"י אֲשֶׁר גָּבְהוּ י' וְרוּזְבוֹ ד' וְהַעֲנִין כִּי נִתְּוַזְּבוּ וְנִתְּקַשְׁרוּ וְנִתְּאוּזוּ זֶה תוֹךְ זֶה וּמְלוּבְשִׁים זֶה תוֹךְ זֶה כִּמְבוּאָר הֵיטֵב לַעֲיֵל בְּדֶרוּשׁ א"ק וְעַתִּיק ע"שׁ וְאִזְ נִקְרָא כֹל הַזֹּ"ק פְּרָצוֹף א' וּמִיּוּזוֹד הַנִּקְרָא זֹ"א אֲשֶׁר רוּזְבוֹ ד' שֶׁהֵם ד' אוֹתִיּוֹת הַזִּי"ה וְגָבְהוּ י' שֶׁהֵם י' אוֹתִיּוֹת בְּמִיכּוּלֵי אֲלִפִּי"ן שֶׁהֵם בּוֹזִי א' כְּנֻדָּע. וְהִנֵּה אָלוּ הַמַּלְכִּים עֲדִיין לֹא נִגְמְרוּ לְהִתְבַּרֵּר עַד יְמוֹת הַמִּשְׁיּוֹז כִּי אִזְ יוֹבְרָרוּ לִגְמָרֵי וְהַסִּיגִים יִתְבַּטְּלוּ בְּסוּד בִּלְעַ הַמּוֹת לִנְצוֹז וְהַטּוֹב שֶׁבָּהֶם יִתְבַּרֵּר וְיִתְוַזְּבוּ עִם הַקְּדוּשָׁה אֲשֶׁר בְּהַמִּשְׁךְ זִמֵּן זֶה מִתְבַּרֵּר מֵעַט מֵעַט בְּכָל יוֹם וּבְבִיאַת הַמִּשְׁיּוֹז יוֹשְׁלָמוּ לְהִתְבַּרֵּר. וְהִנֵּה אָלוּ הַמַּלְכִּים אֲשֶׁר עֲדִיין שֵׁם בְּסוּד נְשֻׁמָּה אֲלֵ הַקְּלִיפּוֹת נִקְרָא רַה"ר וְכֹל מִזְוָנָם וְהַשְׁפָּעָתָן אֵינָם רַק בְּסוּד קָב שֶׁהוּא בּוֹזִי מִיכּוּלֵי הַנֶּעֱלָם בְּשֵׁם ע"ב ס"ג מ"ה מ"ו ל"ז י"ט וְכִנְ"ל. וְדַע כִּי לְעוֹלָם כְּשֶׁהָשֵׁם לְבָדּוּ בִּלְתִּי מִיכּוּלֵי אִזְ הוּא יוֹתֵר גָּרוֹעַ מִהַמִּיכּוּלֵי עֲצָמוֹ שֶׁהוּא לְבָדּוּ אִמָּנָם בְּהִיּוֹת שֶׁנִּיחָן יוּזֵד הָשֵׁם וְהַמִּיכּוּלֵי אִזְ הָשֵׁם בְּעֲצָמוֹ בְּפִשּׁוּטוֹ הוּא יוֹתֵר וְזָשׁוּב וּמִעוֹלָה מִן מִיכּוּלֵי שֶׁבּוּ וְצ"ע. וְאִמָּנָם אָלוּ הַמַּלְכִּים הַנִּתְּ"ל הַנִּשְׁאָרִים לְמִטָּה בְּסוּד רַה"ר אֵינֶן נְזוּנִין וּמִתְפַּרְנְסִים אֲלֵא מִזֶּה הַקָּב

הנ"ל והוא סוד הקב וזרובין שהמלכים נשארו וזרובין ויבשים בסוד ומלכין קדמאין מיתו הנזכר בספ"ד פ"ק אבל מן השם עצמו אינן יכולין להתפרנס. והנה מיכלוי גימטריא אלהים לרמוז על המלכים הנ"ל הנקרא אלהים בסוד דינין ולכן אינן מתפרנסין אלא מהמיכלוי שהוא גימטריא אלהים והוא עולה גימטריא ק"ב כנ"ל. והנה ביום השבת אסור לטלטל ברה"ר שהוא רשות אלו המלכים הנ"ל והנה הוא מוכרוז שיתפרנסו ויוציאו להם מזון מרה"י שהוא ז"א אזור התיקון ור"מ סבר שהז"א בהיותו בבחי' קטוע לבד אז יוצא בקב שלו שם ברה"ר לפרנסן ולהיות שאינו יוצא רק בחי' הק"ב הנ"ל לבדו לכן נקרא ג"כ קיטע כי השם עצמו נקטע ועלה למעלה אבל הק"ב שלו בלבד שהוא מלואו הוא היוצא לפרנס ברה"ר. וכבר הודעתך לעיל כי הג' שמוות של ע"ב ס"ג מ"ה אשר מלואם הוא הק"ב הנ"ל הנה שלשתן הם בז"א לבדו בבחינת וז"ת שלו הנ"ל ולסבה זו נקרא הז"א קיטע על שמו קטע גימטריא ע"ב ס"ג מ"ה ע"ה כי הם עולין למעלה ומלואן שהוא הק"ב יוצא לחוץ. גם דע כי הנה נתבאר בענין שבת כי כל אוזיות הקליפות ביום השבת הם בנה"י שהם רגלין דז"א בלבד אשר הם מתעלין ביום השבת למעלה ממקומם ואז נשאר מקום פנאי וזלל בסוד מוזלליה מות יומת ולכן נקרא הז"א קיטע בסוד אלו רגלים שנקטעו ועלו למעלה למקומן כנ"ל ולא ירד אלא הק"ב הנ"ל. גם בזה תבין מ"ש בתקונים דק"ג ש'מענא דעוב

דא הוה בוזד ב"ז בעלי קבין כו' ופי' כמ"ש לעיל כי הו"א יש' בו קב
 הוה במילוי ג' שמוות ע"ב ס"ג מ"ה אשר בו כז"ל וגם קב זה גימטריא
 אלהינו ולהיותו מבוינת מלואין הוא דינן כי מילוי גימטריא אלהים
 כז"ל ואלו הם הו' מלכים שכלכו בארץ אדום ומתו כולם וירדו
 למטה והובררו שם והם עומדים שם בבוזי רוונות ונשמה אל
 הקליפות. והנה יש' בג"ע תזותן מקום אשר שם הוא נקודת בינה
 ושם קרוב אליה עומדין אותן המלכים אשר מלכו בארץ אדום
 ואותן נשמות הצדיקים אשר שם כולם הם מבוי' בעלי קבין כי הם
 מוזה סוד הק"ב ה"ל לכן צריכין להתלבש באותן קבין ודי בזה. גם
 בזה תבין מ"ש בתיקונים בהקדמה כל רבי מא"י ורב מבבל וכל
 רבא משאר ארעאין פי' כי בצאת הו"א להשפיע באותן המלכים
 העומדים בוזו"ל אינו יוצא רק בבוזי המלואים לבד כז"ל והנה
 האזורים של מ"ה דאלפין פשוטים הם ע"ב ומלואם הם ק"ל ושניהן
 גימטריא רב וזהו כל רב מבבל. וזה סוד הנה ה' רוכב על ע"ב ק"ל
 ובא מצרים כי בצאתו למצרים שהוא וזו"ל יוצא בסוד ע"ב ק"ל
 שהוא גימטריא ר"ב וגם רב"א הוא ע"ב ק"ל עם הכללות אבל בא"י
 הוא בסוד רבי בתוס' י' שהם י' אותיות של מילוי השם בעצמו בבוזי
 פנים הבותייזדים עם ע"ב ק"ל ונעשין רב"י והנה ע"ב ק"ל עם ד'
 אותיות הפשוטים עצמו של שם הוי"ה שהוא גי' כ"ו הרי רוכב ר"ל
 כ"ו ור"ב כי שם הוי"ה רוכב על ע"ב ק"ל ובהתזכרותן נעשה רוכב
 כז"ל והבן זה:

שער יט פרק ד מ"ב

ענין אורות והניצוצין והכלים שהם ביסוד בינה ובמקום הוזהר
וביסוד תבונה נלע"ד ששמעתי ממורי זלה"ה שהחזו"ב עלאין נתלבשו
ממש תוך יש"ס ותבונה ובמעין תבונה הזאת היה עיבור ז"א לכן
ליישוב כל זה נלע"ד שכך הוא. שבהעשות התבונה לבוש גמור אל
בינה נמצא שהבינה הלבישה את הוד ווצי יסוד דא"א השמאלי ועל
בינה זו הלבישה התבונה אך לא נכנסה כל בינה תוך התבונה אמנם
כל הבינה הלבישה את הוד ווצי יסוד השמאלי דא"א שזה שיעור
ארכה תמיד כי גם קודם זה שנכללו זה"י דא"א בוזג"ת שלו אז היתה
הבינה מלבשת גבורה ווצי ת"ת השמאלי דא"א ותבונה אינה
מלבשת הבינה רק מהחזו"ה ולמטה ושם הם ג"ר דתבונה ומלבישין
בטן דבינה ובג"ר דתבונה דהיינו בבינה אשר לתבונה שם היה
עיבור ז"א ונמצא שהוא מכונן ומלביש בטן דאבא והרי העיבור הוא
בבינה דתבונה ובבטן דבינה שהוא יסוד בינה עלאה. והנה בבטן
בינה שהוא יסוד שלה שם עלו האורות ובבינה דתבונה עלו ניצוצין
וביסוד דתבונה עלו הכלים ובצאת ז"א בסוד הלירה מתבונה אז
נתלבש בסוד צלם תוך התבונה הב' שהיא תבונה הג' אשר ראש
שלה בבטן והיסוד של תבונה א' שהיא הב' שגם היא מלבשת
תבונה ראשונה על דרך שמלבשת תבונה ראשונה את בינה אמנם
לענין מקום הוזהר ששם הם הניצוצין פי' היטב בדרוש רוחל ולאה

בענין עקב עֲזוּה יעו"ש. נמצא שמה שאנו אומרים שזעשו שתיהן בינה ותבונה פרצוף א' ר"ל שלפעמים יורדת התבונה ראשונה אם הבנים ממקומה לרבוץ על הבנים ונמצא פרצוף א' זולת הבינה פרצוף אזור אך עתה שהיא מלבשת לבינה היא הכל פרצוף א' ודוק ותשכח. גם בזה תבין רביצת אם על הבנים נמצא שתבונה ראשונה עצמה היא רובצת כי תבונה הב' נעשה צלם דו"א ונקרא זעיר אנפין ממש ולא תבונה וצלם זה יונק מתבונה א':

שער יט פרק ה מ"ב

פרטי תכלית התיקון כנ"ל ע"פ הדרושים הנזכר הוא זה אזור תכלית העיון. הגה כל האצילות שהם ה' פרצופין נעשין מב' בוזי' שהם שם מ"ה וב"ן שהיה נקרא תזלה שם ס"ג ולהיותה בוזי' נקודות דשם ס"ג לכן נקרא שם ב"ן עולם הנקודות, וזכור זה שם מ"ה זכר ושם ב"ן נוקבא וזה רוז וזה נפש והנה עתיק יש בו שם מ"ה דכורא שבו וב"ן נוקבא שבו וכן א"א מ"ה דכורא וב"ן נוקבא אך משם ואילך לא היה כך והיו שם ב' שינויים ושניהן א' והענין כי בא"א ועתיק היה הזכר והנקבה שבכל פרצוף מהם מוזזברים יוזר בפרצוף א' כי עתיק הוא ונוקבא פרצוף א' לכן הזכר היה ממ"ה לבדו והנוקבא דב"ן לבדו וכן הענין בא"א אך משם ואילך נפרדו הזכרים מהנקבות כי אבא זכר

ואמא נקבה ואינם מוזכרים כמו עתיק וא"א אמנם הם נפרדין בב' פרצופים זכר לעצמו ונקבה לעצמה וגם בזה גרם שינוי אזור כי כיון שהם נפרדין אם יהיה הזכר ממ"ה לבדו והנוקבא מב"ן לבדה יהיה פירוד גמור ביניהן ואין שם מתוק הדינין ולכן מוכרוז שיהיה הזכר כלול ממ"ה וב"ן וחסד דין וכן הנזק' כלולה ממ"ה וב"ן וחסד דין ועם זה יהיה בין הזכר ובין הנקבה קצת וזיבור אע"פ שאינן זיבור גמור בזכר ונקבה כמו פרצוף עתיק או בפרצוף א"א וכן הענין בזו"ן. נמצא כי כפי זה הם ד' זכרים וד' נקבות כוללים האצילות ואמנם ב' זכרים וב' נקבות העליונים כל זוג מהם פרצוף א' והזוג הא' הם פרצוף א' הנקרא עתיק והזכר מ"ה לבדו והנוקבא ב"ן לבדה והזוג הב' הם פרצוף א' דא"א והזכר מ"ה לבדו והנוקבא ב"ן לבדה אך הזוג הג' או"א ב' פרצופים זכר ונקבה והזכר מעורב ממ"ה וב"ן והנוקבא מ"ה וב"ן נמצא כי כל כללות האצילות נעשה ממ"ה וב"ן בכללותן ואמנם כל א' מאלו יש בו ד' בוזי' כי שם מ"ה יש בו ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן וכן בשם ב"ן יש בו ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן והנה הזכר דעתיק לקח ע"ב דמ"ה שהוא כתר דמ"ה ונוקבא לקחה וזצי עליון דע"ב דב"ן שהוא וזצי כתר דב"ן ודכורא דא"א לקח ס"ג דמ"ה שהוא וזכמה ונוקבא לקחה הווצי תזותון דע"ב דב"ן שהוא וזצי תזותון דכתר דב"ן ואבא דכורא לקח וזצי מ"ה דמ"ה שהוא קו ימין וזצי האמצעי של בינה דמ"ה ואמא נוקבא לקחה וזצי מ"ה דמ"ה שהוא קו שמאלי וזצי קו אמצעי דבינה דמ"ה. ואמנם משם ב"ן היה באופן אזור כי אבא לקח וזכמה ס"ג דב"ן. ואמא לקחה בינה מ"ה דב"ן. וז"א לקח ו"ק דב"ן דמ"ה וו"ק דב"ן ונוקבא לקחה מלכות דב"ן דמ"ה ומלכות ב"ן דב"ן. והנה

שם מ"ה יש בו פנים ואוזור פנימי וזיצון וכל זה בכלים וכן באורות אוזור ופנים פנימי ומקיף וזכור זה מאד. והנה המלכים שכלכו בארץ אדום הם י"ס דב"ן הכולל הנ"ל ונקודה ראשונה היא כתר דב"ן והיא נוקבא דעתיק ודא"א ונקודה ב' הוא אבא צד ב"ן שבו ונקודה ג' אמא צד ב"ן שבה וכל אוזר מג' נקודות אלו היו כלולים מי' נקודות שלימות אך אוז"כ יצאה נקודה הד' ולא יצאה כלולה מי' נקודות רק בו' נקודות התחתונות שבה לבד ולכן נקרא בשם ו' נקודות ועם ג'ר הרי ט' נקודות אוז"כ יצאה נקודה ה' ולא יצאה כלולה מי' נקודות שלה רק נקודה א' לבד וזלק עשירית שבנקודה ה' היא הרי נמצא עשרים אינם רק ה' נקודות ונקרא י' נקודות דב"ן ואלו יצאו ראשונה ונשברו ומתו. ודע כי לא די אלו שיצאו בבוזי האצילות שהם הפנים דב"ן אלא גם אוזוריהם שהם בי"ע יצאו עמהם. ודע כי גם באצילות יש פנים ואוזור אך כולם נקראו פנימים בערך בי"ע שהם וזיצונות והענין כי בבריאה היה וזיצונות הפנים דב"ן ויצירה וזיצונות האוזורים דב"ן ועשייה וזיצונות יותר וזיצון האוזורים דב"ן וכאשר נשברו לא נתקנו כל מה שנשברו רק מעט ולא יושלמו להתברר עד ביאת המשיח בב"א:

צמוז וז"ס בקשו פניו תמיד הם פנים והם י"ס דאצילות כדמשמע
 בזוהר פ' אמור:

שער יט פרק ו מ"ב

והנה בעיבור ראשון דיו"ן התווילו להתברר ו"ק דב"ן שהם המלכים שמתו וזה בכוח שיצאו עתה ונתערבו עמהם ו"ק דמ"ה ונודע כי כל קצה הוא כלול מי"ס והנה תוכלה בעת הזווג נתבררו ו' מלכיות שבו"ק דב"ן ואלו היו ניתנין וצייים הימיני ביסוד דאבא ווצייים השמאלי ביסוד דאמא ואז ירדה טפת מ"ד שהם ג' מלכיות מג' קצוות דמ"ה הודשים ימינים ונשתתפו יחד וניתנו כולם תוך אימא וגם היא נתנה טיפת מ"ן שהם ג' מלכיות דג' קצוות שמאלי דמ"ה הודשים ואז נתקנו בתוכה ונקלטו בג' ימי הקליטה אוז"כ בהמשך כל הט' ימי וודשי העיבור נתבררו זה"י שבכל קצה מו"ק דב"ן ע"י שבאו גם כן זה"י שבכל קצה מו"ק דמ"ה הודש והרי שבעיבור היו ג' כלילין בג' כי היו ו' מלכיות אמנם כשנגדלו בוזי זה"י לא נגדל רק בוזי זה"י שבכל קצה מהם ולכן ענין העיבור אינו רק בוזי זה"י לבד אלא שהוא בכל קצה וקצה מו"ק. אוז"כ ביניקה מתבררין גם בוזי וזג"ת שבכל קצה מו"ק דב"ן וכן באו ונתווצרו וזג"ת שבכל קצה מו"ק דמ"ה הודש והרי עתה נגמרו הו"ק כל קצה כלול מו"ק דב"ן וכן דמ"ה. אוז"כ בגדלות באו תוכלה וזב"ד שבכל קצה דו"ק דב"ן וזב"ד שבכל קצה מו"ק דמ"ה נמצא שכבר ו"ק דז"א נגמרו כל א' מי"ס דמ"ה וב"ן לכן הם נקרא מוויזין דגדלות דו"ק דשמות דמ"ה וב"ן והבין זה מאד. ואוז"כ באו ג' ר בפעם אותה שכל א' כלול מי"ס דב"ן וי"ס

דמ"ה ואז הז"א נקרא גדול ושלם בן י"ג שנים ואז"כ נכנס כתר דמ"ה
ודב"ן בכל הי"ס שבכתר ביום א' והרי בן י"ג שנים ויום א' וכבר
ידעת כי המוויזין מתחלפין כל הזכמות והזכמים בזה"י דאבא וכל
הבינות וגבורות בזה"י דאמא והענין [א] כי אבא כלול ממ"ה דמ"ה
וממ"ה דב"ן ואמא מב"ן דמ"ה ומב"ן דב"ן ואז מתחלפים ונכנסו בצלם
זה"י דאבא המוויזין שהוא ממ"ה דמ"ה ומב"ן דמ"ה ובצלם זה"י
דאמא מ"ה דב"ן וב"ן דב"ן נמצא הזו"ג שבז"א מצד אמא הם מ"ה
וב"ן שניהן דב"ן והזו"ג דמצד אבא הם מ"ה וב"ן שניהם דמ"ה. ודע
כי אף על פי שביארנו שנתבררו כל הז' מלכים אינם כולם כי כולם
אינם מתבררים עד ביאת המשיח כנ"ל אך הענין כי נתברר מהם כל
מה שיוכל אז להתברר בעת אצילות אך בכל פעם וזוהרין ומתבררין
עד שיושלמו להתברר והנה גם בנזקבא אירע לה כן ע"ד ז"א כי
תזלה היה בזו"ג מלכות דמ"ה ומלכות דב"ן ובעיבור זה"י דמ"ה וזה"י
דב"ן וביניקה וז"ג דמ"ה וזו"ג דב"ן נמצא כי בזו"ג היתה כמות
עטרת היסוד שהוא המלכות שבמלכות ובעיבור גדלה כמות
היסוד בגבהה ובודאי שלקוזה גם נ"ה ברוזבה וביניקה גדלה כמות
ת"ת בגבהה ובכללם וז"ג ברוזבם ובגדלות א' גדלה כמות הדעת
בגבהה וגם ברוזבו לזו"ב והרי נשלמו בה מדת מלכות דמלכות
דמ"ה בכל י"ס שבה ובמדת מלכות שבמלכות דב"ן בי"ס שבה וכל
זה אינו רק ספי' המלכות דנזקבא לבד והטעם כי הנה ז"א יצא ו'
נקודות והיא נקודה א' א"כ כשנגדלו כל הו"ק דז"א במוויזין דו"ק
דגדלות כנ"ל נגדלה היא קצה א' לבד שהוא מלכות שבה לבד
ואז"כ כשנגמרו ג"ר דז"א דגדלות אז נזלקה מדת המלכות הנ"ל לי'

נְקוּדוֹת וְכָל נְקוּדָה מֵהֶם נַעֲשֶׂה סָפִי א' וְנַעֲשֶׂה בִי"ס גְּמוּרוֹת כִּמוֹ ז"א
וְהַעֲנִין יוֹתֵר בְּבִיאוֹר כִּי תוֹזְלָה הַגְּדִילָה בְּעֵיבוֹר זַה"י שְׂבָה וּבִינִיקָה
וְזַג"ת וּבִמְוִזִין דּו"ק וְזב"ד שְׂבָה וְכָל זֶה הֵם י' נְקוּדוֹת לְבַד שֶׁהֵם י'
מַלְכוּת שֶׁל י"ס שְׂלָה וְאוֹזֵר כֶּךָ כְּשֶׁנֶּגְמַר ג"ר דּו"א אִזְּ כָל הַמַּלְכוּת
מֵאֵלּוּ י' מַלְכוּת נִתְגַּדְּלוּ וְנַעֲשׂוּ סְפִירָה א' וְהַעֲנִין כִּי בֵּא בַּמַּלְכוּת
הַכֶּתֶר ט' נְקוּדוֹת אוֹזֵרוֹת שֶׁל וְזב"ד וְזֶסֶד גְּבוּרָה תַּפְאֶרֶת זַה"י שְׂבָכֶתֶר
שְׂבָה וְכַעַד"ז בְּכוֹלָם כַּמְבוֹאֵר אֶצְלֵנוּ בֵּאל"ף בִּי"ת דֹּאט"ב"וֹז וְע"ש
וְאוֹזֵר זֶה נֶגְמָרָה גַּם הֵיא בִי"ס דּוֹגְמַת הַזְּעִיר אֲנָפִין וְעַדִּיין הֵם אוֹזֵר
בְּאוֹזֵר:

שְׁעָר יט פָּרָק ז מ"ב

וְצָרִיךְ שֶׁתִּדְעַ כִּי י"ס שֶׁל הַנִּקְבָּה הֵם תּוֹפְסִים כָּל אוֹרֶךְ ז"א אֲלֵא
שֶׁנֶּזְחֵלֶק לֵב' וְזַצֵּאין וְזַצֵּי עֲלִיין מִתְלַבֶּשֶׁת שֶׁם לֵאמָּה וּזַצֵּי הַתּוֹזְתוֹן הֵיא
רוּזל וְהַטֵּעַם כִּי לֵאמָּה הֵיא אוֹזֵרִים דִּתְבוּנָה וְנַעֲשִׂית פְּנִימִית בְּעֶרֶךְ
רֵאשׁ רוּזל וְהֵיא מִתְלַבֶּשֶׁת בָּהֶם לִכֵּן כָּל מוֹזְצִית הַעֲלִיין שֶׁל רוּזל
נִקְרָא עַל שֵׁם לֵאמָּה וְהַבֵּן זֶה מֵאֵד. וְדַע כִּי כָּל זֶה אֵינּוּ אֲלֵא אוֹזֵרִים
שֶׁל ב"ן וְאוֹזֵרִים דְּמ"ה בֵּין בּו"א בֵּין בְּזֻקְבֵּא וְלִכֵּן הֵיוּ עַדִּיין אֲב"א כִּי
שְׁנֵיהֶם הֵיוּ בּו"ז אוֹזֵרִים וְאו"כ וְזוּרִין וְלִזְקוּזִין פְּנִים דְּב"ן וְפְנִים דְּמ"ה
בֵּין בּו"א בֵּין בְּזֻקְבֵּא וְאִזְּ וְזוּרִין פֶּכ"פ וְהַבֵּן מִפְּתוֹן זֶה מֵאֵד. וְאִמְנָם

בעוד שלוקח ז"א הפנים ועדיין אין לרוחל אלא אוזורים או זק' פנים ואוזור והבן זה ואוזר שהמשיך הפנים ברוחל או גם שניהם פנים בפנים נמצא כי בהיותן פנים בפנים או יש אל הזעיר אנפין פנים ואוזור דמ"ה דמ"ה וכן אל הנזקבא פנים ואוזור דב"ן דמ"ה ופנים ואוזור דב"ן דב"ן אמנם נמצא כי כל ספי' מי"ס דז"א או דנזקבא יש בה פנים ואוזור דמ"ה ופנים ואוזור דב"ן וכל זה בענין הוויצונות שהם הכלים וכן בענין האורות פנימי ומקיף מפנים ואוזור דמ"ה ופנימי ומקיף פנים ואוזור דב"ן. אך הספק שיש לי אם העגולים נעשו מב"ן והיושר ממ"ה או העגולים מאוזור דב"ן והיושר מפנים ואוזור דמ"ה ומפנים דב"ן והספיקות האלו הם תלויים בספיקות שבארנו ברדל"א ע"ש נמצא עתה כלל הדברים כי כל הבווי' שיש אל הז"א עד זמן היניקה שהוא בווי' ו"ת שבכל קצה וקצה מו"ת שבו כולם נקראים (בווי') אלקים אך הג"ר שבכל קצה מן הז"ק תותנות שבו וכן כל ג"ר עליונים דרישא דז"א כל אוזר כלול מי"ס וכל זה נקרא מוויזין דגדלות וכולם בווי' היות וזהו בין בבווי' מ"ה בין בבווי' ב"ן בין בז"א בין בנזקבא ותמצא כי ז"א נזולק לב' בווי' א' נקרא מוויזין דז"א וא' נקרא גופא דו"ק והגוף הם ו"ק שלו כל אוזר כלול מו"ק לבד והמוויזין הם ג"ר שבראשו כל אוזר כלול מי"ס וכן ג"ר שבכל קצה וקצה מו"ק שבתותנות שגופא. והנה תבין איך ז"א יש בו מצד אמא מ"ה דב"ן והם ה' וחסדים דאמא וה"ג שהם ב"ן דב"ן ומצד דאבא מ"ה דמ"ה והם ה' וזו דאבא וה"ג ב"ן דמ"ה ואז"כ נותן בה ה"ג ב"ן דב"ן בביאה א' ואוזר כך בזווג ב' נותן בה גם הווסדים דאמא מ"ה דב"ן ואז יוצא הולד כלול דכר ונזקבא דכר ממ"ה דב"ן ונזקבא

מב"ן דב"ן ושניהם הם גבורות מב"ן וזהו שורש קין כי הוא יוצא משם
ב"ן שתזילתו שם ס"ג גדול משם מ"ה ושת יצא זכר ונקבה שלו מן
הזו"ג דאבא שהם מ"ה דמ"ה וב"ן דמ"ה אך הכל יצא לזו"ג וזצי
ממ"ה דמ"ה וזצי ממ"ה דב"ן ונקבא וזצי מב"ן דמ"ה וזצי מב"ן דב"ן
ולכן נזלקו לב' תאומות ואותה שהיתה מב"ן דב"ן נקרא תאומה
יתירה יען כי הוא מבזוי קין לכן נתקנא בה קין והבן זה. ובה תבין
איך יש אנשים זכרים באים מן הגבורות שהוא שם ב"ן הענין כי הם
ממ"ה דב"ן והנזקבא שלהם מב"ן דב"ן גרועות מהם ויש זכרים ממ"ה
דמ"ה ונקבות מב"ן דמ"ה גרועות מהם אך בערך מ"ה הכולל וב"ן
הכולל יש יתרון גדול לב"ן הכולל על מ"ה הכולל יען כי שם ב"ן
הוא בזוי ס"ג והוא עליון ממ"ה כמבואר בספר אוזר בענין המלכים
שהם מס"ג וזהו ענין א"א שכתף ימין שלו הם ווסדים ממ"ה הכולל
וכתף שמאלהם הם הגבורות מב"ן הכולל ואלו הם דעת דו"א:

שער יט פרק וז מ"ב

לא נזכר במקום אוזר ב"ן רק בנקבות לבד וצ"ע שהרי גם בזכרים
יש בהם בזוי המלכים כנודע דיש בבזוי אבא וז"א במלכים מב"ן
וכנזרן בזוי שם מ"ה הודש' אף בנקבות באמא ובזקבא דו"א וז"ל
בקיצור כי הנה שם ב"ן יש בו י"ס וכן בשם מ"ה י"ס והנה העתיק

הוא לוקח י"ס דכתר דמ"ה ועוד לוקח ה"ס ראשונים דכתר דב"ן וג"ר דוזכמה דב"ן וד"ר דבינה דב"ן וז' כתרים דז"ת דב"ן כל מ"ה דכורא וכל ב"ן נוקבא אך ז' כתרים דז"ת דב"ן יש ספק אם לקחם עתיק בגוף שלו או לא שלא לקחם כלל ונזוזור לענין כי א"א לקח דכורא דיליה כל י"ס דוזכמה דמ"ה גם נוקבא דיליה לקח ה' תותנות דכתר דב"ן ודע כי הגלגלתא שלו הוא בינה שבכתר דוזכמה דמ"ה מעורבת עם איזה וזלק דכתר דב"ן ווזכמה שבו הוא וזכמה דוזכמה דמ"ה מעורבת עם וזלק מכתר דב"ן וב' אלו נקרא וזו"ב שבמוזין ולפי שבינה זו היא מכתר (דוזכמה דמ"ה) גדלה מעלתו על וזכמה דוזכמה דמ"ה ולכן היא שם טמירא ולא אתגליא ונקרא בוצינא דקרדוניתא אשר שם היא נעלמה יתיר מוזכמה ומתלבשת בתוכה ולכן לא אתגליא בינה תמן כלל וממנה יצאו כל הגבורות כולם. והטעם שהבינה דכתר דוזכמה דמ"ה היא גלגלתא לפי שכמו שא"א הנקרא כתר דכללות דעולם אצילות אין ג"ר מתלבשת באו"א וכן בכל פרצופים כן כתר וזו"ב של אריך הפרטי אין מתלבשין בוזכמה שבו אלא ז"ת של כתר נמצא כי בינה שבו נשארה על הוזכמה דוגמת גלגלתא עליה והבן זה כנזכר בכת"י מורי זלה"ה. אמנם בינה שבו היא הבינה דוזכמה דמ"ה ועמה וזלק מכתר דב"ן וירדה בגרון כנודע ומשם יצאו או"א זה ממ"ה וזה מב"ן כי גם שם יש וזו"ב כי בינה דמ"ה נעשית וזכמה בערך וזלק דב"ן הנקרא בינה דב"ן והענין כי אלו הב' בוזי' הם דוגמת או"א וישסו"ת כי או"א במוזא סתימאה ושניהן נקרא וזכמה לבד וישסו"ת הם בגרון ושניהם נקרא בינה לבד וכמו"ע לקמן גבי או"א האמיתים ע"ש. והנה מן הגרון שהוא ישסו"ת

ש"בא"א יצאו או"א האמיתיים של כללות האצילות ואותן או"א נזחלקו
 לב' בוזי' אורות או"א ויש"ס ותבונה ודע כי או"א עלאין נעשו אבא
 מן הנקבה ווצי בינה עליון דמ"ה ואמא מן הזכר וחכמה כולה דב"ן
 אך נקרא וחכמה זו דב"ן אמא להיותה בוזי' ב"ן ובינה דמ"ה נקרא
 וחכמה להיותה דמ"ה והבן זה. נמצא א"כ כי כפי האמת שניהן נקרא
 וחכמה לבד והם בוזי' י' ראשונה שבשם ולפי שאמר גדולה לאין קץ
 מאבא מג' בוזי' א' הוא כי זה ווצי בינה דמ"ה וזה וחכמה שלימה דב"ן
 הב' כי זה וחכמה וזה בינה הג' כי זה מ"ה וזה ב"ן שגדלה מעלתו
 ממ"ה להיותו בוזי' ס"ג כנודע כי המלכים שמתו הם כולם ס"ג ולכן
 נמצא כי אמא יצאת עתה טמירה ומלוכשת תוך אבא ולכל אלו
 הסיבות הג"ל נקרא שניהן אבא או וחכמה לבד כי היא לא נגלית
 כלל לכן שניהן הם י' שבשם כי ו"ד גי' י' צורתה ד"ו הרי כי אמא
 היא נעלמת תוך ה' ואינה נזכרת רק י' פשוטה שהוא אבא וז"ס
 עטרת בעלה אמנם יש"ס (ותבונה נעשין) מוצי תזותן דבינה דמ"ה
 ותבונה מבינה שלימה דב"ן ואז הם שניהן בבוזי' בינה דמ"ה וב"ן לכן
 נקרא שניהן בינה לבד והיא ה' ראשונה שבשם ואז אבא טמיר וגני'
 כי גם הוא י' דמילוי ה"י כי הרי עתה אין לה גדולה עליו שעתה
 שניהן מבוזי' בינה ולהיותו מבוזי' זכר לכן גובר עליה משא"כ באו"א
 שאז יש לאמא יתרון גדול מאד על אבא כנ"ל הרי נמצא כי כפי
 האמת אבא הוא כללות או"א עלאין יו"ד שבשם ואמא היא כללות
 יש"ס ותבונה ה' ראשונה שבשם אך לפרקים אנו קוראין אבא לאבא
 ויש"ס להיותן שניהן בינה דמ"ה ואמא בינה ותבונה להיותן שניהן
 בוזי' ב"ן לבד שהיא נקבה ובוה תבין מ"ש במ"א על ולא אבא בעיר

כו' כי (יש') ז״ו יע"ס ותבונה (נ"ב נ"ל שצ"ל הוא אינו תדיר דפסיק
 ז״ו יייהו וז"ש ולא אבא בעיר) הוא ז״ו דלא פסיק כנודע ונקרא ז״ו
 בינה ובינה כנ"ל אך ולא אבא בעיר הוא וזכמה עם בינה שהוא
 או"א עלאין דפסיק ז״ו יייהו. ונודע בדרוש אור כי אמא נפקא מבין
 דרועין דאבא והוא סוד ישסו"ת הנקרא אמא נפקא מתחות ב' דרועין
 דאו"א עלאין הנקרא שניהן אבא לבד:

צמוז מס' זוהר הרקיע די"ג משמע כי י"ס של הכתר כ"א כלולה מי'
 מדקאמר שם בינה שבבינה של הכתר ואולי שזה בג"ר דוקא:

שער יט פרק ט' מ"ב

והנה תראה כי עתיק כולל מ"ה וב"ן ושניהם זכר ונקבה פרצוף א'
 והנה אוזורים דמ"ה וב"ן באמצע זה הפרצוף ופנים דמ"ה מצד א'
 ופנים דב"ן מצד הב' וב' בוזי אוזורים ביניהן וא"א גם הוא זכר
 ונקבה מ"ה וב"ן פרצוף א' אלא שהוא באופן אור כי בכל וציו
 הימיני יש מ"ה בפנים ואור ובכל וציו שמאל יש ב"ן דפנים ואור
 אך באו"א יש מ"ה וב"ן אלא שהם ב' פרצופים דבוקים יחד תמיד
 פכ"פ דוגמת עתיק וכל כך הם דבוקים עד שנושכין שניהן לפרצוף

א' ונקרא אבא. וכן באמא היא כך כי הם ב' פרצופים דמ"ה וב"ן
אלא שהם דבוקים מאד פכ"פ דוגמת עתיק כנ"ל ובזו"ן יש גרעון
אזר כי כל מה שהולכין הפרצופים ויורדין ממדרגתן מתגלה מאד
פירודם בזוי' המ"ה מבזוי' הב"ן ולכן נתוסף פירוד בוזלק מ"ה וב"ן
שבזו"ן והענין כי הז"א כולו בזוי' מ"ה והנזקבא כולה בזוי' ב"ן והם
נפרדים לאמנין אב"א ולאמנין פכ"פ והנה דוגמת או"א הם ז"א ורוזל
השנין בקומתן ודוגמת יש"ס ותבונה הם יעקב ורוזל הקטנים מהוזה
דז"א ולמטה והבן זה. ודע כי יש יעקב שהוא וזצי תחתון דז"א והוא
המוזדווג עם רוזל הקטנה ויש יעקב ולאה בזוי' האזורים דאו"א כלל
העולה כי יש עתיק וא"א דמ"ה ועתיק וא"א דב"ן וכנגדן וזמש' אבא
ויש"ס דמ"ה בינה ותבונה דב"ן, וכנגדן ממש' ז"א ויעקב דמ"ה רוזל
ולאה (ס"א רוזל) דב"ן הרי (הם) ג' בזוי' (שהם ד' ד' ד') כי כך הוא
א"א דכורא לגבי עתיק דכורא כמו יש"ס לגבי אבא וכמו יעקב לגבי
ז"א וכן כך הוא נזקבא דא"א לגבי נזקבא דעתיק כמו תבונה לגבי
בינה וכמו רוזל הקטנה לגבי רוזל עלאה נמצא כי כשנזכר כל
הבזוי' יהיה ג' בזוי' דזכר ונקבה והם א' עתיק ונזקבא ובהם נכללין
א"א ונזקבא. ב' או"א ובהם נכללין ישסו"ת. ג' זו"נ ובהם נכללין יעקב
ורוזל. וכשתזכרם באופן אזור יהיה א"א ונזקבא דעת הכולל וזו"ג
מכריע בין הזו"ב שהם עתיק ונזקבא וכן ישסו"ת הם ת"ת מכריע בין
או"א שהם זו"ג וכן יעקב ורוזל הם יסוד המכריע בין ז"ה שהם זו"נ
כנודע דאיתו בנצח ואיתי בהוד והבן זה מאוד. אך כפי הנראה
מדרוש' אזור בענין עיבור יב"ז צ"ל לאה ויעקב במקום יעקב ורוזל
נמצא כי אלו שהם עתיק ונזקבא וא"א ונזקבא הם נשמה והם ג'

רישין ואז"כ או"א וישסו"ת הם רוזו והם ג' רישין ואז"כ זו"ן ויעקב
 ולאה הם נפש והם ג' רישין וז"ס באדרא דרפ"ט ואינון מתתקנין כמות
 דע"ק ג' רישין מתעטרין ביה הכי כולם בג' רישין. והענין כי הנשמה
 עצמה יש בה זר"ן וכן ברוזו ובנפש זר"ן כנודע כי זב"ד הם כהן לוי
 ישראל והם זר"ן וכן וזג"ת וכן זה"י. וזוה תבין איך נקרא וזכמה
 בלשון נקבה כי הרי הוא בינה דמ"ה וזכמה דב"ן ש"ל היותה בוזי'
 וזכמה דב"ן הוא בוזי' נקבה והבן זה מאד. גם בזה תבין מ"ש
 המקובלים וכן בזוהר פ' פקודי רנ"ט ע"ב כי כל דינין במוזשבה
 אתברירו והוא להיות שם וזכמה דב"ן שהוא דינין וזהו בוצינא
 דקרדקינותא דבטש במוזא ודוגמא אל הג"ל יש בענין אורות
 העקודים במטי ולא מטי ובטישא שכתבנו במ"א. גם תבין עם הג"ל
 כי כל א' מי"ס הוא פרצוף גמור וזו"ן מהג' המכריעים שהם דעת ת"ת
 יסוד ש"כ א' כלול ב' פרצופים להיותן מכריעים והרי הם י"ב פרצופים
 בט"ס ולכן הם סוד הנטיעות דאשתהי י"ב ירוזין והבן זה. ואפשר כי
 בספי' העשירית או תהיה בוזי' הכתר שהוא למעלה מעתיק או בוזי'
 מלכות שהוא למטה בג' עולמות בי"ע כנודע. גם תבין כי זו"ן כיון
 שהם נפרדין לגמרי הוכרוזו להדבק בראשונ' דיבוק גמור שיהיה ז"א
 כולל מ"ה וב"ן וזו"ג כדי שאזור הנסירה תמיד יהיה לו דיבוק עם
 נוקבא ואז נשאר הוא במ"ה והיא בב"ן. גם תבין מ"ש באדר"ז דר"צ
 ובהאי וזכמה שירותא וסיומא אשתכוז וזה מכוז ב"ן אשר שם ומכתר
 דאתפשט וזכמה אתגלייא אמא בינה ה' ראשונה שבשם הכוללת
 יש"ס ותבונה:

מהרוז"ו ואולי אפשר לומר כי אע"פ שזה מ"ה (נ"ב ש"היא דינן וזו וחסדים) וזה ב"ן עכ"ז נתיפך הדבר כי כיון שזה וזכמה אע"פ ש"היא דב"ן נעשה זכר ובינה דמ"ה אע"פ ש"היא דמ"ה נעשית נקבה לערך וזכמה דב"ן וזהו ענין דבטש בוצינא דקרדינותא בהאי אורא (נ"א מווצא) והול"ל להיפך כי בטישה זו היא זיווג והורדת הטפה כנודע ונראה אם כן כי שם בוצינא דקרדינותא נעשה זכר להיותו וזכמה וז"ס אמא כי היא עטרת בעלה. ואפשר כי עד"ז הוא בזכמה דא"א כי היא כלולה מוזכמה דמ"ה ומכתר דב"ן וא"כ כתר דב"ן היא בוצינא דקרדינותא דבטש ונעשה זכר ובטש בהאי מווצא ש"היא וזכמה דמ"ה גרוע ממנה והיא נקבה כנגדה ונמצא כי האי מווצא סתימאה דא"א אתתקן כעין דוכרא כזכר באדרא כנל"ז:

מהרוז"ו ואולי אפשר לומר כי הג"ר הזכר באדר"ז הם עתיק ונוקבא תרין רישין ושניהן בוזי' כתר דמ"ה ודב"ן ולכן נקרא עתיק עילת כל העילות ונוקבא דעתיק עילת העילת ורישא ג' הוא א"א ונוקבא ש"הם מכריעין בין העתיק לנוקבא ולפי ש"א"א לא נעשה רק מוזכמה דמ"ה נקרא וזכמה סתימאה ורישא תנינא ש"היא כתר דב"ן נקרא כתרא עלאה ורישא קדמאה (נ"א תליתאי) נקרא רדל"א עתיק דכורא ויש לזה סמך בכת"י מורי זלה"ה בפ"י ספרא דצניעותא שאמר שם כי ראש הא' שורש העצמות וראש הב' שורש הכלים וזה להיותו נוקבא דעתיק שכל הכלים מצד הנוקבא יצאו ש"הם המלכים דב"ן וראש הג' כלול מב' השרשים שורש העצמות מא"א דכורא ושורש כלים

מזוקבא דא"א שהוא ב"ן ולפי ששניהן נקראו מכריע א' נקרא ראש
 אוזל לבד. ונמצא כי א"א כולו נקרא וזכמה סתימאה כי הלא הוא
 וזכמה דמו"ה כולו ואפשר כי כתר דב"ן מוציתו תוזתון נעשה לו
 בסוד אור מקיף והוא גולגלתא ונקרא בינה דיליה עטרת וכותרת
 לבעלה בסוד גולגלתא דמוזא. אך ממקומות רבים נראה כי רישא
 עלאה עתיק לבד וב' רישין הוא באריך:

שער יט פרק י ב"ב

דע כי תזלה יצאו ז' כלים עם ניצוצין ואורות וכלים עיבור יב"ז
 וניצוצין ט' וזדשים ואורות ז' וזדשים. והנה הכלים הם ג' בוזי וזיצון
 ואמצעי ופנימית. וזיצונות הם כ"א אזכרות של תפילין גימטריא
 אהי"ה כי עיבור וניקה ע"י אמא דנקראת אהי"ה והניצוצין (הם
 האמצעות) הם המוויזין שבתוכן והם אלהי"ם. ואז"כ באין פנימים
 דז"א והם האורות והם המוויזין דהויות והם באים מלובשים תוך
 הנה"י דאמא והויות דמוויזין דעיבור תוך הוויצונות נה"י דאימא והויות
 דמוויזין דיניקה תוך אמצעית נה"י דאמא והויות דמוויזין דגדלות תוך
 פנימיות נה"י דאמא והנה המוויזין דאלקים שהם מוויזין דוויצונות דג'
 כלים הם נעשין קרומות בערך המוויזין דהויות שהם פנימים. אז"כ
 בעיבור ב' דהגדלה נתוספו ג"ר דז"א בבוזי כלים דוויצונות לכל

ספירה מהם ובזה נשלמו י"ס דכלים בג' בוחי וכל זה נקרא וזיצונויות וגם נתוספו ג' מוויזין דוויצונית שהם אלהים דג"ר והם מהנציצין וגם נתוספו פנימית ג"ר שהם המוויזין דהויות והם מתלבשים תוך פנימית נה"י דאמא. כלל העולה כי הוויצונית הם בוחי הכלים דז"א עם המוויזין שלהם שהם אלקים שהם נציצין ופנימית הם ג' בוחי הכלים דנה"י דאמא עם המוויזין שלהם דהויות שהם אורות. או"כ נכנסו בהם נר"ן ונשמה לנשמה מבוזי הט' הויות שבתשעה נקודות כמו שידעת ונתלבשו תוך המוויזין דהויות. ודע כי המוויזין דקטנות ועיבור הם מוויזין דהויות דנה"י דז"א ובתוכם הנפש יען אז היה כליל ג' בג' אזור כך ביניקה נכנסו המוויזין דהויות דווג"ת ובתוכם הרוז ונעשה בן ו"ק ואו"כ בגדלות נכנסו המוויזין דהויות דווב"ד דז"א ובתוכם הנשמה ונשלם קומתו. אך צריך שתדע כי המוויזין של ווג"ת נה"י שהם עיבור ויניקה הם כל אזור במקומו יען כי הו"ק אין אזור גדול מוזכרו אך המוויזין דגדלות הם מתפשטין בכל הגוף דוגמת או"א שמתלבשין תוך ז"א כן ווב"ד דז"א מתפשטין תוך ו"ק עצמן ואפשר שאינו כך. גם מ"ש לעיל כי בגדלות נתוספו מוויזין דאלקים וזלת הויות אפשר (ס"א אי אפשר) שאין בגדלות אלקים ובזה מתיישב מ"ש לעיל בכללות האצילות וגם בענין ג' כלים ונשמה שלהם ואור המקיף כי הכלים דז"א יש בהם הויות בלי ניקוד אך הנשמה הם בניקוד והמוויזין שלו הם אלהים כיון שהם נציצין דין ואין תימא אם הכלים הם הויות כנודע כי יש אלהים גדול מהו"ת כנ"ל בענין אזוריים של הויות. ואפשר כי כמו שיש פנים ואזור בכלים יש ג"כ בנר"ן וכן כתבנו במ"א אך אלהים דמוויזין יורדין עד בריאה כי (גם)

ג' כלים וזיצוניות דז"א ירדו בהכרוז עמהם כי הם יותר וזיצוניות מהם. וכבר ידעת ממקום אזור איך הג' כלים יורדין בבי"ע אף על פי שבמ"א אמרנו שאין אלקים יורדין רק עד הבריאה הוא להיותן מוויזין אך הג' כלים יורדין בבי"ע נמצא כי כל וזיצונות דז"א עם המוויזין דקטנות יורדין בבי"ע ונשאר הוא בפנימיות לבד ואז ג"כ ג' כלים דוויזוניות אמא נשארין עם המוויזין דגדלות כי כבר ידעת כי וזיצוניות עליון נעשה פנימית תוך פנימיות שלמטה ממנו ואז הוויזוניות התחתון מוכרוז לירד להעשות פנימיות אל שלמטה הימנו יותר והבן זה היטב. נמצא כי בהכרוז שיורד הוויזוניות דז"א עם מוויזין דאלקים דוויזוניות בבי"ע וזהו ענין העמידה שתמצא שם איך יורדין האלקים במדרגה למדרגה גם תראה איך יש כמה זוגים לתועלת ז"ן ואיך מתמעטין ונגדלין כמה פעמים והטעם כי הוויזוניות שלהם יורד למטה בבי"ע והם עצמן עולין בוג"ת דאמא וזהו סבת כמה מעוטים שיש וכמה שינויים ועליות זו אזור זו והבן היטב. גם תבין במ"א איך הפנימית יש בו עיבור יניקה ועיבור והם מן ט' וזדשים וז' וזדשים והוויזוניות הם מט' ויב"ז ובמ"א כתוב כי האורות הם מז' והכלים מיב"ז והבן זה ובמ"א כתוב כי תזלה נעשה פנימית ואז"כ וזיצוניות ובמ"א להיפך. ונראה לתרץ כי אי וזש" כי בתזלה בבריאת עולם הוצרך לעשות וזיצוניות תזלה כי כן סדר שתזלה נכנס הגוף ואז"כ הנשמה אך אז"כ הוא להיפוך כי הוויזוניות אינו יכול לכנס אם לא יכנס תזלה הפנימית. גם מ"ש כי היה כ"א בפ"ע זה היה בבריאת עולם או בעת שהוא דוגמת בריאת עולם אמנם בכל יום בעת התפלה נעשה ביוזד. גם ביארנו במ"א כי הכל היה בפעם א' אמנם

בערך עוזה היה בעיבור ט' וזה היה יב"ח וחלקם בפ"ע או אפער
להיפך כי מ"ש שם שהאורות היו במקום יסוד בינה אינו בעת התיקון
של הכלים רק אז"כ. וגם תבין בענין הציצית ובענין הק"ש ביארנו כי
הויות המוויזין אינם ג' הויות דג' בוזי הכלים גם תבין מה שאנו
אומרים תמיד כי המוויזין הם פנימית עולמות שמשם הנשמות גם
תבין מ"ש כי הוויצונות שם אלקים ופנימית הויות כי זה איירי
בניצוצין וזה באורות ושניהן בוזי מוויזין לא בכלים:

שער כ פרק א מ"ת

שער הרביעי שער המוויזין ויתוולק ל"ב פרקים:

ונזוזור לעיל ונאמר כי הגה נתבאר ג' בוזי של ו"ק שהם נקראו מלכי
ארץ אדום אימתי נתקנים עתה צריך לבאר עוד בוזי אורת והוא
מה שנתבאר אצלנו בהרבה מקומות כי גם בזמן עיבור יש מוויזין אל
ז"א שהם ג"ר אלא שהם שמות אלהים וכאשר נעריך הד' כלים של
המוויזין בזמן י"ב וזדשים נמצא כי בג' וזדשים נגמר בו כלי הראוי
להיות בו מוויז אוד. והנה כלי המוויז ההוא מבוזי אלקים והוא
גימטריא פ"ו כמנין הג"ל שהוא קרוב לשיעור הימים שיש בג' וזדשים

ש"א נגמר (כלי) מווח אוחד דאלקים ונמצא שבתשלומו יב"ח עיבור
נגמרו ד' מווחין וכל זה בבוזי הכלים שזמנם יב"ח אמנם בבוזי
הנציצות שזמנם ט' ודשים הוא באופן אוחד כי הנה נדע כי המווחין
פרטין ד' וכללותם הם ג' לבד שהם וזב"ד דז"א כי הדעת כולל וזו"ג
נמצא כי מווח א' מבוזי הנציצות נגמר בג' ודשים וג' מווחין נגמרים
בט' ודשים שהם זמן עיבור הנציצות וגם לסבה זו ארז"ל כי לג'
ודשים זיכר הולד לפי שכבר יש לו מווח אוחד מתוקן. אמנם אני
מסופק מה ששמעתי ממורי זלה"ה אם המווח הא' שהתחיל להתתקן
בג"ח הראשונים הוא מווח הנקרא וזכמה להיותו ראשון וגם שהוא קו
ימין או אם הוא מווח הדעת שהוא אוזרון אשר בו סוד וזו"ג המגדלין
את הולד. וכפירוש הראשון נראה יותר כי הימין נתקן תחלה שאינו
כ"כ דינן. והנה גם יש במווחין שהם הג"ר בוזי אורות כז"ל כי ג' בוזי
הם כלים ונציצות ואורות לכן שים בדעתך להבין ענין הקדמה זו כי
הוא מוכרוז לך להבין רוב דרושי ז"א והיא הקדמה בענין דרוש
דמווחין דקטנות וניקה וגדלות דז"א. ודע כי עיקר הז"א הוא בוזי ו"ק
לבד בבוזי כללות כל עולם אצילות בהיותו כל עולם האצילות
מצויר בבוזי פרצוף אוחד בלבד ואמנם בבוזי פרטות עצמו הוא
פרצוף שלם כולל כל י"ס שבו וא"כ מוכרוז הוא שמלבד היות לו ו"ק
הז"ל עוד יש לו בוזי ג"ר שבו וענין זה הוא לעולם ר"ל בג' זמנים שיש
אל ז"א הנקרא עיבור וניקה ומווחין ר"ל הגדלות שבו כי אע"פ שאנו
קורין ומכנים (אותו) בוזי מווחין אל זמן הגדלות אינו סבה דבעיבור
וניקה אין לו מווחין כי מוכרוז הוא שיהיה תמיד כולל י"ס שבו אשר
מכללן הם ג"ר שהם נקרא מווחין. וביאור הענין דע כי בימי עיבור

ויניקה אשר עדיין אז נקראים הקטנות של ז"א יש בו ג' כ בוזי ג' ר שבו שהם תמיד נקרא אצלנו בשם מוויזין זולת ו"ק שבו. והנה כמו שנתבאר שבו"ק יש כלים ויש ניצוצין ויש אורות שהם ג' בוזי שבהם והנה הכלים הם האיברים שבאדם והניצוצין הם הנפש שבאיברים הניצוצים שבאדם הכוללים בשר וגידין ועצמות. והאורות הם הנפש של איברים הפנימים שאין בה גידין ועצמות כגון הלב והריאה וכליות וכבד וכיוצא בזה ואין כוונתנו אל נפש לבר כי שם נפש כולל לכל וזלקי רוחניות נר"ן (נ"א נרנז"י). והנה גם בג'ר יש בהם ג' בוזי אלו והם הכלים והניצוצין והאורות והם ממש ע"ד הג"ל כי אורות הם הרוחניות והנפש ונשמה אשר באבר פנימי שבו שהוא במוזין עצמו שאין בו בוזי בשר גידין ועצמות אלא דומה ללב וריאה והניצוצין הם נפש אל האיברים הניצוצים שבראש שהם כוללים בשר גידין ועצמות. והכלים הם האיברים עצמם. ואמנם התולדות ג' בוזי הג"ל ע"ז הוא בזמן הגדלות אמנם בזמן הקטנות שהם ימי עיבור וניקה מתולדים ג' בוזי הג"ל באופן אחר והוא כי מן הכלים נעשין איברים הניצוצים שהם העצמות הנקרא ג' וכלי דגלגלתא הנעשין מן עצמות ממש היבשים ונעשו בצורת ג' כלים וזולתין הנקרא ג' וכלי דגלגלתא, ומן הניצוצין נעשו ג' קרובות ממש שיש בתוך ג' וכלי דגלגלתא הזופפים על המוויזין כנ"ל ואלו הקרובים הם הנזכר אצלנו תמיד מוויזין דאלקים לפי שהם בוזי רפ"ו ניצוצין שהם דינן אשר בסבת היותן דינן ירדו הניצוצין גם כן עם הכלים לעולם הבריאה כנזכר בדרוש רפ"ו ניצוצין. ומבוזי אורות נעשו הג' מוויזין עצמן שהם כעין הבשר רך מאד כמו ליוזה לבנה והם מוויזין

וזומריים ממש' אלא שהם יותר צוים וזכים מן הבשר של שאר האיברים ואלו המוויזין וזומריים הם נעשין מבחי' האורות הם הויות ממש' אפי' בימי עיבור ויניקה והקרובות לבד' הם נקרא אצלנו תמיד מוויזין דאלקים דקטנות וזכור זה מאד לפי שהם מבחי' הנציצין שהם הדיצין אבל המוויזין הם שמות הוי"ה. והנה כל זה הוא בעיבור ויניקה כי בזמן הגדלות הוא באופן אחר כנ"ל כי הכלים הם באיברים והנציצין הם נפש לאיברים הוויצונים והאורות הם נפש לאיברים פנימים והם בוי' נפש ונשמה ורוחניות גמור אל המוויזין וזומריים הנ"ל שנעשו בזמן הקטנות והם ג"כ בוי' שמות של הוי"ה אחרים יותר מעולים ורוחנים מן שמות הוי"ה של המוויזין וזומריים עצמן כנ"ל. כלל העולה כי המוויזין דימי קטנות הם מוויזין וזומריים והם הוי"ה וקרוביהן הם שמות אלקים אבל המוויזין שבזמן גדלות אינם בוי' הזומריים רק נשמה ורוחניות המוויזין לבד אשר אלו השמות של המוויזין הם נמשכין מן הרוחניות של האורות שיש במוויזין דא"א עצמן והם משיכין ג"כ מלמעלה מהם שהם א"א ועתיק

כמ"ש במקומו בע"ה. נמצא כי בכ"מ שזכר בוי' מוויזין דגדלות אין הכוונה על בוי' המוויזין הזומריים כי אלו כבר נעשה בימי עיבור ויניקה רק הכוונה הוא בנשמה ורוחניות המוויזין הנמשך לו בימי גדלותו וזכור (כלל) זה ואל תטעה:

ונלע"ד כי הכלים כוללים איברים וזיצונים ופנימים אלא שזולקים לב' בוזי שיש בכלי שהוא (נ"א אלא ב' זולקים יש בכל בוזי שבכלים) פנימית וזיצונית כנ"ל וזה עצמו הוא בוזינת אברים הזיצונים והפנימים והבן זה מאד כנלע"ד:

שער כ פרק ב מ"ת

ונזוזור לענין ראשון כי הנה נת"ל איך ג' בוזי יש בז"א או בזקבא לתקן והם אורות זיצונין כלים ונכנסו לתקן בסוד עיבור בג' המקומות שיש בפרצוף הכולל בינה ותבונה והם יסוד דבינה ויסוד דתבונה ומקום הוותר שבין זו לזו. וז"ס שארז"ל בג' וזדשים הראשונים הולך דר במדור התחתון וג' אמצעיות במדור האמצעי וג' אחרונים במדור העליון הנה הם ג' מדורים הנ"ל. ויובן ג"כ מ"ש בג' וזדשים הראשונים תשמיש קשה לאשה ולולד והב' קשה לאשה ויפה לולד וג' אחרונים יפה לזה ולזה כי בג' וזדשים הראשונים בוזי התשמיש קשה לאשה ולולד כי הזווג הוא למטה ביסוד התבונה ולכן כיון שכבר היתה שם ביאה ראשונה לצורך העיבור נמצא שכל הזווגים שהיו שם מאז ואילך הם כמעט לבטלה כי כבר הספיק לאשה ולולד הביאה ראשונה. וג' וזדשים אמצעים אז הזווג במקום הוותר ואז הזווג הוא יפה לולד שהוא לצורך הנצוצין אשר שם אבל

לאשה עֲצֻמָּה קִשָּׁה לְפִי שְׂאִין שֶׁם בּוֹזִי יסוד הראוי לביאה ולוֹוֹג. וְג' וּדְשִׁים אוֹזְרוֹנִים אֲשֶׁר הִזְוֹג בִּיסוּד הַבִּינָה לְמַעְלָה אִזּוּ יָפָה לוֹלֵד שֶׁהֵם בּוֹזִי אִוְרוֹת אֲשֶׁר שֶׁם וְגַם יָפָה לְאִשָּׁה אֲשֶׁר שֶׁם יסוד שֶׁהוּא מִקּוֹם הַבִּיָּאָה וְוֹוֹג וְאִין לָהּ צֶעֶר. וְדַע כִּי אַע"פ שֶׁאִמְרָנוּ כִּי בִג' הָאִמְצָעִית הִזְוֹג הוּא בַּמִּקּוֹם הַזֶּה וְבִג' אוֹזְרוֹנִים הִזְוֹג הוּא בִּיסוּד הַבִּינָה הָעֲנִין הוּא כִּי בִכֹּל בּוֹזִי הִג' שֶׁל הוֹלֵד עוֹלִין לְמַעְלָה אִפִּי בּוֹזִי הַכֹּלִים מִמִּדּוֹר לְמִדּוֹר עַד מִדּוֹר הָעֲלִיוֹן וְאוֹזֵר כֵּךְ בַּעַת הַלִּידָה מִתְגַּלְגֵּל הוֹלֵד כֹּלֹל מִשְׁלֶשֶׁתָן וְיִוֵּרֵד מִלְּמַעְלָה עַד לְמַטָּה וְאִזּוּ הוּא זְמַן הַלִּידָה:

שְׁעָר כ פָּרָק ג' מ"ת

וְעַתָּה נִבְאָר הַלִּידָה אִיךְ יִלְדָה אִימָא עֵילָאָה אֵת ז'ו"ן וְהִנֵּה בְּבִיאוֹר שֶׁל הַתְּפִילּוֹת בַּעֲנִין ק"ש נִתְבָּאָר שֶׁם אֲצִלְנוּ עֲנִין לִידָת אִמָּא עֵילָאָה אֵת ז'ו"ן בִּסוּד ו' תִּיבּוֹת דְּשִׁמּוּעַ יִשְׂרָאֵל ע"ש הִיטִיב כִּי הִנֵּה שֶׁם נִתְבָּאָר. וְסוּד הָעֲנִין הוּא כִּי הִנֵּה הוּא"א הוּא הוֹלֵד הַנֶּחֱסֵן בְּעִיבוֹר בְּמַעַי אִמָּא שֶׁהוּא ט' וּדְשִׁי הָעִיבוֹר וְכֹאֲשֶׁר נִשְׁלָמוּ ט' וּדְשִׁי הָעִיבוֹר אִזּוּ נֹלֵד וִיֵצֵא לוֹוֹץ וְאִמָּא יֵשׁ בּוֹזִי לִידָה בֵּין בּוֹז' א' עֲצֻמוּ בֵּין בּוֹזִי הַמּוֹוִזִין שֶׁל זְמַן הַגְּדֻלּוֹת כִּנ"ל שֶׁהֵם בּוֹזִי רוּחָנִיּוֹת וְנִשְׁמּוֹת הַמּוֹוִזִין דו"א וּב' הַבּוֹזִי שׁוֹיֵן כִּי כִבֵּר נִתְבָּאָר אֲצִלְנוּ כִּי תִמִּיד נִכְנָסִין וּמִתְלַבְּשִׁין נְה"י דְּאִמָּא וּמִתְפַּשְׁטִין תוֹךְ ז' א' עֲצֻמוּ בֵּין בּוֹזִי זְמַן עִיבוֹר

בין בבוזי קטנות שהוא זמן יניקה ובין בזמן הגדלות הנקרא אצלינו מוויזין גדלות שהוא רוויזיות המוויזין כנ"ל. והנני מתוויזל לבאר בוזי לידת המוויזין גדלות ז"א שהוא בוזי רוויזית ונשמות כנ"ל ומבנו יתבאר לך לידת ז"א עצמו ממש כי הכל א'. דע כי הגה הפסוק אמר בילדכן את העבריות וראיתן על האבנים וארז"ל כי האבנים הם הירכיים של אשה שכאשר יולדת מצטננות ומתקשות כאבנים ולכן נקרא אבנים. ולהבין זה נבאר תזלה מה ענין הלידה ומי גרם אותה והענין הוא כי יש אורות רבות שם בבטן אמא עילאה ע"י העיבור כנ"ל וזהו גורם שהולד שהוא ז"א רוצה לצאת ולהולד ולהיות פי רוזמה צר וסתום א"א אל הולד לצאת מתוכה לכן כאשר בא זמן הלידה שנגמר זמן העיבור וכבר נתקן ונצטייר העובר אז בוזי האורות והרוויזיות שיש בנה"י דאמא מסתלקין משם ועולין למעלה בגוף אמא עצמה במקום שהעובר עומד שם בבוזי עיבור ואז מתרבים שם האורות כי הגה יש שם אור של הת"ת עצמו דאמא והאורות של מוצצית גוף התזותן שלה כנ"ל וכל האורות דזו"נ אשר עומדין שם בסוד העיבור ואין הבטן שלה יוכל לסבול כל רבוי אורות ההם ואז האורות של בוזי אמא עצמה שהם בעל הבית הם דווקין את האורות של זו"נ שאינם שלה שהוא אורו ומוציאין אתה לזוין דרך פי היסוד שלה ונבקע ונפתח רוזמה ויוצא הולד לזוין ונמצא כי עליות והסתלקות אורות דנה"י דאמא מלמטה למעלה כנ"ל הוא לב' תועליות א' לצורך הלידה כנ"ל כי ע"י עלייתן מתרבים שם האורות ודווקין את העובר ומוציאין אותו לזוין והב' הוא לצורך המוויזין דז"א כמבואר אצלינו שאינן נכנסים בז"א אלא אזור היותן

מלובשים בזה"י דאמא ולכן הוצרכו להתרוקן מן האורות שלהם כדי שיתלבשו במקומם אורות המוויזין דז"א כי ב' בויזי האורות שלה ושל ז"א א"א להיות שם ביוזד. והנה כאשר עולין ומסתלקין אורות הנה"י דאמא הם עולין ועומדין בויצי ת"ת התווחתון דאמא עצמה שהרי שם הוא מעמד ז"א בסוד העיבור ודווחקין אותו לוחץ וא"כ נמצא שהם עומדין תחת המקום הוזה של האמא ששם עומדין ב' דדים של האשה והרי הם עושין תועלת ג' בעלייתן למעלה כי אז נתוסף הארה גדולה וכולטין אותן האורות לוחץ ונעשים במקום הזה כעין ב' דדים ונבקעים ומהם יוצא הוולב להניק הולד אזור הלילה וזהו סבה וטעם למה אין באיש בויזי ב' דדים בולטות כמו באשה. והנה זה נרגש ביוזש הראות שתכף אזור הלילה זב הוולב ויוצא דרך הדדים משא"כ בתוחלה והנה נודע כי הנה הוולב הוא דם מתוחלה שהיה למטה ברוחם שלה ועלה למעלה משם עד מקום הדדין ונהפך לולב כי ע"י עליית האורות הנ"ל שם למעלה גורם שיתהפך לולב. ובה יובן משארז"ל ע"פ אדם כי ימות באהל אין התורה מתקיימת אלא במי שמביית עצמו עליה כי התורה הוא ז"א כנ"ל שהוא תורה שבכתב והקיום שלו הם המוויזין ואין התורה יכול להתקיים להיות לו מוויזין המקיים אותו אלא ע"י בינה הנקראת מי כנודע אשר היא ממיתה עצמה בשביל התורה כי נה"י שלה מסתלקין האורות שלה ונשארין כמתים כלים בלי עצמות וגוף בלי נשמה ועושה כן בשביל התורה שהוא ז"א כדי שיתלבשו בתוכה המוויזין שהם הקיום שלו ועיין לקמן ענין התלבשות הזה מה ענינו. גם ז"ס הפסוק הנ"ל ויאמר בילדכן את העבריות וראיתן על האבנים כי

הנה בעת זמן הלידה מסתלקין האורות מן הירכיים של האשה שהם
 נ"ה שלה ונשארים קרים ויבשים כאבנים כמו ירכי האדם במוותו כי
 הנה אורות שבתוכו שהוא רווחיות הוא כמו אש בסוד נר ה' נשמות
 אדם ומוזמת האדם בעודו בו ואוזר שמת מתקרר ומתקשה לכן
 קרא הפסוק הזה לנ"ה של האשה בעת לידתה אבנים לטעם הנ"ל.
 גם הוא לסבת טעם אוזר כנודע מזהר ומתקונים כי וז"ל הם אבות
 ונ"ה נקרא בנים לכן נקרא אבנים מלשון בנים. עוד טעם ג' כי נה"י
 שלה וזוהרין להעשות בוי"ה הגוף אל זו"נ שהם בני התבונה כאשר
 מתלבשין בתוכם:

שער כ פרק ד מ"ב

ה' פנימים וה' מקיפים בכלים וכנגדן באורות ג' כלים דו"א וכנגדן ג'
 לבושין אמא להלביש ג' מיני מוויזין שגם הם לבושין אל ג' מיני נשמה
 שבנר"ן ועד"ו יהיה ג' כ ג' לבושים אבא להלביש ג' מיני מוויזין שגם
 הם לבושין אל ג' מיני וזיה שבנר"ן ועד"ו יהיה ג' כ ג' לבושים א"א לז'
 מיני יחידה כו' וכנגדן המקיפין. נמצא שהוויצויות הם הכלים
 והפנימיות הם הג' מוויזין הנ"ל שגם הם לבושין ולכן לפעמים נקרא
 הנפש פנימיות ולפעמים גם המוויזין נקרא פנימיות ודע שהלבושין
 הפנימים אינם מוויזין עצמם אלא ג' וכלי דגלגלתא:

הקטנות בליל פסח הוא היניקה ובו כולל גם העיבור, וכן בקטנות שני הוא היניקה וכולל גם קטנות דעיבור. ונמצא שבהולד ז"א בעיבור נעשה לו צלם דתבונה שלישית וביניקה צלם דתבונה שנייה ובגדלות צלם דתבונה א' ואז"כ עיבור צלם בבינה ג' וביניקה צלם בבינה ב' ובגדלות צלם בבינה ראשונה, ונמצא שג' כלים תבונה הם עיבור יניקה ומוזין וכן ג' כלים דבינה הם עיבור ויניקה ומוזין:

צמוז נלע"ד שזבין עם מה שנאמר בסוד פרקי העיבור והוא שבינה זו שהוא נגד תבונה ב' נקרא בינה ב' ומה שהוא נגד תבונה ג' נקרא בינה ג':

שער כ פרק ה מ"ק

ענין זון על מתכונתו:

והנה נת"ל בדרושים שעברו כי יש פרצוף בינה עילאה דאהי"ה דיודי"ן ופרצוף תבונה דס"ג ונדבר עתה בפרצוף תבונה דס"ג לבדה

אשר יש בה כוז"ב וג' תבונות כז"ל וכבר נת"ל כי הויצונות העליון
 נעשה פנימיות בתוונתו וכל זה בבוזי כלים והנה זו"נ אינן יכולין
 לקבל הארתן בבוזי נשמתן אלא באמצעות וויצונות התבונה
 שנתלבש תוך פנימיותן בסוד מוויצון כנודע. ואמנם יש כמה בוזי
 באורות הנשמה והם נרנז"י גם יש כמה בוזי תבונה וכמה בוזי בינה
 כו' ונמצא כי לפעמים יש בז"א ה' בוזי אורות נרנז"י הנ"ל כולם ע"י
 אמצעות וזלק התבונה ולפעמים כולם באמצעות הבינה ולפעמים ע"י
 אמצעות א"א. ואמנם דע כי כשאנו אומרים שלוקחין כולם
 באמצעות תבונה ר"ל וגם מיש"ס וכן כשאנו אומרים שלוקחין ע"י
 הבינה ר"ל וגם מאבא עילאה ופי' הענין הוא כי הלא כל בוזי אלו
 הם נמשכין מזווג או"א וא"כ צריך שבכל בוזי מאלו הה' שהם נרנז"י
 יהיה בהם וזלק או"א. אך דע כלל גדול כי הנפש לבדה כלולה
 מכל ה' נרנז"י וכולם נפש לבד ודוגמתן ה' בוזי וכולם נקרא רוזו וכן
 בנשמה וכן בוזיה וכן ביוזיה ונודע כי הו"א כולו נקרא רוזו ויש בו
 נרנז"י ובנפש שלה יש בה ה' בויצונות נרנז"י וכן הרוזו כו' באופן שהם
 ה' בוזי כל א' כלולה מה' שהם כ"ה בוזי וכולם נקרא רוזו לבד וכן
 כ"ה בוזי בנזקבא וכולם נקרא נפש. אמנם נבאר ענין ז"א ומשם
 תקיש אל השאר הנה ג' כלים יש בז"א וויצון ואמצעי ופנימי ואין לך
 אבר ואבר שאין בו ג' בוזי אלו עובי הויצון מצד אוזור ועובי הפנימי
 מצד הפנים ומה שביניהן בסוד אמצעי אכן ג' שרשי כלים אלו
 הויצון שבכולם נמשך וזיותו מן הכבוד ע"י וורידה הכבוד שבהם
 שולח המזון שהוא הדם אל אותו הויצון והכלי אמצעי נמשך וזיותו
 מן הלב ע"י עורקים הדופקים הנמשכין מן הלב שבהם שולח (המזון)

הוֹיּוֹת הַרוּחוֹנִי כַעֲיֵן רוּחַ דֶּק וְזָךְ וְהוּא בּוֹזִי דָם וְזוּמְרִי ג' כֵּן אֵלֶּא שְׂוֹזֹר
וְזוֹדֶכֶךְ בִּלְבָב כְּזוֹדֶעַ כִּי הַכְּבֹד שְׂוֹלֹז דָם הַמְּמִשִּׁי אֵל כֹּל אֲבָר וְאֲבָר
וְהַיּוֹתֵר מוֹבּוֹזֵר שְׂוֹלֹז אֵל הַלֵּב וְאֵז הַלֵּב וְזוֹזֵר וּמִזְכְּכוּ (פַּעַם ב') וְנַעֲשֶׂה
בּוֹ בּוֹזִי (דָם) רוּחוֹנִיּוֹת זָךְ וּמִשְׁלֹזוֹ אֵל כִּלִּי הַאֲמִצְעִי אֲשֶׁר בִּכְלֵי אֲבָר
וְאֲבָר וְאֹז"כֵּן הַלֵּב שְׂוֹלֹז (דָם) רוּחוֹנִיּוֹת הַיּוֹתֵר זָךְ אֵל הַמוּזֹז וְשֵׁם וְזוֹזֵר
וּמִזְדֶּכֶךְ פַּעַם ג' וְאֵז שְׂוֹלֹזוֹ הַמוּזֹז אֵל הַכִּלִּי הַפְּנִימִי שֶׁל הַאֲבָר דֶּרֶךְ
גִּידִין הַנְּמִשְׁכִּין מִן הַמוּזֹז כְּזוֹדֶעַ וְאוֹתוֹ הַרוּחוֹנִיּוֹת הַזָּךְ נִקְרָא כּוֹז
הַהֲרַגְשָׁה. אֲמֵנָם הַצַּד הַשְׂוִה שֶׁבְּשִׁלְשֶׁתָן שְׂכּוֹלָם הֵם מִיֵּזִי דָם אֵלֶּא
שְׂוִה מִזְּכָךְ מִזְּה וְזֶה מִזְּכָךְ מִזְּה. וְהִנֵּה בְּתוֹךְ ג' שְׂרָשִׁים אֵלֶּוּ שֶׁהֵם מוּזֹז
לֵב כְּבֹד אֲשֶׁר הֵם ג' שְׂרָשִׁים שֶׁל ג' בּוֹזִי הַכִּלִּים שֶׁל כֹּל אֲבָר וְאֲבָר
כִּז"ל הִנֵּה בְּתוֹכָם הוּא זָר"ן וְא"כֵּן נִמְצָא כִּי הַנֶּפֶשׁ שְׂוִירָה בְּכְבֹד
וּבְאֲמִצְעִיתוֹ מִשְׁלֹז הָאֲרוֹתִיָּה אֵל הַכִּלִּים הַזִּיצוֹנִים ע"י וּוְרִידֵי הַדָּם
כְּזוֹכֵר וְא"כֵּן נִמְצָא כִּי אֲרוֹת הַנֶּפֶשׁ יֵאִירוּ בְּכִלֵּי הַזִּיצוֹן וְרוּחַ שְׂוִירָה
בִּלְבָב וּבְאֲמִצְעִיתוֹ שְׂוֹלֹז פְּאֲרוֹת הָאֲרוֹתִיּוֹ אֵל הַכִּלִּים הַאֲמִצְעִים ע"י
הַעֲוֹרָקִים הַדּוֹפְקִים כִּז"ל וְהַמוּזֹז שְׂוִירָה בּוֹ הַנֶּשְׁמָה וּבְאֲמִצְעִיתוֹ שְׂוֹלֹז
הַנֶּשְׁמָה פְּאֲרוֹת הָאֲרוֹתִיּוֹ אֵל הַכִּלִּים הַפְּנִימִים ע"י הַגִּידִין כִּז"ל. וְאֲמֵנָם
נִגְדַּל וְזִיָּה וְיִחוּדָהּ אֵין עוֹד בּוֹזִי כִלִּים דּו"א כִּזְגָדֵן כִּי אֲוֵרָם גְּדוֹל וְאֵין
כִּלִּי סוֹבֵל אֲוֵרָם [א] אֲמֵנָם הַזִּיָּה מִתְּלַבֵּשׁ פְּנִימוֹתִיָּה תוֹךְ הַנֶּשְׁמָה
וְאֲוֵר הַמִּקִּיף שֶׁלָּה נִשְׁאָר בְּסוּד אֲוֵר מִקִּיף עַל הַז"א מִבּוֹזוּץ ג' בּוֹזִי
מִקִּיפִין כִּזְגָדֵן זָר"ן הַפְּנִימִית וְהַיּוֹדֵה פְּנִימוֹתִיָּה מִתְּלַבֵּשׁ תוֹךְ הַזִּיָּה
וְאֲוֵר הַמִּקִּיף שֶׁלָּה נִשְׁאָר בְּסוּד אֲוֵר מִקִּיף אֵל הַז"א מִבּוֹזוּץ וְהִיָּה
אֲפֶשֶׁר לֹבֵר שְׂמִתּוֹלֶק לֵד' מִקִּיפִין נִגְדַּל וְזִיָּה נֶשְׁמָה רוּחַ נֶפֶשׁ הַפְּנִימִים
וְא"כֵּן יֵהִי ד' בּוֹזִי הַיּוֹדֵה מִקִּיפִים מ' דְּצֵלָם וְאֹז"כֵּן ג' בּוֹזִי מִקִּיפִים

דחוייה ל' ד'צלם והצ' ד'צלם הם אורות הפנימיים שהם ט' בט' דו"א
 והנה נתבאר ה' בוזי' הג'ל' של ז"א. אמנם לפעמים לוקוץ כולם ע"י
 בינה הכללית שהם בוזי' יש"ס ותבונה ולפעמים עולה יותר ולוקוץ
 כולם ממקום הוזהמה הכללית שהם או"א עילאין ולפעמים עולה
 יותר ולוקוץ כולם ממקום הכתר הכללית שהוא א"א ונוקבא. אמנם
 דע כי לעולם א"א שיקוץם אלא ע"י יש"סו"ת כי הרי הם עליונים ממנו
 אך הענין הוא כי א"א לעלות למעלה ממדרגתו כי הרי אין מקום
 פניו וזלל אמנם צריך שתזלה תתעלה יש"ס ותבונה למקום או"א ואז
 זון יעלו למקום יש"ס ותבונה ויעלו או"א למקום א"א ונוקבא ויעלה
 א"א ונוקבא למדרגה שעליו וכעד"ז עלייה למעלה מעלייה עד
 שיתנענעו ויתזלפו כולם ממקומם. נמצא כי בעלות יש"ס ותבונה
 למעלה במקום או"א הנה נמצא זון במדרגת ישראל סבא ותבונה
 וכשעלו יש"ס ותבונה למעלה בא"א ונוקבא יעלו זון במקום או"א
 עצמם ונמצא כי הרי הם נקרא או"א עצמן. אמנם אינם מקבלים
 הארה והמוחין שלהם אלא ע"י יש"סו"ת שגם הם עלו ודי בזה. ונתחיל
 ונבאר ענין ה' בוזי' נרנז"י שמקבל מיש"סו"ת בלבד הנה בעת העיבור
 נכנסה בו בוזי' נפש לבד, והענין דע כי א"א בשום אופן להצטייר
 הולד אלא ע"י נפש הנותן כוז בו. ואמנם נפש הזה אינה יכולה לכנס
 עד שהתחיל איזה התחלה להצטייר בגוף הולד ולכן הוכרח שתזלה
 יטילו הזכר והנקבה טפת זרע הזומריים וזה נמשך מוזלק אבר
 הכבד של הזכר והנקבה עצמן ואז נמשך בטפת ההם קצת רווחניות
 מנפש האב ואם עצמן כנודע לזכמי ה

טבע ואז כבר יש שאור להזמיץ ואז מתבררין הבירורין של ז"א מעט מעט ומבררתן אימא לבד ע"י אכילתה וזוהי נְתוּסָף הוֹזוּמַר בּוֹלֵד וגם בְּנִפְשָׁה מְבַרֶרֶת בִּירוּרֵי נֶפֶשׁ דָּז"א באופן שמתוולד לְהַתְבַּרֵּר מִבוּזִי כָלִים ומהנִיצוּצִין ומאורות הנֶפֶשׁ מעט מעט. ואמנם טַפַּת הַזֶּרַע נִמְשַׁכֶּת מִהוֹזוּמַר שֶׁל אֵב וְהַרוּזָנוּת שֶׁבּוּ מִן הַנֶּפֶשׁ עֲצֻמָּה שֶׁבָּאָב וְכֵן כִּיּוּצָא בְּזֶה בְּטַפַּת הָאֵם יֵשׁ בָּהּ וּזְוֹמַר הָאֵם עֲצֻמָּה וְרוּזָנוּתִיתָ שֶׁבָּהּ מִהַנֶּפֶשׁ שֶׁבָּהּ. וְהִנֵּה הַנֶּפֶשׁ הַהוּא נִקְרָא רוּזָא דִּשְׂדֵי בְּגוּוֹה כְּזוֹדֵעַ וּמִשָּׁם נִזְתַּנָּה קִצָּת מִן אוֹתָהּ הַרוּז בְּתוֹךְ הַטַּפָּה הַהוּא וְנִמְצָא עֲתָה כִּי הַתּוֹזֵלֶת שְׁאֹר לְהוֹזְמִיץ הַעִיסָה שֶׁהֵם בִּירוּרֵי הוֹלֵד עֲצָמָן הִנֵּה הֵם ב' טַפּוֹת זָכָר וְנִקְבָּה עִם ב' נִיצוּצִין נִפְשׁוֹת או"א עֲצָמָן וְהִנֵּה כִּפִּי אוֹתָן הַנִּיצוּצִין הַזֵּל שֶׁל או"א כֵּךְ דּוֹגְמָתָן הֵם מִתְבַּרְרִים בִּירוּרֵי נֶפֶשׁ הוֹלֵד עִם הַכָּלִים ג"כ ר"ל אִם עָשׂוּ אִיזָה מִצּוֹת הַתְּלוּיִן בְּעֵין מִמְשִׁיכִין בִּירוּרֵי נֶפֶשׁ הַתְּלוּיָה בְּעֵין וְכִיּוּצָא בְּזֶה וְדִי בְּזֶה. וְנוֹזְזוֹר לְעֵזֶן כִּי אֵלּוּ הַנִּיצוּצִין שֶׁנִּמְשַׁכּוּ מֵאָב וְאֵם בְּתוֹךְ הַטַּפּוֹת שֶׁלָּהֶם הִנֵּה מִהַנִּיצוּצִין נַעֲשֶׂה מִלְּבוּשׁ אֵל הַנֶּפֶשׁ שֶׁל הוֹלֵד בְּסוּד בְּבִגְדוֹ בָּהּ כְּזֹכֶר בְּסָבָא וּמִן הַטַּפּוֹת עֲצָמָן נַעֲשֶׂה פְּנִימִיּוֹת הוֹזוּמָרִים שֶׁל גּוֹף הוֹלֵד לְפִי שֶׁבְּתוֹךְ טַפַּת אֵלּוּ נִכְנָסֶת נֶפֶשׁ הוֹלֵד לְהַצְטִייר וּלְבַרֵּר הַכָּלִים שֶׁלּוֹ וְזֶה הַטֶּעַם הַזֶּכֶר לָנוּ בַּמִּצּוֹת כְּבוֹד או"א. וְאִמָּנָם אוֹזֵר שֶׁכֵּל טַפּוֹת אֵלּוּ כֹל א' מֵהֶם נִמְשַׁכֶּת מִרְמ"וּ אִיבְרֵי או"א לִכֵּן יֵשׁ בְּכָלֹתֶיהָ רְמ"וּ אִיבְרִים וְתוֹזֵלָה מִתּוֹזֵלֶת אוֹתָהּ נִיצוּץ הַנֶּפֶשׁ שֶׁנִּמְשַׁךְ מֵאו"א שֶׁגַּם בָּהּ יֵשׁ כָּלֹת רְמ"וּ נִיצוּצִין וְאֵז הַנִּיצוּץ הָרָאשׁוֹן וְהַמַּעוֹלָה מִתּוֹזֵל לְהַצְטִייר טַפַּת אִיבְרֵי הַכְּבֹד שִׁישׁ בְּתוֹךְ אוֹתָהּ טַפָּה כְּזוֹדֵעַ לּוֹזְכְּמִי הַטֶּבֶעַ וְאֵז מִמְשִׁיךְ אוֹתָם הַבִּירוּרִים שֶׁל הוֹלֵד עֲצָמוֹ מִבוּזִי הַכְּבֹד

שֶׁלוֹ וּמִתּוֹחִיל לְהַצְטִייר בְּחַיֵּי הַכֹּבֵד שֶׁל הוֹלֵד וְנִמְשָׁךְ שֶׁם וְחֶלֶק הַנֶּפֶשׁ
 מִכֹּבֵד שֶׁל הוֹלֵד וּמִצְטִייר הַכֹּלִי שֶׁל הַכֹּבֵד וְכָל זֶה עִי טֶפֶת הָאֵב עִם
 נִיצוּץ הַנֶּפֶשׁ אֲשֶׁר שֶׁם מִשָּׁל אֵב כְּנֻדָּע כִּי זֶהוּ דְּמִיוֹן הַקּוֹם שְׁנוֹתָנִין
 בְּתוֹךְ הוֹלֵב שֶׁהוּא טֶפֶת הָאֵם וְנִקְפִּית וּמִצְטִיירָתָּ וְאִזּוּ מִשָּׁם וְאִילָךְ
 מִתּוֹחִיל הַכֹּבֵד לְבִרְרָה בִּירוּרֵי הוֹלֵד לְצוּרֵךְ רַמ"ז אִיבְרִיּוֹ וְנַעֲשֶׂה בּוֹ דָם
 וְאִזּוּ מִשְׁתַּלּוּחַ הַדָּם הַהוּא דֶּרֶךְ הוֹרִידִין וּמִצְטִיירִין הָאִיבְרִים וְנַעֲשֶׂוּ
 בָשָׂר וְגִידִין וְעֲצָמוֹת וְכָפִי מִה שְׁמֵת־בְּרָרִים נִיצוּצֵי נֶפֶשׁ הוֹלֵד וְנִכְנָסָה
 שֶׁם בְּכֹבֵד כֵּךְ הוּא שִׁיעוֹר הַבִּירוּר בְּחַיֵּי אִיבְרִים שֶׁל הוֹלֵד וְכֵן כָּפִי
 מִה שְׁנִתְרַבָּה וְנִגְדַּל בְּחַיֵּית הַכֹּבֵד עֲצָמָה כֵּךְ נִגְדָּלִים כָּל הַכֹּלִים שֶׁל
 רַמ"ז הָאִיבְרִים שֶׁל הוֹלֵד עַד"ז הֵם הוֹלָכִים וּמִתְגַּדָּלִים כָּל ט' וְזֶדְשֵׁי
 הָעִיבּוּר וְנִגְמָרִין ט"ס דו"א בְּבִחוּי כָלִים וְנֶפֶשׁ וְנִיצוּצֵין שֶׁל זַעִיר אֲנָפִין
 עֲצָמוֹ וְכָל זֶה הִיָּה לְסַבֵּת הַשְּׂאֹר שֶׁל הַטֶּפֶה שֶׁל או"א בְּחֻזְמוֹר וְצוּרָה
 בְּאֻפֵּן כִּי כִשְׁנוֹלֵד ז"א כִּבְרִי יֵשׁ בּוֹ בְּחַיֵּי רַמ"ז אִיבְרִים דְּכָלִים וְנִיצוּצֵין
 וְאוֹרוֹת מִבְּחוּי נֶפֶשׁ שֶׁל ז"א. וְאִמְנָם נִיצוּצֵין נֶפֶשִׁין דְּאו"א נַעֲשֶׂוּ לְבוֹשִׁים
 אֶל הַנֶּפֶשׁ עֲצָמוֹ דו"א כִּנ"ל וּבָאוּ מְלֻבָּשִׁים תּוֹךְ נִיצוּצֵי טֶפֶת הוֹזְמוֹר
 דְּכָלִים דְּאו"א נִמְצָא סִדְרָן כֵּךְ הוּא וְזוּץ מִן הַכָּל הֵם רַמ"ז אִיבְרִים
 דְּגֻּפָא דו"א וּבִתּוֹכָם טֶפֶת אִמָּא כָּלִילָה מִרַמ"ז בְּחֻזְמוֹר שְׁלָה וְנֶפֶשׁ
 שְׁלָה וּבִתּוֹכָהּ טֶפֶת אִבָּא כָּלִיל מִרַמ"ז בְּחֻזְמוֹר שְׁלָה וּבְנֶפֶשׁ שְׁלָה וּבְתוֹךְ
 הַכָּל הוּא נֶפֶשׁ אָדָם עֲצָמוֹ דו"א נִתּוֹן שֶׁם וְנִמְצָאָתָּ נֶפֶשׁ דו"א עוֹמֶדֶת
 בְּכֹבֵד מְלֻבָּשֶׁת תּוֹךְ טֶפֶת נֶפֶשׁ אִבָּא וְנֶפֶשׁ אִמָּא וְהֵם מְלֻבָּשִׁים
 בְּטֶפֶת הַכֹּלִים וּמִשְׁתַּלּוּחִים עֲנָפִים וְנִיצוּצוֹת נֶפֶשׁ דו"א בְּרַמ"ז אִיבְרִיּוֹ
 בְּהִיּוֹתָן מְלֻבָּשִׁים תּוֹךְ נֶפֶשׁ דְּאו"א בְּתוֹךְ טֶפֶת כָּלִים שְׁלָהֶם דְּאו"א
 כִּנ"ל נִמְצָא כִּי מִתּוֹחֵל הָרִיזִין הַתּוֹחִיל לְהַצְטִייר כָּל הַבְּחוּי הַנֶּפֶשׁ לְבִיּוּד.

אמנם ראשית כולם היו טַפּת או"א וזומר וצורה והיו ממשיכין שם
 בירורים הכלים והנפש דו"א עצמו מעט מעט בין מהכלים בין
 מהאור באופן שבהשתלם זמן העיבור נשלמו ביוזם כל הבירורין של
 רמ"ז איברים בבחי' כלים ובחי' נפש שבהם. אמנם דע כי עדיין
 לא נכנסו שם רק בחי' נפש שבנפש דו"א ולכן לא נתבררו רק
 הכלים של הוולק של הנפש שבנפש דו"א כי כפי הנזכר מן הנפש
 נתברר מהכלי ולכן עדיין קומת גוף העובר קטן מאד עם היותו כלול
 מי"ס ומרמ"ז איברים שלו שהם מבחי' נפש שבנפש כנ"ל. ואמנם
 הטפה הנ"ל שהטילו או"א בזומר וצורה לצורך שאור של העיסה
 כנ"ל נמשכה מבחי' הוויצונות של מלכות יש"ס ומלכות דתבונה
 ובכל זוג וזוג שבזמן העיבור היה נמשך ומתרבה אותו הטפה באופן
 שבהשתלם ימי העיבור נגמר הוויצונות דמלכות הנ"ל כל י"ס שלהם
 לכנס תוך זו"נ וכבר ידעת כי זה הוויצונות נקרא צלם דמוזין
 דעיבור ויש בו צלם והם ב' צלמים א' דיש"ס וא' דתבונה וכולם
 נכנסו בזמן העיבור שהם בחי' כל ט' ספירות דוויצונות דמלכות
 יש"ס ותבונה כי הרי ביניקה נכנסין מדרגות אחרות מעולות מאלו
 כנלע"ד והיותר נלע"ד כי עד עתה לא נתבררו רק נפש שבנפש
 דבחי' אור וכלים לכן גובה הולד קטן מאד:

שער כ פרק ו

או"כ נולד ז"א ואז מתבררין בוזי' ניצוצי הרוח דז"א עם בוזי' הכלים
 שלהם ואז מוזהוים שנית או"א והם מוציאים טפה מוזומר וצורה של
 בוזי' רוח שלהם והוא מבוזי' ו"ק של יש"ס ותבונה שאלו הם יותר
 פנימים מן הטפות שנמשכו לו לנפש דעיבור שאותן היו ממלכות
 יש"ס ותבונה ואלו הם מו' קצוותיהן וכמו שאותן צלמים דעיבור היו
 מוויצונות דמלכות יש"ס"ת כן אלו הצלמים דיניקה הם מוויצונות
 דו"ק די"ס"ת. וכבר נודע כי הוויצונות עליון נעשה פנימית תוך
 פנימית תחתון. והנה כל הבוזי' שנתבררו לצורך הולד להגדילו הנה
 כולן נמשכו או"כ בזמן הניקה רק שהם נמשכין בו מעט מעט עד
 הג'ל בעיבור בכל פרטם ואמנם עתה נגדלו רמ"ז איברים דז"א בב'
 בוזי' א' באורך וא' ברוחב שהוא עובי הכלי והענין כי מהארת רוח
 הבא עתה מתגדל אפילו כלי נפש והנפש עצמה אע"פ שכבר נכנסה
 כולה כנ"ל או כפי פי' הב' הג'ל יהיה שעתה נתוסף רוח שבנפש ואז
 נגדל הכלי קומתו ועד"ז נמצא הולד גדל ביניקתו וגבה קומתו וגם
 גדל ברוחב ובעובי כי נכפל עתה עובי הכלי כפליים בכל בוזי'
 רמ"ז איבריו ונמצא כי עובי הוויצון שגדל בעיבור נקרא כלי הנפש
 וזה העובי שניתוסף בו עכשיו הוא הכלי האמצעי של הרוח שהוא
 תוך כלי הוויצון של הנפש. ואמנם תזלה גילוי כניסת ניצוצי הרוח
 הם בלב ומשם משתלזין פארותיו וענפיו דרך העורקים הדופקים
 בכל רמ"ז איברים תחת עוביו של הכלי הוויצון שגדל בעיבור ועד"ז
 גדלים י"ס דז"א דרמ"ז איבריו בימי הניקה בגובה ובעובי בגובה
 הוא שהכלים של הנפש עצמה גדלה למעלה ובעובי הוא בוזי' כל

אמצעי של הרוח והם גדלים מעט מעט עד שנשלם לכנס כולו. ודע כי בודאי גם בעיבור יש מוץ לב כבד בשר עורקין דופקים ועצמות אלא שהענין הוא כך כי בכל בוזי מאלו יש בה בוזי זר"ן שהם קטנות עיבור וניקה וגדלות אלא שמן הנפש שבנפש נתגדל הכבד וכל בוזי וזיצונות שבבשר גידין ועצמות. ומרוץ שבנפש נתגדל הלב וכל בוזי הכלי האמצעי שבבשר גידין ועצמות. ומנשמה שבנפש נתגדל מוץ וכל בוזי כלים הפנימים שבבשר גידין ועצמות. ותזלה נכנס נפש שבנפש ומתזיל להצטייר הכבד ואזר כך הרוץ שבנפש ומתזיל להצטייר הלב ואז"כ הנשמה שבנפש ומתזיל להצטייר המוץ ואז"כ בבא היניקה הנפש של הרוץ מגדיל הכבד גדלות יותר גדולה וגם הכלים הזיצונים ובבא רוץ הרוץ נתגדל הלב וכל כלים האמצעים ובבא נשמת הרוץ נתגדל המוץ וכל כלים פנימים אך עדיין אין בכולם רק בוזי רוץ האמיתי ונפש האמיתי נמצא כי טפת או"א מוזזמר וצורה של הרוץ שלהם נעשו פנימים אל הכלי האמצעי והרוץ עצמו דזעיר אנפין נתלבש בתוך טפת רוץ דאו"א עד הגדל בנפש דעיבור והם ב' צלמים א' ביש"ס וא' בתבונה:

שער כ פרק ז

אז"כ מתוויל ז"א להגדיל גדלות האמיתי והוא כניסת הנשמה והטעם היות נקרא בוזי זו גדלות האמיתי הוא לפי שער עתה היה אל הז"א בוזי רווח אשר כל זה נקרא (בוזי) ז"א (שהוא) רווח כנודע אך בבא לו נשמה אז הוא גדלות האמיתי שגדל ביותר מבחינתו כי כל שרשו הם ו"ק הנקרא רווח ועתה נגדל לו ג"ר שהם בוזי נשמה וחוורין להגדיל כלים דז"א בג' בוזי הוויצון ואמצעי ופנימי בין בעובי בין בגובה וזה ע"י הארת הנשמה בהם בנפש ורווח עצמה נמצא כי אע"פ שמתחלה ג"כ היה לו בוזי מוויץ כיון שערדיין אין בהם רק בוזי הארת נפש בלבד או הרווח בלבד שאינם בוזי אור הראויים להם הרי הוא כאלו אין בהם מוויץ אך עתה שבא הנשמה בתוכם וגם שנגדלו כנ"ל לכן נקרא עתה גדלות דמוויץ והבן וגם כניסת הנשמה זו היא מעט מעט ע"ד הנ"ל ברווח ונפש ונגדל מעט מעט וגם בזה הוא ככל הנ"ל בנפש ורווח כי הם (כוז) טפת הזווג דאז"א ממישיכין טפת וזומר וצורה מבוזי כלים הפנימיים שלהם ומבוזי הנשמה שלהם ועל ידם מתבררין בירורי ז"א עצמו מהמלכים שמתו מבוזי הכלים ומבוזי הנשמה. וצריך שתדע כלל א' בכל הצלמים דנר"ן וז"י והוא כי בוזי נפש של הצלם ההוא באה תחלה ואז"כ רווח דו"ק של הצלם ואחר כך כל ג"ר ביחוד שהם נשמה וזיה יחידה כי ג"ר ושובות כא' אמנם הם נכנסין א' א' שהוא תחלה נכנס הנשמה אז"כ וזיה אז"כ יחידה. והנה בצלם יש בו צ' ובו נכלל הרווח כי בוזי נפש נקרא דמות וזה ניתנת אל הנזקבא אך הצ' דצלם הוא אל הזכר והוא בוזי רווח והוא נקרא דעת המתפשט בכל הגוף בסוד ובדעת וזדרים ימלאו ויש בדעת זה ג' מוויץ הנקרא וזב"ד ומתפשטין בג' קוין דז"א

עַד זֶה יִשְׁכּוּ. וְאַמֶּנֶם הוּזוּ בְּשִׁכּוֹ הֵם וְזוּ"ג שֶׁבִדְעָת וְנִקְרָא תְרִין עֲטָרִין
הַגּוֹדֵעִים וְהוּא מִ"שׁ בְּזוּהַר מִשְׁפָּטִים דִּקְכ"ב כִּי רִישָׁא דְּמַלְכָּא בּוּזוּ"ג
אֶתְתַּקֵּן וַיֵּשׁ בּוּזִי דְעָת תּוֹחֲתוֹן הַמּוֹחֲבֵר בְּ עֲטָרִין אֱלוֹ. וְאֵלּוּ הֵג'
מִתְפַּשְׁטִין בְּכָל גּוֹפָא דְזו"א בְּסוּד צ' דְּצִלָּם וְהוּא בּוּזִי דְעָת כְּגוֹדֵעַ כִּי
בְזו"א יֵשׁ בּוּזִי שֵׁם יִה"ו לְבַד וּבְנוֹקְבָא ה' אֲחִירוֹנָה וּ' שֵׁל יִה"ו הוּא דְעָת
כִּי כָל הָעֲצָמוֹת ז"א אֵינּוּ אֱלֹא ו' שֶׁבְהוּי"ה. וְאוּז"כ ל' דְּצִלָּם הִיא בִינָה
דְזו"א וְהִיא הַנְּשֻׁמָּה שֶׁלּוֹ. וְאוּז"כ מ' דְּצִלָּם הוּא וְזַכְמָה דְזו"א וְהִיא הוּזִיָּה
שֶׁלּוֹ וְאוּז"כ בָּא כְתָר שֶׁלּוֹ. וְהִנֵּה הַנְּפֶשׁ נִקְרָא דְמוֹת בָּאָה מִמַּלְכוּת
שֶׁל הַפְּרָצוֹף דְּמִל' דִּישׁ"ס וְתַבּוּנָה וְהַרוּחַ שֶׁהוּא צ' דְּצִלָּם בָּא מו"ק
דְּמַלְכוּת דִּישׁ"ס וְתַבּוּנָה, וְהַנְּשֻׁמָּה שֶׁהוּא ל' דְּצִלָּם בָּאָה מִבִּינָה
דְּמַלְכוּת דִּישׁ"ס וְתַבּוּנָה, וְהוּזִיָּה שֶׁהוּא מ' דְּצִלָּם בָּאָה מִזַּכְמָה
דְּמַלְכוּת דִּישׁ"ס וְתַבּוּנָה, וְיוּזִידָה בָּא מִכְתָּר דְּמַלְכוּת יֵשׁ"ס וְתַבּוּנָה.
וְכָל זֶה הוּא הַצִּלָּם דְּעֵיבּוּר וְכוּלָּם נִקְרָא נְפֶשׁ לְבַד וְכַעַד"ו בְּצִלָּם
דִּינִיקָה (הַכּוֹלֵל גְּרָנוּז"י) וְכוּלָּם נִקְרָא בּוּזִי רוּחַ וְהֵם נִמְשָׁכִין מוּזִיצוֹנִיּוֹת
ו"ק דִּישׁ"ס וְתַבּוּנָה אֲשֶׁר הוּא כָּלּוֹל מִכּוּז"ב וו"ק וּמַלְכוּת וְעַד"ו הוּא
בְּצִלָּם דְּנִשְׁמָה דְּגִדְלוּת הַכּוֹלֵל נְפֶשׁ רוּחַ וְכוּ'. וְכוּלָּם נִקְרָא נְשֻׁמָּה
לְבַד וְהֵם נִמְשָׁכִין מוּזִיצוֹנִיּוֹת בִּינָה דִּישׁ"ס וְתַבּוּנָה אֲשֶׁר הִיא כּוֹלֵלָת
כּוּז"ב וו"ק וּמַלְכוּת שְׂבָה. וְאַמֶּנֶם כִּבְר יֵשׁ עֲתָה אֵל הַז"א ג' בּוּזִי גְר"ן
בְּתוֹךְ ג' כָּלִים וּבְתוֹךְ ג' צִלָּמִים מוּזִיבֵר וְצוּרָה שֶׁל יֵשׁוּס"ת מִמַּלְכוּת
וּז"א וּבִינָה שְׁלֵהֶם כְּז"ל וְכָל צִלָּם מֵאֵלּוּ הֵג' הוּא כְּפּוֹל שֶׁהוּא צִלָּם
דִּישׁ"ס וְצִלָּם דְּתַבּוּנָה וְכִבְר נֵת"ל שֶׁכְּנֶגֶד וְזִיָּה וְיוּזִידָה לֹא יֵשׁ עוֹד
כָּלִים בְּזו"א אִמֶּנֶם נִכְנָסִין וּמִתְלַבְּשִׁין תּוֹךְ נְשֻׁמָּה ז"א וְאוּז"כ נִכְנָס צִלָּם
דְּזִיָּה בְזו"א מִבּוּזִי וְזַכְמָה דִּישׁ"ס וְתַבּוּנָה כָּלּוֹל מֵה' בּוּזִי גְרָנוּז"י וְכוּלָּם

נִקְרָא וזִיָּה. אוֹז"כ נִכְנָס צֶלֶם דִּיּוּדֵה בּוֹ"א מִבּוּזִי' כְּתָר דִּישׁ"ס וּתְבוּנָה
כָּלֹל מִה' מִבּוּזִי' גִּרְנוּזִי' וְכוּלָן נִקְרָא יוּדֵה וְהָרִי נִשְׁלָם עֵתָה ז"א
בְּגִרְנוּזִי' וְכוּלָם מִה' בּוּזִי' דִּישׁ"ס וּתְבוּנָה:

שְׁעָר כ פָּרָק וז

אוֹז"כ יֵשׁ לוֹ עֲלִיָּה אוֹזֶרֶת וּוּזוֹר כְּבִרְאשׁוֹנָה וְעוֹלָה וּלְקוּזוֹ ה' בּוּזִי'
גִּרְנוּזִי' מִן ה' בּוּזִי' אוֹ"א עֲלֵאִין עֲלֵאן וְלִכְן וּוּזוֹר לְקַטְנוֹת וַיִּנְקָה וּמוּוּזִין
אוֹזֶרֶת כְּזֹכֶר בְּלִיל פֶּסוּז וְאוֹז"כ יֵשׁ לוֹ עֲלִיָּה אוֹזֶרֶת כָּכָל הַנִּזְל'
וּלְקוּזוֹם כּוֹלָם בִּא"א. וּבִיאוֹר הַדְּבָר כִּי תוֹזְלָה הִיָּה לוֹ בּוּזִי' עֲצָמוֹ
שֶׁהוּא רוּחַ וּבּוּזִי' נִקְבָּא הַכּוֹלָלֶת בּוֹ וְהוּא נֶפֶשׁ וּבְלִקּוּזוֹ מִישׁ"ס וּתְבוּנָה
כָּל אוֹתָן הַצִּלְמִיִּם אִזְ יֵשׁ לוֹ נִשְׁמָה שְׁלִימָה כִּי הָרִי יֵשׁ"ס וּתְבוּנָה נִקְרָא
בִּינָה כְּגֹדֶעַ וּבְלִקּוּזוֹ אוֹתָם שְׁנִית מִן אוֹ"א עֲלֵאִין הַנִּקְרָא וְזַכְמָה יֵשׁ לוֹ
וּזִיָּה בְּשִׁלְמוֹת. וּבְלִקּוּזוֹ אוֹתָן (ג' כָּלִים) מֵא"א הַנִּקְרָא כְּתָר נִשְׁלָם בּוֹ
יוּדֵה בְּשִׁלְמוֹת. וְעֵתָה אֲנִי צָרִיכִין לִזְמֵר (לְבָאֵר) כִּי הָרִי כָּל אֶלּוֹ
בּוּזִי' שֶׁל הַצִּלְמִיִּם כְּנִזְל' הֵם כּוֹלָם מִבּוּזִי' וּזִיצוֹנִית דִּישׁ"ס וּתְבוּנָה
וְדִאוֹ"א וְדִא"א. וְאִמְנָם צָרִיךְ שֶׁתִּדְעַ כִּי גַם יֵשׁ בָּהֶם בּוּזִי' פְּנִימִית
וְצָרִיכִין אֲנִי לְבָאֵר עֲנִיָּם לִכְן נִבְאָר צֶלֶם דְּגִדְלוֹת נִשְׁמָה דִּז"א שֶׁלְקוּזוֹ
מִישׁ"ס וּתְבוּנָה וּבִמְנוֹ תִּקְיֵשׁ אֶל הַשָּׂאֵר מִשֵּׁם וּלְמַעַלָּה כִּי מִשֵּׁם
וּלְמִטָּה שֶׁהֵם עֵיבּוֹר וַיִּנְקָה אִין שֵׁם פְּנִימִית רַק וּזִיצוֹנִית לְבָד כִּי אִין

בוזי' פנימיות אלא כשהוא בגדלות שאז ראוי לזווג וצריך שיוזז
 פב"פ בכוח הפנימית וא"כ אפשר שבעיבור ויניקה אינו לוקח רק
 בצלם מבוזי' וזיצוניות לבד. או אפשר שנאמר שגם לוקח פנימיות
 אלא שאף הפנימיות נקרא וזיצוניות כי אין נקרא פנימית אלא בסוד
 נשמה והכלים שלה כי הפנימית של הכלים ההוא הפנימי הוא
 הנקרא פנימית ממש וזה אינו אלא בגדלות ממש שאז לוקח גם
 פנימית הכלי ההוא ועל ידו וזוזר פב"פ לצורך הזווג. ולכן נתוויל
 ונבאר ענין הצלם דמוזין הבאה לו"א מיש"ס ותבונה דע כי אין אל
 הז"א יותר מג' כלים והם כנגד מלכות שבו וכנגד הז"א שבו שהם ו"ק
 שבו וכנגד הבינה שבו ואלו הם בוזי' נפש רווח נשמה שבו אך הוזה
 ויוזדה שבו אין בהם כלים וכל א' מאלו הג' יש בו וזיצוניות ופנימיות
 ר"ל אוזור ופנים כי זה הוא כלי באוזורים של כל אבר ואבר וזה כלי
 שהוא פנים של כל אבר ואבר וכנגדן אורות והם זר"ן כ"א מהם יש
 בו אור המאיר באוזורים ואור המאיר בפנים של כל אבר ואבר
 וכנגדם יש בוזי' או"א אשר לוקח ז"א מהם מבוזי' ג' כליהם ע"ד הג"ל
 שהם כלי המלכות שבהם והוא הנפש וכלי ז"א שבהם והוא רווח
 וכלי בינה שבהם והוא נשמה ובכל א' יש בו פנימית וזיצוניות ובכל
 א' יש בו ג' כ אורות זר"ן וגם הם בוזי' אורות פנים ואוזור. ובהיות
 אור ז"א מבוזי' האוזור אז יש אוזור גרוע מוזברו כנודע כי כמה
 אוזורים וכמה פנים הם ואז האוזור גרוע נשאר באוזוריו ואור
 המעולה אע"פ שהוא מבוזי' אוזור נשאר בפנים ובבא אור הפנים אז
 אור האוזור גדולה כולו אל האוזור ואור הפנים נמשך אל הפנים
 ונמצא כי אפילו כלי הוויצון של ז"א יש בו כלי מצד אוזור וכלי מצד

פנים בכל אבר ואבר ויש בו אור נפש מבוזי' אוזור ופנים ויש בתוכם כלי הוויצון דא"א בבוזי' אוזור ופנים וזה הכלי נתון תוך כלי הוויצון דא"א ובתוך כלי זה דא"א יש אור וויצון נפש דא"א דאוזור ופנים ובתוכו נפש דא"א דאוזור ופנים ואז"כ תוך כלי זה יש כלי אמצעי דא"א בבוזי' אוזור ופנים ובתוכו כלי דא"א האמצעי דאוזור ופנים ובתוכו אור רווח דא"א מבוזי' אוזור ופנים ובתוכו אור רווח דא"א פנים ואוזור. והנה ב' כלים הנ"ל נקרא כלים דעיבור וניקה והם מבוזי' אלקים שיש בו אוזור ופנים בין בכלים בין באורות ואז"כ בתוך כלי הנ"ל יש כלי הפנימי דא"א בבוזי' אוזור ופנים ובתוכם כלי דא"א הפנימי פנים ואוזור ובתוכו אור דא"א הנשמה בבוזי' פנים ואוזור ובתוכו אור דא"א פנים ואוזור של נשמה ואז בבא שם הנשמה משלוח אורותיה אל הב' כלים וגם אל האורות שהם נפש ורווח ונעשין בוזי' היות כי אין היות אלא בגדלות אלא שאז גם ב' הכלים הוויצונים נעשין היות. ונבאר עתה ענין זה הכלי הפנימי דא"א שהוא בוזי' נשמה גדלות שהוא כלי הפנימי דאמא ובתוכה כלי הפנימי דאבא. והנה ג' בוזי' אלו הכלים וויצון ואמצעי ופנימי בכל א' מהם יש בו בוזי' פנים ואוזור כנ"ל וזה בין בבוזי' הכלים דא"א או דא"א ובין בבוזי' אורות בין דא"א בין דא"א וכל זה בין באוזור בין בפנים וכל אלו יש להם בוזי' מ"ה וב"ן מ"ה אור הודש וב"ן מברורי המלכים וזכור כל זה:

שער כ פרק ט

ועתה נבאר כל זה בעז"ה הגה תזלה בא לו זה הצלם דגדלות מבינה דיש"ס ותבונה מבחי' וזיצוניותם שהוא באזוריים בין בכלים בין באורות ונכנסין בז"א ונעשין בו כלי הפנימי מכולם בבחי' האזור לבד שהוא וזיצוניותו ובתוכו המוויזין שהיא נשמה לו וכל זה בבחי' אזור ואז עומדין אב"א וז"ן ואז נגדלת הנקבה באזור ז"א. והוא כי הגה הז"א לוקח וזלקו וזלק שילה כי הוא בן בכור וא"כ לקח תזלה כלי שלו ושלה באזור לבד מבחי' מ"ה וב"ן וכן עד"ז באורות ונמצא עיש בו עתה מ"ה וב"ן באור נשמה וכלי הפנימי לו וכן לזוק'. ואמנם הגבורות דב"ן דמ"ה שבאבא ניתנין בנה"י דאימא ונעשו וזסדים בערך הגבורה דאמא כנודע שהם ג"כ גבורות דב"ן דב"ן דזלקה והזסדים דמ"ה דמ"ה דאבא עם הזסדים דמ"ה דב"ן דאמא ניתנין בנה"י דאבא ונעשו וזסדים דאמא גבורות בערך וזסדים דאבא כנודע. וכל זה נכנס תזלה כולו תוך הז"א. ואז"כ דרך האזור שלו היה מאיר לזוקבא ונותן לה אז הארה מהמוויזין שבנצוח הוד יסוד דאימא אשר כולם הם בוינת ב"ן שלו ושלה ונותן לה הארה משלה בלבד שהם הגבורות דב"ן דב"ן וגם נותן לה הארת הגבורות דב"ן דמ"ה ואז"כ בעת הנסירה מסתלקין נה"י דאז"א וב' בחי' וזכמה וזסדים בין דאבא בין דאמא נשארין בסוד אור מקיף על ראש ז"א והשאר שהם הבינות וגבורות נכנסין בנזקבא ונגדלת בכל האזור

שׁוּת אֱלֹהֵי כִי אִזְּנוּטִלַת הֵם עֲצֻמָּן וְלֹא הָאֶרֶץ לְבַד כְּבִתּוּלָה וְאִזְּנוּטִלַת בּוֹזֵי הַיְסוּד שֶׁבָּה כִי מִתּוּלָה עֲיִי הָאֶרֶץ לְבַד הַנְּמִשְׁכָּת לָהּ עֲיִי זֶ"א לֹא נִעְשָׂה בָּהּ רֶק בּוֹזֵי הַמַּלְכוּת שֶׁבָּה (וְאִזְּנוּטִלַת) [וְעֵתָהּ] נִעְשָׂה הַיְסוּד שֶׁבָּה וְהֵם צִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם כְּזֹכֶר בְּמִ"א וְאִזְּנוּטִלַת מַעֲלִים אוֹתָן אִזְּנוּטִלַת לְחֻפּוֹתָהּ בְּהִיכָל עֵילָאָה דִּילָהוֹן אוֹזֵר נְסִירָה וְעֵדִיין אֵין בָּהֶם רֶק אִזְּנוּטִלַת דִּבְ"ה מִ"ה דְּבִ"ן מִבּוֹזֵי עֲצֻמוֹ אֲלֹא שֶׁבְּעֶרֶךְ הַגְּבוּרָה שֶׁלָּהּ נִקְרָא וְזִסְדִּים וְאִזְּנוּטִלַת הַיְסוּדִים נִקְרָא רוּחַ דְּשֵׁדִי בְּגֻוֹהָ כִי אִזְּנוּטִלַת הוּא בְּסוּד זֹוּג מִמֶּשֶׁ אֲמִנָּה הַכֹּלִי שֶׁלָּהּ הוּא הַיְסוּד שֶׁלָּהּ וְהַמֶּשֶׁן הֵם הִ"ג שֶׁל וְחֻלְקָה שֶׁלּוֹקוּחָהּ בְּעֵת הַנְּסִירָה כְּזֹ"ל. אֲךָ אֲלֹא הִ"ג עֲצֻמָּם שֶׁלּוֹ נִקְרָא רוּחַ דִּילָיָה דְּשֵׁבִיק בְּגֻוֹהָ כִי הִנֵּה זֶ"א סוּד רוּחַ אֲךָ בְּהִנְתֵּן בָּהּ נִקְרָא נֶפֶשׁ בְּצִאָתָהּ נֶפֶשׁ וְלֹכֵן נִקְרָא בֵּן וְלֹא בֵּת וְלִהְיוֹתוֹ בְּסוּד אִזְּנוּטִלַת אֵינוֹ זֹוּג גְּמוּר רֶק רוּחַ דְּשֵׁדִי בְּגֻוֹהָ וְהוּא שׁוֹרֵשׁ לְהַעֲלֹת כָּל הַבִּירוּרִים עַד יְמוֹת הַמִּשְׁחָוָה וְהוּא שׁוֹרֵשׁ לְכוֹלֵם כִי הוּא הַשׁוֹרֵשׁ הָרִאשׁוֹן דְּבִ"ן וְעֲיִי מִתְּבַרְרִין כָּל בִּירוּרֵי הַמַּלְכִּים שֶׁלּוֹ זֹוּג. וְאֲמִנָּה אוֹזִ"כ וְזוּזִרִים פֶּבֶר פֶּבֶר וְאִזְּנוּטִלַת בָּאִים בּוֹזֵי אִזְּנוּטִלַת הַפְּנִים דְּבִינָה שֶׁבִּתְבוּנָה וִישׁ"ס מְלֻבְשִׁין בְּפִנְיָמִיתָן מִמֶּשֶׁ וְאִזְּנוּטִלַת נִתֵּן לָהּ בְּסוּד הָאֶרֶץ בּוֹזֵי הִ"ג שֶׁלָּהּ בִּ"ן דְּבִ"ן וּבְסוּד זֹוּג מִמֶּשֶׁ הִ"ג שֶׁלּוֹ הַנְּקִרָא וְזִסְדִּים דִּאִימָא כְּזֹ"ל (וְכוֹלֵם הֵן מִן בִּ"ן). עוֹד נִ"ל בְּדֶרֶךְ שֶׁנִּי וְבִ" פִּירוּשִׁים הֵם אֲמִתָּה כִי הִנֵּה אִזְּנוּטִלַת לְהַזְדוּוֹג זֶ"א בְּנֻקְבָא אֲלֹא בְּהִיּוֹתָהּ שׁוּת בְּשׁוּת לְגַמְרִי כְּמוֹהוּ וְאִם לֹא אִזְּנוּטִלַת הוּא זֹוּג זֶ"א בְּלֵאָה אוֹ יַעֲקֹב בְּרוּחַל אוֹ יַעֲקֹב בְּלֵאָה. וְהִנֵּה בְּהִיּוֹתָהּ בְּסוּד אוֹזֵר בְּשׁוּת אֱלֹהֵי אִזְּנוּטִלַת הָאֵיר בָּהּ בּוֹזֵי הַגְּבוּרָה דְּבִ"ן דְּבִ"ן אֲךָ הַגְּבוּרָה דְּמִ"ה דְּבִ"ן כּוֹלֵם נְעֻלָּמִים תּוֹךְ יְסוּד דִּאֲבָא הַסְתוּם כְּזוֹדֵעַ

לכן צריך שיצאו משם וינתנו בתוכה ממש בעת הנסירה ואז וזורין
 להתנתן בה נה"י דאבא ואי אפשר שתקבלם אם לא יכנסו בה ג"כ
 נה"י דאמא ויתלבשו בתוכה ואז מקבלת היא גבורות דמ"ה (דב"ן)
 שביסוד דאבא והרי עתה בא ב' מצפ"ף א' דגבורות אמא וא'
 דגבורות אבא כנזכר במ"א. אוז"כ בוזירתם פב"פ אם לא גדלה
 כמוהו אז הוא זוג יעקב ורוחל והיא קבלת תזולה גבורות דמ"ה דב"ן
 דרך מסך מז"א ואוז"כ נותן לה וחסדים דמ"ה דמ"ה בסוד זוג. אמנם
 כשנגדלת כמו הז"א לגמרי פב"פ אז לוקחות הווסדים (דב"ן) דמ"ה
 (דב"ן) וג"כ הווסדים דמ"ה דמ"ה כנזכר במ"א כי ז"א יש לו או"א
 ויעקב אבא לבד. והנה מן זה הנ"ל תבין איך הזוג שבעה"י דאמא
 כולם הם בוזי ב"ן וכולם הם גבורות ולכן הם מצפ"ף כפולות כי
 כולם גבורות והם י' דמים שבאשה ה' דם טוהר מהווסדים וה' דם
 טמא מהגבורות ומהם יונקים הקליפות הטמאים יען הם גבורות
 דנוקבא ששם אוזיות הקליפות. גם אפשר כי יש בוזי אוזרת והם ה"ג
 דמ"ה דם טוהר וה"ג דב"ן דם טמא. והנה בעמידת לוחש דיוול הם
 לוקחים אוזור ופנים דאמא דיש"ס ותבונה ובוזרת הם לוקחים אוזור
 ופנים דזכמה דיש"סו"ת. ולכן עדיין אין זוג אלא ליעקב ורוחל אלא
 שהוא במקום גבוה בוז"ת דז"א כנודע. אך בר"ז במוסף הם
 לוקחים אוזור ופנים דכתר דיש"ס ותבונה ואז יכולין להתדווג ז"א
 ברוחל כנ"ל שאין אלו מזדווגים רק בהיותן שוים בקומתן ובזה תבין
 מ"ש במ"א כי רבי עקיבא לבוש נשמתו מן (נ"א מהוד) הנ"י דאבא
 מצד גבורות שהוא צד שמאלי ואמנם נשמתו הוא מקין שהוא מן
 אמא כי הרי ר"ע נקרא וסיד כי נתבסם גבורת נשמתו עם הווסדים

ברדתם ביסוד והזוסדים היו תחלה גבורות דאבא כנ"ל אלא שאזור
 כך נתחלפו וניתנו באמא לכן לבושו משם מאבא מצד הגבורות מצד
 שמאל שבו וכבר נתבאר איך הגבורה דהוד נכנסת ביסוד במקום
 הזוסד שבוזוסד לכן ר"ע שזשמתו מהוד הגבורות נעשה לבושו
 מוזוסד שבוזוסדים והיה מצד אבא כי משם שרשם:

שער כ פרק י

וכדי שתבין כל זה נבאר ענין או"א היטב הנה אבא לוקוז משם מ"ה
 מבינה שבו הכתר והזכמה שבי ספירות דבינה זו ואמא לוקוזת
 בינה דבינה דמ"ה ואפשר שגם הכתר נזחלק לזצאין וזציו לו וזציו
 לה אלא שכפי הנראה מדרוש שלוח הקן בש"ע נהורין כי כתר שלה
 טמיר וגניז באבא א"כ נראה שכל הכתר לקוזו אבא ולכך נקרא
 טמיר וגניז יתיר מינה ויש"ס לקוז ו"ק דבינה דמ"ה ולכן נקרא יש"ס
 הוא ז"א שבו ותבונה לוקוזת מלכות דבינה דמ"ה לכן נקרא התבונה
 מלכות נפש תבונה כזכר בתיקונים דמ"ג וכשם שאו"א לא מתפרשין
 וישראל ורוחל מתפרשין לזימנין כן או"א נרמזין בזיבור גדול בי'
 ראשונה שבהוי"ה כזודע לפי שהם וזו"ב דבינה דמ"ה. אך ו"ק דבינה
 דמ"ה עם מלכות דבינה דמ"ה שהם יש"ס ותבונה הם דומין לזו"ן
 ואינן כ"כ מוזוברים וזיבור גדול כמו או"א. ואמנם מבין לקוז אבא

ו"ק דחכמה דב"ן כי הרי ג"ר לקוים עתיק לצורך הנקבה שלו ומלכות דחכמה דב"ן לקוה יש"ס ולכן גרמו גם הוא בסוד נקבה בה' ראשונה דהוי"ה כגודע. ואמנם מבינה דב"ן הד"ר שהם כוז"ב וחסד לקוים עתיק ואז ה' קצוות דבינה דב"ן שהם גבו' תפארת נה"י לקוותן אמא ומלכות דבינה דב"ן לקוה תבונה נמצא כי אבא יש לו מ"ה וב"ן, ואמא יש לה מ"ה וב"ן, ויש"ס מ"ה וב"ן, ותבונה מ"ה וב"ן אך א"א ועתיק אינם כן רק הזכרים לקוה מ"ה לבדו והנקבות ב"ן לבדם לכן הם מוזוברים בפרצוף א'. אך באו"א שהם זכר ונקבה נפרדין מוכרוז שכל א' יהיה בו מ"ה וב"ן כדי שלא יתפרדו לגמרי וז"ס הבן בחכמה וזכרם בבינה וכעד"ז בזו"ן כי ז"א יש לו ו"ק דב"ן וו"ק דמ"ה ונקבא יש בה מלכות דמ"ה ומלכות דב"ן נמצא כי בז"א יש בו וזו"ג שהם מ"ה וב"ן וכן בנקבא. ואמנם ז"א שלוקוה מוויזין שלו כפולים מצד אבא ומצד אמא היו אז הווסדים דמ"ה וווסדים דב"ן באבא וגבורות דמ"ה וגבורות דב"ן באמא ואז"כ בהכנסם בז"א נתחלפו ואז הווסדים דב"ן נשתתפו עם הגבורות דב"ן בנה"י דאמא וגבורות דמ"ה עם ווסדים דמ"ה נשתתפו בנה"י דאבא נמצא מוויזין דאמא כולם דב"ן ודאבא כולם דמ"ה ומן הג"ל תבין מ"ש במ"א כי כתר דאבא הם טעמים וט"ס הם נקודות כי כתר שבו הוא כתר דבינה דמ"ה כג"ל וכל כתר שבכל ספירה וספירה הוא טעמים וזכור זה היטב וט"ס תותנות של אותו ספירה הם נקודות דמ"ה לבד מאותן השינויים שמצאנו כי לפעמים נאמר כי בינה היא אהי"ה ולפעמים נאמר שהוא ס"ג ועם הג"ל אפשר לישבו כי זה הוא בב"ן וזה הוא במ"ה שבה או זה באמא וזה בתבונה או זה בג"ר וזה (נ"א בז"ת) בג"ת

ודיוק ותשכוח כי יותר נראה ש'אהי"ה' הוא ב'זלך' מ"ה אך ס"ג הוא ב'זלך' ב"ן כי הרי ב"ן שרשו מס"ג שהם הנקודות כגודע שהם המלכים שמתו. גם תבין איך כל אבא הוא וזכמה או וזכמה דב"ן או וזכמה דבינה דמ"ה אך לעולם אמא היא בינה או בינה דבינה דמ"ה או בינה דב"ן ולכן יכול להתקשר מ"ה עם ב"ן בין באבא בין באמא שכולם הם וזכמה וזה באבא אלא ש'זכמה' דב"ן נעשה צד נוקבא ל'זכמה' דבינה דמ"ה או כולם הם בינות באמא אלא ש'בינה' דבינה דמ"ה נעשית צד זכר ל'בינה' דב"ן:

ובזה אפשר לתרץ כנ"ל בענין קין והבל כי זהו הענין כש'זכנסים' ב"א. נה"י דא"א אך שם ב'זכנס' אדה"ר לא נכנסו בו רק ב'זכנס' דאמא לבד ואז אין ו'זכנס' נמצא הו"ו ג' דאמא הם מ"ה וב"ן נמצא כי קין הוא מ'גבורות' דב"ן והבל מ'זכנסים' דמ"ה כנלע"ד וזי"ם:

שער כ פרק יא

ונזכור לענין פנים ואזור הגה כבר ידעת סדר המדרגות ומעלת השמות כי יש אזוריים גדולים מהפנים דלמטה כי הפנים דכתר גדולים מאזוריים דכתר שלהם. אך האזוריים שלהם גדולים

מהפנים דחכמה וכעד"ז בכל הי"ס וא"כ כשאנו אומרים שעולין פנימיות ג' תותנות במקום ג' אמצעיות הוא עד"ז כי הגה פנימיות דנצח עלה דרך קו ימין והוא וזיצנות דחוסד וזיצנות דחוסד הוא פנימיות אליו אע"פ שהוא אוזוריים והבן זה. ואמנם פנימיות דחוסד עולה דרך קו ימין ונעשה וזיצנות לוחכמה וזיצנות דחכמה הוא פנימיות אליו ועד"ז עלו ממדרגה למדרגה עד אין קץ וכעד"ז בקו אמצעי וכן בקו שמאלי כי א"א לעלות אלא כל א' בקו שלו וזכור גם זה. ובזה תבין שתמצא שמות הרבה שהיותר פנימיות הם בסוד אוזוריים ורבוץ והזיצנות הוא בסוד פנים בלי רבוץ אלא כפשוטו כמו שתמצא מזה הרבה בשמות הג' כלים שיש לה"א ולנוקבא. והענין כי אותו הפנימיות הם אוזוריים עליונים ובכאן עם שהם אוזורים מספיקין להיות פה בוזי פנים אך הפנים של פה הם אוזוריים בערכם אמנם כשהאוזוריים הם מאותן הפנים עצמם שלהם שבשם א' ובוזי א' אז ודאי שאוזוריים גרועים מהפנים והפנים הם פנימיות ואוזוריים הם וזיצנות. ובזה תבין איך יש"ס ותבונה הפנים עצמן שלהם הם בוזי אוזוריים דא"א כי הם רבוץ קפ"ד ותקמ"ד והם אל יש"ס ותבונה בוזי פנים ממש ואוזוריים שלהם אפשר שיהיו שמות פשוטים בלי רבוץ והטעם כי אע"פ שאינם רבוץ נקרא אוזוריים בערך אוזוריים העליונים שמפסיקין להם לבוזי פנים:

תזלה היה ז"א ו' מלכותך או ו' כתרם של ו"ק ולכן היה רה"ר כי כל א' בוזנה בפ"ע ואין זו כלולה בזו וע"י העיבור נכלל זה בזה

(בהם) ונתגלו וז"ת בכל ו' תותנות מו' נקודותיהן ונעשו ו"ק כל א' כוללת בוזי ז"א ו"ק דו"ק. ובמוזין דו"ק דגדלות נשלמו ו"ק כל א' כלול מי', ואז"כ במוזין דג"ר באו לו כל הג"ר שבו כל א' כלול מי' אז באו לו בסוד מקיף דל"מ דצלם כי צ' היו ג"ת של ג"ר ול' דצלם הם ג' אמצעיות של ג"ר וס' דצלם הם ד"ר של ג"ר וכו' תבין שלכן יש זוג של ו"ק. והנה הז"א יש בו כלים והוא גוף והוא וזיצויות וזולק ל' בוזי וזיצון תיכון ופנימי והזיצון נעשה בעיבור ראשון וב' ביניקה שהוא התיכון והפנימי בעיבור ב' דגדלות ובכל אבר מרמ"ז איברים יש בעוביו ג' בוזי אלו ראש תוך סוף בין בעור לבדו בין בבשר לבדו ובין בגידין לבדן בין בעצמות לבדן בכל א' מהם יש בו ג' כלים זה לפנים מזה והתזבורות שלשתן הוא עובי א' דעור או של הבשר וכיצא בהם. אמנם בכל כלי מאלו צריך שישרה בתוכם אור פנימי המוזה אותן ודרך כללות נקראו אלו האורות נשמות כלים אמנם דרך פרטים נזלקים גם הם ג' בוזי אורות דוגמתן נפש כנגד כלי הזיצון ורוח נגד התיכון ונשמה כנגד הפנימי אמנם בהיותן מתלבשין בהם הם מתלבשין בתוכם ע"י אמצעי ולבושים אחרים והם בוזי הזולק שנותנין או"א עצמן מבוזי גופם בבנים הנולדים מהם והנה אותן הלבושין הנמשכים בז"א מצד גופא דאו"א עצמן ודאי שגם הם ג' בוזי הנ"ל כי גם גופא דאבא או דאמא נזלק ל' כלים הנ"ל. אמנם ודאי שהכלי דאבא או דאמא יהיו יותר זכים מן הכלים דז"א עצמו ויהיו הכלים דז"א בבוזי וזיצויות אל הפנימית שהם הכלים דאבא או דאמא נמצא כי הכלים דאו"א מתלבשין תוך הכלים דז"א ג' בג' כיצד לבוש וכלי הזיצון דאמא יתלבש תוך כלי הזיצון דז"א וכלי

אמצעי דאמא יתלבש תוך כלי אמצעי דז"א וכלי הפנימי דאמא
 מתלבש תוך כלי פנימי דז"א ואז"כ יתלבשו ג' כלים דאבא ג' כ תוך
 ג' כלים דאמא ע"ד הג"ל. ודע כי כלים אלו יש בהם בוזי וזיצוניות
 ופנימיות וכל א' מהם נזלק ג' כלים כי הזיצונים הם ג' כלים
 הזיצוניות כג"ל גם פנימיות הכלים נזלק לג' כלים פנימיות והם
 הנקרא מוויזין דז"א כנודע. ונודע כי כל מוויז אינו רק מוויז"ב שהם
 או"א וא"כ מוויזין אלו נמשכין מן מוויזין עצמן דאו"א ולכך לא נמשכו
 מוויזין אלו בז"א אלא בהיותן מלוכשים תוך ג' כלים דאו"א עצמן א"כ
 נמצא כי גם הלבושים של נר"ן יש בהם פנימיות וזיצוניות וכל א'
 נזלק לב' בוזי והם בוזי המוויזין וקרובות המוויזין שהם הכלים דאו"א
 עצמן נמצא עתה כי בכל בוזי הכלים כולם אפי' הקרובות ואפילו
 המוויזין נקרא וזיצוניות והאורות כולם שהם נר"ן נקראו פנימיות. ואזר
 כך הכלים עצמן שכולם נקראו וזיצוניות גם הם נזלקים כי ג' הכלים
 עצמן דז"א נקרא וזיצוניות הכלים והכלים דאמא שהם הקרובות וכן
 המוויזין שבתוכם נקרא פנימיות הכלים ואז"כ פנימיות הכלים גם
 הוא נזלק לב' כי כלים דאימא שהם קרובות נקרא וזיצוניות והמוויזין
 נקרא פנימיות. אמנם דרך כלל היא כך כי ג' כלים עצמן דז"א נקרא
 וזיצוניות ומהם נעשו העולמות והמלאכים ומהאורות דז"א שהם נר"ן
 נעשו הנשמות ונקרא פנימיות ומהג' כלים דאמא ומהג' מיני מוויזין
 שבתוכם נעשו הלבושים דנר"ן של הנשמות הפנימיות. והענין כי ודאי
 שהנשמות דז"א גדולים מכלים דאמא אך כלים דאמא הם יותר
 גדולים מכלים דז"א:

שער כ פרק יב

כלל העולה כי בזמן העיבור נעשה כלי הוויצון דז"א כלול מרמ"ז איברים וזה מן הבירורים אשר ביררו או"א מז' מלכים שמתו ובתוך כלי זה נתלבש כלי וויצון דאו"א שהם סוד הטפות דכורא וזקבא אשר על ידם מצטייר צורת הלבוש כל הנפש וזה כלי הוויצון דאמא הוא בוזי קרומות ג' מוויזין דעיבור ובתוך הקרומות האלו מתלבשין ג' מוויזין דעיבור מצד אמא ובתוך המוויזין האלו מתלבשין לבוש הוויצון דאבא והוא גם כן בוזי קרומות ובתוכו המוויזין מצד אבא ובתוך בוזי אלו מתלבשין בתוכם כלי הוויצון דזה"י דא"א גם הם ג' קרומות ובתוכם מוויזין מצד א"א ובתוך כל בוזי אלו מתלבש נפש דז"א. ואמנם נודע כי ה' מליצים הם נרצו"י וכל א' כלול מכולם ונמצא כי אין הנפש נגמרת לו עד היות בה ה' חלקים הנ"ל והוא עד שנגמרו המוויזין דמצד א"א, אמנם קודם שנעשה כלי הוויצון דז"א אז כבר היה בו קודם העיבור בוזי נפש דנפש שהוא הבל דגרמי. ובעיבור כשנעשה כלי הוויצון דז"א אז נכנס בו רווח דנפש וכשנתלבש בו כלי הוויצון דאמא שהם המוויזין נכנס בו נשמת נפש וכשנתלבש בו כלי הוויצון מוויזין דאבא נכנס בו וזיה דנפש, וכשנתלבש בו כלי מוויזין דא"א נכנס יוידה דנפש. אוז"כ ביניקה נכנס בו הרווח וגם הוא בה' מדרגות כי תכף כשנולד נכנס בו נפש דרווח אוז"כ כשנגמר בשני

היניקה כלי אמצעי דו"א נכנס בו רווח דרווח. וכשנכנס בו לבוש
אמצעי דאמא עם המוויזין היניקה שמצד אמא אז נכנס בו נשמת רווח
וכשנכנס בו לבוש אמצעי דאבא שהם הקרומות עם המוויזין שמצד
אבא אז נכנס בו וזיה שברוחו וכשנכנס בו כלי לבוש אמצעי דנה"י
דא"א שהוא הקרומות ובו המוויזין שמצד א"א אז נכנס בו יוידה
דרוחו. והרי נשלים הרווח לגמרי. אוז"כ בעיבור ב' דגדלות אז נכנסת
בו הנשמה דו"א גם הוא ע"י מדרגות כי תכף נכנס בו נפש שבנשמה
ואוז"כ כשנזמר בעיבור זה כלי הפנימי דו"א נכנס בו הרווח דנשמה.
וכשנכנס בו הכלי הפנימי דאמא שהוא הקרומות עם המוויזין דאמא
דגדלות נכנס בו נשמה דנשמה. וכשנכנס בו כלי פנימי דאבא שהוא
הקרומות עם המוויזין דאבא דגדלות נכנס בו וזיה דנשמה וכשנכנס
בו כלי פנימי דנה"י דא"א שהוא הקרומות ומוויזין דא"א נכנס בו
יוידה דנשמה. והרי נשלים בו נשמות ז"א כולה. ודע כי עד עתה לא
לקחו ז"א רק ג' כלים דיש"ס ותבונה אשר שניהן נקראו בינה לבד
בסוד וזכרם בבינה שהיא ה' ראשונה שבשם כנודע אצלנו, לכן אינו
רק נשמה שהוא נגד בינה. אך אוז"כ וזו"ר ז"א לקוחות ג' כלים אוזרים
דאו"א עלאין ששניהם בסוד וזכמה לבד בסוד הבן בזכמה והוא י'
ראשונה שבשם והם סוד עיבור ויניקה וגדלות שניים הנזכר בכוונת
ליל פסח. ואז נקרא וזג"ת כנזכר שם וטעם הדבר כי או"א שרשם
הם וזג"ת זה"י לבד כי וזב"ד דאו"א לקוחים עתיק והבן זה נמצא כי
כל יש"ס ותבונה נקרא זה"י וכל או"א נקרא וזג"ת. והנה עתה לוקחו
ז"א כלים שלהם ולכן לקחו גם בוזי וזיה דו"א, והוא כי דע כלל א' כי
א"א להיות בז"א רק ג' כלים לבד נגד נר"ן. אך כנגד וזיה ויוידה לא

יש כלים כי נשארם מזולין בסוד מקיף ולכן לעולם לא יש רק ג' כלים בז"א אלא שבתוך הלבושים וכלים הראשונים מתלבשים אלו זה תוך זה. כי כלי הפנימי דז"א אשר בו הנשמה כנ"ל שם מתלבש גם וזיה וכן היוזידה כמ"ש. והענין כי כלי הוויצון דאבא עלאה עם המוויצון מתלבשין בכלי הפנימי המוויצון דתבונה ושם מתלבש נפש דויה וכלי האמצעי דאבא עם המוויצון ושם בתוכם רווח דויה וכלי הפנימי דאבא עם המוויצון ושם בתוכם נשמה דויה וכלי הפנימי עם המוויצון דאבא ושם בתוכה וזיה דויה, וכן כלים דווג"ת דא"א אשר שם או"א עלאין. גם בהם ג' כלים ובתוכם יוזידה דויה, אזור כך עולה בא"א עצמו ושם קונה יוזידה עצמה האמתית אז נשלים ז"א לגמרי, והסוד כמ"ש כי העולמות נפלו ממקומם ומקום ז"א בראשון הוא במקום שעתה א"א והבן זה:

שער כא פרק א מ"ת

שער הווישי שער לידת המוויצון ויתולק לז' פרקים:

ונבאר עתה ענין התלבשות המוויצון דז"א בתוך הכלים זה"י דאבא שנשארו ריקנים בעת הלידה כנ"ל כדי שאז"כ יהיו מתפשטין בתוך

ז"א ונבאר תזילת בוזי אמא בעצמה שא"א שתשאר וזסירה מבלי
 נה"י לה לעצמה כי אם נאמר שנשארת כך באופן זה שיהיה ג"ת
 שהם נה"י שלה מתפשטין ומתלבשין תוך ז"א תמיד זה א"א לפי
 שבהיותה כך א"א לה להזדווג עם אבא והרי נודע כי זוג או"א תדיר
 ולא פסיק לעלמין ולסיבה זו הוא מוכרוז שיתהוו לה נה"י אחרים
 וזדשים לצורך עצמה בבוזי הכלים כי האורות שלהם כבר ביארנו
 שנתעלו בה בעצמה ולא נתלבשו בז"א ואז תהיה אמא שלימה בכל
 י"ס ותהיה למעלה מז"א כולה ותוכל להזדווג עם אבא אמנם
 ההתזדושות להיות לה נה"י אחרים וזדשים הוא באופן זה כי הנה
 נת"ל כי בוזי הכלים של נה"י דאמא בלבד הם אשר נתלבשו בהם
 בתוכם רווחניות ונשמות המוויזין דז"א ואז"כ נתפשטו הכל ביוזד תוך
 ז"א כנ"ל אבל רווחניות ונשמות נה"י דאמא שהם האורות שבתוכם לא
 נשארו שם אמנם נסתלקו למעלה ועמדו בוזי ת"ת תוזתון של אמא
 כנ"ל ואז הרווחניות והאורות הם מהוים ומוציאין כלים אחרים דנה"י
 לצורך עצמן ואז נשלמת אמא בי"ס גמורות מלבד הנה"י שנתלבשו
 תוך ז"א. ופשוט הוא שאין כוז באורות ההם להמציא ולהוות כלים
 אחרים וזדשים לגמרי אמנם הוא על דרך הגדלת הקטן שהולך
 וגדל כן בכאן הלבוש דאמא ר"ל בוזי כלי ת"ת שבה שנשאר וזציו
 קיים למטה (נ"א למעלה) ולא נכנס בז"א הוא נגדל ונתארך עד
 שהולך ומכסה ומלביש את [אורות] עצמו ורווחיו נה"י דאמא וא"כ
 צריך שיגדל כפליים מבמה שהי' כדי שישפיק לזה. והנה זהו סדר
 כפילתן הנה ז"א אינו לוקח מן הכלים של אמא רק מן תזלת שליש
 ת"ת תוזתון דאמא ולמטה עם נה"י שבה כמ"ש בע"ה נמצא כי מה

שֶׁנֶכְנֵס בְּז"א הֵם ד' מִדּוֹת וּשְׁלִישׁ שְׁהִיָּא שְׁלִישׁ תּוֹחַתוֹן שֶׁל ת"ת וְנִהְי"ם שֶׁל בִּינָה. וְהִנֵּה צָרִיךְ עַד מִדּוֹת וּשְׁלִישׁ אֲוֵרִים עֲלִיוֹנִים יִכְפְּלוּ כִּיְצָד נִתְּוִיל מִן תּוֹחַלַת ב"ש אֲוֵרִים שִׁישׁ בִּינָה דְאִמָּא וְנִמְנָה וִיהִיָּה ד' מִדּוֹת וּשְׁלִישׁ שְׁהֵם ג' מִדּוֹת שְׁלִימוֹת דַּעַת וְזו"ג וּב"ש תּוֹחַתוֹנִים שֶׁל בִּינָה דְאִמָּא וּב"ש עֲלִיוֹנִים שֶׁל ת"ת שְׁבָה הָרִי ד' מִדּוֹת וּשְׁלִישׁ וְאִלּוּ נִגְדְּלוּ וְנִכְפְּלוּ כִּפְלִיִּים וְנַעֲשׂוּ וְז' מִדּוֹת וּב"ש שְׁהֵם ב"ש תּוֹחַתוֹנִים דְּבִינָה דְאִמָּא וְדַעַת וְזו"ג ת"ת וְנִהְי"ם וּמִלְכוּת שְׁבָאִמָּא וְהָרִי נְשִׁלְמָה בִּי"ס שְׁלִימוֹת זֹלַת מָה שֶׁנֶּכְנֵס מִמְנָה בְּז"א כִּנ"ל. וְא"ת לְמָה לֹא נֶכְנֵס תּוֹחַלַת בְּז"א בְּזו"י ב"ש תּוֹחַתוֹנִים דְּת"ת דְאִמָּא וּלְמִטָּה וְאִזְ נִמְצָא ד' מִדּוֹת וּב"ש וְאִזְ הִיתָה כָּל בְּזו"י בִּינָה דְאִמָּא נִכְפְּלָת וְנִגְדְּלָת כִּי מִתּוֹחַלַת הַבִּינָה עַד סִיּוּם שְׁלִישׁ רֵאשׁוֹן דְּת"ת דְאִמָּא הֵם ד' מִדּוֹת בִּינָה דַּעַת וְזֹסֵד גְּבוּרָה וְעוֹד שְׁלִישׁ עֲלִיוֹן דְּת"ת וְהָיוּ נִכְפְּלִין וּמִסְפִּיקִין אֲבָל עֲתָה שְׁאִין כֶּתֶר שֶׁל ז"א עוֹלָה לְמַעַלָּה רַק בְּשְׁלִישׁ ת"ת תּוֹחַתוֹן דְאִמָּא נִמְצָא שְׁלֹא נִכְפְּלָה כָּל הַבִּינָה דְאִמָּא אֲלֵא ב"ש תּוֹחַתוֹנִים שְׁלֹה וְלְמָה הִיָּה כֵךְ. הַתְּשׁוּבָה הוּא כִּי דַעַת הַקְדָּמָה א' וְהוּא כְּמוֹ שֶׁנֶּתְבָּאָר כִּי זֹוֹג דְאִו"א שְׁהֵם בְּזו"י ב' פְּרָצוּפִים שֶׁנַּעֲשׂוּ מִן בְּזו"י וְזו"ב שֶׁל כֻּלּוֹת עוֹלָם הַאֲצִילוֹת בְּהִיּוֹתוֹ נִזְוָשֵׁב כּוֹל פְּרָצוֹף א' כִּנְזָכֵר בְּהִרְבָּה מִקּוּבֻמוֹת. וְהִנֵּה זֹוֹגִים תְּדִיר וְלֹא פְּסִיק לְעֵלְמִין וְגַם דְּכוּדָא אֵינֶן נִפְקִין וְכוּדָא שְׁרִיין וְאֵין הַפְּרֵשׁ בָּהֶם כִּי אִמָּא גְּדוּלָּה כְּאִבָּא אֲשֶׁר זֶה הַטֶּעַם דְּזֹוֹגִים תְּדִיר מִשָּׂא"כ בְּזו"ג שְׁאִין זֹוֹגִים תְּדִיר לְפִי שְׁהַנּוֹקְבָא לְפַעֲמִים גְּרוּעָה וְחִסְרָה מִמֶּנּוּ וְאֵין שׁוּין וְאִזְ אֵינָה יִכּוֹלָה לְהַזְדּוּג עִמּוֹ. וְהִנֵּה כֵן הַעֲנִין בְּכָל בְּזו"י וְזו"ב פְּרִטִּיּוֹת שִׁישׁ בְּכָל פְּרָצוֹף וּפְרָצוֹף שֶׁנִּתְּנָהן שׁוּין בְּמִצִּיאוֹתָן וְזֹוֹגִים תְּדִיר וְא"כ נִמְצָא שְׁזו"ב פְּרִטִּיּוֹת שְׁבִי"ס דְאִמָּא צְרִיכִין שִׁיהִיו שׁוּין

במציאותן וזווגם תדיר ולכן אם ז"א היה לוקח מאמא ב"ש תזותונים
 דת"ת דאמא היתה צריכה כל הבינה דאמא להגדיל ולכפול כולה
 ובה ודאי יש בה תשות כוז משא"כ בזכמה ששאר כל כוז בה
 ולא הוכפלה להשלים בזוי וזסרון אורים שתזותיה משא"כ בבינה
 שזוצי כוז נתון אל התזותונים ולכן הוצרך שז"א לא יקוז מת"ת
 שבאמא רק שליש תזותון לבד ועי"ז לא תצטרך הבינה דאמא
 לכפול רק ב"ש תזותונים וישאר שליש העליון שלה קיים בכל כוז
 ובזוי שליש הזה תהיה שזה עם הזכמה. וביאור הענין כי הזה
 הבינה צורת ה' ראשונה שבשם כנודע וצורת ה' הוא ג' קוין שכוללים
 י"ס שבה כי קו ימין כולל וזו"ן שבה וקו שמאלי בג"ה שבה וקו
 אמצעי כולל דת"י ומלכות שבה. והנה שליש העליון שבה הם וזב"ד
 שבה שהם ג' ראשין של ג' קוין שבה וכיון שאלו קיימים בכל כוזם
 ושלימותן מספיק בזה כי כבר ג'ר שבה שלימות וגם שכיון שג' ראשי
 הקוין זיכרים בשלימות א"צ לתשלומין ובפרט במקום ההכרוז
 שיוכפלו לטעם הג"ל. ועוד ט"א קרוב אל הג"ל והוא כי ג' ראשונות
 לעולם הם ושובים כאווד ואם כל הבינה דאמא היתה נכפלת
 ותשש כוז נמצא שאין לה השוואה עם הב' ראשונים ולכך הוצרך
 להגיוז מבנה שליש א' שלא יותש כוזו ובערך זה יהיה ושובה כאווד
 מן הראשונים:

שער כא פרק ב מ"ת

ואזור שביארנו ענין אמא עצמה נבאר ענין ההפרש שיש בין ז"א לנזקבא בענין המוויזין שלהם כי הנה ע"ד ששיעור ז"א הוא מן הת"ת דאמא עד למטה כן נזקבא דז"א הוא מן ת"ת דז"א ולמטה אלא שיש הפרש א' ביניהן והוא כי הנה הנזקבא דז"א מקומה הוא בתוזה כאשר נאצלה באזורי ז"א מהוזה של ז"א ולמטה כיצד עד הוזה הוא שליש עליון של הת"ת דז"א ובמקום סיום הוזה עד סוף הת"ת דז"א יש ב"ש תוזתונים אורים. והנה שיעור כתר של נזקבא דז"א הוא שיעור מקום ב"ש התוזתונים דת"ת דז"א וז"ס פסוק ושמתי כדכד שמשותיך וגו'. והענין הוא כי הנה נודע כי ה"ו מתפשטין בז"א מהוזה שבו עד הוד שבו והנה וזה גימטריא ע"ב והנה וזה המתפשט בתוך ת"ת של ז"א בהיותו מתחלק לג' שלשים יהיה כל שליש ממנו במספר כ"ד כי ג"פ כ"ד גי' ע"ב והם כמנין וזה הג'ל והנה כתר דז"א הם ג"פ אור אור אור כמנין כתר אבל נזקבא הכתר שלה הוא ב"פ אור אור שיהם גימטריא בי"ת כנודע כי הנזקבא נקראת בית ואלו ב"פ אור שיש בכתר דנזקבא הם בוי' ב"ש של ת"ת דז"א שלקוחתם הנקבה לכתר שלה אשר כל א' מהם הוא כ"ד וז"ס ותמלא כדה ותעל כ"ד ה' וז"ס כ"ד אותיות שיש בפסוק בשכמל'ו כנזכר בזהר וז"ס כ"ד ספרי דאורייתא ולכן הנקבה נקראת ד"ך וענייה לפי שזוהר ממנה כ"ד שהיא שליש הראשון והיא ד"ך וענייה ממנו. וז"ס שארז"ל משוזרב בית המקדש אסור לאדם

עימלא שוּזוק פיו בעולם הזה כי בעת שזורב ב"ה שיהיה הנקבה
 הנקראת בית לסבת לקיוות הכתר שבה ב"פ כ"ד כ"ד הנ"ל שהם ב'
 פעמים אור כמזין בי"ת ולכן מאז ואילך אסור לשוּזוק כי שוּזוק הוא
 גימטריא ב' פעמים או"ר או"ר וכיון שנסתלק או"ר או"ר אין שוּזוק
 בעולם ולע"ל כשיבנה בית המקדש נאמר אז ושמי כ"ד כ"ד
 שמישותיך כי אז יוזור לה ב"פ כ"ד כ"ד הנ"ל הנקרא שמישותיך על
 שמיאירין כשמש וגם לפי שלוקוּזתן מגוף הת"ת דו"א הנקרא שמש
 כזודע להיות לה בוזי הכתר שבה ונמצא שהם ב"ש מן השמש ויהיה
 כ"ד כ"ד שמישותיך כי הו"א כולו נקרא שמש וגם בוזי הת"ת שבו
 נקרא שמש. והענין כי כל חסד נקרא אור בסוד האור דאתברי
 ביומא קדמאה דמעשה בראשית והנה טעם לקיוותה ב"ש תוּתוּגים
 לבד הוא לפי שסוד של תבונה מתלבש בשליש עליון של ת"ת דו"א
 כזודע שהוא עד מקום הוּזָה ומשם ולמטה האורות של חוסדים הם
 מגולים לכן אין כתר דנוקבא יכול להתזיל אלא בסוף סיום שלישי
 עליון דתפארת כי שם התזיל חוסדים להתגלות ומכוח האורות
 המגולים שם אז יוצא שם כתר שלה מבוזי ב"ש חוסד המגולין
 והמיאירין ולכן הם ב' פעמים אור אור וזהו מ"ש למעלה כי ב' פעמים
 אור הוא גימטריא שוּזוק והנה ב' אלפין שבב"פ אור אאלו הם
 ערשים שלהם הנשאים בו"א ושאר האותיות שהם ו"ר ו"ר מיאירין
 בנוקבא ואז נעשה בה בוזי בית ולכן משורב בית המקדש אסור
 עימלא שוּזוק פיו בעולם הזה אבל בהיותה לוקוּזתם נקראת אשת
 זיל עטרת בעלה כי זי"ל גימטריא כ"ד כ"ד הנ"ל ולעתיד לבא
 שתקוּם כתיב באלהים נעשה זיל שיהא רוזל והוא יבוס צרינו

ש"ע"כ נבוס צרינו בעת שיבנה בית המקדש וז"ס ג"כ וישראל עשה וזי"ל כי ז"א הנק' ישראל עושה וזי"ל לזקבא ונותן ב"ש שלו לכתר שלה ונתבאר לקמן בענין ב' אורות אלו היטב ע"ש. אבל שורש דרוש זה על מתכונתו ע"ש גם שם נתבאר כי ז"א יש לו ג' אורות בכתר שלו ורוזל ב' אורות מהם [בכתר שלה] ולאה אור א' מהם בלבד בכתר שלה האמנם מה שאמרנו למעלה שלוקחה לכתר שלה ב"ש תותונים של ת"ת דז"א אינן אלא מבוזי' כלי והגוף בעצמו של הת"ת דז"א. אמנם מן המווי המתפשט בתוכו שהוא וסד המתפשט בתוך ת"ת דז"א אינה לוקוחת ממנו רק וזי' שלישי אור שלו לבד. אמנם הז"א אינו כך כי גם הוא לוקח הכתר שלו מן הת"ת דאמא ג"כ אבל אינו לוקח רק שלישי האזרון לבד מבוזי' הגוף ממש שלה כנ"ל באופן שכתרו קטן מכתר הזקבא כפי הערך אבל ודאי שעליש ת"ת דבינה הוא גדול מב"ש ת"ת דז"א שלוקוחת הזקבא אך כוונתנו הוא כי כפי ערך היה ראוי שכמו שהיא לוקח ב"ש מת"ת שלו גם הוא יקח כפי זה ב"ש מת"ת דבינה והנה אינו כן אלא אינו לוקח רק שלישי א' אזרון לבד והנה זהו מבוזי' הגוף אבל מבוזי' אור שהוא הוסד המתפשט בתוכו כנ"ל הנה לקח כל האור שהוא כולו כמ"ש בע"ה כי בוזי' נצח הוד יסוד דאמא הם כלים ריקנים (קטנים) בלתי אור ואור שבתוכן הוא נשמות המוויזין והאורות של ז"א עצמן אבל הכתר של זעיר אנפין הגוף והאור של התפארת עצמו דבינה ממש הוא כתר של ז"א כמו שאכתוב לקמן בע"ה. והנה יש שינוי והפרש זה בין ז"א לזקבא כי הכתר של ז"א גופו קטן ואורו גדול מאוד וכתר זקבא הוא להיפך כי הכתר שלה גופו גדול ואורו קטן

מאוד. ועוד יש שינוי והפרש ב' בין שניהם והוא כי כתר הנזקבא אינה לוקחות מן הז"א רק הארה בעלמא שיוצאת מאירה מגוף הז"א אבל הז"א לוקח עצמות וממשות האורות של אמא ממש שזכנסה בתוכו בסוד כתר כז"ל. ועוד יש הפרש ושינוי ג' והוא נמשך מן השינוי הז"ל כמ"ש והענין הוא בענין המוץ הז' הנקרא דעת כי הנה נתבאר אצלינו כי בזכר יש ג' מוויזין וזכ"ד ופרטן ד' לפי שד

עת כולל מב' בויזי שהם וז"ג אבל דעת הנזקבא הוא ק"ל ואין בו רק גבורות לבד. ודע הקדמה אחרת והוא כי הנה אלו המוויזין הנמשכין אל הז"א ולנזקבא הם בויזי טיפות הנמשכין מן או"א ממוחותיהם בעת זוגם כנודע. ואמנם ב' טיפות הנקרא וז"ב הם נמשכין ממוויזין עצמן דאו"א מוויז"ב של כל אחד מהם אבל טפת הדעת הכלולה מוויז"ג אינה נמשכת מהדעת עצמו דאו"א אלא מהוויז"ג המתפשטין בו קצוות גופא דאו"א. והנה כפי זה [מן הראוי היה] כאשר אלו המוויזין מתפשטין בז"א יהיו עד"ז שוויז"ב יהיה למעלה בראשו אבל הוויז"ג יתפשטו בגופא בו קצוות אבל לא יהיו בראשו בויזי מוויז"ג הנקרא דעת הכולל וז"ג כיון שתזולת המשכתן אינם רק מן התפשטות ו' קצוות דאו"א כז"ל. ואמנם הענין לא כך היה אלא שיש אל הז"א ג' מוויזין בראשו ממש ואפי' בויזי הדעת הכולל מוויז"ג הוא למעלה בראשו ובבויזי מוויז ממש מלבד התפשטות ה"ז וה"ג אשר בו קצוותיו כנודע אבל בנזקבא דז"א לא כך הוא אלא שבראשה לא יש רק בויזי ב' מוויזין לבד שהם וז"ב שלה כנזכר באדר"ז רצ"ב

וזהירו דב' מוויזין גליפא בה וגם ז"ס דעתן של נשים קלה ואז"כ יש
 לה בוזי התפשטות גבורות לבד ולא וחסדים ואף התפשטות זה אינו
 אלא בגופה למטה ומקום ויצי הדעת שלה שיהם הגבורות בלבד הם
 יושבים באמצע ב' הכתפות שלה בשליש העליון של ת"ת שבה ושם
 היא בוזי הדעת שבה אשר ז"ס קשר של תפילין ש"י כמבואר אצלנו
 במקומו. באופן כי זה שינוי הג' נזלק וכולל ב' שינויים הא' שהזכר יש
 בו דעת מהזו"ג והנקבה אין לה דעת רק מהגבורות והב' שדעת
 הז"א הוא בראשו בבוזי מווי ממש ודעת הנקבה הוא בשליש העליון
 של ת"ת ושם מקובצים בדעת ההוא הגבורות שלה וזאת התפשטות
 הגבורות המתפשטים בגופא דו"ק כנודע. והנה סיבת היות דעת
 הנקבה ניתן למטה בגופא מבואר הוא כיון שלא נמשך מדעת או"א
 העליון שבראשה אבל צריך לידע סבה למה הדעת של ז"א נתנן
 למעלה בסוד מווי בראשו ממש כיון שלא נמשך ממווי הדעת דאו"א
 כנ"ל. והטעם תלוי בשינוי הראשון הנ"ל והוא כי ז"א אשר הכתר שלו
 יש לו אור גדול מאוד וגופו קטן יש בו הארה גדולה ויש בו כוח
 להמשיך ולהעלות את הווסד וגבורה שהוא דעת דו"א ולהעלות
 דרך קו האמצעי עד ראשו ממש תחת כתר כנודע כי שניהם הם קו
 האמצעי ואז יהיה הז"א דומה לאבא ואימא שיש להם מווי הדעת
 שלהם בראשם אבל נוקבא דזעיר אנפין שגוף כתר שלה גדול ואורו
 קטן מאד אין בו כוח להעלותו ונשאר למטה בגוף כי שם מקומן
 הראוי להם כי משם ווצב מאו"א כנ"ל:

שער כא פרק ג' מ"ת

ועתה צריך לתת טעם למה אין הו"א לוקח הכתר שלו בת"ת דאמא ב' שלישים גמורים כשיעור מה שלוקחות הנזקבא דו"א הכתר שלה בת"ת שבו ובענין זה יש ג' טעמים. הא' הוא בעבור עצמו והב' הוא בעבור נזקבא והג' הוא בעבור אמא. ונבאר אותן כי הטעם בעבור עצמו הוא מפני כי אם הו"א יעלה ראשו עד שיעור ב"ש ת"ת דאמא נמצא שאמא כאשר מתלבשת ומתפשטת תוך הו"א כנודע נמצא שצריך שתדאג אמא יותר למטה ויכנסו ב"ש ת"ת שלה תוך ו"א וקו האמצעי שלה תתפשט למטה לפי שכן הת"ת שלה נעשה הכתר דו"א שהוא הקו האמצעי וא"כ ברדת הת"ת של אמא ב"ש למטה תוך ו"א צריך שגם היסוד של אמא שבו האמצעי שלה ירד יותר למטה במקומו הנזהג שהוא בווזה דו"א שהוא בסוף שלישי העליון דת"ת דו"א והוצרך לירד עם סיום ב' שלישים עליונים דת"ת דו"א. והנה נודע כי עיקר הארת ו"א הוא מן הווסדים שבתוך יסוד הבינה המתגלים בו מהוזה ולמטה שכבר נגמר מלבוש היסוד דאימא שהוא מכסה עליהם ועתה אם תרד יסוד הבינה עד סיום ב"ש ת"ת דו"א לא יהיה גילוי אל הווסדים שבו"א כי אם בשליש התחתון לבד ויהיה הו"א בלתי הארה גדולה (כלל). והטעם הב' שהוא מפני הנזקבא כי בהיות יסוד דאמא מסתיים בווזה דו"א מתגלין הווסדים והאורות וע"י הארה זו יכולה הנזקבא להבנות והיא ניבנית משם

ולמטה באזור דז"א כנ"ל לפי שזוקבא אינה ניבנית אלא מן הארת
 הגבורות אשר ביסוד דאמא ובהיותן מכוסים ביסוד דאמא צריכין
 לעבור ב' מסכים א' דופן מסך היסוד דאימא והב' הוא דופן הת"ת
 דז"א עצמו ואז"כ יוצא האור אל הזוקבא ובוה לא תקבל הארה
 ולכן אינה יוצאת רק אזור כלות מסך היסוד דאימא שאורות
 הגבורות מגולות ואינן צריכין לעבור להאיר לה רק דרך מסך א'
 לבד שהוא דופן ת"ת דז"א ואם היסוד דאימא היה יורד למטה עד
 שיעור ב"ש של ת"ת דז"א לא היתה המלכות זוקבא דז"א יוצאת
 וניבנית אלא משם ולמטה והיתה קצרת הקומה מאד מאד. והטעם
 הג' בעבור אמא עלאה כאשר נת"ל בתזולת דרוש זה והוא כי אמא
 עלאה כאשר מתלבשת משליש האזורון הת"ת שלה ונצחו והוד ויסוד
 ומלכות שבה תוך ז"א לצורך המוויזין שלו צריכה היא להתגדל
 ולהתכפל כפליים להשלים וזסרונו כשיעור מה שנכנס בז"א והם
 ב"ש תזותונים דבינה דאמא ודעת וזסוד וגבורה וב"ש עליונים דת"ת
 שבה ונכפלים ונגדלים כפליים כשיעור וזסרונו ואם גם שלישי
 האמצעי דת"ת שבה היה מתלבש בכתר דז"א היתה צריכה להכפל
 ולהתגדל כפליים מתזולת בינה שלה עד סוף שלישי עליון דת"ת
 שבה ואז בוזי בינה דאמא תשש כוזה עיי"כ ולא היתה שוה אל
 הזכמה וכבר הארכני לעיל בזה כל הצורך. ועתה צריך להודיעך
 כי כל זה שאמרנו כי ז"א אין שיעור גוף הכתר שלו רק שלישי א'
 לבד הוא כאשר לא נכנסו בו רק המוויזין דמצד אמא לבד אבל
 כאשר נכנסין בו אז"כ גם המוויזין דמצד אבא כנודע הנה אז יהיה
 הכתר שלו אורך ב"ש כדמיון כתר זוקבא. והענין הוא מובן כאשר

אמשול לך משל א' והוא אם יהיה לפניך ב' כלים שוין בקומתן ממש
הנה כאשר נכנס זה תוך זה בהכרוז הוא שהכלי הפנימי יוגבהו
שפתותיו למעלה משפתי כלי הויצון כן הענין כאן כי כאשר הת"ת
דאבא נכנס ומתלבש תוך הת"ת דאבא לכנס יוזד תוך ז"א יהיה
הת"ת של אבא גבוה למעלה מת"ת של אבא הויצון אליו וארכו
וקומתו של הכתר דז"א אז יהיה עד שם ויהיה שיעורו כמו ב"ש ת"ת
דאבא:

שער כב פרק א מ"ק

שער הששי שער מוויזין דקטנות ויתזלק לז' פרקים:

ענין מוויזין דקטנות דע כי האדם נוצר בצלם אלהים ומבשרי אוזה
אלוה. והנה דוגמת האדם שהוא טפה א' יוצאת ממוח האב ונכנס
בבטן האשה שם נתהווה ונעשה צורה. וכבר ביארנו ענין ג' ימים
לקליטת הזרע וענין מ' יום ליצירת הולד וענין היותו בן ג' חדשים
הכרת העובר. אמנם עתה נדבר אזור גמר [הכרת] העובר לגמרי
מה מוויזין יש לו וכן אוז"כ כשנולד וכן אוז"כ כשנגדל וג' זמנים אלו
הם שאנו קורין תמיד עיבור וניקה ומוויזין. והנה באמת שאנו רואים

שֶׁהַקֶּטָן אֵין בּוֹ דַּעַת שְׁלֵם וְהוּא אֲטוּם בְּשִׁכְלוֹ וְעַכְ"ל אֲנִי רֹאִים
 בְּעֵינַי שֵׁשׁ לוֹ מוּוֹזִין מִמֶּשֶׁ כִּמוֹ הַגָּדוֹל וְא"כ מִה עֲנִין זֶה וְהִנֵּה כִּבְר
 בִּיאָרְנוֹ עֲנִין זֶה כִּי הַקֶּטָן הוּא אֲל"ם מֵאֱלֹהִים וְע"שׁ וְהַסּוּד הוּא כִּי
 הַקֶּטָן הוּא לְעוֹלָם בְּבוּזִי דִין כִּי הֵלֵא ז"א נִקְרָא קֶטָן בְּעֶרְךְ אֲבֵא
 הַנִּקְרָא סָבֵא וּלְכֹן אֲבֵא יוֹתֵר רוּזָמִים מִן הַבֵּן וְכֵן לִמְעַלָּה עֲתִיקָ יוֹמִין
 הוּא יוֹתֵר רוּזָמִים מִן אֲבֵא וְהַכֹּל הוּא כִּי סוּד הַזְקָנָה וְהַשִּׁיבָה בּוֹ
 תְלוּי הַרוּזָמִים וְהַקֶּטָנוֹת הוּא אֲכֹזְרִיּוֹת וְנִרְאָה זֶה בּוּזִשׁ הָעֵין. וְכִבְר
 הוֹדַעְתִּיךְ כִּי הַמוּוֹזִין הֵם מִשְׁלִימִין אֶת הַז"א לְהִיּוֹתוֹ בֵּן י"ס שְׁלִימוֹת כִּי
 בְּסוּד הַיְנִיקָה אֵינוֹ רַק ו"ק לְבַד וּבְעִיבּוֹר בְּסוּד ג' כִּלִּיל בִּג' לְוֹדֵייהוּ
 וְזֶה רֵאִיָּה אֵל הַגָּל כִּי הֵלֵא בִיאָרְנוֹ שְׁבִהִיּוֹת בֵּית הַמִּקְדָּשׁ קַיִים
 וְהַרוּזָמִים גּוֹבְרִים בְּעוֹלָם אֲזִי הִיָּה זו"ן כֹּל אוֹזֵר שְׁלֵם מִי"ס וּבְוֹזָרְבָנוֹ
 שֶׁהָדִין גּוֹבֵר בְּעוֹלָם אֲזִי הוּא בֵּן ו"ק שֶׁהוּא סוּד הַיְנִיקָה וּבִזְמַן הַוֹזָרְבָן
 מִמֶּשֶׁ הִיָּה ג' ג' ג' וְלְכֹן תִּבִּין מוֹזָה כִּי הִיּוֹת הַקֶּטָנוֹת מוֹרָה עַל הָדִין.
 וְהִנֵּה בִימֵי הָעִיבּוֹר וַיְנִיקָה הֵם סוּד דִּינִין וַיֵּשׁ לָהֶם מוּוֹזִין ג"כ וְהֵם סוּד
 אֱלֹהִים וּלְפִי שֶׁסּוּד הַמוּוֹזִין הֵם עֵיקָרָם רוּזָמִים כִּי הֵלֵא הֵם בָּאִים
 לְהַשְׁלִים הַזוּזָן לִי"ס א"כ צָרִיכִים שִׁתְּהִי רוּזָמִים שֶׁהֵם סוּד הִיּוֹת וְלְכֹן
 מוּוֹזִין דְּגִדְלוֹת הֵם הִיּוֹת וּמוּוֹזִין דְּקֶטָנוֹת שֶׁהֵם עִיבּוֹר וַיְנִיקָה הֵם
 אֱלֹהִים וְלְכֹן אֵינָם נִקְרָא מוּוֹזִין מִמֶּשֶׁ רַק אוֹתָן דְּגִדְלוֹת. אֲךָ שֶׁל קֶטָנוֹת
 אֵין אֲנִי קוֹרִין אוֹתָן מוּוֹזִין רַק עִיבּוֹר וַיְנִיקָה. וְעֲנִין זֶה תִּבִּין מִמֶּה
 שֶׁהוֹדַעְתִּיךְ מִסּוּד הָאָדָם שֶׁהוּא עֲשׂוֹי בְּצִלְם אֱלֹקִים וּבְצִלְם הַי"ה רַק
 שֶׁזֶה פְּנִימִי וְזֶה וַיִּצְוֹן וְלִהְיוֹת כִּי שֵׁם אֱלֹקִים הוּא וַיִּצְוֹן, לְכֹן כְּשֶׁמִּתְוַזֵּל
 הַקֶּטָן מִתְוַזֵּל מִמִּטָּה לִמְעַלָּה, וּמִתְוַזֵּל לְהִיּוֹת לוֹ תּוֹלָה מוּוֹזִין מִצַּד
 הַוַּיְצוֹנִיּוֹת שֶׁהוּא אֱלֹהִים הֵינֵנוּ בּוּזִי הַקְּרוֹבוֹת וְהֵם תְּמִיד אֶף בְּקֶטָנוֹת

ואו"כ עולה למעלה לשם הוי"ה ויש לו מוויזין דהויות ודאלקים ודוגמות מ"ש בס"ה בענין ערכה גם בענין הקטן הנמול לו' כי בתזלה מתזיל ממטה למעלה שהוא בשני הערכה שהוא הויצונות והקליפות ואו"כ נכנס בקטנות שהוא קדושה מועטת עד שעולה מקדושה לקדושה עד היותו גדול וז"ס ומעיל קטן תעשה לו אמו וכמ"ש בענין משה ושמואל. ואמנם לעולם המוויזין דז"א בין בקטנות בין בגדלות כולם באים מלבושים בנה"י דאמא כנודע רק שכמו שהמוויזין דקטנות באים מזווג הויצונות דאו"א לכן גם הלבוש שלהם שהם הנה"י דאמא הוא הויצונות שלהם ולכן דע שג' בוזי יש לכל ספירה כמבואר אצלנו בסוד פנימי ואמצעי וויצון וכל זה בבוזי או"פ כי גם כנגדן בסוד אור מקיף יש ג' בוזי אלו ולכן תראה מ"ש בענין ק"ש כי יש מוויזין דעיבור פנימי עם המקיף שלהם וכן ביניקה יש מוויזין פנימים ומקיפים וכן גדלות יש מוויזין פנימים ומקיף אמנם מזווג לבושים הויצונות דאו"א נעשין מוויזין לו"ן בוזי פנימי ומקיף בהיותו בבטן אמא שהוא נקרא אצלנו עיבור, וכן הלבוש שלהם הם זה"י דאו"א הויצונות גם ביניקה המוויזין שלהם מזווג או"א בבוזי אמצעית שלהם וכן הלבוש שלהם הוא מנה"י דאו"א האמצעית וגם בגדלות המוויזין הוא מזווג או"א בבוזי פנימי שלהם וכן הלבושים שלהם מנה"י דאו"א הפנימית, ולכן המוויזין דעיבור ויניקה הם שמות אלקים כי ב' בוזי אלו הם מן הויצונות ואמצעים דאו"א כנ"ל. אך המוויזין דגדלות הם מפנימיות או"א לכן הם הויות דוגמות מ"ש בסוד האדם היותו בצלם אלהים ובצלם הוי"ה רק שזה ויציץ וזה פנימי. אמנם יש ויילוק א' מעיבור אל יניקה ומוויזין, והוא שבעיבור לא יש לקטן ג'

מווּזִין דְּקִטְנוֹת רַק ב' לְבַד וְהֵם מוּזִין וּזו"ב אֲךָ מוּזִין הַדְּעָת אֵין לוֹ לִכֵּן
 אֵין דְּעָת לְקִטְנוֹן כִּי אַע"פ שֵׁישׁ לוֹ וּזו"ב אֵינֶן מוּעִילִין לוֹ כִּי הִלָּא וּזו"ב
 סְתוּמִים הֵם וְלֹא אֶתְגַּלִּיין רַק ע"י הַדְּעָת וְהוֹאִיל וְאֵין לוֹ דְּעָת לֹא
 אֶתְגַּלִּיין וְלִכֵּן הַקִּטְנוֹן נִמְשָׁל כְּבִהְמָה וְאֵין זֶה רַק בְּעִיבּוֹר אֲךָ בִּינִיקָה יֵשׁ
 לוֹ שֶׁבּוֹז עַל עִיבּוֹר וְהוּא שֵׁישׁ לוֹ ג' מוּזִין וּזב"ד אֲךָ לְפִי שֵׁאֵין לוֹ מוּזִין
 רַק מִבּוּזִי אֱלֹהִים לִכֵּן אֵין לוֹ דְּעָת שְׁלֵם כִּי אֵין לוֹ מוּזִין רַק
 מוּזִיצוֹנוּת וְלֹא מִפְּנִימִיּוֹת אֲךָ עכ"ז מוּעִיל לוֹ אֶל הַשֵּׁי"ךְ לוֹ לִכֵּן אוֹזֵר
 שֶׁהַתּוֹזִיל הַקִּטְנוֹן לִינֵק יֵשׁ לוֹ כִּבְר אִיזָה מִצִּיָּאת הַדְּעָת וְהוֹלֵךְ וְגָדֵל וְגַם
 הַדְּעָת שְׁלֹו הוֹלֵךְ וְגָדֵל כֹּל זְמַן הַיִּנִּיקָה אֲךָ עַדִּיין אֵין זֶה נִקְרָא דְּעָת,
 אֲבָל אוֹזֵר הַיִּנִּיקָה מִתּוֹזִיל הַגְּדֻלּוֹת וְגַם הַמוּזִין דְּגְדֻלּוֹת יֵשׁ בָּהֶם
 זְמַנִּים שׁוֹנִים כַּמֶּשֶׁרוֹז"ל הַפְּעוּטוֹת מִקְוִין מִקְוִין וּמִמְכָּרִין מִמְכָּר
 בַּמִּטְלָטִלִין וְכו' ע"ש. נִמְצָא כִּי בְּעִיבּוֹר יֵשׁ לוֹ ב' מוּזִין וְהֵם כְּפֹלִים ב'
 דֹּאבָא וּב' דֹּאבָא וּבִינִיקָה ג' מוּזִין כְּפֹלִים ג' דֹּאבָא וְג' דֹּאבָא
 וְהַגְּדֻלּוֹת ג' פ' כְּפֹלִים ג' דֹּאבָא וְג' דֹּאבָא אֲךָ שֶׁל עִיבּוֹר וַיִּנִּיקָה הֵם
 סוּד אֱלֹקִים וְשֶׁל הַגְּדֻלּוֹת הַיּוֹת הֵרִי בְּעִיבּוֹר יֵשׁ לוֹ ד' שְׁמוֹת אֱלֹקִים
 וּבִינִיקָה ו' שְׁמוֹת

אֱלֹקִים וּבְגְדֻלּוֹת ו' הַיּוֹת. וְנִלְע"ד שֶׁכֻּמוֹ שֶׁבְּגְדֻלּוֹת עַל הָאֲמוֹת הֵם ד'
 מוּזִין וְא"כ הֵם וז' הַיּוֹת ד' דֹּאבָא וְד' דֹּאבָא שֶׁהֵם וּזו"ב וּזו"ג כֵּן
 בִּינִיקָה הֵם וז' אֱלֹקִים כִּי גַם הַדְּעָת כְּלוֹל מוּזִין גַּם שֶׁהוּא מִקְטָנוֹת
 אֲךָ כֻּמוֹ שֶׁבְּגְדֻלּוֹת נִקְרָא ג' ע"ש הַיּוֹת מְלֻבָּשִׁים בְּנֵה"י שֶׁהֵם ג' כֵּן
 הוּא בִּינִיקָה כְּנִלְע"ד וּפְשׁוּטָה הוּא. אֲךָ עכ"ז עַדִּיין צְרִיכִין אֲנִי לְמוֹדְעֵי

לכן עיין במ"ש בסוד השרשים שלי בסוד האמוראים שהם מקטנות דאלקים ותנאים הם מגדלות דהויות ושם בארנו כי אין בדעת דיניקה רק שם א' דאלקים כי אפי' הוסד שלו כיון שהוא שם אלקים נקרא הכל גבורה א"כ אין שם וזו"ג רק גבורה לבדה והדבר מסופק וצ"ע:

שער כב פרק ב מ"ק

ונוזזור לענין כי הלא בדוגמא מ"ש בז"א כן הוא בצדיקים שהולכים וגדלים ותוחלה יש להם נשמה ומוזין דאלקים דעיבור ואז"כ דקטנות ואז"כ דגדלות וכל זה בסוד הנזקבא ואז"כ גדלים עד"ו הנזכר בז"א ואז"כ גדלים עד"ו באמא ואז"כ באבא ואז"כ בא"א ואז"כ בעתיק וכו' וכ"ו בעשיה וכעד"ו ביצירה ואז"כ בבריאה ואז"כ באצילות והדבר מובן מאליו וא"צ להאריך לפרט פרטי הדברים. וז"ס משה שבעת לידתו נקרא משה והוא ע"ש שהיו שלימים בו כל ד' אלקים של מוזז עיבור ונולד שלם עמהם ולכן משה גימ' ד' אלקים. אמנם בגדלות נקרא משה ע"ש יסוד דאז"א דגדלות שהם קפ"ד וקס"א שהם גימטריא משה כמבואר אצלנו ועכ"ו מצינו לו ד' שמות וזה ע"ש סדר המעלות שלו וז"ס ראה נתתיך אלקים לפרעה כי מן סוד אלקים הוא ומבוזי' שהוא דקטנות ניתן אלקים לפרעה

ובפרט שאז בגלות מצרים היה ז"א ג' ג' ש' שהוא סוד העיבור
 כמבואר אצלנו בסוד ליל פסח ובפרט שגם פרעה נמשך מג' אלקים
 אלו דקטנות כמבואר בסוד וזלום שר המשקים ושר האופים ע"ש.
 גם בשמואל מצינו ענין זה שאמר הכתוב ומעיל קטן תעשה לו אמו
 והענין בסוד ראיתי אלקים עולים מן הארץ והוא עוטה מעיל. והענין
 סוד נפלא דע כי ראינו כי הבעלת אוב העלתה את שמואל וראוי
 לפקוץ עיניך איך אפשר שאיש גדול כשמואל הנביא שהיה שקול
 כמשה ואהרן ובעלת אוב תעלה אותו בכשפיה ובטומאתה להמשיך
 נפשו אל הטומאה ולהעלותו במציאות אובי טביא וזה תבין במ"ש כי
 הצדיק עולה במדרגות הנשמות הג"ל ותוכלה כשהיה בן ב' שנים
 עשתה לו אמו מעיל קטן וכבר ידעת כי בהיותו בן ב' שנים העלתה
 אמו והורה הוראה כמארו"ל שעלי היה רוצה להרגו על שהורה בפני
 רבו ומוזה תבין רוב וזכמתו כי בהיותו בן ב' שנים זכה אז להורות
 הוראה להיות לו מוויזין דקטנות שלימים וזהו מעיל קטן וגו' שכל סוד
 הקטנות הוא מוויזין דאלקים וכנ"ל בסוד יוסף שהוא סוד ג' אלקים
 פשוט ומילוי ומילוי דמילוי שהם ב"ן אותיות וג"פ ב"ן גימטריא קנ"ו
 כמנין יוסף וג' אלקים עצמן בכללות הוא גימטריא קטן ולכן יוסף
 נקרא ג"כ קטן כי הלא ג' אלקים אלו ברדתן אל היסוד כמ"ש אז
 נקרא קטן ועיין למטה. ונזכור לענין כי סוד הקטנות הוא היניקה כי
 כן שמואל השלים לו אז ב' שנים של היניקה והיה לו סוד הקטנות
 שהוא וז"ס ומעיל קטן וגו' כי סוד מעיל זה הוא סוד שאנו קורין
 וחלקא דרבנן. אמנם לא היה מכסה את הראש רק הגוף לבד וזהו
 פי' מעיל כי הוא לבוש אל הגוף שהוא ו"ק נמצא שהוא סוד היניקה

שֶׁאֵין לוֹ אִזּוּר רַק וְ"קוּ"ס וּמַעֲיֵל קֶטֶן וְאִמּוֹ הוּא סוּד אִמָּא עֲלֵאָה
 אֲשֶׁר הִיא מִתְּפַשֵּׁטֶת זַה"י שְׁלֵלָה וְנִכְנָסֶת בְּרִישָׁא דְז"א עִם הַמּוּוֹזִין
 דְּקִטְנוֹת כַּנ"ל וְזֶהוּ תַעֲשֶׂה לוֹ אִמּוֹ. וְכִבְר יִדְעֵת עֲנִין וְזֶה אִם שְׂמוּאֵל
 שֶׁהִיא סוּד אִמָּא עֲלֵאָה כִּי כֵן וְזֶה גִימ' ס"ג שֶׁהוּא שֵׁם הַבִּינָה וְשְׂמוּאֵל
 נִגְדָּה ז"א וְ"קוּ"ס וּמַעֲיֵל קֶטֶן עַל נִכּוֹן וְהִנֵּה מַעֲיֵל גִּימָטְרִיא קֶטֶן אֲשֶׁר הוּא
 אֱהִי"ה דְהִי"ן שֶׁהוּא סוּד זַה"י שֶׁל בִּינָה הַמְלַבֶּשֶׁת אֶת הַמּוּוֹזִין וְנִקְרָא
 אֱהִי"ה דְהִי"ן. וְאִמָּנָם אִזּוּר כִּי שְׂמוּאֵל עָלָה בַּמִּדְרָגָה עֲלִיּוֹנָה יוֹתֵר וְהִיא
 שְׂקוּלָה כַּמִּשָּׁה וְאֶהְרֹן וְג' אוֹתִיּוֹת שְׂמוֹ מִשְׂמוּאֵל גִּימָט' מִשָּׁה ע"ה
 וְלִהְיוֹתָן מוּוֹזִין דְּקִטְנוֹת וְגַם הֵם סוּד אֱלֻקִּים לִכֵּן כֹּל אוֹזִיּוֹת הוֹזִיצוּנֵם
 וְקִיּוּמָם הֵם בַּמּוּוֹזִין אֱלֻל דְּקִטְנוֹת וְלִכֵּן הִסְט"א נִקְרָא בְּשֵׁם אֱלֻקִּים
 אוֹזִירִים. וְהִנֵּה בַּמּוֹת הַצַּדִּיק הַנֶּר"ן שֶׁל מִצַּד אֲצִילוֹת עוֹלִין אֶל אֲצִילוֹת
 וְנִשְׁמָה שֶׁל דְּבָרִיאָה עוֹלָה לַג' עַל הָעֲלִיּוֹן וְרוּחַ דִּיצִירָה בַּג' עַל הָאָרֶץ
 וְנִפְשׁ דְּעֵשִׂיָּה נִשְׁאָרֶת בַּקֶּבֶר וְכַשְׂמַתְעַכֵּל הַבָּשָׂר עוֹלָה גַם הַנֶּפֶשׁ
 הִיא לַמַּעֲלָה וְנִשְׁאָרֶת הִיא הַבֵּל דְּגֶרְמִי עַל אֵינוֹן גֶּרְמִי דְּאֶשְׁתֵּאֲרוּ
 בַּקֶּבֶר כַּנֶּזֶכֶר פֶּרֶשֶׁה שְׁלֹחַ. וְסוּד הָעֲנִין כִּי הַנֶּפֶשׁ שֶׁהִיא סוּד מוּוֹזִין
 דְּגִדְלוֹת שְׂבַעֲשִׂיָּה הִיא עוֹלָה לַמַּעֲלָה אוֹזֵר עֹכֹל הַבָּשָׂר אֲבָל הַבֵּל
 דְּגֶרְמִי שֶׁהוּא סוּד מוּוֹזִין דְּקִטְנוֹת מִצַּד אֱלֻקִּים דְּעֵשִׂיָּה שֶׁהוּא הַנֶּפֶשׁ
 מִצַּד אֱלֻקִּים וְזֶה נִקְרָא הַבֵּל דְּגֶרְמִי נִשְׁאָר תַּמִּיד עַד עֵת הַתּוֹזִיָּה
 בַּקֶּבֶר כִּי לִהְיוֹתָה סוּד דִּינִין יֵשׁ בּוֹ תַּמִּיד אוֹזִיּוֹת הַקְּלִיפּוֹת וְאֵינוֹ יִכּוֹל
 לִתְפַּרֵּד מִן הַגּוֹף לַעֲלוֹת לַמַּעֲלָה וּבַעֲלֹת אוֹב לֹא יִכְלֹה לִהְיוֹת
 מִשְׂמוּאֵל רַק אוֹתָהּ בּוֹזִי דְהַבֵּל דְּגֶרְמִי. וְ"ס בְּזוּהַר פ' שְׁלֹחַ עַל הַבֵּל
 דְּגֶרְמִי וְדֹא אִיהוּ אוֹב לִהְיוֹת מִן הָאָרֶץ ע"ש כִּי הוּא סוּד הַבֵּל
 דְּגֶרְמִי שֶׁהוּא סוּד הַקִּטְנוֹת יֵשׁ כּוֹז בַּקְּלִיפּוֹת לִהְיוֹת בּוֹ לִכֵּן רֵאשִׁיתָהּ

את שמואל שהיה עוטה במעיל דימי קטנותו לרמוז כי לא יכלה להעלות רק אותו סוד מעיל קטן לבד וז"ש ראיתי אלקים עולים מן הארץ כי לא ראתה רק סוד הקטנות שהם מוויזין דאלקים. גם בדוד המלך מצינו שנקרא קטן ודוד הוא הקטן והוא ע"ד הנ"ל גם יעקב נקרא קטן בנה הקטן והוא מוויזין דעיבור כנ"ל כי הוא ב' אלקים שבו (של העיבור) הם מוויזין רק שהם כפולים. אמנם ב' אלקים הם גימטריא עק"ב ועם י' אותיותיהן גימטריא יעקב ועיין מ"ש בפסוק וידו אוחזת בעקב עשו. ונחזור לענין כי הלא אין בקטנות בזמן העיבור רק ב' אלקים כי אין לו בוזי הדעת וטעם הדבר הוא עם מה שכתבתי כי בוזי מוויזין דעיבור הם מתלבשין בנה"י דחיצונות של בינה ומבשרי אוחזה אלוה. והענין כי בסוד הרוחם של האשה שהוא מקום היסוד שלה יש בו ג' בוזי א' של עור ב' בשר, ג' יותר פנימי בפנימית הרוחם ועור הו

יצון אינו סתום ודבוק אלא הוא פתוח מאד כי אינם משיקים צידי העור זה ע"ז. אך הב' שהם סוד הבשר הם סוגרים הרוחם ונשיקים שפת הרוחם זה עם זה ואין להאריך במקום שאמרו לקצר. ואמנם בסוד העיבור אין לו מוח של דעת כי אין מקום קיבוצו אלא ביסוד הוויצון שהוא העור ולפי שאותו העור הוא פתוח ואינו יכול לקבל ולסתום בתוכו הדעת כי אין בו בית קיבול לקבלו. לכן אין הדעת נמצא בקטן בעת העיבור. אמנם טעם הדבר בעצמו למה אין שם בוזי יסוד סתום כמו בב' בוזי הפנימי הטעם הוא שכבר ידעת כי

הס"א כל אוזיזתן הוא בְּנוֹקְבָא ובפרט כל וזשקם ותאותן הוא לבא לינק מן היסוד שלה כי שם מוצא כל השפּע והקדושה והנה בוזי וזיצון (נ"א שהוא בוזי הוויצון) הם דינן גמורים ואם היה שם עור שלם ויסוד שלם היו נאוזין שם הוויצונים לינק מן אותו היסוד הוויצוני לכן לא ברא שם הש"י בוזי היסוד כדי שלא יהיה מקום יניקה לוויצונים אך בב' בוזי הפנימים אין וזש"א אם ינקו משם כי אין להם שם אוזיזת ולא יוכלו להניק אמנם באיש אינו כן אפילו עור הוויצון שלו הוא מכסה את בוזי היסוד שלו לגמרי. ובזה תבין סוד הערלה שבאיש ולא באשה ואדרבה שלכאורה היה נראה שיותר היה ראוי שתמצא הערלה בנקבה מדכורא שכל שליטת וניקת הוויצונים בְּנוֹקְבָא הוא לעולם אך היה הדבר להיפך כי באיש אין וזש"א כ"כ אם ינקו הוויצונים משם כי וזש"א הזכר דווחין את הוויצונים אבל אם היו יונקים בְּנוֹקְבָא היו מוזריבין את העולם. ובזה תבין סוד פריעת ערלה בזכר הוא שמתחלה כורתים עור הוויצון והוא סוד הערלה שמשם אוזיזת הוויצונים ואז"כ פורעים עור הבוזי האמצעי שגם הוא סוד אלקים דיניקה והוא דינא אבל אין וזש"א ומשליכין אותה רק כונתינו לפרוע כדי שיתגלה הבוזי הג' הפנימי שהוא יסוד האמיתי קדש קדשים ומתגלה דאז אין כוז בוזיצינים להדבק שם. ובזה תבין למה לא נברא האדם מהול אלא ערל כי הוא מוכרוז להיות בו ג' בוזי הג'ל אמנם בהולדו שאז מגיע זמן היניקה אז אין לו צורך בסוד עיבור וכורתין אותו ומשליכין אותו להורות שאין זמן אוזיזת הוויצונים וניקתן מן הדכורא רק בהיותו בסוד עיבור אך מן זמן יניקה ואילך אין להם אוזיזת בו ולכן אפילו

בזמן היניקה שהוא סוד אלקים ג' כ כדי שלא ינקו משם פורעין אותו כדי שיתגלה הפנימי ומאורו יברונו כל הוויצונים כי אינם יכולים לסובלו הרי בארצו מצות מילה בקיצור. ונזוזור לענין שכיון שבנוקבא אין בה בוזי' זו ולכן אין לו בז' א בקטנות בסוד עיבור רק ב' מוויזין ג' כ ואע"פ שבאבא יש בוזי' יסוד אפילו בעיבור כנזכר אינה קושיא כי הלא יסוד דאבא לעולם הוא טמיר וגזי' באבא ואם האבא אין לה יסוד איך יתגלה יסוד דאבא בלתי היות לו מוויצות יסוד אבא לכן ליתא אפילו יסוד דאבא תוך ז"א. וגם הטעם שכיון שאין יסוד אבא בויצוניותיה אם כן כאשר יזדווג עמה לאפקא מוויזין דעיבור אל הז' א אם לא תקדים היא להעלות טפת מ"ז מסוד הדעת שבה גם אבא לא יוריד טפת הדעת שלו ולכך גם ב' הדעות אין בהם ונמצא שאין לקטן בסוד העיבור רק ב' מוויזין דאבא וב' מוויזין דאבא הם ד' מוויזין שהם ד' אלקים. אמנם ביניקה יש לו ג' מוויזין דאבא וג' מוויזין דאבא הם ו' פעמים אלקים והנה הקטן בזמן העיבור כבר יש לו ראש אך סוד הראש הזה נמשך מב' מוויזין הז' ל שהם ב' אלקים א' אלקים דימיני והוא לוקחו בבוזי' מיכילי יודיין גימטריא ע' והב' דשמאל לקחו בבוזי' אוזריים שלו והוא גימטריא ר' הרי ר"ש של ראש וא' הוא כללות שם אלקים:

ונלע"ד ששמעתי שגם ביניקה יש ראש ע"ש מה שקדם לו בעיבור כי לעולם נשאר ראש זה רק נתוסף בו תוספת וגדלות לכן נקרא ראש גם אוזר הגדלות אמנם לפענ"ד ששמעתי שגם ביניקה נקרא ראש

כַּנְגָד ג' אלקים שיש בו והוא ג' אותיות ראש ר' מווח בינה ש' מווח
 וחכמה א' מווח דעת כי בדעת אינו זיכר רק כללות א' לבד שהרי
 בעיבור לא היה זיכר כלל גם שהוא מלא באלפי"ן כנודע שאלקים
 של דעת הוא מלא באלפי"ן וזהו א' של ראש. ועיין מ"ד בסוד ג' ימים
 של קליטת הזרע ומ' יום של יצירת הולד ושם בארנו איך אלקים
 של מווחין נעשין ראש וגלגלתא אוז"כ נעשין קרובים למווחין דגדלות.
 והנה לא כל ימי היציקה שוין כי בתזולה אינו מדבר כלל ואזר כך
 מתזיל לדבר מעט מעט והענין הוא כפי מ"ש בסוד הקדיש וגם
 בסוף הדרוש של אלם מאלקים כי תזולה אינן זיכרים בו רק ג'
 אותיות אלם ואוז"כ נכנסין בו אותיות י"ה מאלקים ואז מתזיל לדבר
 ואז יש בו תוספת אוזר שמתמלאים אלו השמות של אלהים זה
 ביודי"ן וזה בהתי"ן וזה באלפי"ן כי אין ימי הקטנות שוין שהרי גם
 המווחין דגדלות נכנסין בו מעט מעט כמבואר אצלינו בסוד פעוטות
 מקוון מקוון וממכרן ממכר במטלטלין כו'. אמנם סוד הפסוק נאלמתי
 דומיה הנזכר שם בענין המווחין כי הלא בבריאת עולם אצילות הז"א
 בתזולת אצילותו היה על דרך הג"ל אבל עתה האלקים כבר הם
 שם ואע"פ שלפעמים הם בסוד אלם אינם לבדם כי סוד האלקים
 כולם כבר הם שם רק שאינם מתגלים ועומדים שני אותיות י"ה
 דוממות שם ואינן מתגלין הארתן:

שער כב פרק ג מ"ק

אמנם כשבאין ימי גדלות אז נכנסים המוויזין גדלות שהם הויות ומתפשטין בכל הז"א כנודע ואז יורדין כל המוויזין של אלקים לבטלה עד היסוד ואמנם סדר ירידתן אינו בפעם אות רק כפי סדר כניסת המוויזין גדלות כך סדר ירידת אלהים דקטנות כיצד הרי בארנו בברכת אבות שאין מוויזין גדלות נכנסין יחד רק תזלה נכנסים בק"ש ו"ק תזותונים דאמא וזג"ת זה"י בתזלה. ואז"כ נכנסין וזג"ת ובברכת אבות נכנסין ג"ר דאמא ואז"כ נכנסין זה"י דאבא ואז"כ וזג"ת דאבא ואז"כ ג"ר כי אין המוויזין דאבא נכנסים עד שיכנסו המוויזין דאמא כולם ובק"ש שעדיין לא נכנסו רק ו"ק המוויזין דאמא אין בהם כוז לדחות ולהוריד המוויזין דקטנות לפי שו"ק אלו אע"פ שהן מוויזין אינם מוויזין ממש רק אותן ג' ראשונות שהם ממש מוויזין בראש ז"א אך אלו התפשטותן הם בגופא אך מה שאנו קורין אותן מוויזין הוא לפי שהתפשטותן נמשך מן המוויזין וגם לפי שהמוויזין של המלכות נמשכין מהם כנודע שכן התפשטות המוויזין דזה"י דדכורא מתמן אתפשט נוקבא מאזורים ומשם נעשה לה מוויזין רק עיקר המוויזין הם ג"ר ולכן אין כוז בו"ק לדחות המוויזין דקטנות. ועוד סבה אחרת כי אלו הם מוויזין דאמא דמינה דינן מתערין ובפרט היותן בוזי ו"ק שיש בהן תערובות דין לכך אינם דוויזין האלקים דקטנות שהם דין אך כשמתזילין לרדת ג"ר דאמא עד תשלום כניסת מוויזין דאבא אז הוא ירידת מוויזין דקטנות כי גם ו"ק דמוויזין דאבא הם

דוויזין האלהים דקטנות להיותן בסוד מוויזין דאבא שאין בהם שום
דין כלל כנודע ובפרט אזור שכבר נכנסו ג"ר מוויזין דאבא. ועתה
נבאר הסדר כשנכנסין ג"ר דמוויזין דאבא או מורידין את המוויזין
דקטנות למטה בגרון דו"א נמצא שירדו ג"ר דקטנות בגרון דו"א
או"כ בכניסת ג' תותנות דמוויזין דאבא יורדין מן הגרון אל וז"ת
דו"א עד שליש עליון דת"ת דו"א המכוסה ששם הוא סיום יסוד אבא
בת"ת דו"א כנודע ושם הוא תזלת בגין הנקבא משם ולמטה
וכשנכנסין ג' אמצעים (דאבא) או יורדין בב"ש ת"ת דו"א המגולים
וכשנכנסין ג"ר דאבא או יורדין מב"ש ת"ת אל זה"י דו"א ומתקבצים
שם כולם ביסוד דו"א ועומדין שם ואזור כך ע"י זוג הם יורדין אל
הנקבא כסדר הג"ל אמנם לא כל אדם זוכה לזה. ודע כי יש מי
שבידו כוח במעשיו להוריד האלקים דקטנות מרישא דו"א עד הגרון
ויש מי שיוכל לדחות עד הוזה וכן כפי סדר כל המדרגות הג"ל.
והנה כל כוח שכוזה שיש באדם נמשך לו במוויזין דקטנות אלו ומי
שיוכל להורידן ע"י מעשיו למטה ע"י שימשיך מוויזין דגדלות וידוזה
אלקים דקטנות ויסלקם מזו"א לגמרי או יהיה לו זכירה נפלאה
בתורה ויבין כל רזי התורה כי כל זכור הוא בדכורא רק אלקים
דקטנות מונע ההארה בדכורא בסוד זכור ואמנם מי שיורידם גם
מנקבא עד הבריאה זהו ודאי לא יהיה שום שכוזה לו ויתגלו לו רזי
התורה כתקונן. ונבאר עתה סדר ירידתן דע כי בהיותן תזלת
ברישא דו"א או הם ג' שמות אלקים בג' מוויזין דו"א וכבר ידעת כי
כל תיבה בת ה' אותיות בונה ק"ך בתים והנה ק"ך צירופים יש בשם
אלקים ואמנם הם ג' פעמים אלקים ג"פ ק"ך הם ש"ס וה' אותיות

אלקים עצמן הרי ע"ס"ה ומכאן הם ע"ס"ה ימות הוזהב ועיין מ"ש בביאור פטום הקטורת בסוד ע"ס"ה מנים כו' ושם ביארנו פי' אוזר וגם זה שבכאן אמייתי. אוז"כ ברדתן אל גרון דז"א שם מתמעטין. והענין כי כל דבר עליון כאשר יורד אין כולו יורד רק מתמעט ומתברר והיותר מובחר שבו נשאר למעלה כי אינו יכול לירד למטה והשאר נופל ויורד למטה וכן בכאן היותר מובחר ורך ורוזמים נשאר למעלה עם המוויזין הגדלות והשאר יורד למטה. והנה ברדתן למטה בגרון (ז"א מן הגרון) אז נתמעטו והם בין כולם שם א' והוא צירוף א' שהוא ק"ך צירופי אלקים לבדם שהוא השליש במה שהיה למעלה אוז"כ ברדת המוויזין דקטנות ביסוד ז"א א' שם מתמעטין ואין שם רק וזצ"ים והם ס' והם סוד הגה מטתו של שלמה ששים גבורים סביב לה כי אלו הם ס' אלקים מצד הגבו' ונקראו ס' גבורים. וכבר ידעת איך המלכות היה אוזרי ז"א נגד זה"י והה"ג שלה הם בדעת שלה כנגד היסוד דז"א ונמצא שהם גבורים אלו הם נגד מטתו של שלמה והם מגבורי ישראל שהוא ז"א הנקרא ישראל ולא יעקב והם גבורים מסטרא דדכורא ולא מסטרא דנק' ומשם שומרים מטת שלמה שהיא הנק' ומאירין בה אמנם כל ו"ק הם מציאות אותה כי הכל נקרא גופא ולכן אינם ב' מעוטים דאלהים א' בג' אמצעית וא' בג"ת כי הכל גופא ולא יש רק מיעוט א' שהוא אוזרי רדתן אל היסוד סיומא דגופא אוז"כ נדחין יותר ונכנסין ברישא דנקבא ושם מתמעטין וזצ"ין ונשארים ל' והם סוד שלשים מעלות שהמלכות נקנית בהם. והטעם שבכל המדרגות אינם מתמעטין רק וזצ"ין ובגרון דז"א לא נשארו רק שליש א' כי הוא מקום צר מאד ואוז"כ יורדין

אל יסוד נוקבא ואינם על דרך ירידת ז"א שיורדין ומתמעטים מייעוט
א' בגרון כו' אך סדר הירידה מג"ר לגרון ומשם לג' אמצעית ומשם
לג"ת נוקבא ואפשר דהוי ע"ד דכורא ואיני זוכר אך בענין המיעוט
אין בנוקבא רק ב' מייעוטים א' ברישא וא' ביסוד דילת סיומא דגוף

א. אמנם כל הה"ג שלהם הם ביסוד שלהם כנודע ואלו אלקים דקטנות
מתערבין עמהן ואז הם שם וצדיק שהיו מתחלה ברישא ואינם רק ט"ו
והם סוד י"ה וז"ש במ"א שהיסוד נקרא י"ה. אוז"כ יורדין בראש
הבריאה ושם הם שליש לבד כי לפי שירדו מאצילות לבריאה אז
נתמעטו ב"ש ונשארו ה' לבד אמנם זהו ה' אותיות של אלקים וז"ס
בראשית ברא אלהים כי אלהים הוא בבריאה גם ז"ס אלהים
גימטריא הכס"א כנזכר בתקונים ורמזו וכווננו לשם זה כי הלא
הבריאה הוא סוד הכסא שהוא סוד אלקים כנ"ל ומשם ולמטה אין
שום ירידה אזור ששרשם באצי"א להם לירד יותר אלא בראש
הבריאה ואינן יורדין ירידה אחרת כלל ואשרי מי שיוכל להורידן עד
כאן כי גדלה מעלתו לאין קץ. גם תראה כי אזור שהם ה' כוונשבן
ה' אותיות אלקים שהוא השורש שלהם אין להם עוד מייעוט. והנה
כשירדו אלקים דקטנות אל ג' אמצעית דז"א אז נעשו ב' הידים דז"א
מבוזי' ב' שמות דאלקים כי כפי הזמנים כך משתנים הפעולות ועתה
כשירדו אל הזרועות אז נעשו בזוי' ידים של ז"א מן מוויזין דאלקים
ואז ה' אצבעות היד מה' אותיות אלהים גם י"ד פרקין של אצבעות
הם מילוי שם אלקים והם י"ג אותיות ובהם כללות השם כנגד י"ד

פרקין והזרוע כולו כנגד השם אלקים עצמו ולכן שורש הדינין בזרועות כי הם סוד מנצפ"ך כפולות בימין ושמאל והנה הדינין יש להם ה' מקומות כנזכר באדרא וא' מהם הוא הזרוע וזהו הטעם שהקליפות נאוזות שם תמיד וז"ס נטילת ידיים. ודע כי האלקים שיורדין עד היסוד אינם רק מג' מוזין כי התפשטות של המוזין דקטנות ב"ק דז"א נשארין במקומם באופן שיורדין ג' אלקים המוזין ביסוד וז"ס ביום הגמל את יצחק ודרז"ל שהוא סוד ה"ג מ"ל והענין שכבר בארנו איך ביסוד דז"א יש וז' גבורות וזהו ה"ג מ"ל כי ה"ג הם וז' גבורות שביסוד הנקרא מלכות. ואמנם הם נזלכות לשתי זלזלות ה' ג' כיצד ה"ג מנצפ"ך דגדלות וג' אלקים דקטנות הרי (שה') גבורות (הם) ה' וג' משתי הבחי' וזהו את יצחק כי יצחק הוא שורש הגבורות כמבואר. אמנם קשה איך אפשר שירדו שלשה מוזין ונשאר הו"ק במקומן כי הלא אלו מלוכשים בנה"י דתבונה ואם כן איך ירדו שלשה פרקין עלאין דנה"י לתתא ונשאר ב"ש נה"י התחתונים למעלה וזהו אין השכל סובלו. והענין הוא כי הרי כבר בארנו שהיסוד דאמא מסתיים בוזה דז"א. והנה המוון דזכמה דז"א מתפשט בג"ס דז"א שהם קו ימין וזו"ן ומוון בינה דז"א מתפשט בקו שמאל בג"ה ומוון דעת אינו עד"ז לפי שג"ה דאמא הם סתומות ומתפשט המוון מלוכש בתוכם בב' הקוין ימיני ושמאלי אך מוון דעת בא מלוכש ביסוד דאמא. ואמנם עד מקום סיום יסוד דבינה בא הדעת הג"ל מוגבל ומלוכש בתוכו אך בהסתיים יסוד דבינה הוא נגלה ויוצא לזו"ן ושם אין מי שיגבילנו ולזה הטעם מתפשטים ה"ו של הדעת לכל הגוף דז"א ומתפשטין בזה"ת נה"י כמבואר אצלנו כי

אם יסוד הבינה היה ארוך גם הדעת שבו היה מתפשט דרך קו אמצעי ביושר כמו שאר הב' קוין. נמצא כי האמת הוא שג' מוויזין עלאין אלו דאלקים דרישא הם המוויזין המתפשטין בוג'ת ג'ת ג'ת תוך ג'ת דאמא כולם נופלין למטה ביסוד כי כשנפלין ג'ת דאמא ביסוד נופלין שלימים לא למוצא וכן גם המוויזין שבתוכם נופלין אך דעת המתפשט בגופא בגלוי בו"ק אין מי שיגבילהו ולכן נשאר במקומו ואינו יורד עם השאר אל היסוד. ונמצא שכל המוויזין שבוג'ת ב אפילו המתפשטים בו"ק הכל נופל וכן הדעת בוג'ת קיבוצו במקומו ברישא נופל אך בוג'ת התפשטות הדעת בו"ק נשאר שם תמיד ואפילו בוג'ת היות שם מוויזין דגדלות. אמנם ז"ס עולם הפוך ראיתי עליונים למטה ותחתונים למעלה הנזכר ברב יהודה תלמידו של מר שמואל וסוד הדבר שכל האמוראים. הם מבוג'ת אלקים דקטנות ומי שהוא מאלקים דקטנות דרישא נופל הוא למטה ביסוד ומי שהוא מן התחתונים שהוא מהתפשטות ו"ק הוא למעלה והבן זה. ואמנם בוג'ת זו אינה נמצאת רק באלו המוויזין דקטנות כי הם אלקים דינין והשורש שלהם שהם המוויזין נכפין וצריך להורידם אל היסוד לכופם אבל הו"ק שאינם רק התפשטות שלהם א"צ להורידם וכמו שמצינו שבה"ז דגדלות יורדין ה"ז המגולין ביסוד וזוהרין ועולין למעלה כדי להגדיל ז"א כן עד"ז האלקים שבמקומות המגולים נופלין ביסוד וזוהרין ועולין עם הווסדים הג"ל וז"ס סולם מוצב ארצה שראה יעקב שהוא סוד היסוד הנקרא סולם מוצב שבו ראה אלקים עולין ויורדין בו על דרך הג"ל. וז"ס אלקים ראיתי עולים מן הארץ הנזכר בשמואל וכבר הודעתך לעיל איך יעקב ושמואל היו תזלה

מסוד אלקים דקטנות גם אמרו ראיתי אלהים עולים באופן אזור והוא כי האשה בעלת אוב תמהה מאד ונזרד לבה על דבר זה. והענין כי עליית אלקים שהם בויצת התפשטות המזולה של אלקים אין זיכר בעלייתן כלל כי הם מתמתקים ע"י הווסדים דגדלות אך הוזרדה שלה היה באופן אזור והוא כי הלא בארנו כי ע"י הורדת המוויז דגדלות מורידין ג' מוויז דקטנות לתתא ביסוד ואתכפיין תמן אז יורדין יותר למטה כג"ל אמנם כשיש וז"ו רוגז בעולם מוזמת פגם עבירות אז מסתלקים המוויז דגדלות ש

בו שהיו כופין המוויז דקטנות ואז עולין אלו האלקים למעלה ברישא דז"א ואז יש רוגז גדול וז"ו ולכן אמר שמואל לבנה הרגזתני לעלות שהיה מתיירא מן הדין וז"ש ראיתי אלקים עולים מן הארץ. ונזוזור לענין דע כי בירידת מוויז דאלקים אל הגרון דז"א כבר בארנו זה בסוד וזלום יוסף עם שר המשקים ושר האופים ושר הטבחים ועם פרעה כי כולם מסוד אלו האלקים ואלו הג' שרים הג"ל הם הג' מוויז דאלקים ומקום וזנייתן בקצה ובושט ובוורידין שבגרון וכן גרון גימטריא ג' אלקים עה"כ:

שער כג פרק א מ"ת

השער השביעי שער מוויזין דצלם ויתחלק לז' פרקים:

ועתה נבאר ענין ג' בוינות שיש בזעיר אנפין ושלשתן נכללין בשם מוויזין ושלשתן נקראו צלם בסוד נעשה אדם בצלמינו ושלשתן נכללין בג' אותיות צלם מתתא לעילא כי אות צ' דצלם הם המוויזין הנכנסין בפנימיות זעיר אנפין ואותיות ל' מ' הם בוי' אורות מקיפים שיש על ראשו התחתון ל' והעליון מ' ואלו יתבאר לקמן בע"ה ואמנם עתה נדבר איך נעשו אלו מבוי' אמא ונבאר בפרטות ג' בוינות אלו ונאמר כי הגה נכללין באופן אחר והוא כי המוויזין דז"א שהם נקראו וזב"ד שכלו ובכללן נכללו כל מה שלמטה מהם עד תשולם פרצוף ז"א הרי זו בוי' א'. הב' הוא בוי' כתר דז"א שהוא ע"ג מוויזין הג"ל. הג' הוא בוי' הב' מקיפים שכל שהם הנקרא לם דצלם כז"ל. והנה ג' בוי' אלו נעשין לז"א מפאת ג' בוי' שיש כנגדן בתבונה כדלקמן בע"ה כי אלו המוויזין הם בתבונה ויש יותר עליונים מהם שהם מן אמא עילאה. ונדבר עתה באלו של התבונה ונאמר כי יש בה ג' בוי' א' הוא נה"י שלה הראשונים שנתלבשו בז"א להיות לו בסוד מוויזין הב' הוא בוי' וצ"י ת"ת ונה"י שלה הודשים שנתפשטו בה מודש' כדי שתהיה שלימה בי"ס גמורות להזדווג עם אבא כז"ל הג' הוא בוי' שאר קומתה שהוא מן מוצית העליון דת"ת שלה עד למעלה עד ראשה וג' בוי' אלו מכוונות עם ג' בוי' אחרות באופן זה. והענין כי הגה נת"ל כי בעת לידתו עלו אלו האורות של הכלים של נה"י

דתבונה למעלה בוצי תותון של הת"ת שלה ונתרוקנו אלו הכלים
 מן האורות שלהם עצמן ולא נשאר בהם שום וזיות כלל ועיקר בסוד
 אין התורה מתקיימת אלא במי שמומית עצמו עליה ואז בהיותן כלים
 ריקים נכנסו לתוכן המוויזין דו"א שהם מן הוזהמה שבו עד למטה
 שהם ט"ס ונתלבשו בט' פרקין שיש בזה"י של התבונה ואז"כ
 נתלבשו כולם תוך ז"א מוזהמה שבו ולמטה כמ"ש בע"ה. ונמצא כי
 הכלים והגוף של אלו המוויזין הם בוזי א' שהם הכלים וגופניות
 התבונה עצמה אבל האורות והרוחניות והנשמה שבהם הם המוויזין
 של הז"א עצמו אמנם לפי שכבר נסתלקו אורות שלהם ונכנסו אורות
 הז"א במקומם לכן אלו הנה"י דאמא מתחלפין מטבעם הראשון
 ונהפכים להיות עצם מעצמו ובשר מבשרו של הז"א עצמו וכגוף
 עצמו דמיין ממש ואינן נקראין אלא בשם גופא דז"א ממש. ובה תבין
 מ"ש בדרוש גדלות דז"א איך הוא שמן ו"ק שיש בו בלבד כגודע
 שכל עצמותו אינו רק ו"ק איך הגדיל אוז"כ ונעשה בן י"ס גמורות.
 ושם ביארנו כי הנה הענין היה שהיה בו ו"ס הנקרא ו"ק ונכנס בו עוד
 ג"ס שהם זה"י דתבונה ומתוברין יחד ונעשין ט"ס גמורות באופן זה
 כי כל פרק עליון דנצח תבונה מתערב ומתובר עם ב' פרקי עליונים
 דכלי הוסד דז"א ונעשין וזהמה שבו ופרק ב' דכלי נצח דתבונה
 מתערב עם פרק התותון דוסד ופרק עליון דכלי דנצח דז"א ונעשין
 ווסד דז"א ופרק ג' דכלי נצח דתבונה מתערב עם ב' פרקי תותונים
 דנצח דז"א ונעשים נצח דז"א ועד"ז בקו שמואלי ועד"ז בקו אמצעי
 כמבואר אצלנו במקומו. נמצא כי הנה"י עצמן דתבונה מתערבים
 עם הכלים וגופא של ז"א והכל נעשה כלי וגוף א' בהשוואה א' וכגוף

ד"א הוי ממש ולכן נקרא בוינה זו בוי' הגדלה ממש של ד"א עצמו
 כי להיותן כלים ריקנים ונכנסו אורות המוויזין ד"א לתוכן נעשו כגוף
 ד"א ממש והרי נתבאר בוי' המוויזין ד"א מוזכמה שלו ולמטה איך
 נעשו ע"י זה"י הראשונים של התבונה שהם הכלים בלתי אור.
 הבוינה הב' הוא הכתר של ד"א אשר הוא נעשה מן הוצי' התווחתן
 של ת"ת וזה"י הוודשים של תבונה והנה בוינה הכתר ד"א צריך
 שתוילה נבאר מה ענינו אם הוא מכלל מוויזין ד"א או לאו אם
 מכלל הי"ס ד"א או לאו כי בדבר זה יש מוזלוקת גדולה בין
 המקובלים ובספר יצירה נתבאר שהושבון י"ס מתויל מן הוזכמה
 כמו שכתב אותה היא רוז אלהים וזיי כו' וכן אמרו אין ראשית
 אלא וזכמה וראיות הרבה לסברא זו גם מה ענין הבנת לשון כתר
 ולמה נק' כך. והנה כפי הנראה מפשטות לשון התקונים וספר הזוהר
 נראה כי הכתר הוא גולגלתא וזב"ד הם המוויזין שבתוך הגולגלתא
 ואם כן הוא נמצא שהכתר הוא גרוע בתכלית הגרעון כי הוא נעשה
 ויצונית ולבוש אל המוויזין כדרך הגולגלתא המקיף ומלביש את
 המוויזין ואין ספק שתכלית ועיקר הם המוויזין כי הגולגלתא הוא כלי
 ומלבוש טפל אליה ודבר זה לא יעלה על דעת תינוק בן יומו כי הרי
 כתר גדול לאין קץ על הוזכמה ותבונה ודעת ונזשבו אצלו כלא היו
 אבל הענין הוא כי הנה המוויזין הם וזב"ד אבל שרשם של הג' מוויזין
 נשאר למעלה הרושם שלהם ומציאותן בכתר ואותן המוויזין שבכתר
 הם גדולים ומעולים לאין קץ על המוויזין הנקרא וזב"ד. ולכן תמצא
 באדרת נשא שכאשר מבאר סדרי ספירות הכוללות כל האצילות
 אשר הא"א נקרא כתר ואו"א וזו"ב מזכיר שם בא"א בוינה גולגלתא

ומוזא סתימאה דיליה. אמנם וז"ב הם או"א שהם ענפים היוצאין
ממ"ס דא"א הנקרא כתר וכן הוא הענין בי"ס הפרטות שבכל פרצוף
וא"כ בודאי כי המוזא הסתום שבכתר הוא גדול מאד מן וז"ב אשר
בפרצוף ההוא כי הרי מן הכתר נאצלו הם ובהכרח הוא שבוזיגת ד'
מוזיגן שהם וז"ב ודעת הכולל וז"ג שארבעתן יהיו ג

מצאים בכתר בודאי כמבואר אצלנו בברכת שים שלום של
העמידה לכן הם ד' כריעות וד' זקיפות ע"ש. נמצא כי המוזיגן הם
למטה מבוזי' הכתר ואינם בתוכו כי הכתר גבוה מאד מאד מהם
והם למטה ממנו לגמרי אמנם בכתר יש בו בוזי' פנימית שהם מוזיגן
שבו בעצמו ממש ובוזי' הוויצוניות שהוא הגולגלתא אלא שוויצוני'
שהוא הגולגלתא מתפשטת עד למטה ומלבשת גם את המוזיגן
הנקרא וז"ב ד' אבל עיקרית הכתר אינו אלא למעלה על אלו המוזיגן.
ועיי' בביאור אותו מאמר ג' רישין אתגלפין דא לגו מן דא הנזכר
בתולת אדר"ז דרפ"ז ומשם תבין ענין זה המוזא שבכתר שהוא
מלבד המוזא עצמו מה ענינו:

מ"ב וזה סוד מנזל בדרך ישותה הנזל הוא יסוד דתבונה ובתוכו
מלובש דעת דז"א שבו הווסדי' הנקרא מים ואלו מים נמשכין מן
הנזל שהוא ומתפשטין עד היסוד דז"א וווזריגן ועולין ומגדלין אותן
כנודע ויסוד נק' דרך בסוד דרך גבר בעלמה נמצא כי היסוד דאמא
הנקרא דרך נעשה נזל מים וממנו שותה הז"א מאותן הווסדים ואז

גִּדְלָל וּמְרִים רֹאשׁוֹ וּסּוּד הָרִמָּה רֹאשׁוֹ הוּא כִּי וַחֲזָ"ת שֶׁבּוֹ גִּדְלָלִין וְנַעֲשִׂין
 בּוֹזִי' רֹאשׁוֹ בְּסוּד ג' מוּוֹזִין שֶׁבּוֹ וַחֲזָ"ד וְנִמְצָא כִּי אֵין רֹאשׁוֹ ז' מוּוֹדֵשׁ רֶק
 שְׂמָה שֶׁהִיטָה בְּסוּד וַחֲזָ"ת הוֹרְמוֹ לְמַעַלָּה וְגִדְלוֹ וְנַעֲשֶׂה רֹאשׁוֹ בְּסוּד
 וַחֲזָ"ד וַז' בּוֹזִי' ו' שְׁבַע הוִי"ה הַכּוֹלֵל הָאֲצִילוֹת כִּי תוֹזְלָה הִיָּה בּוֹ"א
 ו"ק לְבַד ו' זַעִירָא שֶׁבְּתוֹךְ ה' דְּאִמָּא עֲלָאָה וְעַתָּה יֵצֵאָה וְנַעֲשֶׂה ו'
 עֲצָמָה שְׁבַע הוִי"ה וְנַעֲשֶׂה לוֹ רֹאשׁוֹ שֶׁהוּא צוֹרֵת י' שִׁישׁ בְּרֹאשׁוֹ ו'
 כְּנֻדָּע כִּי בִינִיקָה הִיטָה ו' לְאֹזֶר ה' רֹאשׁוֹנָה אֵלָּא שֶׁלֹּא הִיָּה לָהּ רֹאשׁ
 כִּי הִיָּה ו"ק לְבַד וּבְגִדְלוֹת נַעֲשֶׂה לוֹ רֹאשׁוֹ דְּהִיּוֹנוֹ י' עַל ו':

שְׁעָר כג פָּרָק ב מ"ת

וְעַתָּה נִבְאָר מֵהֵיכָן נַעֲשֶׂה בּוֹזִי' הַכֹּתֵר הַזֶּה וְהַנָּה הוּא נַעֲשֶׂה מִבּוֹזִי' וַחֲזִי
 הַתּוֹזְתוֹן שֶׁל הַת"ת דְּאִמָּא הַנִּקְרָא תְּבוּנָה וְזֶהוּ עֲנִינוֹ. כִּי הַנָּה כְּתוּבָנוּ
 לַעֲיֵל כִּי לְסִבַּת הַכִּנְסֵת נָה"י דְּאִמָּא הָרֹאשׁוֹנִים תּוֹךְ ז"א בְּבוֹזִי' הַמּוּוֹזִין
 הוֹצֵרָכָה לְהַתְגַּדֵּל וּלְעֲשׂוֹת לָהּ נָה"י וְזֵדִשִׁים אֹזְרִים וְשֵׁם בְּאֶרְצוֹ אֵין
 הִיָּה הָעֲנִין וְאִמְרָנוּ כִּי הָאֹרֹת שֶׁל נָה"י דְּאִמָּא עָלוּ בּוֹזִי' ת"ת הַתּוֹזְתוֹן
 שֶׁל תְּבוּנָה לְדוּחֹת אֵת הוֹלֵד שִׁיּוּלָד וִיצָא לְוּזוֹן וְאֵן אֹתָן הָאֹרֹת
 הוֹצִיָּאוּ שֵׁם נָה"י אֹזְרִים וְזֵדִשִׁים כִּי בְּעֻלּוֹת הָאֹרֹת הַנִּזְכָּר הָאִירוּ וְנָתְנוּ
 כּוֹז לְכָלִי הֵהוּא שֶׁל מוֹחֲצִית הַת"ת הַתּוֹזְתוֹן וְהַגְדִּילוּ מִמֶּנּוּ ג"כ נָה"י
 וְזֵדִשִׁים וְאֵן הָאֹרֹת הָרֹאשׁוֹנִים שֶׁנִּסְתַּלְקוּ נִתְלַבְּשׁוּ תּוֹךְ אֵלּוֹ הַנָּה"י

הוודעים כי הנה"י הראשונים הוצרכו להתרוקן לכמה סבות הנ"ל
אם לצורך לידת המוויזין דו"א ואם להעשות לבושין למוויזין דו"א
עצמו כנ"ל אבל אלו שהם תשלום י"ס של תבונה עצמה וזו
האורות להתלבש בהם והנה מזה המוציאת התוהוין של הת"ת ומן
הנה"י בבוזינת כלים ובוזינת אורות ג"כ שלהם עצמן הם הנעשין כתר
של ז"א והרי זה הוא שינוי א' שיש בין הכתר אל המוויזין כי המוויזין
הכלי שלהם הם של התבונה והאורות הם של ז"א אבל הכתר הכלי
והאור שלו הכל הוא של תבונה. ובה תבין טעם למה אין הכתר
במספר י"ס כנ"ל אמנם מתוילין מן הוהכמה שהוא נקרא ראשית.
והענין כי הנה המוויזין דו"א שהם וזב"ד שלו האורות הם של ז"א
עצמו ואע"פ שהכלים והלבושים הם נה"י הראשונים של התבונה
כנ"ל עכ"ז הם טפלים ונזררים אזור הרוזניות והאורות שבתוכו אשר
הם מז"א עצמו ולכן משם הם מתוילין מספר הי"ס שהם וזב"ד וזג"ת
נהי"ם שבו. ובפרט במ"ש לעיל כי הכלים של נה"י הראשונים
דתבונה נעשו בער מבשרו וגופו ממש דת"ת דו"א אמנם הכתר שלו
אין לו שייכות עמו לא באורות ולא בכלים כי כולם הם בוזי
התבונה לבד ואין בו בוזי דו"א כלל וזלתי שהוא מתוהו עמו ושורה
עליו כעין כתר כמ"ש ולכן אינו נזשב במספר י"ס דו"א וזכור כלל
זה. וגם בזה תבין למה נקרא כתר כי הוא לשון כותרת וסובבת כמו
העטרה המקפת ומסבבת ומלבשת ראש האדם והוא דבר וזלתי
כנראה בוזי הראות שהעטרה דבר הנבדל מן גוף האדם גם מזה
תבין הפרש ויתרון מעלת הכתר על המוויזין כי המוויזין היו האורות
בוזי ז"א עצמו ובוזי הכלים שלהם בלבד היו מן התבונה אבל

הכתר שלו כולו כלי ואור הוא מן התבונה לבדה ופשוט הוא היתרון והמעלה שיש בין תבונה לז"א שאין קץ וקצבה אליו ומה גם כי אפילו בויצת הכלים יש יתרון לכלי הכתר מכלים של מוויץ לב' סיבות א' כי הכלים של מוויץ הם כלים של ז"י ראשונים לבד אבל כלי הכתר הם מהנה"י הודשים וגם מוויץ ת"ת התזותן ונודע כי ויצי ת"ת גדול מכל הנה"י כולה כמבואר אצלנו בהקדמה הידועה. כי הבויצת הקטנה שבכל ספירה העליונה היא גדולה מכל מה שלמטה ממנה והרי ראית כמה יתרון יש אל הכתר על המוויץ ופשוט הוא כי הכתר גדול מכל הט"ס כולם של הז"א לגמרי ואמנם עכ"ז נקרא כתר של ז"א עם היות שאין לו שייכות עמו. והטעם הוא לפי שכאשר אמא שהיא התבונה רוצה להעטיר ולהכתיר את בנה ז"א בסוד בעטרה שעטרה לו אמו הנה היא יורדת ומשפלת גופה למטה עד שיעור ויצי ת"ת שלה כז"ל ומקפת ומסבבת ראשו של ז"א ונעשית לו בויץ כתר ועטרה ואז נושב כאלו הוא מבויץ ז"א עצמו לסיבת התזותו והתלבקותו עמו. וז"ס מ"ש בתיקונים הכתר הוא אמא על ברא גם אמרו בתיקונים כי כל הכתר הוא אהי"ה והענין הוא כי מבויץ אמא הנקרא אהי"ה כנודע נעשית כתר דז"א כנודע כפי מה שבארנו ודע כי לא ז"א לבד אלא ע"ד הנ"ל הם כל בויץ של הכתרים של שאר הפרופים כמו א"א או"א נוקבא דז"א כי כולם כתריהם נעשה מן ת"ת העליון שעליו עד"ז שבארנו בכתר דז"א והנה גם כן יתבאר לך כי הרי מבשרי אוזת אלוה והרי אין אנו רואים שהאדם התזותן שבעה"ז יש בו כתר עם המוויץ בתוכו למעלה מן המוויץ שלו. אך זה יובן במ"ש כי הנה כמו שהכתר אינו מכלל גופו

דו"א רק בוזי' מקפת עליו זולתו כך הוא באדם התזותון שהכתר שלו
הוא אור רוזני מקיף עליו ואינו נגלה וניכר לעין כל אמנם הוויצונויות
שלו הבתפשט למטה הוא הנגלה והוא הגולגלת המקיף את המוויזין
של אדם עצמו:

שער כג פרק ג מ"ת

ועתה נבאר ענין הכתר הזה איך נעשה מוצי' ת"ת התזותון ומנה"י
וודעים דתבונה ובו יתבאר מ"ש למעלה כי אמא יורדת ומשפלת
עצמה למטה להיותה כתר על ראשו ואם כפי הנ"ל א"צ להשפיל
עצמה. אבל הענין כי הגה עיקר בוזי' הכתר דו"א אינו רק ווצי'
התזותון של ת"ת לבד של התבונה והיא ממש שורה ע"ג מוויזין שלו
הנקרא וזב"ד כי הרי בארנו כי הכתר הוא רק ספירה א' לבד ואינה
נזלקת לג' קוין וא"כ א"א שגם הגה"י הוודעים המתזלק' לג' קוין
יהיה כתר דו"א אבל צריך להבין שכפי זה מה נעשה מן זה"י
הוודעים המפסקין בין ווצי' ת"ת אל ראש ז"א. גם צריך להבין מה
שנתבאר אצלינו במקומות אחרים בענין דרוש המוויזין דו"א איך
צריך י"ג שנים עד שיכנסו בו הוא זמן ירידת הכתר עליו ואם כפי
הנ"ל שהת"ת עצמו שורה ע"ג וזב"ד דו"א א"צ לשהות זמן רב כי כיון
שנכנסו כבר זה"י דתבונה בסוד מוויזין שבתוכו מאליה נשאר עומד

הת"ת ע"ג המוויזין ברצ"ע בלתי שיהיה זמן אבל הענין הוא כי הנה האמת הוא שווי ת"ת תוהוין של התבונה הוא לבדו נעשה כתר והוא וזנה ושורה וישב ע"ג המוויזין ממש. והנה הת"ת הוא גוף רוח כנראה ביוש הראות ויש באמצע ובתוכו מקום וכלל ורוח יותר משאר ספי' ובפרט כאשר נעריך גוף של אמא שהוא מקום היותר רוח שבה ורישא דז"א שהוא היותר צר וקטן משיעור שבכל איבריו ובפרט כי זה בוי' אמא וזה בוי' בנה הקטן כי ודאי כאשר וזנה אותו וזי' ת"ת על ראשו דז"א נכנס ראשו דז"א בתוכו וכל המוויזין שלו מוקפים ומוכתרים מוויזי הת"ת הזה ויש בו שיעור גדול שיהיה קצתו נשאר למעלה וקצתו יורד ומסבב את המוויזין דז"א ואמנם הנה"י הודשים של התבונה אינם נכנסין תוך פנימית דז"א כאשר נכנסו הנה"י הראשונים. אמנם הם נכפפין ומתפשטין ויורדין בצד האווריים של ז"א כאדם הארוך הכופף קומתו ונשען ע"ג ראש האדם הקצר קומת העומד לפניו ואווריי הנס נגד פני הארוך ואז הארוך כופף קומתו ומשים גופו שבמקום טבורו ע"ג ראש הנס ורגליו ניתלין לאווריו הנס נמצא שראש האדם הארוך ווויזי קומת העליונה זקופה מעומד למעלה ווויזי גוף נכפף ונסמך ע"ג ראש הנס והרגלים שלו יורדין ומתפשטין מאווריי הנס וכן הענין באמא עם ז"א כארוך ע"ג הנס ממש והיא עומדת ממש על הז"א כעין ציור הלבד כזה. נמצא וזי' ת"ת התוהוין דתבונה כפוף על ראש ז"א כעין כתר על המוויזין דז"א ורגלי אמא שהם נה"י הודשים יורדין ונתלין מאווריי ז"א עד למטה באופן שהת"ת עצמו דתבונה הוא דבוק ממש ועומד ע"ג מוויזין דז"א והוא נעשה כתר אליו וא"כ ירידה זו דרך אווריי ז"א

ש"יורדין ומתפשטין זה"י הוודעים כדי שישאר הת"ת בבוזי' כתר
 דבוק ע"ג מוויזין צריכין שיהות וזמן לירד כמ"ש אצלינו בענין המושך
 י"ג שנים דגדלות דז"א כז"ל. נמצא כי הכתר דז"א אינו דבוק ביווד
 בגוף אווד עם הזה"י הנכנסין תוך ז"א אבל הם גוף אווד עם זה"י
 הוודעים היורדים ומשתלשלין מאוורי הז"א. ובזה תבין מ"ש אצלינו
 במ"א כי קו אמצעי דז"א לפעמים יורד עד למטה וגם בוזי' הדעת
 שהוא עמו בקו האמצע גם הוא יורד למטה ממקומו ואמנם הווד"ב
 שבו נשארין במקומם ואינן יורדין לפי שאינן קשורים עם הכתר
 אמנם אם היה נקשר עם זה"י הפנימים דתבונה היה מוכרוז שאם
 יעלה הכתר והדעת גם הווד"ב שבו' קוין האוורים ירדו ויעלו עמהם:

מ"ב שבפ"כ כתר גימטריא ג"פ אור וסוד אור יוצא מאויר לאויר רי"ו
 ג' ע"ב דיודין נמצא כי הכתר רומז לט' פעמים ע"ב דיודין ועם כולל
 הרי י"פ ע"ב דיודין נכללין בכתר ונעשין נשמה בכתר שהוא אור
 וכבר ידעת כי כתר בוזי' אור מקיף:

שער כג פרק ד מ"ת

ונבאר עתה ענין ירידת והשתלשלות הנה"י של תבונה הודשים
 באוור"א והטעם שאינן יורדין ונמשכין דרך פניו הוא כדי שתוכל
 התבונה להסתכל פניה בפני הו"א כאשר תכפוף ראשה להסתכל בו
 בהיות פניה באוור"א ותכפוף ראשה ותביט בפניו של הו"א שהוא
 נמוך ממנה ותאיר בו בהסתכלותה ואלו היה רגליה משתלשלין
 כלפי פניו נמצאת פניה כנגד פני הו"א והנה היא גבוהה מאד וכאשר
 תכפוף ראשה להסתכל בו אינה מסתכלת אלא באוור"א של הו"א והנה
 שיעור אורך והתפשטות והשתלשלות זה"י הודשים הנ"ל באוור"א
 הו"א הוא עד סיום שלישי עליון דת"ת דו"א שהוא נגד הוזה שלו אשר
 משם ולמטה יוצאת רוח נוקבא דו"א באוור"א כנ"ל כי מקום
 שמיסתיים היסוד דתבונה שצננס בתוך פנימית הו"א שם כנגדה מבחוץ
 מסיימין זה"י דתבונה הודשים הוויצונים. ואע"פ שנה"י דתבונה
 הודשים שיעורם כשיעור אורך זה"י הראשונים עכ"ו אינו דומה
 התפשטות בפנים ביושר אל הוויצונים שצנפין ומתעקבין וצנפלים
 ומתפשטין באוור"א עורף הו"א לכן הנה"י הראשונים הנצנסיין תוך הו"א
 מתפשטין עד סיום רגלי הו"א והנה"י הודשים אשר צנפין ועקומים
 לאוור"א אינן מגיעין רק עד הוזה לבד והנה ע"י התפשטות אלו הנה"י
 הודשים באוור"א עד הוזה מתכסים אוור"א של הו"א ואין
 הוויצונים והדינן שולטין באותן אוור"א עליונים של (עורף) הו"א. ודע
 כי כל בוזי אותו הוויורא והלבנונית שבאוור"א העורף דו"א וכל
 הלבנונית אוור"א הגוף והכתפים שלו כולו הוא בוזי אלו הרגלים של
 אמא אשר הם מכלל בוזי הכתר שלו המקיף את הו"א באופן שכל
 אותו הוויורא הנזכר באדרא שיש למעלה בגלגלתא וכן אותה

הוֹוֹרֵתָא הַמִּתְפַּשֵּׁטָה בְּאוֹזוֹרִיִּים הַכֹּל הוּא בּוֹזִי הַכֶּתֶר הַנֶּזֶכֶר
בְּאֶדְרָא הַכּוֹתֵר וּמִקִּיף אֶת ז"א. וז"ס מ"ש בְּאֶדְרָא נִשְׂא דָף קַכ"ו ע"ב
עַל בּוֹזִי א"א וז"ל וּמִהֵאֵי גּוֹלְגֻלְתָּא נָפִיק וְזָד עֵיבֵר וְזִיּוּר דְּנֻזִּית
לְגֻלְגֻלְתָּא דְּז"א כו' כִּי וְדָאֵי הוּא יוֹרֵדֶת דֶּרֶךְ אוֹזוֹרִי רִישָׁא דְּא"א. וְדַע
כִּי עַל הַלְבָנוּתִית שֶׁהוּא בּוֹזִי הַכֶּתֶר הַנֶּזֶכֶר שֶׁהוּא סִיּוּם הַרְגָלִים שֶׁל
הַתְּבוּנָה הוֹיִצְנוּתִית נִמְשָׁךְ וּמִלְבִּישׁ עֲלֵיהֶם בּוֹזִי וְזָד קוֹצִי דְּשַׁעְרֵי
הַנִּמְשָׁךְ מֵרֹאשׁ הָא"א דֶּרֶךְ עוֹרְפוֹ בֵּין תְּרִין כְּתָפִין כַּנֶּזֶכֶר בְּאֶדְרָא
דְּקַכ"ט ע"ב וְנִמְשָׁךְ ג"כ עַד הוֹזָה דְּז"א כְּדִי לְכַסּוֹת הַכֶּתֶר מוֹזְשׁוֹף
הַלְבָן אֲשֶׁר שָׁם וּלְכַן נִמְשָׁךְ קוֹצִי דְּשַׁעְרֵי דֶּרֶךְ אוֹזוֹר ז"א וְעוֹד טַעַם ב'
כְּדִי שֶׁלֹּא לְכַסּוֹת הַפָּנִים שֶׁל ז"א לְכַן נִמְשָׁךְ דֶּרֶךְ אוֹזוֹרִי וְדַע כִּי הִנֵּה
נִתְבָּאֵר כִּי קוֹצִי דְּשַׁעְרֵי מִלְבִּישׁ הֵהוּא וְזוֹרָא שֶׁהֵם נְה"י הוֹדֵשִׁים
וְהִנֵּה לְמִטָּה מִן הֵהוּא וְזוֹרָא יוֹצֵאת לֵאמֹר אֵשֶׁת יַעֲקֹב בְּאוֹזוֹרִי ז"א
מוֹצִיּוֹ וּלְמַעַלָּה וּמִסְתַּיִּמֶת עַד הוֹזָה ג"כ כִּי לֵאמֹר יוֹצֵאת תִּכַּף בְּמִקּוֹם
הַדַּעַת שֶׁל ז"א מֵאוֹזוֹרִי כְּנֹדַע. וְכַאֲשֶׁר נִכְנָסוּ הַמוֹוִזִּין תּוֹךְ ז"א תִּכַּף
יוֹצֵאת דֶּרֶךְ אוֹזוֹר בּוֹזִי לֵאמֹר כַּנֶּזֶכֶר וְכַאֲשֶׁר הַנֶּזֶכֶר הַכֶּתֶר עַל רֹאשׁ ז"א
יֵרֵד גַּם הוּא וְנִתְפַּשֵּׁט וְנִמְשָׁךְ עַד הוֹזָה כַּנֶּזֶכֶר וְהַלְבִּישׁ וְכִיסָה אֶת לֵאמֹר
הַעֲוֹמֶדֶת שָׁם פָּנֶיהָ נֶגֶד אוֹזוֹרִי ז"א וְהַכֶּתֶר מִלְבִּישׁ וּמִכְסֵה אוֹזוֹר לֵאמֹר
וְעִי"ז אֵין וְזִיּוֹנִים שׁוֹלְטִין בְּאוֹזוֹרִיִּים שְׁלֵה וְגַם הַלּוֹבֵן הֵהוּא מִמִּתְקַ
הַגְּבוּרֹת וְהַדָּנִין הַקָּשִׁים שֶׁבְּאוֹזוֹרִיִּים שֶׁל לֵאמֹר כְּנֹדַע. וְזֶהוּ הַטַּעַם
שֶׁבְּסֵפֶר הַזֹּהָר קָרָא אֵל לֵאמֹר עֲלֵמָא דְּאֶתְכִּסִּיא אֲבָל רוּחַ הַיּוֹצֵאת
אוֹזוֹר סִיּוּם הַכֶּתֶר הַזֶּה מֵהוֹזָה וּלְמִטָּה נִקְרָא עֲלֵמָא דְּאֶתְגְּלִיָּא. וְהִנֵּה
סִיּוּם הַכֶּתֶר הַזֶּה שֶׁהֵם נְה"י הוֹדֵשִׁים שֶׁל הַתְּבוּנָה הֵם מְגִיעִין עַד
רֹאשׁ רוּחַל וּמִסּוּפָם וּמִסִּיּוּמָם נַעֲשֶׂה כֶּתֶר שֶׁל רוּחַל נִקְבָּא דְּז"א. וְהִנֵּה

תבין באדר"ז ואד"ר למה לא הוזכר רק נוקבא תתאה רוזל דנפקא בין תרין דרועין דז"א מאוזוריו אבל לאה שהיא עלמא דאתכסיה לא הוזכרה כי הנה היא נכללת ונזושת בכולל הכתר של רוזל וכאלו היא עצמה נעשה בוזי כתר של רוזל לסבה הז"ל. ובזה תבין משארז"ל שאמרה הירוז לפני הקב"ה רבש"ע א"א לב' מלכים שישתמשו בכתר א' פי' כי הנה הת"ת דתבונה הוא עצמו נגדל ונתארך ונעשו נה"י הודשים ממנו כנ"ל אשר סיומם הוא כתר רוזל הנקרא ירוז ולבנה באופן כי הת"ת דתבונה נעשה בהתזולתו כתר לזעיר אנפין ובסופו כתר דרוזל. ועתה נבאר בוזי הג' והוא אותיות ל"ם דצלם שהם ב' מקיפים על ראש דז"א שהם מבוזי (הנ"ל) וזצי עליונה של התבונה עד תשלומו וזצי עליון על הת"ת שבה כי משם ולמטה הוא כתר דז"א כנ"ל. והענין הוא כך כמ"ש בע"ה כי ל' של צלם הוא וז"ת של התבונה וס' דצלם הוא כוזב"ד דתבונה והרי נגמרו י"ס. ואמנם הל' אינה אלא ב' ספירות וזצי שהם וז"ג וזצי עליון של הת"ת של התבונה כי וזצי התחתון הוא בוזי כתר של ז"א כנ"ל:

והנה אלו המקיפים יש להם בוזי אחרת והוא כי הכלים שלהם הם גופא דאמא דתבונה עצמה אבל האורות שבתוכם הם משותפים כי יש בהם אורות ומקיפים דמוזין דז"א וגם יש עמהם ביוזד האורות של התבונה. והנה יש בוזינה אחרת בכתר משא"כ במקיפים כי הכתר הוא יורד ומלביש ומכתיר וסובב את הז"א כנ"ל. וא"כ אע"פ שהוא בוזי אור מקיף אינו נכנס בוזשבון המקיפים הנ"ל כי הם

עומדים מרוזוק למעלה ומשם הם מאירין למטה בזה"א אבל הכתר
המסבב אותו בקירוב ובדיבוק גמור אינו נקרא מקיף ויש בווי
במקיפים משא"כ בכתר כי אלו המקיפים יש בתוכם ג"כ אורות וזה
כנ"ל ולכן נקרא מקיפים של וזה"א אבל הכתר הכלי והאורות הכל של
תבונה ואין בו מוזלף זה"א כלל אבל המקיפים אע"פ שהם רוזקים
ממנו כנ"ל עכ"ו מתיווסיים אל זה"א ונקרא מקיף שלו כיון שבהם
מעורב ומשותף אורות וזה"א עצמו ולולי כך לא היו מתיווסיים אל זה"א
כלל משא"כ בכתר אע"פ שכולו הוא של תבונה עכ"ו להיותו דבוק
עם זה"א מתיווס להקרא כתר שלו. ונמצא כללות הדברים כי ג'
בווי הם הבווי הא' הוא מוויין דזה"א שהאורות שלו והכלים של
התבונה והכתר דזה"א האורות והכלים של התבונה בלבד ומקיפים
דזה"א הכלים של התבונה והאורות הם מוויברים ומשותפים והם
אורות דתבונה ואורות דזה"א וע"ש:

(מ"ב גלע"ד שתכלית הדברים שבינה ותבונה הם ס"ם ותבונה היא
ב' מל' דבינה העומדת מוחזה שלה עד סיום שלה ולכן נקרא ב'.
ואמנם המלכות דתבונה זו היא כלולה מי"ס ג"כ והט"ס הם כללות
לם דצלם והמלכות דמלכות שבה הוא צ' דצלם נכנסת בפנימית
דזה"א. ואמנם הכתר דזה"א גם הוא מקיף לכן הוא מט"ס דמלכות
דתבונה הנ"ל (ר"ל שבעיבור נכנס כלי וזיצון של מלכות דמלכות
דתבונה) וביניקה אמצעית של מלכות דמלכות דתבונה ובגדלות
פנימית של מלכות דמלכות דתבונה) שבכל ספירה יש ג' בווי כלים

וְנִמְצָא שֶׁצ' ד'צֵלֶם דְּעֵיבּוּר יִנְיָקָה וּמוּוֹזִין הֵם ג' מַלְכוּת דְּתַבּוּנָה הַנִּקְרָא
 ב' וּלְעוֹלָם מַלְכוּת דְּמַלְכוּת דְּתַבּוּנָה הַנִּקְרָא ב' הִיא נִכְנָסֶת בְּפָנִימִית
 ז"א וּא"כ נִמְצָא שֶׁלְעוֹלָם צָרִיךְ לְהַשְׁלִים מַלְכוּת שְׂוֹסֶר מִי"ס הַתַּבּוּנָה.
 וז"ס עֲנִין הַכִּפְלִיִּים שֶׁנִּכְפְּלִים זֶה"י וְאֵינָם זֶה"י מִמֶּשׁ אֵלָּא מִל'
 שְׁשִׁיעוּרָה נֶגֶד זֶה"י וְהַבֵּן זֶה. נִמְצָא שֶׁבְּכָל עוֹלָם וּבְכָל סְפִירָה הוּא כִּךְ
 שֶׁהַמַּלְכוּת דְּמַלְכוּת שֶׁל הַמַּלְכוּת דְּאֶצִּילוֹת מִתְלַבֵּשׁ בְּבִרְיָאָה וְכֵן
 בְּכָל סְפִירָה וּסְפִירָה כֵּן הוּא שֶׁבְּמַלְכוּת דְּמַלְכוּת הַתַּבּוּנָה שֶׁהוּא
 מַלְכוּת דְּבִינָה הִיא הַנִּכְנָסֶת תּוֹךְ פָּנִימִית ז"א וְכָלֹלֹת הַט"ס דְּמַלְכוּת
 דְּתַבּוּנָה הֵם הַמְקִיפִין וְהַבֵּן זֶה:

שְׁעָר כֹּג פֶּרֶק ה' מ"ק

טַעַם לָמָּה הִכְתָּר דְּז"א בְּשִׁלִּישׁ אֲזוּרִין שֶׁל ת"ת דְּאִמָּא לְפִי שֵׁשׁ הוּא
 סוּד הָרוּחַ סוּד אֹת ה' שֶׁל אִמָּא וְשֵׁם נִכְנָסֶת י' שֶׁל אִבָּא שֶׁהוּא
 הִיסוּד שֶׁבּוּ בִּיסוּד שְׂבָה וּמִכּוּז הָאָרֶץ הִיא נַעֲשִׂית שֵׁם כֶּתֶר לְרִישָׁא
 דְּז"א שֶׁהוּא מִתּוּזִיל מִהַטְבּוּר וּלְמִטָּה. מ"ק ב' הַטַּעַם לָמָּה אֵין אֲנִי
 מוֹנִין לְעוֹלָם הִכְתָּר בְּתַשְׁבּוּן הִי"ס רַק אֲנִי מוֹנִין הַדַּעַת בְּמִקּוּמוֹ דַּעַ כִּי
 הֵלָּא ת"ת דְּבִינָה מִמֶּנּוּ נַעֲשֶׂה כֶּתֶר לֹא וּמִצָּד וְזִיוֹת פָּנִימִית שְׂבָה
 נִמְשָׁךְ וְזִיוֹת לְכֶתֶר דְּז"א. וְהִנֵּה הִכְתָּר לֹא נַעֲשֶׂה ע"י זְוֹג או"א רַק
 מִהַבִּינָה לְבִדָּה וְכִיוֵּן שֶׁכֵּן נִמְצָא כִּי כְּפִי בּוּזִי וְיֵהִיָּה יוֹתֵר גְּדוֹל הִכְתָּר

מן המוויזין כי המוויזין הם נבראים ומתוודעין מאו"א ע"י זווגם אך
 הכתר הוא מוויזות הבינה עצמה כנזכר ובערך זה יהיה יותר גדולה
 הכתר מהמוויזין אך יש בוזי אחרת והוא כי הלא מבשרי אוזה אלוה
 כי עיקר שכל ותבונת האדם במוויזין כי הגלגלתא טפלה בערך
 המוויזין. והענין כי בבוזי שהמוויזין הם מאו"א משא"כ הכתר שהוא
 מאמא לבדה לכן בבוזי זו המוויזין הם עיקרים ומשם מתוולד המנין
 ולא מן הכתר כי אע"פ שהת"ת דבינה בהיותה בה בעצמה האור
 שלה גדול יותר מאור המוויזין שבו"א עמו עכ"ז כאשר האור שלו
 נעשה ממנו כתר לו"א אז יורד במעלה מן המוויזין כי המוויזין מאור
 או"א והכתר מצד אמא לבד ובוזה תבין מ"ש בזהר כי כל כתר
 מסטרא דאמא. ג' דע כי (הלא) בסוד העיבור ג' כלילין בג' לא היה
 לו"א רק ב' מוויזין וזו"ב מצד אבא וב' מוויזין מצד אמא כי היה הדעת
 וזסר אז ממנו והם ד' שמות אלקים כולם בסוד ב"ן פי' כי אלהים
 פשוט ומלא ומלא דמלא הם ב"ן אותיות כי ז"ס בג"י אלקים וד"פ ב"ן
 של ד"פ אלהים הם גימטריא קדקד וז"ס הקדקד מקום שמוזו של
 תינוק רופף וזהו צווק עשה לי אלקים כי ב' מוויזין שהם ב' אלקים
 גימטריא עק"ב וי"ג אותיות המילוי בכ"א משתיהן הרי הוא גימטריא
 צווק ועם י' אותיות דב' אלקים גימטריא יצווק וזהו (סוד) צווק עשה
 לי אלקים וגו' וז"ס שורש קין והבל קין נגד ל"ב אלקים (ג"א ה"פ ל"ב)
 אשר בכ"א מהם ה' אותיות הרי ק"ס כמנין קין וכן הבל ה' ל"ב הג"ל
 ג"כ אלא שהבל בכללות וקין בפרטות וקין והבל שניהם גימטריא
 צווק הג"ל וי"פ ל"ב גימטריא ש"ך ניצוצין ושורשם ל"ב אלקים וז"ס
 בהלו נרו עלי ראשי ר"ת נער. וז"ס והנה נער בוכה כי בתיה בת

פרעה וזשבה שהוא כולו דינין מש"ך ניצוצין כולם וזהו ותראהו והנה
נער ובאמו נאמר ותרא אותו כי טוב הוא מצד הווסדים לא מצד
הדינין. הרי נתבאר כי בעיבור הם ד' מוויזין ב' דאבא וב' דאמא לבד
ומהם שורש הל"ב אלקים אך ביניקה בקטנות הם ו' מוויזין ג' מוויזין
דאבא וג' דאמא והם ג"כ בויז' אלקים הרי הם עתה ו' אלקים
ותצרפם עם ד' אלקים של העיבור שהיה בו מתחלה הרי עתה יש
בו י' אלקים ביוזר לז"א והם גימטריא ת"ת ת"ל וז"ס קוצותיו תלתלים
כי מספרן ת"ל ת"ל ועם ז' אותיות שיש בי' אלקים הרי הכל גימטריא
תלתלים והם סוד השערות וקוצין דז"א. ד' אם אנו מוויזין בויז' הכתר
ובויז' הדעת נראה שהם י"א ובס"י אמר עשר ולא י"א עשר ולא תשע
והטעם כי הדעת הוא בויז' נשמה דז"א ואין אנו מוויזין אלא מה שיש
בו כלי אבל הדעת (הוא) בויז' נשמה בלי כלי וכן בכל כללות
האצילות (וכן) עתיק יומין הוא בויז' נשמה לכל האצילות ואין (בו)
בויז' כלי כלל לכן אין אנו מוויזין בויז' הדעת בכלל הי"ס. והנה הי"ס
שבכל כללות האצילות הם עשר נקודות שיצאו תחלה בתוך הכלים
ומהם היה התיקון כי מנקודה ראשונה נעשה כתר דאצי' הנק' אריך
מכתר שבנקודה ובתוכו עתיק בבויז' נשמה ומב' נקודות נתקנו או"א
ומו' נקודות ז"א ומנקודה אחרונה נבנית הנקבא דז"א הרי י"ס דעשר
נקודים לבד. והנה א"א וזכמה שבו מאירה לאבא ממקומה וכן בינה
שבו מאירה לאמא ואין כן במלכות שהמלכות שבכולם אזור
הקטרוג ירדו בין מלכות ז"א ובין מלכות נוקבא בין מלכות דאו"א
בין מלכות דא"א כולם ירדו ממש למטה אלא שמאירים אליה
ממקומם ולא נשאר למעלה רק רשימו לבד א"כ היה אפשר לומר

וזהו דהשתא לא נשארו רק הט' בכל בוזי' ותו לא שהרי העשירית ירדה ונפלה לכן אמר י' ולא ט'. ואמר י' ולא י"א כי אין זה רק הרשימו לבד כדי כשתעלה תדבק בשרשה למעלה דהיינו הרשימו וז"ס לעולם ה' דברך נצב בשמים שהמל' דז"א אף שנפלה למטה לעולם הרשימו שלה למעלה וזה דברך שהוא מל' נוקבא דז"א הוא נאמר על הרשימו ואמר שלעולם היא שם בשמים למעלה בז"א שהוא שמים וכן בכל בוזי' ובוזי':

שער כג פרק ו' מ"ק

ז"א היה תזולה ו"ק ואז"כ נגמר לי"ס גמורות באופן זה שהנה קו ימין הוא חסד ונצח ובהם שש פרקין ואז תרין פרקין עלאין דחוסד מתזברים עם פרק עליון דנצח דאמא והרי וזכמה שלו מג' פרקין מדה גמורה וכן בקו שמאל ב' פרקין עלאין דגבורה מתזברים עם פ"ע דהוד דאמא וכעד"ז בקו אמצעי שכיון שתבונה מביטה עצמה עליו שאז מסתלקין פנימית זה"י שלה וויצונות שלה לבד נכנס בו ובתוכם המוויין דז"א לכן הם נעשין חלק מאיברי ז"א ממש ומגופו ומגדיל ז"א ע"י זה"י דתבונה. ואמנם כשלא נכנסו עדיין רק ו"ק דגדלות מתזיל לגדל אך לא נשלם ראש דגדלות שבו ועדיין וזג"ת שלו נקרא רישא דיליה וא"כ בהכרח שבוה הראש מוזג"ת דיליה

יהיה זיכר גדלותו. והוא דע שבתחלה מתחיל לגדל הוולקלים העליונים ואז"כ התחלתונים שהרי בהכנסת המוויזן התחלתונים נכנסים תחלה אך בגדלות ז"א עצמו העליונים נגדלין תחלה וזה ברור נמצא שתחלה נגדל הווסד וגבורה ואז"כ הת"ת וכן ז"ה וכן היסוד. ונחזור לענין ו"ק דגדלות שהנה הד' פרקין העליונים דקו ימין שהם ג' פרקי הווסד ופ"ע של הנצח הם מתחברים עתה יחוד ונעשין ווסד דז"א ושם יש בויז' הווסמה שלו שהרי הב' פרקין עליונים מאלו הד' הם וולקו. אז"כ כשנשלמו ג"ר דגדלות לכנס כנ"ל ונמצא ששם הווסמה בכוח כלולה בוסד אך לא תהיה לגמרי עד שיכנס הווסמה של ג"ר דגדלות ואז יתולקו אותן ד' פרקין לב' בויז' ונציים לווסמה ונציים לווסד כנ"ל אך עתה ד' פרקין הם שם יחוד בוסד והרי שהווסד מועיל עתה במקום מוויז' ממש בוסמה ונשארו ב' פרקי התחלתונים הנצח לנצח דז"א וכעד"ז בג' קוין והרי איך הווג"ת שלו עומדין שם בכוח של וזב"ד וווג"ת נקרא עתה רישא דיליה כנ"ל ויש שם רושם הגדלת רישא דיליה בכללות אע"פ שאינם בפרטות שכבר הם עתה מוכנים לכשיכנסו ג"ר דגדלות יתולקו ב' פרקין עלאין בכל קו א' מהם לעשות וזב"ד אך עתה וזב"ד שלו כלילין בוג"ת ומעורבים שם. ואז"כ שנוולקו עד"ה הנ"ל הנה נכנסים ו"ק דגדלות באופן זה שנכנסו תחלה ג"ת נה"י שבהם בוסד דז"א אשר עדיין כלילין בוג"ת דיליה ואז"כ נכנסים ג' אמצעית בג"ר דז"א וזב"ד ונדרוין נה"י דמוויזן בוג"ת דז"א והרי נשלם עתה בויז' ו"ק דגדלות. ואמנם אזור שיכנסו גם ג"ר דגדלות אז נדרוין ג' אמצעים דמוויזן בג' אמצעים דז"א ונדרוין ג"ת דמוויזן בג"ת דז"א ונשלם לי"ס. גם צריך שתדע שבתחלה היו מוויזן

דו"א דיניקה מצד אמא ומצד אבא כנודע. והנה המוויזין ההם עצמם
 שהם וזב"ד דו"א מתחלקים לפרקים כנ"ל ג"כ בבא המוויזין דגדלות
 ונמצא שבבא ו"ק דגדלות עלו בוסד דו"א ד' פרקין מן צד מוויזין
 דקטנות דאמא וד"פ מצד מוויזין דאבא וכעד"ו בכל שאר. ודע
 שבבא ו"ק דגדלות נשארין ג"ת נה"י דו"א בלי מוויזין דגדלות הנ"ל
 אמנם משם נמשך קצת הארה מנה"י התחתונים דמוויזין אשר בג'
 אמצעים דו"א כנזכר בכוונת ה' אלהיכם אמת. והנה כל זמן שלא
 נכנסו ג"ר דיכילה דגדלות אין שרשי הזו"ג מתפשטין במקומן כי
 נשארו למעלה שרשם בדעת מוזזברים עם וז"ב שלא נכנסו אמנם
 הארתן לבד נכנסת ומתפשטין בו"ק דגדלות והבן זה שלא יחלוקו ג'
 דרושים יחד כנזכר אצלנו וע"ש איך יש ענפים ושרשים ונראה
 שהארה זו היא הארת הענפים ולא הארת השרשים. ודע שבכל
 הולדה והורדת הטפה בעת הזווג הוא בכוח המוויזין כי משם נמשכת
 הטפה לכן ביאת הקטן אינם ביאה עד שיהיה לו מוויזין דגדלות
 ראוי להמשיך משם טיפת ההזרעה. והנה הז"א המוויזין שבו אינם
 תמיד מתקיימין כנודע כי הם מסתלקין וזוזרין בסוד תוספת ודע
 שיש מוויזין דעיבור דפנימים ומקיפים דאו"א ומוויזין דיניקה דפנימים
 ומקיפים דאו"א וב' בוזי אלו הם מוויזין דאלקים ויש מוויזין דגדלות
 והם של היות והם מוויזין פנימים ומקיפים דאו"א. והנה בכל פעם
 שרוצין להמשיך להם מוויזין צריך שתזלה ידווגו או"א ומשם ימשכו
 המוויזין לזו"ן. אמנם בזווג ההוא צריך שיעלו זו"ן מ"ן וענין העלאתן מ"ן
 הוא המוויזין שלהם שהם בוזי נשמה הפנימים שלהם. והנה קודם
 שיעלו בסוד מ"ן צריכין לקבל הארה מלמעלה וא"א לקבלם אם לא

ע"י זווג או"א ופי' הדבר כמ"ש ש"ב זווגים יש באו"א א' זווגם הוא בסוד וזיצנותיהן והוא תמיד להזויות העולמות וזיות מוכרוז לצורך עצמן ואם זה הזווג יתבטל אפילו רגע א' יתבטלו כל העולמות וז"ו והב' הוא בסוד הפנימית והוא לתת מוויזין לא"א כדי שהם יולידו נשמות בעולם שהוא פנימית העולמות כנודע וזה אינו תדיר. והנה זווג א' התדיר א"צ שיעלו זו"ג בסוד מ"ג אמנם ההוא רוזא דשביק אבא באמא בביאה ראשונה אשר ההוא רוזא שורש זו"ג וכל שאר הנשמות הנמשכין מזווג או"א וההוא רוזא מספיק אז למ"ג אך הזווג הב' הוא לצורך מוויזין שהוא לצורך זווג זו"ג להוליד נשמות שהם פנימית העולמות אז זו"ג ממש עולין במ"ג והנה כל מוויזין הפנימים דיניקה דמצד אמא תמיד הם בו לעולם ועתה ע"י מ"ן בכוח ההוא רוזא כנ"ל נעשה זווג או"א בכוחי יש"ס ותבונה והוא זווג התדיר ואז נשלם בוחי מוויזין בוזג"ת דיניקה שהם וזיצנותיהן והם אלקים. או"כ עולה

מ"ן זו"ן עצמם כדי לקבל מוויזין דו"ק דגדלות שהם פנימית העולמות בזו"ן ודע שאין זווג זה הב' נעשה אלא כשמתחברים יחד ד' פרצופים או"א ויש"ס ותבונה ונעשין ב' פרצופין לבד והבן זה. גם דע כלל גדול שזה הזווג הזיצנותי שהוא לצורך העולמות נמשך ממוויזין עצמן דאו"א בלי שיקבלו הם מלמעלה כנודע שכל מה שלמטה מהם כולם כלולים בהם ויש בהם כוח כנגד כל מה שלמטה מהם אך הזווג הפנימי צריך שיקבלו גם או"א מאורות עליונים מהם ומהם

ממשיכין למה שהוא צורך להמשיך נשמות ודשיות שהוא בוזי' הפנימים ונמצא שגם א"א מזדווג עם נוקבא תזלה והוא ממשיך לאו"א וכן א"א עצמו גורם זיווג לעתיק וכן זה מזה עד רום המעלות נמצא שזיווג הפנימי הוא קושר כל העולמות כי א"א להמשיך אם לא שיקבלו מרום המעלות אורות ודשים זה מזה וזה מזה עד או"א ומשם לא"א. ודע שאין המוויזין הגדלות כולם בוזי' שמות שוים כי ו"ק יש לו שמות הוי"ה באופן אזור אבל ג"ר הם בשלימות הגדלות כזכר בדרוש הציצית יעו"ש:

שער כג פרק ז מ"ק

ז"א מתזלק לז' וזלוקות בוזי' ראשונה כתר ב' מוויזין ג' גופא והם הו"ק כתר רוזמים גמורים. ומוויזין רוזמים בינונים כי במוזשבה שהוא המוויזין אתברירו ש"ך ניצוצין, וגוף רוזמים ממוצעים יותר מהמוויזין. ודע שהכתר כולל כל מה שיש במוויזין וכללות הראש לכן כל בוזי' ד' מוויזין הם בכתר לבדו ששם שורש המוויזין ואז"כ המוויזין כוללים כל מה שיש בגופא כזודע שהרי הם מתפשטין בהארתם בג' קוין הז"א. כלי הכתר דז"א נעשה מת"ת דאמא ומת"ת דאבא נעשה (לו) נשמה שבכתר (שהוא ג' אור הדעת) וכבר ידעת שהכתר (דז"א) בבוזי' או"מ וגם הכתר דז"א נעשה מת"ת דא"א וכתר אמיתי נעשה

מא"א ע'צמו כנזכר בכוונת ליל שבועות ואין הכתר נמשך ובא עד שיושלם להתקן כל גופא. ובוזה תבין בנשא דקכ"ג ע"ב כי או"א הם מווצא ולבא דאינן מולגאו וזו"ן הם גופא ורישא מלבר. ונראה כי הג"ר שהם וזכ"ד דז"א ע'צמו הם המוויזין והם הנקראו פנימית אך הוויצונות אפילו בראש ע'צמו נקרא ו"ק דז"א ובוזה תבין מ"ש במ"א כי לעולם אינו רק ו"ק דוויצונות ונגדלין ונזולקים לפרקים ומהם ע'צמן נעשה ג"ר נמצא כי בוזי' הוויצונות אינו רק ו"ק לבד אלא שזולקים לי"ס אך המוויזין הם הפנימים הם י"ס גמורות נמצא שמתלבשים י"ס גמורות פנימים בו"ק וויצונים וע"י הרושם שעושין י"ס פנימים המתלבשות בתוכם נרשם בו"ק בוזי' י"ס ג"כ אך אינם רק ו"ק לבד בויצונות. נמצא כי הווסד הקצה הא' דוויצונות נכנס ספירת הווסמה שלימה דפנימית בב"ש הראשונים שבו ונקרא ספירה גמורה א' אף בויצונות. עם שאינו רק ב"ש, ושליש התוזתון דווסד עם שלישי א' דנצח דוויצונות נכנס בהם ספירה שלימה דווסד דפנימיות ונקרא הוויצונות ג"כ ספירה גמורה ע"י הפנימיות, וב"ש תוזתונים דנצח דוויצונות נכנס בהם ספירה שלימה דנצח דפנימיות ונקראו וויצונות ג"כ ספירה גמורה ע"י הפנימיות. ועד"ז בקו שמאל ובקו האמצעי והבן זה היטב ופ"א שבעתי ממורי זלה"ה השליש הראשון דנצח בינה שהוא וויצונות שבה כנודע הגה הוא מצטרפת עם ב"ש דווסד הוויצונים ונעשה ספירות גמורה דווסמה אף בויצונות ושליש אמצעי דנצח בינה שהוא ג"כ וויצונות שלה מצטרפת עם שלישי תוזתון דווסד וויצוני ושליש עליון דנצח דוויצונות ונעשה ספירה גמורה דווסד ושליש אחרון דנצח בינה דוויצונות נצטרף עם ב"ש דנצח

דוויצוניות ונעשה ספירה גמורה דנצח דוויצוניות. אמנם קשה לי ע"ז כי הרי המוויזין דו"א באים מלובשים בנה"י דבינה ונה"י דבינה מלובשים תוך זעיר אנפין א"כ איך הם מתערבים יחד כי הרי הנה"י דבינה נעשין פנימיות אצל הדוויצוניות דו"א ואינם מתערבין עם הדוויצוניות שכלו בממש וצ"ע:

קול הרמ"ז ובס' הלקוטים הובא לשונו בערכי הכינוים ערך נה"י ודשים דו"א יש ענין אחר וע"ש וכללות זה ההפרש הוא כי מה שמדבר בכאן מענין התולקות השלישי דחסד ונצח לעשות וזכמה וכן בשאר ושאר ושאור"כ באים הג' פרקי דנה"י דאימא להתזכר עמהם הוא להגדלת ז"א עצמו ואור"כ בעת בנין הנקבא שכל בנינה מנה"י דידיה אז צריך שיבואו לו נה"י ודשים כיון שהראשונים נתנין לנקבא וזמ"ש שם בליקוטים שהנה"י דו"א כולם נעשים מהבינה בסוד ומבינה נביאים ע"ש ובזה לא יחלוקו הדרושים זה עם זה והכל עולה יפה:

שער כג פרק וז מ"ק

כתבנו במ"א כי הכתר אין בו אלקים שהוא ויצוניות דו"א רק אה"ה שהוא ויצוניות דאמא לבד ובתוכו המוויזין של בוזי הכתר יען כי כלי כתר דו"א נעשה מגופה דבינה עצמה אך מן המוויזין דו"א שהם וזו"ב דו"א משם מתויל שם אלקים שהוא ויצוניות דו"א עצמו וז"ס במוזשבה אתברירו ש"ך ניצוצין כי משם ולהלאה מתוילין האלקים שהם הוויצוניות וזה האלקים שהוא הוויצוניות הוא עצמו שם ב"ן אשר הוא סוד ז' מלכים שמתו כמ"ש ויבאו בנ"י האלהים לכן תמצא כיון שהם ז' מלכים לבד יש בהם רפ"ו ניצוצין שהם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן לסבה הנ"ל כי הו"ק (נ"א כשהו"ק) נעשו י"ס גמורות דוויצוניות ומתוילין מוזכמה שהוא ע"ב ולא מן הכתר הנ"ל לכן ג"כ תבין למה אין הכתר נמנה בכלל הי"ס אך הוזכמה נקרא ראשית כי משם ראשית ויצוניות דו"א שהוא בוזי ז' מלכים דב"ן אך הפנימיות והכתר הוא מ"ה עצמו דו"א הודש שלאזור התיקון לכן בבוזי הוויצוניות נזעב כתר דו"א מאמא ובבוזי הפנימיות נזעב מכלל הו"א. ואמנם הוויצוניות דכתר נטלו הדעת דו"א הנעשה מב"ש ראשונים דת"ת דו"א כנזכר במקומו ולכן הדעת משלים לי"ס במקום הכתר וזהו בבוזי ויצוניות אך בבוזי הפנימיות הכתר הוא מכלל הי"ס דו"א לכן אל תתמה אם אנו מוניין לפעמים הדעת במנין י"ס ולפעמים הכתר כי זה בוויצוניות וזה בפנימיות. וצ"ע פנימיות הדעת מה הוא ומהיכן נמשך כיון שהוא ספירות נוספת ואפשר כי זהו ענין לא פוזות מט' ולא יותר מי' כי בערך הוויצוניות נמצא שהם ט"ס ולכן צריך הדעת להשלים ובערך הפנימיות הדעת הוא יותר על י' לזה אמר י' ולא י"א כי פנימיות הדעת אינו רק שרשי פנימיות הו"ק אך צריך לידע מה

הם השרשים אלו וצ"ע. הכלל העולה כי בכל פרצוף ופרצוף שיש בכל האצילות מתחלק באופן זה כי כתר של הפרצוף ההוא הפנימיות הוא משם מ"ה הודש' מבחי' הפרצוף ההוא והוויצונות שלו הוא מוויצונות ת"ת של הפרצוף הקודם אליו והיה זה לקשר כל הפרצופים יחד תחלתם בסופם בוויצונותם ולא בפנימיותם וזה הוויצונות הוא משם ב"ן של המלכים וכללותן נקרא שם אלקים ג"כ וזה הכתר יש בו י"ס גמורות בין בוויצונות בין בפנימיות והו"ת דכתר הם מתלבשים תוך ה"ט"ס התחתונים של הפרצוף. ואז"כ הג' ראשונות וזב"ד (של הפרצוף ההוא והם נקראים מוויצון) של הפרצוף ההוא (והם מוויצון) כי הכתר נקרא מוויצון דמוויצון אך אלו הג' שהם וזב"ד נקרא מוויצון דגופא כי הם מתלבשים בגופן כמ"ש והוא כי יש בהם י"ס דשם ב"ן שהוא נקרא אלקים ונקרא וויצונות והם מבחי' הפרצוף ההוא עצמו וכנ"ד י"ס פנימיות בכל א' מאלו הג' וזב"ד ונקרא שם מ"ה הודש' ואז ג"ר שבכל א' מהג' וזב"ד נשארין למעלה והו"ת שבכל א' מהג' הג"ל מתלבשים בז"ס תחתונים של הפרצוף ההוא ואז"כ הו"ת של פרצוף ההוא נקרא גוף הפרצוף ההוא והכל נקרא וויצונות בערך המוויצון ההם אמנם נחלקים גם הם בוויצונות ופנימיות ואינם רק י"ס צ"ל גמורות):

שער כד פרק א מ"ק

השער השמונה שער פרקי הצלם ויתחלק לו פרקים:

מ"ב הג' מוויזין בין בצלם אבא בין בצלם אמא יש בכולן עלייה וירידה אור ישר ואור וזור בין בעיבור וניקה וגדלות כזכר במ"א וזהו בכל הפרצופים דז"א ויעקב ולאה ודור המדבר ורוחל:

אור שכבר נתבאר בפרטות כל בוזי שצלם דז"א נבאר עתה בפרטי פרטות באורך כל בוזי התפשטות ז"א ובוזי הצלם כבר נודע כי כל ספי כלולה מי' וי' מי' עד אין קץ. והנה ז"א בהיותו בסוד עיבור לא נתגלה בו רק ג"ס שהם בוזי נה"י שבו ולא הנה"י של הכללות אלא של פרטות כי ודאי שהעיבור יש בו רמ"ז איברים הנפרטין בי"ס וכל אבר כלול מעור ובשר וגידין ועצמות וענין זה ישנו בין כשהוא בעיבור ובין כשהוא תינוק ובין כשהוא איש גמור ואין הפרש בו במנין איברים כי האברים לא נתוספו כפי הזמנים הגל' זולת תוספת הגדלתם בהם בעצמם ואבר קטן נעשה גדול וענין זה נחלק לב' בוזי אם בגובה שהוא באורך ואם בעובי שהוא הרוחב. פי' כי אם היה אבר הירך או הזרוע זרת ארכו וטפוח הקיפו הנה כשיגדל יהיה אמה ארכו וב' טפוחים הקיפו נמצא שגדל באורך ובקומה וגם ברוחב העובי וא"כ צריך לידע מה ענין הגדלה זו ובאיזה אופן הוא. דע כי בזמן העיבור בירר מן ז' מלכים בוזי הנה"י שלו כי כן האדם מתחיל לקנות הגפוש ואז"כ הרוח ואז"כ הנשמה

וגדל ממטה למעלה וכן האילן גדל ממטה למעלה וכן האדם נמצא
 כי תזלה בירר הגה"י שבו ואינם הגה"י כולם אמנם הגה"י שיש בגה"י
 שלו לבדו. פי' כי הגה הנצח הכללי דו"א הוא קו ימין ויש לו ג'
 נקודות רת"ס שהם וזו"ן והם וזכמה שבו וזסד שבו ונצח שבו וכולם
 בוזי' נצח שבו הכולל דו"א וכ"א מאלו הג' כלול מוזכמה וזסד נצח
 כנודע כי כ"א מהג' נקודות הג"ל יש בכל א' וא' רת"ס נמצא
 שבוזכמה דנצח כללי של הז"א יש וזו"ן ונקרא שלשתן וזכמה והוא
 בוזי' פרק עליון של נצח הכללי. ואזוריו פרק ב' והוא וזסד דנצח
 הכללי וזו"לק גם הוא לג' והוא וזו"ן והם בוזי' פרק אמצעי שבנצח
 הכללי ונקרא שלשתן וזסד שבנצח הכללי. ואזוריו פרק ג' והוא נצח
 דנצח הכללי וזו"לק גם הוא לג' והם וזו"ן ושלשתן נצח דנצח הכללי
 והרי הם ט' בוזי' בנצח דו"א וזהו ע"ד שהזכיר בתקונים דק"ו בענין
 טפת הזרע שהוא י' אות כי אין דבר קטן מנקודת היו"ד ונקודה זו יש
 בה ג' קוצין וזה רת"ס וכ"א מהן ויש בו ג' קוצין הרי הם ג' של ג' ג'
 וכללותן הם י' ולכן אות י' ושבנו עשרה והם י' טפין דאזוריקו
 מקשת ואתפליגו לי' ניצוצין. ועד"ז הם ט' בוזי' בהוד וט' בוזי' ביסוד
 וכולם הם כ"ז בוזי' נגד כ"ז אותיות התורה והבן זה והנה זה הטפה
 שהוא י' בתזלה היא בוזיגת מלכות ואוז"כ בסוד העיבור הוגדלה
 בבוזי' ג' קוצין שהם נה"י ואזור שכולל כל קוץ נגלה בג' קצוות ואז
 נשלם לי"ס כמ"ש בע"ה באורך. נמצא כי בתזלה היתה טפת הזרע
 נקודה א' קטנה והענין כי לא נתגלה בו רק בוזי' המלכות שבכל
 בוזי' ובוזי' כמ"ש בענין הגה"י ומשם תלמד לזה כי איני רוצה
 להאריך. ואמנם כלל זה יהיה בידך בכ"מ שתמצא ענין נקודה כמו

המלכות שמתמעטת בסוד נקודה ואומרת אל תראוני שאני שוזרוזורת כנזכר בזוהר שיר השירים וכיוצא פי' על בוזי המלכות שבמלכות. ונזוזור לענין כי בסוד הטיפה לא זיכר רק המלכות שבכל בוזי ובוזי ואזר כך בעיבור הגדילה הטיפה והוא כי נתוספה עליה בוזי הגה"י שבכל בוזי ובוזי באופן זה כי הגה נתבאר שיש בקו ימין נצוח דז"א הכללי ויש בו ג' פרקין וכל א' כלול מווחז"ן. ואמנם עתה בעיבור נתוסף בז"א ג' הנצוחים שיש בג' פרקין ואלו הג' נצוחים משמשיין לו במקום ווחז"ן וכעד"ז בקו שמאל בהוד שלו ג' פרקין ונכללו בו ג' הודות שיש בג"פ ושמשו לו במקום בג"ה וכעד"ז בקו אמצעי ביסוד שלו ג"פ ונכללו בו ג' יסודות שיש בג"פ ומשמשין לו במקום דת"י ואלו בוזי ט"ס דז"א בעת העיבור וכולם אינם רק בוזי נצוחים של נצוח הכללי והודות של הוד הכללי ויסודות של יסוד הכללי. והנה הג"ר שהם הגה"י העליונים שמשו לו במקום וזב"ד הם הנקרא מווחזין דעיבור כי שלשתן הם בוזי ג"פ עליונים הנקרא וזב"ד דגה"י כנ"ל ודע כי כל בוזי וזב"ד שיש בעולם בכל בוזי כולם נמשכין מאו"א ודעת דאצילות כי הם שרשים לכל הווכמות והבינות והדעות ולכן א"א לו"א לקבלם אם לא ע"י שאו"א יתנו וחלקם מהם עצמן והם הגה"י שבהם להלביש ועל ידם נכנסין ומתפשטין בז"א ויקבלם. ועיין ותבין כי כמו שז"א עצמו עתה הוא בוזי גה"י כעד"ז ממש הוא בוזי גה"י דאו"א להלביש מווחזין אלו תוך ז"א. והנה אלו הגה"י דאו"א הם הבוזי אשר נתנו או"א מעצמותן בבנים להגדילם ולתקנן ולסבה זו הבן וזייב בכבוד או"א וז"ס שארז"ל ברא כרעא דאבות וכן אמרו עובר ירך אמו והבן זה כי אינו לוקח רק בוזי

הכרעיים והירכיים (שהם) ג"ת נה"י שלהם לבד. והנה ג' בוזי הנצוצים הנ"ל המה שהיו בעובר במעי אמו אינם פשוטים זה למעלה מזה אכן הם זה תוך זה כי הנצוצ שבתפרק תוזתון מלביש לנצוצ שבתפרק אמצעי ונצוצ אמצעי מלביש לנצוצ שבתפרק נמצא כי אין שיעור אורך העובר רק דבר מועט לבד שהוא נצוצ שבתפרק לבד שהוא וזלק א' מט' כי הרי אורך הקו כולו של נצוצ הכללי הם ט' בוזי כנ"ל וכן הענין בקו שמאלי היה ההוד שבתפרק תוזתון מלביש להוד של פרק אמצעי והוד שבתפרק אמצעי מלביש להוד של פ"ע ול

א נתגלה רק הוד של פ"ת לבד. וכן בקו האמצעי יסוד של פ"ת מלביש ליסוד של פרק אמצעי ויסוד של פ"א מלביש ליסוד של פ"ע ולא נתגלה רק יסוד של פ"ת נמצא כי בזמן העיבור לא נתגלה מכל בוזי הז"א רק נה"י תוזתונים שבג"פ תוזתונים. וז"ס בתוספתא פ' בשלח כי הז"א ג' כליל בג' פי' כי הנה"י שבו היו מלבישין לוזג"ת שלו ואלו וזג"ת ר"ל הנה"י שבג"פ האמצעיים הנקרא וזג"ת של נה"י הכוללים כנ"ל. ומה שלא אמר ג' כלילין בג' וג' בג' הוא לפי שאפילו וזג"ת אינן עולין בשם רק דרך כללות יען הם מתלבשין תוך נה"י (פי' כללות ר"ל התלבשות וזכור זה) ומכ"ש שהג' אזורים שבתוך הוזג"ת אינם מתגלין כלל. ונמצא כי עיקר מה שנגלה הם הנה"י האזורים לבד וז"ס העובר שמקופל ועומד במעוי דאמא ראשו בין זרועותיו וגופו על ברכיו ועגבותיו מכסין תוזת הירכיים שלו והוא עגול כדור מקופל בג' קפולים וז"ש בספרים כי הוזג"ת היו בכוז ולא בפועל כי

אע"פ שנקרא וז"ת אינם רק זה"י אלא ששורשים מכוח וז"ת אמנם
אינם רק זה"י א"כ הם בכוח ולא בפועל וכעד"ז המוויזין בתוכם היו
בכוח ולא בפועל עד"ד הנ"ל:

צמח כי בוזי' אלו נמצא בז"א לבד והוא הנקרא תורה לכן הם בוזי'
כ"ז כמנין אותיות התורה:

שער כד פרק ב מ"ק

ועתה צריך שתדע ענין אזור כי כמו שבאורך יש וזוז"ן בקו ימין כן
ברוחב כלול מכולם והענין כי אין דבר שאין בו זרנ"ח והם בוזי' ע"ב
ס"ג מ"ה ב"ן כנ"ל והם בוזי' מלכות זה"י וז"ת וזב"ד כי כל א' מאלו
הם במדרגה בפ"ע כמ"ש בע"ה. לכן גם בעובי צריך שיהיה בוזי'
הנ"ל כנ"ל כי יש באיברים גובה ועובי שהם אורך ורוחב. והענין כי
כל פרק ופרק וכל בוזי' ובוזי' מאלו הנ"ל יש עור ובשר וגידין ועצמות
והעור הוא מל' המקפת הכל ונעשין כמין בית לכולם בסוד אין בית
אלא אשה שהיא שם ב"ן. אוז"כ הבשר בסוד ז"א מ"ה. ואוז"כ הגידין
בסוד אמא ס"ג ולכן בתוכן בוזי' אודם ואוז"כ העצמות בסוד הלובר
אבא ע"ב והנה כל א' מאלו הד' בוזי' יש בו ג' בוזי' כי הבשר יש בו

וזיצון ואמצעי ופנימי כנ"ל כי אין דבר שאין בו רת"ס בענין האורך
 וכן בעובי וכן הוא בעור ג' עורות זה לפנים מזה ושלשתן עור א' וכן
 בגדין ג' קליפין זו תוך זו ושלשתן גיד א' וכן בעצמות ג' קליפין
 ושלשתן עובי א' של העצמות והבן זה היטב. והנה בוזי וזיצונות
 שבעור בשר גידין ועצמות הם הנה"י שבהן ובוזי הב' הם וזג"ת
 שבהם ובוזי (הג') הפנימית הוא וזב"ד שבהם. והנה העובר יש בו
 עור ובשר וגידין ועצמות אמנם הם דקין כי עדיין אין בהם רק בוזי
 וזיצונות שבכל בוזי מהם והוא בוזי הנה"י שבהם וגם בוזי זה"י אלו
 הם ע"ד הג"ל בנה"י בענין האורך כי הם הנה"י שבנה"י וכנ"ל ע"ש
 וכשנולד אז נכנסים בו בוזי וזג"ת דכללות הז"א והם מתלבשין תוך
 הנה"י דכללות ז"א שהם בוזי העיבור כנ"ל וקודם שנכנסו אלו
 מתפשט הז"א ממה שהיה בעיבור שהיה מקופל כנ"ל
 ועתה נגדל ונעשה ו' ארוכה בלי ראש באופן זה. כי כל הג' נצוצים
 נתגלו זה למעלה מזה וזה למעלה מזה בסוד וזוז"ן וכן הג' הודות
 נתגלו בסוד בג"ה וכן הג' יסודות נתגלו בסוד דת"י והרי יש בו עתה
 כשנולד ט' בוזי אותן עצמן שהיו היותו בעיבור בלבד אלא מה
 שנתחדש הוא שנתגלו כולם ונתפשט ממה שהיה מקופל בסוד ג'
 כליל בג' כנ"ל וכ"ז התפשטות נעשה ברגע (א') ההוא בצאתו מרוחם
 אמו כנראה בוזש העין. ואמנם אוז"כ ע"י היניקה התוויל לגדל יותר
 ונכנסו בו הזוג"ת הכוללים של ז"א. והנה גם בהם יש כ"ז בוזי כנ"ל
 בנה"י הכוללים. ואמנם תזלה לא נכנסו רק הט' בוזי שהם ג'
 הנצוצים וג' הודות וג' יסודות שיש בהם ונתלבשו ט' אלו בט' של
 העיבור והנה אע"פ שט' אלו הם ג' כ בוזי זה"י כנ"ל עכ"ז הם מבוזי

וזג"ת הכוללים ולכן יש בהם כוח שגם הט' בוזי של העיבור שהוא
 בוזי זה"י לבד נגדלו בבוזי וזג"ת שבו שהם ט' בוזי אוזרות כי הם
 הווסד והנצח שיש בפ"ע של נצח הכללי ווסד ונצח שבפרק אמצעי
 ווסד ונצח שבפ"ת הרי ו' בוזי של קו ימין דנצח הכללי ונגדון ו' בוזי
 בקו השמאלי הוד הכללי ונגדון ו' בוזי בקו האמצעי יסוד הכללי
 הרי עתה שיש בוזי ו"ק בזה"י הכללי ועוד נגדלין גם בוזי של הווסד
 הכללי שבתוכם והם ג"כ בוזי ו"ק שבהם כי הם ווסד ונצח שבפ"ע
 של ווסד הכללי ווסד ונצח שבפרק אמצעי ווסד ונצח שבפ"ת הרי
 ו"ק שבקו ימין ונגדון בקו שמאלי ונגדון בקו אמצעי ונמצאים עתה
 ב' בוזי זו תוך זו בכ"א יש בו ו"ק. והנה עתה הבוזי הוויצונה שהוא
 מנה"י הכוללים כל בוזי מהם נגדלות באורך ובקומה כי אז הנצח
 שבו היה נצח שבפ"ת ועתה נגדל גם הווסד שבפ"ת וכן נגדל הווסד
 שבפרק אמצעי ונגדל הווסד שבפ"ע ונמצא כי מוז הווסד של
 העיבור היה נצח של פ"ע ועתה נגדל מוז זה והוא ווסד שבפ"ע
 וכעד"ז בקו שמאלי וכן בקו האמצעי נמצא כי המוויץ דעיבור נגדלו
 גם הם עתה. וזוה תבין מ"ש בספרינו כי בעיבור המוויץ בסוד אלם
 וביניקה נשלמו ונעשו אלקים והענין כנזכר באדרא דקל"ה ז"א נקרא
 אלקים בערך עתיק הנקרא הוי"ה ונודע כי ז"א הוא בוזי ו"ק של
 כללות האצילות ונמצא א"כ כי כל בוזי המוויץ הם הוי"ת וכל בוזי
 ו"ק הם אלקים ביאור הדבר כי אפילו הו"ק שיש במוויץ עצמו
 למעלה נקרא אלקים וזהו הטעם שביניקה נקרא אלקים המוויץ שבו
 והבן זה ואמנם בעיבור שהיו ג' קצוות זה"י לבד היה אלם לבד כי
 ירכין אינן סתימין כנזכר בפ' תצוה וביניקה נשלמו ו"ק אז נגמרו שם

אלקים והנה כל זה בבוזי' וזיצוניות שהם זה"י דכללות דז"א וכן הענין בבוזי' התיכונה שהם וזג"ת דכללות גם הוא עד"ז נקרא אלקים המוויזין שבהם שהם וזסד נצחו גבורה הוד ות"ת ויסוד שיש בג' פרקין עליונים מט' פרקין שיש בוזג"ת כנודע ואלו נקראו מוויזין דיניקה כי כבר יש בה כללות וזסד ונצחו בכל ג' פרקין של קו ימין שהוא וזסד וכללות גבורה והוד בכל א' מהג"פ דבקו שמאלי שהוא גבורה וכללות ת"ת ויסוד בכ"א מג"פ הת"ת שהוא בקו האמצעי. והנה כמ"ש שנגדל עתה באורך גם הגדיל בו ברוחב והעובי כי עד עתה עוביו מנצחו ועתה יש וזסד בתוכו בקו ימין וכן בקו שמאל וכן בקו אמצעי יש בהם גבורה ות"ת וכמ"ש כי יש בבוזי' הזיצוניות של זה"י הכוללים ד' בוזי' שהם עור ובשר וגידין ועצמות אלא שהם בבוזי' הזיצונית בג' בוזי' והקליפות שיש בכל בוזי' מאלו הד' הנה כ

ן בזאת הבוזי' התיכונה של וזג"ת הכוללים יש בהם ד' בוזי' עור ובשר וגידין ועצמות והם בבוזי' התיכונה שבהם שהיא הקליפה האמצעית מג' הקליפות שיש בכל בוזי' מאלו הד':

צמוז ולא אמר יוזידה מפני שהוא בוזי' כתר ואין הכתר מן הפרצוף עצמו רק מן הת"ת של הפרצוף העליון ממנו כנודע:

שער כד פרק ג מ"ק

וכשנגדל לגמרי נכנסו בו בוחי וחב"ד הכללי ויש בהם ג"כ כ"ו בוחי
 כנ"ל בנה"י הכללי ובוחג"ת הכלליות ואז עי"ז נגדל גם בוחי העיבור
 ואז פרק עליון של נצוח היה בו וחו"ן ושלשתן וחכמה דנצוח וכן בפ"ב
 וחו"ן ושלשתן וחסד דנצוח וכן בפ"ג וחו"ן ושלשתן נצוח שבנצוח וכל זה
 בקו ימין וכולם נצוח א' הכללי דו"א בג"פ וכל פרק כולל הג' בוחי
 וכעד"ז בקו שמאלי מבוחי וויצוניות דעיבור והיינו הוד הכללי בו ג"פ
 פ"א בג"ה ושלשתן בינה דהוד הכללי פ"ב בג"ה ושלשתן גבורה
 דהוד הכללי פ"ג בג"ה ושלשתן הוד דהוד הכללי וכעד"ז בקו
 אמצעי יסוד הכללי בו ג"פ פ"א דת"י ושלשתן דעת דיסוד הכללי
 פ"ב דת"י ושלשתן ת"ת דיסוד הכללי פ"ג דת"י ושלשתן יסוד דיסוד
 הכללי והרי נתבאר נה"י דכללות הו"א שהם בוחי וויצוניות דו"א
 הנקרא עיבור ונקרא עשיה שבו וכנגדן בתוכן מתלבשין בוחג"ת
 הכלי דו"א הכלולים (בו). והנה החסד יש בו ג"פ פ"א וחו"ן ושלשתן
 וחכמה שבחוסד פ"ב וחו"ן ושלשתן וחסד שבחוסד הכללי פ"ג וחו"ן
 ושלשתן נצוח שבחוסד הכללי וכעד"ז בקו שמאלי גבורה הכללית
 ובה ג"פ פ"א בג"ה ושלשתן בינה דגבורה פ"ב בג"ה ושלשתן גבורה
 דגבורה פ"ג בג"ה ושלשתן הוד דגבורה הכללי וכעד"ז בקו האמצעי
 ת"ת ובה ג"פ פ"א דת"י ושלשתן דעת דת"ת פ"ב דת"י ושלשתן ת"ת
 דת"ת פ"ג דת"י ושלשתן יסוד דת"ת הכללי הרי נתבאר וזג"ת הכלי

דו"א שהוא בוזי' אמצעי שבו הנקרא יניקה ונקרא יצירה שבו שכבר
 יש בו ו"ק הכוללין זה"י וזג"ת ובתוכן יש זב"ד הכללי דו"א והם
 מלובשים תוך זג"ת הכללי. והנה הזכמה הכללי יש בה ג"פ פ"א יש
 בה וזו"ן ושלשתן זכמה דזכמה הכללי פ"ב וזו"ן ושלשתן וסד
 דזכמה הכללי פ"ג וזו"ן ושלשתן נצח דזכמה הכללי וכעד"ז בקו
 ש"מאלי בינה הכללי ג"פ פ"א בג"ה ושלשתן בינה דבינה הכללי פ"ב
 בג"ה ושלשתן גבורה דבינה הכללי פ"ג בג"ה ושלשתן הוד דבינה
 הכללי וכעד"ז בקו האמצעי דעת הכללי ובו ג"פ פ"א דת"י ושלשתן
 דעת שבדעת הכללי פ"ב דת"י ושלשתן ת"ת דדעת הכללי פ"ג דת"י
 ושלשתן יסוד דדעת הכללי והרי נתבאר זב"ד הכללי דו"א שהם
 בוזי' הפנימי שבו הנקרא מוויזין ונקרא בריאה ואצילות שבו שכבר
 כלול ט"ס גמורות. הכלל העולה כי ז"א יש בו ט"ס גמורות שלימות
 גדולות והם באופן זה זה"י הם בוזי' הוויצונות ויש בהם ט" פרקין והם
 ט"ס שיש בבוזי' וויצונות דו"א ונזלקו לג' מוויזין וו"ק ויש בהם רמ"ז
 איברים בעור ובשר וגידין ועצמות והם בוזי' הקליפה הוויצונה שיש
 בעור ובשר וגידין ועצמות כז"ל שבכ"א מהם יש ג' קליפות ובתוכם
 מתלבשות זג"ת הכללי והם בוזי' האמצעית תיכונה שבז"א ויש בהם
 ט"פ והם מתלבשים תוך הט"פ של זה"י הכוללים ממש שזה בשוה
 הנ"ל ואלו הט"פ דזג"ת הכללי נזלקים ג"כ לג' מוויזין וו"ק ויש בהם
 רמ"ז איברים בעור בג"ע והם בוזי' קליפת אמצעי שיש בעור בג"ע
 ובתוכם מתלבש זב"ד הכוללים והם ט"פ המתלבשין תוך ט"פ של
 זג"ת הכללי שזה בשוה והם בויצנת פנימיות שבז"א והם בוזי' קליפה
 הג' פנימיות שיש ברמ"ז איברים בבוזי' ע"ב ג"ע ואלו הט"פ נזלקים

גם הם לג' מוויזין וו"ק. ובזה תבין איך יש מוויזין ממש בכל ט"ס הו"א
 כי הרי ג' מוויזין שהם וזב"ד מתלבשין בכל קומת ו"א ותבין איך יש
 מוויזין הנקרא ו"ק ומוויזין הנקרא ג"ר גם תבין כי כל קומת ו"א אינו רק
 ספירה א' שהוא נצח רק רוצו ג' ספי' והם זה"י ואין הו"ג"ת שבו
 עומדין על הזה"י שבו אלא בתוכו וכן הו"ב"ד תוך הו"ג"ת אמנם
 הו"ב"ד הפרטי של זה"י הכוללים עומדין ע"ג וז"ת הפרטי של זה"י
 הכללי והו"ג"ת הפרטי (על הפרטי) של זה"י הכללי עומדים ע"ג זה"י
 הפרטי:

(של הזה"י הכללים):

שער כד פרק ד מ"ק

הכלל העולה כי הג"פ ראשונים של זה"י מלבישין לג"פ הראשונים
 של וז"ת והם מלבישין לג"פ ראשונים של וזב"ד וכללות אלו נקרא
 ג"ר אשר יש בהם ג' כלים זה לפנים מזה כי ג"פ ראשונים דזה"י
 נקראו כלים דוויצוניות וג"פ ראשונים דו"ג"ת נקראו כלים האמצעים
 וג"פ ראשונים דו"ב"ד נקראו כלים פנימים ונמצא עתה כי הם ג"ר
 וזב"ד ולכ"א מהם יש ג' כלים זה לפנים מזה בוי' נצח וזסד וזכמה

הוד גבורה בינה יסוד ת"ת דעת ואלו ה' בוזי' כללים הם הנזכר
אצלינו בענין ג' בוזי' שיש לכל ספירה וספירה ושם מיוויד לכל א' וא'
והם וזיצון ואמצעי ופנימי כמבואר אצלינו בשער השמות ושמו כלל
זה. ואז"כ הם ג' אמצעים והם וזג"ת דז"א ויש לכל א' מהם ג' כלים
זה לפנים מזה והם בוזי' ג' פרקין אמצעים דנה"י הכוללים וג"פ
אמצעים דזג"ת הכוללים (והם) בתוכם וג"פ אמצעים דזב"ד בתוכם
וכולן נקרא וזג"ת דז"א. ואז"כ הם ג' ת' והם נה"י דז"א והם ג' פ'
תותונים דנה"י דז"א ובתוכם ג' פ' תתאין דזג"ת ובתוכם ג' פ' תותונים
דזב"ד וכולם נקראים נה"י דז"א ולכ"א מהם ג' כלים כז"ל. הרי עתה
נזכר ז"א לג' בוזי' (כ"ז) והם ג' (נ"א כ"ז) מיני כלים זה תוך זה ט' כלים
הוזיצונים ט"פ נה"י וט' כלים תיכונים ט"פ וזג"ת וט' כלים פנימיים ט"פ
וזב"ד ואלו הכלים פנימיים הם המוויזין המתפשטים בכל הגוף כנודע
אך שרשם שהם זב"ד שבזב"ד אלו הם המוויזין העיקרים המוויזין
של גדלות וגם הו"ק שלהם נקרא גדלות אלא שהם בוזי' גדלות דו"ק
וזכור ואל תשכח איך ג' כלים אלו ישנם בעור בסוד קליפה הוזיצונה
ותיכונה ופנימית שבו וכללות ג' כלים אלו נקרא עור ועד"ז בבשר וכן
בגדין וכן בעצמות. ובזה תבין איך המוויזין דעיבור נעשין גולגלתא
אל המוויזין דיניקה ומוויזין דיניקה הם הקרובות ודגדלות הם המוויזין
ממש כי הרי המוויזין (הם) תוך הקרובות והקרובות תוך הגולגלתא
והם ג' כלים זה תוך זה:

שער כד פרק ה בי"ק

ונוזזור לענין ראשון כי הגה כל מה שזכרנו עד עתה נקרא צ' דצלם דז"א (והם בוזי גה"י) ודע כי יש דוגמתו במש' עד"ז ג' בוזי וכל א' מט"ס ונקרא ל' דצלם והם בוזי וזג"ת דז"א וכנגדן ג' בוזי אורות והם כל א' כלול מט"ס ונקרא מ' דצלם והם בוזי וזב"ד דז"א והרי נשלם כל ז"א. הכלל העולה הוא זה כי הגה יש ט"ס דז"א והם וזב"ד וזג"ת גה"י. וזב"ד הם מ' דצלם. וזג"ת ל' דצלם. וזה"י צ' דצלם. וזב"ד שיהם מ' דצלם נעשין מקיפין לזג"ת שיהם ל' דצלם. וזג"ת שיהם ל' דצלם נעשין מקיפים לזה"י שיהם צ' דצלם. וצ' דצלם שיהם גה"י דז"א נקרא ז"א במש' או"פ וכבר נתבאר כי תזלה נאצל הז"א י' נקודה קטנה ונקודה זו יש לה רת"ס והם ג' קוצי י' והם ג' קוין של ז"א וכל קו יש לה רת"ס הרי ט"ס שיהם וזוז"ן קו ימין רת"ס ובג"ה קו שמאלי רת"ס ודת"י קו אמצעי רת"ס (והרי) ט"ס שרשיות שבז"א והנה כיון ששרשם אלו הם ט"ס שרשיות מוכרוז הוא שכל אור מהם תהיה כלולה מט' א"כ יהיה טפ"ט. באופן זה כי הגה הזכמה שבם דצלם יש לה רת"ס וזוז"ן שבה וכל א' מהם רת"ס הרי וזכמה השרשית נזלקת לט"ס שבה פרטיות והם פ"א וזוז"ן וכולם וזכמה שבזכמה השרשית פ"ב וזוז"ן וכולם וזכמה השרשית פ"ג וזוז"ן וכולם נצו דזכמה השרשי (והם וזוז"ן שבה וכל א' רת"ס הרי וזכמה השרשית נזלקו לט"ס והם וזוז"ן וכולם וזכמה (שרשית) הרי ט"ס

פְּנִימִיּוֹת וְכוּלָם וְחִכְמָה הָעֲרֵשִׁית. אוֹז"כ הַבִּינָה שֶׁבָּם דְּצֻלָּם נִזְחָלָה
עַד הַגָּל ג' כ ויש בה רת"ס וכל א' כלול מרת"ס הרי ט"ס פרטיות
בבינה הערשית, פ"א בג"ה וכולם בינה שבבינה הערשית, פ"ב בג"ה
וכולן גבורה שבבינה הערשית פ"ג בג"ה וכולם הוד שבבינה
הערשית הרי ט"ס פרטיות וכולכם בינה הערשית. אוֹזר כך הדעת
שֶׁבָּם דְּצֻלָּם יש לו ט"ס. פ"א דת"י וכולם דעת שבדעת הערשי, פ"ב
דת"י וכולם ת"ת שבדעת הערשי פ"ג דת"י וכולם יסוד שבדעת. הרי
ט"ס פרטיות בדעת ערשיות וג' אלו שהם וזב"ד ערשיות נקרא ם'
דְּצֻלָּם אוֹז"כ עַד הַגָּל הם ל' דְּצֻלָּם והם וזג"ת ערשיות דז"א. כיצד
הנה ווסד דל' דְּצֻלָּם שבה ט"ס והם פ"א וזוז"ן וכולם וחכמה שבוסד
הערשי פ"ב וזוז"ן וכולם ווסד שבוסד הערשי, פ"ג וזוז"ן וכולם נצח
שבוסד הערשי, ועד"ז בקו שמאלי גבורה הערשית ט"ס. פ"א בג"ה
וכולם בינה שבגבורה הערשית פ"ב בג"ה וכולם גבורה שבגבורה
הערשי פ"ג בג"ה וכולם הוד שבגבורה הערשית ועד"ז בת"ת
הערשי קו אמצעי פ"א דת"י וכולם דעת שבת"ת הערשי פ"ב דת"י
וכולם ת"ת שבת"ת הערשי פ"ג דת"י וכולם יסוד שבת"ת הערשי וג'
אלו וזג"ת הערשיות נקרא ל' דְּצֻלָּם. אוֹז"כ עד"ז ממש צ' דְּצֻלָּם והם
נְה"י הערשי דז"א כיצד נצח דצ' דְּצֻלָּם יש בה ט"ס פרטיות פ"א
דנצח וזוז"ן וכולם וחכמה שבנצח הערשי פ"ב וזוז"ן וכולם ווסד
שבנצח הערשי, פ"ג וזוז"ן וכולם נצח שבנצח הערשי ועד"ז בקו
שמאל הוד הערשי פ"א בג"ה וכולם בינה שבהוד הערשי פ"ב בג"ה
וכולן גבורה שבהוד הערשי פ"ג בג"ה וכולם הוד שבהוד הערשי,
ועד"ז בקו האמצעי יסוד הערשי, פ"א דת"י וכולם דעת שביסוד

השרשי, פ"ב דת"י וכולכם ת"ת שביסוד שרשי. פ"ג דת"י וכולם יסוד שביסוד השרשי. הרי ג' בוזי' אלו שרשיות ונקרא צ' דצלם. והנה עתה נכלל הכל ונאמר כי בכל צלם יש ט"ס שרשיות, ופ"א ספי' פרטיות. ואמנם כשתחלק צלם זה לג' בוזינת שהם מל"ץ כנ"ל נמצא כי בכל בוזי' מהם יהי ג"ס שרשיות וכ"ז ספי' פרטיות. ובוה תבין ענין ס' יצירה כי הם י"ס ובהן כ"ז אתון. והנה הז"א אינו רק ט"ס כי נוקבא היא ספי' א' העשירית והנה תמצא שכל בוזי' מהם יש ג"ס שרשיות והם בוזי' אמו"ע מ' קו ימין מים ש' קו שמאל אש' א' קו אמצעי אויר. ואלו הג"ס שרשיות נחלקות תחלה לט"ס בינונית ואז"כ ט"ס בינונית נחלקות לכ"ז ספירות פרטיות הרי הם כ"ז כמנין כ"ב אותיות התורה עם ה' אותיות מנצפ"ך בדרך פרטי אמנם הט"ס בינונית הם נגד אותיות הראשונים שהם א"ב ג"ד ה"ו ז"ז ט' וזהו במ' דצלם אוז"כ עד"ז הם ט' אותיות שניות והם יכ"ל מנ"ס עפ"צ בל' דצלם והנה אוז"כ עד"ז הם ט"ס שלישיות והם ק"ר ש"ת מנצפ"ך ואלו הם בצ' דצלם והרי הם ג' בוזי' אמנם ספירות הפרטים הם כ"ז אותיות כי גם בהם לבדם יש כמנין כ"ז אותיות התורה. הט"ס בינונית הם סוד א"ב דאי"ק בכ"ר וכו' ר"ל א' בוזינה ראשונה י' שנייה ק' השלישי וכעד"ז בכל השאר:

שער כד פרק ו' מ"ק

כלל העולה כי בכל הצלם יש ט"ס שרשיות נגד ט' אותיות של
 המספר שאין ושבון למעלה ממנו כנודע לבעלי המספר כי הרי הי'
 וזוהר לא' ויש בו כ"ז ספי' בינונית נגד כ"ז אותיות התורה ויש בו פ"א
 ספירות פרטיות שלימות והם גימ' כס"א להורות כי הת"ת נעשה כסא
 אל הכבוד שלמעלה ממנו והנה כל בוזי' אלו נקרא בוזי' וזיצויות
 שבו"א כנ"ל שיש בו ג' כלים זעג"ז וזהו בוזי' כלי הזיצויות שבו והרי
 בארכו יש ט"ס כנ"ל. ואמנם גם ברוחב ובעוביו צריך שיהיה עד"ז
 כנ"ל. ונמצא שצריך שיהיה ברוחב ועוביו ג' בוזי' ט"ס הנ"ל. כדי
 שתהיה כל בוזי' זו הזיצונית בוזי' נה"י והתיכונה וזג"ת ופנימית וזב"ד
 ויהיה ג' צלמים זו לפנים מזו והצלם הזיצון נקרא צלם דנה"י נמצא כי
 כל ט"ס שרשיות הנ"ל הם בבוזי' הזיצון ואינם רק ג' ספירות גדולות
 אמיתיות שהם נה"י דז"א כל א' כלולה מג' הרי ט' והצלם התיכון
 נקרא צלם דוזג"ת לבד ויש בו ט"ס שרשיות שבו והצלם הפנימי
 נקרא צלם דוזב"ד לבד ויש בו ט"ס שרשיות שבו ונמצא כי כאשר
 יתלבשו ג' אלו זה תוך זה נמצא כי ב' דצלם יהיה בו ג' במי"ן זה תוך
 זה וכולם בוזי' וזב"ד. כיצד ב' וזיצונית וזב"ד שבנה"י האמיתית ב'
 תיכונה וזב"ד שבוזג"ת האמיתית ב' פנימית וזב"ד שבוזב"ד האמיתית
 וכולם נקרא אור מקיף ראשון במ' דצלם. אוז"כ ל' דלם יש בו ג'
 למדי"ן זה לפנים מזה וכולם בוזי' וזג"ת כיצד ל' וזיצונית וזג"ת שבנה"י
 אמיתית כו'. וכל אלו נקרא אור מקיף ב' דל דצלם. ואוז"כ הוא צ'
 דצל"ם ויש בו ג' צדיקי"ן זה לפנים מזה וכולם בוזי' נה"י כיצד צ'
 וזיצונית נה"י דנה"י אמיתית צ' תיכונה נה"י דוזג"ת האמיתית צ' פנימית

ז"ה"י דחב"ד האמיתית (וכל אלו נקרא אור מקיף ג' צ' דצ"לם) ונמצא
 עתה שאם נמנה בבוזי האורך והגובה כל ספי פרטיות שיש בכל
 חלק וחלק מבוזי זו הוציאה יהיו כ"ז ספירות פרטיות והם כ"ז אותות
 התורה (והוא) כשנתחיל מוזכמה הראשונה שבחלק ההוא ונשלים
 ביסוד האחרון של חלק ההוא ואם נמנה ספי הביצונות שיש בכל הג'
 חלקים יהיה כ"ז אותיות בכל צלם הוציץ אודים בם עשירית כל
 מאות בצ' וכע"ז בוזי התיכונה צלם התיכון וכע"ז בבוזי פנימית
 צלם הפנימי אמנם אם נמנה באופן אחר שהוא ברוחב ובעובי נמצא
 בכל חלק העליון הכולל ג' בוזי יהיה בכל א' מהם לבדו כ"ז ספירות
 פרטיות וכולם יחד כ"ז ביצונות ויהיו ט"ס פנימית ט' אותיות האודים
 וט"ס תיכונות ט' אותיות עשירות וט"ס ויצונות ט' אותיות המאות
 וכע"ז בג' למדי"ן דג' צלמים וכע"ז בג' צ' שבג' צלמים. נמצא כי
 היסוד התחתון שבכולן שבחלק הצ' דצ"לם הוציץ (העומדת עם
 הנקבא אב"א) הוא צ' פשוטה רומז שמתפשט בסוד אב"א כי צלם
 הוציץ עומד עם נקבא אב"א ויש בו אויזה לויצונות בהתפשטותו
 ויסוד התחתון שבכולם שבחלק הצ' דצ"לם התיכון הוא צ' כפופה וגם
 הוא בוזי אב"א אך איננו מתפשט אל הויצונות כמו הוציץ ואין אל
 הויצונות אויזה בו אפילו שהוא אב"א ויסוד התחתון שבכולם
 שבחלק הצ' דצ"לם הפנימי הוא אות ט' מורה על הזווג פב"פ ונקרא
 מה רב טובך אשר צפנת ליראיך כי הוא צפון טמיר וגזוז ופנימי
 מכולם כמ"ע בזהר דטוביה גזוז בגויה. ונבאר זה יותר ונמצא שהצ'
 דצ"לם דז"א הוא ט"ס וכל א' יש לה ג' כלים זה לפנים מזה. והנה
 הראשון הוא וזכמה שבצ' דצ"לם והם ג' וזכמות זו לפנים מזו בסוד

אי"ק א' בפנימיות י' בתיכונה ק' בויצונה והבינה של צ' דצלם הם ג'
 בינות זו לפנים מזו בסוד בכ"ר ב' בפנימית כ' באמצעית ר' בויצונות
 וכן גל"ש בדעת דמ"ת בוסד הג"ך בגבורה וס"ם בת"ת זע"ך בנצח
 וזפ"ף בהוד ט"צ"ץ ביסוד וכעד"ז אי"ק בכ"ר כו' כל דצלם בט"ס שבו
 וכעד"ז אי"ק בכ"ר כו' במ דצלם בט"ס שבו וכל א' ג' כלים זה לפנים
 מזה. ואם נזעזע ונאמר באופן אזור כי כל אורך הצלם אינו רק ט"ס
 לבד וכל א' ג' כלים זה לפנים מזה נמצא כי הט"ס פנימיות של כל
 כללות הצלם הזה הם ט" אותיות אודים א"ב ג"ד ה"ו ו"ז ט' והט"ס
 תיכונים עשירות והט' הויצונים הם הט' אותיות המאות והרי בכל
 ז"א בכללותו שכולל כל ג' וזלקי הצלם ג' וזלקים באורך וכן ג' וזלקי
 הרוחב והעובי שהם ויצון תיכון פנימי אין בו רק אלפא ביתא א'
 דאי"ק בכ"ר וע"ד פרט יהיה ג' אלפא ביתא דאי"ק בכ"ר בג' וזלקי
 הצלם כנ"ל ע"ד הג"ל וע"ד פרט מן הפרט יהיה ג' אלפא ביתא
 דאי"ק בכ"ר בכל וזלק וזלק מג' וזלקי הצלם ודי בזה. והרי נתבאר
 כי יש פ"א ספירות פרטיות בצלם הויצון וכנגדן פ"א ספירות אזורים
 בצלם התיכון ופ"א אזורים בצלם הפנימי הרי ג"פ פ"א הרי רמ"ג
 איברים גימ' אברם ואז"כ הבינה שהלבישה את המוויזין דכל
 הצלמים הג"ל כנודע תוך המלכות של התבונה הב' שהיא אות ה'
 אזורנה משם ס"ג שלה כנודע וזו נקרא תבונה הג' שהיא רביעית
 כשנמנה גם את הבינה עלינה וזו ה' יש בו י"ס וארכה ממשע באורך
 כל צלם ז"א שוה בשוה ויש בה בכל הפרטים הג"ל באורך וברוחב
 בצלם דז"א בכל הג"ל ממש וזכור הקדמה זאת. והנה ה' זו המלבשת
 אלו הג' צלמים כנודע שיש בהם רמ"ג ספירות פרטיות נעשים רמ"ז

איברים כמנין אברהם ע"י ה' זו שנתוסף בהם ואלו הם סוד רמ"ז
 איברים שבאדם וכבר ידעת כי הצלם הוא סוד ומורא לא יעלה על
 ראשו הנאמר בשמשון רק הם נכנסין תוך גוף ז"א. ועיין בפע"ז שער
 העמידה סוף שער י' והנה מור"א עם הכולל גימטריא רמ"ז והרי
 נתבאר איך יש ט"ס בז"א וכ"ז אותיות ורמ"ז איברים ואיך נברא
 בצלם:

שער כד פרק ז' מ"ק

ודע כי כל ספירה וספירה כלולה מכל הקו שלה בלבד ולא מכל
 הי"ס כיצד וחכמה מוזוז"ן שהוא קו שלה וכל א' כלולה מג' וכן
 מתפשטות ונזלקות לאלף אלפי בוזי' וכולם בוזי' וזוז"ן בלבד ועד"ז
 בקו שמאל כל ספירה של שמאל כלולה מג' ספירות הקו שהוא וכל
 א' מהם כלולה מג' עד אלף אלפים בוזי' וכולם בוזי' בג"ה בלבד
 ועד"ז בקו אמצעי וכולם בוזי' דת"י לבד וזה בדרך כללות. אמנם
 בדרך פרטות כל בוזי' מאלו הי"ס כלולה מכל הי"ס אמנם אינן
 יוצאין מטבע בוזי' הקו שהוא המשל בזה ספי' הוזכמה תהיה כלולה
 מוזוז"ן וכ"א מהם יש בה י"ס וכולם נקרא וחכמה או ווסד או נצח

בלבד ואינן נוטים על השמאל כי כולם וחסדים וכן ספי' בינה כלולה
מבג"ה לבד וכל א' מהם יש' בה י"ס וכולם נקראו בינה או גבורה או
הוד לבד ואינם נוטים אל הימין כי אלו הם כולם גבורות וכעד"ז בקו
האמצעי כולם מכריעים וזכור הקדמה זאת:

שער כה דרוש א מ"ב

השער התשיעי שער דרושי הצלם ובו וז' דרושים:

כבר נתבאר לעיל כי המוויזין דעיבור דז"א היה מוויז או"א בכלים
הויצונים והמוויזין שלו אז נמשכו מהאורות הנקרא נפש אשר להם
ומוויזין דיניקה הם מכלים האמצעים ומהאורות הנקרא רוח. ועתה
בגדלות וזוירין או"א להזדווג בבוזי' כלים פנימים שלהם עם האורות
אשר שם הנקרא נשמה ומולידין מוויזין דגדלות דז"א והם נשמה אליו
ג"כ ונקרא צלם נשמת ז"א ואלו הם המוויזין האמיתיים הנמשכין
מפנימית או"א אחר שנתבאר כל פרטי בוזי' צלם (עניינה וענין כל
בוזי' הצלם) דז"א דעיבור יניקה ומוויזין. עוד צריך לפרש ענין מוויזין
דז"א וזה הדרוש הוא עיקר להבין ענין דתבונה מה עניינה וענין כל
בוזי' הצלם דז"א וזה שורש לכל הדרושים הנז' מוויזין אלו הם

נמשכים מבחי' טפה שנותן אבא באמא בעת זווגם זה בזה ומבשרי
 אוזזה אלוה כי כמו שמטיפת זכר נוצר ולד שלם בכל איבריו כן
 טפה זו אע"פ שאנו קורין אותה מוויזין דז"א. עכ"ז הם פרצוף א' שלם
 שם במקומם שהוא בראש ז"א גם יש בווי' ב' כי הם ג"כ מתפשטים
 אוז"כ בכל איברי הגוף דזו"ן כי הרי טפה זו כלולה מזווג זכר ונקבה
 הוא כמ"ש לכן היא כלולה משניהן ומתפשטין בז"א ונקבא כמ"ש.
 והנה מוויזין אלו יש להם ג' בוי' כמ"ש וכללותן נקרא צלם והוא
 הצלם ההולך עם האדם תמיד כנז' בזוהר כמה פעמים והנה נתבאר
 כי ג' בוי' הם באמא וכנגדן באבא ונבאר אותן דאמא ומשם יתבאר
 של אבא כי הנה הם בתחלה בינה העליונה והוא עד הוזהר [שלה]
 ותבונה היא מהוזהר ולמטה ואלו השנים נקרא מ"ם ואוז"כ הוא
 התבונה גם היא נזלקת לב' והם תבונה ראשונה עד הוזהר שלה
 (בבוי' בינה ותבונה ראשונה) ותבונה ב' מהוזהר של התבונה הזו
 למטה ונקרא תבונה ב' אשר נקרא שלישית בערך בינה ראשונה
 והם ג' בינה ותבונה ותבונה דתבונה וזה התבונה השנייה שהיא
 השלישית כנ"ל היא הנעשית צלם ומוויזין אל ז"א כמ"ש והנה בעת
 זווגם להוציא טפת צלם המוויזין האלו הם נעשין כולם פרצוף א'
 ונמצא תבונה ראשונה שהיא הב' מהוזהר ולמטה של כל הפרצוף
 בהיותו שלם ובתבונה זו היא בית הרוחם של כללות הפרצוף ושם
 מקום העיבור דצלם דמוויזין [דז"א] כנ"ל. ואמנם עיקר זו הטפה של
 הצלם נוצר מן וזו"ב העליונים בהיותן מלוכשים ונכללין בוזכמה
 ותבונה הב' והנה צלם זו נוצר שם ברוחם תבונה זו הב' שהיא תבונה
 הא' כנ"ל ובעת הלידה יוצא צלם זו מהרוחם שלה ומתלבש תוך

תבונה השנייה שהיא הג' ושם נקראת צלם דו"א כמו"ש בע"ה. ונבאר תזלה אלו המוויזין עצמן ואו"כ נבאר בוי" העושה אותם צלם. והנה המוויזין הם ג' בוי" וזב"ד והדעת נחלק לב' שהם וזו"ג והרי הם ד' מוויזין וזו"ב וזו"ג. ואמנם שרשם הם נמשכים כך וזו"ב הם נמשכין ממוויזין או"א עצמן שהם וזכמה ממוזי אב והיא מבינה שלו ובינה ממוזי האם והיא מבינה שלה כמבואר בדרוש הציצית. ואמנם הדעת הנקרא וזו"ג ב' וצאי הדעת הם היו תזלה התרין כתפין דא"א ומשם נמשכו אל ב' העטרות היסודות דאו"א שהם גבורות דאבא ודאמא ומשם נמשכו להיות תרין עטרין בדעת דו"א כנזכר באדר"ר ואדר"י. ואמנם הב' מוויזין עצמן שהם וזו"ב אלו נמשכין מתרין מוויזין ממוזיא דאו"א ממש ומשם נמשכין אל ב' יסודותיהם וזכמה ביסוד אבא בינה ביסוד אמא וב' עטרין שהיו תזלה ב' כתפין דא"א נמשכו בב' עטרות היסודות הנז"ל דאו"א הווסדים בעטרת יסוד אבא וגבורות בעטרת יסוד אמא נמצא כי ב' מוויזין הנקראו וזו"ב דו"א הם בב' היסודות דאו"א אשר בוי" היסוד הם לעולם זכרים בין באבא בין באמא וב' עטרין הדעת הם בב' העטרות של היסודות שלהם ששתייהן נקבות. ומה תבין לבין הדעת נקרא תרין עטרין באדר"י כי הם בוי" ב' העטרות של יסודות שלהם ובוה תבין פסוק ברכות לראש צדיק הנזכר בזהר פרשה ויצא קס"ב והענין כי תרין עטרין אלו ברדתן פה למטה בב' עטרות דאו"א שמקומם הם בין תרין ירכין (ובירכין) ולכן נקרא ברכות לשון ברכיים ואלו ברכיים. והברכות הם בראש צדיק כי צדיק יסוד וראש צדיק עטרה שבו הנקרא ראש יסוד ושם מקומם. גם בזה תבין איך או"כ בעת הזווג

נותן ז"א בְּנוֹקְבָא את הַה"ג ואו"כ הַה"ו כי כולם בּוּזי מלכות הם. ונבאר עתה איך אלו מוּוּזין נִקְרָא צֶלֶם וְנַעֲשִׂין בּוּזי צֶלֶם וְהַעֲנִין כי הִנֵּה נִתְ"ל כי יֵצְאוּ מִרוּחַם שֶׁל תְּבוּנָה הֵא' שֶׁהִיא הֵב' וּמִתְלַבְּשִׁים בְּתְבוּנָה הֵב' שֶׁהִיא הַג'. ואמנם הַתְּלַבְּשׁוֹת זֶה נִזְחֵק לְכַמָּה בּוּזי כי הִנֵּה תִזְחֵק קוֹדֵם יֵצִיאֵת הַמוּוּזִין הָאֵלּוּ הִיא ז"א אִישׁ בַּעַל ו"ק וְהִיא לֹא אִז צֶלֶם א' אֵל הו"ק וְעַל אוֹתוֹ צֶלֶם נֶאֱמַר אֵךְ בְּצֶלֶם יִתְהַלֵּךְ אִישׁ כִּי עַדִּין ז"א נִקְרָא אִישׁ וְלֹא אָדָם וְעַתָּה בָּבוֹא לֹא הַמוּוּזִין הָאֵלּוּ הַנִּקְרָא צֶלֶם כִּנּ"ל נִקְרָא צֶלֶם אָדָם כִּי כָּבֵד הוּא נִקְרָא אָדָם שֶׁלֶם וְעַל צֶלֶם זֶה נֶאֱמַר וַיִּבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצִלְמוֹ וְכֵן כִּי בְּצֶלֶם אֱלֹהִים עָשָׂה אֶת הָאָדָם כִּי ז"א נִקְרָא אָדָם וְצֶלֶם זֶה נִקְרָא צֶלֶם אָדָם. וְדַע כִּי כִלְוֹת כָּל בּוּזי צֶלֶם הִזֵּה כְּמִ"שׁ בַּעֲזָ"ה הוּא שֵׁם א' הַנִּקְרָא הוּי"ה כִּי הַמוּוּזִין דְּגִדְלוֹת נִקְרָא הוּי"ה וְתַבִּין זֶה וְג' אוֹתִיּוֹת רִאשׁוֹנוֹת שֶׁהֵם יֵה"ו נִקְרָא צֶלֶם ג' אוֹתִיּוֹת וְה' אוֹזְרוּנָה נִקְרָא דְמוּת וו"ס נַעֲשֶׂה אָדָם בְּצִלְמֵנוּ כְּדְמוּתֵנוּ וְכִלְוֹת צֶלֶם וְדְמוּת הוּא אָדָם שֶׁלֶם הַכּוֹלֵל זו"ן שֶׁהֵם אוֹתִיּוֹת יֵה"ו עִם ה' אוֹזְרוּנָה.

וְנִבְאֵר ג' אוֹתִיּוֹת צֶלֶם אֵיךְ הֵם ג' אוֹתִיּוֹת יֵה"ו וְתִזְחֵק נִתְחַזֵּל מִן ס' דְּצֶלֶם כִּי הִנֵּה הוּא מִמַּטֵּה לְמַעַלָּה וְהֵב' שֶׁבּוֹ הוּא בּוּזי עֲלִיּוֹנָה מִכּוֹלֶם וְכִנְגָדוֹ י' שֶׁל יֵה"ו וְהוּא וּזְכָמָה וְהִנֵּה הֵם שֶׁל צֶלֶם כִּלְוֵה מוֹד' מוּוּזִין וּזו"ב וּזו"ג כֹּל א' כִּלּוֹל מִי' הָרִי ס'. ואמנם אֵלּוּ מוּוּזִין יוֹצְאִין מִרוּחַם תְּבוּנָה רִאשׁוֹנָה שֶׁהִיא הֵב' וְנִתְלַבְּשׁוּ בּו"ס שֶׁל תְּבוּנָה הֵב' שֶׁהִיא הַג' כִּנּ"ל וְהֵם כּוֹזֵב"ד וּז"ג דְּתְבוּנָה זוֹ שֶׁהוּא עַד הַחֲזָה שֶׁבְּבוּזי עֲצָמָה

וכבר ידעת כי כפי סדר התולדות התבונה הוא ג"כ התולדות
 הוֹכְמָה וממילא יובנו. נמצא כי ג"כ יש בוזי' מוויזין אחרים שנתלבשו
 בִּהְכָּמָה הַג' של הוֹכְמָה בּו"ס ראשונות שבה שהוא עד הוֹחָה שבה.
 נמצא כי ב' צלמים זכר ונקבה זו בוזי' וזיה וזו בוזי' נשמה וצלם אבא
 נעשית נשמה אל צלם דאמא ומתלבש בתוכו ונעלם שם לכן תמיד
 אין אנו מדברים אלא בצלם דאמא וממנו יתבאר צלם אבא וזכור
 ואל תשכח. והנה נודע כי או"א הם הוי"ה ואהי"ה ביודי"ן והוי"ה
 נעלם תוך אהי"ה כנ"ל לכן צלם גימטריא אהי"ה דיודי"ן כי הוי"ה
 נעלם בתוכו ואינו נגלה וזכר רק אהי"ה דיודי"ן שהוא גימטריא צלם
 כי כבר נת"ל כי צלם זה מוויזין וזו"ב עלאין הנקרא הוי"ה ואהי"ה
 דיודי"ן ומשם נמשך לכן נקרא על שמו עם שמתלבשין או"כ
 בתבונה הַג' שאינו כך שמה רק שם ס"ג כמ"ש. והנה בזה הבוזי'
 המתלבש בּו"ס ראשונות דתבונה הַג' יש כללות כל הבוזי'
 (שלמטה מבנה) ע"ד שיתבאר שהם ג' אותיות צלם ולכן בוזי' זו
 לבדה נקרא צלם כי בה נכללו כולם עם שאינם רק ב' של צלם
 כנ"ל ונמצא היות בוזי' ב' זו כמו או"מ ממקומו אל כל הו"א עד רגליו.
 ואמנם אינו יורד ממש שם אמנם נשאר שם למעלה בבוזי' או"מ לכל
 הו"א וכבר ידעת כי כל או"מ הוא אהי"ה דיודי"ן לכן צלם בגימטריא
 אהי"ה כנ"ל. נמצא כי הצלם זה יש בו כללות כל הבוזי' התחתונה
 שהוא צ"ל מצלם וכמ"ש בע"ה. ודע כי ד' מוויזין אלו שבה הצלם
 הם סוד ד' יודי"ן שיש בשם הוי"ה במילוי יודי"ן דאבא כי משם
 נמשכו והם מ' של צלם גם זה המ' של צלם אשר נקרא צלם גמור
 לפי שגם בוזי' התחתונים נכללין בה הנה בוזי' זו נקרא אויר כי עדיין

לא נכנסו תוך גופא דז"א ממש רק עומדין בסוד או"מ כנ"ל ונקרא
 אויר וגם הסבה כי הגה ידעת כי הו"ב וחסד כל א' כולל ע"ב
 והגבורה כולל כולם שהם רי"ו כנ"ל בסוד ויעבור ע"ב רי"ו והטעם
 כי הגבורה הוא לצורך המלכות ה' אזורנה של שם וצריך לכלול
 בה כל הבו"י של ג' אותיות יה"ו שעליה שהם וחכמה בינה וחסד שכל
 א' כלול מע"ב והוא כללות ג"פ ע"ב ונעשים רי"ו והטעם כי גם היא
 כוללת י"ס דוגמת הזכר וכמו שהזכר יש לו ג"פ ע"ב כן תהיה
 בזקבא ולכן בו"י זו נקרא אויר בגימטריא רי"ו ע"ה והוא ע"ש היות
 אויר זה כולל ג"פ ע"ב וחב"ז זכרים שהם רי"ו וגם בגבורה יש רי"ו א'
 כנזכר ולכן בו"י זו נקרא אויר ונמצא כי בו"י זו היא י' ראשונה של
 הוי"ה הכולל כל התפשטות המוויזין ונקרא וחכמה והוא מ של צלם
 והוא אויר והוא מ' (ו"ס) ראשונות דתבונה הג' ונקרא צלם כי ב'
 אותיות צ"ל נמצאים בו ונכללין שרשם פה במ'. או"כ בו"י הב' היא
 ה' ראשונה של הוי"ה הכולל התפשטות המוויזין כנ"ל ונקרא בינה
 והוא ל' דצלם אמנם גם זו כוללות בה גם בו"י ג' שלמטה ממנו הוא
 צ' דצלם נקרא צ"ל ולא וחסר ממנו רק מ' דצלם כי היא עליונה ממנו
 ונקרא צ"ל. אך עיקרה ל' דצלם לבד והענין כי אחר בו"י א' וזוהרין
 הד' מוויזין הראשונים שנתלבשו בו' ספי' ראשונים של תבונה הג'
 ויורדין עוד ירידה ב' והתפשטות ב' ומתלבשין בנה"י דתבונה הג' כל
 א' כלול מ' הם ל' דצלם נמצא כי תזלה היו ד' מוויזין עצמם ניכרין
 לכן נקרא מ' דצלם אך פה נעלם מציאותן ואין ניכרים רק
 המלבשים שהם נה"י דתבונה הג'ל והנה"י ההם נקרא ל' דצלם
 ובו"י המוויזין נעלם ומכוסה תוך ל' זו. ונודע כי אהי"ה (דיודי"ן) הוא

בבינה העליונה כי תבונה נקרא שם ס"ג ולכן צ"ל זה עם ב' אותיותיו
 גימטריא מילוי דאחי"ה דאלפין וגימטריא בצל שדי וזסר ממנו
 אחי"ה עצמו ולא נשאר בו רק מלואו כנ"ל כי שם אחי"ה בעצמו הוא
 בבינה ולא בתבונה נמצא כי למעלה בבוזי' הא' שהיתה נקרא ע"ש
 מוויזין עצמה נקרא מ' דצלם ע"ש המוויזין עצמן לכן היה מ' דצלם
 רובו אל ד' יודי"ן של הוי"ה דיודי"ן כנ"ל אך בבוזי' זו הב' שנקרא ל'
 דצלם ע"ש זה"י דתבונה עצמה והנה התבונה אינה רק שם ס"ג כנ"ל
 ולכן נעלם ממנו אפי' אחי"ה עצמו ולא נשאר ממנו רק המילוי
 דאלפין שהוא גימטריא צ"ל וגם שרשו אינו רק ל' לבדה של צלם
 שהוא רובו אל ס"ג תבונה והם ג' יודי"ן שבס"ג שהם גימטריא ל'
 דצלם והם ג' יודי"ן אלו ג' ס' זה"י דתבונה כי הם הנגלים לא המוויזין
 עצמן. גם בוזי' זו נקרא אור כי (הבוזינות) ראשונות נקרא אור ועתה
 זסר ממנו י' דאור כנ"ל כי בוזי' ראשונה הוא י' דהוי"ה מ' דצלם וזהו
 הב' נקרא ה' כנ"ל והוא אור דאשתאר מאור. גם נקרא מגדל הפורוז
 באור (כי גם בוזי' זו כמו אור מקיף אל ז"א ובוזי' זה"י דתבונה
 הנקרא מגדל הפורוז באור) כי גם בוזי' זו נקרא אור כנלע"ד ועי'
 בדרושים אחרים והוא בוזי'

הל' בעצמו והנה הוא תלוי ונאווז בבוזי' ראשונה הנקרא אור וזהו
 מגדל הפורוז באור כי כבר ידעת כי אות ל' נקרא מגדל הפורוז
 באור כמ"ש בזוהר פ' יתרו והוא בוזי' ל' זו דצלם שהוא זה"י של
 תבונה הג' והבן זה ונמצאת בוזי' זו ב' שהוא ה' ראשונה של הוי"ה

הכולל התפשטות המוויזין ונקרא בינה והוא ל' דצלם והוא אור הוא
 נה"י דתבונה ג' ונקרא צ"ל כי גם בוי"ג' הנקרא צ' נכלל בה וגם
 נקרא ל' ע"ש ג' יודי"ן שיש בשם אהי"ה באמא במילוי יודי"ן כי
 הצלם שהיא בוי"א נקרא מ' ע"ש ד' יודי"ן דהוי"ה דע"ב יען נגלו
 המוויזין עצמן אך כאן שנתגלו נה"י דתבונה ונעלמים המוויזין לכן
 נקרא ל' ע"ש ג' יודי"ן דאהי"ה דיודי"ן דאמא וכנ"ל אוז"כ בוי"ג' הוא
 ו' של הוי"ה הכוללת התפשטות המוויזין כנ"ל ובבוי"ו זו נקרא ז"א ו'
 של הוי"ה והבן זה וו' זו שהוא בוי"ה הג' נקרא דעת ופה נשלמו ג'
 אותיות יה"ו של הוי"ה הכוללת התפשטות מוויזין כנ"ל ונודע כי יה"ו
 הם וזב"ד והבן זה. ועתה הוא בוי"צ' של צלם לבדה והיא בוי"ג'
 של ז"א שנתפשטו המוויזין התפשטות ג' ונכנסו תוך ז"א עצמו בסוד
 מוויזין פנימים ולא מקיפים. ואמנם היותה עתה נקרא צ' של צלם כי
 הגה ד' מוויזין אלו בהתלבשותן תוך נה"י דתבונה ג' נעשין ג' לבד כי
 הווי"ג נעשין דעת א' ואלו הג' מוויזין בהיותן מלוכשים תוך נה"י
 דתבונה ירדו ונתלבשו תוך ז"א כמ"ש ותזלה נכנסין בגלגלתא ואוז"כ
 מתפשטין בכל גופו כמ"ש בדרושים אורים לקמן בע"ה. ונודע כי
 הז"א הוא ט"ס ולא יותר וכל אוזד כלול מי' והם צ' לכן המוויזין אלו
 המתפשטין בכל ז"א נקרא צ' דצלם. והנה עתה בוי"ה הבוי"ה הג' נתקנו
 ג' מוויזין תוך גלגלתא דז"א בסוד וזב"ד וכבר נת"ל כי ג' בי' הג"ל הם
 ג' אותיות צלם והם וזב"ד מי' וזכמה ל' בינה צ' דעת והנה תזלה באה
 הזכמה ואוז"כ הדעת ואוזר כך הבינה שהם ג' אותיות שבצלם הזכר
 א"כ יהיה הסדר מצ"ל שהם וזכמה דעת בינה והוא הנקרא ביוזקאל
 יפה ענף וזורש מצ"ל שהוא ז"א הנקרא ארז הלבנון כנודע ונמצא

היות בוזי' זו צ' ע"ש ט"ס דז"א עצמו שבהם מתלבשין המוויזין הנז"ל
 דוגמת בוזי' הב' הנק' ל' ע"ש נה"י דתבונה הג' שבהם מתלבשין
 המוויזין ואע"פ שגם פה ג"כ מתלבשת תוך נה"י דתבונה עכ"ז כיון
 שגם נה"י דתבונה מתלבשין תוך ט"ס דז"א והם נגלים לכן נקרא צ'
 ע"ש הט"ס דז"א שהם הנגלות. והנה נת"ל כי בוזי' ראשונה הוא ב'
 נגד ד' יודי"ן דהי"ה דיודי"ן ובוזי' ב' ל' דצלם שהוא נגד ג' יודי"ן
 דאהי"ה דיודי"ן כי צלם זה הוא בוזי' אלו מאו"א הנקרא הוי"ה
 ואהי"ה דיודי"ן כנ"ל נמשכו ולכן אלו ב' שמות נרמזין בכל ג' בוזי'
 הצלם. והנה האותיות הנשארות מב' שמות הוי"ה דהי"ה דיודי"ן הם
 ד' ווי"ן וד' הדי"ן וב' דלתי"ן וא' ל' פ' ונקוץ עתה הדי"ן והווי"ן כי הם
 האותיות העשריות הנמצאין בהי"ה ואהי"ה הפשוטין בלי מילוי
 ונעשה הדי"ן כל א' ג' קוין ווי"ן נמצא ד' ווי"ן וד' הדי"ן הם י"ו ווי"ן
 תנינו ו' א' למ"ש בע"ה ונשארו ט"ו ווי"ן והם גיטריא צ' דצלם הרי כי
 צ' דצלם נקרא ע"ש הווי"ן והדי"ן שבב' שמות הוי"ה דהי"ה הנז"ל
 נשארו שאר האותיות שהם ו' אחד וב' דלתי"ן וא' ול' ופ' ותוכלה
 נקדים לך הקדמה א' והוא זאת:

דתבונה זו וצ' בג"ת דתבונה והוא צ':

נל"ז כי ג' אלו הם צלם שהם וזיה נשמה רווח של ז"א והבן זה:

דע כי ב' דעות הם אחד הוא דעת העליון המכריע בין וזו"ב עלאין
 שהם המוויזין עצמם הזכרים כנ"ל והב' נקרא דעת תוזתון והם סוד
 כללות הב' עטרין שהם ב' מלכיות דאו"א כנ"ל והנה זה דעת העליון
 הוא נעשה מאלו ו' אותיות הנשארין שהם ו' אותות וב' דלתין וא' ול'
 ופ' כי הדלתין יען אינם שרשיות ונמצאו בשמות פשוטים לכן לא
 נזלכו בציור ווי"ן כמו ההי"ן. והנה מספר ו' אותיות הנ"ל גימטריא
 קכ"ו והם ג"פ מ"ב ואלו הג"פ מ"ב הם בוזי דעת עליון המכריע בין
 וזו"ב מוויזין עלאין וזה הדעת שביארנו בברכת אבות במלת ואלהי
 יעקב כי כבר ביארנו כי אותה ו' הנוספת הוא סוד דעת עליון הנה
 לכן נקרא ואלהי גימטריא מ"ב. ואמנם היות ג"פ מ"ב כי מ"ב ראשון
 בוזב"ד דו"א ומ"ב ב' בוזג"ת דו"א ומ"ב ג' בנה"י דו"א גם טעם ג' למה
 נקרא צ' כי עתה ז"א נקרא מלך שהוא גימטריא צ' משא"כ קודם
 היות לו מוויזין. והבן אימתי נקרא מלך והוא בהיות לו מוויזין הנקרא
 צ' וכבר הודעתך בפסוק ה' מלך כו' בגי' מנצפ"ך שהם כוונת מנצפ"ך
 כנודע כי מלך גימטריא צ' דמנצפ"ך והענין כי אלו המוויזין שהם זו
 הצ' הנעשים מט"ו ווי"ן הנ"ל הנה הם נמשכין ממי"ז דבינה שהם
 מנצפ"ך כנודע נמצא כי צ' של צלם הוא ג"כ גימטריא מי"ם ול' דצלם
 נקרא אור ומ' דצלם נקרא אויר כנ"ל ומאלו המים הם ה' אותיות
 מנצפ"ך דבינה שהם ה"פ מי"ם שבפסוק יהי רקיע. ונבאר ענין ג'
 מוויזין אלו הנקראים צ' איך נעשו ל"ב נתיבות ונ' שערים כנודע. והנה
 ב' בוזי יש' לאלו המוויזין א' בגולגלתא עצמה במקומה ושם הוא
 כללות ט' כי הנה הם ג' מוויזין והם וזב"ד מתלבשין תוך ג' שהם זה"י
 דתבונה הג' ומתלבשין תוך וזג"ת דו"א אשר נעשו אוז"כ בוזי ג' וכלי

דְּגוֹלָגֶלֶתָא כַּמְבוּאָר אֲצִלְנוּ הָרִי ט' בּוּזִי וְהֵם וּזְבִ"ד וּזְגִ"ת זְהִי וְכָל
 אִלּוּ הֵט' הֵם בְּגוֹלָגֶלֶתָא וְאוּז"כ מִתְּפִשְׁטִין בְּכָל הֵט"ס דּוּ"א הָרִי ט'
 בּוּזִי אוֹזְרוֹת וְכִבֵּר נֹדַע כִּי כָל הַתּוֹתוֹנִים נִשְׁרָשׁוּ וְנִכְלָלוּ בּוֹזְכְּמָה כִּי
 ז"ס כּוֹלֵם בּוֹזְכְּמָה עֲשִׂיתָ. וְלִכֵּן צָרִיךְ שֶׁבּוֹזְכְּמָה יִהְיוּ נִכְלָלוֹת כָּל וְז'
 בּוּזִינֹת שֶׁתּוֹתִיָּה וְגַם כָּל א' מֵהֶם תִּהְיֶה כְּלוּלָה מִכָּל ד' מוּוּזִין וְהִנֵּה
 ד"פ וְז' הֵם ל"ב נְתִיבוֹת וּזְכְּמָה וְעַד"ו צָרִי שֶׁגַּם בְּמוּזוֹ הֵב' הַנִּקְרָא בִּינָה
 יוֹכְלָלוּ בּוֹ כָּל הָז' שֶׁתּוֹתִיָּה וְכָל א' מֵהֶם כְּלוּלָה מֵהֶג' מוּוּזִין הַתּוֹתוֹנִים
 כִּי כִבֵּר נִכְלָלוּ בְּמוּזוֹ הָרִאשׁוֹן בּוֹזְכְּמָה כַּז"ל. וְהִנֵּה ז"פ ג' הֵם כ"א
 כַּמְנִין אֱהִי"ה וְלִכֵּן אֱהִי"ה בְּבִינָה וְלִהְיוֹת לָהֶם ב' בּוּזִי כַּז"ל שֶׁהֵם בּוּזִי
 גּוֹלָגֶלֶתָא וּבּוּזִי ט"ס דּוּ"א כּוֹלֵם לִכֵּן נִכְפָּלוּ וִיִּהְיֶה ב' שְׁמוֹת אֱהִי"ה גִּימ'
 מ"ב וִישׁ בָּהֶם וְז' אוֹתִיּוֹת הָרִי ו' שְׁעָרֵי בִינָה. גַּם הִטְעַם כִּי הִנֵּה הָז'
 הַכּוֹלֵל בְּמוּזוֹ בִּינָה כְּאֶשֶׁר מִתְּפִשְׁטִים לְמִטָּה בּוֹ"ת דּוּ"א כַּז"ל צָרִיךְ
 שֶׁכָּל א' מֵהֶם יִהְיֶה כְּלוּל מִז' עֲצָמֵן הָרִי מ"ט שְׁעָרִים כִּי שְׁעָרֵי הִנֵּה נִשְׁאָר
 לְמַעַלָּה בְּגוֹלָגֶלֶתָא. אֲךָ בּוּזִי הַתְּפִשְׁטוֹתָן לְמִטָּה אֵינָם רַק מ"ט לֹא ז'
 כִּמוֹ לְמַעַלָּה וְזֶהוּ הַהִפְרָשׁ שִׁישׁ בְּבוּזִינֹתָן לְמַעַלָּה בְּגוֹלָגֶלֶתָא שֶׁהֵם ז'
 לְבוּזִי לְמִטָּה שְׂאִינָה רַק מ"ט כִּי שְׁעָרֵי הִנֵּה נִשְׁאָר לְמַעַלָּה. וְנוֹזְזוֹר לְעֵיל
 כִּי ז' הַבוּזִי הֵג' הוּא ו' דֵּהוּי"ה הַכּוֹלֵל הַתְּפִשְׁטוֹת הַמוּוּזִין וְנִקְרָא דַּעַת
 וְהוּא צ' דְּצֵלָם וְנִקְרָא מִיָּם שֶׁהֵם גִּימְטְרִיא צ' וְהוּא תוֹךְ גּוֹלָגֶלֶתָא וְתוֹךְ
 ט"ס דּוּ"א מְלַבֵּד הִיּוֹת גַּם כֵּן הַתְּלַבְּשׁוֹת זְהִי דַּתְּבוּנָה בְּתוֹכָם כַּז"ל
 וְהָרִי בּוֹזֵה נִגְמַר בּוּזִי הַצֵּלָם כּוֹלֵם שֶׁהוּא הַזְכָּר וְעַתָּה נִבְאָר דְּמוּת
 שֶׁהִיא בְּנוֹקְבָא. הִנֵּה נּוֹקְבָא ז' הִיא לֹאֵה הַיּוֹצֵאת מֵאוּזוֹרֵי הַמוּוּזִין נִגְדֵּה
 הַדַּעַת כַּז"ל וְז"ס וְצָדִיק יְסוּד עוֹלָם כִּי צ' הוּא בּוּזִי הֵג' דְּצֵלָם וְהוּא ז"א
 ו' שֶׁל הָשֵׁם כַּז"ל וְהַצָּדִיק נִקְרָא צָדִיק כְּנוֹדַע וּמֵאִלּוּ הַמוּוּזִין הַנִּקְרָא

צד"י וצדיק משם נתייסד העולם שהוא לאה כזודע כי הנזקבא נקרא תמיד עולם ומשם יצאה לאה בסוד קשר של תפלין והוא סוד ה' אורונה של שם הוי"ה הכולל התפשטות המוויזין ובה נשלם שם הוי"ה של צלם המוויזין נמצא כי ג' אותיות צל"ם הם ג' אותיות יה"ו והם זכרים וה' אורונה היא דמות והיא נקבה. והנה להיות כי צ' של צלם הוא גם כן גימטריא מי"ם יען נמשכו ממנצפ"ך דבינה שהם ה"פ מים שבפרשת בראשית כז"ל והם בוי" מ"ן כז"ל לכן היה בהם כוז להוציא לאה קשר של תפלין נזקבא וה"פ מים שהם מנצפ"ך הם גימטריא דמו"ת לכן נקראת לאה דמו"ת כי מן כוז המים הרובוין באות צ' שהם גימטריא מי"ם יצא מדמותם לאה גימטריא דמו"ת שהם ה' מים. ודע כי אלו המים הובררו ומהמים הזכים נעשה ד' קשר של תפלין והוא ד' של דמו"ת ונשארו ג' אותיות מו"ת מן דמות והם עכירות פסולת של מים והם הקליפות וז"ס מות הנרמו בפסק ותקוז מפריו ותאכל הנזכר בווזה שגרמה המיתה והבן זה וזה נזכר במעשה דרב ספרא פרשה תרומה ופרשה בראשית על ותקוז מפריו ותאכל והבן זה. והנה נז"ל כי ל"ם דצלם נעשו מבוי" יודי"ן דהוי"ה ואהי"ה דיודי"ן וצ' דצלם מט"ו ווי"ן שבהם כז"ל הרי כי כללות הצלם הוא יודי"ן ווי"ן ומן זה הצלם שהוא מיודי"ן ווי"ן נעשו דמות שהיא נזקבא וז"ס שיורד על פי מדותיו ר"ל דמות י"ו דמות הנמשך מיודי"ן ווי"ן. והנה אמרנו לעיל כי משאר אותיות השישה נעשית דעת עליון שהם ג' פ"מ ב"ב בוזב"ד ובוזג"ת ובנה"י וא

וז"כ מסופם נמשכו אל המלכות שהיא נוקבא ומהם נעשה כתר
 שבה כמ"ש שבכתר שבה הוא שם אדנ"י ברבוע גימטריא קכ"ו
 כמנ"ן ג' מ"ב הנ"ל. ונלע"ד כי היא רוחל העומדת תחת נה"י כי לאה
 בוזב"ד למעלה גם נודע כי כתר רוחל הוא אדנ"י ברבוע גימטריא
 קכ"ו:

נל"ז כי אלו הט"ו ווי"ן שהם גימטריא צ' וגימטריא מי"ם שהוא הדעת
 כנ"ל הנה הוא הדעת התחתון ב' עטרין ב' מלכיות לכן ב' נקראים
 מים ונמצא כי צ' דצלם שהוא הדעת הנה כולו אינו רק דעת התחתון
 הנמשך מט"ו ווי"ן ודעת עליון נמשך משאר אותיות כנ"ל והו"ו ב' הם
 לם שבצלם הנ"ל. והבן זה היטב כי כל אלו המוויזין הנקראים צ'
 דצלם אינם רק בוזי פרטיות דעת התחתון בוז"א והם הנקראים מוויזין
 פנימי רוז שבו יען הם מלכיות כי ג"ר עצמן שהם כוז"ב דז"א הם
 יוזידה וזיה נשמה דז"א ונשארו בסוד מקיפים אליו וכללות הכל
 נקרא ז"א והבן מאד והנפש דז"א הוא בוזי הו"ק גופא דיליה ואז
 נקרא קטן:

שער כה דרוש ב מ"ק

דרוש וחסדים וגבורות:

סדר ירידת הו"ג של זה הדעת התחתון הגה כבר נת"ל כי דעת זה התחתון דו"א כולל ב' עטרין שהם ב' מלכיות דא"א וכל א' מהם כולל ה' ועטרא דחסד כולל ה"ו הנקראים מים ועטרא דגבורה כולל ה"ג הנקרא אש ונודע כי מקומם הם בעטרת יסוד אמא כדלקמן בע"ה כי תזלה היו בב' עטרות דא"א כנ"ל בדרוש העבר. אך או"כ נתזלפו ושניהם הושמו בעטרת יסוד אמא כמ"ש בדרוש ה'. ונודע כי בהתלבש נה"י דאמא עם מוויזין דו"א תוך גופא דו"א הגה עטרת יסוד אמא הוא מגיע עד סוף שליש עליון דת"ת שהוא עד הוזה דו"א, ופי עטרת זו נבראת סתומה וצרה כדי שכאשר ירצו הו"ג לירד ולהתפשט בגופא דו"א יהיו חוסדים יורדין תזלה עם היותן עליונים מהגבורות להתקן תזלה דו"א הנתקן ע"י חוסדים ולכן תזלה יורדים חוסדים יען הם זולי מים ובצאתן מרוזיבים פי נקב עטרת יסוד אמא בסוד בידקא דמיא כיון דרווה רווה ופותוין המעבר ואחריהן יורדין הגבורות להתפשט או"כ גם הם בנזקבא כי כבר מצאו פתו פתו לרווה. והנה נתבאר כי חוסדים הם ה' לכן בצאתן מתפשטים בה' מקומות שהם ראשון בוסד דו"א הב' בגבורה הג' בת"ת הד' בנצו הה' בהוד. והנה נודע כי מוזה ולמטה דתבונה הג' היא אשר מתלבשת בו"א ובסיום הת"ת שלה שם יורד מוזהבים ראשי נה"י שלה שהוא בסיום הגוף שלה במקום המתננים ומשם ולמטה מתפרדין ומתפצלין ובהתלבשותם תוך ז"א נמצא כי

ראשי נה"י שלה מוזכרים עד שיעור סיום הגרון דו"א ומשם ולמטה התפצלות והתזלקות נה"י דתבונה תוך הז"א ואז הנצח דאמא מתפשט תוך זרוע ימין דו"א והוד תוך זרוע שמאל דו"א ועטרת היסוד בקו אמצעי ת"ת דו"א ואז משם ולמטה כן א' מהם יש לו מויצה בפ"ע נמצא כי מקום ג' פיצולין אלו הם תזת הגרון בשליש העליון ת"ת דו"א. והנה כאשר ב' וחסדים הראשונים רוצין להתפשט בווז"ג דו"א אין יכולין לצאת כי הם מוגבלים ומוקפים תוך מויצת עטרת יסוד דאמא ואיך יצאו להכנס אל הצדדים שהם הזרועות והרי פי היסוד הוא למטה מן הזרועות במקום הוזה דרך מטה ולא מן הצדדים. האמנם ענינו כך כי ב"ו שרשם נשאר שם תוך שלישי עליון דת"ת תוך מויצות יסוד אמא והארתן לבד בוקעת ועוברת דרך צידי המויצות דיסוד אמא ונכנס אל הזרועות אך שרשן נשאר ביסוד. ונקוט האי כללא בידך ואל תשכוז. גם שלישי הוסד הג' המתפשט בת"ת דו"א גם הוא נשאר שם תוך יסוד אמא המסתיים עד הוזה ושאר ב"ש ווסד המתפשטים בב"ש תזתונים דת"ת וגם ב' הוסדים התזתונים המתפשטין בג"ה הם עצמן יורדין ומתגלין ומתפשטים למטה כ"א במומו ושמוזר כלל זה נמצא כי ב' ווסדים ראשונים ושלישי עליון הם ווסדים הסתומים וב"ש (וסד הג') דת"ת וב"ו (תזתונים) דג"ה הם מגולים ומאירין אל הז"א בגלוי גמור. והנה כיון שברדתן אין להם מויצות המעכבות והם בוזי מים כז"ל והנה כיון שטבע המים היורדין דרך מורד בלי עיכוב ירצו במרוצה גדולה ולא יטו אל הצדדין ולכן אלו ב' ווסדים תזתונים וב"ש של הוסד האמצעי בדתן יורדין דרך ישר במרוצה גדולה עד היסוד

דו"א ולא יתפצלו אל הצדדין לישאר זה בנצח וזה בהוד וזה בת"ת.
 אמנם אזור ירידתן במרוצה מכוח הכנסתן באור ישר במרוצה וזוהרין
 תכף לעלות בסוד אור וזוהר ואז בעלייתן מיסוד עצמו הם מתפצלין
 לג' קוין במקומם זה בנצח וזה בהוד וזה בת"ת כי דרך השלהבת או
 העשן בעלייתן מתתא לעילא ומוציא אויר פנוי בלי מוויצות מתפשט
 אל הצדדין ועולה ולא ביושר ממש והנה ביסוד דו"א יש מקום
 לקבל כללות ה"ז כי לכן נקרא כל כוונת כי הם ה"ז כל א' כלול
 מי' הם כ"ל. והנה לא ירדו רק ב' חסדים וב' שלישי המגולים
 ובירידתן שם ירדין בתזותית היסוד מכוח ההכאה והמרוצה ונשאר
 מקום של ב"ז העליונים ושליש א' של חסד פנוי וחלל בעליונו של
 יסוד. והנה תכף אזור צאת החסדים קודם שיוזרו לעלות יוצאת גם
 ה"ג מיסוד אמא והנה שם א"א להתפשט כי כבר יש שם ב"ז ושליש
 כז"ל. וגם כי הם יורדות לצורך בנין המלכות הנבנית מן הגבורות
 כמ"ש במקומו כי דעת של רוחל נגד יסוד ז"א ונעשה מה"ג שירדו
 ג"כ ביסוד. והנה ברדתן אל היסוד יורדות אות לאות מתחלה
 יוצאת גבורה עליונה שבכולם והוא גבורה שבחוסד ואזריה גבורה
 שבגבורה וכו' עד גבורה שבהוד נמצא כי ברדת גבורה שבחוסד
 ביסוד ז"א יורדת למטה מכולם והוא במקום שעומדת הוד חוסדים
 דו"א כז"ל ומתחברת שם הגבורה עם החוסד דהוד וכן אזוריה יורדת
 גבורה שבגבורות ומתחברת עם החוסד דנצח ז"א וגבורה שבת"ת
 יורדת אזוריה אוז"כ במקום שעומדין ב"ש חוסד דת"ת דו"א וגבורה
 שבנצח יורד אוז"כ במקום שראוי אל חוסד שבגבורה דו"א אע"פ
 שאינו שם כז"ל וגבורה שבהוד (נ"א והוד שבגבורה) יורדת אזורין

שֶׁבְּכֹלֵם בַּמָּקוֹם שֶׁהוּא רֹאוי אֶל וְחֹסֵד שֶׁבְּחֹסֵד דִּז"א הֵגֶם שְׁאִינוֹ שֵׁם.
נִמְצָא כִּי ב"ג עֲלִיּוֹנוֹת שֶׁהֵם שֶׁל וז"ג וּב"ש גְּבוּרֹת תּוֹחַתּוֹנִים שֶׁל ת"ת
שֶׁכֵּל אֵלּוֹ בְּרִדְתָּן בִּיסוּד דִּז"א וְזֵנוֹ שֵׁם וְעוֹמְדִים עִם הַחֹסְדִּים אֲשֶׁר
שֵׁם וּמִתְמַתְקִים עִמָּהֶם אַךְ ב"ג דִּז"ה וּשְׁלִישׁ א' דִּת"ת לֹא מִצָּאוֹ שֵׁם
הַחֹסְדִּים וְלֹא נִמְתְּקוּ וְנִמְצָא כִּי בָּהֵיו

ת עֲדִיין הַחֹסְדִּים לְמִטָּה בְּרִדְתָּן קוֹדֵם שְׁיִיחֻזּוֹ לַעֲלֹת כֹּכַב הַמִּתְקִין
אֶת הַגְּבוּרֹת ג' פְּחוּת שְׁלִישׁ כִּז"ל. גִּם נִמְצָא שְׁאֵע"פ שֶׁהַגְּבוּרֹת
בְּרִדְתָּן לֹא יִרְדּוּ דֶּרֶךְ קוִין רַק זַעֲג"ז כִּז"ל הִנֵּה בּוֹחֲזוֹתָן שֵׁם בִּיסוּד
נַעֲשֶׂיו בּוֹחֵי קוִין עִם הַחֹסְדִּים אֲשֶׁר שֵׁם דּוֹגְמָתָן שֶׁגֶם הֵם שֵׁם דֶּרֶךְ קוִין
כִּז"ל וְהָרִי הַרְוִיחוֹ הַגְּבוּרֹת ב' דְּבָרִים א' שֶׁנַּעֲשֶׂיו דֶּרֶךְ קוִין וְא' שֶׁנִּמְתְּקוּ
ע"י הַחֹסְדִּים. וְאַמֶּנֶם הַגְּבוּרֹת נִשְׁאַרְוֹת שֵׁם בִּיסוּד כִּי הֵם לְצוּרֶךְ דַּעַת
הַזֹּקֵבָא כְּמִ"שׁ בַּמִּקְוֵמוֹ. וְאַמֶּנֶם הַחֹסְדִּים שֶׁהֵם ג' פְּחוּת שְׁלִישׁ הַזִּכְל
הֵם לְצוּרֶךְ ז"א עֲצָמוֹ וְחֻזְרִין לַעֲלֹת וּלְהַתְּפִשֵּׁט בַּמִּקְוֵמוֹ נִמְצָא כִּי
בְּעִלְיִיתָן אֵינוֹ דּוֹגְמָת יִרְדְּתָן כִּי הִנֵּה בִּירִידָה בִּיסוּד כֹּכַר בִּיֶּאֱרָנוֹ
שִׁירְדּוֹ וְנַעֲשֶׂיו שֵׁם בּוֹחֵי קוִין בִּיסוּד. וְאַמֶּנֶם בְּעִלְיִיתָן הֵם בִּב' פָּנִים
קִצְתָּן דֶּרֶךְ קוִין וְקִצְתָּן זַעֲג"ז וְהַעֲנִין כִּי או"א נִתְּנוֹ כּוֹחַ בּוֹחֲזִים אֵלּוֹ הַג'
פְּחוּת שְׁלִישׁ כְּדִי שִׁיגְדִּילוֹ אֶת ז"א עַד הַכֹּתֵר שֶׁבּוֹ דֶּרֶךְ עֲלִיִּיתָן כְּמִ"שׁ
בְּדִרוּשֵׁים אֲחֻזִּים וְגִם נִתְּנוֹ בָּהֶם כּוֹחַ שִׁימְתְּקוּ אֶת הַגְּבוּרֹת דֶּרֶךְ
עֲלִיִּיתָן בַּפֶּעַם ב'. וְלִכֵּן כֹּכַב הֵם עוֹלֵין אֵינֶם עוֹלִים דֶּרֶךְ קוִין כִּי אִזּוֹ ג'
גְּבוּרֹת פְּחוּת שְׁלִישׁ אֲשֶׁר שֵׁם יוֹחֲזוֹ לְהַתְּמַתֵּק שְׁנִית דֶּרֶךְ עֲלִיִּית
הַחֹסְדִּים נֹסֵף עַל מִתּוֹק הָא' שֶׁנִּמְתְּקוּ דֶּרֶךְ יִרְדְּת הַחֹסְדִּים כִּי הָרִי

הגבורות הם נתונים שם ביסוד דרך קוין כנ"ל ואותן הג' גבורות פוזות שליש יקבלו מתוק ב"פ והב' גבורות ושלש לא יתמתקו כלל כי כבר כוח המתוק של וזלקם הראוי להם לקוזהו שאר הגבורות הנ"ל ולכן בעליית הווסדים הם מתקבצין יחד ועולין דרך קו האמצעי שהוא ת"ת שביסוד עצמו דו"א כי כל הקוין הם ביסוד דו"א ושם עומדין הה"ג דרך קוין כנ"ל והבן היטב ואל תשכח ואז אזור עלותן אל קו הת"ת שהוא אז מתפרדין ומתפצלין לג' קוין שהם וזג"ת ושם פגעו את הב' גבורות ושלש בלתי מתוק כי היו במקום פנוי בלתי הווסדים ואז הם מתמתקים עם אלו הווסדים דרך עלייה. והנה נמצא כי כל ה"ג נתקו עם ג' ווסדים פוזות שליש האלו אלא שיש ביניהן הפרש כי הג' עליונים פוזות שליש שהם גבורת הווסד וגבורת הגבורה וב"ש גבורת הת"ת נתמתקו דרך ירידת הווסדים באור ישר מלמעלה למטה וב"ג ושלש התחתונים נתמתקו דרך עליית הווסדים באור וזור מלמעלה למטה וזכור זה הענין למקום שתצטרך אליו בענין הנקבא הנעשית מהגבורות מה שינוי גרם בה ענין זה ועיין בדרוש ציצית כי שם נראה בהיפך מזה שהגבורות יורדין תזלה ואזור כך הווסדים והוא מה שגרם וז"א אדה"ר ע"ש ובדרושים הבאים בע"ה נגמר לבאר סיום דרוש זה עליית ה"ו לזמרי להגדיל ז"א כי בדרוש זה לא נתבאר רק מתוק הגבורות בעלייתן דרך קו היסוד דו"א ועדיין לא עלו למעלה ביסוד דו"א גם בדרוש שאזור זה נבאר ענין זה:

וְזָלִיחַ כִּי אֵלֹהִים ב' מִנְצֵפֶ"ךְ כְּפֹלֵת כִּי שְׁנִיָּהּ מַלְכוּת אֵלֹהִים שׁוֹהֵה אֵשׁ
וְזֶה בַּיּוֹם:

שְׁעָרַי כֹּה דְרוּשׁ ב' מ"ק

סֹדֶר (אוֹתִיּוֹת) מִנְצֵפֶ"ךְ כְּפֹלֵת פְּתוּחוֹת וּסְתוּמוֹת וְהַטָּעָם כִּי הַפְּתוּחוֹת
הֵם ה' וְזִסְדִּים שֶׁהֵם פְּתוּחוֹת לְהַשְׁפִּיעַ, וּסְתוּמוֹת הֵם גְּבוּרֹת וְהֵם דִּין.
דַּע כִּי ה' מוֹצֵא הַפֶּה הַכּוֹלֵל כָּל כ"ב אֲתוֹן שֶׁהֵם אוֹזֵעִ"ה בּוֹמ"ף
גִּיכ"ק דְּטַלְנָת זִסְעָר"ץ כָּל מוֹצֵא כָּלֹל בְּאוֹת א' שֶׁל מִנְצֵפֶ"ךְ. כִּי צִד
אוֹזֵעִ"ה מוֹצֵא א' עֲלִיּוֹן שֶׁבְּכֹלם וּכְנֻגָּה אוֹת י' הַאֲזִירוֹת מִכָּל ה'
אוֹתִיּוֹת מִנְצֵפֶ"ךְ וְנֹאמַר תּוֹזֵלָה כִּי הִג' מוֹצֵא אוֹת הֵם סוּד ג' אֱהִי"ה דְּבִינָה
א' דִּיּוּדִי"ן וְא' דְּהִי"ן וְא' דְּאֶלְפִי"ן וְב' מוֹצֵא אוֹתֵם הֵם סוּד ב'
שְׁמוֹת אֲלָפִים שֶׁבְּבִינָה ג"כ. וְנִזְוֹזֹר לְבֹאֵר אוֹזֵעִ"ה הוּא גִימְטְרִיא פ"ד
וְהֵם כ"א פְּעָמִים אֱהִי"ה ד' אוֹתִיּוֹת בְּכ"א כִּי בְּכ"א אֱהִי"ה יֵשׁ פ"ד
אוֹתִיּוֹת וְכוּלָּן מִן הַכֹּתֵשׁ אֱהִי"ה הָרִאשׁוֹן הַמְּכֻה וּמוֹצֵא הָאוֹרוֹת
בְּסוּד כ"א פְּעָמִים כ"א כְּפִי וְשִׁבּוֹנָה כְּנ"ל. וְהִנֵּה אֱהִי"ה ז' הוּא אֱהִי"ה
דְּהִי"ן גִימְטְרִיא קָנ"א וְהֵם י' דְּמִנְצֵפֶ"ךְ גִימְטְרִיא תְשַׁעִּים וְצוּרֵת י'
פְּשׁוּטָה הוּא י' גִימְט' ס' וְעַם צ' הִרִי קָנ"א עִם הַכּוֹלֵל גִּיכ"ק מוֹצֵא הֵב'
כִּי מִן הַגֶּרֶן יוֹצֵא לוֹזִיךְ. וְהִנֵּה גִיכ"ק וּזוֹרֶךְ גִימ' קָס"א (וְהִנֵּה הוּא קָנ"א
עִם י' אוֹתִיּוֹת וְגַם הִנֵּה) וְהוּא אֱהִי"ה דִּיּוּדִי"ן גִימְטְרִיא קָס"א וְהוּא י'

פשוטה מן מנצפ"ך כי נז"ן גימטריא ק"ו ועם ג' אותיות גימטריא ק"ט
וציור ן פשוטה ממנצפ"ך יש למעלה צורת י' וארכה הוא שיעור אורך
ב' ווי"ן הם כ"ב ועם ג' אותיות יו"ו הם כ"ה והנה ק"ט וכ"ה גימטריא
ג"כ ק' ע"ה. דטלנת מוצא הג' והוא מוצא הלשון והוא גימטריא שם
צת"ג של מ"ב כנודע והוא סוד ך' פשוטה דמנצפ"ך כי ך' פך'
גימטריא ת' ועם ך' עצמו גימטריא ת"ך וציור ך' יש בה דו כי ארכה
כשיעור ב' ווי"ן גם בציור אזור יש בה ציור ג' ווי"ן. והנה ד"ו וג' ווי"ן
גימטריא כ"ז ות"ך הרי תמ"ז ועם שם מ"ה דאלפין הרי צת"ג כמנ"ן
דטלנת והוא נגד אהי"ה דאלפין כי אם תשים י"ה על צת"ג גימטריא
תק"ז כמנ"ן אוזורים דאהי"ה דאלפין. וסערץ הוא סוד ם' דמנצפ"ך
כי ם' סתומה הוא ת"ר ומ' פתווה הוא נ"ו גימטריא תרנ"ז ע"ה
גימטריא ז"ס שר"ץ (והנה ש' אלקים דיודי"ן ר' אלקים ברבוע וס"ץ
גימטריא ק"ן שבא"ב דאי"ק בכ"ר גימטריא ט"ו שעם ק"ן עצמו
גימטריא קס"ה ועם ז' דזסער"ץ גימטריא קע"ב גימטריא ב"פ אלקים
הרי מוצא זה בשם אלקים) בומף גימטריא קכ"ז ד' מיכלים דע"ב
ס"ג מ"ה ב"ן סוד ף' דמנצפ"ך כי פ' גימטריא שמונים וצורתה כו"י
שהם גימטריא לו"ו לו"ו עם פ' גימטריא קי"ו ומילוי פ"ה לפעמים נקרא
פ"א עם אלה ולפעמים עם ה' פ"ה הרי הם ד' אותיות פ"ה פ"א, הרי
ק"ך ועם כללות ד' אותיות וכללות ג' אותיות כו"י ע"ה הרי הכל
קכ"ז. והנה שם אלקים גימטריא פ"ה ע"ה הרי שמוצא זה ג"כ בשם
אלקים). ענין אוזהע"ה בומף כו' הם וזמשה מוצאות היוצאת מן הפה
העליון. ואמנם כבר הודעתך כי ה"ז הם נכנסין תוך הגוף והם או"פ
אמנם ה"ג הם פוגעות ברדתן אל הגרון בפה ויוצאות משם לזוץ ושם

נַעֲשִׂין אור מקיף מבחוץ בַּז"ת והם סוד ז' הכלים דקהלת וכנִגְדֵן הם ה"ז מבפנים. והנה הוֹסְדִים ודאי שֶׁהם גְּדוּלִים ומעולים מן הגבורות. ואמנם להיות הוֹסְדִים תוך הַז"א והגבורות מקיפים וּצִוָּה לוֹ הם מאירות יותר ויש להם בבוזי זו מעלה על הוֹסְדִים ואמנם ביסוד דַּז"א שם כוח הגבורות שֶׁנִּתְפַּשְׁטוּ מבפנים נִקְבְּצוֹת שם והם או"פ אמנם יוצא הכל מפי היסוד דרך העֲטֶרֶת לוֹוֶץ וּזְוֹרָה ועולה ומקיף את היסוד מבחוץ והכל זה היוצא הוא בוזי הוֹסְדִים והפְּנִימִי בוזי גבורות. וּזְוֹרָרָה לַעֲנִין כי הַז"ק מוֹסֵד עַד הוֹד (הם) מקיפים מבחוץ הַז"ג אך ביסוד הם מקיפים בוזי הוֹסְדִים. וְנִבְאָר עֲתָה אֵלּוֹ הַז"ג כי הלא הם סוד ה' מוצאות שְׂכָפָה והם ה' אותיות מִנְצֵפ"ך שֶׁאֵלּוֹ הם סוד הַז"ג. והנה כבר ידעת כי בכמה מקומות נִרְשְׁמוֹת פְּעוּלוֹת הגבורות כי מוצאות הִפָּה הם סוד הַז"ג גם בַּאֲדָר"ז אמרו כי הַז"ג נִתְפַּשְׁטוּ בּוֹזוּטָמָא בְּפּוּמָא בְּדִרְוּעִין בִּידִין בַּאֲצַבְעִין כו' גם שם אמרו כי הַז"ג הם נִגְדֵן ה' עֲרוֹת שִׁישׁ בַּאֲשֶׁה שְׁעָר כו'. וְנִבְאָר עֲתָה עֲנִין מוצאות הִפָּה כי הלא אַע"פ שֶׁהַמְדִּקְדָּקִים סִדְּרוּ כִסְדָר הַתּוֹחֵלֶת (אותן) האותיות אין זה הַסְדָר רק כפי סדר יציאתן כי הלא הִבְרָה וקול הוא בְּגֵרוֹן וּמִשָּׁם יֵצְאוּ לוֹוֶץ ואז נִזְחֲלָקִים לַה' מוצאות א"כ הראשונות הם אותיות הַגֵּרוֹן אוֹזַע"ה אוז"כ יוצא הקול יותר לוֹוֶץ בּוֹזִיךְ וּשְׁם נַעֲשִׂין אותיות גִּיכ"ק אוז"כ יוצא הקול יותר וְנַעֲשֶׂה אותיות דִּטְלָנִית כו' נִמְצָא כי סִדְּרָן אוֹזַע"ה גִּיכ"ק דִּטְלָנִית זִסְשֶׁר"ץ בּוּמ"ף והנה הם מתחילין מִמִּטָּה לַמַּעֲלָה כי הלא הַהוֹד הוא תּוֹחֵתוֹנָה שְׂבִיכּוֹלָם וא"כ כַּשִּׁירָדִין הַז"ג בְּגֵרוֹן נִמְצָא עוֹמְדִין כִּסְדָרָן זו לַמַּעֲלָה מִזוֹ וְזִסְדֵּי עֲלִינָה מִכּוֹלָן הוֹד לַמִּטָּה מִכּוֹלָן וא"כ היותר קרוב אל

הגרון הוא גבורת ההוד והוא סוד אוזע"ה כי כבר ידעת כי אמא עד הוד אתפשטת כי הוד בוזי נוקבא ואוזע"ה בוזי אמא. אך גיכ"ק הוא בוזי דכורא שהוא הוז"ך הנקרא אבא והוא בוזי גבורות הנצח כי דכורא בנצח ונוקבא בהוד ואוז"כ ת"ת שהוא לשון הם אותיות דטלג"ת אוז"כ הגבורה שהם השיניים וסער"ץ וכבר ידעת כי כל השיניים הם בוזי גבורות ש' שורקת אך שפתים דוגמת בוזי וסד אזורון מכולם והוא בוב"ף (ג) והנה ענין הב' והוא התפשטות בוזטם בפומא כו' כי וזוטמא הוא ם

' מרובעת בו' סתומה דמנצפ"ך כי כשתזכר הזוטם ותסיר הקו האמצעי נשאר דוגמת ם' מרובעת ופומא הוא אות פ' כי פ' במילוי הוא פ"ה וסוד דרועין הוא אות ז' פשוטה והידים הם ך' פשוטה דמנצפ"ך שהם ב' כפות הידים כי כ' במילוי אותיות כ"ף ואצבעות אות ן' דמנצפ"ך כי אות ן' דמות אצבעות ומתזכרים בכף שהוא גוף הן הרי סוד מנצפ"ך בה' מקומות הנ"ל. גם ענין הג' והוא קול באשה ערוה ושער ושוק ורגל ויד הרי ה' ערות ושם באדר"ז אמרו כי מארי מתניתין לא הזכירו רק ג"ר ולא ב' השניות. וסוד הדבר כי ב' גבורות דמנצפ"ך הראשונים שהם ם"ן נתמתקו בסוד המ"ן שטווחנין ושוחקים והם מתמתקים ע"י הטוינה כמבואר אצלנו אלו הם ב' ערות אחרות אחרונות שהוא יד ורגל שלא הזכירו בעלי התלמוד לפי שאלו הם ב' גבורות הנמתקות שהם ז"ה כנודע כי הוסדים נמתקו ב' וסדים וב"ש אך הגבורות אינן נמתקות אלא ב' אחרונות לבד ז"ה לכן לא

הזכירם אמנם יתיר אינן מן הראשונים והטעם כי אלו הם עיקר הגבורות שמהם נוצר תיקון פרצוף נוקבא ובפרט שהם יותר תוחתונים והם דינן קשים כי רגלים יותר קשים כנודע. לכן יתיר אינן מן אחרים אך להיותן מגולות ונמתקו לכן לא הוזכרו. ענין הלשון ושפה והשיניים דע כי כבר בארנו כי סוד ה' מוצאות הפה הם סוד ה"ג מנצפ"ך והם סוד הגרון. וכבר בארנו ג"כ שהגרון הוא סוד ג' (אלקים) מוויזין דקטנות והם ג"פ אלקים. ואמנם הלשון מבחי' אלקים כי אלקים פשוט גימטריא פ"ו אלקים דיודי"ן גימטריא ע' הרי הכל גימטריא לשון גם השפתיים הם בסוד אלקים כי סוד ה' אותיות אלקים הם [ה"ג] מנצפ"ך. והנה שפ"ה גימטריא לשון שפ"ה אלקים דיודי"ן ופשוט וכללות הכל הם סוד אלקים והוא שורש לכל ה"ג ולכן הפה שהוא כולל כל ה' מוצאות הוא אלקים פשוט גימטריא פ"ה ואמנם השיניים כבר בארנו שהם קפ"ד קס"ו גימטריא ש"ן:

מ"ב סדר ירידת וזו"ג והתפשטותם תוך ז"א:

כבר ידעת כי בדעת ז"א יש ב' עטרין והם בוזי' ה' וחסדים וה' גבורות וכבר ידעת כי החסדים נקרא מים ובודאי כי פי היסוד דתבונה שהוא בוזת דז"א הוא צר מאד ואינו רחב בודאי ולכן כאשר רוצין ה"ז וה"ג לצאת דרך שם כדי להתפשט כ"א במקומו אז החסדים יורדין ויוצאין תוצלה כי הם סוד הגזלים עליונים של מים וכל עוד שהם נמשכין ויוצאין הם מרויבין את הנקב ופי היסוד דאבא כנודע

כי טבע המים כשיוצאין דרך נקב א' הם מרויבין את הנקב כפלי
 כפליים ממה שהיה בתזלה לכן יצאו הווסדים שהם סוד מים תזלה
 כדי לעשות דרך מעבר ואז כשיצאו הגבורות אזור כך מצאו פתוח
 פתוח לרווחה ויצאו גם הם וכשיצאו הווסדים מתפשטים הם כל
 אזור במקומו עד הוד כיצד א' נשאר בווסד וא' בגבורה וא' בת"ת וא'
 בנצח וא' בהוד. אך דע כי אינם דומין זה לזה כי הראשונים הם
 סתומים והתחתונים הם מגולין. והענין כי היסוד דאמא כבר ביארנו
 כי מגיע עד הוזה דז"א ועד סיום הגרון דז"א שם מתחברין זה"י
 דאמא ביוזד כי מבשרי אוזה אלות כי במקום סיום הגוף במקום
 המתניים שם הם דבוקים יוזד זה"י ומשם ולמטה הם מתפרדין כל
 אזור בקו שכו. והנה במקום סיום הגרון ולמטה שם מתחילין
 להתפצל זה"י דאמא בז"א כי הנצח הוא נכנס תוך זרוע ימין דז"א
 והוד נכנס תוך זרוע שמאל ויסוד ועטרה נכנס תוך הת"ת של ז"א וכל
 א' מופסק ומובדל מוזכרו וכל א' וא' יש לו מויצה בפ"ע נמצא כי
 בשליש עליון של ת"ת של הז"א הם מתפצלים לג' פצולין כנודע.
 וא"כ כאשר הב' ווסדים העליונים מן הה"ו רוצין להתפשט בב'
 זרועות של ז"א הם אינן יכולין להתפשט בתוכם כי הם עומדין בתוך
 יסוד דאמא והוא מוקף מויצות וא"כ איך יעברו אותן מויצות כדי
 ליכנס תוך הזרועות והם והרי אין לו פתוח שיוכלו לצאת בו רק
 למטה בפי היסוד במקום הוזה ששם הוא למטה מן הזרועות וא"כ
 איך יכנסו אלו הווסדים תוך הזרועות והרי אמרנו תמיד כי הה"ו
 מתפשטים בווסד עד הוד. אמנם האמת הוא כי אלו ב' ווסדים
 הראשונים מן הה"ו אינם יוצאין מן היסוד כלל רק נשארים שם

ומשם עוברת הארתן דרך מוויצה ומאירין בב' הזרועות והארתן מתפשטות תוך הזרועות אך הווסדים עצמן אינן יוצאין ומתפשטין וזוין מן היסוד תוך הזרועות ושומר כלל זה בדרך. אמנם כל שאר הווסדים הם מתפשטין במקומן עצמן נמצא כי ב' הווסדים ראשונים ושליש עליון ווסד דת"ת הם סתומים תוך יסוד אמא וב' ווסדים תחתונים וב"ש הווסד הג' שבת"ת הם מגולין ואינם מוגבלים תוך מוויצת יסוד אמא לכן מקבל ז"א הארתן מגולה כי ב"ז וב"ש יורדין ויוצאין לזוין מיסוד אמא ולכן כשיוצאין מפי יסוד אמא שהוא במקום הזוזה שאין להם משם ולמטה שום מוויצה כדי שיעכב מרוצתן לכן הם רצין ברגע א' ויורדין במרוצה גדולה ונפלין דרך קו הישר עד היסוד דז"א ואינן פוזין אל הצדדין להתפשט במקומם שהם בג"ה ואז כשיורדין ביסוד דז"א וזוירין ועולין מתתא לעילא כנודע בדרך טבע שכל הזרק מלמעלה למטה במרוצה גדולה הוא וזור למעלה מכוח תוקף ההכאה גדולה שהכה בארץ וזה פשוט. ואז"כ בדרך עלייתן הם מתפצלין לג' קוין זה עולה בת"ת וזה עולה בנצח וזה עולה בהוד כי כן דרך שלהבת או עשן כשהוא עולה ממטה למעלה ומצא מקום פנוי ואויר בלתי מוויצות מתפשט לכל הצדדין ועולה ומתפצל למעלה. וכבר בארנו כי יסוד דז"א נק' כל לפי שיש בו כללות ה"ז א"כ מוכרח הוא שיהיה ביסוד מקום כדי לקבל כל הה"ז. והנה כשיורדים אינם יורדין רק ב' ווסדים וב"ש ווסד לבד שהוא בזוי ג"ה וב"ש ת"ת אלו נפלין תוך היסוד. והנה אזור שיש ביסוד דז"א מקום הראוי לקבל כל הה"ז ואינן יורדין אלא ב"ז וב"ש א"כ בודאי הוא כשיורדין הב"ז וב' שלישים הם יורדין

למטה בתוהמות היסוד במקום הראוי לג' וחסדים תוהמות ונשארין
ביסוד למעלה ממנו בראשיתו מקום לסבול ב"ו ושליש ביסוד וכל
ופנוי כי אותן החסדים ירדו למטה ונשאר מקום וז"ל ושליש עליון
דת"ת פנוי. ועתה אבאר ענין ירידת הגבורות כי הלא הגבורות אינם
ממתינין לירד עד אחר עליית החסדים רק אחר שירדו ויצאו
החסדים תכף הגבורות יצאו וירדו אחריהן ובכל גוף ז"א אינם
מוצאות מקום להתפשט בו כי כבר נתפשטו בו החסדים ולכן
כשיוצאין יורדין כל הה"ג ונפלין ביסוד דז"א גם הטעם כי הגבורות
הם צריכין להתפשט בגופא דנוקבא כגודע ולכן אינם מתפשטין
בגופא דז"א. וב' טעמים הנ"ל א' גרם את וחברו כי לפי שרצה
המאציל העליון שיתפשטו הגבורות לנוקבא לכן הוציא והוריד
החסדים תוהמה מפי יסוד דאמא שהוא צר שכשיצאו הגבורות לא
ימצאו מקום להתפשט וירדו ויתפשטו בנוקבא וכדי שירדו החסדים
תוהמה עשה פי היסוד צר ויתברך שמו של הקב"ה כי לו נתכנו
עלילות כדי שירדו זה תוך זה וזה תוך זה. וענין ירידת גבורות תוך
יסוד ז"א הענין הוא כי הלא הנוקבא עומדת באזורי ז"א כגודע. והנה
מנ"ה דז"א מפרקים עליונים נעשה בה וזו"ב ומיסוד נעשה בה סוד
הדעת כמבואר אצלנו כי בדעת דנוק' שם הוא התקבצות ה"ג והם
יוצאות וב

אירות מן יסוד דז"א אל הדעת שלה המכוון כנגדה מאזורי כגודע.
ולכן הם יורדין עד היסוד והנה כשיורדות אלו הגבורות ביסוד ז"א

הם יורדין אות לאות זע"ז ולא כסדר הקוין כי הם יוצאין מיסוד
אמא אות לאות נמצא שיורדין ה"ז זע"ז ויוצאת גבורת הוסד ועליה
גבורה דגבורה ועליה גבורה דת"ת ועליה גבורה דנצח ועליה גבורה
דהוד זו למעלה מזו. והענין שהיותר גדולה ונשונה יוצאת ראשונה
ולכן בראשונה יוצאת גבורות הוסד והאחרונה שבכולן היא גבורת
ההוד נמצא גבורת הוסד היא תחתונה מכולן וגבורת ההוד עליונה
מכולן. והנה כשיורדת ביסוד גבורת הוסד שיורדת תחתונה מכולם
היא יורדת למטה ביסוד שהיא מקום שעומדת שם וסד של ההוד
וגבורה דגבורה יורדת ונכנסת במקום וסד של נצח וגבורת ת"ת
יורדת ונכנסת במקום וסד של ת"ת וגבורת נצח יורדת במקום וסד
של גבורה אע"פ שאינו שם שהוא מקום פנאי כנ"ל וגבורת ההוד נכנס
במקום וסד דוסד אע"פ שגם הוא אינו שם והוא מקום פנאי ונמצא
כי שלש גבורות פוזות שליש א' שהם גבורת הוסד וגבורה דגבורה
וב"ש גבורת ת"ת אלו דוקא פוגעין ונכנסו במקום שיש וסדים שם
ומתערבים ומתמתקין שם הדינין שלהם עם רוחמי וסדים תחתונים
שהם גבורות הוסד והגבורה דגבורה וב"ש תחתונים של ת"ת אלו
הם נמתקים עם הג' וסדים תחתונים פוזות שליש הוסד שהם וסד
ההוד ווסד דנצח וב"ש וסד דת"ת. ואמנם נשארו ב' גבורות ושלש
א' מן התחתונים שהם גבורות הנצח וגבורת ההוד ושלש ת"ת שלא
נמתקו כי הם נכנסו במקום פנאי וזלל שהוא מקום וסד דוסד ווסד
דגבורה ושלש וסד ת"ת ולהיות שם מקום פנאי בלתי וסדים כי
הוסדים האלו נשארים למעלה מכוסים ולא ירד כנ"ל לכן נשארו
אלו בלתי מיתוק הרי כי ברדת הוסדים קודם שזוהו לעלות

המתיקו ג' גבורות ראשונות פחות שליש אור ונשארו ב' גבורות תותוננים ושלש א' בלי מיתוק נמצא כי כשירדו הגבורות ירדו זעג"ז לא דרך קוין. אמנם אורי הכנסתם ביסוד ונתפשטו שם במקום הווסדים כז"ל אז נעשו ביסוד בסוד קוין כי הלא מקום הה"ו שם ביסוד אינו זו למעלה מזו רק בדרך קוין ולכן כשנכנסו שם אלו הגבורות נעשין גם הם דרך קוין כמו הווסדים. אמנם הווסדים הם באופן אור כשיורדין הם בדרך קוין והוזרתן לעלות ממטה למעלה אז הוא בב' פנים כי קצתן עולין דרך קוין וקצתן זעג"ז. וביאור ענין עליית זו היא באופן זה כי תזלת העליות הם מתקבצין ועולין דרך קו האמצעי ואינן עולין דרך קוין רק מתקבצין ועולין דרך קו האמצעי דרך ת"ת ועולין ג' ווסדים דרך ת"ת והטעם שאם יתפשטו ויעלו דרך קוין יוזרו הגבורות אשר שם להתמתק פעם ב' דרך עלייה וישארו אלו הגבורות ממותקים ב"פ וישאר הגבורות לא יתמתקו כלל כי אע"פ שכשיעלו הווסדים דרך העלייה ג"כ יעברו דרך אותן הגבורות לא יש בהם כוז בוסדים העולין למתקם כי המיתוק שהיו יכולין לתת בהם כבר נטלו אותן הגבורות הראשונים בפעם ב' כי בתזלת נתנו או"א כוז בוסדים אלו למתק הגבורות פעם אור וגם כדי להגדיל את הז"א עד הכתר שבו בדרך עלייה ואם היה המתוק זיתן אל אותן גבורות הראשונים בפ"ב לא היתה בה כוז להמתיק לאותן גבורות התותוננות והיו נשארין בלי מתוק כלל וגבורות הראשונים היו נמתקין ב"פ לכן עלו אלו הווסדים דרך קו אמצעי ואור הגיעם אל הת"ת אז יתפרדו ויתפצלו לב' קוין ויטלו דרך קוין וזג"ת ואז פגעו שם ב"ג ושלש בלתי ממותקות העומדין שם ואז מתמתקות עם אלו

החוסדים העולין דרך עלייה נמצא כי ג' גבורות פוזות שליש נמתקו דרך ירידת החוסדים וב"ג ושלש נמתקו דרך עליית החוסדים ממטה למעלה כי כוח המתוק שנתן או"א באותן החוסדים כדי למתק הגבורות ואלו היו עולין בדרך קוין היה נותן לאותן הגבורות ב' מיתוקין ולא היה נשאר כוח המתוק להמתיק גבורות אחרים כנ"ל וגם לא היה בהם כוח בחוסדים לעלות עד כתר דו"א כדי להגדילו כנ"ל בדרך עלייה לכן עלו בדרך הנ"ל ואז"כ עלו יותר למעלה מכל שיעור יסוד ו"א ואז אותן ג' חוסדים פוזות שליש הם נחלקין לג' קוין וזה עולה בת"ת וזה עולה בנצח וזה בהוד כי כן טבע עשן או שלהבת העולה ממטה למעלה במקום מגולה שאינו עולה מקובץ אלא מתזלק ומתפצל אל הצדדין. והנה זה שאמרנו שהחוסדים ירדו תזלה היינו בתיקון העולמות קודם וטא אדה"ר ובדרוש הציצית יתבאר להיפך שהגבורות ירדו תזלה והוא מה שגרם וטא אדה"ר כנ"ל בדרוש אדה"ר עצמו:

כללים של וזו"ג והם י"ז:

א' הם הוי"ה הוא בוזו"ג עד"ו י' הוא ה"ז וה"ג בדעת עצמו ה' הם ה"ז המתפשטין בגופא ו' הוא יסוד דו"א הנקרא ו' זעירא שבו מתקבץ ה"ג ביסוד בסוד והיה האוכל לפקדון לארץ כי הם לצורך המלכות ומופקדות בו ביסוד ה' הם ה"ג עצמן. דרך ב' י' הוא ה"ז וה"ג בדעת ה' הם ה"ז המתפשטים ה' שנייה הם ה"ג הנשארין בדעת למעלה

להתמתק ו' שבאחרונה הוא היסוד ששם יורדין או"כ יורד ביסוד
ה"ו וה"ג ה"ל הנרמזין בההי"ן כנ"ל. וזה דרך הב' הוא צירוף יהה"ו
היוצא מפסוק "יתהלל" המתהלל "השכל" וידוע וגם ענין זה בדיוש
תפלין (בספר פת"ו):

ב' עטרין דו"ג הם ב' היות א' דמ"ה וא' דב"ן ג' גבורות וז"ת
מתמתקות מג' וחסדים ביסוד דרך ירידה וב' גבורות תוחתנות ז"ה
מתמתקות דרך עליית הווסדים לגדל את ז"א. והנה אור שירדו
הווסדים למטה גדלו כי נתפשט הארתן המכונסת בהם בכוח
ובצרות גדול ועתה נתגלות ולכן כשווירין לעלות נכנסים ביסוד
אימא לגדל רישא דז"א הם יותר גדולים והם אדרבא מרויבין
היסוד דאמא שבוזזה ומגדילין אותו וגם הווסדים אשר נשארו
סתומים מתגלים אורם והארתן ונגדלו ומראים כוזם וז"ס הגדלת
הווסדים והבן זה:

ג' ויש פירוש ב' והוא שהווסדים אינן נכנסין תוך היסוד אלא ווירין
ועולין מוויץ הדפנות דיסוד אמא ומפסיקין בין גופא דז"א ליסוד
דאמא (וזהל) שביניהן והם ג' עולין בקו ימין ושמאל ומקיפין לז"ה
דאמא ע"ד הנ"ל ונמצא שהאורות המוויין הפנימים שבב' הקוים
שבתוך ז"ה דאמא מאירין מבפנים והארת קו האמצעי שבתוך היסוד
אמא מאירין מבפנים ואלו הווסדים העולין ומקיפין מאירין מבוויץ
ומכים זה בזה ומתגדלות הארתן ונתוספו מאד וז"ס הגדלת ומקום קו

האמצעי המזוהה מקיפין ליסוד אבא אשר שם והיסוד דאבא הוא
ש"ד"י במלואו תתי"ד והוא יסוד אבא שבתוך ז"א:

ד' דע שיש וזילוק בין ר"ה שהוא דוגמת מעת בריאת עולם לשאר
ימות הוול והוא שבעת בריאת עולם וכן בר"ה נמשכין בה ה"ג ע"י
אמא עצמה בסוד ויבן ה' אלקים את הצלע אך בשאר ימות השנה
אינן נמשכין לה הגבורות אלא ע"י זעיר אנפין לבד מאזוריו ודע
שאלו ה' וזותמות הג' בכוונת געילת י"כ אינן נשלמין יחד אלא
בהיותן אב"א אז לוקחות זו הזותם ה' הגרוע שהרי נודע
ששעובדין הארת המוויזין דרך האזור הם נכנסין מלמעלה למטה
דוגמא כמו שנכנסו ב"א וא"כ תזלה נכנסה הארת הזותם עם
הגבורות דש"יכי לזלך המלכות ואלו ירדו ביסוד שלה ואז"כ
בנסירה לקוחה מוויזיה ע"י אמא עצמה שנכנסים בה נה"י עצמן
דאמא לכך ירד הזותם ההיא שהיה ביסוד שלה עד המלכות שבה
וירד אז"כ וזותם הראשון דאמא העיקרי ביסוד שלה והראשון נקרא
דל"ת א' מנצפ"ך א' שבמלכות שבה, והב' נקרא דל"ת ב' ומנצפ"ך ב'
שביסוד שלה והראשון הם בוזי גבורות שבגבורות והב' ביסוד הם
זסדים שבגבורות והם ה' דמים טמאים וה' דמים טהורים מנצפ"ך
כפול וכולם גבורות כז"ל. ואפשר לומר שתזלה [נתפשטו] לא
נתפשטו הגבורות עצמם בגופא באזורי ז"א יען היותה מהוזה
ולמטה ונמצא דעת שלה מכוון נגד היסוד שלו ולכן לא נכנסו בה
אלא בוזי הכללות דזלך היסוד לפי שהרי כל הגבורות לא קבלתן

אלא מיסוד דז"א אל הדעת שלה אך הגבורות עצמן לא קבלתן ולכן
בוזי היסוד שלו נתפשטו בגופה ובוזי המלכות שלו נתפשטו ביסוד
שלה ואזר שנסתרה לקוזה הז"ג עצמן ונתפשטו בגופא ואז ירדו
כללותיה של וזלק היסוד עד היסוד וכללות המלכות ירדה עד
המלכות שבה והרי נשלב התפשטות הגבורות שלה וכ"ז היתה
מוזמת קבלתה ע"י ז"א כנזכר. אך ז"א נתפשטו בו הוסדים בפ"א
והנה כ"ז עדיין הוא גבורות ראשונות לצורך עצמותה לגדלה ואז"כ
בזווג ראשון נותן לה הז"ג עצמן יותר ממותקים ונקרא שם מ"ה דב"ן
והוא רווח דשדי בגווה תוך זה הוזהבם הראשון וזה נשאר בה תמיד
בסוד נפש פנימית שלה כי הראשונות היו הארת נפש וזה נפש עצמה
ונשארין בה תמיד לצרכה ואז"כ כשנזדווג שנית וזוהרת לקוזה מ"ז
ומוזין הוזהבים היא והוא ומוזווגים ע"י ההוא רווח דעאל בה
בקדמיתא כי הוא המתקנם שם ומעלה אותן באופן שהוזהבם הוא
הכלי לבושי אמא והמ"ן גבורות ראשונות הוא להגדיל עצמותה
והגבורות שנית דביאה ראשונה הם נפש פנימי גמור שהיא רווח
דשדי בגווה להעלות כל מ"ן שהם הגבורות הוזהבים נמצא דרווח
דשדי בגווה והגבורות הוזהבים כולם הם מנצפ"ך ממש והם מ"ז
אלא שאלו וזהבים ואלו ישנים שרשים אל אלו וזהבים ואמנם
הוזהבים עצמן הם כ"ב אותיות התורה:

ה' הז"ג (ע"ש) יש ביסוד נוקבא עם לבושיהן שהם ה' דמים אשר
הפסולת של ה' דמים לבושי הגבורות שהם הקליפות ויש ה"ז ביסוד

הזכר עם לבושיהם שהם ה' דמים אשר הפסולת שלהם דינין קשים אך לא קליפות ובעת הזווג נותן זכר לנקבה גם את הה"ו ביסוד שלה ואז"כ מהזו"ג נעשה מהם הולד ומהמלבושים שלהם מתבררין ונעשה וזלב ומהפסולת נשאר דין קשה וקליפה כנזכר:

ו הנה נ' שערם שבבינה הם ה"ג שבה כל א' כלול מי' גם יש נ' שערם מה"ו כל א' כלול מי' הם נ' ואלו הה"ו שהם נ' שערם נכללין בז"א ומתפשטין בו כנודע. והנה משליש הוסד שבת"ת המתולק וזצי לכתר שבה וזצי לכתר שבו אז ע"י עליית הוסד יורד ת"ת דאמא להעשות כתר לז"א כנודע. נמצא שאותו וסד גורם כניסת הכתר לכן נאמר בתקונים דס"ו ע"ב כ"ע דא איהו שלימו דנש"ב כי הכתר נקרא שער ה' יען אינו נגמר ליכנס עד עלות הוסד שהוא והוא נקרא שער ה' שהוא של הה"ו הנזכרים לנ' כנזכר לפי שאין וסד זה עולה אלא אזור שנגמרו כל ה' שיערי בינה שהם ה"ו להתפשט בז"א וזה בא באזורנה ונקרא שער נ' לסבה זו:

ז בענין הוסד הנקרא יומם משום דאזיל עם כולהו יומין שהם ו' ימי בראשית הם ו"ק שבבחי' ז"א כנודע. והנה מזה הוסד שהיא ראשונה שבו"ק מתפשטות ה' בחי' וסד ומתלבשין תוך ה' ספירות שתחתיו נמצא שהם ה"ו. אמנם הראשון הוא כולו וסד ממש לכן אינו במספר עמהן כי הד' (נ"א ה') שתחתיו אינם וסד ממש אמנם מתלבשים בתוכם ה' ענפי הוסד הראשון ובתוך אלו הבחי' דוסד

(הראשון) המתפשט ומתלבש בתוכם מתלבש בהם הבינה דו"א ובתוך הבינה דו"א מתלבשת אמא עלאה כי מווח בינה דו"א מאמא נפקא כנודע. נמצא שכל הארה הנמשכת מאמא אל הו"ק הוא ע"י וחסד זה המתפשט ומתלבש בתוכם ומקבלין הארה על ידו. ובזה פרשה אמור דק"ג מצאתי באופן אזור ואינו וזולק עם הנ"ל רק מוסיף הענין שהחסד הנקרא אברהם שהוא קצה הראשון מו"ק שהם כללות ז"א כנודע ששרשו הוא ו"ק לבד זה החסד הוא מקבל שפע בתזלה מכל שאר הו"ק והוא מקבל ע"י החסד שבאמא עלאה הנקרא יומם כי הוא שורש לכל החסדים ואמא מתלבשת בחסד שבה הנקרא ימין שבה וע"י מאירה לאברהם חסד דו"א בתזלה ואז"כ ע"י אברהם נמשך אל ה' ספירות שתחתיו ועיין באורך במ"א:

וז בכל חסד וחסד מהה"ו או ז' חסדים שהם ה' ונכללין ביסוד הרי ו' וזיתנים לזקבא הרי ז' וכן הם ז' גבורות. והנה מכל א' מאלו בין החסדים בין הגבורות המתפשטים בגופא דו"א יש ג"כ בכל א' מהן כללות כל הו" נמצא א"כ שחסד שבחסד דו"א וחסד שבגבורה דו"א כו' וחסד שבמלכות כולם הם בוזי' חסד א' הנקרא חסד הראשון ואז"כ החסד הנקרא גבורה מתפשט לו' בוזי' והם גבורות החסדים שבזוג"ת וגבורות החסדים שבזנה"י כו' עד גבורת חסד שבמל' וכעד"ז כולם והחסד הנקרא ת"ת מתפשט בו' ספירות בת"ת דחסד וגבורה כו' ובת"ת דמלכות וכעד"ז כולם באופן שאין לומר שכל בוזי' החסד שבה"ו נכנס בחסד ז"א וכל בוזי' גבורות החסדים נכנס בגבורות ז"א

וכיוצא בזה. אמנם וחסד ראשון שבה"ח נחלק לו' בוח' לו' ספירות
 וכעד"ו כל' ה' הווסדים וכעד"ו כל' ה' הגבורות כשנכנסין בנזקבא דו"א
 והבן כ"ו היטב. ואמנם אותו בוח' וחסד שבחסד הוא שורש לכל
 שאר בוח' דחסד המתפשט בו' ספירות וכעד"ו גבורה שבחסד שורש
 לכל' ה' בוח' דגבורה דחסד וכיוצא בזה מכולם. ואמנם וחסד שבחסד
 ראשון הוא לבדו נקרא יומם בסוד יומם יצוה ה' וחסדו יומא דכולהו
 כי הוא שורש לכולם והם ענפים מתפשטים ממנו אבל שאר
 הווסדים נקרא יום ולא יומם והגבורות נקרא לילה:

ט' וז"ל אדה"ר גרם שהגבורות להיותן במקום רוח יצאו תזלה אך
 מקודם בהיותן למעלה במקום צר היה מוכרוז שהווסדים יתפשטו
 תזלה. גם ברדת הדעת יסוד דאמא שהוא לבוש יורד עמו ונצח
 והוד דאמא נשאר במקומן ואין זה תימא כי קו האמצעי יורד לבדו.
 והנה כמו שז"ל הנניו שורש ג' אמא עלאה בצאתן לזוץ ושרשם הוא
 ההוא רוזא דשדי בגוה כן הנשמות של הצדיקים היוצאין מבינה או
 ממלכות מזיוץ שם שרשם ביסוד בסוד ההוא רוזא דבגוה ג"כ
 והבן זה היטב. אך נשמות היוצאין אזור כך הם מתלבשין בההוא
 רוזא דו"א וההוא רוזא דנשמות הקודמות להם נמצא ששורשן מ"ה
 וב"ן הוא כלול בהאי רוזא דנזק' בין בבינה בין במלכות אלא
 שעיקרו במלכות הוא ב"ן דגבורות ובזכר הוא להפך שרוזא דאבא
 הוא ביסוד דיליה או ב"א עיקרו הוא מ"ה דווסדים ואז"כ בזווג
 פב"פ אז נותן בה ווסדים דמ"ה עצמן:

י אע"פ שעטרא דגבורות ניתנת לזקבא שרשם נשארית בדעת ז"א שלא יהא גם הוא דעת ק"ל כמוה וגם שורש הווסדים נשארית בדעת ואוזר כך ענפיהן הם המתפשטים בו"ק בין הווסדים בין הגבורות וזכור זה. אך בזקבא מתפשטים ה"ג לבדם. יא (ה"ו) הב' ווסדים וב"ש ת"ת הגולין וזוזרין ועולין ממטה למעלה ומגדילין את ז"א דרך עלייה וה"ג המתפשטים בזקבא העומדת נגד נה"י דז"א ויסוד דז"א ארוך שהוא יסוד דזכר ומתפשט הרבה לכן אין מתגלות בה רק ב' גבורות תותנות דנ"ה שבה לבד ואלו הב' בלבד הם עולין גו גופה דרך עלייה ומגדילין גופה. יב בדעת דז"א יש ה"ו וה"ג והם י' הויות גימ' ק"ל ב"פ עי"ן כמנין ס"ר לראות כי משם נמשכת ראייה אל העינים היושבים ממש כנגד הדעת אך בדעת דזקבא יש ק"ל גבורות לבד וכאשר מתפשטות בו"ק שהם בוזי וזג"ת נה"י נשארין בוזי ו' בכל אוזר מה"ק שבה והם ל' ואלו נקראו מגדל הפורוז באויר ונשאר ק' מהק"ל דגבורות ביסוד שלה ואז"כ כשמוזדווגין נותן בה הזכר גם ק"ל ראשון דווסדים ומתזכרים עם הק' שביסוד דילה. והנה ק' וק"ל גימטריא יר"ך כי היסוד נותן בין ב' הירכיים. יג דעת דזקבא אינו רק מוויצת שהוא עטרה דגבורה לבד ואף גם בוזי ו' אינו למעלה ברישא אלא בגופא בשליש עליון דת"ת שבה באמצע בין ב' הכתפיים שלה וז"ס קשר יו"ד של תפילין של יד כמבואר במקומו לפי שהמוזין דזו"ן שהם וזכמה ובינה שהן הממשיכין או"א בעת זווגם ממוזין שלהן עצמם ולכן נשארים ג"כ בראש זו"ן. אך הדעת שבז"א (וזקבא) לא המשיכוהו מדעת עליון שלהם אלא היה

מהווי'ג המתפשטין בו"ק דאו"א לכן גם בנזקבא דו"א היה כך כנ"ל שירדו ונתפשטו בתנוכלת הו"ק בשליש עליון דת"ת בין הכתפים כנ"ל. יד שים בהקדמה זאת עיניך שהדעת דו"א צריך שיהיה בו בוי' י"ס והוא מתפשט בכל י"ס דו"א מכתר עד מלכות שבו והם בוי' התפשטות הווסדים בו בסוד ירידה מהדעת ולמטה ובסוד וזרה מהדעת ולמעלה לג"ר ובתוך פרצוף זה של הדעת שמתחלק בכל י"ס מתלבשין בתוכו מווי' דגה"י דאמא ומווי' דאבא שהם וזו"ב שבו וגם הם כוללין כל י"ס שבו ועד"ז הכתר שבו כולל כל הי' וכולם זה תוך זה וזה תוך זה. וזה תבין טעם וזרת ווסדים למעלה לתת דעת בכוח"ב וזה הדבר קשה שצראה ללא צורך כיון שיש שם אורות יותר גדולים ומעולים אבל הם פרצופים זה תוך זה ומלוכשים זה תוך זה וטעם הוזהרה הוא שהם סתומים ומלוכשים ביסוד תבונה וצריך שייצאו לגמרי מתוכה ולוזהר בסוד אור וזור אל הג"ר ולכן לא יכלו לכנס דרך ירידה כי נ"ה דאו"א הם וזו"ב שבו שמוזגם יצא הדעת (למטה מהם) ווזהר ומתפשט מלמטה למעלה בג"ר אלא שהוא בסוד לבוש אליהם בוי' ו. וגם בזה תבין איך יוצא לבושים עמהם כדי שבו יתלבש הדעת ואינו יסוד עצמו דתבונה אלא תולדה ממנה כדרך הבן הנולד היוצא מאביו ואמא מיסוד תוהתון ווזהר ועולה ומלביש מווי' ונמצא שהדעת של המווי נשאר בפנים בסוד דעת דווי'ב ועוד דעת אזור נעשה לו לבוש מווי' בסוד דעת האמיתי הוויצון כי הפנימי נחלק לב' דעות דעת א' המכריע בין וזו"ב דאבא והכל בבוז' וזיה ודעת הב' המכריע בין וזו"ב דאמא והכל נקרא בוי' נשמה ודעת הג' אמיתי המכריע בין וזו"ב דדעת עצמו

הנִקְרָא רוּחַ וְאֵלֹהִים הֵם ג' בּוֹחִי וְחֻלְקֵי הַדְּעוּת וְהַבֵּן מֵאֵד כִּי הֵב' דְּעוּת הֵם
בִּפְנִים זֶה בְּתוֹךְ זֶה תוֹךְ נִה"י דֹּאבָא וְזֶה תוֹךְ נִה"י דֹּאבָא וְהַדְּעוּת ג'
מִחוּץ לָהֶם וְנַעֲשֶׂה בְּסוּד וְזוֹרֵת הוֹסְדִים וּז"ס עֲנִין הוֹסְדִים לְהַגְדִּיל
הַדְּעוּת וּפִירוּשׁ הַגְּדִלָה זֶה הוּא לַעֲשׂוֹת בּו דְּעוּת לְבוֹחִי רוּחַ מִחוּץ
וְעַד"ו תִּפְרֹשׁ בְּג' אוֹזְרוֹת שֶׁהֵם כּוּ"ב וְהַבֵּן זֶה. טו בְּמוֹל הַרְאִשׁוֹן
דְּעִתִּיקָא דְּעוּת הַעֲלִיּוֹן יֵשׁ בּו ג' הוּיּוֹת דִּיּוּדִי"ן גִּימְטְרִיא רִי"ו וְהֵם סוּד
רִי"ו אוֹתִיּוֹת שֶׁבְּשֵׁמוֹת ע"ב (דְּוִיסַע וִיבֹא וִיט) וְרִי"ו זֶה נֹתֵן בֵּה בַּעֲלָה
בְּבִיָּאָה רִאשׁוֹנָה וְנַעֲשֶׂה בֵּה בּוֹחִי רוּחַ דִּיהִיב בֵּה בַּעֲלָה וְאִזּוּ הוּא שֵׁם
בְּבוֹחִי מ"ן וְאוּז"כ בְּבִיָּאָה ב' נֹתֵן בֵּה שֵׁם הוּי"ה א' דִּיּוּדִי"ן כְּמִנִּין ע"ב
וְהֵם סוּד ע"ב תִּיבִין שִׁשְׁרִשִׁים (שֶׁבְּשֵׁם) ע"ב וְאִזּוּ בּוֹחִי אֵלֹהִים בּוֹחִי
מ"ד וְהֵם לְהוֹלִיד מִמֶּשׁ וְלֹא לְבוֹחִי רוּחַ דְּשִׁבִּיק בֵּה. טז דַּע שֶׁהַדְּעוּת
הוּא נְשִׁמַּת ו"ק וְדַע שֶׁשּׁוֹרֵשׁ הַזֶּה נִשְׁאָרִין בְּדְעוּת תְּמִיד אֶךְ עֲנִפֵּיהֶם
הֵם הוֹסְדִים הַמִּתְפַּשְׁטִים בּו"ק וְאֵלֹהִים הַעֲנָפִים הֵם הַמְּגַדִּילִין אֶת ז"א
מִחוּץ כְּנ"ל וְהֵם מִחוּץ וְשִׁרְשֵׁם מִבְּפָנִים וּמִקְבָּלִין הָאָרֶץ מִשְׁרִשֵׁם
דֶּרֶךְ מוֹחֲצוֹת שְׂבִינִיָּהֶן וּמְגַדִּילִין לְצוּפָא דו"א עֲצָמוֹ. וְזֶה תִּבִּין סוּד
כְּנָפִים שִׁישׁ בְּעוֹלָם הָאֲצִילוֹת כִּי הֵם וּסְדִים הַסְּתוּמִים שְׁרוּצִין לְעִלּוֹת
אֶל שְׂרִשְׁיָהֶן שֶׁבְּדְעוּת לְקַבֵּל הָאָרֶץ שְׁלֵהֶן וּלְהִיּוֹתָן בְּמִקּוֹם צָר אֵינֶן
יְכוּלִין לְעִלּוֹת וְע"י נַעֲנוּעַ שְׂמִתָּהֶם מִתְעוֹפְפִים וּמִעֲלִין הו"א עֲצָמָן
עֲמָהֶם לְהִיוֹ דְּבוּק עִמָּהֶן בּוֹחוּק וּמִכּוּז זֶה נַעֲשִׂין הַכְּנָפִים הֵם הָאוֹרוֹת
שֶׁנּוֹצְצִין מִשֵּׁם וּחוּץ לְזוֹרוֹת וְהֵם סוּד הַגְּבוּרוֹת אֲשֶׁר שֵׁם וְהֵם
הַמְּעוֹפְפִים מִחוּץ בְּסוּד אֹר וְזוֹרֵר הָעוֹלָה מִמִּטָּה לְמַעֲלָה וְאִזּוּ מִעֲלִין
וּסְדִים הַגְּל"ל בְּדְעוּת וּז"ס שֵׁם מ"ב הַנֶּקֶד כְּנָפִים. יז וְזו"ג הֵם ב' כְּתִפִּין
דֹּא"א שֶׁהֵם קו יְמִין וְשִׁמְאֵל וְהֵם תְּרִין עֲטָרִין כְּזוֹדַע וּבִין ב' עֲטָרִין אֵלֹהִים

סוד הדעת המזווגם ג"כ ונמצא שיש למעלה וזו"ב ודעת עליון ולמטה
מהם יש ב' עטרין ודעת ת

וחתון ואמנם להיות שאלו ב' עטרין ודעת הם תחת מוזין העליונים
לכן שלשתן נקרא בשם דעת המכריע ע"ש דעת המכריע בין וזו"ב
עלאין מוזין העליונים והבן זה. והנה הזו"ב עלאין נקרא אוסנתא
דאו"א כי הם העליונים וזו"ב תחתונים נקרא ב' עטרין דירית ז"א
מאו"א אך אינם אוסנתא דילהון נמצא שעיקר מה שאנו מוכירין
בוזי' ב' דעות הם דעת עליון המכריע בין וזו"ב ודעת תחתון ו'
המכריע בין ב' עטרין ועליהם רמזו כי אל דעות ה' והנה דעת עליון
כנגדו נקרא ל"א נתכנו עלילות באלף כי אינו מתפשט למטה אך לו
כתיב בו' נגד הדעת הב' שזה מתפשט בסוד עלילות משונות זה מזה
שהרי מתפשט בוזג"ת זה"י וכל בוזי' מהם אינה דומה לזכרתה
ונמצא שכל מה שאנו מוכירין תמיד שמתפשט הדעת בסוד ה"ז וה"ג
בגופא דז"א ומשם יוצאין הגבורות לזקבא דז"א לדעת שלה אנו
מדברים בזה הדעת התחתון המכריע בין ב' עטרין ואך לא הב'
עטרין עצמן רק הדעת שלהם. וז"ס יעקב שנאמר בו יושב אהלים כי
יעקב נמשך מזה הדעת התחתון המתפשט או"כ בגופא ויש בו דין
ורומים ב' אהלים ב' אדרין משונים זה מזה. וז"ס עם וזסיד תתוסד
עם עקש תתפתל וז"ס ויגד יעקב לרוחל כי אוזי אביה הוא וארז"ל
אוזי ברמאות וכי בן רבקה הוא בתמימות. אמנם משה זכה לדעת
עליון וז"ש בזהר בראשית דתרווייהו בדעת אלא דא בגופא ודא

בנשמה כי זה בדעת המתפשט בגופא וזה בדעת עליון שבראש הנקרא נשמה לזה התזותון. והנה זה הדעת עליון מקורו נמשך מב' פנים דא"א שהם תיקון ז' מי"ג ת"ד הנקרא ואמת והוא כולל כל ו' תיקונים קדמאין והוא ז' להם וכולל כולם לכן יש בו ז' שמות ס"ג כנודע והם גימ' ואמ"ת והנה מו' שמות אלו מתפשטין ז' מלואים בלבד שהם ז' פ' הכל והם ז' הכלים דקהלת ולהיותן מס"ג נמשכין כולם עד אמא עילאה ואז"כ הם נמשכין נגד פיה ויוצאין משם בסוד ז' הכלים היוצאין מהפה כנזכר בסוד השופר. ועיין ביוזוד וזוטם ושרשם מתגלין בפה שלה וז"ס תורת אמת היתה בפיהו כי תורת אמת הוא ז' א הנמשך מואמת תיקון ז' דדיקנא ונמשכה והיתה בפיהו דאמא ואמר בפיהו ולא אמר בפיו או בפיה לרמוז על מיכילי דס"ג המתפשט מתיקון ואמת שהוא סוד ס"ג עצמו כנזכר ביוזוד של וזוטם וזהו בפיהו כי ה"י וי"ו במיכילי גימטריא הכל ע"ש שיוצאין ז' הכלים אלו מפיה ומקיפים בסוד אור הכל המקיף אל הז"ת שלה עצמה כנ"ל ומאלו הז' הכלים המקיפים לז"ת שבה נמשך סוד דעת עליון דז"א ונכנס תוך יסוד תבונה בין ב' מוויזין דווי"ב בתוך ז"ה דתבונה ומכריע ביניהן בסוד צלם דז"א ונמצא שדעת זה נעשה מו' הכלים והם גימטריא ס"ר עם הכולל ולהיות שמישה הוא מרכבה אל הדעת הנז"ל לכן נאמר בו וירא ה' כי ס"ר לראות ועיין שם במקומו. והנה הדעת התזותון נמשך מב' כתפין דא"א שהם וזו"ג ונעשין בו ה"ו וה"ג המכריעין בין ב' עטרין דווי"ג והם י' היות כמעין ס"ר ג"כ כמו העליון. והנה גם ע"ז רמוז וירא ה' כי סר לראות ואלו מתפשטים בגופא דז"א הווסדים בו והגבורות בה כנודע. ודע שגם לפעמים אפשר להמשיך

הגבורות שבדעת העליון ג"כ בזוק' וזה זכה משה לעשות כמו"ש במקומו בע"ה. י"ז יש דעת עליון בז"א המכריע בין וז"ב שבו בצלם דאבא וכן בצלם אמא ונמשך מדעת עליון דאז"א עצמו המכריע בין וזכמה שלהן לבינה שלהן ועוד יש דעת הנק' וחסד וגבורה ב' עטרין וזה נמשך מהתפשטות דעת דאבא ואמא בו' קצוות שלהם למטה וכן בז"א הוא כך אלא לפעמים עולה בראש דז"א. ונלע"ד שאפילו זה הדעת הב' יש בו דעת הג' המכריע הנקרא ת"ת וא"כ נמצא שהב' עטרין הג' כל שהם דעת הב' נשאר לעולם בראשו לולי וז"א אדה"ר אך דעת הג' הוא המתפשט תמיד בגופא דז"א ושרשה שהם הב' עטרין נשארים בראש וכן הענין באז"א:

צמוז וזכון שאין לזקבא רק ק"ל א' ועולה עי"ן לכן נקרא ד' דלית ליה עיינין כי אם עי"ן א':

שער כה דרוש השלישי

הנה הז"א לא היה רק בעל ו"ק הנקרא קטן והוא גדל והולך עד תשלום י"ג שנה ויום אחד ע"י הווסדים כז"ל בדרוש הקודם לזה שהם ה"ז של הדעת התחתון הג'ל הנקרא מים ומטבע המים

להגדיל האילן ולהזויותו ולטעם זה נקרא ז"א אילנא דחיי. וכבר נתבאר במ"א ענין ג' בוחי שיש לו"א שהם עיבור ויניקה ומווין והנה אוור היניקה שהם ב' שנים דיניקה כנודע אז מתוילין לבא המווין ולהתגדל מעט מעט עד תשלום י"ג שנה ויום אוור כמ"ש בע"ה וכל זמן זה הוא זמן המווין דז"א הבא אוור זמן היניקה. ודע כלל זה כי כל מה שאנו מדברים בו שצריך זמנים לגדלות דז"א כל זה היה בעת אצילות הראשון אך משם ואילך אוור שנאצל ז"א בעת אצילות ונתקן הנה אע"פ שבכל יום ויום וזוהר לקבל מווין וזדשים כבתוילה כמ"ש בדרושים אוורים שאין פה מקומם הנה א"צ להמותין זמן כי ברגע אוור נעשה ולא בזמנים ארוכים הללו ושמוור כלל זה בידך והנה בדרוש הקודם נתבאר כי אלו המווין נקרא צלם האדם והם אור מקיף על ז"א כמ"ש וע"ש ונבאר בו ביאור יותר. דע כי הצלם הוא פרצוף גמור דק ורך מאד ושלים בי"ס והוא בוחי ד' מווין שהם וזו"ב ודעת שנוזלק לזו"ג והם נעשה פרצוף אוור שלם בי"ס ובזה הפרצוף הדק בעל י"ס גמורות יש בו מווין שהם וזב"ד של י"ס האלו שבפרצוף הזה והנה הדעת של פרצוף זה יש בו ה"ו וה"ג כז"ל והה"ו שברעת זה של זה הפרצוף הם שם מלמעלה קודם שיכנסו תוך ז"א להעשות בו מווין פנימים קודם כניסתן הם מתפשטין שם הה"ו בה"ס וזג"ת נ"ה של אותו פרצוף הדק והבן זה היטב. ודע והבן כי ע"י היניקה דז"א נשלמו כל הו"ק של ז"א והאמת הוא שבערך עצמם הם ג"כ פרצוף שלם מי"ס כי גם הקטן יש לו ראש בהכרוז אמנם כל אלו הי"ס נקרא בוינת ו"ק בערך כל בוחי ז"א בשלימותן כי אלו י"ס של פרצוף היניקה נעשין לו או"ך בוחי ו"ק לבד והי"ס דפרצוף

המוֹוִזִין דְּגִדְלוֹת הַנִּקְרָא צֶלֶם כִּנּוּ"ל זַעֲשִׂין לוֹ מוֹוִזִין שֶׁהֵם וּזב"ד וְעוֹד יֵשׁ לוֹ בּוּזִי הַכֹּתֵר שֶׁל ז"א כִּי אֵינָהּ בַּכֹּל הַמוֹוִזִין דְּגִדְלוֹת כִּי אֵלּוֹ הַמוֹוִזִין הֵם וּזב"ד דו"א לְבַד וּלְקַמֵּן אֹזֶר בִּיאֹר הַמוֹוִזִין נִבְאָר עֲנִין הַכֹּתֵר וְהַבֵּן ג' בּוּזִי אֵלּוֹ הֵיטֵב מֵאֵד מֵאֵד. וְדַע כִּי כָל בּוּזִי (זוֹ הַג') אֵלּוֹ הֵם צ' שֶׁל צֶלֶם הַנִּקְרָא דַּעַת כְּזֹכֵר בְּדִרוּשׁ הַנּוֹל:

וְזוֹזוֹר לַעֲנִין כִּי הִנֵּה הַצֶּלֶם הוּא פֶּרֶצוֹף דֶּק כִּנּוּ"ל שֶׁהוּא בַּעַל י"ס גְּמוּרוֹת הִנֵּה נִתְבָּאָר בְּדִרוּשׁ הַנּוֹל כִּי אֹזֶר הָעֲשׂוֹתוֹ מִבּוּזִי זוּג או"א עֲלִיּוֹנִים הִנֵּה אֹזֶר כִּמְהַ בּוּזִי נִתְלַבֵּשׁ בְּנֵה"י וּב"ש הַת"ת שֶׁל הַתְּבוּנָה הִב' שֶׁהִיא הַג' שֶׁהוּא מִהוּזָה וּלְמִטָּה שֶׁל תְּבוּנָה זוֹ וְהוּא צ' דְּצֶלֶם אִמָּנִים צָרִיךְ שֶׁתִּדַּע כִּי בּוּזִי ג' הַנּוֹל שֶׁהוּא כֹתֵר דו"א הִיא הַמִּתְלַבֵּשֶׁת בַּת"ת דְּתְבוּנָה הַנּוֹל כִּמְ"שׁ סוֹף דִּרוּשׁ זֶה בַּע"ה אִמָּנִים הַצֶּלֶם הַנּוֹל שֶׁהִיא הַפֶּרֶצוֹף הִי"ס שֶׁל הַמוֹוִזִין כִּנּוּ"ל כּוֹלּוֹ הוּא מִתְלַבֵּשׁ בְּנֵה"י לְבַדֵּם שֶׁל הַתְּבוּנָה הַנּוֹל שֶׁהוּא צ' דְּצֶלֶם וְהַבֵּן הֵיטֵב כָּל מֵה שֶׁבִּיאֲרָנוּ וְהוּא בְּאוֹפֶן זֶה. כִּי קוֹ יִמִּין שֶׁל פֶּרֶצוֹף זֶה שֶׁהוּא וּזוּז"ן מִתְלַבֵּשׁ בַּג' פֶּרֶקִין שֶׁל נִצּוֹן שֶׁל תְּבוּנָה זוֹ וְקוֹ שְׂמַאל שֶׁהוּא בַּג"ה מִתְלַבֵּשׁ בַּג"פ דִּהוּד דְּתְבוּנָה וְקוֹ אִמְצַעִי שֶׁהוּא דַּת"י מִתְלַבֵּשׁ בַּב' פֶּרֶקִין שֶׁל יְסוֹד דְּתְבוּנָה שֶׁהֵם ב"פ לְבַד יְסוֹד וְעֵטְרָה וְשֵׁם עוֹמְדִין סְתוּמִים כָּל הַקוֹ אִמְצַעִי שֶׁל הַפֶּרֶצוֹף דְּצֶלֶם. וְנִבְאָר עֲנִין אֵלּוֹ הִנֵּה"י שֶׁל תְּבוּנָה כִּי הִנֵּה וּזִיצוֹנִיּוֹתָן לְבַד הוּא אֲשֶׁר בּוֹ מִתְלַבֵּשׁ הַצֶּלֶם וְהַמוֹוִזִין הַנּוֹל כִּי או"פ אִינּוֹ נִשְׂאָר כֹּאן כִּי אֵין כּוֹז בּוֹ"א לְקַבֵּלוֹ וְהִנֵּה הוּא מִסְתַּלֵּק מִשָּׁם וּמִתְקַבֵּץ בּוּזִי רִאשׁוֹן שֶׁל הַתְּבוּנָה וְשֵׁם נִשְׂאָר נִמְצָא כִּי נֵה"י שֶׁל תְּבוּנָה בְּלִתִּי וּזִיוֹתָם

ואמנם וזיצונותם ממש הם היורדין תוך ז"א הם בעצמם וז"ס אדם כי ימות באהל ודרז"ל אין התורה מתקיימת כו' והוא ז"א הנקרא תורה אינה מתקיימת אלא ע"י מ"י שהיא תבונה שבמיתתה עצמה ממש וזיצונותיה שבה הנשאר בלתי או"פ שהם וזיותה וזהו לצורך ז"א לתת לו מוויזין שהם קיומו אמנם הצלם הזה המתלבש בנה"י דתבונה היה להם עתה וזיותם ופנימותן ואזור שנסתלק פנימיותם העיקר שלהם נשארו כמותים בעת הולדת הצלם כמבואר על פסוק וראיתן על האבנים ואז"כ וזוזרים להזיות ע"י הצלם הנעשה להם וזיות ופנימית בהשאלה כי הלא אינו רק פנימית לצורך ז"א עצמו (א) גם נקרא בלשון מיתה על שיורדת ממקומה להתלבש בז"א דוגמת וימות מלך מצרים שהורידוהו מגדולתו ולפי שמתלבשת בזכר נקרא בינה עלמא דדכורא כדודע וזהו שבמיתת עצמו ולא אמר שבמיתתה עצמה לשון נקבה. והנה אזור שנתלבש הצלם הזה בנה"י דתבונה כז"ל מתוילין להכנס תוך ז"א עצמו שהוא בויצת הפרצוף הנ"ל הנקרא ו"ק כז"ל ומתוילין להכנס אזור ב' שנים שהם זמן היניקה כי אז נשלמו הו"ק שהוא פרצוף הנ"ל. והנה בשנה ג' נכנס פרק תזותון דנצח תבונה ובתוכו ספירת נצח של הצלם ונכנס תוך ספירת וזכמה דז"א בבחי' פרצוף ו"ק כז"ל ועדיין פ"ת דהוד תבונה נשאר למעלה כאדם הכופף רגלו למעלה תלוי ובשנה ד' נכנס הוד דצלם אשר תוך פ"ת דהוד תבונה ונכנס בבחי' דז"א ובשנה ה' נכנס וסד דצלם אשר בפרק אמצעי דנצח תבונה בזכמה דז"א ופ"ת דנצח תבונה אשר בתוכה נצח דצלם ירד למטה בזכמה דז"א ובשנה ו' נכנס גבורה דצלם שבתוך פרק אמצעי דהוד דתבונה בבחי' ז"א ופרק תזותון דהוד

תבונה אשר בתוכה הוד' דצלם ירד למטה בגבורה דז"א. ובשנה ז'.
אז ביום א' של השנה תכף נכנס עטרת דיסוד תבונה תוך דעת דז"א
כנודע כי עטרת יסוד דתבונה הוא בדעת דז"א כנודע כי עטרת יסוד
נוקבא מבשרי אווזה אלוה שיהיא למעלה בין ב' פרקין אמצעים דנ"ה
דתבונה ויותר עליון מעט ולכן נכנס אוזריהן ולא בין ב' פרקין
תחתונים כי קו אמצעי קצר כנודע. והנה עטרת זו אינה ספירה
שלימה כי אוזר גדלות דז"א לגמרי תהיה מקומה בשליש עליון של
ת"ת שבז"א לבד שהוא שלישי מדה ולכן אינה צריכה שנה שלימה
בכניסתה ותכף היא נכנסת וזה נקרא יום אוזר והנה כבר עתה
התחיל להתגלות אור בדעת ז"א וכיון שכבר דעת הז"א נתגלה בו
אור העטרה זו ויש בו דעת נוסף מעט על שהיה מתגלה ולכן נקרא
עתה פעוט בסוד הפעוטות מקוון מקוון כי הם נקראו פעוטות מבין ו'
שנה ויום אוזר שהוא התחלת שנה הז' ואילך. ואמנם סבת ארז"ל
מקוון מקוון במטלטלין לבד הטעם הוא כי עדיין לא נכנסו רק בוזי
ו"ק של הצלם והו"ק נקרא מטלטלין יען שהם מטלטלין ומתהפכים
מרוזמים לדין ומדין לרוזמים משא"כ בג' מוויזין ראשונים עצמן של
הצלם. ואז"כ בשנה ז' כולה ויום א' נכנס וזכמת הצלם שבתוך פ"ע
דנצו תבונה בזכמת דז"א ופרק אמצעי דנצו תבונה יורד למטה
בזוסד דז"א ופ"ת דנצו תבונה יורד בנצו ז"א והרי נשלם קו ימין
כולו. ובשנה זו ויום א' נכנס בינת צלם אשר בתוך פ"ע של הוד
דתבונה בבינת דז"א ופרק אמצעי דהוד תבונה יורד בגבורה דז"א
ופ"ת דהוד תבונה יורד בהוד דז"א ואז נשלם קו שמאל כולו. ובשנה
ט' ויום א' נכנס דעת דצלם אשר בתוך היסוד דתבונה ונכנס בדעת

דו"א ועטרת יסוד תבונה נכנס בת"ת דו"א בשליש ראשון עד הוזה ש"ל והרי נשלמו כל הג' קוין דו"א ימין ושמאל ואמצע. וכבר ידעת כי יסוד עצמו דתבונה הוא למעלה בין ראשי פרקין העליונים דנ"ה ש"ל ויותר למעלה מעט ולכן נכנס עתה אזור כולם והרי עתה הוא בן ט' שנים ויום א' כי יום אזור הוא כנגד עטרה דתבונה כנ"ל והרי הוא עתה ש"ל בכל המוויזין כולם במקומם האמיתי כל בויז' במקום הראוי לה ע"ד הנ"ל ונשלם הדעת ש"ל אשר שם ה"ז כנודע והנה הוא ראוי עתה לביאה

כי סוד הזווגים כולם להמתיק גבורות האשה בוסדי הזכר וכבר יש לו ווסדים בדעתו להמשיך משם טפה ע"י זוג לתתם בתוך היסוד דנזקבא אשר שם ה"ג ולכן נקרא הזוג לשון דעת בסוד וידע האדם את אשתו וז"ס הנזכר בגמ' קטן מבן ט' שנים ויום אזור ביאתו ביאה משא"כ עד עתה כשלא נשלמו בויז' המוויזין ש"ל צלם במקומן גם לא הדעת ש"ל ולכן עדיין הוא קטן גמור ואינו ראוי לביאה גם נתוספו עתה בויז' אחרת. והוא כי הנה נת"ל כי ה"ז אשר בדעת כבר נתפשטו למעלה בה"ס של הצלם עצמו קודם שנכנס להיות מוויזין פנימים אל הו"א והם בוזג"ת נ"ה ש"ל הצלם. והנה נתבאר ג"כ בדרוש הקודם כי הוסדים בהיותן סתומים ביסוד תבונה אינם מתפשטין עד שיתגלו ויצאו מפני העטרה והוא א"כ נמצא כי בו' שנים הראשונים בהיותן נכנסין הפרקין ש"ל נה"י דתבונה בו"א גם הוסדים הנ"ל המתפשטין בהם היו נכנסין בו"א כ"א במקומו בכל

פרק ופרק וזה היה עד השלמתו לו שנים אמנם בג' שנים אחרונים
 שהם ז' וז' ט' ויום א' יורדין ג' וחסדים תותונים פוזות שלישי שאלו
 תמיד הם מגולין כנ"ל בדרוש ואז ירדו אלו כל אחד במקומו
 האמיתי אך עכ"ז אינו ראוי להוליד אם לא דרך מקרה אך עיקר
 ההולדה הוא אחר כניסת החסדים עצמן שהם לנ"ה וב"ש תותונים
 של ת"ת דז"א עצמו. נמצא כי ג' וחסדים פוזות שלישי המגולין כנ"ל כל
 א' עתה במקומו ואף תכף אחר ט' שנים ויום אחד כולן יורדין ביסוד
 דז"א כי ב"ז ושלישי העליונים הם סתומים ביסוד תבונה כנ"ל. והנה
 נ"ל כי המים המגדלין האילן הם החסדים הנקרא מים וצריכין
 לחזור ולעלות ולהגדיל כולו זולת מה שהם ממתקין הגבורות בעת
 עלייתן כנ"ל בדרוש ואין פה מקום ביאורן רק פה נאמר ונבאר איך
 מגדלין את ז"א עצמו דוגמת המים הנכנסין בשורש האילן ומשם
 יונק האילן שהוא ז"א הנקרא אילנא דוויי ועולין ממטה למעלה
 להגדילו והבן זה. לכן דע גם כן כי תמיד נשארין אלו השלוש
 חסדים פוזות שלישי המגולין ביסוד ז"א ועולה אורם החוזר ממטה
 למעלה להאיר ולהגדילו. גם דע כי כל זה הוא עתה בעת הגדלות
 דז"א אמנם בעת הזווג אז כל הה"ז יורדין ביסוד דז"א לצורך הזווג
 והבן זה ואמנם עליית החסדים האלו אין צריכין זמן כי תכף מכוח
 המרוצה הגדולה של הירידה וחזרין ועולין ברגע עד שלישי העליון
 דת"ת דז"א אשר שם עטרת יסוד תבונה ומכוח העלייה זו שעלו תוך
 שלישי עליון שהוא עצמו ומצאו שם הב' וחסדים ושלישי המכוסים ואז
 הגדילו אותן ונתוסף בהם אור כי הגה שרשן עומדים בעטרת יסוד
 דתבונה ומשם משלזין (הב"ז) את אורם אל הב' זרועות דרך

מוויצות עטרא דתבונה כנ"ל כי שם בשליש עליון דת"ת שם הוא
 עטרא דתבונה ושם היא פצול והתחלקות ב' זרועות. ואמנם הגדלה
 זו יתבאר למטה בשנים של י"א י"ב י"ג כמ"ש בע"ה כי משם יובן
 היטב ענין הגדלת זו ונמצא עתה שכבר כל הז"א נשלם כולו וגם
 התפשטות ה"ז בה"ס שלו בוג"ת נ"ה וגם הגדילו הב' חסדים ושליש
 עליון שהם חסד דחוסד וחוסד דגבורה ושליש עליון דחוסד ת"ת כמ"ש
 בע"ה לקמן הגדלתו. והנה כ"ז נעשה עתה ברגע אחד בסוד אור
 וחור ובמרוצה תכף אחר ט' שנים ויום אחד לכן הקטן ראוי עתה
 לביאה וביאתו ביאה כנ"ל לכן עתה התחלת וזינוך הקטן למצות אך
 לא וזיב גמור עד שנת י"ג ויום א' כי אז נשלם הגדלתו כמ"ש בע"ה
 והענין כי כ"ז נעשה עתה ברגע א'. אמנם גם צריך שיתפשטו חסדים
 של הדעת ברישא דז"א לשיהיה בוזי הדעת בכל חלקי ז"א וגם
 שיהיו בגלוי כי שם בראשו כל האורות סתומים תוך זה"י דתבונה
 והנה"י דתבונה מפסיקין בין מווי ז"א לגופא דז"א עצמו לכן צריך
 בוזי חסדים מגולין בכל י"ס דז"א כדי להאיר את האורות כולם
 הסתומים בו המתלבשין במוויצות זה"י דתבונה וזהו ענין התפשטות
 אלו החסדים והגדלתו והבן כלל זה. ונמצא כי כדי לעלות אלו
 החסדים ג"כ ברישא דז"א שהוא מקום דחוק ומוקף במוויצות זה"י
 דתבונה צריך זמן משא"כ בעלייתו עד שלישי עליון דת"ת דז"א כי עד
 שם הם בגלוי וחוזרין ברגע ונכנסין באותו שלישי העליון אשר שם
 עטרת יסוד תבונה אשר היה בט' שנים ויום א' ועתה צריך זמן רב
 שיעלו ברישא דז"א לסבה הנ"ל וגם צריך לתקן מחדש הכתר דז"א
 כי עדיין איננו בו לא וויצוניות ולא פנימיות כמ"ש בע"ה. נמצא עתה

כי בשנה י' ניתן דעת שהם הווסדים המגולין בדעת ז"א עצמו ובי"א בבינה ובי"ב בוזכמה ובי"ג ויום אורד בכתר ואז נשלם לגמרי ואז הוא וזייב בכל המצות שבתורה. והנה היות צריך להעלות דעת בדעת ז"א אור אשר שם שורש הווסדים כולם הוא לסבה הג'ל יען היותן סתומים ביסוד תבונה המפסיק בינם לוכלל הגוף הדעת דז"א ועתה ע"י ווסדים אלו יהיה אורם בגלוי כמ"ש לקמן והענין כי בעלות אלו הווסדים שם הנה יש בהם בוזי אור מקיף ואור פנימי ושומר כלל זה ואז או"פ שלהם עולה ונכנס בפנימיות המוויזין והדעת ומגדילין מאוד והאור מקיף עולה ומקיפם מבוויזין למוויצת זה"י תבונה ובוזה מתרבה אור המוויזין מאד מאד מבית ומוויזין וגם ז"א עצמו מקבל הארה מהם בלי מוויצת זה"י תבונה.

ובזה תבין תועלת ב' גדול בעליית הווסדים עתה מהתועלת הא' גם תבין כי עתה יש דעת ב' מגולה בגלוי גמור בגולגלתא דז"א מוויזין למוויצת זה"י תבונה והוא הנקרא דעת מגולה והבן היטב. ונבאר עתה ענין הגדלת הווסדים גם ברישא דז"א הנה אור שהאירו הווסדים המגולים בב' ווסדים ושליש המכוסה הגדילה ונכפלה הארתן לב'. הנה כפילת הארתן הוא כשעריך שכל ווסד מהם יש בהם ג' שלישים בסוד ג' פרקי הזרוע והשוק כנודע בסוד הדגלים שבכל א' ג' שבטים הנה בגדלותו נכפל לו' שלישים והנה נגדל ווסד של הווסד ונעשה ו' שלישים והג' נשארין במקומן וב"ש עולין דרך קו ימין שלו בוזכמה דז"א ושליש א' עולה בדעת דז"א בימין שלו

במקום הווסדים אשר שם ועד"ז ווסד של גבורה נעשה ו' שלישים
הג' נשארין בו וב' עולין בבינה דרך קו שמאלי שלו ושליש א' בדעת
ז"א בגבורות אשר שם בשמאל שלו ובכוז אלו ב"ש של הווסד"ג הוא
מכריע שם בין הווסד"ב ושניהן ווסדים אלא שזה מן הווסד דווסד וזה
מווסד דגבורה ועל ידיהן מכריע בין ווסד"ב והבן זה והרי עתה נמצא
ב"ש בוזכמה וב"ש בבינה וב"ש בדעת וכולם שוין. ואמנם למטה
בגופא דז"א הם ג' שלישים בכל א' והטעם לפי ששם אין בהם מווסין
אך פה הם מווסין אמיתים ואינם צריכין כ"כ ויספיקו להם זה לגלות
אורם ועיין בדרוש הכולל (לקמן) פ"ו. והנה הגדלה זו בוזב"ד נשלמה
בג' שנים האחרים נמצא הז"א עתה בן י"ב שנים ויום אחד וכבר הוא
נשלם במווסין כולם ולכן וזיב להתענות מד"ס ביוה"כ בן י"ב שנה
ויום אחד אמנם ווסר עדיין כל בוזי' הכתר לגמרי וזה נשלם בשנת
י"ג שנה ויום אחד וכמ"ש בע"ה. וקודם זה צריך שנבאר בוזי' הכתר
דז"א מה ענינו דע כי המווסין דז"א שהם וזב"ד נתלבשו תוך זה"י
דתבונה כנ"ל אשר נתרוקן או"פ שלהם ונכנסו אלו המווסין באותן
וויצונות הכלים של זה"י תבונה והיה להם לאו"פ דז"א אך כתר דז"א
נעשה מווצי' ת"ת דתבונה טבורא ולמטה והוא עצמו בב' בויצונותיו
הוויצונים ופנימים שהוא הויות שלו נעשה כתר לז"א ואינו כעין הזה"י
שלה שמסתלק פנימותם כנ"ל ונמצא כי כתר ז"א (מתולדתו) איננו
זולת מוצית ת"ת התותון דתבונה עצמה בפנימיותו וויצונותו וכאשר
יסתלק הכתר הזה ישאר ז"א בלי כתר רק מוזכמה ולמטה שהקטן
אע"פ שאין לו מווסין יש לו ראש שלם והטעם לפי שכבר ידעת כי
א"א הוא הכתר. אך ז"א נמנה מוזכמה ולמטה לכן כתר ווסין ממנו

ונעשה לו מיוחדש' לכן אין הכתר שלו נעשה כי אם אזור שנגמר
 השלמות כל ט"ס והנה נבאר אוח"כ בע"ה בוחי' כתר ז"א מה ענינו
 ונשלים תזלה ענין תשלים י"ג שנים ויום א' ואוח"כ נבאר בוחי' הכתר.
 והענין כי הנה מוצית של' ת"ת תבונה וגם זה"י הודשים דתבונה
 כולן יורדין בראש ז"א ומתפשטין גם מאזוריו עד רישא דרוזל
 נוקבא דז"א כדלקמן וכל המשכה זאת נגמרה בשנה א' ואז נגמר
 הז"א בן י"ג ויום א' וזייב בכל מצות כי כבר הוא איש שלם וכבר
 היה לו תזלה י"ב שנים ויום א' ועם זו השנה הרי י"ג שנים ויום א'.
 ואוח"כ נבאר פירש' שני ביום א' הנוסף. והנה עם היות שאלו הב' בוחי'
 אם התפשטות (הכתר) עצמו דז"א עד רישא דנוקבא ואם עליית
 דעת זה בכתר מלמטה למעלה עכ"ז שניהן נעשין בשנת הי"ג גם
 טעם ב' ליום א' הנוסף על השנה כי הנה השליש חסד תזתון שעולה
 עד הכתר הוא עולה יותר מלמטה (נ"א מלמעלה) מסיום ת"ת ז"א
 שלישי התזתון אשר שם ואמנם הכתר אינו יורד שם עד סיום שלישי
 הא' דת"ת שהוא עד הוזה לבד ואותו השיעור שבצתיים שעודף
 שהתזיל לעלות תזלה אותו שלישי תזתון זהו בוחי' יום א' העודף על
 י"ג שנים והרי עתה ז"א שלם וזייב בכל המצות שהוא מבן י"ג שנה
 ויום א' ואמנם זה שאמרנו ששנת הי"ג היה בזה ההמשך של ירידת
 הכתר והנה"י הודשים עד הוזה מאזוריו אינו לזה בלבד (אלא) רק
 ג"כ היה בשעת י"ג עליית חסד אל הכתר. וזהו ענין תשלים עליית
 חסדים אל הכתר כנ"ל וכ"ז נעשה בשנת י"ג. ונבאר ענין עליית
 חסדים בכתר להגדילו. והנה נת"ל כי ב' חסדים הם סתומים
 בחסד גבורה דזעיר אנפין והם הנכפלין ועולין בחסד דזעיר אנפין

להגדילו ונשאר השליש עליון דחוס דת"ת ו"א המכוס' וגם הוא נגדל' ונכפל ונעש' ב"ש. ואמנם ב"ש של הת"ת התווננים המגולין גם הם גדלו אחר שנתגלו שם למטה מהוזה דו"א וגם הם נכפלו והנה ב"ש תווננים המגולין נעשו ד' שלישים והב' מהן העליונים הספיקו במקומם וב' תווננים שלישי א' נעשה ממנו כתר דרוזל ושליש א' עלה עד שלישי עליון דת"ת המכוסה ונגדל' גם הוא ונכפל לב' שלישים כז"ל ושליש א' נשאר במקומו ושליש א' נצטרף עם זה השליש שעלה מלמטה מהוזה כז"ל ועלו ב"ש אלו בכתר דו"א דוגמת הוזב"ד שבכל א' מהם יש ב' שלישים כז"ל. ובה תבין ענין ב' מלכים משתמשין בכתר א' כי מן שלישי תותון דת"ת נעשה ב"ש ונעשה מהם ב' כתרים דו"ן כז"ל אלא שכתרו גדול מכתרה כי כתרו ב' שלישי אור וכתרה וזצי שלישי אור:

נל"ז ש"א כ תהיה זאת התבונה ד' שהיא מל' דמל' שבתבונה:

נל"ז כי צ"ע בענין יסוד דו"א הנעשה מוזדש' או"כ בתוספת. ואולי הוא מכוח בוזי' היסוד דפרצוף הצלם הנסתם וגזוז פה:

נל"ז כי צ"ע מזה הוא בוזי' דצלם אשר תוך עטרה זו. ואולי הוא המל' או יסוד של הצלם שנעשה מוזמת כללות האור ולא עיקר אורות ולכן הוא דעת מועט:

וְנִלְוִיזוּ כִּי צִ"ע אִם הָיוּ מִתְפַּשְׁטִים כִּבְר קוֹדֶם שֵׁיכְנִסוּ אִיךְ אִמְרִינָן
בְּדְרוּשׁ שְׁקָדִם כִּי כוֹלָם מִכּוֹסִים בִּיסוּד תְּבוּנָה וּבְרָגַע אֲוֹז' יוֹרְדִין אֶל
הִיסוּד וְאֲוֹז כֶּךְ עוֹלָיִן כ"א בְּמִקְוָמוֹ לְהִתְפַּשֵּׁט שֵׁם וְגַם כִּפִּי זֶה הֵם
מִכּוֹסִים הֵב' וְחֹסְדִים דִּנָּה שֶׁל הַצֶּלֶם בִּנְיָה דִּתְבוּנָה וְאִיךְ וְוֹזְרִין לְצֵאת
מִן הִיסוּד דִּתְבוּנָה וְיוֹרְדִין בִּיסוּד דו"א:

וְנִלְע"ד שֶׁצִּ"ע גַּם זֶה כִּי הָרִי בִּשְׁנָה ז' כִּבְר נִגְלָה הַחֹסֶד אֲשֶׁר שֵׁם
בִּנְצוֹז וּבִשְׁנָה הַזֹּה גַּם הַחֹסֶד שֶׁל הו"ד א"כ לְמִנָּה הַמִּתְנִינִי לִירֵד בִּיסוּד
דו"א שְׁלֵשֶׁתֶן אֲוֹז ט' שְׁנִים וְיוֹם א' כִּי כִבְר בְּאֶרְצוֹ כִּי סִיבַת הִירִידָה
הוּא הַגָּלוּי כִּי אֵיךְ שֵׁם מוֹזִיצוֹת מִעֲכָבֶת לִכֵּן יוֹרְדִין בְּמִרוּצָה מֵאֲלִיָּהוּ.
וְאִם נֹאמֵר שֶׁאֵמֶת הוּא כֶּךְ שְׁכָךְ הִיָּה רֶק כִּיּוֹן שִׁעֲתָה נִשְׁלָם יִרִידָתָן
לִכֵּן אִמְרָנוּ שִׁירְדוּ עֲתָה א"א שֶׁהָרִי מִכּוֹז מִרוּצָת הִירִידָה וְוֹזְרוֹת תִּכְף
לְהַעֲלוֹת וְהָרִי אֵיךְ עֲלִייתָן שֶׁל שְׁלֵשֶׁתֶן רֶק אֲוֹז ט' שְׁנִים וְיוֹם א' כִּמְ"שׁ
עֲתָה. וְאִפְשָׁר לֹאמֹר כִּי גַם בְּזֶה כֶּךְ הוּא כִּי כֹל א' בִּשְׁנָה שֶׁלּוֹ יוֹרְדִין
וְוֹזְרִין וְעוֹלָה. וְאִכְתִּי קִשָּׁה כִּי הָרִי הִה"ג אֵינֶן יוֹרְדִין בִּיסוּד רֶק אֲוֹז
כֹּלֹת כֹּל הַחֹסְדִים לִירֵד כְּזֹכֶר בְּדְרוּשׁ שְׁקָדִם וְאֲוֹז יִרִידַת הַגְּבוּרוֹת
אִז עֲלִיית הַחֹסְדִים לְמִתְקָן. וְאִפְשָׁר לֹאמֹר עִם מו"שׁ לִקְמֹן כִּי אֵיךְ
הַחֹסְדִים הַיּוֹרְדִין בִּיסוּד וְוֹזְרִין וְעוֹלָיִן לְגַמְרִי וּמִסְתַּלְקִין מִשֵּׁם אֲמִנָּם
עֵינֵקֶרֶן נִשְׁאָרִים שֵׁם וּמִשֵּׁם עוֹלָה בּוֹזִי אֲוֹר וְוֹזְרִין שֶׁלָּהֶם לְמַעֲלָה וְא"כ
אִפְשָׁר שִׁירְדוּ תוֹזֵל וְעֹלָה אֲוֹר הַחֹזֶר וְאֲוֹז"כ יִרְדוּ הַגְּבוּרוֹת וְנִמְתַּקְּנוּ. גַּם
לְזֶה קִשָּׁה דֹא"כ הָרִי הַגְּבוּרוֹת מִתְמַתְקוֹת דֶּרֶךְ וְוֹזְרָה וְעֲלִיָּה וְהָרִי

בארנו בדרוש הנ"ל כי מקצת גבורות נמתקו דרך ירידת הווסדים וצ"ע:

ונל"ז דא"כ כל כללות המוויזין יהיו בגלוי [ג"כ] מוויזין נה"י תבונה בגופא דז"א עצמו ויהיו ב' מיני מוויזין א' בהעלם וא' בגללה:

ונל"ז שהוא דוגמ' הווסדי' המגולים שהאור ישיר ירד ונתפשט עד למטה ביסוד והאור הוויזין שבהם עלה כן היה באלו כי א"א שיוכפלו הארתן מוודע' מה שלא היה. אמנם בכוח עליית של הווסדים המגולין שעלו מווסדת ירידתן בכוח כנ"ל אך אלו לסבת סתימותן אינם יכולין לעלות למקומן ולגלות האור הוויזין אשר בהם ועתה ע"י האור ווויזין של המגולים גרם להם שגם הם יעלו אור ווויזין שלהם למעלה והבין זה היטיב איך כל בוי' האורות יש בהם אור ווויזין ואור ישיר וא"א לוויזין העליונים עד שיעלו הווסדים התחתונים המגולין וכעד"ז יהיה במוויזין עצמן כי גם בהם יש אור ווויזין כמ"ש בסוף דרוש זה ושומר כלל זה:

ונל"ז כי במ"א נתבאר שמתוויזל מהוזה שיהם ב"ש דת"ת דתבונה:

ונל"ז שצ"ע בטעם זה ואפשר דקאי לעתיק שלקוח הכתרים של ז"ת דב"ן שנעשו מהם זו"ן:

וְנִלְוֹז שִׁצְעָא אֲזֹר שְׂכַבְר הַיּוֹם א' נְכַלֵּל מִקּוֹדֶם בְּכַתֵּר אֵיךְ נְוֹזֹזֹר לְבָא
בְּבִיאת הַכַּתֵּר:

וְנִלְעָד שִׁצְעָא דֵּא"כ גַּם הַוּוֹסְדִים דְּנָה"י נְכַפְלוּ וְא"כ מִה נַעֲשֶׂה לָהֶם
בְּמוֹתָרָם וְעֵינִן בְּדְרוּשׁ הַכּוֹלֵל כִּי שָׁם נָתַן כ"ז:

שְׁעַר כַּה דְרוּשׁ ד'

וְהִנֵּה בְּכָל הַדְּרוּשִׁים שֶׁעָבְרוּ נִתְבָּאֵר עֲנִין הַצֵּלָם וְעֲנִין מוּוֹזִין פְּנִימִים
וְעֲנִין כַּתֵּר ד'ו"א וְעַתָּה נִשְׁיב אֶת יְדֵינוּ בְּכַלְלוֹת בְּקִיצוֹר רַב וְנִמְרֹץ.
הִנֵּה הַתְּבוּנָה הַג' שֶׁהִיא הֵב' (נ"א הֵד') בָּה נִתְלַבְּשׁוּ כָל מוּוֹזִין וְצֵלָם
שֶׁל ז"א אֶף עַל פִּי שְׂבִדְרוּשׁ א' שֶׁבְּקוֹנְטֵרַס זֶה אִמְרָנוּ כִּי ה' דְּצֵלָם
לְבַדָּה מִתְלַבְּשִׁים בּו' רֵאשִׁינּוֹת דְּתְבוּנָה ע"ד ה"ל עַד הַוּוֹזָה וּמִשָּׁם
וּלְמִטָּה צ"ל דְּצֵלָם אֵינוֹ כֵּן וְהַסֵּדֶר הָאֲמִיתִי הוּא ה' בְּד"ר דְּתְבוּנָה
כּוֹזֵב"ד ל' בּוֹזֵג"ת צ' בְּנָה"י וְנִתְבָּאֵר עֲנִינָם. הִנֵּה נֹדַע כִּי הֵם בִּינָה
וְתְבוּנָה וּלְפַעֲמִים נְכַלְלִין בְּפִרְצוֹף א' וּלְפַעֲמִים נִזְלָקִים וְהִנֵּה בַּעַת
זְוֹגָם דֵּא"א לְהוֹצִיא צֵלָם הַמוּוֹזִין אֲלוֹ נְכַלְלִין בִּינָה וְתְבוּנָה וְעַד"ו אֲבָא
וִישׁ"ס וְאֵין לְהֶאֱרִיךְ כִּי מֵאֲמֵא נִבִּין אֶת אֲבָא. וּבִהֲעֲשׂוֹת בִּינָה וְתְבוּנָה

פרצוף א' נמצא היות כל פרצוף תבונה זה"י דבינה ובהיות התבונה פרצוף בפ"ע יסוד שלה תזותון מאוד ובהיותן פרצוף א' שניהם יהיה היסוד של הכללות הפרצוף יותר עליון מאד כמעט בפי התבונה ואז נזדווגו יחד או"א בכללות כל הפרצופים כנ"ל. ובה היות היסוד של הכללות היה הזווג ושם ניתנו המוויזין של ז"א בסוד העיבור ובבא זמן לידה יצאו מוויזין אלו מיסוד הזה של כללות. והנה בינה צריכה לעשות ב' פעולות א' להזדווג עם אבא כי הרי זווגם לא פסיק לעלמין ואם יכנסו זה"י שלה תוך ז"א לצורך המוויזין נמצא כי היסוד שלה סתום וזתום תוך דעת דז"א ואיך יזדווג עמה אבא. פעולה ב' הוא שהיא מוכרזת להיות רובצת על האפרוויים וזהו בהלביש זה"י שלה את המוויזין דז"א ולהכניס בתוכן להמעיט את אורם כי זולת התלבשות זה לא היה יכול הז"א לקבל המוויזין והארתן הגדולה כמבואר בדרוש ברכת כהנים כי אז הוא עיקר התלבשות המוויזין בה תזלה בזה"י דאמא וב' פעולות אלו הם מתנגדות ולכן היא צריכה להתחלק לב' פרצופים בינה ותבונה ואז מנה"י של בינה עליונה נעשית כל הפרצוף דתבונה שלימה בי"ס כי ג"פ עלאין דנה"י נעשה בה ג"ר כוז"ב דתבונה וג"פ אמצעין נעשה וז"ת שלה וג"ת נעשה זה"י תבונה וכן מוצי עילין של בינה נעשית פרצוף בינה שלימה בי"ס והוא באופן זה. כי הנה נתבאר שהוויצויות דנה"י הוא נכנס תוך ז"א אמנם פנימותן נשארו למעלה ואותו הוויצויות והפנימיות מגדיל וזותן כוז הגדלה בכלים העליונים כדי שיגדלו דוגמת הגדלת הקטן ויעשו לה זה"י וחדשים דוויצויות שהם הכלים אך לא חדשים ממש כי זה א"א אמנם הלבושים והכלים העליונים נגדלין ומתארכין

עַד שִׁילְבִישׁוֹ גַם אֶת זֶה"י דְּעֲצָמוֹת וּפְנִימִיּוּת. וּלְכֵן צָרִיךְ שֶׁתִּדְעַתְּ
הַקְדָּמָה זֹאת וְהוּא כִּי טָרֵם יִכְנָסוּ הַמּוּוֹזִין דְּצֶלֶם שְׂמִינִי דְּאָבָא
הַמְּלֻבָּשִׁין תּוֹךְ זֶה"י דְּאָבָא וְעִדִּיין לֹא נִכְנָסוּ רַק צֶלֶם דְּמוּוֹזִין דְּמִצְדָּה
אֲמָא אִזְּזִי דְּאָמָא הֵם לְבוּשֵׁי הַמּוּוֹזִין דְּזִ"א וְזֶה"ד שְׁלֹו וְשִׁלְיֵשׁ תּוֹחֲתוֹן
דְּת"ת דְּאָמָא הוּא הַכֶּתֶר דְּזִ"א. אֲמָנָם אֲחִיר שִׁיכְנָסוּ מוּוֹזִין דְּאָבָא אִזְּזִי
לִוְקוֹז בִּ"שׁ דְּת"ת דְּאָמָא וּבִזָּה לֹא יִקְשֶׁה לָךְ אִם תִּמְצָא בְּדִרוּשֵׁים
אֲחִירִים דְּבָרִים וְזִלְקִים פִּ"א נִכְתֵּב שֶׁהוּא מוּוֹזֵה דְּאָמָא וּלְמִטָּה וּפִ"א
נִכְתֵּב שֶׁהוּא מִהִטְבֹּר וּלְמִטָּה וְהַבֵּן זֶה וּלְמִטָּה בְּנִין כֶּתֶר זִ"א יֵת'
בְּאֹרֶךְ בִּעֲ"ה. וְנוֹחֲזֹר לְעֵנִין כִּי הִנֵּה עִדִּיין עֲתָה אֵינָם נִכְנָסִים אֲחִיר
הַלִּידָה רַק צֶלֶם דְּאָמָא וְאִזְּזִי זִ"א לִוְקוֹז לְכֶתֶר שְׁלֹו רַק שְׁלִישׁ תּוֹחֲתוֹן
לְבָדוּ מִת"ת דְּבִינָה נִמְצָא מִה שֶׁנִּכְנָס בְּזִ"א מִן הַבִּינָה הִיוּ ד' מִדּוֹת
וְשִׁלְיֵשׁ שֶׁהֵם זֶה"י וּמִל' הַבִּינָה וְשִׁלְיֵשׁ תּוֹחֲתוֹן מִת"ת שְׁלֹה וְזֶה שְׁחֹסֶר
מִבִּינָה צָרִיךְ שִׁיכְפֹּלוּ כְּנֶגֶד מִמֶּשׁ לְעֵילָא וְהֵם בִּ"שׁ מִן הַבִּינָה שְׁלֹה וְג'
מִדּוֹת שְׁלִימִים שֶׁהֵם דְּעֵת וְזִ"ג וּבִ"שׁ הַעֲלִינִים שֶׁנִּשְׁאָרוּ מִן הַת"ת שְׁלֹה
שְׁלֹא נִכְנָסוּ בְּזִ"א הִרִי ד' מִדּוֹת וְשִׁלְיֵשׁ מִדָּה וְאִלּוּ הִוּוּכְלוּ וְהִגְדִּילוּ
וְהִצִּיאוּ ד' מִדּוֹת וְשִׁלְיֵשׁ אֲחִירִים הַחֹסְרִים וּבִזָּה נִשְׁלָמָה בִּינָה עֲלִינָה
לִי"ס. וּלְמִטָּה בִּעֵנִין הַכֶּתֶר נְרוּזִיב וְנִזְאָרִיךְ דְּרוּשׁ זֶה בִּעֲ"ה. וְהִנֵּה הַבִּינָה
עֲלִינָה הִיא מְזֻדְּוֹגָת תְּדִיר עִם אָבָא וְלֹא פָסִיק וְעֲלִיָּה כְּתִיב וְנִהַר יוֹצֵא
מִעֲדָן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן וְהַבֵּן זֶה הֵיטֵב וְאִזְּזִי הַתְּבוּנָה שֶׁהִיא תּוֹחֲתוֹנָה
הִיא רֹבֶצֶת עַל הָאֶפְרוּזִים וְאִין לָהּ זִוּג. וְהִנֵּה כֹאשֶׁר הִיוּ שְׁנֵיהֶן פְּרִצּוֹף
א' וְיִלְדָה אִלּוּ הַמּוּוֹזִין דְּזִ"א וְאִזְּזִי יוֹצֵא מִיִּסּוּד שֶׁל כֻּלּוֹת הַב' פְּרִצּוֹפִים
יִוּוֹד נִמְצָאוּ צֶלֶם הַמּוּוֹזִין עֹמְדִין תְּלוּיִם בְּאִוִיר וְזוּץ מִן הִיִּסּוּד בֵּין ב'
פְּרִקִּין קְדָמָאִין דְּנִ"ה שֶׁל הַכֻּלּוֹת אֲשֶׁר שָׁם עֲתָה הוּא גִ"ר שֶׁל תְּבוּנָה

זאת וכנ"ל והרי בוזי זאת ם' של צלם יען שעדיין (עתה) לא נתלבשו המוויזין תוך התבונה ובהיותן בלי התלבשות זיכר היותן ד' מוויזין ממש שהם וז"ב וז"ג כל א' כלול מי' הרי ם' דצלם. ונזוזור לענין כי ם' דצלם הוא התלבשות המוויזין בד"ר דתבונה ול דצלם הוא ירידה שנייה של המוויזין בהתלבשותו בוזג"ת דתבונה ואינם רק ג"ס וזג"ת כל אוחד מי' הרי ל' כי הלבושים אינם רק ג' וזג"ת אע"פ שהמוויזין הם ד' הגה הם מכוסים בתוכן ואינן זיכרין רק הלבושים שהם ג' ועם היות כי אינם רק ב' ספירות וזצי עכ"ז נקרא ל' והענין כי וזצי ספירה דת"ת דתבונה אינה מכלל ל' דצלם כי הוא הכתר דצ' דצלם כמ"ש בע"ה. גם טעם ב' בסוד ציור כי כשתגביה זרוע א' ותשפיל למטה זרוע א' והגוף מוזכרם באמצע הוא דמיון וצורת ל' כזה <ציור>. גם באופן אזור והוא האמיתי כשתשפיל זרוע א' לבדו ויהיה הגרון זקוף הוא צורת ל' כזה <ציור>. ודע כי הקדושה בכ"מ שיורדת עושה רושם ונשאר שם שר

שה ועיקרה והוא מה שאינו יכול להתפשט למטה מרוב הארתם לכן ם' דצלם היא בוזי העיקרית שא"א לירד יותר למטה ואז"כ ל' הגרוע ממנו ואז"כ צ' היא בוזי תזותונה שבכולם והיא הארה שיכול ז"א לקבלה בפנימותו ועכ"ז אינו יכול לקבלו אלא באמצעית המלבושים של הכלים דנה"י דאמא כנ"ל ונמצא כי ב' בוזי הראשונים שהם מל דצלם לא היה כוז בוז"א לקבלם ונשארו מקיף על ראשו דוקא ולא כשאר אורות המקיפים אף מן הצדדין וזכור זה

ואלו הם ב' בוזי' מקיפים של ז"א כאשר נתבאר בדברינו בדרוש א'. ואז"כ צ' דצלם הוא ירידה ג' של המוויזין בג"ת נה"י דתבונה ואלו נתלבשו תוך ז"א עצמו בפנימיות. והנה אורך ט"פ שיש בנה"י דתבונה הם לבדם שיעורם בכל אורך ט"ס דז"א ולא יכול לסבול יותר מהם ולכן לא נכנס בו רק נה"י דתבונה לבד והבן טעם זה ג"כ:

(ונלע"ד"ו כי צ"ע פה ראשונה כי כאן אומר בענין הצלם הוא בוזי' התבונה הא' שהיא הב' ובדרוש א' כתב הצלם בתבונה ב' שהיא הג'. ונלע"ד כי העיקר ככתוב שם אלא שפה רצה לקצר הדרוש. והראייה לזה כי הרי הלילה היא למטה מיסוד שהוא בג"פ אמצעים דנה"י והרי הם' דצלם בד"ר דתבונה כדלקמן א"כ ודאי הוא שזה הם' דצלם שהוא בד"ר דתבונה הוא בתבונה הב' שהוא הג' שד"ר הם בג' אמצעיות דתבונה א' שהיא ב' כי הרי התחלה שלה מהוזה כזודע. גם צ"ע כי פה אמר שלא נתלבשה זו הם' דצלם ושם אמר שנתלבשה ממש. ונלע"ד ודאי שכך הוא שכל ג' בוזי' צלם נתלבשו בתבונה ג' אלא שלהיותם הם' דצלם מלוכשת תוך ד"ר דתבונה הזאת ניכרו היותן ד' ספירות גמורות משא"כ כל דצלם שנתלבשו תוך ג' אמצעיות ואין שם היכר ד"ס רק ג' לבד וזה אמת. וראיה לזה כי הרי צלם נקרא כן יען כי הוא גימטריא קס"א שהוא פרצוף תבונה כולה וא"כ אותם פשיטא שגם הוא מכלל התבונה שהם ד"ר שבה ואינם מוויזין לבדם בלי לבוש ומ"ש בדרוש זה שלא נתלבשו הוא יען כי גם הלבושים הם בוזי' ד' מוויזין ד"ר א"כ הכל מוויזין ואין זה ניכר היותו

לבוש' מש'א"כ בג' אמצעית וג"ת כי זו נקרא לבוש' גמור. גם צ"ע כי בדרוש' א' אמרנו כי מ' דצלם נתלבשה בו"ס ראשונות דתבונה עד הוזהר וכל' בג'ת דתבונה אלא ש'הל' קודם התלבש'ם בז"א וצ' אזור התלבש'ם ופה קבלתי בפירוש' ממורי זלה"ה כי ל' בוזג"ת וצ' בזה"י ונראה לפי עניות דעתי כי זהו אמיתת הדרוש' בזה ושם לא דקדק וזכור זה:

ר"ל ד"ר שהן בתבונה שלישית הם וכו' (כ"י):

ועתה נבאר הוילוק שיש' בין ג' אותיות דצלם והוא כי אלו ב' מקיפין דלם דצלם הזה הוא כוזב"ד ווזג"ת הלבושים והכלים והוויצונים הם בגופא (נ"א גופא) דתבונה עצמה ואו"פ הם משותפים כי יש' שם אורות דתבונה עצמה וגם אורות ש"ל ז"א הנקרא מוויזין ולסיבת היות בהם אורות דמוויזין דז"א לכן נקרא מקיפים דז"א. אמנם צ' ש"ל צלם נזלקה לב' בויצות כי כתר ש"ל ז"א בין הוויצונים בין הפנימיים שהם אורות וכלים כולם הם מתבונה לבדה בלי שיתוף כלל מן הז"א אמנם היא בויז' שליש' תחתון דת"ת דתבונה או ב' שלישים כנ"ל הסבה ע"ש וזה השליש' ש"ל ת"ת דתבונה האורות והכלים הכל הם מהתבונה לבדה בלי שיתוף כלל דז"א ואמנם הוא להיותו יורד ממש' בויז' שליש' וסובב ומכתיר ראש' הז"א ומוחותיו כמ"ש לכן נזש'ב מכלל ז"א מש'א"כ במקיפים שהם עומדין למעלה מן הראש' ולא מן הצדדין כמו הכתר כנ"ל. באופן שהמקיפין לסבת היות בהם שיתוף

דו"א אע"פ שהם רוזוקים נקרא מקיפים דו"א והכתר אע"פ שאין בו שתוף ו"א לא באורות ולא בכלים כיון שהוא מסבב מכל צדדיו עד הוזהר כמ"ש לכן נזעזע מכלל ו"א. אמנם הצ' דו"א שהם המוויזין הנכנסים בתוכו וזב"ד אלו הגה הלבושים והכלים הם דגה"י דתבונה לבדה והאורות דו"א לבדו הרי ג' וזלוקים שהם מ' ל' המקיפים והכתר והצ' שהם וזב"ד פנימים כי המקיפים הם גופא דתבונה לבדה והאורות משותפים דתבונה ודו"א והכתר גופא ואורות דתבונה לבדה וזב"ד שהם צ' דצלם גופא דתבונה לבד ואורות דזעיר אנפין לבד הרי נכתבאר בקיצור:

שער כה דרוש ה

הגה אזור שנתבאר ענין מ"ל דצלם שהם ב' מקיפים הנעשין מבחי' התלבשות מוויזין ב"פ א' בד"ר כוזב"ד דתבונה וב' בוז"ג וב"ש עליונים דת"ת דתבונה אשר שם הכלים הם דתבונה לבד ואין שם כלים דו"א אמנם האורות הם משותפים דתבונה ודו"א תוך כלים דתבונה נבאר עתה ענין כתר דו"א הנעשה משליש אזורין דת"ת דתבונה ולפעמים מב"ש כז"ל והכלי והאור שניהם מתבונה והוא ג"כ מקיף אמנם לפי שהוא מכתיר ומסבב מכל הצדדין נקרא כתר ולא מקיף כי המקיף הוא על הראש ולא מהצדדין בסוד צל על ראשו. ותזלה

נבאר הטעם למה אינו לוקח רק שלישי אחרון דת"ת דתבונה ויש
 בזה ג' טעמים א' מפני אבא עצמה ב' מפני ז"א עצמו ג' מפני רוח
 נוקבא והטעם הא' הוא כמש"ל כי כנגד מה שצננס בז"א ד' מדות
 ושליש צריכין ד' מדות ושליש אחרות יותר עליונים להגדיל להיותן
 כפולים להשלים הי"ס והתוחלתן מב"ש תחתונים מבינה שבהוא"כ
 נשארו עתה כתר וזכמה ושליש עליון מבינה שלא הגדילו ונתחלקו
 כוונם וציינן למעלה ווציינן להשלים וחסרון התחתונות כנ"ל ואם היה
 לוקח כתר דז"א ב"ש ת"ת היו ד' מדות וב' שלישים (החסרים)
 שלקוונם הז"א והיו צריכין כנגד בינה כולה ודוח"ג ושליש ת"ת העליון
 להכפל כדי לחלק כוונם ולהגדיל הד' מדות וב"ש החסרים וזה א"א
 לעשות כן והטעם כנודע שכמו שאו"א של כללות האצילות יש בהם
 תמיד זווג תדיר דלא פסיק והסיבה הוא להיותן שוין במעלה אות
 וז"ס כוודא נפקין וכודא שריין מה שאין כן בזו"ן אשר אינן שוין כי
 לפעמים זה גדול מזה וע"כ זוגייתו פסיק שלא יוכלו להזדווג כי אינם
 שוין והנה כן הענין בכל זוג"ב שבכל פרצוף ופרצוף שבפרטות
 וזוגייתו לא פסיק נמצא כי זוג"ב דאימא עצמה תרין מוויין דילה
 תרווייהו שוין כודא לא זה גדול מזה ולא זה מזה כדי שיהיו זוגייתו
 תדיר ואלו כל חלקי הבינה יוכלו להגדיל המדות החסרים
 התחתונים הנה נחלש כוזה ונחלקה לגמרי משא"כ בזכמה שבה כי
 כולה שלימה בכל כוזה שלא נחלקה להשלים וחסרון התחתונים
 וא"כ לא הוי זוגייתו תדיר לכן הוצרך שלכל הפחות נשאר שלישי
 העליון שבה שלא יחלש כוזה ולא ישתנה ממנה שהיה ובאותו שלישי
 תהיה שוה אל הזכמה. והענין כי הבינה צורת ה' בג' קוין כזה ה' קו

ימין ושמאל ואמצעי ואזור עראשי ג' קוין שלימים שהם ג' ראשונות
 שהם וזב"ד שלה והם שלימים הרי מספיק כי שארית הקוין שהם
 ו"ק וזג"ת נצחו הוד יסוד הם מוכרוזין לירד למטה לצורך הבנים והנה
 באותן ג' ראשונות שבבינה יתקיים קרא ונהר יוצא מעדן ולא פסיק
 זווגייהו ע"ד הג"ל בבינה ותבונה והבן זה היטב וענין הוילוק שלהם
 כי לעולם בכל בוזי' ובוזי' יש ג'ר וו"ק וזה בוזי' בפ"ע וזה בוזי' בפ"ע.
 גם ט"א קרוב אל הג"ל והוא כי הגה לעולם ג'ר שוין כאזור. והנה
 כתר וזכמה לא נכפלו ואם כל הבינה תכפל א"כ תהיה משונה מהם
 ולא ושובה ושוה להיות כמותם לכן נשאר אותו שליש עליון שבה
 שוה ושובה כמותן. וטעם ב' בעבור ד"א עצמו והוא כי אם הכתר
 שלו יהיה למעלה מהוזה שלה שהם ב' שלישים א"כ נמצא שיצטרך
 שתהיה התבונה ותכנס ב"א יותר ותרד למטה ביותר כי בהכנס ב"ש
 הת"ת שבה יתפשט קו אמצעי שלה שהוא יסוד שבה שתחת הת"ת
 שבה ויורד למטה יותר עד טבורא דז"א שהוא בסיום ב"ש ת"ת דז"א
 ויהיו הווסדים המתפשטים ב"א להגדילם ולהאירו כג"ל בדרושים
 יהיה עתה ושיוכים מאד ואינן מתגלין עד מקום שליש תחתון דז"א
 וישאר בלי אור כי יסוד הבינה יורד עד למטה ומכסה אותן כגודע.
 אך עתה שאין תבונה נכנסת ב"א רק משליש תחתון ת"ת שבה לבד
 נמצא כי היסוד שבקו האמצעי שלה אינו מתפשט רק עד הוזה
 בסיום שליש עליון דת"ת דז"א ושם מתגלין הווסדים ומאירין
 ומגדילין ד"א יותר בגלוי במה שהיה אם ירד יסוד אמא עד טבורא
 דז"א כג"ל. טעם ג' הוא בעבור מלכות נוקבא דז"א והענין תלוי
 בטעם הב' הג"ל כי הגה המלכות אינה יוצאת רק מהגבורות דאמא

מהארתן היוצאת לחוץ ובהיותן תוך ב' כסוים ומוציאות אינם יכולין לעבור ב' מווצאות יסוד אמא ות"ת דו"א ובכלות יסוד אמא שאין שם רק לבוש ת"ת דו"א לבד או יוצאת הארתן ומהארתן נעשית המלכות ואם יסוד דבינה היה יורד עד שליש התחתון דת"ת דו"א היה המלכות נקודה קטנה מאד ואין לה שיעור. ואמנם כל זה אינו רק כאשר לא נכנסו בו"א עדיין רק מווצין דצלם דאמא כי כשיכנסו גם כן מווצין דצלם דאבא ג"כ אז יגדל כתר ז"א שליש א' ויהיה כתר שלו ב"ש והענין כאשר נרגש ברוש העין כי בהיות ב' כלים שוין בארכן ממש ויתלבשו זה תוך זה בהכרוז הפנימי גדל מעט יותר למעלה כי אינו נכנס כולו עד שולי ויצון. והנה כלים דאו"א שוין בארכן כנודע ובהכנס צלם אבא תוך צלם אמא נמצא כי ת"ת דאבא יהיה עודף שליש א' למעלה מת"ת דאמא והוא גדול למעלה שליש א' למעלה משליש מת"ת דאמא ונמצא כי שליש א' דת"ת דאבא בהיותו תוך ת"ת צלם אמא יהיה שיה נגד ב"ש ת"ת דאמא. ועתה נבאר איך נעשה זה השליש ת"ת תחתון דתבונה כתר לו"א הנה כמש"ל ענין בינה ותבונה איך נזלקים לב' ונעשו זה"י וזדשים לב

ינה ומנה"י הראשונים נעשו י"ס גמורות דתבונה כער"ז הדבר תמיד והבן זה היטב. נמצא כי גם זו התבונה הנכנס בו"א בסוד צ' דצלם משליש אורון דת"ת שבה ולמטה ונכנסים זה"י שלה בפנימיות ז"א בתוכו בהכרוז צריך להיות לה ג"כ זה"י וזדשים ואותן הנה"י שלה

הראשונים הם נעשו פרצוף שלם ב"ס ומתפשטין ב"ס דז"א כנודע. ונבאר עתה ענינם כי הגה נז"ל כי בעת הלידה עלו אורות של נה"י דתבונה למעלה בשליש אזורן דת"ת דתבונה אשר שם היו עומדין המוויזין דז"א בסוד עיבור כדי לדחותן בעת הלידה כי לא יכלו כ"כ אורות להיות שם במקום צר והגה בהיות אלו האורות שם נשאר רושם הד' מוויזין דז"א עצמן שם בשליש תחתון דת"ת כי כל דבר שבקדושה מניח רושם בכ"מ כנודע ובפרט כי הרי המוויזין מן הכתר שלמעלה מהם יוצאין ובהכרח הוא שכל מציאת ד' מוויזין נשאר רשומם בכתר הזה שהוא שלישי תחתון דת"ת דתבונה כנ"ל. וזה נתבאר בכוונת העמידה בענין הד' כריעות וד' זקיפות ע"ש. והגה גם האורות דנה"י דתבונה עצמה שעלו שם הגה נשארו שם כי כלים של נה"י יורדין תוך ז"א כלי כלי אורות שלהם כנ"ל ונמצא כי אע"פ שנאמרנו שנשארו שם רושם ד' מוויזין דז"א הוא דבר מועט אך עיקר האורות הם דאמא והבן זה היטב כי יש בכתר רושם ד' מוויזין דז"א ואינן עולין בשם רק אורות דאמא עצמה שהם עיקרים כי הנשארו הם רושם לבד. והגה בהיות אלו האורות דנה"י דתבונה שם בשליש התחתון דת"ת הגדיל כלי הת"ת והוציא נה"י אורים וחדשים בבחי' כלים בכוח אורות שלהם אשר שם וזהו דוגמת דהגדלת וכפל הגז"ל בבינה ותבונה להוציא כלים וחדשים אל נה"י כנ"ל ע"ש ואז אותן אורות דנה"י הראשונים וזו עתה להתפשט בנה"י החדשים האלו ונשלמה התבונה כי בתחלה נסתלקו האורות לסבת צורך הלידה שידו את המוויזין דז"א לחוץ כנודע אבל עתה שנוכלו א"צ ולכן מתפשטין בתוך הגה"י החדשים. ונבאר סדר התפשטותן בז"א כי

הנה בוודאי שמן שליש ת"ת התחתון דתבונה נעשה כתר דז"א ובפרט כי הכתר הוא בוזי א' לבד ואינו נחלק לקוין וא"כ מוכרחו הוא שבוזי שליש דת"ת הוא יהיה לבדו כתר ז"א ולא הנה"י הודש"ים. וביאור הדבר הנה אם כפי מה שחושבין בני אדם שהגלגלת הוא הכתר והמוזין וזב"ד שבתוך הגלגלת א"כ נמצא היות וזב"ד שהם המוזין גדולים לאין קץ על הגלגלת שהוא כתר יען הוא לבוש שלהם וזה לא יעלה בדעת כלל אך הענין כי בודאי שהכתר הוא למעלה מן המוזין ואין המוזין בתוכו כלל אלא למטה ממנו כי כתר גבוה מהם מאד מאד וזהו פשוט. ואמנם הכתר הוא מב' בוזי וזיצונות ופנימיות שהם מוזין עליונים גמורים ואותן המוזין שבתוכו הם עליונים מאד מאד לאין קץ על המוזין דז"א הנקרא וזב"ד וכל זה עומד למעלה מן המוזין הנקרא וזב"ד ואמנם וזיצונות הכתר הזה לבד הוא מתפשט ונמשך למטה בסוד הגלגלת להקיף ולהכתיר המוזין תחתונים הנקרא וזב"ד. וכבר נודע כי מבשרי אוזה אלוה וחביב אדם שנברא בצלם אלקים והנה אין אנו רואין כיוצא בזה באדם התחתון אך הענין כז"ל כי הכתר דז"א אינו כולל מכללות הז"א עצמו כלל כי כל העצמות והכלים כולם הם מתבונה עצמה אשר עיקרה עומדת למעלה או"מ על ראשו בלי מוגבל וסיום וזיצונותיה מתפשט למטה בסוד גלגלת להקיף המוזין הנקרא וזב"ד וזו הגלגלת ניכרת ועומדת למטה אך לא עיקרית הכתר הנשאר למעלה בסוד או"מ בלתי מורגש וכן הוא באדם התחתון כי הכתר שלו או"מ בלתי מורגש וניכר רק וזיצונותו המתפשט למטה בסוד הגלגלת וכמ"ש בע"ה. ולכן נצייר ענין זה ונבארהו והנה צורתו הוא

באופן זה <ציר>. והענין כי הגה אותו שליש תוזתון דת"ת הוא נעשה
בוזי כתר לז"א ורובץ ע"ג מוויזין שלו ושאר הגוף דתבונה זקוף
למעלה ונה"י הוודעים שלה מתפשטין אוזורי ז"א כאדם הגדול
בערכו הגסמך ע"ג נער קטן אשר כופף טבורו להסמך על ראש
הנער וראש אדם זקוף למעלה ורגליו תולין אוזורי הנער ונמשכין
למטה כנודע כי ז"א לגבי אמא הוא נער קטן בן שלה כננס תוזת
הענק והנה כלי ת"ת דאמא הוא רחב כי אין בכל הגוף וי"ס כלי רחב
כמו כלי הת"ת ובפרט ת"ת דתבונה אצל ראש זעיר אנפין שהוא
רחב מאד כי לא די שזה ת"ת גוף רחב וזה ראש קטן הכמות אלא
שזה תבונה וזה ז"א נער קטן כנ"ל. והנה הת"ת גוף וחלול בתוכו כנודע
לכן כשרובץ הת"ת על מוויזין דז"א יש בו שיעור להיותו קצתו נשאר
למעלה וקצתו יורד למטה להלביש המוויזין בסוד גלגלתא מכל
צדדיו בסוד כותרת וזהו הטעם שנקרא כתר והבן זה. ואזר שהוא
כן שכתר דז"א האור והכלי כולו מת"ת דתבונה לכן תמצא כי
התוזלת הי"ס [דז"א] הוא מהזכמה הנק' ראשית ובמקום כתר אנו
מכניסין הדעת וזה סברת ר"י סג' נהור בן הראב"ד ז"ל שקיבל מפיו
אליהו זלה"ה וזהו ג"כ פי' כתר כי כתר הוא לשון כותרת ועטרה
בראש האדם ואינו מכלל גוף האדם וזהו ברור למביני מדע. גם בזה
תבין מ"ש בזהר ובתיקונים דכל כתר הוי מסטרא דאמא שהוא שם
אהי"ה בכתר ונודע כי

אהי"ה באמא ואין כל זה מובן אלא כמ"ש כי ת"ת דאמא הוא כתר
 דז"א. וא"ת א"כ אזור שבין בוזי האור ובין בוזי הכלי הוא מת"ת
 דתבונה וא"כ אין לו שום שייכות כלל עם ז"א ואיך נקרא כתר שלו
 דז"א. והתשובה כי הנה אמא יורדת ומשפלת עצמה ורובצת על
 המוויזין דז"א בדביקות גמור עמהם בהתזכרות גדול ומלביש את
 המוויזין ג"כ בסוד גלגלתא כנ"ל ולכן הוא נקרא בשם כתר דז"א
 עצמו והנה מזה תבין לכל הכתרים של כל בוזי דא"א ודא"א מה
 ענינם שאינם מכללם רק לסבת התדבקות והתזכרות לבד ע"ד
 הנ"ל ונמצא כי כשיסתלק כתר זה מז"א ישאר בלי כתר כלל וזולתו
 מוזכמה ולמטה כי נודע שהקטן אע"פ שאין לו מוויזין יש לו ראש
 שלם והטעם במה שידעת כי א"א הוא כתר אך ז"א הוא נמנה
 מוזכמה ולמטה ולכן הכתר הוא וזוץ ממנו ונעשה (לו) מודש אזור
 גמר ט' ספירותיו גם בזה תבין ענין מעלת הכתר על שאר הספירות
 כי הנה אפילו המוויזין דז"א אינם רק אורות ומוויזין דיליה והמלבושין
 מנה"י תבונה אך הכתר אפי' האורות כולם הם מתבונה ובודאי כי
 כל אורות י"ס דז"א אינם נזשכין לכולם בפני אורות דת"ת דתבונה
 וגם כי הנה הת"ת דתבונה וגם הנה"י הודשים שלה שהוגדלו עם
 האורות שלהם כולם ניתנו ברישא דז"א בסוד מקיף כמ"ש והם
 אורות רבים וגדולים כולם הם מהתבונה ונודע כי האור הקטן
 שבספירה העליונה היא גדולה מכל מה שלמטה ממנו עד סיום
 המדרגות דוגמת הויות בפ' בשלז שאמר שראשי הויות ככולהו
 שוקי הויות כו' ומכ"ש פה שהם רבים וגדולים כי בודאי כתר דז"א
 גדול לאין קץ מאד על המוויזין אלו ונוסף ע"ז כנ"ל שרושם ד' מוויזין

דו"א (הם) ג"כ זרעמים שם כמ"ש בד' כריעות ובד' זקיפות
 שבעמידה ע"ש. נמצא עתה כי הכתר דו"א אינו רק שלישי התזותון
 דת"ת דתבונה הכלי והאור שלה שהוא כפוף ע"ג המוויזין דו"א רבוץ
 עליהם כג"ל ווצי קומת תבונה זקופה ופניה כלפי פניו דו"א ג"כ נמצא
 נה"י שלה הודשים תלויין מאוזורי ז"א ולא ניתליין מצד פנים דו"א כי
 כוונתם להיות (פכ"פ עם הו"א) פניה בצד פניו ז"א להסתכל בו
 ולהביט בו בפניו להאיר אליו פכ"פ והנה הנה"י הודשים הם
 נמשכים מאוזורי העורף דו"א ומכסים עורף שלו עד כגד הוזה
 מאוזוריו כי הלא במקום שמסתיים היסוד דאמא מבפנים בו"א שם
 הם מסתיימין נה"י דאמא הוויצונים הודשים שאע"פ שאלו הנה"י
 הודשים שיעור ארכם כמו הנה"י הראשונים הפנימים עכ"ז אינו
 דומה המתפשט ביושר למעקם ולכן הנה"י הראשונים אשר נכנסו
 בפנים ביושר הם מתפשטין בכל ט"ס דו"א כולם אך נה"י וודשים
 הוויצונים שמתעקמים והם ניתליין ויורדיין דרך האוזוריים אינן מגיעין
 רק עד הוזה לבד מהאוזור. ודע כי אלו הנה"י הודשים הם סוד
 וזורתי דקדלי הנו' באדרא קל"ב כי כל בוי"א אמא לובן ורוזמי בערך
 ז"א ורישא וזורא דגלגלתא הוא לבנונית ת"ת דתבונה וזורא
 דקדלא הוא התפשטות נה"י הודשים ועד"ז תבין בא"א רישא וזורא
 דיכיה כו' וד"ל ואין וזורא זה נמשך בכל רוזב הזרועות רק בקו
 האמצעי דו"א אוזורי עורף עד גד הוזה בקו אמצעי דת"ת דו"א
 לבד ולא בוז"ג דיכיה וז"ש באד"ר על א"א ומהאי גולגלתא נפיק וזד
 עיבר וזור דנונית לגלגלתא דו"א וזהו ודאי מאוזוריו דרישא דא"א
 והנה ע"י האי וזורתי האוזוריים דו"א שהם דינן מתכסין בהם עד

וז"א ואין הקליפות נאוזין באותן דינין של אוזריים שמוציין
 ולמעלה ואז"כ משם ולמטה יצאה רוח נוקבא דזעיר אנופין אב"א
 וגם שם אין דינין נאוזים כמ"ש במקומו בע"ה. ואמנם לאה עומדת
 שם פנים באזור עם ז"א מוציין ולמעלה והוא כי ודאי שתזלה נכנסין
 המוויין בי"ב שנים הראשונים כנ"ל ואז מכוח (או"פ דמלכות) המלכות
 שבה"י הראשונים דתבונה שנכנסו עם המוויין בתוך ז"א משם יצאת
 לאה באזוריהן כמ"ש במקומו בע"ה. ובשנת הי"ג בבא הכתר ואלו
 הנה"י הודשים כיסו אל לאה ונמצא לאה ביניהן ובין גופא דז"א
 ונמצאת לאה מכוסה מן הוויצונים ע"י ההוא וזוורתו הנה"י הודשים
 הוויצונים וזהו הטעם שנקרא לאה עלמא דאתכסיה והבן זה משא"כ
 ברוחל שכבר נסתים ההוא וזוורתא ונשארה מגולה עלמא דאתגליא
 אשר ע"כ הוכרזה להיות אב"א כמ"ש במקומו והנה אותו הזוורתי
 ממתיק דיני אוזריים דלאה העומדת פניה באזור דז"א והזוורתי
 הנ"ל מכסה האוזריים שלה וממתיקם וגם לסבה זו לא נזכרה לאה
 באדרא יען היותה סתומה ונכללת בכתר דרוחל כמ"ש בעז"ה.
 ואז"כ נמשך ההוא וזד קוצי דשערי מרישא דז"א דרך אוזריו ולא
 דרך הפנים שלא לכסותו וגם כי בהיותו נמשך באוזריים מעלים
 ומכסים ההוא וזוורא דקדלי כנזכר באדרא אע"פ שנאמר לגבי א"א
 מזה נלמד לז"א וא"כ נמצא כי הכתר דז"א אינו גוף א' דבוק עם
 הנה"י הראשונים צ' דצלם שנכנס בסוד מוויין תוך זעיר אנופין אמנם
 הוא גוף אוד הדבוק עם אלו הנה"י וזדשים שהם תלוין מאזורי
 הוזה כנ"ל. אמנם הוא דבוק יותר עם הנה"י הפנימים כי הרי הנה"י

הוֹדֵשִׁים תְּלוּיִן מִן הַצְדָּדִים מֵאוֹזוּרֵי ז"א וְהַת"ת רַבּוּץ וְדִבּוּק עַל הַמוּוֹזֵן מִמֶּשֶׁ שֶׁהֵם בְּנֵה"י הָרֵאשׁוֹנִים כִּנ"ל וְאֵין הֵנָּה"י הוֹדֵשִׁים מִפֶּס

יִקֵּין בְּנֵתִיִּים. וְכֵן תִּבֵּין מו"ש בַּמ"א כִּי קוֹ אֲמִצְעֵי דו"א יוֹרֵד לַפְעָמִים לַמִּטָּה וְיוֹרֵדִין כֶּתֶר וְדַעַת דו"א לַמִּטָּה וְנִשְׁאָרִין ב' קוּיִן הוֹזו"ב שְׁלוֹ בַּמִּקּוֹמָה וְאֵיךְ אֶפְשָׁר זֶה שְׂרִירָד קוֹ אֲמִצְעֵי זֶה הַמוּזוּבֵר לְגֹף וְיִשְׁאָרוּ ב' קוּיִן הָאוֹזֵרִים בַּמִּקּוֹמָן. אֲךָ יוֹבֵן בַּמ"שׁ כִּי גֹף הַכֶּתֶר אֵינֶנּוּ גֹף א' דִּבּוּק עִם הַמוּוֹזֵן דו"א וְהוּא יִכּוֹל לַעֲלֹת וּלְיֵרֵד כִּפִּי רִצּוֹנוֹ בְּלִתִּי שְׂרִירָדוֹ וְיַעֲלֹ עִמָּהֶם ב' קוּיִם הָאוֹזֵרִים וְדֶרֶךְ יִרְיָדָה זֶה וְעֲלִיָּה זֶה הֵיא תְּלוּיָה כִּפִּי יִרְיָדָת נָה"י הוֹדֵשִׁים מֵאוֹזוּרֵי ז"א אִם אוֹ עֲלִיָּתָן וְהִבֵּן זֶה. וְכֵן תִּבֵּין עֲנִין שְׁנֵת הִי"ג שֶׁהֵיא בּוֹזִי יִרְיָדָת הַכֶּתֶר כִּי אִלוֹ הַכֶּתֶר הִזָּה הִיא הַת"ת נְאוּזוֹ בְּנֵה"י הָרֵאשׁוֹנִים שֶׁל הַמוּוֹזֵן לֹא הִיא צָרִיךְ זְמַן לִירְיָדָתוֹ כִּי תִיכֵף בִּירְיָדָת הַמוּוֹזֵן יִשְׁאָר הַכֶּתֶר מוּזָז עֲלֵיהֶם אֲמֵנָם כִּיּוֹן שְׂצָרִיךְ לְהוֹסִיף הֵנָּה"י הוֹדֵשִׁים וְלִרְבּוּץ הַת"ת עַל הַמוּוֹזֵן וּלְיֵרֵד הֵנָּה"י הוֹדֵשִׁים וּלְהַתְּפַשֵּׁט עַד הוֹזָה מֵאוֹזוּרֵי ז"א צָרִיךְ זְמַן שְׁנֵת הִי"ג. וְהֵנָּה מִסִּיּוֹם הָאִי וְזוֹרֶתָא הַנֶּעֱשִׂים מִן הֵנָּה"י הוֹדֵשִׁים הַמְּזִיעִין עַד הוֹזָה מִסּוּפָם נַעֲשֶׂה כֶּתֶר שֶׁל רוּחַל הַמִּתְוַחֶלֶת מִכִּנְגָד הוֹזָה לִכֵּן לֹאֵה הַנֶּסֶתֶר שֶׁם הֵיא נּוֹשֶׁבֶת לַכֶּתֶר דְּרוּחַל מִמֶּשֶׁ וְהִבֵּן זֶה וּז"ס ב' מַלְכִּים שְׂמִשְׁתַּמְשִׁין בַּכֶּתֶר א' כִּי הֵנָּה אִלוֹ הֵנָּה"י הוֹדֵשִׁים מִהַכִּלִּי שֶׁל ת"ת דַּתְּבוּנָה שֶׁהַגְּדִילוֹ נַעֲשֶׂה כִּנ"ל וְא"כ כּוֹלֵם נִקְרָא ע"ש ת"ת דַּתְּבוּנָה. וְהֵנָּה מֵרֵאשִׁיתוֹ נַעֲשֶׂה כֶּתֶר לוֹ"א וּמִסּוּפּוֹ כֶּתֶר לְרוּחַל וְהֵם ב' מַלְכִּים שְׂמִשְׁתַּמְשִׁין בַּכֶּתֶר אוֹזֵד. וְדַע כִּי זֶה שְׂאִמְרָנוֹ שְׂרוּחַל אֵינָה לִוְקוּחַת רַק

סיום הוורתי זהו עתה בהיותה באוריו כי אור שתגדל ותהיה שוה
אל ז"א או ג"כ תהיה שוה אליו פב"פ בכתר אור שוה לשניהן ונמצא
עתה כי כמו שכתר ז"א אינו משלו רק מתבונה לבד כן כתר דרוזל
הוא מן התבונה ולא שלה כי אמא נעשה כתר לו ולה והבן היטב:

ונלע"ד דקאי אעתיק שלקוז הכתרים של ז"ת (דב"ן) שמהם נעשה
זו"נ כמש"ל (פ"ג):

ונל"ז שהוא מהמלכות אשר שם דוגמת לאה היוצאת ממלכות זה"י
תבונה הפנימים הראשונים:

שער כה דרוש ששי

ועתה נבאר צ' דצלם שנעשית מנה"י הראשונים דתבונה הג' שהיא
הב'. והנה האורות שהם המוויזין דז"א מתלבשין בתוכם והלבוש
נגרר אור הרוזניות וטפל לו ולכן הכל נזושב ומתייחס לגוף הז"א
ולא אל התבונה והלבוש מסתלק מטבעו הראשון שהיה של תבונה
ונעשה טבע הז"א עצמו ווורין להיות גופא דז"א ממש ונקרא עצם

מעצמו ובשר מבשרו כי הגוף מתנהג אחר הרוחניות אשר בתוכם
 לכן הי"ס דו"א הם נזשכין מוזכמה ולמטה הנקרא ראשית כנ"ל ולא
 מן הכתר וגם לא מן הווסד ולמטה אלא מהוזכמה למטה כי הכל
 נזשכ כגוף הז"א עצמו והם וזב"ד וזג"ת זה"י והבן זה הכלל. ובה
 תבין מ"ש לך בסוד הגדלות דו"א ע"י כניסת המוויזין האלו כי בתזלה
 היו ו"ק לבד וגדלו ונעשו ט"ס והוא ע"י ג"ס דנה"י אמא שזכנסו
 לתוכו ונעשה ט"ס ולולי שזשכין מגוף ז"א עצמו ובשר מבשרו איך
 יגדל ע"י אמנם אחר שאינם עתה בשר אמא אלא בשר ז"א לבדו
 לכן נגדל הז"א הגדלה ממשיית כי פ"א דנצח תבונה מתערב עם ב"פ
 דווסד דו"א ונעשה וזכמה דו"א ופרק אמצעי דנצח מתערב עם פ"ת
 דווסד ופ"א דנצח ז"א ונעשיית ווסד דו"א ופ"ת דנצח אמא מתזכר עם
 ב"פ תזתונים דנצח ז"א ונעשה נצח דו"א, וכעד"ז בב' ספירות אחרות
 עד שזעשה בן ט"ס גמורות שכלו ממש ונמצא כי אלו המוויזין הם
 מתפשטין בכל ט"ס דו"א ויש להם ב' לבושין א' לבושי זה"י דתבונה
 וב' לבושין מגופא דו"א אשר בתוכם מתלבשים זה"י דתבונה ונמצא
 היותן לבוש תוך לבוש ועכ"ז עיקר המוויזין אינם רק אותן שבוזב"ד
 דו"א כי שאר המוויזין המתפשטין דרך קוין אינם מוויזין ממש ונתבאר
 זה במקומו בע"ה. ודע כי אלו המוויזין הוויז"ב נמשכין מזווג או"א מן
 המוויזין עצמן דאו"א מן ראשם דוויז"ב דאו"א אמנם ב' טפות הדעת
 שהם וזו"ג נמשכו מן הוויז"ג המתפשטין בו"ק דגופא דאו"א ולא מן
 הדעת עצמו דאו"א ומהראוי היה שכאשר יכנס הדעת הזה בז"א
 שיהיה באופן הג"ל שוויז"ב ישארו בראשו בסוד מוויזין והדעת יתפשט
 בגופו בו"ק דו"א למטה ולא יהיה בראשו דעת מקובץ מזווג ג. אמנם

לא כך היה אמנם תחלה נעשה מהם דעת מקובץ בראשו ממש' מוּוּז'ג ואו"כ מתפשטין גם בו"ק ובדרוש' כי אל דעות ה' שהם ב' דעות דו"א יתבאר ענין זה היטב ע"ש. וטעם הדבר הוא כי הגה' נתבאר לעיל שהכתר שבו הוא שליש תחתון ת"ת דתבונה הכלי עם אור שבו דתבונה עצמו והוא אור גדול מאד כנ"ל כי גופא דכתר קטן בערך האורות אשר בתוכו כנ"ל. ולכן היה כוז באורות ההם לעלות את הדעת דו"א דרך קו אמצעי דוגמת כתר ולעשות מוּוּזין בראשו דוגמת הדעת מוּוּז דאו"א שהוא בראשם. והגה' דע כי כל אלו המוּוּזין הנכנסים תוך ז"א שהוא צ' דצלם כולן הם ווּוּרין לעלות ממטה למעלה בסוד אור ווּוּר כי כן הוא בכ"מ שאור ישר יורד מוכרוז הוא שיהיה לו אור ווּוּר בכל המקומות והבן זה. נמצא (כי) גם במוּוּזין דקו ימין ושמאל שהם וו"ב יש אור ווּוּר ממטה למעלה ומתפשטין ממטה למעלה אמנם אין דרוש' שלנו עתה רק באור ווּוּר של הדעת לבדו כי הוא סוד הבנים המגדילין האילן כנ"ל בדרוש' א'. ותחלה נבאר דרך התפשטות ה"ו בגופא דו"א והגדלתו בי"ג שנים ויום א' כי כמו שביארנו לעיל בדרוש' ג' ענין כניסת כל המוּוּזין עצמן עד י"ג שנה ויום אחד כן עתה צריך לבאר התפשטות הוּסדים לבדן ווּוּרתן ממטה למעלה בזמן המשך י"ג שנים ויום אחד הנ"ל. והגה' זהו קרוב אל הנ"ל בדרוש' ג' בזמן הי"ג שנים ויום א' בכניסת כל המוּוּזין. והענין כי כבר נת"ל כי עיקר הגדלת ז"א הוא ע"י הוּסדים של הדעת המתפשטין בו"ק דו"א. והגה' הם אינם מגדילין אותו עד שיכנס עטרת יסוד דתבונה במקומה בשליש העליון דת"ת ז"א ואז יוצאין משם ומתגלין ואז מגדילין אותו ונמצא כי אלו הוּסדים נתעכבו

מלצאת מעטרת התבונה עד המשך ז' שנים ויום אחד אחר עיבור וב' שנים היניקה כי עד אז היו נכנסים הפרקין דנה"י דתבונה ונסעו ו' מסעות שהם ו' ספי' כוזב"ד וז"ג ועוד עליש"ת ת"ת הרי ו' שנים ויום אחד שהתווילו הווסדים ליכנס ברישא דז"א ולא נגמרו לעמוד במקומם אשר משם התווילו להתגלות עד סוף הז' שנים ויום אחד כז"ל לכן דין הפעוטות מבין ו' שנים ויום א' המקוון מקוץ במטלטלין שהוא סוד הדעת שהם הווסדים שאז מתווילים לצאת ולהתפשט בו"ק הנקרא מטלטלין כי אלו הם העושין ההיקף והצירוף ע"ג הקרקע שהיא המלכות רוחל ובו"ק שהם מטלטלין מתוויל הדעת להתפשט בהם לכן מקוון מקוץ במטלטלין כי כבר יש בו דעת למטה (למה) שנוגע אל המטלטלין. אך לענין קרקע אין בו דעת עדיין כי עדיין לא נתפשט הדעת בקרקע שהיא המלכות וכשיתפשט הדעת במלכות שהיא הקרקע אז מוכר בקרקעות כמו"ש במקומו. ואמנם בפרק יש נוזלין יש סברה שאין מקוץ הפעוטות קיים רק כבר וז' או ט' והטעם לפי שהוא מונה גם ב' שנים דיניקה עם הז' הנ"ל והרי הם ט' ויום א'. והנה אחר ט' שנים הנ"ל כבר נתגלו הווסדים המגולין שהם ב"ש ווסד דת"ת ווסדי נ"ה כז"ל ונתפשטו במקומן האמיתי לכן ביאת בן ט' שנים ויום אחד ביאתו ביאת אמנם עדיין אינו ראוי להוליד רק עד אחר שיוזרו לעלות בסוד אור הוזור עד המוויז ויגדילו

עֲהֵם ד"ס כּוּזב"ד בַּד' שְׁנִים אֲוֹרִים וְהָרִי נְעֻלְמוּ י"ג שְׁנִים וַיּוֹם א' וְכִבֵּר נִגְדְּלוּ הַמוֹוִזִין שְׁלוֹ וְאִזְּ הוּא רֵאִי לְהוֹלִיד מִשְׁא"כ קוֹדֵם הַגְּדֻלָּת הַמוֹוִזִין הָעִיקָרִים כְּשֶׁהִיָּה בֶן ט' שְׁנִים וַיּוֹם א' כִּי אִזְּ בִּיאתוֹ בִּיאתָה וְאִינוּ רֵאִי לְהוֹלִיד אִם לֹא ע"י מִקְרָה. וְנִבְאָר טַעַם אֵיךְ עֲנִין הַגְּדֻלָּה זוֹ ע"י הוֹסְדִים הַמְּגֻלִין וְהָעֲנִין כִּי אִינוּ דוֹמֵה הָאֹר הַמְּכּוּסָה לָאֹר הַמְּגֻלָּה לִכֵּן הוֹסְדִים הַמְּגֻלִים אֹרֶם כְּפֹל מִבְּהִיּוֹתָם סְתוּמִים תוֹךְ עֲטָרַת בִּינָה נִמְצָא עֵתָה כִּי אִלוּ הוֹסְדִים שְׁנֵתְגָלוּ נְכַפְלִים אֹרֶם כְּפִלִּים מִמָּה שֶׁהָיוּ סְתוּמִים בְּתוֹחֵלָה וְכַאֲשֶׁר עָלוּ דֶּרֶךְ אֹר וְזוּזָר עַד ב"ו וְשִׁלִּישׁ הַמְּכּוּסִים אֲשֶׁר גָּם אֹרֶם הוּא כְּפִלִּים אִלָּא שֶׁלֵּהִיּוֹתָן סְתוּמִים אִינוּ נִיכָר רַק מוֹחֲצִית אֹרֶם הִנֵּה בְּעֻלּוֹת אֹרוֹת אִלוּ הוֹסְדִים הַמְּגֻלִים עַד שֶׁם הִנֵּה מוֹסִיפִין בָּהֶם כּוֹז וּמִגְדִּילִין אוֹתָן. וְע"י מִתְגַּלָּה כְּפֹל הָאֹר שֶׁהִיָּה בָּהֶם כְּפִי טַבַּע הַמִּים לְהַגְדִּיל הָאֵילָן וְלִגְלוֹת כּוֹז מִה שֶׁהִיָּה בְּכוֹז לְהוֹצִיא אֶל הַפּוּעַל וְנִמְצָא כִּי כָל אִלוּ בֵּין הַסְתּוּמִים בֵּין הַמְּגֻלִים כּוֹלֵם ע"י אֹר הוֹזוּזָר נִתְגַּלָּה וְנִתְרָאָה בָּהֶם כּוֹז וְאֹרֶם וְנְכַפְלוּ כְּפִלִּים מִמָּה שֶׁהִיָּה בָּהֶם בְּתוֹחֵלָה וְאִמְנָם עֲנִין כְּפִילָתָן כְּפִלִּים נִתְלָ בְּדֶרֶשׁ ג' וְדִלְגָּתִי קִצֵּת מִהָעֲנִין וְאִכְתַּבְנוּ פֶּת בְּקִיצוֹר. הִנֵּה הוֹסֵד שֶׁבוֹזֵס נְכַפְלָ לֵב וְנַעֲשֶׂה ו' שְׁלִישִׁים ג' לַעֲצָמוּ וּב' לְחֻכְמָה וְא' לְדַעַת. וְכֵן וֹסֵד שֶׁבְּגִבּוֹרָה נַעֲשֶׂה ו' שְׁלִישִׁים ג' לַעֲצָמוּ ב' לְבִינָה וְא' לְדַעַת. וּבְדֶרֶשׁ הַנִּלְשָׁל שֶׁאִלְנוּ לְמָה בְּכוּזב"ד דו"א אֵין בְּכָל א' רַק ב"ש וּבִה"ק דו"א כָּל א' ג' שְׁלִישִׁים וְתִירָצְנוּ תִירוֹץ א' וְזֶה תִירוֹץ אֲוֹר כִּי הִנֵּה הִדְעָת אִינָה סְפִירָה בְּפ"ע אִמְנָם הוּא בּוֹזִי הִיסוּד הַמוֹוִזִים וּמִכְרִיעַ בֵּין וְזו"ב וְנִמְצָא כִּי הִדְעָת נִזְחַלֵּק לְחֻצָּאִין וְחֻצִּי הִימְנִי עֲטָרָה דְּוֹסֵד מִצֵּד וְחֻכְמָה וְחֻצִּי הַשְּׁמָאֵלִי עֲטָרָה דְּגִבּוֹרָה מִצֵּד הַבִּינָה וְהָרִי עֵתָה כֹּאֵלוּ

יש ג' שלישים בוזכמה וג' בבינה. ונשלים ענין הכפל כי זה הווסד שבת"ת גם הוא נכפל לו שלישים ג' לעצמו וב' לכתר ז"א וא' לכתר נוקבא ווסד דנצח נכפל לו שלישים ג' לעצמו וג' לוזכמה דנוקבא דז"א שהוא נגד נצח דז"א כנודע בפ"א שלו וכן ווסד ההוד נכפל לו ג' לעצמו וג' לבינה דנוקבא שהוא נגד פ"א דהוד דז"א. והרי עתה נתבאר מ"ש בפ' שלח דק"ע דעת אתי בו' סטרין וכו' כי התפשטות הדעת בז"א הוא התפשטות הה"ו בגופו ע"ד הנ"ל והבן זה. ובמ"ש כי משליש תוזתון דווסד הת"ת נכפל לב' שלישים ושליש א' עלה לכתר ז"א ושליש א' לכתר נוקבא ובוזה תבין פסוק והיה יום אוזר הוא יודע לה' לא יום ולא לילה כי כתר זו"ן שניהם נעשו משליש א' וזהו יום א' ואינו לא מן הז"א לבדו הנקרא יום ולא מן הנוקבא לבדה הנקרא לילה רק של שניהם יוזר וזהו לא יום ולא לילה וז"ס ב' מלכים משתמשיין בכתר א' שוה לשניהן בבחי' זה השליש תוזתון הנזכר לב' כנ"ל וז"ס נעוץ סופן בתוזלתן כי כתר ומלכות ממקום א' ונצובים. ובוזה תבין גם כן הטעם למה אין אנו מוזכירין הכתר במנין י"ס יען לא נשלם רק אוזר גמר כל ט"ס וכל המוויזין כנ"ל מדרושים שעברו ולא נשלם עד שגם נשלם כתר דנוק' דז"א ג"כ ע"כ אנו מוויזין תמיד ט"ס מוזכמה עד היסוד עם הדעת ואין אנו מוזכירין לא כתר ולא מלכות כי שניהם נעשו כאווד (נ"א פ"א) אוזר הכל. ונבאר עתה שאלה אוזת ששאלנו למעלה בדרוש ג' כי אוזר שנתבאר שם שה"ו כבד היו מתפשטין בט"פ של מוויזין בצ' דצלם קודם כניסתן תוך ז"א א"כ מה ענין ירידת הווסדים אל יסוד דז"א אוזר ט' שנים ויום א' ולא קודם. והענין כי ודאי שכך הוא שכבר הם מתפשטין כל א' בפרק שלו

ובהכנס אותו פרק נכנס עמו הוסד הראוי לו. ומ"ש ואזר כך
 מתפשטין ומגדילין הענין הוא כי עד שיכנס הדעת דו"א במקומו
 בשנת הט' אשר הוא שורש לכל הה"ו המתפשטים שהם ענפיו אין
 כוז באלו הוסדים לעשות שום פעולה או הגדלה ואינם מאירין
 ואזר הכנסת דעת במקומו שהוא שרשם אז יש בהם כוז להגדיל
 ולהראות פעולתן ולכן אזו מזכירין התפשטותן אזור ט' שנים ולא
 קודם והבן זה. והנה אזור שנעשו כל בוזי הג"ל של הגדלת ה"ו
 התזותונים שנכנסו נשלמו ג"ר דו"א בבוזי הכלים הראויים לקבל
 המוויזין בתוכם ונתקנו והיה הכתר דו"א וזצי ת"ת תזותן דא"א אשר
 מבזו נעשה וזב"ד בימי היניקה ובימי העיבור כמבואר במקומו הנה
 עתה נתעלה זה וזצי ת"ת התזותן דא"א שהם היו אז בוזי וזב"ד ונעשו
 בוזי כתר לבד לז"א ושם בזה הכתר עלו ב"ש ווסד דת"ת הג"ל
 שעלו בכתר להגדילו ואז"כ מהו"ק דו"א שהיה לו בעת היניקה
 נתפשטו והיו לו לט"ס כנ"ל ע"י הגדלת הוסדים והרי נשלמו י"ס
 דו"א ואז"כ בתוכם נכנסו המוויזין העליונים הג"ל שהם צ' דצ"לם.
 והנה לעיל בארנו ענין ו"ק דו"א איך נעשו ט"ס אזור כניסת המוויזין
 ע"י ט"פ דנה"י דתבונה. וזהו פי' ב' כי הנה ע"י אלו הוסדים המגדלין
 האילן שהוא ז"א אילנא דוזיי היתה הגדלתו באופן זה ג"כ לבד
 מהגדלת של הוסדים והמוויזין בעצמן שנכפלין כנ"ל גם הגדילו גופא
 דו"א כזודע כי אין המים הנכנסין בשרשי האילן נעשין הן (עצמן) גוף
 האילן רק הם מגדילין האילן כי בקו ימין דו"א לא היו בו תזלה
 בעת היניקה רק ב"ס ווסד ונצו שהם ו"פ וב"פ עלאין דוסד הוגדלו
 ע"י מים ונעשה ג"פ כנ"ל ונעשה כלי א' לקבל בו מ

וזה וזכמה ושליש תוזתון דחוסד ושליש עליון דנצח הוגדלו ע"י המים
ונעשו ג"פ דחוסד וב"פ תתאין דנצח ג"כ גדלו ע"י מים ונעשו ג"פ בנצח
וכן על דרך זה בקו ש"מאל ואמצעי:

ונלע"ד וזיים צ"ע כי הרי לעיל אמרנו שמתערבים פ"א דנצח אבא
עם ב"פ דחוסד ו"א ונעשין וזכמה דו"א וכאן אמרנו שזה לבוש לזה:

גל"ח שצ"ל ונסעו ז' מסעות שהם וז"ב ד"ו וז"ג ז"ה ועוד שלישי ת"ת הרי ז'
שנים ויום אחד:

גל"ח שצ"ע דהרי כאן אמר כי בוי"ה הראש שהם הכלים דו"א בהיותו
בעיבור ובהיותו ביניקה אשר היה כנגד וצ"י ת"ת תוזתון דא"א אשר
מהארת הת"ת הג"ל נעשה בוי"ה ראשו ומוזין דעיבור או דיניקה שלו
ועתה כל זה נתעלה ונעשה עתה הכלי דכתר שלו והרי במ"א
נתבאר כי אלו עצמן נעשין כלים וקרובים אל ג' מוזין של עתה
דגדלות ולא מגדלות דו"ק והתפשטותן לט"ס ואיך הם עלו לכתר
לבדו וצ"ע. גם צ"ע כי הרי לעיל נתבאר כי הכתר דו"א כולו מצד
תבונה אור וכלי ואיך אומר פה כי הכתר מכלים ראשונים דוזב"ד
שלו אך לזה צ"ע הב' אפשר לומר כי גם בקטנות ויניקה יש צלם
דוויצניות תבונה ויש לו כתר ומוזין מצדה ואותן הבווי"ה נמשכו לו"א

בוֹחֲצֵי ת"ת התוֹחַתוֹן ד'א"א וגם אִזְּ הִיָּה הַכְּתָר (וּחֲצֵי תוֹחַתוֹן ד'ת"ת ד'א"א) גַּם גִּ"ר וּזב"ד כּוֹלֵם מִצַּד הַתְּבוּנָה לְבַדָּה כִּי לִכֵּן לֹא זֹכֵר רַק ו"ק לְבַד שֶׁהֵם מִשְׁלֹו וְעֵתָהּ בְּגִדְלוֹת עָלוּ כֹל זֶה בְּכֶתֶר וְנִמְצָא כּוֹלֵם מִתְּבוּנָה וְאוֹזֵר כֶּךָ מִהו"ק שֶׁלֹּו עֲצֻמָּן נִגְדְּלוּ וְנַעֲשִׂין הַמּוּוֹזִין וְזַכְמָה בִּינָה דַּעַת מִגְדְּלוֹת עֲצֻמָּן וּמִהו"ק שֶׁלֹּו עֲצֻמָּן כִּי תוֹחַלָּה גַּם כִּלִּים שֶׁל מוּוֹזִין הִיוּ שֶׁל הַתְּבוּנָה וְעֵתָהּ כִּלִּים שֶׁל הַמּוּוֹזִין הֵם שֶׁלֹּו זֹולָת הַכְּתָר לְבַד שֶׁכּוֹלֵם מִתְּבוּנָה אֶף הַכִּלִּי:

שְׁעָר כֹּה דְרוּשׁ ז

מִצָּאֵתִי אוֹפֵן אוֹזֵר בְּעֵינֵין צֶלֶם ד'ז"א וְזֶהוּ עֲנִינֵנוּ כִּי הִנֵּה ב' בּוֹחֲצֵי יֵשׁ בְּאֵמָה עֲלֵאָהּ וְהֵם בִּינָה וְתְבוּנָה וְגַם זֶה הַתְּבוּנָה נִזְחֶלֶקֶת לְב' וְהַשְּׁנִיָּה שֶׁלָּהּ הִיא הַנַּעֲשִׂית צֶלֶם בּוֹז"א אֶךְ ב' וּחֲצֵאֵי הַתְּבוּנָה הַנִּזְלָ שְׁנֵיהֶן פְּרָצוֹף א' לְבַד וְלֹא כִּמוֹ הַתְּבוּנָה וּבִינָה עֲלִיוֹנָה שֶׁהֵם ב' פְּרָצוֹפִים וּלְפַעֲמִים גַּם הֵם נִזְכָּלִין יוֹדֵד אֲלֵא שֶׁהוּא ב' ב' בּוֹחֲצֵי כִּי לְפַעֲמִים הַתְּבוּנָה עוֹלָה עַד לְבִינָה וְנִזְכָּלֶלֶת שֶׁם עֲמָה וּלְפַעֲמִים בִּינָה יוֹרֶדֶת עַד מִקּוֹם הַתְּבוּנָה וְנִזְכָּלֶלֶת עֲמָה וְעֵיבוֹר זֶה ה' ד'מוּוֹזִין ד'ז"א הִיָּה בְּבוֹחֲצֵי זֶה ה' כִּי יֵרֶדֶת בִּינָה לְמִקּוֹם תְּבוּנָה וְנִזְכָּלֶלֶת עֲמָה וְשֶׁם הִיָּה הַזּוּג עִם הַזְּכָמָה וְאוֹז"כ יֵלְדֶה תְּבוּנָה אֶת צֶלֶם הַמּוּוֹזִין הָאֵלֹו בְּמִקּוֹמָהּ לְמִטָּהּ וְהִיוּ שֶׁם הַמּוּוֹזִין מִגּוֹלִין וְנִקְרָא שֶׁם צֶלֶם או"מ קוֹדֵם שִׁיתִּלְבְּשׁוּ בּוֹחֲצֵי עֲלִיֹן תְּבוּנָה

עצמה שהיא תבונה תחתונה כנ"ל. והנה עתה נה"י דתבונה הם על ראש ו"א בוחי מ' דצלם. בוחי ב' ל' דצלם והוא כי נכנסים נה"י דתבונה עליונה הנקרא תבונה תחתונה ונכנסים בראש ו"א שהיה לו בהיותו קטן ועתה אותו ראש הוא נעשה בוחי קרובין המוויזין ובתוך הקרובות האלו נכנסים נה"י דתבונה ובתוך הנ"י נכנסים מוויזין דגדלות באופן כי עדיין לא נתלבשו נה"י דתבונה עתה רק תוך הקרובין שהם המוויזין הראשונים. בוחי ג' צ' דצלם והוא כי עתה נגדלו ו"ק דו"א עצמו והפרקים העליונים דו"ג"ת שלו נעשה גולגלתא ממש אליו כזכר בדרוש העבר וזו גולגלתא נעשית ונגדלת והלבישה הקרובים הראשונים אשר בתוכם נה"י דתבונה ובתוכן המוויזין והוא צ' דצלם כי עדיין לא היה רק קרובות ולא גולגלתא מוויזין לקרובות לכן עתה בבוחי זו הג' שהיא צד דצלם שנעשית גולגלתא ממש מוויזין לקרובות היא מה שכתב שנכנסה ממש תבונה תוך ו"א משא"כ בבוחי ב' ל' דצלם והטעם כי אז עדיין לא נתלבשה הבינה רק תוך הקרובות אשר היו תזלה ראש ומוויזין דיניקה שהיו לו מצד וצי"ת דא"א כנ"ל בדרושים. ונבאר עתה כי אזור הי"ג שנים ויום א' שכבר נכנסו בו צ' דצלם שהם המוויזין דאמא ועדיין ווסרים צלם אבא. ולכן נבאר תזלה עניינם מה הם הנ"ה ענין הצלמים האלו שהם המוויזין שלו נעשין מוויזין או"א כי אבא מזריע לובן ואמא אודם ואז הב' טפות ההם דאו"א מצטיירין ביסוד אמא ונעשו פרצוף א' שלם בי"ס רק שהוא רוויזי דק מאוד יותר מן הו"א ונקרא נשמת הו"א כי כמו שנפש רוויזיות של אדם התחתון אינה נכנסת באדם עד י"ג שנים ויום א' כן אלו המוויזין אינן נכנסים בו"א עד י"ג שנים. וטעם

התלבשות המוויזין דו"א בנה"י דתבונה הוא כי יען אלו המוויזין הם אורות גדולים כי הם טיפות שמימיכיין או"א בזווגם ממה שלמעלה מהם שהוא א"א וא"א גם הוא ממשיר מעתיק וכן עד יותר למעלה מדרגה לפנים ממדרגה ואין כוח בז"א לקבלם כי אם אזור התלבשם בנה"י דתבונה כנ"ל ואזור עשות ג' בוזי הנקרא צלם והלואי אור"כ שיוכל לקבלם באופן כי לב' סבות נעשה ג' בוזי צלם א' לפי שכל דבר שהקדושה עושה רושם ומניח רשימו במקום שעובר כנ"ל. הב' כי הלואי שיוכל ז"א לקבל אורות האלו אזור ג' המעטות הנ"ל שהם ג' אותיות דצלם כנ"ל ובודאי שאין מעלת האזורן שהוא צ' כמעלת ל' ומעלת ל' כמעלת ב' העליונה מכולם וז"א לא יוכל לקבל כי אם הארה מועטת נקרא צ' דצלם וזכור זה ואל תשכח הקדמת ג' בוזי נה"י דתבונה וזיצון אמצעי ופנימי. ונזוזור לענין ראשון כי להיות מוויזין אלו מטיפת זווג או"א כנ"ל שהם לובן ואודם מוכרוז שיעשו ב' מיני מוויזין א' מצד אבא וא' מצד אמא וכל אורד משניהן כלול מג' מוויזין שהם וזב"ד וכשהוצרכו לכנוס ברישא דו"א בגדלות אז נכנסין מוויזין דמצד אבא ויתלבשו תוך נה"י שלו ויתגלו בוזי צלם אורד בכל ג' פרטיו כנ"ל בדרושים:

שער כה דרוש וז

דרוש הצלם וקצת מדרוש זה בארנו בברכת כהנים. והענין כבר ידעת כי המוויזין הו"א הם מוויז' או"א כי אבא מוויז' לובן ואבא אודם ואז ענינהן מצטיירין בציר רוחם האשה ושם ברוחם אשה נעשה פרצוף אודם ב"ס רק שהוא רוויז'י מאד יותר מן הו"א ונקרא נשמה של הו"א כי כמו שנשמת האדם אינה נכנסת בו עד י"ג שנים כן נשמת הו"א שהוא המוויזין שלו אינן נכנסים בו עד י"ג שנים. וכבר בארנו כי יש וזיות ומוויזין אל הקטן בכל ג' זמנים הן בעיבור הן בניקה הן בבחינת מוויזין ובארנו זה בסוד מוויזין דקטנות כי הלא בכל ספירה וספירה יש ג' בוזי' לבושים וזיצון ואמצעי ופנימי ובתוך לבושים אלו יש אור רוויז'י וגם הוא מתחלק לג' חלקים זר"ן ואין להאריך. והנה המוויזין של העיבור נתלבשו בלבוש' הוויזין של זה"י דתבונה והנה כ"א מבוזי' ג' אלו המוויזין שהיו מתלבשין בנצוח הוד יסוד תבונה מסתלק אור פנימי של תבונה ואינו נשאר שם רק הלבוש לבדו ואלו המוויזין המתלבשין נעשין בו בויזנת או"פ וז"ש אין התורה מתקיימת אלא במי שמומית עצמו עליה כי התבונה נקרא מי והיא ממיתה עצמה שנסתלק רווזה ונפשה ואין נשאר בה שום וזיות בלבושה אלא אותן המוויזין המתלבשים אוז"כ וזה לצורך ז"א הנקרא תורה וכל בוזי' מג' מוויזין הם בוזי' טפת אבא באבא ומצטיירין במעי אבא ואוז"כ נתלבשה בנה"י ונכנסים בז"א. אמנם היות מוויזין אלו כלולין מטפת או"א וכל א' מהם יש בו מוויזין וזב"ד לכן בכל בוזי' מאלו יש ג' מוויזין והם כפולים כי הם ב' מוויזין א' מאבא ואודם מאימא ואמנם כשרוצין לכנס בז"א הם מתלבשין תזלה בסוד זה"י כיצד מוויזין דאבא מתלבשין בנה"י דאבא ומוויזין

דאמא בנה"י דאימא ואו"כ מתווערין ביחוד כי נמשכין נה"י דאבא
 בנה"י דאמא ואו"כ נכנסים נה"י דאמא תוך ז"א. ונדבר עתה בבוזי
 המוועין דגדלות ז"א הי"ג שנים ועיין בברכת כהנים ונודע כי עיבור
 ז"א היה למעלה ביסוד כשנכלל בינה ותבונה ביחוד ושם נעשה
 פרצוף אזור וביסוד הראוי אל כל כללות הפרצוף זה שם היה
 העיבור של ז"א כי בזמן שתהיה התבונה לבד נפרדת מן הבינה או
 יסוד של תבונה למטה כי כל כללות של הפרצוף של תבונה דילה
 היא נה"י של בינה עילאה וכשנצטרפו בינה ותבונה יהיה היסוד שלה
 אז גבוה מאד ומקומה ממקום שהיה תוחלת פה תבונה וכשילדה
 בינה את ז"א היה בהיותה יחוד פרצוף שלם עם תבונה ויצא ז"א סוד
 המוועין דגדלות שלו יצאו מפי יסוד אבא ונשארו תלוין בין ברכיה
 שלה שהם נה"י דילה בראשי פרקין עילאין שלה אזור העיבור
 צריכה להיות רובצת אבא על אפרווחים והיא צריכה להלביש את
 המוועין של ז"א בנה"י שלה כדי להכנס בראש ז"א כי ז"א לא יוכל
 לקבלם בלתי התלבשות כדי להמעיט אורה שלכך הוצרכה
 להלביש אבא עילאה המוועין אלו תוך נה"י שלה ולהכניסן אזור כך
 בראש ז"א. וכבר ידעת דאמא עילאה לא מתפרשת לעלמין מאבא
 בסוד וזה יוצא מעדן להשקות את הגן תדיר ולא פסיק ואם יכנסו
 נה"י שלה תוך ז"א יתבטלו זווג או"א כי אזור שהיסוד שלה סתום
 בריש דז"א היאך תוכל להזדווג עם אבא לכן מה היא עושה וזוהרת
 למציאותה הראשון ונזלקת לב' וחלקים שהם בינה ותבונה. והנה
 נה"י של אימא עילאה נעשה מהם פרצוף תבונה כולה ומוציא אבא
 עילאה נעשה פרצוף אזור עליון ונקרא בינה ואז באותו בינה עילאה

נְתַקִּיִּים קָרָא וְנָהָר יוֹצֵא מַעֲדָן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֶּן וְלֹא אֶתִּפְרָשׁוֹ לְעַלְמִין
 כִּי נַעֲשֶׂה לָּהּ נָה"י וְזֵדִים לְמַעַלָּה מִן הַתְּבוּנָה וְאִזְּ נִמְצָא תְּבוּנָה נַעֲשֶׂה
 מִבּוֹזִי הָרֵאשׁוֹנִים בְּזִמְנָן שֶׁהִיא פְּרִצוֹף אוֹזֵד וְהַנָּה"י רֵאשׁוֹנִים מִתּוֹחֲלָקִים
 כ"א וְאוֹזֵד לִג"פ ג"ר נַעֲשֶׂה וְזב"ד שֶׁל תְּבוּנָה וְג' אֲמִצְעִים וְזג"ת שֶׁלָּהּ
 וְג"ת נָה"י שֶׁלָּהּ. אֲמֵנָם כְּשִׁיוֹצֵא פְּרִצוֹף מוּוֹזִין דו"א תּוֹחֵלָה מִנָּה"י
 הָרֵאשׁוֹנִים אִזְּ וְזִזְרוֹ אוֹז"כ מֵהֶם לִהְיוֹת פְּרִצוֹף תְּבוּנָה כּוֹלָה. וְהַנָּה
 פְּרִצוֹף מוּוֹזִין דו"א יֵצֵאוּ לְאוֹר וְעִמְדוֹ שֶׁם בְּאוֹר שֶׁבִין פֶּרֶקֶין קִדְמָאִין
 דָּנָה"י הָרֵאשׁוֹנִים אֲשֶׁר וְזִזְרוֹ אוֹז"כ וְנִתְהוּוּ מֵהֶם וְנַעֲשֶׂה ג"ר דִּתְבוּנָה
 וְהָרִי זוּ בּוֹזִי אוֹזֵד וְנִקְרָא ם' שֶׁל צֶלֶם כִּי עֲתָה לֹא נִתְלַבְּשׁוּ עֲדִיין
 הַמוּוֹזִין תּוֹךְ תְּבוּנָה וְכִשְׁאִין מִתְלַבְּשִׁין הֵם ד' מוּוֹזִין וְזו"ב וְזו"ג ם' שֶׁל
 הַצֶּלֶם. וְאוֹז"כ שֶׁנַּעֲשֶׂה פְּרִצוֹף תְּבוּנָה הֵיוּ צְרִיכִים הַמוּוֹזִין הָאֵלּוּ לִירֵד
 לַמָּטָה עַד נָה"י דִּתְבוּנָה לְהַתְלַבֵּשׁ בָּהֶם כֹּדִי שֶׁיִּכְנָסוּ בּו"א כִּי הַנָּה"י
 דִּתְבוּנָה הֵם לְבָדָם אֲרוּכִים בְּכָל שִׁיעוֹר אוֹרֶךְ ז"א כִּמְבוֹאֵר אֲצִלְיָנוּ.
 וְהַנָּה אֵלּוּ הַמוּוֹזִין עוֹבְדִין בַּמָּקוֹם ג"ר דִּתְבוּנָה וְצְרִיכִין לִירֵד ב' יְרִידוֹת
 א' בּוֹזג"ת דִּתְבוּנָה וְאִזְּ הֵם מִתְלַבְּשִׁים שֶׁם וְשֵׁם הֵם ד' מוּוֹזִין תּוֹךְ ג'
 סְפִי לְבָד כִּי וְזו"ג הַתְּלַבְּשׁוֹ תּוֹךְ ת"ת דִּתְבוּנָה נִמְצָא כִּי עֲתָה לֹא יֵשׁ
 הֵיכָר אֵל הֵיוֹת שֶׁם ד' מוּוֹזִין רֶק ג' לְבָד נִגְדֵּי וְזג"ת דִּתְבוּנָה וְאִזְּ שֶׁם
 נִקְרָא ל' דִּצֶּלֶם. וְאוֹז"כ יוֹרְדִין יוֹתֵר לַמָּטָה לָנָה"י דִּתְבוּנָה וְאִזְּ הֵם
 נִכְנָסִים תּוֹךְ ז"א וְאִזְּ נִקְרָא צ' דִּצֶּלֶם כִּמְבוֹאֵר. נִמְצָא שֶׁכָּל בּוֹזִי שֶׁהֵם
 יוֹרְדִין שֶׁם הֵם נַעֲשִׂין הָאֶרֶץ שֶׁם וְנִשְׁאָרוּ שֶׁם שְׂרֵשׁם כִּי אֲדַרְבֵּא
 הָרוּזְנִיּוֹת שְׂאִין יִכּוֹל לִיכְנָס בְּבוֹזִי ב' מוּזְמַת גְּדִלוֹת וּמַעַלְתּוֹ נִשְׁאָר
 לְמַעַלָּה בְּבוֹזִי הָרֵאשׁוֹנִה וּמֵה שְׂאִינֵנוּ יִכּוֹל לִיכְנָס בְּבוֹזִי הַג' נִשְׁאָר
 בְּבוֹזִי ב' א"כ סֹדֵר מַעַלְתָּן הֵם מל"צ. ם' הוּא מִקִּיף עֲלִיוֹן ל' הוּא

המקיף ב' אוז"כ צ' והוא או"פ הנכנס תוך ז"א וז' בוזי' אלו נקרא צלם.
באופן שהקדו

שה בכ"מ שעוברת שם הזיווג רשע ושרש במקום שהוא ואותן ב' בוזי' לפי שאין יכולים ליכנס תוך ז"א בסוד או"פ נשאים למעלה צ"ל על ראשו לכן הוא או"מ כי משם הוא מאיר אל הז"א לתת אך אינם מקיפין מצדדים רק על ראשו לבד. אמנם מה שהבנתי מתוך דברי מורי זלה"ה הוא זה כי הוא אמר כי מ' הוא כוזב"ד דתבונה ל' וזג"ת דתבונה וכפי דברינו אלו ז"ל לומר שאין אנו צריכין שמה שאנו קורין מ' של צלם לפי שהם מוויזין בלי לבוש וזיכרים שהם ד' כי הרי צלם גימ' אהי"ה דיודי"ן שהוא בתבונה לפי זה (צ"ל לפירש אזור) הם אינו בכלל אהי"ה דתבונה אלא הם מוויזין לבדם. אך הענין ז"ל שהוא כך כי מ' נקרא ע"ש שמתלבשין המוויזין בד"ר דתבונה שהם כוזב"ד ונמצא כי הם מתלבשין ד' תוך ד' לכן נקרא מ' ואע"פ שאנו אומרים שהם נגלים להיותן שהם מתלבשים בד"ר דתבונה ונקרא מוויזין לכן אין מזכירין בשם לבוש והרי הם כאלו הם מוויזין לבד בלי לבוש. אמנם ל' דצלם להיות וזג"ת דתבונה נקרא ל' שכבר בארנו לפי שהם ג' ספירות לבד נקרא ל' אבל יש טעם א' בסוד הציור עצמו כי כאשר תגבית הזרוע אזור למעלה וישפיל זרוע אזור למטה יהיו דומין הב' זרועות עם הגוף שביניהן מוזהרים צורת ל' כזה <ציור> גם באופן אזור והוא אמיתי כשתשפיל זרוע אזור ויהיה גרון זקופה יהיה צורת ל' כזה <ציור> ואמנם י"ג שנים ויום אזור שנכנס זה

הצלם דז"א בסוד שיעור ירידת הווסדים מלמעלה למטה וזורתן ממטה למעלה והם י"ג שנים ויום אחד. והנה כמו שאנו מוזין אותן י"ג שנים בסוד ירידת הווסדים וזורתן כן צריך לבאר סוד הי"ג שנים בסדר הווסדים לבדם הוא מפני שיעקר גידול הז"א הוא ווסדים שהם סוד המים המגדילין את האילן והם גורמין הגדלת ז"א בי"ג שנים לכן אנו מכניסין ההגדלה והי"ג בסדר הווסדים אבל ודאי שבמוזין עצמם הם י"ג שנים. וגם נ"ל כי זה יתבאר בענין אזור ששבעתי במורי זל"ה שהיה אומר כי אע"פ שאנו אומרים כי הווסדים הם מתפשטין בתוך הז"א אזור כניסת כל המוזין עכ"ז צריך שתדע כי מן העת (שהיו וכו' אמת בעת) שהיו המוזין למעלה בסוד מקיף על רישא דז"א כבר שם נתחלקו ונתפשטו ה"ז למעלה במקומו שהיו בשית פרקין אמצעין ותתאין דנ"ה דאמא וכאשר יורד פרק אזור מנייהו כבר הווסד הראוי לו בא שם עמו וא"צ להתפשט אור"כ תוך ז"א ומה שאנו אומרים שמתפשטים אור"כ ומגדילין הטעם הוא כי עד שיכנס דעת העליון שהוא המוזהר על הדעת שהוא שורש לאלו הווסדים המתפשטים הרי אין בהם יכולת לעשות שום פעולה (ולא אבין איך אך) העולה מזה כי ירידת הווסדים עם כניסת המוזין הכל בזמן אזור הוא זה ששבעתי במורי זל"ה. וזוהר לבאר הי"ג שנים בסוד כניסת המוזין עצמם עד שנת י"ג שנים ויום אחד ויש לי קצת ספק בזה כי הנה כשנולד ז"א בסוד העיבור ואור"כ נכנס בסוד היניקה אז יונק ב' שנים ואור"כ נכנסים המוזין עד י"ג שנים ויום אחד והנה באופן זה. כי הלא בכל פרק ופרק צריך שנה אזור ליכנס והנה ג' פרקין יש בנצח וג"פ בהוד וב"פ ביסוד הרי וז' פרקין בנצח הוד

יסוד דתבונה אמנם היסוד שלה להיותה בזקבא אין לו אלא פרק
 אוז' ואוז"כ פ"ב הוא סוד העטרה ואינו נזעב בכלל שאר פרקים
 א"כ כולם הם ז' פרקין הם ז' שנים ואותו פרק הוא בזוי' יום אוז' הרי
 ז' שנים ויום אוז' שאז הוא זמן הפעוטות שמכרן מכר במטלטלין.
 והנה כל ענין י"ג שנים ויום אוז' כשנכנסו בו המוויזין הפנימים שהוא
 צ' דצלם דאמא א"צ לבארם אך כוונתינו לבארם אוז' הי"ג שנה ויום
 א' עד כ' שנה ואילך כי עתה וזסרים עדיין מוויזין פנימים צ' דצלם
 אבא לכנס ג' מקיפים אבא ג' מקיפים אמא של צלם הרי הם ג'
 בזוי'. ותזלה נכנסים מקיפים אמא לם של צלם בה' שנים מי"ג שנה
 עד י"ז שנה ויום א' כי אז נאמר בן שמונה עשרה לזופה. אוז"כ ב'
 שנים מי"ז עד כ' שנים נכנסים בו פנימים דאבא צ' דצלם. ואוז"כ מכ'
 שנה ואילך נכנסים מקיפי אבא. ובזה יש קושיות רבות כי איך בה'
 שנים נכנסין לם דמקיפים דאמא וגם היאך בב' שנים יכנסו פנימים
 דאבא ג' היאך מכ' שנה ואילך יכנסו מקיפי אבא והלא אין אנו
 מוציאים רמז לזה. אך האמת ע"ד ששמעתי בביאור הוא זה כי הנה
 תזלה נכנסים מקיפי אמא בב' שנה דהיינו מי"ג עד ט"ו נגד מקיפי
 לם נמצא שנכנסו הפנימים דאמא עד י"ג שנים ומקיפים עד ט"ו שנה
 כמ"ש בסוד ליל שבת כי ל' דצלם או הם אין הכי נמי אינו וזשוב רק
 לספי' א' ולא באורך כל הצ' שהוא פרצוף גמור לכן אינו נקראין אלא
 בשם ב' שנים לבד וזהו בן שלשה עשר למצוה שכבר יש לו כל
 פנימים דאמא ובן ט"ו לתלמוד כי כבר יש לו כל מקיפי אמא. נמצא
 כי סדר הכנסתם כך הוא פנימי דאמא ומקיפים ואוז"כ פנימי דאבא
 ומקיפים. והנה מט"ו עד וז"י ג' שנים ואע"פ שפנימים דאמא נכנסה

בכמה שנים הטעם הוא כי תזלה שלא היה בו מוויזין לא היה ראוי לקבל אלא בשנים רבות אבל אוז"כ שכבר הוגדל ע"י אותן פנימים דאמא. הנה עתה בבא אליו הפנימים דאבא א"צ שיתעכבו כ"כ שנים רק ג' שנים לבד מספיקין לכנוס כל פנימים דאבא והם נגד כל

לות ג' מוויזין ועתה הוא בן וז"י שנים ואז הוא ראוי לזוהפה שאזור שיש לו מוויזין פנימים דאבא ג"כ הרי הוא שלם וראוי לזקבא גמורה אך בהיותו בן ט' שנה ואז אינו ראוי לזוהפה לא אמר רק שביאתו ביאה דרך אקראי בעלמא אך עיקר נישואי אשה הוא בן וז"י לזוהפה כמ"ש וב' שנה על ב' מקיפים שהם לם דצלם ואז הוא בן ר' שנה גמורים. וז"ס שבין עשרים ראוי לנשיאות כפים ומוכר קרקעות שהנזיון לו אביו והוא צלם גמור הוא סוד בן עשרים לרדוף כי עד עתה נשלם לגמרי והשתא אתי שפיר שלא מצאנו גידול אוז"כ וזהו דרך האמיתי בודאי. גם יש בוזי צלם ליעקב ורוזל כי בצאת האורות מוזה דז"א ליעקב בתזלה נעשה מהם בוזי מקיף ועומד בראש יעקב ואוז"כ נכנס תוך ראש יעקב ויש לו ג"כ [ג'] בוזי צלם כמו ז"א ממש גם עד"ז בצאת המוויזין לרוזל אוזרי ז"א ויש לה בוזי צלם בבוזי מקיפים על ראשה ואוז"כ נכנסים בפנימים דוגמת ז"א ממש. וענין צלם יעקב מתבאר (והרוזל של הבירורין) שהם טיפין דיסוד ויעקב. (גם דע) בהיות ז"א בן ו"ק נקרא איש וגם הצלם שלו נקרא צלם איש בסוד אך בצלם יתהלך איש ואזור שבאו לו מוויזין דגדלות נקרא ז"א אדם שלם בי"ס ואז הצלם שלו נקרא צלם אדם כמ"ש נעשה אדם בצלמנו כדמותינו

וכן ויברא אלהים את האדם בצלמו וכן כי בצלם אלהים עשה את האדם וזה הצלם הולך תמיד עם האדם:

שער כו פרק א מ"ב

שער היו"ד שער הצלם ויתחלק ל' פרקים:

ענין הצלם באמיתות נלע"ד הגה באדם העליון יש בו ה' בוזי צורות ו' בתוך ו' הם נרנז"י ויש להם בוזי' וחומר המלבישם ונקרא גוף וכלים וגם גוף זה נחלק לכמה חלקים. מוזז עצמות וגידין בשר ועור. ואמנם א"א לצורה להתלבש בתוך וחומר אם לא ע"י אמצעי נמצא כי יש ה' מיני לבושים אל ה' מיני צורות והוא צלם של נפש וצלם של רוח כו' והה' לבושים של ה' מיני צורות הנ"ל נקרא צלמים ואמנם סודם הן מן רפ"ז ניצוצין שנשארו בתוך הכלים שנשתכרו הנקרא הכל דגרמי ויש ניצוצין דב"ן והם צלם דנפש ויש ניצוצין דמ"ה והם צלם דרוח שהוא מ"ה כו' וא"א להתלבש שום צורה מאלו הה' צורות בתוך הגוף עד התלבשותם תוך הצלם הפרטי שלו וכללות הה' צלמים נקרא צלם אדם ואינו אדם עצמו וה' צורות נקרא נשמות אדם עצמו וכללות הכלים עצמות וגידין כו' נקרא גוף האדם אמנם כ"ז

באצילות וכן בבי"ע. אך הוֹזִילוֹק כמ"ש במ"א כי באצילות כל האורות וכל הצלמים וכל הכלים נקרא אלהות גמור אֲוֹד יוֹזִיד ומיווֹד כְּזֹכֵר בְּהִקְדָּמַת תְּקוּנֹת אֵיהֶן וּזְיִיו וְגִרְמוֹי וּדְ בְהוֹן שֶׁהֵם ג' בּוּזִי הַג"ל אֶךְ בְּבִי"ע אֵינֶן כֵּן כִּי אִם עַד בּוּזִי הַנְּשֻׁמָּה אֱלֹהוֹת וּמִן הָרוּחַ וְאִילֶךְ מִשֶּׁם יִפְרֹד וְנִקְרָא נְבִר"א נּוֹצֵר נְעֻשִׁיה וְכֹל זֶה בְּצוּרוֹת אֶךְ הַצְלָמִים וְכֹלִים כּוֹלֵם נְבִרָאִים וְנוֹצְרִים וְנְעֻשִׁים. וְהִנֵּה עַד"ו הוּא בְּאִדָּם תּוֹתוֹן הַכּוֹלֵל כֹּל עוֹלָמוֹת אֲבִי"ע וִישׁ לוֹ ה' צוּרוֹת וְה' צְלָמִים וְה' כֹּלִים דְּאֲצִילוֹת וְכִנְגָדוֹן בְּבִרְיָאָה וְכִנְגָדוֹן בִּיצִירָה וְכִנְגָדוֹן בְּעִשְׂיָה. וְנִתְּוִיל מִן הָעִשְׂיָה וְנֶאֱמַר כִּי הִנֵּה יֵשׁ לוֹ ה' צוּרוֹת מִעֲשִׂיָה וְכּוֹלֵם נִקְרָא נֶפֶשׁ אֲלֵא שִׁיּוּזִידָהּ וְזִיָּה נְשֻׁמָּה הֵם נֶאֱצָלִים מֵאֲצִילוֹת וְאֱלֹהוֹת י"ס שֶׁבְּעִשְׂיָה וְרוּחַ נֶפֶשׁ הֵם נְעֻשִׁין מִהָעִשְׂיָה עֲצֻמָּה וִישׁ בָּהֶם ה' צְלָמִים כּוֹלֵם מִעֲשִׂיָה עֲצֻמָּה וְכִנְגָדוֹן כֹּלִים מִהָעִשְׂיָה עֲצֻמָּה וְהִנֵּה הַכֹּלִי שֶׁלֹּ טָרָם שְׁוֹטָא אֲדָה"ר הִיא מִהִקְדוּשָׁהּ מִמְּבֹרַר עֲשִׂיָה שֶׁהוּא מִעֲפָר ג' עַד הָאָרֶץ וְאֲוֹר שְׁוֹטָא הִיא מִעֲפָר עַד"ו. וְהִנֵּה כֹל הַמִּצּוֹת הֵם לְתַקֵּן בּוּזִי הַכֹּלִים וְהַצְלָמִים הַנִּקְרָא הַכֹּל דְּגִרְמִי כַּנ"ל שֶׁהֵם הַנִּיצוֹצִין שִׁירְדוּ עִם הַכֹּלִים שֶׁנִּשְׁבְּרוּ וְלִכְן ב"פ צֵלֶם הֵם ש"ך דִּינִין ש"ך נִיצוֹצִין כְּזֹדֶעַ וְלֹא נִתְּנוּ הַמִּצּוֹת אֲלֵא לְצַרֵּף וּלְבַרֵּר וּלְכַבֵּן הַצְלָמִים וְגַם הַכֹּלִים וּלְהַסִּיר מֵהֶם הַקִּלִּי לִכְן הַצֵּלֶם הוּא תְּרִי"ג אִיבָרִים וְכּוֹלֵם מִבּוּזִי מִלֵּאכִים נְבִרָאִים אִו נּוֹצְרִים אִו נְעֻשִׁים כִּי אֵינֶם מִבּוּזִי אֱלֹהוֹת וְאֲצִילוֹת שֶׁבְּכֹל הָעוֹלָמוֹת כּוֹלֵם וְאִלוֹ הֵם תְּרִי"ג מִלֵּאכִים דְּסִלְקִין לְנִשְׁמַתִּין וְאִלוֹ הֵם כִּלְלוֹת צֵלֶם א' יֵצֶה"ט שֶׁבְּאִדָּם וְכִנְגָדוֹן תְּרִי"ג רַעִים כִּלְלוֹת צֵלֶם א' וְנִקְרָא יֵצֶה"ר וְתוֹחֵלָה נִתְקַן הַצֵּלֶם בְּעַד"ו וְכִפִּי תִיקוֹן הַצֵּלֶם כֵּךְ נִכְנָסוּ בּוֹ בּוּזִי צוּרוֹת כַּנ"ל וְאֲוֹר שֶׁנִּתְקַן הַצֵּלֶם וְדָאִי שֶׁמִּמִּילָא נִתְקַנוּ הַכֹּלִים

ג"כ ואז אזור מות האדם שהוא הכלים האלו מתלבש הצלם ההוא בכלים ההם האזורים הראויין לו האמיתיים הנקרא לבושי האדם שבג"ע הארץ ושבג"ע העליון ושבכל עולם ועולם. ואמנם כבר ידעת מהתולדות הנשמה לכמה ניצוצין ובכל גלגול וגלגול באים מקצת מהם וכפי מספר הניצוצין של צלם ההוא הבא להשתלם עתה בגלגול זה כך הוא מספר ניצוצין שיש בצורה ההוא לכן הצלם הזה נקרא מדת ימי האדם הנזכר בזוהר ויוזי דר"צ כי כמספר ניצוצותיו כך מספר ימי וזיוו והימים שעשה בהם מצות נתקן ניצוץ א' של הצלם ההוא והיום שאין נעשה בהם מצות נשאר פגום ניצוץ ההוא של הצלם ההוא שהוא כנגד היום ההוא וכעד"ז נתקנן הכלים שהם הלבושים שיש בג"ע הארץ כל ניצוץ וניצוץ בכל יום ויום. ואמנם א"א שיתלבש הצלם הזה בכלי מלבוש ההוא עד גמר תיקונם ואז נפטר מעה"ז והולך לג"ע הארץ ומתלבש באותו הגוף העיקרי. כלל העולה כי הצורה הוא העיקר הנקרא אדם והיא יוזידה וזיה נר"ן והצלם גם הוא נחלק לה' בוזי' כנגדן והוא לבוש הצורה ולעולם הצורה הזו אינה יכולה לעמוד בלתי צלם זה והצלם הזה הוא יצה"ט ויצה"ר והם המלאכים שבאדם עצמו ואינו האדם עצמו והוא הכל דגרמי המתלבש תוך הכלי שהוא הגוף ולכן נקרא צלם כי הוא דבר ממוצע בין הצורה והזומר ודומה לשניהן והוא צלם ודיוקן לשניהן. ואמנם ידעת ג"כ כי כל המצות אינם אלא לצרף ולברר הצלם והזומר אך הצורה א"צ תיקון כלל ולא הוצרכה להתלבש בצלם וזומר רק להמשיך בהם אור לתקנם והבין זה מאד. כי זה טעם ירידת הנשמה בעה"ז לתקן ולברר דוגמת גלות השכינה לברר

נִיצוּצִין שֶׁנִּפְּלוּ כְּזוֹדֵעַ. וְדַע כִּי יֵשׁ מַלְאָכִים גְּדוּלִים מִהַנְּשֻׁמָּה וּמַלְאָכִים קְטָנִים מִהַנְּשֻׁמָּה וּלְכֵן אוֹתָן הַמַּלְאָכִים אֵינָם בּוֹזִין גּוֹף כִּמוֹ הָאָדָם כִּי אֵינָם מִתְלַבְּשִׁים בְּגוֹף וְהַבֵּן זֶה מֵאֵד. אֲמֵנָּה בּוֹזִין הַמַּלְאָכִים הַמְּלֻוִּין לְאוֹתוֹ אָדָם הֵם פּוֹזוּתִין מִמֶּנּוּ כִּי הָאָדָם עֲצָמוֹ הוּא צֹרֶה וְהַמַּלְאָכִים הַמְּלֻוִּין לוֹ הֵם תְּרִי"ג אֵיבָרֵי הַצֶּלֶם עֲבָדִים וּמִרְכָּבָה שֶׁלֹּא נִמְצָא שׁוֹשֵׁן מַלְאָכִים מִרְכָּבָה לְאָדָם וְאֵלּוֹ הַמַּלְאָכִים הֵם גְּרוּעִים מִהָאָדָם אֲךָ הַמַּלְאָכִים שֶׁהֵם מִרְכָּבָה לְקוֹדֶשׁ בְּרִיךְ הוּא הֵם גְּבוּהִים מֵאָדָם וְזֶה תֵּבִין שׁוֹשֵׁן מַלְאָכִים גְּדוּלִים מִהַנְּשֻׁמָּה כֵּן לְ:

צָמוּז לֹא יִדְעָתִי אֵיזָה שֵׁם נִשְׁאָר לִיּוֹזִידָה:

שְׁעָר כּו פֶּרֶק ב' מ"ב

דַּע כִּי ז"א וְכָל שְׂאֵר הַפְּרָצוּפִים כָּל א' יֵשׁ לוֹ כָּלִים וְעֲצָמוֹת וְהַכָּלִים נִזְלָקִים לִב' בּוֹזִין שֶׁהֵם ד' וְיִצְוֹנִיּוֹת וּפְנִימִיּוֹת וְכ"א מֵהֶם נִזְלָק לִב' שֶׁהֵם פְּנִימִי וּמִקִּיף וְכַעַד"ו הוּא הַעֲצָמוֹת ב' שֶׁהֵם ד' וְהִנֵּה כ"א מִהַפְּרָצוּפִים הֵם י"ס כָּלִים וְיִצְוֹנִים וִי"ס כָּלִים פְּנִימִים אֲמֵנָּה ז"א בּוֹזִין הַיִּצְוֹנִיּוֹת בְּתוֹחֵלָה אֵינּוּ רַק בּוֹזִין ו' כָּלִים לְבַד וְאוֹז"כ נִגְמָרִים לִי בְּגִדְלוֹת שֶׁהוּא הַנִּקְרָא עֵיבוֹר ב' הַמְּוִוִּין. וְהִנֵּה ג' כָּלִים הָרֵאשׁוֹנִים

שֶׁהֵם זָרִ"ן הֵם דּוֹגְמֹת גּוֹף הָאָדָם וְהֵם ג' בּוֹזִי' וְזִיצוֹן אֲמִצְעֵי וּפְנִימֵי וְהֵם
 מוּוֹז לֵב כִּבְדֹּ וְהַמוּוֹז מִתְפַּשֵּׁט בְּבוֹזִי' גִּידִין וְעָלִיו מִלְבִּישׁ הַלֵּב
 וּמִתְפַּשֵּׁט בְּבוֹזִי' הָעוֹרֵקִים הָדוֹפְקִים וְעָלִיו מִלְבִּישׁ הַכִּבְדֹּ וּמִתְפַּשֵּׁט
 בְּבוֹזִי' וְרִידִים שֶׁל דָּם וּבֹאֲלוֹ הֵג' מִתְלַבְּשִׁים זָרִ"ן שֶׁהֵם הָעֲצָמוֹת, וְיֵשׁ
 ג' מְקִיפִים לֹאֲלוֹ ג' כִּלִּים דְּבוֹזִי' וְזִיצוֹנוֹת וְהֵם בֶּשֶׁר עוֹר שְׁעָרוֹת. אֲמֵנָם
 נֹדַע כִּי כָל בּוֹזִי' מֵאֲלוֹ הֵג' יֵשׁ מוּוֹזִין וְהֵם הַנִּקְרָא מוּוֹזִין דְּעִיבּוֹר וּמוּוֹזִין
 דִּינִיקָה וּמוּוֹזִין (דְּעִיבּוֹר ב') דְּגָדְלוֹת וְהֵם בּוֹזִי' הַמוּוֹז שֶׁבְּרֹאשׁ
 הַמִּתְפַּשֵּׁט בְּתוֹךְ הָעֲצָמוֹת שֶׁבְּגּוֹף. וְאֲמֵנָם מוּוֹזִין דְּעִיבּוֹר נְעִשִׁין אוֹז"כ
 קָרוֹם הַזִּיצוֹן שֶׁל הַמוּוֹז וּמוּוֹזִין דִּינִיקָה נְעִשִׁין קָרוֹם הַפְּנִימֵי שֶׁל הַמוּוֹז
 וּבִתּוֹכָן הַמוּוֹזִין הָאֲמִיתִים דְּגָדְלוֹת וְאֲמֵנָם שׁוֹרֵשׁ הַמוּוֹזִין דְּעִיבּוֹר
 וִינִיקָה הֵם נְשֵׁאֲרִין כֹּאן כִּי הִנֵּה הֵם יוֹרְדִין אוֹז"כ לְמַטֵּה וְנִדְוִזִין עַד
 בִּי"ע כִּנ"ל וְע"ש. וְכִבְרֵי יִדְעֵת כִּי מוּוֹזִין דְּעִיבּוֹר וִינִיקָה דּוֹזִיצוֹנוֹת הֵם
 שְׁמוֹת אֱלֹהִים. עוֹד יֵשׁ בּוֹזִי' אוֹרֶת וְהוּא כִּי אֲלוֹ הַמוּוֹזִין לֹא יִכְנָסוּ
 אֶלָּא בְּבוֹזִי' לְבוֹשׁ נְה"י דְּאֲמָא כְּנֹדַע וְאֲלוֹ לְבוֹשִׁים נִקְרָאִים צֶלֶם
 אֶלָּא שֶׁהֵם דְּקִטְנוֹת וְעֲלִיהֶם נֹאמַר כִּי בְּצֶלֶם אֱלֹהִים וָגו' וְהָרִי הֵם ד'
 בּוֹזִי' כִּלִּים וְצֶלֶם וּמוּוֹזִין וְאוֹרוֹת שֶׁהוּא עֲצָמוֹת. עוֹד יֵשׁ בּוֹזִי' ב' וְהֵם
 נִקְרָא פְּנִימִיּוֹת הַכִּלִּים וְגַם הֵם נִזְחָלְקִים לְשִׁלְשׁ בּוֹזִינֹת וְהֵם פְּנִימֵי
 אֲמִצְעֵי וְזִיצוֹן שֶׁהֵם ו' שֶׁהֵם ג' פְּנִימִים וְג' מְקִיפִין וּבִתּוֹכָן הַמוּוֹזִין דֵּג'
 בּוֹזִי' וְהֵם דְּעִיבּוֹר יִנִּיקָה וּמוּוֹזִין. וְהִנֵּה זֶה הַגּוֹף הַפְּנִימִי נִקְרָא בְּאֵמֶת
 צֶלֶם הִנֵּה הוּא נֶעֱשֶׂה מִהָאֶרֶת נְה"י דְּאֲמָא תוֹךְ הַיְסוֹד שֶׁל הַנּוֹקְבָא
 דִּז"א וְהוּא הַנִּקְרָא וְזוֹתָם הַמְלָכוֹת וְהֵם ב' וְזוֹתָם תוֹךְ וְזוֹתָם שֶׁהוּא
 וְזוֹתָם בִּיְסוֹד שְׁבִה וְזוֹתָם בְּמִלְכוּת שְׁבִה וּמֵאֲלוֹ הַזּוֹתָמִים נְעִשִׁין תְּרִין
 דִּיּוֹקְנִין אֶל הַנִּפְשׁוֹת אוֹדֹר רַב וְאוֹדֹר זָעִיר כְּנֹזְכֵר בְּהִרְבֵּה מִקּוֹמוֹת

בזוהר והם פ' תזריע דמ"ג אמור ק"ד ויוזי ר"ך ויקהל ר"י והם הגדול
 מיסוד והקטן ממלכות. והנה גם יש בוזי צלם דדכורא שיוצא טפת
 זכר ומתלבשת בזוהרם היסוד שבו וז"ס אור הגנוז לצדיקים והבן זה.
 וזה ניתן ביסוד דנוקבא ושם וזוהר לעשות לבוש צלם א' ביסוד שלה.
 גם יש בוזי ג' צלם א' מבוזי נצח שעם וזוהר אהי"ה דיודי"ן כמנ"ן
 צלם כזכר אצלינו בדרוש צלם ליל הו"ר ויש ב' צלם מבוזי הוד
 ויסוד שהם אהי"ה דאלפי"ן וההי"ן והרי הם צלם א' מנה"י דאמא
 שביסוד נוקבא כלול מג' בוזי זה"י הנ"ל וכנגדן בזכר וכל אלו הבוזי
 יש בעיבור וניקה ובגדלות דוויצונית וכנגדן בפנימית וכנגד כל בוזי
 כנ"ל הם בצלמים פנימים וכנגדן במקיפים והם בנר"ן ועצמו מספר.
 לכן נדבר דרך כלל ונאמר כי הלבוש דנה"י דאמא שהוא סוד וזוהרם
 ביסוד דאמא או דאבא הנה הוא סוד הצלם ויש בו בוזי פנימים
 ובוזי מקיפים כי האורות והכלים ג"כ כולם פנימי ומקיף. והנה נר"ן
 כ"א יש לו צלם א' אשר מתלבש בתוכו וזה הצלם הוא המפסיק בין
 הכלים לבין העצמות האור וא"א שיתלבש הנפש או הרוח או
 הנשמה תוך הגוף אם לא ע"י צלם זה. ואמנם וזלך הצלם הנשאר
 בסוד המקיף מבוזין הוא הנקרא וזש"ל שהוא גימטריא מלבוש
 והבן זה. וז"ס שאמרו בזוהר וזדש ש"ה דנ"ז רזא הכא ליודעי מדין
 תנועי דאיהו שלימא דכלא אן אינן בב"נ אלא רזא דא בצלמינו דא
 איהו צולמא דב"נ מלגאו ומלבר לגאו סוכלתנו ומנדע וזכמה לבר
 ההוא צולמא דאזיל עלוי ומדברא ליה לב"נ בנטירא למהוי נטיר
 מכולא. ונבאר ענין צלם זה מה ענינו דע כי כל בוזי הכלים
 והאורות הם מבוזי אותן המלכים ויש מהן בוזי שלא נבררו ובכל

יום ויום מבריא את עולם עד ביאת משיוזנו מתבררים מהם בירורים רבים וכשיוגמרו להתברר אז יבא משיוז. וז"ס שארז"ל עד שיכלו כל הנשמות שבגוף וזה הגוף הוא עץ הדעת טוב ורע דקליפת נוגה שעם נתערבו כולם טו"ר בין וזלק אבי"ע ובין וזלק המלאכים הנבראים בכל יום בסוד יוצר משרתים ואשר משרתיו בין נשמות בני אדם בין שאר בריות צומזים ודומם בהמות וחיות כו' והבן זה מאד מאד ותדע' הנהגת עולם בכל יום וכל זה ע"י תפלות שבכל יום ויום. ודע כי כאשר נברר איזה בירור מעץ הדעת א"א להעשות בבחי' נפש פנימי גמור אם לא שתבא תזולה ג"פ בסוד צלם הפנימי ומקיף הנקרא וזש"מ"ל ואז"כ נעשה ממנו נפש הפנימי ממש בסוד הן כל אלה יפעל אל פעמים שלש עם גבר ונמצא כי הצלם הוא נפש הפנימי אלא שאינו מתקנת עדיין עד ג"פ ולכן הנפש בא ומתלבש בה ואזר כך [תזכה] הנפש זוכה אז לרוז ונשמה נתקנת בפעם א' ואם לאו עד ג"פ כנודע ואין פה מקום ביאורם:

מ"ק דע כי יש רמ"ז אברים בעיבור ורמ"ז ביניקה ורמ"ז אברים בגדלות והם סוד ג' מיני רמ"ז וז"ס רוזם רוזמותים לראש גבר שהוא ז"א שיש בו ג' רמ"ז רוזם א' רוזמותים תרי הרי ג' רוזמים והרמ"ז של עיבור הוא כך כי אוזורים דאלהים גימטריא ר' ועם ט"ו אותיותיהן ועם כולל גימטריא רי"ו ובכוח שם זה נאמר בפרעה וזילו ירה בים ותוסיף ל"ב נתיבות שהם כולם אלהים יהיה כולם רמ"ז והרמ"ז של קטנות הוא ס"ג וי' אותיות הרי ע"ג ומ"ה וכ"ו ע"א וב"ן ברבוע

באוזורים פשוטים ג"פ ע"ב הרי רי"ו ועם ל"ב נתיבות שהם ל"ב
אלקים הרי רמ"ז והרמ"ז דגדלות הם ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן גימטריא
רל"ב וי"ו אותיות שבד" שמוות הג"ל בהיותן פשוטים הרי רמ"ז:

מ"ב (א) ענין המוויזין דז"א איך נכנסו בנה"י דאמא הוא כך כי יסוד
אבא נכנס בנצח אמא ויסוד דאמא נכנס בהוד שלה עצמה וב'
המלכות שהם מלכות דאבא ומלכות דאמא שניהן נכנסו במלכות
דאמא (נ"א ומלכות דאבא נכנס במלכות דאמא) ואז נצח דאמא
נעשה וזכמה דז"א והוד אמא בינה דז"א ומלכות דאמא דעת דז"א
וז"ס ש"ל תפילין דג' רישין נגד נה"י דאמא ושל ד' רישין כזה <ציור>
נגד ד' מוויזין שהם יו"ב דאבא ויו"ב דאמא:

שער כו פרק ג מ"ק

דע כי צלם עולה קס"א כי צלם כולל זכר ונקבה ודמות הוא (כולל)
נקבה לבד וכן אדם כולל שניהן ואיש זכר לבד. ודע כי ז"א עיקרו
מבינה כי משם המוויזין שלו ובינה נקרא אלקים וזיים והיה די באלו
המוויזין כמידתו של ז"א אבל (אינו) לצורך נוקבא ולצורך התחתונים
לכן הוצרכו שיבואו המוויזין מאו"א וזהו נעשה בלשון רבים שהם

או"א וכן בצלמינו שהוא צלם דאבא וצלם דאמא אבל מוויזין לו"א לבדו עליהם נאמר בצלם אלקים עשה אותו שהוא צלם א' מבינה לבד הנקרא אלקים ולצורך מצרים וזהו ה' איש מלחמה כי איש הוא ז"א לבדו והכוונה עליו לעצמו הם הויות וזהו ה' איש מלחמה כי מה שהם הויות לצורכו הם ולצורך מצרים להלחום עמהם הם מגבורות אלקים כי כבר ידעת כי ג' שרי מצרים והם שר המשקים ושר הטבחים ושר האופים הם בוזי אלקים שבגרון ופרעה מלכם הוא העורף שמשם יניקתן. ודע כי למעלה בתקונא קדמאה של הדיקנא נקרא א"ל והם ו' א"ל הם ג' מימין אל שד"י אל הוי"ה אל אדנ"י וג' משמאל כיוצא בהם ואמנם אינן נזכרים רק ה' לבד כי ב' תותנותם שהם אל אדנ"י שבימין ושמשמאל הם סוד עולם עשייה וכדי שלא יהיה אויזה לויצונים אשר שם לא נתגלה רק שניהן זה כלול בזה כמבואר אצלנו בברכת האל הגדול וכו'. והנה נגד אותו א"ל שבדיקנא הנקרא מצר עליון בסוד מן המצר קראתי י"ה יש ג"כ (ה') אלקים בגרון של בוזי קטנות ואלו נקרא מצר תותון שהוא צרות גרון וכשאלו ה' אל שבמצר העליון מאירין אל ה' אלקים שבמצר תותון אז מתבטלים הויצונים היונקין מן הגרון וזהו וסכסכתי מצרים במצרים תותון בעליון ועי"ז נענו אלילי מצרים וכבר ידעת כי אל של הדיקנא הוא סוד א"ל מאלקים שבפאה והוא שורש הדינן לכן כופה את הדינן שבגרון הנקרא אלקים. וז"ס ג"כ ויוסף הורד מצרימה כי יוסף גימטריא ה"פ אל הג"ל ויוסף הוא סוד היסוד דבינה שבז"א ונאמר ביוסף "פה" "תואר" "ויפה" "מראה ר"ת יתום כמבואר אצלנו ונקרא יפ"ת כנודע כי הסריס אין לו זקן כי זה תלוי בזה ולכן יוסף

סוד היסוד יש לו הדרת פנים עליונים שהם ש"ע נהורין כנודע וכן בבינה עצמה כי מן ס"ג יוצא שם יי"א שהוא א"ל כי ז"ס אך בצלם יתהלך איש כי איש שהוא ז"א הוא בסוד צלם הבינה הנקרא אהי"ה גימטריא א"ך ואהי"ה זו במילוי יודי"ן גימטריא צלם עם הכולל וזהו אך בצלם יתהלך איש וזהו כי בצלם אלקים. ואמנם כבר ידעת כי המוויזין דז"א הם כפולים שהם נה"י דאבא תוך נה"י דאמא והנה יסוד דאמא מגיע עד שלישי ת"ת דז"א ויסוד אבא מגיע עד סוף יסוד דז"א נמצא כי כל קו ימין ושמאל נעשה מנ"ה דאמא ומנ"ה דאבא אך הקו האמצעי אינו נעשה בז"א מיסוד דאמא רק עד שלישי העליון דת"ת שכלו ושאר ב"ש הת"ת וכן היסוד שכלו לא נעשו רק ע"י יסוד אבא (א). והנה ה"ג יורדין עד ההוד של ז"א ואז"כ נכלל ביסוד של ז"א והנה משם יצאו אל הנוקבא ועששו כל הפרצוף של הכלים שלה. והנה נודע כי מוויז בינה של נוקבא נעשה בה מן ההוד שכלו ושם נגמרו הווסדים להתפשט בו ומשם יצאו הגבורות לה ולכן אז ויבן ה' אלהים את הצלע מלמד שנתן בינה יתירה באשה יותר מבאיש. ודע כי יש ג' וזלוקים מן הדעת דז"א לדעת דנוקבא. א' כי הדעת שכלו יש בו ה"ו וה"ג וכל א' הוי"ה א' והם גימטריא ק"ל ק"ל אך דעת שלה ה"ג לבד שהם גימטריא ק"ל א' לבד וזהו דעתן של נשים קל"ה. והב' כי דעת שכלו נעשה מן יסוד דאז"א המתלבשים במוויז שכלו ושניהן ניתנין תוך הדעת שכלו ממש ומקבל הארתן בהיותן שם ממש אך הדעת שלה אינה רק מהארת יסוד ז"א שכנגד דעתה וכולט בה הארתה לבדה ופנימית האור נשאר תוך יסוד ז"א וממה שכולט דרך מסך יסוד ז"א לזוין הוא סוד הדעת דנוקבא. ה"ג כי הנוקבא בראה

הש"י צרה מלמעלה ורוחבה מלמטה כדי לקבל הולד נמצא כי היסוד דנוק' הוא רוחבה למטה לכן הדעת של ז"א הנעשה מיסוד הבינה שהוא רוחבה מלמטה יש בו אור גדול אך דעת הנזקבא מיסוד דז"א שהוא צר מאד ואורו מועט ותבין מהיכן הוא שהנזקבא רוחבה ונתפשטה בה אור בזרועותיה וגופא (ברווח) כי הוא עור של יסוד ז"א צר מלמעלה לכן ראשה צר אוז"כ האיר היסוד בה ומשם התפשטות גופה ואוז"כ התרוחבת יותר ומשם הדינן והדמים מה"ג שהם ה' דמים טמאים באשה שהם ה' אוזורים דאחי"ה שהם גימטריא ד"ם והם לבושים אל ה"ג והנה הטעם שניתנו לז"א כל הב' עטרין דידיה ודידה לפי שהבן יורש ולא הבת. אך אוזר כך שנשאה ותהי לו לאשה יהיב לה עטרין דגבורה אז הוא בסוד הבעל וזייב לזון את אשתו גם דע כי שרש ה"ג נשארין למעלה ביסוד דז"א אע"פ שמשם יוצאין להנזקבא:

שער כו פרק ד' מ"ב

המוזין נזלקים לצלם ובכל אוזר יש בו רמ"ז איברים ושס"ה גידין בצ' בל' במ' פרצוף שלם בכל א' ובכל ג' בוזי' אלו הם בוזי' הרוחניות והנפש המתפשטים ברמ"ז איברי הגוף דוגמת הנפש הנכנסת מן י"ג שנה ואילך. ודע כי יש בוזי' רבות בצלם זה דגדלות כי כמה מיני

גדלות הם יש מוויזין דגדלות מוויזין וויצוניות דא"א מוולקם עצמן ויש מעולים מהם שנמשכין מפנימיות א"א ויש מעולים מהם שנמשכין מוויצוניות א"א ויש מפנימיות א"א ויש מעולין מהם שנמשכין מוויצוניות עתיק. והענין כמ"ש שיש ב' בוי' פנימיות וויצוניות בכל פרצוף ופרצוף ולעולם אין ז"א וזסר אפי' כלילה לאור וזורבן הבית מוויצונות המוכרוז שהוא מוויזין פנימים דקטנות אמא ובהיות לו גם מקיפי אמא אז מספיק להעלות מ"ז אמנם אם יהיה בו אלו לבד ימשוך ו"ק לבד ממוויזין דגדלות גרועים והם מוויצוניות דא"א ואינם רק ו"ק דמוויזין פנימים דאמא ואז מכ"ש שיכנסו פנימים ומקיפים דקטנות אבא ואם היו בו תזילה גם פנימים דקטנות אבא ואז מעלה מיין גובין יכול להמשיך מוויזין דגדלות יותר מעולות מוויצונות א"א ואז יהיה בו כוז אוז"כ לקבל גם ו"ק דגדלות אבא כמו בעמידה דערבית, ואם היה בו תזילה גם מקיפי דקטנות אבא אז ימשך ו"ק דגדלות אמא ואור כך בעמידה שזרית ימשך גם כל המוויזין דגדלות דא"א פנימים ומקיפים מוויצוניות דעתיק, ופנימית דעתיק נשאר לעתיד כזכר בק"ש דיוצר. ודע שכשצריכין לכנס כל המוויזין אז נכנסים כל המוויזין דאמא ואוז"כ דאבא אך כשאינן צריכין להכנס בז"א רק ו"ק דגדלות אמא לבדו ולא יותר כמו בערבית אז נכנסים ו"ק דגדלות אבא ואע"פ שלא נכנסו ג"ר דאמא ודע שהדעת הוא נשמה בו"ק וגם דע ששורש ההוא נשארין בדעת תמיד עיין לעיל כללים דוויזין ג' סי' ט"ז תשלום זה:

ונלע"ד שצ"ע שהרי הכלים בתוספת אינן רק ג"ר בלבד. והנראה מכאן הוא שאינן קבועים וזיות מוכרוזת רק פנימית דיניקה דו"ק דאמא לבד וכל השאר באים בתוספת ואולי הם משם מ"ה הוודע אך ביניקה כיון שהם באים בתוספת מסתלקין:

שער כז פרק א

השער אזור עשר שער פרטי עיבור יניקה ומוזין ובו ד' פרקים:

ז"א אין בו רק ט"ס והעשירית היא נוקבא אמנם הניוזה שרשה בו והיא עטרה שבו כי משם נאוזות אך העטרה היא מכלל היסוד עצמו כנודע כי כל ספירה נזלקת לג' פרקין ועטרה היא פרק ג' של היסוד נמצא כי הספירה י' היא פרצוף נוקבא דז"א והוא אינו רק ט"ס והיא נשרשת ונאוזות בסוף היסוד שהוא בפ"ג שבו הנקרא עטרה. והנה הט"ס דז"א כל אזור יש בה ג' פרקין ואלו הם ט"ס וזב"ד וזג"ת זה"י והכתר אינו מעצמותו ואינו נמנה עמם אמנם להיות כי הנ"ה שבו נכללין כאזור נמצא כי גם אם נמנה הכתר אינו רק ט"ס לבד והט" נזלקין לג' קוין ימין ושמאל ואמצע וזהו ענינם וזו"ן בג"ה דת"י וכשנעשו ג' קוין יהיה וזו"ן קו אזור והם בוזי נצוח בג' פרקיו ובג"ה ג' פ

ההוד ודת"י ג"פ יסוד. ודע כי יש ג' מינים של ט"ס והם ט' פנימים
 מלובשים תוך ט"ס אמצעים המלובשים תוך ט"ס וזיצונים ונמצא
 עתה ג' וזכמות ג' בינות ג' דעות וכיוצא בזה בכל הט"ס עד שהם ג'
 כלים בכל אחד זה תוך זה וכל זה אחד הגדלותו. והנה נדבר עתה
 בספירה אחד ומשם יתבאר כל השאר הנה ספירת נצוח יש בה ג'
 נצחים זה לפנים מזה בסוד ג' כלים ונצוח הויצון הוא נצוח דעיבור
 והוא נצוח דנצוח עיקרי שהוא פ"ת של הויצונים ובו ג"פ ונצוח אמצעי
 הוא נצוח של יניקה אך אינו רק פ"ת של חסד של אמצעי ונצוח הפנימי
 הוא נצוח גדלות אך אינו רק פ"ת דזכמה של הפנימית. וכעד"ו
 בוסד יש בו ג' חסדים ויצון נקרא פרק אמצעי דנצוח הויצונות אך
 נקרא חסד שבנצוח הויצונות ואמצעי הוא פרק אמצעי דחסד ונקרא
 חסד שבחסד האמצעי ופנימי הוא פרק אמצעי דזכמה הפנימית
 ונקרא חסד שבזכמה. וכעד"ו בזכמה הם ג' וזכמות הויצונים נקרא
 פ"ע דנצוח (דויצונות) והאמצעי נקרא פ"ע דחסד והפנימי נקרא פ"ע
 דזכמה הרי הם קו ימין והם ג"פ וזכמה מלובשים תוך ג"פ חסד
 המלובשים תוך ג"פ נצוח. נמצא כי ג"פ עליונים הם כולם נקרא
 וזכמה אלא שזה נקרא וזכמה דזכמה וזה וזכמה דחסד וזה וזכמה
 דנצוח וג"פ אמצעים כולם חסד אלא שזה וזכמה דזכמה וזה וזכמה
 דחסד וזה וזכמה דנצוח וג"פ תחתונים כולם נצוח אלא שזה נצוח דזכמה
 וזה נצוח דחסד וזה נצוח דנצוח. נמצא עתה כי כל קו ימין אינו רק ג"ס
 (פ"ג) זו תוך זו כל א' מג"פ וכעד"ו בקו שבמאל וכעד"ו בקו אמצעי
 וכולן ט"ס. הכלל העולה כי ספירה עליונה של קו ימין יש בו נצוח
 וחסד וזכמה זה תוך זה וכן בספירה אמצעית וכן בספירה התחתונה

והרי נתבאר איך בכל א' מהג' אלו נכללות בג' והבן זה היטב. נמצא כי כל ויצוניות כולה אינה רק ג"ס שהם נה"י הנזלקות לט"ס וכל האמצעית אינו אלא ג"ס שהם וזג"ת ונזלקים לט"ס וכל הפנימית אינו רק ג"ס שהם וזב"ד ונזלקים לט"ס נמצא (ג"כ) כי נה"י מלבישין לגמרי וזג"ת וזב"ד מלבישים לגמרי את כל הזב"ד. וז"ס בתפלת ר' נזוניא בן הקנה כי הם ג' היות זה תוך זה כמ"ש והם מלאים מבפנים ומתיכון ומבחוץ הוא הוי"ה הוי"ה הוי"ה נמצא כי נה"י הם פרצוף שלם מט"ס ונקרא ויצוניות ונקרא בוזי עשייה וזג"ת הם פרצוף שלם מט"ס ונקרא תיכוניות ונקרא בוזי יצירה והוא מתלבש לגמרי תוך עשייה וזב"ד הם פרצוף מט"ס ונקרא פנימית ונקרא בוזי בריאה ואצילות כי הגה בינה בריאה וזכמה אצי מתלבשין זה תוך זה ואז"כ שניהן תוך היצירה:

שער כז פרק ב

והנה נמצא כי הזכמה שי בה ג' בוזי שהם פ"א דנצח ופ"א דחוסד ופ"א דזכמה נמצא כי פ"ע דנצח נקרא עיבור שבו והוא מוצית ו"ק שבו ופ"א דחוסד נקרא תשלום ו"ק שהם בוזי יניקה שבו ופ"ע דזכמה נקרא מוויזן שבו שהם בוזי גדלות שבו וכעד"ז בכולן בכל שאר ספירות. והנה זה הוויצוניות נזלק לב' וצי עליון מוזכמה עד וצי

ת"ת ווּזְצִי תוּזְתוֹן מוּזְצִי ת"ת עַד סוֹף יסוּד ווּזְצִי עֲלִיוֹן נָסֵר (נ"א נִגְמֵר) וְנִיתֵן לִלְאָה בַסּוּד פְּנִימִית אֲלִיָּה ווּזְצִי תוּזְתוֹן נִיתֵן לַרוּזֵל בַסּוּד פְּנִימִית אֲלִיָּה וְתַבִּין הַיֵּטֵב כִּי אַע"פ שְׁנֵה"י הֵם מִכְלָל הו"ק וְנִדְעַ כִּי הו"ק הֵם הַנִּקְרָאִים יִצִּירָה עַכ"ו נֵה"י אֵינֶן נִקְרָא אֲלָא עֲשִׂיָּה כִּי עֲשִׂיָּה הִיא נִזְקָבָא כְּנִדְעַ. וְנִמְצָא כִּי כָל וְיִצְוֹנִית הִיא נֵה"י וְכוּלָּהּ נִיתֵן לְנִזְקָבָא. וְז"ס וִירָא וְהִנֵּה בָּאֵר בְּשַׁדָּה וְהִנֵּה שֵׁם ג' עֲדָרִי צֶאֱן רֹבְצִים עֲלִיָּה וִישׁ בָּאֵר עֲלִיוֹן וְתוּזְתוֹן לֵאמֹר וְרוּזֵל וְזוּ לִזְקוּת ווּזְצִי עֲלִיוֹן (וְזוּ לִזְקוּת ווּזְצִי תוּזְתוֹן ג') עֲדָרִי צֶאֱן שְׁהֵם נֵה"י וְזֶהוּ מוּזְצִיָּת תוּזְתוֹן) וְאִזְ אֲחִיר הַנִּסְיָרָה נִשְׁאָר ז"א בַסּוּד ב' בּוּזִי לְבַד שְׁהֵם הַתִּיכּוּנָה וְהַפְּנִימִית וְהִנֵּה הַתִּיכּוּנָה הוּא וְז"ת וְהֵם נִקְרָא יִצִּירָה ו"ק לְפִי שְׁעָד שֵׁם נִשְׁלֵמָה בּוּזִי ו"ק שֶׁל הַגְּדֻלּוֹת. אֲמִנֵם הָאֲמִת הוּא כִּי הוּזְגָּת לְבַדֵּם נִקְרָא ו"ק כִּי בּוּזִי אֲמִצְעִית נִקְרָא כֵּן וְזוּ לְבַד נִקְרָא יִצִּירָה וְלִהְיוֹת בּוּזִי זוּ לֵאמֹר נִקְרָא ז"א ו"ק לְפִי שְׁאִז נִשְׁלֵמוֹ גִּילּוֹי ו"ק. וְכֹזֶה תַבִּין כִּי הוּז"א הוּא לְעוֹלָם בּוּזִי ת"ת כִּי הוּא הַמְכַרִּיעַ בֵּין וְזֶסֶד לְגַבּוּרָה וּבִהְיוֹתוֹ כְּלוּל מִשְׁנֵיהֶן נִקְרָא ת"ת וְנִקְרָא ז"א וְנִמְצָא א"כ שִׁז"א הוּא וְז"ת וְנִזְקָבָא נֵה"י. וְז"ס גְּדוּל שְׁהוּדְעִתִּיךְ בְּתוּזְלָת הַקְּדָמָה לְאֲדָר"ו כִּי כּוּז"ב ג' רִישֵׁין דְּעִתִּיקָא וְזִזְגָּת ג' רִישֵׁין דְּז"א וְנֵה"י ג' רִישֵׁין דְּנִזְקָבָא וְהִנֵּה בֹזֶה תַבִּין לְבִמָּה הַנִּזְקָבָא הִיא עוֹמֶדֶת תַּמִּיד בְּאֲזוּרֵי (ז"א) סִיּוֹם הַת"ת אֲזוּרֵי נֵה"י כִּי שֵׁם עוֹמֶדֶת תַּמִּיד וּמִשֵּׁם נִעֲשִׂית וְנִמְצָא רִאשׁ נֵה"י אֲלוּ מִתּוּזִילִין בֵּין הַטְּבוֹר הַת"ת שֶׁל ו"ק שֶׁהוּא בּוּזִי תִיכּוּנָה הַנִּקְרָא ז"א:

ועתה נבאר בוחי' אלו איך נעשיין ע"י עיבור ויניקה ומוחין. והנה בתזולת העיבור היה הזווג ואז יצאה הטפה בבוחי' י' מלכיות שיש ב"ס אלו דוויצונות ואוז"כ בעיבור נשלמו י"ס אלו דוויצונות (נ"א בעיבור יצאו נה"י דט"ס) אשר כולן אינן רק נה"י בלבד כנ"ל והיו בדרך כללות פי' שהנה"י שיש בכ"א מאלו ט"ס דוויצונות נשלמו. כיצד נצו דנצו ונצו דחוסד ונצו דחכמה והוד ההוד והוד גבורה והוד בינה ויסוד ויסוד דת"ת ויסוד דעת הרי יש בו ט"ס בעת העיבור ולכן גוף העובר קטן אע"פ שיש בו ט"ס. ואוז"כ ביניקה נכנסת הבוחי' התיכונה שהם וזג"ת בט' פרקין והיו מתלבשין מעט מעט תוך הט"ס הנ"ל שאינן רק בוחי' נה"י של דוויצונות כי כל דוויצונות אינן רק בוחי' נה"י לבד גמורות. ובעיבור נעשה נה"י שבנה"י לבד ואזר התלבשם כולם נמצא שכיון שאלו הם בוחי' וזג"ת נתנו כוח בוזג"ת של דוויצונות שהם וזג"ת שבנה"י וגם הם גדלו בויצונות. ונמצא עתה כי יש לו ב' בוחי' דז"א התיכונה והוויצונה אמנם הוויצונה נגדלת עתה גידול ב' והוא שנגדל בה וזג"ת שבהן באופן זה חוסד שבנצו וחסד שבחוסד וחסד שבחכמה גבורה שבהוד גבורה שבגבורה גבורה שבבינה ת"ת שביסוד ת"ת שבת"ת ת"ת שבעת. ובוזה תראה איך ביניקה נגדל הקטן בכל אבר ואבר שבו ובכל ספירה וספירה שבו עצמם ואינם תוספת איברים אחרים אך האיברים עצמן נגדלין כי הרי בכל ספירה וספירה מהט' של העיבור נגדל בהם עתה שלישי כנ"ל כי כל אורך קו ימין בעת הגדלות הם ג"פ לבד והרי בעיבור היה קו ימין ג' שלישים מג"פ ר"ל שלישי מכל פרק ופרק שהוא נצו שבנצו דנצו ונצו שבחוסד דנצו ונצו

שבוזכמה דנצח ועתה נתוסף ונגדל שלישי א' בכל פרק מהם שהוא
 חסד שבכל פרק ופרק וכל זה בויצונות. אך בתיכונה באו הו"ק
 שבה בפעם א' שהרי עצמותן הוא בוזי וזג"ת לכן תכף נגדלה בפעם
 א' כל בוזי ו"ק. והבין זה למה נקרא בוזי התיכונה יצירה ובוזי ו"ק
 ולמה אמרו כי היניקה הוא מבוזי ו"ק והיה ראוי לומר שהם ג' קצוות
 לבד דוגמת העיבור שהיו ג' קצוות תחתונים זה"י אמנם נקרא ו"ק יען
 הם ו"ק התיכונים שנגמרים בפ"א יחד הרי טעם א' בעבור הו"ק
 עצמן וגם וויצונות נשלמו לו"ק כז"ל הרי טעם ב'. וגם כי אלו הם
 בוזי ו"ק דיניקה של הגדלות כולו בכללות. או"כ בגדלות נכנסו בוזי
 פנימיות שהם וזב"ד בט"ס ומתלבשין מעט מעט תוך ט"ס דבוזי
 אמצעי שאינם רק וזג"ת זה"י של בוזי האמצעית ועתה נגדל בוזי זו
 אמצעית בבחינת ט"ס וזב"ד שבה כי כיון שנכנסה בוזי פנימית
 שכולה הוא בוזי וזב"ד כז"ל. לכן הוזב"ד שבבוזי אמצעית גם הוא
 נגדל ונתגלה נמצא כי זכמה שבנצח וזכמה שבחסד וזכמה
 שבזכמה של התיכונה נתגלו ונגדלו וכן בינה שבהוד ובינה
 שבגבורה ובינה שבבינה ודעת שביסוד ודעת שבת"ת ודעת שברעת
 נגדלו והרי נשלמו ט"פ דתיכונות שכולם הם ג"ס וזג"ת לבד והגדילו
 שלישי [א'] עתה ואז נשלם קומת האיש לגמרי וגם בויצונות נגדלו
 הוזב"ד שבהם ע"ד הנ"ל בתיכונה והרי נשלם עתה הגדלות שבהם
 ט"פ דוזב"ד תוך ט"פ דוזג"ת תוך ט"פ דזה"י אמנם אינן רק ט"ס לבד
 ובכל א' ג"פ הרי כ"ז בוזי בז"א הנזכר בפרקין דלעיל. והנה בזה תבין
 איך הנזה"י הם נפש וזג"ת רוח וזב"ד נשמה וזיה שהם בוזי אבי"ע
 לכן הכבד בו הנפש והוא נגדל זה"י בסיום הת"ת כי שם נקשרים ג"פ

העליונים דנה"י כנודע דתמן דביקין רישי ירכין והלב בו רווח ועומד בג' אמצעית וזג"כ ומוז בו הנשמה ועומד בג"ר אמנם משם מסתעף כ"א ממוקומו כ"א במדרגתו. כיצד הנפש אשר מתגלית בכבוד שכןגד רישי פרקין דנה"י כנ"ל בודאי שגם (שם) היתה למעלה בכל בוזי כלים וזיצונים העליונים האמנם לא נתגלית ולא עלתה בשם עד נה"י דז"א כי עומדין הנ"ה"י דנה"י ונה"י דוזג"ת ונה"י דזוב"ד וכולם בוזי נפש ונה"י אך הרווח נגלה בלב העומד בוזג"ת דז"א כי שם וזג"ת דנה"י ווזג"ת דוזג"ת ווזג"ת דוזב"ד והנשמה נתגלית במוז העומד בוזב"ד דז"א כי שם וזב"ד דנה"י ווזב"ד דוזג"ת ווזב"ד דוזב"ד. אך העיקר כי הנפש נתלבשת בכלי וזיצונים והרווח בתיכון והנשמה בפנימים ונמצא כי במוז יש נר"ן אלא שכולם הם בוזי נשמה שהוא נשמת הנשמה ונשמת הרווח ונשמת הנפש ולכן אנו אומרים כי הנשמה במוז. אוז"כ בלב יש נר"ן וכולן בוזי רווח שהוא רווח הנשמה ורווח הרווח ורווח ההנפש לכן אנו אומרים שהרווח בלב. ואוז"כ בכבוד יש נר"ן וכולם בוזי נפש שהם נפש שבנשמה נפש הרווח נפש הנפש לכן אנו אומרים שהנפש בכבוד. הכלל העולה כי מוז לב כבוד להיותן כלים פנימים דגוף וכ"א יש בו ג' בוזי פנימי תיכון וזיצון כנודע כי אפי' בעיבור וזיקה יש אל העובר מל"ך אך להיותן יותר פנימי מכל הגוף שם מתלבשין ומתגלין עיקר הנר"ן יען שלשלתן בקו האמצעי שהוא עיקר הגוף ומשם משלזין הארתן בכל האברים באופן זה. כי הכבוד מוזיצונות שלו שולח נפש שבנפש לנצח הוד יסוד דזיצונות ורווח שבנפש שולח מהתיכונות שלו אל וזג"ת

שבחי צונו ומפנימותו שולח נשמה לחב"ד שבנפש דחיצונית. ואז"כ
הלב שולח נפ

ש של רווח אל זה"י דתיכונות ורווח דרווח לחב"ד דתיכונות ומפנימותו
שולח נשמה דרווח לחב"ד דתיכונות. ואז"כ המווח שולח מוחיצונו
נפש שבנשמה לזה"י דפנימיות ומתיכונותו שולח רווח דנשמה לחב"ד
דפנימיות ומפנימותו שולח נשמה שבנשמה לחב"ד שבפנימיות. והרי
נתבאר כי כל הז"א אינו רק ט"ס אע"פ שזולק לז' בוזי' ואלו הם ט"ס
גמורות וא"צ יותר ואמנם כל ספי' מאלו זולקין לכמה פרטים כי כל
ספירה דחיצונו זולק לאלף רבוא וכל ספירה מהתיכונות לו' אלפים
רבבות וכל ספירה מהפנימית זולק לעשר אלפים רבבות פרסאות
כזכר תיקון ז"ג:

שער כז פרק ג

ודע כי כמו שכ"א מאלו הט"ס שלימות זולקות לז' בוזי' לבד כיצד
ספירת וזכמה יש בה וזוז"ן יען הם מקו ימין וכעד"ז שאר הספירות
וכן כל בוזי' מהם כלולה מז' וכעד"ז לכמה בוזי' כי כמו שהוא ג'
כללות כן הוא בכל ספירה וספירה וזולקת לאלף אלפים וכולם

בבוזי' ג' לבד וסבה לזה כי אין טפה פזותה משיעור י' ויש בה ג' קוצין והוא סוד ג' קוין ימין ושמאל ואמצעית בהכרוז כן הט"ס שלימות הג'ל נזלקות לג' וזלקים וג' קוין כג"ל. וזכור זה היטב כי כל בוזי' נזלקת לג' בוזי' לבד אמנם כל בוזי' ובוזי' מאלו הג' יש בה כללות י"ס כי כן היו"ד גימטריא עשרה ואין בה רק ג' קוין לבד. והענין כי היא בעצמה נזלקת לג' קוין וכל קו יש בו רת"ס ג' פ' הרי י"ס בכל בוזי' אמנם כל הי' נקרא בוזי' א' נמצא כי בכל בוזי' ובוזי' יש ג' בוזי' אשר כ"א מהם כלול מי"ס כי כן הז"א יש בו ג' קוין לבד ויש בו ג' פ' י"ס פנימי תיכון וזיצון. והנה כדי שיעטייר בעיניך נצייר בענין השמות עצמן הנה כתבנו לעיל כי יש ג' כלים בכל ספירה וספירה ונצייר בוזי' הכתר וממנו ית' כולם ואלו הן. א' וזיצון יו"ד יו"ד ה"י יו"ד ה"י וי"ו יו"ד ה"א. ב' אמצעי יו"ד ה"י וי"ו ה"א. ג' פנימי א"ף ה"י יו"ד ה"י. והנה בעיבור לא נגלה תזלה רק בוזי' וזיצון ולא כולו רק יו"ד ה"י וי"ו ה"א אשר בסוף השם זהו בוזי' נה"י שבכתר. או"כ נתגלה ביניקה משם התיכון בוזי' וי"ו ה"א שבו וגם משם הזיצון נתגלה יו"ד ה"י וי"ו שבו. ואו"כ בגדלות נתגלה שם הפנימי כולו וגם משם התיכון נתגלה יו"ד ה"י ובוה נשלם וגם משם הזיצון נתגלה יו"ד ה"י ונשלם כולו וכעד"ו בכל ספירה וספירה. והנה בעת אצילות המלכים יצאו בוזי' א"א ואו"א בכל ג' בוזיותיהן לכן כ"א מהם היו בט"ס גמורות אשר הג"ר שבהם הם בוזי' הפנימים בט' פרקיהן והג' אמצעים הם בוזי' התיכונים בט"פ וג"ת הם בוזי' וזיצונות בט"פ אך זו"ן יצאו באופן אזור כי ז"א יצא בב' בוזי' וזיצון ותיכון אשר ב' בוזי' אלו נקרא ו"ק לבד בין שניהן כג"ל אך הפנימי לא נכנס בו

עד אזור התיקון והנזקבא לא יצאה רק בוזי' א' לבד. ר"ל כי לא נגלית בה רק מלכות שבכל הט"ס של בוזי' הוויצוניות שלה לכן היה בוז' א' ג' זמנים שהם בעיבור ד"ת נהי"ם וביניקה וזג"ת ובגדלות וזב"ד אך המלכות היה לה ד' בוזי'. א' נקודה והיא בסוד המלכות שבה. ב' שנגדלת גם נה"י. ג' שנגדלו גם וזג"ת. ד' שנגדלו גם וזב"ד (ואלו הד' זמנים הם כנגד ד' ההי"ן שבשם ב"ן והם נקראו ד' נשים) וכולם בוזי' וויצוניות שלה לבד והטעם כי כיון שהוא בוזי' המלכות לכן היה בזה זמן שלא היה בה רק בוזי' מלכות לבד לכן נקרא נקודה והיה בו בוז' א' ו' בוזי' מלכות אשר בו"ק אך בנזקבא היה בה מלכות א' לבד שבמלכות והיא נקודה א' אך כולם הם נקודות ולכן מתו אך עתה בעיבור שנגדל גם נה"י שבו לא מית. והבן טעם זה איך בעיבור לא מית שלא היה כבתולה וז"ס שבארנו שנתקן שנעשה עתה בעיבור פרצוף בקוין ואין קוין אלא בבוזי' ג' נקודות נה"י אך בהיותו ו' נקודות מלכות לבד לא יש' ג' קוין. גם תבין לממה נקראו כולם מלכים כי אין בהם רק בוזי' מלכיות אף בוז' א' וז"ל כפי דרך זה כי כל בוזי' וויצוניות נק' מל' כנ"ל דנה"י הם ג' רישין דנזקבא וא"כ היה תוזלה בוזי' וויצונית ואז"כ בעיבור נתקן הוויצונית נה"י וביניקה נתוסף התיכון ובגדלות הפנימי:

שער כז פרק ד

ודע כי הב' בוזי ראשונים כיון שאין בהם רק ו"ק נקרא אלהים
 כזודע כי כל בוזי ו"ק נקרא אלקים כי כן ז"א להיותו ו"ק של כללות
 עולם האצילות נקרא אלקים בערך א"א הנקרא הוי"ה כזכר
 באדרא. נמצא כי הו"ק דז"א נקרא אלקים והמוחזין הוי"ה א"כ כל
 אלו אינם רק ו"ק של כללות (האצילות) ואע"פ שתראה שיש הוי"ה
 בויצונית ותיכונית אפילו בכלים הוא בפרטות אמנם כללות
 הויצונית נקרא אלקים כמו שזודע כי כל הז"א נקרא אלקים ומוזה
 שם אלקים מתחלקין לכמה רבבות שמות של הוי"ה וכן הנזקבא
 דז"א האוהזת כל ג' עולמות ונקרא אלקים ויש בוזי הויות למטה
 אפילו במלאכים כזודע אלא שהם הויות נמשכין כולם בשם אלהים
 ועתה נבאר הענין יותר בפרטות דע כי כל זה שאמרנו אפילו
 בגדלות אינו רק בוזי זה"י לבד פי' כי וזב"ד של פנימים הם ג' פ'
 עליונים דנה"י דז"א וזג"ת דפנימים הם ג' פ' תיכונים דנה"י דז"א ונה"י
 דפנימים הם ג' פ' תחתונים דנה"י דז"א וכעד"ז הג"ל יש בוזי תיכוניות
 בנה"י אלו והם ט"פ ונקרא תוכניות דנה"י וכעד"ז יש בוזי וויצונית
 בנה"י אלו והם ט"פ ונקרא וויצונית דנה"י. ונמצא כי הם ג' פ' זה"י תוך
 זה"י ונה"י תוך זה"י וכולם נקראו זה"י לבד אלא שיש בו ג' כלים זה
 לפנים מזה וכולם מנה"י לבד, ואם כן הט"ס דז"א בג' בויצוניהם
 אינם רק מנה"י דז"א לבד מט"פ אלא שאז"כ אנו רוצין לדבר דרך
 פרטי יותר לומר כי אלו הג' כלים הם זה לפנים מזה וויצון זה"י,
 והתיכון וזג"ת. ופנימי וזב"ד, לפי שהם נר"ן דנה"י אמנם שלשתן בוזי
 זה"י לבד וז"ס צ' דצלם. ואז"כ כל הג"ל הוא בל דצלם הם וזג"ת

דז"א והם ט"פ ט' ספירות גמורות בוזי נפש נקרא נה"י ובתוכם יש וזג"ת אוזרים בט"פ אוזרים והם בוזי רווח ונק' וזג"ת. ובתוכם יש וזג"ת פנימי בט"ס והם בוזי נשמה ונקרא וזב"ד. אך כולם אינם רק וזג"ת. ועד"ז בם דצלם הם וזב"ד וכתר דז"א והם ממש ע"ד הנ"ל נמצא כי אין נקרא זעיר אנפין גדול לגמרי עד שיכנסו כל בוזי דצלם שלשתן ואז הוא שלם בי"ס גמורות דוגמת תבונה אשר הצלם מתלבש בי"ס שלה כנודע כי צ' בנה"י שלה ול' בוזג"ת ום' בוזב"ד שלה. אך הוילוק הוא כנ"ל כי ד' נשים יש בנקבה וכמו כן ד' נשים בבינה אמא עלאה שבוזי וזב"ד שלה נקרא אמא בינה עלאה וזג"ת שלה נקרא תבונה ראשונה ונה"י שלה נקרא תבונה שניה ומלכות שלה נקרא תבונה ג' והיא רביעית בערך הבינה ובזו התבונה הג' בכל י"ס שלה מתלבש כל הצלם כולו דז"א. באופן עז"א גדול כמו המלכות דאימא עילאה כולו שוה בשוה ממש באופן כי מלכות היא בוזי רביעית בערך אימא וזה סוד ומספר את רובע ישראל כי ז"א נקרא ישראל רובע של אמא עלאה:

שער כוז פרק א מ"ת

שער השנים עשר שער העיבורים ויתולק לה' פרקים:

טעם למת הוצרכו ז"ן להתעבר במעוי דאמא כמבואר אצלינו הענין
הוא עם מ"ש לעיל בענין המלכים ש'מלכו בארץ אדום ומיתו כי הנה
טרם שנאצל עולם האצילות המוזכר תמיד בס"ה בשם זה יצא הי"ס
הכוללים כל עולם אצילות בכללות ויצאו נפרדות זה מזה כי היו י"ס
זה למטה מזה וזה מקבלת מזו שלמעלה ממנה ולא היה בשום א'
מהם בוזי' פרצוף רק היו בסוד כללות כי כל א' היתה כלולה מכולן
והיו הכללות מעורב בהן בכ"א מהן והיה בלתי סדר ותיקין עד
שאז"כ הע"ק אתתקן גרמיה בקדמיתא כנזכר באדרא ואז ספירת
הכתר נעשה פרצוף שלם בי"ס ונקרא בוזי' א"א ואז"כ נעשו או"א
מוזו"ב כמבואר. והנה עתה בא עת וזמן תיקון ז"ת שבאצילות אשר
מהם נעשה ז"ן אזור התיקון הנה רצה המאציל העליון לתקנם כי
בתזולה היה כ"א מהם מובדלת מוזברתה הבדל גמור והיה נקרא
רה"ר כמבואר היטב ע"ש איך לסבה זו לא יכלו הכלים האלו לקבל
האורות שבתוכם ונשברו ומתו לכן רצה המאציל העליון לתקנם
וא"א להתתקן אא"כ יתזברו יוזד כל הו"ק זו בזו בסוד פרצוף א'
מקושרים זה בזה כנזכר שם ביאור הפרצוף המקושר דרך קוין מה
ענינו ועי"ז יוזזר להיות רה"י שהוא פרצוף א' כלול הנקרא ז"א. ואמנם
כדי שיתקשרו ויתזברו יוזד צריך לעלותן להכניסן במעוי דאמא
ושם בסוד ימי העיבור יתאזזו ויתקשרו ויתזברו יוזד יוזד גמור
ויצאו אז"כ בזמן הלידה בבוזי' פרצוף א' מיווזד בכל פרטיו וגם
הספירה (הז') שהיא מלכות הנקרא נוקבא דז"א הוצרך שגם היא
תהיה עמהם בעת העיבור כדי שתהיה כלולה עמהם לצורך היוזוד

הראוי לה עם ז"א בעלה כזודע. לכן נבאר עניני העיבור ונאמר כי הלא ב' בוזי יש בעיבור וכל בוזי כלולה משני עיבורים שהוא ג' זמנים. וביאור הדברים כי תזלה הכל היו ז"ן בסוד העיבור והיו בבוזי ג' כלילין בג' ונקודת מלכות כלולה עמהן ואז"כ נולד והיה לו זמן יניקה ואזר כך הגדיל והיה לו עיבור ב' לצורך המוויזין שלו שאז נקרא זמן הגדלות נמצא שהם ג' זמנים וב' עיבורים עיבור דג' כליל בג' ויניקה ועיבור ב' והרי זה בוזי א' בסוד וזיצוניות ואזר כך היתה לו בוזי אזרת שנייה דוגמתה בג' זמנים. וב' עיבורים וכ"ז לצורך הפנימים באופן שהם ד' עיבורים וז' זמנים כי הזמנים הם ו' אבל העיבורים שבהם אינן רק ד'. ונבאר ענין וזיצוניות ופנימית מזה ענינים כי הוויצוניות הם מציאת העולמות ופנימיות הם בוזי הנשמות. והענין כי הגה יש בז"ן וכעד"ז בכל הפרצופים ב' בוזי הא' הוא בוזי הוויצוניות אשר בהם כדמיון הגוף אל הנשמה שםבפנים ומוזה הוויצוניות דז"א (נ"א ז"ן דאצילות) נבראו כל העולמות כולן של בי"ע כזודע כי כל הנבראים וכל הבריות שיש כולם הם בציור דמות פרצוף אדם כזוכר בזוהר פרשה תולדות דכל שייפי ושייפי איתקרי אדם ואפילו המלאכים כולם הם מבוזי וזיצוניות דז"ן דאצילות. אמנם יש בוזי ב' והוא הפנימית שבו שהוא כעין נשמה אל הגוף שםבוזין ומבוזי זו נבראו נשמות בני אדם הצדיקים התותוננים כי נשמות הזכרים מז"א ונשמות הנקבות מנזקבא דזעיר אנפין באופן כי כל נשמות הצדיקים הם יותר פנימים מהמלאכים כולם וזוין מהנשמות שהם מבוזי בי"ע כזודע גם נשמות אלו יהיו פנימים אל ערך המלאכים אשר מן העולם ההוא שםבנו וזצבו הנשמות כמ"ש

במקומו בע"ה. וז"ס הן אראלם צעקו וזוזה וארז"ל אפי' מלאכי שלום
 אינן יכולין לכנס כו' וצריך להבין מאי אפילו דקאמר ולמה נשתנו
 אלו המלאכים מזולתן עד שהוצרך להשמיענו וידוע שאפי' הם
 אינם נכנסים. אבל הענין מובן עם הנ"ל כי להיות שכל המלאכים
 הם מוויצונות והנשמות מהפנימיות והנה יש בוזי' מלאכים קרובים
 אל הנשמות של הצדיקים יותר משאר מלאכים ונקרא מלאכי שלום
 מהו דתימא כי כיון שבבוזי' זו שיש לאלו המלאכים על השאר והוא
 שהם כת המלאכים המקבלין את נשמות הצדיקים כשנפטרין מן
 העוה"ז ואומרים לו יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוזו כמו
 שאמרו רז"ל לכן נקראו מלאכי שלום ומצד בוזינת זו היה אפשר
 שיכנסו בפנימיות עם הנשמות ולזה השמיענו שאפילו הם עומדין
 בוזין ואין נכנסין בפנים. ונמצא א"כ כי תזלה היו זו"ן בבוזי' וויצונות
 שלהם לבד בסוד העיבור של ג' כלילין בג' ואוז"כ נולדו והיה להם
 זמן יניקה ואוז"כ באו להם מוויזין בעיבור ב' ואוזר כך פעם ב' היה
 להם כל ג' בוזי' אלו בבוזי' פנימית שלהם והיו תזלה בסוד העיבור ג'
 כליל בג' ואוז"כ זמן היניקה ואוזר כך עיבור ב' לצורך המוויזין:

שער כוז פרק ב

ונבאר עתה סדרי העיבורים בבחי' וזיצוניות ופנימיות ונאמר כי הנה
 ג' זמני עיבורים יש. א' הוא עיבור די"ב וזודש' כזכר בגמרא מעשה
 דהוי אשתהי תריסר ירוזי שתא ואכשריה רבה תוספאה. ב' הוא
 עיבור של ט' וזדשים המורגל תמיד ברוב העולם. ג' עיבור של ז'
 וזדשים ואמנם בבחי' וזיצוניות שמשו ב' עיבורים הראשונים שהם
 עיבור של י"ב וט' ובבחי' פנימיות שבו שמשו ב' עיבורים של ט' ושל
 ז'. ונתחיל לבאר ענין הוזיצוניות שמשו בו ב' עיבורים א' משל י"ב
 ושל ט'. ונתחיל מן הא' ונאמר כי הנה עיבור א' היה בבחי' א"א עצמו
 בבחי' נה"י שבו ומן הזווג שבו עצמו נעשה ו"ק דז"א בבחי' ג' כלילין
 בג' וע"ש. וענין זווג א"א הוא זה כי הנה נת"ל כי אין בא"א רק ט"ס
 לבד ולא זכר בו בחי' מלכות האמנם היסוד שבו כלול מזו"ן כדמיון
 התמר הכלול מזו"ן בסוד צדיק כתמר יפרוץ הנזכר בזוהר ואז נתעלו
 נה"י שלו בזוג"ת שלו אשר שם מעמד ומצב או"א כזודע כי אבא
 מלביש וזסד וזצי ת"ת הימין ואימא מלבשת גבורה וזצי ת"ת
 השמאל ועלה הנצח דא"א בזסד שלו אשר שם אבא ועלה הוא
 דא"א בגבורה אשר שם אמא ועלה היסוד דא"א בת"ת אשר שם
 בחי' הדעת שהוא היסוד של שניהן וזצי כאן וזצי כאן ואז ע"י
 התלבשות נה"י שלו תוך או"א עצמן אשר הם זכר ונקבה ממש
 שמשו אז ע"י יסוד דאריך אנפין הכלול מזכר ונקבה מיניה ובית ואז
 הוציא את הוזיצוניות ו"ק דז"א ג' כלילין בג' ואת הנזקבא בסוד
 פסיעה לבר כמבואר אצלינו ועיין לעיל היטב. ותכלית כוונתו היה
 להתלבש בתוכם כז"ל ונמצא שעליית נה"י דא"א במקום וזג"ת שבו
 היה לטעם הנ"ל להתלבש תוך או"א שהם זו"ן ועל ידם גם היסוד

שבו יזדווג מינייה וביה כמ"ש. עוד יש ט"א והוא כבר נת"ל כי ז"א
 היה בבחי' רה"ר ו"ק נפרדין זה מזה ותיקונו הוא לקשרו בסוד פרצוף
 א' מיוחד לעשות (נ"א ונקרא) רה"י לכן הוצרכו גם נה"י דא"א
 להכליל בוזג"ת שלו עצמו ויהיו אז ו"ק דא"א כלולין ג' גו ג' כדי
 לכלול גם את ז"א שהוא ו"ק בבחי' ג' גו ג' ויתקשרו יחד והנה העיבור
 זה היה זמנו יב"ז. וטעם הדבר הוא לסבת א"א עצמו כי הנה היו
 נה"י שלו נכללין בוזג"ת של או"א הרי הם כללות של ו' וגם יש
 כללות הנה"י שלו שנכללו בוזג"ת שלו עצמן הרי הם כללות של ו'
 אחרים והרי הם י"ב. ועוד טעם ב' בענין א"א עצמו כי כמו שנכללו
 נה"י בוזג"ת והם ו' מתתא לעילא גם נכללו מעילא לתתא וזג"ת מן
 הנה"י ו' והרי הם י"ב. עוד טעם ג' כי הנה זוג זה הוא דא"א אלא
 שהיו בהתלבשותו בגו אבא ואמא והנה זוג הוא עיקרו הוא מן המזל
 הו' דדיקנא דא"א כמבואר אצלינו שאבא יונק מן הו' ואמא מן הי"ג
 וגם נתבאר כי מזל הו' הוא ג' שמות של מיכוי יודי"ן ונמצא שיש בו
 י"ב יודי"ן וכדי לקבל שפע מאלו י"ב הוצרכו להתעכב שם יב"ז. גם
 טעם ד' בענין זו"ן עצמם והוא כי גם בז"א עצמו נכללו נה"י שלו
 בוזג"ת שלו הרי ו' וכן וזג"ת שלו נכללו בנה"י שלו הרי ו' אחרים
 נמצא שהם י"ב בוחי'. עוד טעם ה' כי הנה אלו היו תזלה ג' בוחי'
 שהם וזג"ת ובאלו הג' היו הד' אחרות שהם נה"י כלולין בכל א' וא'
 מהם מהג"ר נמצא שהם ג"פ ד' הרי י"ב. עוד טעם ו' כי צריך
 שהמלכות תהיה כלולה מכל הג' נה"י הרי ג' ואז"כ כל א' מאלו ג'
 תהיה נכללת בכל הג' שהם ט' הרי י"ב וכל זה בהיות ז"א ו"ק ג' גו
 ג' והמלכות רביעית אליו. והנה נמצא כי זמן עיבור א' עיקרו הוא

בא"א אלא שהיתה ע"י היותו מתלבש תוך או"א כנ"ל כי הנה היתה
 כוונתו לעשות אליו בוזי לבושים מן זון שילבשהו מטבורא דיליה
 עד סיום גופו כנ"ל נמצא כי היה זמנו יב"ח. וז"ס במאמר קו המדה
 דבתיקונים וכן בזהר פ' בראשית דל"ה כי הנטיעות כקרני וזגבים
 היו ואתנצטעו ואשתהו י"ב ירוזי שתא. ואז"כ נולדו זון ובא זמן
 הניקה ובכח הניקה נתפשטו ו"ק דז"א ממה שהיו תזלה ג' בג'
 ונעשה עתה פרצוף גמור קשורים זה בזה בסוד קוין כנ"ל בתזלת
 דרוש זה והנה בוזי יניקה אין בה עיבור כנ"ל (בפ"א) כי ב' עיבורים
 הם לבד אמנם עכ"ז בבוזי א' גם הניקה יש בה סוד עיבור. והענין
 כי הנה הניקה זאת הם יונקים מן השדים ורדים של אמא ונודע כי
 בוזי הדדים נקרא שם שדי והנה נתבאר אצלינו כי שדי הוא
 גימטריא הוי"ה שד' אותיות הוי"ה הם כ"ו גם נעשי' בוזי ע"ב גם בוזי
 רי"ו שהם ג"פ ע"ב כמבואר אצלינו ע"פ ויעבור ה' על פניו ויקרא ושם
 נתבאר כי ג' בוזי אלו הם גי' שד"י שהם כ"ו ע"ב רי"ו אשר מקומן בג'
 קוין של וזג"ת כי בת"ת הוא שם הוי"ה עצמה שהוא כ"ו וחסד הוא גי'
 ע"ב וגבורה הוא גי' רי"ו לכן מקום הדדים הם בוזזה שבין וזג"ת וכל
 בוזיותו יורד הם שד"י ומוזה השם של שד"י שהוא בדדים של אמא
 יונק ז"א ומתפשט ונתקנו הג' קצוות ראשונים שלו שהם וזג"ת אשר
 יש בהם ע"ב רי"ו כ"ו גימטריא שד"י כנ"ל ואז"כ גם נה"י שבו ינקו
 משם ונעשו ע"ב רי"ו כ"ו אורים כנודע כי כל מה שיש בוזג"ת יש
 בנה"י אלא שבבוזי וזג"ת הם רוזמים ונקרא שד"י ברפה בסוד בין
 שד"י ילין שהם מקום הדדים ממש ובנה"י נקרא שד"י בדגש

בסוד אל ע"י כנודע לפי שהוא יותר דינן כנודע כי הדגש ורפה הם דין ורוחמים והנה נמצא כי גם בבחי' יניקה נמשך מסוד ע"ב רי"ו שהם אותיות עיבור ודי בזה ויניקה זו נמשכת עד היותו בן ט' שנים ויום אחד ואז"כ בא זמן הגדלות ולזה צריך עיבור ב' וענינו הוא מבחי' זוג או"א לתת מוויזין לז"ן כי בעיבור הא' היה עיקרו מוויזין או"א מיניה ובית אלא שהיה ע"י התלבשות באו"א אבל זה העיבור הב' עיקרו הוא מוויזין או"א וא"א טפל לו היפך מן העיבור הא'. וטעם הדבר כמ"ש בגמרא שאל טורנוסרופוס הרשע את ר"ע איזה מעשים נאים של הקב"ה או של ב"ו וכו' וכוונתו היה למה לא נברא האדם מהול והביא לו ראייה מן הזוהרים הנבראים ע"י השם יתברך ומן הגלוסקאות הנעשים ע"י ב"ו נראה מזה כי יש דברים שהנזיון הבורא ביד ב"ו התווננים לתקנם והוא לא תיקנם לכן אל תתמה אם העיבור שהוא לצורך ו"ק ב"א היה ע"י או"א, ועיבור ב' שהוא לצורך מוויזין דז"א היה לו ע"י או"א, כי יש דברים נתקנים ע"י תווננים כנ"ל ובפרט כמ"ש כי עיקר הכל הוא להוציא עיקר ושורש הז"א שהוא ו"ק. אבל הג' מוויזין שבו הם בסוד תוספת אליו כי לכך משתנים והולכין (נ"א וחוזרים) ואינם בקבע בו גם זמן עיבור הזה היה ט' וחדשים והטעם הוא כי הנה עתה יש בו ו"ק וג' מוויזין שהם ט'. עוד טעם ב' ממה שנת"ל כי או"א זוגם הוא מכוח המזל הז' שבדיקנא דא"א שיש בו ג' הוי"ת דיודי"ן ויש בו ט' ווי"ן ומשם נמשך בהם שפע בסוד עיבור ט' וחדשים אלו לצורך המוויזין והנה אזור ט' שנים ויום אחד שהיו לו"א באו לו המוויזין אלו מאז עד תשלום י"ג שנה שלמים ויום אחד ואז נעשה בוחי ז"א גדול והגדיל ונקרא אדם גמור. וטעם

היות י"ג שנים הוא כי תזלה היה לו ו"ק אוז"כ נמשכין לו ד' מוויזין
 שהם וז"ב ודעת כלל מוויז"ג ואלו נמשכו לו תזלה בסוד מקיפים
 קודם שיכנסו תוך פנימותו כנ"ל כי אז הם בלי לבושין הם ד' מוויזין
 ואוז"כ מתלבשים תוך זה"י דתבונה כנ"ל ואז נכנסין ומתפשטין תוך
 פנימית ז"א ואז אינן רק ג' מוויזין כי הוויז"ג נתלבשו ביסוד בינה שהוא
 כלי אוזד ונעשו מוויז אוזד ונקרא דעת ונמצא כי ו"ק וד' מקיפים וג'
 מוויזין פנימים הרי י"ג:

שער כוז פרק ג'

ועתה נבאר בוזי הפנימית דו"ן כי הנה אוזר כל הנ"ל היה פעם ב'
 כל הנ"ל לצורך פנימית הוויז"ג כנ"ל והנה עיבור אוזד היה בבוזי
 הפנימים של א"א עצמו ולא ע"י התלבשות דאו"א והיה זמנו ט'
 ודשים לפי שעתה בפעם ב' הזאת לא די שנכללו זה"י הפנימים של
 א"א עצמו בוזג"ת שלו ע"ד שהיו למעלה בעיבור אוזד של הוויצונות
 אמנם גם הוזג"ת ששלו ע"ד ונכללו בוזב"ד של עצמו ונמצא ט"ס
 דא"א נכללו והיו בבוזי ג' של ג' ומוויז זה נעשה העיבור בט'
 ודשים כמספר ט"ס דא"א ואז נעשו ו"ק פנימים של זו"ן ג"כ
 ומפנימיותם נמשכין כל הנשמות כולם כנ"ל. ואוז"כ היה העיבור הב'
 של המוויזין של הפנימיות וזה היה בסוד ז' ודשים לבד. והענין כי

עֵיבוֹר זֶה נֶעֱלַם וְעֲלִיּוֹן מֵאֵד כִּי הוּא בְּסוּד ז' סְפִירוֹת תּוֹחַתּוֹנוֹת שֶׁל
 עֲתִיק הַמֵּתִלְבָּשִׁים תּוֹךְ ז' תְּקוּנֵי דְגֻלְגֻלְתָּא דְּרִישָׁא דֵּא"א כַּמְבוֹאֵר
 אֲצִלְיָנוּ וְכַנְגָדוֹן הִיטָה הָעֵיבוֹר זֶה מִן ז' וּדְשִׁים. וְדַע כִּי בְּאוֹתָן ז"ת דַּעֲתִיק
 אֵין יִכּוֹלֵת לְהַשִּׁיג כָּלֵל בּוֹצֵי עֲלִיּוֹן שֶׁל הוֹסֵד שֶׁבּוּ רַק מוֹצִיּוֹ וּלְמִטָּה
 בְּלִבָּד לִכֵּן אֲרֹז"ל שֶׁכֵּל הַיּוֹלֵדֵת לֹא יוֹלֵדֵת לְמִקּוּטָעִים וְאֵינוּ בְּעֵיבוֹר
 כֹּל הֵז' וּדְשִׁים שְׁלֵמִים וְהֵנָּה גַם מוֹזָה הַפְּנִימִיּוֹת שֶׁל הַמוֹוִזִין דְּזו"ן
 נִמְשָׁכוּ וְנַעֲשׂוּ נִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים. וְהֵבֵן וְרָאָה כִּי כִּמָּה צְדִיקִים וּוְסִידִי
 עֲלִיּוֹן קְדוּשִׁים כּוֹלֵם נּוֹלְדוּ לְמִקּוּטָעִים לֹא וּדְשִׁים עֵיבוֹר כַּמִּשָּׁה
 וְשִׁמוֹאֵל הַנְּבִיא וּפֶרֶץ וְזֵרוֹז וְכִיּוֹצָא בְּאֵלּוּ וְנִמְצָא כִּי כֹל אֵלּוּ (הַנִּשְׁמוֹת)
 נִמְשָׁכִין מֵאוֹתָן הֵז' דַּעֲתִיק (הַמְּלֻבָּשִׁים) בֹּז' דְּגֻלְגֻלְתָּא דֵּא"א וְדִי בֹזָה:

שֶׁעַר כּוֹז פֶּרֶק ד' מ"ב

א' דַּע סוּד שְׁאֲרֹז"ל בְּמִסְכַּת ב"מ פ"ה ע"ב בְּכוֹלָהוּ גְּוַהֲרָקִי תִּסְתַּכֵּל
 לְבַר מֵר' וְזִי"א. הֵנָּה נִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים הֵם לְמַעְלָה מִמְּדֻרְגָּת
 הַמְּלָאכִים וְז"ש כֹּאן שֶׁבְּכָל הַכִּסְאוֹת שֶׁל נִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים הֵיוּ
 הַמְּלָאכִים מַעֲלִים אוֹתָן וְזוּץ מִכֶּסֶּא דֵּר' וְזִי"א שֶׁהוּא עוֹלָה מֵאֵלּוּ וְהִיטָה
 נִרְאָה שִׁיּוֹתֵר כְּבוֹד הִיטָה שִׁיעֵלוּ אוֹתוֹ הַמְּלָאכִים מִשְׁתַּעֲלָה הִיא
 בְּעֶצְמָהּ א"כ מֵה מַעֲלָה הַזֹּאת וּפִירֵשׁ שֶׁאֵלּוּ הַמְּלָאכִים הַמַּעֲלִין
 כִּסְאוֹת שֶׁל נִשְׁמוֹת הַצְּדִיקִים הֵם הַמְּלָאכִים שֶׁנּוֹצְצוּ עִם הַנִּשְׁמוֹת

והכסא נושא את אותם כמשרז"ל הכסא נושא את נושאי והארון נושא נושאי ונראה שהמלאכים מעלין את כסא אבל (באמת) הכסא מעלה אותן עד מדרגתן שהמלאך אינו עולה יותר ממדרגתו אפילו נקודה א' ולזה הכסא של ר' וזייא שהיתה למעלה ממדרגת המלאכים היתה עולה מאליה שלא היו המלאכים יכולין לעלות עמה וזהו מגרמא סלקא ומגרמא נותא כז"ל שע"י שהצדיקים עוסקין בתורה ובמע"ט מדרגתן למעלה מן המלאכים:

ב מ"ק בהיות ז"ן בבטן אמא היה ג' ג' בסוד ו' שבתוך הה' ושם המל' בסוד פסיעה לבר ברגל הו' ומכאן נתפשטו לו' הוא ו' והיא ז' לו באוזר ואימא נותנת לו נה"י שלה והם לו בוי"ו וזב"ד כי ר"ת בינה הם בינה יסוד נצח הוד וזהו בסוד העיבור הנעשה באדם אוזר לידתו והמ"ב זווגים דפ' בראשית הם מ"ב זווגים דוויך וגרון דא"א והם בסוד העיבור הזה והנה הנ"י שבו נעשים וזג"ת ונקבא שם במה שחוזר עתה יסוד להיות ת"ת והנה עתה חסר נה"י (לו) ואז תבונה שהם אותיות ב"ן וב"ת ו"ה והנה תבונה זו מתפשטת לעשות בו נה"י אשר חסרים לו ונעשין ג"כ וזב"ד לזקבא ואז ז"א נותן לזקבא ג"כ שית דיכיה (הוויצונית) עצמם ואז נשלמת לי"ס ולכן נקרא נה"י לבר מגופא לפי שלא היה לו נה"י עד שניתנו לו מן התבונה כז"ל לכן נקראת אספקלריא דלית לה מגרמא כלום כי הכל בא לה מחדש ג' מתבונה ו' מז"א (הנה סוד ציצית טלית קטן הוא סוד או"מ בוי"ו ו' בלתי ראש בהיותו ג' ג' וטלית גדול הוא אוזר התפשטות):

ג' מעיקרא היה הת"ת בסוד ו"ק לבד ולמה הוצרך לעיבור ג' גו ג'. והענין כי תזלה נאצלו י' נקודות כל א' כלולה מי' והקשר שהיה להם שהיו מקבלות זו מזו כפי סדר המדרגות ותזלה היו הנקודות האלה בסוד העצמות פנימים והיו כל הכוונות כלולים בעצמות ולא ניכרין כל א' ואוהד לעצמו רק כדמיון הנשמה הכלולה מראיה ושמיעה כו' אבל אינם ניכרות בה כ"א לבדה וע"י הגוף מראה כוונתיה וכל הי' (נ"א הה') כוונות הכלולין בה א' א' לבדו כיצד השמיעה באוון כו' וכן היה באצילות הזה כי נתקנו והיה התיקון כדי לעשות להם כלי א' מגביל הרוחניות האלו ובו כלי לשמיעה וכלי לראיה וכיוצא בזה וזה התיקון שנתקן תזלה בא"א והוא הכתר. או"כ עשה מב' נקודות השניות שהם וזו"ב ב' פרצופים גמורים כלים והם או"א והז"ת נידונו כולם למטה במקום המל' ולכן הוצרך לסוד העיבור כדי ליחדם ולכלול ג' בג' כדי שיוכלו הו' נפרדין יעשו פרצוף א' ואז עדיין הם בסוד העצמו'. ואז"כ בסוד הליד' נעשו הו' אוהדים ונעשה להם כלי א' ואז"כ ע"י המוויזין נגמר ונשלם הפרצוף:

ד' ענין זמני העיבור עיין בביאורנו עליהן כי יש בפנימית וויצוניות ומה שמצאתי כאן בויילוף כתבתיו וזה הענין כי סוד העיבור של ט' ודשים כדי לעשות מוויזין לז"א כדי שיוכל להוליד לכן נתקשרו ו"ק דא"א בג"ר וזב"ד שבו בא"א עצמו שהם מוויזין במש"ע ע"י"ז נעשה לז"א מוויזין בסוד עיבור דט' ודשים והנה עיבור זה של ט' ודשים הוא

לצורך וזיצונויות ז"א ויוליד בוזי' עולמות אבל עיבור ז' וזדשים הוא
 לצורך פנימית ז"א שוליד בוזי' נשמות והענין כי לצורך פנימית ז"א
 הוצרך שיתקשרו ט"ס דא"א בז' דגלגלתא דיליה כנזכר בס"ד ואלו
 הז' דגלגלתא ד' מהן בוזי' מקיפים וג' מהן בוזי' מוויזין ואלו יתלבשו
 למטה בת"ת בתוך המוויזין כדי שיוכל לברא פנימי' נשמו' בכל
 העולמו'. והנה בהצטרף י"ב וט' גימטריא אהי"ה שהוא סוד עיבור
 כנודע מהזוהר:

ה דע כי הי"ס הם ה' פרצופים שלימים א"א והוא כתר ויש בו י"ס וכן
 או"א פרצופים שלימים ויש בהם י"ס בכל א' מהם וכן זו"ן כל א'
 כלול מי". אך דע כי הת"ת כשנאצל לא היה רק מציאות ו' ונקרא ו"ק
 מוזסד עד יסוד ולא היה בו ראש וז"ס ו' שבתוך ה' בבינה שאין לה
 ראש. ואמנם אזור שיצא לזו"ן אז נעשה לו ראש וז"ס מנוזל בדרך
 ישתה כי מנוזל יסוד בינה ישתה הת"ת בהיותו בדרך פירש אזור
 שיצא ממנה ואז נקרא ירים ראש. והענין הוא כי וז"ת שלו נעשין לו
 וזו"ב (ודעת) וזה"י נעשה לו וז"ת וזה ע"י המשכת שפע דאו"א וה"ס
 התפשטות ב' עטרין דמתעטרין (להו) וכו' וזהו בעטרה שעטרה לו
 אמו שהוא רישא דיליה ואמנם עתה נשאר וזסר לו זה"י אז הוצרכה
 בינה להאריך רגליה למטה (זו"ה) וסוד הארת היסוד שבה כי גם
 היא עלמא דדכורא ואז נעשה לו זה"י כי זה הנזכר בזוהר ומבינה
 נביאים. וז"ס כונן שמים בתבונה וז"ס ובתבונה יתכונן ולכן להיות
 הנה"י משם ואינן לא מן הת"ת ולא מן המלכות ולכן מועילין לשניהן

כי זעשו רגלים לז"א ומוזין למלכות ולכן תבין כי או"א מציאות (א'
 והב' למטה המוזין הנעשים לז"א והבן. גם דע כי ספירין תתאין של
 או"א) שהם מוזכמה ולמטה ר"ל כשתסיר כתר דאו"א ישארו לכל א'
 ט"ס ומאלו נמשכו ונעשו סוד (ט" תיקונים) דיקנא של ז"א ט' תיקונים
 כפולים מצד או"א ו' ג' בוזי היה לז"א א' בהיותו במעי בינה כי היה ו'
 זעירא ג' כלילן בג' ובוזי המלכות שבו בסוף הו' בסוד פסיעה לבר
 ואז"כ כשיצא לזוין אז נתפשטו כל הו"ק ו' שלימה ובסופה סוד
 המלכות ואז"כ בקניית המוזין נשלם לי"ס הרי ג' בוינת והראשונה
 היא סוד ראובן שמעון לוי (ואז"כ יהודה עוד) בוזי ב' והוא כי הלא
 בהיות הז"א (ז"א המלכות) בסוד ו"ק אז המלכות אינה רק נקודה
 זעירא ואין בה שום התפשטות אבל היא כלולה מי' אבל אינה
 נזלקת לפרטי איברים ואז"כ בבוזי הז' בקניית המוזין נגדלים
 שניהם בסוד פב"פ אז"כ יש בוזי ה' והוא כאשר נתמעטת אז לא
 היה בה רק מציאת אותה נקודה א' רק שעתה נזלקת לפרטי
 איברים בסוד י"ס אבל אין בכמותה רק ההיא נקודה לבדה כי כדי
 שיוכלו וזיילותיה להתנהג על ידה צריכה להתזלק לי"ס ואז
 נתמעטה וירדה בבריאה ושם מקומה בו' היכלין ובד' היכלין
 שבהיכל ק"ק שהוא כוזב"ד כי המל' שבמל' היא בהיכל הז' דיציר:

שער כוז פרק ה

עֵיבוֹר ב' שֶׁל ז"א אוֹר הַיְצִיקָה לְצוֹרֵךְ הַמּוּוֹזֵן כִּבְר יִדְעֶת עֲנִין הַיְצִיקָה
 מִה הוֹעִילָה אֶל הַתְּפִשְׁטוֹת ו"ק מִמֶּה שֶׁהָיוּ תּוֹחֵלָה ג' כִּלִּיל בָּג'. וְאַמֶּנֶם
 עֲתָה נִדְבָר בַּבּוּזִי ג"ר הַנִּקְרָא רֹאשׁ שִׁבּוּדָאֵי שֶׁהִקְטָן בְּהִיּוֹתוֹ תוֹךְ בִּטָּן
 אִמָּא יֵשׁ לוֹ רֹאשׁ וְגַם אוֹז"כ בַּעַת יִצְקָה א"כ צָרִיךְ לִדְעֹת מִה נִתְּוֹדֵשׁ
 אוֹז"כ בְּעֵיבוֹר הַמּוּוֹזֵן וְהִנֵּה דַעַךְ כִּי כִבְר הוֹדְעֶתִיךְ אֵיךְ הוֹ"א שִׁיעוּרוֹ
 בְּנֵה"י וּוּצִי ת"ת דָּא"א אִמֶּנֶם אוֹתוֹ הַתְּלַבְּשׁוֹת הַנֶּעֱשֶׂה אֶל נֵה"י דָּא"א
 ע"י זֶוּג אוֹ"א הוּא סוּד (נ"א עַל דֶּרֶךְ) הוֹ"א עֲצָמוֹ וְהִנֵּה מֵאוֹתוֹ וּצִי ת"ת
 דָּא"א נֶעֱשֶׂה רֹאשׁ שֶׁהֵם ג"ר דוֹ"א בְּהִיּוֹתוֹ בְּמַעֲלֵי אִמָּא וְאַמֶּנֶם מוּוֹזֵן
 שֶׁלֹּהֶם אֵלִים דְּאֵלֵּהִי"ם לִכֵּן אֵינְ בּוֹ כּוֹחַ הַדִּיבּוֹר בְּהִיּוֹתוֹ בִּבְטָן אִמָּא
 וְהִנֵּה אֵלִים גִּימְטְרִיא ע"א שֶׁהֵם שֵׁם (הוֹי"ה) מִלּוֹי דְּאֶלְפִין עוֹלָה מ"ה
 וְהַשֵּׁם עֲצָמוֹ כ"ו הָרִי ע"א וְאִזְ הוּא אֵלִים. וְהִנֵּה מִיִּלּוֹי אוֹתִיּוֹת אֵלִים
 גִּימְטְרִיא צִדִּיק ל"ף מַד"ם וְהוּא סוּד הַמּוּוֹזֵן שֶׁבְּמִלְ הַנִּקְרָא צִדִּיק שֶׁהָיוּ
 כְּלוּלִין שֵׁם וו"ס הָאִמֶּנֶם אֵלִים צִדִּיק תִּדְבָּרוֹן וְלֵהִיּוֹת כִּי ג' מוּוֹזֵן הָיוּ
 נֶעֱשִׂין סוּד ת"ת דָּא"א לִכֵּן לֹא הָיָה עֲדִיין הַיִּכָּר ל"ב נְתִיבוֹת וּזְכֻמָּה
 וְנ' שְׁעָרֵי בִינָה וְגַם הִדְעֹת לֹא הָיָה נִזְחֵלֶךְ לְאֲדָרִין וְאַכְסִדְרָאִין רַק הָיָה
 כָּל זֶה בַּבּוּזִי כִּלְלוֹת לִבָּד וְכַאֲשֶׁר נִזְחֵל וּיּוֹנֵק מִשְׁדֵּי אִמּוֹ אִזְ ע"י
 הַיְצִיקָה נִתְּגָלוּ הַמּוּוֹזֵן הָאֵלִים בְּסוּד ל"ב נְתִיבוֹת וּזְכֻמָּה וְכֵן הַבִּינָה
 בְּסוּד נ' שְׁעָרִים וְכֵן הִדְעֹת וְאִזְ זִיכָר הַכָּל וְלִכֵּן הוֹלֵךְ כְּשִׁינֵק אִזְ יוֹצֵאִין
 לוֹ הַשִּׁנְיִים שֶׁהֵם ל"ב נִגְדָּ ל"ב נְתִיבוֹת וּזְכֻמָּה שֶׁנִּתְּגָלוּ עֲתָה וו"ס וְלִכֵּן
 שִׁנְיִים מוֹזֵלֶךְ פִּי הַל"ב שֶׁל וְלִכֵּן הוּא ל"ב נְתִיבוֹת וּזְכֻמָּה וְנ' ה"א נ'
 שְׁעָרֵי בִינָה וְהוּא"ו שֶׁל וְלִכֵּן הוּא סוּד הִדְעֹת סוּד ו' וְכָל זֶה הוּא לִסְבָּת
 [מִסְבָּת] הוֹזֵלֶךְ וּזוֹ וְלִכֵּן שִׁנְיִים מוֹזֵלֶךְ וְאִזְ הַמּוּוֹזֵן הָאֵלִים נִקְרָא אֵלִים

והם ג' אלקים בג' מוויזין שהוא סוד מלא י"ה שיתמלאו המוויזין הנקרא י"ה והוא צירוף מלא י"ה ואלהים גימטריא פ"ה עם כולל וז"ס הפה הניתן לאדם שהוא סוד המוויזין שהיו נקרא' אל"ם שהוא שם מ"ה כנ"ל כי מ"ה גימטריא אלהים כזה מ"ם ה"א גם אלם מאלהים הוא מ"ה וכ"ו לכן עתה מתויל התנוק לדבר וז"ש מי שם פה לאדם או מי ישום אלם או וזרש מי הוא בינה וע"י הוולב שבניקה שם פה לאדם ואלו הם ל"ב אלקים דעובדא דבראשית דמוזו הוולבמה. ואזר הניקה נגדלו המוויזין האלו עד י"ג שנים באופן זה כי המוויזין ג' שהם ג' אלקים יורדין למטה ונעשית מהן סוד הגרון כי גרון גימטריא ג' אלקים ומוויזין אלו שבשם אלקים מהתבונה כנודע וכולן נכללין בגרון ולכן הגרון הוא בבינה ולפי ששורש הגרון הזה נעשה ע"י המוויזין האלו גם בינה נקרא מוויזין כנודע בזוהר במקומות רבים לכן הבינה נקרא אלקים. וז"ס ואברם בן ע"ה שנה בצאתו מוורן כי אברהם סוד זרוע ימין של הווסד יצא מן הבינה הנקרא גרון גימטריא וזרן וזהו בצאתו מוורן כי כל אלקים דינא קשיא סוד וזרן אף וזהו נז"ר גרונ"י. וזוה תבין איך הגרון אינו רוחב אלא אדרבה הוא יותר קטן מרוחב הראש וכ"ש מרוחב הגוף והטעם כי אותן מוויזין הקטנים שבתוך הראש הם סוד הגרון ולכן אינו רוחב כ"כ וגם כי כל אלקים הוא דינן ולכן אין הדברים ברוחב אלא בקיצור גדול. והנה הראש להיותו בסוד מוויזין אלו של אלקים נקרא ראש והוא סוד אלקים במילוי ורבע גימטריא ש"ר וא' כללות השם הרי ראש אמנם אברם בצאתו מוורן סוד ג' אלקים נתחלף שם אלקים בוילוף אכדט"ם גימטריא ע"ה וזהו ואברם בן ע"ה שנה בצאתו

מוזרין. וזוהר לעיל כי נשאר לבעלה סוד ג' וכלי דגלגלתא שהוא
 אותו התלבושות הנעשה בת"ת דא"א (נ"א דו"א) בלתי מוויין בפנים
 ואז נשאר כל אלו הווללים בסוד הקרומות דמוויין והיו שביולי
 הזכמה ושערי הבינה זיכרין בהם בסוד קרומות וצינורות ואז"כ
 נתעלו וז"ת וז"א ונעשה מהם סוד עצמות של גלגלתא על הקרומות
 הז"ל ואז"כ נכנסו בהם המוויין העיקרין והם סוד ד' היות ע"ב ס"ג
 מ"ה ב"ן מלובשים בנה"י דתבונה כוודע. וכבר ידעת כי המוויין
 האלו מתפשטין בכל ט"ס דו"א מוויין וזכמה בוחו"ן ומוויין בינה בבג"ה
 ומוויין דעת בדת"י וא"כ הוא מוכרוז כי ברדת אלו ג' מוויין להתפשט
 בגוף שיעברו דרך הגרון דרך ג' אלקים אשר שם ואז נעשין שם
 הוי"ה אלקים ג"פ והם ג"פ יב"ק בגרון וז"ס ויעבר את מעבר יב"ק
 שהוא גרון והוא סוד ויעבור די"ג מדות שאנו אומרים בתפלה תוכלה
 כדי ליקח מכאן את אור הגרון (נ"א המוויין) הז"ל היורדין מכאן.
 וכבר ידעת כי עתה אזור וזרבן אנו צריכין לוודע מוויין בכל תפלה
 והנה באמצע היום אין שם מוויין והם בסוד הדינין ונקרא זרין כנ"ל
 שהם סוד ג' אלקים וזהו אין אדם וזוטא אא"כ נכנס בו רווי שטות
 שמתמלאין המוויין בסוד רווי אזורת של דין קשה. וז"ס שנאמר בדוד
 ויהי דוד בא עד הראש אשר ישתווה שם לאלהים כי בראש הזה
 הוא סוד אלקים ברבוע במילוי כנ"ל שהוא גימטריא ראש ושם הם
 ג' מוויין של אלקים וזהו אשר ישתווה שם לאלקים ורצה להזריב
 את העולם להזויר אלו למקומם כמשארז"ל בקש דוד לעבוד ע"ז:

שער כט פרק א מ"ב

שער הנסירה ויתחלק לט' פרקים:

דרוש כולל כל בוזי ז"א כסדר וגם ענין נסירה באורך:

ענין הנסירה הגה תחלה ע"י מוויזין דקטנות היו דבוקים אב"א לפי שעדיין אוזורים שלהם הם דינין של אלקים ואז"כ הפיל שינה לו"א וזוויזין המוויזין להסתלק ממנו ונשאר בבוזי יניקה שזהו השינה והבן זה מאד. ואז וזכמה וזוסדים הוסרו מתוך הלבושים של זה"י דאמא כנודע ונשאר עומדין ערומים בסוד או"מ על רישא דז"א וגם וזצי דעת תוזתון המוזכר את ב' עטרין כנודע וכן וזצי דעת העליון גם הוא נשאר עמהן וזצי דמצד הוסדים ואמנם בינה וגבורות וזצי דעת תוזתון וזצי דעת עליון אלו נשארם מלובשים תוך זה"י דתבונה (נ"א דאימא) וכן הם נסתלקו מז"א אמנם לא נשארם בסוד או"מ כמו האזורים כדי להאיר משם מן בוזי הרשימו שעולה ג"כ סוד שינה כזכר אצלינו בענין תפילין (נ"א התפילות) ואמנם אלו נתלבשו תוך נוקבא וכמ"ש אוז"כ ואז"כ וזוויזין להסתלק מן הנוקבא וזוויזין תחלה להתזכר עם וזכמה וזוסדים בסוד או"מ ג"כ עמהם. ולעשות זה צריך זוג אוזר באו"א ונמשכין מזוג ההוא (נמשך מן אבא) ב' מצפ"ך

א' ביסוד אבא וא' בסוד דמלכות וא' נמשך לוזכמה וא' נמשך לעטרא דגבורה וע"י (אותה העטרא) נמשך אותו המנצפ"ך הב' אל יסוד דמלכות ואלו המנצפ"ך כפולים הם יותר (המוזין) נמתקים כי הזכמה היא גבורה בשרשה כי לכן וזכמה דא"א נתלבש בה גבורה דעתיק והנה אזור שירדו שם ונעשו כולם מקיף אז מתוילין לכנס תזלה בינה וגבורה בפנימית דז"א ושניהן בסוד דאבא לבד ואז מתפשטין ג' פרקין הוד בכל קו שמאלי דז"א ומפרק אזורין נעשה מוזי בינה אל המלכות. והנה כשנסתלקו בינה וגבורה מז"א כנזכר בסוד השניה אז היו מאירין בנזקבא לאה בסוד או"מ ומשם נמשך אל המלכות רוחל ואינם ישינות כמו הז"א. ועיין בענין וזת"ך שהם ב' אזוריים דז"ן ג' בוזי שיש א' בהוי"ה וא' במצפ"ך ויש א' באלקים כי הנזקבא בעת האצילות הראשון לא היתה רק נקודה א' לבד כנודע וזה הנקודה נקרא אישון בת עין וזכור זה ומנקודה זו מתויל בנין כל מציאותה והיא לבדה יכולה להיות פב"פ עמו וזהו שורש כל בוזי הנזקבא וזהו ראשית ואזורית כל דרושית. דע כי הנקודה שנאצלה תזלה היא כתר שבה והיא נקודה א' לבד ותזל קודם העיבור היתה בסוף היסוד למטה ממנו ובזמן העיבור עלתה על היסוד והלבישתו והגדילה ונעשה כבודת היסוד וכשיעורו וביניקה עלתה עד ת"ת מאזוריו ונגדלה כבודת הת"ת ממש. והנה בלילה שהוא כמו בזמן היניקה לז"א אף הנזקבא היא באצילות הראשון והנה ט' נקודות שלה אזור וזצות מתזברין עם לאה כנזכר במ"א ע"ש ונקודת הכתר (שהיתה) מתזלת אצילות ירדה (בבי"ע ס"א) בבריאה להאיר שם וע"י עסק התורה עולה גם היא מעט מעט עד שבאור הבוקר נגמרה

לעלות פב"פ בזרוע ש"מאל דז"א ואז נכנס בה רשימו של המוויזין
שלה בסוד תפלה ש"י וט' הנקודות יורדין אז בבי"ע (ס"א בבריאה).
אך היא יש בה רשימו מבזוי' פנים בפנים ויכולה לעמוד עמו פנים
בפנים אז בסוד תפילין ושאר הט' הנ"ל אנו מעלין אותם מעט מעט
מבי"ע עד ברכת אבות ואז בקריאת שמע נכנסו ו"ק דגדלות בז"א
וט' אלו שלה גם הם מתוילין לעלות עד ז"א דאצילות ואז עולה
המלכות ואותו הנקודה וזוורת אל האזור ומתחלת לתקן כמו בזמן
העיבור ועולה עד תחת היסוד ושם בזוי' שורש א' שלה כנודע שהיא
העטרה הנשאר שם תמיד וגם בזוי' שירדה בבריאה עולה משם ואז
אותו הבזוי' שעלתה מבריאה נגדלת שנית כמות היסוד כולו ועיין
במ"א. ומשם עולה עלייה ג' בנצח והוד ולא ביסוד ונגדלת כמותם
ומשם עולה עלייה ד' בת"ת והרי עלתה גם אל שרשה אשר שם
שלא נסתלק משם לעולם ואז נגדלת כמות הת"ת עצמו מאזוריו
ואז"כ עולה בזו"ג עלייה ה' לכן יורדין בה ב' הארות תותונות
בברוך וג' הארות עליונות באתה אך אינה עולה בה עד הזקיפות של
הוי"ה כנזכר במקומו והירידות הם הוי"ה אדנ"י והזקיפות הם הוי"ה
אהי"ה ועולה בסוד נקודה לבד אורך כל הז"א עד הכתר שבו אב"א
גם בסוד נקודה ולא בבזוי' פרצוף עדיין. ועיין במקומו כי יש זוג ב'
אל או"א וגם יש אז מ"ן דו"ב ואז נתוסף בה הארה שתעלה היא כל
בזוי' האזור עד הכתר לבזוי' מדה או נקודה א' לבד. ואז"כ נכנסין
בז"א ג"ר דגדלות וגם מקיפי דאמא לבד כפי הנזכר במ"א ועדיין לא
נכנסו רק הפנימית ואז נתקנים ונעשים בבזוי' פרצוף מהוזה שלו
ולמטה וזה בזול שלא היתה גם בהיותה באזור רק מן הוזה. אך

בר"ה בהיותה באוור עלתה עד הכתר גם עתה הגדיל פרצופה גם עד הכתר ועיין במקומו איך היא ברוזל ובלאה אך רוזל היא מהוזה ולמטה לבד וגם כל זה הוא ע"י העלאת המ"ן לזווג או"א וצ"ע מאד במ"א. ואז"כ נעשית הנסירה כז"ל והנה אוור שנגלה (נ"א שנתגלה) אב"א מן הוזה שלו ולמטה והיתה אז מקבלת הארותיה ע"י מוויצותיו וטפילה אליו וגרועה ממנו וכדי שתתקן יותר לגמרי שלא על ידו צריך שיתלכו המוויץ ממנו וסילוק זה נקרא שינה והב זה כי קודם לכן היו אווריים של שניהן כולם דינים ולהיותן דינים היו דבוקים יחד כי כולם כותל אחד להם ולכן הפיל עליו דורמייטא ונסתלקו מ

מנו המוויץ כז"ל הנקרא שינה ואז נשמתו שהם המוויץ שנסתלקו ממנו היו מושכין לו וחסד וזיות אל ההוא קיסטון דזיותא שנשאר בתוכו בגוף בעת השינה מן חסד דבינה והיה מתפשט בו בתוכו ואז הדינין ואווריים היו מסתלקין ונאוויץ באוור דנוקבא ונפרדין זה מזה וזהו אתי חסד ופריש לון. וז"ס ובאתרה שקיע רוזמי וחסד ואז אלו המוויץ הנקרא נשמת ז"א היו בבוזי מ"ן אל בינה ונזדווגו או"א ותיקנו את המלכות שלא ע"י ז"א. והענין (נ"א והנה הגם) כי כבר נתקנה לאה אב"א טרם רוזל כי תזלה יוצאין הארת לאה ואז"כ הארת רוזל ועדיין (נ"א אך עדיין) שתיהן נפרדות עם שמקבלות שתיהן הארתן ע"י ז"א ואז"כ בנסירה מתזכרות שתיהן יחד פרצוף אחד ע"י שנכנסו זה"י דאמא בתוכם ונמצאת גם רוזל עצמה עולה אב"א עד כתר דז"א ע"י התזכרות עם לאה ואפשר שיתלבש רוזל בלאה

וצ"ע. ודע כי אותן הב' מוויזין בינה וגבורה דז"א שנסתלקו בזה"י דבינה הם שנסכסו ברישא דנוקבא ממש כי הוזכמה והוזסדים נשארו בסוד מקיף לז"א ואלו הם הגבורות אשר לקוזה הנוקבא בעת הגסירה ע"י אמא לוזודה כזכר במ"א וע"ש היטב:

מ"ק ענין ג' מציאות בזו"ן שהם עיבור וניקה ומוויזין ואע"פ שכבר ביארנו באורך אצלינו בתחילה היו ג' כלולין בג' והם מציאות וזג"ת דז"א שהיו מתגלין לבד והוא ו' שבתוך הה' באהי"ה דתפילין שהוא כמנין כ"א אזכרות שבהם מפני שאין מתגלין רק וזג"ת וכ"א מהם כלול בז"ק שהם זו"ן הרי כ"א כמנין אהי"ה כי שם אהי"ה מורה עיבור דהיינו אנא זמין למהוי כזכר בזוהר. אוז"כ זמן הניקה ואז יצא ז"א למקומו כולל ו"ק באורך והוא ו' דהי"ה והיא גדולה כי בהיותו תוך ה' דבינה היה ו' זעירא ועתה ו' זו ראשה עב כי שם המל' עמו ואזר הראש מתפשט הוא"ו בדקות והטעם שהאשה עולה עמו ואינה יורדת עו הגה אע"פ שהוא עתה בסוד הו"ק עכ"ז יש לו י"ס רק שהמוויזין של הקטן אינם בסוד וזב"ד רק מוזג"ת לבד כי מוזג"ת נעשין לו ג"ר וג' אמצעית ומנה"י נעשין לו ג"ת וכשנגדל שהוא אוזר ט' שנים ויום אוזר אז יש לו ג"ר מוזב"ד ולא מוזג"ת כבתחילה ובאים לו נה"י מבינה ואז יש בו כוח להוליד אך עדיין אינו וזייב במצות אבל כשהוא בן י"ג שנים ויום אוזר שאז מושפעין בו וזו"ב וזו"ג שהם ד' מקיפין מלובשין בבינה ואז"כ נכנסין בראשו ואז וזייב במצות ומניח תפילין כמ"ש בע"ה. אוז"כ בעיבור הב' כדי לעשות מוויזין אז נעשה

ראש אל ו' והם וזו"ב ותרין עטרין ומתלבשין בזה"י דתבונ' ונעשין ג' לבר ואז"כ נכנסין בז"א בוזג"ת שלו מן הו"ק שבו (של) ו' ראשונה של זמן היניקה וזו"רין וזג"ת להיות וזב"ד ובהם נכנסין ד' מוויזין עם זה"י דבינה בתוכן. וז"ס בזה"ר פרשת אורי מות דס"ה כי שם אלהים שירותא וזד מז"א ופי' כי הגבורה הנקרא אלהים וזורה להיות בינה שהוא המוויז הב' דרישא דז"א ומנה"י הראשונים של זמן היניקה נעשה לו ג' אמצעית ועתה וזסרים לו זה"י דז"א וצריך שיבאו מוודע וז"ס בזה"ר בראשית כי הנטיעות היו כרני וזגבים ושתלם. והביאור כי זה"י דאמא אשר הלבישו לד' מוויזין ונכנסו בגו וזב"ד דז"א משם ירדו אותן הנזה"י דבינה עד זה"י של ז"א שנעשו וזג"ת כנ"ל ומשם האירו והוציאו זה"י וזדשים לצורך ז"א. וז"ש בזה"ר כי ירכין לבר מגופא כי גוף הז"א לא היה רק ו"ק ונסתיימו בג"ר והג' אמצעית אמנם ג"ת הם לבר מגופא שהם ו"ק הת"ת כי לא יצאו רק מנה"י דאמא. וביאור הענין כי הנזה (זה"י דאי) בג"ר דז"א יש ג' בויז' בכל אורז מהם כיצד קו ימין נכנס מוויז וזכמה ונתלבש בנצח דבינה ושניהן נתלבשו בוזסד דז"א של ו"ק דז"א, ואז משלשתן נעשה מוויז ימין דז"א הנקרא וזכמה, והנזה המוויז הפנימי הנקרא וזכמה האיר בוזסד דז"א וזסד דז"א מאיר בנצח דבינה ואז ירד הנצח דבינה בכוח אותה הארה שקבלה כנ"ל וירד בנצח דז"א אשר וזר להיות וזסד כנ"ל, ואז משם האיר נצח דבינה והוציא נצח וזדש לצורך ז"א וכן כנגדו עד"י בקו השמאלי ונעשה הוד לצורך ז"א. וז"ס הנזכר בתיקונים ומבינה נביאים כי זה"י דז"א הנקרא נביאים נעשו מבינה עצמה וזדשים ממש וכן עד"י בקו האמצעי ונעשה יסוד נמצא כי בזה"י אלו הוודשים יש

שם ט' בוינת שהם ג' בוינת בכל אחד משלשתן כי בנצח ירדה שם הארת מווח דווכמה והארת ווסד ו"א שוחר להיות ווכמה כנודע והארת נצח דבינה עצמה וכעד"ז ג' בוינת בהוד וכן ביסוד. ואמנם דע כי כאן בזה היסוד שנעשה מחדש יש בו בוי"ו ו"ק ו' זעירא, והטעם לפי שהאיר בו ת"ת דז"א שהוא כולל ו"ק כנודע. וזהו מ"ש בזוהר דיסוד ווד קרטיפא כלול שיי"ת ומכוח שית אלו שביסוד נעשה שיעור קומת המלכות ולכן נקרא אספקלריא דלית לה מגרמה כלום כי היא היתה תוכלה נקודה נעלמת בת"ת ואור כך ממציא את ת"ת ובוינת שלו נתק שיעור קומתה:

שער כט פרק ב מ"ב

ודע כי ב' מיני זווגים הם באו"א זוג וזיות וזוג מוויין פנימים שהם נשמות זו"ן פנימית העולמות, ואחד תדיר והב' נפסק לפעמים, ולזוג אחד שהוא וזיות וזיצויות העולמות די שברווא שבעה יעלה מ"ן ולכן נעשה שלא על ידינו ולזוג הפנימי הב' צריך שזו"ן עצמן יעלו מ"נ ובזו"ו הוויין שלהם הם המעלים מ"נ הג"ל דפנימית וזה אינו נעשה אלא על ידינו. והנה קודם ק"ש של שוורית היה לז"א גם מוויין פנימים דאבא דיניקה והיו ווסרים לו מקיפי דאבא דיניקה והם וזיצויות העולמות שהם שמות אלהים ולהמשיך אלו צריך זוג

דוּחִיצוֹנִיּוֹת דָּאו"א וְהֵם יֵשׁ"ס וְתַבּוּנָה הַמּוֹדוּגִים הַנֶּעֱשִׂין בְּבוּחֵינָה
וּחִיצוֹנִיּוֹת לְבַדּ בְּעֶצְמָם ע"י הָאֵי רוּחָא דְשִׁבְיָק בְּגוֹ' אֲשֶׁר הוּא אֲז'
מַעֲלָה מו"ץ שֶׁלֹּא עַל יְדִיעוֹ אֲלֵא מִמִּילָא. וְהַעֲנִין כִּי הִנֵּה ג' בּוּחִי יֵשׁ בְּזוּג
הַוִּיצוֹן, הָא' הוּא תַבּוּנָה עֶצְמָה הַנִּקְרָא ז"ת דָּאֲמָא, ב' הוּא רוּחָא
דְּבְּגוּת הַמַּעֲלָה מו"ץ. ג' הֵם הַמּו"ץ עֶצְמָן, וְיֵשׁ שָׁם ס"ג בְּתַבּוּנָה וְעַם י'
אוֹתִיּוֹתָיו הָרִי ע"ג וּפְנִימִיּוֹתָיו הוּא שָׁם א"ל שְׁבַעִים ס"ג. וּחִיצוֹנִיּוֹתָיו הוּא
שְׁאֲרִית הַס"ג כְּשֶׁתְּסִיר כֻּלּוֹת ג' יוֹדִי"ן וְאֵלֶּף שֶׁהוּא ד' אוֹתִיּוֹת
גִּימְטְרִיא א"ל נִשְׁאָר ס"ט וְעַם הַכּוֹלֵל הָרִי ע' מִשָּׁם תִּקְבַּל הַנּוֹקְבָא ב'
(נ"א בּוּחִי) מוּוֹזִין דְּאֵלֶּהִים שְׂבָה בִּינִיקָה וְזֶה הָאֶרֶת נִה"י דְּתַבּוּנָה לְתוֹךְ
נּוֹקְבָא דָּז"א. וּמִקְבַּלָּת (נ"א וְעוֹד מִקְבַּל) הַמוּוֹזִין מִשָּׁם ב"ץ דּוּחִיצוֹנִיּוֹת
וּמִהַמּו"ץ דּוּחִיצוֹנִיּוֹת. וְהַעֲנִין כִּי שָׁם ב"ץ הִזָּה הוּא עֶצְמוֹ שָׁם ב"ץ וְאוֹז"כ
תַּעֲשֶׂהוּ צִיּוּרִין וְתִקְוֹז ג' ווּי"ץ שֶׁבּוֹ עִם הַב"ץ הַזֶּה ל' הָרִי ע' וְזֶה רוּחָא
דְּשִׁדִּי בְּגוּת וְהוּא בּוּחִי מו"ץ (נ"א וְהוּא הַמוּוֹזִין) כִּי נִמְשָׁךְ אֵלֶּיהָ בְּכִיָּא
רֵאשׁוֹנָה מִהַזְכֵּר עֶצְמוֹ ע"י הַזּוּג אַע"פ שֶׁהוּא ב"ץ כִּבְר נִתְבָּאָר
שֶׁהַגְּבוּרָה הַנִּתְנֵן בְּסוּד זּוּג הֵם זְכָרִים וְלֹא נְקִבּוֹת לְכֵן נִקְרָא בֵּן וְלֹא
בַּת וְנִקְרָא רוּחָא קְדָמָא דְּשִׁדִּי בְּגוּת כִּי הוּא מִהַבְּרִיר שֶׁנִּבְרַר מִן
הַמַּלְכִּים לְצוּרָךְ עֶצְמָה שֶׁל הַמַּלְכּוֹת בִּיסוּד שֶׁלָּה בְּבוּחִי זּוּג כִּנ"ל
וְנִקְרָא נְפִשָּׁה עֶצְמָה וְכִיּוֹן שֶׁנִּמְשָׁךְ מִהַבְּרִיר וְהוּא שׁוֹרֵשׁ הַמּוּבְּחָז
מִכָּל וְזֻלְקֵי הַבְּרִירִים שֶׁל הַמַּלְכִּים שֶׁל בּוּחִי מַלְכּוֹת עֶצְמָה שֶׁהוּא
הַמַּלְךְ הַזֶּה כָּל שְׁאֲרִית הַבְּרִירִין מוּזְלָק הַמַּלְךְ הַזֶּה הֵם שְׁעָדִיין לֹא
הוֹבְרָרוּ יַעַן אֵינָם וְזֻלְקֵי הַמַּלְכִּי דְּאַצִּילוֹת עֶצְמָה אֲלֵא שֶׁהֵם בּוּחִי נִשְׁמוֹת
וּמַלְאָכִים וְכָל הַנִּבְרָאִים כִּי לֹא הוֹבְרָרוּ רַק בּוּחִי י"ס שְׁבַכְל עוֹלָם
מֵאֲבִי"ע אֶךְ כָּל שְׁאֵר הַנִּבְרָאִים עָדִיין לֹא הוֹבְרָרוּ וְהֵם נִבְרָרִים

מדרגה אזור מדרגה עד שישראלמו ואז יבא משיון ב"ב. ולהיות כי שם
 ב"ן ששכמל' הוא נקרא נפש שבה עצמה ודאי שהוא גדול מכולם כי
 הוא אצילות עצמה מלך ז' לכן כל המ"ז של המלך הז' אינן נתקנים
 אלא ע"י שם ב"ן הזה שהוברר מהם. והרי הבנת מה הוא ב"ן ומה
 הוא מ"ז נמצא כי שם ב"ן קיים לעולם שם כי הוא עצמות המל' נפש
 שלה אך מ"ן מתודשים בכל זוג וזוג ומתבררין ואין מ"ן של זוג זו
 הוא עצמו של זוג ב' והבן זה מאד. אמנם כיון שאותו הב"ן הוא
 הנפש של המל' הוא שורש לכולם ואם לכולם לכן נתקנו ע"י כז"ל
 לכן הוא נותן וחלק ממנה בכל נפש ונפש לשמרה בסוד כיבוד או"א
 ואז הגדול ועכ"ז (נ"א ועד"ז) יש ב"א ב"ן אזור שהוא מה שברר
 מששה מלכים לעצמו ונקרא נפש שלו והוא אב לכל שארית ו'
 מלכים שלא הובררו וע"י מתבררין ונקרא מ"ד וגם הוא נותן וחלק
 מההיא רווחא דיליה לכל הרווחות ואמנם בירורי מלכים שלו הם ע"ב
 ס"ג מ"ה זכרים אלא שהם כולם שם ב"ן הכולל ונמצאו כולם בוזי
 ב"ן אלו גבורות ב"ן זכרים ונקרא וסדים ואלו גבורות ב"ן נקבות
 ונקרא גבורות וכל אלו נתקנו ע"י טפת ה"ז וה"ג משם מ"ה הודש
 ואלו יורדין מלמעלה מהמוחין דזו"ן עד יסודותיהן וה"ז וה"ג של ב"ן
 הם העולין לקבלם וכל ד' בוזי אלו מתזכרות בנקבא ומצטייר
 בסוד זכר ונקבה כל א' מ"ה וב"ן. ונזוזר לענין כי עוד יש מ"ן עצמם
 שהם בויצונית וזה שם ב"ן בציור כל ה' מהם צורת י"ד והם ה' ידות
 זולת ג' ויין הנ"ל והם ה' ידות ה' אותיות מנצפ"ך כי הם ה' אצבעות
 וכל אצבע כלול מכל הי"ד הרי הם ה' ידות אך שרשם יד א' שמאל
 לבד כנודע והבן זה מאד כי כל מ"ן וויצונית שמתבררין בכל פעם

כולם הם בוזי' ב"ן זה ד'ציר ובוזינותיו הם מתבררין תמיד ובוזי' שם
 ב"ן פשוט עם הג' ויין הם רוזא אשר הוא המעלה תמיד אותן ומאלו
 נמשכין אל המלכות בעת היניקה לצורך המוויזין דאלקים:

שער כט פרק ג' מ"ב

אמנם העלאת מ"ז הם הנקרא עיבור ב' וע"י העלאת מ"ן דזו"ן (נ"א
 מ"ן זו) נמשכים להם המוויזין כמ"ש ולכן צריך שגבאר תזלה ענין מ"ן
 מה עניינם. הנה נודע כי תמיד הבנים צריכין לעלות למ"ן אל אביהם
 ואל אמם בסוד התעוררות תזותן והנה הצדיקים מעלים בנשמותיהן
 מ"ן אל המלכות והם בניה. והטעם כי סתם נשמה הוא מהבריאה
 והנה עולם הבריאה הם בני מלכים דאצילות לכן שמת הצדיקים
 הבאים מבריאה הם מעלין מ"ן אל המלכות דאצילות אמנם זו"ן
 שהם בני או"א הם מעלין מ"ז ז"א לאבא ונקבה לאמא כנודע וכמו
 שנשמות הצדיקים מעלין מ"ן בכל לילה בעת השינה אל המל' והיא
 מודעת אותן בסוד ודשים לבקרים. וביאור הענין וזידוש הזה הוא
 שמאירה בהם בוזי' מוויזין דגדלות שהם הנקרא נשמות (שמות) בני
 אדם כן הז"א בעלותו בסוד מ"ן מתודש ג"כ ע"י או"א וזידוש זה הוא
 ע"י לקיחת המוויזין אלו דגדלות והרי ידעת ענין עיבור זה הב' בז"א
 איך נמצא באדם התזותן כי בצלם אלהים עשה את האדם כי

נְשִׁמַת הָאָדָם הַיּוֹשֶׁבֶת בַּמוֹחַ שֶׁלָּהּ עוֹלָה בְּכָל לַיְלָה בְּסוּד מו"ץ
וּמִתְעַבֶּרֶת בְּתוֹךְ מַלְכוּת עֵיבוֹר גָּמוּר וּמוֹדֵעַ לֹא נְשִׁמַתוֹ הַיּוֹשֶׁבֶת בַּמוֹחַ
שֶׁלָּהּ כֵּן הָעֵנִין בּו"א ג"כ. אֲמַנָּם יֵשׁ ב' פְּרִטִּיּוֹת נְזוּלָקוֹת בֵּין זֶה לָזֶה הֵא'
הוּא כִּי הִנֵּה נְשִׁמּוֹת הַצְּדִיקִים אֵינָם מַעֲלִין מו"ץ אֶל הַמַּלְכוּת אֲלֵא
בְּלִילָה לְפִי שְׁאִין שְׁלִיטַת הַמַּלְכוּת אֲלֵא בְּלִילָה כְּמו"ש וְתָקָם בְּעוֹד
לַיְלָה וְגו'. אֲמַנָּם אֲמֵא עֲלָאָה שׁוֹלֶטֶת בַּיּוֹם וּבְלִילָה שֶׁהָרִי זְוֹגְיָהּ
תְּדִיר דְּלֵא פְסִיקָה בַּיּוֹם וּבְלִילָה לְכֵן הָעֲלָאָה מו"ץ דְּזו"ן הוּא (בֵּין) בַּיּוֹם
(וּבֵין) בְּלִילָה וּבְכָל פֶּעַם מֵהֶם נַעֲשׂוּ לָהֶם מוֹחִין וּדְשִׁים וּז"ס ק"ש
דְּשׁוּרִית וְעֶרְבִית שֶׁהוּא סוּד הָעֲלָאָה מו"ץ לְזוּג או"א וְלֵהֲמַשִּׁיךְ מוֹחִין
לָהֶם כְּזוֹדֵעַ בַּמִּקְוָמוֹ וְהַבֵּן זֶה. גַּם יֵשׁ וְזִילּוֹק אֲזוּר וְהוּא כִּי הָאָדָם
הַתּוֹזֶזֶת אֵינָהּ יֹכֹל לְהַעֲלוֹת נְשִׁמַתוֹ בְּסוּד מו"ץ רַק אֲזוּר הַיּוֹתוֹ בֵּין י"ג
שְׁנָה וַיּוֹם א' אֲמַנָּם זו"ן אֵינָם כֵּן וְהֵם יֹכֹלִין לְעָלוֹת מו"ץ לֵאבִיָּהֶם תִּיכָף
אֲזוּר ט' שְׁנִים וַיּוֹם א' אֲזוּר שֶׁיִּגְדְּלוּ אִיבָרָיו וּמוֹחֹתָיו וְנִשְׁלָם בְּפֶרֶצוֹף
אֲע"פ שְׁאֵינָם רִאיוֹן לְהוֹלִיד רַק הֵם שְׁלִימִים לְעֶצְמָן וְלִצְרָכָן. וְטַעַם
הַדָּבָר הוּא כִּי בֵּין הַנְּשִׁמָּה שֶׁל אָדָם וּבֵין הַז"א שְׁנֵיהֶם הוֹשִׁלְמוּ
בְּפֶרֶצוֹף אֲזוּר ט' שְׁנִים וַיּוֹם אֲזוּר וְשְׁנֵיהֶן מִתְזַוְּלִין לְעָלוֹת אֲמַנָּם נְשִׁמַת
הָאָדָם קוֹדֵם שֶׁיִּגְיַע אֶל יִסּוּד הָעֲלִיּוֹן אֲשֶׁר שָׁם הוּא מִקְוָם הָעֲלָאָה מו"ץ
או מו"ד פּוֹגֵעַ בְּג' קְלִיפּוֹת הָעֲרָלָה בְּסוּד שְׁלֹשׁ שְׁנִים יֵהִי לָכֶם עֲרָלִים
וְנִשְׁלָם לְהַעֲלוֹתָן בְּסוּד ג' שְׁנִים שֶׁהֵם עַד שְׁנַת י"ב וַיּוֹם אֲזוּר וְאֲזו"כ
בְּשְׁנַת י"ג אִזְּ עוֹלָה אֶל הַיִּסּוּד עֲצָמוֹ וְאִזְּ כָּל פְּרִי קֹדֶשׁ הַלּוּלָם
וּמִשְׁלָם לְהַשְׁתַּלֵּם שָׁם בַּיּוֹם (נ"א בְּשְׁנָה) א' וּבִהְשִׁלְמוֹ לְהִיּוֹת בֵּין י"ג
שְׁנִים וַיּוֹם א' אִזְּ הוּא מַעֲלָה מו"ץ מִבֵּין י"ג וְאִילָךְ וְלֵא קוֹדֵם אֲךָ ז"א תִּכָּף
אֲזוּר הַיּוֹתוֹ בֵּין ט' שְׁנִים וַיּוֹם אֲזוּר שֶׁהַתּוֹזִיל לְעָלוֹת אֵינָהּ פּוֹגֵעַ שָׁם

ערלה כלל וז"ו כי אין שום ערלה דבוקה (בו) כי מאמא ולמעלה אין
 הוויצונים נאווזים ונמצא כי תכף פוגע בזה"י דאו"א ונעשים לו מוויזין
 ויכול להוליד משם ולהללאה תיכף אזור יום אזור של שנת י" כי כבר
 התוויזו לכנס המוויזין. ונבאר עתה תשלומו מ"ן מה עניינם כמ"ש זה
 למעלה הגה כל עליית מ"נ צריך שתעלה מלמטה למעלה במדרגה
 למדרגה וזה יעורר לזה וזה לזה עד רום המעלות. והגה אזור היות
 זמן היניקה כבר יש גדלות כל צרכם בז"ק דזו"ן אמנם אין בהם
 יכולת להוליד נשמות הצדיקים יען כי אין כוח במוויזין שלהם להוליד
 אזורים רק הצריך לעצמו וז"ס קטן זוכה לעצמו ואינו זוכה לאזורים.
 אמנם כשיגדל ויבא לו תוספת במוויזין שלו מאו"א אז זוכה לאזורים
 ג"כ ובוליד נשמות ודשות של צדיקים ונמצא כי כאשר יזדווג אז עם
 נוקבא להיותו בסוד קטן אינו נותן בה רק מבחי' דו"ק שבו. ובזה
 תבין סוד כלל גדול זכרהו והוא ענין אותו רוזא דיהיב בה כדי
 לעשותה כלי להעלות מ"ן כי בהיות בוזי ו"ק נקרא רוזא וז"ק ג"כ
 נקרא כלים כנודע כי המוויזין עצמן דיניקה נעשו כלים וקרומות אל
 המוויזין דגדלות ונמצא כי הכלי הוא המעלה את המ"נ שהם נשמות
 הצדיקים שנמשכו ממוויזין דגדלות כמ"ש בע"ה והכלי הוא האי
 רוזא דיהיב בה ממוויזין דו"ק והגה מזה הרוזא דו"ק נעשו המלאכים
 כנודע שהם וזיצויות העולמות ולכן המלאכים שרשם בעולם
 היצירה אשר תמן מקננים ו"ס לחוד. אמנם בוינת נשמות הצדיקים
 הם מבריאה שהוא בוזי המוויזין ג"כ (נ"א ג"ר) ולכן אין המלאכים
 עולין בסוד מ"ן כי כבר נשלמה מלכות דו"ק אמנם נשמת הצדיקים
 שהם מבריאה אלו צריכין לעלות במלכות דאצילות בסוד מ"נ וע"י

תתאזר כוז וגבורה לעלות היא ובעלה למעלה עד או"א ויקבלו ג"כ ג"ר הנקרא מוויזין דגדלות. וגבאר עתה ענין עליית זו"ן עצמו בסוד מ"ן אל או"א כי כמו שז"א נתן רוזא בו"ק דנוקבא לעשותה כלי בימי היניקה הגה גם אבא כאשר נותן באמא ההוא רוזא דיהיב בגווה אינו נותן בה אלא בממה שיש בו. והנה שורש או"א הם בוג"ת דאו"א (נ"א) בוג"ת דא"א ואינם במקום המוויזין של א"א כלל ולכן כדי להזדווג עם אמא ולתת לה טפת המוויזין דגדלות לצורך ז"א צריך שתזלה יקבל ג"כ הוא סוד תוספת מוויזין ממוזא עלאה דא"א לכן צריך שתזלה תעורר זו"ן מ"ן לאו"א ואז יוכל אבא לקבל ממוזא דא"א עצמו ואז יוכל למיהב לאמא כ

וז המוויזין דהולדה לתת אוז"כ ג"כ לזו"ן. וגבאר איך עליית זו"ן בסוד מ"ן מעורר תוספת מוויזין באו"א לתת אוזר כך אל זו"ן והענין כבר נת"ל כי בעיבור א' נזדווג א"א היסוד שבו מניה ובית בתוך ב' היסודות דאו"א והנה אוז"כ היסוד והעטרה דא"א נעשה נשמה לז"א בימי העיבור. ואוז"כ בימי היניקה נתפשט גם מוז בניה בז"א בסוד ל"ב אלהים ל"ב שינייים אשר שם יסוד דא"א כז"ל ואוזר הט' שנים מתפשט בכל הו"ק דזו"ן נמצא עתה בעליית זו"ן באו"א עולה עמהם ג"כ היסוד דא"א שבתוכם עד או"א והם מעוררין סוד מוויזא עלאה דא"א כזודע כי מבשרי אוזזה אלוה כי כשמתעורר היסוד שבאדם מתעורר המוז להוציא טפת ההולדה וכן זה המוויזא עלאה דא"א מתעורר ע"י יסוד דא"א כז"ל. אמנם אין כוז מוויזא עלאה עצמו יורד

עַד או"א כִּי גִדְלָה מֵעֲלָתוֹ עַד מֵאֵד אֲבָל זֶה הַמּוּזָן דִּא"א כֹּל גִּילּוּי
הוּא בְּדִיקָנָא דִּא"א כִּמְ"שׁ בְּמִקּוּמוֹ וְשֵׁם נִתְבָּאֵר כִּי שׁוֹ בּוֹ (בּוֹ) ב'
מִזְלֹת ז' הוּז' וּמִזְל' י"ג וְהֵם זָכָר וְנִקְבָּה וּמִהוּז' שֶׁהוּא זָכָר נִשְׁפָּע כּוֹז
בִּאֲבָא וּמִי"ג שֶׁהוּא נִקְבָּה מִשֵּׁם נִשְׁפָּע כּוֹז בִּאֲמָא וּלְכֹן זֶה הַמּוּזָן
הַעֲלִיּוֹן מִשְׁפִּיעַ ע"י הַדַּעַת שֶׁבּוֹ שֶׁהוּא מִזְל' וז' אֵל מִזְל' י"ג וְאוּזֵר כֶּךָ
לִקְוִיָּם הַטָּפָה או"א וְאוּז"כ הֵם מוֹרִידִין הַטָּפָה בְּסוּד מוּזִין לְבִנְיָהֵן
זו"ן נִמְצָא כִּי מִתְעוֹרֵר הַמִּזְל' הַזֶּה לְבִתְלִבְשׁוֹת או"א וְאִזְ מוֹרִישֵׁין או"א
מוּזִין לְבִנְיָהֵן. וְאַמֶּנֶם כֹּל זֶה אֵינוֹ רֶק בְּכוֹז הַתְעוֹרְרוֹת יְסוּד תּוֹחֲתוֹן
דִּא"א הַמִּתְלַבֵּשׁ בְּזוּז' וז"ס סֵרִיס שֶׁאֵין לוֹ זָקָן כִּי הָרִי בְּכוֹז הַיְסוּד
מִתְעוֹרֵר דִּיקָנָא עֲלָאָה כְּזֹכֵר:

שֶׁעַר כֶּטֶף פֶּרֶק ד' מ"ב

וְהִנֵּה ע"י עֵיבוֹר הַב' זֶה הוּגְדָלוֹ זו"ן יוֹתֵר כִּי הִנֵּה בִּימֵי הַיְצִיָּקָה לֹא הָיוּ
רֶק ו"ק אֲמֶנֶם הַמּוּזִין הָיוּ בּוֹ בְּכוֹז וְלֹא בְּפוּעַל כְּז"ל אֲךָ עֲתָה נִתְפַּשֵּׁט
גּוֹפּוֹ בְּכוֹז מוּזִין אֵלּוֹ שֶׁהֵם מוּזִין גְּמוּרִים וְרֵאוּי לְהוֹלִיד. אֲמֶנֶם צָרִיךְ
עֲתָה לְבָאֵר כִּמֵּה בּוּז' הֵם כִּי הִנֵּה אֵלּוֹ הַמּוּזִין (בִּאֲדָם) בָּאִים לוֹ
מִלּוּבִשִׁים תּוֹךְ צֶלֶם דִּתְבוּנָה כְּזוֹדֵעַ. נִמְצָא כִּי בּוּז' א' הוּא הַמּוּזִין
עֲצָמָן. ב' הוּא הַצֶּלֶם דִּתְבוּנָה הַמִּלְבִּישׁ אֶת הַמּוּזִין. ג' הוּא דו"א עֲצָמוֹ
אֲשֶׁר מִתְלַבֵּשׁ בּוֹ הַצֶּלֶם דִּתְבוּנָה אֲשֶׁר בְּתוֹכּוֹ הַמּוּזִין הַזֶּה ל'. ד' הוּא

בוזי' הנה"י דא"א המלוכש' תוך המוויזין ע'צמן ונעשה להם נשמה פנימית לכל הבוזי' הג'ל' הרי הם ד' בוזי' וכל אלו הם פנימים זולת אורות המקיפין דז"א. ונבאר תזלה הפנימים ואחר כך נבאר ענין נה"י דתבונה והענין כי בוזי' המוויזין הפנימים הם מלוכשים בת"ת (בתוך) דנה"י של תבונה כי בשאר חלקים עליונים של התבונה מתלבשין המוויזין המקיפין כג'ל' אמנם הפנימים ההם הם תוך נה"י דתבונה לבד ונבאר אלו ונאמר כי הנה ג' קוין הם נה"י ובכל קו ג' פ' וזין מן האצעי שאין בו רק ב' והם יסוד ועטרה. והנה קו ימין נצחו דתבונה בג' פ' נתלבשה ונעשה נשמה פנימית תוך קו ימין דז"א שהם וזין של וקו שמאל הוד תבונה בג' פ' נתלבשה ונעשה פנימית תוך קו שמאל דז"א שהוא בג'ה ויסוד ועטרה דתבונה שהם קו אמצעי נתלכשו ונעשו ונעשו נשמה פנימית תוך הקו אמצעי דז"א שהם דעת ת"ת שבו עד הוזה לבד כמ"ש טעם זה במ"א. נמצא כי הבוזי' היותר תזתונה שירדה שם התבונה להתלבש הוא בהוד דז"א כי לא הגיעה התלכשותה עד היסוד דז"א. וז"ס מ"ש בזוהר ובתקונים דאמא עלאה התפשטותא דילה עד הוד איהו. ונבאר עתה ענין ז"א בעצמו איך נתפשט ונתגדל כי הנה כל שיעורו ביניקה אינו אלא ו"ק וזג"ת נה"י ובהתלבש בתוכו נה"י דתבונה נמצא כי שיעור וזי' התבונה שהם נה"י גדולים ככל הז"א שהם וזג"ת נה"י והיא נכנסת תוך הז"א. והנה בבא נצחו דתבונה להתלבש בוסד ונצחו דז"א ויש בו ג' פ' צריך שוסד ונצחו דז"א יתחלקו לג' בוזי' וחלק העליון יהיה וזכמה והב' ווסד והג' נצחו ובתוכם יתלכשו ג' פרקי נצחו דתבונה וכעד"ז בהוד דתבונה המתלבשת בגבורה והוד דז"א שיתחלקו לג' בוזי' ונעשה

בג"ה לו"א. אמנם קו האמצעי דו"א שהם ת"ת ויסוד לא הוצרכו להתפשט אל ג' בוזי" כי גם התבונה אין בה רק תרין פרקין יסוד ועטרה לכן לא נחלק לג' בוזי" אלא לב' כמו שהם אך מה שנתוודע בהם הוא שהת"ת דו"א נתעלה ונעשה בוזי" דעת שבו והיסוד שבו נתעלה ונעשה בוזי" ת"ת שבו ובתוכם נתלבשו יסוד ועטרה דתבונה. ובוה תבין למה אמא עלאה אתקריאת מדה כי הלא היא המודדת וקוצבת קצבה בו"א כי הגה בהתפשטות פ"א שבה תוך ז"א נעשה בה ספירה א' שלימה כי הרי אע"פ שהוא קו ימין או שמאל של ז"א לא היה בו רק ב"ס ונעשה ג"ס בכוז הג"פ של נצוח ושל הוד דתבונה הנכנסים שם ונמצא כי שיעור וקצבת המקום תלוי בה ולא בו. ובוה תבין איך משלים דו"א נעשו ג' כי עד המקום שנכנס פרק א' דתבונה נעשה ספירה אות שלימה וזהו ענין האמה המודדת ונעשה מדה לכל היריעות ע"י התפשטות בתוכו ונותנת קצבה בו ואומרת מכאן ועד כאן יהיה וזכמה ומכאן ועד כאן יהיה וזסד כו' וז"ס מדה אות לכל היריעות ואין מדידתה מבחוץ אלא בהתלבשותה בתוכו כז"ל. והנה עם הג"ל יובן מ"ש פרשה משפטים דף קכ"ב רישא דמלכא אתתקן בוזסד וגבורה כי כבר נתבאר במקומו כי ענין התיקון הוא המעט האור והתעבותו אזור התלבשותו תוך בוזי" אזורת והנה רישא דמלכא שהם מוויזין דו"א דגדלות נתקנו ונתלבשו תוך הוזסד והגבורה דו"א כז"ל כי מהחלקים עליונים דו"ג דו"א שהם של ו"ק ע"י כניסת ב' פרקין עליונים דג"ה דתבונה נעשו בו ב' בוזי" וזו"ב ובהם נתלבשו ונתקנו המוויזין כז"ל. והענין כי מאלו הב' חלקים דו"ג דו"א נעשו תרין וחללי דגלגלתא דיכית שהם הכלים המקבילים

בתוכם את המוויזין הנ"ל הנקרא וז"ב באמצעות ב"פ עליונים דנ"ה דתבונה הנ"ל. והנה גם מהת"ת דז"א עצמו נעשה הוולל הג' כלי המקבל בתוכו מוויז הדעת באמצעות יסוד דתבונה כנ"ל וא"כ היה ראוי שייאמר רישא דמלכא אתתקן בוזג"ת אך הטעם לזה כי הנה הוא כללות דז"ג כי הוא המכריע ביניהן בסוד שמים אש ומים נמצא כי באומרו וז"ג הרי ת"ת נכלל בהם. ועי"ל כי הנה היסוד אמא שבו הדעת והוא מתלבש תוך הת"ת דז"א והיא אינו ממש כמו יסוד הזכר רק אויר ווולל לבד כלי אשר בתוכם נכנס יסוד הזכר כנודע וכדלקמן בע"ה ואין בו ממשות לכל לא נזכר רק הוז"ב המתלבשים בוזג"מ משא"כ ביסוד שבו הדעת. ואמנם קריאת רישא דמלכא אל המוויזין האלו ולא אל הכלים עצמן שהם ב' וולקים העליונים דז"ג שנעשו תרי ווללי דגלגלתא כנ"ל הטעם הוא כי הנה הז"א בעצמו אין לו רישא כי הרי כל עצמו אינו רק ו"ק ע"כ נקרא ו' דשמה קדישא וכן ו' שבתוך ה' עלאה שאין בו ראש נמצא כי רישא דיליה הם בוזי המוויזין אלו כי הג' ווללים הם מהו"ק עצמן שנגדלו אך כל עצמו אינו רק ו"ק והבן זה מאד איך אין בז"א רק ו"ק לכן נקרא ו' דהוי"ה כנזכר במ"א. והנה נתבאר התפשטות ז"א והתפ

שטות דתבונה בתוכו אמנם עדיין צריך לבאר ענין היסוד דז"א מהיכן נעשה כי הנה היסוד שלו נתעלה ונעשה בוזי ת"ת אל הז"א ואין בו עתה יסוד וגם בענין התפשטות התבונה עצמה המגדלת הז"א ונותנת בו מדה וקצבה כנ"ל אין בה התפשטות לתקן יסוד של הז"א

כי הרי תבונה עד הוד בלבד הוי התפשטותא דילה כנ"ל. ואמנם
ענין זה יתבאר לקמן (פ"ט) אוזר ביאור ענין המוויזין עצמן וע"ש וזכור
ג"כ התלבשות עתיק כי מיסוד שלו נעשה כתר ז"א וכן שאר בוזי
שיש שם:

שער כט פרק ה ב"ב

ונבאר ענין א"א הנעשה נשמה פנימית אל כל הבוזי הנ"ל ואיך מכוחו
נגדל הז"א לט"ס. והענין כמו שנתבאר לעיל בענין ג' בוזי שיש לו"א
בזמן העיבור והבוזי הג' הוא שנתבאר פה והענין כי הנזה נת"ל כי ב"פ
עלאין הנזה דא"א נשארו לעילא בוזת דא"א בסוד דדים של וזלב
ושם נשארו תמיד לעולם כי אין הדדים נעקרים ומתוודעים ותמיד
קבועין הם ואמנם מפרק אמצעי הנצח דא"א נעשה בז"א ב' בוזי והם
חסד נצח דז"א ומפרק אמצעי ההוד נעשה לו"א גבורה והוד ומפ"ת
הנצח א"א נעשה ת"ת ויסוד דז"א ומפ"ת ההוד דא"א נעשה כל בנין
הלכות פרצוף שלם הנק' נוקבא דז"א נמצא כי גופא דז"א שהם ת"ת
ויסוד שבו הם בנצח דא"א ונוקבא בהוד דא"א. וזהו טעם שזכר
בזהר על זו"ג בתפלה של וזל איהו בנצח ואיהי בהוד. וז"ש באדרא
דקל"ב ג' רוחין דכלילין בג' שהם ג"פ דנזה דא"א תריץ מנצח וזוד
מהוד שמשם נההו ו"ק דז"א ומפרק הד' תותון ההוד דא"א שהוא

הרווח הד' הכלול מכולם כמ"ש מארבע רווחות בואי הרווח משם
 נִתְּהוּה המלכות. ולכן בימי המשיח שהוא המלכות שמשם מלך
 המשיח יתעורר ההוא רווח רביעאה וממנו ישיגו ויבינו הוֹכְמָה כי
 אז תתעלה אור הלבנה כְּנֹדֶע לכן ג"כ כשיתעורר רווח הד' הזה יבא
 מלך המשיח. והנה מוֹצֵי ת"ת דא"א נִתְּהוּ בז"א וזכמה דיליה ומיסוד
 דא"א נַעֲשֶׂה בז"א בִּינָה שֶׁבו ונַעֲשֶׂה יסוד דא"א נְשִׁמָּה אליו וזה הבחי'
 של יסוד דא"א בהתלבשותו בבינה דז"א נִקְרָא מַגְדֵּל הַפּוּרוּחַ באויר.
 והענין כי שורש היסוד ומקום אוֹזִיּוֹתוֹ הוא באמצע ד"פ (נ"א ב"פ
 כצ"ל) עֵלְאִין דנ"ה והנה הם למעלה בוחזה דא"א והיסוד יורד
 למטה בבינה דז"א ואמנם לא ירד עד למטה באמצע ב"פ אמצעים
 אמנם נשאר תלוי בבינה דז"א שהוא למטה מב"פ עֵלְאִין ולמעלה
 מב"פ אמצעים וזה נִקְרָא מַגְדֵּל הַפּוּרוּחַ באויר כי היסוד נִקְרָא מַגְדֵּל
 כמ"ש מַגְדֵּל עֶזְו וְגו' והוא שם פורח באמצע בכוח הארה היורד אליו
 מן ב"פ עֵלְאִין וסובלין אותו וממשיכין אותו שם שלא יפול למטה
 באמצע ב"פ האמצעים אמנם אינן סמוך עמהם רק פורח באמצע ולא
 למעלה ולא למטה וזה היתר נְדָרִים פּוּרוּחִים באויר ואין להם עֵל מִה
 שִׁיסְמוּכוֹ כי איננו סומך עליהם ואמנם פורח באויר מכוח הַנְּמִשָּׁךְ
 אליו עַד שם וגם נִקְרָא אוֹרֵי אותו הכוח הַנְּמִשָּׁךְ מהם שֶׁאֵינּוּ רק אוֹרֵי
 והארה לבד ואינני ממשיי סמוכים עמו. ואמרם היתר נְדָרִים פּוּרוּחִים
 כו' הוא בבחי' הבינה דז"א כי גם היא דוֹגְמָת היסוד דא"א המלוכש'
 בתוכו וגם היא פּוּרוּחַת באויר כמוהו כְּנֹדֶע כי בינה נִקְרָאת נְדָר וגם
 (היא) נִקְרָא מַגְדֵּל הַפּוּרוּחַ באויר. ואמנם הדעת דז"א נַעֲשֶׂה מִתְרִין

פרקין תתאין דו"ג דא"א שהם הכתפים דא"א שלא נתלבשו באו"א כנ"ל ולקמן בענין המוויזין דו"א נרויב ענין זה:

שער כט פרק ו מ"ב

ונבאר ענין המוויזין דו"א מה ענינם ונאמר כי הגה נת"ל ד' בוי" פנימים אשר אווד מהם הם המוויזין עצמם בפנים ואמנם צריך לבאר ענין המוויזין כמה בוי" הם בפנימים וגם המקיפים אשר כללות זה נקרא צלם כגודע. ותזלה נבאר מציאת כללות ענין המוויזין הגה נתבאר בענין אצילות או"א כי הם מלבישין וז"ג דא"א ומב' פרקי ידים עליונים נעשה וזכמה דאו"א ומן ב"פ אמצעים שהם הזרועות נעשה בינה דאו"א ומוצי העליון דת"ת דא"א נעשה שאר תשלום גופו דאו"א נשארין ב"פ תזתונים דו"ג דא"א שהם כתפים דיליה אשר הם נמשכין אל ז"א וכל זה נתבאר שם. ואמנם ודאי כי גם אלו (התריין) הכתפין נתלבשו תוך או"א במוז דיליהן ומשם נמשכו וזיתנו ב"א אך הענין הוא כי בודאי הוא שנמשך אל הז"א מוויזין מצד כל אלו הבוי" כמ"ש כי מב' הידים דא"א אשר נעשה ממנו וזכמה דאו"א נמשכו ב' מוויזין לז"א ונעשו בו וזו"ב ונקרא אוסגתיה דאו"א ומב' כתפין נעשו ב' וצאי דדעת שבו הנקרא וז"ג ואלו נקרא תריין עטרין כמ"ש בע"ה. אך הוילוק שיש בהם הוא זה כי וזו"ב שבו

הַנְּמִשְׁכִּין מִב' פִּרְקֵי הַיָּדִים דַּא"א אֵינֹו רַק הָאָרֶה א' הַנְּמִשְׁכִּת מֵהֶם
אֶל הוּ"א וְאֵינֶם הֵם עֲצָמָן אִמְנָם ב' כְּתָפִין שֶׁהֵם סוּד הַדַּעַת הֵם עֲצָמָן
תְּרִין כְּתָפִין הַיּוֹצֵאִין וְנִמְשָׁכִין בַּדַּעַת וְלֹא הָאָרֶה בְּלִבָּד אִמְנָם אֵינֹו
נִמְשָׁכִין רַק עַד אֲוֹר שֶׁנִּתְלַבְּשׁוּ בָּאוּ"א תּוֹזְלָה וְאֲוֹר הַתְּלַבְּשׁוֹתָם שֶׁם
נִתְלַבֵּשׁ בַּדַּעַת דוּ"ג א' ע"י הַתְּלַבְּשׁוֹת בָּאוּ"א אִמְנָם אֵלֹו נִמְשָׁכִין ע"י זוּג
דַּא"א. וְהוּא כִי נֹודַע כִי ב"פ עֲלֵאִין דַּנ"ה דַּעַתִּיק הֵם נִשְׁמָה תוֹךְ ב"פ
עֲלִיוֹנִים דִּידִים שֶׁהֵם וז"ג דַּא"א וּב"פ עֲלִיוֹנִים דוּ"ג דַּא"א הֵם נִשְׁמָה
בְּמוֹוִיז דָּאוּ"א בּוֹזְכְּמָה דִּילָהֹן כַּנ"ל וְהִנֵּה אִזְ מוֹדוּוֹגִים נ"ה דַּעַתִּיק זֶה
בֹּזֶה וְנִכְלָלִין זֶה בֹּזֶה נִצּוֹן בַּהוֹד וְהוֹד בִּנְצוֹן וְיּוֹצֵא טָפָה הֵהוּא בּוּז"ג
דַּא"א נִצּוֹן בּוֹזְסֵד וְהוֹד בַּגְּבוּרָה וְאֲוִ"כ נִמְשָׁכֵת טָפָה הֵהִיא עַד זֹלָא
דְּדִיקָנָא דַּא"א הוּ"ו וְנִתְּנֹו בְּזוּג אֶל הַמּוֹזֵל הִי"ג וּמִשָּׁם נִמְשָׁכֵת לְמוֹוִיז
דוֹזְכְּמָה דָּאוּ"א וּבִתְרַבָּה סוּד מוֹוִיז דִּילָהֹן וּמוֹדוּוֹגִים וְיּוֹצֵאת הַטָּפָה
הֵהִיא כְּלוּלָה מִג' שֶׁהֵם נ"ה דַּעַתִּיק מִב' פ' רִאשׁוֹנִים וְגַם מוֹוִז"ג דַּא"א
(מִתְרִין) פִּרְקִיו רִאשׁוֹנִים וְגַם מוֹזְכְּמָה דָּאוּ"א וְאֵלֹו נַעֲשִׂין וּזוּ"ב דוּ"ג א.
וְאֵלֹו הֵב' נִקְרָא בְּאֶדְר' אֲוִסְנָתָא דָּאוּ"א כִי אֵלֹו ב"פ עֲלִיוֹנִים דַּנ"ה
דַּעַתִּיק וּזוּ"ג דַּא"א שֶׁהֵם פִּרְקֵי הַיָּדִים הֵם וְזִלְקָ מָאוּ"א עֲצָמָן וְנִזְלָתָן
הַמְּגִיעַ לָהֶם כִי מֵהֶם נַעֲשֶׂה וּזְכְּמָה דָּאוּ"א כַּנ"ל אֵלֹא שֶׁנִּמְשָׁכֵת הָאָרֶה
מֵהֶם בְּלִבָּד וְנַעֲשׂוּ וּזוּ"ב דוּ"ג א' וְגַם מִב' פ' תִּתְאִין דַּנ"ה דַּעַתִּיק נִמְשָׁךְ
טָפָה לִב' פ' תִּתְאִין דוּ"ג דַּא"א שֶׁהֵם ב' כְּתָפִין דִּילִיָּה. וְאֵלֹו הֵב' כְּתָפִין
אֲוֹר הַתְּלַבְּשׁוֹתָן בְּמוֹוִיז דָּאוּ"א יִרְדּוּ הֵם עֲצָמָן בַּתְּלַבְּשָׁם תוֹךְ אוּ"א
כַּנ"ל וְנַעֲשִׂין דַּעַת לז"א וְלֹא הָאָרֶה לִבָּד רַק עֲצָמוֹתָן כִי אֵלֹו עֲצָמָן
אֲוִסְנָתָא דוּ"ג א' עֲצָמוֹ וְנִקְרָא בְּאֶדְר' רַצ"ב תְּרִין עֲטָרִין דָּאוּסִינֹו אוּ"א
לְבִרְיָיָהוּ. וּבֹזֶה תִּבִּין אִיךְ הַדַּעַת נִיתֵן תּוֹזֶת וּזוּ"ב כִי זֶה מִב' פ' תִּתְאִין

אלו מב"פ עלאין. ואם תאמר כי הנה עד"י נמצא שהדעת גדול
 ב' כי זה מעצמות דא"א ואלו הם מהארת ב' דא"א והוא כי
 הנה אלו הב' עטרין נתלבשו תחלה במוזין דא"א וירדו אזור
 שנתלבשו שם [לז"א] א"כ כאשר נעריך ב' עטרין [דדעת] אלו אזור
 שנתלבשו אל אור (הארה) הנמשך מאוסנתא דא"א שהם ב' ב'פ
 יותר עליונים מאד מב' עטרין נמצא שהב' עטרין תחתונים מהם
 ולבטח מהם. הכלל העולה מדברינו כי ב'פ עלאין דנ"ה דעתיק
 מתלבשין בב'פ עלאין דז"ג דא"א שהם ב'פ ידים ומכל אלו נמשכת
 הארה לבד לב'פ דז"ג דא"א אמנם ב'פ תתאין דנ"ה דעתיק הם עצמן
 מתלבשין בב'פ תתאין דז"ג דא"א שהם ב' כתפין ואלו הם עצמן
 יורדין ונמשכין ונעשים דעת דז"ג דא"א ממש אלא שהוא אזור שנתלבשו
 בא"א לכן נקראו ז"ג ב' אוסנתא דא"א והב' עטרין נקרא עטרין ב'
 דז"ג [עצמו]. והנה מזה הדעת שהם ב' כתפין דא"א נמשך כזו אל
 יסוד דז"ג כדי למיהב וזר רוחא בביאה ראשונה בנזקבא לעשותה
 כלי וזה הרוחא נקרא בנזמין לכ ברכו משה רבינו ע"ה ובין כתיפיו
 שכן והב' זה כי משם מקורו. וגם בזה תבין כי להיות שהב'פ עלאין
 דנ"ה דעתיק מאירין ב'פ דז"ג דא"א ונודע כי נ"ה הם דינן לן כנזקבא
 במוזין מתפשטין דינן הנמשכין מהן ב'פ במוזין במצוה דז"ג דא"א מאתן אלף
 סומקי דסומקי כנזכר באדרא קל"ו תנא האי מצוה אתפשט במאתן
 אלף סומקי דסומקי. וזה מ"ש ג"כ באדר"ו דרצ"ג דאיכרי מצוה נצח
 באתון רצופין כינצוה דעתיק מתפשט במצוה דז"ג דא"א והנה בהאוינו
 אמרו מאן ירותא דא ב' עטרין דהיו גניזין בגוייהו ואוסינו לבן דא
 מסטרא דאבוהי הוי גניז (בגוייה) וזר עטרא דאיכרי וזר ומסטרא

דאמא ווד עטרא דאיקרי גבורה וכולהו מתעטרא ברישיה [דז"א]
 ואויד לון. והענין כנ"ל כי וז"ג דא"א הם תוך או"א ומשם נמשכו ב'
 עטרין שהם ב' כתפין דז"ג דא"א אור שנתלכשו באו"א הרי שהם
 וז"ג נמשכו מאו"א לז"א:

שער כט פרק ז מ"ב

ונבאר עתה כמה בוזי יש במוזין אלו ונאמר כי הנה הם ו' בוזי ואלו
 הם. א' בהיותם במקומם עדיין תוך או"א. ב' כי ע"י הארת מולא
 דדיקנא דא"א כנ"ל באו א' נתוסף הארה בהם ומתנוצץ אורם עד
 מבוזין בסוד אור מקיף כנגד מקומם ששבפנים. ג' כי אוז"כ נמשך
 האור שלהם עד למטה בנ"י דאמא ומתלכשין בתוכם כנודע. ד' כי
 גם מתנוצץ אורם מבוזין של נה"י דאמא בסוד אור מקיף ודע כי אור
 מקיף זה הוא עיקר מציאת אור המקיף עצמו דז"א ומאיר בו משם
 מלמעלה בהיותו שם מבוזין לנה"י דאמא מקיף לז"א. ה' הוא אוז"כ
 כאשר מתפשטין יותר ונכנסין הנה"י דאמא עם המוזין שבתוכם
 בתוך ז"א עצמו בנ"י וכלי דגולגלתא. ו' כי גם שם מתנוצץ אור המוזין
 מבוזין במצו דז"א בסוד תפילין כמ"ש למטה בע"ה. הנה נתבאר ו'
 בוזי ג' פנימים ג' מקיפים אמנם אין אנו קורין פנימים אלא אל הבוזי
 הה' כשנכנסין המוזין עצמם תוך ז"א עצמו וכל השאר נקרא מקיף

כיון שאינו בתוכו ממש. ודע כי כל אלו מקיפין אין בנו כוח להשיג זולת הששית שהוא בוזי תפילין לכן אנו מניחין תפילין והבן זה. [הגהה - צמוז דהיינו שאין אנו עושין רמז לשאר כמו שאנו עושין מעשה להניח תפילין הרמז לבוזי ו']. וגם דע כי כל אלו הבוזי אין הכוונה שהמוחזין האלו נעקרין ממקומן ויורדין מדרגה אחר מדרגה אמנם במה שהודעתך פעמים רבות כי כל דבר שבקדושה שרשו קיים בכ"מ שיהיה והארתו נמשכת למטה וכן הענין כאן כי שרשם לעולם קיים ומכוח ריבוי הארה שנתוסף בהם הם מתפשטים ומאירים למטה מהם כל בוזי אלו ושרשם קיים למעלה. אמנם בב' עטרין הג"ל שהם ב' כתפין הג"ל הם עצמן אחר שנתלבשו באו"א יוצאים ויורדין בדעת ז"א ולא הארה בלבד אמנם עצמותן ממש כג"ל אך מ"ש כי שרשם נשאר למעלה והארתן נמשכת למטה ממדרגתן הם וזו"ב דז"א כי אלו שרשם נשאר למעלה והארתן לבד נמשכת למטה והבן זה. [הגהה - וגל"ז כי הטעם ששורש או"א הם וזו"ב ושורש הז"א הוא הדעת א"כ או"א הם השרשים לכל זכמות וכל הבינות אך הדעת שהוא שורשו דז"א עצמו לכן הוא עצמו יורד למטה בז"א והארתו לבד נשאר למעלה להכריע בין או"א נמצא כי לעולם או"א נקראו וזו"ב של כללות האצילות וז"א דעת של הכללות]. נמצא כי מוזג"ת דא"א עצמו כשמתלבשין תוך או"א כנודע הגה מהם נעשו מוחזין אל הז"א בסוד אור מקיף למעלה ומנה"י דא"א נעשו בז"א מוחזין פנימים שנכנסו תוך ראשו ועיין בזהר מצורע דכ"ב. וכבר נת"ל איך מוצי ת"ת תחתון דא"א נעשה גלגלתא דז"א ומנה"י שלו נעשין לו מוחזין פנימים שנתלבשו בתוך נה"י דאמא וגופא דז"א

נַעֲשֶׂה מִהַתְּפִשּׁוּת יסוד דא"א בתוכם והרי נִתְּבָאָר עֲנִין א"א שֶׁבְּתוֹךְ
 ז"א אִיךְ נִתְּלַבֵּשׁ בּוֹ. וְנִזְוָזוֹר לְעֲנִין בּוֹזִי אֵלּוּ בְּקִיצוֹר כִּי הִנֵּה נִתְּבָאָר כִּי
 ג' מִקְּוִמוֹת הֵם. א' בְּהִיּוֹתָן תוֹךְ או"א בְּאוֹר פְּנִימִי וּמִקִּיף. ב' בְּזַה"י
 דא"א אוֹזֵר שֶׁנִּתְּלַבֵּשׁוּ שָׁם בְּפְנִימִי וּמִקִּיף. ג' אוֹזֵר שֶׁנִּתְּלַבֵּשׁוּ בּוֹז"א
 בְּפְנִימִי וּמִקִּיף. וְנִבְאָר מֵאִמֵּר אוֹזֵר בְּאֶדְר"ר קַל"ה בְּעֲנִין אוֹיֵרָא דְכִיָּא
 וְאִשָּׁא דְכִיָּא וְעֵיין בְּבִיאוֹר לְעִיל דַּע' כִּי בּוֹצִינָא דְקַרְדִּינֻתָא הוּא
 גְּבוּרָה דא"א וְאוֹיֵרָא דְכִיָּא הוּא וְזִסְד' דא"א וְאֵלּוּ ב' נִתְּוֹזְבוּ יוֹזֵד
 כְּזֹכֵר בְּאֶדְר"ז רצ"ב וְהֵעֵנִין כִּי או"א הֵם שְׂרֵשִׁם וּזו"ב וּבֵהֶם נִגְזָזִים
 וּז"ג דא"א הִנָּקְרָא אוֹיֵרָא דְכִיָּא וּבּוֹצִינָא דְקַרְדִּינֻתָא וְנִתְּוֹזְבוּ יוֹזֵד אֵלּוּ
 בּוֹצִיָּא דְקַרְדִּינֻתָא וְאוֹיֵרָא דְכִיָּא בְּהִיּוֹתָן גְּזָזִים תוֹךְ או"א וְהוֹצִיָּאוּ
 גּוֹלְגֻלְתָּא דּוֹז"א הִנֵּעֲשֶׂה מִת"ת דא"א כִּי כִּמוּ שֶׁהִת"ת מִכְרִיעַ בֵּין וּז"ג
 דא"א וּמִבֵּין וְזִיבוֹר שְׁנִיהֶן יֵצֵא כֵּן גּוֹלְגֻלְתָּא דּוֹז"א לֹא נַעֲשֶׂה מִהַת"ת זֶה
 אֵלּא מִהַתְּוֹזְבוּת וּז"ג שְׁעָלֵיו וְהִבֵּן זֶה. וְהִנֵּה נִת"ל כִּי תוֹזְלָה הִיוּ בּוֹזִי
 הַמוּוֹזִין דּוֹז"א תוֹךְ או"א בְּסוּד פְּנִימִי וּמִקִּיף אִשָּׁר כֹּל זֶה נִקְרָא מִקִּיף
 לְרִישָׁא דּוֹז"א וְאוֹזֵר כֵּךְ נִכְנָסוּ בְּזַה"י דְאִמָּא פְּנִימִי וּמִקִּיף וְאוֹז"כ נִכְנָסִין
 תוֹךְ ז"א עֲצָמוּ וְאִזְ נַעֲשִׂין לוֹ גּוֹלְגֻלְתָּא וּמוּוֹזִין פְּנִימִים וְנִמְצָא כִּי קוֹדֵם
 שֶׁהִתְוִזֵּל בּוֹזִי גּוֹלְגֻלְתָּא אֵל זַעִיר אֲנָפִין עֲצָמוּ הַקָּדִים אֵלֵיהָ בּוֹזִי
 הַמוּוֹזִין הַמִּקִּיפִים הַעֲלִיּוֹנִים. וְהִנֵּה כִּמוּ שׁוֹז"ג דְאִרִּיךְ אֲנָפִין נִקְרָא
 אוֹיֵרָא דְכִיָּא וּבּוֹצִינָא דְקַרְדִּינֻתָא כֵּן הַמוּוֹזִין דּוֹז"ב דְזַעִיר אֲנָפִין
 הַיּוֹצֵאִים מֵהֶם נִקְרָא כֵּךְ וְכֵן הַדַּעַת דְזַעִיר אֲנָפִין שֶׁהוּא הַכְרַעַת וּזו"ב
 נִקְרָא כֵּן כִּי גַם הֵם מוֹז"ג דְאִרִּיךְ אֲנָפִין מִתְרִין כְּתֻפִּי נִמְשָׁכוּ אֵלּא
 שֶׁהַפְּרִעַ הוּא כִּי וּזו"ב שֶׁלּוֹ נִקְרָא אוֹיֵרָא דְכִיָּא וְאִשָּׁא דְכִיָּא אִךְ ב'
 עֲטָרִין דּוֹז"ג הַזִּסְדִּים נִקְרָא אוֹיֵרָא סֵתָם וְגְבוּרָה נִקְרָא אִשָּׁא סֵתָם

והב זה. נמצא כי מתחלה יצאו אלו המוויזין הנקרא אוירא דכיא וכו' בסוד מקיפין ואוזר כך נעשה גולגלתא דז"א. וז"ס דקל"ה נפיק אוירא דכיא ומתגלגלא ואתפשט ונפיק וזד גולגלתא תקיפא לד' סטרין כי תזלה נפקו ונעשו המוויזין הנקרא אוירא דכיא עם ניצוצא דאתכליל ביה כמ"ש שם ואוזר כך נתגלגלו ונתפשטו שהוא מש"ל כי שרשם נשאר למעלה ואורם נמשך למטה. ואז"כ נעשו ונפיק מכוזם וזד גולגלתא הנעשה אוזר המוויזין אלו המקיפין העליונים. וביאר כי קודם שנעשה האי גולגלתא נכנסו המוויזין אז"כ ג"כ לז"א עצמו בגו האי גולגלתא היו ד' מוויזין כי עטרא דחוסד מתפשט בצד ימין ועטרא דגבורה בצד שמאל נתפשט. וז"ש אתפשט אשר מסטרא וזד ואוירא מסטרא וזד ואז"כ מתפשטים ב'

מוויזין עליונים שהם וז"ב וחכמה גם כן נתפשט לצד ימין למעלה מעטרא דחוסד ובינה לצד שמאל למעלה מעטרא דגבורה. וז"ש ואוירא דכיא קאים עליה מהאי סטרא ר"ל כי מוויזין חוסדה הנקרא אוירא דכיא עומדת על עטרא דחוסד הנקרא אוירא סתם העומד מסטרא ימינא ואשא דכיא שהוא מוויזין הבינה קאים עליה על עטרא דגבורה הנקרא אשא סתם והאי לסטרא שמאלא. ודע כי כל זה נעשה כן קודם בסוד אור מקיף על הז"א כנ"ל ולכן היו אז ד' מוויזין כנ"ל ואוזר כך נתלבשו בנה"י דאמא ואז נעשו ג' מוויזין כי ב' עטרין נכנסו ביסוד דאמא ונעשו דעת אוזר. וז"ש באדר"ו רצ"ב ואי תימא תלת ד' אינן כמא דאמינא אוסנתא דאז"א וב' גניזין דילהון

דמתעטרין כולהון ברישא ואינן תפילין ברישא לבתר מתווכרין
בסטריו ונהרין ועאלין בג' וכללי דגלגלתא כנ"ל. ר"ל כי בעודן באור
מקיף הם ד' מוויזין וכן גם כן הם אוז"כ בבוזי' ו' הג"ל שהוא סוד
התפילין כנ"ל שגם אז הם אור מקיף לכן גם אז הם נעשין ד' מוויזין ד'
פרשיות. אמנם לבתר מתווכרין בסטריו ר"ל כי כשנכנסים תוך זה"י
דאו"א שהם הקצוות התחתונים הנקרא סטריו ושם מתווכרי ה'ב'
עטרין ביסוד שלהם ונעשו דעת א' אוז"כ כשנכנסין תוך וכלל
גלגלתא דז"א בממה (נ"א ממש) שוויזין לרדת הארת המוויזין ולא
עצמותן כנ"ל. וז"ס ונהרין ועאלין בג' וכללי דגלגלתא כי גם שם הם ג'
מוויזין לבד בג' וכללין ואינם ד' רק ג' לבד ואמנם גם שם בג' וכללי
דגלגלתא הארת כל ד' מוויזין יש בתוכם ולא נאמר כי ג' בלוידיהו
נכנסים רק שמו' נעשו ג'. וז"ש באד"ר קל"ה ונפיק ווד גלגלתא
תקיפא לד' סטרין כי גם שם יש בוזי' ד' סטרין ד' מוויזין אלא שה'ב'
עטרין נכנסו בוכלל א' הנקרא דעת ואל תשכח כל אשר בארנו כי
שורש המוויזין נשארין למעלה והארתן לבד נמשכת ממדרגה
למדרגה ובכל מדרגה נשאר בה שורש א' ומדרגה שלמטה ממנו
הוא הארה לבד מהראשונה וכן בכל המדרגות. ובזה תבין כי שורש
המוויזין דז"א הם למעלה באו"א ומשם מתויל מציאותם ועיין בדרוש
הצלם שאמר כי הצ' הוא בוזי' הדעת ול"ם הוא בוזי' וזו"ב שבו וע"ש.
אמנם סדר כניסתן הוא כי וזכמה נתלבש בנצח דאמא ובינה בהוד
וב' עיטרין שהם דעת א' ביסוד ואוז"כ נכנסו אלו הגה"י ובתוכם
המוויזין תוך ז"א באופן זה הג"ל גם כן כי תוכלה נכנס מוויזין דזכמה
שבתוך הנצח דאמא ברישא דז"א. ואוז"כ מוויזין בינה שבתוך ההוד

דאמא ברישא דז"א. ואז"כ נכנס הדעת שהם הב' עטרין שבתוך
 היסוד דאמא ברישא דז"א. וז"ש באדר"ו דרפ"ט אגליף האי וזכמתא
 ואפיק ואתעביר וזד מווצא וכו' וזה נגד וזכמתא דאבא שנעשה וזכמתא
 בז"א. ואז"כ אמר אתגליף האי וזכמתא והוא סוד אוסנתא דאמא
 שהוא וזכמתא דאמא ונעשה בינה ברישא דז"א. ואז"כ נכנסו הב'
 עטרין וז"ש האי נהירו דאתמשכא מב' אילין ב' משיכין מתגלפין
 ואתווצרו בוצרא רישא עמיקא דבירא דכתיב בדעתו תהומות נבקעו
 ועייל ברישא דז"א ואתעביר וזד מווצא אוצרא צריך שתדע כי נצח
 דאמא לא נתפשטה בז"א רק עד הטבור של לבא דז"א והוא מקום
 הוזה והטעם כי מווצא וזכמתא שבנצח הוא לצורך ז"א עצמו לכן
 נתפשט עד שיעור הזה שהוא עד הוזה כי משם ולמטה הוא מציאת
 נוקבא כנודע לכן בינה דז"א שהוא בהוד דאמא מתפשטת עד
 טבורא שהוא עד הוד דז"א אשר שם הוא מווצא בינה דנוקבא דז"א.
 ונמצא כי הוא בוזי בינה הוד והמווצא הוא בינה ונתפשט עד בינה
 דנוקבא דז"א כי נתפשטה כדי להשלים מציאת נוקבא כז"ל. וז"ש
 בתקונים והתפשטותא דבינה עד הוד והל"ל עד נצח הוד אמנם זה
 מורה התפשטותו היותר תווצון הוא הוד כי שם נתפשט יותר
 משיעור נצח דאמא. נמצא כי זה ג"כ ענין מ"ש בזהר איהו בנצח
 ואיהי בהוד כי לעולם הזכר מנצח ונוקבא מהוד. ואמנם טעם אל
 הז"ל הוא סוד והקרנים גבוהים ואות גבוה מהב'. והענין דע כי זה
 כלל גדול שכל בוזי נז"ה שבכל הפרצופים הזנה נצח גבוה מהוד
 (ואמנם טעם אל הז"ל) ופירש גבוה קצרה כי בהיותו קצר אינו יורד
 למטה ונשאר למעלה גבוה וזה בין בא"א בין באו"א בין בז"א כולם

הם קצרים הנצח שלחם יותר מהוד שלחם ותשלום ענין זה יתבאר לקמן בסוד הרצועות של תפילין אשר הוא בוזי ו' הנ"ל. וכבר נתב"ל כי נה"י דאמא עם כללות הג' מוויזין שבתוכם נכנסים ברישא דז"א ושם נעשו ג' מוויזין שבו ג' גולגלתא. ואמנם זה היה בג"פ ראשונים דנ"ה כי שאר פרקין נכנסים ומתפשטין בכל קומת ז"א כמבואר במ"א. וז"ש באדר"ז אתגליף האי וזכמתא וכו' ומתמן אתמשיך ונזיד בכל גופא ומתמן אתמשיך ועייל בגו האי גופא ומליא כל אינן אדרין ואכסדראין. גם דרצ"ב אמר נפקין כל וזד בסטרוי ומתפשטין בכל גופא וכן בנשא דקל"ו אילין תלתא מתפשטין בכל גופא:

שער כט פרק וז מ"ב

והנה נת"ל כי היסוד דאמא נתלבש בדעת דז"א ועטרה בת"ת עד הוזה לבדה. וטע הדבר כי היסוד של זכר ארוך ומתפשט ושל נקבה קצר. וסוד הענין כי יסוד הזכר להיות רובו מצד הווסדים לכן יש בו רבוי אור ונמשך ממנו תוספת אור אל היסוד שבו והוא בולט. אמנם הנזקבא באה מצד הגבורות שהם דינן אין בה רבוי אור כדי להציא בה בוזי יסוד בולט ממש אמנם הוא אור בלתי מורגש ונקרא אוירא דכיא כמבואר במ"א כי היסוד דכורא נקרא באדר"ר אשא דכיא וכו' ושל נקבה אוירא דכיא ועי' בביאורי דקל"א לכ לא

נִתְּפֶשֶׁט רַק עַד הַחֲזָה דו"א כִּי עַד שֶׁם שִׁיעוּרוֹ. וְאַמֶּנֶם מִה שֶׁנִּתְּפֶשֶׁט
 או"כ הוּא בּוּזִי אוֹיֵרָא לְבַד וְלֹא בּוּזִי מִמִּשְׁיִי. וְזֶהוּ מִ"שׁ בְּמִ"א עֲנִין
 הַתְּפִשְׁטוֹת הַדַּעַת בּו"ק דו"א וְלֹא בְּקוֹ הָאֲמִצְעִי לְבַד וְע"ש כִּי אֵין פֶּה
 מִקּוֹמָם. וְהַטָּעָם כִּי לִהְיוֹתוֹ בּוּזִי אוֹיֵרָא וְלֹא מִשְׁיִי הוּא מִתְּפִשְׁט אֶל
 הַצַּדִּיק בַּמָּקוֹם שֶׁהוּא רוֹצֶה בְּכָל הו"ק כְּנֹדַע בְּסוּד הַתְּפִשְׁטוֹת
 הַחוֹסְדִּים כְּנֹדַע אֲצִלּוֹ עַל מִ"שׁ בְּזוֹהַר שְׁלֹחַ לֵךְ דַּעַת אֶתִּי בְּשִׁית
 סֹטְרִי מִה דֹּאשְׁתָּאֵר אִיהוּ ק"ל וְכו' וְנֹדַע מִ"שׁ בְּמִ"א כִּי הוּזוּ"ג
 הַמִּתְּפִשְׁטִים בּו"א בָּאִים מִלּוּבָשִׁים תּוֹךְ לְבוּשִׁי דֹּאמָא אִפִּי אוֹזֵר
 צָאֲתָם מִן הַיִּסוּד שְׁלֵלָה (וְהוּא) בְּבוּזִי אוֹיֵרָא הַגָּל. וְזֶהוּ בְּהַאֲזִינוּ רַפ"ט
 כִּי הַדַּעַת עֵייל לָגוּ גּוֹפָא וּמִלִּיָּא אֲדָרִין וְאַכְסַדְרִין. וְכֵן בְּאֲד"ר קָל"ו
 וְעֵייל בְּכָל גּוֹפָא שֶׁנֶּאֱמַר וּבִדְעַת וְזָדְרִים יִמְלֵאן וְנִמְצָא כִּי בֹזֶה נִבִּין
 בּוּזִי אֲדָרִין וְאַכְסַדְרִין וּלְפ"ז בּוּזִי הַיִּסוּד דו"א מֵהִיכֵן נִתְּהוּוּהָ
 דְּבִשְׁלֵמָא שְׂאֵר בּוּזִינֹתֵינוּ יֵשׁ בָּהֶם סוּד הַתְּפִשְׁטוֹת הַבִּינָה לְתוֹכָם
 וּמִכּוֹחַם נַעֲשֶׂה הַגְּדֻלּוֹת אֲמֶנֶם יִסוּד שֶׁבּוּ מֵהִיכֵן נַעֲשֶׂה כִּי לֹא הִגִּיעַ
 הַתְּפִשְׁטוֹת יִסוּד דֹּאמָא עַד מִקּוֹמוֹ כְּנ"ל כִּי אֲמָא עַד הוּד אֶתְּפִשְׁטָת
 וְלֹא עַד יִסוּד. אֲמֶנֶם הַעֲנִין כְּמִ"שׁ לְעֵיל כִּי או"א נִתְּהוּוּהָ בָּהֶם בּוּזִי
 זֶה"י שֶׁבָּהֶם ע"י כְּפִיפַת רֹאשׁ דֹּא"א כֵּן ע"י הַכְּפִיפָה הַהִיא נִתְּהוּוּהָ
 הַיִּסוּד בּו"א אֶלֹא שִׁישׁ הַפְּרֶשׁ כִּי שֶׁם שְׁהִיוּ וְזָסְרִים ג' בּוּזִי הוֹצֵרֶךְ
 לְכַפּוֹף מוֹל הוּז' עַד מוֹל הִי"ג וּד' תִּיקוּנִים שִׁישׁ בֵּין ב' מוֹלּוֹת אֶלּוּ אֶךְ
 פֶּה שֶׁא"צ לְהַמְצִיא רַק בּוּזִי הַיִּסוּד לְבַד לֹא הוֹצֵרֶךְ לְכַפּוֹף רַק מוֹל
 הִי"ג לְבַדּוֹ שֶׁגַּם הוּא יִסוּד דְּדִיקָנָא כְּמִבּוֹאֵר בַּמִּקּוֹמוֹ וְהִנֵּה הוּא נֹזִית
 בְּשִׁקּוּלָא עַד טְבוּרָא דְּלֵבָא כְּזֹכֵר בְּאֲדָרָא ע"ש וְהוּא עַד רִישָׁא דו"א
 מִמִּשׁ כְּנ"ל וְאִזּוּ בְּהַגִּיעוּ עַד שֶׁם וְזֶהוּ מוֹזְמַת כְּפִיפַת רֹאשׁ א"א אִזּוּ

מתרבה השפע הרב במוויון דו"א מאור המזל שהוא עצמו ולא באמצעות או"א כשאר המוויין כז"ל רק ע"י המזל עצמו נמשך אור גדול בראשו ומכוח אור זה נתוסף בז"א ונתהווה בוזי' יסוד שבו בולט ולא שוקע כמו של נקבה כז"ל וכמבואר אצלנו בענין קונה הכל וע"ש. והנה כפיפת ראש דא"א ע"י מזל נרמז בפרשה נשא דקל"ב ונזוית בדיקנא כו' אמנם כאשר כופף ראשו ומאיר במוויון הוא מאיר במוויו הראשון שהוא בוזי' וחכמה דו"א. וכבר נת"ל על רישא דמלכא בוזו"ג אתתקן כו' כי הכלי של החכמה נעשה מוחלק עליון של זה הווסד דו"ק דו"א שהגדיל והנה זה ווסד נקרא אברהם וממנו נמשך האור הזה מן הכלי זה אל כל הספירות עד בואו אל היסוד הנקרא כל ומזל הי"ג נקרא ונקה כנודע והם אותיות קונה וזהו קונה הכל כז"ל. וזהו ברוך אברם לאל עליון קונה שמים וארץ כי אברהם מתקן שמים וארץ ע"י שקנה מודש' בוזי' היסוד המזווג שניהן כמ"ש כי כל בשמים ובארץ והוא הקונה אותם בסוד מזל הנקרא ונקה. וז"ש בפ' בראשית ג"כ דכד אתי אבר מאברהם אתהדר ברא ונעשה אבר ואתגליא האי אבר. והענין כי ע"י האור שהוא שלקוח אברהם נתקן האבר הקדוש המזדווג עם המלכות הנקרא מ"ה לכן כוח שניהן נרמז בו אבר מ"ה אברהם כי הוא המתקן ואמרו אתגליא האי אבר מורה על מ"ש כי ע"י (נגלית) בליטתו לחוץ בולט מרוב האור ולא שוקע כמו של נקבה:

מ"ק ודע כי עד שלא נהוו זו"ן פב"פ ונעשה סוד אצילות עד היסוד לא נתגלה מציאת דעת עליון שבין או"א לכן לא נזכר בכלל הי"ס וז"ס ענין אבר מאברהם הנ"ל ובמקום שלא נהוו זו"ן פב"פ לא נתגלה מציאת אות יו"ד במילוי השמות כי סוד היסוד לעולם הוא סוד המוץ וכשאין זוג א"צ למוץ לכן לא תמצא יו"ד ראשונה שבשם וז"ס מילוי ההי"ן שהוא אב"א לכן אין בו רק י' אוד:

שער כט פרק ט מ"ב

גם דע כי מן ב' מוויזין וזו"ב הנקרא אוסנתא דאו"א נמשך לו הארה בב' פנים שלו כמ"ש יאר ה' פניו אליך ב' פנים ימין ושמאל מצד הו"כמה ומצד הבינה אך מהדעת הוא נמשך לגו גופא בגו אדרין ואכסדראין שהם הו"ק כמו שנת"ל והרי נשלם פרצוף ז"א בבחי' פנימותיו כנ"ל שהוא בוחי' ה' והנה זה היה בד' שנים כנגד התפשטות הד' מוויזין ואם תצרפם עם ט' שנה ויום א' שער או נקרא זמן היניקה כנ"ל יהיה לו עתה י"ג שנה ויום אחד וכבר הוא אדם שלם בכל דבר הווייב במצות ואז נקרא איש גמור מי"ג שנה ויום אחד ולמעלה והנה אזור שז"א ע"י עיבור הזה הב' שיעלה בסוד מ"ן עד יסוד דאמא כנ"ל ונתגדל כנ"ל כיון שעלה עד יסוד דאמא העליון אז היה בו שערות ביסוד שבו הנקרא זקן תזותון ג"כ שהם ב' שערות והם

סיבון באיש אורי היותו בן י"ג שנה ויום א' ובענין הדיקנא דז"א לא נתבאר לי היטב זמן הוייתה. אמנם מה שקבלתי ממורי זלה"ה הוא כי בתזלה יש לו ט' ת"ד בלבד אור היות לו י"ג שנים ואז"כ אור היות לו ר' שנים שזכנסו מקיפי אבא דל"מ דצלם אז נעשה לו זקן גמור בי"ג ת"ד וזה פירש עד שנתמלא זקנו כי זהו ג"כ כוונת ברכת כהנים שהם מקיפי אבא וע"ש. ונמצא כי מילוי הזקן אינו רק אור ר' שנים אמנם היותו בו ט' תיקוני דיקנא לא ידעתי פרטיות זמן היותם אם הוא תכף אור שזכנסו מוויזין פנימית דאז"א שהוא צ' דצלם שהוא אור שנת י"ג שנים ויום א' או אור שזכנסו מקיפי אמא וצ"ע. אמנם הכלל העולה כי הדיקנא דז"א וגם התפילין כנ"ל כולם הם אורי מקיפים היוצאים מפנימית ז"א ואינם כמו המקיפים ל"ם דצלם שהם מקודם שזכנסו כלל תוך ז"א אמנם אלו המקיפים הם מאורות פנימים עצמן שזוהרו לצאת בסוד אורות מקיפין והבן זה ההפרש כמ"ש במ"א. ובודאי בתזלה התזילו לצאת המקיפין של התפילין שהם יותר גבוהים מאלו של הדיקנא ולכן נבאר אלו המקיפים של התפילין ואז"כ של הדיקנא. כי הרי האיש וזייב במצות תפילין תכף אור היותו בן י"ג שנים ויום אור והדיקנא מתאזר לצמוח יותר אור כך ואלו הב' מקיפים שהם התפילין ודיקנא הם בוזי ו' הז"ל. ואמנם תזלה אבאר בקיצור ענין הז' שנים שיש מי"ג עד כ' שנים שאני מסופק זן הדיקנא אימתי היה ואזר כך אוזור לבאר ענין התפילין והדיקנא. הנה כבר נתבאר במ"א איך נכנסים מקיפי לם דצלם בפנימית דז"א באלו הז' שנים כן יש בוזי אורת הנעשים באלו הז' שנים כנגדן דוק ותשכח זה. והענין כמ"ש בא"א אור שנתקן כל

פרצוף נתקן ראשו יותר במילוי (נ"א בעילוי) בסוד ז' תקוני דגלגלתא
 שנתלבשו בהם והאירו בהם ז"ת דעתיק כן בועיר אנפין אזור התיקון
 צריך שיתוקנו ז' תיקוני דגלגלתא מבחי' עתיק ונודע כי אין עתיק
 מתפשט אלא בהתלבשות א"א נמצא כי ז' תקוני דגלגלתא דא"א
 אשר בתוכם ז"ת דעתיק יאירו בתוך ז' דגלגלתא דז"א וישלמו ז'
 דגלגלתא בז"א ג"כ. אמנם א"א שיהיו הם עצמן כי הרי אין ז"א
 מלביש לא"א רק מטבורו ולמטה אך הענין כי מאותו אור עליון שבז'
 דגלגלתא דא"א וז"ת דעתיק ישתלשל האור ממדרגה למדרגה עד
 שיכנס האור ויאיר בז' גלגלתא דז"א. וסוד הענין כי הגה נת"ל כי
 וצי יסוד עתיק מתלבש תוך וצי ת"ת תותון דא"א והוא מתלבש
 במש' תוך רישא דז"א ומאותו יסוד דעתיק יצאו אלו האורות הנ"ל
 אזור שנתפשטו מלמעלה עד מקומו וממנו יצאו אלו ז' דגלגלתא
 דז"א. וטעם הדבר הוא כנודע כי עתיק וסוד שכל נקרא יומם כי
 כלולין בו כל ז"ת והגה התלבשות וסוד דעתיק הוא בגלגלתא דא"א
 כנודע ואותן הז' כלים כללות אורות שבחוסד ההוא נתלבשו שם בז'
 גלגלתא דא"א כנודע וגם היסוד דעתיק נקרא כל ויש בו כללות כל
 ז"ת ושומר כללים אלו. והגה אלו הז' שביסוד נמשך מן הז' שבחוסד
 בסוד וסוד דשריא בפום אמה ואלו הז' אורות דיסוד דעתיק הם
 מתלבשין בז' גלגלתא דז"א והרי בז' שנים אלו נתקן הכתר דז"א
 לגמרי כי הכתר הוא בחי' ז' דגלגלתא והיה זה בז' שנים והרי עתה
 הוא בן ר' שנים ואז"כ נתקן גם סוד מווי דז"א הנקרא וזכמה כנודע
 כי כבר ידעת כי תיקון המוויא נתגלה בדיקנא ואז אזור הכ' שנים
 מתתקן דיקנא דז"א ואז מתנוצץ בו סוד הזקן לכן אינו נוצר באדם

הדיקנא עד כ' שנים. וצ"ע אם פי' זה הוא עיקר הדיקנא והתחלתה אפי' ט' תקונים או אם איירי במילוי הדיקנא שיהיה בן י"ג תקונים. ונבאר עתה ענין התפילין שהוא הבווי' הו' ואו"כ נבאר הדיקנא כי שניהם הם אורות מקיפים שייצא מהפנימים הגה' התפילין הם נקרא וזיי המלך והטעם כי המוויזין נקרא וזיים של ז"א שהוא המלך ואלו הוויים נמשכים לו מאו"א הנקרא וזיים כנודע ובהיות המוויזין בבווי' מקיפין הם ד' ובווי' פנימים הם ג' לכן כנגדן ב' שיעיין של תפילין של ג' ריעיין ושל ד' ריעיין והגה' (נמצא) נצח דבינה נתפשטה עד הוזה לבר שהוא טבורא דלכא והבן כי זה פי' טבורא דלכא והטעם כי זו היא לצורך ז"א ומכאן ולמטה הוא התחלת הנקבא ואז שם נתפשט ההוד דבינה עד טבורא דגופא כנזכר באדרא בטבורא שלים וע"ש. וז"ס ב' רצועות ימנית עד הו

זה קצרה קרן גבוה ורצועה שמאל עד הטבור ארוכה קרן הב'. ואע"פ שבפ' פנזוס בר"מ דרכ"א ע"ב אמר כי הימנית הוא ארוכה אין קושיא כי שם אמרו בבווי' המניח תפילין בעצמו אך בבווי' הבינה עצמה נמצא כי ימין שבה הוא שמאל שבו וכן להפך. עיבור ב' נקרא אהי"ה כי בסוד עיבור זה נתפשטו כל הו"ק כל א' בסוד ג"פ ו' דמיון עיבור א' והם כמנין אהי"ה גם נקרא הבתים דראש אהי"ה כי הבינה הנקרא אהי"ה זה"י דיכיה שם הבתים שבהם מתלבשין המוויזין הנקרא הוי"ה בוי' ז"א:

שער ל פרק א מ"ב

שער הפרצופים ויתחלק לו' דרושים:

דרוש אזור ופנים. דרוש ג' בוזי' שיש בכל העולמות והם כלים ואזור ואמצעי ופנימי.:

דרוש עיבור יניקה ומוזין. דרוש וזיצויות ופנימיות של כל העולמות. וד' דרושים קשורים ביחד:

(וזה ענינם בקצרה):

דרוש א מ"ב:

דע כי ז"א יש לו ג' פרצופים וכל א' כלול מי"ס והם זה תוך י' תוך י' וי' אזורים בפנימיות כולם ואלו הג' פרצופים הם כולם בוזי' כלים והם ל' כלים וכולם הם ביחוד גוף א' וכלי א' ובתוכו יש האורות שהם זר"ן

וכוונות שלשתן יחד זה תוך זה הם שוים בקומתן אבל לפעמים אין לז"א רק פרצוף הוויצון מהם בלבד ולפעמים שניהן ולפעמים שלשתן. ובתחלה מתחיל הז"א להיות בו פרצוף הוויצון ואז הוא שיעור קומתו הוא שלישי גדלותו לבד והוא כשיעור קומת ז"י אזור הגדלות האזור. ואז"כ נכנס בו פרצוף אמצעי ומתלבש בתוך הוויצון ואז נגדל ז"א ב' שלישי קומתו שהם ז"י וזג"ת בין בוי' פרצוף הוויצון ובין פרצוף האמצעי כי אמצעי גורם אל הוויצון שיגדל כמוהו. ואז"כ נכנס בו הפרצוף הפנימי ומתלבש בתוך האמצעי ואז גם ב' הפרצופים היצון ואמצעי נגדלים כאורך הפרצוף הפנימי ואז נשלם ז"א כשיעור קומתו לג' הפרצופים והוא כאלו נמשיל משל כי הוויצון שיעור קומתו כשיעור ז"י דז"א בגדלות והאמצעי כשיעור ז"י וזג"ת בגדלות והפנימי כשיעור ז"י וזג"ת ובגדלות ולכן בבא האמצעי מגדיל את הוויצון כמוהו ובבא הפנימי מגדיל שניהן כמוהו. ואמנם אפי' בהיות כל פרצוף מהם קצר הקומה הוא כלול מי"ס ויש בו ז"י וזג"ת וזב"ד שהם המוויץ של הפרצוף ההוא ובהיות בו פרצוף הוויצון אין בו רק נפש ובהיות [בו] ג"כ האמצעי יש בו ג"כ רוח ובהיות בו גם הפנימי יש לו ג"כ נשמה ולסבה זו הג"ל שכל פרצוף מהם קצר הקומה מוזכירו אע"פ שהוא כלול מי' נזלקו לג' זמנים עיבור א' אז יש לו פרצוף ראשון וביניקה אז יש לו פרצוף ב' ובגדלות מוויץ אז יהיה לו גם פרצוף הג' הנקרא פרצוף המוויץ לסבה הג"ל כי הוא גורם לב' האזורים שיגדלו עד זב"ד דזעיר אגפין והבן זה היטב. [הגה"ה וצ"ע ענין אזור ופנים מה ענינם ופירושים. וכן ענין פנימית וויצוניות מה ענינו בכלים ובאורות וגם צ"ע כי אמרינן כי עיבור

יציקה ומוזין הם ג' כלים שיש בכל ספירה וספירה והרי אמרנו כי
 בוזל אין לא"א רק ב' כלים לדעת אוזר ופנים לבד שהם ב"ן וס"ג
 ובשבת ע"ב ס"ג והם הם אותן הנזכר בג' כלים בספירת דעת והרי
 אף בוזל יש מוזין והיה לו להיות ג' (נ"א ב') דעות בוזל ג"כ ע"כ].
 ודע כי כשנאצל ז"א נאצל בב' הפרצופים וזיצון וגם האמצעי הנקרא
 בוזי ו"ק זה"י וזג"ת. אמנם בעיבור א' שבעת התיקון כנודע אז לא
 נתקן רק פרצוף הזיצון כשיעור קומתו לבד שהוא שיעור זה"י ואז גם
 פרצוף הב' היה מלוכש בתוכו והיה שזה כקומת הזיצון כי א"א לא"א
 שיהיה פוזות מו"ק אלא שעדיין לא נתקן. וז"ס ג' כליל בג' ואז"כ ע"י
 היציקה נתקן גם פרצוף הב' ואז הראה כוזו ועצמותו ואז נגדל הז"א
 כשיעור קומתו של פרצוף הב' שהוא קומת ו"ק זה"י וזג"ת ונתגדלו ב'
 הפרצופים ואז"כ בגדלות המוזין נכנס בו הפנימי ואז הגדילו
 שלשתם כשיעור קומתו הראוי לו. ודע כי באוזורים של הפרצוף
 הזיצון מכולם שם נאוזין כל הדינן והקליפות יונקים משם מבוזי
 (נ"א ובהיות) ז"א בפרצוף זה הזיצון ואף בהיותו גם בפרצוף האמצעי
 הוא מוכרוז להיות דבוק אב"א עם נוקבא כדי שלא יתאוזזו שם
 הקליפות וכאשר נגדל והיה בו שלשה פרצופים ונכנס הפרצוף
 הפנימי שהוא רומים אז אין אויזה לקליפות אפילו בפרצוף הזיצון
 ואז וזורין זון פכ"פ ויען שעומדים ז"א ונוקבא אב"א בהיות להם
 פרצוף הזיצון [לבד] לכן אותו פרצוף הזיצון כולו נקרא פרצוף
 אוזורים עם היות בו פנים ואוזר בודאי וכן הענין בפרצוף האמצעי
 אבל הפרצוף הפנימי נקרא כולו פרצוף הפנים עם היות בו פנים
 ואוזר כיון שבהיות שנכנס הוא בז"א אינו עומד רק פכ"פ עם נוקבא.

והבן זה היטב ואל תטעה אם תמצא במו"א ש'קורא בוזי' אוזור אל כל פרצוף הוויצון או אמצעי כולו בין לבוזי' אוזוריים שבו ובין לבוזי' פנים שבו אבל עיקר האוזוריים אינם אלא כפשוטן שהוא אוזוריים של כל פרצוף ופרצוף. והנה ב' בוזי' יש בקדושה א' נקרא פנימית וא' נק' וויצוניות והענין כי כמו שבעות"ז התחתון יש בוזי' אדם בפרצוף הגוף והנפש ועומד תוך הארצות של עוה"ז כך יש למעלה בעולם אצילות בוזי' אדם עליון דקדושה כלול מכלים ואורות כנ"ל כי יש בו ג' פרצופים של כלים הנקרא עיבור וניקה ומוזין ובתוכם האורות הנקרא גר"ן ובוזי' זו היא עיקרית ונקרא פנימיות העולמות כי הוא דוגמת האדם בעוה"ז. עוד שי בוזי' ב' והוא עולם אצילות עצמו הנזולק בו היכולת אשר בתוכו עומד אדם העליון שהוא והעולמות והיכולת נקרא וויצוניות העולמות ואע"פ שהם בוזי' עולם והיכולת בערך הפנימי הנקרא אדם אבל עכ"ז גם הם בעצמם ההיכולת הם מצוירים בצויר אדם וכנזכר זוהר פ' תולדות דלית בריה ושום שייפא ושייפא דלא אתברי בצורת אדם וזה נקרא אדם וויצון בערך אדם הפנימי. וגם אדם וויצון הזה יש בו כל בוזי' הנ"ל כאדם הפנימי שיש בו עיבור וניקה ומוזין ופרצוף של גוף וכלים ובתוכו האורות שהם נשמתם וכל זה בקדושה וכן דוגמתן בקליפות אדם פנימי ואדם הוויצון שהם ההיכולת הט

מאים שלהם וכל זה באצילות ועד"ז בבי"ע ונשלמו הד' דרושים בקצרה (הבן מאד ענין פנים ואוזור). ואמנם בענין נוקבא דז"א כיון

שתחלתה לא יצאת בו"ק כמו הו"א אלא הנקודה י' שלה בלבד לכן יש בה עוד מדרגות אחרות תחלת הכל נקודה קטנה ואז אינה נקראת פרצוף כלל רק רביעית ההי"ן או מדה זעירא ואו"כ כשיש לה פרצוף הוויצון שלם גבוה כשיעור זה"י דדכורא אז נקראת עיבור שלה ואו"כ יש לה פרצוף הב' ואו"כ גם הג' ע"ד הנ"ל ממש בו"א ואז נשלמת כאורך ז"א ממש. גם מזה תבין מה שנמצא כתוב בספרינו כי לפעמים אין ז"א נוטל שפע אף אם הוא שלם בג' פרצופים אלא מן הפרצוף הוויצון של עתיק או א"א הנקרא אוזור שלו כי היותר וויצון של העליון הוא מעולה יותר מפנימי שבתחתון. גם תבין כי פרצוף האמצעי אף כי נקרא אוזור בערך הג' הפנימי מכולם אמנם לפעמים נקרא פנימי בערך הוויצון שבכולם. ובזה תבין מה שנתבאר אצלנו כי בעת מיתת המלכים של ז"א היה בו אוזור ופנים והוא לסבת היות בו תמיד זה"י וזג"ת ו"ק שהם פרצוף הוויצון ואמצעי כנ"ל ואז הוויצון נקרא אוזור ואמצעי פנימי בערך הוויצון והבן זה:

שער ל' דרוש ב' מ"ב

פרצוף של המלכות אין פחות משיעור זה בסוד וירא והנה באר בשדה והנה שם שלשה עדרי צאן רובצים עליה שהם זה"י כנזכר בזוהר ופחות מג"ס אין נקרא פרצוף ופרצוף ז"א מתויל מן הדעת

דא"א עד סיום רגלי דאריך אנפין לפי שז"א שורשו מן הדעת והו"ק
 כנ"ל ומכ"ש שכולל גם את המלכות ופרצוף אמא מתוּזיל מבינה
 דא"א ולמטה ופרצוף אבא מתוּזיל מוזכמה דא"א נמצא כי כתר
 דא"א גבוה מכולם ולכן נקרא דא"א כתר כי זהו התוספת אשר לו על
 כל הפרצופים כולם. ואזר זה צריך שתדע כי כל פרצוף מאלו הה'
 יש לו עצמות וכלים הנקרא גוף ונשמה אמנם האור שלו הנקרא
 נשמה גם הוא נזלק לה' מיני אורות כמספר ה' פרצופים והם נרנז"י
 והם הם ענין כוז"ב ודעת וו' קצוותיו ומל'. האמנם בענין הגוף וכלים
 אשר לו לא היה רק ג' וזלקים דכלים לבד כי כנ"ל וזיה ויוזידה אין
 כלי יכול לסובלו ואין נולד באמציעתו כלי באופן כי יש לכל פרצוף
 י"ס הנקרא כלים ונזלקים לז' וזלקים והם י' כלים וזיצונות מדור אל
 הנפש. י' כלים אמצעים מלובשים תוך וזיצונות והם מדור אל הרוח
 וי' כלים פנימים מלובשים תוך הכלים אמצעים והוא מדור אל
 הנשמה והם הם לי כלים אבל גובה קומתן אינם אלא י' לפי שהם י'
 תוך י', וי' תוך י', אלא צריך שתדע כי בזכר אין בו רק ט"ס כי
 המלכות נוקבא משלימתו ל"ס, וא"כ אין בזכר רק ט' כלים בתוך
 ט', וט' בתוך ט' והם כולם כ"ז כלים כמנין כ"ז אותיות התורה וכל
 ספירה גבית מג' כלים והם ג' אותיות בכל ספירה ומתוּזלק בסדר
 אי"ק בכ"ר כו'. הט' אוזדים הם ט' כלים פנימים. והט' עשירות הם
 כלים האמצעים. והט' מאות הם טו' כלים דוּזיצונות. וגובה קומת י'
 כלים דוּזיצונים ואמצעים ופנימים כולן שוין בקומה א' מבש' והבן זה
 מאד. ועתה נבאר מה שיעדנו לבאר למעלה והוא כי בהיות בכל
 פרצוף כל אלו הלי כלים כנ"ל אז הם שלמים כפי הראוי להם ואז

מקום מצבם ומעמדם הם ע"ד הג"ל האמנם כאשר מתו המלכים דאדום ואוז"כ נתקנו היה כל פרצוף ופרצוף נתקן לאט לאט ולא בפעם א'. ותחלה נתקן בוזי' הוויצונים מכולם והם י' כלים הוויצונים מכולם והיה לו נפש לבד. אוז"כ נתקנו עשרה כלים האמצעים ונתלבשו תוך הוויצונים ונתוסף בו הרוז. ואוז"כ נתקנו גם י' כלים פנימים ונתלבשו תוך האמצעים ונתוסף בו נשמה וכיון שהדבר כן נמצא להיות לו כלים וויצוניות אורותיו מועטים [צמוז - וק' שהרי הם אותיות דמאות אם לא כל הוסיף גורע] והיה קצר הקומה מאד ולא היתה אז גבוה רק כשיעור שיש בפרצופו אוזר תשלום תיקונו בל כלים הג"ל מן הטבור שלו אז עד רגליו זהו שיעור כל גובה קומתו עתה, וכשנגדל יותר ויש בו י' כלים אמצעים נתוסף בו גם האמצעי בויצוניות ואז כולם יחד הם גדלים עוד ושיעורם כמין הדעת שלו אוזר תשלום תיקון פרצופו עד סיום רגליו, וכשיגדל יותר ויש בו י' כלים פנימים ג"כ אז נגדל כל צרכו. האמנם עדיין אין לו אלא גדלות הראוי לו כפי שיעור היות ארכו מבינה שלו ולמטה ועדיין צריך להגדיל כל בוזי' וזכמה שבו, וגדלות ב' אוזריו בוזי' הכתר, אבל לפי שאין עוד כלים אוזרים כנגדן ודשים כנ"ל לכן לא נזכר רק ג' מיני גדלות לבד. ובוזי' ג' מיני גדלות אלו הם הנזכר אצלנו בשם עיבור יניקה ומוזין כי בזמן העיבור לא היה רק כשיעור שיש לו בגדלותו מן הטבור ולמטה עד רגליו ובזמן היניקה גדול כמין הדעת עד למטה ובזמן המוזין גדול כמו המוזין שלו שהוא מוזכמה שבו עד רגליו. [נלע"ד מבינה כנ"ל שהרי אינו מונה כתר כנ"ל צמוז]. ובענין וזיבוק וזיעוק וזווג, הם ג' זווגים. ג' פרצופים, דעיבור, יניקה ומוזין, כי

בהתוועה הכל יחיד בפרצוף א' לכן הזווג דפרצוף עיבור הוא ביסוד האמיתי תוועה, וזווג פרצוף היניקה שהוא נקרא וזג"ת נקרא וזיבוק, וזווג עליון דפרצוף עליון דמוועה לבדו נקרא נשיקין, והבן כל זה במאד:

שער ל דרוש ג' מ"ב

כבר נודע כי הז"א אין בו רק ט"ס והמלכות משלמת לי' אמנם המלכות נוקבא דז"א יש בה י"ס כי יש בה מלכות שבמלכות. והנה גוף של ז"א צריך שיהיה בו ט"ס גמורות והוא נחלק לג' בוזי וזיצון אמצעי פנימי והנה כל אווד מאלו ג' כולל י"ס וכל בוזי א' מאלו הבוזי היא כוללת ג"ס. כיצד בוזי אווד הוא הנקרא נה"י דז"א והענין הוא כי אין פרצוף א"כ יש בו ג' קוין. והנה הנצו כלול מי"ס אלא שאלו י"ס אשר כלולין בו אינם שלמים רק בכ"א מהם יש בוזי נה"י לבד נמצא שספירת נצו של ז"א כלולה מי"ס שהם וזבד וזג"ת נה"י וכל ספירה מהם אין בה רק נה"י שבכל א' וא' לבד וכן בספירת הוד של ז"א היא כוללת י"ס שבכל ספירה מהם אינו רק בבזיק נה"י שבה לבד ועד"ז ספירת היסוד היא כוללת י"ס שבכ"א מהם אין בה רק בוזי כללות נה"י שבה לבד. וא"כ נמצא כי ג' אוודות דז"א הם ג"ס שבכ"א מהם כולל י"ס דבוזי נה"י בלבד. ובה תבין למה אין

נִקְרָא רַק זֶה"י שֵׁאֵם יֵשׁ בָּהֶם כִּלְכּוֹת כָּל ט"ס גְּמוּרוֹת א"כ בְּמִזְמֶה
 יִשְׁתַּנּוּ אִלּוּ מִזְכָּרָתָן וְלִמְדָה לֹא יִקְרָאוּ גַם הֵם וְזִב"ד אוֹ וּזְג"ת. וְהַזֶּה אֵל"פ
 שֵׁכ"א מִהֵם יֵשׁ בָּהֶם כִּלְכּוֹת כָּל י"ס דְּבוּזִי זֶה"י כִּנּוּי עֵכ"ז וְזִכְרֵיהֶם כ"א
 מֵאֵלֶּיךָ לֵב פֶּרֶקֶן כִּי ג"ר שֶׁבְּנִצּוֹן נִקְרָא פ"א וְג' אֲמִצְעִית נִקְרָא פ"ב
 וְג"ת נִקְרָא פ"ג וְכִנּוּיָּהּ יֵשׁ י"ס בְּהוֹד דו"א וְכָל א' כִּלְכּוֹל מִנְה"י לְבַד
 וְנִתְזַכְּקוּ לֵב"פ ע"ד הַנִּלְבָּשׁ בְּנִצּוֹן וְכִנּוּיָּהּ יֵשׁ י"ס בִּיסוּד ו"א כ"א כִּלְכּוֹל
 מִנְה"י וְזִכְרֵיהֶם לֵב"פ ע"ד הַנִּלְבָּשׁ בְּנִצּוֹן. וְהַזֶּה נִמְצָא עֲתִידָה אִלּוּ הַזֶּה"י
 דו"א שֵׁאֵין בָּהֶם רַק בּוּזִי זֶה"י לְבַד אִפְּי בְּפִרְטוֹת וְזִכְרֵיהֶם שֶׁלֹּשְׁתָּן
 לט"פ נִמְצָא עֲתִידָה פֶּרֶצוֹף שְׁלֵם וְאֵין בְּכֹלֵהוּ רַק בּוּזִי זֶה"י לְבַד וְהֵם ג' פ'
 רֵאשׁוֹנִים דְּזֶה"י הֵם וְזִב"ד שֶׁל זֶה הַפֶּרֶצוֹף וְג' פ' אֲמִצְעִים הֵם וּזְג"ת שֶׁל
 זֶה הַפֶּרֶצוֹף וְג' פ' אֲוִירוֹנִים הֵם זֶה"י שֶׁל זֶה הַפֶּרֶצוֹף וְהָרִי זְשֵׁלֶם פֶּרֶצוֹף
 אֲוִיר מִט"ס וְכֹלֵם בּוּזִי זֶה"י לְבַד לִכְּן הוּא פֶּרֶצוֹף קֶטֶן בְּקוֹמָה מֵאֵד
 כִּי הָרִי ל' סְפִירוֹת פִּרְטוֹת שֵׁשׁ בְּפֶרֶצוֹף הַזֶּה אֵין בָּהֶם רַק כִּלְכּוֹת
 זֶה"י לְבַד לְפִי שֶׁהוּא שְׁלִישׁ גּוֹבֵה קוֹמָה. וְעֲתִידָה נִזְוֹר לְפִרְטָה זֶה
 הַפֶּרֶצוֹף אֵל ג' פִּרְטִים כִּי הַזֶּה (הֵם) הַג'ת שֶׁבּוּ נִקְרָא זֶה"י וְג' אֲמִצְעִים
 וּזְג"ת וְג' פ' רֵאשׁוֹנִים הֵם הַנִּקְרָא מוֹיִן שֶׁל זֶה הַפֶּרֶצוֹף. וְהַעֲנִין כִּי הַנֶּפֶשׁ
 שֶׁל ו"א הִיא נִכְלָלָה תוֹךְ הַפֶּרֶצוֹף הַזֶּה הַנִּקְרָא זֶה"י וְנִקְרָא פֶּרֶצוֹף
 דְּאֲוִיר. וְהַזֶּה הַנֶּפֶשׁ הַזֶּה בְּהִכְרוֹז שֶׁהִיא נִזְכָּקָה לֵב"פ בּוּזִי שֶׁהֵם זֶרֶן
 וְכֹלֵם בּוּזִי נֶפֶשׁ. וְהַזֶּה נֶפֶשׁ שֶׁבְּנִפְשׁ הוּא תוֹךְ זֶה"י שֶׁל זֶה הַפֶּרֶצוֹף
 וְרוּחַ דְּנֶפֶשׁ הוּא בּוֹחֵס גְּבוּרָה תְּפִאֶרֶת שֶׁל זֶה הַפֶּרֶצוֹף וְנִשְׁמָה שֶׁבְּנִפְשׁ
 הוּא בִּג"ר שֶׁל זֶה הַפֶּרֶצוֹף וְנִמְצָא כִּי כֹאשֶׁר נַעֲשֶׂה זֶה"י שֶׁל זֶה הַפֶּרֶצוֹף
 בּוֹדֵאִי שֶׁבֹא לוֹ תִּכְף עֲמֵהֶם נֶפֶשׁ שֶׁבְּנִפְשׁ כִּי א"א לֵהִיּוֹת זִוְלָתוֹ.
 וְכֹאשֶׁר נַעֲשֶׂה בּוֹ וּזְג"ת אִזְּכָּנִס בּוֹ רוּחַ דְּנֶפֶשׁ. וְכֹאשֶׁר נַעֲשֶׂה בּוֹ

וחב"ד של זה הפרצוף אז נכנסו בו מוויזין פנימים בתוך וחב"ד שהוא
 נשמת הנפש ובאו מלובשים תוך זה"י של פרצוף בינה אשר כל
 כללותו אינו אלא פרצוף אוזור דבינה בסוד זה"י שלה לבד ע"ד
 הנזכר כאן בזה"א. אלא שהזה"י שבפרצוף דזה"י דאוזור דבינה הם
 כ"כ גדולות כמו כל הפרצוף דאוזור שהם זה"י דזה"א שלימות. והבין
 זה שהרי כל פרצוף דאוזור דבינה שהם זה"י שלה הם נעשו צלם א'
 אל הזה"א ושלישיתו תוזתון שהוא זה"י שבה והם צ' דצלם נכנסין
 ומתלבשין הם בלבד בכל קומה שלימה של פרצוף דאוזור דזעיר
 אנפין שהם נצוח הוד יסוד שבו וזסד גבורה תפארת דפרצוף דאוזור
 דבינה נעשה מקיף ל' דצלם וחב"ד נעשה מקיף עליון ב' דצלם והרי
 ידעת ענין המוויזין על עיבור מה ענינם כי הם אלו שבארנו עתה. גם
 תדע פי' כל מקום שנזכר מוויזין מה ענינם כי עיקר המוויזין הוא בוחי'
 נשמה פנימית שבתוך הג"ר ממש אלא שנקרא הג"ר מוויזין לפי
 שכאשר נתקנו ג"ר בגוף אז בהכרח בא עמהם וזלק נשמה הנקרא
 מוויזין שבתוך הג"ר והיא מלובשת תוך לבוש זה"י דבינה ולבושים
 אלו מלובשים תוך ג"ר דפרצוף זה אמנם וצי ת"ת תוזתון של זה
 הפרצוף זה"י דבינה הנקרא אוזור זה נעשה בוחי' כתר אל זה הפרצוף
 דזה"י דזה"א הנקרא אוזור דזה"א. ועתה נבאר ענין יניקה דזה"א כי אוזור
 שנוכל אז נעשה פרצוף אוזור יותר פנימי ויותר גבוה מזה הראשון
 והוא כי יש בו ג"ס וזג"ת דזה"א וכל אוזר מהם כלולה מי"ס אשר כל
 א' מהם כלולה מו"ק שלמים ולא יותר באופן שהם ל' ספירות וכל
 ספירה מהם כלולה מו"ק לבד ונעשה מהם פרצוף אוזר שלם ע"ד
 הג"ל בזה"י דזה"א כי ג"ר דזסד אשר כל אות כלולה מו"ק לבד

נִקְרָא פ"ע ד'חוסד וג' אמצעים שבו הם פ"ב וג"ת שבו הם פ"ת ד'חוסד. וכעד"ז בספי' גבורה ג"פ ובספי' ת"ת ג"פ ואז נעשים פרצוף ז"א שלם מג' קוין וט"ס כי ג"ר ד'חוסד"ת הם וחב"ד של זה הפרצוף וג"א הם וזג"ת של זה הפרצוף וג"ת הם נה"י של זה הפרצוף הנקרא פרצוף אמצעי וזג"ת. והענין כי כמו שפרצוף הא' דאזוור נקרא פרצוף דנה"י אע"פ שיש בו י"ס והטעם הוא מפני שכל ל' ספירות שבפרטות פרצוף זה לא היה כל ספירה מהם כולל רק בוזי' נה"י שבה לכן נקרא כל הפרצוף פרצוף דנה"י. ואמנם הל' ספירות שבפרטות פרצוף האמצעי כל א' מהם כלולה מו"ק והרי התוס' שיש לזה הפרצוף האמצעי הוא ענין זה שבכל הפרטים שבו נכללו גם מבוזי' וזג"ת. משא"כ בפרצוף דאזוור וע"כ נקרא זה

הפרצוף פרצוף וזג"ת. גם ט"א כי הנזה ודאי שזה הפרצוף הוא גבוה קומה יותר מפרצוף ראשון כפליים כי כל הספירות הפרטות של פרצוף ראשון אין בהם רק בוזי' נה"י והספירות הפרטות של זה הפרצוף האמצעי כלול מנה"י ומוזג"ת א"כ הוא גובה קומתו כפליים. והנה להיות כי הוא נעשה מג"ס וזג"ת דו"א אשר כל ספי' כוללת ו"ק לכן הוא מעולה מן הפרצוף הא' שאינו רק בוזי' נה"י דו"א לכן זה פרצוף השני נכנס ומתלבש תוך פרצוף הא' ואז הפרצוף א' נקרא פרצוף דאזוור שזה הוא יותר פנימי מבנו וזהו נקרא פרצוף האמצעי כמו"ש בע"ה. והנה נמצא כי שיעור קומת כל הפרצוף הא' עם כתר שלו הנעשה מת"ת דנה"י דבינה כנ"ל הוא מתויל להלביש את

הפרצוף זה האמצעי מוצי' ת"ת תוזתון שבו ולמטה כי הרי הוא שיעור גובה כפליים ממנו ונמצא כי מה ששאר מלובש ממנו הוא מוצי' ת"ת ולמטה ומגולה ממנו מוצי' ת ולמעלה ממנו וע"כ נקרא פרצוף דו"ג"ת מלבד הטעם הראשון שאמרנו שכל ספי' פרטיות שבו נכללין מו"ק. והנה זה הפרצוף דו"ג"ת דועיר אנפין הפרצוף האמצעי הוא נקרא פרצוף דיניקה וגם הוא נזולק ע"ד פרצוף הא'. והענין כי כמו שזה הפרצוף גבוה קומתו כפליים מן הפרצוף דאזור הנה גם פרצוף אמצעי דו"ג"ת דבינה הוא יותר גבוה מפרצוף זה"י דבינה עצמה וכל הפרצוף הזה דו"ג"ת דבינה נעשה צלם לזה פרצוף האמצעי דו"א ע"ד הנ"ל בפרצוף ראשון. והנה כל צלם זה נקרא צלם דרוח דו"א וס' דצלם הוא וז"ד בפרצוף וז"ת דבינה הוא מקיף עליון דפרצוף אמצעי וכל דצלם שהוא וז"ת דבינה הוא מקיף ב' של פרצוף אמצעי דו"א ווצי' ת"ת התוזתון דפרצוף וז"ת דבינה נעשה כתר אל זאת הפרצוף האמצעי דו"א וצ' דצלם שהם זה"י דפרצוף וז"ת דבינה הם נעשין מוויזין פנימים דפרצוף אמצעי דו"א וכל זה הוא רוח דו"א וגם הוא מתזלק אל ג' וזלקים שהם זר"ן כולם מבחי' רוח. וכשנתקנו ג' אחרונות דפרצוף האמצעי זה אז בא נפש דרוח ונתלבש תוך כל וזלקי הנפש שבפרצוף אמצעי (הא'). וכשנתקנו הג' אמצעית דפרצוף זה האמצעי אז נכנס רוח דרוח בוז"ת של זה הפרצוף האמצעי. וכשנתקנו ג'ר אז נכנס נשמה של הרוח הנקרא מוויזין ונתלבש תוך נצוח הוד יסוד של הפרצוף וז"ת דאמא כנ"ל ואותם הנה"י נתלבשו תוך ג' ראשונות של פרצוף האמצעי ונשלם כל וזלקי הרוח:

שער ל' דרוש ד' מ"ב

אז"כ נעשה לו פרצוף אזור ג' מוזב"ד דז"א ע"ד הג"ל בכל חלקיו ונקרא פרצוף פנימי המתלבש תוך פרצוף אמצעי בוזג"ת דז"א והרי נשלם עתה ז"א שלם בכל חלקיו שהם ג' גופות זה תוך זה וראשון נקרא פרצוף האזור ונקרא זה"י לבד כי כל ספירות הפרטיות כלולות מזה"י לבד אשר ע"כ זה פרצוף גבוה שלישי הקומה. ופרצוף הב' נקרא בוזג"ת נקרא אמצעי כי כל ספירות הפרטיות נכללין בבוזג"ת זה"י וזה גובה שלישי האמצעי של קומת ז"א יותר מראשון. ופרצוף הג' נקרא פנימי ונקרא וזב"ד יען כל ספירות הפרטיות כלולות מט"ס וזב"ד בוזג"ת זה"י וע"כ הוא גדול הקומה שלישי יותר וכל ג' אלו הם ג' לבושין ושלישתן יוחד נקרא גוף שלם גמור אל הז"א וזה גבוה מזה וזה גבוה מזה הכל ביוחד הוא פרצוף א' ובתוכם זר"ן. ועתה בדרך כללות כל הפרצוף האזור נקרא עיבור דזה"י וכל פרצוף האמצעי נקרא פרצוף האמצעי בוזג"ת דיניקה וכל פרצוף הפנימי נקרא פרצוף דמוזין וכשנשלם זה אז ראוי לזווג יען כי בכל ספירות מעשר ספירות פרטיות לא היו כוללים בוזי' וזב"ד כז"ל רק זה הפרצוף הג' הנעשה מוזב"ד דז"א שבכל ספירה וספירות פרטיות מהל' ספירות אשר בשלישתן היא כלולה מוזב"ד בוזג"ת זה"י ע"כ אלו הם וזין ממש

מש"א" כ באוורים והבן זה היטב. נמצא כי הגרון של כללות הפרצוף שם הוא מתוולד כתר של פרצוף האמצעי ומלביש את הגרון הזה של פרצוף הפנימי כי כל בוזי ז"א עתה הם ע"ש זה הפרצוף הפנימי הגבוה מכולם וווצי תותון של ת"ת דכללות הפרצוף דז"א שהוא עתה פרצוף הפנימי כנ"ל שם הוא מתוולד כתר דפרצוף הא' להלביש פרצוף הב' והב' מלביש לג' הפנימי. ובוה תבין ענין הנשמה השורה במוז דהוא בפרצוף הפנימי למעלה בוזב"ד שלו ומשם מתפשט בכל הז"א והרוז של זה הנשמה מלובשת תוך הלבוש האמצעי הנקראת לב כי משם התוללת פרצוף ב' הנקרא רוז ושניהן יורדין מלובשים זה תוך זה עד מקום ראש הפרצוף הווצון שהוא מן הכבד ולבוט ושל הנפש ממש ושם באותו נפש נמצא נפש שבנשמה מלובשת בנפש הרוז ונפש הרוז מלובשת בכל ג' וזלקי הנפש ממש והבן זה מאד. ונבאר עתה מה שהיה בעת מיתת המלכים קודם העיבור כי היה אז ז"א מבוזי ו"ק לבד של זה הפרצוף הראשון שכל עצמו אינו רק נה"י לבד ונמצא שהוא וזג"ת נה"י של פרצוף דאוזור ונמצא שהם ו"ק אבל אינם רק נה"י לבד ובוה לא יוכלו הדרושים הכתובים אצלינו. וע"י העיבור נגדל שנעשה בו פרצוף שלם דאוזור גם הוזב"ד שלו אמנם כל עצמן אינם רק הנה"י יען כי כל י"ס שבנצח וי"ס שבהוד וי"ס שביסוד אינם אלא כללות נה"י בכל ספירה וספירה מהם והרי הוא פרצוף שלם בזמן העיבור ואינם רק נה"י לבד וביניקה פרצוף שלם כלול מוזג"ת ונה"י ג' כ כנ"ל:

שער ל' דרוש ה' מ"ב

דרוש עי"מ. דע כי ז"א היה בעת העיבור בבוזי זה"י לבד כי פוזות מזה אינו נקרא פרצוף כי אם הוא ספירה א' אינו נקרא פרצוף ואם הם ב' ספירות א"א כי צריכין ג' קוין ימין ושמאל ואמצע המכריע וע"כ יש בו ג"ס אשר ארכן אינם רק גובה ספירה א' אלא שברוחב יש בו ג"ס והוא כי ג"פ של הנצח הם משמשיין לו אז בבוזי וזוזין קו ימין וג"פ של הוד היה לו אז בבוזי בג"ה קו שמאלו וב"פ דיסוד הוא דעת ות"ת והעטרה היתה יסוד והרי נשלמו ג' קוין בג"ס ובין שלשתן הם י"ס דומן העיבור וזה הקשר של ג"ס אלו הוא התיקון שנעשה ע"י העיבור ואלו הם עשיית שבז"א פרצוף שלם ואינם רק זה"י ואמנם היה לו בוזי ראש שהם שיעור ב"ש ת"ת של היניקה וענין זה מפורש בדרוש תפילין בענין טעם שהקטן פטור מתפילין. והנה המלכות והנזקבא של הפרצוף הזה היא שוה בשוה אליו אזור שהיא גדולה בסוד אב"א כנודע ואלו הב' שוין בקומתן ונקרא יעקב ורוזל. אז"כ בזמן היניקה באים לו ג' אמצעית הנקרא וזג"ת והם אז בזמן יניקה מתפשטין ונכנסין בתוך הפרצוף (הב') הא' ומתלבשין בתוכו ע"ד הבינה המתפשטת תוך הז"א כך אלו ויש בהם ג"כ פרצוף שלם של י"ס ע"ד הנזכר בזה"י כי ג"פ דיוסד הם ג"ס וזוזין ימנית וג"פ גבורה בג"ה שמאלית וג"פ ת"ת הם דת"י קו האמצעי. ואמנם קומת הפרצוף הזה היא גדולה מקומת פרצוף הנזה"י והכתר של הפרצוף הא' מתויל

להלביש לזה הפרצוף הב' מן הוזה שכל ולמטה ונשאר ב"ש הת"ת של הפרצוף זה מלובשים תוך כתר של פרצוף א' ונצחו של פרצוף ב' שהוא פ"ת של וסד הוא ארוך בכל קו ימיני דפרצוף א' וכעד"ז בהוד ויסוד. נמצא כי ג"פ תתאין דוזה"ת שהם נקרא בו בוזי נה"י הם כשיעור קומת פרצוף הראשון וזה הפרצוף הב' הפנימי נקרא יניקה ונקרא בוזי ו"ק כי הרי כל שיעור פרצוף א' הוא כשיעור נה"י של זה הפרצוף ועודף עליו בוזי וזה"ת של כללות כל הז"א בשלימותו כמ"ש אבל בארך הפרצוף הב' בעצמו יש מגולה כל ו"ס הראשונות וגם בפרצוף הזה הנקרא יניקה והוא יצירה דז"א והוא וזה"ת דז"א יש בו ראש א' והוא כנגד ב"ש תחתונים של הדעת דגדלות כמ"ש בע"ה. וגם בפרצוף הב' הזה דיניקה יש נוקבא שוה בשוה בקומתו מתוחלת מסוף השליש ראשון של הדעת דגדלות הנקרא לאה וזה פרצוף נקרא ישורון. והנה כאשר נעריך ב' פרצופים אלו של עיבור ויניקה זה תוך זה נמצא שעתה נגדל קומת ז"א כפל מבראשונה בבוזי היותן שניהן פרצוף א' (מלובשים זה תוך זה) ע"ד שנתבאר בב' פרצופי בינה ותבונה הנעשין פרצוף א' לבד וכן הוא ממש כאן נמצא כי לא נשתנה פרצוף עשייה דז"א כלל ממה שהיה בראשונה אלא שעתה נכנס בו פרצוף זה הב' בתוכו שהוא יותר גדול ממנו וכללות שניהם הוא פרצוף גדול. אוז"כ בזמן הגדלות באים לו ג"ס וזב"ד ואלו הם ג"כ י"ס שלימות כי הוזה"ת יש לה ג"פ והוא בבוזי וזו"ן קו ימין וכן ב' קוין הנ"ל ואלו נקרא מוויזין דגדלות ופרצוף הב' הוא מתויל להלבישו מהוזה"ת של זה הפרצוף הג' המתלבש בתוכו והנה"י של זה הפרצוף הג' גם הוא גדול ככל קומת זה הפרצוף הב' כולו והרי עתה

נמצא שהם ג' פרצופים כ"א כלול מ"ס והם זה תוך זה ואינם שוין כי הפרצוף הקטן והוויצון שבכולם הוא מתוויל מהוזה של זה הפרצוף הב' האמצעי עד סופו ובערך הפרצוף הג' הפנימי והגבוה מכולן הוא מתוויל מסוף שלישי אמצעי של יסוד שבו. ופרצוף הב' האמצעי מתוויל להלביש פרצוף הג' הפנימי והגבוה מכולם מהוזה שלו ועד סופו. נצא כי כל המגולה מן הפרצוף הפנימי למעלה נקרא ראש שהם וזב"ד של ז"א הכולל וכל המגולה מן הפרצוף האמצעי למעלה נקרא וזג"ת דז"א הכולל וכל המגולה מפרצוף א' הוויצון שכולל מגולה נקרא זה"י דז"א הכולל. ואלו ג' נקרא בי"ע דז"א וכללות ג' פרצופים אלו זה תוך זה נקרא ז"א וגם לזה הפרצוף הפנימי מכולם יש נוקבא א' אב"א שוה בשוה עמו והוויצון שלהם אינו אלא נשיקין כי אין בהם מגולה רק ג"ר וכשהם רוצין להוויצון בבחי' יסוד שלהם אינו אלא ע"י וו"ג יסוד התחתון שבכולם דבחינת עיבור ע"ד שנתבאר בפרצוף בינה ותבונה כשנכללין יחד:

שער ל' דרוש' ו מ"ב

אז"כ יש בחי' ד' והוא פרצוף ד' והוא וזכמה (כתר) דז"א והוא גדול מכולם ופרצוף הפנימי הג' הגבוה מלביש לזה מן הת"ת שלו ולמטה ע"ד האזורים והרי הם ד' פרצופים כל א' כלול מ"ס והם אבי"ע

וכולם ביחוד נק' ז"א ובכל פרצוף מהם יש בו זכר ונקבה שוים
 בקומתן מוזוברים יחד ועליהן מלוכש פרצוף א' כלול מזו"ן. נמצא כי
 ע"ד שביארנו בכללות האצילות כולו שיש א"א ואו"א וזו"ן וכל א'
 כלול מי"ס אלא שזה מתלבש תוך זה ונשאר קצתו עליון וזולה בכל
 פרצוף ופרצוף ולכן בא"א אע"פ שיש בו י"ס אין אנו מונית בו רק
 הכתר שבו כי הוא המזולה שבו וכעד"ז בכל השאר כן הענין בכל
 פרצוף ופרצוף מכל הה' פרצופים כ"א נזלק לה' פרצופים זה תוך זה
 והבן מאד וכל פרצוף כלול מג"ס ברוחב זה"י וזג"ת וזב"ד וכו' והכתר
 אע"פ שהוא ספירה אחרת בה כלול כל הה' מוויזין דוזב"ד כנודע
 ובתוך כל פרצוף דאבי"ע דז"א מתלבש בו פרצוף א' דבינה כי גם יש
 בה אבי"ע והעשייה דבינה הגה"י שלה הם גדולים ככל קומת ז"א
 דעשייה ומתלבש בכל קומת הגה"י והיצירה דבינה והוא זה"י דוזג"ת
 שלה מתלבשת בפרצוף ב' שהם וזג"ת דז"א וכעד"ז כולם ובה
 תמצא כי כל ג"ס שבכל פרטי האצילות הם פרצוף א' גמור בכ"מ
 שיהיה וכן עולה מג' לג' עד א"ס ועי"כ הם כלולים מי"ס כי הגה"י
 מתלבשין בתוכן סוף וזג"ת וסוף (וסופי סופי) הוזב"ד וכעד"ז כולם.
 ובה תבין היטב מפורש איך גדל ז"א מעט מעט ואינו משתנה כלל
 רק שזכנסין בו פרצופים זה תוך זה ועי"כ נראה כאלו גדל כללות
 ז"א. אך בפרטות כל פרצוף ופרצוף שבו אינו משתנה מכמו שהיה
 וא"כ נמצא כי המקום שהיה ראש פרצוף העשייה שם הוא עתה
 יסוד הגדלות ומה שהי' מקום ראש היציקה הוא עתה תחת הגרון
 דכללות הגדלות נמצא שהגרון הוא בוזי' ראש היציקה מבחוץ ולכן
 יש סביבותיו שערות ויש לו גרון הגדלות בפנים וכן ראש העיבור

הוא עתה במקום יסוד הגדלות שבתוך ת"ת דיניקה שבתוך הראש
 דעיבור והוא מ"ש כי בכניסת המוויזין הגדלות נדוויזין מוויזין דקטנות
 לגמרי לגרן והבן זה היטב והם וויצוניות כי הם שמות אלהים. ובה
 תבין כמה מיני פרצופים יש ברוזל או עד הוזה או עד הדעת או עד
 הכתר והם פרצופים גמורים זה תוך זה וכולם רוזל בהכללם
 בפרצוף א' וכל פרצוף מתויל מהוזה שבפרצוף הפנימי אליו בין
 בפרטות בין בכללות כי כל כתר שבכל פרצוף דו"א הוא בוזי ת"ת
 שבבינה כי זה"י דזה"י דבינה הם הנקרא עשייה דבינה ווציה לבד
 מן הוזה ולמטה והוא נקרא צ' דצלם והוא בכל פרצוף דו"א הנקרא
 זה"י דכללות דו"א ווצי עליון נשארה עליו בסוד מקיף כתר ול"ם
 דצלם כנודע וכל קומת זה"י דעשייה שהוא זה"י דזה"י דבינה הוא
 גבוה כשיעור עשייה דו"א ומתלבשת בו וכל יצירה דבינה שהיא
 זה"י דוזה"ת דבינה הוא גבוה ככל יצירה דזעיר אנופין ומתלבשת בו
 הבריאה דבינה שהוא זה"י דוזה"ד (דבינה הוא גבוה ככל בריאה
 דו"א ומתלבשת אותה ובריאה) דבינה הוא מן הוזה שלה ולמטה הוא
 תוך הגדלות דו"א כולו ווצי העליון דבינה עצמה הוא כתר ול"ם
 דצל"ם דגדלות דו"א נשאר על ראש ז"א דגדלות וכשמתלבשין כל
 ה' פרצופין דו"א זה תוך זה אז הוא נשלם לגמרי פרצוף גמור כלול
 מכולם ע"ד האצילות כולו בכללו שהוא פרצוף א' כולל ה' פרצופים
 והבן זה מאד איך הכלל והפרט שוין לגמרי. גם שכל ה' פרצופי רוזל
 המתלבשין זה תוך זה נקרא רוזל פרצוף שלם שוה אל הו"א ב'
 מלכים משתמשין בכתר א' אמנם כל זכר ונקבה שבכל פרצוף
 ופרצוף שבזו"ן הם שוין יחד אלא שהנקבא תולתה נקודה אוזת

ואו"כ נגדלת יותר כשיעור ג"ס נה"י ואו"כ ע"י פרצוף הב' הפנימי
דיניקה שלה הנכנס בה היא נגדלת עד הדעת וכעד"ז ככל הנ"ל
בז"א:

שער ל דרוש ז מ"ב

מן דרוש כ"א אזכרות של תפילין נראה כי בסוד העיבור וגם קודם
עיבור ראשון לא היה בו אפי' י' ספירות שלימות דבחי' עשייה שבו
שהם נה"י וב"ש ת"ת שבו רק ו"ק דעשיה שבו בלבד והיה הראש
ההוא שבו אז מבחי' ו"ק דעשיה ואפילו אותן הו"ק היו ג' כלילין בג'
ואזר כך הגדילו ובאו לו ג"ר דעשיה שבו וכן היה ביניקה מתחלה
באים ו"ק דיצירה שבו הנקרא וזג"ת וב"ש הדעת ואו"כ הגדילו ובאו
לו ג"ר דיצירה שבו כי לעולם אין הז"א מתחיל אלא בבחי' ו"ק ולא
יותר. וראיה לזה מק"ש שהוא הגדלות דג"ר דבריאה שבו ואז תחלה
באים ו"ק בזמן ק"ש ואזר כך באים ג"ר שלהם בעמידה. ובזה תבין
ענין שאלה עמוקה מאד איך תחלה בעיבור היה מו"ק וא"כ מה
הגדיל ביניקה ואין לומר שנתוסף בו התפשטות שמתחלה היה ג'
כליל בג' שהרי גם קודם העיבור היה כך בלתי ג' גו' ג' והנה בפעם
אזרת מ"כ שבעיבור היה ג' לבד דעשיה ולא ו"ק אך הענין שהיו ו"ק
לבד של העשיה שבו והגדיל ונעשו בו ג' מוויזין דעיבור ואז נשלמו בו

י"ס דעשייה וכן ביניקה וכן בגדלות באופן כי לעולם בוזי המוויזין
 שבו אפי' בעשייה הם אצלו בסוד תוספת כי שרששו מתחלה לא
 היה רק ו"ק דעשייה נמצא כי בעשייה יש עשייה יצירה בריאה ולות
 ז"א בוזי ו"ק בכ"מ היה מוכרוז שיהיה בו תחלה היצירה דעשייה
 ופחות מזה א"א ע"כ הוא לוקח לעולם כל ו"ק ביוזד והג"ר ביוזד בין
 בעשייה בין ביצירה בין בבריאה וכן ביצירה יש בי"ע ולקוח תחלה
 עשייה ויצירה דיצירה ואזר כך בריאה דיצירה וכן בבריאה לקוח
 עשייה ויצירה דבריאה ביוזד ואז"כ ג"ר שהם בריאה דבריאה ואזר
 שנשלים בכולם אז כל בוזי עשייה נקרא עשייה לבד וגם נקרא זה"י
 שבו וכל יצירה נקרא וז"ג"ת וכל בריאה נקרא וזב"ד וזהו כללות
 הענין. ועד"ז ממש היה המלכות אלא שזולקה באופן אזור כי כיון
 ששרשה הוא ספירה עשירית לכן תחלה לקוחת המלכות דעשייה
 לבד ואז"כ ביוזד כל ט"ס העליונים דעשייה בפעם אחרת בסוד
 תוספת וכן ביצירה שבה וכן בבריאה שבה וז"ס שז"א נקרא ו' נקודות
 והיא נקרא נקודה קטנה א' ולא אמרו שהוא ו"ס והיא ספירה א' כי
 הספירה דעשייה הם קטנות בתכלית ונקרא נקודה בערך הספירה
 כי אינה נקרא ספירה רק בהיותה כלולה מכל אבי"ע ובהיותם בוזי
 עשייה לבד נקרא נקודה. והבן זה מאד מאד ענין נקודה בכ"מ מה
 ענינה שהיא עשייה של הבוזי שהוא אך לשון ספירה הוא בהיותה
 שלימה בכל וזלקי אבי"ע שבה והבן היטב ג' וזלקות אלו נקודה
 וספירה ופרצוף כי נקודה היא עשייה שבספירה וספירה הוא בוזי
 הספירה שלימה מאבי"ע שבה ופרצוף הוא קשר י"ס וכל ספירה
 מהם שלימה מאבי"ע וזכור מאד מאד כלל זה. גם דע כי כל בוזי

אלו הם בסוד אור דאחור וכנצחון יש אורות דפכ"פ וזהו ענין כ"א
 אזכרות דתפילין כי הו"א היה בו אז בעיבור א' ו"ת דנצחון ו"א ו"ת
 דהוד ו"א ו"ת דיסוד ו"א וכל אלו בוזי עשייה והם כ"א אזכרות ואלו
 לא נסתלקו מו"א אוז"כ אלא אדרבה נתוסף בו יותר ומתלבשת
 יצירה תוך עשייה ובריאה תוך יצירה והכל יחד נקרא ו"א וע"כ הוא
 מוכרוז שכל הבוזי יהיו רשומין בתפילין שהם כ"א אזכרות דבוזי
 מקיפין דמוזין דו"א דעיבור ונתוספו בו אוז"כ ג"ר דנצחון וג"ר דהוד
 וג"ר דיסוד והמקיפים שלהם ב"ש דת"ת כתר דג"ת ואוז"כ
 ביניקה נכנסו בו ו"ת של וסוד ו"ת של גבורה ו"ת דת"ת אוז"כ
 נתוספו בו המוזין שהם ג"ר דוזג"ת ואוז"כ המקיפים שלהם שהם
 ב"ש הדעת כתר דג' אמצעית וכן במגדלות בסוד הבריאה ו"ת
 דזכמה ו"ת דבינה ו"ת דדעת בק"ש ואוז"כ ג"ר דזב"ד בעמידה
 ואוז"כ המקיפים שהם כתר של ג"ר וזהו הכתר של ג"ר הוא הנקרא
 כתר אמיתי דו"א ונקרא כתר דכללות כל הו"א ואינו כתר דפרטות:

שער לא פרק א מ"ת

שער פרצופי זו"ן ויתזלק לה' פרקים:

ועתה צריך לבאר ענין ז"ן מי הם ואזור כך נבאר בוזי עיבור ב' שלהם לצורך המוויזין דגדלות גם יתבאר ענין ד' בוזי שמיצינו והם ישראל ויעקב רוחל ולאה מה ענינם. הנה נודע כי ישראל ויעקב הם בוזי ז"א ורוחל ולאה הם בוזי הנקבות שלהם אבל בהכרח הוא שהם בוזי וחלוקות זה מזה והענין הוא כי הנה ז"א הנזכר בזהר בכל ויבורינו הוא הנקרא ישראל והוא בוזי ו"ס של כללות י"ס דאצילות שהם מוזסד עד יסוד כנודע ונקבא דז"א היא המלכות העשירית שבי"ס דכללות עולם אצילות כולו ג"כ והיא הנקרא רוחל כי לכן נקרא רוחל עקרת הבית כנודע באופן כי ז"ן הם הנקרא ישראל ורוחל. ואמנם יעקב ולאה הם הבוזי של המלכים והכלים של או"א מבוזי אוזוריים שלהם שנפלו במקום נוקבא דז"א דרוחל דאצילות ונשארו שם ולא למטה בבריאה, ולמטה בע"ה נבאר כי אע"פ שז"א הוא פרצוף אחד שלם ונקרא ישראל עכ"ז גם הוא נחלק לב' בוזי כי עד הווה נקרא ישראל ומשם ולמטה עד רגליו נקרא ישורן וכמ"ש ויהי בישורן מלך וב' בוזי אלו שהם ישראל וישורן הם נקרא ז"א ולמטה יתבאר בע"ה. ונתויל לבאר ענין ז"ן שהם ישראל ורוחל ואזור כך נבאר יעקב ולאה ובתולה צריך שנבאר ענין ז"א ענין המוויזין הבאים לו בעיבור הב' שהם בוזי ג"ר שבו. הנה בעיבור הב' של הז"א שלצורך המוויזין שלו נזדווגו או"א ואבא הוליד מן מווי שלו טפה דדכורא והם כללות וז"ב וה"ז וה"ג מבוזי הדעת שלו גם אמא נתנה בוזי טפת מ"ג שלה והם וז"ב וה"ז וה"ג שהם הדעת שלה כנודע ואזור היותן בסוד העיבור ילדה אותם התבונה בסוד לידה ויצאו דרך היסוד שלה וכבר נת"ל כי אלו המוויזין של ז"א הנז"ל

נְתַלְבְּשׁוּ תְּחִלָּה בְּתוֹךְ זָה"י שֶׁל הַתְּבוּנָה וְאוֹ"כ כִּי נְתַלְבְּשׁוּ כּוֹלָם יוֹד
 וְנִתְפַּשְׁטוּ תוֹךְ ז"א. וְזֶה עֲנִינוּ כִּי נְתַבְּאָר בְּאֶדְרָא הָאִינוּ דְּרַצ"ה דְּאֲבָא
 טָמִיר וְגִנִּי יִתִּיר מֵאֲמָא וְע"כ גַּם הִנֵּה"י דְּאֲבָא נְתַלְבְּשׁוּ תוֹךְ זָה"י
 דְּתְבוּנָה בְּאוֹפֶן זֶה כִּי מוּזָה שֶׁל וּזְכָמָה דְּז"א שְׁנִמְשֵׁךְ מִן אֲבָא נְתַלְבְּשׁ
 בְּנִצּוֹז שֶׁל אֲבָא וּמוּזָה שֶׁל בִּינָה דְּז"א שְׁנִמְשֵׁךְ מִן אֲבָא נְתַלְבְּשׁ תוֹךְ
 הוֹד שֶׁל אֲבָא וְהַמוּזָה שֶׁל הַדַּעַת דְּזָעִיר אֲנִפִּין שְׁנִמְשֵׁךְ לוֹ מִדַּעַת
 דְּאֲבָא וְהוּא כְּלוּל מִן ה"ו מְבוּזִינָה מוּזָה וּזְכָמָה דְּאֲבָא וְה"ג מְבוּזָה בִּינָה
 דְּאֲבָא. וְהִנֵּה דַעַת הַזֶּה הוּא שְׁנִתְלַבְּשׁ תוֹךְ יִסּוּד דְּאֲבָא וְכַעַד ז"י
 נְתַלְבְּשׁוּ ג' מוּזִינִין שְׁנִמְשֵׁכוּ לז"א מִצַּד אֲמָא שְׁהֵם וּזב"ד דְּאֲמָא
 וְנְתַלְבְּשׁוּ בְּזָה"י דְּאֲמָא וְאוֹזֵר כָּל הַתְּלַבְּשׁוֹת זֶה שְׁנִתְלַבְּשׁוּ בְּזָה"י
 דְּאֲבָא אוֹזֵר הַיּוֹת בְּתוֹכָם הַמוּזִינִין דְּמִצַּד אֲבָא נְתַלְבְּשׁוּ זָה"י דְּאֲבָא
 תוֹךְ זָה"י דְּאֲמָא וְנִמְצָא א"כ כִּי וּזב"ד דְּז"א דְּמִצַּד אֲבָא יֵשׁ עֲלֵיהֶם ב'
 כְּסוּיִם וּב' מְסֻכִּים שְׁהֵם הַכֻּלִּים דְּזָה"י דְּאֲבָא וְכֻלִּים דְּזָה"י דְּאֲמָא.
 אֲבָל וּזב"ד דְּז"א דְּמִצַּד אֲמָא אֵין עֲלֵיהֶם רַק כְּסוּי וּמִסַּךְ א' בְּלִבָּד
 שְׁהֵם כֻּלִּים דְּזָה"י דְּאֲמָא נִמְצָא וּזְכָמָה דְּז"א דְּמִצַּד אֲבָא וּזְכָמָה
 דְּמִצַּד אֲמָא שְׁנִינֵהֶן בְּצַד יְמִין בְּרֵאשׁ ז"א מְכוּוֹנִים זֶה תוֹךְ זֶה וּבִינָה
 דְּז"א דְּמִצַּד או"א שְׁנִינֵהֶם בְּצַד שְׂמָאל בְּרֵאשׁ ז"א מְכוּוֹנִים זֶה תוֹךְ זֶה
 וּב' דַּעֲוֹת דְּז"א דְּמִצַּד או"א ג' כִּי מְכוּוֹנִים זֶה תוֹךְ זֶה. וְהִנֵּה מוּזָה דַּעַת
 שֶׁל ז"א דְּמִצַּד אֲבָא הוּא הַמְכַרִּיעַ הַב' הַכְרַעוֹת א' בֵּין וּזו"ב שְׁמִצַּד
 אֲבָא וְא' בֵּין וּזו"ב שְׁמִצַּד אֲמָא אֵף עַל פִּי שְׁהוּא נִתּוֹן תוֹךְ כָּלִי יִסּוּד
 אֲבָא וְהֵם נְתוּנִים תוֹךְ ב' כֻּלִּים דְּזָה"י דְּאֲמָא כְּנ"ל וְא"כ נִמְצָא שִׁישׁ
 בְּדַעַת הַזֶּה ד' בּוּזִי כְּלוּל בּוּזִי וּזו"ב שֶׁלְּקוֹז מִצַּד וּזו"ב דְּמִצַּד אֲבָא
 וּבּוּזִי וּזו"ב שֶׁלְּקוֹז מִצַּד וּזו"ב דְּמִצַּד אֲמָא, וְאִלּוּ הָדִי נַעֲשִׂין בּוּזִי ד'

מווזין וארבעתן נקרא דעת והם בוזי וזו"ב ששלוקח מצד אבא נעשה בדעת הזה וזו"ב שבו ובוזי וזו"ב שלקח מצד אמא נעשה בדעת הזה וזו"ג בערך וזו"ב שבו שמוצד אבא. נמצא כי הדעת הזה דז"א שביסוד אבא יש בו כללות ד' מוויזין והם וזו"ב וזו"ג וכולם הם ג' מוויזין כנודע כי ה"ז וה"ג שניהן נקרא דעת א' א"כ יש בו ג' מוויזין וזב"ד בפרטות ושלשתן נקרא דעת דרך כלל וזה סוד אל דעות ה' כי הזעיר אנפין יש בו ב' דעות א' מיסוד דאבא וא' מיסוד אמא והרי נתבאר ענין המוויזין בעצמן:

שער לא פרק ב מ"ת

ועתה נבאר אופן התלבשותן תוך ז"א כי הנה בהיות הנה"י דאבא תוך נה"י דאמא נתלבשו כולם יחד תוך ז"א. ונבאר ענין התפשטות נה"י דאמא וממנו יתבאר בוזי התפשטות נה"י דאבא הנה נודע כי הנצח הוא מתזלק לז"פ וכן המוויז הנקרא וזכמה אשר בתוכו נתזלק לז"פ ואלו מתפשטין בקו ימין דז"א פ"ע דנצח אמא אשר בתוכו שליש עליון דמוויז וזכמה נתלבש בכלי וזכמה של ז"א ופרק אמצעי דנצח אמא אשר בתוכו שליש אמצעי של מוויז וזכמה מתלבש בכלי וזסד דז"א ופ"ת דנצח אמא אשר בתוכו שליש תחתון של מוויז וזכמה מתלבש בכלי נצח דז"א וכעד"ז נתפשטו ג"פ דהוד אמא אשר

בתוכם ג"פ של מווח בינה ונתלבשו תוך קו ש"מאלי דז"א שהם בג"ה
שלו וכעד"ז נתלבשו תוך ז"ה של אבא אשר בתוכם מווח וזו"ב
ונתלבשו ונתפשטו בקו ימין ובקו ש"מאלי דז"א תוך זה"י של אמא.
ואמנם דע כי פ"ב של נצוח דאמא או פ"ב של הוד אמא הנה הם
מתפשטין בכל אורך הזרוע ימיני או ש"מאלי דז"א ונמשך עד סיום
צפרניו ומתוך צפרני אצבעות בוקע אור שהוא לפ"ג של נצוח או הוד
של אמא וזוהר נכנס ומתלבש תוך ראש הירך הימיני או השמאלי
דז"א בין פרק לפרק ששם הוא מקום וזלל ויכול האור לכנס דרך
שם כדלקמן ומתפשט בכולו עד סיום רגליו וכאלו תמשיל דרך
משל שידי הז"א פשוטות ומשולשלות למטה ותלויים על גופו וצפרני
אצבעותיו מגיעין עד רישי ירכותיו ויוצא או"פ מצפרני אצבעות
ונכנסין בראשי ירכותיו וכן עד"ז בג"ה של אבא. ואמנם אין בווי' הז"ה
דאו"א נכנסין ומתפשטין תוך הגוף של ז"א כלל שהוא הכת"ת שבו
כי הנצוח אינו מתפשט אלא בקו ימין בלבד שהם וזו"ן דז"א והוד
אמא אינו מתפשט רק בקו ש"מאלי שהם בג"ה דז"א אבל ת"ת דז"א
הוא קו האמצעי ואין נכנסים בו ז"ה דאו"א אשר בתוכם תרין מווחין
הנקרא וזו"ב דאו"א כלל רק בב' הקוין בלבד הימיני והשמאלי וזהו
בווי' הקשר שיש לוזכמה עם וזסד ונצוח והקשר שיש לבינה עם
גבורה והוד והבן זה מאד ואל תטעה. ובוזה יתורצו קושיות וספיקות
רבות אשר מכללם הוא לראות איך ז"ה אשר תוזת הת"ת ואי להם
התקשרות כלל עם הזרועות כנראה בזווע' הראות כי מסיום הגוף
נתלין ויוצאין ואם כן אינם נקשרים לקו ימינית וש"מאלית עם וז"ג והרי
שניהן יוצאין מקו האמצעי אך יובן עם הג"ל. גם יתורץ כך לראות

ולידע מה נעששה מן האור היוצא מן סיום הזרועות דרך צפרני
 אצבעות ולהיכן הולך ומתפשט ואם נאמר שאינו יוצא כלל זה דווקא
 גדול יותר כי האור לא נמשך לבטלה אלא להתפשט בתחתונים
 ולהאיר להם ואם נאמר שנכנס דרך הגוף זה א"א לסבה זו הנ"ל
 שא"כ בטלת בוזי קוין בסוד ימין ושמאל ואמצע. ואמנם צריך לידע
 על איזה סבה היתה כך כי הרי אנו רואין שכן האמצעי נמשך ביושר
 בלי הפסק ובב' הקוין ימיני ושמאלי יש הפסק בין וסוד ונצח ובין
 גבורה להוד כי הרי הזרועות הם בפירוד מן השוקיים ואין הקוין
 מוזהבים יחד. ולהשיב את כל זאת צריך שנבאר לך מה ענין
 הצפרנים של האדם גם ענין הקליפות והוצאות שמצינו לרז"ל
 שניקתן מן הצפרנים לכן צריך הקוצצן ליטול את ידיו גם אמרו כי
 בשוורית רוז רעה שורה על הידים ואינה מסתלקת עד שיטול ידיו
 במים. גם להבין ענין נ"ה שהם ברכי דרבנן דשלהי מנייהו הוי כי
 שם מתאווין הקליפות בסוד שקר אין לו רגלים ובסוד כל היום דו"ה
 היפך הוד וכיוצא בזה והרי נ"ה הם סוד ערבי נזל סתומים ואין להם
 פתח פתוח כמו היסוד וא"כ מהיכן הם יונקים. אבל הענין דע כי
 הקליפה קום יניקתה הוא מסוף האצבעות מקום הצפרנים כי משם
 או"פ בוקע ויוצא בין בצפרני ידיו בין בצפרני רגליו כי מן הידים
 בוקע אור לצאת ולכנס בראשי הירכיים כנ"ל ואז יונקים משם בעודו
 מגולה שם. וז"ס שארז"ל כי הידים עסקניות הן ושניות לטובא
 וצריכין נטילה אפי' לחולין קודם אכילה. גם בקום האדם בבוקר
 ממטתו בלילה כבר שרתה עליהן רוז רעה וצריכין נט"י שוורית
 כנודע כי לעולם הוצאות כל יניקתן הוא מן הקצוות ומסיומן כי אין

להם רשות לעלות אל מקום הקדושה אבל יונקים ממקום סיומא. והנה בקצוות ההם של הזרועות ושל הירכים שם אוזיותן ויניקתן והנה אנו רואין בחוש הראות כי הבשר שבסוף האצבע נבקע ומתוכו יוצא וגדל הצפורן ויוצא לחוץ ודרך אותו בקיעה יוצאין האורות הנ"ל ויונקים משם הוצצונים לפעמים כשיש פגם וז"ו בישראל ולא תמיד והנה הצפרנים עצמן אינם בוזי קליפות ממש וז"ו וכמ"ש בזהר ויקהל דרי"ז דלבושין קדמאין דאתלבש בהו אדם בגנתא דעדן הוי מאינן לבושין מאינן רתיכין דאיקרין אוזריים ואינן לבושין דאיקרין לבושי טופרא וכו' ופי' הענין כי אם הצפרנים היו וז"ו טומאה וקליפה מה היה מועיל הנטילה והרי לעולם הטומאה דבוקה באדם. אמנם הצפרנים הם מלבוש טהור וזך אלא שהוא קשה בטבעו והוא מ"ש פ' תרומה דקמ"א בשעתא דאתוזריב בי מקדשא לא נתוזרב אלא מההוא סט"א בשעתא דאסתים למוזא כו' ובגין דעמא קדישא לא הוו תמן תפא על ההוא פתיוזא וזופאה קלישא דפרוכתא קלישאה לנטרא ההוא אוזר דלא יסתים ליה ההוא קליפה תקי

פא ואוזיד בכל סטריין. באופן כי צפרנים הם הלבוש הקשה שניתן שם בראשי אצבעותיו ובקצוותין כדי שלא ינקו הוצצונים הנקרא קליפה תקיפא משם כי בהיות שם קליפה הקלושה שהם הצפרנים שהם קשים מאד א"א אל הוצצונים לינק משם והצפרנים עומדין על קצוי פתוי סיומי האצבעות למגן ולמוזסה מן הקליפות הוצצונים שלא ינקו יותר מן הצורך שלהם כי בהכרח משם מקום יניקתם אלא

הכוונה הוא כדי שלא ינקו יותר מדאי. ולכן מבחזי' זו היו הלבושים של אדה"ר בהיותו בג"ע הארץ לשמרו מן הוויצונים ובהתפשט מהם נשאר ערום וירא ונתחבא מפני הוויצונים והמזיקין נמצא כי הצפרנים הם שורשי קליפות אלא שהיא זכה בתכלית הזכות והיא יונקת ממקום בקיעת הבשר בסוף האצבעות כנ"ל כי הרי משם צמיחת הצפורן ומה שהוא כנגד הבשר הוא בתכלית הזכות אבל מה שעודף מן הצפורן ויוצא לזוץ מכנגד הבשר של האצבע זה צריך לזותך אותם כי שם נתלין הוויצונים ויונקים בתכלית. וז"ש בזוהר ובג"ד לא בעא ליה לאינשי לרבאה לאינון טופרין וכו' והוא השיעור שהוא וזוץ בענין הנטילה של הידים כנזכר לרז"ל והוא מה שעודף מכנגד הבשר לכן עשו של המגדל צפרנים קשה מאד. וזה ג"כ סוד הנזכר לרז"ל בתקונים בפסוק ויפוזו זרועי ידיו הנאמר על יוסף הצדיק שיצאו עשרה טפין זרע מבין צפרני ידיו כי משם לקוואם הוויצונים ושלטו בהן בסוד שליטת הוויצונים בטפת בעל קרי כנודע רק שמכאן בדרך האצבעות היא בקיעה מועטת (ודקה וסתומים בפנים ורוצין לצאת זוץ ואינן יכולין) דוקא כמו שכתבנו. והענין הוא במה שזוקקור על מה נבקע הבשר שבסופי האצבעות אבל הענין הוא כי האורות מטבעם לצאת ולהאיר ולהיות השפע הולך ומתרבה ומתפשט למטה כטבע מים הזובעים ויוצאין מן המקור והנה הם וסתומים וסתומים בפנים ורוצים לצאת לזוץ ואינם יכולין ולכן בוקעים בקצוות האצבעות ויוצאין לזוץ אלא שאינם פתיחות רוחות אלא צרות ודקות ואז בהמשכם לזוץ נדבקים בהם שרשי הקליפות שהם הצפרנים כנ"ל ויונקים משם בין בצפרני הידים בין בצפרני

הרגלים כי שניהן בוחי קצוות אשר משם יניקת הוויצונים כנ"ל. ונז"ח כי זה יתרון קו האמצעי שאין בו יניקת הוויצונים רק בסיומו בפי היסוד והוא בסוד יעקב בוחיר שבאבות אברהם ויצחק עיצאו משם עשו וישמעאל והבן זה כנלע"ד]. גם תבין בזה ברכת מאורי האש שאומרים במו"ש בסדר הבדלה כנזכר בזהר פרשה ויקהל נגד הצפרנים ר"ל כי מתוך הצפרנים בוקע האור ויוצא לחוץ. ובזה יתורצו השאלות דלמה לא נמשכו הקוין ביושע אמן היה פיסוק ביניהן בין הזרועות והירכיים אבל הענין הוא כי אם לא היה כך והיה הקו הכל ישר ונמשך עד סופו והיה האור ג"כ נמשך בתוכו עד למטה תמיד ושם מקום מעמד הקליפות והוויצונים שהם יונקים מהקצוות וגם שהם תזותונים ואז היו הוויצונים נאוזין באור היוצא משם בסופו מאד יותר מדאי ובפרט אם היו עונות ישראל מרובים וז"ו אבל עתה שהזרועות נפרדין כ"א בפ"ע יכול ז"א להעלות זרועותיו למעלה וידיו נגבהות עד נגד כתפות ואז אין האור יוצא מן הצפרנים הגלויים רק למעלה במקום ג"ר שבו אשר אין שם שליטת הוויצונים וקלי כלל. נמצא כי כאשר מעשה התזותונים רצוים שאין כוז אל הוויצונים להאוזן אז ישפיל ז"א זרועותיו וידיו למטה ויניחם נגד רישי ירכין שלו ומתפשטין בתוך הירכיים הנז"ל וכאשר מעשה תזותונים רעים וז"ו אשר אז שליטת הוויצונים בנז"י שלו לסבת היות לבר מגופא כנודע כי משם עיקר אוזיותן ולכ או מגביה את ידיו למעלה והאור נגלה למעלה במקום עליון ואין להם אוזיה שם וגם למטה אין האור נמשך ואין אוזיה אל הוויצונים באור העליון ולכן הונחו הזרועות באופן זה כדי שיהיה לפעמים נשפלים ולפעמים נגבהין.

ובזה תבין פסוק כאשר ירים משה את ידו והבן. גם הבן סוד נט"י שלא אמר רויצת ידיים אלא בלשון נטילה לרמוז שצריך לשאת ולנטלם בסוד שאו ידיכם קודש כנזכר בגמרא ובזוהר והטעם כי הגה רויצת ידיים סבתה הוא להרוזיק הקליפות מקצוות אצבעותיו ומצפרנים כי שם מקומם כנ"ל וזהו ע"י מימי הווסד וכדי שלא יוזרו הקליפות להתאווז באור היוצא מהם צריך להגביה כלפי ג"ר הנקרא קדש ואז אור היוצא וזוהר ונכנס תוך המוויזין במש ממקום שיצאו וז"ס שצריך בנטילה להגביה ידיו נגד ראשו ממש ובפרט אם הוא ביום השבת כי אז צריך להרוזיק הקליפה בתכלית הריווק. עוד יש טעם ב' אל השאלה הנ"ל והוא שהיה כן לסבת פרצוף לאה היוצאת מאוזוריו ואלו הב' קוין ימין ושמאל אם היו ישרים בלתי הפסק באמצעיתם לא היה יכול להגביה זרועותיו להיות אור יוצא מהם להאיר אל לאה לעשות וזו"ב שבה וכמו"ש לקמן במקומה ובזה תבין סוד נט"י כי ע"י עלייתן למעלה עולה האור וזוהר לכנס תוך המוויזין עצמן אז נכנס תוך לאה כמו"ש. גם בזה תבין סוד ברכת כהנים שנגביהין ידיהם נגד כתפיהם והגה יתבאר לקמן בענין פרצוף לאה. וגם בזה יתבאר שם סדר המשכת אור פנימי בדרך הקו ימין או שמאל איך יוצא ונכנס בין פרק לפר

ק ע"ש היטב:

שער לא פרק ג' מ"ת

וְנוֹזֵז לִבָּאָר עֲנִין הַתַּפְשׁוּת הַמּוּוֹזֵן דּו"א וְהִנֵּה נִתְבָּאָר עֲנִין שִׁינּוּי שִׁישׁ בֵּין אִירֵי הַזְּרוּעוֹת וְהַיָּדִים לְשָׂאָר הָאֲבָרִים שֶׁל הַגּוֹף כּוֹלֵו שְׂאֵלֵו נְעִים וְנִדְרִים עוֹלִים וְיורִדִים מִשָּׂא"כ בְּשָׂאָר הָאֲבָרִים כּוֹלֵם אִמָּנֵם קוֹ הָאִמָּצְעִי שֶׁל ז"א שֶׁבּו הַמּוּוֹזֵן שֶׁל ז"א מִתַּפְשׁוּתֵן דֶּרֶךְ יוֹשֶׁר בְּלִתִּי פִירוד מוֹדַעַת לֵת"ת וּמֵת"ת לִיסוד. וְהַעֲנִין כִּי הִנֵּה נִתְבָּאָר שְׂמוּזֵה הַדַּעַת דְּמִצָּד או"א מְלוּבָשִׁים תּוֹךְ כָּלִים דִּיסוד אֲבָא וְאִמָּא וְכָל דַּעַת מִשְׁנִיָּהֵן כּוֹלֵל וְזו"ב כִּנ"ל וְהִנֵּה הִיסוד שֶׁל אִמָּא אִינוּ כִּמוֹ הַנִּזְהָ שֶׁכָּל א' יֵשׁ בּוֹ ג' כִּנ"ל אֲבָל הוּא פֶּרֶק א' לְבַד וְהוּא נִכְנָס וּמִתְלַבֵּשׁ תּוֹךְ כָּלִי הַדַּעַת שֶׁל ז"א וְשֵׁם נַעֲשֶׂה בּוּזִי מוּזֵה דַּעַת דּו"א בְּרָאשׁוֹ וְנוֹדַעַ כִּי כָּלִי הִיסוד שֶׁל הַנּוֹקְבָא אֵין בּוֹ בּוּזִי הַמִּשְׁךְ וְהַתַּפְשׁוּת רַק אוֹתוֹ הַשִּׁיעוֹר שֶׁל הִיסוד הַנִּתּוֹן בְּאִמָּצְעַ בֵּין ב' רָאשֵׁי פֶרֶקִי עֲלִיוֹנִים דִּנ"ה שְׁלֵה וִישׁ בּוּזִי אוֹזֶרֶת וְהִיא אוֹתָהּ הַנִּקְרָא בְּגֻמ' וּבְהַרְמַב"ם עַל אֵיילוֹנִית שְׂאֵין לָהּ שְׁפּוֹלִי מַעֲיִים כְּנִשִּׁים וְהוּא בּוּזִי בְּשֶׁר הַתַּפּוּז כַּעֲיֵן עֲטָרָה בְּסִיּוֹם הִיסוד שְׂבֵה וְהִנֵּה הִיסוד עֲצֻמָּה שְׁלֵה הוּא מִתְלַבֵּשׁ לְמַעֲלָה בַדַּעַת שֶׁל ז"א בְּרָאשׁוֹ אֲבָל הַבּוּזִינָה הַשְּׁנִי הַנִּקְרָא עֲטָרָה מִתַּפְשׁוּת יוֹתֵר לְמִטָּה וּמִתְלַבֵּשׁ תּוֹךְ שְׁלִישׁ ת"ת דּו"א עַד מְקוֹם הַחֻזָּה שֶׁלֵו וּמִשָּׁם וּלְמִטָּה אֵין עוֹד הַתַּפְשׁוּת כָּלִי יסוד שֶׁל אִמָּא כָּלֵל. וְהִנֵּה בִּזָּה תִּבֵּין שִׁינּוּי א' שִׁישׁ בְּג' קוִין כִּי קוֹ יִמִּין וְשְׂמָאל אֲשֶׁר בְּתוֹכָם מִתַּפְשׁוּתֵן וּמִתְלַבֵּשִׁין מוּזֵה וְזו"ב הַמְלוּבָשִׁים בִּנ"ה שֶׁל אִמָּא כִּנ"ל הִנֵּה הָאוֹרוֹת

ההם סתומים ולכן הם קוין בלתי רוזנים ועבים כי הם בוזי הזרועות והשוקיים שהם ארוכים בלתי רוזנים אבל קו האמצעי הוא ת"ת והוא הגוף שהוא רוזב מאד משא"כ בשאר הקוים וטעם הדבר לפי שאורות בוזי הדעת האמצעי מתפשטין בתוכו והנה שם עומד ומתלבש בוזי עטרה של יסוד דאמא הנקרא רוזובות הנזהר כי הוא מקום רוזב ואינו מקום צר כמו פי עטרת יסוד הזכר ואז מתויל משם אור הדעת שבתוך כלי של יסוד של אמא להתרוזבה. ואז"כ מהוזה ולמטה יוצא אור הדעת מגולה לגמרי בלתי לבוש כלל ביסוד דאמא כי כבר נגמרה ונסתיים כנ"ל ואז האור יוצא ומתרוזב (דרך נקב) בלי עיכוב מסך וכיסוי ואז מתרוזב כלי הגוף הנקרא ת"ת ונעשה רוזב יותר משאר הספירות אמנם גם בקו ימיני יש שינוי מיניה וביה וכן בקו שמאלי מיניה וביה והוא כי אמצע קו שהוא הוסד או הגבורה הם בוזי הזרועות והם יותר דקים מן הקצוות הקוין שהם השוקיים והברכיים שהם עבים יותר מן הזרועות והסבה הוא ע"ד הנ"ל כי למטה הוסדים שהם אור הדעת מתגלים לכן מתרוזב הכלי אבל אינו כ"כ בגלוי ובהתרוזבות כמו בגוף עצמו שעם עיקר הגלוי אורות הדעת ומקום התרוזבותם. והנה מהוזה דז"א ולמטה אז מתגלין אורות של בוזי הדעת האמצעי שהיה מלובש תוך יסוד דאמא כנ"ל והם בוזי ה"ז וה"ג וה"ז מתחלקין בוזג"ת ג"ה דז"א ה' בה' והה"ג כולן נכלין ביסוד של ז"א וז"ס יצוץ אותיות ק"ץ וז"י כי ה'ה"ג הנקרא יצוץ הם ביסוד הנקרא וז"י שהוא סיום וקץ הגוף. אמנם אורות הדעת דמצד אבא המלובש ביסוד דאבא מתפשט גם הוא דרך קו האמצעי ואמנם להיות יסוד דדכורא ארוך הוא

מתפשט יותר למטה ממקום סיום יסוד אבא והוא יורד ונמשך עד היסוד דו"א ואמנם הג"ה נתבאר שכ"א מהם יש בו ג"פ והיסוד אין בו רק ב"פ בלבד והם היסוד וראש העטרה שבו ואע"פ שמתחלק לג' שלישים אינם רק ב"פ אלא שמתחלקין לג"ש. ובזה תבין מ"ש כי תזלה בזמן היניקה לא היו בו"א בקו האמצעי שלו רק ת"ת ויסוד בלבד וכאשר הגדילו המוויזין דו"א אזור עיבור ב' אז נתהווה מאלו הב' נעשה גם בוזי' הדעת דו"א והיה בקו האמצעי דו"א ג"ס דת"י. והיה בזה האופן כי הגה מתזלה היה בו ת"ת ויסוד לבד וכל אזור מהם תזלקהו לג"ש ונמצא ו"ש וכאשר הוגדלו ונעשו בוזי' הדעת היה באופן זה כי הו"ש תזלקו לג' חלקים ב"ש דת"ת נעשה ממנו הדעת וב"ש האמצעים שהם שלישי תזתון דת"ת ושליש עליון דיסוד נעשה מהם ת"ת דו"א וב"ש תזתונים דיסוד נעשה מהם בוזי' היסוד. וכעד"ז הוגדלו בוזי' ב' קוין ימין ושמאל כי תזלה לא היה בכל קו רק ב"ס בכל קו ואזור כן הוגדלו ונעשו שלשה ספירות בכל קו מהם אלא שיש הפרש ביניהם כי חסד ונצח שבו ימין וגבורה והוד ששבקו שמאל כל מדה יש בה ג"ש ממש שהם ג"פ נפרדין זה מזה בכל ספירה מהם וכנזכר בזה פרשה ויוזי דרנ"א בענין י"ב שבטים הנכללין בד' ספירות אלו וכנזכר ד' הגלים. אבל היסוד אע"פ שזולק לג' חלקים אינו רק ב"פ לבד ונמצא כי כאשר השליש העליון של היסוד נעשה ממנו ת"ת בעת ההגדלה כנ"ל אין השליש ההוא בוזי' פרק שלם בפ"ע ולסבה זו אע"פ שנעשה ממנו ת"ת עדיין נקרא יסוד כי לא נפרד ויש לו התקשרות עם היסוד. וז"ס מ"ש פרשה פנחס רכ"ג דגוף וברית ושבין וזד. ונזוזור לענין לבאר ענין היסוד של

אבא כי הנה יש בו ב"פ יסוד ועטרה בו והנה היסוד ארוך יותר מן העטרה ולכן היסוד עצמו נזלק לב' זולקים א' הוא שורש היסוד המושרש ומונח בין ב' ראשי הירכיים שהם נ"ה אשר שם מוזוברים יווד שלשתן שהם הנה"י ומקושרים יווד שלשתן ומבוזי' וזלק יסוד זה נעשה דעת דו"א דמצד אבא כי הוא מוזובר עם וזו"ב שברישי ירכין שהם נ"ה של אבא. ושיעור התפשטות זולק ז

ה העליון של יסוד אבא הנה הוא נמשך עד סיום שלישי עליון דת"ת דו"א שהוא עד הוזה והוא ממש כשיעור התפשטות סיום היסוד ועטרה של אמא כנ"ל וזלק תזותן של יסוד אבא הוא בזי' היסוד אזור התפרדו מן הירכיים שהם נ"ה ונבדל בפ"ע ושיעור התפשטותו מן הוזה דו"א עד סיום הת"ת שהוא הגוף דו"א ובוה תבין כי כמו שבין הוזה ולמטה נבדל ונפרד היסוד מן נ"ה דאבא בתוך דו"א כן דו"א עצמו עד הוזה היו ב' זרועותיו מתדבקין עם גופו ומהוזה ולמטה נפרדי קוי הזרועות ימין ושמאל מן הגוף שהוא קו האמצעי והבן זה. והנה העטרה של יסוד אבא היא מתלבשת תוך יסוד דו"א ושיעור עטרה זו בסיום (נ"ה כשיעור) כל היסוד כולו דו"א והרי נמצא כי בבזי' ב' הקוין נ"ה דאו"א אין שינוי בין אבא לאמא כי כולם מסתיימין בסיום נ"ה דו"א עצמו ממש בשוה וגם כי אורותיהן מכוסין בכלים של או"א אבל השינוי הוא בקו אמצעי כי היסוד דאבא מתפשט בכל אורך קו אמצעי דו"א עד סיום (היסוד) דו"א אבל היסוד דאמא מסתיים בוזה דו"א לכן גם באורות הפנימים

שֶׁהוּא הַדַּעַת יֵשׁ בָּהֶם שִׁינוּי כִּי אִוְרוֹת הַדַּעַת דְּמִצַּד אִמָּא מִתְגַּלִּים מִן הוֹזָה דְּז"א וּלְמִטָּה וְאִוְרוֹת דַּעַת דְּמִצַּד אֲבָא מִכּוֹסִים תְּמִיד וְאֵינָן מִתְגַּלִּים לַעֲוֹלָם:

שְׁעַר לֹא פֶרֶק ד' מ"ק

עֲנִין הֵלֵב שֶׁל אָדָם דְּז"א מִה עֲנִינוּ. דַּעַת כִּי הֵלֵב נֹדַעַת כִּי לֵב מִבִּין וְנֹדַעַת שֶׁהוּא סוּד בִּינָה וּבִמ"א מִצִּינוּ שֶׁהוּא הַת"ת וּבִמ"א מִצִּינוּ שֶׁהוּא בְּמַלְכוּת וְהַכֹּל א' אִמָּנָם תּוֹזֶלֶת עֲנִינוּ כִּי הֵלֵב נֹדַעַת שֶׁכָּל הָאֲבָרִים רִאשִׁים וּוְשׁוּבִים הֵם בְּסוּד הִי"ס כְּנֹדַעַת. אֲךָ הֵלֵב לֹא מִצִּינוּ לוֹ שׁוּם כִּינוּי בְּשׁוּם סְפִירָה כְּנֹדַעַת כִּי הָרִאשׁ הֵם ג' ר' וְהַזְרוּעוֹת וְהַגּוֹף הֵם ג' אֲמִצְעִיּוֹת וְהַרְגָּלִים וְהִסּוּד הֵם ג' ת' וְאִמָּנָם מִצִּינוּ שֶׁהֵלֵב בּוֹ וְזִיוֹת הָאָדָם תְּלוּי. וְהַעֲנִין כִּי הִנֵּה הִנֵּה דְּאֲבָא מִתְלַבְּשִׁים תּוֹךְ נְה"י אִמָּא וְכוֹלָם מִתְלַבְּשִׁים תּוֹךְ ז"א וְאִמָּנָם עַד מְקוֹם הוֹזָה עַד שֶׁם כָּל הָאִוְרוֹת סְתוּמִים הֵם וְשֶׁם בּוֹזָה מִתְגַּלִּין כְּנֹדַעַת וְאִמָּנָם הַהִפְגָּעָה וְהָאֵרָה הָרִאשׁוֹנָה שְׁיוּצָאִים אֵלֶּי הָאִוְרוֹת בְּכוֹז בְּמִרוּצָה מִתּוֹךְ הִסּוּד דְּאִמָּא אֲשֶׁר תּוֹזֶלֶת הִיוּ שֶׁם צָרִים וְנֹגְשִׁים וְדוּזוּקִים וְעַתָּה שְׁיוּצָאִים בְּהִפְגָּעָה רִאשׁוֹנָה מֵאִירִין בְּאוֹר גְּמִרָן וְגָדוֹל מְאֹד שֶׁם תִּירָף בְּצִאתָן וְעוֹשִׁין שֶׁם רוּשָׁם גָּדוֹל מְאֹד וְשֶׁם נְרִשְׁמִים הָאִוְרוֹת דְּאו"א כּוֹלָם כְּאוֹזֵר אוֹר נְפִלָא וְזוֹקֵק מְאֹד וְקָרוֹב אֵל מַעֲלֵת הָאוֹר שֶׁהִנְיוּ בְּמוֹוִזִין אֲךָ וְדָאִי

שֶׁהוּא יוֹתֵר קִטָּן מִמֶּנּוּ בִּמְעַלְהָ וְזֹאת הָאֵרָה נִקְרָא לֵב הָאָדָם לִכְן
 הַמּוּוֹז הָאָדָם הוּא עֵיקָר הָאָדָם וְהַלֵּב שֶׁנִּי לוֹ כְּזוֹדֵעַ. נִמְצָא כִּי קִיבּוּץ
 אוֹתָן הָאוּרוֹת בַּמָּקוֹם יִצְיָאתָן הִרְאֵשׁוֹנָה שֶׁהוּא בּוֹזֶה אוֹתוֹ הַקִּיבּוּץ
 הַמִּתְרַשֵּׁם שֶׁם נַעֲשֶׂה בּוֹזִי הַלֵּב וְאֵין בּוֹ אֵיבָרִים וְעֲצָמוֹת כִּי אֵינּוּ רַק
 דָּבָר רוּחוֹנִי מְאֹד כִּמוֹ הַמּוּוֹזִין וְז"ס הַלֵּב אֲמַנָּם קִרְיָאתוֹ בְּשֵׁם זֶה הוּא
 כִּפִּי וְזִשְׁבוֹן הָאוּרוֹת הַמִּתְקַבְּצִין שֶׁם וְהֵם הָאוּרוֹת דָּאו"א שֶׁהֵם ל"ב
 אוּרוֹת. וְנִלְע"ד לֹבֵר שֶׁהֵם וז' מוּוֹזִין שֶׁל או"א וז' הוּיוֹת שֶׁהֵם ל"ב
 אוֹתִיּוֹת אֲךָ מִה שֶׁקִּבַּלְתִּי בִּזְהָ הוּא כִּי הֵלֵא עֵיקָר הָאוּרוֹת הֵם מִן הַב'
 יְסוּדוֹת לִבָּד כִּי נ"ה הֵם בִּב' הַצְדָּדִין וְאֵינָם בַּמָּקוֹם הַלֵּב וְגַם כִּי הֵם
 לַעֲוֹלָם סְתוּמִים אֲךָ הַב' יְסוּדוֹת הֵם הַמִּתְגַּלִּין וְהַמְאִירִין. וְהִנֵּה זֹדֵעַ כִּי
 מִה שֶׁמְאִיר הוּא הוֹזִיצוֹנִיּוֹת וְהַאֲזוּרִים שֶׁלָּהֵם כִּי הַפְּנִימִיִּים הֵינָּה בְּפָנִים
 וְאֵינּוּ מְאִיר לְחוּץ אֲלֵא הַאֲזוּרִיִּים הָעוֹבְדִים מִבְּחוּץ כִּלְפִי גּוֹפָא דָּז"א
 כְּזוֹדֵעַ וְהוּא פְּשׁוּטָה. וְהִנֵּה הַאֲזוּרִיִּים שֶׁל אֲבָא הֵם קִפ"ד וְהַאֲזוּרִיִּים
 שֶׁל אֲמָא הֵם קָס"ו וְהִנֵּה בִּב' אֲזוּרִיִּים יֵשׁ ל"ב אוֹתִיּוֹת בְּאוֹתִיּוֹת
 הַמִּיכְלוֹי לִבְדָּם כֹּזֶה ו"ד וד"י ודי"ו ודי"ו"י. הַב' ו"ד וד"י ודי"א"ו ודי"א"י
 וְזֶהוּ סוּד לֵב (י"ו אוֹתִיּוֹת שֶׁל ע"ב וי"ו אוֹתִיּוֹת שֶׁל ס"ג רַק אוֹתִיּוֹת
 דְּאֲזוּרִיִּים):

שֶׁעַר לֹא פָּרַק הַמִּת

והנה נתבאר ענין הו"א בעצמו ועתה נבאר דרך כללות ג' פרצופים האוורים שהם רוחל נוקבא דו"א הנקרא ישראל ויעקב ולאה כי ג' אלו נאווזין בו ויוצאין ממנו באופן זה אשר נבאר. דע כי מצד המוויזין שנתפשטו בו"א אע"פ שצריכין לו לעצמו עכ"ו יוצאין מהם האורות לוויזין כי למעלה במקום המוויזין עצמו אשר שם כל בויזי ריבוי האורות ההם אז האירו האורות לוויזין דרך אוורי הו"א ויוצאה פרצוף לאה באוורי ז"א למעלה מן הראש ועד הוזה דו"א ויוצאה מבויזי הארת המוויזין דמצד אמא שהיא נקבה כמות שאין לה רק מסך א' לבד לבקוע ולצאת ולסיב המסך ההוא לאה כולה דינין כמ"ש בע"ה. אבל דרך הפנים של ז"א אין יוצאת שם בויזנת שום פרצוף כי הזכרים יוצאין מצד מוויזין דאבא ומצד פנים והנקבות יוצאין ממוויזין דאמא ומאוורי ז"א. ולהיות שהוויזין דמצד אבא בהיותן מתפשטין עד הוזה דו"א הם מכוסים בב' כסוים כיסוי זה"י דאו"א לכן אין בהם כוז לבקוע ולעבור שני המסכים ולהאיר לוויזין דרך הפנים דו"א מהוזה ולמעלה כי אם מהוזה ולמטה. ועוד ט"א כי אם היה פרצוף יעקב יוצא נגד פניו דו"א למעלה היו פני ז"א מתכסים ולא היה מאיר וכתוב באור פני מלך וזייב כי ע"י האורות (פניו) פנים מתמתקים הדינין כנודע ומתבטל כוז הוויצונים. ואמנם מהוזה ולמטה כאשר מתפשטין המוויזין משם ולמטה אז המוויזין שמצד אבא אין להם רק כסוי א' לבד שכבר נגמר כסוי כלי היסוד דאמא בוזה לכן יש להם יכולת לבקוע ולהאיר מוויזין אל הו"א ולהוציא פרצוף יעקב שהוא מהארת מוויזין דאבא מהוזה ולמטה מכנגד פני ז"א ומבויזי הווסדים המגולים לגמרי כלי שום מסך ומהדעת של צד אמא יצאה רוחל

נִקְבָּא דו"א עֲקֶרֶת הַבַּיִת הַעִיקָרִית הָאֶרֶץ גְּמוּרָה מִהוּזָה וּלְמִטָּה
 מִצֵּד אֲוֹזֹר דו"א עַד סִיּוֹם רִגְלֵי דו"א מִמֵּשׁ מִשְׁא"כ בְּלֹא הַעֲוֹבֶרֶת
 דֶּרֶךְ מִסָּךְ כִּנְ"ל שְׁאִינָה רַק הָאֶרֶץ בַּעֲלָמָא וְכוּלָּהּ דִּינִין. הַכֹּלֵל הָעוֹלָה
 כִּי לֹא הִיא לְמַעַל מִן הוּזָה דו"א בְּאֲוֹזֵרֵי וְיוֹצֵאת מִן מוּוֹזִין דְּאִמָּא
 וְרוּחַל נִקְבָּא דו"א תּוֹזֵת לֹא מִהוּזָה וּלְמִטָּה בְּאֲוֹזֵרֵי גַם כֵּן (וְגַם הִיא
 יוֹצֵאת) מִמוּוֹזִין דְּאִמָּא וְיַעֲקֹב בַּעֲלָה דְּלֹא יוֹצֵא מִהוּזָה וּלְמִטָּה דֶּרֶךְ
 פְּנִים דו"א וְיוֹצֵא מִן מוּוֹז דְּאִבָּא. וְהִנֵּה מִתְבָּאֵר לְמַה הַזֵּכֶר יוֹצֵא דֶּרֶךְ
 פְּנִים דו"א וְהַנִּקְבָּה דֶּרֶךְ אֲוֹזֹר כִּי זֶה מִצֵּד אִבָּא וְאֵלּוּ מִצֵּד אִמָּא
 וְלַעֲוֹלָם הַזֵּכֶר בַּעֲרֵךְ הַנִּקְבָּה הוּא פְּנִים וְהִיא אֲוֹזֹר בְּסוּד אֲוֹזֹר וְקִדְּם
 צֶרֶתָנִי. וְהִנֵּה בְּהִיּוֹת או"א קוֹדֵם הַתִּיקוֹן אב"א עכ"ו הִיא אִבָּא בְּבוּזִי
 פְּנִים בַּעֲרֵךְ הַנִּקְבָּה שֶׁהִיא אֲוֹזֵרֵי וְלִכְּן אֲוֹרֹת דְּאִבָּא יוֹצֵאִין לְצֵד פְּנִים
 דְּאִמָּא לְצֵד אֲוֹזֹר. גַּם נִתְבָּאֵר הַטֵּעַם לְמַה הַזֵּכֶר א' וְהַנִּקְבּוֹת ב' כִּי
 הַזֵּכֶר יוֹצֵא מִן מוּוֹזִין דְּאִבָּא אֵין לוֹ גִּילּוּי רַק מִהוּזָה וּלְמִטָּה אֲבָל
 הַמוּוֹזִין דְּאִמָּא שְׁאֵף לְמַעַל אֵין לָהֶם אֵלָּא כְּסוּי א' לִכְּן יֵצְאוּ מֵהֶם ב'
 נִקְבּוֹת א' לְמַעַל וְא' לְמִטָּה. גַּם דַּע כִּי אֲוֹזֵרֵי יַעֲקֹב (הוּא כ) נִגְדֵּי
 פְּנִים דו"א וּפְנֵי לֹא כִּנְגֵד אֲוֹזֹר דו"א וְאֲוֹזֹר דְּרוּחַל נִגְדֵּי אֲוֹזֹר דו"א
 וּלְמִטָּה נִתְבָּאֵר טַעְמֵיהֶם וְנִבְאֵר עֲנִין ו"א עֲצָמוּ שְׁאִמְרָנוּ לַעֲיֵל שְׁנִקְרָא
 יִשְׂרָאֵל וְיִשְׁוֹרוֹן. וְהַעֲנִין כִּי הוּא א' הוּא פְּרָצוֹף א' שְׁלֹם מִרְאֵשׁוֹ וְעַד רִגְלֵי
 בְּלִבָּד אִמָּנָם וּזְצִי הַעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא מִן הָרֵאשׁ וְעַד הוּזָה נִקְרָא יִשְׂרָאֵל
 וּזְצִי תּוֹזֵתוֹן שֶׁהוּא מִהוּזָה וּלְמִטָּה נִקְרָא יִשְׁוֹרוֹן וְטַעַם שְׁמוֹת אֵלּוּ הֵנָּה
 נִדְּעָה מִ"שׁ הַתִּיקוֹנִים כִּי יִשְׂרָאֵל הוּא שִׁי"ר א"ל שִׁיר מִשְׁמַאֲלָא אֵל
 מִיִּמִּינָא פִּי כִי הַנִּקְבָּה לֹא (נ"א כִּי כּוֹז הַנִּקְבָּה) הִיא בּוּזִי דִּינִין נִקְרָא
 שִׁיר וְהִיא מִשְׁמַאֲלָא בְּאֲוֹזֹר וְהוּא א' רוּחִמִּים נִקְרָא א"ל וְהוּא בִּימִינָא

בפנים גם נקרא כן לפי שיש בו ב' בוזי' מוויזין א' מצד אבא נקרא
 שי"ר וא' מצד אבא נקרא א"ל אבל מהוזה ולמטה נקרא ישורון
 מלשון שורה כמאוז"ל אין שורה פותה מג' שנאמר ישור על אנשים
 וגו' והם יעקב מצד הפנים ורוזל מצד האוזור וז"א באמצע הרי שורה
 על ג' ואין זה אלא מהוזה ולמטה ולכן בוזי' זו נקרא ישורון. וז"ס
 ישראל אשר בך אתפאר כי ישראל אשר הוא ז"א בו יתפארו
 ויסתעפו כמה פארות וענפים יוצאין ממנו שהוא פרצוף לאה ורוזל
 ויעקב ודור המדבר וענין המטות כמ"ש בע"ה. ומלת אתפאר הוא
 לשון פארות ולשון מסעף פארה במערצה ר"ל ענפים:

שער לב פרק א מ"ת

שער הארת המוויזין זו"ן ובו ט' פרקים:

אוזר שנתבאר ענין ישראל ורוזל ויעקב ולאה נבאר עוד עניינם וגם
 הארות רבות אורות שיוצאות מז"א לזו"ן והם בוזי' ב' המטות מטה
 האלהים ומטה משה ודור המדבר מה עניינם. וענין יעקב ועשו. וענין
 הערב רב שנתערבו בדור המדבר. וענין ג' מתנות באר ומן וענני
 כבוד. וענין המרגלים ויהושע וכלב. וענין ג' נקודות הנזכר פרשה

תצוה בזוהר שהם ישוב וזורבה וג"ע הארץ. וענין אפרים בן יוסף
ופעור וסלע:

והנה כבר נתבאר לך ענין ב' מיני מוויזין שיש אל ז"א מן אבא ומן
אמא מתלבשין תוך זה"י דאמא ותוך זה"י דאבא וזה"י דאבא
מלובשין תוך זה"י דאמא וזה"י דאמא תוך ז"א עצמו. גם נתבאר
אצלנו כי יסו דאמא נשלים בזוהר דז"א לכן עד שם היו מוויזין דאבא
מכוסים תוך זה"י דאמא ומשם ולמטה מתגלה יסוד אבא ולסבה זו
יצאו שם וזין לז"א ב' פרצופים כי מיסוד אמא ר"ל מאורותיה הגולין
שנתגלו מן הזוהר ולמטה יצאה רוזל מאזוריו שיעור מקום זה ומלפניו
יצא פרצוף יעקב ג"כ כשיעור מקום זה אלא שהוא מן היסוד של
אבא שנתגלה עתה מן הזוהר ולמטה ומסתיים עד שיעור פי יסוד
דז"א שוה בשוה. ואמנם יש שינוי א' ביניהם והוא כי רוזל היא
דבוקה עם ז"א אב"א ממש בכותל א' בין שניהם עד שצריך נסירה
להפרידן ולהוזירן פב"פ אבל יעקב אע"פ שעומד בפני ז"א מווציו
ולמטה אינו דבוק עמו ממש ויש אור פניו ביניהם כמ"ש לקמן בע"ה.
וטעם הדבר בקיצור הוא לפי שרוזל היא נוקבא עיקרית דז"א והנה
היא אספקלריא דלית בה (נהורא) מגרמה כלום כנודע ואינה נתקנה
אלא ע"י ז"א בעלה ולולי שתזלה היתה עצם מעצמיו ובשר מבשרו
בתכלית הדיבוק וקישור לא היה וזוה"ש אוח"כ לתקנה ולהאיר לה
כל הצורך אבל ביעקב לא הוצרך ענין זה דלא שייך ביה האי
טעמא. ושורש ביאור ענין זה כי הנה אבא עיקר הארתו הוא ליעקב

כמ"ש אצלנו על פסוק ויקם עדות ביעקב כי היסוד דאבא אשר
 בתוכו הדעת של זעיר אנפין הנקרא עדות הגה הוא ליעקב וע"ש.
 ואמנם מה שמאיר בז"א הוא דרך העברה בעלמא ולכן אין יעקב
 צריך להדבק עם ז"א בכותל ומוציא אור בלבד בין שניהם אלא
 ברוזוק וז"ס ברוזוק ה' נראה לי וביארו בזוהר בהרבה מקומות כי
 ברוזוק הוא וזכמה כמ"ש פרשה בהעלתך ובפרשה שמוות על פסוק
 ותתצב אוזותו ברוזוק כי כל אורות אבא הם ברוזוק ולא מקרוב
 אמנם האורות אבא הם לז"א ורוזל ביחוד כי הוסדים ניתנין לז"א
 וגבורות לזקבא ושניהם יחד דבוקים ביסוד אבא לכן גם ז"ן
 שמקבלין הארתם דבוקים יחד ובפרט על מ"ש במ"א כי בעת
 היותם דבוקים אב"א מן הגבורות דאבא לבדם נעשה להם כותל
 אור לשניהם וזצ"ו לז"א בעוביו של כותל וזצ"י עובי הכותל לזקבא
 כי הם כולם בז"י גבורות לבדם אבל בעת הנסירה להחזירם פב"פ
 כתיב ויסגור בשר תזתינה וביארו באדרא דקמ"ב ובאתרהא שקיע
 רוזמי וזסד פירוש נעשה הכותל שלו מן הוסדים כותל שלם לעצמו
 וגם לה כותל שלם לעצמה מן הגבורות שגם וזצ"י הכותל שלו של
 הגבורות נצטרו ונפלו וניתנו אליה כזכר בסוד השופר ובמ"א
 ובביאור ברכת אבות של ר"ה ע"ש. ובה נבא אל כוונתנו בענין
 שאר האורות היוצאין מן הז"א כנ"ל כי הגה להיות יסוד דאבא
 המוציא את יעקב הוא ברוזוק מן ז"א ואינם מתדבקים יחד עם היותן
 בז"י פנים דז"א נגד אוזוריו של יעקב ורוזוקים זה מזה א"כ מוכרוז
 הוא שבאמצע שניהם באותו אור וחלל שביניהם יאירו שם הארה
 כל שהוא ואור כך יאירו גם ביעקב עיקר הארה האמיתית כי

הארה בצאתה מו"א מוכרוז הוא שתכף בצאתה מאירה שם בסמוך
 ממש אל הו"א ואפילו אם או"כ תתרוזק ותאיר ביעקב לא מפני זה
 תתבטל אותה הארה ראשונה אם כן מוכרוז הוא שיש בווינת הארה
 א' מפסקת בין פני ז"א אל אוזרי יעקב. ובוה תבין טעם אוזר אל
 מ"ש לעיל טעם למה מהאורות אמא יוצאות ב' נשים לאה ורוזל
 באוזרי ז"א ומאורות אבא אינו יוצא רק פרצוף א' של יעקב לבדו
 בפני ז"א וזהו ט"א והוא אמיתי ועיקרי כי הגה באמת הוא שגם אורות
 של אבא מוציאים לחוץ ב' פרצופים דרך פנים כמו שאורות אמא
 מוציאים ב' דרך אוזר דו"א אלא ששם באוזר יצאו א' למעלה עד
 הוזה וא' למטה מהוזה אבל כאן שניהם יצאו למטה מהוזה והטעם
 הוא כנ"ל כי אין ראוי שיהיה פני ז"א מכוסים בלתי מאירין דכתיב
 באור פני מלך וזיים וע"ש לכן שניהם יצאו למטה מהוזה. וגם לטעם
 אוזר הנ"ל כי להיות אורות אבא מהוזה ולמעלה סתומים בב' כסוים
 לא הוציאו שם שום בוי' אורות כלל אלא למטה מהוזה שנתפסק
 יסוד דאמא ואין להם רק מסך א' לבד שהוא יסוד דאבא עצמו.
 ואע"פ שיש כאן עדיין מסך א' עכ"ז יש בו כוח להוציא כאן ב'
 פרצופים ביחוד לפי שגם אורות דאימא המגולין כאן בלי שום מסך
 כלל סייעו את האורות דאבא ונתנו בהם כוח להוציא ב' פרצופים
 יחד כאן למטה אבל אורות דאמא בהיותן למעלה מן הוזה אע"פ
 שגם שם לא היה להם רק מסך א' לבד לא יכלה להוציא ב'
 פרצופים שם למעלה רק לאה לבד. והטעם לפי שאין שם אורות
 אוזרים מגולים לגמרי שיאירו בהם כמו שיש למטה אורות דאמא
 הגולים לגמרי המוסיפים כוח באורות אבא להוציא ב' פרצופים

במקום א' למטה. והנה זאת הארה שאמרנו ש'מפסקת בין פני ז"א אל אוזורי יעקב הוא בוזי' ל'אה אשת יעקב כי כמו שיש ל'אה אוזת באוזור זעיר אנפין כך יש ל'אה אוזרת באוזורי יעקב ומבוזי' ל'אה זו יצאו כל דור המדבר ש'יצאו ממצרים. ושל'א נזליף בדברינו בין ל'אה ל'אה לכן מכאן והלאה נכנה ל'אה זו השניה שבאוזור יעקב דור המדבר לסבה הז'ל ובכ"מ שזכיר דור המדבר הוא ענין ל'אה זו הב' וכבר זכרנו לעיל ובארנו ש'

ם קצת טעמים ע"ש אמנם דור המדבר הזה אוזוריה הם נגד פני הז"א ופניה נגד אוזורי יעקב כי כמש"ל כי ל'אה פניה כלפי אוזורי ז"א כן דור המדבר פניה כלפי אוזורי יעקב:

ואמנם ענין יציאת פרצוף של דור המדבר אין כאן מקומו אלא שאנו בארנו ענין כוונת תפילין של יעקב והקשר שלהם ותפלה ש"י שהיא רוזל אשת ישראל וקשר שלה ע"ש כי שם נתבאר באורך. אך הענין בתכלית הקיצור הוא זה כי הנה אוזורי רישא דז"א יש וזר קוצא דשערי ונמשך דרך האוזור ומסתיים עד הוזה כנגדו מן האוזור כז"ל ושם הוא מכה בגופא דז"א עצמו באוזוריו מב' הצדדין ונכנס הארה זו בתוכו בכוח ההכאה ובוקעת ויוצאת מגופא דז"א דרך פנים שלו ומשם מכה באוזורי רישא דיעקב ונמשכת עד מצונו ופניו ושם נעשין בוזי' תפילין ש"ר של יעקב ובכוח ההכאה גדולה וזר האור לאוזוריו ומוציא קשר תפלה ש"ר של יעקב הז'ל והוא נקרא בוזי' דור המדבר

כי כן לאה היא סוד קשר תפילין ש"ר של תפילין דז"א ואזור כך עוד
 וזוהר האור לאזור ונכנסת תוך גופא דז"א ויוצא ממנו דרך האזור
 ושם יוצא עד מצוה הפנים של רוחל נוקבא דז"א ונעשה שם בוחי
 תפילין ש"ר רוחל הנקרא תפלה ש"י דז"א והבן זה כי בערך רוחל
 נקרא תש"ר ובערך ז"א נקרא תש"י כי היא ניתנת בזרוע שמאל
 כנזכר אצלנו בביאור כוונת תפילין ש"י. נמצא כי דור המדבר הזאת
 היא לאה אשת יעקב בסוד ויעקב איש תם כי כבר בארנו במקום
 אזור כי לאה נקראת תם לפי שהיא בוחי קשר תפלה ש"ר דז"א
 ולקוחות הארה ד' אלפין מד' אהי"ה שיש בנצוה הוד יסוד דאמא אשר
 בהם מלובשים מוויזן דז"א מצד אמא כנ"ל לעשות מוויזן שבה וד'
 אלפין הם גימטריא מד"ת כנזכר על ומדת ימי מה היא וכאשר תסיר
 הד' אלפין עצמם הפשוטים ששרשם בז"א ישארו בה כמנין ת"ם כן
 הענין כאן ביעקב לכן נאמר כאן ויעקב איש תם בעלה בת"ם כנזכר
 בזוהר שלחן לך קס"ג ובכמה מקומות נמצא כי פרצוף הזה הנקרא
 דור המדבר אינו נזכר תיקונו עד אזור כמה וכמה בוחי הארות.
 הארה הא' הוא בתוולדה כאשר יצא הארת יסוד דאבא דרך הפנים
 מוויזן לו"א להוציא את יעקב ואז קודם שיאיר ליעקב האיר במקום
 הזה הנקרא דור המדבר כנ"ל כי תכף ביוצאו משם מאיר סמוך אל
 ז"א ואז"כ מתרוזק יותר ומאיר ביעקב עצמו. ואמנם עיקר הארה זו
 היתה ליעקב כי זה כוונת האור להוציאו לוויזן אלא שדרך העברה
 בעלמא האיר במקום דור המדבר כנ"ל. ואז"כ בעת הכאת קוצא
 דשערי באזורי גופא נגד הוזה באזור ז"א כדי להוציא תפילין ש"ר
 יעקב כנ"ל גם הארה זו קודם שתגיע אל יעקב פוגע בזה המקום

הַזְקָרָא דִּדְוֹר הַמְדַּבֵּר וְגַם זֶה הָאָרֶה בְּעֵלְמָא וּדְרָךְ הָעֵבֶרָה כִּי עִירָה לִיעֶקֶב וּכְבֹר בְּאַרְצוֹ בְּעֵינֵי כּוּוֹנֵת תְּפִלָּה שֶׁל יַעֲקֹב כִּי כִשְׁעוֹבֶרֶת הַכָּאֵת קוֹצֵא דְשַׁעְרֵי דִּז"א תוֹךְ גּוֹפֵא דִּז"א עֲצָמוּ הוּא שׂוֹאֵב וּלְקוֹז עָמוּ מִן הָאוֹרוֹת הַפְּנִימִיִּים דִּז"א וְהֵם מְנַצֵּז הוּד יִסוּד דֹּאֲבָא גַם מִנְה"י דֹּאֲמָא מִן פֶּרְקִין אֲמֻצְעִים שְׁלֵהֶם הַמְלֻבָּשִׁים בּוֹזֵג"ת דִּז"א וְאִזּוּ מוֹצִיאִין הָאָרֶה זֶה לְחֻזֵּץ אֶל יַעֲקֹב נִמְצָא כִּי בִיעֶקֶב יֵשׁ קִצֵּת אוֹרוֹת נְה"י דֹּאֲמָא וְזָכוֹר זֶה הֵיטֵב. וְאַמֶּנּוּ כִשְׁאוֹתָהּ הַהִכָּאֵת שֶׁל הָאוֹרוֹת כִּנ"ל וְזוֹזְרִין לְאוֹזוֹר עַד רִישָׁא דְרוּחַל כִּנ"ל אִזּוּ לְקוֹחוֹת הָאָרֶה ג"כ מִן הַמוֹוִזִּין דִּיעֶקֶב וּמוֹלִיךְ עָמוּ הָאָרֶה מִמִּשְׁתִּית אֶל דִּדְוֹר הַמְדַּבֵּר בְּאוֹזוֹרֵי (וְאִינָהּ נִגְמֶרֶת עַד אוֹזֵר הַכָּאֵת קוֹצֵא דְשַׁעְרֵי) וְאִזּוּ נִגְמֶרֶת וְנַעֲשִׂית קֶשֶׁר שֶׁל תְּפִלִּין וְאִזּוּ כְּתוּב עָלֶיהָ וִיעֶקֶב אִישׁ תָּם כִּנ"ל. בְּאוֹפֶן שְׂאִין דִּדְוֹר הַמְדַּבֵּר נִגְמֶרֶת עַד אוֹזֵר הַכָּאֵת קוֹצֵא דְשַׁעְרֵי דִּז"א וְאֶל תַּתְמָה אִיךְ הִיא יוֹתֵר קְרוּבָה אֶל ז"א וִיעֶקֶב מְרוּזָק מִן ז"א כִּי הִנֵּה הִיא עוֹמֶדֶת שָׁם בְּאוֹזוֹר יַעֲקֹב טְפִלָּה אֱלִי וּלְקוֹז הָאוֹרוֹתִיהָ מִצֵּד אוֹזוֹרֵי שֶׁל יַעֲקֹב בְּסוּד אוֹר הַחוּזֵר וְעוֹשֶׂה אוֹתָהּ בְּסוּד קֶשֶׁר שֶׁל תְּפִלִּין כִּנ"ל וְאִין זֶה מַעֲלָה אֲלֵא גִירְעוֹן. וְבוֹזֵת יוֹבֵן עֵינֵי דִדְוֹר הַמְדַּבֵּר כִּי הֵם בְּנֵי יַעֲקֹב וְאִזּוּ רּוֹאִין כִּי הֵם קְרוּבִים אֶל ז"א יוֹתֵר מִיעֶקֶב אֲבִיהֶם. אֲבָל הָעֵינֵי כִּי וְדֹאִי הוּא שֶׁלֹּא הִיוּ דִדְוֹר גָּדוֹל כְּדוֹר הַמְדַּבֵּר אֲמֶנּוּ הֵם טְפִלִּים אֱלִי לְסִבָּה הִנ"ל כִּי הֵם יוֹשְׁבִים בְּאוֹזוֹרֵי וְיוֹנְקִים מִדְּרָךְ עֶרְפוֹ כִּנ"ל וְעוֹד כִּי מְלַבֵּד טַעַם זֶה הִנֵּה יַעֲקֹב אֲבִיהֶם תּוֹחֵל יִרְשׁ מְקוֹם שֶׁלּוֹ הַוִּיצוֹן הַהוּא וְאוֹזֵר כֶּךָ ע"י מַעֲשָׂיו נִתְעַלָּה מִדְּרָגָה אוֹזֵר מִדְּרָגָה עַד שֶׁנַּעֲשֶׂה מִרְכָּבָה לְפָנָי וּלְפָנִים אֶל הַז"א עֲצָמוּ אֲשֶׁר ז"ס לֹא יַעֲקֹב יֹאמֵר עוֹד שִׁמְךָ כִּי אִם יִשְׂרָאֵל וְהִבֵּן זֶה. וְדַע כִּי כָל נְשִׁמַּת אֲנָשִׁי דִדְוֹר הַמְדַּבֵּר כּוֹלֵם הִיוּ

באים מזו הנקבא הנקרא דור המדבר על שמים כנ"ל והיא אשת יעקב. והענין הזה הוא כי כבר נתבאר אצלנו בענין בוזי שיש בנקבא דז"א שהיא רוחל אשת ישראל ואמרנו כי אזור שחוטא אדה"ר לא וזרו עוד פב"פ עד בנין בהמ"ק של שלמה אבל בזמן דור המדבר היו אב"א והנה בודאי היא שזווג עליון לא נפסק אפי' בזמן דור המדבר אמנם הענין הוא דע כי ודאי שזו"ן היו אב"א בהיותן במדבר ולא היה בהם זוג כנזכר בזוהר פרשה תרומה אמנם הזווג שהיה עשה אז בזמן דור המדבר היה בוזי יעקב ונקבא הנקרא דור המדבר כנ"ל וכל הנשמות של דור המדבר כולם היו נמשכות מזוג זה ולכן נקרא על שמים. ומה תבין מ"ש בזוהר בהעלותך כי הדור ההוא כולם נכלין במשה כמ"ש שש מאות אסף רגלי העם אשר אנכי בקרבם. והטעם לפי שכולן יוצאין מהארת יסוד אבא שבתוך ז"א אשר הוא נקרא בוזי משה כמבואר אצלנו שמשנה הוא מיסוד אבא ולהיות שיעקב ונקבא הנ"ל שניהם נעשו מהארת יסוד אבא

לכן הנשמות הבאות מזוג ההוא כולם נכללין במשה כי מבנו תוצאות כולם. וזה שארז"ל על פסוק כל אשר עשה אלהים למשה ולישראל עמו שקול משה כנגד כל ישראל כי כולם ניצוצין שלו. גם ז"ס שנקרא הדור ההוא בדברי הימים ובמלכים דרדע שפירש דור דעה לפי שיצאו מהדעת של הז"א שבתוך היסוד דאבא שהוא בוזי משה ע"ה והוא נקרא דעת עליון. והנה בספר הזוהר אמרו כי כל אנשי דור המדבר הם מסטרא דיוכלא והנה יוכלא היא אמא ולא

אבא ואם תדקדק תבין כי דברי הזוהר נכוונים למבין כי לא אמר מיוכלא אלא מסטרא דיוכלא ר"ל מהצדדים דיוכלא כי הגה אין בינה עצמה נקרא יוכלא אלא היסוד שלה לבד וז"ס על יוכלא ישלח שרשיו שהוא הגהר העליון יסוד דאמא ושמו יוכלא. והגה יסוד אבא מלובש בתוכו ומוקף מבפנים מכל צדדיו הגתון ביסוד אמא גם עניינו הוא כי אזור שנקסק יסוד דאמא בווזה דז"א שם בקצתו התזותן יוצא ומתגלה יסוד דאבא וז"ש מסטרא דיוכלא ר"ל מיסוד דאבא היוצא מקצה התזותן של יוכלא שהוא יסוד אמא. עוד ביאור אזור והוא כי אף על פי שאמרנו שהם מיסוד אבא בהכרח הוא שבעת שיוצאין אורות אלו מתוך יסוד אבא מתערבין הם עם האורות של הווסדים דאמא המגולין העומדין סביבות יסוד דאבא כנודע ואז יוצאין לזוץ מעורבין אלו באלו וגם הם בכלל דור המדבר אבל אינם מכל בוזי אמא רק מצד א' לבד שהוא בוזי פנים כי הגה כשנבקע יסוד אבא להתאיר ביעקב הוא יוצא דרך הפנים של ז"א ואז פוגע בוסדים דאמא אותן שהם בצד הפנים לבד ושם מתערבין קצת נצוצין של הווסדים ההם עם האורות היוצאין מיסוד אבא ויוצאין ביוזד לזוץ להתאיר ביעקב וז"ס שהם מסטרא דיוכלא כי גם בהם יש צד אזור וסטרא וזדא מיוכלא והוא צד הפנים כז"ל ועיין לקמן. גם ביאור אזור והוא כי הגה הווסדים המגולין דאמא הם סובבין ומקיפין את יסוד דאבא מהוזה ולמטה ולהיות הארתן מגולה גורמים להרבות אורו ואז נבקע כל היסוד ויוצא האור לזוץ וזה סוד ונפיק מסטרא דיוכלא כי מכוח היוכלא המאירה בהם לכן הם יוצאין לזוץ כז"ל. גם נלע"ד ששמעתי פי' אזור ממורי זל"ה והוא כי דור

המדבר הזה נקרא לאה אשת יעקב כנ"ל ואע"פ שיזאת הלאה היא מן יסוד אבא עכ"ז לפי בוזי לאה היא מסטרא דיובלא לכן אמר כלשון זה. והנה עם זה המאמר יובן הטעם למה נקרא יעקב לשון בקיעה כי יעקב אותיות יבקע. וגם יובן ענין יעקב יעקב פסיק טעמא כנזכר באדרא קל"ז. גם יובן ענין פסוק ויהי אך יצא יצא יעקב ב' יציאות. והענין כי בוזי יעקב אינו יוצא אלא ע"י ב' בקיעות א' מסך (נ"א בקיעת) יסוד אבא עצמו ואז"כ האורות בוקעים בקיעה שנית והוא כלי הגוף דז"א עצמו ואלו הם ב"פ יעקב וגם זהו ענין ב' יציאות הנ"ל הנזכר בפרשה. גם יש פי' אחר כי הנה בהכרוז הוא כאשר נבקע יסוד אבא יוצאין האורות תוך גופא דז"א מבפנים וזוץ ליסוד אבא ואז"כ כשבוקעים גוף ז"א עצמו יוצא יעקב ב' מוזוץ לז"א והרי הם ב' יציאות וב' יעקב. והנה כאשר יעקב אבינו התוותן שבוה העולם התוויל לתקן מעשיו ועלה מדרגה אחר מדרגה ותוכלה השיג להיות מרכבה לזה יעקב הוויצון שהוא קדמאה בערך יעקב אבינו כי הוא היותר תוותן וקרוב אליו ואז לא הוי שלים ואז"כ עלה ונעשה מרכבה ליעקב פנימי שבתוך ז"א שהוא בתרא בבוזי ממטה למעלה ואז הוא שלים אבל בערך יציאות שלו למעלה הפנימי הוא קדמאה והוויצון הוא בתראה וגם בזה נתבאר ענין ב"פ יעקב וב"פ יציאה. עוד יש פי' ג' כי גם אחר צאתו מוזוץ אל הז"א האורות שלו עושין ב' מסעות הא' הוא בסוד דור המדבר שהוא קדמאה ליציאה לאו שלים ואז"כ נוסע ועושה יעקב בעלה בתראה האמיתי שהוא שלים וגם בזה יובן ענין ב' יעקב וב' יציאות:

שער לב פרק ב מ"ת

והנה אוזר שנתבאר דור המדבר נבאר ב' האורות אוזרות היוצאות מיסוד אבא וזוץ לז"א והוא ב' המטות מטה האלקים ומטה משה כנזכר בזוהר כי גם אורות אל נמצאו בזמן דור המדבר. גם ענין ערב רב שהיו בדור המדבר מה ענינם ואגב גררא נבאר ג"כ ענין עשו איך הוא אוזיו ממש של יעקב. והנה נודע הוא כי היסוד דאבא אשר נגלה עתה במוזה ולמטה הנה בודאי פשוט הוא שיאיר מכל צדדין כי בשלמא מצד אוזר אינו מאיר שם מוזוץ לז"א שום הארה כיון ששם עומדת רוזל נוקבא דז"א שהוא מבוזי אורות דאמא אבל משאר הצדדים שהם ימין ושמאל ופנים ודאי שאורות יוצאין שם וא"כ צריך לידע מה הם כי כבר אורות היוצאין דרך פנים בארנו לעיל שהם דור המדבר ויעקב אבל אורות הצדדין מה הם. והנה אוזר דרוש של מטות וערב רב ועשו נבאר מה הם אלו האורות אשר בצדדין ושם נבאר בוזי מן באר עניני כבוד. אמנם נבאר תזלה דרוש הנ"ל והוא כי גם צריך לזקור כי מלבד האורות שמאירין דרך יסוד אבא אל ב' הצדדין דז"א דימין ושמאל עוד יש הארה אוזרת כי מצד פנים ממש ז"א יש ב' שורות של הארות א' היא שורה הפנימי הקרובה אל ז"א והוא הנקרא דור המדבר כנ"ל. ושורה הב' היותר וזיצונה הוא יעקב בעלה אבל שתים אלו הם ביושר ממש דרך פנים

אל ז"א אמנם גם באלכסון מאיר והכל דרך פנים לז"א בלבד והוא
 שהאור הוצא נוטה באלכסון ועושה הארה אוזר לימין דור המדבר
 גם נוטה באלכסון לשמאל של דור המדבר ועושה שם הארה
 אוזרת וכעד"ז הוא עושה בימין ושמאל יעקב העומד בשורה וזיצוה
 ב' הארות א' לימינו ואוזר לשמאלו באופן כי דרך פנים ממש דז"א
 יש ב' שורות אורות וכל שורה יש בה ג' הארות והארה אמצעית
 שבכל שורה מהם היא מכוונת ממש ביושר כנגד הז"א וב' האורות
 שבימינם ובשמאלם נוטים אל אלכסון אמנם כולם הם בצד הפנים
 של ז"א. ונבאר עתה בפרטות הגה השורה הפנימית הסמוכה אל ז"א
 מצד פנים יש בה ג' אורות האמצעים היא דור המדבר אשר כבר
 נת"ל וב' המטות הם בימין ושמאל והנה בזוהר אמרו כי המטות הם
 הא' נקרא מטה סתם הנקרא מטה ה' והב' נקרא מטה האלקים
 ומטה סתם שהוא כנגד מטה ה' הוא בימין דור המדבר ומטה
 אלקים הוא בשמאלו כי שם אלקים הוא דינן דגבורות. וענין
 קריאתן מטות הוא לב' סבות הא' להיות הארתן דרך נטייה באלכסון
 כי אינם לא נגד צדדי ז"א בימינו ובשמאלו ולא ביושר דרך פנים
 אלא נוטין אל האלכסון בקרן זוית. והב' היא כי נודע שהיסוד נקרא
 ו' זעירא כי צורתו כעין ו' ארוכה ואלו האורות יוצאין מיסוד דאבא
 והם הארות ארוכות כעין ווי"ן ולכך קראן מטות כי המטות הם צורת
 ווי"ן ממש. והנה להיות כי עיקר הארה היא היוצאת ביושר לכן עיקר
 הארה שבשורה ראשונה היא האמצעית הנקרא דור המדבר אך ב'
 הארות העומדין באלכסון טפלין אליה כי הארתם מועטת. והנה
 מטות אלו שניהן ניתנו ביד משה וג"כ נקרא על שמו מטה משה והוא

לסבה הז"ל כי שניהם יצאו מיסוד אבא אשר שם הוא בוזי' משה ע"ה בהיותו מתעלם תוך ז"א כנודע שבו ניתן דעת דז"א מצד אבא. וכמו שכל מה שברצון של יסוד אבא לעשות עושה כל פעולותיו ע"י אלו המטות שבחוזן כן משה ע"ה כל פעולותיו היה ע"י המטות אלו ופשוט הוא. והרי נתבאר ב' אלכסונים שבב' צדדי דור המדבר שבשורה א' הסמוכה אל הז"א ואמנם ב' האלכסונים שבב' צדדי יעקב עצמו אשר בשורה היצונית הם ערב רב מצד ימין ולפי שנשמתן באה משם שהוא צד ימין לכן נתגזירו וז"ש כי ערב רב הם ניצוצין של משה בסוד לך רד כי שוות עמך והבן זה אשר ע"כ טרוח בעבורם כ"כ ומת במדבר בעבורם כי רצה לתקנם כנזכר במ"א. ואמנם ההארה שמשמאל יעקב הוא בוזי' עשו אוזיו ולהיותו עשו משמאל לא נתגזיר וכבר בארנו כי עיקר ההארה היא באמצע שהוא יעקב אך ב' צדדיו הארתן מועטת גם האורות של צד שמאל מועטין מהימין שע"כ נתגזירו הערב רב ועשו לא נתגזיר גם אותן שבשורה פנימית הקרוב אל הז"א אין הווצוניהם נוגעין ונאחזין בהם כ"כ אבל בעשו וערב רב שהם רוזוקים מן הז"א שבשורה הוצוניהם שלטו בהם יותר הוצוניהם ובשמאל שהוא עשו שלטו יותר מבערב רב להיותו מן השמאל כז"ל. ובזה תבין ענין ערב רב שטרוח משה לגזירם כי היו ניצוציו וכמ"ש לך רד כי שוות עמך וכמ"ש לך כי דור המדבר היו מבוזי' הדעת דמצד אבא שבז"א הנקרא דעת עליון גם הערב נמשכים משם כנזכר לכן גם ערב רב גימטריא דעת. גם כלעם הי' מבוזי' קליפה הנאחזת בדעת הזו וכמ"ש ויודע דעת עליון ממש ולכן היה מקטרג בהם בדור המדבר לפי כי בו היה דבוק

ואו"כ נפרד מהם ולכן היה שונא אותם מוזמת קנאה. גם תבין ענין עשו שכ"כ טרוז יצחק אבינו לקרבו תוזת השכינה ולברכו כמ"ש ויאהב יצחק את עשו כי ציד בפיו לפי שייצחק הוא צד שמאל שהוא גבורה גם עשו הוא מצד שמאל של יעקב והיה נמשך מתוך יסוד עליון דאבא. גם תראה כי עשו נאווז ביסוד אבא מבחי' אוזוריים שלו שהם יו"ד יו"ד ה"י כו' שהם גימטריא קפ"ד ועם י' אותיות גימטריא צד"ק ורוצה להתאווז ביעקב שהארתו מרובה כנ"ל ורוצה להתקרב

אליו ואז בהתקרב אליו ובהתזכר צד"ק עם יעקב נעשה עש"ו שהם שוין בגימטריא ועיין במ"ש לעיל בשמו של יעקב שהוא גימטריא ב' שמות אלקים עם י' אותיות שבהם. גם נתבאר בפסוק כי שרית עם אלקים ועם אנשים וגו' ומן ב' שמות אלה"ם אלו היה רוצה עשו להתאווז בהן להיותן בוחי' דינין וז"ס פסוק אך יצא יצא יעקב מאת פני יצחק אביו ועשו אוזיו בא מצידו וכבר נת"ל ענין ב' יציאות אלו שיש ביעקב. ועם זה יובן תשלום הפסוק כי כוונתו לספר כי אוזר שייצא יצא יעקב ב' יציאות ונעשה יעקב יעקב עד מוזן לז"א בשורה הוצננה אז שם עשו בא מצידו ג"כ ועומד בצד השמאל של יעקב ועי"ז נעשו שניהם אוזים במש' תאומים זה עם זה. ואמנם קשה לפ"ז כי הנה כפי זה הביאור מדבר זה בעת לידתן ויציאתן לאויר העולם וכפי פשט המשך הפסוק נראה שמדבר אוזר זמן הרבה בעת נטילת הברכות. אמנם ביאור הענין הוא כך והוא סוד גדול ונעלם בענין זווג

ז"ן כי יש תיבנה גדולה כפי הנ"ל כי הרי יעקב עומד בפני ז"א כנ"ל
 וא"כ כאשר מזדווגים ז"ן פב"פ היכן יש מקום לזקבא דז"א לעמוד
 שם. והנה תשובת שאלה זו רמוזה בפסוק ועשו אוזיו בא מצידו
 והענין כי בזוהר שיר השירים בענין אלפ"א ביתא דא"ת ב"ש בארה
 שם בענין הזווג של ז"ן ואיך הקליפות מתרוזקים משם בעת ההיא
 ונמצא כי כאשר רוצ' זקבא דז"א באה להזדווג עם ז"א אז עשו
 שהוא בזוי קליפה אע"פ ששורשו הוא בקדושה כנ"ל הנה יוצא
 והולך אל השדה שהוא של הויצונים כנודע בסוד כי בשדה מצאה
 שהוא מקום מדור כל הקליפות הנקרא סטרא דזרובא כנזכר
 בזוהר ולפי שעשו נזטה אל הקליפה לכך הולך אל השדה שהוא
 לצוד ציד ואז יעקב יורש מקומו ולקוח ברכתו שהיא בזוי אותו
 הארה שהיתה נמשכת לו מן היסוד דאבא בהיותו עשו בצדו של
 יעקב ועתה לוקחם יעקב כל אותן הברכות. ואמנם לקיחת הברכות
 במרמה יובן כמ"ש בזוהר שיר השירים כי אין סט"א הולך משם רק
 ע"י מרמה ותחבולה שעושיין לו שמכריזין שיבואו כל פמליא של
 מעלה לראות בכבוד המלך. והנה הקליפה הנקרא מלך זקו וכסיל
 לא יזפוץ בתבונה לראות בכבודו של מלך ואדרבא הולך מדעתו
 ומתרוזק משם ובין כך ובין כך מזדווג המלך במלכה ויעקב לוקח
 ברכותיו נמצא כי אלמלא ידע שכונתן הוא להזדווג לא היה הולך
 משם כדי לקחת וזלק מן השפע שהוא הנשפע אז וזהו המרמה
 שמרמין אותו ואז עי"ז לוקח יעקב העליון ברכותיו של עשו כי הנה
 אז יעקב הולך במקום עשו ושם מקבל הארותיו שהוא סוד הברכות
 ואז נשאר מקום יעקב פנאי ושם באה רוצ' אשר היתה עומדת אב"א

וזוהר ע"ז א פנים בפנים בהיותה עומדת שם במקום יעקב ואז
 מזדווגים יחד באופן שאין מקום לרוחל לעמוד פב"פ עם ז"א להזדווג
 עמו עד אשר ילך עשו אל השדה של זוהרבה כנודע ואז יעקב יורש
 מקומו וברכותיו והארותיו ואז רוחל עומדת במקום יעקב והבן
 הקדמה זאת. ואמנם אין ענין זה רק אזור שמתו כל דור המדבר כי
 אז נתבטל הארת דור המדבר הנקרא ג"כ לאה אשת יעקב כנ"ל.
 ובה אין הפסק בין רוחל העומדת במקום יעקב אל הז"א כדי
 להזדווג עמו שאין שם בוזי דור המדבר כדלקמן בע"ה. אבל כל זמן
 שהיו דור המדבר קיימים היה אותו הבוזי של לאה אשת יעקב
 הנקרא דור המדבר ששם במקומה ולא היה זוג לרוחל עם ז"א
 הנקרא ישראל אבל הזוג היה מן יעקב עם בוזי לאה הזאת הנקרא
 דור המדבר כנ"ל. והנה אזור שזדווגו רוחל עם ז"א אז עשו זוהר ובא
 מצידו מן השדה ונכנס במקומו כי לא הלך משם רק ע"י מרמה
 שרימו אותו כנ"ל כדי שלא יקבל את הברכות הנצטנן בעת הזוג
 וכאשר זוהר ורואה ומרגיש בדבר כי הכל היה במרמה כדי שיקבל
 יעקב הארותיו וברכותיו ויהי אך יצא יעקב כו' ועשיו אוזיו בא מן
 השדה וישב בצדו של יעקב כבראשונה ששם הוא מקומו ואז
 מרגיש איך יעקב לקח ברכותיו במרמה ואז צועק בקול מר על מה
 שרימוהו כי הוא לא ושב שזדווגו אז שאלולי כך לא היה הולך
 כנ"ל:

שער לב פרק ג מ"ת

ועתה נבאר ענין המרגלים וענין ג' מתנות טובות שנתן הקב"ה לישראל באר מן ענני כבוד על ידי משה אהרן ומרים ואז"כ וזו שולשתם ע"י משה. וגם יתבאר מה שכתבתי לעיל כי בזמן דור המדבר היה הזווג מן יעקב ולאה הנקרא דור המדבר ואזר שמתו נתבטלה לאה זו ונכנסת רוחל במקומה והיה הזווג מן ז"א עם רוחל פב"פ. והענין כי כאשר מתו כל דור המדבר ואת בניהם הקים תווחם ליכנס לא"י אז נתבטלה אותה הארה הנקרא דור המדבר אשת יעקב כי ע"י הוטראים שעשו דור המדבר נתבטלה ונעלמה הארה זו ונכנסה לפנים תוך שורשה שהוא יסוד דאבא שבתוך הז"א היא וגם הב' המטות אשר בב' הצדדין כנ"ל שהוא כללות כל השורה הפנימי אשר קרובה לז"א נתבטלה כולה כי הגה המטות ההם לא נשתמש בהם יהושע אז"כ כי נגזו כמארז"ל ולא נשתמש יהושע אלא בכידון אשר בידו כנזכר בספר יהושע גבי מלחמות העי אבל לא במטה של משה לפי שג' אורות אלו יוצאין מיסוד אבא שהוא בוזי משה לכן במות משה נסתלקו אלו האורות. ובזה תבין טעם גדול למיתת משה ודור המדבר ולא נכנסו לארץ כנען ובניהם דרא אזורא נכנסו וזה תימא גדול. והנה בזה פרשת בראשית דכ"א ביארו דבניהם היו מסטרא דיהושע דאיהו סיהרא שהוא רומז ברוחל נוקבא דז"א והיא הנקראת ארץ ישראל לכן נכנסו שם אבל משה

ודורו שהיו מבוזי ג' האורות הנ"ל שיש להם מעלה יתירה לכן בהסתלקותן נסתלקו גם הם משם שרשם כי בעודם קיימים לא היו זו"ן מזדווגים רק אלו יעקב ולאה הנקרא דור המדבר אשר משם יצאו נשמות דור המדבר מן הזווג הנ"ל וכשנסתלקו נסתלקו גם הם ובניהם שהיו מזווג רוחל וישראל שזכו לכנס לא"י כי ארץ היא נקבה כנודע וישראל הוא בעלה ז"א וזהו א"י. וזהו ענין אמר משה לישראל לאותן שזכו לא"י ואתם הדבקים בה' אלהיכם פי' כי ה' אלהיכם הוא הז"א ורוחל והנה דור המדבר לא היתה דבוקה בז"א אבל רוחל היא אב"א בהתדבקות גמור עם ז"א עד שצריך נסירה להפרידן כנודע ואמר להם ואתם הדבקים ממש בה' אלהיכם לפי שאתם מבוזי רוחל הדבוקה עמו לכן וזייס כולם היום לכנס לא"י שהוא כנגד רוחל אבל דור המדבר אבותיכם תמו כולם ומתו כי אין להם אותו התדבקות ולכן אינם נכנסים לא"י שאינם מבוזי זו וזהו ואתם הדבקים למעוטי אבותיכם:

שער לב פרק ד מ"ת

ונבאר ענין המרגלים מה היתה כוננת לכנס לא"י אוזר שאינם מבוזי זו כנ"ל וגם משה ע"ה מה עלה בדעתו וגם למה הש"י לא נתרצה בשליחות ההוא וכמארז"ל שלח לך לדעתך אני איני מצוה לך וגם

לידע מה הם בוזי מרגלים בעצמם והשליחות והפעולה בעצמה מה
 עניינה ומי הם יהושע וכלב שהיו בכלל המרגלים ויצאו או"כ
 מכללם. אבל הענין הוא כי הגה נתבאר שמשנה הוא בוזי יסוד אבא
 שבתוך ז"א מהוזה ולמטה ואע"פ שהארותיו הם ב' מטות ודור
 המדבר כנ"ל עכ"ז היתה כוונתו לתקן גם את רוחל אע"פ שהיא
 מהארת אבא אף בזמן שהארת דור המדבר קיימת ויהיו שתיהן
 מאירות ותודווג רוחל עם ז"א בסוד ה' בוזכמה יסוד ארץ כי אבא
 הנקרא וזכמה בטבעו לאהוב את בתו היוזידה בין ז' הבנים כנזכר
 בספר הבהיר ולסבת תקון זה שלוח מרגלים ההם אל א"י שהיא רוחל
 כנ"ל והגה המרגלים האלו הם ניצוצי הארת משה יסוד אבא אשר
 בהאירם ברוחל הנקרא א"י נקרא מרגלים שהולכין לרגל ארץ לא
 להם כי שרשם אינם משם רק מהארת דור המדבר כנ"ל והגה בוזי
 אלו הניצוצין הנקרא מרגלים המשולחים מיסוד אבא אל רוחל ארץ
 כנען הוא באופן זה. כי הגה נודע כי יסוד אבא הוא מוקף ומסובב מן
 האורות דאמא המגולים מהוזה ולמטה ונודע כי אורות דאבא
 יוצאין דרך פני ז"א ולחוץ ואורות דאמא יוצאין דרך אוזרי ז"א ולחוץ
 אל רוחל. והגה כמש"ל כי ביציאת אורות דאבא דרך פני ז"א ולחוץ
 להאיר ביעקב פוגע באורות אבא מה שכנגד פנים ומוציאן עמו לחוץ
 ביעקב ודור המדבר באופן כי גם ביעקב יש קצת אורות דאמא הגה
 כך בהיות אורות דאמא העומדין מצד הפנים ביסוד דאבא רוצין
 לחזור אל האזור ללכת להאיר ברוחל פוגעים ביסוד דאבא ובוקעין
 אותו ועוברין בתוכו ווצאין לחוץ אל הנקבא רוחל וזהו ענין ניצוצין
 של אבא הנקרא מרגלים ששלחו משה לתור את הארץ שהוא מבוזי

יסוד דאבא כנ"ל. והנה בכוח אלו הניצוצין והאורות של משה הנקרא מרגלים וזשב משה שבכוחם ועל ידו יתקן רוחל ותוזזור עם ז"א פב"פ אפילו בזמן שדור המדבר קיים כי גם האורות האלו משם הם. וז"ס הפסוק שאמר שלוח לך אנשים כלומר משלך כי אנשים אלו שלך ומניצוצית שלך הם כנ"ל והנה לא עלה בידו תיקון זה כי לא היה אפשר לרוחל להתקן אז ע"י אלו המרגלים בלבד בזמן דור המדבר לכך מתו כולם ולא נכנסו לארץ וזאת יהושע וכלב לסבה שנבאר בע"ה:

שער לב פרק ה מ"ת

וקודם שנבאר אותן נבאר מאמר א' הובא בזוהר פרשה תצוה קפ"ד עמוד ב' בתרין נקודין אתפרשת מלכו דשמיא סטרא דקדושא וזד דילה וזד דעלמא דאתי כו' אשתכחו תלת נקודין בעלמא. קיצור הדברים הוא כי ג' נקודות הם א' נקודה עלאה טמירא בג"ע וא' נקודה בירושלים אצעית דישובא לחוד ולא לכולי עלמא כמו נקודת ג"ע ג' נקודה דסטרא אחרא דזרובא וזהו ביאור המאמר זה והוא דרוש נעלם וראוי להעלימו כי כבוד אלקים הסתר דבר. דע כי הנה בראש יש כמה מיני נקבים וזלזות באותן הכלים לצאת מתוכן הכלים להאיר בחוץ והם אונים עינים נזירים ופה ז' וזלזות אבל

הגוף הוא סתום ומוכרוז הוא שיהיה בו וזלזולות לצאת לוויץ האור הגזוז תוך הכלים ולהאיר אל העומדין שם הם הנבראין כולם. והנה מצינו ראינו ג' נקבים בגוף ב' מהם דרך פנים והם נקודת פי הטבור ונקודת פי האמה ונקב א' באזור שדרך בו יוצאין השרים אל הוצונים ואלו הם ג' נקודות הנזכר כאן ואע"פ שנקודת הטבור סתומה בהכרוז הוא שמשם יוצא קצת הכל כי היותו התינוק בסוד העיבור טבורו פתוח כנודע. והנה תזלה צריך שתדע כי לא יצדק לשון נקודה רק אל בוזי היסוד בין שיהיה יסוד דכורא בין שיהיה יסוד נוקבא אבל עיקרו הוא ביסוד נוקבא. וזכור כלל זה להבין לשון הזוהר בענין הנקודה ההיא והיא הנקרא נקודה אמצעית כי בוזי נקודת היסוד הוא באמצעית הגוף וא"כ צריך עתה להודיע איך ג' נקבים הנ"ל כולם הם בוזי נקודת היסוד דכורא או נוקבא. ואמנם ב' נקודות בדרך הפנים שהם הטבור והיסוד והנה הטבור הוא גם כן נקודת היסוד כנודע שייסוד דאמא המתלבש תוך ז"א מסתיים בזה ד"א ותכף תזתיו הוא הטבור שהוא ענין יציאת האורות מיסוד דאמא המסתיים בזה ומרוב הארתן בוקעים ויוצאין לוויץ במקום הטבור לכ פי הטבור סתום בסוד אמא עלאה הנקרא עלמא דאתכסיא וזה הוא נקודה דנטלה מאמא עלאה טמירא כו' כי היא נקודת היסוד דאמא אשר בטבורא דז"א ונקודה תתאה (זו) היא פי היסוד דז"א ממש ואע"פ שעיקר פי הנקודה אינו אלא יסוד דנוקבא. כי הנה נתבאר אצלינו בענין שיעור קומת פרצוף רוחל מהוזה ולמטה באזור ז"א איך ת"ת דרוחל שהיא גופא דיכלה מכוון נגד יסוד דז"א ושניהן מסתיימין כאוחד נמצא כי פי היסוד של הזכר הארה היוצאת

משם הוא ממש כנגד יסוד רוחל שבאוזוריו נמצא כי זו הנקודה
 תתאה שהוא ביסוד דרוזל אינה באתכסיא כמו היסוד דאמא שהיא
 מלובשת תוך ת"ת ז"א ממש אר זהו סבת קריאתה עלמא דאתכסיא
 כי ז"א מכסה ומלבישה כמבואר אצלינו ע"פ ס"ד סוף פ"ק באומר
 אתא מפתוזא דכליל בשית ומכסה פתוזהא והבן זה. ואמנם נקודה
 תתאה זו שהוא פי היסוד דז"א אשר ג"ה שם הוא יסוד דרוזל מכוון
 כנגדו כז"ל הנה כנגדן יש נקודה ג' באוזור דז"א שדרך בו יוצאין
 השמרים אל הוצונים כז"ל. ונלע"ד ששמעתי ממורי זלה"ה כי גם
 בזה שייך בוזי היסוד כי שם בוזי יסוד של הנקבא של הקליפות
 המכוון ממש נגד נקודת האוזור הזה שבקדושה והוא נקרא נקודה
 דוזורבא כמ"ש. ועתה נבאר מאמר הג"ל בתרין נקודין אתפרשת
 מלכו דשביא הנה נתבאר אצלינו כי בוזי עולם הוא ז"א כמ"ש
 אמרתי עולם וחסד יבנה שהוא הראשון מן הו"ק דז"א ונודע כי הו"א
 הוא עץ וזיים מהלך ת"ק שנה בסוד ה"ו המתפשטין בו וכל א' כלול
 עד ק' הרי ת"ק וכן העולם כולו מהלך ת"ק שנה נמצא כי כל העולם
 כולו הוא בוזי ז"א ואמנם צד פנים שלו הוא קדושה גמורה וצד
 האוזוריים שלו יש שם אויזה של הוצונים כמ"ש. והנה צד הפנים
 מתזלק לב' בוזי כי מוציו ולמטה אשר שם האורות של הוצודים
 דאמא גולים שם הוא בוזי הישוב שבו שוכנים ועומדים שם בני
 אדם וכנגד המקום הזה עצמו מן האוזור הוא מקום עמידת רוחל
 נוקבא דז"א וזה סוד שנקרא רוחל ארץ כז"ל בסוד א"י ארץ ז"א
 הנקרא ישראל לפי שבשעורה יש שיעור הישוב הנקרא ארץ ע"ש
 שהיא מריצה את פירותיה כמארו"ל אע"פ שהיא עומדת באוזור

שהוא מקום וזורבה סופה לזוזור בפנים בעת הזווג ושם לא יש אוזיה אל הווצונים כגודע לכן נקרא רזל ישובא לא וזרבא וז"ו כי וזורת פב"פ בעת הזווג. אמנם מוציו של ז"א ולמעלה מצד הפנים שהוא מהוזה ולמעלה אין כגדו ישוב כי הארותיו הם סתומים ואי הארות נמשכין לזוזין כדי שישבו בו בני אדם לכן נקרא עלמא דאתכסיא סתימא ושם מקום לאה כגד האזור אשר איננה נקרא ארץ ואינה בוזי ישוב כי גם היא נקראת עלמא סתימא כמ"ש אצלינו. אמנם שם מוציו ולמעלה מצד הפנים הוא מדור אל הנשמות העליונות הנקרא ג"ע הארץ אשר עליה נאמר עין לא ראתה אלהים וזולתך יעשה למוזכה לו עלמה סתימא והנה כאשר נעריך כל אורך גופא דז"א יהיה (כל) נקודת מוציתו פי הטבור אשר כגדו ג"ע הארץ שהיא נקודה טמירא אמצעיתא דכל סטרין בין בבוזי ישוב בין בבוזי וציו העליון שאין בו ישוב כז"ל ושם באמצעיתו יש ההוא עמודא דנעין באמצעיתא כזו בזהר וכאשר נזלק הישוב לבדו שהוא מוציו דז"א ולמטה עד סיום הרגלים יהיה הנקודה האמצעית בפני היסוד דז"א אשר נקודה זו נקרא ירושלים שהיא באמצע הישו

ב כגודע והיא נקודה דאתגליא. ואמנם מצד האזור דז"א מוציו ולמעלה אין בו דבר כלל ומוציו ולמטה יש בו נקודה ג' באזור אשר משם יוצא פסו ושברי המאכל ומכאן יוצא הארה אל הווצונים וז"ס שהקליפה וע"ז נקרא צואה בלי מקום וכמ"ש צא תאמר לו כי משם הם נזונים ומצד הפנים אי אפשר לווצונים להתאוו לכן הושם

הצינור זה באווריים כי שם הם נאחזים וניזונים וז"ס שיש ע"ז הנקרא
 פעור אשר עבודתה בכך לפעור עצמו ולהוציא הוזהמא אליה כי זהו
 מוזהב ממש ואין שפע נמשך לה כי אם עד"ז והנה יסוד דאבא הוא
 מן הוזהב דז"א ולמטה והוא ממש מכוון מבפנים נגד נקב וצינור
 האוור הנקרא פעור. וזשארז"ל ע"פ ויקבור אותו בגי מול בית פעור
 כי כל זמן שפעור עולה ומקטר רואה את משה קבור ששם שהוא
 יסוד אבא ונטמן שם ונרתע ושב לאווריו ואינו מקטר על ישראל
 והדבר מבואר. ובענין פרעה מלך מצרים בארנו ענין זה של פעור
 איך הוא קשור עם העורף שהוא פרעה וע"ש היטב ושם נתבאר.
 והנה נקודה זו נקרא נקודה דאמצעיתא דזורבא דעלמא שהוא
 מקום אוזיזת הקליפות המוזריבין את העולם ולהיות שם בוזי וזורבן
 ושמוון לכן לא הושמה נקודה אחרת שנית (פי' בוצי העליון דז"א
 באווריו) ואינו דומה לצד פנים שיש בו ב' נקודות כז"ל. וטעם הדבר
 לפי שבאוור הוא מקום סטרא דזורבא לכן נגד ווצי התחתון שהוא
 ישוב עולם הזה התחתון יש כנגדו אוזיזת אל הוצונים שם בוזי
 נקודת האוור כז"ל שהוא הנקרא נקודה דזורבא אבל בוצי העליון
 שהיא בוזי ג"ע הארץ הנקרא אימא עלאה סתימאה אין שם כנגדו
 אוזיזת אל הוצונים מצד האוור כי אין הוצונים נכוזין באמא כזודע
 לכן אין באוור רק נקודה א' לבד בוצי התחתון אבל מצד הפנים
 הם ב' נקודות. והנה ז"ש לשון המאמר בתרין נקודין אתפרשת מלכו
 דשמיא כו' סטרא דקדושה כו' פירש ב' נקודין אלו שנית הם בצד
 הפנים של ז"א הקדוש אשר אין שם רק סטרא דקדושה לבד פירוש
 שאין אוזיזת אל הוצונים בהם רק בנקודת האוור לבד וקרא לבוזי

צד הפנים סטרא דקדושה לסבה הנ"ל וביאר עניינם ואמר כי הנקודה א' תתאה הלא היא ירושלים כי היא למטה ארץ השפלה לכן איננה נקרא סתימאה כי הרי היא גלויה לעין כל בריה וז"ס מציון מכלל יופי אלהים הופיע ירצה כי מציון הוא יסוד דז"א אשר היסוד הזה נקרא מכלל יופי בסוד ויהי יוסף יפה תואר ובסוד והדרת פני זקן כנודע. הנה מבוזי ציון הנזכר אלקים שהיא מלכות הנקראת רוחל הופיע וקבלה הארתה משם ע"י ציון שהוא היסוד דז"א כמבואר אצלנו ענין הארה זו והוא ענין הה"ג שבז"א שיורדין עד היסוד ומשם ניתנים אל הנקבא העומדת באוור (נ"א דרך אוור) בדעת שלה ולא עוד אלא שאפי' הב' וחסדים המגולין הניתנים ג"כ לרוחל אינן ניתנים אליה עד שירדו תוכלה ביסוד דז"א ואז"כ עולין מש' בסוד אור וזור ואז ניתנים אל רוחל כנודע נמצא כי כל הארות רוחל הנקראת אלקים הוא מציון מכלל יופי שהוא יסוד דז"א וכבר נודע כי הוי"ה אלקים הוא וזיבור ז"א ורוחל לכ ירושלים שהיא בוזי רוחל היא כנגד פי היסוד של ז"א הנקרא נקודה תתאה. אמנם נקודה העליונה הנה היא נקוד' עלאה סתימאה והיא נקודת טבור שהוא סתום וזהו נקודה עלאה למעלה ממקום נקודה תתאה שביסוד כנ"ל שהיא תתאה ופתווה אבל נקודת הטבור עליונה וסתומה והיא בוזי ג"ע הארץ בוזי אמא עלאה הסתום מעין כל בריה בסוד עין לא ראתה וגו' גם היא עלאה בסוד מי יעלה בהר ה'. והנה נקודה עליונה היא אמצעית לכל ג' נקודות כאשר אנו משערין כל אורך העולם ישוב וזורבה שהוא כל בוזי ז"א נמצא שנקודת הטבור מוציית הגוף ממש כנ"ל אבל נקודה תתאה היא מוציית בוזי ישוב שהיא רוחל כנ"ל והנה

כנגד נקודה זו תתאה אשר בצד פנים יש מכוונת נגדה ממש בצד האוויר נקודה אורת השלישית ונקרא נקודה דוורבא כי שם נאווין הוצננים כנ"ל. ונזוזור לענין יהושע וכלב כי אלו לבדם נמלטו ונתקיימו ונכנסו לארץ לפי שאינם מבויזי מרגלים כנ"ל רק הם בויזי ב' הכלים ואורות הנ"ל שהם מפי הטבור ופי היסוד ומשם יוצאין יהושע וכלב. ובזה תבין איך הם מכלל דור המדבר ועם כ"ז נתקיימו ונכנסו לארץ והענין הוא כי להיות האורות אלו יוצאין מצד הפנים של ז"א מקום שדור המדבר עומד שם לכן הם מתערבין עם דור המדבר ונכלין עמהם. ועוד ט"א והוא כי דור המדבר יוצאין מוצאי ת"ת תחתון של ז"א שהוא מהוזה ולמטה וגם ב' האורות הנ"ל הם יוצאין למטה מן הוזה ולכן מתערבין יחד אבל להיות כי האורות אלו הם יוצאין מן גופא דז"א בעצמו וסבת האורות האלו הם מוזמת רבוי אורות של אמא המתפשטין תוך גופא דז"א לכן הם בוקעין גוף ז"א וכיון שמוצא פתוח פתוח שהם פי הטבור ופי היסוד דז"א יוצאין דרך שם לזוץ נמצא כי האורות האלו עיקרם מן אורות דאמא ולכן אין להם שייכות לדור המדבר שהם אורות דאבא לכן נכנסין אלו לא"י שהיא רוחל שהיא מצד אורות אמא ובפרט כי אלו הב' הם אורות גדולים מאד כי יהושע וכלב לבדם

לקחו כל הב' אורות אלו לכן היה בהם כוח לכנס לא"י. וז"ש ויהושע בן נון וכלב בן יפונה וזיו מן האנשים ההולכים תור את הארץ פירוש כי גם הם הלכו בזבורת אנשים מרגלים והם אע"פ שאינם מכללם

לכן נתקיימו וזיוו ולא מתו. ושכוחתי מה ששמעתי ממורי זלה"ה בזה איזה מהם ביסוד ואיזה מהם בטבור יהושע או כלב. ואני מסופק אם שמעתי כי כלב גימטריא ב"ן שהוא הוי"ה במילוי ההי"ן היוצאת מן יסוד ז"א אל הנקבא רז"ל אבל יהושע הוא יותר עליון ממנו והוא מהטבור. אבל הותר נלע"ד שהוא בהיפך כי יהושע הוא הכל היוצא מיסוד דאתגליא הכל רב וגדול וכלב הוא הארת הטבור שהוא הארה מועטת לפי שפתוזה סתום כנ"ל לכן היה יהושע מלך על ישראל משא"כ כלב וגם כי הרי יהושע מיוסף אתי והוא יסוד א"כ הכל היסוד הוא יהושע:

שער לב פרק ו מ"ת

והנה כאשר מתו דור המדבר ויקומו בניהם תזותיהם אשר נכנסו לא"י אז נתבטלה השורה הראשונה אשר היתה סמוכה אל הז"א והם דור המדבר וב' המטות הנ"ל. והנה כנגד ג' אבירות אלו ניתן להם ג' מתנות טובות באר מן וענני כבוד לכן נקרא מתנות כי הם מתנות ודשיות ואמנם לא וזרו ג' מתנות אלו במקום ג' הארות הראשונים שנתבטלו רק בוי"ה הבאר לבדה עומדת במקום דור המדבר אבל המן וענני כבוד לא האירו במקום שהיו תזלה ב' המטות כמ"ש בע"ה. וטעם הדבר לפי שהבאר הוא בוי"ה הסלע שהיא רז"ל נקבא

דו"א וכאשר קם דור ב' אשר עליהם נאמר ויבואו כל העדה מדבר
 צין בודש הראשון ויצמא שם העם למים והוא כי תזלה היתה
 נמשך השפע מהארה הנקרא דור המדבר וכאשר נתעלמה
 ונתבטלה בשרשה ביסוד אבא שביסוד דו"א אז צמאו למים כי לא
 היה להם מאותה הארה רק מבחי' רוחל שהיא א"י והיא הבאר כנ"ל
 לכן הצריך לתקן את רוחל נוקבא דו"א ולהוזירה פכ"פ עמו בבחי'
 זוג במש' ומש' ימשך להם השפע הצורך להם ואז שתו מי השפע מן
 הבאר ההוא ותשת העדה ובעירם ואז נאמר שירת הבאר אז ישיר
 ישראל את השירה הזאת עלי באר ענו לה וכמ"ש בסיום הדרוש
 הזה ענין פסוקים אלו לכן נבאר תזלה ענין ג' האורות אלו איך
 עומדים והם באר מן ענני כבוד. הנה כבר נת"ל איך יסוד של אבא
 מלובש תוך יסוד אמא בהיותן שניהן תוך גופא דו"א והחסדים
 המגולין היוצאין מיסוד דאמא במקום הוזה דו"א ומשם ולמטה והנה
 הם מקיפים וסובבים היסוד דאבא. גם נת"ל כי האורות של אבא
 יוצאין מוזה דו"א ומאירין ליעקב ודור המדבר דרך פנים של דו"א ב'
 שורות זו לפנים מזו וכל שורה כלול מג' כנ"ל. והנה גם נת"ל כי גם
 מב' צדדי דו"א מצד ימיני של נצח דו"א ומצד שמאל של הוד דו"א
 יוצאין האורות לזוה"א אשר הם בחי' מן וענני כבוד כמ"ש בע"ה.
 והענין כי הנה לכאורה היה נראה כי כאשר נזלק או"פ לזוה"א יצאו
 וצאי האורות העומדים בצד ימין דו"א ויבקעו שם בדופן כלי של
 יסוד אבא שבתוך דו"א מצד ימין שבו ומשם יצאו לזוה"א וכעד"ו
 מהאורות העומדים בצד שמאל יבקעו צד שמאל ויצאו משם לזוה"א
 כי כל א' וא' יוצא במקום הקרוב אליו. האמנם לא היה הדבר כן

לפי שם היו יוצאין עד"ז היה נמצא שהאורות יתחלקו ויצאו לזוין וזציים מצד ימין וזציים מצד שמאל וישאר יסוד דאבא ריק ופנאי מבלי שום הארה בתוכו ועי"כ ישאר ז"א בלתי אורות יסוד אבא וגם דור המדבר ויעקב ישארו בלתי אורות כי כל האורות יצאו דרך צדדים. לכן המאציל העליון הנזכר בטבע האורות אלו טבע אזור להיפך שלא יצאו כל א' וא' בדרך הקרוב אליו אל צדו רק להיפך ויצאו למפרע כי אורות הימינים יצאו דרך צד שמאל ואורות השמאלים יצאו דרך צד ימין. ופירוש הענין כי האורות העומדין תוך יסוד דאבא מצד ימין הם עוברים תוך יסוד אבא עצמו עד הגיעם שם לצד שמאלי שבו בדופן השמאלי של כלי יסוד דאבא ובוקעין אותו ויוצאין מוזין להוד דז"א. וכעד"ז האורות השמאלים הם עוברים בתוך יסוד עצמו דאבא עד הגיעם שם לצד ימיני שבו ובוקעין דופן ימיני של יסוד אבא ויוצאין לזוין מנצח דז"א ולזוין ובהיותן האורות יוצאין בזה האופן אין וזש"ש שיצאו האורות כולם מתוך היסוד דאבא וישאר ריקם לפי שהאורות השמאלים בהליכתן לצד ימין הם מעכבין את האורות הימינים שלא יצאו לגמרי דרך שמאל וכן האורות ימינים בהליכתן לצד השמאלים מעכבין האורות השמאלים שלא יצאו לגמרי דרך ימין ואלו מעכבין את אלו ואלו מעכבין את אלו ואינו יוצא רק הארה מועטת הצריכה לצאת לבד. והנה מוכרח ששיצאו האורות אלו לזוין מתוך יסוד דאבא ודאי שהם פוגעין באורות אבא ומתערבין עמהן ומוציאין אותם ג"כ לזוין עמהם נמצא לפ"ז כי האורות הימינים דאבא מוציאין אורות השמאלים דאבא בצד שמאל דז"א שהם מוזין להוד דז"א והאורות השמאלים דאבא

מוציאין האורות הימינים דאמא בצד ימין דז"א שהוא מוּחוץ לנצח (ימין) דז"א נמצא כי האורות דאבא מוחליפין מקומם אבל האורות דאמא יוצאין כל אחד כפי מקומו וכבר כתבנו טעם התחלפות אורות דאבא בצאתן לחוץ. ועוד יש בזה ט"א והוא כי בהיות אורות דאבא מוחלפים והימינים יוצאין דרך שמיאלי והשמיאלי דרך ימין נמצא שכולם מתחלפין ומתערבין יחד ונכללין ימין בשמיאל ושמיאל בימין וכללות כולם יוצאין דרך ימין וכן כללות כולם יוצאין דרך שמיאל והנה אלו הב' אורות שיוצאין זו מוחוץ לנצח דז"א וזו מוחוץ להוד דז"א הם בוזי' הבין וענני כבוד שניתנו לישראל במדבר ואינן עומדין בוזי' אלכסונם ע"ד שנתבאר בענין ב' המטות (אלא) שיוצאים בב' צדדי דוה"מ בבוזי' אלכסונם והם בצד הפנים דז"א אבל אלו הב' שהם הבין וענני כבוד הם מב' צדדים ימין ושמיאל שהוא מוחוץ לנצח ומוחוץ להוד. וראייה לזה שהרי אף בזמן שהיו קיימים ב' מטות היו ג' בוזי' הבין וענני כבוד שביציאתן ממצרים (משה ואהרן) זכו להם כבודע וא"כ א"א שיהיו באלכסונם במקום ב' המטות רק בב' צדדים דז"א ימין ושמיאל ממש ושם נשארו תמיד אף אזור שנתבטל ב' המטות. אמנם הבאר הוא ממש בצד הפני

ם דז"א כנ"ל במקום שהיה תחילה הארת דור המדבר ממש וכבר נת"ל כי הבאר הוא בוזי' רוחל נוקבא דז"א שהיתה תחילה עומדת באזור ובחזרתה פב"פ עמו נעשה בוזינת באר. אמנם צריך לידע כי עתה בחזרתה פב"פ נתוספו בה האורות אורות מה שלא היו בה

בהיותה באוור. והענין כי בהיותה אב"א היתה לוקחות אורות דיסוד
אמא העומדת בצד אוור דו"א ועתה בוורתה פכ"פ לוקחות גם
האורות היוצאים מיסוד דאמא דרך פנים דו"א פ"י כי הנה האורות
היוצאות מיסוד אבא דרך פנים דו"א הם פוגעין עם האורות דאמא
העומדין בצד פנים דו"א ומוציאין אותן מוויץ לו"א וניתנין לרוחל ואז
נעשית בוי" באר. והנה כאשר גם האורות של אמא שהיו ניתנין
לרוחל בהיותה אב"א וזוהרין ומסבבין עתה לצאת דרך פנים הנה הם
מסבבין סביבות יסוד אבא עד שמגיעין דרך פנים דו"א ושם
מתערבין עם אורות דאמא העומדין בצד פנים וגך בדרך סיבובם
מתערבין בכל האורות העומדין בב' צדדי דו"א נמצא כי בעת צאת
האורות דרך פנים דו"א הם כלולים ומעורבים מכל ד' בוויצת
האורות שבפנים ושבאוור ושבב' צדדים ומכל ד' רווחות אלו יוצאין
דרך פנים ונעשה בוי" באר. ונודע כי האורות האלו הם בת"ת דו"א
מהוזה ולמטה וכאשר מתקבצין יחד מכל ד' רווחותיו כנ"ל ומתערבין
יחד הנה או"כ הם יורדין ביסוד דו"א ומשם בוקעין ויוצאין לוויץ
ונכנסין בדעת של רוחל המכוון ממש נגד יסוד דו"א ושם נכנסים כל
אלו האורות בדעת שלה ואז נקרא באר. והנה נתבאר ג' האורות אלו
שהם באר מן וענני כבוד איך הם מתיוחסים אל דור הב' אשר נכנסו
לא"י לפי שהנה הם כולן אורות של אמא אשר נעשו ג' בוי" הנה"ל
אלא שהם יוצאין ע"י האורות של אבא שגורמין להם לצאת לוויץ
כנ"ל. ועתה צריך לבאר איך תזילת יוצאין ע"י משה ואהרן ומרים
ואו"כ וזוהר שלשתן בזכות משה לבדו כמארז"ל והענין כי נתבאר
אצלנו איך משה ואהרן שניהם הם מבויצת יסוד אבא כי משה

ג'ימטריא קפ"ד קס"א שהם אוזוריים דיסוד אבא ממולאים הוי"ה
 דיודי"ן ואהי"ה דיודי"ן בכוזי פנים דיסוד אמא אבל אהרן הוא ע"ב
 וקפ"ד שהם אוזוריים פשוטין ואוזוריים מלאים ביודי"ן דיסוד אבא.
 והנה אנו מוצאין קושיא אותה בדברי רז"ל כי פ"א מצינו בדבריהם כי
 משה בנצחו ואהרן בהוד וכמו שסידר בעל ההושענות של יום
 הושענה רבה והרי אנו רואין שמושה הוא לוי שהוא בשמאל שהוא
 קו ההוד ואהרן שהוא כהן בימין שהוא קו הנצחו. אבל ספר זה נ"ל
 כי אורות הימנים דיסוד אבא וצאין לצד שמאלי ואורות השמאל
 יוצאין לצד ימין נמצא כי משה כלול בימין ובשמאל וכן אהרן כלול
 משניהן. וז"ס שאמרו בזוהר פרשת וארא הוא משה ואהרן הוא אהרן
 ומושה לומר ששניהם שקולים לאכללא אשא במי'א ומי'א באשא
 והבן זה. אמנם אני מסופק איך שמעתי ממורי זלה"ה איזה משניהם
 הוא עיקרו בימין ואיזה מב' עיקרו בשמאל. ונלע"ד ששמעתי ממנו כי
 הנה משה גדול מאהרן ועיקרו הוא בימין היסוד ממש לכן הוא וזתם
 במדת הנצחו העומד בימין היסוד אבא שבתוך הו"א ומצד הימין הזה
 נמשך המן שהיה בזכות משה כנודע אבל יצא וניתן בצד שמאל
 כנודע כי המזונות בצד שמאל בסוד קשין מזונותיו של אדם כק"ס
 שהם מצד הדין והגבורה. אמנם אהרן הוא בששמאל היסוד דאבא
 ולכן וזתם במדת ההוד העומד בשמאל דאבא ובמנו נמשך ענני
 כבוד שהיו בזכות אהרן כנודע אבל יצאו וניתנו בצד ימין כנודע שז'
 ענני כבוד הם בוסד כמבואר בזוהר פרשת אמור. אמנם הבאר
 היה בזכות מרים כי מרים היא רוחל נוקבא דז"א והיא גורמת שכל
 אותן אורות שהיה לוקחות מן האזור יוזרו עתה דרך פנים וימשכו

עמיהם ב' אורות הצדדין וגם אורות הפנים וכולם כא' יוצאין דרך הפנים ונעשין באר כנ"ל כי אורות הבאר הם אורות רוזל ממש וכשוזרת פב"פ עם ז"א גם האורות הנ"ל וזוהרין דרך פנים וזשארז"ל כי הבאר היה ע"י מרים. והנה נתבאר איך ג' מתנות אלו שהם באר מן ענני כבוד שלשתן אורות דאמא אלא שיוצאין ע"י יסוד אבא שהוא משה וכ"ז הם ע"י ג' אוזים משה אהרן מרים אבל הג"ר שהם דור המדבר וב' המטות היו ע"י משה לבדו ואזר שמתו אהרן ומרים וזרו שלשתן ע"י משה לבדו שהוא יסוד דאבא כנודע:

מ"ק ונבאר הענין שבס"ה קרא לאהרן כהן ופ"א קורא אותו לוי שהוא בשמאל ולמשה קרא אותו לוי ופ"א אומר שהוא בימין ונראה דבריו סותרין זה את זה. אך הענין כשיסוד האבא נכנס תוך זעיר אנפין עד ת"ת שבו כנודע ובהגיע לוזה שהוא מקום מגולה כי נפסק יסוד אמא אז הארה שבו מכה אל צד ימין דז"א ואז"כ וזוהרת ההכאה של האור אל צד שמאל דז"א ואז"כ משם וזוהרת ההכאה לאמצע וירדה דרך יסוד. והנה המן היה מצד משה בהכאה ראשונה וענני כבוד מצד אהרן בהכאה ב' ובאר מצד מרים באמצע בהכאה ג' ולא תבין זה אלא כמ"ש אצלינו בסוד ג' מתנות הנ"ל שניתנו לישראל במדבר ע"ש:

שער לב פרק ז מ"ת

ונבאר ענין הפסוק של אז ישיר ישראל את השירה הזאת עלי באר
ענו לה כי הוא מדבר בענין תיקוני רוחל מתחלת תיקונה עד סיומה
והוא להביאה פב"פ עם ז"א הנקרא ישראל ונודע כי כאשר וזורת
פב"פ מתמעטת בסוד נקודה אותה קטנה תחת היסוד דז"א ואז"כ
נגדלת מעט מעט עד שהיא עולה עמו להיות פב"פ עד למעלה וזהו
ענין עלי באר ענו לה כי עתה בהיותה פב"פ נקרא באר כז"ל והיא
עולה עמו עלייה אזור עלייה ממטה למעלה עד שזוזרת עמו פב"פ.
עוד יש לפרש פירוש ב' בזה הפסוק ויתבאר למטה. ונבאר פסוק
אזור באר וזפרות שרים וגו' ובאר באר וזפרות שרים יובן במה
שנודע כי הגה הנזק' של ז"א הנקראת רוחל בהיותה אב"א עמו הגה
הראש שלה היה מוצי' ת"ת תחתון שלו נמצא כי סיום ת"ת של ז"א
שהוא פי האמה שלו ממנו נעשה פי הנקבה אשר הוא בסיום ראש
שלה וכאשר אז"כ וזרו להיותה פב"פ ועלתה כל שיעור קומת ז"א
נמצא כי מה שבהיותה אב"א היה ראש שלה נתהווה עתה בוזי' ת"ת
שלה ואותו הבוזי' שהיה תחלה מקום הפה העליון שלה וזר עתה
להיות בוזי' פי היסוד ורוחם שלה נמצא יסוד שלה מכוון נגד יסוד
שלו. וזה סוד היות בוזינת התשמיש נקרא כלשון אכילה בכמה
מקובות בתורה וכן לשון דיבור בפה במסכת כתובות פ"א במשנה
ראוה מדברת עם אהרן אמרו לו מה טיבו של איש זה וכו' ואמרו
בגמ' מאי מדברת נבעלה וכן בכתובות פרק אע"פ במשנה ואוכלת

עָמּוּ מְלִיל שֶׁבֶת מֵאִי וְאוֹכֵלֶת תְּשׁוּמִישׁ וְכו' וּבִתּוּרָה נִקְרָא לִשְׁוֹן אֲכִילָה בִּפְהָ כִּמּוּ שֶׁאִמְרָ אֲכָלוּ רַעִים שֶׁהוּא זְוֹג עֲלִיוֹן דָּאו"א כְּזֹכֶר זְוָהר פִּרְשֵׁת וִיקְרָא וְכֵן כְּתִיב כֵּן דֶּרֶךְ אֲשֶׁה מִנְאֶפֶת אֲכָלָה וּמוֹזָתָה פִּיהָ וְגו' וּפִירוּשׁ הַפְּסוּקָ יוֹבֵן כִּמ"שׁ אֲצִלְיוֹ עַל מַה שֶּׁאִמְרָ בְּזְוָהר בְּאֶדְרָא יִתִּיב עַל כּוֹרְסִיָּא דְשִׁבִּיבִין לֹאכְפִּיָּא לֹן וְכו' כִּי הוּא סוּד מִשְׁאֲרֹז"ל בֹּא נֹזֵשׁ עַל זְוָה פִּי הַעֲנִין כִּי יֵשׁ שְׁמוֹת אֱלֹקִים שֶׁל קְדוּשָׁה וּמִשְׁתַּלְשָׁלִין לְמִטָּה עַד הַקְּלִיפּוֹת אֱלֹקִים אוֹזְרִים בְּסוּד מֶלֶךְ אֱלֹקִים עַל גּוֹיִם כְּזֹכֶר בְּסָבָא דְמִשְׁפָּטִים וְכֹאשֶׁר הָעוֹן גֹּרֵם הַקְּלִיפּוֹת זְכַלְלִין זֶה בְּזֶה וְאָלוּ בָּאָלוּ עַד שֶׁאוֹתָן בּוֹזִי שֶׁל שְׁמוֹת אֱלֹקִים עֲלִיוֹנִים דְּקְדוּשָׁה נִכְנָסִים בְּנִקְדוּת צִיּוֹן שְׁבָה בְּסוּד הַגְּבוּרוֹת אֲשֶׁר שָׁם בִּיסוּד שְׁלָה וְעֲנִין הַתְּכַלְלוֹת הַזֶּה שֶׁל הַשְּׁמוֹת אֱלֹקִים הַזֵּ"ל בִּיחּוּד נִקְרָא בּוֹזִיגָת בִּיֵּאת נֹזֵשׁ עַל זְוָה כִּי מַה שֶׁתּוֹזָלָה בַּעַת רִצּוֹן הִיָּה הַזְּוֹג עִמָּה בְּבוֹזִי הִיסוּד וְהַנְּתִיב הָעֲלִיוֹן הַנִּקְרָא פֶּלָא כְּזוֹדֵעַ הַנָּה עֵתָה הִיא מִקְבֵּלָה מִהַנְּתִיב הָאוֹזֵר הוֹזִיצוֹן שֶׁל אֱלֹהִים הַנִּקְרָא גִ"כ פֶּלָא הַנְּרִמּוֹ בִּר"ת וְאִמְרָה לֹא פִעֲלָתִי אֲוֵן לְרִמּוֹ שֶׁהִיא אוֹמֶרֶת שֶׁלֹּא קִבֵּלָה שְׁפָעַ מִפְּעוּלָתָה הַפֶּלָא הוֹזִיצוֹנִים הֵהוּא אֲשֶׁר בּוֹ זְכַלְלוּ הַקְּלִיפּוֹת הַנִּקְרָא אֲוֵן רַק מִן הַנְּתִיב הָעֲלִיוֹן הַקְּדוּשׁ שֶׁהוּא כּוֹלוּ פָּנִים אֲשֶׁר אֵין הַקְּלִיפּוֹת נִכְנָסִין שָׁם וְז"ו וְהִרִי הוּא נִתְבָּאֵר אֵיךְ הַזְּוֹגִים הוּא נִקְרָא דְבוּר וּבִלְשׁוֹן אֲכִילָה וְהַסְבָּה הוּא לְטַעַם הַזֵּ"ל כִּי הִפָּה שְׁלָה הִרְאִשׁוֹן בְּהִיּוֹתָם אֲב"א נַעֲשֶׂה לָהּ עֵתָה בְּהִיּוֹתָם פֶּב"פ פֶּה תּוֹזָתוֹן בֵּית הָרוֹחַ מִמֶּשׁ וְזוֹדֵעַ כִּי בֵּית הָרוֹחַ שְׁלָה הוּא עִמּוּק דּוֹגְמַת הַבָּאֵר הַנַּעֲשֶׂה ע"י וּפִירוּתָהּ וְאִינוּ בּוֹלֵט כִּמּוּ יִסוּד הַזֵּכֶר. וְעֲנִין וּפִירוּתָהּ הַבָּאֵר הַזֶּה נְרִמּוֹ בְּאִבְרָהִם וִיצְחָק שְׁוֹפְרוֹ הַבָּאֵרוֹת הֵהֵם וְדִי בְּזֶה וְכִמּוּ שֶׁאִמְרָ בְּזְוָהר וִילָךְ דָּף רַפ"ו וְז"ל

עלי באר ענו לה סק לאתרך להתחברא בבעלך באר וזפרוה שרים
דאולידו לה או"א לעילא כרוה נדיבי העם אלין אבהן וכו'. ופי' הענין
כי וזפירת הבאר הזאת לעשות לה בית הרוחם נעשית ע"י שרים
שהם או"א בסוד ויבן ה' אלקים את הצלע ויביאה אל האדם דא
או"א שגדלוה והעלוה שוה בשוה בכל קומת ז"א פב"פ אשר ע"כ
נעשה פה הראשון שלה בוינת היסוד כז"ל וז"ש באר וזפרוה שרים
אלין אינון או"א. ואמנם הם לא עשו רק בוזי וזפירת המקום ההוא
בלבד ואז"כ כרוה נדיבי העם הוא בוזי נתינת בה המ"ן בתוך
הבאר ההוא אשר בוינת ענין זה נקרא כרייה. והנה בוינת נתינת
המ"ן אלו ביסוד שלה הם ע"י הווי"ג של אימא שהם ב' הידים שלה
שבהם ה' אצבעות שהם ה"ג מנצפ"ך כפולות אשר אלו ירדו למטה
ונעשה בוזי מ"נ ביסוד נוקבא דז"א. וז"ס הפסוק והיה בתבואות
ונתתם וזמישית לפרעה וארבע הידות וגו' וענין אלו ידות נתבאר
אצלינו בדרוש היוזרים ושם תמצא יוזר אוזר שכל אותן השוה
נעשה בסוד י"ד י"ד ע"ש. גם תעיין בדרוש מאמר ג' רישין אתגלפון
בריש אדר"ו ושם יובן ענין זה. ואמנם סוד הענין הוא זה הנה ענין ב'
זרועות דא"א נעשה בוזי מוויזין דא"א גם בוזי תרין עטרין גזזין דיהבי
או"א לבתר לז"א בסוד דעת שלו כזודע אבל סוד ה' אצבעות שיש
בכל יד מהם אין שם מקומן. והנה ב' ידות דא"א תרווייהו שקילי
כוזדא ונקרא יד א' בלבד ע"ד כל שאר בוזי של א"א שנאמר
עליהם באדרא דקכ"ז דבעתיקא לית שמאלא דהאי עתיקא כולא
ימינא ועד"ז כתיב הנה עין ה' אל יריאיו ולא כתיב עיני לשון רבים.
ואמנם או"א כל א' מהם יש לו ב' ידים ונמצאו עתה כי בא"א ובא"א

יש' ה' ידות והנה יד' הה' שהיא אותה של א"א הכלולה מב' ידות
אלא שנקרא יד' כז"ל עליה נאמר ונתתם וזמיישית לפרעה שהיא
אמא עלאה הנקרא פרעה דתמן אתגלין ואתפרעין כל נהורין כזכר
בזוהר. והענין (הוא) כי יד' דא"א ירדה למטה ברוחם יסוד אמא והנה
ימין כלולה בשמאל ושמאל בימין וכמו שה'

אצבעות יד' שמאל דא"א הם ה"ג כ' ה' אצבעות יד' ימין הם ה"ג והם
סוד' ה' אותיות מנצפ"ך שהם כפולות ואלו נתהו שם ברוחם יסוד אמא
ומהם נעשה הכלי של יסוד דאמא להעלות מ"ג שבהם אמנם ד'
הידות האזורים של או"א יהיה לכם. והנה ע"ד שביארנו פסוק זה
למעלה באמא יפורש ג"כ למטה בנזקבא דז"א כי הנה ה' ידות הם
והם יד' א' של אמא כלולה משתי ידות כאוחד ונעשה כלי מ"ן של
רוזל נזקבא דז"א ע"ד הנ"ל ועוד יש' ד' ידות אזורות שהם ב' הידים
דז"א וב' ידים נזקבא ועליהם נאמר וארבע הידות יהיה לכם וגו'.
והנה העולה מזה כי אלו הידים כולם הם בוינת הגבורות וכאשר
הדין מתגבר אז רואה דם בהם וז"ס ידיכם דמים מלאו והיותן שתי
דמים הוא כמ"ש אצלינו בפסוק שופך דם האדם באדם והוא כי
בז"א יש' הוי"ה באלפי"ן גימטריא מ"ה ואות א' שבמילוי וא"ו הוא בוי"
אהי"ה ברבוע כזה א' א"ה אה"י אהי"ה שהוא גימטריא ד"ם נמצא כי
בהסתלק א' זו של מילוי וא"ו ועולה למעלה בבינה אז שם מ"ה
נשאר מ"ד וא' זו ג"כ מ"ד כז"ל הרי הם ב"פ ד"ם וזהו ג"כ ענין פסוק
שמרני בידי פ"ו יקשו לי כי ב' ידים הנ"ל הם יקשו פ"ו לי שהן ב"פ

ד"ם העולין גי' פ"ח כז"ל. ונחזור לענין כי הנזה בוי"ה הבאר שהיא רוחל
 היא בוי"ה נקודת ציון בית הרוחם שבה ששם ה"ג מנצפ"ך שהם סוד
 הדין הנקרא וזשך הרמוז בר"ת באר וזפרות שרים כרות שהוא
 בוזשך ואלו נעשו ע"י ב' הידים וזו"ג דאמא ועליהם נאמר כרות
 נדיבי העם אילן אינן אבהן. והנזה אזור שנתקן כל תיקון זה ביסוד
 שלה כז"ל שהוא ענין הוצפירה והכרייה כז"ל אור"כ נכנסין בה ג"ר
 שהם המוויזין שלה הנעשין מבוזינת נה"י דז"א כנודע ואלו נרמוז
 באמרו במוזוקק דא יסוד במשענותם דא נ"ה ואז ראוייה להזדווג עמו
 פכ"פ וז"ס תוחלה עלי באר ענו לה כלומר סק לאתרך לאתווצרא
 בבעלך פי' שזה הפסוק נאמר על מל' הנקרא רוחל הנקרא באר
 ואומרים לה אתה הנקרא באר עלי ר"ל העלי מ"נ שלך למעלה
 בהזדווגך עם בעלך כי הרי נתקן היסוד שבך כמ"ש באר וזפרות
 שרים וא"כ עלי באר ענו לה הואיל והיא באר וזפרות שרים. והנזה
 בוי"ה היסוד דאבא עצמו כבר נתבאר לעיל בויזיותיו איך הם בג'
 גילגולי משה שהוא ר"ת משה שנת הבל וע"ש והובא בדרוש תאומות
 יתירות וע"ש. גם בוי"ה משה ואהרן שהם ביסוד דאמא נתבאר
 בדרוש משה ואהרן וזוטא נדב ואביהוא ע"ש:

פרק וז מ"ת:

עוד נבאר עתה בויזיות אזורות שיש ביסוד זה דאבא שבתוך הז"א
 והנזה הם הנקרא ארון וכפורת וזר זהב אשר עליו. והנזה נתבאר

אצלינו כי יסוד אבא המתלבש תוך ז"א נקרא תורה שבכתב אשר ז"ס שארו"ל נובלת וזכמה שלמעלה תורה פירוש כי אבא הנקרא וזכמה מה שנוכל ממנו ויורד למטה הוא תורה שהוא (מן) היסוד שכל המתפשט תוך זעיר אנפין גם יעקב היוצא מן הארת היסוד הזה גם הוא נקרא תורה אין אנו עתה בביאורו. ונזכור לעניננו כי הגה בארנו במקומו כי כאשר הווסדים אשר ביסוד אמא יוצאין ומתגלין מוזה דזעיר אנפין ולמטה אינם יוצאין בלי לבוש אמנם הם לוקוזין עמהם שורש שהוא מן היסוד דאמא עצמה ומתלבשין בו ואינן יוצאין בלתי לבוש. והגה ענין לקיוות לבוש זה כך כי הגה פי היסוד דאמא אינו פתוח לגמרי כי אם יהיה פתוח לגמרי יצאו הווסדים בגלוי גמור למטה ואפשר שיתאווזו בהם הווצונים וגם כן הווסדים העליונים שלמעלה מהוזה הסתומים גם הם ירדו אוזריהם ויפלו ויצאו לזוץ וע"כ המאציל העליון המשיך בוזי הארות לבוש יסוד דאמא בפי יסוד עצמה שלה לבד ונעשה שם בוזי לבוש ומסך בפי יסוד שהוא אבל אינו סתום גמור רק הארת הלבוש היסוד שלה לבד. והטעם להיות שם סיום ספירה אוזרונה שבאמא כז"ל ונמצא כי כאשר יוצאין הווסדים התחתונים משם ולזוץ לוקוזין עמהם הארת הלבוש ההוא הז"ל ובוזה אינו יורד עצמותן רק מה שיוכל לעבור דרך המסך ההוא בלבד ויורד מלובש עם הארת המסך ההוא ג"כ ובכ"מ שהוא הולך לבושו עמו ועכ"ז נקרא ווסדים מגולים לפי שאינו רק מסך ולבוש דק מאד. והגה ע"י היותם מתלבשים בלבוש זה אין הווצונים נאווזין בהם להיותן מלובשים בלבוש זה דאמא כנודע שאין שם אוזיזה אל הווצונים וכן ע"י המסך הזה הז"ל אשר הושם וניתן בפי

יסוד דאמא אין הוסדים העליונים יורדין ויוצאין דרך פיו ונשארין
 במקומם כי מה שיוצאין הוסדים התחתונים ונגלים אע"פ שיש שם
 מסך אינו רק לסבת היותן למועלה צרים ודווקים מאד לכן בוקעים
 ויוצאין דרך המסך אבל אזור שיוצאו התחתונים נשארו העליונים
 מרווחים לכן א"צ להם בקוע המסך ולצאת. והנה ע"ד שנתבאר
 בוסדים דאמא עצמה כן יהיה ביסוד עצמו דאבא כי כשיוצא לוויץ
 מן יסוד דאמא להיותו ארוך יותר והנה הוא מוכרוז לבקוע פי מסך
 היסוד דאמא ובצאתו גם הוא מתלבש במסך ההוא ויורד ומתפשט
 ולבושו עמו כי אין אבא מתגלה אלא מתוך התלבשותו באמא. והנה
 עתה נבאר ענין ארון ולוויץ מה ענינם הנה בווי' מה שיוצא מיסוד
 דאבא מתוך יסוד דאמא ומתפשט וויץ ממנה למטה זהו ב' בווי' ארון
 והתורה כי הוא מתפשט באורך כדמות ארון וכן ארון גימטריא נז"ר
 והוא גימטריא ע"ב קפ"ד שהם אוזורים פשוטים ומלאים דהוי"ה
 דיודי"ן אשר ביסוד דאבא כנ"ל בענין אהרן הכהן נמצא כי כלי יסוד
 עצמו של אבא הוא הארון והאורות שבתוכו הם לוויץ התורה
 ששבכתב והלבוש שלוקח מיסוד אמא כנ"ל הוא הכפורת הפרוש
 על הארון. והנה הכפורת גימטריא תשי"א והענין כי ג' הארות נה"י
 דאמא המתלבשין במוויץ דז"א שלשתן מאירין ביסוד אמא שהוא
 אמצעי שבהם והנה הנצח שם י"ה ביודי"ן גימטריא ל"ה ואז"כ תכה
 אותו יו"ד פ' ה"י הרי ש' ול"ה הרי ש"ל"ה בנצח. ובהוד יש' בה י"ד
 בההי"ן גימטריא ל' ואז"כ תכה אותו יו"ד פ' ה"ה ר' הרי ל' ור'.
 וביסוד יש' י"ה באלפי"ן גימטריא כ"ו ותכה יו"ד פ' ה"ה גימטריא ק"ך
 וכ"ו הרי קמ"ו ביסוד ותזכר שלשתן שהם ש"ל"ה ור"ל וקמ"ו

גִּימטריא תשי"א כמנ"ן הכפורת. והנה זה הלבוש הוא עודף למעלה על המוויזין לפי שהוא נתון בפי היסוד עצמו והוא גבוה מעט מן הארון ובוזי' זו נקרא זר זהב שעל הכפורת. ונלע"ד ששמעתי ממורי זלה"ה כי זר גִּימטריא אל"ף למ"ד אהי"ה וכבר הודעתך כי שם אהי"ה גִּימטריא כ"א ועם י' אותיותיו מילוי הוא ל"א כמנ"ן א"ל והרי איך שם א"ל יוצא משם אהי"ה ושניהם באמא לכן במלת ז"ר נרמז ב' שמות האלו א"ל במילוי ואהי"ה פשוט כז"ל:

שער לב פרק ט' מ"ת

ונבאר בוזי' אחרת שיש ביסוד של ז"א הוא בוזי' אפרים בן יוסף. הנה נודע כי ביסוד יש ב' עורות זעז"ז וכשמוהלין כורתין הערכה והוא עור הראשון העליון והוצון ואז לא יש שם מוויצ'ה מפסקת רק עור אחר לבד ואז מתגלה עטרת היסוד לבדה אבל היסוד עצמה עם האורות שבתוכה עדיין הם סתומים ואין אורם יוצא לחוץ כי ב' עורות אשר עליו מונעין יציאתן להאיר אבל בעטרת היסוד שנגלית כז"ל אז יכולין האורות שבתוכו לבקוע מוויצות העטרה עצמה ולהאיר לחוץ דרך צדדי דופןי העטרה לפי שאין שם ב' מוויצות כמו שיש ביסוד עצמו והנה הארה זו איננה הארה היוצאת מפי היסוד רק הארה זו דרך צדדי דופןי כלי העטרה עצמה וזו ההארה היא בוזי'

אפרים בן יוסף כי היסוד עֲצָמוּ דו"א הוא יוסף ואפרים בְּנוֹ הוּא
ההארה היוצאת מדופְּנֵי צַדִּי העֲטָרָה שֶׁבוּ וּשְׂכוּזָתִי מִה שֶׁשְׁמַעְתִּי
מִמּוֹרֵי זֶלֶה"ה אִם הוּא מִהֶאֱרָה הַיּוֹצֵאת מִצַּדִּי הַעֲטָרָה דֶּרֶךְ פָּנִים או
אוֹזוֹר. וְהִנֵּה אִפְרִים צָרוּפוּ מִ"י אִפ"ר כִּי הִנֵּה הֶה"ג מִנְצֵפ"ךְ שֶׁהֵם גִּי'
אִפ"ר עִם כּוֹלֵל הִנֵּה הֵם נִתְּוֵנִין בְּעֲטָרָה שֶׁל הַיִּסּוּד הַנִּקְרָא כ"ל שֶׁהוּא
גִּימְטְרִיָּא מִ"י וְזֶהוּ אִפ"ר מִ"י. וְהַעֲנִין כִּמְ"שׁ אֲצִלְיוֹ כִּי בִיִּסּוּד עָבּוּ
הַנִּקְרָא כ"ל יֵשׁ בּוֹ כִּלְלוֹת ה"וּז מִצַּד אִמָּא כ"א כִּלּוֹל מִי' הָרִי גִימְטְרִיָּא
מִ"י אֲבָל הֶה"ג שֶׁמִּצַּד אִמָּא הֵם נִתְּוֵנִים בְּעֲטָרָה שֶׁל הַיִּסּוּד הַנִּקְרָא
כ"ל כִּי מִשֵּׁם נִתְּוֵנוֹת וְעוֹבְרוֹת בְּדַעַת שֶׁל רוּחַל אֲשֶׁר כְּנֻגָּהּ לִפִּי שֵׁשׁ
הֵם בְּגִלּוֹי לִסְבֵּה הַנִּל וְכֵן יִכּוֹלוֹת לִבְקוּעַ וּלְצֵאת דֶּרֶךְ הַעֲטָרָה לְהַנִּתֵּן
בְּדַעַת רוּחַל וְזָכוֹר טַעַם זֶה. וְהִנֵּה אוֹתוֹ הֶהֱאֵרָה הַיּוֹצֵאת מֵאֵל הֶה"ג
וּלְחוּץ הוּא בּוֹזֵי אִפְרִים. גַּם הַבְּנֵת תִּיבַת אִפְרִים מוֹרָה עַל פּו"ר
וְכִמְשִׁיָּה וְאֵת שֵׁם הַשְּׁנֵי קָרָא אִפְרִים כִּי הַפְּרָנִי אֱלֹהִים בְּאֶרֶץ עֲנִי
וְנֹדַע כִּי פְרִיָּה וְרַבִּיָּה הוּא בְּהַכְנָסַת עֲטָרָה וְדִי בְּזֶה:

שְׁעַר לִגְ פֶּרֶק א מ"ת

שְׁעַר אוֹנָאָה וִיתוּזְלֶק לֵה' פֶּרֶקִים:

ונבאר דין האונאה ובו יתבאר ענינים רבים שישי' בז"א הגה' נודע כי
 ה"ו אשר ביסוד דאמא הגה' הם מתפשטין בז"א מווסד שבו עד הוד
 שבו אבל הה"ג יורדין בעטרת דיסוד ז"א כנזכר לעיל בענין אפרים
 בן יוסף כד לתתם משם בדעת רוחל מצד האוזור המכוון ממש כנגד
 מקום זה. והנה קודם שאלו הה"ג ילכו אל דעת דנוקבא צריך
 שיתמתקו תזלה עם הווסדים ולא יהיו דינין קשים וזווקים אמנם
 מיתוקם הוא ע"י הווסדים התזתונים המגולין כי המכוסים אין אורם
 מאירין אפילו לצורך עצמם מכ"ש לזולתם. ועוד ט"א כי הגה' הם
 עומדין למעלה ואינן יכולין לירד למטה כי מוויצות כלי היסוד
 דאמא הם מעכבות אותם לירד עד היסוד אמנם הווסדים המגולין
 יש בהם ב' הכנות. א' כי הם תזתונים ויכולין לירד עד היסוד דז"א
 עצמו לפי שאין להם מוויצות שמעכבין מלירד. הב' הוא כי הם
 מגולין ויכולין למתק הגבורות הנציתין ביסוד דז"א. והנה נודע כי גלוי
 הווסדים הוא מהוזה דז"א ולמטה שהם ב"ש הווסד שבת"ת דז"א
 וב"ו שלימים שבג"ה דז"א הנקרא ווסדי דוד הנאמנים נמצא כל
 הב"ו הם שלימים ושון בהשוואה א' אבל הווסד הג' הנודע לזולת
 ת"ת דז"א אינו שוה בזולתם כי הזולת שלישי עליון הראשון הוא
 סתום ומכוסה ביסוד אמא וב"ש התזתונים הם מגולין כנודע כי כל
 ווסד ווסד מאלו הה' מתזולק לג' שלישים. והנה בזה הווסד שבת"ת
 הזולק לג' ש' הגה' כפי הכתוב בתורה יש בו שתי פחות משתות
 או יותר משתות כי לפעמים זולק העליון המכוסה לוקוז יותר מן
 השתות ונמצא שזה מתאנה וזה מאנה. וצריך להקדים גמרא בדין
 האונאה שאמרו שם שאין דין אונאה אלא כשהוא מתאנה בסכום

הטעות שווי הדמים אם מכרו ביוקר או בזול אבל אם הוא טעות וזשכון וזוור בכל שהוא וכן כל דבר שבמדה ובמשקל ובמנין וזוור בכל שהוא. וביאור הענין כי נודע שכל חסד וחסד מאלו החסדים הוא בזוי שם הוי"ה א' והוי"ה ו' יש בה ב' בזוי או פשוטה או מלאה והנה במילוי אין בה אונאה כלל כי החלקים שוין ונקרא מדה משקל מנין לכן בכל שהוא וזוור אבל בפשוטה א"א לחלקם בחלקים שוין לכן יש אונאה שתות או פחות או יותר. ונבאר תזלה ענין הוי"ה במלואה ואיך אין בה דין אונאה ובכל שהוא וזוור. והנה החסדים האלו יש בהם בעצמן ובמציאותן הרבה בזוי הא' היא משקל והוא היות כי חסד מהם בסוד החסד שהוא גימטריא ע"ב והוא הוי"ה א' דמילוי יודי"ן שהוא גימטריא ע"ב (וכל חסד מהם הוא הוי"ה דיודי"ן העולה ע"ב) נמצא כי מצד החסד שבז"א שהוא גימטריא ע"ב יהיו כולם בסוד ע"ב דיודי"ן ובזוי ו' נקרא משקל וכמ"ש בזוהר כי תשא בר"מ דקפ"ז אבנא למשקל בה דא יו"ד כו' פי' כי הרי המשקל בסוד יודי"ן שהם הנקרא אבנים ששוקלין בהם ולכן הוי"ה דמילוי יודי"ן נקרא משקל. ועוד כי הנה הוי"ה של מילוי יודי"ן אזור שתוציא ממנה אותיות הוי"ה הפשוט נשאר מילוי מ"ו וי"פ מ"ו גימטריא ת"ס ועם י' הכוללים גימטריא ע"ת שהוא משקל בגימטריא הבזוי ב' הוא נקרא מנין והוא כי מצד הגבורה שבז"א אשר גם בה מתפשט חסד אזור מן הה"ו והנה מצד החסד הזה המתפשט בגבורה דז"א יהיה כל הה"ו כ"א ואזור בזוי גבורה שהוא גימטריא רי"ו. והענין כי הנה נתבאר שכל חסד מהם הוי"ה דע"ב דיודי"ן ונודע איך מינה תליין ע"ב שמהן כל וזד וזד מתלת אתוון ובין כולהו הויין רי"ו כנזכר

בהקדמות תיקונים דף ה' לכך נקרא מנין לשון מספור כי נספר מנין
 אותיותיהן ויהיה גימטריא רי"ו גבורה. גם היותו נקרא מנין הוא בוזי
 היות הווסדים מלוכשים ביסוד אמא כנ"ל (בדרוש אפרים בן יוסף).
 והנה ביסוד דאמא הוא אהי"ה דמילוי ההי"ן שהוא גימטריא קנ"א
 שהוא בגימטריא מני"ן ע"ה. והנה להיות שזהו בבוזי הגבורה כנ"ל
 לכן נרמזה בזה הנקבה התותונה הנקרא אדנ"י כמ"ש בזהר
 דנוקבא תדיר אתקשרת בשמאלא לכך בהתזכר אהי"ה דההי"ן עם
 אדנ"י יהיה שניהן (גימטריא רי"ו) גימטריא גבורה כנ"ל הרי כי מנין
 הוא בגבורה. הבוזי הג' הוא הנקרא מדה הוא מצד הת"ת שבו"א
 אשר מצדו נקראו כולם בוזי מ"ב לפי שהת"ת כלול מג' ידות שהם
 יד הגדולה מימינא יד הווסקה משמאלא יד רמה באמצעית והיד
 האמצעית כוללת עמו היד הימין והשמאל ומן ג"פ י"ד נעשה מ"ב א'
 בת"ת עצמו לכן בוזי מ"ב הוא בת"ת. וענין מ"ב זו הוא היות כל הוי"ה
 זו דיודי"ן כלולה מפשוט ומילוי וממילוי דמילוי שהם מ"ב אותיות
 כנודע. והנה היותה נקרא מדה הוא כמ"ש בתקונים כי מדה היא
 שם מ"ב הנזלק לשבעה שמהן ומ"ב עם שבעה הרי מ"ט כמנין
 מד"ה והענין הוא כי כמו שהה"ו מתפשטין ב"א כן הה"ג מתפשטין
 דו"ק כנודע. והנה שם מ"ב הוא גבורה כנודע וכאשר נזלק הווסדים
 כפי סדר הגבורה שהוא שם מ"ב בכל ספירה וספירה נמצא כי גם
 בת"ת יהיה מ"ב א'. ודע כי פעם א' שמעתי בענין זה עצמו של
 האונאה ממורי זלה"ה באופן אחר כי מדה הוא בספירת הווסד לפי
 ששם הוא שם מ"ב אבגית"ן כו' כנזכר בתיקונים כי מן הווסד

מתוויל שם של מ"ב ובו נכללין כל הז' שמות אבל מנין הוא בספירת הגבורה כנ"ל ומשקל הוא בת"ת שהוא לשון המשקל האמצעי

המכריע בין ב' כפות המאזנים שהם וזו"ג אבל איני יודע לקשרו עם כנ"ל ונחזור לענין כי הגה הווסדים עצמן יש בהם כמה מיני אורות וחלקין זה מזה והנה ג' בוזי הנ"ל שהם ע"ב רי"ו מ"ב שהם הנקרא דבר שבמדה ושבמשקל ושבמנין הנ"ל יכול להתחלק ההוי"ה שבוסד שבת"ת לחלקים שוין ולכ בכל שהוא וזור והוא כי אם נשקלם במשקל שהיא היותה בבוזי ע"ב ונתחלקה לג"ש יהיה כ"ד בכל שליש מהם ויהיה כ"ד הראשון מהם בשליש עליון המכוסה למעלה וב"פ כ"ד התחתונים יהיו בב"ש המגולים התחתונים למטה מהוזה ואם יחלק במדה שהוא בבוזי אותיות מ"ב פשוט ומילוי ומילוי דמילוי גם אז תחלק לג"ש שוין י"ד בכל שליש והם ד' אותיות הפשוטים וי' אותיות דמילוי הם י"ד אותיות בשליש עליון המכוסה וכ"ז אותיות המילוי דמילוי שהם ב"פ י"ד הרי הם בב"ש התחתונים המגולים. ואם נחלק במנין שהוא בבוזי רי"ו אותיות גם אז תתחלק לג"ש שוין ע"ב ע"ב בכל שליש מהם וזה להורות כי אע"פ שהם גבורות בבוזי רי"ו כנ"ל עכ"ז הם ווסד גמור כי הרי בהתחלקם נעשין ע"ב ע"ב שכל ע"ב מהם גימטריא ווסד והבן זה. והרי נתבאר כי בג' בוזי אלו שהם מדה משקל מנין שהם בוזי הויות מלאים במלואם אין שום דין אונאה כי יכולין להתחלק בוחלקים שוין ואם לא נתחלקו וזור בכל שהוא אבל בבוזי הוי"ה פשוטה בלתי מילוי אז אינה

יכולה להתחלק לג' ש' שוין לכן ש"יך בו דין אונאה בגלוי ובסתום כי לפעמים לוקח יותר משתות כמ"ש בע"ה. לכ נבאר עתה בוינת אונאה שהוא בוסד הנוגע אל הת"ת של ז"א בבונינת היותה הוי"ה פשוטה בלתי מילוי כמבואר אצלינו בכמה מיני מדרגות שיש בשמות כנ"ל בדרוש רפ"ו ניצוצין. ותוכלה נבאר מי הוא מוכר ומי הוא הקונה והנה השליש העליון למעלה מהוזה הוא המוכר וב"ש התוונתו הם בוי' הלוקח כי התוונתו מקבל את הוסד ולוקח מן העליון כי כן דרך התפשטות מלמעלה למטה כנודע ולפעמים התוונתו לוקח יותר משיעורו ומאנה את העליון ולפעמים להיפך ושניהן דינן שוה. והנה בהיות הוי"ה פשוטה א"א להתחלק בשוה ומוכרו הוא שיאנה א' את וזכירו לפי שמספר הוי"ה הפשוטה גימטריא כ"ו וא"א לזלקה לג' זלקים שוין שאם תזלק לט' ט' יוסר א' ואם תזלק לו' וז' יותיר ב' ובהכרח שיאנה א' את וזכירו כי לפעמים שלישי העליון שהוא מוכר מאנה לב"ש לתוונתו שלוקח ט' בשליש שלו ונשארו י"ז למטה בב"ש ולפעמים התוונתו מאנה לעליון שלוקח י"ז בב"ש שלו ונשארו וז' לבד לשליש עליון ואלו הם ב' מיני אונאה או המוכר ללוקח או הלוקח למוכר ולהיות הזלקים שוין צריך שיהיה וז' זלקים וב' שלישי מן אות א' וי"ז אותיות ושליש אות למטה ואז היה הכל בשוה אלא שא"א לזלק האות בעצמו לשלישים וע"כ מוכרו הוא להיות אונאה בדבר הנ"ל. אמנם אעפ"כ צריך לשער שלא יאנה אוד לזכירו אלא האונאה היותר מועטת שאפשר להיות והוא הנקרא פוזות משתות ואז הוי מויללה כי א"א לעשות בענין אחר. והענין כי ג' מיני זלקות הם וכולם נקרא פוזות משתות א' שלוקח

העליון י' וזלקים והתחתון ט"ז וזלקים. ב' שיקוז העליון ט' וזלקים והתחתון י"ז וזלקים. ג' שיקוז העליון וז' וזלקים והתחתון י"ז. ונבאר הבו"ז שהוא י' למעלה וט"ז למטה איך הוא פוזות משתות והוי מוזילה ומבני יובני בוזי האזרות. והוא כי הגה כתבתי לעיל שא"א לזלק הוזלק הא' בעצמו שאם הי' אפשר לזלק היינו מוזלקין בשות וז' וזלקים וב"ש וזלק למעלה וי"ז וזלקים ושליש למטה והגה כאשר נעריך ונאמר שכל וזלק וזלק מאלו הכ"ו של הוי"ה הפשוטה יש בו ט' נקודות נמצא שכ"ו פעם ט' הרי רל"ד נזלקים לג"ש שוין נמצא שיקוז העליון לזלקו ע"ז נקודות שהם וז' וזלקים וב"ש וזלק א' והתחתון יקוז קנ"ו נקודות שהם י"ז וזלקים ושליש. ואמנם עתה שאין הוזלק מתוזלק כנ"ל לכן לוקוז העליון י' וזלקים שהם צ' נקודות נמצא שלוקוז י"ב נקודות יתירות בוזלקו. ואמנם שות וזלקו שהם ע"ז הם י"ג נקודות נמצא שלוקוז פוזות משתות כי השתות הוא י"ג והוא אינו לוקוז אלא י"ב. ובבו"ז הב' שלוקוז עליון ט' וזלקים והתחתון י"ז אז לוקוז פוזות משתות כי אפי' בקוזתו י' וזלקים הוא פוזות משתות כנ"ל. ובבו"ז הג' שלוקוז העליון וז' ותחתון י"ז אז התחתון מאנה לעליון גם הוא פוזות משתות לפי ששתות העליון הוא י"ג נקודות וכלקוזו וז' וזלקים הם ע"ב וזלקים דהיינו נקודות נמצא שלא נתאנה אלא בו' נקודות שהם וזצי שתות לפי שכל וזלקו הוא ע"ז נקודות כנ"ל. ואמנם אם האנאה הוא יתר על שתות המוכר כלוקוז או הלוקוז למוכר אז בטל המקוז כי לעולם א"א להתוזלק כך למעלה בת"ת דז"א בגלוי ובמכוסה שהם תוזתן ועליון אבל אם אנאה הוא שתות ממש אז לא נאמר שיתבטל המקוז והוא וזרת

הווסד למקומו למעלה בשרשו בדעת כיון שזולק בטעות אלא
 יתקיים המקוץ שהוא סדר התפשטות הווסדים במקומן לפי שיש זמן
 שכל מתולק עם היות האונאה שות גמורה אבל לאור זמן מוזזיר
 האונאה ר"ל שיש פעמים שיש אונאה שות שוה ויעמוד כך זמן מה
 ואז"כ יוזזיר האונאה למקומה אבל התפשטות ישאר במקומו שהוא
 בוזי קיום

המקוץ. והנה זהו ענין גניבת השבטים ליוסף אוזיהם ומכרוהו
 למצרים לא מפני כך נתבטלו האוזיה אשר ביניהם אמנם נשאר
 הדבר כך בעת ההוא ואז"כ הוזזירו האונאה למקומה וכמ"ש ואת
 עצמו יוסף קברו בשכם וגו' וכמ"ש והעליתם את עצמותי מזה אתכם
 והוזזירוהו למקומו. וענין גניבת ומכירת יוסף נבאר ב"ה למטה והנה
 זאת השות הז"ל הוא מלבר לכן פסקו בתלמוד שצריך שיהיה
 שות מלבר ואם אינו אלא מלגאו הוי מוזילה והרי נתבאר ענין
 שות ופוזות משותות ויותר משותות:

שער לג פרק ב מ"ת

ועתה צריך לבאר איך הסדר הנכון למעלה ואיך מתחלק הווסד
 שבת"ת הנגלה והסתום. ודע כי סדר הוולוקה האמיתי הוא כך כי
 ב"ו של וז"ג ושליש עליון של ווסד ת"ת הם מכוסים וב"ש תחתונים
 דת"ת וב"ו דז"ה הם מגולין ואמנם הג"ש שבוסד הת"ת כבר בארנו
 כי בו לבד הוא דין האונאה שותות ופוזות משותות ויתר משותות.
 אמנם הסדר הנכון הוא שהנה הוא הוי"ה א' פשוטה שהוא
 בגימטריא כ"ו ומתחלק וז' נקודות למעלה מכוסים וי"ו נקודות
 למטה בגלוי שהוא מבוי"ה הג' מג' בוי"ה שיש בוולוקות פוזות משותות
 כז"ל. וטעם הדבר הוא שהתחתונים שהם המרוכים ינצחו את
 העליונים שהם מועטים והם יקחו את העודף שהם הב' נקודות
 היתירות בהתחלקם לג"ש וז' למעלה וז' בשליש אמצעי וז' בשליש
 תחתון נשארו ב' לתשלום כ"ו ואלו ב' העודפים יקחו התחתונים שהם
 הרבים האמנם יש סבה א' המונעת ענין וילוק זה והוא מה שהקדמנו
 בראשית דרוש זה והוא שהה' גבורות אשר ביס"ד ז"א הם ביסוד ז"א
 הם בוקעים מצד האוור וניתנין בדעת רוחל נוקבא כנודע וממתקים
 הווסדים את הגבורות ונשארו במותקות ולא יהיה דינין קשים מאד
 וזזקים. והענין כי יורדין הווסדים המתפשטין מדעת ז"א עד היסוד
 דיליה כנודע ומכים שם בסוד הכאה בהמשך הירידה במרוצה
 וממתקים את הגבורות אשר שם ע"י הארתן (ז"א הכאתן) אז
 בירידה. ודע כי אין כוז כ"כ בווסדים להאיר בגבורות ולהמתיקם
 אלא בהיותם מגולים כי אז אין להם מוויצות הכלי של יסוד אמא
 כדי שיתעכבו ולכן יורדין עד היסוד למתק הגבורות אשר שם והנה
 כולם א"א שימתקו לסבה הנ"ל לפי שאין כל הווסדים מגולים רק ג'

וחסדים פוזו' שליש' שהם נצו' הוד' וב' שליש' תותונ' דת"ת אבל
 ב"ו של וז"ג שליש' עליון דחוסד דת"ת אינן מתגלין ואין בהם כוז
 למתק הגבורות ובודאי כי אין יכולין למתק יותר משיעורם שהם ג'
 גבורות פות שליש' והלא היה מן הראי שיתמתקו ג' גבורות שלימות
 ולא יהיו חסרות שליש' אמנם א"א כן אם לא בהתגלות גם השליש'
 העליון של הת"ת ואז יהיו ג' חסדים שלמים מגולים וימתקו ג' גבורות
 שלימות בתכלית המתוק. אמנם להיות הדבר כך א"א שירד כל
 החוסד שבת"ת למטה בב"ש התותונ' שבו כדי שיהיה כולו מגולה
 לפי שאז יהיה הכלי של הת"ת בבזוי' שליש' עליון ריק מן הארת
 החוסד וענין זה לא תקרא אונאה יותר משתות רק גניבה ממש אבל
 כוונתנו שישאר שליש' העליון של אור החוסד במקומו בכלי ת"ת
 דז"א בשליש' עליון אלא שיתגלה שם ויסיר כסוי כלי היסוד דאמא
 אשר שם מעליו וישאר מגולה שישאר שרשו שם והארתו תרד
 ותאיר למטה ביסוד בגלוי ואז ימתקו ג' גבורות שלימות כז"ל. ואמנם
 נמצא כי היות הבזוי' הא' שהוא וז' נקודות מכוסים למעלה וי"ו
 מגולות למטה הוא נקרא אונאה פוזות משתות וזה סדר הוא תמיד
 ויש פעמים שיש אונאה יותר משתות והוא מציאת הזה הז"ל
 שמתגלה גם שליש' עליון כולו (היורד למטה) וענין זה מתבטל אזור
 זמן ונקרא ביטול מקוז לפי שאינו מתקיים אלא נתבטל אז"כ ואינו
 מתקיים אלא בשלשה זמנים לבד אשר נבאר בע"ה:

שער לג פרק ג מ"ת

ואלו הם זמנים אשר מתגלה גם שלישי העליון ושמועתי פ"א ממורי זלה"ה שלא די ששלישי עליון מתגלה אז אלא אף גם ב"ו אוזרים של וז"ג מתגלים נמצא כי כל זה"ו מגולין ופ"א שמועתי דרך סתם שמתגלה גם שלישי עליון דת"ת ולא הזכיר גילוי ב"ו הראשונים שעל וז"ג והמשכיל יבין מעצמו כפי אשר נבאר. הנה ג' זמנים הנזכר הם אלו אר' מהם הוא ע"י דורמיטא הנזכר לרז"ל בסוד ויפל ה' אלהים תרדמה על האדם שהוא ג"כ בסוד מ"ש אצלינו בכוונת ק"ש שעל המטה ווזרת התפלה של שזרית בקול רם שאז מתגלין גם הווסדים שבזוג"ת דו"א ועי"כ נגדלין יעקב ורוזל ועולין עד שם למעלה נגד וז"ג"ת דו"א ושם נתבאר טעם הדבר שהנה סבת כסוי הווסדים ההם הוא בזמן שהאם העליונה יורדת ורובצת על האפרווחים למטה ועי"כ היסוד שלה הוא למטה והם מתכסים בתוכה. אמנם כשאינה רובצת על שניהם רק על הבת לבדה להגדילה בסוד ויבן ה' אלקים את הצלע אז אינה רובצת רק זקופה ועומדת כדרכה ואז היסוד שלה נתון באמצע בין ב' פרקין קדמאין דנ"ה שבה אשר הם בוי" וזו"ב דו"א והיסוד בסוד הדעת דו"א. אמנם בב"פ האמצעים דנ"ה שבה אשר הם בוי" וזו"ג דו"א אין באמצעם יסוד של אמא מגיע עד שם. ונמצא כי כל הווסדים של ת"ת דו"א הם מגולים בלי כסוי יסוד אמא והרי הם בוי" א' של גלוי

וחסדים שבחז"ת דו"א והוא כאשר אינה רובצת רק על הנקבה
 לבדה להגדילה כנ"ל. וזמן הב' הוא בסוד תוספת שבת כמבואר
 אצלנו שאז עולים ג"ת נה"י דו"א למעלה ממקומם בחז"ת דו"א ואז
 בסבת רבוי האורות אשר שם נבקע כלי היסוד דאמא ואז מתגלין
 החסדים בחז"ת דו"א ג"כ. וזמן הג' הוא בחז"י מצות מילה ופריעה וזהו
 הענין סוד מצות מילה ופריעה דע כי במצוה זו יש ב' דברים הא'
 הוא כריתת הערלה אשר שם אשר אז יש אונאה פוזות משתות כנ"ל
 ואז"כ על ידי הפריעה יש אונאה יתר על שתות ומתגלה גם השליש
 העליון של חסד דת"ת וזה פרט ביאורם. הגה נתבאר בזהר ויקהל
 דר"ג ענין הקליפות ואיך יש קליפה דקה הנקרא קליפת נוגה כעין
 ושמל מתוך האש כדין איקרי ושמ"ל וז"ש ואתגלי מ"ל מהו מ"ל
 כדאמרינן מל יהושע וכו' ואע"פ שאין כאן ביאורו נאמר בקיצור
 ענינו. כי הגה בתחלה טרם שיתפשטו החסדים בז"א בוק הגה אז
 הערלה שהוא קלי' נוגה וזופפת ונאוזות שם ביסוד שלו סביב וזהו
 נוגה לו סביב ושרשה הוא מן הצינור השמאלי שביסוד שהוא
 משפיע המותרות ושופכן לזיון להיות מוזן לזיוצונים ולקלי' כמבואר
 בכת"י מורי זל"ה בענין מאמר בני וזת ועפרון הוזתי וע"ש. וקליפת
 נוגה הנשרשת בצינור הנ"ל נאוזות שם וסובבת את היסוד הקדוש
 ונקרא ערלה ובהיות ערלה זו וזופפת עלהיסוד אין החסדים יורדין
 עד היסוד כדי שלא ינקו הקלי' מהם ולא יתאווזו באורות הגדולים
 ההם וע"כ לא די שהם לא ירדו עד היסוד אלא אפי' בכ"מ המגולה
 למעלה שהוא בב"ש תוזתונים בת"ת ונ"ה דו"א אשר משם ולמטה
 הוא מקום מגולה כנ"ל כיון שאין שם מוזיצות כלי היסוד דאמא לכן

אינם יורדין ונפלין עד היסוד כזודע וע"כ הם נשארים למעלה בשרשם בדעת דז"א ואינם מתפשטים למטה כי נאוזות ביסוד שכל ואז"כ כאשר ניבול כורתים הערלה ההוא ומסתלקת משם קליפת נוגה הנ"ל ואז יורדין הווסדים הנ"ל ומתפשטים במקומם שהוא בת"ת ובנ"ה דז"א וזודע כי כל ווסד מהם הוא הוי"ה א' כנ"ל. והנה הוי"ה גימטריא כ"ו והנה ב' היות של ב' ווסדים אשר בנ"ה הם גימטריא ב"ן וב"ש התותונים של הווסד דת"ת הרי הם וז"י נקודות כי הו"ו עליונות הם מכוסים בשליש העליון כנ"ל א"כ בהצטרף וז"י עם ב"ן של נ"ה יהיה ע' אורות מגולים שהם גימטריא מ"ל מן ושמל ואז הוא בוזי' אונאה פוות משתות וקיים המקוץ כנ"ל והוא בזמן קיום מצות מיכלה בכריתות הערלה כנ"ל שאז מתגלים ע' אורות הווסדים המגולים שהם גימטריא מ"ל מן ושמל הנזכר בזוהר פרשה ויקהל דכד אתעבר קליפת נוגה אקרי מ"ל. וכאשר הערלה קלי' נוגה נאוזות שם מוזמת עונות ויונקת שם מאלו ע' אורות המגולים איקרי וז"ש מ"ל שביהרה הקליפה לקבל מן האור מ"ל הנ"ל. ונזוזר לענין כי הנה על ידי המיכלה שהוא כריתת ערלה עדיין הע' אורות הנ"ל המגולין לא נתפשטו רק בב"ש תותונים דת"ת ובנ"ה אבל עדיין לא נתפשטו ביסוד עצמו דז"א וזהו ענין ד' אותיות מיכלה פירוש מ"ל י"ה. כי מ"ל הם ע' אורות המגולין וי"ה הם בוזי' שלישי עליון המכוסה ולמטה בסוד פריעה נבאר למה נקרא י"ה וצריך המוהל לכוין לזה בכריתת הערלה שע"י יתגלו מ"ל אורות הנ"ל במקומם עד הוד ע"ד הנ"ל ויכוין באומרו על המיכלה שהוא מ"ל י"ה כמ"ש ענין י"ה למטה בענין הפריעה שהוא ג"כ פרע י"ה. ועתה נבאר מצות ברכת היין

כמשארז"ל שמיכלה טעונה כוס ואע"פ שהיין בא לאזור הפריעה עכ"ז
 נבארו תזלה כדי שיובן היטב עם הנ"ל כי הנזה אלו הע' האורות
 שהם גימטריא מ"ל אלו מגלין תזלה ויורדין ביסוד ואזור ירידתן
 ממתנתקים הגבורות אשר שם ואז"כ פ"ב מתגלה גם שלישי העליון
 דת"ת ויהיה ע"ז אורות שגם הו' אורות היתרות ההם שהם מבזוי'
 שלישי העליון יורד

ין אז"כ עד יסוד וממתקים וזלק מן הגבורות כמ"ש. והנה אזור שעל
 ידי כריתת הערלה נתגלו ע' אורות כמנין מ"ל הנזה אז"כ ע"י ברכת
 היין ירדו אלו הע' אורות הנ"ל שלא נתגלו רק במקומן ועתה ע"י
 ברכת היין יורדין עד היסוד דז"א ואז ממתקין הגבורות אשר שם
 ומאירין בהם ולא בכולן כי אם בג' גבורות פזות שלישי כמספר
 עצמן ע' לע'. והנה היין הם סוד הגבורות שאינם נמתקין רק במספר
 ע' אורות לבד והם כמנין י"ן להורות שהיין הם גימטריא ע' אורות
 הגבורות הנמתקים ע"י ע' אורות הווסדים היורדות עתה ביסוד
 ונמצא שתכוין שהיין הם בגטריא ע' אורות הווסדי' המגולין שיורדין
 עתה ביסוד וגם תכוין שהם ממתיקין את ע' אורות הגבורות שהם
 עצמן סוד היין כנודע. וביאור הענין כי הנזה כאשר אלו הע' הווסדים
 יורדין ביסוד וממתיקין הע' גבורות בהכרח הוא שמתערבין יחד ויש
 בווסדים בוזי' קצת מן הגבורות המתזכרות עמהן ולכן ברדתם שם
 נקראו גם הם בוזי' יין שהוא גבורה כי אינן נמשכין רק ע"י ברכת
 היין שהוא גימטריא ע'. ואמנם ע' גבורות הם בוזי' הכוס של יין כי

כוס ג'ימטריא אלקים שהם ה' אותיות כנגד ה"ג כזודע אבל היין הם
 ע' וחסדים עצמן שנתערבו בגבורות והמתיקום כז"ל. והרי נתבאר
 ענין המילה שהוא כריתת ערלה כי אז נתגלו ע' אורות חוסדים
 במקומן ונתבאר ענין כוס היין שהוא ענין ירידת הע' וחסדים ביסוד
 וממתקים את ע' גבורות וב' בוזי' אלו עדיין אינם רק בוזי' ע' אורות
 שהם ג' וחסדים פוזות שלישי ומתקו ג' גבורות פוזות שלישי אשר כ"ז
 נקרא אונאה פוזות משתות כז"ל. ועתה נבאר מצות פריעה שהוא
 אונאה יותר משתות כי עתה יתגלה גם שלישי עליון המכוסה ויהיו ג'
 וחסדים גמורים דת"ת ז"ה מגולין ומיתקו ג"כ את ג' גבורות שלימות
 שביסוד והנה פריעה ר"ל גילוי כי ע"י הסרת עור ערלה שהוא
 המכסה וסובב אבר הקדוש נפרע ונתגלה שלישי עליון המכוסה
 שבת"ת ואז נגמרין להתגלות ג' וחסדים שלמים אבל בהיות הערלה
 סובבת על היסוד אין השלישי העליון הג"ל רוצה להתגלות כדי שלא
 יהיה אוזיזת הקליפות בהם יותר מדאי כז"ל. ואמנם בוזיזת המילה
 שהוא כריתת הערלה אע"פ שהיא גורמת גם כן גילוי החוסדים ע'
 כז"ל שהם ג' פוזות שלישי וגם גורמת גילוי היסוד עצמו עכ"ז אינו
 נקרא בשם פריעה לפי שדרך אותן החוסדים להיות תמיד בגילוי כי
 אין להם מסך יסוד הבינה ואינו נזכר רק בשם מילה שהוא לשון
 כריתת הערלה אבל ע"ע שהוא תמיד מכוסה ביסוד דאמא נקרא
 פריעה וגילוי גור מוזדש משא"כ בראשונה. והנה מלת פריעה ר"ל
 פרע י"ה כי שלישי עליון נקרא י"ה לפי שהנה נתבאר שהם וז' נקודות
 וחסדים הסתומים שם ואלו מתגלים ע"י הפריעה וע"י יורדין למטה
 ג"כ בסוד וממתקין ג"כ כנגדן בשיעורם וז' נקודות אורות שעל

שליש הגבורות כז"ל ונשלמו להמותיק ג' גבורות שלימים. והנה וז' וחסדים וז' גבורות גימ' י"ה עם הכולל והנה ענין פריעה פר"ע י"ה כי ט"ז אורות נפרעין ונתגלו עתה ע"י הפריעה כי ע"י נתוספו עתה ב' הארות ביסוד א' הוא הארת שלישי עליון של חסד דת"ת הב' הוא ירידת ע' וחסדים המגולין שהם ב"ש חסד דת"ת וחסדים דז"ה הרי ע'. וא"ת בענין הפריעה נרמזו וז' אורות חסדים וז' אורות דגבורות שהם ט"ז כז"ל. ובענין מילה לא נזכרו רק ע' אורות החסדים כז"ל ולא נזכרו ע' דגבורות כי הע' דגבורות הם בסוד היין והם ב' בוזי יין ומילה כז"ל ולא נרמזו ע' אורות דגבורות ג"כ אבל הענין הוא כי בע' חסדים ראשונים צריך ב' בוזי א' להוריד החסדים משרשם מן הדעת עד מקומם שהוא בת"ת ובז"ה ובוזי זו נעשית ע"י מילה כז"ל. ואז כך צריך בוזי ב' להורידן משם עד היסוד וזה ע"י היין הנז"ל אמנם בשליש העליון המכוסה כבר ירד מן הדעת עד המקום שכל ולכן א"צ עתה רק להורידו עד היסוד והנה כאשר יורד ביסוד מתזכר תכף עם שלישי הגבורה ואין צריך בוזי אורת אוריה לכן נכללין יורד בסוד הפריעה אבל בענין החסדים האזורים אינן מתזכרים עם הגבורות רק בבוזי הב' לבד ולכן לא נרמז במילה. והנה יעדנו למעלה לבאר מלת מילה מה ענינה וזה ביאורה כי הנה דוגמת מה שנתבאר במלת פריעה שהוא פר"ע י"ה כן ענין מילה מ"ל י"ה פירוש כי ע' חסדים הם גימטריא מ"ל שהם ב"ז ז"ה וב"ש ת"ת לבדם וז' אורות השליש העליון הוא י"ה של מילה להיותו מוזכר עם וז' אורות הגבורה כז"ל ושניהן גימטריא י"ה. ובזה תבין משארז"ל מל ולא פרע כאלו לא מל כי ב' אותיות מ"ל של מילה הם ע' אורות

התוֹתוֹנִים המְגֻלִּין ע"י כריתת העֶרְלָה הַנִּקְרָא מִיֵּלָה. ואִמְנָם ב' אותיות י"ה שֶׁל מִיֵּלָה שֶׁהֵם וז' אורות העֲלִיּוֹנִים הַסְתוּמִּים עֲדִיין לֹא נִגְלוּ עַד מַעֲשֵׂה הַפְּרִיעָה כִּנ"ל נִמְצָא כִּי כֹאשֶׁר מִל וְלֹא פָּרַע עֲדִיין הַמִּיֵּלָה עֲצֻמָּה לֹא נִגְמְרָה כִּי ב' אותיות י"ה מִן מִיֵּלָה לֹא נִתְגַּלוּ עֲדִיין עַד הַפְּרִיעָה כִּי הָרִי ב' בּוֹזִי נִרְמְזוּ בַּמִּיֵּלָה שֶׁהֵם מ"ל י"ה. וטַעַם לָזֶה הוּא שֶׁאֵע"פ שֶׁב' אותיות י"ה אֵינָן נִגְלִין עַד הַפְּרִיעָה עַכ"ז עֵינֵינוּ גִּילּוֹי הוּא מוֹזֶמֶת הַמִּיֵּלָה כִּי אִם לֹא יִמּוֹל לֹא הִיָּה שְׁלִישׁ הַהוּא יוֹרֵד בַּמְקוֹמוֹ אֲלֵא הִיָּה

נִשְׁאָר גַּם הוּא בַּדַּעַת כִּנ"ל נִמְצָא כִּי בּוֹזִי הַמִּיֵּלָה גֹּרֵם בּוֹזִי הָא' שֶׁהוּא יִרְדָּת הַשְּׁלִישׁ הַעֲלִיּוֹן לַמַּטָּה בַּשְּׁלִישׁ הַעֲלִיּוֹן שֶׁל הַת"ת לַת"ת דו"א. ואִמְנָם ע"י הַפְּרִיעָה לֹא נַעֲשִׂית רַק בּוֹזִי הַב' שֶׁהוּא יִרְדָּת הַשְּׁלִישׁ (עֲלִיּוֹן שֶׁל הַת"ת) לַמַּטָּה בִּיסוּד וְעִנִּין בּוֹזִי זֶה טַפִּילָה אֶל הַבּוֹזִי הָא' וְלִכֵּן בַּמִּיֵּלָה מִיֵּלָה נִכְלָלוּ הָע' וְסָדִים הַמְגֻלִּין בַּמ"ל שֶׁל מִיֵּלָה וְה'ז עֲלִיּוֹנִים בִּי"ה שֶׁל מִיֵּלָה וְהָרִי אֵיךְ ב' בּוֹזִי שֶׁל פְּרִיעָה וּמִיֵּלָה רֹמְזוֹת בַּמִּלָּת מִיֵּלָה לַבְּדָה וְא"כ כֹּל זֶמֶן שֶׁלֹּא פָּרַע לֹא נִגְמְרָה הַמִּיֵּלָה וְהוּא כֹאֲלוֹ לֹא מִל:

שְׁעָר לִגְ פָּרַק ד' מו"ת

והנה בזה תבין מה שכתב בזהר ובאדרא על פסוק והוא יושב פתח האהל כחום היום אמרו שם אתגלייא וחסד בפומא דאמה פי' כי אברהם הוא סוד הווסדים כמבואר אצלנו והנה התינוק כשנולד נולד ערלתו עמו וזוהר פתח על היסוד וכשנמול אתגלייא יו"ד שהוא ראש פי האמה שלו שהיו"ד הזו הוא בוזי הווסדים העליונים הנקרא אברהם כנודע כי וחסד הוא בגימטריא ע"ב הוי"ה במילוי יודי"ן כי כל י' הוא בוסד וז"ש באברהם אזור ששנימול וירא אליו ה' באלוני ממרא והוא יושב פתח האהל כחום היום כי אברהם שהוא וחסד וצורת י' אתגלייא בפתח האהל שהוא פי האמה שצורתה י' שהיא עטרה שביסוד. והענין הוא כנ"ל כי ע"י הפריעה נתגלו ט"ז אורות וז' הווסדים וז' דגבורות ושניהם נצטיירו ביסוד עצמו כי היסוד עצמו הוא צורת ו' ארוכה ועטרה צורת י' ונגלית ע"י הפריע' ואז נעשי' י' על ו' וזהו בוזי ט"ז אורו כנ"ל. והמשכיל יבין בסוד טעם היות המילה לז' ימים שהוא רמז לאצילות המלך הז' שהוא הדר הנזכר בכתבי מורי זלה"ה במקומו עיין שם. גם בזה תבין ענין פסוק ביום הגמל את יצחק דדרז"ל על המילה וחלקוהו התיבה לב' תיבות ואמרו ה"ג מ"ל שעשה משתה ביום המילה. והענין הוא כי הגמ"ל גימטריא ע"ז שהם כל ג' ווסדים שלימים מגולין וגם שלישי המכוסה שבין כולם הם ע"ז אורות המתגליין ביסוד ע"י פעולת המילה (שהם מ"ל) וכריתת הערלה שהם ג' ווסדים ג' הויו"ת פשוטות כ"ו כ"ו כ"ו גימטריא הגמ"ל ואלו מתגליין ע"י מילה שהם מ"ל מן הגמ"ל וע"י נתגלו ע"ז אורות כמנין כל תיבת הגמ"ל וביאר הכתוב היכן נגלו

ע"ז אורות אלו ואמר שנתגלו ביסוד ונתחברו עם הגבורות אשר שם כנ"ל הנקרא יצחק וזהו את יצחק כלומר עם יצחק ונמצא שהחסדים שהם ע"ז כמנין הגמ"ל נתחברו עם יצחק שהם הגבורות. ואם תדקדק היטב תבין איך בתזלה הגבורות לא היו רק מנין ק"ל שהם ה' היות ה"ג ועתה כאשר ירדו הג' היות ג' וחסדים ומיתקו את ג' גבורות נמצאו וז' היות שהם גימטריא יצחק שהוא גימטריא ד"פ ב"ן כמ"ש בהגדה כנגד ד' בנים דברה תורה וזהו וזיבור ג' וחסדים בג' גבורות והם ג"פ ב"ן ב"ן ועוד ב"ן ד' שהוא וזיבור ב' גבורות שלא נמתקו. ואמנם לפי שהע' אורות נגלו תזלה ואז"כ הוז' אורות הסתומים בשליש העליון לכן וזלקו רז"ל תיבת הגמ"ל לב' תיבות מ"ל הם ע' אורות מגולין וה"ג הם וז' אורות הסתומים ולהיותן עליונים נזכרו תזלה ה"ג והע' תזתונים נזכרו באזרונה מ"ל ועיין בדרוש אברהם ויצחק ויעקב ויוסף שם בארנו הפסוק פירוש אור ע"פ הקדמה זו:

שער לג פרק ה מ"ת

גם בדרוש הג"ל יובן ענין מכירת יוסף שגזבוהו אוזיו השבטים ומכרוהו למצרים גם ענין גזב וגזלן מהם ענינם הגה יוסף הוא בוזי' היסוד דז"א כגודע וסבת קריאתו כך הוא כנ"ל כי יסוד הוא ו'

והעטרה הוא י' והוא לסבת היות שם הארת הו' (וזסדים) העליונים
ששליש המכוסה וממתקת לו' אורות הגבורות ושניהן י' מיוסף
ושאר האורות התחתונים שהם ע' וזסדים וע' גבורות הנמתקים עם
הוזסדים הם ק"ם כמנין ס"ף מן יוס"ף שהוא כמנין ג' וזסדים וג'
גבורות שהם ד' פעמים ב"ן. והנה נזכרים י"ו לבד שהם האורות
הבאים ע"י הפריעה לכן נרמזו בב' אותיות ראשונות יוד וס"ף שהם
אורות הבאים ע"י מילה הם נרמזו באזרונה בב' אותיות אזורנות
ס"ף נמצא כי יוסף הוא בוז' הארת של הו' ג' שהם ו' הו' ו' ג' מימריא
יוסף. [נלעד"ו אפשר שלזה אמרה רוחל כאשר ילדה את יוסף
שאמרו רז"ל שגולד מהול יוסף ה' לי בן אזור ר"ל כי כבר נמתקו
ביוסף שהוא יסוד ג' גבורות שלמים עם ג' וזסדים מגולים כי גם
הש"ע דת"ת הוא מגולה ולא נשאר כ"א ב' גבורות בלי מתוק שהם
בן אזור שהוא מנין ב' הו' ו' פשוטות של ב' הגבורות]. וכאשר
גנבוהו אוזיו כבר נודע כי התפרש בין גנבה לגולה הוא כי גניבה
בהסתר וגזילה בגלוי ואע"פ שהם גנבוהו כולו שהם כל ג' וזסדים
והגבורות יוד המכוסים והמגולים עכ"ו לא גנבוהו רק השליש
העליון בסתר לפי שעיקר הפגם של אוזיות הקליפות בוזסדים הוא
למעלה בשליש עליון המכוסה כי בוזסדים התחתונים דרכם לאוזה
בהם כי שם גזילה בגלוי לכן דרכם להתאוז שם כמבואר אצלנו
בסוד וט"א עץ הדעת טו"ר ועיקר הפגם הגדול הוא באוזיה בשליש
עליון המכוסה אשר זה נקרא גניבה בהסתר לכן אע"פ שנגנבו ב'
הבוזינת שהם גניבה וגזילה עכ"ו הכל נקרא בשם גניבה כמ"ש כי
גונב גנבתי מארץ העברים ב' גניבות לפי שעיקר הפגם הוא במכוסה

ואזור שגנבו ב' בוינות הנ"ל מכרוהו למצרים הם הקליפות ואז וזר
האבר הקדוש הנקרא יסוד להתלבש בערלה וז"ס המכירה
למצרים עון פלילי שהיה במכירת יוסף כנזכר בזהר דאפילו ברית
קיימא בגו סטרא אורא כי נאווזו הקליפות שהם הערלה ביסוד
העליון וז"ו:

שער לד פרק א מ"ב

היכל הששי והיכל זה נקרא היכל נוקבא דעיר אנפין ובו שמונה
שערים:

השער הראשון שער תיקון נוקבא ובו ז' פרקים:

(ענין ש"ע נהורין שיש באנפין דנוקבא דז"א דע שד' בוזי נמשכות אל
המלכות וכן הוא (נ"א האווד הוא ב"ן) שמן הנפש שלה שנתן היסוד
של הזכר בה כדי שתוכל לעורר מ"נ בעת הזווג כי ע"י הנפש הזו
היא נעשית כלי. והב' הוא רוח. והג' הוא נשמה שנותן בה והם שם
מ"ה ושם ס"ג. והד' הוא מ"ש בפ' תרומה ברית דרב ספרא ע"פ אור

זרוע לצדיק ששהגה נשמות הצדיקים הם עצמם מזדווגים עם המלכות והם העושים נשמות כמ"ש ואת הנפש אשר עשו בוזרן. והנה רוב הזווגים הנעשים בזמן הגלות הם באופן זה. והנה אלו הד' בוזי הג"ל הם אלו הד' בויצות המלויין הג"ל וארבעתן נכללין בבוזי הא' שהוא כללות מהמילוי והוא הנקרא נפש נמצא שזה המילוי כולו בכללו בוזי נפש אך בו נרמזין כל הד' בוזי דרך פרט כבר נתבאר בשער ל"א פ"ה דרך כללות הג' פרצופים שהם רוחל ויעקב ולאה. ונבאר פרטן ונתחיל ברוחל הנקרא נוקבא דז"א האמיתית כנ"ל שהיא נקודה עשירית מן הי' נקודות הכוללות כל עולם האצילות כנ"ל והיא המלכות שבהם והיא אשת ישראל הנקרא ז"א בכ"מ וכבר נתבאר כי היא יוצאת מן הת"ת מהארת המוויזין של נה"י דאמא והיא עומדת באזורי ז"א בתזולת בריאתה ותקונה אב"א מהחזה דז"א ולמטה עד סיום רגליו ובמקום זה הוא שיעור קומה שלה בכל הי"ס והנה ששיבש היות רוחל אב"א עם ז"א הטעם הוא כמ"ש שהוצונים אינן יכולין להתאחו כלל עם הקדושה בבוזי פנים שלה אפי' בפנים של הנוקבא רק בבוזי האזוריים לבד כי הגה הוצונים נקראו אלקים אזוריים וכל יניקתן ואחיזתן הוא בשם אלהים הקדוש ונודע כי כל בויצת אלקים הם באזוריים של הקדושה. והנה רוחל ששהיא הנוקבא האמיתית של ז"א כנ"ל אם היתה עומדת כדמיון לאה אשר פניה כלפי אזורי ז"א הגה היה אזוריה נשארין בגלוי והיו הויצונים נאוזים בה מאד לפי שהיא נקבה כנודע כי רגליה יורדות מות והטעם הוא לפי שהיא דינין גמורים ושם אחיזת הויצונים ונוסף ע"ז כי היא אזורונה שבכל י"ס דאצילות ולכן היו נאוזין בה הקלי' מאד

ולכן כדי שלא יתאווזו בה הקלי' לסבת הג'ל ובפרט שהוא נוקבא דז"א העיקרית והאמיתית ואין אנו רוצין שיתאווזו בה הקלי' משא"כ בללאה כמ"ש במקומו ולכן הונחו זו"ן אב"א דבוקים יחד אחד באחד יגשו ורוחו הוויצונים לא יעבור ביניהן ולא יעבור זר בתוכם כלל להיותן מדובקים ומוזוברים יחד במש' עד שצריך אזור כך נסירה במש' כמארז"ל ע"פ ויבן ה' אלהים את הצלע ונשארו פני ז"א ופני רוחל מגולים כי אין שם אוזיות הוויצונים כלל ואזור אשר נתבסמו ונמתקו ע"י הנסירה אלו האזוריים שלהם אז וזוהרין זו"ן פב"פ אזור נזסרו כי כבר אין כוח בוויצונים להתאווז אפילו באזוריים. וזוה תבין סוד פסוק נזורו אזור כי תמיד כשישראל וזוטאין למטה אז וזוהרין זו"ן להיות אב"א וטעם הדבר הוא כי אז ע"י מעששה התזותונים הרעים היו הקליפות יכולין להתאווז באזוריים המגולין אם היו פב"פ לכן צריכין לזוור אב"א כדי שיתכסו האזוריים ולא יתאווזו בהם הוויצונים והנה סבת התזלת תיקון רוחל מן הזוזה הוא כי עד שם אורות הגה"י של התבונה מכוסים ושם נסתים יסוד תבונה והאורות מגולין ובפרט כי שם מתזיל גילוי יסוד דאבא להתגלות וז"ס ה' בוזכמה יסד ארץ הנאמר בתקונים כי אבא יסד ברתה. והענין כי במקום גילוי יסוד אבא שם מתזיל בנין המלכות רוחל הנקראת ארץ משא"כ בללאה שעיקרה מן המקום של התבונה שעדיין לא נתגלה אבא אלא מהזוזה ולמטה וטעם התדבקות רוחל בז"א אב"א בכותל א' לשניהן משא"כ ביעקב וז"א יתבאר לקמן. ועתה נבאר התפשטות שיעור קומת רוחל נוקבא דז"א באזוריו מכנגד הזוזה ולמטה עד רגליו וציאתה מבזוי הארת המוויזין והכלים דגה"י דאבא. הנה

נִתְבָּאֵר כִּי הָיָה דְּרֵעַת דָּוִד אֲמָא דְּמִצַּד אֲמָא נִתְוַחֲלָקוּ מוֹחֲסֵד עַד הוּד
 שְׂבֹדֵי אֲוִי וְהוֹחֲסֵד שְׂמִתְפַּשְׁטֵי בְּתוֹךְ הַתִּ"ת דָּוִד אֲמָא מִתְוַחֲלָק לִגְ"שׁ כַּמְבֹּאֵר
 וּבִשְׁשׁ הַתְּוֹחֲתוֹנִים שֶׁבָּו שֶׁהֵם מִן הַוִּזְוָה עַד סִיּוּם הַגּוֹף שֶׁהוּא הַתִּ"ת
 הוּא בְּגָלוֹי מִשְׁא"כ שְׁלִישׁ עָלְיוֹן שְׁעָרֵיין הוּא מְכֻסָּה תוֹךְ כָּלִי יְסוֹד
 אֲמָא לִכְן בִּשְׁשׁ וְחֲסֵד הַתְּוֹחֲתוֹנִים לְהִיּוֹתֵן מְגֻלִּין הֵם מִסְפִּיקִים כַּפֻּלִּים
 מֵאֲלוֹ הֵיוּ סְתוּמִים וְלִכְן שְׁלִישׁ א' לְבַד דָּוִד אֲמָא הַסְפִּיק לְצוֹרֵךְ תִּ"ת עֲצָמוֹ
 לְב' שְׁלִישִׁי תְּוֹחֲתוֹנִים וְוִצִּי שְׁלִישׁ עָלָה לְכַתֵּר שְׁלוֹ וְוִצִּי נִתֵּן אֶל רוּחַ
 לְכַתֵּר שְׂבִיבָה וְבִזְוָה תְּבִין לְמָה נְשִׁים פְּטוּרוֹת מִן הַתְּפִילִין כִּי אֵין לְרוּחַ
 בְּוִי אִוְרוֹת מְקִיפִים שֶׁהֵם סוּד הַתְּפִילִין כְּמוֹ שִׁישׁ לִיעֶקֶב כְּמוֹ שֶׁ
 לְמִטָּה בְּעֵנִין יַעֲקֹב. וְהָרִי שְׁלִקְוָה רוּחַ כָּלִי וְאוֹר לְצוֹרֵךְ כְּתֵר שְׁלָה
 וְשֵׁם לְעִיל נִתְבָּאֵר הֵיטֵב עֵנִין הַכְּתֵר הָזֶה וְע"ש. וְאוֹי"כ מִן הָאֶרֶץ פִּתְּ
 שֶׁל כָּלִי דְּנִצּוֹן דְּאֲמָא אֲשֶׁר בְּתוֹכוֹ שְׁלִישׁ אֲוִירוֹן שֶׁל אִוֵּר הַמּוֹוֹ
 הַנִּקְרָא וְזַכְמָה דָּוִד אֲמָא הַמְּלֻבֵּשׁ בְּגִ"פ נִצּוֹן דָּוִד אֲמָא. הַזֶּה הָאֶרֶץ גִּ"פ אֲלוֹ
 מִתְּלַבְשִׁין בְּקוֹ יְמִינֵי שֶׁל רוּחַ לְצוֹרֵךְ וְוִצִּין שְׂבִיבָה בֵּין בְּוִי הַכָּלִי בֵּין
 בְּוִי אִוֵּר הַמּוֹוֹ בְּתוֹכוֹ וְכֵן מְבֹוִי הוֹחֲסֵד מֵהָיָה הַמִּתְפַּשְׁטִים אֲשֶׁר
 אֲוִיד מֵהֵם מִתְפַּשְׁטֵי בְּנִצּוֹן דָּוִד אֲמָא כְּנ"ל גַּם הוּא לְהִיּוֹתוֹ מְגֻלָּה הַסְפִּיק
 וְוִצִּי לְהֵאִיר בְּנִצּוֹן דָּוִד אֲמָא וְוִצִּי לְהֵאִיר בְּכָל קוֹ יְמִין שֶׁל רוּחַ וְכַעַד דָּוִד
 בְּפֶרֶק אֲוִירוֹן דְּהוּד אֲמָא הַמְּתַלְבֵּשׁ בְּתוֹכוֹ שְׁלִישׁ אֲוִירוֹן שֶׁל מוֹוֹ
 בִּינָה דָּוִד אֲמָא וְשִׁנְיָהֵן מִתְפַּשְׁטִין תוֹךְ הוּד דָּוִד אֲמָא וּמֵאֲלוֹ נַעֲשֶׂה גִ"ס בְּגִ"ה
 דְּקוֹ שְׂמֵאֵלִי דְּרוּחַ וְכֵן מְבֹוִי וְחֲסֵד שֶׁל ה'

"וז המציע לזולק ההוד ד"א להיותו מגולה הספיק ווציו להוד ד"א
 ווציו לכל קו שמאלי דרוזל. ואמנם בקו האמצעי שלה זולת הכתר
 שלה שלקוחה מווסד ת"ת ד"א לקוחה ג"כ הארה הה"ג שהיו ביסוד
 של ז"א כנ"ל מצד הדעת דאמא ואלו הה"ג נתווצרו בדעת שלה
 ונתקבצו שם אבל שאר הקו שלה שהוא דת"י שבה אין בהם
 ווסדים. והנה יש לשאול כי כמו שה"ז יצאו מן היסוד דבינה ונתגלו
 מהוזה ולמטה ונפרדו ותזולקו בה"ס ז"א בוזג"ת ז"ה א"כ גם הה"ג
 יתזולקו בשלמא בז"א לא היו יכולין להתזולק הה"ג אזור שכבר
 נתזולקו שם הה"ז לכן ירדו אל היסוד ד"א. אמנם משם ולמטה
 למה לא נתזולקו גם הגבורות כי כבר אין להם כלי שיקבצם יחד
 ויווצרו וא"כ מי גרם להם שיתקבצו ויתווצרו בדעת שלה כל הה'
 ביווד. אבל הענין כי יסוד דאבא אשר נתגלה עתה בגלוי מהוזה
 ד"א ולמטה כנ"ל האיר הארה אל הה"ג שביסוד ד"א ושם
 מתווצרין יחד ומתאספים היטב והוא ממתיק הדינין הקשים שבהם
 ע"י ויבור הזה וכיון שנתווצרו שם לכן כאשר יצאו בדעת של רוזל
 נשארו שם ג"כ מווצרים כולם בלתי פירוד. והנה אזור שאלו הה"ג
 נתקבצו ביסוד שאלו אשר זהו בוזי הדעת שלה אז וווצרין האורות
 ומתפשטין למטה הה"ג מווסד עד הג"ה שלה על דרך שנתזולקו
 הה"ז בזכר ואז"כ וווצרין ומשתתן ביווד ומתקבצות ביסוד שלה בעת
 הזווג שלה עם הז"א ונודע כי גם ביעקב כשמוזדווג עם רוזל
 מתקבצות כל הה"ז שלו ביסוד שלו:

שער לך פרק ב מ"ב

ובו כ"ב כללים לענין זוקבא:

(א) צ"ע כי כיון שהנקודת מלכות לא יצאה כי אם הכתר אם כן ע"ד שבז"א שמסתלקין מווצותיו שלא ישלטו בהם הווצוטים בעת הפגם לפי שהם מובוזרים שם ט' תתאין דמלכות היה להם להסתלק ואדרבא כתוב בתפלת עמידה כי ט' מלכות תתאין נוצתי בבריאה וכתר שלה נשאר באצילות והיה לה להיות בהיפך. ונוכל לתרץ וצ"י הקושיא כי גם מז"א נופלים בסוד במסתרים תבכה נפשי מפני גוה ועכ"ז קשיא דא"כ היה לצאת ב' הנקודות באופן אוזר ולא הפוכים כיון ששניהן שוין בנפילה:

(ב) צ"ע לישב ענין הנזכר בי' נקודות שג"ר יצאו בשלימות והרביעית יצא ו"ק והה' יצאה נקודה א' צריך לזלזל בוחי' אלו כפי מספר הרפ"ו ניצוצין שכתוב אצלינו בענין ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שהם ד' זלזקות הב"ן דמלכים אשר כוללים ה' פרצופים איך יסודרו במשקל בשקלו מספר נפילת הניצוצים שלהם עם בוחי' מה שיצאו מכל אוזר:

(ג) גם צ"ע כי אם לא יצא רק כתר דמלכות והכתר לא יש בו שבירה כי אין וזש"ש בו שהוא גבוה א"כ מה נשבר ומה ירד לקליפות. ועוד איך מבררים א"א ואו"א ניצוצותיהם שנפלו ולא יתקנו עד ביאת משיוז וא"ת שאינו רק ניצוצי כתר אי אפשר שהרי (היא) נקרא (נ"א שם) בערך ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שהם רפ"ז כנודע א"כ כל בוי" יצאו וירדו. ועוד כי הפרש בין לאה ורוחל והוא כי רוחל היא פרצוף שלם מכל הי"ס שלה:

(ד) מ"ק לבמה בכתר של רוחל מספיק וזצי שליש ובמוזין צריך שליש וזצי והתשובה הוא מפני שבנצוח הוא ע"י מסך ובכתר הוא מגולה מו"א ועי"ז (ס"א וע"ז) מכה הוחד בוחכמה ובנצוח דבינה אשר בתוכו והוא סתום מנצוח דו"א ע"צמו:

(ה) צריך שתבין בענין מה שאנו אומרים כי המלכות לפעמים יונקת מת"ת ולפעמים מכתר ולפעמים מבינה איך נייחוס קבלתה לשום אור מדרגות אור שידענו היות כל מיני שפע בא מכתר. והענין כי כאשר לא תועיל אותה ספירה רק למעבר יתכנה השפע אל הכתר וכאשר יתערב שם בבינה או בת"ת וכיוצא יקרא קבלתה ע"ש אותו הוחד אשר נתערב שם וכבר בארנו זה באורך בפרשה וזקת על הזוהר המתוויל ת"ז בשעתא דזכמתא עלאה עיין בביאורי:

(ו) מ"ק למה המוויזין ד'נ'קבא לא זעשו מו'ג'ת ד'ז"א רק מ'נה"י שבו והתשובה כי הנה"י הם מגולין כנודע אך הו'ג'ת הם אורות סתומים ואין בהם כוח להעשות מוויזין:

(ז) ענין הגדלת נ'קבא ד'ז"א ב"ב שנים ויום א' הם קו ימין ג' שנים וקו שמאל ג' שנים וקו אמצעי ג' שנים הרי ט' שנים וענין ג' שנים ויום א' שביאתה ביאה כתר ודעת ות"ת ויום א' הוא של הכנסת יסוד. או"כ מאירין ג' אמצעים בב' קוין ימין ושמאל הם ג' שנים אחרים הרי י"ב ויום או"כ:

(ז) מ"ב ויפל' ה' אלהים תרדמה ג' תר'ום כי כל האווריים הם בסוד רבוע כנודע והנסירה היתה בהיות בו אווריים אלו הנק' תרדמה כנ"ל ואו"כ הביאה פב"פ והענין כי בכ"א מט"ס ד'ז"א יש בה הוי"ה א' ובאווריים שלה הוא גימטריא ע"ב כנודע והרי ט"פ ע"ב ג' תרדמ' (והם ג') תר'ום. [הגהה - וצריך עיון שהאווריים אינם אלא אלקים]. וכולם ניתנין אל המל' בעת הנסירה והבן זה מאד:

[הגהה - ונל"ז כי הרי ט' כוחות המלכות הם נאוזות ב"א ועם ט' כוחות אלו שהם כוח א' לבד נשלם ל"ס כנזכר שם ובעת הנסירה נשאר הוא בט' ספירות לבד ואז ט' כוחות אלו מתווכרין עם כוח נקודה א' לבד דמלכות ונגדלת ונעשית י"ס גמורות והוא ט' לבד

כְּזֹדֶעַ כִּי אוֹתָהּ הִנְקוּדָה שְׁלֵה לְעוֹלָם נְפַרְדָּת מִמֶּנּוּ וְהִיא בּוֹזִי בַּפ"ע
אֶךְ אוֹתָן הִט' וּזְלָקִים אוֹזְרִים הֵם מִתְדַּבְּקִים בּוֹ וּלְפַעֲמִים נִצְסָרִין וְהִבֵּן
זֶה מֵאֵד:

וּאֲמַנִּם יֵשׁ בָּהּ ב' בּוֹזִי וְהוּא פָּנִים וְאוֹזוֹר וּבִעֵת הָאוֹזוֹר כָּל הִט' שְׁלֵה
שֶׁל אוֹזוֹר הֵם בּוֹ וּבּוֹזִי הַעֲשִׁירִית שֶׁל אוֹזוֹר הִיא לְבַדָּה בָּהּ וְתַמִּיד
לְעוֹלָם עֹמֶדֶת בּוֹזֶה שְׁלֵה בְּאוֹזוֹרִיו וְאוֹז"כ בְּנִסְרִיהָ מִתּוֹחֲבָרִין כָּל הִט'
(ס"א כָּל הִי) אוֹזוֹרִיִּים בָּהּ יוֹד וְנִגְדָּלָת כְּמוֹהוּ וְאוֹזר כֶּךָ בְּפָנִים יֵשׁ
נְקוּדָה אוֹזֶרֶת לְבַד מִבּוֹזִי פָּנִים וְיוֹשֶׁבֶת בְּסוּד תְּפִילִין דִּיד לְעוֹלָם עִמּוֹ
וְאֵינָה זֹה מִשֵּׁם לְעוֹלָם וְאִזְכָּר כָּל הִט' בּוֹזִינֹת דְּפָנִים שְׁלֵה אִזְכָּר נִיתָנִין בָּהּ
אוֹזֶת לְאוֹזֶת עַד שֶׁנִּתְגַּדְּלָה פַּב"פ כְּמוֹהוּ. בְּאוֹפֶן כִּי כְּשֶׁאֲנִי אוֹמְרִים
שְׁאוֹזֶר שֶׁנִּגְדָּלָת אֲב"א אִזְכָּר וְזוֹרֶת לְהִיּוֹת נְקוּדָה קִטְנָה בְּפָנִים פִּירוּשׁ
הוּא עַל אוֹתָהּ נְקוּדָה מִבּוֹזִינֹת פָּנִים שְׁעָרִיִּין בְּבוֹזִי פָּנִים שְׁלֵה אִין לָהּ
רַק נְקוּדָה אוֹזֶת. אֲמַנִּם כָּל הָאוֹזוֹרִיִּים הֵם שְׁלָמִים לְזַמְרִי וְהִבֵּן זֶה
מֵאֵד. וְהִנֵּה יִדְעֶת כִּי בְּכָל סְפִירָה וּסְפִירָה יֵשׁ בָּהּ פָּנִים וְאוֹזוֹר בְּסוּד
אוֹתִיּוֹת וְלֹא בְּסוּד מִסְפָּר וְכִנְגָדָה אוֹזוֹר וּפָנִים בְּבוֹזִי מִסְפָּר וְנִמְצָא א"כ
כִּי כָּל בּוֹזִי אוֹזוֹרִיִּים שֶׁל הַמִּסְפָּר הֵם שֶׁל הִנְקָבָה הַדְּבֻקָּה בְּזִכְר
שֶׁהֵם אוֹזוֹרִיִּים שֶׁל אוֹתִיּוֹת וְהֵם אֲב"א וְהַפָּנִים שֶׁל מִסְפָּר שְׁמִצָּד א'
וּפָנִים שֶׁל אוֹתִיּוֹת שְׁמִצָּד אוֹזֶר עָרִיִּין אִין לָהֶם כָּלֵל רַק שְׁנֵי הָאוֹזוֹרִיִּים
לְבַד וּבִעֵת הַנִּסְרִיהָ נִצְסָרִין הָאוֹזוֹרִיִּים שֶׁל הַמִּסְפָּר מִהָאוֹזוֹרִיִּים שֶׁל
בּוֹזִי אוֹתִיּוֹת (שְׁלֵה). וְאוֹז"כ בָּאִים הַמּוֹזִין דְּבוֹזִי פָּנִים שְׁלֵה וְשְׁלֵה וְאִזְכָּר
הַפָּנִים שְׁלֵה נִיתָנִין לָהּ ע"י וּפָנִים שְׁלֵה נִשְׁאָרִין בּוֹ וְכִמּוֹ שֶׁהָאוֹזוֹרִיִּים

לוקחות תזולה על ידו ואז"כ ע"י אמה כן בבוזי הפנים תזולה ע"י ואז"כ ע"י אמה כנודע. ודע כי כל זה הוא מבוזי שלהם עצמם אך אפשר שגם האזוריים של מלכות דא"א בבוזי מספרם יהיו בוזי פנים אל ז"א עצמו וזה מובן. והמשל לכל זה הגה המוויזין של ז"א דבוזינת אזוריים היה בכתר שלו שהם י' י"ה יה"ו יהו"ה ומוזכר עמו מספר האזוריים אלו שהם י' אותיות ממש כיוצא בהם אלא שהם בבוזי מספר ע"ב. ואז"כ בעת הנסירה נשאר י' י"ה יה"ו יהו"ה בבוזי אותיות לבד אל הכתר דז"א וי' י"ה יה"ו יהו"ה במספר שהם ע"ב בכתר נוקבא. אז"כ באו המוויזין דפנים אל ז"ן ואז באה שם הוי"ה בכתר ז"א דפנים בבוזינת ארבע אותיות לבד ובאה הוי"ה זו עצמה בפנים דכתר נוקבא אלא שהוא בסוד מספר שהוא גימטריא כ"ו ועד"ז בכל הט"ס אזורות כפי הנראה ממ"א כי אזור שהם אב"א ונתן לה בוזי הגבורות. אז"כ נסתלקו ממנו המוויזין וניתנו בינה וגבורה לבדם אל הנוקבא ע"י אמה והם דינין קשין ואז המוויזין שנסתלקו שהם וחכמה וחסד שנשארו מקיפים כנודע נעשו מ"ן ונזדווגו או"א והוציאו מנצפ"ך אזורים ונתחדשו ונמקו עתה הגבורות כי הרי הם דינין יותר ממותקין וחוזרין לכנס כל המוויזין עם המנצפ"ך החדש תוך ז"א ונמשכין לנוקבה ע"י בכל ט' ימי תשובה:

[הגהה - וכפי הנלע"ד משם הוא שלא להלוקחות הדינין על ידי אמה להיותה במקום מכוסה מהוזה ולמעלה ואזור שננסרה לאה כולה עם עקביים שלה הנכנסין תוך כתר דרוזל נמצא כי ביום ראשון של

ר"ה נִסְרָה לֵאמֹר וְכֵתֵר דְּרוּחַל וְאוֹז"כ וְזוּרוּ הַמוֹחִין תּוֹךְ ז"א לְנִסֵּר אֶת רוּחַל מִהוּזָה וּלְמִטָּה שֶׁכֶּבֶר הִיא בְּמִקּוֹם מְגֻלָּה וְיִכּוּלָה לִקְבֹּל ע"י ז"א עֲצָמוֹ מִשָּׂא"כ בְּלֵאמֹר וְאוֹז"כ נִמְצָא כִּי לֵאמֹר נִסְרָה קֹדֶם שְׁוֹפֵר דְּיוֹם א' דְּר"ה וְהַנְסִירָה הִיא שֶׁמִּקְבֵּלָה גְבוּרֹת וּזְדֻשּׁוֹת ע"י (אִימָא) וְנִסְרָה אֲז. וְאוֹזֵר הַשְׁוֹפֵר דְּיוֹם א' ע"י הַשְׁוֹפֵר הַהוּא עֲצָמוֹ בְּאוֹ הַמְנַצֵּף וּזְדֻשִּׁים לְרוּחַל אֲלֵא שֶׁהֵם ע"י ז"א עֲצָמוֹ וְנִסֵּר כֵּתֵר רוּחַל בְּיוֹם א' עֲצָמוֹ (ע"י) הַשְׁוֹפֵר. כֹּלֵל הָעוֹלָה כִּי הֵם צְרִיכִין בֵּין לֵאמֹר בֵּין לְרוּחַל הַנֶּקֶד יְרוּשָׁלַם וְצִיּוֹן כְּזֹכֶר בְּמ"א צְרִיכוֹת ב' מִיָּנִי גְבוּרֹת קִשּׁוֹת וּמִמּוֹתִיחוֹת שֶׁהֵם הַיִּשְׁנוֹת קִשּׁוֹן וּזְדֻשּׁוֹת מִתּוֹקוֹת אֲלֵא שֶׁהַקִּשּׁוֹת דְּלֵאמֹר לִקְוֹת ע"י זְעִיר אֲנָפִין וְהַמִּתּוֹקוֹת ע"י אִמָּא וְשִׁנְיָהָן נִקְרָא קִשּׁוֹת בְּעֶרֶךְ דִּינִי רוּחַל הַמִּתּוֹקוֹת וְדְרוּחַל הַקִּשּׁוֹת וְהַמִּתּוֹקוֹ שִׁנְיָהָן נִמְשָׁכִין לָהּ ע"י ז"א עֲצָמוֹ אֲלֵא שֶׁאֵלּוֹ הֵם קֹדֶם הַשִּׁנְיָה וְאֵלּוֹ הֵם אוֹזֵר הַשִּׁנְיָה שֶׁהוּא סוּד הַשְׁוֹפֵר וְנִמְצָא א"כ כִּי הַמִּן נַעֲשֶׂה קֹדֶם כֹּל דְּבָר וְאוֹז"כ נִכְנָסוּ נָה"י דְּאִמָּא תּוֹךְ לֵאמֹר לְנִסְרָה וַיֵּצְאוּ מִשָּׁם בְּז"א לְנִסֵּר אֶת רוּחַל וְהִבֵּן מֵאֵד כְּזֶלַע"ד ע"כ:

(ט) הִנֵּה מִצִּיּוֹ שֶׁהַמַּלְכוּת נִקְרָאת נִקְבָּה טַעַם הָעֵינִין הוּא כְּמִ"ש בְּאֶדְרָא קָמ"א תֵּנָא מִתְפַּשֵּׁט הֵאִי ת"ת מִטְּבוּרָא דְּלֵבָא וְנִקְיָב וְאֶעֱבֵר בְּגִיסָא אוֹזֵרָא וְתִקִּין פְּרָצוֹף דְּנִקְבָּא עַד טְבוּרָא וּמִטְּבוּרָא שְׂאֵרִי וּבְטְבוּרָא שְׁלִים כִּי אוֹרוֹת דְּמַלְכוּת רוּחַל נִתְּנָם לָהּ ע"י בְּעֵלָה ז"א בֵּן בְּכוֹר שְׁנוּטֵל פִּי שְׁנִים וּזְלָקוֹ וּזְלָקָה. וְאוֹז"כ נִקְיָב בּוּזָה שְׁלֹו וּמִשָּׁם דֶּרֶךְ הַנֶּקֶב הַהוּא יוֹצֵאִין אוֹרוֹת שְׁלֵלָה לְאוֹזֵרִי ז"א כִּי שָׁם עוֹמֶדֶת הִיא

כמ"ש אוזור וקדם צרתני ואז נגדלת שם ונתקנת כל פרצופה ונודע כי
 המלכות היא ה' אוזרונה שבשם הוי"ה ועי"כ נקרא נקבה ר"ל נקב ה'
 כי על ידי הנקב הנ"ל נבנית המלכות שהיא ה' אוזרונה ונעשית על
 ידו נקבה. גם ט"א כי זמני גידולה הם ד' זמנים הרמוזין בר"ת נקבה
 נערה קטנה בוגרת ה' תתאה ואע"פ שאין כן סדרם אלא קנה"ב
 כמ"ש בע"ה עכ"ז נקרא נקבה בסדר אותיות אלו להורות גם טעם א'
 שהיא נקב ה'. והנה אע"פ שכ"ז מאלו הד' יש בה פרטים רבים הנה
 הכללים אינם רק ד' כנ"ל. ואמנם פרטים הם ע"ד מה שהיו בז"א הנה
 נודע כי ז"א היה לו כמה בוזי' אם בעת יציאת המלכים אם בשעת
 עיבור א' של התיקון אם ביניקה אם במוזין דבוזינת אוזור אם
 במוזין דבוזי' פנים אם בישראל סבא ותבונה אם באו"א אם בדיקנא
 דא"א וכיוצא בזה פרטים רבים אוזרים ובהכרח כי דוגמת כל הבוזי'
 הנ"ל יהיו כנגדן מדריגות בנוקבא. ותזלה נבאר כל פרטים שיש
 בזמן הא' שהוא זמן קטנה ופרטיו הם כך אע"פ שיש בכל פרט מהם
 פרטים אוזרים יותר בפרטות. ונתויל לבאר ענינו (הנה בעת צאת
 המלכים יצאו ג"ר שהם א"א ואו"א שלימים בי"ס אך היו מבוזי' ב"ן
 לבד שהוא בוזי' נפש וגם הכלים לכל א' אך לא היו מתוקנים בבוזי'
 פרצוף כיון שלא בא עדיין שם מ"ה הודש' והז"א בבוזי' ו"ק לבד
 דב"ן עצמות וכלים ובלי תיקון פרצוף. ונוקבא יוצאת בבוזי' ספי' א'
 לבד עצמות וכלים משם ב"ן ובעת התיקון עתיק א"א ואו"א נתוסף
 בהם תיקון בשם ב"ן שלהם שנעשה פרצוף שלם ומשם מ"ה כל
 הי"ס וז"א נתוסף בו ג"ר דשם ב"ן עצמות וכלים משם מ"ה כל הי"ס
 עצמות וכלים, ונוקבא ניתוסף בה ט"ס משם ב"ן עצמות וכלים,

ומשם מ"ה הי"ס עצמות וכלים. ובזה תבין איך בכל פרצוף מהה' פרצפים יש בהם בוזי מ"ה וב"ן בין בזכרים בין בנקבות והם בוזי רווח ונפש של אותו פרצוף. גם תמצא כי בעת הפגם מסתלקים מז"א ג"ר דב"ן הנקרא גדלות וגם כל הי"ס דמ"ה שבו ומנוקבא מסתלקין ט"ס ראשונים דב"ן וי"ס דמ"ה). והנה בצאת המלכים יצאו מבוזי ב"ן מעיני א"ק והיו בו י' אורות של י"ס דב"ן שהם כללות כל עולם אצי' ותזלה נעשה בוזי כלים ואז"כ יצאו האורות לכנס בכלים. ואמנם הי' כלים האלו היו קטנים ונקרא נקודות פי' כי לא היה כל כלי וכלי מהם גדול כדי שיוכלו כל הי' וזלקי האור הנקודה התיא להתפשט בתוכו דמות צורת אדם כמו שהוא עתה אז"ל התקון רק וזלק העשירית שבה לבד באופן שכל כלי מהם היה גדול כשיעור כלי של כתר של עתה של הנקודה התיא עשירית א' מי' וזלקי הכלי ואותו עשירית נקרא נקודה כי הנקודה היא י' שהיא עשירית ולכן נקרא י' נקודות וכולן בוזי הכתרים לבד וכנ"ל. והנה שרשם אינם רק ה' נקודות לבד אלא שהג"ר כל א' יש בו י' אורות אך הכלי (נ"א הכל) הוא שיעור אור א' מהם לבד והו' נקודות אורות אינם רק נקודה א' לבדה שהוא כנגד ז"א דאצילות והטעם שנקרא ו' נקודות הוא בבוזי כל המוסיף גורע אל אותו הנקודה דז"א ור"ל כי אותה הנקודה שהיא ראיה שיהיה בו י' אורות כמו שיש לכל א' לג' נקודות העליונים כנ"ל הנה בו לא היה כך כי לא יצאו רק ו' וזלקי נקודה התיא אורות מדעת וחסד ואילך ואורות הג' נקודות עליונים לא יצאו כי נשארו בשרשם למעלה והרי יש בנקודה זו ו' וזלקי הנקודה בבוזי האור וכן אין כוז בכלי שלה רק ו' וזלקים מן וזלק א' לבד של

הַנְקוּדָה שֶׁהִיא כֶּתֶר שֶׁבּוּ לִבְדּ בְּאוֹפֶן כִּי ו' נְקוּדוֹת אֵלּוּ אֵינָם רַק מַעֲטָ יוֹתֵר מִמּוֹצֵצִית נְקוּדָה א' בְּלִבְדּ וְנְקוּדָה הַזְּמִישִׁית שֶׁהִיא עֲשִׁירִית שֶׁבְּכוּלָן מִן הִי' נְקוּדוֹת הַכִּלּוֹת כִּנ"ל הוּא נְקוּדָה מַלְכוּת דְּאֶצִּילוֹת נִקְבָּא דו"א. וְאַמֶּנֶם אַע"פ שֶׁאֵנוּ קוֹרִין אוֹתָהּ נְקוּדָה אֵינָה כִּשְׂאֵר הַג' נְקוּדוֹת רֵאשׁוֹנִים שֶׁכֻּלָּ א' הִיתָה הַכִּלּוֹת מִי' אִוְרוֹת אִמֶּנֶם אֵין בָּהּ רַק וּזְלָק א' וּזְלָק הָאוֹר הַנְקוּדָה (הַהִיא) וְהִיא בּוֹזִי' אוֹר הַכֶּתֶר שֶׁבָּהּ וְכֵן בְּבוֹזִי' הַכִּלִּי לֹא הִיא בָּהּ רַק עֲשִׁירִית א' לִבְדּ מִי' וּזְלָקִי (כִּלִּי) הַכֶּתֶר הָרִאשִׁי אֵלֶּיהָ אוֹזֵר הַתִּיקוֹן כִּלּוֹת הָעוֹלָה כִּי נְקוּדָה עֲשִׁירִית שֶׁל י' נְקוּדוֹת שֶׁל הַמַּלְכִּים שֶׁאֵינָם רַק ה' נְקוּדוֹת לִבְדּ כִּנ"ל. וְהִנֵּה הִיא קִטְנָה מִכֹּל שְׂאֵר הַנְקוּדוֹת בֵּין בְּאוֹר בֵּין בְּכִלִּי בֵּין בְּאוֹר אֵין בָּהּ רַק עֲשִׁירִית הָאוֹר וּבְכִלִּי אֵין בָּהּ רַק עֲשִׁירִית שֶׁבְּעֲשִׁירִית הַכִּלִּי וְהַג' נְקוּדוֹת הָעֲלִיּוֹנִים הָאוֹר הַהוּא שְׁלֵם בְּכֹל וּזְלָקִיו וְהַכִּלִּי אֵין בָּהּ רַק עֲשִׁירִית בְּלִבְדּ וְהַנְקוּדָה הַרְבִּיעִית הַכּוֹלֶלֶת ו' נְקוּדוֹת כִּנ"ל הָאוֹר שֶׁבּוּ הֵם ו' נְקוּדוֹת הַתּוֹתוֹנִים שְׁלִימוֹת בְּלִבְדּ וְהַכִּלִּי הוּא ו' וּזְלָקִים שֶׁל וּזְלָק עֲשִׁירִית הָרִאשִׁי אֵל הַכִּלִּי אוֹזֵר הַתִּיקוֹן. בְּאוֹפֶן כִּי הו"א הִיא אִז' ו' נְקוּדוֹת כְּמִנְיָן ו' שֶׁל הו"ה וְהֵם מִדְּעַת עַד יִסוּד כִּי נ"ה הֵם תְּרֵי פִלְגִי גּוֹפָא וְזוֹשֶׁבֵין ל

א' וְנִמְצְאוּ שֶׁהֵם ו' נְקוּדוֹת כְּמִבּוֹאֵר אֶצְלֵינוּ וְאִז' הַנְקוּדָה שֶׁל נִקְבָּה הִיתָה בְּסוֹף הַיִּסוּד דו"א בְּסוֹף הָעֵטְרָה עֲצֻמָּה דִּיִּסוּד בּוֹזִי' נְקוּדָה ו' אֵלֶּי עֵטְרָה בְּרֵאשִׁי צְדִיק שֶׁהוּא הַיִּסוּד. וְכֵן בְּאֶרְצוֹ לְעִיל כִּי זֶה הַנְקוּדָה הִיתָה בּוֹזִי' כֶּתֶר שֶׁבָּהּ וַע"כ נִקְרָא עֵטְרָה כִּי כֶּתֶר וְעֵטְרָה

הכל הבנה א' כי עטרה לשון סובב כמו עוטרים את דוד ואנשיו וכתר מלשון רשע מכתיר את הצדיק ומלשון כותרת כי הכתר מקיף את הד' מוויזין בסוד גולגלתא. וכן עטרה מקפת ראש היסוד בסוד ועטרותיהן בראשיהן של צדיקים נמצא כי עטרת היסוד היא עצמה נקודה (דנקבא) (המלבש) ממש בבוזי הכתר שבה כנ"ל. ואמנם שיעור (גדלה הוא) גודל העטרה שהוא וזלק א' מג' שלשים מדת היסוד. ואמנם מדת יסוד רובע מדת הת"ת שהוא הגוף כמ"ש בע"ה בפסוק זה כי אין מדתו כמדת גודל שאר הקצוות כנראה בווז' העין. וז"ש ומספר רובע ישראל כמש"ל בע"ה א"כ נמצא כי העטרה שהוא שליש היסוד ויסוד רביעית ת"ת א"כ יהיה מדתה בקרוב (למעלה שהוא) וזלק א' י' וזלקים שבכל כלי וכלי שלכל ספירה וספירה וע"כ נקרא נקודה לבד כנ"ל. וז"ס וכל בשליש עפר הארץ שהוא הכלי של המלכות הנקרא עפר הארץ מדדו המאציל כשיעור העטרה שהוא שליש היסוד ופסוק זה נאמר בין בבוזי הראשונה של המלכות הנקרא ארץ בזמן המלכים שכלכו בארץ אדום שהיתה היא עצמה עטרה כנ"ל ובין בזמן התיקון שנפרדה המל' פרצוף בפ"ע כמ"ש א' נשארה העטרה דבוקה שם ביסוד ועליה נאמר וכל בשליש עפר הארץ. והנה הסבה שמתוולדה יצאה המל' תזות היסוד בבוזי עטרה ולא במ"א וגם למה הי' דבוקה שם הטעם הוא כי נודע כי לעולם אפילו קודם התיקון דנה"י דאמא היו נכנסין תוך גופא דז"א ע"ד שאר הזמנים. והנה נ"ה הם סתומים אך היסוד הוא פתוח תוך ז"א והוא בקו האמצעי ויוצאין אז האורות דרך היסוד ומתקנים שם את המלכות ע"כ יש לה שורש שם בסוד העטרה וזכור טעם זה

לכל הזמנים ולכל המדרגות המלכות שלעולם אין דיבוקה והתחלות יציאתה אלא בקו האמצעי נגד היסוד או נגד הת"ת או נגד הדעת וכיוצא וכמ"ש בע"ה. והטעם לפי שכל בנ"ה הוא מיסוד אמא שבתוכה הגבורות והיסוד דאמא הוא תוך קו אמצעי דו"א וע"כ מקומה שם תמיד. ואמנם לפי שגם הו' נקודות לא יצאו מקושרים יחד כולם אלא נפרדין כל א' מוזבירו בסוד הרה"ר ולא בסוד הרה"י כמבואר במקומו ע"כ גם הנזק' היתה למטה מן היסוד בבחי' עטרה וע"כ בהיות הנקבה בבחי' עטרה לא נמצא אז עדיין נקבה אל הזכר:

(י) אדנ"י מיכלי המילוי ד"ל אותיות ואם תמלא התי"ו ביו"ד יהיה ל"ה אותיות והי' היתירה היא מעולה מאד משאר אותיות והוא סוד מוויזין עילאין שבה בשבתות ויו"ט ור"ז לבד אך בזול היא וחסרת י' שהוא המוויזין לכן הוא גימטריא ד"ל כי אז היא עניה ודלה אך ע"י י' היא ל"ה אותיות שהם גימטריא יו"ד ה"י ב' מוויזין דילה כנודע כי נשים דעתם קלה ואין בה רק ב' מוויזין:

(יא) דע כי המלכות כוללת כל השמות כולם בענין זה כי הלא ד' הוי"ת ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן גימטריא רל"ב וג' אהי"ה קס"א קנ"א קמ"ג גימטריא תנ"ה תנ"ה ורל"ב הם תרפ"ז. והנה אדנ"י במילואו גימטריא תרע"א וי"ב אותיות המילוי וד' אותיות אדנ"י כולם הם י"ו ותרע"א וי"ב אותיות המילוי וד' אותיות אדנ"י כולם הם י"ו ותרע"א עולה תרפ"ז כמנין כל השמות הנזכר:

(יב) דעת המלכות תזוילת היה לה ב' כלים לוודא אמצעי וזיצון וגם המקיף היה באופן אחר או"כ בביאה ראשונה הזיוו בה ז"א רווחא לעשותה כלי ואז נתוסף בה דעת פנימי שהוא שם ב"ן והוא סוד בנימין ואז וזור דעת שלה להיות בוזינת זכר ונתוודע בה או"מ הזכר:

(יג) מ"ב שם ב"ן הוא הנקבא דז"א והטעם למה במילוי ע"ב ומ"ה וס"ג יש י' אותיות ובב"ן אינו רק ט' אותיות והוא כי היא וזסירה בוזי יסוד כי כבר ידעת שהנקבה התזוילת שיעור קומתה מנה"י דדכורא והנה ז"ה שבו הם ארוכים והיסוד קצר לכן הנה"ה שהיו ארוכים הגיעו עד סיום קומתה. אמנם היסוד דדכורא שהוא קצר לא הגיע עד היסוד שבה ונשארה וזסרה ממנו והו הטעם שהמלכות נקרא נקבה כי לא נבראת בסוד היסוד לטעם הנ"ל משא"כ בבינה וע"כ נקרא בינה דכורא כנזכר בזוהר וגם זהו הטעם שלא היה בה רק ב' מוויזין לבד שהם מנה"ה שלו אבל מן היסוד לא היה בה מוויז ג' כי מן היסוד (שלו) נברא שיעור קומת גופה הכולל ו"ק כי גם היסוד יש בו ו' זעירא וממנו נעשה גוף המלכות שיש בו ו"ק אבל בוזי היסוד שלה אין בה ו' שניה כי ו' ב' דז"א נעשית ו' ראשונה במל' וזסר לה ו' ב' לכן כל תאוות הנקבה לו' זו השניה שהוא יסוד כדי למלאות וזסרונה:

(יד) תחילה היתה הנקבה דבוקה באזוריו יען הכלים שלה עדיין קטנים בבוזיגת עיבור ואז"כ נתפשט בבוזיגת יניקה ואז"כ בבוזיגת גדלות וכל זמן זה הנפש שלה או הרוח או הנשמה היה נמשך לה מתוך פנימותו ויוצא לה לזוץ דרך איבריו וע"כ הוכרזה להתדבק עם שרוזיגות העובר מתוך מוויצותיו ומוויצותיה מתדבקים אותם שם ונעשים גוף אחד וכשנכנס הרוזיגות שלה היתה (היא) אזוריו והוא לבדו מלביש נה"י דאמא ונמצא אמא ז"א ונקבא זה תוך זה בסוד נר"ן ואזר כך נסרה ומסתלק הרוזיגות שלה מתוך ז"א ועי"ז אין המדבקות כנ"ל ונפרדין ואז נהפכין פב"פ והם שוין ושניהן ביוזד מלבישין לאו"א ולנ"ה דא"א דהיינו ז"א מלביש לאבא ואבא מלביש לנצח דא"א והיא מלבשת לאמא ואמא מלבשת את הוד דא"א:

(טו) ג' כלים יש במלכות ובכלי ראשון יש ג' בוזיגות כלי שלה וכלי מלבוש ז"א בתוכו וכלי מלבוש אמא בתוכו ומוזין דנפש בתוכם ובכלי שניה ג' בוזיגות אורות כנ"ל והרוז בתוכם ובכלי הפנימי ג' בוזיגות הנ"ל והנשמה בתוכם ונמצא שיש ביסוד שלה ג' בוזיגות של ג' ג' והכלי שלה נקרא יסוד והכלי של אמא נקרא וזותם והמוזין שבתוכם הן נפש והן רוח הן נשמה הם בוזיגת ה"ג דמ"ן עצמן והכלי דז"א אפשר שהוא שם ב"ן המעלה מ"ן או אפשר שהמוזין שבפנים שהם ה"ג והם שם ב"ן המעלה מ"ן והוא רוחא דשדי בגווה אך המ"ן הם הברורין ששכרה היא במוזא וירד שם בבחי' טפה דזווג דמ"ן:

(ט"ז) דע שיש בוינת היסוד גם בקטנות ונקרא נזש הנזשך את רוח האילת היא הנקבה בקטנותה ג"כ שאז אין ברומה רק ה"ג ולכן רומה צר עד שיכנסו בה ה"ז ונקרא [אז] נזש יען שהיסוד נקרא שדי וכשאין לו רק הלבושין דאיה"ה הנקרא ד"ם אוזורים כנודע אז עולה ד"ם שד"י כמזין נזש"ש גם אוזורים דאיה"ה דיודי"ן הם תקמ"ד תסיר מהם ת"ק מלוי שד"י נשאר מ"ד ועם שד"י פשוט כמזין נזש"ש גם ידעת שהיסוד נקרא אל שד"י ומלוי שד"י יש ט' אותיות ועם ה' אותיות דא"ל שד"י כמזין נזש"ש עם הכולל ובמלוי א"ל שדי אל"ף למ"ד שיי"ן דל"ת יו"ד גימטריא אלף סוד אלף מפתואן כנזכר פרשת ויקהל דף רי"ט ע"ב:

(י"ז) צירים ודלתות שביסוד דנזקבא הם בוזין ועד שם הוא בוינת נזש דאיתי על וזה אך לא בפנים גו היסוד הפנימי. ונלע"ד שכל זה הוא בסוד כלים הוציגנים ששם נזש דאלהים דקטנות ובו נאוזין הקליפות וכנגדו ביסוד שבה הם הצירים הוציגנים ובפנים מול הוזר הוא מ"ן:

(י"ח) הוזר הפרוזדור שנזכר במסכת גדה הם בוזי יסוד ומל' שבזוק:

[הגהה - יסוד הנקבה כי כשהיא טמאה משפעת דם וכשיולדת אז הדם עולה ומתהפך לזלב והענין כי סוד איה"ה בריבוע גימ' ד"ם

כמ"ש באות א' של מלוי וא"ו והנה בהיותה למטה אף הדינן נמשכין
 כי כל זמן שנמשכין הם מתגברין אך כשהוא מתעלה למעלה בסוד
 ד' יודיין דע"ב אף וזור רומים ונקרא וזלב וזלב גימ' מ' נגד ד' יודיין
 דשם ע"ב:

(יט) נוקבא דז"א נקרא צלע וכנסת ישראל וכלת משה ושושנה
 עלינה וז"א נקרא משה וישראל ודעת אך יעקב נקרא ת"ת ונוקבא
 נקרא סלע ושושנה תזתונה. ועיין בפירושי מורי זלה"ה בריש פ'
 בראשית בנוסח הג' על ר' וזקיה פתח כו':

(כ) כבר בארנו במ"א ענין הגדלת נקבה ואמנם דרך כלל הוא כי אף
 מאזורי הת"ת האירו [בה] ה"ו וה"ג ויצאו וניתנו בה וגם שם היה
 בבחי' צלם על ראשה והיו נכנסין בי"ב שנים כנודע ואף ה"ו ניתנו
 בג"ר שבה להגדילה מבחינת נקודה אל מדה שלימה והגבורות
 הדילו שאר גופה באופן שנעשה י"ס שלימות ופרצוף שלם וירדו ה"ג
 הרושם שלהם והארתם שם ביסוד שלה דוגמת הארת ה"ו ביסוד
 דז"א. והנה כל האברים נעשו ונצטיירו בכ"ב אתון כנודע כי גוף הוא
 מן האותיות לכן הארת כ"ב אתון דכורין שמהם נצטייר עצמותו
 לצורך גופו עצמו נתקבצו ביסוד שבו ונעשה כלי והארת כ"ב אתון
 דנוקבא [שבה] שמהן עצמן נצטייר עצמות גופה נתקבצו ביסוד
 שבה ונעשה בה כלי והנה ה' אותיות מנצפ"ך היתרות הזכרים הם
 המ"ד עצמן שבתוך פי היסוד שלו שנעשה מכ"ב אתון והם ה"ו וכ"ז

לוקח במוחזין דגדלות קודם הגסירה וה' אותיות מנצפ"ך הנקבות היתרות הם מ"ן שבתוך היסוד ששלה שנעששה מכ"ב אתון דילה והם ה"ג והרי יש עתה דלת א' וציר א' מהכ"ב אתון דילה ומ"ן פשוטים ממנצפ"ך ביסוד שלה כל זה קודם הגסירה הנז' במ"א. ונמצא כי מן הארת כ"ב אותיות דכורא שהם האברים שלו ממש נעשה כלי דיסוד דכורא ומהארת ה"ו עצמן המגדלין את האברין נעשו מ"ד וכן בנזקבא מהארת כ"ב אותיות שהם האיברים עצמן שלה נעשו יסוד כלי שלה ומהארת ה"ג שלה נעשה מ"ן שבה:

(כא) הטעם שהמלכות נקרא כ"ה משום שנוטלת י"ג ת"ד דא"א וט' דז"א הרי כ"ב תיקונים ובה יש ג' תיקונים שהז"א נותן לה ג' שהם תורה נביאים כתובים הרי כ"ה י"ג דא"א וט' דז"א וג' שהז"א נותן אליה:

(כב) המל' נקראת תכל הכינוי זה נקרא כך בשעה שהמלכות מתוברין בה רי"ו העליון בסוד מזל קדישא ורי"ו תותון שבה בסוד ע"ב קד"ם כנ"ל וכמבואר אצלינו בכוונת ק' בעת השנינה והנה ב' רי"ו הם תכל ואז נקרא כך. הטעם שהבינה נקרא הוא לא מפני ההעלם שהרי אבא נעלם ממנה ונקרא את"ה וגם א"א נקרא הו"א אלא משום (כי תיבת) הוא לעולם בכתר ואמא הוא כתר לו"א וא"א הוא כתר לאו"א:

שער לד פרק ג מ"ב

סדר תיקון בריאת נוקבא דז"א ובו יתבאר לך מ"ש בגמרא האשה עולה עמו ואינה יורדת עמו ונבאר כמה מיני שינוי זמנים היו בה ונבאר תזוילת לבנה נקראת המלכות נקבה. גם נבאר מה הפרש יש באורות עליונים שלזה נקרא זכר וזה נקרא נקבה. גם נבאר איך מצינו שנשמות זכרים באים מן הנקבה ונקרא זכרים כמו דהע"ה וזולתו. דע כי הדעת כולל ב' עטרין והם וזו"ג והזוסדים נק' זכרים והגבורות נקראים נקבות ואעפ"כ יש גבורות זכרים ויש גבורות נקבות והענין הוא שודאי הוא שעיטרא דזוסדים נשאר בז"א ועיטרא דגבורות לוקחות רוחל. והנה בארנו במ"א שלפי שאין הנקבה לוקחות רק עטרא דגבורה לכן ארז"ל דעתן של נשים קלה וא"כ גם הזכר יהיה דעתו קל אם אי בו רק מוציית דעת דוגמתה שהם עטרא דזוסד. אמנם בהכרוז הוא ששורש עטרא דגבורה נשאר בדעת הזכר ולא די בזה גם הו"ק דזכר כמו שעם מתפשטין הה"ו כנודע כן מתפשטין שם הה"ג עם הה"ו וע"כ גם אלו הגבורות שנשארו בו נקראו זכרים וכאשר ניתנין בעת הזווג מן הזכר לנקבה דרך היסוד יוצאין מש' בגלוי מפי היסוד ואין שם מוציאה ואין האור נזלש כוזו במה שהיה לכן נקרא זכרים. אמנם הגבורות שיצאו מתזולה אל הנקבה לתקן פרצופה ונתפשטו תזולה בו"ק ע"ד הזכר כז"ל ואז"כ

היא נותנת אותן בעת הזווג בבחי' טפסת מ"ז אלו הם נקבות. ועוד סבה
 אחרת שכאשר יצאו אלו האורות של הגבורות מן הזכר אליה הגה
 עברו דרך גופא דז"א ממש מן האווריים שלו ואז בהכרח בעברו
 דרך מוויצה נזלש כוזו ומתמעט הארתו וע"כ נקראו אלו האורות
 נקבות. וזה סוד שאומרים תמיד בכל מקום תשש כוזו כנקבה כי
 ולישת הכוז הוא כינוי אל הנקבה משא"כ כשנתפשטו האורות
 תזלה בזכר שאז יצאו בגלוי מפני יסוד תבונה שהוא רוזם נוקבא
 המלוכש תוך הזכר ומשם יצאו בכוזם בגלוי בלתי ולישת כוז אלא
 עדיין הם בכוזם על דרך שייצאו ממוז אבא ממש ולכן נקרא זכרים.
 גם הענין יותר מבואר שזודע שב' עטרין אלו הם וז"ג ב' זרועות דא"א
 כמבואר אצלינו ושם בודאי שניהן זכרים אלא שבעודן מתפשטין
 בזכר נקראים זכרים אע"פ שנותנם אלא שבעודן מתפשטין בזכר
 נקראים זכרים אע"פ שנותנם בעת הזווג אל הנקבה וברדתן
 להתפשט במשם בגוף הנקבה אז נקרא נקבות וזהו ענין כמה נפשות
 כמו נפש דהע"ה וכל שורש קין כזכר במקומו וזה טעם למה אשה
 נקרא נקבה והוא כמ"ש באדרא דעבר בוצינא דקרדינותא. ונקיב
 בודוי דז"א ונפיק לבר מאווריו לכן היא נקראת נקבה שכל האור
 שלה יוצא דרך נקב ההוא והו פירוש לשון נקבה נקב ה' שהמל'
 שהיא ה' תתאה כל אור שלה יוצא דרך נקב ההוא. והנה ז' זנים היו
 אל הנוקבא דז"א עד שהיתה ראויה לזווג וזוזה עמו פנים בפנים ויש
 בוזי' אחרת ג"כ וית במ"א בע"ה ואלו הם. א' בהיותה קודם תיקון
 שאז היתה נקודה קטנה. הב' בעיבור א' של התיקון ואז היתה
 נקראת פסיעה לבר. הג' בזמן היניקה ואז נקראת ה' תתאה ואז

נִקְרָאת צִלְע. הִד' מִשֵּׁם וְאִילָךְ עַד שֶׁתְּהִיָּה בֵּת י"ב שָׁנִים וַיּוֹם א'
 וְהַמִּשְׁךְ זְמַן זֶה נִקְרָאת קִטְנָה וְאִזְּ נִקְרָאת ג' כ' וְזוֹה אִשְׁתִּי אָדָם. הִה'
 אֲזוּר שֶׁעֲבָרוּ עָלֶיהָ י"ב שָׁנִים וַיּוֹם א' שְׁאֵז כָּל הַמּוֹחִין דְּגִדְלוֹת שְׂבָה
 נִגְמְרוּ לְהַכְנֵס וְאִזְּ נִקְרָאת זָעַר וְזָסֵר ה'. הו' בַּעֲת הַנְּסִירָה וְאִזְּ נִקְרָאת
 זָעֶרָה בֵּה'. הו' כְּשִׁוּזוּרֶת עָמוּ פִּב"פ לְזוּזָה וְאִזְּ נִקְרָאת בּוֹגֶרֶת וְהִנֵּה ז'
 זְמַנִּים אֵלּוּ כָּלִלוּתָן הֵם הִה' אֲזוּרֹנוֹת שְׁאֵז הַתּוֹיִלָה לְהִקְרָא בִּשְׁם
 נִקְבָּה וְנִכְלָלִין בִּד' כִּי בּוּזִי הִה' וּו' שְׁנִיָּהֵן א' וְאֵלּוּ הִד' מִדְּרִיגוֹת נְרַמּוּין
 בִּד' אוֹתִיּוֹת נִקְבָּה אֶע"פ שְׁאִינֵן כְּסִדֵּר אוֹתִיּוֹת וְהֵם זָעֶרָה קִטְנָה בּוֹגֶרֶת
 ה' תִּתְּאֵה וְלִכֵּן נְרַמּוּ ד' זְמַנִּים אֵלּוּ בְּנוֹטְרִיקוֹן שֶׁהֵם נִקְב"ה. וְתוֹזֵלָה
 צָרִיךְ שֶׁתִּדְעַ שְׁלֵעוֹלָם בּוּזִי הַמַּלְכוּת הוּא בִּקּוּ הָאֲמִצְעִי דו"א מֵאֲזוּרִיו
 לְפִי שֶׁהִנֵּה י' שֵׁל אֲמָא הַמִּתְפַּשֵּׁטִין תּוֹךְ ז"א הִנֵּה הֵם סְתוּמִים וַיִּסּוּד
 שְׁלָה הַמִּתְפַּשֵּׁט תּוֹךְ קוּ אֲמִצְעִי דו"א כְּזוֹדֵעַ הוּא לְבָדּוּ פִּתּוּז וּמִהֵם
 מִתְגָּלִין הָאוֹרוֹת תּוֹךְ ז"א לִכֵּן אֵין הַמַּלְכוּת עוֹמֶדֶת אֲלֵא נִגְדִי סִיּוּם
 הַיִּסּוּד דֵּאֲמָא שֶׁהוּא בִּקּוּ הָאֲמִצְעִי וּבִכֵּל קוּ הָאֲמִצְעִי שֵׁל ז"א יֵשׁ אֵל
 הַמַּלְכוּת שׁוֹרֵשׁ שֵׁם. וְזֶהוּ הָעֵנִין הָאִשָּׁה עוֹלָה עָמוּ וְאִינָה יוֹרֶדֶת עָמוּ
 כְּפִי הַשְׁתַּנּוֹת הַזְּמַנִּים מִקּוּבּוּתִיהָ מִשְׁתַּנִּים בִּקּוּ אֲמִצְעִי וְלֵעוֹלָם נִשְׁאָרִין
 שְׁרֵשִׁים קִיּוּמִין שֵׁם כְּזוֹדֵעַ כִּי כָל דָּבָר שֶׁבִּקְדוּשָׁה אֵינוֹ זֶעֱקָר שְׁרֵשׁוֹ
 מִשֵּׁם. וְכֹזֶה אֵל תִּתְּמָה בְּכִמָּה בּוּזִי שֶׁנִּמְצְאוּ אֵל הַמַּלְכוּת כִּי הִנֵּה
 תּוֹזֵלָה הִיתָה מִקּוּבּוּת בַּעֲטָרָה שֶׁתּוֹזֶת הַיִּסּוּד וְשֵׁם הִיא רְמוּזָה הַמַּלְכוּת
 וְאִזְּ כ' נִגְדְּלָה (וְעוֹזֶדֶה) וְנִעְקָרָה מִשֵּׁם וְעָלְתָה עַל הַת"ת שֶׁבּוּ כְּמוֹ
 בַּתְּפִלָּת הַשּׁוֹזֵר וְאִזְּ כ' נִתְקַנְתָּ לְגַמְרִי וְזוּזֶרֶת עָמוּ פִּב"פ וְלֵא מִפְּנֵי זֶה
 זֶעֱקָרָה שְׁרֵשִׁים הָרֵאשׁוֹנִים וְשֵׁם נִשְׁאָרִין קִיּוּמִין לֵעוֹלָם אֲשֶׁר זֶהוּ הָעֵנִין
 הָאִשָּׁה עוֹלָה עָמוּ וְאִינָה יוֹרֶדֶת עָמוּ כִּי בִּכֵּל גִּידוּל שֵׁל הו"א גַּם הִיא

היתה נגדלת עמו ונשארין שרשיה קיימין בו. וגם למעלה באזורי הדעת דו"א יש לה שורש א' אשר משם נעשית לאה וזהו שורש יציאת לאה שם וזכור כלל זה. ולא עוד אלא אפי' עם כל ספירה וספירה מספירות דו"א יש לה שורש א' שם כי בעת העיבור שהיתה שם עם דו"א אז נתערבה היא עם כל ספירה וספירה שבו והשאירה שורש בכולם וזה סוד בתיקונים ובזוהר ויקרא דפ"ו דאיהו שלימא דכל ספירה וספירה וזה אל תתמה אם המלכות נקראת ע

טרה של היסוד או אם היא פרצוף נקבה ממש לבדה. ונתחיל לבאר כל בוזי הנקבא:

שער לד פרק ד מ"ב

בוזיגה א הגה תזלה קודם התיקון היה דו"א בסוד ו' נקודות נפרדות זו מזו והיה נקרא רה"ר כנזכר במקומו ונקרא ו' של הוי"ה כמנ"ן ו' נקודות שהיה אז בו ואז היה המלכות ג"כ נקודה אחת שביעית אליו והיתה למטה מיסוד של דו"א בבוזי עטרה שבו ולכן לא נמצא אז עדיין נקבה אל הזכר וכבר נתבאר זה בבוזי ד' דק"ש וע"ש שורש הדברים. והנה אז שיעור מדתה העטרה שביסוד שהיא שלישית

מודת היסוד אשר ז"ס וכל בשליש עפר הארץ כי מודת הארץ שהיא מלכות היתה כמודת העטרה הנקרא שלישי מודת היסוד ואז נקראת עטרה:

בונינה ב היתה בזמן העיבור א' של ז"א בתוך הבינה ואז נתוסף תיקון ז"א כי ו' נקודותיו שהיו נפרדין תזלה קודם התיקון עתה נכללין ג' גו ג' כי זה"י הלבישו לזג"ת ונמצא חסד תוך נצח וגבורה תוך סוד ות"ת תוך יסוד. והנה נקודת המלכות שהיתה תזלה תזות היסוד כז"ל גם היא עלתה שם עם היסוד וכאשר עלה היסוד וכלל את הת"ת בתוכו והלבישו לא היה מקום למלכות לכול בו ולא היה לה בן זוג וכמו ששהעיבור הוא היה לצורך תיקון ז"א ג"כ היה לצורך תיקונה והיה באופן זה כי גם הנקודה שלה עלתה והלבישה את היסוד וע"י עלייה זו נכללה המלכות גם בכל הו"ק כי בהיותה כוללת קו האמצעי כוללת גם את ב' קוין האזורים וע"י העיבור גם היא בהיותה שם בקו האמצעי נכללת בכולם ונעשה הכל בוזי רה"י נמצא כי נקודת המלכות הלבישה את היסוד בסוד עטרה והיסוד הלביש את הת"ת ואז היתה נקראת פסיעה לבר. וז"ש פ' בלק דר"ג אשורנו ולא קרוב כיון דהוי במיעה דאמא אושיט פסיעה לבר וכו' וביאור אשורנו לשון ספיעה כמו תמך אשורי במעגלותיך. והענין כז"ל כי הו' נקודות שהיה תזלה בז"א נכללין ג' גו ג' והיה ו' זעירא שבאות ה' ראשונה של הוי"ה כי הם ו' אבל אינן מתגלין רק וצי' ו' לבד לכן הוא ו' זעירא ושם בסוף אות הו' זעירא אושיט פסיעה לבר כזה. והטעם הוא כי

כאשר הלביש'ד היסוד את הת"ת היה עביו שוה אל שאר הקוין אבל
 כאשר גם המלכות עלתה והלבישה גם היא את היסוד יש' שם עובי
 ג"ס לכן נתוסף שם עובי נקודת המלכות ונעשית כעין פסיעה היוצאת
 בזוין בסוף הו' ואז ע"י העיבור נגדלה ונעשית כשיעור כל קומת
 היסוד של ז"א. ואמנם שיעור מדת היסוד הוא רובע מדת הת"ת כנז'
 זוהר בלק דף ר"ד על ומספר את רובע ישראל דשיעורא דגופא הוא
 ד' בריתות וברית רובע ישראל הוא כשיעורא דגופא דז"א ע"ש:

[מ"ק - הטעם שהמלכות בראה בסוד פסיעה לבר הוא מפני שאז"כ
 בהגדלה היתה צריכה לבא ולהיות באזורי ז"א כנודע כי שם ביתה
 ולכן נשארה שם בסיום הו' וזוהרה משם מל' באזור של ו' וכאשר
 נתארכו ג' אזורנות של הו' ע"י הגדל' שהם זה"י דז"א כנ"ל אז נשארה
 שם באזוריים שלהם (באזורי הת"ת ונק' ה' אזורנה שבשם):

בונינה ג' מ"ב היתה בזמן היניקה של ז"א אזור שייצא מבטן אמא
 ונתפשטו ו"ק גדולים ואז כשנתפשטו וירד היסוד מע"ג הת"ת אז לא
 ירדה היא עמו למטה כבתולה תחת היסוד אבל נשארה שם
 למעלה דבוקה באזורי הת"ת דז"א. וז"ס האשה עולה עמו ואינה
 יורדת עמו כי כשעלה היסוד עלתה עמו וכשירד לא ירדה עמו
 וזכור מש"ל כי שרשה הראשון שבעטר' נשארה למטה לעולם. והנה
 ע"י היניקה מתגדל ז"א כנודע וגם היא נגדלת עמו ונעשית כשיעור
 ספירת הת"ת דז"א ממש והרי היא עתה מדה שלימה גדולה ככל

ספירת ת"ת דז"א מש"א כ תזולה בהיותה כשיעור היסוד או העטרה
ששהם מדות קטנות כז"ל אמנם עדיין אינו פרצוף רק מדה אוחת
שלימה גדולה ככל שאר ספי' דז"א ועתה היא נקראת ה' תתאה של
הוי"ה. והנה נתבאר כי ז"א נגדל ביניקה והיה לו ג"כ בוי" מוויזין
דקטנות וגם הנקבא נגדלו בה מוויזין בקטנותה. והנה המוויזין שלה
דיניקה נרמזו בשם שיש לה עתה שהיא אות ה' אורונה דהוי"ה כז"ל
והענין כי שם הוי"ה דיניקה אשר בז"א לבדו ב' אותיות י"ה
הראשונים הם מוויזין דז"א והו' כוללת כל הו"ק שבו אבל עיקר הו'
הוא בת"ת שהוא קו אמצעי שבו ושם באזור ו' זו שהוא בת"ת שם
היא עומדת ה' תתאה שהיא הנקבא. ונבאר ענין המוויזין שלה הנה
המוזין של וזכמה שבה הוא אלהים דמילוי אלפין ומוזין בינה שלה
הוא שם אלפים דמילוי ההי"ן כי כל אות ה' הוא בינה ומוזין ג' הוא
אלפים פשוט בלי מילוי מפני שהדעת של הנקבא הוא ק"ל ומכ"ש
בזמן הקטנות. והנה שם אלפים דיודי"ן אין בה כוז להתגלות בה
ובמקומו היה בה אלפים דאלפי"ן. נמצא כי ב' מוויזין דזו"ב שבה הם
מילוי אלפי"ן וההי"ן וזה נרמז במה שנקרא ה' זו במילוי זה ה"א ההי"ן
אלפי"ן ולפי שהיא נקבה גברה ה' על א' ולפי שכל עיקרה של מל'
עתה היא אות ה' תתאה לכן גם המוויזין שלה הם בסוד מילוי ב'
אותיות ה"א כז"ל לכן נקראת עתה ה"א וכנגד ה' זו פשוטה הוא מוזין
הדעת שבה שהוא אלהים פשוט שיש בו ה' אותיות לבד כמנין ה'
פשוטה והרי הג' מוויזין נרמזו בשמה שהיא ה' תתאה של הוי"ה. גם
נרמזו ג' מוויזין בציר ג' קוין שיש באות ה' שהם ג' קוין וזו"ב ודעת
באמצע וזודע מ"ש בזהר בראשית דס"א ויברא אלהים את שני

המאורות כי תזלה המלכות בקטנותה היא טפלה אל הזכר ונקרא
ה' תתאה ובהשלמותה פב"פ יש לה שם שלה בפ"ע כגון אדני או
אלהים וכיוצא בה כפי הזמנים וכפי המציאות ואינה טפילה אליו אף.
והנה גם בקטנות ודאי צריך שיהיה רמוז בה שם אדני אמנם אינו רק
דרך רמז במנין ובמספר וזש"ב לכו כיצד כשתמנה מספר ג' מוויין
אלו הנה ב' ראשונים דהיינו ודאלפי"ן הם גימטריא תוק"ף כי אלו
המוויין דקטנות הם תוקף ודין גמור ובפרט קטנות הנקבה ומתווכר
עמהם מווי הדעת שהוא אלהים פשוט יהיה שלשתן גימטריא
תרע"א כזש"ב אדני במלואו והנה עתה עדיין נקרא ה' תתאה ונקרא
צלע כמ"ש לא טוב היות האדם לבדו כי תזלה היתה הנקבה
אזורי ת"ת לבד בבווי צלע א' שהיא ה' תתאה כז"ל שלא היתה רק
מדת ת"ת:

בוזינה ד' מ"ב היא בזמן שנקרא קטנה שהיא עד י"ב שנים ויום א'
והענין כי אין האשה נתקנת עד אזור גמר תיקון האדם וכמ"ש לא
טוב היות האדם לבדו כי אזור שנתקן האדם והיתה וזה עדיין בסוד
צלע לבד אף תיקנה ועשאה עזר כנגדו שלימה כי כן אנו רואים
בוזש הראות שלעולם האיש גדול בשנים מהאשה ונמצא כי אזור
שנכנסו מוויין דז"א והגדיל אף מאירין מוויין אלו בנקבה ונגדלת גם
היא וכמו שאין הז"א גדל עד שיגמרו כל המוויין לכנס בו והוא עד
תשלום י"ג שנים ויום א' כן הנקבה אינה נגדלת עד שיגמרו כל
המוויין לכנס בה והוא עד תשלום י"ב שנים ויום א' ואז תקרא נערה

כמ"ש. והנה מקום הנזקבא עתה היא באזורי הוזה ש"ת ו"ת ואורות היוצאות מן ז"א לכנוס בה אינם יוצאים ועוברים דרך כל אור מוויצת גוף ז"א דא"כ היה הדבר נמצא שברגע היו נכנסין בה כל המוויזין אמנם הבוצינא דקרדינותא הנזכר באדרא דקמ"א נקיב ואעבר מאזוריו כו' כי במקום הוזה דז"א נקיב נקב א' ודרך שם עוברים האורות לאזור ושם עומדת ראש הנזקבא ושם עושין צלם א' ע"ג ראש הנזקבא ע"ד הנ"ל בצלם המוויזין דז"א ונכנסין מעט מעט בהמשך זמן עד תשלום י"ב שנה ויום א' ואז נגמרין לכנוס המוויזין. ונמצא כי אורות אלו היוצאין אל הנזקבא הם עולין תוזה מלמטה למעלה מן היסוד עד למעלה בוזה ת"ת ש"ל ז"א תוך פנימית גוף דז"א ושם נוקבין ויוצאין לוויזין באזורי הוזה על ראש הנזקבא ואז נכפפין ויורדין ונכנסין תוך הנזקבא מלמעלה מן הכתר שלה עד למטה בסיום גוף שלה דרך כפיפת קומה. וזהו ענין אותה הבעי"א הנזכר במסכת בבא קמא בפרק הכונס על האש נכפפת שהזיקה כי כבר ידעת כי אורות המלכות הם גבורות הנקרא אש והם יוצאין מבז"ז אש נכפפת כמבואר כאן:

שער לד פרק ה מ"ב

והנה דע כי האורות היוצאין אל הנקבא מן הז"א מכל ג' ספי' זה"י שבו כמו"ש למטה אינן יוצאין לבדן אלא כדרך שבהיותן תוך ז"א היו מלוכשין תוך זה"י דאמא ואז"כ תוך זה"י דז"א כן כשיוצאין משם יוצאין הם ולבושיה' עמהם מבוזי' זה"י דאמא ומבוזי' זה"י דז"א כי הרי בצאתן עוברין דרך המסכים ההם א"כ כמו שהם יוצאין כך הארת המסכים יוצאין עמהם ומתלבשים תוך הנקבא ע"ד שהיו בז"א אורות אלו תוך זה"י דאמא וזה"י דאמא תוך זה"י דז"א וזה"י דז"א תוך הנקבא כולה. והנה כמש"ל כי כשיצאו האורות מז"א לכנס בנקבא יצאו הם ונרתקן עמהם שהוא בוזי' הארה זה"י דאמא ומנה"י דז"א עצמו ונכנסו מלוכשים בתוכם בתוך הנקבא וא"כ נמצא כי כמו שיש בז"א וחסדים סתמים שהוא עד הוזה כי עד שם הגיע סיום מסך היסוד דאמא ומשם ולמטה מתגליגן החסדים בתוכו כן הענין כאן בנקבא כי הנרתק שלקוהו הגבורות עמהם מן יסוד דז"א אשר שם היו ומשם יצאו ונכנסו אל הדעת שבה ואותו נרתק של יסוד דז"א מתפשט תוך קו אמצעי של הנקבא. ולהיות היסוד דז"א אשר הוא זכר והוא ארוך לכן מתפשט בכל קו אמצעי עד סיום הת"ת דנקבא לכן נמצא כי הז"א יש בו מגולין שתי שלישי וחסד שבת"ת ושתי וחסדים שלימות של ז"ה אבל בנקבא אין בה גלוי רק לשתי גבורות עצמן שנתפשטו בז"ה שלה לבד והרי זה שינוי א' בענין גבורות עצמן אל החסדים. עוד יש שינוי אחר בענין המקום בעצמו כי בז"א שנגמר יסוד דאמא בוזת שלו יש הרוק גדול משם עד היסוד שלו וכאשר יוצאין משם החסדים הם נופלין ויורדין ממקום גבוה במרוצה גדולה אבל גבורות היוצאין מיסוד דז"א אל יסוד

דמלכות הוא סמוך ממש ונדבק בו כי הרי נתבאר ש'מסתיים בסוף
 ת"ת ד'זקבא וכמעט שאין זיכר שם בוי' ירידה כי כל זמן
 ש'מתפשטין ויורדין נתונים בתוך היסוד דז"א שהוא כמו מוויצה
 אליהם ואינו נקרא נפילה אבל כשנגמר היסוד דז"א ואין מוויצה
 אליהם אז נק' נפילה. והנה סבת ב' שינויים אלו גורם שינוי ג' והוא כי
 בז"א היו ג' וחסדים פחות שלישי מגולין והם אורות רבים משל נקבה
 וגם שיורדין במרוצה ממקום גבוה מאד כז"ל לכן יש בהם כוח אוז"כ
 לעלות מאד מאד כזראה בזושי הראות כי כאשר יכול האבן ממקום
 גבוה תוזזור מכוח הכאת ירידה שהיתה בזוזק לוזזור לעלות למעלה
 בכוח שיעור גדול וכשנפילתה היתה ממקום נמוך לא תוזזור לעלות
 כ"כ בגובה לכן היה כוח ב' חסדים המגולין לב' סבות הז"ל להתפשט
 בג' קוין בז"א ולעלות בשלשתן עד הכתר ומגדילין את כל הז"א כז"ל
 כי הגדלות דז"א הם ע"י מים שהם חסדים אבל הנקבה ש'מקום
 ירידת הגבורות הוא מועט מאד עד שכמעט אינו נקרא ירידה וגם
 בענין שיעורם הם ב' גבורות בלבד ושם בז"א היה קרוב לג' חסדים
 לכן אלו היו אלו הגבורות מתפשטות בעלייתן דרך הג' קוין לא היה
 בכוח אלו הב' לעלות עד הכתר ולהגדיל כי היו מתפשטים כוחם
 באלו הג' קוין והלואי שיוכלו לעלות עד וז"ב שבה בלבד. והנה אנו
 צריכין להגדיל הכתר שבה ולכן הוצרך שאלו הב' גבורות דנ"ה
 שירדו עד היסוד שבה שכאשר וזוזרין לעלות יתקבצו שניהן ויעלו
 דרך קו האמצעי הם בלבד עד שיעלו אל הכתר ויגדילוהו וא"ת הרי
 עתה כשזוזזרות אלו הגבורות לעלות דרך קו האמצעי להגדיל כתר
 שבה הם מתלבשין תוך הלבושים הז"ל שהם לבושי נה"י דאמא

וְזֶה"י דו"א וא"כ הרי הם סתומים כמתחילה ומה הועילו בגילויין לבטלה
 והרי אזור שהם לא התחזקו והוסיפו כוז כדי שיוכלו להגדיל רק
 מוזמת הגילוי שנתגלה ע"ד הג"ל בוזסדים דו"א וא"כ עתה שחוזרין
 לעלות ונכנסין כבראשונה דרך פי היסוד דו"א ממקום שיצאו וחוזרין
 ומכסין ומתלבשים הרי וזור אורם להחליש ולהתמעט ואיך יוכלו
 לעלות אל הכתר שבה. אך התשובה הוא ע"ד מ"ש בוזסדים דו"א
 כי כאשר יצאו מהיסוד דאמא ונתגלו קצו הארה גדולה בעצמן
 והארתן שהיה תחלה נעלמה בהם מוזמת צרות המקום נתפשטה
 והאירה בהם ולכן אף אם עתה יחזרו להתכסות כבר שיעורם גדול
 מבראשונה וכאשר נכנסין ביסוד דאמא המקום מתרוזב יותר ממה
 שהיה בתחלה וגם הוזסדים המכוסים קונים הארה גדולה ועי"כ
 מתגדלין כי אין המקום יכול לסובלן וכן היה הענין הזה כאן
 בגבורות הנזקבא. ואמנם טעם הדבר למה אנו צריכין יותר
 התגדלות הכתר משאר בוזי שבה הוא כי בב' הקוין ימין ושמאל
 שבה הם מאירין שם ב' מוויזין וזו"ב של ז"א המתפשטין בכל אורך ב'
 קוי אמנם בקו האמצעי אין שום מוויז דו"א מתפשט בו רק בוזי וצ'י
 שליש אור של וסד של ת"ת דו"א שנכנס בכתר שלה כנ"ל לכן
 מוכרוז שיעלה הארת אלו הגבורות עד הכתר כדי שיהיה שם בוזי
 מוויזין דכתר דאל"כ יהיה הכתר גרוע מוויזין ב' ע"ד שנתבאר בענין
 עליית הוזסדים בכתר ז"א ולטעם זה כדי שישפיקו הארתן לעלות
 עד כתר שבה לכן לא נתפשטו בדרך עלייתן רק בקו האמצעי
 בלבד דרך יסוד ז"א אשר שם כי ממנו יצאו ודרך בו עולות עד
 הכתר ומגדילות אותה. ודע כי עיקר הסיוע והעזר אל ההמצאה

הזאת שיתקבצו יחד ויעלו דרך קו האמצעי הוא ע"י יסוד אבא אשר מתפשט תוך ז"א והוא יסוד זכר והוא ארוך עד

יסוד דז"א והוא מכוון נגד קו האמצעי של הנקבא ומאיר בה ומכוון הארה שהוא מקבץ אותן הגבורות יחד בקו האמצעי שלה ועולין דרך שם עד הכתר שבה וז"ס ה' בוזכמה יסד ארץ כי ע"י יסוד אבא תיקן יסד ארץ שהיא הנקבא. וכבר נתבאר ענין זה בפרשה בהעלותך כי הגה נצטווה שמתוולת כאשר היה מדליק אותן נרות המנורה יהיה מכוין בכוונתו שכאשר ירדו הגבורות למטה בדרך ירידתן שאז הוא זמן הדלקתן והארתן וכמו שכתב יאירו שבעת הנרות ואז יכוין באותן ב' הגבורות שיהיו נוטים אל מול פני המנורה שהוא קו אמצעי בלבד. וז"ש רז"ל המתן עד שתהא שלהבת עולה מאליה ר"ל עד שתוזזר לעלות שלהבת אור אותן ב' גבורות למעלה אבל בעת שכבר מתוולין לעלות לא נצטווה בכך והוא הוסיף על מה שנצווה לפי ששומר בלבו אומר שהגבורות נתגלו למטה ונפרדו איש מעל אחיו ודאי שכשיעלו יעלו ג"כ נפרדות דרך ב' קוין לכן המתין יותר בכוונתו ולא זז משם בכוונתו עד שעלו הגבורות ממטה למעלה דרך קו אמצעי לבד הנקרא אל מול פני המנורה וז"ש ויעש כן אהרן אל מול פני המנורה העלה וגו' ולא אמר האיר את ז' נרותיה אלא העלה. אמנם אחר שכבר התוולו לכנס דרך קו האמצעי א"צ להמתין עוד כי אין וזש"כ כיון שזוזר (ונתוברו) כבראשונה והם עולין דרך מוויצות כי ודאי לא יוכלו להטות ימין ושמאל ועי"כ יעלו עד

כתר ויגדילו אותו. וזה שארז"ל ויעש כן אהרן מגיד שבוזו שלא שינה ר"ל כי אע"פ שנצטווה שיאירו ז' נרות אל מול פני המזורה שהוא בעת ירידתן הנקרא הארה והוא אל מול פני המזורה העלה ג"כ ולא הארה בלבד וא"כ זהו התוספת שבוזו הוא לטעם הנ"ל ואינו נקרא שינוי א"כ ראוי לשבוזו. וטעם היות ענין זה ע"י אהרן כי אהרן היה כהן בסוד הוזהב שהוא אבא וזסד ביה תליא ואהרן הוא יסוד אבא המלוכש תוך ז"א שכן הוא גימטריא של אהרן ע"ב קפ"ד שהם אוזורים דע"ב דיודי"ן שבזכמה והוא בוזי אוזורים דיסוד אבא ומשם שורש בוזי אהרן כנודע במקומו כי בוזינת אוזורים הם מתגלין בו כי פנימיות היסוד סתום ואינו נראה רק ויצינותו לבד שהוא נקרא אוזורים שלו והוא גורם קיבוץ הגבורות שבזקבא לעלות דרך קו האמצעי כי זהו ענין ה' בזכמה יסד ארץ:

שער לד פרק ו מ"ב

ונבאר ענין כל הנ"ל עד עתה איך נמשך בהמשך י"ב שנה ויום א' אשר כל זמן זה נקראת קטנה כנ"ל והנה כניסת וצי שלישי אור הוזהב ת"ת דז"א בכתר שלה כנ"ל הוא שנה א'. ואז"כ תזלה נכנס פרק תזתון דנצו ז"א בראשה בזכמה שבה הרי שנה ב'. ואז"כ נכנס פ"ת דהוד ז"א בבינה שבה הרי שנה ג'. ואז"כ אלו הב"פ תתאין

יורדין עד וז"ג שבה ונכנסים במקומן פרק אמצעי דנצח בוזכמה
 ופרק אמצעי דהוד בבינה והרי ה' שנים. ואז"כ הב"פ תתאין יורדין
 לנצח הוד שבה וב' אמצעים בוז"ג שבה ונכנסים במקומן פ"ע דנצח
 בוזכמה ופ"ע דהוד בבינה הרי ז' שנים והרי נגמרו הכתר וכל הב'
 קוין וכ"ז ע"י אורות של הוסדים וכבר נת"ל שהגבורות אינן נכנסים
 בה עד שיגמרו כל הוסדים לכנס בה לכן עתה בשנה זו יצאו הה"ג
 מן היסוד ז"א ונכנסו בדעת שלה מכוון נגד היסוד כנ"ל. ואזר כך
 בשנה ט' נשאר שורש הגבורות בדעת שלה והאורות שלהם נתפשטו
 דרך קו האמצעי עד הת"ת שבה. ואז"כ ירדו ירידה אחרת עד
 היסוד שבה דרך קו האמצעי וירידה זו עד היסוד שבה וירידה זו
 היא במקום גילוי שאין שם מוויצות היסוד דז"א מגעת כי כבר
 נסתים בסיום הת"ת וכיון שכן הוא א"צ זמן כי תכף ומיד יורדות
 שאין שם מוויצות לעכב ירידתן ועכ"ז זמן מועט הזה נבאר אותו
 באזרונה כמה הוא ואז"כ וזרו ועלו הגבורות להגדיל הכתר כנ"ל
 ונסעו ג' מסעות והם א' מן היסוד לת"ת ב' מן ת"ת אל הדעת ג' מן
 הדעת אל כתר והרי הם ג' שנים ועם ט' הראשונים הרי י"ב שנים
 ועדיין חסר עתה יום א' יותר על י"ב שנים כדי שתהיה נערה. ונבאר
 עניינו דע כי אע"פ שלמעלה ביארנו כי וצי שליש אור של חסד
 דת"ת דז"א הניתן בכתר של הנקבא הצרך שנה א' לכנס עכ"ז לא
 נכנס כולו ביוזד בשנה ראשונה אלא בכמה פעמים והוא כי נזלק
 וצי שליש ההוא בד' חלקים וכאשר נכנסו ב"פ תזתונים דנ"ה דז"א
 בתוכה אז נכנס חלק א' מן חסד בכתר שבה וכשנכנסו ב"פ אמצעים
 נכנס חלק ב' וכשנכנסו ב"פ ראשונים אז נכנס חלק ג' וכניסת ג'

וזלקים אלו היה שנה א' כנ"ל. והנה נת"ל כי א"א להגבורות לכנס
 בה עד שיכנסו כל הווסדים לכן נכנסו תזלה כל הווסדים ונתפשטו
 בכל קו ימין ובכל קו שמאל ובכתר שבה כנ"ל ואז"כ נכנסו
 הגבורות בדעת וירדו וזזרו ועלו עד הכתר כנ"ל ולהיות כי א"א
 לעולם שיתוקן הכתר עד שיתוקן כל פרצוף לכן נתאזר וזלק הד' מן
 הווסד הנכנס בכתר שלה לכנס כנ"ל עד שיעלה שם הגבורות
 בכתר שלה והרי נשלם תיקונה ואז נכנס וזלק הד' שהוא באזרונה
 ואז נגמר כל תיקונה. באופן שנתקיימו ב' דברים כי לא נכנסו כל
 הגבורות עד שיכנסו כל הווסדים וגם שלא נגמר הכתר ליתקן עד
 באזרונה ע"י וזלק הד' מווסד בלבד שנכנס באזרונה. ועכ"ז צריך
 לתת טעם בענין איך נתפשטו הגבורות בה כיון שעדיין נשאר וזלק
 ד' של ווסד לכנס בכתר. אבל הענין כי לא היה אותו הווסד עדיין
 בתוך גוף ז"א אמנם כבר יצאו ממנו והיה על ראש הנזקבא בסוד
 או"מ כבתזלה ולכן יוכלו הגבורות להתפשט בה ואר שנגמרו אז"כ
 נכנס בה גם וזלק הד' הנ"ל בכתר שלה. ועתה נבאר יום א' היותר
 על י"ב שנים מה ענינו כי הנה נת"ל כי שם בז"א היה זמן ירידת
 הווסדים אל היסוד שבגילוי שיעור יום א' כי אע"פ שהם בגילוי עכ"ז
 המקום גבוה ב"ש הת"ת מן הזוזה שמשם התזלת ירידתם בגילוי
 אבל כאן בנזקבא תכף כשיוצאין מן היסוד דז"א הנשלם בסיום ת"ת
 שלה הם נכנסים ביסוד שבה ומקום התזלת ירידתן בגילוי הוא
 שיעור מועט מאד לכן אין צריך יום א' לירידתו בלבד אבל
 בהצטרפות ירידה זו הקטנה עם ירידת וזלק ד' שהיה מקיף אל
 הכתר ושם ג"כ לא היה צריך זמן לכניסתו בכתר והצטרפו שניהן

יהיה יום א' והרי נתבאר ענין י"ב שנים ויום א'. נמצא כי ביום א' של שנת הי"ג היותר על י"ב שנים נגמרת תיקונה כולה ונגמרת כניסת הווסד בכתר שלה לגמרי ועתה כבר יכולה להתתקן ולהקראת נער וזסר ה' כמו"ש למטה אבל עדיין בכל הי"ב שנים ויום א' לא היתה נקרא אלא קטנה גם עתה נקרא באלו י"ב שנים ויום אוד וזה אשת אדם והענין אינו זוכר מה ששמעתי בזה ואכתוב ב' פירושים שאני מסופ' איזה מהם שמעתי. והענין כי הגה נתבאר שווצי שלישי ווסד שבת"ת דו"א נולק לך' ונכנסו בד' זמנים בכתר שלה. והגה ווצי שלישי הזה נקרא שתות הוסד דת"ת דו"א שהוא נולק א' מו' וולקים שבו וזהו ענין ו' של וזה והמל' המקבלת האורות האלו היא ה' תתאה כנודע וזהו אות ה' של וזה ומה שנשאר עתה אות וז' של וזה הוא הספק אצלי. ונלע"ד ששמעתי כי הענין הוא כי אם לא נעריך מה שלוקחות מן הוסד שבת"ת דו"א לצורך הכתר בכל הוסד אלא נעריך אותו בב"ש המגולין לבדם כי שם שיעור קומת הכתר שלה כנודע נמצא כי ווצי שלישי שלוקחות הוא רביע א' של הב"ש המגולין וגם זה הרביע לא נכנס בפעם א' אלא נולקה לך' וולקים ונכנס בד"פ והרי הם בפ' ד' שהוא וז' ובכל פעם אינו נכנס רק נולק א' מן הו"ה הרי זו וז' של וזה. ונלע"ד יותר אבייתי ששמעתי והוא זה הפירוש הב' שנבאר והוא כי שם נתבאר בענין גדלות הוסדים דו"א שלסיבת גילוי ה'

גדילו ונכפלו כפליים ממה שהיו בעת היותן מכוסין נמצא כי אותן ב"ש וחסד דת"ת הו"א מגולין נכפלו ונעשו ד' שלישים ועכ"ז כשלוקות הנזקבא וזלקה מן החסד ההוא בתחלה אינו רק וצי שלישי אלא שאז"כ נגדל ונעשה שלישי א' שלם לכן אם נעריך וצי שלישי בד' שלישים שנגדלו ונכפלו כנ"ל יהיה זלק א' מוז' וזהו וז' של וזה והרי נתבאר שם וזה שהוא קודם שתודווג עם אדם ועכ"ז גם אז"כ נשאר בה בוז' זו אשר לסבתה נקרא וזה לכן נקרא וזה לעולם. והנה נתבאר כי מקום עמידתה הוא מסיום שלישי עליון דת"ת ו"א והוא מהוזה ולמטה נמצא כי שיעור מקום הנזקבא הוא בב"ש תותונים דת"ת וזה"ם דו"א. והנה כתר שלה נעשה מב"ש תותונים דת"ת וב' מוויז' וזו"ב שלה מב"פ קדמאין דנ"ה וזו"ג דילה מב"פ אמצעים דנ"ה ונ"ה שלה מב"פ תתאין דנ"ה שלה. ואמנם לכל קו אמצעי שלה שהם דתי"ם אין לה רק בוז' היסוד שלו לבד וכמ"ש בע"ה בענין אטב"וז. ועתה נבאר ענין אורות היוצאין מתוך ו"א אל הנזקבא הנה נודע כי ה"ז מתפשטין בגופא דו"א מווסד שבו עד הוד שבו וכל ווסד ווסד שבו נזלק לז' שלישים כי ווסד דווסד מתפשט בזרוע ימין שיש בו ג"פ וכן ווסד שבגבורה בג"פ דזרוע שמאל וכן ווסד שבנצח בג"פ שבשוק ימין וכן ווסד שבהוד בג"פ שבשוק שמאל ווסד שבת"ת נזלק ג"כ לג"ש והם שלישי אוד עד הוזה ושלישי אוד עד הטבור ושלישי א' עד סיום הת"ת ואזר שנתפשטו בו ה"ז אז"כ יוצא ה"ג מדעת שבו ולא היה מקום להתפשט כי כבר נתפשטו שם הווסדים לכן ירדו עד היסוד שבו ונתעכבו שם עד זמן תיקון הנזקבא. והנה ב' מיני אורות לוקחות

הַזִּקְבָּא לְתִיקוֹן גּוֹפֵה אֹר א' הוּא וז"ש אֹר הוֹסֵד מֵהוֹזָה דִּת"ת דז"א
וּלְמִטָּה וְעוֹד ב' וְסָדִים שְׁלִימִים דז"ה כִּי שֵׁם מִקּוֹם עֲמִידָתָה כז"ל
וְאִלּוּ ב"וּז וּב"ש הֵם מְגוּלִין תוֹךְ ז"א כִּי יוֹצֵאִין מִן הַיִּסּוּד דְּאִמָּא הַגָּמֹר
וְנִשְׁלָם בּוֹזָה דז"א. אֹר הִב' הוּא ה"ג שֶׁבּוּ בִּיִסּוּד דז"א כז"ל. וְהִנֵּה
אֹר הוֹסְדִים הֵם נִיתָנִין בְּכָל קו יָמִין וּבְכָל קו שְׂמָאל שְׂבִיָּה וְכֵתֵר
לְבַד אֲשֶׁר בְּקו הָאֲמִצְעִי שְׁלָה אֲמֵנָם הַגְּבוּרֹת הֵם בְּקו הָאֲמִצְעִי שְׁלָה
בְּדַעַת שְׁלָה וְאוֹז"כ מִתְּפַשְׁטִים בְּכָל ו"ק שְׂבִיָּה אֲמֵנָם בְּדַת"י וּבְמַלְכוּת
שְׂבִיָּה אֵין בֵּה וְסָדִים כָּלָל. גַּם דַּע כִּי תוֹזְלָה נִכְנָסִים בֵּה הוֹסְדִים
וְאוֹז"כ יוֹצֵאִין הַגְּבוּרֹת מוֹז"א וְנִכְנָסִין בֵּה נִמְצָא כִּי בְּתוֹזְלָה נַעֲשֶׂה ב'
קוֹיִן יָמִין וְשְׂמָאל שְׁלָה אוֹזֵר כֵּךְ נַעֲשֶׂה קו הָאֲמִצְעִי שְׁלָה. וְדַע כִּי
וְסָדִים הַמִּתְּפַשְׁטִים בּוֹז"א הִיָּה בָּהֶם יִרְדָּה וְעֲלִיָּה כִּי תוֹזְלָה יִרְדּוּ מִן
הַדַּעַת עַד הַיִּסּוּד שֶׁבּוּ וְאוֹז"כ וְזוֹרוּ וְעָלוּ לְהַגְדִּילוּ עַד כֵּתֵר שֶׁבּוּ
כַּמְּבֹאֵר בְּמִקּוּמוֹ אֲבָל הַזִּקְבָּא אֵין לָהּ הָאֶרֶץ הוֹסְדִים שְׁלֹקוֹזָה מִן
ז"א כז"ל אֲלֵא בְּדֶרֶךְ עֲלִיָּה אֹר וְזוֹר מִמִּטָּה לְמַעַל הַנִּקְרָא אֹר
זִקְבָּא וז"ס עָלִי בָּאֵר עָזוּ לָהּ וְהֵם ע"ד הַז"ל שְׁעוֹלִין מִן הַיִּסּוּד עַד
הוֹזָה וְשֵׁם זִקְבִּין וְיוֹצֵאִין. וְהִנֵּה הַגְּבוּרֹת הֵם בְּאוֹפֶן אוֹזֵר כִּי הִנֵּה הֵם
יִרְדּוּ בִּיִסּוּד שְׁלֹו וְהִנֵּה דַעַת שְׂבִיָּה מִכוּוֶן בְּאוֹזֵר הַיִּסּוּד שְׁלֹו כז"ל כִּי
כֵתֵר שְׁלָה נִגְדַּ ב"ש ת"ת שֶׁבּוּ וְדַעַת שְׁלָה נִגְדַּ הַיִּסּוּד שְׁלֹו וְאוֹזֵר
שְׁנֵתְפַשְׁטוּ הוֹסְדִים הַז"ל בְּכֵתֵר וּבִב' קוֹיִן שְׁלָה כּוֹלָם יָמִין וְשְׂמָאל
אִזּוּ יוֹצֵאִין ה"ג מִן יִסּוּד שְׁלֹו וְנִיתָנִין בְּדַעַת שְׁלָה הַמִּכוּוֶן כִּנְגְדוּ וְשֵׁם
נִשְׁאָרִין כּוֹלָם וְאוֹז"כ מִתְּפַשְׁטִין בְּגּוֹפֵא כַּמ"ש בַּע"ה. וְעַתָּה נִבְאֵר סֹדֵר
הַתּוֹזְלָקוֹת הוֹזוּ"ג הַז"ל. וְהִנֵּה כַּמּוֹ שֶׁהִיא לִקְוֹזָה מוֹיִצְוִנוֹת עֲצָמוֹ
דְּגּוֹפֵא דז"א לְתִיקוֹן פְּרָצוּפָה כֵּן הִיא לִקְוֹזָה מֵאו"פ שֶׁהֵם הוֹסְדִים

הג"ל. ונתחיל מכתר שבה ונאמר כי הגה מת"ת דז"א מן הגוף והכלי
עצמו נעשה הגוף והכלי של כתר רוזל עצמה ממש ושיעור המקום
מהוזה עד סיום ת"ת הם ב"ש הגוף. אמנם ודאי שגובה הכתר שלה
הוא כשיעור המקום מן הוזה הג"ל אבל אינה לוקוזה כל אותן הב"ש
כי ז"א צריך להשאיר לעצמו ווצי שלישי והם לבווי גוף של הת"ת
עצמו ושלישי ווצי נותן לנזקבא לגוף הכתר שלה. וטעם הדבר כי
הז"א כיון שמתחלה היה בו כל הג"ש ועוד יש בו שם הארות רבות
ששם הוא בגלוי יסוד דאמא שבתוכו ויש שם אורות רבים לכן
יספיקו לו הוצי שלישי להשתלם גוף הת"ת שלו ושלישי ווצי לקוזה
נזקבא לכתר שלה בבווי גוף וכך סדר התחלקותן כי ווצי שלישי
לקוזהתה לגוף הכתר שלה ווצי שלישי לגוף הדעת שלה ווצי שלישי
לגוף הת"ת שלה אמנם ענין האורות התחלקותן בענין אזור. כי הגה
אור הוסד שבת"ת דז"א נזולק גם הוא לג"ש ע"ד הגוף של הת"ת
הג"ל ושם בענין ז"א נתבאר מה נעשה בב"ש עליונים דוסד ההוא.
ואמנם מן שלישי תוזתון שבו נזולק לב' ווצאים ווצי עלה עד הכתר
דז"א ווציו ניתן דרך האזור כז"ל בכתר דנזקבא. נמצא כי מן אור
שבווסד ששבת"ת לקוזה ווצי שלישי האור לצורך אור כתר שבה
ומגוף הת"ת לקוזה שלישי א' ווצי לצורך גוף הכתר והדעת והת"ת
שבה. ובוזה תבין ענין ב' מלכים שמשותמשיין בכתר א' כי האור
שלישי א' תוזתון שבת"ת דז"א נזולק לב' ווציו עלה לכתר דז"א כז"ל
ווציו ניתן בכתר דנזקבא ומן הגוף של ת"ת דז"א נעשה ממנו גוף
הת"ת דנזקבא ומתפשט ת"ת שלו עד הת"ת שלה. וסבת כל זה
היה כדי להשוותן יווד ובפרט בקו האמצעי שהוא עיקר הגוף כדי

שִׁיחֵיו ב' מלכים שוין בכל מציאותן ומן אור הוֹסֵד המתפשט בנצח
דו"א הנזולק שם לג"פ של הנצח שלישי עליון נִיתָן בּוֹחֲמָה שְׂבָה ו

שליש אמצעי בּוֹסֵד שְׂבָה ושליש תּוֹתָן בנצח שְׂבָה וכעד"ו נזולק
לג"ש אור הוֹסֵד שְׂבָהוּד דו"א בקו ששמאלי שְׂבָה שָׁהם בג"ה שְׂבָה
ואזור שנגזרו הב"ו וב' השלישים להתפשט בה וכסדר הג"ל אזור כך
יצאו הה"ג שִׁיחֵיו ביסוד דו"א ונִיתָנוּ משם אל הדעת שְׂבָה ונשאר שם
שרשם. ואז"כ יורדין הארות הה"ג אזור שנשאר שרשם שם בדעת
שְׂבָה ומתפשטין הארות אותן הה"ג מוֹסֵד עַד הוֹד שְׂבָה. ואזור כך
יצאו הארת אלו הה"ג שנתפשטו בה"ק והארתן לבד נכללת ביסוד
שלה. ואז"כ הארת הארת הה"ג שביסוד יוצאת ונכללת במלכות
שְׂבָה ובסוד וזותם בתוך וזותם כי וזותם הוא הארתה שנתקבצה
ביסוד והארת הוֹזוֹתם ההוא נתקבצו במלכות שְׂבָה וכ"ו הוא ממש
עד' התפשטות הוֹסֵדִים בגופא דו"א (וכן) בדרך שבארנו שם כי
וֹסֵדִים נקרא מים המגדילין האילן. וכן הענין בגבורות שָׁהם מגדילין
הנזקבא כי גם אע"פ שנקרא אשש בערך הוֹסֵדִים הנקרא מים עכ"ו
בערך הנקבה הם מים ממש המגדילין אותה אלא שָׁהם מ"ז ונק'
גבורות גשמים כנודע כי מים ממש הן. אז"כ וזוּרִין הגבורות
המגולין ועולין עד הכתר כמ"ש בע"ה הרי נשלם בנין הנזק. ועדיין
יש פרטו רבים ובפרט בענין היסוד והמל' שְׂבָה מהיכן נעשו לה
ולמטה בא"ב דאטב"ו נתבאר היטב:

שער לד פרק ז מ"ת

ועתה צריך לבאר דרך פרט סדר ירידת אלו הגבורות וסדר התפשטות שלהן בגוף הנקבה ואז"כ סדר עלייתן למעלה עד הכתר שבה. ונבאר דרוש זה על מצות העלאת המנורה כמו"ש פ' בהעלותך את הנרות מה ענין מצות זו הגדולה ומה ענין שבחו של אהרן שלא שינה וכמארז"ל. והנה הענין כי המנורה היא רוחל נוקבא דז"א העומדת באזור ז"א וז' נרותיה הם שבעת קצוותיה מוזסד עד המלכות שבה וכמו שהזכרים המתפשטין בו"ק דז"א הם נקראים ה' אורות מאירין שהם ה' אור דיום א' דפ' בראשית כן הה"ג המתפשטין בנוקבא בז"ק שלה הם ג"כ אורות שבה המאירין בז' נרות המנורה שהם ז"ת כי הם בוזי ששלהבת הנר המאירה אלא שהאורות של ז"א נקרא מאורי יום ושל נוקבא נקראת מאורי לילה. וקודם שנבאר ענין העלאתן שהוא וזרת הגבורות ממטה למעלה עד הכתר כנ"ל נבאר ענין הדלקתם שהוא ירידת אורות הגבורות מלמעלה מן הדעת שבה עד היסוד שבה כמו"ש יאירו שבעת הנרות אך הוזרה נזכר במש"ה בהעלותך וכמ"ש בע"ה. והנה בסדר ירידתן אני מסופק בב' אופנים אלו איזה מהם הוא. ונלע"ד ששמעתי ממורי זלה"ה שניהם אלא שאין בידי לישבן יווד כמו שהקדמתי בהקדמת הספר שאני רוצה להוסיף ולגרוע נקודה אחת מכל מה ששמעתי ממורי

ז"ה א' כי בעת צאת הגבורות מן הדעת שלה יוצאות ב' גבורות
 ביוזד א' אל הווסד שבה וא' בגבורה שבה לכן אין הווסד צריך אל
 הגבורה שבה ואין הגבורה צריך אל הווסד שבה וגם ת"ת א"צ לא
 לווסד ולא לגבורה כי אור גבורה שלו מתפשט מן הדעת ויורד אליו
 דרך קו האמצעי. והנה נ"ה א"צ זה לזה וגם אין צריך אל וז"ג אשר
 למעלה מהם אמנם נ"ה הם צריכין אל הת"ת כי ב' אורות הגבורות
 שלהם יוצאין מן הת"ת ונזכרים זה לימין וזה לשמאל בנ"ה אוז"כ
 כולם הם מתקבצין הארתן ביסוד כנ"ל. ואופן אזור נ"ל ששמעתי
 בודאי כי הווסדים של ז"א וגבורות של נוקבא יורדין מדרגה אזור
 מדרגה מן הווסד עד הוד כי מתחלה כולן יורדין בווסד ביוזד ואוז"כ
 נשארה גבורה שלו שם ויורדין הד' גבורות אל גבורה ונשארה
 גבורתה שם ויורדין ג' גבורות בת"ת ונשארה שם גבורתו ויורדין ב'
 גבורות בנצח שלה ונשארה שם גבורתו ויורדת גבורה אזורנה בהוד
 ואוז"כ הארת כל אוזד יורדין ביסוד ואוז"כ הארת הארתן במל' שבה
 אלו הב' אפנים נלע"ד ששמעתי גם שניהם כנ"ל:

שער לה פרק א

השער השני שער הירוח ויתחלק לה' פרקים:

ענין בריאת המלכות וסדר תיקונה כמ"ש בז"א הגה מצינו שנקרא נקבה וסוד הענין כבר בארנו במ"א לפי שאין האור שלה בא אליה אלא ע"י נקב כמ"ש באדרא ונקיב ועביר מאוזוריו מבין וזדוי ולכן נקרא נקבה. ואמנם ר"ת נקבה ע"ש זמני האשה פעם נקרא נערה פעם נקרא קטנה פעם בוגרת פעם ה' תתאה של הוי"ה. ועתה אבאר סוד ד' זמנים אלו והנה בזמן הקטנות יש בה ג' זמנים אחרים כמו שיש לז"א תזלה עיבור יניקה ומוזין דגדלות כן יש למלכות בודאי. וביאור הענין הוא כי קודם עיבור א' של ז"א הגה אז היה ו' נקודות כזודע וזה היה בזמן ראשון של הז"א ואז בזמן ההוא היתה המלכות כגדרו ג"כ נקודה אות שביעית ואז היה מדרתה כשיעור העטרה שביסוד ואז היתה נקרא עטרה ושיעורה הוא שליש מדרת היסוד. אז"כ בזמן הב' של ז"א שהוא עיבור א' שהיה ז"א במעי אמה בינה כי תזלה היה בוזין בסוד ו"ק ואז"כ נכנס במעי אמה כדי לתקן ואז הוא זמן ב' דז"א ואז היה בסוד ג' כליל בג' כי ו' נקודות שלו נכללו שם ג' בג' וזה כבר נתבאר ענינו אצלינו ואז גם המלכות נתקנה קצת כי העיבור ג"כ תיקון לזקבא כמו לדכורא ואז המלכות נגדלת כשיעור היסוד של דכורא כולו. וכדי להבין ענינם אלו היטב אנו צריכין לבאר משארז"ל האשה עולה עמו ואינה יורדת עמו והענין כי הלא המלכות תזוז היסוד בקו האמצעי. והטעם כבר נודע כי הג"ה דאמר שבתוך ז"א הם סתומים ולא היתה המלכות יכולה להתתקן שם אמנם בקו האמצעי ששם פתוח היסוד דאמה שם יכול האור לצאת ולתקן את המלכת לכן לעולם לא תמצא למלכות אלא

באוזורי ז"א כנגד קו אמצעי. והנה בהיות ז"א בסוד ו' נקודות לבד
 נפרדות כל א' מוזכרתה כגודע כי לכן היתה נקראת רה"ר גם
 המלכות היתה למטה מהיסוד דז"א בבוזי העטרה. ובה תבין כמה
 שמות שנקרא המלכות וכולם אמת כי יש לה כמה שרשים אל
 המלכות כפי השתנות הזמן ולכן אל תתמה אם המלכות היא עטרת
 היסוד שבאדם ואיך היא הנקבא של האדם. אך הענין הוא סוד
 גדול כי כל הקדושה אין שורש הראשון נעקר משם לכן מקום
 המלכות היה תולה שרשה העטרה שביסוד ואז"כ כשנגדלה
 נתעקרה משם וגדלה מעט מעט עד שנעשית פרצוף גמור וזוהר
 פב"פ עם ז"א ולא מפני זה נעקרה מציאתה הראשונה אלא שנשאר
 לה שורש דבוק עם ז"א בבוזינת עטרה ולא זו משם לעולם. וכן
 תמצא שבכל קו האמצעי דז"א יש לה שרשים תמיד שם כי היא
 תמיד יש לה שורש ביסוד ז"א בסוד עטרה וז"ס לעולם ה' דברך נצב
 בשמים והבן זה. ואז"כ בת"ת מאוזוריו ואינה זזה משם לעולם כמ"ש
 בסוד ויעבור ה' כי שם זה הוא סוד הארה של אותה הבוזה שהזיוה
 המלכות שאוזורי ת"ת דז"א ואע"פ שהיא עתה פב"פ עמו ויש לה ג"כ
 שורש א' למעלה בדעת דז"א ומשם יצאת לאה וזה שורש יציאת
 לאה והבן ושמור עיקר זה. הרי שבכל קו אמצעי של ז"א יש לה
 שורש קיים לעולם ובה אל תתמה מכמה בוזי שיש אל המלכות
 ולא די זה אלא אפילו עם כל ספירה וספירה דז"א יש לה שורש א'
 כי בעת עיבור דז"א נתערבה היא עם כל ספירה וספירה דז"א
 והשאירה שרשה בכולם. וז"ס בתקונים דאיהי שלימו דכל ספירה
 וספירה ואין להאריך בכאן ולפי שבהיות ז"א ו' נקודות היתה היא

בסוד העטרה ולכן אז לא נמצא עדיין נוקבא אל הזכר. אז"כ בזמן
הב' של הז"א שהוא עיבור ג' כלילין בג' אז גדלה כמדת שיעור יסוד.
והענין הוא כי היסוד אינו כשיעור שאר ספירות כי עליו אמר הכתוב
ומספר את רובע ישראל כי ארכה דגופא הוא ד' בריתות הרי כי
היסוד הוא רובע הת"ת והעטרה הוא שלישי היסוד וז"ס וכל בשליש
עפר הארץ כי מדת הארץ הוא מדת שלישי שהוא עטרה וכשנכלול
ג' גו ג' כבר בארנו כי הסדר הוא שהנה"י הלבבישו לזוג"ת ונמצא וחסד
בתוך נצח וגבורה תוך הוד ות"ת תוך יסוד. והנה המלכות היא תחת
היסוד בקו האמצעי וא"כ כשעלה היסוד וכלל את הת"ת בתוכו
והלבבישו הנה לא היה מקום אל המלכות לכלול בו ולא היה בן זוג
לה וכמו שעיבור זה היה תיקון אל ז"א כן היה תיקון אל נוקבא ולכן
הוצרך שנקודת המלכות תעלה למעלה על היסוד ותלביש אותו
נמצא כי היסוד מלביש לת"ת והמלכות מלביש היסוד. ואמנם תבין
זה במ"ש פרעה בלק אשורנו ולא קרוב דאשיט פסיעה לבר פירוש
זה הפסוק בעיבור ז"ן איירי כנראה מלשון הזוהר שם:

והענין במה שהודעתך שם כי בעיבור א' היו ז"ן בסוד ו' זעירא
שבתוך הה' כי הם ו' נקודות ונכללין ג' גו ג' נמצא שהם ו' אך שהם
קטנים כי אינם מתגלים רק ג' לבד וזצי ו' ונקרא ו' זעירא ושם בסוף
אותו ו' אושיט פסיעה לבר. והענין כי כאשר התלביש ת"ת ביסוד
הוא שזה לעובי שאר הספירות כי גם נצח מלביש לזוסד והוד לבוש
לגבורה. אך כשתלביש גם המלכות ליסוד נמצא שיש שם ג' עוביין

שֶׁהֵם ת"ת יסוד ומלכות שֶׁשֶׁם הוּא מְקוֹם הַמַּלְכוּת הִיא עוֹבֵי קִצָּת
 כַּדְמוּת הַפְּסִיעָה הַיּוֹצֵאת לַחוּץ וְעִי"ו נִכְלָלַת הַמַּלְכוּת בְּכָל הו"ק כִּי
 מֵאוֹזֵר שֶׁכּוֹלֵלָת כָּל קוֹ אֲמִצְעֵי כּוֹלֵלָת גַּם ב' קוִיִּן אוֹזְרִים כִּי כִּמוֹ שֶׁקוֹ
 אֲמִצְעֵי ע"י הָעֵיבוֹר נִכְלָל בַּב' קוִיִּן אוֹזְרִים וְנִעֲשִׂי רַה"י כְּנוֹדֵעַ גַּם
 הַמַּלְכוּת בְּהִיוּתָהּ בְּקוֹ הָאֲמִצְעֵי נִכְלָלָת בַּב' קוִיִּן אֲמֵנָם בְּעִלְיִיתָהּ
 לַהֲלַבִּישׁ אֶת הַיִּסּוֹד ע"י עֲלִיָּה זֶה נִתְּוֹסַף בַּהּ אוֹר וְנִגְדָּלָת כְּשִׁיעוֹר
 הַיִּסּוֹד שֶׁלּוֹ וְזֶה זְמַן ב' שֶׁל זו"ן. אוֹז"כ בְּזְמַן הַג' דו"א שֶׁהוּא סוֹד הַיִּנְיָקָה
 שֶׁהוּא אוֹזֵר צֵאת ז"א לַחוּץ מִמַּעַי אֲמֵנָה אִזְּ הו"א וְזוֹר וּמִתְּפַשֵּׁט וְנִעֲשֶׂה
 ו"ק גְּדוּלִּים וְאִזְּ הַנּוֹקְבָא אֵינָה יוֹרֶדֶת עִמּוֹ. פִּירוּשׁ כִּי מִתּוֹזֵלָה עוֹלָה
 עִמּוֹ כְּשֶׁעוֹלָה הַיִּסּוֹד לַהֲלַבִּישׁ הַת"ת גַּם הִיא עֹלָתָה עִמּוֹ וְהַלְבִּישָׁהּ
 אֶת הַיִּסּוֹד וְנִמְצָאת מֵאוֹזְרֵי ת"ת וּמִקְפָּת אוֹתוֹ וּלְכַן כְּשִׁיּוֹרֵד הַיִּסּוֹד
 מֵעַל הַת"ת וּמִתְּפַשֵּׁט לְמַטָּה אֵינָן הַמַּלְכוּת יוֹרֶדֶת עִמּוֹ רַק נִשְׁאָרָה שֶׁם
 לְמַעַלָּה נִגְדָּה הַת"ת נִמְצָא שֶׁיִּסּוֹד יֵרֵד מֵעַל הַת"ת וְנִשְׁאָרָה הַמַּלְכוּת עַל
 הַת"ת דְּבוּקָה בּוֹ מִמֶּשֶׁ. וז"ס הָאֵשֶׁת עוֹלָה עִמּוֹ וְאֵינָה יוֹרֶדֶת עִמּוֹ אֶךְ
 וְדֹאֵי שֶׁשֶׁרֶשֶׁת הָרֵאשׁוֹן שֶׁל הָעֵטָרָה נִשְׁאָרָה לְמַטָּה כַּז"ל. נִמְצָא כִּי
 בְּזְמַן הַיִּנְיָקָה נִשְׁאָרָה הַנּוֹקְבָא דְּבוּקָה מֵאוֹזְרֵי הַת"ת מִמֶּשֶׁ וְע"י
 הַיִּנְיָקָה נּוֹדֵעַ שֶׁהוּא נִתְּגַדֵּל עַל יְדֵי הַזּוֹלָב וְאִזְּ גַּם אוֹתוֹ הַמַּלְכוּת
 נִגְדָּלָת גְּדוּלָּת אוֹזֵר כְּשִׁיעוֹר הַת"ת וְעֵתָהּ הַמַּלְכוּת הִיא מוֹדָה א'
 שְׁלִימָה כְּשֶׁאֵר הַמּוֹדוֹת שֶׁל ז"א אֶךְ אֵינּוּ פִּרְצוֹף רַק מוֹדָה אוֹתָהּ שְׁלִימָה
 וּבֹאֲלוֹ הַזְּמַנִּים נִקְרָאת מַלְכוּת קִטְנָה אֶךְ אֵינָה מִמֶּשֶׁ קִטְנָה גְּמוּרָה עַד
 שֶׁתִּהְיֶה מוֹדָה שְׁלִימָה וְאִזְּ נִקְרָאת ה' תִּתָּאֵה שֶׁל הָשֵׁם כִּי כִּבְר יֵשׁ לָהּ
 מוֹדָה א' גְּמוּרָה. וּכְבֵר בִּיֶּאֱרָנוּ כִּי ז"א בְּקִטְנוּתוֹ יֵשׁ לוֹ גַּם כֵּן מוּוֹזִין
 דְּקִטְנוּת וְגַם הַנּוֹקְבָא בְּקִטְנוּתָהּ יֵשׁ לָהּ מוּוֹזִין דְּקִטְנוּת. אֲמֵנָם מוּוֹזִין

אלו הם רמוזין בסוד השם שיש לה עתה שהיא ה' אוזרונה ששבעים
 כי ו' הוא קו אמצעי ת"ת שבז"א רק שהוא כולל הו"ק כמנין הו' אך
 עיקר הו' הוא בת"ת קו האמצעי ושם באוזר הת"ת היא ה' תתאה
 שהיא הנזקבא וב' אותיות. י"ה הם מוויזין לז"א ואין להאריך. ונדע כי
 המלכות אין לה רק ג' מוויזין כי אין לה אלא עטרא וזדא דגבורה
 ומוזי ראשון של זכמה הוא אלהים באלפי"ן ומוזי בינה הוא אלהים
 בההי"ן כי כל ה' בבינה ומוזי ג' אלהים פשוט כי הדעת שלה אינו
 שלם ומכ"ש בקטנות לכן אין בו מילוי. ואמנם אלהים דיודי"ן לא
 נתגלה בה כי אין בה כוז ובמקום יודי"ן לוקחות אלפי"ן נמצא כי
 מוויזין שלה וזו"ב הם מילוי אלפי"ן וההי"ן והם ב' אותיות ה"א. ההי"ן
 אלפי"ן ולפי שהוא נזקבא הוא ה' על א' ולפי שכל עיקר המלכות
 הוא ה' תתאה לכן גם המוויזין שלה הם בסוד מילוי ב' אותיות ה"א
 כז"ל לכן נקראת עתה ה'. וכנזד' ה' זו פשוטה הוא מוזי הדעת שהוא
 אלהים פשוט ה' אותיות לבד הרי כי ג' מוויזין אלו רמוזין בה' תתאה
 של השם נמצאת עתה המלכות כלולה מז' קוין ימין ושמאל ואמצע
 נזד' ג' קוין ה' נמצא כי המלכות בקטנותה נקראת ה' תתאה והיא
 טפילה אל השם הוי"ה וכאשר נשלמת פב"פ יש לה שם אוזר בפ"ע
 אדני או אלקים כפי הזמנים או המציאות ואינה טפילה אליו כנזכר
 בזוהר. וכבר אמרנו כי המלכות נקרא אדני גם עתה בקטנותו
 לוקחות השם הזה ונרמזה בו אך הוא בסוד מנין וזשבוין ולא ממש
 בשם אדני רק בדרך וזשבוין כיצד כשתמנה ב' מוויזין אלו שם
 אלקים דאלפי"ן ודההי"ן הם גימטריא תוק"ף כי אלו מוויזין דקטנות
 הם דינין ותוקף גמור וכשתזכר עמהם שם אלקים אמצעי שהוא

פשוט גימטריא תרע"א כחושבן אדני במלואו. אמנם בעיבור ב' דמווזין אז כבר ידעת איך הת"ת דז"א נעשה כלי בית קיבול למווז הדעת ועולין ב"ש של הת"ת להיותן בסוד הדעת ואז גם המלכות שהיא שם באוזורים הת"ת עולה עמו ואינה יורדת ונשארה שם בוזיגתה במקום הדעת הרי שכל ג' בוזי' אלו יש לנזקבא בקו האמצעי שהוא דת"י. ובוה נתבאר ענין האשה עולה עמו ואינה יורדת עמו הרי עד עתה בארנו אות ה' מנזקבה שהוא בצאתה מבטן אמה בעיבור א' ועדיין אינה נקרא קטנה ממש רק ה' תתאה כי אין לה רק מדה א':

שער לה פרק ב

אז"כ נקראת קטנה והיא אות ק' של נזקבה וזהו כי הלא האשה עד י"ב שנים ויום א' נקראת קטנה וענין י"ב שנים אלו הוא כי אין האשה נתקנת עד גמר תקון האדם וז"ש לא טוב היות האדם לבדו כי תזלה היתה הנזקבא בסוד צלע א' והיא היתה אוזורי הת"ת דז"א בסוד ה' תתאה ואז נתקן אדם שהוא ז"א והגדיל לגמרי ואז"כ נתקנת הנזקבא כי אוזר הגדלת הזכר עדיין הנזקבה קטנה ואין הנזקבא נתקנת עד גמר תיקון הזכר לכן אזו רואין בוזש הראות והטבע כי האיש גדול בשנים מאשתו ואוזר שבו המווזין לז"א והגדיל אז

מאירין המוויזין האלו בנזקבא ונתקנת. וכמו שאין ז"א נקרא גדול עד שיגמרו כל המוויזין לכנס בו כך הנזקבא שאין בה שום גדלות אין נקראת גדולה עד שיגמרו כל המוויזין לכנס בה ואז נקראת נערה ובגרת כמ"ש כי ב' שמות אלו הם בימי הגדלות אבל בתוזה נקראת קטנה וידעת כי הזכר אינו גדול עד תשלום י"ג שנים ויום א' והנזקבא עד י"ב שנים ויום אחד לכן נבאר עתה אלו הי"ב שנים ויום אחד איך היו מציאותן. כבר ידעת כי הנזקבא אינה נבראת רק מסיום שלישי העליון דת"ת הנקרא וזה ומשם ולמטה נמצא כי בזין המלכות הוא מב"ש הת"ת וזה"ם הם ד' מדות וב' שלישים. וכבר בארנו שהכתר שלה נעשה מב"ש שלוקחות מת"ת דז"א והב' מוויזין שלה מב"פ קדמאין דנ"ה וז"ג דידה מב"פ אמצעים דנ"ה דידה ונ"ה דידה מב"פ תתאין דנ"ה דדכורא אמנם לקו אמצעי שבה שהוא דתי"ם אין לה רק בוזי' היסוד לבד וכבר בארנו במ"א ועוד נבאר בדרוש א"ט ב"ז. ונבאר עתה בוזי' הכתר שלה כי כבר נודע מ"ש בענין ה"ז המתפשטים בגופא דז"א ואין לך ספי' א' מן הוסד עד הוד שאין בו ווסד א' מן הה"ז והנה בת"ת דז"א שם הוא ווסד א' ונזקבא לג"ש כי אין לך שום מדה שאין לה ג"פ. ואמנם עד הוזה הוא שלישי א' ועד הטבור הוא שלישי ב' ועד סיום הגוף הוא שלישי ג'. והנה הוסד הזה הנוגע אל הת"ת מתפשט בג"ש ת"ת וכבר בארנו כי הוסדים בעת עלייתן מגדילין הם את ז"א כי יורדין ונזקבא ביסוד ומשם עולין עד הכתר ומגדילין את ז"א ואמנם בזכר יש עלייה וירידה אך הנזקבא אין בה הארת הוסדים אלו רק בדרך עלייה בסוד אור וזור במטה למעלה הנקרא אור נזקבא וז"ס עלי באר ענו

לה. וכבר בארנו שאין המלכות לוקחות מזה הווסד שבת"ת רק וצ"י שלישי כי שלישי ג' התוודע מן הג"ש ממנו נתחלק וצ"י עולה לכתר ו"א וצ"י האיר אל האזור ונתן אל כתר דרוזל ושם בארנו כי ו"ס ב' מלכים שתמשין בכתר א' כי מן שלישי זה נתחלק לב' כתרים לזו"ן וכמו שפנימית כתר רוזל נבנית מווסד שבת"ת שהוא פנימית והוא הדעת המתפשט בו כן גוף ומלבוש וכלי של הכתר דרוזל הוא נעשה מן כלי של גוף דת"ת דז"א עצמו נמצא שהמלכות לוקחות ויצוניות ופנימיות ת"ת דז"א לצורך פנימית ויצוניות כתר שלה ואמנם הפנימית שהוא האור אשר לוקחות משם הוא וצ"י שלישי ת"ת אך מן הויצוניות לוקחות כל הב"ש מגולין כי אורך הכתר שלה הוא אורך כל ב"ש של הת"ת דז"א וא"כ מוכרוז הוא שתקוז כל הויצוניות של אותן ב"ש אך האור שבהם בפנימיותן אינה לוקחות רק וצ"י שלישי כז"ל ועכ"ז ודאי שאינה לוקחות כל הב"ש כי הז"א צריך להשאיר מהם לעצמו אמנם הז"א לוקוז וצ"י שלישי לבווי גוף ויצוניות ת"ת שלו ושלישי וצ"י נותן לגוף הכתר דנזקבא. והטעם כי הז"א כיון שמתחלה כל ג"ש הם בו וגם ששם יש הארות רבות ששם נפתח יסוד דאמא ויש שם אורות רבות לכן יש די סיפוק בוצ"י שלישי להשלים הת"ת שבו ושלישי וצ"י נותן אל המלכות להיות אליה כתר בבווי גוף. ודע כי אורות אלו הנמשכין מז"א לנזקבא אינן יוצאין ממש ומאירין ועוברין דרך דופני המויצות דז"א כולם אל הנזק דא"כ ברע אוחת היו ניתנין בה כל המוויזין אך הם ממש דוגמת מוויזין דז"א שכמו שז"א נכהס כל פרק ופרק דנה"י דאמא בו בכל שנה ושנה כן בנזקבא וכדי שיהיה הדבר כן נמצא כי אלו המדות היוצאין אל הנזקבא

אינם יוצאין מכל מקום שירצו רק עולין כולן עד הוזה ששם הוא הנקב שעשה בוצינא דקרדינותא בוחז דז"א לעבור משם אל האזוריים ודרך שם יוצאין כל האורות ונעשין צלם א' אל הנקבא כמו שיש צלם אחד אל הדכורא ומשם נכנס מעט מעט כל בוחי' ובוחי' בכל שנה עד תשלום כל הי"ב שנים של קטנות. נמצא כי אורות אלו הם עולין תוחלה מלמטה למעלה מן היסוד אל הוזה כנ"ל ואז"כ יוצא משם אל האזור וזוהר ויורד לנקבא למעלה (למטה) מן הכתר עד סיום דגופא ואזור שעלה וזוהר ליכפף ולירד. וז"ס אותה הבעי'א דב"ק בפרק הכונס דבעי' על אש נכפפת שהזיקה מהו וזהו ששבארנו הוא סוד מציאות הנק' אש נכפפת וכבר ידעת כי מלכות כולה מן הגבורות שהם אש וזוה נקרא אש נכפפת. ודע כי הלא ב' מיני אורות לוקחות הנקבא א' הוא וסדים שהם ב"ח שיש בג"ה ועוד וזי' שלישי א' שבת"ת והב' הוא אורות הה"ג. ואמנם לעולם אין הוסדים מתערבין רק בתוחלה נמשכין הוסדים עד שיגמרו לגמרי ואז כך יוצאין הגבורות. והנה המלכות עיקר הגבורות שלוקחות אינם רק בקו האמצעי שבה כי הלא לוקחותן מן הת"ת דז"א שהוא בקו אמצעי ואמנם בב'

הקוין שלה לוקחות הוסדים הנ"ל. והענין כי וסד שבנצח דז"א נחלק לג' חלקים שלישי א' גיתן לנקבא בוחכמה שלה ושלישי ב' בוסד שלה ושלישי ג' בנצח שלה. וכעד"ז נחלקים ג"ש וסר שבהוד דז"א בג"ס קו שבמאל דנק' שהם בג"ה ומוזי' שלישי של וסד דת"ת דז"א

נִיתָן בְּכֶתֶר שְׁלֵה. הַגָּהָה - וְאִתְּ לְמִנְה הַמּוֹחִין דְּנֻקְבָּא לֹא נַעֲשׂוּ
מוֹחֲגִ'ת דּו"א רַק מִנְה"י שֶׁבּוּ. הַתְּשׁוּבָה כִּי הַגָּה"י מְגֻלִּין כְּגֹדֶעַ אֶךְ
הַמּוֹחֲגִ'ת הֵם אִוְרוֹת סְתוּמִּים וְאִין בָּהֶם כּוֹחַ לְהַעֲשׂוֹת מוֹחִין:

נִמְצָא כִּי מִן הַחֲסָדִים שְׁלֹקוֹת נֻקְבָּא מו"א נִתְּפֶשֶׁטוּ בְּכָל קוֹ יְמִין
וּבְכָל קוֹ שְׂמָאל. אֶךְ בְּקוֹ הָאֲמִצְעִי אִין הַחֲסָד מִתְּפֶשֶׁט רַק בְּכֶתֶר שֶׁהָ
לְבַד וְנִשְׁאָרִין דְּתִי"ם שְׁבָה בְּלִתִּי חֲסָדִים. וְהַגָּה כִּבְר בְּאֶרְצוֹ כִּי תוֹחֵלָה
נִכְנָסִין כָּל הַחֲסָדִים וְאוֹזְרִי שְׁאִין עוֹד חֲסָדִים לְכָנוֹס אִזְ נִכְנָסִים
הַגְּבוּרוֹת נִמְצָא כִּי בְּתוֹחֵלָה נַעֲשִׂית הִב' קוִין דְּנֻקְבָּא וְאוֹז"כ קוֹ א'
הָאֲמִצְעִי. וְנִבְאָר עֲתָה מִסְפֵּר י"ב שְׁנִים וְיוֹם א' שֶׁהֵם דְּקֻטְנוֹת
בְּמִתּוֹחֵלָה נִכְנָס פ"ת דְּנִצּוֹז הָרִי שְׁנָה א'. וְאוֹז"כ פ"ת דְּהוּד הָרִי ב'
שְׁנִים. אוֹז"כ ב' שְׁנִים אוֹזְרִים בְּב"פ אֲמִצְעִים. אוֹז"כ ב' שְׁנִים אוֹזְרִים
בְּב"פ עֲלִיּוֹנִים הָרִי ו' שְׁנִים וּבְאֵלּוּ הו' שְׁנִים נִגְמְרוּ הִב' קוִין דְּנֻקְבָּא
יְמִין וְשְׂמָאל וְשְׁנָה אוֹזְרֵת בִּירִידָת וּצִי שְׁלִישׁ שְׁבַכְתָּר הָרִי ז' שְׁנִים עוֹד
כְּנִיסַת כָּל הַחֲסָדִים. וְאוֹזְרֵת כֶּךָ נִבְאָר בַּע"ה אִם הִכְתָּר נִכְנָס
בְּרֵאשׁוֹנָה אוֹ בְּאַחֲרוֹנָה וְאוֹזְרֵת שְׁכֵכֶר נִגְמְרוּ לְכָנוֹס כָּל הַחֲסָדִים בּו' שְׁנִים
אֵלּוּ אִזְ מִתּוֹחֵלִין לְכָנוֹס הַגְּבוּרוֹת כִּי כְּשִׁינְאוֹ הַה"ו שְׁבָז"א
וְנִתְּפֶשֶׁטוּ בּוֹ אוֹזְרֵת כֶּךָ יִצְאוֹ הַה"ג וְלֹא הִיָּה לָהֶם מְקוֹם לְהִתְּפֶשֶׁט וִירְדּוּ
אֶל הַיְסוּד דּו"א וְנִתְּעַכְּבוּ שָׁם עוֹד עֲתָה וְאִזְ יִצְאוּ מִן הַיְסוּד אֶל הַדַּעַת
שְׁבַנְקָבָא כִּי כִבְר יָדַעַת שְׁמִיּוֹד דּוֹעִיר אֲנָפִין נַעֲשֶׂה מְאוֹזְרֵי דַּעַת
הַנֻּקְבָּא וְאִזְ יִצְאוֹ הַה"ג בְּפַעַם אוֹזְרֵת בְּדַעַת דְּנֻקְבָּא הָרִי וז' שְׁנִים.
אוֹז"כ יִרְדּוּ הַגְּבוּרוֹת אַע"פ שְׁשֵׁרֶשׁם נִשְׁאָר בְּדַעַת כִּמוֹ הַחֲסָדִים בּו' א'

ירדו ג' כ הגבורות מדעת ד' נוקבא דרך קו האמצעי וירדו עד הת"ת
 שבה ותיקנו בה בוזי הת"ת הרי ט' שנים. או"כ ירדו עד היסוד דרך
 קו האמצעי. וכבר בארנו בענין ז"א כי ירדת הווסדים מת"ת אל
 יסוד א"צ זמן כי המוויצות נסתיימו והם יורדין ברגע וגם בכאן יצאו
 הגבורות מן הת"ת וירדו ליסוד ברגע כי א"צ זמן כי כמו שיש בז"א
 סתום ונגלה בענין יסוד דאמא שבתוכו כן יש בת"ת ד' נוקבא מכוסה
 ונגלה מן היסוד דז"א שכנגדו רק שבז"א הוא בתוכו ממש אבל
 ב' נוקבא היא כנגד אזור. פי' כי מה שהוא כנגד היסוד דז"א גם
 בת"ת ד' נוקבא נקרא אור מכוסה והוא שכבר בארנו כי כשיוצא
 האור יוצא ג' כ עמהם מלבושו ונרתקו עמו נמצא כי אור יסוד העובר
 ונכנס בת"ת ד' נוקבא גם הלבוש שלו יוצא וזוץ (בוזי) ממנו אל הת"ת
 ד' נוק' ושם מלביש את האור ההוא עד מקום שמגיע אורך היסוד
 דז"א וכשנגלה היסוד דז"א גם כנגדו ב' נוקבא הוא שם אור מגולה
 ונמצא שבמקום אור מגולה א"צ זמן לירד נמצא כי עדיין לא עברו ר'
 ט' שנים לבד. או"כ כדרך שעולין הווסדים דז"א מן היסוד שלו עד
 הכתר שבו להגדילו כן הגבורות עולין ב' נוקבא מתתא לעילא עד
 הכתר שלה וכשעולין נוסעין ג' נסיעות א' מן יסוד לת"ת ב' מן ת"ת
 לדעת ג' מדעת לכתר הרי ג' שנים ועם ט' הראשונים הרי י"ב. ונבאר
 ענין אותו הוצי שלישי של אור שבכתר ד' נוקבא מתי נכנס דע כי
 אותו הוצי שלישי של אור הוא נזלק לז' וזלקים וכשנכנסין פ"ב
 תתאין דנ"ה נכנס רביע א' ובב"פ אמצעים רביע ב' ובב"פ עילאין
 רביע ג'. באופן כי בהיותה בת י"ב שנים לא נגר הכתר שלה רק ג'
 וזלקים וזלקה הד' עדיין לא נשלם והוא כמו שכבר הודעתך כי

לעולם אי הכתר יכול ליגמר וליתק עד שיתוקן כל הנזקבא לכן
נשאר זה הרביע לכנס ונכנס באוורונא מכל מה שנכנס ומה
שהתוולד תוולד לכנס הג' רביעית היה מפני שאין הגבורות יוצא
עד גמר של ירידת הווסדים לכן הוצרכו לרדת תוולד אך מפני שאין
הכתר נגר עד לבסוף לכן נשאר זה הד' לכנס עד באוורונא. ועכ"ז
נבאר יותר בזה כי אור שזה הד' נשאר למעלה איך נתפשטו
הגבורות תוולד אך הענין הוא כי אם היה נשאר בזה א עצמו עדיין אז
היתה קפידה בדבר אך בכאן כבר הוא בראשה רק לא נגמר
להכנס בה והיה בסוד אור מקיף בראשה לכן אין קפידא וכבר יכלו
הגבורות להתפשט בה. והנה ג"כ מהטעם הנ"ל תבין שכיון שאין
זוסר לכנס רק וזלק ד' לבד וגם שכבר עומד שם ואין זוסר כלום
רק ירידה מועטת לכן אין צריך זמן מרובה שירד אמנם הוא סוד יום
אורד היתר על י"ב שנים וכבר היו לה י"ב שנים ואור כך ביום א'
של שנת י"ג אז נשלם בוזי הכתר שבה ואז היא גדולה אור י"ב
שנים ויום אורד ועל האמת כי אפילו יום אורד א"צ לזה אך יש ענין
אור. והוא כי ירידת והכאת הגבורות ביסוד שבה עם זה הרביע של
הכתר ב' וזלוקות אלו הם כולם סוד יום א' הרי בארנו י"ב שנים ויום
אורד של הנזקבא קטנה או"כ נקראת נערה כמו"ש בע"ה. ונבאר
עתה ענין זה שאמרנו כי הגבורות עולין ג' עליות מן יסוד עד הכתר
שהם כד"ת. וטעם הענין בארנו בדרוש פרשה בהעלותך כי אינו
דומה עליות הגבורות בנזקבא כמו עליית הווסדים בדכורא כי
בדכורא מתפשטין הווסדים בכל הג' קוין ועולין עד כוז"ב שבו
אמנם בנזקבא אינן עולין רק דרך קו האמצעי שבה שהוא סוד אל

מול פני המנורה שהוא קו האמצעי כמ"ש במקומו. וטעם הדבר שזודע שישוד דכורא אינו כמו הנזקבא כי הוא יותר ארוך לכן ישוד אמא שהוא נזקבא מסתיים בוזה דז"א ונמצא שיש לזעיר אנפין ב"ו וב"ש מגולין ולכן כשעולין מן היסוד אזור הכאתן יש להם כוז והסתפקות לעלות עד הכתר שבו אך הנזקבא כל הת"ת שבה הוא מכוסה מן היסוד שבו"א כי הוא ארוך ומגיע עד כננך כל הת"ת דנזקבא ואין שם

מגולה רק ב' גבורות וז"ה לבד כי זהו הטעם שבארנו למעלה כי ירידת הגבורות ביסוד שבה אינם אפילו יום אזור לפי שהגבורות ירדו בשנה ט' מן הדעת עד סיום הת"ת כי כולו סתום. אור"כ בצאתם מסיום הת"ת לכנס ביסוד המגולה א"צ רק רגע אזור אך שם ב"א אינו כן כי יש מקום מורד ב"ש המגולין מסיום היסוד אמא עד סיום ישוד דז"א לכן צריך יום אזור גמור מש"א כ בנזקבא. ונזוזור לענין לפי שאין בנזקבא רק ב' גבורות מגולות לבד הגה אם היו מתפשטות ועולות בכל הג' קוין לא היה בכוז כוז והסתפקות לעלות עד הכתר שבה והוא מוכרוז שיעלו עד שם לפי שבכתר שלה לא יש רק וזצי שליש אור לבד כנ"ל וצריך הארת הגבורות בהכרוז לכן הוצרך שלא יעלו רק דרך הקו האמצעי לבד כדי שישפיקו ויהיה בהם כוז לעלות עד הכתר שבה לכן אינם עולות רק בדרך קו האמצעי לבד:

ועתה נבאר מ"ש למעלה שמן האור שבת"ת דו"א נטלה היא וזצי שליש ומן הגוף והלבוש של הת"ת נטלה שליש וזצי. וביאור הדברים כי הלא הם היו ב"ש הגוף ונחלק לד' וצאין וזצי א' לת"ת עצמו דו"א ונשארו הג' וצאים שהם שליש וזצי לנזקבא וזצי שליש לכתר שלה וזצי שליש לדעת שלה וזצי שליש לת"ת שלה. ובה תבין משארו"ל ותבין איך מן האור של הת"ת דו"א עצמו נעשו ממנו ב' כתרים אחד לו"א ואחד לנזקבא והם סוד ב' מלכים משתמשין בכתר אחד ומהגוף דת"ת דו"א נעשה ממנו גוף דת"ת דו"א וגופא דת"ת דנזק' ג"כ הרי שמן האור נעשו ב' כתרים ומן הגוף ב' ת"ת וזד דידיה וזד דידה וכ"ז כדי להשתוות בהשויאה א' ובפרט בקו האמצעי שהוא עיקר הגוף שיהיו ב' מלכים שוין בכל מציאותן ונתפשט ת"ת דידיה עד ת"ת דידה. גם תבין משארו"ל גוף וברית ושבין וזד והענין כמ"ש בדרוש אטב"ו כי עד עתה היה המל' סוד מדה אות כנ"ל וכשרצה המאציל העליון לעשותה פרצוף הורו לזולק אותה מדה ל' וזלקים ונקודות ואזר כך ע"י אלו המוויזין הנכנסים בה יגדלו הנקו' וכל נקודה ונקודה שבה נעששה מדה אות גמורה עד שנעשין בה י' מדות גמורות שהם בויז' פרצוף אות שלם. ונמצא כי כשנבנית זאת הנזקבא נעשה י' נקודות ומנקודות הת"ת שבה לא הועיל בה ככלל ולא הוצרכה בה לפי שכבר נבנית ע"י הת"ת שלקחה מו"א כנ"ל ואז אותה הנקודה של הת"ת ירדה עד היסוד בה ונצטרפה עם נקודות היסוד שבה ומב' נקודות אלו נעשה יסוד דנזק'. וז"ס גוף וברית ושבין וזד כי הברית שהוא נקודת ציון שבה נעשה מנקודת הגוף ומנקודת יסוד ביוחד והנה לא הוצרכה

לירד שום נקודה ולהתחבר עם נקודה שתחתיה רק הת"ת לבד ירד
עד היסוד והטעם כמ"ש במ"א כי היסוד שבה פורו באויר ואין לו
על מה לסמוך. והענין כי היסוד של ז"א הוא מגיע עד סיום הת"ת
שבה א"כ היסוד והמל' שבה אין להם על מה שישמכו בז"א אך
שאר הספירות יש להם על מה שישמכו בז"א וזוץ מהיסוד והמל'
שבה וכבר נודע שהנזקבא נקראת אספקלריא דלא נהרא דלית לה
מגרמה כלום ושאר הספירות לוקחותם מז"א וזוץ משנים אלו לכן
הוצרך נקודת ת"ת שבה שכבר יש לה על מה לסמוך בז"א לירד עד
נקודת יסוד ונתחברו יחד ובין שניהם היה די הסתפקות וכוז כדי
לעשות בויצת יסוד. ואמנם המל' שבה לפי שכל עצמותה אינה רק
וזותם א' וזותם בתוך וזותם לכן במועט תסתפק וכמ"ש בדרוש
אטב"ו שהרי כל עצמותה נקראת מל' ומה צורך למלך שבמל' רק
לצורך וזותם בתוך וזותם. והנה בזמן הקטנות נקראת הנקבה וזה
אשת אד"ר קודם שתזדווג עמו וגם אזור שתזדווג עמו לעולם
נקראת וזה כי לעולם נשאר בה בוי' זו שעליה נקראת וזה. והענין
כבר בארנו שלוקחות וצי' שלישי אור מת"ת דז"א ואינו נכנס בה רק
בד"פ כז"ל. ואע"פ שאיני זוכר היטב מ"מ אכתוב מה שנלע"ד עתה.
והוא שאם נזלך זה הווסד ששבת"ת דז"א לז' וזלקים שלישיים נמצא
ששהיא אינה לוקחות רק וצי' שלישי לבד והוא וזלק א' מו' וזלקים
של הווסד הזה וז"ס ו' של וזה שהיא נוטלת וזלק א' מו' וזלקים ואות
וז' שכוחתי מה ששמעתי. ואפשר שהוא כן כי אם לא נעריך הווסד
כולו לפי שמקומה אינה רק בב"ש המגולין ולכן לא נעריך רק ב"ס
ווסד המגולין לבד כי היא לוקחות וצי' שלישי שהוא וזלק א' מד'

וזלקים וגם זה הוצי' שְׁלוֹקוֹת נִכְנָס מִמֶּנּוּ רְבִיעַ לְבַד בְּכָל פֶּעַם הָרִי
 שֶׁבְּכָל פֶּעַם לֹא נִכְנָס רַק שְׁמִינִית א' כִּי הִכָּל הוּא רְבִיעַ וְאוֹז"כ זֶה
 הִרְבִּיעַ נִזְלַק לִד' וְזִלְקִים הָרִי ב"פ ד' שֶׁהֵם וז' וּבְכָל פֶּעַם אֵינוֹ נִכְנָס
 רַק וְזִלְקָ א' מוֹז' הָרִי וז' דְּחוּזָה. גַּם אִפְשָׁר לִדְבַר כִּי כִּבְר בְּאֶרְצוֹ כִּי אֵלּוֹ
 הוֹסְדִים כְּשֶׁעוֹלֵין מִמִּטָּה לְמַעְלָה מִן הִסּוּד וְלִמְעַלָּה הֵם נִגְדָּלִים
 וְנִכְפָּלִים לְכַפָּלִים נִמְצָא כִּי הַמַּלְכוּת שְׁנוֹטְלָת וּצִי שְׁלִישׁ וְנִכְפָּל אוֹז"כ
 וְנַעֲשֶׂה שְׁלִישׁ א' שֶׁלֵּם וְכֵן הַשְׁלִישׁ וּצִי הַנֶּשֶׁאֶר בִּז"א הוּא נִכְפָּל
 וְנַעֲשֶׂה ג"ש נִמְצָא כִּי אוֹתָן ב"ש הַמְּזוּלִין נִכְפָּלִין וְנַעֲשִׂין ד' שְׁלִישִׁים.
 וְהָאֵמֶת הוּא כִּי כְּשֶׁלֹּקוֹת אוֹתוֹ הַמֶּלֶךְ אֵינוֹ רַק וּצִי שְׁלִישׁ אֵלָּא
 שְׁאוֹז"כ נַעֲשֶׂה שְׁלִישׁ גָּמוּר וְאֵם תַּעֲרִיךְ וּצִי שְׁלִישׁ בִּד' שְׁלִישִׁים הוּא
 וְזִלְקָ א' מוֹז' וְזִלְקִים וְזֵהוּ וז' דְּחוּזָה. וְזֵה פִי הֵב' הוּא אֲמִיתִי וְזֵהוּ
 שֶׁשְׂמַעְתִּי. וְהַמֶּלֶךְ עֲצֻמָּה נִקְרָא ה' תַּתְּאָה שֶׁל הַשֵּׁם הָרִי שֶׁם וְזֵה
 בְּשִׁלְמוֹתָה הָרִי עַד עֵתָה בְּאֶרְצוֹ עֲנִין קִטְנָה שֶׁהוּא עַד י"ב שָׁנִים וַיּוֹם
 אוֹזָר:

שְׁעָר לֵה פֶּרֶק ג'

אֲמַנָּם עֲנִין נֶעְרָה מ"כ אֶצֶל מוֹרֵי זֵלָה"ה בְּלִשׁוֹן זֶה מִשְׁנַנְסְרָה וְהִיא
 לִקְוֹת הַמְּוִזִין לְבַדָּה וְזוֹץ מִגֵּ'ר נְתוּסְפָה בָּהּ ה' דְּנֶעְרָה. וּבִיאוֹר אוֹמְרוֹ
 וְזוֹץ מִגֵּ'ר לֹא יִכְוָלְתִּי לְהַבִּין אֶךְ בִּיאוֹר שֶׁל שְׁאָר הַלִּשׁוֹן הוּא זֶה.

וצריך אני לבאר עתה ב' הנקודות הנמצאין בנזקבא שהם ציון וירושלם מה ענינם ומצינו שציון הוא ביסוד וירושלם הוא במל' וכן הוא הדבר כי נקודת היסוד בנזקבא הוא נקודה הנקרא ציון ונקודת ירושלים היא נקודת מל' שבנזקבא. וכן אמרו באדר"י כי ציון כסותא דנזק' כבית רוזם לאתתא ואמנם במקום ערותה יש בשר תפוז והיא נקראת עטרה והוא בשר תפוז בולט בין הירכיים והבשר זה הוא סוד מלכות שבנזקבא ולפנים מזה הבשר שם סוד בית הרוזם שהוא וזר אורד לפנים מזה המלכות וזה נקרא יסוד שבנזקבא. וסוד הענין כמארז"ל כי הנזקבא נקרא מלכות וא"כ א"צ להיות בה בעצמה בוזי מלכות כי כל עצמה היא מלכות לכן לא נמצא מהנזקבא רק ט"ס שהם מכתר שלה עד היסוד שבה ממש כדמיון הזכר בוזי גמורות אך המלכות שבה אינה רק דרך רבו קצת באותו עובי הבולט מן היסוד לזוץ ואע"פ שלא היה צריך עכ"י. שז"ס שאמרז"ל כדי לשמור הוזהבית של יין צריך וזותם בתוך וזותם וזהו ר"צ וזבי"ת שהוא הסימנים שצריכין וזב"ז והם, וזתכת בשר יין תכלת. והענין כי היסוד וזותם א' והמל' וזותם ב' כז"ל. וביאור הדברים כי יין משומר הוא סוד הגבורות הנציתנין אל המלכות וצריך להיותן שמורים מן הווצונים שלא יתאווזו בהם כי יניקתן מגבורות ולכן היין צריך לשמור שהם הגבורות לא כן הווסדים שהם המים. ואמנם הווצונים הם יושבין תחת המלכות וקרובים אליה בסוד רגליה יורדת מות ואינן נאווזין בה אלא בסופה בתותיה כנודע ובמה שיוצא מן היסוד שלה משם יונקים ולפעמים אותן גבורות נעשין דם שהם דינין גמורים ואז הוא דם נדות שיונקים הווצונים אך בהיותן

שְׂמורים הם יין כי יין מורה עַל גְּבוּרָה הַמַּתְמַתֶּקֶת בַּסּוּד ויין יִשְׁמוּז. והִנֵּה אֵלֹהֵי הַג' הם נְשִׁמְרוֹת ע"י אֵלֹהֵי הַב' וְזוֹתֵמוֹת א' הוּא הַיִּסּוּד שֶׁבּו נִיתָנִים הַה"ג וְהַב' הוּא הַמַּלְכוּת וְהוּא אוֹתוֹ הַבֶּשֶׁר הַמְּקִיף מִבְּחוּץ. וְה"ס מַלְת וְזוֹתָם לְפִי שֶׁהַיִּסּוּד דְּנוֹקְבָא כֹל עֲצָמוֹ לֹא נַעֲשֶׂה אֶלָּא מִהָאָרֶת הַגְּבוּרוֹת שֶׁנּוֹזְתָם וְנִגְלָף בּוֹ דֶּרֶךְ יְרִידָה וְהַכָּאָה כֵּן לִי הַיִּסּוּד בַּעֲצָמוֹ אֵין לוֹ מִקּוֹם לְהַסְמֵךְ בְּזָכֶר כֵּן לִי וְע"ש וְלִכֵּן נִקְרָא וְזוֹתָם וְכֵן הַמַּלְכוּת בַּמַּכ"ש שֶׁאֵפִי הָאָרֶת הַמַּלְכוּת אֵינָה אֶלָּא מִהָאָרֶת הַיִּסּוּד הִרִי כִי הוּא וְזוֹתָם נִמְשָׁךְ מִוְּזוֹתָם אֲחֵר לִכֵּן וְזוֹתָם הוּא אוֹתִיּוֹת וְזוּמ"ת וְאֵלֹהֵי הַסּוּד הַנִּזְכָּר בַּפְּסוּק וְזוּמָת בַּת צִיּוֹן וְזוּמָת יְרוּשָׁלַיִם פִּי לְצִיּוֹן וְזוּמָה א' וְלִירוּשָׁלַיִם וְזוּמָה אוֹזֶרֶת שֶׁהֵם סוּד הַוְּזוּמוֹת. הַשְׂוֹמְרוֹת אֵת הַיִּין מִן הַוְּזִיזוֹנִים. גַּם אוֹתִיּוֹת וְזוֹתָם הוּא תוֹזוֹם לֹבֵר ע"כ תוֹזוֹם שֶׁל הַקְּדוּשָׁה וּמִשֵּׁם וְלִהְיֶה הַקְּלִיפּוֹת וְלִכֵּן אִסּוּר לְצַאֵת וּזוּץ לְתוֹזוֹם בְּשִׁבְתָּ כִי הַתוֹזוֹם הוּא מַלְכוּת אוֹזֶרֶת גַּם וְזוֹתָם אוֹתִיּוֹת וְזוּמ"ת. וְפִי הַעֲנִין שֶׁכֹּל עֵינֵךְ וְזוֹתֵמוֹת אֵלֹהֵי נִמְצָאוּ מִן וְזוּמָת הַעֲלִיזָה שֶׁהִיא בֵּיה (כִּי מִל' הִיא בַת הַבִּינָה וְה"א תֵּתֵן בִּינָה וְכִינָה הִיא וְזוּמָתוֹ). וְאַמֶּנֶם לְמַטָּה נִבְאָר אֵיךְ וְזוֹתָם זֶה נִמְשָׁךְ מִכִּינָה שֶׁנִּקְרָא וְזוּמָת:

מ"ב וְזוֹתָם הוּא בְּדָדִים וְאִשֶּׁר הַצְּרוּפִים תוֹזוֹם וְזוּמ"ת הוּא בַּיִסּוּד וְזוֹתָם הוּא בְּדָדִים שֶׁלֹּא שֶׁהוּא בַּת"ת שֶׁלֹּא הַנִּקְרָא אִמָּת וְזוּמָתוֹ שֶׁל הַקַּב"ה אִמָּת מִפְּנֵי שֶׁהוּא מַכְרִיעַ בֵּין וְה"ב וּבֵין וְה"ג וּבֵין נ"ה לִכֵּן נִקְרָא וְזוֹתָם שֶׁבּו נּוֹזְתִּין כֹּל שְׂאָר מַדּוֹת:

וזהו אמת שמבריו מן הקצה אל הקצה א' ראשונה לאותיות ת' אורונה מ' אמצעי כי הם וזותם כולם הרי וזותם בדדים שלו דהיינו שליש ת"ת ואמא נקרא וזמות כנזכר בזוהר שמבנה יוצאים הה"ג שהם מנוקדים פתווי וזותם ולעולם נקרא וזותם (ות"ו העוסקים בתורה הם שומרי העיר בכ"ב אתוון) ועתה נבאר מציאת אלו הזותמות והענין כי הלא אמרו בגמרא שיש דתות ברוחם האשה כמ"ש כי לא סגר דלתי בטני ויש צירים לאשה כמ"ש כי נהפכו עליה צריה. והענין כי כמו שבזומת העיר יש דלתות וצירים כן בזומת המלכות הנקרא וזותם יש שם צירין ודלתות והענין הוא כמ"ש ביוזוד ה' ע"ש. והענין כי האדם מזריע טפת לובן בנזקבא והנזקבא מקבלת בבית רוחם שלה ושם נעשית צורת הולד. ואמנם מנין יש כוח באשה לקבל אותה טפה ברוחם שלה ושתתעכבת שם ולא תפול ותצא לזוץ והיאך תוכל לצייר שם הולד. אך הענין הוא כי הלא כל האברים כולם השאור שבעיסתן הם כ"ב אתוון שהם סוד האבנים שמהם נבנית הבית וכבר ידעת ששש בתורה כ"ז אותיות שהם כ"ב אותיות וזומשה כפולות. ואמנם כשנצטיירה המלכות ונתן בה הכ"ב אותיות הגה האירו וזותמו הכ"ב אותיות ביסוד שלה ושם נשאר רשומן ועל דרך זה כ"ב אתוון דדכורא נרשמים ביסוד שלו כמו שכתב וישכב במקום שהוא וי"ש כ"ב אותיות כנזכר בזוהר ומשם הטפה יוצאה כלולה מכ"ב אתוון גם ביסוד דנזקבא נרשמן כ"ב אתוון דידה וע"כ יש כוח ביסוד שלה לקבל שם הטפה ולציירה שם. ואמנם מן הכ"ב אתוון נעשין דלתות שבאשה של בית הרוחם והוא כי צורת ד' צורתה י' וב' וי"ן כזה כי

הי' הוא באמצע הב' ווי"ן ומוזכרם ואות י' הוא עוקץ שאזורי הד'.
 ואמנם הדלתות שברוזם האשה הוא סד זאת הדל"ת שבארנו ואות י'
 שבין ס' ווי"ן הוא סוד ציר הדל"ת שכל הדל"ת סובבת עליו כי אין
 קיום לב' ווי"ן אלא באות י' שהוא הציר שעליו סובבין ב' ווי"ן וצי"ר
 גימטריא ע' שהוא ג' קוין שיש באותו ע' כי ברוזם הנקבא נרשמו
 כל הג' קוין שהם וזג"ת כנודע וזה נמשך אליה מהאבות עליונים
 שהם וזג"ת צורת ע' וז"ס באר וזפרות שרים וכמבואר שם והוא סוד
 היסוד שבה המעלה מ"ז הנקרא באר ולא בור והוא עשוי כזפירה
 ולא בולטת כעין יסוד הזכר רק כזפירה שקוע כדי שיקבל טפת
 הזרע בתוכו. ואמנם המ"ן נעשה ע"י שרים והנדיבים שהם האבות
 שזקקו בה וזותמם שהוא צורת ע'. וזהו והיה שדי בצריך אל תקרא
 בצריך אלא בצירך כי היסוד נקרא שדי שהוא שד"י ונעשה ע"י
 הצירים שב ועל שמו נקרא שד"י כי ציר נקרא ע' דשדי וד"י אותיות
 י"ד פי' מן הידים עליונים שהם יד וזקת יד הגדולה יד הרמה שהם
 וזג"ת מהם נעשה שם שדי שהוא ע' י"ד. וז"ס מקדש אדני כוננו ירך
 כי הכוננות של אדני שהוא המלכות הגה בגין יסוד שלה שהוא
 עיקר כוננותה נעשה ע"י הידים העליונים והוא סוד יצחק מיעך
 באצבע ואין להאריך בזה:

[הגהה - ונלעד"ו שאפשר שזהו כוונת הפסוק אף ידי יסדה ארץ ר"ל
 ידי שהם ג' ידים העליונים כנ"ל והם ג' אבות הם עשו לנזקבא
 הנקרא ארץ בסוד באר וזפרות שרים אינן אבות]:

וזה"ס ש'מרנ'י מירי פוז יקשו לי שכבר הודעתך ש'מ"ד הם מ"ב א' דהוי"ה ומ"ן הם ב' ש'מות מ"ב כי אין טפה יורד מלמעלה שאין טפיים עולה כנגדן וב' טפין הם ב' מ"ב שהם ג'ימטריא פ"ד שהם סוד המ"ן ועם ד' ש'ברוזם הרי פ"ז. וזה"ס ש'מרנ'י מיר"י פ"ז כי אלו הידים העליונים הם שהמשיכו המ"ז למטה וכש'אוזין בהם הוצ'ונים נקרא יד"י פ"ז. ונזוזור לענין כי ב' צירין וב' דלתות יש באשה כמ"ש כי לא סגר דלתי בטני וכן כי נפתחו עליה ציריה וסוד הענין הוא שאלו כ"ב אתון הג"ל הם נעשין דל"ת וציר א'. והנה אלו האתון הם כפולין כמ"ש בע"ה ולכן יש ב' צירים וב' דלתות וכשתזכרם יוד יהיו צורתם ס' סתומה כזה מ' של לסרבה המשרה ואלו הם סוד מ' יום של יצירת הולד וכאשר נקודת היסוד שלה היא סתומה והולד הוא בתוכה אז הוא צורת מ' סתומה וכש'יולדת נפתח רוזמה ואותן הב' דלתות שהיו דבוקות זו בזו ונעשו צורת מ' סתומה נפתחין ואז הולד יוצא משם ובהיותה מ' סתומה אז נקרא גן נעול מעיין וזתום והמ"ז של המעיין וזתומים שם וסתומים. הרי בארנו סוד דלתות ש'ברוזם שהם סוד הכלי המקבל בתוכו אל הולד ובתוך כלי זה נתונין המ"ז כי המ"ז אינו הכלי עצמו אבל הם סוד ה' אותיות מנצפ"ך הכפולות. באופן כי הכ"ב אותיות הם דלתות וה' אותיות מנצפ"ך הם המ"ז ולכן יש הפרש בין כ"ב אותיות לאלו ה' מנצפ"ך הכפולים וכאשר מעלה מ"ז הם אלו ה' דמנצפ"ך ואז"כ בציור הולד נצטייר ע"י כל הכ"ב אתון לכן אין ציור הולד עד מ' יום כנגד מ' סתומה הג"ל ואלו ה' אותיות מנצפ"ך הם סוד ה"ג שבה ש'יורדין ביסוד שלה ונרשמות שם

וידוע שהגבורות נמשכין לה מבינה הנקרא חמות דז"א וזהו חותם
 כז"ל. ועתה נבאר איך הם ב' דלתות והענין כי מתחלה נמשכו
 המוויזין בה ונתנו בה הה"ג וכ"ז ע"י ז"א כי היו עוברים מאוורי ז"א
 ולוויזין אליה ואז נרשמו ביסוד שלה דל"ת א' וציר א' והמ"נ שהם
 המנצפ"ך כי כל אלו הדל"ת והציר והמ"ן הם סוד הכ"ב אתון וה' של
 מנצפ"ך שקבלה המלכות ע"י ז"א. עוד יש לה בויזי אחרת והיא
 כשננסרה המלכות מאוורי ז"א וכבר כתבתי בתפלת ר"ה ענין
 הנסירה ושמ בארנו שהוא סוד הסתלקות המוויזין מז"א ויצאין לוויזין
 על ראשו ונכנסין הגה"י של אמא עם מוויזין בראש הנקבא מאווריו
 ואז ננסרת הנקבא דז"א מאווריו כי מתחלה כשהיתה מקבלת על
 ידו היתה דבוקה עמו אב"א אבל עתה כשלוקחות המוויזין מאמא
 עצמה היא ננסרת ונפרדת מן הז"א. ואמנם אז בעת הנסירה לוקחות
 המוויזין פעם ב' בהארה יותר גדולה מבתחלה עד אין קץ כי מתחלה
 היה תמצית האור ע"י מוויצות ועתה לוקחות המוויזין עצמן ואז נגמרת
 לתקן וחוורת לקחות פ"ב אותן כ"ז אותיות התורה. ואז יש לה ב'
 דלתות וב' צירין וב' מנצפ"ך. וענין ב' צירין ושתי דלתות כבר בארנו
 למעלה שהם צורות ס' סתומה אבל ענין ב' מנצפ"ך הם סוד י' דמים
 שבאשה ה' טמאים וה' טהורים ואלו המנצפ"ך שלוקחות עתה ע"י
 אמא הבינה הם ה' טהורים שהם הגבורות ממותקות אבל אותן
 שלקוחה מתחלה ע"י ז"א הם דינין גמורים. ואלו הב' בויזי הם ציון
 וירושלים כי ציון הם השניים שלוקוחים ע"י בינה ולכ ציון הוא רומים
 וירושלים הוא די והם הראשונים שקבלה ע"י ז"א. וכבר ידעת כי
 הבינה הגה"י שלהם עיניהם המוויזין של ז"א הם ג' אהי"ה אור

דיודי"ן קס"א והוא בנצח וא' דאלפי"ן קמ"ג והוא בהוד וא' דההי"ן קנ"א ביסוד ושלשתן הם תנ"ה והוא גימטריא וזותם ע"ה ולפעמים נעשה נד"ת דותה ואין להאריך. אמנם עתה שקבלה פ"ב המוויזין ע"י בינה אז קבלה הארה ג"כ מן לבושים שלה שהם ג' אהי"ה הג"ל שהם גימטריא וזותם. וז"ס מלכות שבנזקבא שהוא סוד הוזהותם הוויצון כי כל עיקרה מן הלבושים של נה"י דאמא וכשאדם מוזהג עם אשתו אז נקרא וזתן וכלה כי ג' אהי"ה במלואן עם ג' שמות עצמן הם גימטריא וזת"ן כי עתה נכנס בהם וכן היא נקרא כלה שהם ה' אותיות מנצפ"ך שהוא אות ה' מכלה וכל א' כלול מי' הרי ג' וזהו כ"ל מכלה:

ונוזזור לענין כי כבר בארנו כי תזלה מקבלת מנצפ"ך א' ודל"ת א' ע"י ז"א ואז"כ כשנצטרה לוקחות מנצפ"ך ב' ודל"ת ב' וז"ס האשה בהיותה נערה אמנם לפעמים נקרא נער וזסר ה'. והענין כי תזלה כשלוקחות מנצפ"ך א' סוד דינן ג"ל אז נקרא נער כמ"ש כי נער שהוא גימטריא ע"ך דינן וכשלוקחות המנצפ"ך הב' נתוספו בה ה' ונקרא נערה שהם ה' אותיות מנצפ"ך הב' וזהו ההפרש שבין נער לנערה. וכבר ידעת כי זמן הנערה ו' וזדשים שיש בין נערות לבגרות והם סוד אלו ה' אותיות מנצפ"ך ועוד הדל"ת שלוקחות עמה מוזהג הרי הם ו' וזדשים של זמן הנערות. אמנם מ"ש למעלה שמ"כ אצלי זה הלשון כשנצטרה והיא לוקחות המוויזין לבדם וזין מג"ר נתוסף ה' דנערה והם ו' וזדשים דנערות כו' אפשר לפרש כי הכוונה היא כי

המלכות כשנצטרך ולקחות המוויזין היא לבדה אז ודאי כשהיא גדלה באזורי ז"א דוגמת הז"א כי היא נוגעת בבינה. ואמנם אינה עולה עד ראשה ממש רק נגד המלכות (ז"א ה"א) דבינה שהיא נגד הדעת דז"א נמצא כי גדלת הנקבא ויש לה עתה גדלות ו' מידות כי ז"א ט"ס וזוין מן המלכות שהיא הנקבא והיא נגדלת עד ו' ספירות התחתונים וזוין מג"ר ואלו הם סוד ו' וודשים נערו כך אפשר לפרש לשון הג"ל אמנם כשנזכרת פב"פ נקרא אז בוגרת. והענין כי בוגרת גימטריא תורה כי אז מלכות פנים בפנים עם זעיר אנפין ואז נקרא תורה שבעל פה המתווכרת עם תורה שבכתב:

ג"ל כי אותיות בוגרת בו' גר"ת עתה נגדלת גם עד ג"ר וזב"ד ות' זו מורה על נקבא א"נ הם וזילוק תיבות ב"ת ג"ר ו' ו' תחתונה ואז ראוי לזווג גמור:

שער לה פרק ד

דרוש אטב"ז והוא לבאר מציאות אלפא ביתא דאטב"ז על תיקון הנקבא מלכות דע כי הנקבא שהיא שיעור שלה מדה א' מן המדות של ז"א ונמצא שהיא עשירית כי אין בה רק מדה א' מי

מדות דו"א אמנם כשנגדלת ונעשית פרצוף גמור מי"ס או נזלקה
 אותו מדה ל"י וזלקים נגד י"ס וכל נקודה מהם גדלה ונעשית מדה א'
 שלימה וזה סדרה א"ט הוא כתר דמלכות ב"ו הוא וזכמה ג"ז בינה
 ד"ו דעת י"ל וחסד כ"ף גבורה ל"ע ת"ת מ"ס נצח ק"ץ הוד ר"ף יסוד
 ע"ן מלכות. ופי' הענין כשהנזקבא נבנית ונתקנית פרצופה מב' חסדים
 ומב' שלישים שיש בתנ"ה דו"א ומהה"ג שיש ביסוד דו"א כמבואר
 בדרוש הקודם לזה ע"ש. ונתויל עתה מן הכתר כי כתר נקודה א'
 מי' נקודות שנתזלקה מדת מלכות אמנם זאת הנקודה של כתר
 צריכה לקבל עוד ט' נקודות אורות כמותה ואז יושלם הכתר שלה
 ויהיה בה מדה שלימה בי' נקודות כי מה שהיתה המלכות עד עתה
 בוינת מדה א' בת י' נקודות הנה עתה אור ההגדלה צריכה שכל
 נקודה מהם יעשה מדה א' בת י' נקודות ולהיות שמתזלה לא היתה
 בכתר שלה רק נקודה אחת מן המדה ועתה נתוסף בה עוד ט'
 נקודות כמותה ונעשית מדה גמורה כמו שהיתה מתזלה כל
 המלכות בכללותיה נמצא כי תזלה היתה בזלקה נקודה א' ועתה
 בהגדלה נתוסף בה ט' נקודות וזהו א"ט שזלקה היא א' ונתנו לה ט'
 אורות כדי להשלימה. ואמנם לבאר זה יותר צריך לומר כי הלא מי
 שנגדל את הכתר שבנזקבא אינו אלא אותו הוסד שבת"ת דו"א כי
 בקו האמצעי אין שם שום מוץ רק הוסדים לבד אך בב' קוין דו"א
 ימין ושמאל שם מתפשטת אמא ב' ירכותיה עם ב' מוויין שבה וזו"ב
 כנודע אבל בקו האמצעי לא יש מוץ כי כבר נשלם יסוד דאמא
 בזוה"נ נמצא כי בקו ימין ושמאל יש מוויין גמורים עד סיום רגליה
 דו"א אך בקו אמצעי אין בו בוי' מוץ רק עד הזוה"נ ומשם ולמטה לא

יש רק חסדים מגולין וכפי מה שיש בזה"א כך יניקת המלכות משם כי כשתינק מן קו האמצעי לא תינק אלא מהחסדים כי לא יש דבר אחר לניק משם אבל כשתינק מקו הנצח או יונקת ממוח וזכמה המתפשט בו וגם מן החסד הא' מן הה"ו המתפשט שם וכער"ו בהוד. ועתה נבאר הענין יותר ודע ג"כ כי לעולם המגדיל המלכות הם החסדים (המתפשטים שם) שהם סוד המים המגדילין האילן ואת הנטיעות והוא סוד והוכן בחסד כסא. והנה כשהמים הולכין בשרשי האילן ומגדילין אותו אין המים וחורין להיות גוף האילן עצמו כי המים גורמין ההגדלה אבל המים עצמן אינן גוף ההגדלה וזה מבואר למבין וכן הענין בחסדים אלו אינו נעשה גוף ההגדלה רק שגורם להגדיל לכן בככל הא"ב לא הזכיר את החסד עצמו רק ההגדלה לבדה והנה החסד שבת"ת ז"א גורם הגדלה בט' נקודות בכתר דנזקבא דז"א שלא היה בה רק נקודה א' ונעשית י' וזהו א"ט. ב"ו בחכמה פי' מה שאנו רואין ומוציאין בפי' מה שיש אל המלכות בחכמה שבה הם ב' נקודות והגדילו וז' אחרות ונעשו י' וזהו ב"ו. והענין שכבר ידעת שכבר יש בה נקודה א' ממנה שלקוחה ממלכות עצמה כנ"ל הרי נקודה א' ועוד נקודה אחרת לוקוחה ממוח וזכמה המתפשט בנצח דז"א כנודע. והנה נודע כי חכמה שבנזקבא נגד פ"ק דנצח ז"א ויונקת ממוח וזכמה שבו משא"כ בכתר שלה שאינה לוקוחה מוח בקו אמצעי רק מן החסד וכבר בארנו שהחסד אינו נכנס בגדלות רק שהוא גורם הגדלה כי כן עתה בנצח אע"פ שיש בו חסד א' אין אנו חושבין רק למוח וזכמה שבו כי החסד הוא המדיל ושמור כלל זה בדרך שלא אצטרך לבאר תמיד שלעולם אי החסד

נִוְשֵׁב וְנִכְנָס בַּמִּסְפָּר וְנִמְצָא שִׁישׁ בְּכַאן שְׁתֵּי נְקֻדּוֹת אוֹד מִנְקֻדַּת
 הוֹחֲמָה עֲצֻמָּה שֶׁל הַמַּלְכוּת עֲצֻמָּה וְא' מוֹו הוֹחֲמָה שֶׁבְנִצּוֹ דו"א
 וְאוֹד כִּךְ וְחֹסֵד שֶׁבְנִצּוֹ גֶרֶם גְּדֻלּוֹת וו' נְקֻדּוֹת אוֹדוֹת וְשִׁלְמוֹ ל"י כִּי ב'
 נְקֻדּוֹת הַגִּל אֵינָן בְּכֻלָּל הַהִגְדָּלָה רַק וו' הַבָּאִים מוֹדֵשׁ וְהוּ ב"ו. ג"ז
 בְּבִינָה פ"י כִּי בְּבִינָה שֶׁבְּמַלְכוּת יֵשׁ בָּהּ ג' נְקֻדּוֹת. א' מוֹחֲלָקָה שֶׁלְקוֹחָה
 מִן הַמַּלְכוּת עֲצֻמָּה כֵּן. עוֹד יֵשׁ נְקֻדָּה אוֹדֶת מִמוֹו בִּינָה שֶׁבְּתוֹךְ
 הוֹד ו"א כֵּן בְּנִצּוֹ. עוֹד לִקְוֹת נְקֻדָּה א' מִן הוֹד אִמָּה עֲצֻמָּה
 שֶׁבְּתוֹכָה נִתֵּן הַמוֹו כֵּן ל' הָרִי ג' נְקֻדּוֹת וְאז הוֹסֵד שְׁמִת־פֶּשֶׁט בְּהוֹד
 ו"א הוּא מִגְדִּיל ו' אוֹדִים וְהוּ ג"ז. וְא"ת גַּם בּוֹחֲמָה דְּמַלְכוּת נֹאמֵר
 שֶׁהֵם ג"ז כִּי ג"כ לִקְוֹת הַמַּלְכוּת מִנִּצּוֹ אִמָּה שֶׁבּוֹ נִתֵּן הַמוֹו.
 וְהַתְּשׁוּבָה כִּי אֵלֹהִי נִה"י דְּאִמָּה שֶׁהֵם מִתְּפַשְׁטִין בּו"א כֹּל עֲצֻמָּן בְּמִקְוֵם
 אֵינָן רַק בְּבוֹזִי הַרְגָּלִים נִה"ו וְלֹא בְּבוֹזִי רֹאשׁ פִּירוֹשׁ כִּי נִה"י דְּאִמָּה
 נַעֲשִׂי כֹל אוֹד מֵהֶם ג"פ וְאֵע"פ שֶׁכֹּל עֵינָרִם אֵינָן אֵלָּא נִה"ו עִכ"ו
 בְּבוֹאֵם לֹא"א מִשְׁתַּנִּים כִּי ב"פ עֵלָאִין נַעֲשִׂין בּו"א וְו"ב וּב"פ אִמִּצְעִים
 וו"ג וּב"פ תִּתְּאִין נַעֲשִׂין בּו"א נִה"ו מִמֶּשֶׁ. אִמִּנֵּם כִּשְׁנֹקֵבָא לִקְוֹת עֵתָה
 הָאֶרֶץ מֵהֶם אֵין הָאֶרֶץ וְו מוֹעִלָּה לָהּ כֹּלֹם כִּי אֵין הַמַּלְכוּת שִׁיעוֹר
 קוֹמַת שְׁלָה רַק שִׁיעוֹר ב"פ תִּתְּאִין אֵלֹהִי הַגִּל וְכִשְׁלֹקוֹת הָאֶרֶץ מֵהֶם
 נִקְרָא הַהָאֶרֶץ (ג"כ) נִה"ו וְא"כ לִוְו"ב שְׁלָה לֹא תוֹעִיל הָאֶרֶץ וְו כִּי
 הָאֶרֶץ וְו לְשִׁימוֹשׁ רִגְלִים שֶׁהֵם נִה"ו וְהִיא צְרִיכָה הָאֶרֶץ לְעֶרֶךְ וְו"ב
 שְׁלָה א"כ אֵין הָאֶרֶץ וְו מוֹעִלָּה לָהּ כֹּלֹם. וְכֵן הַעֲנִין בּו"ג שְׁלָה אֵינָה
 יִכּוֹלָה לְקַבֵּל הָאֶרֶץ מִנִּה"ו דְּאִמָּה כִּי הָאֶרֶץ נִה"ו אֵינָה שׁוֹה לִוְו"ג שְׁלָה
 וְאֵע"פ שֶׁלִּקְוֹתוֹ עִכ"ו אֵינָה עוֹלָה בְּשֵׁם וְאֵינָה נִוְשֵׁבֶת

כלל. אמנם הארת נ"ה דאמא בנ"ה דנזקבא זה תעלה בששם ותכנס בוששון ודא כמ"ש בע"ה. ואמנם טעם זה עצמו שאמרנו בנ"ה דאמא שייך ג"כ בנ"ה דז"א שאע"פ שודאי הוא כי כשלוקחות הנזקבא הארה מהמוזין שבנ"ה דז"א בודאי שאין האור ההוא יוצא אלא דרך מלבוש שהוא דרך מסך לבושי נה"י אמא ואז"כ דרך מסך נה"י דז"א וא"כ כשיוצאין האורות ועוברין שם בודאי שהם לוקוזין מהם ויוצאין האורות של המוזין מלבושין באותן הלבושים ג"כ וזה פשוט ואין להאריך בו. אמנם כמו שאותן אורות שלוקחות מנ"ה של אוזמא אינם נכנסין במנין כן נ"ה דז"א אינן נכנסין במנין כי במקומם הם נזשכין לרגלים ולא למוזין לכן אין עולין בוששון רק בנ"ה דנזקבא כי שם הם שוין הארות נ"ה בנ"ה באופן שאין למנות ולחשוב רק המוזין ולא הלבושים. וא"ת כמו שבנצח לא מנית רק המוזין גם בהוד לא תמנה רק המוזין ואיך הם ג"ו ומנית הוד דבינה. התשובה הוא כי אמת הוא שהטעם שאמרנו הוא מספיק לנ"ה דז"א גם בשניהן כי אינן ראויין למנות רק עד הסוף דנ"ה דנזקבא אמנם באמת אין טעם זה מספיק רק לקו ימין נצח שלה ולא בהוד. והענין כי הנזקבא נאוזת בשמאל תמיד ואמא דינן מתערין מינה ובפרט בקו שמאל שהם דינן ולכן בבא הארת הוד במלכות ראוי לזשבה כי כל מציאותה הם גבורות שהם בנין של המלכות וגם הבינה עד הוד אתפשטת וזה נראה היותה גבורות ולכ ההוד שלה כולה קו שמאל נכנס במנין. וכלל הדברים כי הוזסדים אינן נמנין לעולם והמוזין נמנין בב' מוזין דז"ב ולבושין דנ"ה דזעיר אנפין אינן נמנין לעולם עד למטה בנ"ה דנזקבא כי שם הם שוין בהארתן ולבושי

דנצח אבא הוא שוה לנ"ה דזעיר אנפין ואינו נמנה ג"כ עד נצח
 דנזקבא ולבושי דהוד אבא נמעין עם כלם שכל הקו שלה:

שער לה פרק ה

ד"ו בדעת ודע כי בכאן הוא היפך מאותיות אורות כי אותיות
 הראשונות היו הראשונות עיקרית והאחרונות טפילות כמו א"ט א'
 עיקר וט' הוא מה שנתחדש וכן בשאר אותיות אך כאן הוא להיפך
 כי אות אחרונה הוא עיקר והראשונה הוא המוזדש. כיצד ד"ו פי' כי
 ו' נקודות יש בה וד' באין מוזדש והענין שאע"פ שאנו אומרים שבנצח
 דז"א שם וחסד א' עכ"ז זו לעצמו וגם לצורכו אך לצורך הנזקבא אין
 בו כוח להאיר רק בפ"ק שהוא בוחמה דנזקבא וכן בהוד אינו מאיר
 רק בבינה דנזקבא. אך בשאר המישך הקו אין בו כוח להמשיך כ"כ
 ואע"פ שבדרוש העבר בארנו שהחסדים דנצח מאיר בכל קו ימין
 דמלכות ודאי שכן הוא אלא שאין הארתו מספקת להגדיל רק בפ"ק
 לוודיה נמצא כי החסדים אינם מגדילים בנזקבא רק בכוח"ב שלה
 לבד. וא"ת שאר הגדלה דנזקבא מי גרם לה. התשובה כי מהדעת
 ולמטה הם נגדלין ע"י הגבורות כי אין מתפשטין הגבורות רק
 מהדעת ולמטה וכ"כ הם משמשות ומגדילות הגבורות את הנזקבא
 כמו החסדים את הז"א כי גם הגבורות הם מים ממש המגדילין את

האיכלן רק שהם מ"נ לכן נקרא גבורות גשמים הרי שהם מים ממש נמצא שבין הדעת ולמטה כל ההגדלה הוא ע"י הגבורות והסדר הוא כך. כי הנה דעת נוקבא נגד יסוד ז"א כנ"ל בדרוש העבר שאזור שכלו הווסדים להתפשט עד ההוד אז ירדו הגבורות עד היסוד ומשם לוקחם המלכות בדעת שלה המכוון נגדו כי ת"ת דז"א כתר שלה ויסוד שכל דעת שלה. והנה שם לוקחזת ה"ג ביוזד ונשארינן שם מושרשים. אוז"כ יורדין ומתפשטין הה"ג מווסד עד הוד שבה ואזור כך מהארת אלו הגבורות המתפשטין מאירינן ביסוד שלה כל ה"ג ביוזד וכן אוז"כ במלכות שלה וכ"ז הוא ממש כמבואר בווסדים המתפשטין בז"א שכבר הודעתך שכולן נרשמים בדעת והארה שלהם לבד הוא המתפשט מווסד עד הוד ואזור כך הארה ב' שנתוספו מאלו המתפשטין הם מתקבצין ביסוד ואין צריך להתאריך בזה. והנה אותן ה"ג המתפשטין בה מווסד עד הוד הם מגדילין אותה ולכן כמו שלא נכנסו הווסדים במספר גם הגבורות אינן נכנסין במספר כי הם מגדילין ואינם ההגדלה עצמה כמ"ש בווסדים לכן אין להתאריך. אמנם בדעת אנו מוסיף הה"ג עם הנקודה של וזלקה שהיה לה מתחלה כנ"ל הרי ו' והגדילו ד' אזורים הרי ד"ו. וא"ת למה בדעת נמנין ה"ג הטעם כדי להגדיל ספירה א' מספיק גבורה א' אך כאן הם ה"ג. וא"ת א"כ לא נמנה אלא ד' גבורות כי א' צריך להגדיל. זה יתורץ עם משארז"ל ברכת הבית ברובה וזהו ענין גם כן ורדפו מכם וזמשה מאה ומאה מכם רבבה ירדפו וכן אמרו רז"ל אינם דומין מרובים העושיין המצוה כו' כי בהתקבץ ובהתאסף ה"ג יוזד מספיק להגדיל ולהעלות בושבון וזה מבואר הרי ד"ו. יץ בוסד פי

אין לה רק נקודה א' ומתוודעין ונגדלין בה ט' אורות וזהו י"ץ. וא"ת הרי בזכמה שהוא בקו הזה בארנו שהוא ב"ו כי הזכמה והמוח שבתוכו נמנה. התשובה הוא קרוב אל זה שבארנו לעיל בענין הזוסדים וכן הוא ענין המוויזין כי אלו המוויזין המתפשטין בנ"ה דו"א אינם מוויזין כי אין מוויזין אלא בג"ר דו"א אבל משם ולמטה הם הארה בעלמא ואינן מוויזין ממש וא"כ הלואי שיספיק כל אותו המוח המתפשט בכל נצו דו"א לעשות מוח וזכמה דנוקבא והלואי שיהיה בכאן כולו מוח א' אך שיתפשט בכל קו ימין דנוקבא זה א"א וכיוצא בזה בקו שמאלי כי אין המוח נמנה ונושב רק בבינה דנוקבא אך משם ולמטה לא. והואיל ואתא לידן נבאר עתה שכיון שכן הוא איך נעשה המוח ממש בזכמת נוקבא או בבינה שלה כיון שהוא עצמו אינו מוח והענין הוא כי ע"י הארת הזוסדים המגולין אשר שם לפיכך הם מאירין שם הרבה ויכולין להתגלות שם הארתן המלוכשת שם ויכולה לעשות מוח ממש כאן בנוקבא. גם זה פירוש על מ"ש בזהר דינין דדכורא תקיפין ברישא ונייזין בסופא כי בכאן מאירין יותר מלמעלה בכפליים עד שיכולין לעשות מוויזין לזקבא ועוד אורת כי הארת הזוסדים האלו מאירין (מנה"י דאבא לעשות מוויזין בראש הנוקבא ואע"פ שאינן אלא) בנה"י דאבא הנתונים תוך נה"י דאבא כנודע ואז מאירין נה"י דאבא ונה"י דאבא ויצא מהם אור רב. ועוד אורת כי בכאן מוזה ולמט' מתגלה יסוד דאבא כנודע והוא מאיר לצדדין בנ"ה דאבא וע"י כל אלו האורות שאמרנו יש כוח בנ"ה אבא לעשות מוויזין בראש הנוקבא אע"פ שאינן אלא בוזי רגלים וכבר ידעת כי הנוקבא אינה נעשית אלא מנה"י אבא ולא מנה"י אבא ואין

להאריך. אך הלואי שכל האורות אלו יספיקו לעשות לה ג' מוויזין ולא שיספיק לכל ארכה נמצא כי מכאן ולמטה אין אג מוויזין עוד מוויזין כג"ל. והנה ראוי לבאר כי א"ט וי"ץ הכל אוזר רק שזה אוזרים וזה עשירות כי א"ט הם יו"ד אוזרים וי"ץ הם יו"ד עשירות וראוי לידע איך הוא הענין היפך השכל שראוי היה שלמעלה בראשו יהיה העשירות שהוא יותר גדול ולמטה בקצוות מוסד ולמטה יהיה אוזרים. והתשובה מבוארת כי למעלה בראשו היה המגדיל בוזי ווסדים והנה הוסדים עיקרם הם בז"א רק שהארתן יוצא מאוזוריו ומגדיל אותה אבל כאן הגבורות עיקרם בזקבא בדוקא ולכן הם מגדילין מאד מאד בבוזי הע

שירית וגם הוסדים כיון שעיקרם הם בז"א הלואי שכל הארת הוסד יצא להאיר בזכמה דזקבא או בבינה ואינה בה רק שעליו א' כנודע שוסד שבנצח נזלק לג"ש ושליש א' שלו הוא היוצא ומאיר לזכמה דזקבא ועושה אותו מוויז. באופן כשנעריך ערכים אלו נמצא כי הארות הגבורות הם יותר מי' פעמים בזקבא מאור של הוסדים לכן הם כאן עשירות:

[הגהה - י"ל התינו צ' הנוספים אך וזלק העיקרי ע"כ צ"ל שאינו גדול מוזלק הג"ר דאם כן אכתי ק' למה בג"ר נמנין לאוזרים וכאן נמנים לעשירות. וי"ל כדלעיל אינו דומה המרובין כו' כיון שיש כאן אורות רבים מגדלין ג"כ אותו וזלק של המלכות עצמה ט' וזלקים אוזרים

ואעפ"כ אנו מוֹנִין עֲרֵשׁם לְבַד כִּי הֵם בְּטָלִין אֲצֵל עֲרֵשָׁה וְאֵם שְׁגִיתִי
אֶתִּי תִלִּין וְהִ' יִכְפֹּר בְּעַדִּי:]

כֹּף בְּגִבּוּרָה פִּי זֶה מִבּוֹאֵר כִּי יֵשׁ לָהּ נְקוּדַת א' מַעֲצָמָה וְנְקוּדַת אוֹת
שְׁלֹקוֹת מִהוּד דְּאִמָּא שְׂמַאִיר בַּה כַּ"ל כִּי בְּכָל קוֹ שְׂמַאִל אֲנוּ מוֹנִין
לְבוּזִי הִד דְּאִמָּא לְפִי שֶׁהוּא קוֹ שְׂמַאִל גְּבוּרוֹת הָרִי הֵם ב' גְּבוּרוֹת
וּמִתְגַּדְּלִין וּמִתְוַדְּעִים בַּה וז' אוֹרוֹת הָרִי כ"ף. ל"ע בַּת"ת פִּי בֹזֶה צָרִיךְ
שֶׁתִּדְעַ מ"ש בְּדָרוֹשׁ הָעֵבֶר בְּעֵינֵי גּוֹף וּבְרִית וְשִׁבְיָן וּזֶה כִּי הִנְקוּדָה
שֶׁנִּתְוַלְקָה וְהִגִּיעַ בּוֹחֶלֶק ת"ת שֶׁל הַמַּלְכוּת לֹא שְׂמִישָׁה הִיא לַעֲצָמָה
אֲךָ יִרְדֶּה בִּיסוּד וְנִתְוַזְבְּרָה עִם נְקוּדַת יִסוּד לְפִי שִׁיסוּד אֵין לוֹ עַל מִה
לְסִמּוּךְ בֹּז"א כַּנֶּגְדּוֹ לְכַךְ הוּצָרָךְ לְהִתְוַזְבֵּר שִׁם עִם נְקוּדַת הַת"ת
וְהִלּוּאִי שִׁיסְפִּיק. בְּאוֹפֶן שֶׁבַת"ת לֹא יֵשׁ שׁוּם נְקוּדָה כָּלֵל אִמֵּנִם הֵל'
שֶׁל ל"ע הֵם סוּד ג' גְּבוּרוֹת שִׁישׁ בַּת"ת. וְהֵעֵנִן דַּע כִּי הֵלֵא אֲנוּ רוֹאִין
הַפְּרֵשׁ שִׁישׁ בַּת"ת מִשְׁאֵר קִצּוֹת וְהוּא כִּי הַגְּבוּרוֹת הַמִּנְיָעִין לְוֹחֶלֶק נִצּוֹן
הוּד הֵם מוֹכְרוּזִים לַעֲבוֹר דֶּרֶךְ הַת"ת מִשְׁא"כ בִּשְׁאֵר כִּי הַגְּבוּרוֹת
(דִּוּו"ג) דְּנוֹקְבָא תוֹכֵל לְקַבֵּל הַגְּבוּר' שִׁלָּה מִן הַדַּעַת עֲצָמוֹ שֶׁהוּא
בְּנִתִּיִּם בֵּין וּזו"ג וְיוֹצֵאִין שְׁתֵּי גְבוּרוֹת בִּיּוּד אוֹד לְקוֹ יְמִין וְאוֹד לְקוֹ
שְׂמַאִל וּלְכֹן אֵין הוֹסֵד צָרִיךְ לַגְּבוּרָה וְלֹא הַגְּבוּרָה צָרִיךְ לְוֹסֵד גַּם
הַת"ת א"צ לֹא לְוֹסֵד וְלֹא לַגְּבוּרָה כִּי יוֹרֵד אֵלָיו דֶּרֶךְ קוֹ הָאִמְצָעִי
מִמֶּשׁ גַּם הַנִּצּוֹן א"צ לְוֹסֵד שֶׁעָלָיו וְלֹא הוּד לַגְּבוּרָה שֶׁעָלָיו כִּי אֵין
הָאוֹר בֹּא לָהֶם רַק דֶּרֶךְ קוֹ אִמְצָעִי בַּת"ת וּמִשֶּׁם מִתְוַלְקָה לָהֶם. בְּאוֹפֶן
שֶׁלֹּא יֵשׁ מִי שֶׁהוּא מוֹכְרוֹז שִׁיעֲבָרוֹ בְּתוֹכּוֹ רַק אֵלּוֹ ב' שֶׁהֵם גְּבוּרוֹת

ז"ה שצריכין לעבור דרך הת"ת בהכרח ושם מניחין הארה שלהן
 ועם הגבורה של ת"ת עצמן הם ג' גבורות והם ל' של ל"ע ונגדלין זה
 אחרים הרי ל"ט. וא"ת הרי הם המגדילין ואיך נמנו בכלל וזשכ"ן זה.
 התשובה זו מבואר כמ"ש בסוד הדעת כי בהיות גבורות הרבה
 ביוזם הם יכולין להגדיל ולהשאר שם שרשם באופן כי אלו הג'
 גבורות אשר שם הם בעצמן נגדלות ונעשית י' וזה ל"ע. וגם כי
 בשלמא בשאר ספירות היה להם הנקודות עצמה של וזלקה שהוא
 שורש הכל שוממו נבנית ונגדלת הספירות אבל כאן בת"ת הנה
 הנקודה שלה ירדה ביסוד לכן אם אין הגבורות של שם נגדלות
 בעצמן לא יהיה אפשר לעשות הת"ת. ואפשר שעם זה אמרנו יתורץ
 ג"כ מש"ל שאע"פ שהאמת הוא שהה"ג כשמתפשטין בגוף הם
 יורדין מדרגה אחר מדרגה כי כולן יורדין תזלה בוסד ואז"כ נשאר
 שם גבורת הוסד ויורדי ד' אחרות למטה בגבורה וכעד"ז עד למטה
 כדרך הוסדים. אך הטעם מובן עם הג"ל כי שאר ספי' א"צ
 ששישאר שם שרשם אותם העוברות בהם אך הת"ת שאין לו נקודה
 שלה צריך ליקח אותן הג' גבורות להשרישן בו. וזה נלע"ד יותר
 אמיתי מן הטעם הראשון כי כלל הוא בידינו כי הוסדים או
 הגבורות יורדין מדרגה אחר מדרגה מן ווסד עד הוד. מ"ם בנצח פי'
 שיש לה נקודה א' של עצמה ולקחות עוד נצח של ז"א ונצח של אמא
 כי בכאן הכל הוא בוזי' נצח וזיכר האור שלו לכן הם נכנסין בושכ"ן
 כנ"ל ועוד לקחות גבורה של הוד שעוברת בה דוגמת מ"ש בת"ת
 כנ"ל. אך הטעם בכאן הוא שכבר ידעת שז"ה הם ב' פלגי דגופא
 אוזים ולא יתפרדו לכן כשעובר גבורות הוד בה מנזות בה שרשה

הרי הם ד' נקודות ונגדלים הו' הרי הוא מ"ם. וגם שכבר ידעת כי
 ג"ה הם דמיון זכר ונקבה לכן איהו בנצח ואיהי בהוד וכבר ידעת כי
 עטרא דגבורות היא של נוקבא ועטרא דחסדים הוא של דוכרא
 עכ"ז לוקח הזכר תרין עטרין ונוקבא א' לבד וכן כאן נצח נוטל גם
 רושם גבורת ההוד בו. ק"ץ בהוד פי' כבר ידעת סוד א"ב דאז"ק
 בכ"ר שהם סוד אוזדים עשיריות מאות וא"ט ב"ו ג"ז ד"ו הם אוזדים
 בד' ראשונים. י"צ כ"ף ל"ע מ"ס הם עשיריות והם מוזסד עד נצח.
 ק"ץ ר"ף ש"ץ ת"ם הם מאות והם מהוד ולמטה. נמצא כי ה' ר' פשוטה
 בא"ב אוזר אות ת' והוא ת"ק ו' ס' סתומה הוא ת"ר ו' ק' פשוטה הוא
 ת"ש ו' ק' פשוטה הוא ת"ת ו' ק' פשוטה הוא תת"ק הרי יש בו ט"א וט'
 עשיריות וט' מאות וכשתרצה להשלים האלף שהם י' מאות אז תוזור
 לאות א' שהוא ראש אותיות והוא במלואו אל"ף שהוא אלף ואין
 להאריך. ונזור לענין כי מהוד ולמטה סוד מאות. וכבר בארנו טעם
 לאוזדים שהם בראש והעשיריות שהם בגוף ועתה אנו צריכין לבאר
 למה המאות הם מהוד ולמטה. ונבאר תזלה ענין ק"ץ מה ענינו
 וממנו יתבאר הטעם והענין כי גם בכאן הסדר של ב' אותיות אלו
 הם דוגמת ב' אותיות שבדעת שהם ד"ו שבארנו שאות ב' שהוא ו'
 היא עיקרית ואות ד' הראשונה המוזדשת וכן בכאן כי אות הראשון
 שהוא ק' הוא מוזדש ואות צ' היא העיקרית ואז"כ נבאר הטעם
 בע"ה. אמנם ביאור הענין כי הוד אין לה רק גבורה א' ואינו כמו ת"ת
 ונצח כנ"ל לכן אינה נכנסת בושבון כי הוא הבנים המגדילין כנ"ל
 אמנם ג' נקודות יש בה לבד ואלו הן א' הוא הנקודה עצמה שיש בה
 והוד דאמא והוד דז"א הרי ג' נקודות. והנה בכל הספירות העליונות

לא נצטרפו בויצת גבורות קשות כ"כ כמו בכאן והענין כי נודע כי
נ"ה הם לבר מגופה ולכן הם דינין קשים. אמנם עכ"ז ההוד הוא דין
קשה מאד מאד כי הוא סוד קו שמאל בסופו והלא קו שמאל הוא
גבורה עצמה כ"ש בסופו התותון הנקרא בזוהר התוכא דהבא והם
ג' קצוות התותונים של הג' קוין השמאלים

כי אווד הוא קצה דהוד אמא ואווד קצה דהוד זעיר אנפין וא' הוא
קצה דהוד נוקבא הרי ג' הודות ביווד שכל א' לבד הוא דין קשה
לאין קץ ומכ"ש בהצטרפותן יווד שלשתן שהם דינין קשים לאין
תכלית ולכן בהתוכם יווד מכים זה בזה ונגדלים ונרוזבים עד אין
קץ ונכללים זה בזה (וזה בזה) עד שמוג' נעשין ט' כ"א כלול מו' ולא
די בזה אלא שגברו עד שהיו בסוד מאות ולא בסוד עשירות וזהו
הטעם שבכאן הוא סוד מאות וכבר ידעת כי ה"ג מנצפ"ך הם כסדר
אותיות ר' ה' ו' פ' ו' ו' ו' והם מתחלקות מווסד עד הוד ונמצא שהגבורה
המגעת להוד הוא ו' פשוטה והוא אות ו' מן קץ באופן כי הם ו'
בעצמן ולא גדלו על ידי המים המגדילין אותן רק וזלק א' והוא ק'
הרי ענין ק"ץ. והנה כל הוצונים נאווזין בכאן בספי' הוד לטעם הג'ל'
ושמו מוכיז עליכו ק"ץ סוד קץ כל בשר בא לפני כבוד ע' שהם
הוצונים ולכן גם סמא"ל לא היה יכול ליעקב רק בכף ירכו
השמאלית שהוא הוד. ובזה תבין סוד נפלא כי בהתאוון בו הוצונים
נהפך ונעשה דוה והוא סוד והודי נהפך עלי למשוזית כי כבר ביארנו
שה' דמים טמאים הם מסוד ה"ג מנצפ"ך אלו אמנם היתוך הזוהמא

אינו אלא לבסוף שהוא גבורות ההוד שהוא הה' ובהאווז שם הוויצונים נהפך ונעשה דם נדה ונעשית דוה שהיא נדה האמורה בתורה וזהו נתנני שוממה כל היום דו"ה. ובה תבין סוד נפלא במאמר רז"ל כי ימי הגלות הם אלה שנים וזהו כל היום דו"ה כמו"ש כי אלה שנים בעיניך וגו' והענין כי שית אלפי שנין הוי עלמא והם מוסד עד יסוד ואלף הו' הוא מל' שהוא שבת העולה עד ה' שנאמר שבת לה'. והנה וזרבן בהמ"ק היה סמוך לאלף הווימישי שהוא הוד כי בו נאווזין הוויצונים להיותו גבורו' קשות וזהו כמו שנאמר הכתוב נתנני שוממה כל היום דו"ה כי מהוד נהפך לדו"ה שהוא אלף הווימישי לכן אין הגלות נמשך רק שנים אלו כמו"ש בזהר ולא ילטו עממין בישראל יותר מאלף שנין כי אין להם אוזיה רק בהוד לבד. וכבר בארנו לעיל איך הם אלה כי ק"ץ גימטריא אלף כי י' הוא תת"ק ועם ק' הרי אלף ואלו הם הנקרא בזהר אלף יומין דיוול וז"ס האלף לך שלמה שהוא וול ואין להאריך. ובה תבין ג"כ כי הדעת וההוד הם משונין באותיות כז"ל באלפא ביתא דא"ט ב"ו כי אות ראשונה היא הטפילה ואת השניה היא העיקרית. וטעם הדבר שלחיות אלו כחות הגבורה יותר משאר ספירות שבזוק' לכן הגבורות שלהם יתירות על המוזודשות כי הלא בדעת בארנו שהד' הם מוזודשות והו' הם העיקריות והם גבורות וכן כאן בהוד ה' שיהם תת"ק הם העיקריות והק' שהם המועט הם המוזודשות לפי שכשהדינין מתוזברים הם מתרבין עד אין קץ ולכן צריך שלא לעורר ולזכר כחות הדינין ביחוד אלא להפרידן לפי שהמים הם נזיים ומיושבים אבל הגבורה הם אש ושלחבת ונצוצות עד אין קץ

וזה פשוט. אמנם ההוד כבר נתבאר איך הם גבורות רבות וגם הדעת פשוט הוא שאין בכל הנזקבא ה"ג מקובצות יוחד כמו בדעת שלה ובפרט שאין מתוק כלל בהם שם ואדרבא למטה הם יותר ממותקות שהם מגולות אמנם עכ"ז הדעת הם דינן מבוסמים ובפרט שהם למעלה בסוד הדעת והמווין אך ההוד הם דינן קשים קרובים אל הקליפות ולכן הדעת הוא בסוד אוחדים וההוד הוא בסוד מאות כנ"ל. וז"ס הכתוב משפטי ה' אמת צדקו יוחדיו כי הנה האותיות של הדעת וההוד הם משונן משאר ספירות והם ד"ו ק"ץ ואם תצרפם הם אותיות צדק"ו כי אלו הד' אותיות בדעת והוד צדקו יוחדיו והם (משוננים) יותר משאר ספירות. וכבר בארנו כי הטעם הוא להיותן גבורות וז"ס משפטי ה' אמת שלהיות שאלו השנים שהם דעת והוד והם גבורות ממש יותר מהשג'ר ונקרא משפטי ה' שהם הגבורות לכן צדקו יוחדיו והם שוין זה כזה וגם אותיותן הם צדקו ממש ודי בזה. ר"ף ביסוד פי' כבר בארנו שירדה הנקודה של ת"ת ונתחברה עם הנקודה שלו והם ב' נקודות והרי הם ר' ומתחדשין וז' אחרים הרי ה'. ונלע"ד כי לפי שקיבוץ כל הה"ג הם ביסוד כנודע לכן הם בסוד מאות. גם נלע"ד כי לכן אותיות ר"ף ביסוד כנז'ר ה"ג מנצפ"ך שמתקבצים בו וזשכונם ר"ף כנודע שמנצפ"ך גימטריא ר"ף. ש"ן במלכות זה תבין כמ"ש בדרוש העבר שהמלכות שבנזקבא אין לה שום סמך בז"א ואפי' נקודה ממש אין לה ואינה רק האכה בעלמא והוא סוד הזותם ששם בארנו שהם ג' שמות אהי"ה דיורדי"ן דאלפי"ן דההי"ן הנמשכין אליה שם מן נה"י דאמא שהם גימטריא וזותם ואינם רק הארה וזותם בעלמא ואלו הג' שמות שהם ש' ונתוסף בהן

וְשֵׁהֶם ז' מַדּוּת אֲזוּרוֹת הָרִי שֵׁ"ן הָרִי כָל אֶלֶף בִּי"ת דָּא"ט ב"ו וְזוּן
 מִב' אוֹתִיּוֹת אֲזוּרוֹת ת"ם שֶׁלֹּא שְׁמַעְתִּי פִי מִמּוֹרֵי זֶלֶה"ה וְהִיא אוֹמֵר
 (כִּי הֵם ת"ם) שֵׁהֶם לִמְטָה בְּסוּד הַמַּלְכוּת וְלֹא בִיָּאֵר אוֹתָם. וְאַמֵּנָם
 כָּל אֱלֹ אוֹתִיּוֹת שֶׁבְּאַרְצוֹ הֵם זְוָגוֹת וְעוֹד נִשְׁאָרוּ ג' אוֹתִיּוֹת שֶׁאֵין לָהֶם
 זְוָג וְהֵם הֶזֶךְ ה' אוֹזְדִּים ג' עֲשִׁירִיּוֹת ר' מֵאוֹת וְהֵם סוּד כֹּהֵן לִכֵּן הַנּוֹשֵׂא
 בַּת כֹּהֵן אֵין זְוָגָן עוֹלָה יָפָה כִּי אֵין לָהֶם זְוָג וְלֹא שְׁמַעְתִּי יוֹתֵר וְכָל אֱלֹ
 הַתִּקְוָנִים נַעֲשׂוּ בְהִיּוֹתָה קִטְנָה:

שְׁעַר לֹ פֶרֶק א מ"ב

הַשְׁעַר הַשְּׁלִישִׁי שְׁעַר מִיעוּט הִירוֹז וִיתוּזְלֶק לֹד' פֶּרֶקִים:

מִיעוּט הִירוֹז מֵאֵי נִיְהוּ דְּאִמֵּר לָהּ לִכִּי וּמַעֲטִי אֶת עֲצָמֶיךָ הֵימְנוּ דְּכוּלָּהּ
 מַלְכוּת דִּידָהּ דִּהוּי בְּכָל הַט"ס כּוּלָּהּ הִפִּילוּ וְנִזְזוּתוֹ לִתְתָּא בְּהַדָּה מֵה
 דְּלִיתָא הִכִּי בְּכָל סְפִירָאן, דְּכוּלָּהּ אֵיתָךְ לָהּ וְזוּלְקִיָּהּ בְּסְפִירָאן
 דְּלֵעִילָא (בֵּר) מִנִּיָּהּ דִּהֵא כֶּתֶר כָּלוּל מִכוּלָּהּ וְכֵן וְזַכְמָה וְכֵן כּוּלָּם
 אֲבָל מִל' אֶתְנִטְלִית מִכוּלָּהּ וְכוּלָּהּ הוּי ט' בְּלִבָּד דְּכָל מֵה דִּהוּי מִינָה
 לֵעִילָא בְּהַדִּיָּהּ נִזְזִית לִתְתָּא בְּהַדָּה וְאִיְהִי שְׁלִימוֹ דְּכוּלָּהּ דְּבֵר מִינָה
 הוּי כָּלָהּ ט"ס וְכוּלָּא דִּילָהּ נִזְזִית לִתְתָּא וּמַשְׁו"ה הוּי אֹר וְזוּזֵר דְּלִית

לה מדיילה כלום ובעית להדרא ולסלקא לעילא והיינו דלית לה
מגרמא כלם ולא קאמר דלית בה, ואלו כולא לתתא ומשוי"ה בעינן
לסלקא לה לעילא דלהדרו לאתרייהו כולהו מלכויות דידה ואיהו
בהדייהו וז"ס רבות בנות עשו וזיל ואת עלית על כולנה. ענין וזטא
אדה"ר ומה גרם באבי"ע הקדוש בענין הגדלות והמעטת פרצוף ז"ן
ובענין היותם פב"פ או אב"א בכל בוזי. ואמנם מה שגרם בענין כל
העולמות ומדרגותן ועלייתן וירידתן כבר נתבאר בדרוש אזור.
ונבאר עתה מה שגרם באבי"ע וקליפות ובוזה יתבאר ג"כ מיעוט
הירוח וענין הגלות המר והנמהר הזה וגם ענין זרבח בית א' ושני וגלות
מצרים וגם כל הבוזי שהיו בעת הבריאה:

מ"ק ענין עיבור ז"ן דע כי בעת עיבור ז"ן באמא עלאה אז היה ז"א
בבוזי ו"ק לבד ונקבה בבוזי נקודה א' כלולה מי' שהוא בוזי מלכות
שבה בלבד ואז ע"י העיבור וניקה ומוזין נתגדל בוזי ז"א עד
ששולם לי"ס כנודע. ואמנם גידול המלכות אינה אלא ע"ש אמצעית
ז"א עצמו כי אמא עלאה כשאר גדלה אותו נתנה בו כוח עוד גידול
להמלכות. ואז"כ יצאה בוזי גידול זה של המלכות לזוין באמצעית
ת"ת ואז נגדלת המלכות גם כן עד תכלית הגידול שבה שהוא עד
שתשולם גם היא לי"ס שלימות שבה וא"כ מוכרוז הא שכל זמן
שעדיין לא נתגדל המלכות שאותן הט"ס עליונים שזוהרים מנוקבא
יהיו כלולין בז"א בט"ס שבו כנודע שאין בו רק עד היסוד ונוקבא
משלימתו לי' ואז הם י"ט ספירות ט' שלו וי' שלה ונקרא עשירית כיון

שֶׁהִיא עֲשִׂירִית אֲלִיו וְשֵׁלֶם הוּא בִּי"ס עֲמֹה וְגַם הִיא יֵשׁ בַּהּ י"ס.
 וּאֲמֵנָם טָרֵם הִתְגַּלּוּת בַּהּ ט"ס הֶעֱלִינּוֹת שְׁלָה הִיו כּוֹלֵן נִכְלָלִין בְּט"ס
 שְׁלֹ נִמְצָא כִּי בִכֹּל סִפִּי וְסִפִּי מִן הֵט"ס דָּו"א יֵשׁ בַּהּ בּוּזִי סִפִּי א' שֶׁל
 נֹקֵבָא אֲךְ הִיא אֵינָה רַק וּזְלָק הֶעֱשִׂירִית שְׁבָה בִלְבָד שֶׁהוּא סְפִירוֹת
 הַמַּלְכוּת שְׁבָה. וְהִנֵּה גִידוּל הַמַּלְכוּת אֵינָה בִּפְעָם א' רַק בְּזֻמָּנִים
 הָרַבָּה נִתְקַנָּת וְנִתְגַּדְלָת מֵעַט מֵעַט כִּנ"ל. וְנִבְאָר עֲתָה בְּאוֹרֵךְ כִּלְלוֹתָן
 אַע"פ שֵׁישׁ פָּרְטִים הָרַבָּה הִנֵּה תַכְלִית הַמִּיַּעוּט אֲשֶׁר בַּהּ אֵינָה פְּווֹת
 מִנְקוּדָה א' כִּלּוּלָה מִי' שֶׁהִיא נְקוּדָה מַלְכוּת הָאוֹזְרוֹנָה שְׁבָה כִּנ"ל
 וְתַכְלִית גִּידוּל שְׁלָה הוּא שִׁיהִיָּה בַּהּ כֹּל הִי"ס שְׁלָה וְתִהְיֶה עִם ז"א
 פֶּב"פ שְׁוֹה לְגַמְרִי וַיִּשְׁתַּמְשׁוּ ב' מַלְכִּים בְּכֹתֵר א' שֶׁהוּא מֹה שֶׁקְטָרְגָה
 הִירוּז כְּנֻדָּע. וְהַעֲנִין הוּא כִּי נֻדָּע כִּי מֹת"ת שֶׁל אִמָּא נַעֲשֶׂה כֹתֵר לֹא"א
 וְכֹאשֶׁר גַּם הִיא תַעֲלֶה עַד שָׁם וַיְהִיָּה כֹתֵרָה בְּת"ת שֶׁל אִמָּא כְּמוֹהוּ
 יִהְיֶה כֹתֵרִיהֶן שׁוֹיֵן וַיְהִיו שְׁנֵיהֶן א' כִּי שְׁנֵיהֶן יִהְיוּ בּוּזִי ת"ת דֹּאֲמָא שֶׁהוּא
 סְפִירָה א' וְאִזּוּ לֹא תַצְטָרֵךְ הִיא לִקְבֹּל הָאֲרֵתָה ע"י ז"א אֲלֵא יִהְיוּ שְׁנֵיהֶן
 מִקְבָּלִין הָאֲרֵתָן מֵאִמָּא כֹּל אוֹזֵד ע"י עֲצָמוּ וְלֹא יַצְטָרְכוּ זֶה לָזֶה וַיְהִיו
 זו"ן שׁוֹיֵן בְּמִצִּיאוֹתָן כְּדַמְיוֹן או"א כְּנֹזֵכֵר בְּאֲדָרָא או"א כּוֹזֵדָא נִפְקִין
 וְכוֹזֵדָא שְׁרִיין וְזֵהוּ תַכְלִית הַגִּידוּל שֶׁהוּא וְאִזּוּ כֹּל הָעוֹלָמוֹת בְּתַכְלִית
 הַתִּיקוֹן. וּאֲמֵנָם בֵּין זֶה לָזֶה יֵשׁ בּוּזִי רַבּוֹת וּבֵין כּוֹלֵם הֵם ד' בּוּזִי וְזֵה
 סֹדֵרֵן מִמַּטָּה לְמוֹעֵלָה. א' תַכְלִית הַמִּיַּעוּט הִנ"ל שֶׁתִּהְיֶה הִיא נְקוּדָה
 כִּלּוּלָה מִי' וְהִיא בּוּזִי הַמַּלְכוּת שְׁבָה וְאִזּוּ אֵין לָהּ פֶּרֶצוֹף וְאִזּוּ הִיא
 עוֹמֶדֶת לְמוֹטָה מִהִסּוּד שְׁלֹ. ב' הִיּוֹתָה פֶּרֶצוֹף גָּמוּר בִּי"ס אֲלֵא
 שֶׁשִּׁיעוֹר קוֹמֶתָה הוּא בְּאוֹזֵר ז"א מוֹחֶזֶה וְלְמוֹטָה אֲבָל עַדִּיין הָאוֹרוֹת
 שְׁלָה שֵׁישׁ בַּהּ רֵאשׁוֹנוֹת שֶׁל ז"א כּוֹז"ב וְז"ג לֹא הָאִירוּ בְּד"ת שֶׁבּוּ לִכֵּן

לא נמשכו בה ולא האירו בה והבין זה עם הג"ל. ג' בהיותה מקבלת אורות שלה מן ה"ר של ז"א ואז נגדלת כמוהו אלא שעדיין כל זה בוזי אורות אב"א והרי הם ג' בוזי בבוזי אוזור והטעם שאין ד' בוזי באוזור הוא ג"כ מפני שאין הכתר ניכר כ"א בפנים ולזה ג' בוזי באוזור. עוד יש ד' בוזיות בבוזי פב"פ והם אלו. א' שתהיה היא פרצוף שלם פב"פ אלא ששיעור קומתה הוא מוזה ולמטה דז"א ועדיין אורות שלה דבוזי פנים שיש בה"ר של ז"א לא נמשכו להאיר בה. והנה בוזי ראשונה שהוא שתהיה ג"כ בוזי נקודה א' כלולה מי' כנגד היסוד פב"פ אין כאן מקום ביאורו ונתבאר במ"א בפ"י תפלת השוור בברכת אבות. הב' הוא הה"ר של ז"א האירו בה מלמעלה אבל עדיין היא מהוזה ולמטה ואז הוא יורד בנצח שלו והיא עולה בהוד שלו בבוזי שם בוכ"ו והוא כופף קומתו ומזדווג שם עמה. הג' שתהיה גדולה כמוהו שיעור קומתו פב"פ ותקבל האורות של ה"ר שם בהיותה היא למעלה עמהם. ואמנם עדיין היא אינה מקבלת אורותיה אלא באמצעות ז"א והכתר שלו יהיה גדול מכתרה כי הוא יותר גדול וגבוה למעלה מכתרה נמצא שהמלכות שבה אין לה בן זוג כנגדה בזכר כי היא למטה מן היסוד שלו לכן היא צריכה לו שהמלכות שבה היא למטה מכל שיעור קומתו ואז צריכה היא לקבל ע"י ואז המלכות שלה אין לה בן זוג ונתעלה עד היסוד שבה עצמה ונכללין יחד שם בסוד הכללות כנודע אצלינו ואז תוכל לקבל מן היסוד של ז"א. ונמצא כי בבוזי זו יש בה פרצוף ט"ס שבה עליונות לבד כי העשירית שבה נכללת ביסוד שבה ואז ג"כ הכתר שלו גבוה מכתרה. הד' שתהיה גם היא משמשת בכתר א' כמוותו

ומקבלת אורותיה מאמא עצמה שלא ע"י ז"א דמיון או"א ותהיה שלימה בכל י"ס וזהו תכלית הגידול שלה:

שער לו פרק ב

ועתה נבאר ג' בוזי' אלו איך היו מתוזלת בריאת העולם עד עתה. הנה בזמן העיבור היתה היא עדיין בבוזי' נקודה א' כלולה מי' והיתה למטה מאזורי היסוד דז"א וכאשר נברא העולם של אצילות ונולדו ז"ן התזוילת היא להתגדל עד יום ד' לו' ימי בראשית ואז נגדלה כל ג' בוזי' הנ"ל שיש בבוזי' אזור באזור והוא עד שתהיה בוזי' פרצוף גמור בי"ס באזור באזורי הוזה ושם היה שיעור קומתה משם ולמטה וגם האורות של ה' ספירות ראשונות דז"א היו מאירין בה מלמעלה למטה אב"א וכאשר הירו קטרגה אז נתמעטה מן שיעור הנ"ל וזוהרה להיות כבתולה בבוזינת המיעוט יותר גדול שאפשר להיות והוא שהי' ספירות שלה וזוהרה ונתעלו ונסתלקו בשרשיהן בט"ס של ז"א כי משם יצאו כנ"ל ולא נשאר רק המלכות שבה שהיא נקודה א' כלולה מי' תזת אזורי היסוד של ז"א. וזהו ענין לכי ומעטי את עצמך שנסתלקו ט"ס שלה העליונים ועלו בז"א והיא נשארת נקודה מעטה וירדה תזת אזורי היסוד וענין מיעוט הירו היה ביום ד'. אוז"כ ביום ו' וזוהרה להתגדל בבוזי' הג' הנ"ל היתה פרצוף שלם

בבחי' אוזור באוזור נגד החוזה דז"א ואז יש בה ה' אורות של ה"ס ראשונות דז"א שהם בחי' ה' ימים ראשונים דימי בראשית כולם האירו ביום ו' שהוא הת"ת שבו ואז נבנית המלכות ונגלית שם וה"ר מאירין בה מרוזוק ואז ביום ו' נזדווגו זו"ן בבחי' אב"א ונברא אדה"ר בבחי' זו לבדו ואלו לא וטא אדם הראשון היה מעורר מ"נ באותו שבת הראשון ועל ידי זה היו מזדווגין זו"נ פנים בפנים בבחי' יותר עליונה שבכולם שישתמשו שניהן בכתר אוזר ופנים בפנים אשר אין הגדלה גדולה מזה ותהיה היא מקבלת מאמא עלאה שלא על ידו. והנה כאשר וטא אדם הראשון יום ו' וזורה למטה תחת היסוד באוזוריו ונש'ארה שם בבחי' נקודה לבד כלול מ"י ואז אותן הט"ס עליונים שבה לא וזרו לעלות ולהסתלק ולהתעלם בזעיר אנפין עצמו כמו בעת מיעוט הירוח ביום ד'. אמנם כיון שהיה מפני וטא לכן כל אלו הט"ס ירדו למטה בקליפות כמ"ש בע"ה והרי היא בתכלית המיעוט האזרון שבכולם ואז היא ילדה קין והבל ע"י זוג זו"ן כנזכר אצלינו בדרוש קין והבל ווטא אדה"ר ע"ש איך היו למעלה בשעה זו ואז"כ כשבא יום שבת ראשון וזורה הנזקבא להתתקן בכל הו' בחי' הנ"ל ונזמרה בחי' הו' והוא שחזרה עמו פב"פ בכל שיעור קומתו וזלת בחינת הכתר לבד שהיה גדול מכתרה אוזר שהיא בחי' יותר עליונה מכולם וגבוה ממנה ולכן היתה עדיין צריכה לקבל מאמא על ידו ואז לא היו משתמשים בכתר אוזר שהיא הבחי' היותר עליונה מכולם כנ"ל. ואז"כ ביום ראשון דז"ל וזורה לבחי' הב' והיתה פרצוף שלם מ"ס באוזורי החוזה דז"א ועדיין ג"כ לא היו מאירין בה ה' ראשונות דז"א. והנה ענין זה נמשך מבריאת אדה"ר עד שיצאו

ישראל ממצרים כי בכל יום שבת וזוורת עמו פב"פ שוה בשוה
 בבוזינת ו' הג"ל ובימי הזול היתה זוורת אוזר באוזר פרצוף שלם
 בבוזינת ב' הג"ל וה"ר דז"א לא היו מאירין בה וזה נמשך עד צאת
 ישראל ממצרים כליל פסוק. אמנם אע"פ שבוזינת זאת היתה כך יש
 בו קצת שינוי בהמשך זמן הג"ל והוא כמ"ש רז"ל שאדה"ר סילק את
 השכינה לרקיע ראשון ודור אנוש כו' עד שהעלה למעלה מז'
 רקיעים עד שבא אברהם ויצחק ויעקב לוי קהת ועמרם ומשה
 והורידוה למטה מז' רקיעים כבתולה. והענין הוא כי כבר נתבאר
 כי בשבת ראשון וזרו פב"פ ועדיין כתרו גדול מכתרה וגבוה ממנה
 נמצא כי המלכות שבה למטה מכל בוזינת ז"א ואין לה מקום יניקה
 כנגד הזכר כז"ל וע"כ צריך שתתעלה המלכות ביסוד שבה ואז יהיה
 מקום יניקה גם אל המלכות שבה וא"כ נמצא ששבעה רקיעים
 התחתונים שבה כבר עלתה בימי אדה"ר רקיע ראשון מלמטה
 למעלה שהיא בוזי המלכות שבה ועלתה אל יסוד שבה. ונמצא
 שאין לה עתה פרצוף רק מט"ס עליונות שבה בלבד וזה היה בכל
 השבתות וגם בזול כאשר היתה זוורת עמו אב"א מהוזה ולמטה
 לא היה לה רק פרצוף מט"ס עליונים שבה זכלין כשיעור קומה ד'
 תחתונות שבו כי המלכות שבה שהוא רקיע א' נסתלקה משם
 ועלתה ביסוד. וכן עשו כל הז' דורות עד שהעלה למעלה מז'
 רקיעים תחתונים שבה ואז זכללין כל הז"ת שלה בג"ר שבה ואותן
 ג"ר שבה היה עומדין נגד ג"פ עילאין דנה"י דז"א ונאוזות בהם אב"א
 וכל הז"ת שבה זכללין שם ונשארו כל שארית נה"י דז"א מגולין בלתי
 לבוש ומשתלשלין למטה מן שיעור קומת הזקבא ואז היתה עולם

מתנהג ע"י ז"א. וז"ש באנשי סדום וה' המטיר על סדום מאת ה' מן השמים כי עיקר ההנהגה מן השמים שהוא ז"א. אמנם להיות כי גם נוקבא היתה כלולה בג"פ עליונים דנה"י דז"א לכן נזכרת בכללות עמו כמ"ש וה' המטיר וגו' הוא וב"ד. וזהו ענין מ"ש בזהר דינין דכורא תקיפין ברישא ונייוזין בסיפא כי כל דיני הז"א הם בנה"י שלו וכאשר הם מתפשטין בנוקבא ונעשין בה מוויזין או נייוזין שם בסופם שוויזו להיות בויז מוויזין. אמנם כאשר הוא בבוזי הנ"ל שנכלין ז"ת שבה בג"ר שבה בריש נה"י שלו או הם דינין תקיפין בסופם וע"כ וה' המטיר גפרית ואש שהם דינין תקיפין מן השמים לפי שאז

הז"א אינו רומים אלא דין ואם הוא נקרא רומים הוא כאשר נה"י שלו נעשין מוויזין ברישא דנוקבא. וזהו נמי ענין הוצאת וזמה מנרתקה הנזכר בדרז"ל ובתיקונים שיה הוי"ה אדנ"י כנזכר בתיקון כ"א דנ"ו והענין כי וזמה הוא ז"א ונרתקו הוא נוקבא שמלכשת נה"י שבו שהם דינין תקיפין הנקרא וזמה בתוך נרתקה (שהיא רישא) דנוקבא ונזולש כוונם ובצאת וזמה מנרתקה כנ"ל שורפת העולם כולו בדינים הקשים וכבר נת"ל כי אין דבר זה אלא בימי הזול אכל בשבתות היה פב"פ ע"ד הנ"ל. וזה נמשך עד שבא אברהם והורידה רקיע א' והוא בויזת הזסד אשר בה שנתפשט למטה כנודע כי אברהם איש זסד וכן עשו השאר עד משה ואז נתפשטה גם המלכות שבה ונתפשטו ט"ס שבה בבוזינת אב"א למטה מהוויז ועדיין אין האור

ה"ר שבו מאירין בה וכ"ז בימי החול כנ"ל. וטעם הדבר היה לפי שכל הנשמות שבאותן הדורות שהיו מבוזי ישראל היו מעורבים בדור הפלגה ובדור סדום ובדור מצרים והיה הטוב מעורב ברע וכמ"ש בדרוש בפ"ע בע"ה וע"כ לא יכלו הצדיקים ההם להמשיך אור ה"ר למטה שיאירו בה וכמ"ש בע"ה בענין גלות מצרים. וזהו טעם ד' מאות שנה של גלות מצרים היה גלות ההוא בויגת הסתלקות ה"ר דו"א מד' תותנות שבו אשר שם קומת המלכות [הגדה - גליון ז"ס וחמושים עלו בני ישראל מארץ מצרים כי בעלייתם במצרים וזרו ה"ר כ"א כלול מי' שהוא ז' וק"ל]. וכנגד ד' אלו שזוהר מהם אור הג"ל נמשך הגלות ת' שנה. או"כ בהגיע תור גאולת מצרים בעשרה לזוודש לקחו הפסח להורות כי אז היתה פרצוף שלם בסוד אב"א ב"ס ולכן לקחו מבעשור ואז"כ המתינו עד ה' ימים והאירו בה עוד ה"ר שבו ואז היה ליל פסח בט"ו לזוודש. וז"ס מ"ש בזוהר אמור דק"ב על בט"ו לזוודש כי כדן קיימא סיהרא באשלמותא ה' על י' פי' בהיותה בסוד אוזור הוא בוזי י"ס ושעור קומתה אינה רק ד"ס תותנות דו"א וה"ר דו"א גבוהין עליהן וכאשר היא גודלת עמו למעלה לוקחת מקומם ונמצא שהיא עתה בוזי ה' על י' וזהו כליל פסח שהוא בט"ו לזוודש כי אז וזרה פב"פ עמו בבוזי ו' הג"ל ולכן אנו אומרים בלילה ההוא הלל (כי הנזקבא הנקרא אדנ"י שהיא גימטריא הלל נגמרת קומתה) גמור ותיכף ירדה כבתזילה לכן אין הלל גמור בז' ימי הפסח. או"כ מאז ואילך עד שבנה שלמה בית ראשון היתה בכל ימי שבתות פב"פ בבוזי ו' כנ"ל ובכל ו' ימי החול היתה אב"א בבוזי ג' הג"ל שהיתה בפרצוף

שֶׁלָם י"ס מֵהוֹחֶזֶה וּלְמִטָּה וְגַם אֹר ה"ר דו"א הָאִירוּ בָהּ תְּמִיד. וְזֶהוּ טַעַם זְכִירַת יִצְיָאֵת מִצָּרִים כִּי הִיְתָה גְּאוּלָּה גְּדוּלָּה מִבוֹיִזְנֵת הַיּוֹתָה בְּתוֹזִילָה בִּימֵי הַגָּלוּת בְּבוֹזִי ב' לְבַד וְהוּא פֶּרֶצוֹף י"ס בְּאוֹזוֹר מֵהוֹחֶזֶה וּלְמִטָּה בְּלִי הָאֲרוֹת ה"ר שְׁלו בָהּ מִשָּׂא"כ בּוֹזוֹרְבֵן בֵּית רֹאשׁוֹן כְּמוֹ"שׁ בַּע"ה. וְאוֹז"כ כֹּאשֶׁר נִבְנְה בֵּית רֹאשׁוֹן ע"י שְׁלֵמָה נְתוּסָף עוֹד בָּהּ בּוֹזִי אוֹזֶרֶת וְהִיא כִּי בֵּין בִּשְׁבַת בֵּין בּוֹזוֹל לְעוֹלָם הִיְתָה עָמּוּ פֶּב"פ בּוֹזִי ו' אֲמֵנָם הַבוֹיִזְנֵת ז' שֶׁהוּא הַיּוֹת ב' מַלְכִּים מִשְׁתַּמְשֵׁין בְּכֶתֶר אוֹזֶר כְּנ"ל לֹא הִיְתָה כֶּךָ לְעוֹלָם עַד לַע"ל וְאִלּוּ הִיָּה כֵן בְּבֵית רֹאשׁוֹן לֹא הִיְתָה אוֹמָה וְלִשׁוֹן שׁוֹלְטָת בְּזוֹ כֻּלָּל עוֹד. וְאֲמֵנָם עוֹד נְתוּסָף עֲתָה בְּבֵית א' הָאֲרָה גְּדוּלָּה וְהוּא זֶה הָעֵנִין כְּמוֹ"שׁ בְּמ"א כִּי הוֹ"א הִיָּה ו"ק וּזְג"ת נָה"י וְאוֹז"כ עָלוּ וּזְג"ת וְנָעֲשׂוּ וּזְב"ד וְנָה"י נָעֲשׂוּ וּזְג"ת וְהוֹצֵרוּ הַבִּינָה לְהַתְּפַשֵּׁט בּוֹ וְלַעֲשׂוֹת נָה"י וְזִדְשָׁשִׁים. נִמְצָא כִּי יֵשׁ בּוֹ"א הוֹד רֹאשׁוֹן וְהוֹד אוֹזֶרֶן וְהוֹד הָרֹאשׁוֹן נָעֲשֶׂה אוֹז"כ בּוֹ גְּבוּרָה וְנֹדַע כִּי הַבִּינָה בּוֹ"א אֶתְּפַשֵּׁט עַד הוֹד שָׁבוּ. וְאֲמֵנָם קוֹדֶם בֵּית א' הִיְתָה הַבִּינָה בּוֹ עַד הוֹד רֹאשׁוֹן שֶׁהִיָּה אוֹז"כ בּוֹזִי גְּבוּרָה נִמְצָא כִּי הַתְּפַשְׁטוֹת בִּינָה תוֹךְ ז"א לֹא הִיְתָה כִּי אִם בָּה"ר שֶׁהֵם וּזְב"ד וּז"ג וְכֶתֶר אֵינּוּ נִמְנָה מִפְּנֵי שֶׁהִכְתֵּר וְדַעַת הַכֹּל א' כְּנֹדַע. גַּם ת"ת דו"א לֹא נִתְּפַשֵּׁט בּוֹ הַבִּינָה כִּי נָ"ה דְּאֵמָה אֲרוּכִים מִתְּפַשְׁטִין הָרַבָּה בְּב' קוִין יְמִין וְשְׂמָאל אֶךְ הִיסוֹד שְׁלָה שֶׁהוּא בִּקּוּ הָאֲמִצְעִי מִסְתִּיִּם בִּדְעַת שְׁלוּ וְאֹ ה"ר לְבַד הִיְתָה הַבִּינָה מִתְּפַשְׁטָת אֶךְ אוֹזֶר בְּנִין בֵּית א' נִתְּפַשֵּׁט בִּינָה עַד הוֹד ב' דו"א וְהֵם עֲתָה ז"ס שֶׁמִּתְּפַשְׁטָת בָּהֶם הַבִּינָה תוֹךְ ז"א. וְאוֹז"כ כִּשְׁגָּרְמוּ הָעוֹנֹת נֹזֶרֶב בֵּית רֹאשׁוֹן וְכַעַת וְזוֹרְבֵן עֲצֻמָּה יִרְדָּה הַמַּלְכוּת אוֹזֶרֶי הִיסוֹד דו"א אֲמֵנָם ט"ס הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁבָּהּ לֹא יִרְדּוּ לְקִלְיָפוֹת כְּמוֹ שֶׁהִיָּה

בוטאו של אדה"ר אמנם עלו למעלה בתוך ז"א בשרשיהן כז"ל בענין מיעוט הירוז ואלולי שנתמעת המיעוט זה הגדול לא היה יכולת אל הקליפות ולאה"ע להרוזיב בהמ"ק אך אמנם וזרו ט"ס עליונים להתעלם למעלה בז"א לא שלטו בהם הקליפות. אמנם תכף אזור הוזרבן וזרה הנקבא להתתקן בבזוי' ג' ונעשה פרצוף של י"ס אב"א מהוזה ולמטה ואף כי גם אז היו מאירין בה ה"ר של ז"א וכל זה בזול כי בשבת היתה פב"פ בבזוי' ו' נמצא כי בעת וזרבן בית ראשון באותו גלות של ע' שנה דבבל היתה הנק' ממש כמו שהיתה ביציאת מצרים ודור המדבר. וזש"ה המדבר הייתי לישראל וגו' ומה שהיה אז בזינת גאולת מצרים נחשב עתה לגלות לפי שבתזילה בגלות מצרים היתה גלות גמור שאפי' בהיותה אב"א בימי הזול לא היו אור ה"ר שלו מאירין בה ולכן כאשר נתוסף הארת ה"ר נחשב לגאולה אבל עתה שבזמן בית ראשון אפילו בימי הזול היו פב"פ וקובתן שיה ואז"כ כשזוזר

לבזוי' ג' דאב"א אע"פ שאור הה"ר מאירין בה נחשב לגלות גמור אמנם הגירעון שהיתה עתה בגלות בבל הוא כי אותן האורות שהיו מאירין ז"ס עליונים שבהם נתפשטה בינה בז"א כז"ל בימי בהמ"ק ראשון וכולם היו מאירין בה בבזינת פב"פ כז"ל הגה אלו האורות ירדו כולם ונמשכו אל הקליפות בעו"ה אך לא ט"ס ראשנים עצמם שבה כז"ל שעלו בז"א אך אלו ה' האורות ירדו בקליפות והיא וזרה אב"א כז"ל בימי הזול. וזהו ענין גלות בבל ע' שנה נגד ז' אורות אלו

שֶׁהִיא בּוֹזִי' ד' כֹּל א' כָּלֹל מִי' לִכְן נִקְרָא גְלוּת בְּכָל שֶׁהוּא גִימָטְרִיא
 ד"ל כְּגֹדֶעַ כִּי מַלְכוּת גְּבוּרָת ע"י בּוֹכ"ו וְזִילּוֹף אֱהִי"ה שֶׁהוּא גִימָטְרִיא
 ד"ל וְאֵז שֶׁיַּעֲזֹר קוֹמַת הַמֶּלֶךְ הִיא אֹרֶךְ הַיְרִיעָה שְׁלֹשִׁים בָּאִמָּה וְרוּחַב
 אַרְבַּע בָּאִמָּה כַּמֶּנִּין ד"ל וְעַתָּה נִתְמַעֲטָה בְּזִינָה וְקוֹמַתָּה הָרֵאשׁוֹן
 שֶׁהוּא גִימָטְרִיא ד"ל. אִזְכְּרָה בְּבֵית שְׁנֵי עֲלֹתָה בִּימֵי הַשְּׁבִיעִת פֶּב"פ בְּבוֹזִי'
 ו' אֲךָ בִּימֵי הַזֶּהוּל עֲלֹתָה פֶּב"פ שֶׁל בּוֹזִינָה הִיא שֶׁהִיתָה פֶּרֶצוֹף בִּי"ס
 שְׁלִימוֹת וְשִׁיעוֹר קוֹמַתָּה מִהַזֶּהוּל שֶׁלֹּו וְלִמְטָה פֶּב"פ וְהָיוּ ה"ר שֶׁלֹּו
 מֵאִירִין בֵּה מִרוּחֹק אִמָּנָם לֹא עֲלֹתָה הִיא כְּגֹדֶךְ מִמֶּשׁ כִּמוֹ שֶׁהִיתָה
 בְּבֵית א' בִּימֵי הַזֶּהוּל. וְזֶה הָעֲנִין שְׁחוּסָר ה' דְּבָרִים בְּבֵית שְׁנֵי וְאִלּוּ הֵם
 אֲוִרִים וְתוֹבוֹת וְכו' וְזֶהוּ עֲנִין מ"ש בְּזוֹהַר פֶּרֶשֶׁת שְׁמוֹת כִּי בֵּית רֵאשׁוֹן
 לִקְבֹּל ה' עֵילָאָה וּבֵית ז' לִקְבֹּל ה' תַּתָּאָה. וְהָעֲנִין הוּא שֶׁכֹּכֵר בְּאַרְצוֹ
 שֶׁבְּבֵית רֵאשׁוֹן הָיוּ פֶּב"פ עַד לִמְעֻלָּה בּוֹזִינָה ו' וְהָיוּ ה"ר מֵאִירִין בֵּה וְאֵז
 נִקְרָא סִיְהָרָא בְּאַשְׁמֵלְמוֹתָא בְּמִלּוֹי הַלְבָּנָה בְּט"ו לַחֹדֶשׁ בְּסוּד
 וְזִמְשָׁה עֶשֶׂר ה' עַל י' כִּז"ל. נִמְצָא כִּי בִּהְיוֹתָן שֵׁם לִמְעֻלָּה נִקְרָא גִם
 הִיא ה' עֵילָאָה אֲךָ בְּבֵית שְׁנֵי שֶׁהִיתָה בִּימֵי הַזֶּהוּל פֶּב"פ בִּד' תּוֹחַתְנוֹת
 שֶׁבּוּ וְהִיא וְזִמְשִׁית לֵהֶם אֵז נִקְרָא ה' תַּתָּאָה. וְעוֹד ט"א עִם הַזֶּהוּל כִּי
 בְּבֵית רֵאשׁוֹן אִמָּה עֵילָאָה הַנֶּקֶד ה' עֵילָאָה נִתְפַּשְׁטָה עַד הוֹד ב' דו"א
 וְאִמָּנָם הַמַּלְכוּת הִיתָה יוֹנְקָת מִמֶּנָּה כִּי שֵׁם מִקּוֹם הַמַּלְכוּת אֲךָ בְּבֵית
 שְׁנֵי לֹא נִתְפַּשְׁטָה הַבִּינָה רַק עַד הוֹד רֵאשׁוֹן דו"א בְּלִבָּד שֶׁהוּא בּוֹזִינָה
 גְּבוּרָה שֶׁל עֵתָה כִּז"ל. נִמְצָא כִּי הַמַּלְכוּת עֵתָה בּוֹזֹל בְּבֵית ב' אֵע"פ
 שֶׁהוּא פֶּב"פ הִיא מוֹזֶזָה וְלִמְטָה וְאִינָה יוֹנְקָת מִה' עֵילָאָה לִכְן נִקְרָא ה'
 תַּתָּאָה לִפִּי שְׁאִינָה יוֹנְקָת מִה"ר וְשֶׁשְׁמוֹר הַקְדָּמָה זו עַל עֲנִין בִּינָה
 הַמִּתְפַּשְׁטָה עַד הוֹד א' אִימָתִי הוּא וְאִימָתִי מִתְפַּשְׁטָה עַד הוֹד ב' וְהִנֵּה

או"כ בחורבן בית ב' היתה המיעוט היותר מועט שבכל הזמנים
 והוא דומה במש' אל זמן וזמא אדה"ר והוא כמו שהיתה בבוזינה
 ראשונה של אצילות אב"א שהיתה בבוזינת נקודה כלולה מי' שהיא
 המלכות שבה בלבד אב"א תזות היסוד שלו ונתוסף בה פגם שאותן
 הט"ס שלה ירדו למטה בין הקליפות ואז סמכין אתאבידו שהם נה"י
 ז"א הסומכים אותה. וז"ס השליך משמים ארץ וגו' כי ת"ת ישראל
 שהוא ז"א השליך את המלכות הנקרא ארץ שהיתה תזלה בת"ת
 שבו הנקרא שמים ומשם השליכה אפי' למטה מהדום רגליו שהם
 נה"י שבו ונפלה תזות היסוד שבו באווריו. וזהו ויגדל עון בת עמי
 מוזטאת סדום כי בדור אנשי סדום היתה המלכות באווריו נה"י דז"א
 כנ"ל בסוד וה' המטיר אך עתה נפלה בסוד נקודה לבד תזות היסוד
 וט"ס שלה ירדו אל הקליפות מכ"ש הארת ה"ר דז"א שנפלו בחורבן
 בית ראשון נמצא כי וזמא אדה"ר וזמא חורבן בית שני הכל א' אלא
 שזמא אדה"ר תיקן במש' את הקליפות מה שמתזלה היו בלתי
 תיקון כמ"ש בע"ה אבל בעת החורבן בזמא ישראל כבר היו
 הקליפות מתוקנים ומה שגמרו הם הוא להחזיר ולהלביש בהם את
 הקדושה כנ"ל. וז"ס והמה כאדם עברו ברית וזהו הטעם שבימי
 המשיח לא יאמר עוד וזי ה' אשר העלה אתכם מארץ מצרים כי
 בגלות הזה גדול מאד מגלות מצרים הנ"ל. והנה ענין התלבשות אלו
 הט"ס שבה בקליפות הענין כמ"ש במ"א כי גם אלו הקליפות הם
 מבוזינת אצילות בריאה יצירה הטמא וכל עולם ועולם כלול מי"ס
 המתזלקים לה' פרצופים והנה הנזקבא דזעיר אנפין דקליפה
 דאצילות היא לילי"ת אשת סמא"ל והיתה תזילה בבוזי' נקודה כלול

מ" תזוזת היסוד של סמא"ל בעלה ועתה אלו הט"ס נתלכשו בה
 ונעשין בה י"ס שלימות. וזהו ענין ומלכותו בכל משלה שאמרו
 בתקונים שהוא אדם דעשיה שנתלכש ב" קליפות ואדם דעשיה הוא
 בוזי ט"ס אלו דמלכות דאצילות דקדושה הנקרא עשייה שבאצילות
 ונתלכשה בנקבא דקליפה שהוא כדוגמתה בעולם הטמא
 דאצילות. וזהו ענין אמלאה הורבה שארז"ל לא נתמלאה צור אלא
 מוזרבנה של ירושלים נוקבא דקדושה דאצילות. וזהו ענין במסכת
 חגיגה ואם לא תשמעוה במסתרים תבכה נפשי מפני גוה מפני גאוותן
 של ישראל שנטלה מהם ונתנה לאו"ה והבן זה היטב. נמצא כי
 בהתלכש ט"ס דמלכות בלילית דקליפה עיקר האבדה זו הוא כל"א
 כי ממנו יצאו כנ"ל וזהו מאמר בזוהר פרשה במדבר דף קי"ט ע"פ
 קולה כנזעזע ילך והבן ענין זה היטב והוא כי בוזי מזה שנשארה
 במלכות דאצילות הוא בוזי מלכות שבה הנקרא זנב בסוד שארז"ל
 ויבן ה' אלהים את הצלע רב אמר זנב היתה וזה הזנב נשאר בה
 בלבד והט"ס ראשונות שבה שהם רישא דילה ירדו בקלי' ושכיבא
 לעפרא בסוד ומן העפר אשר יהיה בקרקע המשכן. לכן ישראל
 שניקתן מן המלכות אינם שולטין בגלות אלא שוזה לעפר נפשם אך
 האומות שניקתן מן הזנב הם השולטין כי אי הגהגה ושלטון עתה
 אלא בזנבא הנ"ל ומשם מקבלין א

ו"ה שהם ג"כ בוזי זנבא שפע שולטין בגלות זה וזהו סוד ג"כ מ"ש
 הכתוב כן משוחזר מאיש מראה והבן זה:

שער לו פרק ג' מ"ק

ונדבר בבריאה ג"כ כי אדה"ר וז"א בבריאה הקדושה ג"כ וגרם
 וזשך וזסרון גם באבא לכן אין ניכר בבריאה רק אמא לבד וז"ס
 אמא מקננא בבריאה בג' ספירא עלאין דכורסיי כי או"א ישת וזשך
 סתרם וכנגדן בבריאה הטומאה נעשה תיקון או"א הטמאים אשר
 שם ונמשך להם אור מאו"א כמ"ש בע"ה וגם ביצירה גרם אדה"ר
 להסיר אור אמא ולא נשאר רק אור ז"א וז"ס ז"א מקננא במט"ט וג"ר
 שכלו היו שם מכוסים בוזשך ואינם מאירין וכנגדן ביצירה הטומאה
 נתקן ז"א שבה ונמשך לו אור. גם בעשייה גרם וז"א להסיר אור
 הז"א ולא נשאר רק נוקבא וז"ס מל' מקננא באופן וכנגדו נתוסף
 בעשייה הטמא תקון על מציאות א"א והוא סוד גדול אסור לגלותו
 והוא במקום רדל"א. והרי בזה ידעת איך האור הולך ומתמעט
 בסידורו ובטומאה הולך ומתרבה בסידורו וזהו אמלאה הוזרבה
 כנ"ל. ודע מה שאמרנו למעלה כי יצירה ועשייה הם טו"ר מעורבים
 הכוונה בהם עצמן ולא בי"ס המקננים בהם וז"ו כמ"ש. גם ידעת כי
 אדה"ר וישראל וז"א וז"א א' רק שאדה"ר תיקן מתחלה מציאות
 תקוני הקלי' ואז"כ הלביש בהם הקדושה אבל ישראל מצאו כבר
 מתקנת הקלי' ולא גרמו רק להוזהר ולהלביש בהם הקדושה ע"ד

הנ"ל וזה אומר משוּזת מאיש מראהו והמה כאדם עברו ברית והבן. והנה אותן הט"ס של המלכות שניתנו לוֹצוֹנִים נִרְמֹז בַּמַּס' וזִגְגָה בַּפְסִיק ואם לא תשמעוה במסתרים תבכה נִפְשֵׁי מִפְנֵי גֹוֹה מִפְנֵי גְאוּוֹתָן שֶׁל יִשְׂרָאֵל שֶׁנִּיטְלָה מֵהֶם וְנִיתְנָה לְאוֹ"ה כִּי הוּא דְרוֹשׁ הַנֶּלֶךְ מִמֶּשֶׁ. וז"ס ומלכותו בכל משלה והוא באדם דַּעֲשִׂיָּה שְׁנַתְלִבֶּשׁ ע"י הַקִּלִּי פִּי הַמַּלְכוּת דְּאִילוּת הַנִּקְרָא אָדָם דַּעֲשִׂיָּה. והבן בסוד לבישת שֶׁקְ בַּעֲנִין עָשׂו כֹּלֹ כַּאֲדַרְת שְׁעָר הוּא ת' אִישׁ וְאוֹזִיזְתוּ מוֹד' עוֹלָמוֹת שֶׁלֹּהֶן שִׁיבֹן מוֹזָה שְׁאִין תִּיקוֹן בְּאֲצִילוֹת הַטּוֹמָאָה רַק בְּזוֹ"נ סִמָּא"ל וְלִילִית שֶׁהוּא בִּיצִירַת הַטּוֹמָאָה נֶגֶד יַעֲקֹב שֶׁמִּקְנָן בִּיצִירָה וְהוּא מִקְבֵּל י"ג ת"ד דֹּא"א לִכֵּן עָשׂו נִקְרָא כֹּלֹ כַּאֲדַרְת שְׁעָר וְהֵנָּה נִמְצָא כְּשֶׁנִּתְלַבֶּשׁוּ ט"ס אֵלֹ דְּנוֹקְבָא בַּקְלִיפָה נִמְצָא כִּי עֵיקָר אֲבִידָה הוּא לֹא כִּי מִשֶּׁם יֵצְאוּ לְמַלְכוּת. וְכֵן תִּבִּין שְׁאִמְרוּ רִז"ל יִרְמִיָּהוּ לֹא אָמַר וְהִנֵּה לִפִּי שְׁגוֹיִם מִרְקָדִים בְּהִילְכּוֹ אִיהָ נִזְרָאוּתִי דְּנִיָּאֵל לֹא אָמַר הַגָּבוֹר כּו'. וְהַעֲנִין שֶׁכֹּבֵר יִדְעָת שְׁבֻזוֹרְבֵן בֵּית רֵאשִׁין אוֹתָהּ הָאֶרֶץ שֶׁהִיָּתָה מִגְעָת אֵלֶיהָ פֶּב"פ מֵה"ר שְׁבַת"ת נִסְתַּלְקוּ וְהִלְכָה אוֹ הַקְלִיפּוֹת אֲךָ הִיָּה עֲדִיין פֶּרֶצוֹף שְׁלֹם בַּת י"ס. אֲמַנֵּם זֶה הִיָּה אוֹזֵר הוֹזוֹרְבֵן אֲבָל בַּעַת הוֹזוֹרְבֵן לֹא הִיָּתָה יְכוּלָה אֵל הַגּוֹיִם וְאֵל הַקְלִיפּוֹת לְשַׁלּוֹט בְּבִהְמוֹתָם אִם לֹא שְׁבִאוֹתוֹ רָגַע וְזוֹרָה הַמַּלְכוּת בַּסּוֹד נִקְוֶדָה א' וְנִהַרְס כֹּל בְּנִינָה לְגַמְרִי וְאוֹזֵר גָּמַר הוֹזוֹרְבֵן וְזוֹרֵר הִי"ס אֲב"א וְכִרְאוֹת יִרְמִיָּהוּ ע"ה עֲנִין זֶה לֹא רָצָה לִוְמֵר וְהִנֵּה לִוְמֵר כִּי נִזְרָא הוּא סוֹד ת"ת דֹּו"א כְּמוֹ"ש. וְהֵנָּה מוֹזִצִּי ת"ת הַזֶּה מִשֶּׁם הִיָּה מִתּוֹזְלָת גּוֹלְגֶלֶת דְּנוֹקְבָא וְתוֹזְלָת בְּנִינָה וְלִהְיוֹת שְׁעָתָה נִזְרָב כֹּל בְּנִינָה א"כ אֵין רֵאוּי לְהִזְכִּיר נִזְרָא. וְדַע כִּי נִזְרָא אוֹתִיוֹת אֲרוֹן לְרִמּוֹ אֵל הַמַּלְכוּת הַנִּקְרָא אֲרוֹן לִפִּי שְׁשֶׁם

התחלת בניה וכן ארו"ן גימטריא נז"ר כי מן נורא זהו סוד נזר וכתר
שלה. גם דע כי לב' וזצאין נזולקת ת"ת זה באופן שהם ב' נוראות וז"ס
נוראות בצדק תענינו ולכך אמר ירמיהו גוים מרקדין בהיכלו איה
נוראותיו גם אמר לשון איה לרמוז כי מסוד נורא זה נעשה לה ג"ר
שהם כוז"ב הנקרא איה וזהו איה נוראותיו. ואמנם דניאל היה בסוף
הזרבן אוזר שנשלמו ע' שנה של הגלות וראה שאפילו אם יוזור
הבית למקומה ראה את וזרבנה וכבר ידעת כי בזרבן בית שנה
נזרבה כל המלכות ונשארה בסוד נקודה לבד ואז לא היה כמו
וזרבן ראשון כי סוד ה"ר ירדו אל הווצונים אך שאר ט"ס שבמלכות
וזרו למעלה אל שרשם כמו שהיה בתחלה בסוד לכו ומעטי א"ע
ש"ט"ס נשארו למעלה. אבל בזרבן בית שני אפי' ט"ס שלה ירדו
וגלו אל הקליפות לכן לא אמר הגבור כי כל מציאת המלכות הוא
מצד הגבורה ומשם נבנית בט"ס עליונים בסוד עטרה דגניו באו"א.
והנה גבורות הרבה מתפשטין מבנה אל המלכות והם סוד ההוד של
ת"ת שנעשית בינה במלכות ויסוד גבורה והוד שבמלכות כל אלו
נקראו גבורות לכן אמר גוים משתעבדין בגניו שהם סוד הגבורות
אלו שהם הבנים של אמא גבורה עלאה אם כן איה גבורותיו לכן
לא הזכיר הגבור שהוא יותר למעלה מציאותו כי אפילו הט"ס
שלהם גלו בין הקליפות:

מ"ק והנה כל זה הוא בימי הוול שתימיד היא עומדת בבזוי נקודה
שבמלכות שבה בלבד תזות היסוד דז"א אמנם ע"י תפלות ישראל

ומקיימי מצות התפלה יש בנו כוח להעלותה בסוד פרצוף שלם אב"א מהוזה דז"א ולמטה ואז"כ וזוהרת פב"פ ואז הוא יורד בנצחון שלו והיא עולה בהוד שלו כי אע"פ שהיא מהוזה דז"א ולמטה שהוא למעלה מנ"ה עכ"ז כדי לבא פב"פ צריך לוזהר נקודה א' תחת היסוד ואז עולה בהוד דז"א שהוא בינה דיעקב שבו בוזי' שם בוכ"ו כנודע ואז הוא צריך לכפוף (עד הנצחון לכוף קומתו) להזדווג עמה ואז התפלה וזוהרת בסוד נקודה אב"א ביסוד שלו. ואמנם בשבת יש לה ממילא ע"י קדושת שבת בעצמו מה שהיה לה בזו"ל ע"י תפלה כנ"ל. ואז"כ ע"י תפלת שבת היא וזוהרת פב"פ בוזי' ו' ואין זה אלא ע"י תפלתנו שאז עולה כמה מיני מדרגות בעת קבלתנו את השבת גם בכל התפלות מתפלת שוורית עד מוסף שאז נעשה בוזי' ו' דפב"פ. אמנם ממילא ביום השבת היא פב"פ בנ"ה דז"א והוא מה שאנו עושים ע"י תפלתנו בזו"ל ומה שהוא ממילא בימי הזו"ל הוא מבוזי' א' דאב"א שעמדה בבוזי' נקודה תחת היסוד והט"ס ראשונים יורדות אל הקליפה דמלכות הנקרא לילית דאצילות הטמא וזה יתבאר עוד באבי"ע דקליפות ע"ש בדרוש:

שער לו פרק ד

ונבאר עתה בדרך כללות ענין ג' זוגים שיש בזו"ג. א' הוא בזוי' זוג
 דאב"א והוא בהיות הנקבא אב"א מהוזה דו"א ולמטה. ב' הוא
 בהיות שניהן שוין בכל שיעור קומתן פב"פ. ג' הוא בהיותה פב"פ
 בבזוי' היותה קצר הקומה מהוזה ולמטה כז"ל. ודע כי בעת בריאת
 עולם לא היה רק ב' זוגים ראשונים בלבד אך זוג הג' לא היה אז
 וכז"ל בדרוש כי ענין זוג זה ג' לא נתחדש רק מזמן בית ב' ואילך.
 ונבאר ענין ב' זוגים ראשונים הגה קודם שנברא העולם וקודם
 שנברא אדה"ר היו כל העולמות בבזוי' אב"א שהוא בזוי' עשיה
 שהוא אוזר והבן זה היטב. וע"כ ענין אלו הט"ל מלאכות הם בימי
 הוול כי הם בסוד עשיה כי שם הוא המעשה שהוא בזוי' אב"א וענין
 זה נזהג בכל העולמות ואז בששת ימי בראשית שהם ימי הוול אז
 היו אותן הט"ל מלאכות נעשין בבזוי' עשייה שהיא בזוי' אב"א. והנה
 טעם היותן אב"א היה מפני שכאשר עדיין לא נתקנו הג"ר כאשר
 ירד האור בז"ת לא היו יכולין לסובלו ומפני כך מתו בסוד ואלה
 המלכים כנודע ואזר שנתנו ג"ר דהיינו ג' נקודות הראשונים דהיינו
 א"א דאצילות הוא כתר דאצילות וזו"ב הם או"א ונעשו בזוי' פרצוף
 ונתמעת האור ע"י תיקון התפשטות הפרצוף כמבואר במקומו ואז ע"י
 (המעט) התפשטות האור יש תיקון לשיוכלו התזותונים לקבל האור
 ואז היה יכולת בזו"ן לקבל האור. וכאשר נתקנו או"א ונעשו פרצוף
 הגה פסולת בירורים שנשתיירו מהם והדינן הקשים שבהם כולם
 ירדו למטה בזו"ן ואז נתקן זו"ן תזלה בבזוי' אב"א והיו כל הדינן וכל
 הקליפות שם כז"ל. וכשראה המאציל העליון שם אז היה מתקן את
 זו"ן פב"פ יהיו הקלי' והדינן מתאוזן באוזורים שלהם כי אוזורים

הם בוחי' דין כנודע ובפרט שהם למטה בבחי' זו"ן לכן הגיונם בוחי' אב"א ועי"ז לא יוכלו הקלי' להתאווז שם אבל לא היה צריך שמירה כדי שלא יתאווזו בפנים שלהם כי אין שם אוזיה אל הקלי'. והנה כל העולמות היו אז בבחי' אב"א לסבה הז"ל. וכבר נתבאר בדרוש מדרגות העולמות איך היו קודם שנברא אדה"ר מעלות העולמות העליונים מאד ובהיות זו"ן שם למעלה במקום או"א היה גם שם בבחי' אב"א ואז נזדווג והולידו לאדה"ר בבחי' אב"א בהיותן למעלה והבן היטב. והנה אחר שנברא אדה"ר לעבוד את האדמה ולשמרה כמ"ש בפסוק אז ע"י תפלתו ביום ההוא קיצץ הקוצים מן הכרם וסילק הקלי' אשר שם ועי"כ וזרו זו"ן פב"פ שוין בכל קומתן בבחי' (ב') (ו') הז"ל. והנה כמו שתיקן בעולם אצילות כן גרם תיקון בכל העולמות של בריאה יצירה והווי"ה פב"פ אבל עולם עשיה לא תיקן לפי ששם הרע מרובה על הטוב כמ"ש בע"ה בדרוש אבי"ע ופסולת מרובה על האוכל ויש שם קליפות רבים מאד לכן נשאר עולם העשיה בבחי' אחר ושם באותן אוזורים נאווזים הקלי' אשר שם בעשיה הנקרא אלקים אוזרים. ואמנם בג' עולמות העליונים תיקן והווי"ה פב"פ ותחלה נסרו האוזורים כנודע ואז"כ הווי"ה זו"ן פב"פ באצילות ואז היתה יום השבת וזהו הטעם שנאסרו ט"ל מלאכות בשבת לפי שהם בוחי' אב"א שהם בוחי' המעשה הנקרא עשיה והעושה כן גורם להווי"ה העולמות לבחי' אב"א כמתחלה. ואמנם הזווג הג' הז"ל שהוא זווג פב"פ מהווי"ה ולמטה זה לא היה בעת בריאת העולם כן רק בזמן בית שני כז"ל והוא אשר אז עושין עתה ע"י תפלתנו בימי הזול אחר הווי"ה כז"ל:

שער כל פרק א מ"ת

השער הרביעי שער יעקב ולאה ויתחלק לה' פרקים:

ונבאר עתה ענין יעקב ולאה דרך כללות הגה לעיל בארנו כי אלו הם בוזי אוזוריים של או"א שנפלו בעת מיתת המלכים ולא ירדו לעולם הבריא לא נשארו באצילות במקום רוחל שהיא נוקבא דז"א לכן אין מיתה נזכר בהם רק נפילה וביטול בעלמא וכיון שכן לכן בעת התיקון של הזו"ן שהם ישראל ורוחל אוזר שיתוקנו זו"ן יתוקנו אלו האוזוריים הנ"ל ואין להם יכולת להתתקן כלל עד שיתוקנו זו"ן ואע"פ שהם אוזר דאו"א שהם יותר גבוהים מזו"ן והיה ראוי שיתוקנו מקודם עכ"ז כיון שהם אוזוריים גמורים וזיצונים שבאו"א שהם דינין לכן צריך שיתוקנו תחלה זו"ן בבוזי הגדלות כי יש בהם בוזי פנים ג"כ ואז"כ יתוקנו אוזוריים של או"א כי כיון שירדו במקום הנוקבא א"כ בתיקונה יתוקנו גם הם כנ"ל. וכבר נת"ל שבאלו האוזוריים לא נזכר בהם מיתה כי נשארו בעולם אצילות משא"כ הזו"ן וזה שארז"ל (ג') נובלות (הן) נובלות וזכמה של מעלה תורה גם במסכת דמאי אמרו נובלות תמרה פי' הענין כי הגה אבא

הוא נקרא וזכמה סתם דאצילות ומן אבא נפלו אוזוריים שלו למטה במקום הנקבא של אצילות כנ"ל והנה יעקב הוא תורה שבכתב הנעשה מן אוזוריים הנזכרות מן הזכמה העליונה שהוא אבא כמ"ש בע"ה ולהיות שהם דינין קשים ומרים כי הם אוזוריים הוצגו שם שכולם באו"א ולכן נקרא נזכרת התמרה לשון מרירות ודינין קשים. או ירצה פי' אוזר יובן בפסוק תורה צוה לנו משה מורשה כי וזכמה זאת הוא בוזי כלי יסוד דאבא המלוכש תוך ת"ת דו"א ומכוח האורות שיוצאין ונפלין ממנו מוזון אל ז"א שם הוא עושה בוזינת יעקב הנקרא תורה וז"ס תורה צוה לנו משה הוא בוזי יסוד אבא המתפשט תוך ז"א כמבואר אצלנו והוא אשר הוציא לוזון את התורה שהוא בוזי קהלת יעקב שבו מתקבצין ונקהלין האורות היוצאין מיסוד אבא לוזון ונעשין בוזי פרצוף יעקב:

שער לו פרק ב מ"ת

ונבאר אופן ירידת אלו האוזוריים למטה במקום נקבא דו"א כי הנה יעקב שהוא אוזוריים דאבא נפל למטה ועמד לפני הנקבא דו"א בהיות הנקבא עומדת שם שעדיין לא ירדה היא והיו אוזוריים דיעקב נגד פני רוחל כמ"ש אוז"כ ואוזוריים דאמא שהיא לאה גם הם ירדו למטה באצילות ועמדו באוזורי רוחל נקבא דו"א והיו פני לאה

כנגד אוזורי רוחל ופני רוחל נגד אוזורי יעקב ונמצאת רוחל באמצע כי עדיין לא הגדיל ז"א כדי שיתפשטו רגליו למטה בבוזי ישירון כנ"ל. וכאשר יצאו המלכים של ז"א ונפלו גם הם ומתו ממש וירדו לעולם הבריאה ויורדת הנזקבא למטה בבריאה נשאר מקומה ריק ופניו באמצע יעקב ולאה ואז כל זמן היות ז"א בלתי תיקון למטה בבריאה היו שם יעקב ולאה בוזי פני ואוזור ר"ל פני לאה באוזורי יעקב שהוא מדרגה הב' הנז' עד שיתוקנו זון אבל או"א למעלה בשער המלכים פ"ו נתבאר שם כי היתה בהם בוזי פנים ואוזור ר"ל פנים דאבא באוזור של אבא והוא בהיפך יעקב ולאה. וטעם שינוי זה לפי שהנה נודע שפני אבא ופני זעיר אנפין ופני אמה בהיותן מלבישין את א"א כנודע הנה כולם פניהם הם עומדין כסדר עמידת פני א"א כדי לקבל הארת פני א"א הכופף קומתו ומאיר בפניהם ומסתכל בפניהם ועד"ז צריך גם ז"א שישתכל ויאיר גם הוא בפני יעקב הנמוך וקצר ממנו שראשו מתוזיל נגד הוזה של כנ"ל ובהיות פני יעקב מכוונים וזוטים לצד שזוטים פני ז"א נמצא שכאשר ז"א כופף קומתו יכול להסתכל בפני יעקב ולהאיר פניו כדוגמא זה ה' אבנם אם יהיה פב"פ ז"א ויעקב הנה יעקב עומד נמוך ושפל למטה מאד מאד. והנה כאשר יכפוף ז"א קומתו וראשו למטה להסתכל בו לא יסתכל אלא באוזורי דיעקב. לכן הוכרוז שיהיה אוזוריו לצד פני ז"א כדי לקבל הארת פני ז"א, ע"ד אבא שהוא שרשו של יעקב כנ"ל שגם הוא מקבל הארת פני א"א. והנה כיון שהוכרוז יעקב לעמוד כך וזורה לאה להפוך פניה נגד אוזור יעקב להסתכל בו ולקבל הארתו מבוזי אוזור ויש בה יכולת לקבלם אבל למעלה באבא עלאה ששאבא

הפך פניו אליה אוזר שנתקן רישא דעתיק יומין אז הוכרוז אמא לישאר בבוזי אוזר כי אין בה יכולת להפוך פניה נגד פני אבא שהפך פניו נגד צד נטיית פני א"א ועתיק כנ"ל לכן נשארו לאה ויעקב פנים שלה באוזר שלו. והנה כאשר נתקנו זו"ן ועלו למעלה במומם באצילות הנה ז"א שהוא ישראל נגדל בזמן העיבור הב' ואז מתארכין רגליו ומתפשטין עד למטה בבוזי ישורון כנ"ל. ואז גם נוקבא רוזל עומדת עמו אב"א מהוזה ולמטה נמצא זו"ן מפסיקין בין לאה ליעקב ובתחלה שהיה ז"א קטן קודם התיקון ולא היו מתפשטין רגליו עד למטה היה שם מקום לסבול ג' פרצופים לאה יעקב רוזל זה בצד זה כנ"ל. ועתה שנתפשטו רגליו ז"א למטה אין מקום לסבול ד' פרצופים ביוזר ואז עלתה לאה למעלה ועמדה באוזרי ז"א פנים באוזר עד הוזה ורוזל לבדה נשארה אב"א למטה עם ז"א והיה מוזהיר יעקב אוזריו נגד פני ז"א ונמצאו ג' בוזי לבד עומדות שם ואז נקרא ז"א ישורון מלשון שורה בסוד שורה של ג' בני אדם ומפני וזסרון המקום עלתה לאה למעלה ונשארה רוזל במקומה האמיתית שהוא נגד וזה דו"א וגם מפני שהיא נקבה ובוזי נוקבא היא אוזר. וגם מפני שעדיין אין בה כוח לעמוד עם ז"א פב"פ עד אוזר הנסירה כנודע. אמנם צריך לתת טעם למה עלתה לאה ולא יעקב אבל הענין מכמה טעמים שנבאר והוא כי הנה נת"ל כי ב' בוזי הם אשר בבוזי הא' היה לאבא יתרון על אמא בהיותו קודם התיקון ובבוזי ב' היה לאמא יתרון על אבא ואלו הן הנה כאשר נתקן רישא דעתיק וזוהו או"א במדרגה הג' שהוא פנים ואוזר שהוא פני אבא נגד אוזרי אמא. נמצא כי בבוזי א' יש יתרון לאבא שהיה בו כוח לקבל אור פני עליון

בפנים שלו ממש אבל אמא לא היה בה כוח לקבל האור אלא דרך
אוזור ובבחי' אוזרת יש לאמר יתרון כי אוזורית קבלו אור פנים גדול
ונמתקו יותר מאוזוריים של אבא שלא קבלו הארה עליונה לכן היה
כאן ביעקב ולאה ב' שינוין ביניהן, והם אלו אשר נבאר כי הנה
להיות שיש יתרון לאבא על אמא כנ"ל שהיה בו כוח לקבל הארה
דרך פנים ממש ונודע הוא כי גם יעקב מקבל הארה מן אבא שהוא
שרשו ולכן היה כוח באוזורי אבא ששהם כלולים מי"ס כנ"ל
להתתקן כולם בעת התיקון ונעשה מהם יעקב פרצוף שלם מי"ס
שלאוזורים דאבא וגם לסבת היותו בבחי' דכורא שהם יותר
מובוזרים ומעולים משל הנקבא אבל לאה הנעשית מאוזור של
אמא שלא היה אז בה כוח לקבל הארה דרך פנים שלה לכן גם
עתה לא היה בה כוח באוזור דאמא להתתקן כל י"ס שלה רק
המלכות שבה עשירית לבד וממנה לבדה נעשית פרצוף לאה כנ"ל
ובהיות בחי' אוזרת שבה יתרון לאמא על אבא והוא שאוזוריים
דאמא קבלו הארה יתירה ונמתקו יותר מאוזוריים דאבא אין ספק
שהאוזוריים של אמא שירדו למטה קבלו עתה בהיות או"א פנים
באוזור כשנתקן רישא דעתיק כנ"ל קבלו הארה גדולה מן אמא מה
שלא קבלו האוזוריים של אבא שירדו ולסבת זו היתה יתרון ללאה
מיעקב והיה שהיה בה כוח לעלות למעלה מהוזה דו"א ויעקב נשאר
למטה מהוזה אלא שלהיותו זכר

עומד בפני ז"א ולאה ש"היא נקבה עמדה באזור. ועוד יש טעם אזור
למה לאה עלתה למעלה ולא כן יעקב והוא מפני שעיקר מקומה
ויציקתה ממלכות דתבונה המתלבשת תוך ז"א גם היא כמ"ש והנה
היא למעלה בראש הז"א ולכן צריכה לאה לעלות שמה למעלה
לקבל ההארה ממנה. אמנם יעקב כל יציקתו הוא למטה שהוא מן
היסוד דאבא המתגלה מהוזה דז"א ולמטה כז"ל ולכן נשאר למטה
וכבר נת"ל ג"כ למה יעקב הפך אזוריו נגד פני ז"א. אמנם לאה אע"פ
שביארנו לעיל טעם הדבר למה בתחלה קודם תיקון של ז"א היה
פניה באזור דיעקב עכ"ז צריך לתרץ למה אזור התיקון נשאר כן
ולא אב"א עם ז"א המפסיק בינה ובין יעקב ע"ד רוחל שגם היא
עומדת אב"א עם ז"א. והטעם לפי שכבר נת"ל כי כל טעם היות
רוחל אב"א עם ז"א מפני כי הנה היא נקבה אשר היא דינן קשים
ובפרט ש"היא אזורנה שבאצילות וקרובה אל הוצצונים ורגלית יורדת
מות ואנו יראים מן הוצצונים שלא יתאווזו באזוריים וע"כ היא באזור
עם ז"א כז"ל אבל לאה ש"היא עומדת למעלה באזורי ג"ר דז"א אין
הוצצונים יכולין להתאווז בה כמו ברוחל העומדת במקום ד' תותוננים
(נ"א ז"ת דז"א. ועוד כי איננה כרוחל נוקבא דז"א העיקרית ועוד כי
איננה מכלל הי"ס הכוללים כל האצילות אמנם היא אזוריים של
הספירה הג' ואין קפידה כ"כ אם יתאווזו בה הוצצונים כמו ברוחל
ועוד כי הנה הוא אזוריים של אמא אשר נודע כי אמא היא הדוזה
את הקלי' ובורוין ממנה ולכן אין בה אוזיות הוצצונים כמו ברוחל.
וא"ת והרי אם לא יעיל לא יזיק והלא טוב יותר הוא שתהיה אב"א.
והתשובה הוא כי נתבאר לעיל כי הקליפה צורך גבוה כדי שיהיה

שֶׁכֶּר וְעוֹנֵשׁ בְּעוֹה"ז וְכַמְאֲרֻז"ל טוֹב מְאֹד זֶה מִלֵּאךְ הַמּוֹת וּמוֹכֵרוֹ
 שֶׁגַם הִקְלִיפוֹת יִקְוּ וְזִלְקָם וְזִיּוֹתָם וְרֵאָה הַמֵּאֲצִיל כִּי הַבּוֹי' הַיּוֹתֵר
 מוֹעֵט שֵׁשׁ בְּכוֹלָן שֶׁהִיא אוֹזוּרִי לֹאָה כִּי אֵין שָׁם כָּל כָּךְ אוֹזִיזָה כְּמוֹ
 בְּאוֹזוּרִי הַמִּלְכּוֹת רוּחַל כִּנ"ל וְלִכֵּן הַצִּיּוֹ אוֹזוּרִי לֹאָה נֹטִין לַחוּץ בְּגִילּוֹי
 כְּדֵי שִׁיתְאוּזוֹ שָׁם הוֹזִיצוֹנִים וַיִּנָּקוּ מִשָּׁם כְּדֵי וְזִיּוֹתָן בְּלִבָּד מִשָּׂא"כ אִם
 הֵיוּ נְאוּזִין בְּרוּחַל שֶׁהִיא אוֹזִיזָה גְּדוּלָּה:

שְׁעַר כֹּף פֶּרֶק ג' מ"ת

וְנִבְאָר עֵתָה עֲנִין פֶּרֶצוֹף יַעֲקֹב בְּפֶרֶטוֹת כֶּבֶד נֹדֵעַ כִּי כָל בּוֹי' אִוְרוֹת
 הַנִּמְשָׁכִין לִיעֲקֹב הוּא בּוֹיִנְג אִוְרוֹת הַיּוֹצֵאִין מִתּוֹךְ ז"א וְלַחוּץ אוֹתָן
 הָאִוְרוֹת הַמְּגוֹלִים שֶׁהֵם מִן כָּלִים דְּנֵה"י דֹּאֲבָא וּמִן הַמּוּוֹזִין שֶׁבְּתוֹכָם
 שֶׁהֵם מִצַּד אֲבָא אֲשֶׁר אֵין מִתְּגַלִּין רַק מִתְּהוּזָה דִּז"א וְלִמְטָה שֶׁשָּׁם
 נִגְמָר יִסוּד אֲבָא כִּנ"ל. וְהִנֵּה כֵּתֵר דִּיעֲקֹב הוּא כִּנְגָד ב"ש תּוֹחַתוֹנִים שֶׁל
 ת"ת דִּז"א שֶׁמִּן הַוּזָה וְעַד סִיּוֹם הַגּוֹף הַנִּקְרָא ת"ת וְהַעֲנִין כְּמוֹ שֶׁכְּתִבְתִּי
 בְּדְרוּשֵׁים אוֹזֵרִים שֵׁשׁ בּוֹיִנְגֵת אִוְרוֹת מִקִּיפִין אֶל ז"א הַנִּקְרָא יִשְׂרָאֵל
 אֲשֶׁר הֵם סוּד הַתְּפִילִין שֶׁבּוֹ כֵּן יֵשׁ בּוֹי' אֶלּוֹ בִיעֲקֹב וְהוּא כִּי הִנֵּה
 בְּמִקּוֹם הַזֶּה מִתְּגַלָּה יִסוּד שֶׁל אֲבָא אֲשֶׁר בּוֹ מִתְּלַבֵּשׁ הַדַּעַת דִּז"א
 דְּמִצַּד אֲבָא. וְכִבֵּר נֵת"ל כִּי הַדַּעַת הוּא כָּלּוֹל מִד' בּוֹיִנְגוֹת שֶׁהֵם וּזו"ב
 וּזו"ג וְלִכֵּן הוּא מִכְרִיעַ אוֹתָן ב' הַכְרַעוֹת בֵּין וּזו"ב דְּמוּוֹזִין דְּמִצַּד אֲבָא

ובין וזו"ב דמוזין דמצד אבא ומאלו יוצא אור שלהם לזו"א כנגד פניו ואז שם הם נעשין בוזי ד' מקיפים אל יעקב ואלו הם סוד התפילין שלו. ועיין בביאורינו ענין תפלה של יד ושל ראש דיעקב ושם יתבאר לך דרושים עמוקים וגדולים בענין רוחל ויעקב. ואז"כ מבחינת זו"ב דמוזין שמצד אבא המלוכשין תוך ז"ה דאבא אשר גם הם מתלבשין תוך ז"ה דאבא משם יוצא האור מוזו"ב הג"ל ויוצא לזו"א ומהאור זה נעשה כלי בית קיבול הנקרא כתר אשר תוך כלי בית קיבול זה מתקבצין נכנסין אותן ד' בוזי הדעת הג"ל ונעשים שם בסוד מוזין תוך כתר הזה וזהו בוזי כתר יעקב. ואל תתמה שאיך אפשר שזמן אור זו"ב נעשו כלים ומאור הדעת נעשו מוזין כי אין זה תימא כי הגה אור הזו"ב הג"ל יוצא לזו"א מלוכש מתוך כמה לבושים שהם כלים דז"ה דאבא אשר מלוכשים תוך ז"ה דאבא וגם הם מלוכשים תוך ב' זרועות דז"א עצמו ואז"כ יוצא לזו"א אותו אור דרך בקיעת מקום פרקים אמצעים של הזרועות דז"א הנקרא בלע"ז קובד"ו במקום הגזוזת תפילין של יד דז"א ואז"כ וזו"א אותן האורות לכנס ולהתלבש תוך גופא דז"א עצמו ואז"כ וזו"א לציאת מהוזה ולזו"א פעם אחרת ואז"כ מהארה זאת נעשה כלי של כתר יעקב אמנם בחינת הדעת אין בו רק ב' לבושים והוא יסוד אבא ות"ת דז"א ובצאתו לזו"א אינו אור מלוכש כ"כ ולכן נעשה בחינת מוזו אל כתר דיעקב. ועיין בדרוש לאה ותרעה ענין בקיעת פרקי הזרועות באופן אזור ממוזין דאבא לצורך לאה. גם למעלה תבין ענין התפשטות האורות דרך קוין הזרועות והשוקיים איך הוא הענין. והנה טעם הדבר למת האור היוצאין מוזו"ב דרך פרקי הזרועות וזו"א

להתלבש בגוף דז"א הוא מפני שכתר דיעקב אינו נעשה אלא מת"ת דז"א כי כולם בוזיגות קו האמצעי ומשם נעשה כז"ל אוז"כ מבוזיג פ"ת של נצח דאבא אשר בתוכו מלובש שליש תוזתון של מווח וזכמה דמצד אבא המלובש בנצח דאימא בפ"ת שבה הגה הוא מתלבש בג"פ שבנצח ז"א ויוצא האור ההוא משם ולווחין אל יעקב ונעשה ממנו ג' וזלקים ג"כ בקו ימין שהם וזו"ן וכעד"ז בקו שמאל דיעקב מתוזלק בו האור היוצא מן שליש תוזתון דבינה דמצד אבא המלובש בהוד דאמא בפ"ת שבה המלובש בג"פ דהוד דזעיר אנפין נעשה במנה בג"ה דיעקב ונלך עתה אל קו האמצעי דיעקב. כי הגה נת"ל כי יסוד דאבא מתלבש תוך ת"ת דז"א אשר ממנו נעשה כתר דיעקב כז"ל ואמנם עטרת היסוד דאבא אשר היא מלובשת תוך כלי יסוד דז"א הגה גם הוא מתוזלק בדעת ובת"ת וביסוד דיעקב שהוא קו אמצעי שלו. והנה אוזר שביארנו כי מן הזו"ב דמצד אבא נעשה וזו"ב דיעקב צריך שתדע ג"כ כי גם מן הדעת דמצד אבא המתלבש תוך יסוד דאבא אשר ביארנו שיש בו ד' מווחין שהם וזו"ב וזו"ג הגה מן הזו"ב האלו אשר בדעת דמצד אבא עלו ג"כ ונתלבשו תוך הזו"ב של יעקב אשר נעשו מן מווח וזו"ב עצמן דמצד אבא המלובשים בג"ה דאבא ונתזכרו בזכמה דיעקב וזכמה דמצד אבא ממש וזכמה דבוזיגת הדעת דאבא ובבינה של יעקב נתזכרה בינה ממש מצד אבא ובינה מצד הדעת דאבא וב' בוזיג תוזתונות שהם וז"ג ששבדעת דמצד אבא נכנסו בדעת של יעקב ונעשה כלול מווח ג' כזודע. והנה כל זה הוא במה שהוא כנגד השורש העליון של יסוד ז"א המוזכר עד נגד ראשי פרקי הירכיים שהם ז"ה כז"ל וכל זה הוא

מתפשט עד הוזה של יעקב ואז"כ שאר התפשטות אורך היסוד דז"א במנו נעשה כנגדו שאר סיום הת"ת הנקרא גוף דייעקב ואז"כ עטרה של יסוד דז"א הוא נגד יסוד עצמו דייעקב. ודע כי כמו שנוזלקים בז"א ה"ז וה"ג כז"ל כך מתפשטין ומתזלקים ביעקב כי הה"ז שבעדעת שלו עצמו של יעקב מתזלק לה"ז ומתפשטין בוזג"ת וז"ה דייעקב וה"ג שבעדעת שלו גם הם מתזלקת אז"כ לה"ג ונמשכין עד יסוד יעקב ומתקבצין ומתזכרין שם:

מ"ק בתורה נזכר ב"פ יעקב זה אזור זה הם נגד יעקב היוצא בפני ז"א וכנגד רוחל היוצאת אזורי ז"א לכן בזהר קרא לשכינה יעקב:

שער כל פרק ד מ"ת

ונבאר עתה ענין פרצוף לאה אששת יעקב בפרטות כבר בארנו כי יעקב הוא מן כל י"ס דאזוריים דאבא אבל לאה אינה אלא מן המלכות לבד האזרונה שבכל י"ס דאזוריים דאמא וכל הט' האזוריים לא יכלו להתברר ולהתתקן וכבר נת"ל הטעם. עוד יש ט"א והוא מפני שאלו הם דינין גמורים שהם אזוריים היותר וזנונים שיש באמא אשר אפילו מינה דינין מתערין כנודע לכן לא היה יכול

להתברר מהם רק האזורים של מלכות דאמא בלבד ומבנה נעשית פרצוף לאה ואמנם הט"ס אזרות של אזורים דאמא שנפלו נשאר למטה במקום שנפלו ולא יכלו להתברר אז בעת תיקון אצילות אבל מאז ולהלאה מבריאת האדם עד ביאת המשיח כל מה שנתקן בבוז' אזורים דאמא בכל יום ויום ע"י תפלתנו אינו אלא מן הט' הנשאים ולא נגמרו להתברר לגמרי עד ביאת המשיח ב"ב אבל המלכות נתקנת בעת אצילות. והר"ר יצחק כהן אמר לי (שנלע"ד) ששמע ממורי זלה"ה כי הגה ב' בוינת של אזורים היו א' הם האזורים של אמה שנפלו בזמן היותם או"א אב"א. ואז"כ נפלו פ"ב אזורים אזרות של אמה בזמן שהיו או"א פנים באזור כי אז היה קלקול פ"ב באזורים דאמא כי גם אז לא יכלה לקבל אור פנים ונשארה באזור כנ"ל אבל אבא לא נפל ממנו אזורים רק פ"א לבד בעת אשר היה גם הוא אב"א עם אמה ולא היה יכול לסבול אור פנים אבל אזור שוזור בבווינת פנים באזור דאמא אז אבא נתקן ואמא נפלו אזוריה בפעם ב' והגה האזורים הראשונים לא נתבררו כלל ולא יכלו להתברר עד ביאת משיחזג והגה האזורים השניים המלכות שבהם נתבררה ונעשית לאה בזמן של תיקון האצילות והט"ס אזרות מתבררות והולכות מאז ולהלאה כנ"ל עד ביאת המשיח ואז יוגמרו להתברר אך איני זוכר ששמעתי כך אלא כמ"ש. והגה הוא כאשר נכנסין מתלבשין זה"י דאמא תוך ז"א לעשות לו מוויזין כזכר פשיטא הוא שמכ"ש שמלכות של אמה שהיא תותונה מנה"י שבה שהיא נכנסה ראשונה מהם תותונה מכולם ומקום עמידתה היא בדעת ז"א ואז זו המלכות דאמא שהיא תוך פנימית

דו"א בדעת ש"ל כאשר לאה ש"היא אוזוריים ש"לה עולה מלמטה עד
 מקום הדעת כנ"ל לסבת ש"אין לה מקום ש"יסבול ד' פרצופים ביוזר
 ואז המלכות דאמא המלוכש" תוך דעת דו"א יש לה חפץ וחשק
 להדבק עם בוינת אוזוריים ש"לה הנקרא לאה ואז מושכת אותה ש"ם
 ומעמידה כנגדה מבוזין לדעת דו"א היא מבפנים ולאה מבוזין
 כנגדה ועדין לאה הוא בסוד נקודה א' כי עדיין לא נתקנה ואינה רק
 מלכות לבד דאזוריים דאמא ש"הוא ספירה א' ואז היתה מאירה
 ומגדילה ומתקנה ונעשית פרצוף ש"ל ומאזר ש"הוא כן נמצא כי
 התזלת ראש לאה היא מן כנגד דעת דו"א ולמטה עד כנגד הוזה
 ש"ם מתזיל ראש רוחל עד סיום רגלי דו"א אבל למעלה מדעת דו"א
 אין עלייה והגדלה ללאה כלל לפי ש"שרשה ש"היה מלכות דאימא
 היא בדעת דו"א כנ"ל. והנה נתבאר אצלינו בהרבה מקומות וגם
 בכוונת ק"ש בש"כמל"ו כי לאה נקרא מד"ת בסוד ומד"ת ימי מה היא
 לפי שלוקחות ד' אלפי"ן ש"בד' ש"מות דאהי"ה שבמוזין דו"א ויש בה
 הארת ד' מוזין. והנה לאה בעמה אין לה רק האזר ש"ל המלכות
 דאמא לבד ש"היא ספירה א' בלבד אמנם כאשר עלה למעלה נגד
 הדעת דו"א אז המלכות ש"ל אמה הפנימי אשר עומדת בפנים דעת
 דו"א נותנת בה כוז הארתה ג"ס תזתונות דאמא ש"הם נה"י ואע"פ
 ש"האזוריים ש"לה לא עלו כנ"ל ואז מתפשט לאה ונעשית פרצוף א'
 ש"ל מבוזי ד' ספי' ש"הם נה"י"ם דאמא בלבד אבל רוחל נוקבא
 דו"א אע"פ ש"גם היא ש"יעור קומתה היא בד' ספי' תזתונות דו"א
 בלבד עכ"ז יש בה כל הי"ס אבל לאה אין בה רק ד"ס אלו בלבד
 וזכור זה. והנה בהיות בה ד"ס אלו ונעשית פרצוף א' ש"ל הנה

נַעֲשִׂית בּוֹזִינָת אוֹת ה' עֲלִיוֹנָה כְּזוֹדֵעַ כִּי לֹאֵה וּרְזוּל הֵם ב' הַהִי"ן
עִלְלָהּ וּתְתַאֵה וּכְבֹר יִדְעֵת כִּי פֶרֶצוֹף הַנִּקְבָּה הִיא צוֹרֵת ה' וְשִׁישׁ בַּה
ג' קִין יִמִּין וְשִׁמְאֵל וְאַמְצֵעַ הַכּוֹלָלִים כֹּל פֶּרֶצוֹפָה וּז"ש לַעֲיֵל שְׁלֹאֵה
נִקְרָא מוֹדֵת גִּימְטְרִיא ד' אֶלְפִי"ן שְׁלֹקוֹזוֹת מוֹד' שְׁמוֹת אֱהִי"ה כִּי הִנֵּה
זוֹדֵעַ שְׁאֵמָא נִקְרָא אֱהִי"ה וְכֹל סְפִי שְׁלֹה נִקְרָא אֱהִי"ה וְנִמְצָא כִּי ד"ס
תּוֹתוֹנוֹת שְׁבֵה שְׁהֵם זְהִי"ם הַנִּכְנָסִים בְּסוֹד מוֹוִי"ן תּוֹךְ ז"א הִנֵּה הֵם
ד"פ אֱהִי"ה וְעִיקָרָם הוּא בּוֹ"א וְהַתְּאֵרָה שְׁלֵהֶם בְּלִבָּר הִיא בְּלֹאֵה
וְהֵם בּוֹזִי ד' אֶלְפִי"ן הַנִּזְלָל. גַּם זֶהוּ מִמֶּשׁ בּוֹזִי שֵׁם שֶׁל לֹאֵה כִּי א' שֶׁל
לֹאֵה הִיא בּוֹזִינָת הַמַּלְכוּת שֶׁהִיא שׁוֹרֵשׁ בּוֹזִי לֹאֵה כִּי ל' שֶׁל לֹאֵה
הֵם בּוֹזִי ג"ס אוֹזְרוֹנוֹת זְהִי"י דְּאֵמָא הֵרִי הֵם ד"ס שְׁלֹקוֹזוֹת וְאִזְ נַעֲשִׂית
צוֹרֵת ה' וְהִיא ה' שֶׁל לֹאֵה וְאִזְ כֹּל בּוֹזִי אֵלּוּ יוֹזֵד נִקְרָא לֹאֵה גַם ז"ס
אֲשִׁירָה לֵה' כִּי גָאֵה גָאֵה כִּי פֶסוּק זֶה נֹאמַר עַל בּוֹזִי לֹאֵה שְׁנֵת־גָּאֵה
וְעִלְתָּה לְמַעַלָּה בְּדַעַת דּוֹ"א לְמַעַלָּה מִן רֹאשׁ רֹזוּל. כִּי ל' בְּמִקּוֹם
גָּבוֹה וְשֵׁם נַעֲשִׂית בּוֹזִי ג' אוֹתִיּוֹת גָּא"ה כִּי ה' ג' הֵם בְּמִקּוֹם הַנִּזְהִי
דְּאֵמָא וְא' הִיא מַלְכוּת דְּאֵמָא וְנִתְחַבְּרוּ אַרְבַּעַתָּן וְנַעֲשׂוּ פֶרֶצוֹף בְּצוֹרֵת
ה' כִּי ל' וּזְיָבוֹר ג' אוֹתִיּוֹת הוּא גָאֵה וְהֵם וּזְשִׁבוֹן לֹא"ה כִּי ג' וְל' הֵם
וּזְשִׁבוֹן אוֹזֵד בְּמִסְפַּר אִי"ק בְּכ"ר גָּל"שׁ כו'. מ"ב וְזֶהוּ כִּי גָאֵה גָאֵה לֹאֵה
הִיא בּוֹזִי עֲשִׁירִית דִּי"ס דְּאוֹזוֹרִיִּים דְּאֵמָא שְׁנִפְלוּ וְהִיא וּזְיָבוֹנוֹת
דְּמַלְכוּת דְּאֵמָא וְאִין בַּה רֶק אוֹזוֹרִיִּים שֶׁל סְפִי א' בְּלִבָּר וְהוּא (נִגְדֵּי
מוֹוִי ז"א עֵד) כִּי נִגְדֵּי וּזְגִ"ת דּוֹ"א. וְהִנֵּה פ' כִּי גָאֵה גָאֵה הוּא כ

י יש כאן ב"פ גאה הא' פשוט כי נקודה ויצונית דלגה היא למוטה כנגד וזה דו"א נתגאה שעלתה למעלה במקום גבוה כנגד אוזרי הדעת דרישא דו"א וגאה ב' כי אוזר כך לא די שעלתה שם נגד הדעת דו"א אלא נתגאה יותר שגדבקה בפנימיות שלה במל' דבינה ג"כ העומד תוך דעת ז"א. ואז נותן כוח ללגה נקודה ויצונית ומקבל הארה של ג"ס זה"י דאמא ונמצא שבהגבהה נעשית בת ד"ס זה"י ואז נעשית פרצוף ונקרא ה' עלגה. וזהו רמז באותיות גאה ובאותיות לגה כי א' דגאה היא בוזי אותה נקודה שהוא עיקר שורש לגה נקודה ויצונית שלה והוא ג"כ א' דלגה ואז"כ נתגאה ועלתה למעלה ומקבלת זה"י דאמא שהם ג"ס והם ג' דגאה והם ל' דלגה אז"כ נתגאה יותר ונעשית ה' כי אז הוא פרצוף שלם ונקרא ה' עילגה והיא ה' דגאה והוא ה' דלגה וזהו כי גאה גאה ר"ל שגאה ועלתה למעלה במקום גבוה וגם נעשית בוינת אותיות גאה במוש' כזכר:

שער כל פרק ה' ב"ת

ואוזר שנתבאר ענין לגה איך נתקנים ע"י זה"י דאמא הפנימים שבתוך זעיר אנפין נבאר עתה ענין אוזיזתה עם ז"א עצמו ואיך יוצאין הארותיה מתוך ז"א אליה בוזין. הגה ע"ד שנת"ל איך רוצל נבנית ונתקנית ע"י הפרקים של זה"י דו"א ומהם נעשין ג' קוין שבה כך לגה

ג' קוין שלה נעשין מוחג"ת דו"א. אבל צריך לבאר כי הגה נבאר כי ראש רוחל מתוויל מן הוזה דו"א ולמטה וכבר שם נסתיים קומות לאה ואין מלכות לאה נוגעת בוזברתה אפילו כמלא נימא. והגה בווש אנו רואין שכאשר אדם יפשוט זרועותיו וידיו לאורך בהמשך גופו הפרק הא' הנקרא קובד"ו בלע"ז יגיע עד סיום הגוף ושאר הב"פ שהם הזרוע עצמו ויד ישארו נתלין ומשתלשלין למטה ע"ג הירכיים שהם נ"ה ואם כן לאה הנבנית מג"פ הזרועות נמצאת נכנסת לאה בגבול רוחל מאד מאד. אבל ביאור הענין כך כי הגה נבאר כי הזרועות והשוקיים הם איברים ממשים בבשר ועצמות ואין האור יכול לבקוע ולצאת לחוץ וזאת בין פרק לפרק דרך שם אפשר להאור לכנס בתוכו או לצאת מתוכו כי שם הוא מקום וכלל ואע"פ שהוא סתום בוקע האור ונכנס לתוכו ויוצא. והגה ג"פ יש בכל זרוע וזרוע מאלו אשר לאה נבנית באוזריהם והגה האור היורד מן המווח הזכמה דו"א אל הזרוע הימין של וסוד שבו לצורך ז"א ודאי שהוא יורד מעילא לתתא בוי"א אור ישר ותחלה יורד האור מן המווח הג"ל ונכנס בפרק עליון של זרוע שהוא הפרק המוזהב לכתף עצמו דו"א ומשם יורד האור אל הפרק הב' ומשם אל הפרק הג' לפי שהארת הז"א הוא אור ישר מלעילא לתתא שהוא אור זכר משא"כ ברוחל נוקבא דו"א שהארתה הוא בסוד אור וזוהר מתתא לעילא הנקרא (אור ה') נוקבא כמבואר אצלנו איך אזור שירדו הזוסדים מעילא לתתא ביסוד דו"א וזוהר לעלות מתתא לעילא ואז מווי"א אור זה נעשית רוחל. וכן הענין בלאה שגם היא נקבה ונבנית ע"י אור הזוהר והוא כי הגה כאשר ירד אור ממווח וזכמה דו"א ונכנס בו"א בפרק עליון של

הזרוע עד סוף הפרק שהוא דרך יושר עד האציל הנקרא קובד"ו ואז כאשר רצה המאציל שיבנה שם פרצוף לאה וזר האור שהוא מתנתא לעילא מן האציל עד ראש הפרק העליון במקום וזכורו בכתף ומשם יוצא האור לחוץ בגלוי מבחוץ עד התחלת הגרון והארה זו נעשית בוזי' הוסד שהוא זרוע ימין של לאה בסוד אור וזר נוקבא וכעד"ז היא בזרוע שמאל דז"א כי מפ"ע שבו נעשה זרוע גבורה של לאה בבוזי' אור וזר עד התחלת הגרון ג"כ. ואז"כ מן האור היורד ביושר בפרק הב' של הזרוע ימין דז"א מן האציל עד פרק כף היד וזר ועלה בסוד אור וזר נוקבא עד האציל ממטה למעלה ויצא שם ממקום האציל לחוץ בגלוי ואז נעשה הנצח שהוא שוק הימין של לאה ונמשך עד התחלת פרק ראשון של הזרוע במקום וזכורו אל הכתף נמצא נצח דלאה נעשה מן פרק ב' דז"א אבל אינו עומד אלא נגד מקום פ"ע זרוע דז"א ווסד לאה נעשית מן פ"ע זרוע דז"א ואינו עומד אלא נגד מקום התחלת גרון ז"א עד התחלת פ"ע זרוע ז"א ודבר זה גורם אותו היות הארה יוצאת מתנתא לעילא כז"ל וכעד"ז בהוד וגבורה דלאה הנעשים מפ"ע וב' זרוע שמאלי דז"א. גם טעם היות כך הענין הנ"ל הוא כדי שיהיה מקום לסבול בו כל פרצוף לאה ולא תצטרך לרדת בגבול רוחל כמו שהקשתי למעלה באופן שנתרצו הקושיות הנ"ל שהרי אין רגלי לאה יורדין רק עד סוף אצילי זרועות של ז"א ואינה נכנסת בגבול רוחל ועד"ז היה בקו האמצעי שעלה האור ממטה למעלה ונעשית קו האמצעי שבה שהיא ת"ת שבה האמנם בוזי' יסוד אין בה כי אין לה רק הת"ת הנעשה מנגד שלישי עליון דת"ת דז"א אבל היסוד אינו נעשה בה עד שיתן לה

אמא הזתוּנה תוך ז"א בשליש ראשון דת"ת דז"א כמ"ש בענין כוונת ויעבור שהם י"ג מדות ושם יתבאר איך נבקע היסוד דאמא ויוצא לחוץ וניתן ללאה וע"ש היטב. גם בברכת אבות בתיבת האל הגדול נתבאר ענין עשיית פרצוף לאה ופרצוף רוזל ושם נתבאר כי עדיין לא נעשה בלאה רק ז"ת שבה וגם בוזי הדעת שבה ובברכת כהנים ע"י נשיאות כפים נעשין וזו"ב ג"כ אל לאה וע"ש. ואמנם קיצור הדבר נבאר כאן ענין ג"ר שבה הוא באופן זה כי דעת של לאה נעשית מן הדעת של ז"א שהרי כנגדו ממש עומדת לאה כז"ל אבל ב' מוויזין דווי"ב דלאה הוא ממש הענין נשיאות כפים של כהנים בעת ברכתם כמבואר אצלנו בכוונת ב"כ וע"ש היטב. והענין בקיצור כי כדי לעשות בלאה בוזי וזו"ב שבה אז מגביה ז"א ב' ידיו למעלה כנגד ג"ר באופן שראשי אצבעותיו יהיו ממש גבוהין נגד ראשו ואצבעות יד ימינו יהיה מצד ימין של הדעת ואצבעות שמאלו נגד צד שמאל של הדעת ואז יוצאין האורות בסוד או"ו ממיטה למעלה דרך קצוות האצבעות מבין הצפרנים כז"ל ואז מתגלין שם ונעשית בוזי וזו"ב דלאה מב' קצוות הדעת והם מתפשטין מן הדעת מלמעלה בסוד אור וזו"ר. נמצא שהם גבוהים מן הדעת כי לעולם בוזי וזו"ב הם גבוהים מן הדעת ומתחיל ההארה הז"ל לעלות ולהתפשט ממיטה למעלה בב' צדדי הדעת ואז נעשו ב' מוויזין דילה כז"ל. ואז כך וזו"ר ז"א להשפיל ידיו למטה כדרכו כי כבר נגמר פרצוף לאה וא"צ להגביה. ובוזת תבין ג"כ טעם אחר למה

נִשְׁתַּנּוּ זְרוּעוֹת ז"א לְהִיּוֹת זַעִים וְנָדִים וּמוֹפְסָקִים מִשָּׂאֵר הָאֵיבָרִים וְאִין קָן יְמִינִי וּשְׂמָאֵלִי שְׁלִימִים מִלְּמַעְלָה לְמַטָּה בְּלִתִּי הַפֶּסֶק כְּמוֹ קוֹ הָאֲמֻצָּעִי וְהוּא כְּדֵי שְׂיוּכָל לְהַעֲלוֹתָן כְּשִׁירְצָה וּלְהוֹרִידָן וְכָל זֶה לְצוּרָךְ תִּיקוֹן לֹאֵה. וְעוֹד יֵשׁ ט"א וְנָת"ל שֶׁהוּא לְצוּרָךְ ז"א עֲצָמוֹ שֶׁלֹּא יִנָּקוּ הַקְּלִיפּוֹת מִבְּמֻנּוֹ:

שְׁעַר לֹוּ פֶּרֶק א מ"ת

הַשְּׁעַר הַזּוֹמִינִי שְׁעַר לֹאֵה וְרוּחַל וִיתְחוּלָךְ לֹט' פֶּרֶקִים:

וְאוֹזֵר שְׂבָאֲרָנוּ עֲנִין רוּחַל וְלֹאֵה זָבָאֵר עֵתָה עֲנִין שְׁתִּיהֶן אִיךְ זָרְמוֹז בְּכ"מ הִנֵּה הַכְּתוּב אוֹמֵר הוֹדִיעֵנִי ה' קֶצֶי וּמִדַּת יְמֵי מִה הִיא כִּי הִנֵּה דוֹד הַע"ה הִיא מִן הַמַּלְכוּת כְּזוֹדֵעַ וְגַם בְּסָבָא דְּמִשְׁפָּטִים דוֹד הוּא יִתִּיב בְּעַלְמָא דְּנוֹקְבָא גַם מִצִּינוּ שֶׁהִיא בֶן לֹאֵה בְּסוֹד מִשְׁיוֹז בֶּן דוֹד הָבָא מִן יְהוּדָה בְּנֵה שֶׁל לֹאֵה זָמָצָא שֶׁהוּא נֶשְׂרֵשׁ מִן שְׁתִּיהֶן וְע"כ רָצָה לְחַקֹּר וּלְיַדַע וּלְהַבִּין בּוֹחֲמָה בּוֹזִי ב' זַעִים אֵלֶּה שֶׁהֵם לֹאֵה וְרוּחַל אִיךְ הִיא מִצִּיאוֹתָן. וְז"ס הוֹדִיעֵנִי ה' קֶצֶי פִּי הוֹדִיעֵנִי וְזָכְמָה כְּדֵי שְׂאֲדַע בּוֹזִי קֶצֶי וּמִדַּת יְמֵי שֶׁהֵם רוּחַל וְלֹאֵה שֶׁבָּהֶם תְּלוּין מִדַּת יְמֵי וְקֶצֶי כִּי מִשֶּׁם זָמִשְׁךְ לִי וְזִיוֹת וְלִהְיוֹת שְׂרוּחַל הִיא תּוֹתוֹנָה שֶׁהִיא מִלְּ

האזורנה שבסוף י"ס דאצילות וגם שהיא עומדת ברגלי ז"א כנגד
 נה"י שבו כנ"ל לכ קראם קצי לשון קץ וסוף אך ללאה קראה מדת
 בסוד מה שנת"ל איך ביארנו בכוונת בשכמל"ו כי לאה לוקחות הארה
 מן ד' מוויזין של ז"א שהם ד' היות והם מלובשים תוך נה"י דאבא
 שסודם ד' שמות אהי"ה וכלאה לוקחות הד' אלפי"ן שבהם ונעשין ד'
 מוויזין שבה. והנה ד' אלפי"ן גימטריא מד"ת שנת"ל עניינה בענין אזור
 ע"ש וזהו ומדת ימי מה הוא. והנה דוד ע"ה היה מסופק לדעת כמה
 בוזי ושינויים שיש בין לאה לרוחל ורצה לידע סודם ואזוד מהשאלות
 ששאל דוד ע"ה הוא לידע ענין א' שנתבאר אצלינו בכוונת בשכמל"ו
 כי כתר שלה הוא ד' אלפי"ן דד' שמות אהי"ה כנ"ל בהיותן פשוטין
 רק שכל אזור כלול מארבעתן נמצא שהם ט"ז אותיות נמצא כי כתר
 של לאה הם ט"ז אורות בלבד. אמנם הכתר של רוחל שהם שאר
 אותיות של ד' אהי"ה הנ"ל שהם ד"פ הי"ה הי"ה הי"ה הי"ה גימטריא
 פ' במנין וע"ד אורות. וז"ש ומדת ימי מה היא כי לאה נקרא מדת ימי
 למה היא לוקחות כמנין היא שהם ט"ז אורות הנ"ל לבד אבל רוחל
 היא פ' אורות בכתר שלה והייתי רוצה לשאול מה וזדל אני שאני
 מבוזי לאה כנ"ל ואני וזדל וגרוע מבוזי רוחל ולמה הוא כך גם רבו
 באומרו מ"ה הי"ה אל מה שנתבאר אצלינו כי ז"א הוא הוי"ה במילוי
 אלפי"ן שהוא גימטריא מ"ה. והנה יש בו ב"פ מ"ה א' מהוזה ולמעלה
 שיש בם מ"ה א' כדי להוציא את לאה וזמאזוריו ויש לו מ"ה ב'
 להוציא את רוחל מהוזה שבו ולמטה נמצא כי לאה יוצאת מבוזי
 שם מ"ה גמור כמו שיש אל רוחל שם מ"ה אזור א"כ כיון שהם שוין
 בענין זה של מ"ה איך נשתנו בענין היא הנ"ל שאין בה רק ט"ז אורות

כמִצֵּן הִיא מִשְׁאֵכַ בְּרוּחַל כִּנְל. וז"ס ומדת ימי מה היא שְׂמֵאוֹזֹר
שֶׁהִיא מִ"ה למה היתה הִיא עוֹד יֵשׁ שְׂאֵלוֹת אוֹזֵרוֹת רְמוּזִים בִּזֶּה
הַפְּסוּק בְּעֵצֵן לֹא וּזְל וְשִׁכּוּזִים:

שְׁעַר לֹז פֶּרֶק ב מ"ת

ובזה יובן עֵצֵן אֲדָה"ר שֶׁהִיא לֹ ב' נְשִׁים א' נִקְרָא לִילִית וּב' הִיא וִזֹה
וְהָעֵצֵן כִּי אֲדָה"ר הוּא דְּמִיּוֹן ז"א וז"א יֵשׁ לֹ ב' נִקְבוֹת לֹא וְרוּחַל.
וְכִבֵּר בִּיאֲרֵנוּ כִּי לֹא הוּא דִּינֵן קֶשֶׁן מֵאֵד מִפְּנֵי שֶׁהִיא אוֹזֵרוֹיִם שֶׁל
אִמָּא וְעוֹד שֶׁהִיא לִמְעַלָּה בְּמִקּוֹם הַסְּתוּם אֲבָל רוּחַל הִיא נְמַתֶּקֶת כִּי
הִיא בְּמִקּוֹם גָּלוּי שֶׁל הוֹזְסִידִים וְהִנֵּה ז"א נִקְרָא אָדָם כִּי הוּא סוּד מִ"ה
שֶׁהוּא הוּי"ה דְּמִיכּוּי אֶלְפִי"ן גִּימְטְרִיא מִ"ה וְאֵד"ם וְזוֹדֵעַ כִּי פֶשׁוּט שֶׁל
הוּי"ה הוּא הָעֵיִקָר כִּי הַמִּיכּוּי הוּא בּוּזִי נִקְבָּה לְפִי שֶׁכּוֹלָה דִּינֵן וּמִיכּוּי
גִּימְטְרִיא אֶלְקִים וְגַם נִקְרָא מִיכּוּי מִפְּנֵי שֶׁכָּל כּוֹז הַנּוֹקְבָא וְעֲצָמוֹת
אוֹרוֹתֵי וְכוּזוֹתִיה כּוֹלֵם גִּזּוּזִים תּוֹךְ הַז"א כִּי עֲטָרָה דְּגִבּוּרָה הוּא תּוֹךְ
ז"א וְאוֹז"כ יוֹצֵא וּזוּץ מִמֶּנּוּ. בְּאוֹפֶן כִּי הַנּוֹקְבָא הוּא מִיכּוּי שֶׁל הַז"א כִּי
הַמִּיכּוּי הוּא בְּסוּד הָעוֹבֵר הַמְּמַלָּא תּוֹכִיּוֹת בְּטָן אִמּוֹ לְכֹן הַמִּיכּוּי הוּא
בּוּזִי נּוֹקְבָא וְהִנֵּה מִיכּוּי שֵׁם מִ"ה גִּימְטְרִיא י"ט אוֹזֵר שֶׁתְּסִיר אוֹתִיּוֹת
פֶּשׁוּטוֹת שֶׁהוּא גִּימְטְרִיא כ"ו נִשְׁאָר מִיכּוּי גִּימְטְרִיא י"ט גִּימְטְרִיא וּזו"ה.
וְכִזֶּה תְּבִין אֵיךְ וִזֹה הִיא אִשֶּׁת אָדָם וְהִיא בֶּשֶׁר מִבְּשָׂרוֹ מִמֶּשׁ וְכִבֵּר

ביארנו במ"א כי הו"א יש בו ב' בוזי' אחד מהראש עד הוזה ויש לו שם בוזי' יסוד הראשון אשר בו מוזהווג עם לאה ווציו האוזרון מהוזה ולמטה ששם מקום ווסדים המוולין נמצא כי יש לו ב' שמות של מ"ה דאלפי"ן כנזכר בפסוק הודיעני ה' קצי ומשניהן יוצאין ב' מלויין שכל א' מהם גימטריא וזה. ואמנם וזה ראשונה עליונה היא בוזי' לאה וזה תחתונה רוחל והנה להיות כי בוזי' לאה היא בוזי' דינן קשים מאד לסבה הנ"ל אע"פ ששם למעלה בעולם העליון של אצילות היא בוזי' קדושה גמורה עכ"ז בעולם התחתון הזה שהוא וזמרי לא יכלה בוזי' לאה לצאת ממותקת בסוד הקדושה בעת בריאת אדה"ר ויצאה בוזי' דינן קשים מאד בסוד קליפה וזיא בישא וזהו בוזי' לילית וזה ראשונה שהיתה מוזהווגת עם אדם קודם שנברא וזה שניה. ואז"כ יצאה וזה שניה ממותקת וזו נשארה לאשת אדם והאוזרת נסתלקה כי היתה עדיין מעורבת בקליפות בתכלית אשר לכן נק' וזה ראשונה לילית אבל אז"כ כאשר בא יעקב שופריה מעין שופריה דאדם ותיקן פגם העריות של אדה"ר כנזכר וזה קדושים ובפרשת תולדות בענין הברכות שלקח במרמה מן עשו אז"כ לקח שניהן כי אז נתמתקה לאה והיתה בסוד הקדושה ונסתלקה מן הקליפה. וז"ס שארז"ל על ועיני לאה רכות מודמעות שהיתה בוכה על שהיתה עתידה להיות בזולקו של עשיו וע"י תפילותיה ודמעותיה נתמתקה ואז ניתנה בזולקו של יעקב והבן זה היטב. והנה בפסוק הזה כתיב בענין אדה"ר ויאמר זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי ובתקונים דצ"ט אמרו כי הם ב' נשי וזד דגרמי וזד דבשרא. והענין כי לאה נקראת עצם שהיא דינן קשים כעצם

ועוד כי היא בוזי' הצלע' כי הרי לאה מקומה היה אוזורי הצלעות
 שהם עצמות אבל רוחל הוא בשר מבשרו דינא רפיא במקום גילוי
 הווסדים והמושך דברי אדה"ר הם כך. כי הגה' ב' נשים היו לו א'
 היא עצם מעצמו וב' בשר מבשרו אבל לזאת השניה הנקרא בשר
 יקרא אשה ולא לראשונה שהיא עצם ואינה עדיין נמתקת כנ"ל
 ואז"כ נמתקה בזמן יעקב בסוד לאה כנ"ל. ואמנם טעם אמרו ויאהב
 יעקב את רוחל ולא לאה הוא לב' סבות א' הוא כי הגה' יעקב התוותן
 אשר בזה עולם לא היה משיג עדיין בכל מציאות פרצוף ז"א רק
 מכנגד הוזה' ולמטה מקום רוחל לכן ויאהב אז יעקב את רוחל ולא
 כתיב ויאהב ישראל שהוא הז"א שהיה לו שתיהן לאה ורוחל אבל
 יעקב אהב את רוחל תוהוזה' כמוהו שהוא עלמא דאתגליא אבל
 לאה היא עלמא דאתכסיא כמבואר אצלנו שהוא צורת הד'
 שבקשר של תפילין ש"ר לכן לא היה רוצה יעקב להזדווג עמה כי
 לא היה משיג עד שם. וז"ש זהר פ' ויצא דקכ"ג ע"ב כי לאה ורוחל
 תרין עלמין מן העולם ועד העולם ז' שנין עלמא דאתכסיא כו' והוא
 כי הגה' מן המלכות דאמא שבדעת דז"א יצאה לאה מאוזוריו בסוד
 ד' קשר תפילין ש"ר כנ"ל ולהיות לאה מבוזי' אמא לכן ז' שנין דילה
 אתכסיא והז' הם כוזב"ד וז"ג ושליש ת"ת עד הוזה' דז"א כי אלו הז'
 בוזי' היו מכוסים בלתי גלויין אל יעקב קודם שנקרא ישראל כנ"ל כי
 אז השיג כל פרצוף ז"א הנקרא ישראל כנודע. וז"ש ג"כ בזהר ויצא
 דקכ"ד ע"פ וירא ה' כי שנואה לאה מהכי דסני ב"נ ערין דאימיה פי'
 כי לאה נמשכת ממל' דאמא כנ"ל שהיא אמא של יעקב. ודע כי וצי'
 אמא נקרא מ"י כנודע וכשמתפשטים כאן בבוזי' לאה שהם אותיות

אלה זעשית אלהים לפי שבחינותיה העליונות של אמא נקרא מ"י
 אבל מווצי ת"ת שלה ולמטה המתלבשין בז"א כנודע נקרא אל"ה
 וחבור הכל ביוזר נקרא אלהים. והנה אלה הנ"ל זעשית ממנו בוחי
 לאה הנ"ל וז"ס בסבא דמפשטים דק"ה ע"פ מי אלה כעב תעופינה
 ע"ש ותבין דבריו ע"י מה שבארנו כאן. ודע כי לאה זו תמיד יש לה
 פרצוף שלם כמו ז"א ושיעור קומתה הוא מן הכתר דז"א עד הוזה
 שלו ועיין לקמן ששם נתבאר שהתזולתה מן הדעת דז"א וצ"ע.
 ואפשר שיובן ע"י מש"ל וכבר נת"ל כי יסוד אמא הוא מתפשטת עד
 הוזה דז"א אשר שם בוחי הדדים של ז"א אשר נעשו שם מבוחי
 הצירים והדלתות שיש ביסוד אמא אשר שם וז"ס הדדים של זעיר
 אנפין. והנה ג

ם יסוד דלאה הוא שם מבחוזן נגד דדי הז"א גם ידעת כי בוחי ווצי
 ת"ת עליון של ז"א היה בתזולה בוחי יסוד כמבואר אצלנו בענין
 הגדלות דז"א שהיה מן ו' קצוות והזוג"ת ששלו נתעלו ונעשו וזב"ד
 והנה"י נעשו וזג"ת הרי כי היסוד נעשה ת"ת וא"כ נמצא עתה כי יש
 שם ג' בוחי של יסודות במקום א' והם יסוד דאמא ויסוד דלאה
 כאשר תוזזר עם ז"א עצמו להיות פב"פ עמו להזדווג בו ויסוד דז"א
 עצמו שהוא נקרא ת"ת עתה כנ"ל נמצא כי יסוד דאמא ויסוד דלאה
 מתזברים יחד ונעשו שניהם רוח א' להזדווג בו יסוד ז"א עצמו
 כנזכר הנקרא ת"ת הנ"ל וז"ס מהכא דסני ב"ז ערין דאימיה עריין
 ממש כפשוטו. ודע כי פ"א שבעתי ממורי זלה"ה כי בוחי לאה כאשר

מוֹדוּוֹגָת עִם ז"א עֲצָמוּ הוּא מוֹדוּוֹג בַּה ע"י הַדְּעָת עֲצָמוּ מִמֶּשׁ וז"ס
 וְהָאָדָם יִדְעַת אֵת וְזוֹת אֲשֶׁתּוֹ כִּי זֶה עֲוֹן זֶה עַ"י הַדְּעָת נַעֲשֶׂה וְזוֹג זֶה הוּא
 בְּטָמִירוֹ לִכְן אֶתְכַסִּיָּא בְּקִדְמִיתָא מִן יַעֲקֹב וְלֹא נִודַע שֶׁהִיָּתָה לֹא
 עַד הַבּוֹקֵר וְהַבֵּן זֶה. וצ"ע לִיִּשְׁבֹּב אִיךְ מִתִּישְׁבִּים שְׂמוּעוֹת אִלּוּ וְאִפְשָׁר
 כִּי הִסּוּד הַזֶּה הֶעֱלִיךְ שֶׁהוּא רֹאשׁ הַת"ת שֶׁם ג"כ לִפְעָמִים בּוֹזִי הַדְּעָת
 דו"א כְּשִׁיּוּרֵד שֶׁם כְּנֹדַע וצ"ע. וְדַע כִּי גַם מִרְע"ה אֲשֶׁר עָלָיו נֹאמַר
 בְּזוֹהַר שֶׁהִשְׁיֵג עַד הַבִּינָה אֵינוֹ אֵלָּא מִן הַלֵּאָה הַזֹּאת הַנִּמְשָׁכָת
 מִמַּלְכוּת דְּבִינָה וְנַעֲשִׂית ד' קֶשֶׁר שֶׁל תְּפִילִין וְזֶה סוּד וְרֹאשִׁית אֶת אֲחֻזּוֹרִי
 כִּמְאֹמֶר רז"ל בְּגִמְרָא מִלְּמֹד שֶׁהִרְאֶהוּ קֶשֶׁר שֶׁל תְּפִילִין גַּם עֲנִינוֹ לֹאמַר
 כִּי לֹא הָעוֹמֶדֶת בְּקֶשֶׁר תְּפִילִין הִיא רֹאשֶׁת אֶת אֲחֻזּוֹר ז"א כִּי הִיא
 עוֹמֶדֶת וּפְנִיָּה נֶגֶד אֲחֻזּוֹרִי ז"א כְּנ"ל. וְהִנֵּה מִשֶּׁהָ הוּא בִּלְאָה וְזֶהוּ וְרֹאשִׁית
 אֶת אֲחֻזּוֹרִי וְהַדְּבָרִים מוֹבָנִים. אֲמַנָּם הַסִּיבָה הַב' לְמַה שֶּׁנֹּאמַר וַיֵּאָהֵב
 יַעֲקֹב אֶת רוּחַל הוּא מוֹבֵן בְּמִ"שׁ הַפְּסוּקָה עוֹר בַּעַד עוֹר וְכָל אֲשֶׁר
 לֹאִישׁ יִתֵּן בַּעַד נַפְשׁוֹ פִּי כִּי הָאִישׁ הַזֶּה הוּא ז"א וִישׁ לוֹ תִּרְיָן נֶשֶׁיךְ לֹא
 וְרוּחַל וְהִנֵּה לֹא הִיא בּוֹזִי עוֹר כְּנ"ל אִךְ רוּחַל הִיא נַפְשׁוֹ מִמֶּשׁ לִכְן
 הו"א יִתֵּן עוֹרוֹ בַּעַד עוֹר לֹא בִּאֵהָבָתוֹ אוֹתָהּ אֲמַנָּם יֵשׁ יִתְרוֹן לְרוּחַל
 עַל לֹא הִיא כִּי כָּל אֲשֶׁר לֹאִישׁ הַזֶּה לִי יִתֵּן בַּעַד נַפְשׁוֹ שֶׁהִיא רוּחַל וְלֹא
 יִסְפִּיק בְּעוֹרוֹ לְבַד שִׁיתֵּן בַּעֲדָהּ. וְהִנֵּה נִבְאָר טַעַם אֵל הַזֶּה לְמַה לֹא
 נִקְרָא עוֹר וְרוּחַל נִקְרָא נַפֶּשׁ וְהַעֲנִין כְּנ"ל כִּי רוּחַל הִיא נִקְבָּא הָאֲמִיתִית
 שֶׁל ז"א וְהִיא בַּת זֶה מִמֶּשׁ לְפִי שֶׁהוּא מִכְּלָל הִי נִקְוֹדוֹת הַכּוֹלָלִים
 עוֹלָם הָאֲצִילוֹת וְהִיא מַלְכוּת הָאֲחֻזּוֹת שֶׁבָּהֶם אֲבָל לֹא עִיקָרָהּ הִיא
 אֲחֻזּוֹרִיִּים דֹּאמָא שֶׁנִּפְּלוּ כֹּאן לְמַטָּה בְּמָקוֹם הַזֶּה וְאֵינָהּ אֲשֶׁתּוֹ לו"א רַק
 בְּדֶרֶךְ הַשְּׂאֵלָה לְבַד בְּהִיּוֹתָהּ נִפְלָתָה כֹּאן לְמַטָּה נִדְּבָקָת בְּעוֹרוֹ שֶׁל

ז"א אבל רוחל היא נפש וז"א רוח כנודע. עוד ט"א כי הגה מקום לאה היא למעלה במקום אורות הסתומים כי יסוד אמא מגיע עד הוזה לכן הארה שלה אינה אלא בוזי עור לבד ר"ל כמ"ש אצלינו בענין צורת ד' של קשר תפילין ש"ר שהיא לאה וקשר אינו רק בוזי עור לבד אבל רוחל שהיא תפלה של יד יש בה עור בוזי בתים של תפילין ש"י וגם מוויזין ממש בסוד פרשיות ע"ש. והענין בקיצור כי לאה היא נגד מקום הכסוי של האורות עוברת הארה מועטת דרך עור דז"א לזוץ אליה מן המוויזין שלו ולא מן המוויזין עצמן רק מהלבושים והכלים שלהם שהם נה"י אמא ולכן נרמזת בד' שש קשר תפילין ש"ר כי היא דלה ועניה ומה שלוקחות צורת ד' כנגד ד' מוויזין אינה רק הארה בעלמא דרך העור וענין עור הוא ע"ד הפסוק ואזר עורי נקפו זאת וע"ש איך ההארות הפנימיות מכים זה בזה ומספר הכאתן הוא כמנין עו"ר ולכן נקרא עור. ונבאר כאן יותר ונאמר כי הגה"י דאבא עומדין מלובשים תוך נה"י דאמא בראש ז"א ואו"א הם ב' אותיות ראשונים של הוי"ה שהם י"ה ומכים זה בזה אבא הפנימי באמא שהיא בוזין כדי להוציא אורותיה לזוץ ואז נעשה יו"ד פ' ה"א גימטריא ק"ך. אוז"כ מכיס הארת ה"א שהיה אמא בוא"ו שהוא ז"א לצאת לזוץ והם גימטריא ע"ז ואוז"כ מכיס הארת וא"ו בה"א שהוא ז"א בלאה הוצגה הם גימטריא ע"ז סך כל הכאות כמנין רע"ו הריאך לאה בוזי אורותיה כמנין רע"ו ויוצאין דרך עור של ז"א. וז"ס עור בעד עור כי עור הנקרא לאה עוברת הארותיה דרך עור של ז"א אבל רוחל שהיא כנגד אורות המגולין פשוט הוא שהאורות המגיע לזלקה שהיא עטרה דגבורה דדעת וכן

שאר המוויזין אינן ניתנין לה אלא בבוזי מוויזין ממש נמצא שכל מה שיש אל ז"א יש אל רוחל ג"כ. וזש"ה וכל אשר לאיש יתן בעד נפשו וכבר ידעת כי רוחל נקרא נפש וז"א נקרא רוחל גם נזכר כי ב"פ עור הנזכר כאן הם רוחל ולאה כי גם רוחל הארותיה יוצאות ועוברות דרך עור ז"א לזוויזין וכוונת הפסוק לומר אף כי שתיהן בוזי עור והן שוין בוזי הבוזי כי הארת שתיהן יוצא להם דרך עור ז"א אך עכ"ז יש יתרון אל רוחל מלאה כי כל אשר לאיש ז"א שהם המוויזין ממש יתן בעד נפשו שהוא רוחל הנז"ל. ונזוזור לענין כי זש"ה ויאהב יעקב את רוחל כי היה אוהב ז"א את רוחל יותר מלאה כי לזו נתן מוויזין ממש ולזו הארה בעלמא ואע"פ שכפי האמת אם הכתוב מדבר בז"א הול"ל ויאהב ישראל את רוחל כי ז"א הוא ישראל ואינו יעקב כנז"ל במקומו אבל הוא במה שנתבאר סבה אל משארז"ל כי יעקב הוא בוזיר שבאבות. והטעם הוא כי בתזוזה היה יעקב בסוד יעקב הנעשה מאוזורי אבא כנז"ל שהם אוזוריים דאבא שהוא עליון מ

אד ולא די זה אלא שאז"כ ע"י מעשיו עלה עוד ונמשך לו נשמה מן ז"א ממש הנקרא ישראל ולפעמים משמש בשם יעקב ולפעמים בסוד ישראל לכן כל הקורא אותו יעקב אינו עובר בעשה לסבה הנז"ל אבל אברהם ויצחק הם בוזי וזו"ג שבז"א והם בוזי פרטיות שבז"א ואינו פרצוף גמור לבדו ולכן יעקב הוא בוזיר שבאבות. גם לכך הקורא לאברהם אברהם עובר בעשה כי אות ה' שנתוספה בשם אברהם היא ה"ו אשר לעולם אינם משתנים ואינם וזורים.

אמנם בוזי' פרצוף ישראל או יעקב משתנה כפי הזמנים ונמצא כי גם שכתוב ויאהב יעקב את רוחל אפשר שמדבר בוז"א עצמו אשר גם הוא בהיותו בסוד ו"ק הוא כדוגמת יעקב ובגדלותו נקרא ישראל. וזש"ה לא יעקב יאמר עוד שמך כי אם ישראל כי שרית עם אלהים פי' בקטנות ז"א יש לו מוויזין דקטנות מבוזי' שם אלהים כנ"ל כי בזמן הקטנות אין לו רק ב' מוויזין כי הקטן אין בו דעת שהוא המוויז הג' רק וזו"ב והם ב' שמות אלהים שהם גימטריא יעקב ובזמן גדלותו אז נקרא ישראל לפי שנכנסין המוויזין דגדלות ודוויזין המוויזין דקטנות למטה כנ"ל וזש"ה כי שרית עם אלהים כי שורה עמהם ויכול להם לדחותן למטה והבן זה:

שער לוז פרק ג' מי"ת

ועתה נבאר בוזי' התקשרות שיש בין לאה ורוחל יחד ובו יתבאר כמה פסוקים וכמה מאמרי רז"ל. והנה רז"ל פי' על פסוק עקב ענוה יראת ה' מה שעשתה יראה עטרה לראשה עשתה ענוה עקב לסולייטא ביאור הדברים האלה של ז"א שהם לאה ורוחל נקרא ענוה ויראת ה'. ואמנם רוחל נקרא יראת ה' ראשית וזכמה כי היא ראשית כל הספירות מתתא לעילא והיא פתוח לכולם והיא הנקרא אשת וזיל יראת ה' שהם סוד ושמותי כ"ד כ"ד שמשותף שהם

ג'ימטריא וזיל אבל לאה נקראת ענוה לפי שהיא למעלה באוזורי
 רישא דז"א ונודע כי הענוה נזכרת באדם בהשפלה ראשו וכופפה
 למטה נגד פני אדם מפני ענותנותו ונכנס לפי מי שגדול הימנו. וז"ש
 והאיש משה עניו מאד כי הנה נתבאר במ"א כי משה לקח צפורה
 והיא א' מן ד' בוזי שיש ללאה וכולן נקרא לאה על שמה וצפורה א'
 מהם שהיא ג"כ עומדת למעלה נגד דעת ז"א והרי נתבאר איך משה
 לקח מדת ענוה העליונה אבל רוחל שהיא ה' תתאה הקטנה הנקרא
 יראה ה' זוטרתה היא לגביה משה בסוד שם הגדולה לאה ושם
 הקטנה רוחל. וז"ס שארז"ל ועתה ישראל מה ה' אלהיך שואל מעמך
 כי אם ליראה אטו יראה מילתא זוטרתה היא והשיבו הן לגבי משה
 מילתא זוטרתה היא. וכבר נת"ל כי לאה יוצאת מן הארת המלכות
 דאמא המתלבשת בז"א בסוד מוויזין. ואמנם הנה"י שלה הם נעשין
 לבושין דג' מוויזין דוזב"ד דז"א אמנם המלכות דאמא אינה משמשת
 כלל לז"א וז"ס מה שארז"ל על ענין הו' רקיעין אשר תותון שבהם
 נקרא וילון אינו משמש כלום אלא יוצא ערבית ונכנס שזרית. והענין
 הוא כי הרקיע הוא אשר נקרא דרך סתם רקיע אשר בו קבועים
 חמה ולבנה כוכבים ומזלות והוא בוזי היסוד דתבונה שהוא הנקרא
 רקיע בכ"מ והוא ו' זעירא בסוד נוטה שמים כיריעה ובו קבועים
 חמה ולבנה וכו' לפי שכל האורות כולם יצאו משם כנודע כי חמה
 ולבנה שהם זו"ג הם קבועים בו ומשם הם יונקים זה מן הווסדים וזה
 מן הגבורות העמדין ברעת המלוכש ביסוד דתבונה הזה. והנה
 הכוכבים הם אורות הווסדים היוצאין משם ונפלין תוך יסוד דז"א
 כנודע ומכים שון בכוח ומתפזרים ונעשו ניצוצין דקין אשר הם סוד

הכוכבים המאירים וז"ס ומצדיקי הרבים ככוכבים כי מצדיקי רבים שרשם מן יסוד הנקרא צדיק והם מקבלין הארת הכוכבים של הווסדים שבתוך היסוד מאירין כמותן. ונלע"ד ששבעתי במורי זלה"ה כי המזלות הן נקבות והן מן ניצוצין הנעשין ביסוד מנפילת הגבורות גם הם מלמעלה עד היסוד דז"א ומכין שם ונפלין ומתפזרין ונעשין ניצוצין. והנה המלכות של התבונה היא הנקרא וילון אינו משמש כלום אל ז"א אמנם מאיר את הארתה ומוציאה לוויץ לצורך לאה העומדת מוויץ לז"א ואם כן אזור שלאה יוצאת מבחי' מלכות זה של תבונה אשר היא בוינת עטרה של היסוד שבה כנודע וזכור זה. א"כ נמצא כי מקומה הוא בדעת ז"א כי שם מקומה העיקרי וגם לאה היוצאת מהארתה מוכרוז הוא ששם מתווייל שיעור קומת הכתר שבה עד למטה עד הוזה הנ"ל. ואמנם רוזל מתווייל הכתר שלה מהוזה ולמטה עד סיום רגלי ז"א ממש באופן כי בסיום רגלי ועקבי לאה משם מתווייל כתר רוזל למטה מרגלי לאה. וזשארז"ל מה שעשתה יראה עטרה לראשה עשתה ענוה עקב לסולייטא ר"ל רגלים דלאה שהיא הנקרא ענוה עשתה יראה שהיא רוזל כתר לראשה כנ"ל. אבל הלשון עדיין צריך ביאור כי מלשון רז"ל נראה כי מהעקב עצמו של ענוה נעשית עטרה ליראה ולא אמרו שכתר היראה היא תחת עקב דענוה. לכן צריך לבאר הענין יותר בפרטות כי הנה כפי הנ"ל נמצא שמראש כתר דלאה עד סיום רגלי דרוזל הם ז"ס דעת וזג"ת נה"י כי המלכות שבז"א היא עצמה שורש רוזל כנודע ומהראוי היה ששתי נשים הללו אונת אהובה רוזל ואונתשנאה לאה לא יוכל להסיר וזלק השנאה בעבור האהובה כי

וזלק כוזלק יאכלו שניהן וירשו מקום בעליהן ז"א שוה בשוה ותקו
 לאה ג"ס ווצי שהם דעת וזו"ג ווצי ת"ת העליון ותקו רוח מוצי ת"ת
 ולמטה עד סיום רגלי ז"א שהם ג"ס אורות ווצי תותון של ת"ת.
 ואמנם אין הדבר כך אלא שלא לוקחת שליש עליון מג"ש דת"ת
 (דז"א עד הוזה אך רוח וכו') ורוח לוקחת כל ב"ש תותונים דת"ת
 דז"א לכתר שלה כמבואר במ"א ושם נתבאר טעמים רבים ואוד
 מהם הוא שבוחה נשלים יסוד אמא לכן משם ולמטה שאורות
 הוסדים ההם בגלוי נבנית רוח באזורי ז"א וכ"ז נת"ל. והנה בזה
 תהיינה צרות זו לזו ותפול ביניהן קנאה על הדבר הזה לכן מה עשה
 המאציל העליון עשה באופן ששליש עליון דת"ת יהיה כולו ללאה
 ושליש תותון כולו לרוח אבל שליש האמצעי יהיו שני אורות
 משמשות שוה בשוה ויהיה ברשות ושותפות שניהן כלומר כי שיוזלק
 שליש אמצעי לב' וזלקים א"א כי כולה בוזי א' ואינו מתוזלק אבל
 יהיה כתר של רוח עולה עד שם וגם רגלי לאה יורדים עד שם
 ומתלבשים רגלי לאה בכתר של רוח כשיעור שליש אמצעי בלבד
 והרי שתיהן משתמשות בשוה. וזשארז"ל מה שעשתה ענוה עקב
 לסולייטא שהם רגלי לאה מהם עצמם נעשה ראש וכתר של רוח
 הנקרא יראה. אמנם דע כי פעמים שרוח לוקחת כל מקום אותו
 שליש אמצעי ואין רגלי לאה מתפשטים בתוך כתר רוח כשיעור
 שליש ההוא וז"ש אצלינו בכוונת ק"ש

ב'פ' ואהבת צריך לכוין לתת ב' אורות לרוזל כמנין ואהבת שהם ב'פ' אור ורוזל נקראת א"ת כמ"ש למטה בע"ה כמארז"ל אתין וגמין רבויין הם וזהו ואהבת את ר"ל שתאהב את רזל הנקראת את והוציא בלשון אהבה ע"ד ויאהב יעקב את רזל כי האהבה יתירה הוא שנתן לה חלק יתר על לאה כנ"ל והם ב' אורות אלו כמנין ואהבת כנ"ל. והאורות הללו הגה הם בוי"ה הב"ש תותונים של ת"ת כנ"ל ולפי שעליש העליון הוא במקום הסתום אבל אלו הב"ש הם במקום הגלוי שמאירין הווסדים לכן נקרא אור אור. וענין זה נ"ל בענין הכתר של רזל שהוא ב"ש דת"ת דז"א הנקרא ב'פ' אור אור בסוד ושמתי כדכ"ד שמשותף אבל כתר של לאה אין בו רק אור א' לבד כנ"ל שם באורך ויתבאר לקמן. נמצא כי יש זמן שלוקחות רזל ב"ש לבדה ויש זמן שעליש אמצעי אע"פ שהוא לעולם שלה עכ"ז יש זמן שרגלי לאה מתלבשין בכתר שלה בתוכו ממש כשיעור עליש אמצעי (גם לפעמים לוקחות רזל עליש בגנבה ממש כשיעור עליש זה אמצעי) לבד אבל לעולם שיעור כתר של רזל הוא ב"ש. וז"ס ותגנב רזל את התרפים אשר לאבית פי' כי מקום השליש האמצעי שלפעמים לוקחות אותו רזל לה לעצמה בלבד דרך וט"פה וגניבה נקרא תרפים. נמצא כי לבן הוא לובן העליון שהוא אבא עלאה וכו' ב' בנות רזל ולאה כנזכר זוהר פרשה ויצא דקס"ב על וללבן שתי בנות ע"ש ולפעמים גונבת רזל מן לאה עליש האמצעי הנקרא תרפים ולוקחות לה לבדה כי ממון אבית הוא ואינה נותנת ממנה אל לאה אוזותה:

[הגהה - והנה בן רומז לחכמה שנקרא לבנון ויעקב רומז ל"א ורוזל רומז לנזקבא ד"א לכן לבן וזמיו של יעקב. והנה ידוע כי זהב וזשוב יותר מן הכסף לכן הגבורות וזשובים יותר מווסדים וזשארז"ל צדיקים יושבין ועטרתיהן בראשיהן שהיא נזקבא גבורה עטרת בעלה שהוא ווסד והנה זהו בזמן מתוק הגבורות אבל כשעדיין אינן גמתיקים אז ודאי הווסדים וזשובים מהגבורות ולכן קודם שנתקן לבן היה רומז בו מתוולת וחכמה שהוא ל"ב מלבן ל"ב נתיבות וחכמה ואז"כ ו' שיערי בינה שהיא הנקבה אבל אזור שנתקן נתגלגל בגבל הכרמלי אז היתה הנזקבא עטרה לבעלה שהנ' שהיא בינה נש"ב באה מתוולת התיבה של גבל ואז"כ וחכמה שהוא ל"ב נתיבות ואפילו הווסמה נתקנה שהב' באה לפני הל' לפי שבא"ב ב' מתוולת ומאזור שנתקן לבן בגבל הכרמלי שהיא בינה שהיא נקרא עוה"ב לכן יש לו זלק לעוה"ב:

נלע"ד וזיים שזהו רמז הכתוב כולו הפך לבן טהור הוא ר"ל כשהיה לבן כולן הפוך שהנז"ן תהיה קודם הל"ב וגם הל"ב יהיו מהופכים הב' קודם הל' שזה יורה שהבינה שהיא נקבה תהיה עטרת בעלה שיתוקנו הגבורות וזהו כולו הפך לבן שכולת לבן כולה יהיה מהופכת ויהיה נקרא מסופו לראשו גבל אז טהור הוא ר"ל זה יורה שהבינה הנקרא הוא שבמנה עטרה דגבורה נטהרה וזהו טהור הוא:

והנה ענין תרפים אלו הוא לשון תורף שהוא מקום ערוה כמו בית התורפה הנזכר בגמ' והם בוזי ב' רגלים של לאה הנכנסין ומתלבשין תוך כתר רוחל כנ"ל לכן אמר תרפים לשון רבים שהם ב' הרגלים. וביאור הענין כי הנה מקום פתיחות יסוד אמא תוך ז"א הוא בוחזה שלו נמצא שגילוי ופתיחותו הוא בשליש האמצעי והו פתיחות וגילוי בית התורף אשר שם של התבונה. ואמנם ענין גניבת רוחל את התרפים ואיך עי"ז לא הגידו ללבן כי ברוז יעקב הענין הוא כמו"ש אצלינו בדרוש בלק ובלעם ועזא ועזאל ע"ש היטב ושם נתבאר כי הנה המקום הזה הוא בוזי עץ הדעת טו"ר (דאצילות) (בגנה דאצילות) אשר בו וטא אדה"ר וזיה כי שם הוא מקום גלוי הוסדים של הדעת דז"א בוחזה שלו ולכן יש שם יניקה ואוויזה אל הוצונים הנקרא רע בעצם משא"כ למעלה כשהאורות מכוסים הנה האראת ה"ז אלו המתגלים ויוצאין אל הוצונים הוא ע"י אותם הרגלים של לאה הנכנסין תוך כתר רוחל כנ"ל והם כנגד פתיחות פי היסוד של תבונה כי כאשר האורות ההם יוצאין מן היסוד דתבונה עד מוחין אל ז"א לעשות כתר לרוחל כנודע אז ע"י התלבשות רגלי לאה תוך הכתר של רוחל האור מתמעט ונחשך ואינו יכול לצאת ולעבור האור ההוא על צד פני רוחל כנודע כי היא עומדת אב"א עם ז"א. ובתחלה האורות פוגעין באזוריים ואז"כ משם עוברין עד הפנים שלה ולהיות העקביים של לאה שם באמצע כתר של רוחל אינו עובר האור עד פני כתר של רוחל כי אלו ב' עקביים של לאה מפסיקין לגמרי והם לוקחין האורות היוצאין מבפנים. ונודע כי העקביים של לאה הם דינן קשים וגמורים לגמרי כי ז"ה אינן אשר כל בוזי ז"ה הם דינן

להיותן הקצוות הקרבים אל הקליפ' ובפרט שנקרא בלשון לבר
 מגופא כנודע כי נ"ה אינן לבר מגופא ונוסף ע"ז כי הם רגלי לאה
 אשר כל בוזי הם דינן קשים להיותן בוזי מלכת דתבונה כנ"ל
 והתבונה עצמה היא נה"י של בינה שהם אזורנות שבה והבינה
 עצמה אמרו עליה בזהר דדינן מתערין מינה ולא עוד אלא שלא
 עצמה היא מן אזוריים של מלכות דתבונה ואינה בוזי פנים ובפרט
 כי אינה רגלים שלה אלא בוזי תותונה שברגליה והם בוזי עקביים
 כמ"ש בע"ה. והנה כפי כל הטענות הנ"ל נמצא כי אלו העקביים
 דלאה הם דינן גמורים לכ יש מקום אויזה ויניקה אל הקלי' וכמ"ש
 בדרוש בלק ובלעם ועזא ועזאל ששרשם הם בוזי ד' אורות הנ"ל
 שבאותן תרין רגלים ועקביים דלאה שמשם יונקים הוצצנים לכן היה
 הולך בלעם אל הררי קדם אל עזא ועזאל כמ"ש בזהר שקודם
 שבא בלעם אל בלק הלך והסגיר את עצמו בהררי קדם עם עזא
 ועזאל. וז"ש מן ארם ינוצי בלק מלך מואב מהררי קדם וכבר נתבאר
 אצלינו בדרוש בלק ובלעם כי בוזי בלעם היה מהאורות היוצאין
 מאותן עקביים דלאה הנבלעים תוך כתר רוזל אל הוצצנים וזהו פי'
 בלע"ם ולכן היה הולך להררי קדם אצל עזא ועזאל שיניקתן משם.
 וכבר נתבאר אצלינו כי לבן הארמי אבי אביו של בלעם והוא עצמו
 נתגלגל בבלעם וממנו למד בלעם בן בנו מעשה כשפים וחכמה
 הזאת היתה וחכמתו של לבן הארמי אשר שיבוז עצמו ואמר יש לאל
 ידי לעשות עמכם רע וע"ד הנאמר בבלעם כי ידעתי אם אשר
 תברך מבורך ואשר תאור יואר. וזה ענין וחכמת התרפים אשר ללבן
 אשר ע"י אלו התרפים היה משיג כל הארותיו וכאשר רוזל גנבתם

לא יצאו האורות ההם אל עקבי של לאה לחוץ אל הווצונים להאיר להם ולא ידע כי ברוח הוא באופן שהתרפים הם בוזי אורות היוצאין אל הווצונים מן התורף של התבונה שהוא יסוד שלה המלוכש במקום הוזה של ז"א:

שער לוח פרק ד מ"ת

גם ענין זה הוא וטא של אדה"ר בעץ הדעת טו"ר כאשר בארנו לעיל כי זהו מקומו והוא עצמו משארז"ל שווא וזה היה שסווא ענבים ונתנה לו. ופירוש הענין כי הנה העקביים של לאה הנכנסין בכתר רוחל הם בוזי ענבים גימטריא עק"ב בסוד עקב ענות הנז"ל והיין שבענבים הם דינין שבעקביים האלו. ונודע שאין הווצונים ניוזנין אלא מפסולת היין מן השמרים שבו שהם שיורי הדין הקדוש (וזה גרמה) והנה זה השפע שיונקים הווצונים הוא דין קשה והוא יין עכור מלא שמרים והוא בלוע תוך העקביים של לאה דמיון היין הבלוע תוך הענבים וזה סווא אותן ענבים וכוונתה היתה שע"י הסוויטה היא יצאו השמרים הבלועים שם ומהם שתו אדם וזהו מן היין ההוא כוס התרעלה וזלק הווצונים הנקרא סטרא דמותא ולכן נעשו בענין המיתה וגרמו עליה מיתה. ואפשר גם כן שזה סוד מיתה רוחל מוזמת התרפים כמאמר רז"ל. והבט נא וראה כי ענבים

גִּימטריא עֵק"ב כְּזֹכֶר לַעִיל לִכֵּן אֵין זְדִרְכוֹת הַעֲנָבִים לְהוֹצִיא מִתּוֹכָם
 יֵינָם אֵלֹא בַּעֲקֵבִיִּים וְעֲנָבִים אֵלּוּ הֵם לְשׁוֹן רַבִּים שְׂעִהֵם ב' עֵקֶבִיִּים
 הַזֵּ"ל אֲשֶׁר כָּל א' מֵהֶם הוּא נִקְרָא אֱלֹקִים לְהִיּוֹתָהּ דִּינֵין כַּזֵּ"ל. וְהִנֵּה ב'
 רַגְלִים הֵם ב' שְׂמוֹת אֱלֹקִים (וְעַם י' אוֹתִיּוֹת שֶׁלָּהֶם גִּ"כ גִּימטריא
 עֲנָבִים) וְהֵם גִּימטריא עֵק"ב כִּי אֱלֹהִים שֶׁהוּא שׁוֹרֵשׁ הַדִּין בְּבוֹזִי
 עֲנָבִים וּבִתּוֹכּוֹ גִּזּוֹ הֵיִן וּמוֹבִלֵעַ בִּתּוֹכּוֹ וּלְפִי הָאֱמֶת כִּיּוֹן שֶׁהֵם ב' שְׂמוֹת
 אֱלֹהִיִּים וְגַם עֲנָבִים מִיַּעוֹט רַבִּים שְׂנִים לְמַה הֵם גִּימטריא עֵק"ב כַּזֵּ"ל
 שֶׁהוּא לְשׁוֹן יוֹחֵד הָעֲנִין כִּי לְהִיּוֹתָן מוֹבִלֵעִים ב' הָעֵקֶבִיִּים בְּכֹתֵר
 דְּרוּחַל כַּזֵּ"ל מִתְאַוּדִּים וְנַעֲשִׂים עֵקֶב אוֹד וְזֶה עֵקֶב עֲנוּה וְלֹא כְּתִיב
 עֵקֶבִי הָעֲנוּה. וְכָל"ו שֶׁשִּׁמְעֵתִי מִמּוֹרֵי זֶלֶה"ה כִּי זֶהוּ גִ"כ סוּד מ"ש
 פְּרִשָּׁה תְּצוּה וּבִסְפָּרָא דְּצִיֵּעוֹתָא דִּינֵין דְּנוֹקְבָא תְּקִיפִין בְּרִישָׁא וְנִיּוּזִין
 בְּסוּפָא כִּי הִנֵּה בְּכֹתֵר דְּרוּחַל שֶׁם הֵם עֵקֶבִיִּים דְּלֹאָה שֶׁהֵם תּוֹקֵף
 הַדִּינֵין כַּזֵּ"ל. וְהִנֵּה נִתְבָּאֵר עֲנִין וּזְטָא אֲדֵה"ר אֵיךְ הִיָּה בַּעֲץ הַדַּעַת
 שֶׁהֵם בְּב"ש תּוֹזְתוֹנִים שֶׁל ת"ת דּו"א שֶׁהֵם אוֹרוֹת גִּלְגִּים שֶׁל הַדַּעַת
 מִבוֹזִי הַחוּסְדִּים שֶׁבּוּ. גַּם תְּבִין מֵאֲמֹרֵי זֹהָר שֶׁנִּרְאָה וּזְלוֹקִים זַע"ז כִּי
 בְּקִצָּת מִקּוֹמוֹת נִרְאָה שׁוֹזְטָא אֲדֵה"ר הִיָּה בְּנוֹקְבָא וִישׁ שֶׁנִּרְאָה שֶׁהִיָּה
 בְּזֹכֶר וִישׁ שֶׁנִּרְאָה בְּכֹתֵר שֶׁשֶׁם וְזֶשֶׁךְ כְּזֹכֶר בְּתַקּוּנִים וְזֹהָר פְּרִשָּׁת
 בְּרֵאשִׁית וְהַכֹּל אֱמֶת כִּי הוּא הַכֹּתֵר וְהוּא דְּנוֹקְבָא רוּחַל וְהוּא בְּמִקּוֹם
 וְזֶה דּו"א וְעֲנִין דְּשׁוּי וְזֶשֶׁךְ בֵּין כֹּתֵר לַעִילָת הָעִילָת כֹּאֲשֶׁר נִתְבָּאֵר
 אֲצִלְנוּ בְּאוֹרֵךְ בִּיאוֹר עֲנִין וּזְטָא אֲדֵה"ר וּבַעֲנִין אוֹתָן ד' וְזַכְמִים
 שֶׁנִּכְנָסוּ לְפִרְדָּס:

מ"ב גם את לרבות אך רק למעט. סוד הדברים אלו שכבר נודע
 שפרצוף ז"א כלול ב' נששים לאה ורוחל והם ב' בוזי ש"הם ב' רבויים
 וב' מעוטים בפרצוף א' דז"א כי לעולם הרבוי בנזקבא כי תזלה
 נברא האדם ולקחז הקב"ה הצלע וריבה בה ונברא משם הנזקבא
 והנה מהוזה ולמעלה שהוא מקום הסתום שם היא לאה מאוור ונק'
 ע"למא דאתכסייא ויש לה רבוי ומיעוט ומיעוט הוא כי לפעמים היא
 בוזי י' מי"ס דאווריים דאמא כנודע והיא וזיצוניות דמלכות דאמא
 ואין בה רק אווריים דספי וזהו אך למעט אך לאה כי היא בוזי י'
 דאווריים דאמא אשר בבה שם אהי"ה כמנין אך ויש בה לפעמים
 ב' רבויים ש"הם גם את כי הנה היא לוקחות מהלבושין שש ד' מוויזין
 ש"הם ד' שמות אהי"ה במלויין. ואמנם בתזלה לקוחה כללותן לבד
 ש"הם ד' אותיות הראשונים והם מספר היותר רב והם ג"כ יותר
 מעולות ורבות שמהם נעשה הכתר שלה וד' אלפין ש"הם גימטריא
 מד"ת כאשר בארנו ע"פ ומדת ימי מה היא. והנה מדת כמנין ג"ם
 א"ת אשר ב' רבויים אלו הם בלאה והם סוד הכתר שלה הנ"ל
 הנעשה מד' אלפין הרמוזין בד' גדולה דאוור ש"היא לאה כנ"ל שם.
 עוד ט"א גם את לרבות שהנה לאה יוצאת מהוזה דז"א ולמעלה
 ותופסת הג' קוין שלו אשר בהן ד' ספירות וזו"ב וזו"ג שעדיין אין לה
 וזלק בדעת והם סוד ד', והנה ד"ס כל א' כלול מי' גימטריא מ' וי'
 כלול מי' הרי ת' והם מדת כמנין ג"ם א"ת. עוד יש בוזי רבוי א' והוא
 כי כל אותן ד' ספירות אשר כל א' כלול מי' הרי מ' וגם תופס שליש
 המכוסה דת"ת והוא שליש מי' דהיינו ג' הרי ג"ם וגם לאה היא
 מלכות דאמא אשר בה עיקר הכ"ב אתון (גדולות הם בבינה אשר

בה ללאה והם) מא' עד ת' הרי את הרי ג'ם א"ת לרבות. ועוד יש רבוי
 אזור כי היא אזוריים דבינה ובה אהי"ה והוא דאזוריים העולה מ"ד
 תסיר האלף נשאר ג'ם וזהו ג'ם לרבות (והנה ג'ם ברוזל יש ג'ם א"ת
 א"ך ור"ק ונבאר קודם ברוזל) ואך ורק שהם ב' מיעוטים הם ברוזל
 שהנה היא מקבלת מיעוט אורות דלאה כנודע בכוונת ק"ש ולכן
 היא דין וג'ם שאין לה הארה עליונה נשאר במיעוטה והיא דין שהנה
 היא בזוי של אדני וג'ם אותיות דין שבה ה"פ נגד ה"ג שבה והם ש"ך
 ניצוצין דדין הגמור כי הם אותיות דין וזהו א"ך ר"ק שהם ש"ך דינן
 כשהוא במיעוט בלתי הארה עליונה (כי א' כבר לקוזה ללאה) כנ"ל
 ובבא אליה הארה מאמא מהאלפי"ן שבשם אהי"ה אז נתוסף בה
 הארה ומיתוק והם ה' אלפי"ן (נעשה אדני דינא רפיא) ועם ה"פ דין
 יהיה ש"כ"ה דהיינו נערה טובת מראה אך בעת המיעוט היא א"ך רק
 בגימטריא ש"ך וזהו א"ך ר"ק דהיינו ר"ק מא"ך כי אך הוא רומז לשם
 אהיה שהיה וזסרה אור דאלפי"ן הנ"ל לכן הוא דין נער משא"כ
 בקבלתה מן האלפי"ן היא נערה שנעשה הדין ממותק (ונבאר עתה
 ג'ם א"ת ברוזל כי הנה מקבלת הארת כ"ב אתון מא' עד ת' מבינה
 ע"י ז"א כמ"ש בברוך אתה בעמידה והוא אותיות שליש תותון דז"א
 ונתי"ם הרי ג'ם וכ"ב אתון הרי א"ת וזהו ג'ם א"ת ברוזל. והנה ג'ם
 וכ"ב אותיות גימטריא אדני שהוא ברוזל. והנה הנ"ל מאיר ברוזל
 מצד ללאה והכ"ב אותיות הוא מלאה מלכות דתבונה אשר משם
 אותיות כי לפעמים מאירין בה הנ"ל א"ת שהם בלאה):

שער לוז פרק ה מ"ת

גם נבאר ענין משארז"ל אתין וגמין רבין הם כי מדבר על ענין ב' בוזי' לאה ורוחל. והנה נ"ל איך לאה לוקחת מן המוויזין של ז"א בוזי' ד' אלפי"ן של ד' שמוות אהי"ה המלביש נה"י דתבונה שבתוכם מתלבשין המוויזין והם גימטריא מד"ת בסוד ומדת ימי מה היא כנ"ל. והנה בתזלה לוקחת אותן לאה שהיא למעלה קרובה אל מוויזין דז"א אוז"כ יורדין ברוחל וזהו ענין אתין וגמין שהם רוחל ולאה שהם באים מרבוי המשכת השפע אשר בז"א במוויזין שלו יוצאין מהם לוזין בבוזי' שתיהן הנ"ל לכן נקרא רבין ע"ש שנתרבים ונזדלגין ויוצאין מאוזוריו בתוספת ורבוי הארת המוויזין שבו יוצאין ב' רבויים הנ"ל שהם רוחל ולאה ורוחל היא הנקרא את וכנזכר בזוהר דכל אתר את היא נוקבא וגם היא לאה והענין הוא כי מן הד' אלפי"ן שהם גימטריא מד"ת נזלקת הארה וכמספר ג"ם ממדת לוקחת לאה וא"ת ממדת לוקחת רוחל ושתייהן גם את גימטריא מדת כנ"ל והטעם לזה שביעתי ממורי זלה"ה ושכוחתי ואני מסופק מהו ששמעתי לכן אכתוב כל מה ששמעתי. הנה נלע"ד כי הטעם אשר לוקחת לאה ג"ם אורות הוא כי הנה אורך התפשטות לאה בז"א הוא ב' ספירות בקו ימין והם וזכמה וחסד וב"ס בינה וגבורה בקו שמאל כי הקו האמצעי שהוא הדעת אין למנותו כיון שאנו מונין קו ימין ושמאל והנה הם ד' ספירות כל א' כלול מ' גימטריא מ' ועוד שליש עליון מן הת"ת שהם כמספר

ג' הרי ג'ם. גם זלע"ד ששמעתי כי הגה התזולת לאה מן הדעת הכולל וזו"ב. וגם וזו"ג ממש שהם זרוע ימין ושמאל הז"א הם ד"ס שהם מ' ושליש הת"ת הם מ"ג וכל שאר האורות לוקחות רוזל. וגם זלע"ד ששמעתי ט"א כי הגה הז"א יונק מן הפנים דנה"י דתבונה המתפשטים בתוכו כנודע אבל הנקבות שהם לאה ורוזל יונקים מן אוזריים דתבונה כי לטעם זה נקרא הזכר ונקבה קדם ואוור והנה עיקר תבונה הוא נגד לאה כי רוזל היא מתזולת אוור שנגמר יסוד דתבונה אשר משם ולמטה מתגלה יסוד אבא נמצא כי עיקר יניקת לאה הוא מהתבונה ויונקת מהאוזריים שלה כנ"ל. והנה אוזריים של תבונה הוא רבוע של אהי"ה שהיא בוזי" אוזריים כזה א' א"ה אהי" אהי"ה שהוא גימטריא מ"ד [הגהה - זלע"ד וזו שצ"ע בכאן כי הרי נודע בכ"מ בדרושים שהבינה היא בוזינת אהי"ה והתבונה היא שם ס"ג א"כ לאה שהיא אוור דתבונה היא נעשית מאוור דשם ס"ג כזה יו"ד יו"ד ה"י וא"ו יו"ד ה"י וא"ו ה"י ועם כללות האותיות דס"ג הם קע"ו כמנין לעולם וכדאיתא בשער הכוונות בכוונות ברוך שם, וגם מאורות ההם לוקחות לאה ואור אוור מהם גיתן אל רוזל הנק' ת' לסבת היותה נגד ד"ס דז"א תנה"י שהם כל א' כלול מ"י וי' מ"י הרי ת' ועוד אור א' שלוקחות ממ"ד אורות של לאה הם א"ת ברוזל. אמנם אור א' שלוקחות רוזל מלאה הוא עקב ענוה הנ"ל שלוקחות רוזל מלאה עקביים שלה בתוך כתר שלה והוא הארה מועטת כלולה בבוזי" אור א' לבד. וגם זלע"ד ששמעתי כי גם שארז"ל אכין ורקין מיעוטין הם יובן בבוזי" שתיים אלו הנ"ל כי הגה א"ך ר"ק גימטריא ש"ך שהם סוד הש"ך דינין כנ"ל והכוונה הוא בעת שליטת הש"ך

דינין אז אלו הנקבות מתמעטות ואין להם הארה ומה שהיתה נערה
נעשה נער וזרזר ה' שהם בוזי הש"ך דינין כמבואר שם היטב:

שער לוז פרק ו מ"ת

וראיתי לבאר כמה פסוקים בפרשה עקב המתעסקין בענין לאה
ורחל כמו"ש בע"הואלו הן בעלותי הרה לקוחות לוחות האבנים לוחות
הברית. ואם תדקדק בהם תמצא שינויים רבים פעם אות נקרא בב'
שמות משותפות והם לוחות אבנים לוחות הברית ופעם אורת נקרא
לוחות אבנים לבד או לוחות הברית לבד ופ"א לוחות סתם בלי שם
לוי וכמה דקדוקים אורים יתורצו בכלל דברינו. כבר נתבאר
אצלנו כי בדור המדבר היתה נוקבא דז"א בבוזי אב"א עמו ונמשך
עד שנבנה בית ראשון שאז וזרה פב"פ ואפילו בימי החול ואלמלא
לא זטאו ישראל בעגל הרי היו ראויין שאז יוזרו זון"ן פב"פ כבימי
בהמ"ק וזה ע"י קבלת הלוחות. ואמנם דע כי כל בוזי הלוחות הם
סוד נ"ה ומ"ש בזהר ובסבא דמשפטים על והלוחות מעשה אלהים
המה שהם אותיות ו"ה לוחות הי זון"ן שהם אותיות ו"ה של הוי"ה הם
עצמן בוינת הלוחות אין זה קושיא ממאמר זה כי כבר נתבאר בזהר
ובתקונים דאיהו בנצח ואיהי בהוד הרי כי הזון"ן עצמן הם נ"ה.
וביאר הענין כי הנה נודע כי קומת נוקבא דז"א הוא בנ"ה של הז"א

כי ג"פ שיש בכ"א מהם מתחלקין בה באופן זה ב"פ עליונים וז"ב
 שבה וב"פ אמצעיים וזג"ת שבה שהם גוף שבה וב"פ תתאין הם ז"ה
 שבה ועתה כשעלה משה לקבל הלוואות לקחו מצד גוף של רוח
 אשר הוא כנגד ב"פ אמצעיים דז"ה שלו אשר בוינה זו נקרא לוואות
 אבנים ומצד ז"ה דז"א אשר בוינה זו שלו נקרא לוואות הברית כי
 נקבה נקרא אבן והזכר נקרא ברית ולהיותן מצד גוף הנקבא שהוא
 הת"ת שבה לכן נכתב לוואות מלא ו' ראשונה כי ת"ת ו' ראשונה ויסוד
 ו' שניה כזודע בסוד ו"ו. וגם לסבה זו לא אמר שתי לוואות לפי שז"ה
 וזאא אינן והם תרי פלגא גופא ואינן ב' בוי' נפרדות זו מזו כי הנה
 הם ב' מתחברים ונעשין גוף אחד מוזהבים בתרין פרקין עילאין
 ובב"פ אמצעיים כז"ל ואינן נפרדין רק בסופן בב' פרקין תתאין
 שנעשין ז"ה תרין ירכין נפרדות בסופה. והנה כאשר נתן לו הש"י
 בתחלה כתיב ויתן ה' אלי את שני לוואות האבנים מצד גוף הנקבא כי
 משם התחילו ממטה למעלה כי עדיין הוא בתחלת מ' יום כי עדיין
 לא למד התורה במרום ועכ"ז היה ממקום עליון שבה שהוא מצד
 הת"ת שבה לכן כתיב כאן לוואות האבנים מלא ו' ראשונה שהוא
 הת"ת שבה ואמנם ויהי מקץ מ' יום שאז היה ראוי לקבל גם בוי' ז"ה
 דז"א אשר אז נקרא לוואות הברית והיה יכול לעלות עד מקום
 הברית וכיון שאירע מעשה עון העגל לא ניתנו רק ב' לוואות אבנים
 (לוואות הברית) שהם כמה שינויים א' שהם בוי' שנים בפירוד שהוא
 למטה בז"ה שבה שהם ב"פ תתאין דילה אשר שם הוא פירוד לב'
 כז"ל לכן וחסרו הב' ווי"ן כולם שבלוואות כי הם למטה בירכין דילה
 ולא למעלה בת"ת שבה כז"ל ופגם זה הוא בבוי' הנקבא. עוד פגם

א' מצד ז"א שהיה לזוהר הברית וזוהרה ו' ראשונה והושמה השנייה שהוא מצד היסוד שהוא למטה במקום הנקבא ואז ויאמר ה' אלי סרו מהר מן הדרך אשר צויתם צויתם כתיב והוא אותו ענין המצוה ראשונה שצוה משה בפרשת בא בפ' קדש' לי כל בכור שנאמר ויאמר משה אל העם זכור את היום שהם ערב רב הנק' עם כלשון סתם ושם בפ' זו נתבאר אצלינו ענין מצוה זו שלא יאכל וזמין מה עניינה וע"ש. והנה שם ביארנו בענין זה שמשנה מעצמו רצה לצוות מצוה זו אל הערב רב לזכותן ולהכניסן תחת כנפי השכינה ולא כן צוה הש"י אלא קדש' לי כל בכור וגו' וז"ש אשר צויתם אתה ולא אני. ואומר סרו מהר מן הדרך הוא בזוי דרך הבא מן היסוד אל הנקבא בסוד הזותן בים דרך וכמו שיש דרך אל יסוד ז"א במלכות התזותונה רוחל כן יש דרך עליון בדעת דז"א במלכות העליונה לאה ד' דאזוד. ועד"ז אמר סרו מהר מן הדרך אשר צויתם כי וזמין עון המסכה אשר עשו הוא למעלה בלאה כמ"ש ענינו. והענין הוא כי הנה עון העגל יש בו כללות פגם זכר ונקבה והנה סוד מסכה הוא למעלה בדעת אשר מוזדווג במלכות העליונה לאה ועגל הוא למטה ביסוד ז"א המזדווג עם מלכות תזותונה רוחל ודע כי עגל גימטריא ק"ג ושם ס"ג עם י' אותיות גימטריא ע"ג והוי"ה עצמה מספר כ"ו ועם ד' אותיות יעלה הכל מנין ק"ג כמנין עג"ל. ואמנם מסכה הוא סוד קכ"ה קנטרין של זהב שהיה בו כמנין מסכ"ה כמארז"ל והנה הם סוד קכ"ה זיני דמסאבותא דזותי לעלמא מסטרא דזוויא בישא דמטיל בנקבא והנה הם כוונות זכרים כזכר בפרשת אוזרי מות דע"ט והנה הש"י לא הזכיר רק המסכה שהוא בזינת פגם הזכר

כנ"ל והטעם לפי שהוא פגם יותר וחמור מן הפגם הנזקבא מאד לזה אמר עשו להם מסכה ולא אמר עשו גגל מסכה. והנה הוטרטא של עגל היא גם למעלה בלאה בסוד ד' דאוד כי כבר ידעת כי זה"י של תבונה הם לבושיין אל המוויזין דו"א והמל' של תבונה יצאה לוויזין בסוד קשר של תפילין דעורף אוזורי הראש והיא סוד ד' רבתי דאוד והנה אין בה רק בוי' נקודה א' הנ"ל. ואמנם רוחל התזתונה כל קבלת אורותיה אינו אלא מן הזכר ז"א וממנו בא אליה אור תמיד וכל הט"ס תזתוות שלה להיות שבתזולת אצילות לא יצאו אבל באים אליה או"כ בעת התיקון בסוד תוספות בלבד כנ"ל ולכן י

ש' כוז בעונות התזתונות לסלק התוס' ההוא. והנה כשאירע עון העגל ופגמו ברוחל התזתונה ג"כ נסתלקו אורותיה ורצה המאציל העליון לעשות בנזין וזדש בעולם כדי שלא יהיה כוז בתזתונים על ידי מעשה לזתון ולהרוס במלכות התזתונה רוחל וזשב למוחות את בנזין רוחל וכל בנזין המלכות תהיה בלאה שהיא עליונה ותהיה בניינה י"ס ממש בסוד או"א ויוזיר בה פב"פ עם ז"א ובכן לא ישלטו עונות התזתונים עד מקום ההוא אוזר שלא ניבנית ע"י הזכר ז"א כמו רוחל רק ע"י או"א עצמן ותשאר שלימה לעולם ועד ולא תהא הלך וזסר בעת הפגם כמו רוחל. וז"ס ראיתי את העם הזה והנה עם קשה עורף הוא ר"ל כי הגיע הפגם שלהם גם אל לאה שהיא קשר תפילין של ראש במקום העורף כנ"ל וז"ש ע"י ע"י קשה עורף הוא. והנה מה שגמר זה הוא לסבת היות לאה נקודה א' בלבד שהיא אוזוריים

דמל' דתבונה ואינה בת י"ס כרוזל וגם ברוזל אע"פ שיש בה י"ס כיון
שבאו לה ט' תזותונים ע"י תוס' כנ"ל הם מסתלקים בעת הפגם לכן
הזיונה לי ואמוזה את שמם שהיא רוזל שם שלהם כי היא אמם והם
בניה נאוזין במלכות רוזל הנקרא ש"ס כנודע. והנה זה השם איננו
שם הגדול העליונה שעל השמים רק התזותונה שהיא מתזת ז"א
הנקרא שמים והנה היא רוזל כנודע ואז אתקן ואבנה את לאה ע"י
או"א בנין שלם י"ס גמורות ולא תוכל עוד ליהרוס בעון התזותונים
ועי"כ ואעשך לגוי גדול כי בני ישראל בהיותם מבוי"ז ז"ה של ז"א
הנקרא בני יששאל כנודע כי ישראל הוא ז"א ת"ת ובניו הם ז"ה
ולכן פגם מעשיהם פגם עד שם ומסלק האורות אבל עתה שהוא
בוזי לאה ד' דאוזר רבתי כנודע בסוד פ' וראית את אוזורי לכן תמיד
תהיה לגוי גדול בלי הפסק ופגם כאשר יתוקן לאה ע"ד הנ"ל. והנה
משה שהוא מלאה ביאורו הוא כי הנה דעת דז"א מצד אמא בא
מלובש ביסוד תבונה ומדעת זה היה משה והנה כנגדו בעורף היא
לאה מלכות דתבונה ונמצא כי צדקו כל מאמרי הזהר כי משה סוד
הדעת ומיסוד אמא ומסוד המלכות ר"ל מלכות של אמא והכל א'
ונמצא כי כל כונת מאציל העליון היה לבטל כל מציאות נוק' דז"א
התזותונה רוזל ולעשות נוקבא וזדשה אל ז"א מצד בוזי זו הד' עליונה
לאה כלולה מי"ס גמורות. וכבר ארז"ל כי כבר נתקיימה ברכה זו
בזרעו של משה שנאמר ובני רוזביה רבו למעלה ראש למעלה מס'
רבוא. והענין כי הנה ישראל גרמו שמלכות התזותונה רוזל תוזזר
בבוזינה נקודה א' ונסתלקו ט"ס שבאו בסוד תוס' ונשאר כתר שלה
לבד נקודה אוזת גם גרמו בז"א עצמו שנסתלקו ג"ר שבו שבאו בסוד

תוס' ולא נשאר בו רק ו"ק שבו לבד שבאו בעת האצילות בסוד שורש ועיקר כנ"ל. והנה אלו הו"ק הם סוד ס"ר כנודע ובני משה רבו למעלה מאלו הס"ר שהם ו"ק דו"א [הגהה - נלעד"ו שזהו כוונת הפסוק שש מאות אלף רגלי העם אשר אנכי בקרבו ר"ל כי משה יסוד דאבא המלוכש תוך ז"א שהוא ו"ק שהם אותם הס' רבוא ואנכי בקרבו דייקא], ועלו למעלה והיו במלכות העליונה לאה העומדת למעל' באזורי הדעת של ז"א למעלה מו"ק ואז נבנית ג"כ לאה בסוד פרצוף שלם ע"ד רוחל כמו שחשב לעשות כמ"ש על ואעשך לגוי גדול וכמ"ש אצלינו במ"א איך לאה נעשית ג"כ פרצוף גמור ושלם אע"פ שלא היה שרשם רק נקודה אותה שהיא מלכות דתבונה לבד. וז"ש וראית את אזורי ופני לא יראו כי הנה הש"י וזשב לבטל כל בוי' רוחל התזתונה לסבה הנ"ל כי בכל עת שזוטאין ישראל הנאוזין בה נפגמת ונזסרת ונשארת בסוד נקודה לבד כי מסתלקים ט"ס תזתונים ובהבנות לאה ע"י או"א כי גם היא אינה רק נקודה א' שהיא מלכות דתבונה ובהבנותה בת י"ס גמורות יתבטל רוחל התזתונה ואז בני משה הבאים ממנה יהיו לגוי גדול כי אז לא יגיע שום פגם להזסירה כנ"ל וזשב לסבה זו לתקן ולבנות את לאה הנקרא אזורי דו"א בסוד ד' קשר של תפילין כמארז"ל ואוז"כ להזזירה פב"פ עם ז"א ומשה לא רצה בכך והקב"ה שמע אליו וקיים דבריו ודברי משה עבדו ונתקיימו שתיהן ולא מוזה את רוחל תזתונה וגם את לאה זו עליונה שהיתה אז נקודה אותה בלבד תיקנה בי"ס בפרצוף גמור אבל לא הזזירה פב"פ וז"ס וראית את אזורי זהו קשר של תפילין שנתקן. ואמנם ופני שהוא הזזרת פב"פ עם ז"א לא יראו

ולא יהיה כך. אמר עוד ואפן וארד מן ההר ושני לווחות וגו' כי כאשר ירדתי מן ההר ראיתי והסתכלתי הפגם הגדול שעשיתם בין בזכר בין בנקבה. וכנגד פגם שבזכר אמר ואפן וארד ושתי לווחות הברית על שתי ידי פירוש כי וזר ז"א להיות בסוד ו"ק בלבד ובוזה נמצא כי ב' לווחות הברית שהם בוזי ז"ה של ז"א אשר באו לז"א בסוד תוס' כמ"ש ע"פ כונן שמים בתבונה כי נתעלו וזג"ת ונעשו וזב"ד ונתעלו זה"י ונעשו וזג"ת ונעשו לז"א זה"י וזרעים מצד התבונה ונעלם לי"ס ועתה וזרו הז"ה שבאו בסוד תוס' מצד התבונה ונתעלו למעלה במקומם בתבונה עליונה. באופן שמה שהיו אלו ז"ה תוות הוזה"ת שהם בוזי ידים עלו למעלה מוזה"ת והיא למעלה מו"ק הז"א בתבונה וז"ס ושתי לווחות הברית נסתלקו על שתי ידי שהם וזג"ת דז"א ידים העליונים וכנגד הפגם שעשו ברוחל נוקבא דז"א אמר וארא והנה וזטאת

ם לה' אלהיכם ולא אמר אלהינו כי משה הוא עליון בלאה ובני ישראל למטה ברוחל הנקרא אלהיכם שלכם כמ"ש בזוהר בכל משנה תורה כתיב אלהיך ולא אלהינו כנגד הנוקבא רוחל והנה העון הזה הוא שעשיתם לכם עגל מסכה פי' כי הש"י לא אמר לי רק מזה שפגמתם בזכר שנקרא פגם שהוא מסכה בסוד הז"ל שהם כוונות טמאים הזכרים אשר ע"כ הקב"ה היה רוצה למוחות את שמים כז"ל. ואמנם אני וארא עתה כי גם וזטאתם במלכות תזתונה אלהיכם הנקרא רוחל ולא רציתי וז"ו שימוזה את שמה ותיקונה כז"ל לכן

ואתנפל לפני ה' מ' יום אז בעת ההיא אמר ה' לי פסל לך שני לוותות
אבנים כראשונים שהם מצד המלכות תותונה רוחל הנקרא לוותות
אבנים:

שער לוח פרק ז' מ"ת

ונבאר פרשה נגעים ויתבאר קצת ביאורי רוחל ולאה כתיב אדם כי
יהיה בעור בשרו שאת או ספוח או בהרת וגו' הנה האדם הוא ז"א
שיש בו שם מ"ה דמילוי אלפי"ן כמנין אדם וזהו סדר התולדות
השם הזה בו. הנה קוצו של יו"ד כתר שבו י' וזכמה שבו ה' בינה
שבו ואל"ף של מילוי ה"א בדעת שלו וגו' אותיות וא"ו בת"ת (שבו)
בג"ש שבו כנודע וה"א אחרונה בג"ה שהם ב' פלגי גופא וא' של מילוי
ה"א הוא ביסוד שבו. והנה בהוי"ה זו יש בה ג' אלפי"ן בסוד המילוי
ושלשתן הם בקו האמצעי שבו. ראשונה בדעת שניה בת"ת בשליש
אמצעי וג' ביסוד. והנה כל א' מגו' אלו הוא בוינת אור א' נמצא שיש
אל ז"א ג' אורות שלימים. והנה ג"פ אור גימטריא כתר כי הכתר שלו
שלם מגו' אורות. והנה ג' אורות אלו הם בוי"ו וחסדים כי הם סוד ה'
פעמים אור הנזכר במעשה בראשית ביום ראשון. וה' פעמים מים
ביום שני והם ה"ו ה"פ אר וה"ג ה"פ מים בסוד מאימתי מזכירין
גבורות גשמים. והנה ה"ו אלו הם מצד אא המתלבשת בז"א ויש

בהם ג' בויצות. האוור היא בהיותה למעלה בדעת דז"א כל הה"ו. הב' הוא בקו האמצעי בשליש האמצעי דת"ת דז"א כי עד שם היו מכוסים תוך יסוד דתבונה ושם בוחה דז"א נתגלו והרי יש להם שם בוי' ב' שהם מגולים מה שלא היה כן למעלה. ובוי' ג' הוא ענין וזרתם להתקבץ ולהתזכר כל האורות יוחד למטה ביסוד עצמו נמצא כי ג' בויצת היו אל הווסדים דז"א שמצד אבא ושלישתן בקו האמצעי בדת"י והם הם עצמן בוי' ג' אלפי"ן שאמרנו שיש בשם מ"ה של כללות ז"א אשר שלישתן ג"כ כולם בקו האמצעי דת"י. וענין ג' בוי' אלו הם ענין ג' אור אור אור הג"ל והבן זה מאד. אמנם ב' נשים יש לז"א מאזוריו והם לאה ורוחל ונודע כי לאה היא בדעת דז"א עד הוזה ורוחל כמן הוזה עד סיום רגליו וא"כ נמצא כי כשנזכר ג' אורות אלו הג"ל שהם ג' בוי' שיש בוווסדים של ז"א מצד התבונה ונזכרת לשתייהן. נמצא כי לאה לוקחת אור א' לבד העליון שהוא בדעת דז"א כי שם ראשה והתזכרת ורוחל לוקחת ב' אורות התחתנים שהם א' בוחה בשליש האמצעי ואור ב' ביסוד דז"א כי כל מקום זה הוא לרוחל וז"ש לעיל באורך בענין ג' אורות אלו בסוד פסוק ושמותי כ"ד כ"ד שמשותף. נמצא כי כפי זה שהכתר של ז"א הוא שלם מן הג' אור הג"ל שהם ג'מטריא כתר וכתר של רוחל יש בו ב"פ אור שהם ב"ש הכתר לבד וכתר של לאה הוא שלישי א' שהוא אור א' לבד ומלבד זה היתרון שיש לרוחל על לאה יש לה עוד יתרון א' כי ב' אורות של רוחל הבמה ווסדים המגולין כנודע ואור א' של לאה הוא במקום כיסוי הווסדים וזהו טעם היות דיני לאה רבים על של רוחל כפליים כג"ל. ואור שנת"ל ענינה נתוויל לבאר הפסוקים אדם

כי יהיה וגו' כי הגה אין הג' אורות הג"ל יוצאין לחוץ לבנות ולתקן
 פרצוף לאה ורוחל רק בהיות ג"כ בוי' המוויזין דו"א דמצד אבא
 מלובשים בתוכם כג"ל. והטעם לפי שהמוויזין דאבא הם הדוויזין את
 הוצצונים מלהתאווז בחדסדים של הבינה המגולין מן הוזה ולמטה
 אשר שם נקרא עץ הדעת טו"ר שמשם יונקים הוצצונים כג"ל וכאשר
 אין אור המוויזין דו"א מצד אבא נגלין אז נאווזים הוצצונים ולכן
 תמורת ג' אורות שהם הג' אלפי"ן במילוי מ"ה כג"ל אשר יוצאין
 ומתקנין את לאה ורוחל באווז דו"א. והגה תמורת אלו יוצאין ג' מיני
 נגעים הנקרא שאת ספוזת בהרת אשר מהם יניקת כל הוצצונים ואין
 שם נעשה פרצוף לאה ורוחל וזכור כלל זה שאין נעשין ב' פרצופים
 אלו לאה ורוחל כאן אלא אוזר התגלות מוויזין דאבא בו"א. ואל
 תתמה בזה כי הנגע איננה הטומאה עצמה רק בוי' דינין קשים
 קדושים אשר מבנו יניקת הוצצונים הטמאים ואינו נתקן אלא ע"י
 אהרן הכהן אבא עלאה וז"ל זוהר פ' תוריע דמ"ט א"ר יצחק והא
 כתיב נגע צרעת כי תהיה באדם והובא אל הכהן א"ה דא קוב"ה
 א"ל אין כו' א"ל ר"י הכי תנינן נגע צרעת נגע הוא דינא תקיפא דשרי
 בעלמא צרעת סגירו דזהורא עלאה סגירו דטיבו עלאה דלא נזוית
 מעלמא כי תהיה באדם סתם והובא אל הכהן דא כהן
 דלתתא דע"י אתתקן למפתוזא ההוא סגירו ולאדלקא בוצינא וכו'.
 גם שם נתבאר בזוהר דמ"ו ע"א ע"ד הוזה גם שם דנ"א ע"ב אמרו שם
 וכד הוי נזוית נגע צרעת הוזה מדכי אתרא ואפיק רוזא מסאביה
 מאתריה וכו' וא"צ להרוזיב הביאור לכל דברי הזוהר האלו כי
 מובנים מאליהם ממ"ש וגם מ"ש עתה שים עיניך ולבך ותבין. הגה

כונת דבריו הוא כי נגזע הוא קדושה אלא שהוא דין קשה והנה הכהן
הוא אבא ששהוא דווחה את רוח הטומאה אשר באדם או בבית
המוננע והגורם לנגע זו הוא הצרעת אשר תרגומו סגירו ופי' סגירו
דנהורא עלאה שהם מוויזין דז"א דמצד אבא וחכמה עלאה שלא
נתגלו בז"א הוא גרמת הצרעת שהוא אויזת הווצונים. וז"ס שארז"ל
שהמצורע וזשוב כמת כי כבר נתבאר אצלנו בענין האכלות כי
הסתלקות מוויזין עלאין דז"א דמצד אבא הוא גרמת הביתתה וז"ס
ימותו ולא בוחכמה כי סיבת הביתתה הוא לסבת וסרון הוחכמה שהם
הוויזין כז"ל כי הוחכמה תוויזה את בעליה ובהסתלקותה הביתתה מצויה
שהוא היפך ותמורת הוויזים ולהיות כי גם מצורע הוא ענין הסתלקות
המוויזין של הוחכמה כ

נ"ל לכן הוא וזשוב כמת. ונלע"ד כי מצורע גימטריא ת"ו רמוז אל
הוסרון הוחכמה שהוא אבא ששהוא שם ע"ב דמילוי יודיין אשר בו
י' אותיות הד' מהם בוזי' יודיין אשר כל אוד מהם כלולה מי' הם ת'
ועם ו' אותיות אורות הם ת"ו לרמוז כי הסתלקות אבא מז"א גורם
הצרעת. והנה כאשר יש סגירו דנהורא עלאה שהם מוויזין מצד אבא
ואין שם מוויזין רק מצד אמא אז נקרא נגע והוא מ"ש בזהר שהוא
כוז הדינין קשים דקדושה עלאה הגרשת את הוויצונים ואת הקלי'
כזודע כי בוזי' בינה דווחה את הוויצונים בסוד התכלת אלא שאין כוז
הזה בבינה רק ע"י היותה יוד עם הוחכמה אבל עתה שהיא לבדה
בלתי וחכמה אינו כך ולסבת זאת ג"כ היא עתה דינא קשיא להיותה

נפרדת מן הזכמה לכן נזע גימטריא קכ"ג כמנין מילוי של אהי"ה דאלפי"ן כי הוא קמ"ג והמילוי לבדו הם גימטריא קכ"ג ע"ה אזור שתסיר אותיות פשוטות ולפי שאלו הנגעים הם באדם שהוא ז"א שבו שם מ"ה דאלפי"ן כמ"ש בע"ה לכן גם בוזי" אבא אשר בו בסוד מוויזין הנקרא אהי"ה אנו מכנים אותו בבוזי" אהי"ה דאלפי"ן ג"כ. ואמנם אינה הבינה עצמה רק המילוי שלה לבד הנכנס בסוד מוויזין דזעיר אנפין וממלא וזללי דגולגלתא. גם נלע"ד שבעתי כי זהו ענין אומרו זאת תהיה תורת המצורע כי כל בוזי" היותו מצורע הוא לסבת הסתלקות מוויזין דמצד אבא וזכמה הנקרא תורה כנודע ואם כן אין תיקונו אלא על ידי עסק התורה כמארז"ל לכן אמר תורת המצורע ולא אמר זאת טהרת המצורע או כיוצא. והנה כיון שהסבה אל הצרעת והנגע הוא הסתלקות מוויזין דז"א דמצד אבא לכן והובא אל אהרן הכהן שהוא ימשיך ויגלה אותו סגירו דנהורא עילאה וימשיכם לעילא בז"א ועי"כ תסיר הצרעת כי הנה אהרן הכהן הוא מצד אבא כנודע וכמ"ש במקומו כי אהרן גימטריא ע"ב קפ"ד שהם אוזוריים הפשוטים והמלאים של הוי"ה דיודי"ן שבאבא בבוזי" היסוד שבו המתפשט תוך ז"א כנודע וכן בניו שהם אלעזר ואיתמר כבר הודעתך שהם ג"כ בבוזי" נ"ה דאבא המתפשטין בז"א וע"י אהרן או בניו שהם נ"ה הנקראו בנים כנודע אצלנו וכנזכר בזוהר כנ"ל יתקן כל זה. כי הנה בבא המוויזין מצד אבא בז"א אז יאירו הווסדים של המוויזין דאבא ויסתלק הצרעת שהוא אוזיזת הוויצונים בהם כי שם הוא כל אוזיזתן להיות בויזת בינה דדינין מתערין מינה ובפרט בהיותה נפרדת מאבא וז"ש בזוהר והובא אל אהרן הכהן יסלקון ליה

לעילא כו'. וזלע"ד ששמעתי פירוש זה של והובא אל אהרן באופן
אזור והוא במ"ש בזהר פרשה תזריע דמ"ט ע"ב אף הכא דיכנסון
ליה לכהנא לדכאה ליה ויעלון מלה קמיה כו' והוא ע"ד מ"ש בענין
ביאור נתינת תרומה גדולה לכהן שביארנו שהוא וזרת אור אל
מקומו בזה"א וכן הכונה כאן כי ע"י הראותו אל הכהן התנותן גורם
למעלה שאותן האורות של הווסדים של מוויזין דמצד אמא היוצאין
לזוין ואז שם נעשין בזוין בוינת נגעים כמ"ש בע"ה וע"י הראותו אל
הכהן גורם למעלה שאותן האורות יוזרו למקומם תוך הז"א ויתחברו
עם שורשם שהיא היסוד דאמא שבתוך ז"א אשר בתוכו שורש
הווסדים הנקרא כהן כנודע. וז"ש ויעלון ליה לכהנא ויכנסון מלה
קמיה פי' שלא יצא האור לזוין ויפסק ממקומו ועי"כ יתאווזו בו
הווצונים אמנם יהיה מטי ולא מטי יוצא לזוין וזוור ונכנס ומדבק
במקומו כנ"ל ועי"כ לא יהיה כוז בויצונים להתאווז בהם ולינק מהם
להיותן דבוקים עם שרשו. וז"ס והובא אל אהרן הכהן דא כהן
דלתתא פי' שהם ווסדים שבתוך יסוד אמא בהיותם לתתא תוך
הז"א. ונבאר עתה ענין הצרעת הזו והנגע מה עניינו בצאת האורות
לזוין הענין הוא כי אותן האורות שהיו יוצאין לזוין ובונים פרצוף
לאה ורוזל לזוין ז"א דבוקים באזוריו בעור בשרו כנודע. והנה עתה
לזוסרון מוויזין מצד אבא כנ"ל נאווזין הווצונים באלו אורות של
וסדים היסוד דאמא היוצאין לזוין ועי"ז בונים שם ומוצאין כוונת
הווצונים דמות תמורת לאה ורוזל והם הנקרא נגעים כי כבר ידעת
כי לאה ורוזל הם דבוקים מוויזין ז"א בעור בשרו כי הנה לאה כל
בוזי' היא עור לבד בס"ד קשר של תפלין ש"ר שהיא עור לבד כנ"ל.

והוא משארז"ל וזאת תהיה תורת המצורע מוציא ש"ר ר"ל כי נודע
הוא שהנזקבא נקרא שם שהוא לאה ורוחל אבל בינה עילאה נקרא
שמן הגדול והנה מצורע המדבר רע גורם שגם למעלה במקום
לאה או רוחל הנקרא שם טוב יצאו הקליפות תמורתן הנקרא שם
רע. והנה נתבאר לעיל כי לאה לוקחת אור א' לכתר שלה
מהוסדים של בינה אבל רוחל לוקחת ב' אורות ולכן מהאור
הראשון שיוצא ללאה נעשה תמורתה נזקבא הנקרא שאת שהוא
תמורת אשת שהיא נזקבא וג"כ נקרא שאת לשון נשיאת כי הלא היא
למעלה במקום הראש אוזורי דעת דו"א כנודע אבל ספוזת ובהרת
נעשין תמורות ב' אורות היוצאים אל רוחל תותונה. והנה ג' בוזי אלו
בשם אדני שהוא שם הנזקבא כנודע אשר אורותיה לוקחים הוצגנים
והנה בהרת הוא מילוי שם אדני בהסירך אותיות הפשוטות שהם
אדני נשאר אותיות המילוי לבדם גימטריא תו"ר רות וא' ע"ה נעשה
בהרת וספוזת הוא תמורת אדני בא"ת ב"ש שהוא תקט"ם גימטריא
ספוזת ע"ה ושאת ה

וא גימטריא א"ל בלתי מילוי ואדני במלואו ולפי ששאת הוא בלאה
עליונה הנ"ל לכן נתוסף שם א"ל על אדני:

שער לוז פרק וז מ"ב

דע' כי גם זה לעומת זה עשה אלהים והנה המוויזין של לאה הם ד' אהי"ה ב' דיודי"ן וא' דאלפי"ן וא' דההי"ן ולאה נקרא מד"ת ע"ש ד' אלפי"ן שהם בד' אהי"ה הנ"ל וזהו מדת ימי מה היא כנ"ל ולעומת זה יש קליפה הנקרא מ"ת כי שם סוד הקלי' כנודע. והענין כי שורש ד' אלפי"ן עצמו אנו מסירין מן הקלי' שהוא הוויזת שלהם וכשתסלק ד' מן מדת אשר אוזו הקלי' ישאר מ"ת. אמנם בקדושה עצמה יש ב' בוי' אלו שהם מד"ת ות"ם כי בקלי' מת ובקדושה ת"ם ויעקב לא השיג בכל מדת ר' בב' אותיות ת"ם כי בשורש ד' אלפי"ן לא השיג וזהו ויעקב איש תם ואם תמנה ב' אהי"ה הראשונים שהם של יודי"ן בבוזי' אות א"כ יהיו ג' אהי"ה לבד וג' אלפי"ן שבהם גימטריא של"ג. וז"ס הנזותן שלג כצמר כי כמו שתסיר שרשי ד' אלפי"ן מן מדת ישאר ת"ם גם כשתסיר שורש ג' אלפי"ן מן של"ג נשאר צמ"ר וזהו הנזותן שלג כצמר וז"ס אם יהיו וטא"יכם כשנים כשלג ילבנו כי מתלבנים העונות ע"י אמא עלאה ששם השלג והצמר בסוד שמות אהי"ה כנ"ל. וז"ס יוה"ך שמלבין עונות ישראל כי יוה"ך הוא בסוד אמא לכן אמרו בזוהר על והוא הכה את הארי ביום השלג דאתדן בבי דינא עלאה שהוא בינה ב"ד העליון דמינה דינן מתערין. והנה משלג נעשה שגל בקדושה בסוד עצבה שגל לימין וכנגדה בקלי' והשגל יושבת אצלו אצל מלך פרס וז"ס והוצב שגולתא תרגום הוצב הועלת כלבתא והוא ג"כ פי' והשגל יושבת אצלו כי בקליפ' בסוד כלב ובקדושה שם ב"ן במלכות:

שער לוז פרק ט' מ"ת

ונבאר עתה מארז"ל במס' ע"ז תנא דבי אליהו שית אלפי שנין הוי
עלמא ווזר וזרוב הגה נודע כי עולם נקרא ז"א מוזסד שבו עד יסוד
שבו אשר אלו הם סוד שיתא אלפי שנין הוי עלמא וגם עניינו כי הגה
ז"א בוזי שם מ"ה דמילוי אלפי"ן כנודע. והגה הוא פרצוף שלם
ובאוזוריו יש ב' נשים לאה ורוחל זו מהראש עד הוזה וזו מוזה ועד
רגליו והז"א מזדווג עם שניהן כנודע וכמבואר אצלנו כי יש בוזי
יסוד שם למעלה בוזה דז"א אשר בו מזדווג עם לאה וא"כ מוכרוז
הוא שיהיה בו ב' שמות מ"ה דאלפי"ן נגד ב' בוזי אלו הג"ל וכנ"ל
בפסוק הודיעני ה' קצי. והגה בב' שמות של מ"ה הג"ל יש בהן ו'
אלפי"ן וז"ס שית אלפי שנין הוי עלמא. עוד יש לפרש כי הז"א שם
מ"ה דאלפי"ן ואוזוריים שיש בו שהוא יו"ד יו"ד ה"א כו' יש בו ו'
אלפי"ן. עוד יש לפרש על לאה ורוחל אשר כל א' נקרא עולם כנזכר
בוזה ויצא על פסוק מן העולם ועד העולם וכל עולם במנו ו' אלפי"ן
והענין כי נודע כי הנקבות הם אוזוריים של הזכר וזכור כלל זה.
נמצא כי שם מ"ה הוא פשוט בלי רבוע בז"א ובנקבע יהיה רבוע
אוזוריים של מ"ה אשר בו שיתא אלפי כנ"ל נמצא כי לאה הוא שם
מ"ה דאוזוריים דז"א ובה ו' אלפי"ן וכן באוזוריים דמ"ה דרוחל:

[הגהה - ז"ל פי' הגמ' הקב"ה שט' בוז"י אלפיי"ן עלמין בכל יום]:

אמנם אמרו וזוד וזרוב פי' כי שם של ע"ב דיודיי"ן יש בו ד' יודיי"ן אבל בשם מ"ה אין בו רק י' אוד ראשונה וכנגד אות י' אוד שבשם מ"ה דאלפיי"ן שאין במלואה אות אל"ף כשאר הג' אותיות הוי"ה שבכ"א יש בו אלף לכן נגד זה אמר וזוד וזרוב לכן לאלף שביעי אין קיום אבל הוא וזרוב כי אין לו על מה שישמור בעה"ז שהוא אוזוריים דמ"ה כנ"ל שאין בו רק ו' אלפיי"ן. וזוזור לבאר ענין ב"פ מ"ה שיש בב' בוזי" בוז"א כי מ"ה א' מתחלק כך ג' אותיות יה"ו הם בוזב"ד שבו וה' תותונה בשליש עליון דת"ת עד הוזה שער שם בוזי" אורות מכוסים כנודע ומהוזה ולמטה שהאורות מגולין הם בוזי" אורת לכ יש בו שם מ"ה ב' כסדר הזה יה"ו בנצח הוד יסוד וה' אורת בעטרת יסוד ז"א. והנה כאשר תוזבר ב"פ מ"ה אשר בוז"א יהיה גימטריא צ' והוא בוזי" צ' דצלם דז"א המתפשט בכל כללות פרצוף ז"א בפנימיותו כמ"ש בדרוש הצלם. ובה יתבאר ענין פסוק הנאמר ביעקב ואנכי איש וזלך ר"ל שזולך לב' זולקים של מ"ה א' עד הוזה דז"א וא' מהוזה ולמטה אשר בהם מאוזוריו ב' נוקבא לאה ורוחל. גם ז"ש במשה ואת הברכה אשר ברך משה איש האלהים וארז"ל מוציו ולמטה איש מוציו ולמעלה אלקים כי אלקים זה הוא בסוד הבינה כנודע שגם היא נק' אלהים והנה"י שבה נתפשטו ונתלבו תוך ז"א והיסוד שבה נגמר עד הוזה כנודע. לכן מוציו של מעלה של ז"א אשר כנגדו יוצאת לאה מבוזי" דאמא נקרא ז"א אלקים ג"כ

ומוזציו ולמטה שיוצאת רוחל הנקרא אשה נקרא הוא איש בסוד
 לואת יקרא אשה כי מאיש לוקחה זאת הנדרש ברוחל והנה משה
 הוא בוזי ז"א כנודע ושתוף ב' בוזי נקרא איש האלקים:

שער לט פרק א מ"ב

השער הששי שער מ"ג ומ"ד ובו י"ד דרושים וכל הדרושים כולו הוא
 מ"ב:

דרוש א:

ענין מ"ג מה ענינם והנה נודע כי כמו שהאיש נותן מ"ד לאשתו
 ונמשכין מן המוץ שלו כן ג"כ מן האשה מן המוץ שלה יורדין מ"ג
 ברוחם שלה ומאלו מ"ג ומ"ד הנמשכין מן המוץ של הנקבה והזכר
 מהם ממש נוצר הולד שהם הנשמות ואלו הם סוד ב' יודיין שיש
 בצורת א' כי י' עלאה הוא מוץ זכר וי' תתאה מוץ נקבא ואות ו'
 בנתיים הוא וזד פריסא דאתפרס הנזכר בזוהר וי' עילאה מ"ד ויורדין
 עד ההוא פריסא שהוא ו' וי' תתאה הוא מ"ג ועולין לגבי ההוא פריסא

והנה כל המ"ז הם גבורות והם בוזי כל המלכים ש'מלכו בארץ אדם. והענין הוא כי כבר בארנו איך כל קדושת אותן המלכים ש'מתו ונתבטלו ונתבררו ומן הסיגים נעשה מהם ענין הקליפות כנודע והטעם הוא כדי שיהיה בעולם בוזירה ורצון ושכר ועונש וזה היתה כוונתו לברא מלכים אלו ולהמיתן והבין זה. והנה כל אלו המוויזין הם בוזי הדינין והם לעולם בוזי הנזקבא והנה באלה המלכים יש מהם וזלק אל הבינה (ווזלק מהם אל המלכות שבז"א) ווזלק מהם אל המלכות שבאבא ווזלק מהם אל המל' שבא"א [הנהה - צמוז צ"ל ג"כ וזלק אל אבא כדלקמן וצ"ל ג"כ וזלק אל מלכות דבינה כאמור בשאר], ווזלק מהם אל המל' שבז"א והנה כל המלכים האלו מציאותן הם המוויזין של הנקבות כולם ש'מהם נ'תהוה המ"ז כמ"ש בעה"ש. והנה להיותן בוזי המוויזין שהם הוזכמה הנקרא מוש'בה לכן כולו אתביררו במוש'בה כנז' בפ' פקודי דרנ"ד ע"ב שהם שכ"ה ניצוצין וענינם הם אלו ה' מלכים ש'מתו שהם דינין וגבורות וניצוצי אש והם ז' מלכים שהם ז'פ אדם גימ' שט"ו והם גימ' ע"ך [הנהה - צמוז עם ה"ג קדושים], וז"ס זריק ניצוצין לש"ך עיבר וכו' כי הם המ"ז כדלקמן אשר אוז"כ בעת התיקון בירר הטוב מתוך הפסולת והסיר הפסולת מתוך המוש'בה ההיא ואע"פ שהם ז' מלכים עכ"ז הם י' אלא שהם ע"ד ז' היכלות אשר נזכר פ' פקודי שהם ז' היכלות והם י' כי היכל העליון כולל ג' היכלות ותחתון כולל מב' וכן הענין בכאן שהם ז' מלכים [הנהה - צמוז כי בלע כולל יובב וזשם כנודע], והם י' ע"ד הנ"ל. והנה ענין בירורם על ידי המוש'בה ענין הדבר הוא במ"ש כי כל אלו המלכים הם בוזי המוויזין של הנקבות אשר גם הם

נִקְרָא מוֹזֵשֶׁבֶה וּלְכֹן כֹּאשֶׁר הַמוֹזֵשֶׁבֶה עֲלִינָה שֶׁהִיא וּזְכוּמָה סְתִימָא דְּבִרְיֵשׁ דַּע"ק רָצָה לְתַקְנָה אוֹזֵר שְׁנִתְקַן א"א בְּתַקְוָנִים שְׁלֹ וְאִזְ יֵצֵא הָאוֹר שְׁלֹ ע"י הַמַּעֲטָת הָאוֹר שְׁלֹ בְּסִבָּת אוֹתָם הַתַּקְוָנִים כְּנֹדַעַ וְעִי"כ הִיָּה כּוֹז בָּאֵלֹ הַמַּלְכִּים לְהוֹזִיֹת וּלְקַבֵּל אוֹר הָעֲלִיּוֹן וְאִזְ הַמוֹזֵשֶׁבֶה עָלְמָה מוֹוֹזָא סְתִימָא דְּבִרְיֵשׁ דְּבַעֲתִיקָא הָאִיר בָּהֶם וְעִי"ז נִבְרְרוּ אֵלֹ הַמַּלְכִּים וְאִזְ הִיֹּתֵר מוֹבּוֹזֵר שְׁבָהֶם שֶׁהוּא בּוֹזִי שִׁישׁ בָּהֶם מֵא"א אֵלֹ בְּסוֹד מ"נ וְהוֹבְרָרוּ וְהַשָּׂאֵר נִשָּׂאֵר לְמַטָּה. וְדַעַ כִּי אוֹתָהּ הַבּוֹזִי שְׁעָלְתָה בֵּא"א הֵם בּוֹזִי הַשְּׁעָרוֹת שְׁבַדִּיקָנָא יְלִיָּה כְּנֹדַעַ כְּנֹזֵר בְּאֶדְרָא בְּתַקְוָנָא קְדָמָה הַנִּקְרָא א"ל אֶשֶׁר בּוֹ ג' עֲלָמִין שֶׁהֵם ג' מַלְכִּים אֵלֹ מַהֲזִי מַלְכִּים וְהֵם בָּלַע יוֹבֵב וְזִשָּׁם וְאֵלֹ הַשְּׁעָרוֹת הֵם נְמִשְׁכִּין מִמ"ס עֲצָמָה כְּנֹדַעַ וְהוּא הוֹזְכוּמָה סְתִימָא וְהוּא נֹקְבָא לְגַבִּי כְּתֵר דַּעֲתִיקָא נְמִצָּא כִּי הַשְּׁעָרוֹת הָאֵלֹ הֵם מ"נ דִּילָהּ וְע"כ שְׁעָרֵי דְּדִיקָנָא הֵם דִּיקִין תְּקִיפִין. וְאוֹז"כ הִיָּה בִּירּוֹר ב' שְׁכֹאשֶׁר הוֹבְרָר הַבּוֹזִי שֶׁל א"א אֶשֶׁר הִיתָה שֵׁם וִיֵצְאוּ מִשָּׁם וְעָלֹ וְנִתְבְּרָרוּ בְּמוֹזֵשֶׁבֶה דֵּא"א כְּנֹזֵר אִזְ הַבּוֹזִי הִזָּאת דְּבִינָה שְׁבַתּוֹךְ הַמַּלְכוּת הוֹבְרָרָה וְעָלְתָה בְּמַקְוֵמָה לְמַעְלָה וְכֹאשֶׁר נִתְקַנּוּ או"א אִזְ הוֹבְרָרָה ג"כ בּוֹזִי ז'ו"ו וִיֵצְאוּ מִשָּׁם וְעָלֹ בְּסוֹד מ"ן (פ"י בִּיסוֹד שְׁלָה) אֵל הַבִּינָה וְאוֹז"כ הִיָּה בִּירּוֹר אוֹזֵר כִּי אוֹזֵר שֶׁהוֹבְרָרָה הַבּוֹזִי שֶׁל הַבִּינָה אִזְ הַבּוֹזִי שֶׁל הַמַּלְכוּת עָלְתָה. וְאוֹז"כ כֹּאשֶׁר נִתְקַן ז"א הוֹבְרָרָה בּוֹזִי שִׁישׁ בָּהֶם מִן הַמַּלְכוּת שֶׁל ז"א טוֹעָלְתָה שֵׁם ע"ד הַנ"ל וְאוֹז"כ כֹּאשֶׁר נִתְקַנָּה נֹקְבָא דִּז"א נִתְקַנָּה תּוֹזְלָה בְּבּוֹזִי אב"א וְאִזְ עַדִּיין לֹא הוֹבְרָרָה הַמ"נ דִּילָהּ אֶשֶׁר בְּתוֹךְ הַמַּלְכוּת הַנ"ל. וְהַעֲנִין כִּי כָל אוֹתָהּ בּוֹזִי שֶׁל מַעְלָה מְבַנֶּה הוֹבְרָרוּ מֵאֲלֵיהֶם ע"י הַמוֹזֵשֶׁבֶה שְׁבַכֵּל בּוֹזִי מֵהֶם וְלֹא הִיוּ צָרִיכִין אֵל

מעשה התוהוֹתוֹנִים שעל ידיהן יתבררו לפי שהקליפות אשר כנגדן אין בהם כוח כ"כ אבל בוזיגת המ"ן של המלכות (דנוקבא דז"א) אשר הם בוזיג עשייה שעם כל עיקר שורש ותוקף הקליפות לכן לא היה בה כוח לתקן ולברר הבוזיג של מ"ז שלה שהיה באלו המלכים לסבת היותן נתונים בעמקי הקליפות הוזהקים ולא היה יכולת בה לבררם עד שבא אדה"ר וע"י מעשיו ותפילותיו היה מכניע את הקליפות והיה מוזהר זו"ן פב"פ ואז מתבררים וזלק המ"ז דנוקבא דז"א בירור גמור ואז לא היה עוד שם וזרבן בעולם והיה אז כמו שיהיה בימי המשיח ב"ב כי אז כתיב בלע המות לנצח שהם הקליפות אשר וזיותם הוא בוזיג המ"ז אלו שלא הובררו והם עדיין בתוכם ואם היו גברין לגמרי היה מסתלק מהם כל הוזהרות והיו מתים לגמרי וזהו ענין אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף כי כאשר יכלה כל הנשמות הקדושות לצאת משם ועולין בבוזיג מ"ז שמהם נוצרים הנשמות כנ"ל בתזלת הדרוש לא יהיה עוד וזיות אל הקליפות וימותו ויתבטלו וזהו בלע המות לנצח כי הקליפות נקראות מות תתבלע ותתבטל לגמרי. וז"ש פ' פקודי דרג"ז ע"ב כד יסתיים גלותא במשיכו דרגלין ברגלין כדן יבא משיח כיע הרי אלו בוזיג המלכים הם אדם א' מראשו ועד רגליו אשר

נטבע באלו הקלי' ובכל פעם ופעם שיש זוג עליון אנו מעלין ע"י תפלתנו ניצוצות הקדושה שבו בבוזיג מ"ז וכאשר יתבררו ויעלו גם הניצוצין אשר ברגליו אז יושלם להתתקן כל אדם הזה אז יבא משיח

וענין רגליו אלו הוא בעשייה שהוא בוזי רגלים ושם הוא סיום הקדושה שהוא המלכות הנקרא קץ הימין וכנגדו בקליפה אשר שם נקרא קץ הימים וכאשר יתוקנו הנשמות אשר נפלו עד שם אז יהיה זמן הגאולה. העולה לנו מכל זה כי ענין בוזי מ"ז הם הנשמות הקדושות במש' הם עצמם אשר תוך מלכים אלו שצריך לבררם מששם ולהעלותן בבוזי מ"ז למעלה ואז יתחברו עמהם מ"ד ע"י הזווג זכר ונקבה ומב' בוזי אלו נוצרים ונבראים הנשמות. וזהו טעם שצריך בכל זווג וזווג מ"ן ודשים אחרים לפי שאותן מ"ן הראשונים שבזווג הא' כבר נוצרו מהם בוזי נשמות וצריך בכל זווג וזווג לברר ניצוצין אחרים ולהעלותן בבוזי מ"ן ג"כ להיות נבראים שם נשמות אחרות ודשות וכן בכל זווג וזווג. ונחזור לעניננו כי כיון שא"א להתברר מ"ז דנוקבא דז"א אלא ע"י התחתונים וכמש"ה ואדם אין לעבוד את האדמה לכן יצאו זו"ז אב"א כי אם היו וזוירין פב"פ היו הקליפות נאוזין באוזורים של הנקבה לרוב תקפם כנ"ל כי עדיין לא היו מבוררים לכן הוכרחו לישאר אב"א:

מ"ק טעם לזה למה שכתבנו שהיתה תוחלה אב"א שלא יתאווזו הויצונים הענין כי האוזורים הם סוד אלהים והם ק"ך צרופי אלהים והם עד סוף העשייה כמבואר ושם אוזריהן באים הקליפות ונמשכין שם בסוף העשייה ונק' בסוד אלהים אוזרים בערך אלו הק"ך אלהים שהם אלקים וזיים דקדושה כמ"ש כי אלהים קדושים הוא. והנה כשיש זו"ו וזמאים ועונות אלו אלהים אוזרים נכללין בשרשם בסוד

אלהים הקדושים שבאזורים וע"י כללותם בשרשן הם יונקין מן השכינה וז"ס כל אוזיות הווצונים בקדושה כי אינם אווזין רק ע"י כללותן בששרשם ולא וז"ו שזכנסין הם עצמן וז"ס ערו ערו עד היסוד כי אלו אלהים שרשם הם ממ"ז ביסוד הנקבא כי הם ה"ג ה' אותיות אלהים וכאשר רוצה המלכות להעלות מ"ז נכללין כל אלהים דקדושה שם ביסוד שבה וכשיש וז"ו פגם אז אווזין אלהים אזורים בששרשן ונכללין עמהם אע"פ שהם אינם נכנסים וז"ו עכ"ז הם יונקים בסוד כללות. וז"ס ושפוחה כי תירש גבירתה שצדיק עליון מוודווג עם השפוחה כביכול ביסוד הנ"ל וז"ש ערו ערו עד היסוד בה כי שם מגיע הפגם כ"י. גם ז"ס אלהים באו גוים בנזולתך פי' כי הווצונים הנק' אלהים אזורים הם נאווין באלהים דקדושה ועי"כ באו גוים בנזולתך נזולת הקדש ולזה אמר אלהים ולא אמר ה' והנה ענין היותן אב"א מפני שהן דינין ויוצאין ממנו אליה ואז נדבקיין כי הענף נשאר דבוק באיכלן אשר משם יוצאת והנה בהיותן אוז"כ פב"פ היה ראוי שיוזרו להדבק ג"כ כמו בסוד אזורים כי ג"כ ניתנין ממנו אליה אך הטעם הוא כי או"א שקומתן שוה פב"פ לכן הם מתדבקיין כוודא שריין ולא מתפרשין דא מן דא לכן זווגם תדיר אבל זו"ן שאין קומתן שוה אינן דבוקים זה בזה בהיותן פב"פ ע"כ. ועתה יש ב' מניעות כי היה צריך לברא את האדם וזוה כדי שעל ידם יתבררו מ"ן של כל הנשמות כנ"ל ולזה היה צריך זווג וא"א להם להזדווג אם לא יוזרו פב"פ ולוזור פב"פ א"א לסבה כנ"ל כדי שלא יתאווזו הקליפות באזורים דנקבות ולכ כד לבטל ב' המניעות האלו מה עשו או"א נסרו את הנקבא העומדת אזורים ז"א ואוז"כ העלו זו"ן

הנצטרם למעלה בהיכל או"א עצמה ששם אין כוח לקליפות להתאווז באוורי הנקבה וזה ההיכל דאו"א הוא בוזי' הוופה של זו"ן וזתן וכלה ושם יוכלו לזוזור פב"פ ושם נזדווגו זו"ן יחד. וכל ענין זה תבינהו בזוהר פ' בראשית מ"ש בפ' ויבן ה' אלהים את הצלע שהוא ענין הנסירה ואז"כ ויביאה אל האדם מהכא ילפינן דבעאן או"א לאעלאה לכלה ברשותא דזתן כד"א את בתי נתתי לאיש הזה מכאן ואילך ייתי בעלה לגבה דהא ביתא דילה היא דכתיב ויבא אליה פי' ענין זוג הראשון דזו"ן בעת אצילותן איננו כשאר זוגים של אוז"כ והוא כי הזוג הזה לא היה למטה רק או"א העלו את ז"א בויקם ואז"כ העלו את הנקבא בסוד ויביאה אל האדם ושם נזדווגו כמ"ש בע"ה. ואמנם כל שאר הזוגים דזו"ן דבוזי' פב"פ הוא למטה בביתא דילה של הנקבא שהוא בהיכל הנקבא ושם יורד הז"א להזדווג עמה והנה אז לא היה עדיין מ"ן של הנקב' מבוררים ומתוקנים כנ"ל ונמצא כי מ"ן שהעלתה מלכות לגב ז"א הם המ"ן דבינה אשר הם שמשו אל הנקב' וע"י מ"נ אלו יצאו אדם וזוה כ"כ מעולין ונאווזין עד למעלה כמ"ש בע"ה, נהגהה - ונל"ז כי הרווא דבגוה של הבינה אשר ע"י עולין מ"ן הוא אשר שימש אל הנקבא הזאת כי ע"י שהוא מעולה מאד יכול לברר אדם וזוה בבחינת מ"ן שלה עצמו אשר בתוך הקלי' ואין אדם וזוה מ"ן עצמן דבינה אלא שייצאו ונתבררו ע"י רווא דילה ונודע שבו מתלבש הנשמי בבוזי' לבוש וזהו מעלת אדם וזוה בבוזי' לבוש אבל עצמות נשמות היה בזו"ן מ"ד ומ"ן דילהון דאל"כ מה תועלת בעלייתן שם אם אדם וזוה ממ"נ דבינה עצמה והיה יכול לצאת משם או אפשר להיפך כי הן מ"ן ממש של הבינה

אלא שצריך לזוזור ולצאת שנית ע"י זוזג זוזן בהיותן למטה פב"פ
 כנודע ולכן עלו ונעשו ב' הבווי' יוזד שזוזדווגו או"א בהתלבשות זוזן
 בהם ויצאו אדם וחוה כנלע"ד:

ואזר כך ירדו זוזן במקומם למטה ושם הוכרוזו לזוזור אב"א כנ"ל
 ולסבה הנ"ל שלא יתאזזו הוצצנים ואז בהיותן אב"א הוציאה
 הזקבא וילדה לנשמה דאדם וחוה וזכור כלל זה בכ"מ אשר נאמר
 כי אדם וחוה ע"י זוזג דאב"א יצאו אין הכוונה כפשוטו כי א"א לעולם
 להזדווג כי אם פב"פ אך הכוונה לומר כי לא יכלו לעמוד זוזן פב"פ
 במקומם למט' להזדווג ולהוציא אדם וחוה והוצרכו לעלות למעלה
 בוויק או"א כנ"ל ונזדווגו שם פב"פ ע"י מ"ן דבינה שהעלתן המל'
 וכאשר זוזרו במקומן וירדו למטה הוכרוזו להיות אב"א ואז יצאו
 נשמות אדם וחוה בהיותן זוזן אב"א. ועיין בדרושי אבי"ע בענין זוטא
 דאדה"ר ותבין סדר מעלות מדרגות העולמות איך היו בעת שזברא
 אדה"ר ושם תבין איך היו הזוזן עליונים במקום או"א ושם היו בבווי'
 אב"א ונזדווגו שם להוציא אדה"ר וע"ש היטב וזכור כלל זה לכל
 המקומות שזזכר ענין זוזג אב"א שאין הענין כפשוטו אלא ע"ד הנ"ל
 והוא כשיש בישראל מצות ומע"ט שע"י יגרמו שיוכלו להזדווג זוזן
 פב"פ וע"י היא יכולה להעלות מ"ן לגבי מ"ד דדכורא ואם אין זוז'
 בישראל זכות אין כוז בנזק' דז"א להעלות מ"ן שלה לגבי בעלה
 כנודע כי אין המ"ן עולין אלא ע"י נשמות התחתונים ולכן כדי לזווגם
 היא צריכה לעלות עם ז"א למעלה באו"א והיא מעלה מ"ן דאמא

ומזדווגים יחד ונמצא כי כמעט זוג זה אין נקרא על שם רק ע"ש
 או"א כי עד שם עלו ובכוחם וע"י מ"ן שלהם הם מזדווגים ואלו בעת
 ההיא היו רוצין לירד למטה למקומם לא היה יכולת וכוח להם
 לעמוד פב"פ אלא אב"א ונמצא ודאי שאין שום זוג אלא בהיותן
 פב"פ אבל מה שאנו קורין אותו זוג אב"א ר"ל שאם היו אז יורדין
 למקומן למטה לא היו יכולין לעמוד אלא אב"א כי ע"כ עלו למעלה
 כדי שיוכלו להיות פב"פ. ונזכור לענין כי אדם וחוה יצאו ע"י זוג פנים
 בפנים למעלה אשר זוג זה נקרא אב"א ואמנם אם היו זוג יכולין
 להזדווג במקומן למטה פב"פ היו אדם ואשתו יוצאין מתוקנים
 בתכלית התיקון וכל העולמות היו שלמים והנה אחר שברא הקב"ה
 לאדם וחוה אלו לא היה חוטא אחר שנצטוו הקב"ה כדי שיזדווג עם
 אשתו פב"פ היה יכול ע"י תפילותיו ומע"ט להכניע הקלי' והיה מוזיר
 לו"ן פב"פ במקומן למטה והיו מתבררין המ"ן דנוקבא לגמרי והיו
 הסוגים מובדלים ומופרדין מן הקדושה והיו מתים לגמרי ומתבטלין
 מן העולם וכל הנשמות הקדושות היו יוצאין מתוך הקלי' ואז ימותו
 הקליפות ויתבטלו כנ"ל וכאשר חטאו אדם וחוה גרמו שלא נתבררה
 המ"ן דנוקבא דז"א לכן אע"פ שע"י זוג אדם וחוה גרם להחזיר לו"ן
 פב"פ במקומן למטה הנה לא היה דבר של קיום תמיד כי לא היה
 מספיק בוזרה ההיא רק בשעת זוג לבד ותיכף היתה הנוקבא וחזרת
 אב"א עם ז"א וכיון שהיה כן נמצא שהיה צריך בכל זוג וזוג לעשות
 תיקון שיוזרו פב"פ לפחות בעת הזוג ולברר אז קצת ניצוצין של אותן
 המלכים ולהעלות בבחי' מ"ן לברא מהם נשמות מעט וזמנך ותיכף
 היו חוזרין אב"א כי אין בה כוח להעלות ולברר כל הני ניצוצין ביוזר

רק מעט מעט. והנה בזמן וזורבן בית נזי בזמן י' הרוגי מלוכה גברו
מאד מאד העונות ולא די שלא היה כוח ביד בני אדם התוחתונים
לברר ניצוצין אלו ע"י תפלתן להעלותן בסוד מ"ז אלא אפילו גם המ"ן
דבינה ירדו למטה וזוהר להתערב בקלי וז"ש ובפשעכם שלוחה
אמכם וע"ז היה העולם נאבד עד שהוצרך הש"י לתקן העולם וזה
היה ע"י הרוגי מלוכה כמ"ש בע"ה. ותזלה אנו צריכין להודיעך כי
הנה ג' בוזי יש בענין עליית מ"ן א' הוא בוזי המ"ן עצמן אשר בוזי זו
כבר נת"ל היטב. ב' הוא העצמות כלי של בית הרוח של האשה
כדי לקבל טפת הזכר בתוכה ובתוך כלי זה יש ג' כ מ"ן שלה אשר
נתבאר ענינם למעלה וכלי זה נעשה ע"י ידיים עליונים דבינה שהם
וז"ג שלה שהם י' אצבעות וז"ס ה' אותיות מנצפ"ך שהם כפולות והם
יורדים עד שם למטה בנזקבא ונעשית כלי וכמ"ש על פסוק עלי
באר ע"ז לה באר וזפרות שרים כרות גדיבי העם כנזכר פרשה
בהעלותך דק"ן ע"א ושארו"ל על תמר שמעכה באצבע והבן זה. ג'
הוא ענין ההוא רווחא דשביק בגויה בעלה כנזכר בסבא דמשפטים
צ"ד כי אין כוח המ"ן להעלות ולהתברר שם מעצמן רק ע"י ההוא
רווחא דעאיל ז"א בגויה בזווגא קדמאה כנודע והוא הוי"ה דההי"ן ב"ן
וע"י שם זה הוא העלאת מ"ן לבעלה וזהו ענין ההוא רווחא דשביק
בה בעלה כנ"ל. והנה אז בזורבן בית שני לא היה כוח להעלות מ"ן
הנ"ל אם לא בבוזי אורת רביעית והוא שהוצרכו י' וזסידים שהם
ליהרג ולמסור עצמן על ק"ה בפועל ואזר שנהרגו היה כוח
בנשמותיהם לברר המ"ן מהמלכים להעלותן מ"ן בכל זוג וזוג שיש
בין במ"ן דבינה בין במ"ן דנזקבא דז"א רוזל. וטעם היות כוח באלו

להעלות מ"ן הנ"ל הוא כי הנ"ל י"ב שבטים הם שורש לכל הנשמות כולם שהם עצמן בוי" המ"ן הנ"ל ואלו י' הרוגי מלוכה הם השבטים עצמם כנודע לכן יש בהם כוח להעלות המ"ן שהם מציאות הנשמות עצמן וענין היותן י' הרוגים לכד השבטים הם י"ב נתבאר בדרוש אזור. והנה ענין זה נתבאר זוהר פקודי בענ

ין י' הרוגי מלוכה ואמר שם גופא דילהון אתמסר לסט"א ונשמתהון למלכא קדישא והענין כמ"ש כי לא די שאז לא היו מבוררין המ"ן של הנזקבא אלא גם מ"ן דבינה ג"כ ירדו ונתערבו בקליפות. והנה המ"ן דנזקבא דז"א לעולם היתה ברשות סט"א ולעולם לא יצאו משם אמנם של הבינה כבר היו מבוררים וזוהר לירד כנ"ל והמ"ן דבינה הם מתבררין ע"י נשמות אלו של י' הרוגי מלוכה והם מעלין אותן מן הקליפה למעלה בבינה וז"ס ת"ו נשמתא דאלין לאשלמותא דרוזא קדישא דילהון עשרה רוזין מתתא כדקא יאות וכו' ר"ל שע"י רוזין דילהון יעלה מ"ן מתתא לעילא וז"ש מתתא ר"ל ממקום הקלי עד בינה והבן היטב ענין העלאת מ"ן מה פירשו שהוא מ"ן מתתא שהם הקלי למעלה בבינה או במל'. ואמנם העלאת מ"ן דנזקבא דז"א מתתא מן הקלי למעלה בנזקבא הנ"ל אינו אלא ע"י גופין דילהון ממש שנהרגו וז"ס וגופא דילהון אתמסרו למלכא וזייבא פי' ביסוד הקלי אשר היא ס"א אשר בהם נאוזין המ"ן דנזקבא דז"א בעצמן כנ"ל שמעולם לא יצאו משם והם מכנים בשם סט"א ממש. והנה גופם של י' הרוגי מלוכה נמסרו אז בידם דסט"א והרגום כדי

עֲשִׂיהִיהָ בָהֶם כּוֹחַ לַהֲעֵלּוֹת הַמִּזְדֻּקָּבָא דְּזִ"א מִשָּׁם בְּזָכוּתָן כִּי הֵלֵא
 הַגּוֹפִין הֵם מִקְבָּלִין צֶעַר דִּהְרִיגָה וּלְכֹן כִּדִּי לַהּוֹצִיא הַמִּזְדֻּקָּבָא
 דְּזִ"א אֲשֶׁר הָיוּ מוֹשְׁרֵשִׁים בְּעַמְקֵי הַקְּלִיפּוֹת סֵט"א הוֹצִרְכוּ גּוֹפִם
 לְמַהֲסֵר בִּיד סֵט"א שִׁיְהַרְגֻּ. וְאֵל תַּתְמָה זֶה כִּי הִנֵּה גּוֹפּוֹת שְׁלֵהֶם הֵיוּ
 כ"כ מְזוּכָּכִים עַד אֲשֶׁר הָיוּ רְאוּיִן בְּעֶרֶךְ נְשִׁמוֹת שֶׁל בְּנֵי אָדָם אֲוִזִּים
 כִּי זֶהוּ מַעֲלַת הַצְּדִיקִים לִזְכֹּךְ גּוֹפִם וּלְעֲשׂוֹתָן צֹרֶה וְזֶהוּ הַטָּעַם שֶׁאֵין
 מִיתָה נִזְכָּר בַּצְּדִיקִים וְרֵאִיִּיהָ לְדַבֵּר מֵאֲלִיהֶו ז"ל כִּי עָלָה בְּשָׁמַיִם בְּגוֹף
 וְנָפֶשׁ כְּמוֹ שֶׁ בַּעֲ"ה בַּעֲנִין גּוֹפֵא שֶׁל אֲדָה"ר מֵהִיכָן הִיָּה וּמִכ"ש גּוֹפּוֹת
 אֵלּוּ הַקְּדוּשִׁים י' הַרוּגִי מְלוּכָה שֶׁנִּהְרָגוּ עַל ק"ה לְתַכְלִית וּלְכוּנָה הַנִּזְכָּר
 כִּי וְדָאִי גּוֹפִם מִמֶּשֶׁ עָלּוּ בְּבוּזִי רוּחַ וְהֵם מַעֲלִין מִזְדֻּקָּבָא דְּזִ"א מֵאֵל
 וְאֵיִלָּךְ עַד יָמוֹת הַמִּשְׁיָוִי וְהִנֵּה גּוֹפִית שְׁלֵהֶם הָיוּ מִבּוּזִינָת הַקְּרִבָּנוֹת.
 וְז"ס וּמַהֲכָא רִזִּין דְּקוֹרְבָנִין פִּי' כְּמוֹ שֶׁהַקְּרִבָּן הוּא מַעֲלָה וּמִקְרִב
 הָעוֹלָמוֹת זֶה לָזֶה כְּזֹכֵר בַּעֲנִין מַעֲלַת הַתַּפְּלָה אֵיךְ ע"י הַקְּרִבָּן הַתַּמִּיד
 אֲנִי מַעֲלִין עוֹלָם בְּעוֹלָם עַד רָזָא דָּא"ס כְּזֹכֵר סוֹף פְּרִשָּׁה פְּקוּדֵי גַם
 אֵלּוּ הַזִּסְיָדִים י' הַרוּגִי מְלוּכָה הֵם מַעֲלִין בְּגּוֹפִם מִמֶּשֶׁ אֶת הַמִּזְדֻּקָּבָא
 דְּזִנְקָבָא דְּזִ"א לְמַעֲלָה:

מ"ק אֲמַנָּם נִזְוָזוֹר לְמַצִּיאַת אֲדָה"ר הַ עֲנִינוֹ דַּעַ כִּי הֵלֵא אֲדָה"ר לֹא
 הִיָּה בּוֹ שׁוּם וְזִלְקָ מַעֲשִׂיָּה רַק גּוֹפּוֹ מִיִּצְרָה וְנִרְמֹז זֶה פ' קְדוּשִׁים דְּפ"ג
 אֲדָה"ר לֹא הָיוּ לִיָּה מֵהָאֵי עֲלָמָא כְּלוּם וְזֶה צְדִיק עֲבִיד כּו' וְאֲמַנָּם
 נִפְשֵׁוּ מִבְּרִיאָה וְרוּחוֹ מִזְדֻּקָּבָא דְּזִ"א דִּאֲצִילוֹת דְּנִשְׁמָה מִזְדֻּקָּבָא דִּאֲצִילוֹת
 וְנִשְׁמָה לְנִשְׁמָה מֵאֵל דִּאֲצִילוֹת אֵךְ מַעֲשִׂיָּה לֹא הִיָּה וְזִלְקָ מִמֶּנּוּ.

ולהבין זה נבאר סדר העולם כי הלא הזורבה נגד הקלי' והיישוב
 נזלק לב' כי וז"ל נגד עשייה וא"י נגד יצירה לכן נאמר פ' ויקהל
 דרקיעים דיצירה קיימין למגנא על ארעא ומקום המקדש נגד
 בריאה ומקום ק"ק נגד היכל ק"ק דבריאה. והנה תבין בזה מ"ש
 בסבא דמשפטים דף צ"ט בענין נר ה' נשמת אדם נשמה ורוח של
 אדה"ר דכר ונוקבא נשמה מאלנא רברבא ורוח מאלנא זוטא ואלו
 הם סוד ז"נ שהם נשמה ורוח של אדה"ר משם. והנה לפי שאדה"ר
 ממקום כפרתו שהוא מזבחו נברא לכן תמיד היה העולם בסוד שבת
 שהוא בריאה לזה כוונת רז"ל באדם בשעה שפגע לקין אמר מזמור
 שיר ליום השבת שהוא בריאה אך אזור שזוטא נהווה ביומין דזול
 מה שתזלה ע"י זוג זה דז"נ אשר היה למעלה בזויק דאו"א
 דאצילות ובהיכלא לכן היה ז"א בסוד נשמה שהיא בינה ומלכות
 בסוד רוח שהוא ז"א אך אזור שזוטא ירדו כל העולמות ממקום
 קדושתן לכן היצירה נתלבש בעשייה ואין א"ו מקבלת רק ע"י עשייה
 מיצירה בהתלבשות העשייה וכן בריאה נתלבש ביצירה והנוקבא
 בבריאה וז"א בנוקבא. ועתה נמצא כי סוד נפש שהיה מתזלה
 בבריאה הוא עתה ממלכות כי המלכות ירדה להיות בסוד נפש
 והז"א ירדה בסוד רוח ובינה בסוד נשמה ובזה לא יוזלקו המאמרים
 האומרים שנפש במלכות ורוח בת"ת עם האמור בסבא הנ"ל. והנה
 להיות כי הבריאה ירדה ביצירה נמצא עתה כי בריאה ויצירה יחד
 ולכך אל תתמה אם הכתוב א' אומר וייצר ה' אלקים את האדם
 וכתוב א' אומר ויברא ה' האדם וגו' כי הבריאה ויצירה שניהן היו
 בשיתוף גוף אדה"ר עיקרו היה מיצירה ואז"כ נתלבש בריאה

ביצירה ותראה עתה כמה פוזיות גרם אדה"ר ע"י וטאו כי תזלה
היה גופו מיצירה ממש ועתה רוחו מיצירה הרי כמה מדרגות כי גופו
מעוה"ז ונפשו מעשייה ורוחו מיצירה במקום שהיה תזלה גופו וגרם
זה קלקול הרבה בעולמות עצמן. ובזה תבין וטא אדם הראשון כי
הקב"ה אמר לו אחר שלא היה לו וזלקן מעשייה שלכך לא יאכל
מעץ הדעת שהוא סוד דעשייה וכאשר אכל ממנו אז ירד ממעלתו
ונתמעת ובזה תבין איך עץ הדעת הוא במלכות שהוא עשייה ובמ"א
מזכיר שהוא יצירה עץ הדעת טו"ר מטטרו"ן וסמא"ל אך ע"ש מה
שנתלבש היצירה בעשייה נקרא עץ הדעת ביצירה ג"כ. גם ראה
איך הוא לפי שמטטרו"ן בסוד אדם הראשון ממש כנ"ל לכן הוא
נטל גדלות גופו של אדה"ר וגופו נהפך כלפיד אש בעולם יצירה
כנזכר בפרקי היכלות כי משם נוצב:

שער לט דרוש ב

בתזלה אודיעך דרך קיצור כי כל בוזי מ"נ ששנבררו מן הז' מלכים
ועולין עד הנזקבא עליונה אינם ראויין להצטייר לעשות מהם בוזי
וולד עד פעם ב'. וביאור הענין הוא כך כי הגה נתבאר אצלנו כי מ"ן
דאו"א הם זון שהם הבנים הראשונים שלהם גם נתבאר אצלנו כי
כל תפלותינו וכוונותינו הם לברר ולהעלות הנצוצין של ז' מלכים

שמותו שהם רפ"ו זיצוצין וע"י תפלתנו אנו מעלין הנצוצין האלו עד יסוד נוקבא דז"א בבוזי מ"ז ונמתקין ונתקנים שם כי יורדין מ"ד במקום ההוא שעלו מ"ז ומב' בוזי אלו נעשה צורת הולך גם נתבאר בדרוש א' כי אין בנ' יכולת לברר כל הרפ"ו זיצוצין בפעם א' כי אם היה כן כבר בא המשיח והיה מתקיים בלע המות לנצח כנ"ל. אמנם בכל תפלה ותפלה כפי כוונת האומרה וכפי זכות הזמן אשר אז נאמרה התפלה היא כך מתבררין שיעור קצוב מהרפ"ו זיצוצין עד שנמצא כי קודם שיבא משיח יכלו ויוגמרו כל הרפ"ו זיצוצין להתתקן. ודע כי זולת מה שאנו אומרים שהמ"ן אשר בו מלכים הם בוזי הנשמות הגה גם העולמות העליונים הובררו משם כנזכר בע"ה בדרוש ג' וכמ"ש בדרוש א'. אמנם אזור שנגמר להתברר מוזלק ז"ן עצמן אז מה שנשאר להתברר הם בוזי של הנשמות היוצאין מעולם אצילות כנודע והבן זה מאוד:

והנה הזווג הראשון שהיה בעת בריאת העולם היה ע"י נס בבזירתו יתברך וברצונו הפשוט כמ"ש בזוהר פעמים רבות כד סליק ברעותיה למברי עלמא כו' וצריך להבין על מה בכל פעם שמדבר בבריאת העולם או בתזלת אצילות מדבר בלשון זה כד סליק ברעותיה. אך הענין הוא בא' מב' פנים והם ענין א' והוא כי א"א לאו"א שיזדווגו אם לא ע"י מ"ן שהם הזו"ן שהם הבנים ראשונים שלהם כי זהו ענין ואדם אין לעבוד את האדמה כי אין עבודה וזריעת האדמה שהיא נקבה העליונה נעשית אלא ע"י האדם

המעלה מ"ן וא"כ בפעם ראשון שנברא העולם לא היה אפשר להבראות כי הרי עדיין לא היו ז"ל נבררין ועולין בבחי' מ"ן וא"כ גם הזווג עליון לברא את העולם לא היה יכול להזדווג לכן עלה ברצונו הפשוט ובבחי' ית' שאפי' בלתי העלאת מ"ן נזדווגו והאציל את עולמו אמנם אחר שכבר נולדו ז"ן אז משם ואילך אי עוד שום זוג למעלה רק ע"י העלאת מ"ן. גם פי' כד סליק ברעותיה כו' הוא יותר נעלם והוא כי הגה אין הזכר העליון נתעורר לזווג רק עד אחר שהנזקבא עליונה תתקשט ותכין עצמה לזווג ותמצא וזן בעיניו ואז הוא מתעורר להזדווג עמה שאל"כ הגה הוא עסוק תמיד למעלה לקבל שפע ולינק מאמו ואינו רוצה לתת מהשפעתו לזולתו עד אשר הכלה העליונה תעדה כליה ותקשט עצמה ואז יזדווג עמה ומשפיע בה ונודע כי קשוטי כלה העליונה הם הנשמות הצדיקים העולין בה בבחי' מ"ן והם גורמין לזווג עליון. ואמנם בפעם א' ובזווג א' נתעורר הזכר מעצמו בלתי התעוררות הנקבה ועלה בו רצון ותאוה להזדווג אפילו שלא היה עדיין בחי' מ"ן וע"כ הזווג הזה הוא נעלם מאד ולא היה בבחי' זוג יסוד דיליה ביסוד דיליה כי לא היה עדיין אז נקבה נבראת בעולם וא"כ עם מי יהיה הזווג בעת שנברא העולם לכן הזווג ראשון שהוא היה ברצון העליון מושבה מווצא עלאה בסוד הרצון העליון שכולא דכורא ואין שם היכר נקבה והבן זה. ואז"כ מאז ואילך תמיד היה הזווג ע"י ז"ן. ונזדווג לבאר עתה הקדמה ראשונה שכל מ"ן צריכין להתתקן ב"פ והענין כי הגה גם ז"ן נתברר בבחי' רפ"ח ניצוצין כנ"ל וקודם שהובררו ז"ן אז היה הזווג עליון שלא ע"י מ"ן אז"כ בפעם ב' היו ז"ן בבחי' מ"ן לאו"א ואז התוולדו קצת ניצוצין

שֶׁל נִשְׁמוֹת לַעֲלוֹת בְּבוֹזִי מִ"נ לֹא"א וְנִתְחַבְּרוּ עִם זו"ן אֲשֶׁר שֵׁם בְּבוֹזִי מִ"ן כִּנּוּי כִּי אֲזַר שֶׁהוֹבְּרוּ וּזְלָקִי זו"ן אִזּוּ מִה שֶׁנִּשְׁאַר בְּאוֹתָן רַפּ"ו נִיצוּצִין הֵם בְּבוֹזִי נִשְׁמוֹת כִּנּוּי וּלְכַן כִּיּוֹן שֶׁהוֹבְּרָר זו"ן הִתְחַוִּילוּ גַם הַנִּשְׁמוֹת לְהִתְבָּרֵר וּלְעֲלוֹת וְעָלוּ גַם הֵם לְמַעַלְהָ עִם זו"ן וְנִתְחַבְּרוּ עִמָּהֶם לַעֲלוֹת גַם הֵם בְּבוֹזִי מִ"ן וְהִנֵּה אִזּוּ בְּפַעַם ב' שֶׁהוּא זְוּג ב' כִּנּוּי לֹא נִצְטִייר מִמֶּה שֶׁנִּתְבָּרֵר הַנִּשְׁמוֹת כִּנּוּי וְלֹא נַעֲשֶׂה מִהֶם צוּרֵת וְלֹד כֻּלָּל כִּי עֲדִיין אֵינָם רְאוּיִין לְהִתְתַּקֵּן כִּי בְּאוֹתָהּ שַׁעַר עָלוּ מִן הַקָּלִי אֲבָל הֵם עוֹמְדִין שֵׁם עַד הַזְּוּג אֲזַר שֶׁשִּׂיחֵי אֲזַר הַזְּוּג זֶה הִנּוּי וְאִזּוּ עוֹלִין מִ"ן אֲזַרִים כְּזוֹדֵעַ כִּי בְּכָל זְוּג עוֹלִין מִ"ן וְזֹדֵשִׁים וְאִזּוּ אֲזַרִים הַמִּ"ן רִאשׁוֹנִים הֵם עֵתָה מִצְטִיירִין וְנִתְקַנֵּין כִּי כִּבְר נַעֲשֶׂה תוֹךְ הַנּוֹקְבָא אֲזַר הַזְּמַן וְכִבְר נִתְקַנָּה וְהַמִּ"ן וְזֹדֵשִׁים מִשְׁתַּהֲיִין שֵׁם בְּלִתִּי צִיּוֹר עַד שֶׁיֵּבֵא זְוּג אֲזַר וְאִזּוּ אֲלוּ שֶׁנִּשְׁתַּהֲוּ נִצְטִיירוּ לְגַמְרִי וְהַמִּ"ן וְזֹדֵשִׁים מִתְעַכְבִּין שֵׁם עַד זְוּג אֲזַר וְכַעַד"ז נִמְשָׁךְ מִבְּרִיאת עוֹלָם עַד יְמוֹת הַמִּשְׁיָוָה. כֻּלָּל הָעוֹלָה שֶׁאֵין שׁוּם בְּבוֹזִי מִ"ן שֶׁאֵין עוֹלָה פ"א בְּבוֹזִי מִ"נ וְאֲזַר כִּךְ בְּזְוּג ב' שֶׁלֹּאֲזַרִיו הֵם נִתְקַנִּים וּמִצְטִיירִין וְנַעֲשִׂו נִשְׁמָה מִתְקַנָּה וְאִזּוּ יוֹרֶדֶת וּמִתְלַבֶּשֶׁת בְּגוֹף בְּעוֹה"ז:

שַׁעַר לֵט דְּרוֹשׁ ג

דע כי בעת מיתת המלכים כאשר ירדו למטה היו בהם כל הבווי' שהם אבי"ע והנה בזולק עשייה עצמה יש ד' בווי' והם כסדרן ממטה למעלה דומם צומז וזי מדבר והענין כי בוודאי שאפילו בדומם שהוא עפר והאבנים וכיוצא בהם הוא מוכרוז שיהיה בהם וזיות רוזניות ומזל ושוטר עליו מלמעלה דאל"כ לא היתה עפר מוציאה דשאים וזרעים אם לא היה בהם וזיות אמנם מדרגות וזיות דצומז הוא למעלה מהם כי אז רואין שהוא צומז וגדל כבני אדם ובוודאי כי וזיות אשר בתוכו גורם לו גידול הזה. וזיות הבעל וזי למעלה מהם שיש בהם נפש יותר בבירור וכמ"ש ורוז הבהמה היורדת למטה בארץ וזיות האדם המדבר הוא למעלה מהם ואין לך שום גברא בעולמות כולם שאין בהם מן בירור המלכים הג"ל והכל נכלל בהן ומכל הבווי' הג"ל יש בקלי' מן מיתת המלכים. והנה מן כל הבווי' הג"ל הם גברין ויוצאין מתוך הקלי' ואמנם היותר מעולה שבהם הובררה באצילות והגורע ממנו הובררו בבריאה והגורע מוזמנו ביצירה והגורע ממנו בעשיה ובעשיה עצמה יש ד' בווי' הג"ל כי המובחר שבו הוא האדם והגורע ממנו הוא בעל וזי והגורע ממנו הוא הצומז והגורע ממנו הוא הדומם והגורע מכולם הוא הנקרא זוהמא דהתוכא דדהבא וזה לא הועיל כלום ונקרא קלי' הוא כי לא יוכלו להתברר והם דינין קשים וזזקים עד מאד שהם הקלי' ממש. והנה מוכרוז הוא שיש בתוך אלו הקליפות קצת ניצוצי קדושה קטנים עד מאד שהם בווי' י"א סמני קטורת כמ"ש במקומו נמצא כי מכל אלו הבווי' הג"ל יש בקלי' וצריך האדם במעשיו לתקנם ולבררם ולהעלותן במדרגה למדרגה וכאשר יושלמו להתברר כל

אלו הי"א סמני הקטורת אז בלע המות לנצח כנזכר בדרוש א' והנה ענין הבירור הוא להעלותו בתוחלה בבוזי הא' ואז כן למדרגה אחרת גדולה ממנו ועד"ז כלן המדרגות וכמ"ש בסוד כוונת אכילה כי יכול האדם לוזזר את הדומם וזלק מוזלק האדם עצמו והם מבררים ומתקנים כל הדברים שיש בהם פסולת וקלי' והם מתקנים מבוזי הדומם עד בוזי האדם מדבר ממש ואז"כ אם יזכה במעשיו יותר יעלה הכל במדרגת מלאך באופן שיתברר הכל בירור אזור בירור עד שיעלה מעלה אזור מעלה למדרגה גבוהה מאד. והנה כשנולד אדם וזוהו והוא היה מבורר בו בוזי הנשמות וכאשר קרא שמות לכל הבע"ח נתבררו גם הם אמנם הצומח ודומם היה צריך לתקנם אז"כ ע"י עבודת האדמה והאכילה וכאשר וזטאו וזרו בוזי הנשמות ובוזי הב"ח לרדת ולהתערב עם הקלי'. והנה כ"ז נתבאר באורך בדרוש כוונת אכילה ובדרוש העגל והגלגולים ע"ש ושם יתבאר כי הנה כל בירורי הפסולת מתוכם הוא ע"י המושבה וכמ"ש בפ' פקודי ובירר פסולת מגו מושבה והוא ע"י וזכמה וע"י הבינה אשר בזכמה עצמה בסוד הבן בזכמה וזכם בבינה נמצא שהכל הוא בזכמה וע"ש ענין זה:

שער לט דרוש ד

וְנִזְוָזוּר לַעֲנִין רֹאשׁוֹן כִּי הִנֵּה בְדוֹגְמַת מ"שׁ בְּעֵנִין ד' עוֹלָמוֹת אֲבִי"ע
 בְּכֻלּוֹת כֵּן הַדָּבָר בְּכָל עוֹלָם וְעוֹלָם וְנִתְוַזֵּל בְּעוֹלָם אֲצִילוֹת וְנֶאֱמַר
 כִּי הִנֵּה הַיּוֹתֵר מִשְׁוֹבוֹז מִכָּל בִּירוּרֵי הָאֲצִילוֹת שֶׁהוֹבֵרֵר מוֹז' מַלְכִּים
 כִּנ"ל הִנֵּה אִזְּ הוֹבֵרֵר וְעָלָה בְּעֵתִיקָּהּ וְהַגְּרוּעַ מִמֶּנּוּ בִּא"א וְהַגְּרוּעַ בִּאֵו"א
 וְהַגְּרוּעַ בְּזוּ"ן וְכַעַד"ז בִּי"ס עֲצָמָן שֵׁשׁ בְּכָל פֶּרֶצוֹף וּפְרִצוֹף וְכַעַד"ז
 בְּפֶרֶטִי פֶרֶטִים וְהַדְּבָרִים מוֹבְנִים. וְצָרִיךְ שֶׁתִּדְעַע כִּי בַּעֲת שֶׁהַתְּוִזֵּל
 בִּירוּר הָאֲצִילוֹת אִזְּ עֲדִיין לֹא הוֹבֵרֵר הַבְּרִיָּאָה כָּלִל וְכַעַד"ז בְּשֶׁאֵר
 הָעוֹלָמוֹת וְכֵן בְּאֲצִילוֹת עֲצָמוֹ בַּעֲת שֶׁהוֹבֵרֵר עֵתִיקָּהּ עֲדִיין כָּל מֵה
 שֶׁלֹּמֶטָה מִמֶּנּוּ לֹא הוֹבֵרֵר כָּלִל וְכֵן כִּיּוֹצָא בִּזְה בְּכָל פֶּרֶטִי הַפֶּרֶטִים
 וְאִין לְהֶאֱרִיךְ. נִמְצָא כָּלִלֹת כָּל הַדְּבָרִים כִּי כָּל ד' עוֹלָמוֹת אֲבִי"ע
 וְכָל הַפֶּרֶטִים שֶׁבָּהֶם הֵם בִּירוּר אֵלֹהִי הוֹז' מַלְכִּים. וְעֵנִין זֶה הוּא שׁוֹרֵשׁ
 לְכָל הַיְדִיעָה הַזֹּאת שֶׁל וְזַכְּמַת הָאֱמֶת וְזָכוּר זֶה. וְכַבֵּר בִּיֶּאֱרָנוּ בְּדֶרוֹשׁ
 א' וּב' כִּי א"א לְבָרֵר שׁוֹם נִיּוֹצָין אֵלֹא ע"י זְוֹג הָעֲלִיין כִּי אוֹתָן הַנִּיּוֹצָין
 עוֹלִין מִלִּמְטָה מִן מְקוֹם אֲשֶׁר נָפְלוּ שֵׁם וְנִכְנָסוֹת בְּבִטָּן הַנּוֹקְבָא
 הָעֲלִינָה וּמִשְׁתַּהוּת שֵׁם זְמַן יָמֵי עֵיבוֹר וְאִזְּ מִתְּמַתְקִים שֵׁם וְנִעֲשִׂין שֵׁם
 בּוּזִי פֶּרֶצוֹף. וְהִנֵּה בְּזוּג הָעֲלִיין שֶׁהִיָּה כְּדִי לְבָרֵר א"א אִין אִין רִשְׁאִין
 לְדָבָר כִּי מֵה שֶׁלֹּמֶעֱלָה מֵאֵו"א נֶאֱמַר בּוֹ אוֹזֵר קֶרֶאֱתִיו בְּלֹא שׁוֹתֶפֶא
 דְּתִנָּיָא בְּזוּהַר בְּרֵאשִׁית כ"ב וְאִין זְוֹג נִיכָר שֵׁם כִּי הַנּוֹקְבָא רֹאשׁוֹנָה
 שֶׁהִיָּתָה בְּאֲצִילוֹת הִיא אֲמָא עֲלָאָה וּמֵאֵו"א וְהִלָּאָה אִינוּ מִתְּוִזֵּלִין
 לְהַזְכִּיר בּוּזִי זְוֹג לְכֵן עֲתָה נִבְאָר זְוֹג אֵו"א כְּדִי לְבָרֵר בִּירוּרִין וְזֻלְקִי
 זוּ"ן. וְהָעֵנִין כִּי אוֹזֵרֵי אֲשֶׁר הוֹבֵרֵרוּ וְזֻלְקִי אֵו"א לְגַמְרֵי אִזְּ הוֹצֵרְכוּ הֵם
 לְהַזְדוּג כְּדִי לְבָרֵר בִּירוּרֵי וְזֻלְקִי זוּ"ג וְאִזְּ עָלוּ שֵׁם בִּירוּרֵי זוּ"ג דְּאֲצִילוֹת
 בְּבִטָּן אֲמָא עֲלָאָה וְנִצְטִיירוּ שֵׁם בְּזְמַן יָמֵי עֵיבוֹר וַיֵּצְאוּ מִתּוֹקְנִים אֲבָל

דע כי לא נתבררו שם בבטן אמא רק וזלקי זו"נ דאצילות ולא יותר. ואז"כ עד"ו נתבררו וזלקי ראש הבריאה אשר שם ע"י נוקבא דז"א בבטן שלה. ודע כי לפי שא"א להזכיר בזוי זו"נ רק מאו"א ולמטה לכן אנו כוללים הג"ר דבריאה לומר שהובררו יחד בבטן נוקבא דאצילות אמנם המשכיל יבין הדבר מעצמו ואז"כ באו"א דבריאה הובררו זו"נ דבריאה וכן כיוצא בזה עד סוף וזלקי עשיה ואין להאריך. הטעם שאין כוז באו"א לברור כל מה שלמטה אלא זו"ן בלבד, הוא כי הנה כל הניצוצין אינם שוין ויש בהם מדרגות וזלקות לאין קץ כנ"ל בראש הדרוש לכן כל מה שהוא מבזוי זו"נ של אצילות בלבד יכול להתברר ולעלות עד אמא דאצילות אבל כל מה שהוא למטה ממדרגת זו"נ אינו יכול לעלות גם הוא למעלה בזו"ן עד אמא שהרי הוא מדרגת פוזותה בזו"נ ואם היה בו כוז לעלות עד אמא היה גם הוא נכלל בכלל זו"נ. באופן שאינו מתברר שום מדרגת אלא במדרגת א' שלמעלה ממנו בלבד והדברים מובנים ומבוארים. [הגהה - צמוז נ"ב כי כן היה בנפילת הניצוצות שהרי הניצוצות דע"ב בכלי דע"ב כנודע]:

אמנם צריך שתדע ענין א' והוא כי גם קודם שהוברר זו"ן וודאי הוא שלא היו נמצעים או"א מלהזדווג שהרי זו"גם הוא תדירי תמיד וכל פסיק לעלמין כנודע. אמנם לפי שעיקר סבת הזו"ג אינו (אלא) לברר בירורין לכן לא היה צריך להזדווג בבחינת זו"ג התנותן דיסוד דיליה ביסוד דיליה הנקרא זו"ג גופניות תנותן אבל היו מזדווגין זו"ג רוזני

עלין והוא הנקרא נשיקין כמבואר אצלנו בדרוש זון עלין דנשיקין וזון תותון דיסוד ועין בדרוש ד' נשיקין אמנם זון תותון גופני כדי לבררם לא היה אז צריכין אליו עד שיתחילו להתברר זון אז הוצרכו או"א להזדווג זון תותון גופני כדי לבררם בבטן אמא עלאה כנ"ל ואז נזדווגו פעם ראשון כדי להוציא זון ולברך בבוזי ג' כלילין בג' ואז"כ נולד וינזק משדי אמו. אז"כ וזרו או"א להזדווג זון ב' כדי לתת להם מוויזין שהם בוינת הגדלות כנודע והיו שם ג' כ בבוזי עיבור ב' בבטן אמא עלאה כדי להתברר כי אין עיבור אלא ע"י זון הקודם לו וע"י ב' זוגים אל גמר תיקון זון ונגמרו להתברר לכן לא הוצרכו עוד או"א להזדווג בבוזי זון תותון אבל יש עוד בוזי ג' זון לאו"א והוא אזור זון ב' הגדלות דזון והוא לצורך וזיות ומזון לזון ולכל שאר העולמות והרי ג' מיני זוגים יש באו"א ולא יותר, השנים הם לצורך זון בעצמם לתקן הם עצמן ומציאותן, והג' הוא לצורך מזון וזיות לזון ולכל שאר העולמות, ואלו הג' זוגים הם בבוזי זון תותון הגופני של יסוד דיליה דאבא ביסוד דאמא. והנה בכל זון וזון מאלו הג' הנ"ל היו בהם ב' זוגים עליונים של נשיקין רוחניים שאין להם שום זון גופני תותון שלא יקדמו לו ב' זוגין רוחניים דנשיקין, והוא שקודם שיזדווגו בבוזי זון תותון מקדימין הנשיקין כדי לפייס הזכר לנקבה ולעורר ביניהן תאוה ואז"כ בא זון התותון, ובעת זון התותון ממש אז ג' כ יש בהם נשיקין, נמצא ב' הזוגים עלין ותותון נעשין אז ביוזד והרי עתה יש ששה זוגים נשיקין בו' זוגים התותונים ועוד יש בוזי נשיקין הראשונים כנ"ל כאשר עדיין לא הובררו זון וכיון שלא היה אז בוזי זון תותון לא היה זון

הנשיקין כפול ב"פ רק פ"א לבד הרי נמצא באו"א ז' מיני נשיקין וז' זוגים תזותונים. ודע שכל י' זוגים הנ"ל שהם ג' תזותונים וז' רוזנים דנשיקין יוצאין ב' בוזי נשמות תזותונות ונשמות המלאכים. ובה יתבאר מ"ש בתזות פרשה משפטים דצ"ד ע"ב זכה יתיר יהבין ליה נפש מסטרא כו' זכה יתיר יהבין ליה רוז כו' פי' כי נפש האדם כול בוזי רבות כי יש בה יחידה מצד א"א וזיה מצד אבא ונשמה מצד אמא ורוז מצד ז"א ונפש מצד נוקבא וכ"ז מן האצילות וכנגדו בבריאה וכנגדו ביצירה וכנגדו בעשייה והדברים תמוהים איך יתכן זה והלא האדם הוא תזותון מהם והוא נברא מזו"ן ואיך אפשר שיקחו בוזי עליונות שלא השיגו אליהם זו"נ כי איך יקחו האדם יחידה וזיה נשמה מכוז"ב אשר הם גבוהים מזו"ן ואפי' בוזי הרוז שמצד ז"א או נפש מצד נוקבא דאצילות לא היה לו ליקוח. אך זה הענין יובן במ"ש ר' פנחס בהקדמת זוהר בראשית ד"ב ע"ב שאין נשמה בעולם שאין יוצאין עמה תרין עופין ר"ל מלאכים ורשב"י אומר שיוצאין עמה ה' עופין והנה כיוצא בזה כאשר יצאו זו"נ מאו"א יוצאין כמה בוזי עופין שהם בוזי נשמות אדם ונשמות מלאכים ולא די בזה אלא מזווג ראשון שבז' זוגים דנשיקין שעדיין לא נבררו זו"ן ועדיין לא היה שום זוג תזותון בבוזי יסוד ביסוד דאו"א גם אז מזווג עליון ההוא יצאו נשמות מלאכים העליונים כמ"ש ועיין בדרוש ד' נשיקין כי צ"ע. ונבאר טעם אל הנ"ל שאיך יתכן דבר זה אך הענין הוא שאע"פ שבאותו זוג העליון דאו"א יוצאין משם נשמות בני אדם ונשמות מלאכים הוא רובו למה שיהיה אח"כ שעדיין אינן ראיות ואינן נשלמות עד שיזדווגו זו"נ דאצילות ואז הם יוצאין מזווג ההוא נמצא ששרשם הוא

באו"א מזווגם עצמן אך אינם נשלמים ונזמרים עד אזור זווג זו"ן ובוזה נתרצה שאלה הז"ל. ועתה צריך לתת טעם למה נשמות בני אדם צריכין להתלבש בגוף ונשמות מלאכים א"צ להתלבש בגוף כמו נשמות בני אדם והענין עם הז"ל שהרי נשמות מלאכים אינם באים רק מזווג עליון רוחני הנקרא נשיקין וע"כ א"צ להתלבש בגוף אמנם נשמות בני אדם הם באים מהזווג תחתון גופני ולכן צריך להתלבש בגוף בעולם הזה. והענין הדבר שנשמות המלאכים הבאים מבחי' דזווג הנשיקין לפי שהוא זווג גמור רוחני עליון אין בו צורך לגוף אבל נשמות ב"א לא הספיק זווג עליון רוחני להוציאם וצריך לצאת ע"י זווג תחתון גופני והוצרכו להתלבש בגוף ולתקן ע"י מצות ומע"ט שעושה הגוף בעצמו. וזהו שארז"ל אין לך דבור ודבור שיצא מפי הקב"ה שלא נעשה ממנו מלאך ואלו המלאכים נקראו קולות וזהו ענין וכל העם רואים את הקולות כנזכר בתקונים ע"ש. וזכור ואל תשכח כי הנשמות בני אדם ונשמות המלאכים אע"פ ששניהם יוצאין מב' בוינות זוגיים עליון ותחתון (דאו"א) על כל זה אינן נתקנין ונזמרים

אלא אוח"כ על ידי זווג זו"ן שיש בו ג"כ עליון ותחתון המלאכים מן העליון ונשמות ב"א מן התחתון שאל"כ היתה מעלתן גדולה מזו"נ וזה א"א כז"ל. ודע כי יש נשמות מב"א שבאים מבחי' זווג נשיקין ג"כ כמ"ש אלא שנשמות מלאכים הספיק להם זווג נשיקין לבד ולא הוצרכו לחזור ולצאת ע"י זווג תחתון גופני אבל נשמות התחתונים אע"פ שיוצאין מהנשיקין הצרך לחזור ע"י זווג תחתון גופני הז"ל. גם

צריך שתדע שאע"פ שכל נשמות בני אדם יוצאין ע"י זווג תזותן גופני ונשמות מלאכים מזווג רווחי עלין עכ"ז יש זווג תזותן שהוא גדול מזווג הנשיקין והוא זווג ב' דעיבור דמוזין דזו"ג שהוא גדול מכל ז' בוזי נשיקין ומכל ג' זוגים הנ"ל ונמצא שנשמות התזותנים היוצאין משם הם יותר גדולים מכל שאר בוזי נשיות ומכל בוזי המלאכים. וכן דע שהנשיקין השניים שיש בכל זווג וזווג תזותן הוא יותר גדול מהנשיקין שיש טרם זווג הנ"ל אמנם הנשיקין הראשונים מכולם שהיו קודם שנבררו זו"ג אלו הם יותר גדולים מכל שאר הנשיקין כולם ומשם יצאו המלאכים הקדושים שאין שם משתנה לעולם ואלו הם קיימין תמיד כמארז"ל על יוצר משרתים ואשר משרתיו ואלו הם המלאכים המעולים מכל שאר המלאכים אבל נשמות בני אדם שיצאו מזווג תזותן דעיבור דמוזין אלו הם יותר גדולים מכל ואפי' מאלו המלאכים המעולים הנ"ל. והנה זווג תזותן דעיבור ב' דמוזין הם יותר גדולים מכל הזוגים ומכל הנשיקים עצמם נמצא שהנשמות היוצאין מהנשיקין שניים של עיבור ב' דמוזין הם גדולין יותר מכל המלאכים אפילו אותן ראשונים המעולים שבארנו. וכבר בארנו שהנשמות בני אדם וזזרין לצאת ע"י זווג תזותן גופני ואז נשלמו אמנם נשמות המלאכים הספיק להם נשיקין בלבד וע"כ נבאר עתה ענין זווג הנשיקין בעצמם מי הם בוזי מלאכים ומי הם בוזי נשמות בני אדם כי ג' זוגים התזותנים כולם הם נשמות בני אדם שהיו תזלה מזווג נשיקין והוצרכו לזוזר גם בזווג תזותן כנ"ל. גם נבאר סדרן ומעלתן זה על זה א' הוא נשיקין שניים דמוזין ב' נשיקין הראשונים קודם שהיה זווג תזותן קודם שנברר זו"ג שמהם נבראים

נשמות המלאכים שאין למעלה מהם בכל המלאכים כנ"ל ג' נשיקין שניים בעיבור ראשון דו"ז (ד) נשיקין ראשונים דעיבור ראשון (ה) נשיקין שניים דו"ז וזיות העולמות (ו) נשיקין ראשונים דמוזין ו' נשיקים ראשונים דו"ז וזיות העולמות והנה נתבאר סדר מעלתן אמנם הבו"ז של אגד"ה הם בו"ז נשמות בני אדם ובו"ז בו"ז הם נשמות המלאכים. הרי נתבאר ענין סדר נשמות המלאכים שיצאו מזו"ג או"א וכעד"ז יש בזו"ג ז"א ורוחל כל אלו הבו"ז במשע שהרי גם זו"ג הם בערך או"א למה שלמטה מהם וכעד"ז בזו"ג ישראל ולאה וכעד"ז בזו"ג יעקב ורוחל וכן עד"ז בזו"ג יעקב ולאה וכ"ז באצילות ועד"ז בבריאה וכן כולם ביצירה וכן כולם בעשיה. ובה תבין כמה מיני נשמות וכמה מיני מלאכים שיש מדרגות לאין קץ משונים זה מזה. ועתה נבאר ענין הנשמות הנ"ל שיש בהם ב' חלקות והוא שהרי מצינו כמה מיני נשמות מזו"ג עולם עליון ואת"כ ירדו למטה ע"י הפגם ויש שיורד מדרגה א' ויש שיורד ב' מדרגות וכיוצא בזה כמה מיני ירידות שיש אל הנשמות בסבת הפגם ונמצא שיש נשמות ששרשם מלמעלה אלא שלסבת הפגם ירדו למטה ויצאו שם מלמטה ויש מי ששרשם בתחלה אינו אלא מאותו מקום אשר יצאו משם לעוה"ז. והנה אין ב' בו"ז אלו שוין שהרי הנשמה ששורשה באצילות ואז"כ ע"י הפגם ירדה בעשיה ויצאה מעשיה זו ודאי יכולה להתתקן בו"ז וזיותה ולעלות מדרגה אזור מדרגה עד שיבא בזו"ג דאצילות שמשם היה שרשה ויוכלל עד שם ולא יצטרך להתגלגל וסוד זה ענין נפילת אפים שזרית בחול שאז הוא יעקב ורוחל שהיא נקבה העיקרית כנודע ואז עולה שם בזו"ג שהוא ויצא משם בריה ודרשה עד שעולה

עַד שֶׁרָשׁוּ אֲבָל מִי שֶׁשׁוֹרֵשׁ נִשְׁמָתוֹ מִלְמֻטָּה רַק שְׁרוּצָה לְהַעֲלוֹת ע"י
 מַעֲשָׂיו לְמַעֲלָה מִשְׁרָשׁוֹ אֲשֶׁר מִשָּׁם הִיא זֶה אֵינּוּ יָכוֹל לַעֲלוֹת בְּיוֹם
 כִּנּוּ"ל אֲמַנָּם בְּלִילָה עוֹלָה בְּסוּד בִּידֶךְ אֶפְקִיד רוּחִי בְּסוּד זָוֹג יַעֲקֹב
 וְלֹאֵה וּיּוֹצֵא מִשָּׁם בְּרִיָּה וְזִדְשָׁה בְּסוּד וְזִדְשִׁים לְבָקָרִים עַד שֶׁעוֹלָה
 כִּפִּי מַעֲשָׂיו [נִמְצָא שֶׁהַצָּד הַשְׂוֹהָה שָׁבָהּ הוּא שֶׁכָּל הַנִּשְׁמּוֹת יִכּוֹלִין
 לַעֲלוֹת מִמְּדֻרְגָּה לְמְדֻרְגָּה עַד אֵין קֶץ אֲלֵא שֶׁהַעֲלִיָּוָה הַרוּצָה לְזוּזוֹר
 אֶל שֶׁרָשׁוֹ עוֹלָה בְּיוֹם בְּנִפְיִלָּת אֶפִּים וְהַתּוֹחֲתוֹן שְׁרוּצָה לַעֲלוֹת לְמַעֲלָה
 מִמְּדֻרְגָּתוֹ אֵינּוּ אֲלֵא בְּלִילָה בְּפִסּוּק בִּידֶךְ אֶפְקִיד רוּחִי וְכָל זֶה אִם
 יֵשִׁים אֱלֹוֵי לְבוֹ בְּכוּוֹנָה אוֹזֵר שִׁיְהִיָּה לוֹ מַעַ"ט רֵאיוּן שִׁיּוּכָל לַעֲלוֹת
 וְעִי"ז לֹא יִצְטָרֵךְ לְהַתְגַּלְגַּל אוֹזֵר מוֹתוֹ וְיִתּוּקָן בּוֹזִיִּים וְזִיּוֹתוֹ וְאֲמַנָּם
 הַזִּיּוֹלֹק שִׁישׁ בִּזָּה אִם הִיא נִשְׁמָה וְזִדְשָׁה אִם לֹא זֶה נִתְבָּאֵר בְּדִרוּשׁ
 אוֹזֵר ע"שׁ כִּי בּוֹ נִתְבָּאֵר עֲנִין זֶה הֵיטֵב שִׁישׁ וְזִיּוֹלֹקִים גְּדוֹלִים בְּדָבָר
 זֶה:

שְׁעַר לֵט דְּרוּשׁ ה'

כִּבְר בְּאַרְצוֹ בְּשַׁעְרִים אוֹזֵרִים בְּכֻלּוֹת ג' בּוֹזִי שִׁישׁ בּוֹזִי אֵיבּוֹר וִינִיקָה
 וּמוֹזִין וְעֵתָה גְּבֵאֵר בְּפִרְטוֹת כָּל בּוֹזִי וּבּוֹזִי בְּאוֹרֵךְ גַּם גְּבֵאֵר בּוֹזִי
 הַוּלָדֵת הַנִּשְׁמּוֹת שִׁיּוֹצֵאִין בְּזוּג או"א שֶׁהֵם נִקְרְאוּ אוֹזִים וְרַעִים לְזוּ"ן
 כִּנּוּכָר בְּמ"א. הַנֶּה נִדְרַע שֶׁאֵין שׁוּם טָפָה שֶׁאֵינָה כְּלוּלָה מַעַ"ב ס"ג מ"ה

ב"ן והנה בוזי הטפה עצמה של הזכר שהוא בוזי מוח הולד אינה אלא משם ע"ב דיודי"ן לבד שיש במילוי ד' יודי"ן ומאותן ד' יודי"ן נשכה זאת הטפה כלולה מד' יודי"ן ההם ואז היה באה כלולה מוזה נר"ן שהם בוזי ד' יודי"ן עצמן אמנם שם ע"ב הנ"ל שממנו נמשכת הטפה זו כלולה מד' יודי"ן הוא למעלה בדעת עליון הנקרא וסד ע"לאת והוא מול וז' דדיקנא דא"א הנקרא נוצר וסד שהוא זכר כנודע והוא בוזי וסד כי כן וסד כמנין ע"ב ומול הוז' הוא נקרא בשם ע"ב דיודי"ן ויורדין אלו הד' יודי"ן בסוד וזו אל מול הי"ג שהוא ונקה שהיא נקבה ומשם נמשכין אל ו"ק דאבא אשר קצה הראשון שבו ג"כ נקרא וסד ומשם נמשכין אל ו"ק דאמא ומשם נמשכין עד וסד דו"א ומשם נמשכין ביסוד דו"א. ודע הקדמה אותה שמה שמושר יסוד מלמעלה אינו מתעבה ומתלבש כלל וז"ס אור של מעשה בראשית שהיה מאיר מסוף העולם ועד סופו ואז"כ גזו ואע"פ שיורדת האור הזה של הטפה הזאת במדרגה אל מדרגה כז"ל אינו מתעבה ומתלבש כלל וכ"כ גדולה הארתה למטה כמו למעלה משא"כ בשפע היורד משאר הספי. והענין שהטפה הזאת הנ"ל שהיא כלולה מד' יודי"ן אינה מתלבש ומתעבה כלל בירידתה למטה ויש בה כללות נר"ז ובוזי זו נקרא אור דמעשה בראשית והוא מ"ש בזהר תרומה דקס"ג וקס"ז בענין אור מים רקיע שים עינך היטב במה שנבאר בו ובוזת תבין רוב המאמר שהוא הרי בוזי זאת נקרא אור שהוא רווחי הספי אמנם בוזי מים הנ"ל ר"ל כי הטפה הזאת בהיותה במעוי דנוקבא מצטיירת ומתלבשת תוך הכללי אמנם צריך שבה בעצמה יהיה בה בוזי כוז התלבשות זה בכלים הנקרא

מים רקיע שהוא בבוזי אור ונבאר בוזי המים שהוא בבוזי ס"ג (כי אור בוזי ע"ב) הגה טפה הג"ל שהוא בוזינת נרנ"ו צריכה להתלבש בלבוש דק כדי לרדת למטה. ואמנם היא בעצמה אינה נשמות ונתעבה מכמו שהיתה למעלה כנ"ל אמנם נעשית לה לבוש דק שהוא דם אדם ונמשכת עמה מדעת העליון הנקרא מו"ל כנ"ל והענין שגם נמשך בוזי לבוש הג"ל הנקרא מים מהד' יודי"ן עצמן (דע"ב) שבמו"ל וז' ותורידם אל מו"ל הי"ג הנקרא ונקת והוא שם אהי"ה דיודי"ן כמנין ונקת ויש בו ג' יודי"ן ואז מו"ל הבוזי הג' יודי"ן תותונים שלהם נתלבשו בג' יודי"ן של שם אהי"ה שבמו"ל הי"ג. ואמנם מ"מ עשם אהי"ה שבמו"ל הי"ג אינו נכנס במנין אע"פ שג"כ מתלבש בו הטעם הוא שכל סוד הטפה הזו עדיין הוא בסוד הזכר לכן כל כוונתינו להמשיכה בסוד הוי"ה ולא בשם אהי"ה שהוא הנקבה הרי עתה בוזי המים שהוא בא להתלבש בהן. אבל דע שד' יודי"ן דע"ב דבוזי ראשונה אינם מתלבשים משום אור הגדול שבהם אבל הד' יודי"ן דבוזי הב' הגה הג' יודי"ן תותונים שבהם הם מתלבשין אלו עם אלו והם מתעבים מה שאין כן בבוזי ראשונה הנקרא אור שכל הד' יודי"ן לא נתלבשו אלא בוזי זאת הב' הג' יודי"ן תותונים נתעבו ונתלבשו בג' יודי"ן דאהי"ה אך היו"ד הראשונה שהוא בוזי נשמה לנשמה לא נתלבשה כלל. או"כ ירדה עוד למטה בז"ק דאו"א והנה ז"ת דאו"א הם בוזי ס"ג כנ"ל ואז וזרו ונתלבשו עוד אותן ג' יודי"ן תותונים דע"ב בג' יודי"ן דשם ס"ג זה אך י ראשונה לא נתלבשה ע"ד הג"ל כי שם ס"ג הוא בוזי ז"ת דאמא כנ"ל ואז ירדו עד וסד דז"א ומשם ירדו אל היסוד דיריה. והנה זאת בוזי הב' הוא בוזי

לבוש דק אל בוינת הראשונה הנקרא אור מווח אך הבוי' הב' נקרא מים שהוא הדם יען היא בוי' המתלבשת אל הראשונה שאין בה שום התלבשות והתעבות כלל כמו שיש בו וטע קריאתה מים הוא כי בהיותה אור הוא הוראה שהיא זכה בתכלית ואין בה התלבשות ועביות כלל ואזר שנתלבשה בלבוש דק מאד נקרא מים שכבר המים הם עבים ומלוכשים מעט אלא שהם זכים יותר משאר וזומרים אך יש בה קצת עביות כמ"ש במלת רקיע. גם נקרא מים יען שבווי' זאת הב' היא ד' יודי"ן דשם ע"ב דמוזל הו' והג' יודי"ן תותוננים שבו נתלבשו בג' יודי"ן דס"ג הרי הם כולם ו' יודי"ן כמנין ע' וב' כללות דע"ב ס"ג הרי ע"ב כמנין וחסד וכבר ידעת שהחסד הוא מים ולסבה זו נקרא בוי' זו מים ואע"פ שג"כ מתלבשין בג' יודי"ן דאהי"ה דיודי"ן דבמוזל הי"ג אינן עולה בשם לפי שטפה זו הוא טפת מים זכרים ואהי"ה הוא נוקבא לכן איננה נכנסת במספר זה כי כל עיקר התלבשות זה אינו אלא בס"ג שהוא הוי"ה שהוא זכר. והנה כשהטפה הג"ל ירדה עתה בזה הלבוש הנקרא מים בתוך ז"א אז נקרא הוי"ה אלקים כי הטפה היא הוי"ה כי נמשכת מד' יודי"ן דע"ב ועתה מתלבשת בז"א הנקרא אלקים כנזכר באדרא דקמ"א וזה אלהים נעשה לבוש אל הטפה הג"ל שהוא שם הוי"ה וגם שכיון שהוא מים יש בו עכירות בהעלם גדול לכן נקרא אלקים. גם ט"א כי הנה בוי' אור היתה ד' יודי"ן הרי הם י"א שנספרו ק"י ועם ב'

כללות שמונת ע"ב ס"ג הרי יב"ק כמספר הוי"ה אלקים ועתה צריך לעשות לה בוזי הנקרא רקיע בבוזי שם מ"ה כמ"ש בע"ה והוא בוזי הבשר. והענין שאזור שאותה הטפה שהיתה אור נעשה בה לבוש דק הנקרא מים ע"י שם ס"ג ל"ג יודי"ן תזותונים דע"ב שהם נר"ן לכן צרי עתה לעשות לה לבוש ב' יותר עב והמים יקרשו ויעשו רקיע שכאשר יבא זה הולך לאויר העולם ויצא מבטן אמו הנזה אז יהיה בבוזינת רקיע מגושם ומלוכלך ונקרש. ונודע שכאשר התינוק נולד ויצא לאויר העולם אינו מתגלה בו רק בוזי נפש בלבד בפועל והשאר שהם רווח נשמה הם בו בכוח ולא בפועל והם בלתי התלבשות זה הב' אך ע"י עסקו בתורה ובמצות עז יעשה לבוש אליהם ואז גם הם יתלבשו ויתגלו בפועל לכן אין נעשה לטפה זו לבוש זה הב' הנק' רקיע רק אל י' אוזרונה שבה שהיא בוזי הנפש לבדה וע"כ לבוש זה של הנפש הנקרא רקיע נעשה בז"א עצמו משם מ"ה דאלפי"ן שבו ואינו מלמעלה. וצריך לבאר איך מתלבש השם ס"ג בשם מ"ה שהרי אין וזילוק בין ס"ג למ"ה אלא במילוי ב' ההי"ן כי בס"ג הם יודי"ן ובמ"ה הם אלפי"ן ועכ"ז כפי האמת הכל אוזר והוא בהקדמה א' כי כל בוזי אותיות דאלפי"ן שהם מהבינה ולמטה צורתן יו"ד במלואה כזה א' ומן הבינה ולמעלה צורתם יו"ו כמ"ש בתקונים והרי יודי"ן דההי"ן דס"ג הם עצמן צורת האלפי"ן של מ"ה ולזה שם מ"ה הוא כולו במילוי אלפי"ן והוא בוזי רקיע כנ"ל בהתלבשות בתוכו. גם דע כי א' שבתוך הוא"ו דמ"ה וס"ג הוא בוזי אהי"ה כי א' דמילוי וא"ו דס"ג הוא עצמו מתלבש באות וא"ו דמילוי מ"ה שהוא גימטריא אדם והוא בוזי אהי"ה אלא שברדתה למטה

להתלבש בא' זו דמילוי וא"ו הוא סוד אוזוריים דאחי"ה א' א"ה אה"י
 אהי"ה שהוא גימטריא דם שהוא הנפש הנקרא דם כמ"ש כי הדם
 הוא הנפש ושיעורו הוא רביעית שהלא הוא רבוע של שם אהי"ה
 שיש בו ג"כ ד' אותיות. וז"ס רביעית דם הנזכר בגמרא ששהוא נקרא
 דם הנפש ורביעית דם הנפש זו שהוא אות א' דילוי וא"ו דס"ג
 מתלבש תוך א' דמילוי וא"ו דמ"ה שהוא גימטריא אדם וזה סוד
 שופך דם האדם באדם והרי שבזוי נפש לבד שהוא רביעית דם
 דאחי"ה כנ"ל הוא מתלבש בא' דוא"ו דמ"ה ונעשה רקיע שהוא בזוי
 בשר שהוא לבוש ששל דם הנפש לבדה יותר עב מלבוש הנקרא
 מים שנעשה משם ס"ג כנ"ל. והנה בזוי מים נקרא הוי"ה אלהים
 כנ"ל. אך עתה שוחרת להתלבש בשם מ"ה עצמו ע"ד הנ"ל לבוש
 שנית יותר עב עתה נקרא אלהים בבזוי אוזוריים כנודע בסוד רבוע
 כי אות א' דס"ג שהוא אהי"ה ירדה ונתלבשה ונתפשטה בבזוי
 אוזוריים דילה בתוך א' דמ"ה והיתה שם בזוי רביעית דם האדם
 והיא עצמה בזוי רקיע שהיא בזוי רביעית דם הנ"ל. והנה מצד אותו
 הא' נעשה בכאן שם אלקים בסוד רבוע ואז נעשה רקיע כי בשם
 זו נקרא ונתגלה עכירות המים כי הקלי נודע שנאחזין בשם אלהים
 ובפר באוזוריים והרי נתבאר ג' בזוי ע"ב ס"ג מ"ה שהם בזוי אור
 מים רקיע שהוא מוזז בשר ודם ובזוי האור הוא העצמות ממש
 הנמשך מד' יודי"ן דבזוי א' דשם ע"ב:

[הגהה - ונלע"ד שג' בוזי' אלו שהם מים המתפשטין מבוזי' ב' מד' יודי"ן דע"ב עצמו וגם הג' יודין דס"ג שבהם נתלכשו הד' יודי"ן דע"ב הנ"ל וגם א' דאחי"ה דאות וא"ו דמ"ה הם ענני' ג' כלים של כל ספי' כנודע והראשון הוא פנימי והוא בוזי' הגדלות והם הויות וב' וצונות הם בוזי' אלקים שהם קטנו' דעיבור וניקה והם ב' כלים הוצננים (בוזי' האור והוא העצמות ממש):

ונבאר עתה ענין ב"ן דההי"ן היכן נרמו בטפה זאת הגה נתבאר בזהר לך לך שהקב"ה מברך לנשמה בק' ברכאן כמנין לך לך. והנה ממוזל הוז' משם ע"ב דיודי"ן אשר שם כנ"ל נמשך עתה מיכליו שהוא מ"ו וב' אותות אלו גימטריא אותיות מאה והם בוזי' ק' ברכאן הנ"ל גם אם תמלא אותיות מ"ם וי"ו גימטריא ק"ב והם בוזי' ג' מלואים של ע"ב ס"ג מ"ה שהם מ"ו ל"ז י"ט העולין ק"ב ואוז"כ נמשך הק"ב זה עד או"א בשם ב"ן דההי"ן אשר ביסוד דאמא וגם שם ב"ן דההי"ן הוא בוזי' ק"ב בצירור ובמספרו כמ"ש לקמן בע"ה. ונבאר תזלה מה ענין ק"ב הזה אשר בשם ב"ן זה הגה נודע שה"ח מתפשטין בז"א בה' קצוות שלו מוזסד עד הוד ואוז"כ נכללין כולם ביסוד שלו. והנה כל א' מהם כולל י' הגה כללות כולם הם ו' וכן הענין בה"ג המתפשטין בהנקבה בה' ק' שלה ואוז"כ כללותן נמשך ביסוד שבה הרי ג' ואלו הם בוזי' ג' שיערי בינה ואם תמנה גם כללות הוד המשפיע ביסוד וכללות היסוד המקבלין הם ג' וזהו ענין ב"ן אשר שם ביסוד דאמא. והנה כאשר נמנה הוד הכולל ג' שיערים ועמו הרי ג' א' וג"כ נמנה

היסוד המקבל הנ' שערים ועמו הרי ז"א הרי הם ק"ב והנה גם קב זה נרשם ביסוד עצמו שהוא רוח הנזקבא כי הנה היסוד שהוא הרוח כלול מי"ס והנה הוא מקבל בוזי' ק' ברכאן הנ"ל ויש ברוח הנ"ל ב' צירי דלתות כנודע והם בוזי' היסוד והוד שברוח זה כי היסוד מקבלם בסוד ההוד והרי הם ק"ב ברוח הזה אשר בו שם ב"ן דההי"ן. ונבאר עתה איך יש בוזי' ק"ב זה בשם ב"ן עצמו שהנה יש בשם ב"ן זה ב' ההי"ן ראשונים וב' ההי"ן אחרונים ותציר ב' ההי"ן ראשונה בצורת ד"ו ושנייה בצורת ד"י וכן ב' ההי"ן אחרונים. והנה שם הזה גימטריא ב"ן וציור הד' ההי"ן כנ"ל גימטריא מ"ז הרי ק' ואלו הם הק' ברכאן אשר בציור שם ב"ן. ונבאר ענין ציורין אלו שהנה נודע שאות ה' בציור ד"ו מורה על בוזי' הבינה אשר היא מתעברת בבן זכר בתוכה ובהיות הזכר בתוכה אינו רק בוזי' ו"ק לכן צורתה ד"ו ד' על ו' גם הד' רומזת אל הנזקבא אשר שם היא עמו בבוזי' עטרת בעלה ששם הוא עה"ב אשר צדיקים יושבין ועטרותיהן בראשיהן וזהו ד' על ו' ג"כ אמנם אחר שנולד ויצא מבנה בסוד ו' ששם הוי"ה ואז יונק משדי אמו בהיותו בוזי' וע"כ בוזי' זו דיניקה אינה רמוזה באות ה' רק בוזי' עיבור א' שהוא בתוך אמו שהוא ה' בצורת ד"ו. אוז"כ הוא בוזי' עיבור ב' לתת לו מוויזין ונשלים ז"א לי"ס וזה נרמז בה' שצורתה ד"י שהוא ד' על י' וע"כ אנו מציירין ההי"ן הללו ד"ו ד"י ונותנין מעתה כוח אל הטפה הנ"ל הנמשכת עתה דרך שם כדי שיהי' כוח אוז"כ בולד שהיא הנשמה להיות בב' עיבורים הנ"ל הא' והב' אלו הם בוזי' ק' ברכאן שמקבלת הטפה בעוברה דרך ב"ן זה שבבינה ביסוד שבה ואוז"כ יורדת בוזי' זאת

בז"א עד היסוד שבו והרי נשלם טפת מ"ד שעיקרה היא מד' יודי"ן דע"ב ממו"ל הו"ו ונשלמת בכוח ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שהיא לבושים אליה כנ"ל והם בוזי' אור מים רקיע וק' ברכאן כנ"ל שהוא עור החופה על כולם והנה כל אלו ד' בוזי' צריך שיהיו רמוזין ביסוד עצמו של ז"א אשר בתוכו יקבל הד' בוזי' הנ"ל והוא שהנה היסוד שלו נקרא שד"י כנודע ויש בו ד' בוזי'. ציור ראשון שאות ש' נעשה ג' ווי"ן ואות ד' ב' ווי"ן ועם היו"ד הרי שם שד"י מצויר עד"ו יהיה גימטריא מ' הרי זו הכנה ביסוד לקבל בתוכו הטפה בוזי' עליונה הנקרא אור והוא בוזי' יודי"ן דע"ב כנ"ל שהוא גימטריא מ'. ציור ב' הוא שתצייר אות ש' ג' ווי"ן ובראשם ג' יודי"ן והד' ב' ווי"ן כזה שדי ועתה שם שד"י שהוא מצויר עד"ו יהיה גימטריא ע' הרי זו הכנה ב' ביסוד לקבל בתוכו בוזי' המים שבטפה העליונה שהם ד' יודי"ן דע"ב וג' דס"ג הם גימטריא ע' ג"כ. ציור ג' שתצייר הש' ג' ווי"ן ובראשם ג' יודי"ן והד' ב' ווי"ן והי' הנה יש בה נקודה א' באמצע שושבונה י' וג' קוצין יוצאין ממנה עליון ואמצע ותחתון כנזכר פרשה ויקרא דף י"א והם צורת ג' ווי"ן אחרים והנקודה עצמה י' כזה שדי הרי הכל כמנין פ"ו והרי זאת הכנה ג' ביסוד לקבל בתוכו בוזי' הרקיע שבטפה העליונה שגם הוא בוזי' פ"ו לפי שהנה נ"ל שבוזי' הרקיע הוא נעשה מא' דוא"ו דס"ג שמתלבשת בא' דוא"ו דמ"ה ואות א' דס"ג הוא ריבוע דשם אהי"ה שהוא גימטריא ד"ם והרי בשם מ"ה ג"כ אם תסיר א' כנ"ל מוא"ו דמ"ה נשאר ד"ם הרי כי מ"ד הראשון מתלבש במ"ד אחרון דשם מ"ה ושניהן גימטריא פ"ו. ציור הד' הוא שתצייר ש' ג' ווי"ן ובראשם ג' יודי"ן וד' ב' ווי"ן וי' נקודה א' באמצע וג' קוצין שכלה בסוד ג' יודי"ן

יהיה גימטריא ק' והרי הכנה ד' ביסוד לקבל בוזי' ק' ברכאן שבטפה העליונה. ואמנם הטעם למה כל ציורי שד"י שביסוד הם צורת ווי"ן והוא כמ"ש בתקונים דף כ' שהטפה היא מתוזלת צורת י' וכשיורדת מת"ת אל היסוד אז היא מתארכת בצורת ו' ושמור כלל זה הרי נתבאר היטב ענין כל בוזי' טפת מ"ד עד רדתה ביסוד הזכר ב"א:

שער לט דרוש ו

ועתה נבאר ע"ד הג"ל בוזי' מ"ז שביסוד נוקבא ד"א שהרי נודע שאביו ואמו שותפין באדם זה נותן טפת לובן מים זכרים והיא נותנת טפת אודם מ"ז ותוזלה טפת האור שלה נמשכת ג"כ ממוזל הוז' אלא שהוא באופן אחר שהנה הוא שם ע"ב דיודי"ן ועם מספר י' אותיות המילוי הרי פ"ב גם הוא פ"ב באופן אחר שד' יודי"ן שבו גימטריא מ' ועוד יש בוזי' מ"ב אותיות בפשוט ומילוי ומילוי דמילוי הרי פ"ב ב' ומאלו בוזי' של פ"ב נמשכת טפת אור דמ"ז דנוקבא והיא בוזי' דינ"ן וגבורות ולכן נמשכת מבוזי' מ"ב של ע"ב כנודע כי מ"ב הוא בוזי' גבורות וכשישנשכת למטה ע"ד הג"ל בטפת הזכר אינה נמשכת דרך אבא רק דרך אמא לבד. שהיא נקבה ומשם יורדת אליה ביסוד שבה ואז"כ נמשכת בוזי' הבנים והנה נודע שאין טפה יורד מלמעלה שאין טפיים עלות כגדרו מלמטה והנה טפת הזכר היה ה' אורות וה'

מים וה' רקיעים כנזכר פרשה תרומה קס"ו וא"כ צריך שתהיה הטפין של מים של הנזקבא כפליים והנה אלו נמשכין מבינה אמא עלאה בלבד שהיא הטפה של הנזקבא והנה בז"ס תחתונות שלה יש ס"ג א' כנ"ל ושם יורדין וזו"ב שבה תוך וזו"ג נמצאו כל י"ס שבה נכללו בי' אותיות דס"ג ומט' ספירות שלה נמשכין ט"פ מים ומכתר שלה בוזי' ד' כי הכתר של הנזקבא לעולם סוד ד' והנה ט"פ מים כמנין תת"י וד' הרי תתי"ד ואלו יורדין בנזקבא דז"א בסוד ט"ס שבה וכתר הנז"ל העולין תתי"ד ואלו נמשכין עד היסוד שבה והנה י' הוא בוזי' טפה עלינה הנמשכים מי' אותיות מיכלי דע"ב שבמזל הוז' והם מתלבשין תוך מספר תת"י שבהם שהם בוזי' המים כנ"ל [הגהה - צמוז בלתי וזשכון ד'], ואם במים של זכר בארצו שיש בהם עביות ועכירות אלא שאינן מתגלין עד בוזי' הרקיע כשנקרשו המים כ"ש באלו המים שהם נקבות שיש בהם עכירות הנקרא מי המרים המאריים והם כמנין ת"ת הנז"ל בלא הי' הפנימי וז"ס בת"ת ה' את ירכך נופלת אוז"כ נמשך בוזי' הרקיע והנה הרקיע של זכר נמשך מאות א' דאחי"ה דבינה בא' דשם מ"ה ועתה נמשכת מא' דאלקים שבאמא אל א' דאדני שבנזקבא ומתלבשת שם ונעשה רקיע והנה א' דאלקים דאמא צורתה יו"י ושל אדני צורת יו"ד כנ"ל ושניהן כמנין מ"ו כמנין אוז"כ נמשך ק' ברכאן והם נמשכין מג' שמות אהי"ה שבאמא דיודי"ן דההי"ן דאלפי"ן גימטריא תנ"ה שהם גימטריא ב"ן וב"ת ע"ה גם נמשכין משם אהי"ה שנעשה אהי"ה פעם אהי"ה כמנין אמ"ת ותצרפם עם י"ב אותיות שיש בג' שמות אהי"ה הפשוטים הנז"ל ועולין ג"כ ע"ה כמנין תנ"ד והענין שק' ברכאן של טפת הזכר הם נמשכין משם

ב"ן אל הזכר לבד שהוא נקרא ב"ן אך עתה הנזקבא כוללת ג' אהי"ה שהם כמנין תנ"ה כנ"ל לכך צריך להמשיך ק' ברכאן דטפה שלה בבן ובת העולין גם כן תנ"ד כנ"ל. גם הטעם שתזלה שיעור קומת הנזקבא הוא בד"ס התזתונים דז"א שהם תנ"ה ועתה שכבר נתקנו בוזי המ"ן שבה כנ"ל היא גדולה כמוהו ונמצא שגדלה עתה יותר משיעורה ד"ס ווצי והם וזו"ב וזו"ג ווצי ת"ת וכל אור כלולה מק' ברכאן הרי ת"ן ועם ד"ס תזתונים הרי תנ"ד וכשיש וז"ו פגם בתזתונים אווזין בהם הוציזונים ונעשה נד"ת דותה תטמא. ועתה נבאר ד' בוזי איך הם רמוזין ביסוד שבה ע"ד הנ"ל ביסוד שבו"א הראשונה הוא שתצייר אות ש' בבוזי ג' ווי"ן וג' יודי"ן על ראשיהן מלמעלה ולמטה מהם שולי תזתית השי"ן עשויה כמנין כ' כפופה כזה ש' ועם ד' ועם י' הרי פ"ב של טפת אור שלה כנ"ל והרי בוזי זאת כעין כלי ששביסוד שלה לקבל טפת האור שלה שהוא המ"נ. ציור הב' הוא שד"י במילוי תתי"ד שי"ן דל"ת יו"ד שהם ט"פ מים ואות ד' של הכתר כנ"ל ויש בו ט' אותות המילוי שהם ט"פ מים. והרי זה כלי ב' לקבל בו בוזי המים של הטפה שלה שהם מ"נ. ציור הג' הוא ג' אותיות אמצעיות שבמילוי שד"י שהוא אותיות ול"י והוא כלי אל בוזי הרקיע של הטפה וז"ס יהי רקיע בתוך המים וגו' ויבדל בין המים וגו' כי הבדלה הוא בשני שהוא גבורה והוא בוזי לוי כנ"ל שהוא בוזי הרקיע המבדיל בין מים. ציור הד' ג' אותיות אזורונים שבמילוי שדי והם אותיות תנ"ד ובהם נכנסין ק' ברכאן הנ"ל שהם גימטריא תנ"ד ואז כאשר הזכר נותן בה טיפת מ"ד הנ"ל כבר היא כלולה מאור מים רקיע וק' ברכאן אמנם אינם מצטריים ציור גמור

אלא אזור שירדו במעוי דנזקבא ושם נעשה ממש מים רקיע כי למעלה לא היה רק בכוח לבד. ונבאר עתה ענין מ"ד ומ"ז מה עניינם וכמה בוחי זווג יש והוא כי כבר נת"ל סוד בוחי מ"ן וע"ש כי אותו דרוש התחלת ענין זה ואמנם השאר שלא בארנו שם נבאר עתה בע"ה:

שער לט דרוש ז

והנה נודע כי ז"ן כשמזדווגין יחד זה ניתן מ"ד והיא נותנת מ"ז ונודע מ"ש רז"ל אין האשה כורתת ברית אלא למי שעשאה כלי. וגם ארז"ל אין האשה מתעברת מביאה ראשונה גם נודע מ"ש בסבא דמשפטים שבביאה ראשונה שהאדם בא באשתו שדי וזד רווח בגווה ופירוש הדברים הם כך שכבר נודע שאין הנזקבא לוקחות שום אור אלא ע"י ז"א ונודע שב' עטרין הם בדעת ונקרא זו"ג והם שם מ"ה וב"ן ואע"פ שבהיות הנזקבא אב"א עם ז"א אינה יכולה להתקן ולעשות פרצוף אם לא ע"י שנותנין לה עטרא דגבורות שהם ה"ה ג' עכ"ז אינה לוקחות ה"ה ג' עצמן רק הארתן עוברת דרך האזוריים דז"א שהרי ה"ה ג' ירדו אזור כלות הווסדים ועמדו ביסוד דז"א ומשם עברה הארתן אל הנזקבא אך הגבורות עצמן א"א שתקבלם אם לא ע"י זווג ממש בביאה ראשונה דבעל עמה ואז הם

יוצאין לגמרי מן יסוד שלו וניתנין ביסוד שלה ואלו נשארין בה תמיד שם והם וזויותה והם נקרא נפש המלכות ולפי שעצמותה שלה לא נעשה רק מהארה שלהם בלבד לכן עדיין לא היתה ראויה לילד כי אין האשה ראויה לילד א"כ תהיה שלימה שאם היא וזרה אינה יולדת. ואמנם כל השלימות אינו אלא עד שיהיה בה כל הה"ג עם אלו ששהם שם ב"ן הג"ל כי זה ממש נפש של הנקבא כזודע כי שם ב"ן הוא בנקבא דאצילות וכן הוא בעולם עשייה הנקרא נפש של ב"ן לכן ע"י שם זה נוצר נפש של האדם תזולה וזהו הבא לאדם בעת צאתו ממעי אמו ששם זה הוא פנימית ורוחניות עולם הנקבא ואין נפש זה של הנקבא העליונה נותן בה עד ביאה ראשונה דבעלה עמה ואז נותן בה הנפש הזו ועי"כ נשאר נפשה הזאת ביסוד שלה ושם ב"ן הזה הוא המעלה או"כ כל המין דשאר הזווגים דמאז ואילך. וזה הטעם שאין האשה מתעברת מביאה ראשונה כי ביאה ראשונה עושה אותה כלי לקבל טפת הזרע ואזר שקבלה הכלי ההוא בביאה ראשונה אז משם ואילך תתעבר ותקבל טפת הזרע בזווגים אחרים ושם ב"ן הזה שהוא הנפש שלה ששהם הה"ג עצמן כנ"ל הם נשארים תמיד שם ביסוד שלה לששורש כדמיון השאור אל העיסה וזהו ענין רוחא דשביק בה בעלה בביאה קדמאה. והנה כאשר רוצין זו"ן להזדווג יחד מאז ואילך הנה נודע שאין שום זוג בעולם לזו"ן אם לא שיקדים להם בתזולה זוג או"א וטעם הדבר שאלו ב' עטרין הג"ל שלקוּוּ זו"ן לצורך עצמן וגופם אבל לזודש מודש בנים אחרים אינן יכולים לא לא שיקוּוּ התוספת ההוא מאביהם מלמעלה מאו"א וגם או"א לוקוּוּן מהיותר למעלה עד

המאציל עליון שהוא לבדו יש לו כוח לחדש תמיד לפי שאין לו סוף
 משא"כ בנאצלים שאין להם אלא לעצמן מה שניתן להם מלמעלה
 נמצא שאין זוג בעולם של זון כלל אא"כ יהיה הזוג שהוא נמשך
 מלמעלה עד א"ס. וז"ס כוונת יחוד ק"ש באמתותה שכבר נודע
 שהוא בוזי זוג או"א כדי לתת להם מוויזין וזדשים לזוג בניהם כדי
 שיוכלו להזדווג גם הם להוליד בנים אחרים וצריך לכוין בק"ש
 ולהשלים כל הזוגים עד א"ס כי ז"א יקבל מאו"א ואו"א מא"א וא"א
 מעתיק יומין כו' עד א"ס. ואזו בעונותינו לא נמסר לנו תשלים ענין זה
 אצלינו, נמצא כי אע"פ שכבר לקחו זוג בתולדות אצילות הב' עטרין
 שהם תכלית ועיקר הזוג כנודע כי אין קישוי אלא לדעת בסוד
 ואדם ידע את זוה אשתו וידע אלקנה, עכ"ז בכל פעם שצריכין
 להזדווג הם צריכין ליקח מוודע ולוודע אותן הב' עטרין משרשם
 העליון כמ"ש, והוא דוגמת האדם שמומה שהוא אוכל מתרבה המוויז
 שלו ויכול להזריע ולשמש ואם לא יאכל הגה בפעם או בפעמיים
 אשר יזריע יחסר מבניו מוויז וימות נמצא שבכל זוג וזוג דזון קדם
 אליו הזוג דאו"א ונותנין להם ב' עטרין מוודע ומהם יכולין להזדווג
 זה נותן הווסדים וזו נותנת הגבורות והנה מאלו עטרין הוודשים מהם
 נעשה הולד עצמו. ואמנם כאשר באים אלו הב' עטרין אינה יכולה
 הנקבה להעלות מ"ז אלו שהם הגבורות הוודשים אם לא ע"י גבורות
 הראשונים הנקרא נפש הנזקבא שם ב"ן כז"ל והשורש לכל המ"ז
 אלו הוודשים הם אותן ב' עטרין קדמאין שלקחו בעת אצילות בזוג
 הראשון והם נשארין שם קיימין תמיד לעולם וכאשר באים המ"ז
 הוודשים אינם יכולין לעלות אם לא ע"י אותן גבורות הראשונים

הנ"ל. והנה נתבאר היטב ענין זה ושמור כלל זה בדרך שאותן ראשונים הנ"ל נקרא רווח דשדי בגוה בזווג קדמאה והם נפש המלכות והוא שם ב"ן דהתי"ן והם הכלי והרוח המעלה מ"נ אבל המ"נ בעצמו הם אלו הגבורות החדשים שמהם עצמן בוזבור וחסדים הזכרים החדשים מהם נעשה הולד עצמו:

שער לט דרוש וז

ונבאר עתה (מה) ענין ההוא רווח דשדי בגוה ומה הוא משמש אל מ"ן החדש כי בארנו שהוא כדמיון שאור אל העיסה. דע שהנשמה עצמה שהוא הולד הנוצר מזווג ההוא הם הו"ג החדשים שהזכר נותן ה"ח ביסוד הנזקבא ושם הם מתחברים עם הגבורות החדשים שבה ואז שניהן מצטיירין יחד ונעשים נשמה אחד אמנם אין לך נשמה שאינה צריכה להתלבש וכמ"ש הסבא דמשפטים ע"פ בבגדו בה וע"פ שארה כסותה ועונתה. והנה ב' כיסויים יש לנשמה הזאת הנעשית בוזבור דו"ג החדשים כסוי א' נמשך לה מן האב וכסוי ב' נמשך לה מן האם והענין שהחסדים בצאתן מן הזכר מתלבשים תוכלה עם החסדים הראשונים שיש בזכר דוגמת ההוא רווח דשדיק בגוה בנזקבא שהם ה"ג הראשונים. וז"ש בסבא דמשפטים שלבוש של הנשמה נקרא אלוה שהוא סוד החסדים הנקרא א"ל

וזהו ג"כ משארז"ל אור א' דמעשה בראשית היה צופה בו האדם
 מסוף העולם ועד סופו וגזזו לצדיקים לע"ל פי' הענין שאינו יוצא אלא
 ע"י לבוש הג"ל וכעד"ז הגבורות הודשים של הנזקבא קודם שהעלו
 בווי' מ"ז לקבל טפת דכורא הם מתלבשות תזלה תוך הגבורות
 הראשונים שהם ההוא רוחא דשביק בגווה ועי"ז יש בהם כוח לעלות
 והבן זה מאד כי ז"ס מ"ש שזה הרוחא מעלה מ"ז ואל תתמה לומר
 שהרי זה הרוח הוא גדול מכל אלו הודשים ואיך יעשה לבוש
 אליהם כי אדרבא הוא בבווי' נשר המגינה על בניה בסוד יפרוש
 כנפיו וגו' כמ"ש ע"פ יומם יצוה ה' וחסדו שכל האורות מתלבשים
 בחדסד ראשון לשומרן מן הוצצנים כי הוא גבוה ואין הוצצנים יכולין
 ליגע בו וזש"ה אמרתי לעולם וחסד יבנה. ואז"כ יצא הולד בגוף א'
 שלם מווי"ג הודשים ויוצא מלבוש ג"כ במלבוש א' הנעשה מב'
 כיסויים שהוא בלבוש החדסדים הראשונים דז"א ובלבוש הגבורות
 הראשונים דנזקבא. ואמנם ודאי שז"ז וה"ג הודשים אינם לוקוין
 כל ההוא רוחא דחדסדים שבגוויה וכל ההוא רוחא גבורות דב"ן
 דאט"ל בנזקבא אמנם בכל זיוג וזיוג אין לך ולד בעולם שאינו לוקח
 מעט מאותו רוח הג"ל נמצא שהבן הראשון הוא בווי' מ"ן הודשים
 עצמן הוא לוקח עמו מעט מההוא רוחא דביה וכדי לעשות לבוש
 כנ"ל ואוזריו בא בן הב' שהוא הווי"ג אוזרים וודשים ג"כ וגם הוא
 לוקח מההוא רוחא קדמאה דבו ובה לצורך מלבוש הג"ל וכעד"ז עד
 תשלום כל הבנים שיולדת האשה וכאשר נשלם ונגמר ההוא רוחא
 ואין בה עוד ליתן כי לא נשאר בה רק וזיות של האשה עצמה שהוא
 נפש אליה כנ"ל אז אינה יולדת עוד (מ) [א] ואם היתה יולדת היתה

מתה בלדתה בסוד ויהי בצאת נפשה כי מתה כי בנימין לקח אותה
 הולך עצמו הנשאר באמו שהוא הנפש שלה ממש ובלדתה אותו
 יצאה נפשה ממש ואז מתה והבן זה. ודע שמונה הרוח קדמא נמשך
 בה אורו נשים וז"ס וזל להיות לשרה אורו כנשים כי אורו בא
 מהגבורות כנ"ל והם אותן גבורות הראשונים הנקרא רוח דשדי
 בגוה וכאשר ילדה כל הבנים וכל א' לקח וזל ממש ונשלה הוא
 רוח א' נפסק האורו ואין האשה יולדת כי אם אין שאר אין עיסה.
 ונבאר עתה ענין ההוא רוח הנקרא שם ב"ן ומהיכן נמשך דע כי גם
 היסוד דאמא עלאה יש בה שם ב"ן א' והוא ההוא רוח דשביק בה
 אבא ובהכרח הוא שיהיה כלול מב' רוחין כדי שיהיה בה כוח
 להוליד זכרים ונקבות וע"כ נקרא ההוא רוח ב"ן כי ב"ן הוא גימ' ב'
 היות כנגד כוח הזכר והנקבה הוי"ה א' לאכר והוי"ה א' לנקבה
 וכאשר מתוברים אלו ב' היות יחד נעשה הוי"ה א' במילוי ההי"ן ובו
 נזכרין ב' היות כי פשוט של הוי"ה דההי"ן הוא הוי"ה והמילוי הם ה'
 אותיות ודהו"ה וכשתזכר ב' אותיות ו"ד יהיה אות י' נמצא כי ה'
 אותיות דמילוי זה הוי"ה דההי"ן הוא הוי"ה א' ממש בצורתה
 באותיותיה ואין הפרש בה רק באות הי' שזולקה ונעשית ו"ד אך
 שאר אותיות אין בהם שינוי. והנה כאשר יצא הז"א מבטן אמא לקח
 ההוא רוח דביסוד אמא להתלבש בו נשמתו ע"ד שבארנו לעיל
 לכן נקרא ז"א בן בבחי' זו לפי שהוא לוקח אותו הב"ן שיש באמא
 ובהיותו בבחי' דכורא לקח ב' עטרין כגודע לכן לוקח ב' היות אלו
 דכלילין בההוא רוח ונקרא ז"א ב"ן לפי שזולקו שניהם שהם ב'
 היות דב"ן ומ"ה אלא ששניהם ביחד נקרא ב"ן כי כל עצמן הם בוחי'

מ"ז רק שְׁנֵרשְׁמִין בהם ב' הכחות של מ"ה וב"ן כדי שיוכל לילד זכרים ונקבות ואור כך בעת הזווג דביאה ראשונה נזלקים ואז ז"א לוקח הוי"ה א' והב' נותנה לנזקבא בעת זווג כנ"ל וגם בזו הוי"ה נכללין שניהן ע"ד הנ"ל ונקרא שם ב"ן. ונזוור לבאר יותר ענין זה שהרי בינה אמא עלאה יש בה הוי"ה א' וה' תתאה שלה נזלקת לציור ד"ו כנודע והם בוזי ב' בניה ז"ן לכן באות ה' תתאה שם נתון זה הב"ן של ההי"ן הנ"ל במקום מ"ן שלה ובוזי ב"ן זה הוא סוד הז"א הנקרא ב"ן כנ"ל והוא בוזי ב' היות שהם ציור אות ד"ו עצמה שהוא ז"ן אך עיקר הב"ן שלה הוא ז"א כנ"ל:

[הגהה - עייין בש"פ דכ"ה ע"ד פרשה וירא בסוף דרוש מ"ן שכתב מוה"רז"ו ז"ל וז"ל אמר וזיים הכותב ענין הוי"ה דב"ן שבנזקבא כולל ב' היות יובן במה שנודע כי בהיות הה"ג ביסוד דדכורא אז ג"כ בוזי עליונה המתפשטת מוזסד עד הוד דז"א הגה שם נמתקו עם הוזסדים וענין הביתוק הוא שנכללים עמהם ונמצא כי בהגות הגברות בנזקבא הם מוזזברים עם האורות הוזסדים כנלע"ד ע"כ:

והנה כן יש ג"כ בנזקבא תתאה דז"א הוי"ה א' וה' תתאה שלה של ז"ו הנזקבא הנקרא רוחל שהיא אחרונה שבאצילות יש בה צורת ד"ו והוא שם ב"ן דההי"ן וזהו הב"ן הוא סוד בנמיין והוא סוד מט"רו"ן לכן שופרי דבנמיין הוא מעין שופרי דרוחל אמו שהוא מט"רו"ן הנער בנה של רוחל אחרונה שבאצילות והנה מט"ט ז"ו הוא בוזי ז"א של

בריאה לכן יש בו ו' אותיות נגד ו"ק דז"א דאצילות ונזקבא ש"ל הוא
דוגמת רוחל נזקבא דז"א דאצילות ויש בה ג"כ שם ב"ן והוא סוד
סגדלפון וכן הוא הענין בכל הנקבות בהי"ן שבהן בכל מדרגתן.
ובזה תבין ענין רוחל ולאה כי ברוחא דשדי בגויה בלאה יש בה כוח
להוליד ו' בנים ובת אך ברוחא דשביק יעקב ברוחל הוא מועט ולא
הספיקה להוליד רק יוסף לבדו ונשאר אוז"כ וזלק נפשה המגיע
לעצמה וכשנולד בנימין הוצרכה לתת בו אותו וזלק של עצמה וכיון
שיצאה נפשה וניתן בבנימין כשנולד לכן מתה וזהו ויהי בצאת נפשה
כי מתה. ואמנם טעם הנ"ל שכבר נודע היות לאה תופסת בישראל
העליון ז' מדות שהיא כנגד הבינה אם ז' הבנים אך רוחל היא אחרונה
ואין בה רק בוזי צדיק דעייל בה שהוא יוסף וצדיק דנפיק מינה והוא
בנימין כנזכר פרשה ויצא ד' קנ"ה כי לאה בהיותה למעלה אינה
נוגעת בבריאה בעולם הפירוד אבל רוחל היא תחתונה ומה היא
יולדת לתתא יולדת בעולם הפירוד והמות שהוא מבריאה ולמטה
שבו כתיב ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים לכן קראו אמו בן אוני
ואביו קרא לו בנימין שאע"פ שהוא בסוד הבן הצדיק דנפיק אל
הבריאה אינו בן אוני רק בן ימין שהוא עדיין באצילות כמ"ש בע"ה:

שער לט דרוש ט

ועתה נבאר ענין זווג דנשיקין הגה כבר נת"ל בדרוש ג' איך יש ב' מיני זווגים הא' הוא זווג העליון רווני ונקרא זווג דנשיקין והב' הוא זווג תחתון גופני דיסוד ביסוד וב' הזווגים האלו הם נעשים למעלה ואין זווג בעולם שלא יקדים אליו זווג העליון דנשיקין והנה ענין זווג זה נרמז בפ' תרומה דקמ"ו על פסוק ישקני מנשיקות פיהו דלית רווימו דדביקותא דרווא ברווא בר נשיקה וכו' נשיקו דרווימותא אתפשט לד' רוויין כו' ומאן איהו אהבה כו'. ובמ"ש כאן יתבאר כך פי' המאמר הזה שם ותזלה צריך שתדע שיש ויחלוק בין מ"ז של זווג תחתון אל הנשיקין כי המ"ז הם בוזיגת א' שהדכורא נותן בה מ"ד והיא מעלת מ"ז אבל הנשיקין הם כפולים לכן נעשה מהם ארבע רוויין והם תרין דדכורא ותרין דנוקבא שהם מתערבין של זה בזה ושל זה בזה כמ"ש בע"ה. ונבאר תזלה מה הוא ענין הנשיקין והוא שהזווג תחתון נקרא זווג גופני ויש בו ממשות שיהא טפת הזרע ובפרט עם מ"ש במ"א שטפת הוזסדים שהזכר מזריע אינה נמשכת ממוח הדעת עצמו רק מאותו התפשטות של ה"ז המתפשטים בו"ק, ומיעוטן הם אותן הבאים מדעת עצמו ואלו י' טפין שזרק יוסף מבין צפרני ידיו כנזכר אצלנו ונמצא שזווג התחתון עיקר והוא מו"ת אבל זווג העליון דנשיקין הוא מהג' העליונים שבו שמוזדווגים עם ג"ר שבה כמ"ש בע"ה והענין שכל נשיקה הוא מבחי' הכל הפה היוצא מן הריאה אל הגרון שהוא בינה כנודע שכל הז' הכלים מבינה שהיא הגרון נפקו נמצא שכחם הוא מו"ת אמנם אותו אור שהיה נמשך מאותן הג' שבראש אל הגוף קודם שיכנסו בפנימיות הגוף שבו"ת יוצא דרך פה לזוין בסוד הכל וכנודע ו' תיבות בפסוק ישקני

מנשיקות פיהו וגו' וביאור הדבר שהנה וזו"ב דו"א הם דוגמת או"א
 ממש והם מודווגים בסיום ג"ר ע"י הדעת המוזכרם ואמנם סוד
 וזיכור זה הוא בתוך הפה כנודע אצלנו שהזיך הוא וזכמה והגרון
 הוא אמא והלשון הוא הדעת המזווגן ושם מודווגים יווד וכבר
 נתבאר זה במ"א והנה אע"פ שאלו הם הזכר והנקבה הכל נקרא
 הכל א' בלבד והוא שהנה הכל הוא בז"א עצמו וגם שהם או"א
 כוודא נפקין ומכ"ש וזו"ב דו"א דכולם נזעשים בוזי' זכר ועד"ז יש גם
 כן בפה הנקבה בוזו"ב שלה ואלו הם תרין רוזין א' זכר ואווד נקבה
 וכמ"ש פרשה תרומה דלית רוזימו בדביקותא רוזא ברוזא בר
 נשיקו שהנה זווג התזותן הוא אתדבקותא גופא בגופא גופני בסוד
 טפת זרע כז"ל אך זווג זה הוא רוזניות בלבד רוזא ברוזא שהם
 רוזא דהכל הפה דיליה בהכל רוזא דפה דיליה. ועתה נבאר איך
 כל א' מאלו התרין רוזין נזלק לשנים כמ"ש בפ' תרומה ד' רוזין
 אינן בנשיקה וכל ווד ווד כלול בוזבריה כו' פי' שהזווג התזותן אינו
 נכפל הג"ל שהרי הוא נותן מ"ד והיא מ"ז אבל כאן הוא הזווג כפול
 שכומו שהזכר נישק פה הנקבא גם היא נישקת פה הזכר. ונמצא
 שבנשיקות הזכר יש בו ב' בוזי' א' הוא ההכל עצמו שנמשך ע"י
 הנשיקה והוא שורש ההכל עצמו והב' מה שנתערב עם ההכל של
 הנקבא תוך פיה ונעשה בוזי' נקבה ושרשו הוא זכר וכעד"ז הנשיקות
 הזנק' אל הזכר שהרי כשנשקת אותו בהכרוז נשאר בה שורש הכל
 של הנשיקה והב' מה שנתערב עם הכל של הזכר שניתן בו מפי
 הנקבא אליו ונעשה בוזי' זכר ושרשו היא נקבא והרי נתבאר ענין ד'
 רוזין דאית בנשיקין וראה והבן עתה שכומו שבזווג תזותן הראשון

מכולם שהוא ביאה ראשונה לעשותה כלי כנ"ל בדרוש המ"ז שנתבאר שהניזו בה שהוא רוחא לעשותה כלי לצורך זווגים אחרים שיהיו אח"כ מאז ולהלאה כן הזווג דנשיקין הראשונים שהיה בעולם כאשר נאצלו זו"ן ונזדווגו יחד בבוזי נשיקין נתן זכר מיסוד שלו העליון שהוא הלשון שבפיו וזד רוחא לתוך היסוד שלה העליון הניתן בפי הנקבה והוא רוחא קדמאה של אותן הנשיקין קדמאין נשאר בנקבה תמיד שם ביסוד אשר בפיה לצורך הזווגים השאר שיבאו משם ולהלאה כדמיון מה שמשמש שהוא רוחא דיסוד התחתון שבה לצורך שאר הזווגים שיבאו משם ולהלאה והבן זה היטב ונמצא שיש כאן תרין רוזין אחד רוחא דז"א דעאל בפה הנקבה אשר שרשו זכר ונהפך לזקבא בתוך פיה ויש וזד רוחא דזקבא דעאל בפי זכר אשר שרשו נקבה ונהפך לזכר ואמנם בשניהם יש בוזי נקבה ואלו הם בוזי יצחק שנאמר בו לשרה והנה בן לשרה אשתך כנזכר בזוהר ובוזי וזבקות שנאמר בו את וזבקות בן כנזכר. והנה אלו הבנים יצחק וזבקות היו מבוזי אלו התרין רוזין דנשיקין קדמאין כמ"ש במקומו, [הגהה] – צמוז ונראה לע"ד דיצחק וזבקות הם מן הנשיקין ויצאין ונזמרו ע"י זוג תחתון:

אמנם משאר הנשיקין שהיה אח"כ משם ולהלאה מכולם נעשין אז נשמות תחתונות או מלאכים כמ"ש. [הגהה] – אמר הכותב וזיים צ"ע שבדרוש הג' ביארנו שהיה באו"א שבעה זווגים דנשיקין וזוג הראשון שבכולם שעדיין לא הובררו זו"ן נראה מכאן שהוא ע"ד

הג"ל כאן שהוא ביאה ראשונה לעשותה כלי (דנשיקין) וא"כ איך נאמר שם שמהנשיקין קדמאין לעולם הם המלאכים ולא נשמות וכא נאמר שהם יצחק וזבובק גם צ"ע ששם אמר שלא היה זווז תוזתון כלל בנשיקין קדמאין והזווז הראשון התוזתון היה בעיבור א' דז"א וכאן בארנו שבין באמא בין (במלכות) הנזיו ב' רוזא בביאה קדמאה שאינה לצורך עיבור כלל ומשם יצא בנזימין והרי שהיה זווז תוזתון וגם בנשיקין קדמאין וצ"ע:

והנה נתבאר בענין כוונת אמן של הקדיש שיש בו הג' בוזי' והם וזיבוק ונשיק וזווז ולעולם הנקבה היא מתעוררת תזלה והתעוררות הז' היא בעת הזיבוק שהוא קודם הנשיקה והזווז ועל כן אז בתזלה היא קודמת לזיבוק את הזכר ואז"כ הזכר מוזבוק את הנזקבא ואז"כ באו הנשיקין ואז כיון שכבר היא הקדימה התעוררות בענין הזיבוק כזכר אז אין הנקבה מעוררת תזלה אמנם יש ב' בוזי' בענין הנשיקין הא' הוא שכיון שהיא התזלה התעוררות על ידי הזיבוק אם כן עתה הוא יתזיל הנשיקין תזלה ואז"כ תישק היא אותו ויש בוזי' נשיקין ואז הם נשיקין שוין שכאשר הוא מתעורר לנשק אותה היא ג"כ מתעוררת ביוזד לנשק אותו. ונלע"ד עם הג"ל בדרוש ג' שבארנו שיש נשיקין קדמאין אל הזווז התוזתון ויש נשיקין שניים שנעשים בהת הזווז עצמו וא"כ אלו שהם קודם הזווז צריך שהוא יתעורר תזלה כיון שהיא נתעוררת תזלה בוזיבוק ואז ששניהם קדמו זו

בוזיבוק וזה בנישוק אז שניהם שוין בזווג תחתון ונשיקותיהם הם שוים
כנלע"ד:

שער לט דרוש י

הנה בביאור ק"ש שעל המטה יתבאר שעיקר כוונת אותו ק"ש אינו
אלא לעשות כלי ולא לבווי' זוג ממש ושם נתבאר ענין כלי זה מה
ענינו ונעתיק קצתו כאן דע שכל זוג וזוג שיש בין באמא בין בזקבא
דז"א צריך תזלה לזוגם לעשות בה בוי' כלי ואז"כ זוג ב' להתעבר
ולהוליד ממש בוי' נשמות וטעם הדבר הוא כמו שכתבנו שכאשר
אבא נזדווג עם אמא ביאה ראשונה בעת בריאת העולם. הנה
השפיע בה אות הרוח כנזכר בסבא דמשפטים דשביק בה בעלה
לעשותה כלי כדי שתהיה ראויה להתעבר ולקבל טפת הזכר
בתוכה והנה זה הרוחא שנותן בה בביאה ראשונה הוא נמשך מן
הדעת דאבא אשר הוא ששם ע"ב פנימי במילוי יודי"ן כנודע והנה
זה הרוח דדעת דאבא נמשך מהדעת העליון הזופף על או"א והוא
מוזל הי"ג דדיקנא דעתיקא כנודע כי או"א במוזל אתכלילן וזה
נמשך בו ג"כ ממוזל וז' העליון מבנו אשר בארנו לך שיש בו ג' הויות
דע"ב דיודי"ן והנה ראשית כל אלו ההמשכות הוא מדעת העליון
דעתיק יומין הנקרא רדל"א אשר הדעת ההוא גנוז בין גולגלתא

ומוחזא דא"א והוא בוזי' ההוא אוירא דיתביב על קרומא דמוחזא דא"א והנה נמשך עד דעת דאבא ממדרגה למדרגה ומדעת דאבא נמשך עד יסוד שבו הנק' נתיב לא ידעו עיט ומשם יצא ונכנס ביסוד אמא בביאה ראשונה ונמצא דההוא רוחא דנפקי מיסוד אבא הוא הנקרא אוירא דכיא וכמ"ש בע"ה. והנה ההוא רוחא הוא כלול מג' שמות דע"ב דמילוי יודי"ן והם גימטריא רי"ו ואלו הג' שמות שנותן בה בביאה ראשונה שעולין רי"ו הם בוזי' הכלי אשר בה אוז"כ בזוג הב' נותן בה שם א' דע"ב שהוא ע"ב תיבות הכוללים רי"ו אותיות כנודע ואז הוא טפה זרעיית ממש להוליד וע"כ בוזי' רי"ו גימ' גבורה שהיא נקבה וע"ב הוא גימ' חסד שהוא הזכר כנזכר פ' בשלח ונתבאר בדרוש ה' משער זה ע"ש. [הגהה - צמוז וסי' זכר וחסדו]. ונודע כי חסד גנוז בפומא דאמה נמצא כי זה היסוד דאבא הוא נמשך מהחסד וראיה לזה כי הנה שם ע"ב דיודי"ן לעולם הוא בחסד וכן הוא גימ' חסד כנ"ל וא"כ היותם ג"פ ע"ב שהם רי"ו הענין הוא כי זרוע ימין הנקרא חסד יש בו ג' פרקין חסד וחסדים כנזכר פרשה ויוזי ואלו הג"פ הם מתגלין בפומא דאמה ונותן אל האמא וע"י נעשית כלי וז"ש בזוהר כי החסד מכוון למטרונותא נמצא כי בוזי' הכלי הזה אשר הנוזיל אבא לאמא הנקרא אוירא דכיא כי הם סוד ה"ז וה"ג שעבסוד אמא נקרא (אשא) אשא דכיא והנה מאלו הב' בוזי' שיש ביסוד אמא נעשית גולגלתא דז"א כנזכר באדרא כי נפיק גולגלתא וזד תקיפא כו' ומהם נעשה בוזי' מוזז הדעת דז"א ונמצא כי האמת שמן היסוד דאז"א נעשה הדעת דז"א אמנם להיות שגם האי אוירא דכיא הוא רוחא דגניז ביסוד אמא לכן אנו אומרים כי מנה"י דאמא

נַעֲשֶׂה ג' מוּוֹזִין דו"א ואין אנו מוֹכִירִים את אבא לפי שְׁהֵאֵי אוֹרָא דְכִיָּא הוּא בְּכָלֵל אִמָּא כִּי הִיא לִקְוֹזָתוֹ כְּנ"ל נִמְצָא כִּי אוֹרָא בִּיָּאָה רִאשׁוֹנָה דְּבִרְיָאָה הָעוֹלָם אֵתָּא מִפְתּוּזָא דְּכָלִּיל שֵׁית כְּנֹכַר בְּסִפְרָא הַזֶּהָר פ' תְּרוּמָה דְּקַע"ז ע"א וְהוּא ז"א הַכּוֹלֵל ו"ק כְּנֹדַע וְסִתִּים פְּתוּזָא דְּאִמָּא כִּי נָה"י שְׁלָה נַעֲשֶׂוּ מוּוֹזִין בְּרִישָׁא דִּילִיָּה נִמְצָא כִּי מִקּוֹרָה גָּנוּז וְסִתִּים תּוֹךְ רִישָׁא דו"א וְאִזְּאוּתוֹ הַכְּלִי הַנֶּקְרָא אוֹרָא דְכִיָּא כְּנ"ל לְקוּזוֹ הו"א וְאִזְּאוּתָהּ אִמָּא לְהִיָּת סְתוּמָה כְּבִתּוּלָה בְּבוּזִי בְּתוֹלָה כִּיּוֹן שְׁהו"א סוּתָם פְּתוּזָא שְׁלָה כְּנ"ל וְא"כ בְּזוּזָה ב' הוֹצֵרֵךְ אִבָּא לְהַנְזִיֵּל בָּהּ פַּעַם אוֹרָתָה כְּלִי אוֹרָא מוּוֹדֵשׁ וְאוֹז"כ נִזְדוּוּגָא בְּאִמָּא מוּוֹדֵשׁ וְהִנֵּה כִּךְ דָּרְכוּ תַּמִּיד עֲמָה כִּי אוֹרָא שְׁהו"א סוּתָם פְּתוּזָה תַּמִּיד נִמְצָא כִּי אִמָּא לְעוֹלָם הִיא בְּתוֹלָה וְהוּא סוּד אִסְתֵּר יִרְקֶרְקֶת הִיתָה כִּי סוּד בִּינָה קוּ יִרוּק כְּנֹכַר בְּתִקּוּנִים וְהִיתָה נֶקְרָא אִילַת הַשְּׁחֹר עַל שְׁרֻזָּמָה צָר וּבְכָל שְׁעָה הִיתָה כְּבִתּוּלָה. וְהִנֵּה אוֹתוֹ הָרוּז דִּיהִיב בָּהּ בְּכָל זְמַנָּא אִינּוּ לְבִטְלָה כִּי הִנֵּה הוּא נִמְשֵׁךְ בּו"א וְנִמְשֵׁךְ מִמֶּנּוּ אֶל הַנּוֹקְבָא שְׁלֹ לַעֲשׂוֹתָבָה כְּלִי גַם הִיא וְנִיתְנָה לָהּ מִיִּסוּד שְׁלֹ לִיִּסוּד שְׁלָה לַעֲשׂוֹתָה כְּלִי וְטַעַם הַדְּבָר כִּי לְעוֹלָם בּוּזִי הַמַּלְכוּת דַּעֲשִׂיָּה אֶצֶל הַוּוֹצֵנִים צָרִיכָה הִיא לְהִיָּת בְּתוֹלָה וְאִישׁ לֹא יִדְעָה מִפְּנֵי הַוּוֹצֵנִים וּבְפֶרֶט בְּלִילָה שְׁאִזְּאוּ תִרְעִין דִּילָה סְתוּמִים וְהִיא בְּתוֹלָה מִמֶּשׁ בְּפֶרֶט אוֹרָא הַוּוֹרְבֵן וְהַגְּלוּת. וְהִנֵּה כֹּאשֶׁר ז"א מְנַזִּיל בָּהּ בּוּזִי הַכְּלִי הַנ"ל אִין בָּהּ כָּלֵל שָׁם מִיִּלּוֹי דִּיּוֹדִי"ן כִּמוֹ אוֹתוֹ דְּבִינָה כִּי הוּא מִתּוֹזְלֵךְ וּוּצִיּוֹ לְקוּזָה הו"א לַעֲצָמוֹ לְדַעַת שְׁבֹו וּוּצִיּוֹ נִיתֵן בִּיִּסוּד שְׁבָה וּב' רוּזִין אֶלּוֹ הַוּוֹצֵאִין הֵם מִיִּלּוֹי הַהִי"ן כִּי ב' הַהִי"ן הֵם יו"ד א' נִמְצָא כִּי נִזְלָק לְוּוֹצֵאִין מִמֶּשׁ א' בּו"א וְא' בְּנֹקְבָא כְּנ"ל בְּדִרוּשׁ ד', וְע"ש. [הַגָּהָה - וְנִלְע"ד דְּא"כ ג']

ב"ן שהם נגד ג' ע"ב שהם רי"ו וזה אשר נתבאר בזפילת אפיים שיש
שם ג"פ ב"ן המעלין מ"ן והבן זה:

והנה נתבאר כי תזלת כל זוג בין באמא בין בזקבא דז"א צריך
תזלה לעשותה כלי ואז"כ יזוד ב' לזוגם להתעבר ולהוליד. והענין
הוא כי כל לילה כשאנו אומרים ברכת המיפיל או שהוא רוזא
שבגווה וזוזר ומסתלק ונדבק במקורו בז"א ואין הנקבה מאירה מצדו
אלא מצד הבינה שהיא הבונה את הצלע עד שננסר בבוקר או
ויביאה אל האדם בשם שלום ונמצא כי המלכות וזרה להיות
בתולה לכן צריך לעשותה כלי בוצי הלילה לה וגם לבינה עלאה כי
אז מזדווגים אז"א בסוד ביאה ראשונה לעשותה כלי דאמא. ואז
כך מזוג זה נמשך זוג אל הזו"ן דביאה ראשונה ג"כ אזור וזצות
לעשותה כלי ואז"כ ביום בק"ש דשמע ישראל הוא הזוג ממש
להוליד באז"א ובשם ששלום הוא הזוג ממש לזו"ן להוליד נמצא כי
זוג וזצות לאז"א ולזו"ן הם להכניס שיהיו מוכנים לצורך זוג היום
וכעד"ז תמיד כל יום ויום לטעם הג"ל. ואמנם בכל זוג וזוג דאז"א
עולין זו"ן שם בסוד מ"ז וג"כ אנו מעלין נשמותינו עם זו"ן למעלה וזה
ע"י מסירת עצמינו להריגה על קדושת השם ואז יורד נמשך מאבא
באמא הכלי הג"ל שהוא בי' רי"ו ואז נעשית כלי בוצי הלילה ואז"כ
נמשך זוג התזותון דזו"ן ואז נמשך סוד רי"ו תזותון אל המלכות
ותזלה ג' מוזין דזב"ד דז"א הם מאירין בגלגלתא דזקבא אז"כ אנו
מפקדין נשמותינו שם בסוד מ"ז דרך פקדון לבד כי הוא לילה

ואו"כ נותן הו"א בה סוד רי"ו תחתון והוא שם ב"ן דההי"ן ברבוע ובמילוי שהוא גימטריא ע"ב קד"ם כגודע והוא גימטריא רי"ו וזה הכלי של הנקבה תתאה. ואחר כך בב' זוגים של היום שהם שמוע לאו"א ושם שלום לזו"ן אז הם זוגים גמורים להתעבר ולהוליד וזה נעשה בכל יום ויום. גם שם נתבאר בענין אפקיד רווי כי ב' ידיים דבינה שהם ה' אצבעות ימנית וה' אצבעות שמאלית שהם מנין ה' אותיות מצפ"ך כפולות הם נעשים בוזי כלי של המלכות להיות לה בתוכה מ"ה ואלו נמשכין משם בוכ"ו שבבינה שהוא וזלוף שם אהי"ה כי גם הוא גימ' יד"ך ואלו הב' ידיים דבינה נעשו במלכות כלי בית קיבול להיות המ"נ בין יד שמאלית ליד הימנית והם זו ע"ג זו ובתוכם המ"נ:

עוד מ"כ מכת"י הרוז"ו ולה"ה ויש קצת שינוי לשון:

ונבאר עתה ענין מ"נ מביאה ראשונה והוא כי הוסד אית ביה ג' פרקין דזרוע ימין וזסד גימטריא ע"ב וג' ע"ב הם גימטריא רי"ו וזה הרי"ו נותן אבא לאמא בזווג ראשון לעשותה כלי ונקרא אוירא דכיא שהוא הה"ו אך המ"נ שבה הם ה"ג בתוך כלי זה ואו"כ הע"ב עצמו הוא טפת המ"ד שבו. והנה זה נמשך מדעת אבא שהוא ע"ב דיודי"ן וכן הרי"ו נמשך ממנו ואמנם גם זה הדעת דאבא הוא נמשך מדעת עליון שהוא במזל י"ג דדיקנא הנשפע ממזל וז' שיש בו ג' שמות ע"ב דיודי"ן ושלשתן עם רי"ו וגם שם נמשך מדעת עליון דעתיק יומין

הגגנו בגלגלתא דיליה והוא נקרא אוירא דכיא דבין קרומא למוזא כנזכר שם. והנה מהדעת דאבא נמשך דרך היסוד שבו הנקרא נתיב לא ידעו עיט ואתגגנו ביסוד אמא ובצאתו משם מיסוד אבא נקרא אוירא דכיא והוא ג' שמות דיודיין ועולין רי"ו ונעשית בה כלי ולכ רי"ו הוא נקבה. והנה נודע כי הוסד מתגלה בפומה דאמה לכן הוא הוי"ה דע"ב שהוא גימטריא ווסד והם ג' פרקים ג"כ ע"ב וז"ס של הוסד דמלכא המכוון לטרוניתא כנזכר בזוהר אוזרי מות דע"ב כי הוא עושה אותה כלי וכלי זה הוא ווסד אוירא דכיא נזלק לה"ו ואשא דכיא הם ה"ג שביסוד שלה והם המ"ז עצמן. והנה כלי זה ניתן אליה בביאה ראשונה שגדווג עמה בבריאת העולם בתזלת האצילות ואז נעשית כלי וכבר יש בה וזלק מן הוסדים עצמן אז יכולה לקבל טפת הוסדים עצמן שהם טפת הזרעית של מ"ד ואז ראוייה לעיבור והבן היטב טעם כלי זה כי הוא בוזי הרי"ו דהיינו שהם ג' ע"ב מן ס"ג עמ"ב דע"ב דהיינו מה' ראשונה ולמטה שכולם בוזי נוקבא הם והגברות והנקבות שבווסדים עצמן שע"י תוכל לקבל הוסדים העליונים שהם הע"ב דכורין והוא שם ע"ב א' הכולל כל ה"ג הנקרא רי"ו ושניהן יחד נקרא עיבור ע"ב רי"ו ולהרות כי אין עיבור בעולם אם לא ע"י שניהם. וז"ס פרוז מטה אהרן לבית לוי כי אהרן הוא ווסד ע"ב ולוי הוא גבורות רי"ו ושניהן פרוז שהם רפ"ו ניצוצין ומוזיבור שניהן נעשין הנשמות כנודע כי כל הנשמות יוצאות מלובשות במקצת מההוא רוזא דשדי בגוה הרי"ו הנ"ל. והבן זה מה ענין לבוש הנשמה הנעשה מההוא רוזא דשדי בגוה והוא גם מהוסד בסוד אלות אלא שהוא מהרי"ו ואולי לכן אלות הוא מ"ב

שֶׁהוּא ג' כ גבורה עיין בַּזוהר משפטים. והנה מאלו הע"ב רי"ו נעשין
 המוויזין דו"א ונמצא כי נתווצרו אורא דכיא ואשא דכיא הנזכר
 ביסוד אמא ומהם נתקנה גולגלתא דו"א כנזכר באדרא ומכוז ב' אלו
 נעשים דעת דו"א וכבר ידעת כי דעת דו"א נעשית מיסוד אבא
 ומיסוד דאמא והוא ענין זה שאמרנו והבן זה. ולהיות כי זה האורא
 אזור שהנזילו אבא לאמא נקרא זשלה וזה שאנו אומרים כי זה"י
 דאמא הם מוויזין דו"א ואין אנו מוויזין את אבא כי גם האורא שייצא
 ממנו כבר נזעש שיהא מאמא עצמה ונמצא כי זוג ראשון דבריאת
 עולם דא"א היה כפול ותוצלה עשאה כלי ואזור כך נותן בה טפת
 ע"ב דכורין וכל זה נקרא ביאה ראשונה ואז נעששו בה מוויזין דו"א
 כנ"ל ואז מתלבשין בסוד הצלם ונכנסין ברישא דו"א שהיה תוצלה
 בוי"ו ו"ק דיניקה ונקרא אז מפתח דכליל שית בספרא דצניעותא
 דקע"ז ואז סותם מקום המעיין דאמא כי היסוד שבה נעלם וגזין
 בדעת שלו וסותם פתוחה דוגמת מנעול הסותם הפתוח. גם ענין
 סתימת הפתח הוא באופן אזור כי אז ניתן כלי זה לו"א עצמו והנה
 אמא לא נעשית כלי ופתוחא לקבל טפת הזרע אלא בכוח כלי הזה
 כנ"ל וקודם היתה בתולה שרוזמה סתום וכאשר נתנה לה בדעת
 דו"א וזורה אמא להסתם פתוחה ואין בה כלי הראוי לעיבור וזוורת
 להיות בתולה כבראשונה. וז"ס אסתר שנקראת אילת השזור
 שרוזמה צר כאילה בכל ביאה ודומה כבתולה וכל זה הוא בבינה
 כי לכן אסתר ירקרקת היתה מצד קו ירוק המקיף הנזכר בתקונים
 דמ"ט והנה כאשר זוורת אמא להזדווג פעם אזור עם אבא להמשיך
 מוויזין אורים וזדשים לו"א כנודע צריך לעשות בה תמיד ב' ביאות

ביוזר בזוג א' לכלי וא' לטפת הזרע וכן הענין בכל הזוגים דא"א להמשיך מוויזין דז"א הוא ע"י ב' ביאות יוזר כז"ל כי לעולם וזזרת רחומה להיות צר ובכל שעה כבתולה וזה דרכה תמיד והנה אוזר שניתן כלי זה במוויזין דז"א א"א וזזר ונותן למלכות בביאה ראשונה ג"כ ועושה אותה כלי ודע כי ענין עשיית כלי זה הוא כי גם ניתנין לה א"א בויזי המוויזין עלאין בג"ר והם מתפשטין בכולה כזודע וא"א גם יורדים הארת הווסדים ההם הנקראים רי"ו וכלי ביסוד שלה ונעשין כלי שם באופן כי אין כלי זה ביסוד לבד אלא הם המוויזין ממש בכל קומת אבא והבינה ובכל קומת ז"א וכל קומת נוקבא ומכללות הה"ו הם נמשך גם ביסוד שלהם וא"א הנקבות אמא ומלכות מקבלין מוויזין אלו דרך בעליהם זו פכ"פ וזו אב"א ונבנית גופם וניתן בה כללות הווסדים של הרי"ו בסוד אב"א וא"א נעשית כלי ואז"כ וזזר אבא להמשיך מוויזין עצמן פנימים של זוג ונכנס באמא בסוד מוויזין ובסוד זוג גם כן ומשם נמשכין לזו"ן בסוד פרצוף עצמו ואז"כ בסוד זוג והבן זה מאד כאשר בארנו במקומו והבן במאד מאד כי המוויזין דז"א יש בהם כמה בויזי באוזר ופנים ובנסירה ול

כן עכ"פ צריך לעיין בענין זה של המוויזין וכבר ידעת כי משם ס"ג מ"ה ב"ן נעשו הרי"ו ואוזר כך מע"ב שהוא הווסד נשלים רפ"ו נמצא כי תזלה נמשכין לו מוויזין מן ס"ג מ"ה ב"ן ואז"כ מע"ב שהוא וזכמה ומשם טפת זרעיית ממש ע"ב. וזוזר לענין כי הנה ז"א נותן רי"ו זה בסוד זוג אב"א ר"ל אוזר שנסרו ועלו בוזיק או"א כז"ל ע"ש מאד כי

זה עיקר זווג אב"א ואז נזדווגו ועושה אותה כלי נמצא כי אז לוקחות
 מוויזין מבחי' רי"ו והם נקראים מוויזין דאב"א שהם ס"ג מ"ה ב"ן.
 והנלע"ד כי בעיבור יש מוויזין דב"ן ולכן אין זווג כלל בעשייה
 וביניקה מוויזין דמ"ה ג"כ ולכן יש זווג דו"ק ובאב"א מוויזין ג"כ דס"ג
 והם רי"ו גבורה ובפכ"פ מוויזין דע"ב ואז נשלמו ואז נקרא זווג גמור
 דנשמות כי עד עתה היו וזסרים וכבר ידעת כי כלי הוצוץ דמלכות
 מתלבש בעשייה ויורד שם ומוכרוז שתהיה שם גם היא סתומה
 כאמה כן בתה בתולה ואיש לא ידעה מפחד הוצוץ שם שלא יתאוזו
 בה ותרעין דג"ע סתימין כנזכר פרשה פנחס והבן זה. נמצא כי להיות
 עשייה ובפרט בלילה גם שהוא אור וזרבן אין פתוח דילה פתוח
 להזדווג בבעלה והיא בתולה ואמנם כשעולה אב"א באצילות אז
 ניתן לה כלי הנ"ל והוא כי הגה אותו הרי"ו שלקח מאמא בדעת שלו
 שהוא ד' יודי"ן נזלק לב' ונעשית ב' שמות ב"ן כי כל יו"ד דמילוי
 נזלק לב' הדי"ן ונשלם בו ב"ן וב"ן בה כנזכר ע"ש מאד נמצא כי
 האי רוזא נזלק לב' רוזין וצי בדעת שלו ווצי בדעת שלה ונמשך
 עד היסוד שבה בסוד כלי ועיין מאד איך כל זה הרוזא הוא סד
 בוי" מוויזין וברדת המל' בעשייה שהוא בלילה או בשאר היום אור
 התפלה אז מסתלקים מבנה אותו הכלי ואותן המוויזין ולכן נעשית
 בתולה ועולין בז"א ושל ז"א עולין באור מקיף כנזכר בסוד רשימו
 דתפלין ועיין לעיל איך הרי"ו שיש בג' מוויזין דז"א הם ע"ב קד"ם
 כולם דב"ן ונלע"ד שאינו אלא בדעת לבדו כי משם טפת הזרע
 לעשות כלי ותשלום דרוש זה ע"ש איך ע"י הוסד הנקרא מגן
 אברהם מכונן לו ולה בסוד אתי וסד ופריש גזעין וזהו פכ"פ:

שער לט' דרוש יא

נזלך לך' סימנים וב' כללים ודברים קטנים מדרוש מ"ז ומ"ד:

(א) צ"ע בדרוש מ"ז אם יש ממ"ה או מב"ן או משניהם אם הוא בב"ן דמ"ה ובב"ן דב"ן ובב"ן דס"ג וב"ן דע"ב בין בבחי' הכללות בין בפרטות ר"ל בע"ב ס"ג מ"ה ב"ן דב"ן לבד ומה הם המ"ז ומה הכלי המעלה אותם ומה שהוא רווח דשדי בגווה ואם הם בוינת נוספות על ג' כלים שיש בכל ספירה וספירה כנודע או אינם (נ"א אם הם) זולתם (וכן מהו מ"ד בכללות ובפרטות ואז"כ נבאר הכל):

(ב) ענין נשמות בני אדם הבאים מן הנשיקין ויש באים מזווג תחתון ונלע"ד שהבאים מהנשיקין הם בוי" אור מקיף והבאים מזווג תחתון הם בוי" אור פנימי שהנשיקין הוא הכל היוצא מן הפה הנקרא מקיף ואלו הם בוי" גרב ואביהו ואליהו מקיף הפנימי:

(ג) ענין העלאת מ"נ דנשמות שיש בנצוצות המלכים שלא נתבררו וא"א להעלותן אם לא על ידי נשמות שרשיות לכל הנשמות כמו י' הרוגי מלוכה שהם י' שבטים והם מעלין אותם למעלה ושם נתקנים ויש ג"כ כוח לכל הנשמות לברר גם הם כפי כוח מעשיהם קצת נשמות להעלותן בסוד מ"נ למעלה לתקנם:

(ד) יש ב' מיני זווגים א' לוחיות העולמות וזיצון שמשם המלאכים ואז המלאכים עולין ומעלין מ"נ דווצוניות וזה בלילה אך ביום יש זווג פנימי דנשמות ואז נשמות הצדיקים מעלין מ"נ פנימיות דנשמות:

(ה) שם ב"ן במילוי המילוי יורשת המלכות מאבא להיות לה מ"ן דשם ב"ן גם רבוע אוזור אדנ"י הם מ"נ שבה וגם זה יורשת מאבא. וז"א יורש מאבא ע"ב דיודי"ן ושם מ"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א עם יו"ד אתוון ושם ב"ן הזה ושם ע"ב הנ"ל עם ב' כוללים גימ' קכ"ו והוא ב"א ושניהן גימטריא כונ"ן שמים כמנ"ן רבוע אדנ"י הנ"ל וכשמוזדווגים ז"נ פכ"פ אז נותן ז"א בה גם קכ"ו שלו:

(ו) שם ב"ן מעלה מ"נ והמ"נ הם מצפ"ך והם כפולים ה"ז ה"ג ה' אצבעות דיד ימין וה' אצבעות דיד שמאל ומ"נ דזו"ן הם רוזין ונפשין דצדיקים. ודבינה הם נשמות זו"ן שהם המוויזן שלהם נשמות

הפנימיות שבהם וגם נשמות הצדיקים פי' נשמה. ונשמה לנשמה של
נשמות הצדיקים:

(י) מ"ז הם מן המלכים דמיתו שבעשייה והם נתונים תוך הקלי' נוגה
דעשייה וקרובים אליה וכן מלכים מיצירה קרובים אל הקלי' נוגה
דיצירה. וכן בבריאה והנה יש שם ב"ן בעשייה והוא המברר בירורי
המלכים דעשייה וזהו ע"י שיתוף נפש מצדיק דעשייה ויורדין עד
המלכים ומוציאין אותן משם ומעלין אותן עד היצירה ושם הרווח של
הצדיקים יורד עד מלכים שביצירה ומוציאם משם ומברר משם מה
שיכול כפי גודל התפלה או המצוה ההיא וזה בסיוע שם ב"ן
שביצירה ואז עולין שניהן עד הבריאה ואז הנשמה עם שתוף ב"ן
דבריאה מבררים מלכי הבריאה ועולין עד נוקבא דאצילות ושם
ניתנין ביסוד שלה בסוד מ"ז ואז יורדין הווסדים מן הזכר ומשניהן
מתקנים הנשמות וכבר ידעת שיש ה"ז דאמא ויש ה"ז דאבא
ווסדים דאמא הם גבורות דאבא:

(ז) א"א שיפחותו מוויזן דיניקה פנימי דאמא והנה להעלות מ"ז צריך
עכ"פ שיהיה בו לפחות מקיפי דיניקה דאמא אך אינו יכול להמשיך
רק מוויצונות דא"א וממשיך ו"ק דגדלות לבד ואף אלו אינם רק
מוויצונות דא"א. ואם מעלה מ"ז אזור שיש לו גם פנימי דיניקה
דאבא אז יכול להמשיך גם מוויצונות דא"א ומקבל ו"ק דגדלות

דאו"א ואם מעלה מ"ז אזור שיש לו גם מקיפי דיניקה דאבא או
במשיך ג"כ מוויצונות עתיק ובמשיך י"ס במוזין כולם דגדלות או"א:

(ט) יש בבינה שם אהי"ה והוא מתחלף באבג"ד בשם בוכ"ו ואלו הב'
שמות נכנסים תוך נוקבא דו"א במוזין דילה בתחלה והם בוזי מ"ן
שבה וירדו שם ע"י אצבעות יד בינה שהם מנצפך ותחלה יורדין בג'
מוזין דילה כדי שאז"כ בעת הזווג יהיה כוז במ"ן שבה שביסוד
דילה לעלות ע"י הארת ב' שמות הג"ל שבמוזין שלה הנמשך עד
היסוד שבה המ"ן אשר שם והמ"ן ב"ן דההי"ן. והנה ב' שמות הג"ל
הוא גימטריא נ"ה רומז אל הג"ל שיש בה בוזי ג' מוזין ובוזי שם ב"ן
שביסוד הרי נ"ה וגם שם בוכ"ו גימטריא יד"ך לרמוז ליד בינה הג"ל
שירדה למטה ביסוד נוקבא וביד זו ירדו ב' שמות הג"ל למטה
במלכות וגם שם בוכ"ו מהארתו נעשה ונגדלת קומת הנוקבא כי
שיעור קומתה ד"ל שהוא כמספר הג"ל לפי שיש במלכות י"ס וכל
ספי יש לה ג' כלים הם שלשים באמה ארכו ורוזבו ד' באמה של
היריעה כמזין ד"ל אותיות במילוי המילוי דאדנ"י:

(י) וזיות דו"א המוכרוז הוא מוזין דיניקה פנימית דאמא ואמנם אינו
יכול להעלות המ"ן עד היות לו גם מקיף אמא דיניקה אז הם
מספיקים לו להעלות מ"ז אמנם אינו יכול להמשיך רק ו"ק דמוזין
דגדלות לבד ואף גם אלו יהיה גרועים שלא יהיו רק מוויצונות
דאו"א לבד וגם לא יהיה לו"א רק ו"ק פנימית דגדלות דאמא לבד

אך מכ"ע שיכנסו בו פנימיות ומקיפים דאבא דיניקה בעת שיכנסו
ו"ק דגדלות:

(יא) ב' ידיים דא"א יש בהם י' אצבעות ויש בהם ה"ג מנצפ"ך כפולות
כי הימין כלולה בשמאל ושמאל בימין ואלו נמשכין ליסוד דבינה
ונעשה מהם כלי דמ"נ העומדין תוך כלי זה ומן ב' ידיים דאבא
נעשית כלי היסוד דנוקבא אשר בתוכה המ"נ:

(יב) זו"נ הנזוה שרשם באו"א שלהם וכל שאר נשמות הצדיקים
היוצאין משם הם אוזים לזו"ן ואינם יכולין להעלות מ"נ אם לא ע"י זו"ן
שהם הנזוה שם שרשם תמיד:

(יג) ביסוד הנוקבא יש ג' שמות אדני גימטריא קצ"ה וביסוד זה יש
וזותם אחד והוא מילוי ג' אהי"ה קס"א קנ"א קמ"ג בהסרת הפשוטים
דהיינו ק"ם ק"ל קכ"ב עם ג' כוללים גימטריא השמים וז"ס קצ"ה
השמים אך הג' אהי"ה עצמן כולם הם גימטריא וזות"ם וכללותן תנ"ה
ונמשכין מבינה הנקרא אשר וזהו אשר תנ"ה הדרך על השמים ובתוך
וזותם זה יש המ"ן שהוא שם ב"ן:

(יד) שם ס"ג מעלה מ"ן דבינה ושם ע"ב מוריד מ"ד דאבא ושם מ"ה מוריד מ"ד דז"א ושם ב"ן מעלה מ"ז דנוקבא. [הגהה - צמוז מ"ן דנוקבא קודם למ"ד דז"א:

(טו) בינה נקרא אהי"ה וחלופו בוכ"ו כמנ"ן יד"ך שהוא יד דבינה ובה ה' אצבעות שהם ה' אותיות מנצפ"ך ומהם נמשכים למ"ן דמלכות והמ"ן שלה הוא שם ב"ן ואלו ה' שמות אהי"ה בוכ"ו הם כוז הנמשך למוזין שלה ומשם נמשך כוז במ"ז דידה לעלות:

(טז) ע"י התפלות והעבודות שעושים הצדיקים בעה"ז מוסיפים ומוזדשים כוז למעלה מידי יום ביומו ומאירין באצילות אור לאין קץ וערך בכל יום נוסף על וחברו נשמה לנשמה דבוזי' אצילות של הצדיק עולה בזכמה ועל ידה מתחברים או"א ע"י שם ע"ב דיודי"ן שהוא חסד עלאה המזווג זוג עליון ונקרא מזל. ונשמה דצדיק הבא מבינה מעלה מ"ז דבינה ע"י שם ס"ג ורוז דאצילות מזווג לו"ן ע"י שם מ"ה ונפש דאצילות מעלה מ"ז של המלכות ע"י שם ב"ן באופן שהנשמות של הצדיקים הוא מ"ז דבינה והנפש הוא מ"ז דמלכות וכן עד"ז ת"ת ומלכות שהם בני הבינה הם מ"ז דילה אלא שהת"ת עולה יותר למעלה בסוד הדעת לזכר וזו"ב ע"י שם ע"ב דיודי"ן. והמלכות עולה בסוד מ"ז דבינה ע"י שם ס"ג ונשמות הצדיקים שהם בני המלכות הם מ"ז דמלכות עד"ד הג"ל. ודע שאין נשמות הצדיקים עולין בבינה בסוד מ"ז בהיותו בוזיים אלא ע"י מסירת נפשו להריגה

על ק"ה אך הנפש יכולה לעלות בסוד המו"ן של המלכות ע"י מסירת נפשו למיתתה על קיום התורה והמצוות וא"צ הריגה:

(יז) רווחא קדמאה הוא נר"ן של הנקבה שהוא ב"ן ס"ג מ"ה כנודע והוא רי"ו גבורה שכל אור הוא בסוד ע"ב ע"ב ובזווג ב' אז נותן בה ע"ב ממש שהוא וזיה שלה ואז ראוי לזווג גמור להוליד כנודע שגם הזכר אינו מוליד עד שיהיה לו וזיה שהוא וחכמה שבו אמנם בביאה ראשונה תמורת ע"ב שלה שהוא וזכר ממנה נותן בה סוד אור זרוע לצדיק שהוא נעשה נשמה לנשמה שהוא ע"ב של צדיקים. וצ"ע כי בשלמא בנר"ן איקרי שפיר רווח דילה ממש אשר או"כ נותן וזלק מהגם בכל נשמה להלבישה כנודע אבל ע"ב איך תהיה משמשת בב' בוי" וחכמה שבה מציאות הויה (נ"א הנשמה) שהוא הולד ואפשר שבזווג הב' נמשכין שניהן יחד ע"ב לוזיה שלה עצמה ובתוכה מתלבש וכלול וזיה של הולד הנולד ונמצא עם זה שמהרי"ו הראשון נמשכו הנר"ן של הולד הנולד ומתלבשין וכלולים תוך רווחא קדמאה דילה הכולל נר"ן שבה ונמצא שבב' זווגים נגמר הולד ואפשר שזה שאמרנו בדרושים דלעיל שלכל ולד צריך ב' זווגים. בזה יובן שא"א לעלות מו"ן שהם בוי" וזיה של הולד עד שיכנס רווחא קדמאה שלה יען כי בתוכה באים נר"ן של הולד גם תבין איך משם ולמעלה כשבא נשמת הולד בא תזלה מלובש בנשמה שלה ונמצא כי הנר"ן של הולד לבד באים מלובשים תוך נר"ן שלה הנקרא רווחא קדמאה ואז כך באה וזיה של הולד מלובשת בוי" שלה ואלו הם בוי"

אור מים רקיע ק' ברכאן הנ"ל. ועדיין צ"ע שהווייה של הולד נקרא
 אור ואינה מתלבשת וא"כ איך באתה מלובשת תוך וזיה של אבא
 ואפשר שבאה כלולה בה ואזר כך נפרדת מבנה ואינה מתלבשת.
 הגהה - צמוז גם צ"ע שלמעלה אמר כי ע"ב הוא אור ואז"כ מ"ם
 ואז"כ רקיע וכאן אמר כי תזל יהיב בה ס"ג מ"ה ב"ן ואז"כ ע"ב:

או אפשר שזה בנשמה לנשמה וזר"ן של הולד שמצד הנקבה כנ"ל.
 אך כל הד' בוזי שיש אל הולד מצד הזכר אז הוא אור הווסד הזכר
 עצמו ואינה מתלבשת. אלא שצ"ע שא"כ הזכר מזריע ב' טפות א'
 טפת נשמה וזיה של נקבה וב' טפות נשמה וזיה של הולד גם נלע"ד
 שבוזי הד' הנקרא אור זרוע לצדיק נמצא שהוא וזיה שלה אלא
 שכיון שהיא נקבה לוקחות נשמות הצדיק במקומו ואז בזווג הב' נותן
 לה זי' לולד הצדיק עצמו ונמצא שהווייה שלה עצמה היא בוזי אור
 זרוע לצדיק לפי שהוא בוזי זכר הנקרא וזיה שהוא בוינת זכר
 שבנקבה ולכן אמר שהם עצמן מזדווגים עם המלכות והבן זה:

(יוז) הגבורות כשהם עדיין בדעת הזכר הניתנין לזקבא בזווג
 נקראים דכורין והם גדולים מהווסדים. אך כשנתינין לזקבא לצורך
 תקון פרצופה עצמה ואז"כ היא מעלה אותה בבוזי מ"ז אז הם נקבות
 גרועים מהווסדים:

(יט) יש נשמות בני אדם שבאים מזווג או"א דאצילות והם אוזים קטנים לו"ן שהם אוזים הגדולים מהם שיצאו בראשונה קודם להם ובצאת אלו האוזים הגדולים מיסוד אמא בסוד לידה הניווזו ערשם למעלה ולכן א"א שאמא תעלה מ"ן לגבי אבא אם לא שיעלו שם זו"ן שהניווזו ערשם שם ואז ע"י האוזים הגדולים האלו שהם זו"ן יכולין הנשמות שהם האוזים הקטנים להתחבר עמהם ולהעלות באמא מ"ן אך לא הם לבדם אלא על ידי שיתחברו שם זו"ן ויעלו זו"ן עמה. [הגהה - צמוז וז"א נקרא גדול בסוד בני בכורי ישראל והשאר נשמות הצדיקים שיצאו אוזריו כנ"ל:

(כ) דע כי ד' בוזי נמשכין אל המלכות א' הוא ענין הנפש אשר לה שנותן היסוד של הזכר בה כדי שתוכל לעורר מ"ן בעת הזווג כי ע"י הנפש שהוא נעשית כלי הב' והג' הוא בוזי הרווז והנשמה שנותן בה הם שם ס"ג ומ"ה. הד' מ"ש בפ' תרומה דרש בריה דרב ספרא על פ' אור זרוע לצדיק שהנה נשמות הצדיקים הם עצמן מזווגים עם המלכות והם עושין נשמות כמ"ש ואת הנפש אשר עשו בוזרן והנה רוב הזווגים הנעשין בזמן הגלות הוא באופן זה. והנה אלו הד' בוזי (מילוי ד' אותיות שם ב"ן) הנ"ל והד' נכללים בבחינה ראשונה שהיא הנפש והיא כוללת כל המילוי והוא הנקרא נפש נמצא שזה המילוי כולו בכללו בבוזי נפש אך בו נפרטים דרך פרט כל הד' בוזי:

שער לט דרוש יב

דע שתזלה לוקוז ז"א מ"ה וב"ן ששהוא כללות רוזא דבזוה דבינה שהם ב' היות פשוטות גימטריא ב"ן והם וזו"ג שבדעת שכל והוסדים מגדילין גופא דז"א כגודע ואלו הם לצורך עצמו וה"ג נשארין ביסוד שכל אך הארתן לבד יוצאין דרך אב"א ומגדילין גופא דנזקבא לצורך גופה ועצמותיה ואז"כ נותן לה בביאה ראשונה הה"ג עצמן ועכ"ז יש בהם כללות מ"ה וב"ן שהם וזו"ג ואלו אינם לצורך גופא דילה אלא הם וזיותה ונפשה והם פנימותה ורוזניותה ואז נמשך נפש בה ונשארין אלו הה"ג בבחי' רוזא והוא הכלי המעלה מ"ן ועיין מאד איך המ"ג הנזכר הם מנצפ"ך ה"ג אך הכ"ב אתוון הם כלי הנז"ל. גם ע"ש איך שהכ"ב אתוון הם דלת א' ווצי כלי ומנצפ"ך א' ווצי מ"ן. ואלו נזכרת אותם בהיותם בסוד אב"א מהארת הגבורות ואז"כ בעת נסירתן לוקוזת המווזין שלא ע"י ז"א ואז לוקוזת כ"ב אתוון אחרות ונשלים הכלי גם לוקוזת מנצפ"ך האחרים שרשים עצמן ואינם הארות בלבד ונשלים גם מ"ן והם י' דמים כנזכר כליל פסוק והם השני' ה' דמים טהורים גבורות ממותקות והראשונים ה' דמים טמאים גבורות כלי מיתוק. וצ"ע ששם נתבאר כליל פסוק שהם לבושי הו"ג וצ"ע גם צ"ע מה נתודע בביאה ראשונה שהרי כבר נשלים הכלי בעת הנסירה וגם המ"ן ונזכור לענין שאלו וזו"ג הנז"ל היו בתזילת האצילות ואלו נשארין תמיד שם הוסדים בז"א בסוד כלי מ"ד וה' גבורות

בְּזִקְבָּא בְּסוּד כְּלִי מ"נ. וְנִלְע"ד שֶׁהַעֲנִין הוּא כִּי אִם הוּא בְּבוֹחֵינָת הַזּוּג הוֹצֵאן (דְּמִנְצָפ"ך) הֵם בּוֹחִי מ"ן עֲצֻמָּן כִּי הֵכ"ב אֶתוּן הֵם הַכְּלִי כִנ"ל. אֲךָ לַזּוּג הַפְּנִימִים נַעֲשִׂית אוֹתָן הַמּוֹנֵם שֶׁהֵם ה"ג (מִנְצָפ"ך) נֶפֶשׁ שְׂבִיה בּוֹחִי כְּלִי לְבַד וּמֵה שְׂמוּשָׁךְ אוֹז"כ יִהְיוּ מ"נ וְדֹשִׁים אוֹזְרִים וְנִמְצָא שֶׁאֵלו הַרְאִשׁוֹנִים נַעֲשׂוּ לָהֶם בּוֹחִי כְּלִים לְהוֹרִיד מ"ד לְקַבֵּל הַמּוֹנֵם. אֲךָ הַמּוֹד וּמ"ן עֲצֻמָּן הוּא שְׂוֹוֹזְרִים אוֹ"א לְהוֹדוּגְ שְׁנִית וְנִתְנֵן לָהֶם ב' עֲטָרִין אוֹזְרִים מ"ה וּב"ן וּזו"ג וְדֹשִׁים וְאֵלו מִתְפַּשְׁטִים בָּהֶם ע"ד הַרְאִשׁוֹנִים וְאִז הֵם ג"כ מוֹדוּגִים וְהַזִּקְבָּא מַעֲלֶה מ"ן שֶׁהֵם גְּבוּרֹת וְדֹשִׁוֹת שְׁנֵת־פֶּשֶׁטוּ בָּהֶם וְהַזִּכָּר מוֹרִיד ה"ו וְדֹשִׁים וְכָל זֶה מִבּוֹחִי כְּלִים הַרְאִשׁוֹנִים מ"ד וּמ"ן הַרְאִשׁוֹנִים שֶׁנַּעֲשׂוּ כְּלִים כִנ"ל אֶל אֵלו הוֹדֹשִׁים וְהַרְאִשׁוֹנִים נִקְרְאוּ כְּלִים וְאֵלו נִקְרָא מ"נ וּמ"ד וְאִז מִצְטִייר הוֹלֵד בְּזִקְבָּא וְיוֹצֵאת נִשְׁמָה וְדֹשֶׁה שֶׁהֵם לְפָנִימִית הָעוֹלָמוֹת. וְדַע שֶׁאִי אֶפְשָׁר לְצַאת נִשְׁמָה מֵאֵלו מ"ן וּמ"ד וְדֹשִׁוֹת אִם לֹא שִׁיבָא מִלּוּבֶשׁ תוֹךְ הָאָרֶת הַכְּלִים הַנ"ל הַנַּעֲשִׂים מוֹזוּג הַרְאִשׁוֹנִים וְזֶה לְבוּשׁ הַנִּשְׁמָה הַנִּקְרָא אֵלוֹהַ כְּנֻדָּע וְאֵלוֹהַ הוּא לְבוּשׁ הַכְּלִי שֶׁהוּא וּזו"ג הַרְאִשׁוֹנִים (וּזוֹת"ם וְאֵלו"ה עוֹלָה תַצ"ו כְּמִנְיָן מִלְּכוּת לְרִמּוֹן שֶׁהוּא כְּלִי מִלּוּבֶשׁ בְּאֵלו הַב' לְבוּשִׁים אֵלו"ה מֵאֲבָא וּזוֹתָם מֵאֲמָא שֶׁהוּא ג' אֵהִי"ה וּמִשֵּׁם יוֹצֵאת הַנִּשְׁמָה שֶׁהוּא בְּפָנִימִי שֶׁהֵם וּזו"ג הַרְאִשׁוֹנִים) וְזֶהוּ אֵלוֹהַ וְכֵן יֵשׁ לְבוּשׁ מֵאֲמָא וְהוּא הוֹזוֹתָם וְעִשְׂיִית לְבוּשׁ זֶה הוּא עֲצֻמוֹ מִצִּיאוֹת הָעֹלָאִת מ"ן. וְדַע שֶׁהַלְבוּשׁ הַזֶּה הוּא גָּדוֹל מִהוֹדֹשִׁים לְכֵן נִמְשָׁךְ עִמּוֹ בְּסוּד כְּנֶשֶׁר יַעִיר קָנוּ יִפְרוּשׁ כְּנָפָיו יִקְוֹהוּ לְשִׁמּוֹר אֶת הַבָּנִים וְלְכֵן הוּא הַמַּעֲלֶה אוֹתָן אוֹז"כ בְּסוּד מ"נ אֶת הַנִּשְׁמָה שֶׁהִרִי הֵם מַעֲלִין אוֹתָן וְהֵם בְּעֲצֻמָּן אֵין בָּהֶם כּוֹז לְעֹלֹת נִמְצָא שֶׁהַכְּלִי גָּדוֹל מִהַמּוֹן וְשֶׁהַכְּלִי הוּא

כוח עצמות אב ואם עצמן להוליד את הבנים ענפיהם ומלבישין אותן לשומרם והבן מאד ענין העלאת מ"נ ע"י הכלי איך הוא שהוא התלבשותם ע"י הלבוש הזה דנוקבא וזה תכלית ביאור זה ושמרהו וגם דע כלל אזור נמשך עם זה ושמרהו שכל אלו הוודשים נעשים בוי' נשמות ואינם נשארין בזעיר ונוקבא רק לצורך הבנים שהם הנשמות לכן בכל פעם צריך זוג מוודש כי כלה ונפסד וזוהרין להמשיך לבנים אחרים:

והגהה - אך צ"ע שהרי הראשונים הם הוודשים והוודשים הם הפנימים ואיך הראשונים גדולים מהם. ונלע"ד שיש רווח בין הוודשיות ופנימיות וכולן מן הראשונים ווודשים הם ג"כ הוודשיות ופנימיות וא"כ הרווח הוודשיות נעשה לבוש אל הוודשיות הוודשיות ורווח בפנימיות נעשה לבוש אל הוודשיות פנימיות ואם כן יצטרך ביאה ראשונה פנימיות לעשותה כלי וכן ביאה ראשונה הוודשיות לעשות כלי גם אפשר שהפנימיות שהם נשמות צריך וודשיות אך הוודשיות שמשם נמשך וזיות לבד א"צ בודשים בכל פגם לכן א"צ להעלות (מינה) מ"ן אלא לפנימיות בק"ש ולא לוודשיות כזכר שם בפ"י ע"ש והדבר שקול וצ"ע:

ודע שכל זה הרווח דשיכין בה הוא בזוג התחתון שהוא נמשך מהתפשטות הוודשים דז"ת בגופא. גם יש זוג אזור עליון והוא בג"ר ממש בז"א ונקרא נשיקין קדמאין וגם אז נשיקין קדמאין הם רווח

דיהיב בגווה בג"ר ונעשה כלי אל הנשיקין החדשים שהם מ"ן ויש
 מלאכים ונשמות מן הנשיקין וכן בזווג התחתון. ונלע"ד שבוה יוכרו
 מ"ש במ"א שיש רווח בוצונות לצורך המלאכים וזה בג"ר ובז"ת ויש
 רווח בג"ר וז"ת בפנימיות לצורך נשמות וא"כ אין לפרש שהפנימיות
 הם ג"ר ווצונות הם ז"ת רק כל י"ס יש בהם ווצונות ופנימיות וזכור
 זה. והנה המ"ן שהעלה המלכות בש"ש לא"א הם לצורך נשמות
 (פנימיות הם הנשמות) והמ"ן דאמא עלאה הם לצורך שימשכו מוויזין
 דגדלות פנימית לזו"ן. וכבר נתבאר פרטים אלו בשער הזווגים שיש
 ב' מיני זווגים באו"א א' ויצון וא' פנימי ודע שזווג זה הפנימי אינו תדיר
 והנה בזווג הוצונות דאו"א א' הוא רווח קדמא מספיק להעלות
 מ"ן מהזו"ג החדשים לצורך וזיות לבד כי הוא רווח קדמא הוא
 שורש זו"ג הנשאר תמיד למעלה אך בזווג הפנימים דאו"א שהוא
 להבשיך נשמות וזדשות דפנימיות צריך שגם המוויזין פנימים דזו"ן
 יעלו למעלה ואז הם המעלין מ"ן שהם הזו"ג וזדשים פנימים לצורך
 נשמות יען שזווג זה נפסק וצריך שזו"ג עצמן יעלו המ"ן. והנה ז"ת
 דאו"א והם ישו"ת ויש בהם ג' בוי"א א' עצמות ב' הוא הכלי המעלה
 מ"ן שבהם ג' הוא המ"ן עצמן ותחלה מקבלין זו"ג משם הארת שהם
 מוויזין דיניקה המקיפין דאמא ופנימים דאבא הנזכר שם. ודע שכיון
 שיש לו מקיפין דיניקה דאמא יכול להעלות מ"ן לצורך הגדלות של
 הפנימים ואלו מוויזין דיניקה שהם מקיפין דאמא נמשכו להם בזווג
 ווצונות או"א שהם ישו"ת בלי שיעלו המ"ן לשם כי שם אלהים
 שהוא בוינת הניקה הוא ווצונות העולמות ומוויזין דגדלות הוא
 פנימית הם הווי"ת ע"ש. וצ"ע שהרי זווג הוצונות יש בו ג"כ נשיקין

מג"ר וזו"ג תחתון מו"ת וכן פנימית וא"כ בין בויצוניות בין בפנימית יש גדלות. ואפשר שכל זמן שאין להם רק מוויזין דגדלות דיש"ס ותבונה נקרא גדלות בויצוניות וכבר קדם להם יניקה ועיבור וכשלוקוין גם מוויזין שניים דקטנות ב' דאכדט"ם וגדלות ב' דאו"א עלאין דזו"ג"ת אז הוא פנימית ונמצא שיש עיבור יניקה ומוויזין בויצונית והם כשלוקוין מיש"ס ותבונה וכן יש להם עי"מ דפנימית והם כשלוקוין מאו"א עלאין. גם אפשר לומר שיש"ס ותבונה הם וויצונית דאו"א ויעקב ורוחל [בהיותם קטנים הם וויצוניות או"א ויעקב ורוחל וכו'] השנים יורד בהיותן קטנים הם הויצונית דזו"ן ואלו הם ישורון ורוחל וויצונית זו"נ וכל זה צ"ע (נכתב על הגליון כמו שזו"נ הנזו שרשם גו אבא עלאה בצאתם משם ושרשם הוא האי רוזא דשביק בגוה כן כל נשמות הצדיקים היוצאין או מבינה או ממלכות מניזון שם שרשם בסוד רוזא דבגוה והבן זה היטב איך הנשמות היוצאות או"כ הם מתלבשות בהוא רוזא דז"א ובהוא רוזא דנשמות שקדמו אליהם ונמצא כי שורש מ"ה וב"ן הוא כלול ההוא רוזא דנוקבא בין בבינה בין במלכות אלא שעיקרו ב"ן דגבורות ובזכר הוא להיפך כי רוז דאבא הוא ביסוד דיליה או בז"א עיקרו מ"ה דחסדים ואחר כך בזו"ג פכ"פ אז נותן בה החסדים דמ"ה עצמן ע"כ על גליון):

שער לט דרוש יג

תריץ עטריץ הם וזו"ג והם ע"ב ק"ל ע"ב וזסד ק"ל גבורה ואם תזכר
 כ"ו של הוי"ה ול"ב נתיבות וחכמה וע"ב הג"ל יהיה ק"ל בזכר כמו ק"ל
 בנקבה אך להיותו דכורא נקרא בשם ע"ב לבד. ועייץ לעיל כי ע"ב
 ק"ל הם כולץ אוזריים והם זו"ג דאב"א (נ"א והם וזו"ג דאב"א). [הגהה
 - צמוז נלע"ד שהזו"ג דפכ"פ הם ע"ב דיודיץ וה' היות דגבורה ק"ל
 הרי ע"ב ק"ל דפנים:

ונבאר ענין זו"ג וז"א ורוזל שהם אדם וחוה העליונים אוזר וז"א
 אדה"ר שהגה בעלות רוזל למעלה לקוזה מקום לאה כי לאה
 נשלמה למעלה פרצופה וכולה יושבת באצ"י ואז לוקוזה גם את המ"ן
 דביסוד לאה בהלוואה ונזדווגה עם ז"א ואז הוא נותן בה אותן ג'
 גבורות פחות שליש שנתפשטו בו והם מגולים בסוד מ"ד ואע"פ
 שנתמעטה ממקומה עכ"ז נשארה באצילות ועתה היא בבריאה ולא
 נתפשטו בה לא הוזסדים ולא הגבורות ואין ביסוד שלה מ"ן עדיין
 כנ"ל לכן הוא מעלה אותן הה"ג דביסוד לאה שהם מ"ג ויצא משם
 קין. ואז"כ וזורה להזדווג עמו שנית ואז נותן בה שארית הגבורות
 אשר נתפשטו גם הם בו אוזר נתינת הגבורות הראשונים בסוד זו"ג
 ועתה היא נותנת בבחי' מ"ד וגם היא לוקוזה ה"ז שהיו בו"ק לאה
 וכשרוזל לוקוזה ה"ג שביסוד לאה אז נתפשטו וירדו שם הוזסדים
 כולם ביסוד לאה ועתה לוקוזה רוזל והיה בה בסוד מ"ג ויצא הכל
 אוז"כ וזו"ר להזדווג שלישיית ואז נותן הוא מ"ד מכל ה"ז וירדו

וְנִתְפַשְׁטוּ קִצְתָּן אוֹזֵר צֶאֱת הַגְּבוּרוֹת מִשָּׁם וּלְהִיּוֹתָן בּוֹזִי מִיָּם יִכְלוּ כֹּלָם לְצֶאֱת עֵתָה אֶע"פ שֶׁקִּצְתָּן לְבַד נִתְפַשְׁטוּ בּוֹ וּרְוֹזֵל הָעֵלָה מִ"ן הִרְשִׁימוּ שֶׁל הוֹסְדִים הִרְאִשׁוּנִים כִּי הַגְּבוּרוֹת אֵינָם מִנְיוּזִין כ"כ רִשְׁיָמוּ כִּמוֹ הוֹסְדִים. [הַגָּהָה - וְנִלְע"ד שׁוּזָה מוּבָן בְּמִ"שׁ כִּי הִרְשִׁימוּ הוּא מִלְּ וּלְכֵן הַמֶּלֶךְ הוֹסְדִים יֵשׁ בָּהּ מִמֶּשׁ אֲבָל ה"ג אֵין בָּהֶם כ"כ הָאֲרָה וְגַם תְּבִין מִכֵּאן שֶׁה"ג וְה"ו הַיּוֹרְדִין מִהֲדַעַת וְהַנִּיֵּתָנִין לְנוֹקְבָא בְּסוּד זְוּג (הֵם מִ"ד) וְנִתְנִין לְנוֹקְבָא לְתִיקוֹן גּוֹפָה וַיּוֹרְדִין בִּיסוּד אוֹז"כ הֵם מִ"ן גַּם תְּבִין שֶׁכֵּל זְמַן שֶׁלֹּא כָּל הַמִּן וְהַמִּדִּ אֵינָם בָּאִים אוֹזֵרִים וּדְשִׁים לְצָרְכּוֹ וּלְצָרְכָּהּ לְמִ"ד בּוֹ וּלְמִ"ן בָּהּ:

וְנִבְאָר עֲנִין אִוְרוֹת זְכָרִים וְנִקְבוֹת בֵּין בּוֹסְדִים בֵּין בְּגָבוּרוֹת. וְהַעֲנִין צָרִיךְ שֶׁתִּדַּעַ עֲנִין הַדַּעַת דּו"א שֶׁהַגָּה כָּל הַטְּפוֹת שֶׁל הַזְּוּג מִבְּנֵי נִמְשִׁיכִין שֶׁהִרִי תוֹזְלָה מוֹדוּגִים בּוֹזִינָת מוּזָה הוֹזְכְּמָה עִם מוּזָה הַבִּינָה וְהֵם מִמִּשְׁיָכִים הַטְּפָה אֶל הַדַּעַת שֶׁהוּא הַמְּכָרִיעַ בִּינִיָּה וְכֹלֹל מִשְׁנִיָּה מוּזָה הוֹסְדִים וּמוּזָה הַגְּבוּרוֹת לְמוּזָה הַדַּעַת וְאֵם כֵּן הַטְּפָה אֵינָה נִמְשַׁכֶּת אֲלֵא מִמוּזָה הַדַּעַת עֲצָמוֹ וְהַבֵּן זֶה נִמְצָא שֶׁכֵּל הַנְּשִׁמוֹת אֵינָן בָּאִים אֲלֵא מִהֲדַעַת אוֹ מִהוֹסְדִים שֶׁבּוֹ אוֹ מִגְּבוּרוֹת שֶׁבּוֹ כְּמִ"שׁ. וְדַעַ שֶׁהוּא יֵשׁ לוֹ ג' מוּזִין שֶׁהֵם וּב"ד וְהַדַּעַת כֹּלֹל מוּזָה ג' שֶׁלְקִוּוֹם מוּזָה ב' אוֹז"כ שׁוֹרֵשׁ עֲטָרָה הוֹסֵד נִשְׁאָר שֶׁם בְּדַעַת כֹּלֹל וַיּוֹרְדִין מִבְּנֵי בּוֹזִינָת ה"ו שֶׁל הַתְּפַשְׁטוֹת ה"ק שֶׁבּוֹ כְּנוּדַעַ וְאוֹז"כ כִּלְלוֹתָן יוֹרְדִין בִּיסוּד שֶׁבּוֹ וְאִמְנָם גַּם שׁוֹרֵשׁ הַעֲטָרָה דְּגָבוּרָה נִשְׁאָר בּוֹ דֹּאֵל"כ יִהְיֶה גַם דַּעַת הָאִישׁ קָל כְּשֶׁל נִקְבָּה וְאוֹז"כ לֹא זֶה בְּלִבָּד אֲלֵא גַם נִמְשִׁיכִין

ומתפשטין ממנו בוזי' ה"ג בה"ק וכללותן ביסוד ג"כ באופן שיהו"א יש' לו תרין עטרין ואוז"כ יוצא הארה מעטרא דגבורה שזשאר שרשה בדעת ז"א והולך אוזורי הו"א בנקב הנקוב במקום הוזה ועברה אל האוור כנזכר באדרא זשא קמ"א שאז הגבורות הולכין אליה דרך הנקב כנ"ל ובהם נתקנת גו גופא הם גבורות הנקבות כאשר מעלה אותן אוז"כ בבוזינת מין וכן אפילו הווסדים העוברים אליה לבזין גופא כנודע הם ווסדים נקבות הנשארים בז"א עצמו ואוז"כ נותן לה בעת הזווג ע"ד הנ"ל בקין והבל וכל אלו הם זכרים בין ווסדים בין גבורות. גם ט"א שהרי שורש אלו הב' עטרין הם ב' זרועות דא"א כנודע ושם הם זכרים וע"כ ברדתם למטה בעודם בזכר נקרא זכרים ובהיותן בזקבא נקרא נקבות. גם ט"א לכל בוזי' שיש בכ"מ שיהיה שהנה כאשר אור העליון מתפשט אם הוא מקום שאינו עובר דרך מוויצה נקרא זכר וכן ז"א מקבל אורותיו היוצאין מגולים מתוך היסוד דאמא אשר בוזזה שבו והם עדיין במש' כמו שייצאו ממווז האב ולכן אפילו הגבורות שבו זכרים הם אבל כאשר האור עובר דרך מוויצה שנקבת האור ויוצא דרך המוויצה דמיון אור היוצא לזקבא דרך נקבי מוויצות גופא דז"א נקרא נקבות כי הוא יוצא דרך נקבים וגם שזולש' כוון כנקבה בעוברו דרך נקב בלי ספק וזהו עיקר הפי' בענין זה כי וזלישת כוון הוא להיותו יוצא דרך נקב ובודאי אין וזלישות רק בסבת עוברו דרך מסך הנקבים וזה נקבה נקב ה' שהוא מלכות הנקרא נקבה ונקרא ה' כנודע:

שער לט דרוש יד

ודע כי תזלה אמר לי מורי זלה"ה כי מן הדעת דא"א המתפשט
בו"ק דא"א כז"ל דרוש א' הגה מבניו נעשה ב' דעות דא"א ומן ווצי
עליון דת"ת דא"א נעשו ב' גופים דא"א מווסד שבהם עד מלכות
שבהם באופן זה כי הלא הת"ת הוא סוד ו' כדלקמן. כי הגה נודע
בסוד וקרא זה אל זה כי בת"ת יש י"ב פרקין כמנין זה והם סוד ו'
שבת"ת שבמלואו הם ב' וי"ן ו' גדולה ו' זעירא הגה הת"ת הוא ו'
גדולה והענין שהוא כולל ו"ק שבו והוא כגד ו' פרקין שיש בב'
זרועות והיסוד נקרא ו' זעירא כי גם בו כללות כל הו"ק והם ג"כ
כגד ו' פרקין שבו שוקיים שהם ז"ה כזכר פ' נשא קמ"ג וצדיק יסוד
עולם דכליל שית בקרטיפא וזדא וכן בפרשה בראשית דמו"ד וז"ל
האי רוזא אתכליל בשית וקיימא בשית כו' והוא מובן עם מ"ש אמנם
נוסיף לך ביאור בזה והוא באומרו אתכליל וקיימא. והענין כי הגה
כשתמנה מלמטה למעלה מהיכל לבנת הספיר עד היכל הרצון הוא
ו' היכלות. והנה אלו ההיכלות הם עולים ונכללים תחתונים בעליונים
עד שצמצא כשעולים עד היכל הרצון אז היכל הרצון אתכליל בשית
שכולן עולין ונכללין בתוכו כזכר שם שההיכלות עולים ונכללין זה
בזה ובבחי' זו אמר אתכליל בשית ואמנם הוא עצמו נזלק לו' וזלקי'
כז"ל כי הוא בוי' ו' ואז כל הו' היכלות נזלקין בו' וזלקים שיש בו
ולבחי' זו אמר וקיימא בשית כי הוא בעצמו מתזלק וקאי תמיד

בבוזיג'ת ו' וזלקים שהם השרשים של הו' היכלות הנמצאים תמיד
שם בתוך הת"ת שהוא היכל הרצון אך הה' היכלות תתאין נכלין בו
בעת העלייה ולא קיימין תמיד תמן וזו הבוזה ג"כ יש ביסוד ו' ועירא.
והנה זו הו' הגדולה שבת"ת דא"א נזלקה לב' ונעשה ג' כי ג'
וזלקים הראשונים שבו שהוא עד טבורא הם לאו"א וג"פ תתאין
דת"ת הם כתר דו"א והנה אלו ג"פ הנשארין לאו"א נזלקים באופן זה
כי וזצי ת"ת העליון שנתזלקו הם ג' וזלקים וזצי הו' בהכרח הוא
שאע"פ שיתזלק בהכרח שימצא כל בוזי' הו' בוזי' ו' העליון כי כן
הוא בכל העולמות העליונים שאע"פ שמתזלקים נשאר כוז הכל
באותו זלק כנ"ל נמצא כי ג' וזלקים אלו הראשונים נעשין בצורת ו'
א' וכשתמלאנה כזה וא"ו הם ג' אותיות שהם עצמן הג' וזלקים
שבוזצי עליון של ת"ת באופן שהוא וא"ו ואינו אלא ג' וזלקים והנה
הזלק העליון שהוא ו' ראשונה ממנו נעשה גופא דאבא ומו' אוזרונה
גופא דאמא ומאות א' שבאמצע הוא"ו נעשו ב' יסודות דאו"א ולכן
הושמו היסודות באמצע הוא"ו כי הם המיוחדים את שניהן וע"י
מוזדווגים. אמנם אוז"כ ששמעתי ממורי זלה"ה באופן אוזר והוא כי אלו
הג' וזלקים שיש בוזצי העליון דת"ת דא"א הב' וזלקים הראשונים
מהם נעשה לאו"א ב' דעות והזלק הג' ממנו נעשים כל ב' גופים
דאו"א. וכדי שתבין ענין זה היטב איך מוזלק הג' מספיק לב' גופים
דאו"א נקדים לך הקדמה א' דע כי יש ב' מיני זווגים הא' נקרא
נשיקין והב' הוא זווג ממש ונודע שקודם זווג תזנתון הגופני צריך
שיקדים אליו זווג העליון רוחני שהם הנשיקין בסוד וישק יעקב
לרוחל ומבשרינו נזוזה אלוה שתזלה מקדים הנשיקה ואוז"כ הזווג.

ואמנם גם הנשיקין בסוד זווג ולכן מצינו בגמרא שנקרא זווג כלשון דבור שהוא בפה כמ"ש במס' כתובות במשנה ראוי מדברת עם א' אמרו לה מה טיבו של זה ויש מ"ד בגמרא שפירש מאי מדברת נבעלת ע"ש גם הפסוק קורא הזווג בל' אכילה כמ"ש כן דרך אשה מנאפת אכלה ומוזתה פיה וגו' והבין זה. גם בזה תבין מ"ש ה"ד לאלתר כגון שהרוק בתוך פיה פי' כשאדם מזדווג עם אשתו או בהכרוז מתמצה הרוק ומתהווה בתוך פיהם והוא קודם אל הזווג והוא סי' לו ואמנם להיות זה הזווג עליון ורוחני מאד לכן בתחלה מקדים זווג נשיקין לזווג תחתון. והענין כי תחלה מתעוררים ג'ר באדם להזדווג שהם בוזי ג' מוויזין דברישא ומוציאין הטפה הריא מזווג הנעשה ע"י ואזר שהנזקבא העליונה שהיא בינה שבראש נטלה הטפהמסוד זווג או מורידה למטה ביסוד וזוורת לצאת אל הנזקבא. נמצא שבתחלה מזדווג האדם מניה וביה להוציא הטפה שלו במוויזין שלו ואז"כ יורדת עד היסוד בו ואז נותנה לאשתו ביסוד שלה. וענין זווג זה העליון הנשיקין הוא באופן זה. דע כי הנה נודע שכל ספירה כלולה מי' והנה וזכמה דא"א הוא סוד מוויזא סתימאה דיכיה ויש בה י"ס ונתפשטו כולם ברישא לחודיה והיסוד שלה הוא הזוך וזכמה וז"ס וז"ך מ"ה והמלכות שבה הוא הגרון ואמנם גרון זה נקרא בינה בערך שאר הגוף כגודע שתחלת הגוף הוא מוסד ולמטה וא"כ סיום הראש שהוא הגרון נקרא בינה והוא המלכות והנזקבא של וזכמה שהוא מ"ס ומזדווג הזכמה עמה בסוד הזוך שהוא היסוד עם הגרון שהוא מלכות הנקרא בינה כנ"ל:

מ"ק דע כי סוד אוזע"ה בגרון כנודע מאדר"ז והם בבינה והם
 גימטריא אג"ם גיכ"ק בוז"ך והם בוזכמה אותיות וז"ך מ"ה גיכ"ק גימ'
 נג"ף ואלו הם שמוות קדושים:

גם שבעתי ממורי זלה"ה באופן אור והוא שהזכמה עצמה הוא
 הוז"ך והגרון היא הבינה ולשון הוא המכריע בנתיים והוא הדעת
 שבין זכמה לבינה שהוא ברית הלשון כנזכר בס"י והוא דוגמת
 ברית המעור שהוא היסוד המזדווג בזווג תחתון והלשון הוא היסוד
 המזווג זוג עליון והנה נודע אותיות אוזע"ה שהם בגרון וגיכ"ק הם
 בוזיך. והענין שהזכמה הוא עטרא דחסדים והבינה הוא עטרא
 דגבורה ואותיות גיכ"ק הם ה"ז שבוז"ך שהוא זכמה ואותיות אוזע"ה
 הם ה"ג שבגרון שהוא הבינה. ובוזה תבין מ"ש באדרא האזינו רצ"ה
 אשא ומציא אתתקן ויאין בציורא פי' שבתוך הפה הנ"ל יש וזו"ג שהם
 מיא ואשא זה בצד זה לכן אוזע"ה בגרון א' דטרירד מלכין וז' דטרירד
 ונזית כו' כי אלו האותיות הם בוזי' ה"ג אך אותיות גיכ"ק שהם
 חוסדים עליהם נאמר הנזמדים וגו' ומתוקים וגו' וגם עליהם נאמר
 והיה מעשה הצדקה שלום כנודע שהצדקה שנותן צדיק לצדק הם
 חוסדים הנקרא שלום וצדקה ואז צדק שהוא דינן כנזכר בזוהר
 שהם בוזי' גבורות מתמתקים ע"י חוסדים שהם ה' ואז מצדק נעשה
 צדקה וזה כונת מצות צדקה והנה הגרון הוא נקודת ציון שבבינה
 ושם הם ה"ג אוזע"ה. ועם זה שאמרנו לא יוכלו אלו השמועות
 שבעתי ממורי זלה"ה כי הוז"ב מתפשטין ל"ס כל א' מהן וראשיהן

למעלה במוחין וסופן מסתיימין בפה ושם הו"ך כוז הסיום דוּכמה וגרון כוז הסיום דבינה שהוא נקודת ציון שבה והלשון הוא יסוד של הו"ך הממושך ה"ו גיכ"ק וה"ג אוזע"ה ואז הוא שם בסוד מ"ד היורדין מו"ך אל הגרון ובסוד מ"ג העולין מן הגרון אל הו"ך והוא סוד הרוק היוצא מו"ך וגרון כנ"ל בגמ'. וז"ס וכולן מוזכאן דא לדא בלישן ממלל רברבן כו' כי הוא הלשון המזווגם לכן כולם מוזכאן ליה כי הוא העיקר וממנו תוצאות וזיים. והנה אע"פ שאותיות גיכ"ק או אותיות אוזע"ה אינם אלא ד' עכ"ז הם ה' ולא קבלתי טעמו. והנה ז"ס שאז"ל כל דבור ודבור שיצא מפיו הקב"ה נברא ממנו מלאך אחד והענין כי המלאכים נבראים ע"י זווג רוזני העליין הזה ולכן וזיים וקיימים לעד אך בני אדם באים ע"י זווג תחתון גופני שהוא מבוזי היסוד עם המלכות לכן הם מתים. ובמ"א נתבאר ענין זה. עוד יש יתרון א' אל זווג נשיקין כי הטפה ההיא יוצאת מהמוחין ממש דברישא. אמנם זווג התחתון אין הטפה ההיא נמשכת מהמוחין עצמן אלא מבוזי הו"ו המתפשטין בגוף מוסד עד הוד ושבור כלל זה בידך והנה נודע שאין לך טפה יורדת מלמעלה מ"ד שאין טפיים סלקין כנגדה מ"ג. והענין שהלא נודע שבריאת העולם היה ע"י שם מ"ב הגרמו' מבראשית עד ב' דוּבְהוּ וזהו הטפה דדכורא אמנם טפת נוקבא הוא ב"פ מ"ב כלולה מב' טיפות שהם אותיות אוזע"ה כמנין פ"ד ב"פ מ"ב שהם בגרון שהוא בינה נוקבא ובבאורי' בענין זווג של א"א של הנשיקין שם נבאר איך שם מ"ב גרמו' בוז"ך שהוא גיכ"ק והנה גם בזווג תחתון הם כסדר הזה וז"ש פ' בראשית ד' א' וכמה דדיוקנא דברית אדרע במ"ב זוגים פי' הנה ו' דשמא קדישא היא

דיוקנא דברית כי היסוד הוא ארוך דומה לאות ו' וזהו דיוקנא דברית
 והנה זה ו' הוא סוד ווט' השדרה הממשכת הטפה ממוז' הדעת
 לתתא ביסוד שאור שזווגו בסוד זווג העליון ג"ר בסוד הפה הנז"ל
 שהם הנשיקין והם ב' אותיות י"ה מיהו"ה אז אוז"כ נתפשטה הטפה
 ההיא שיצא מאותו זווג העליון וירדה דרך ווט' השדרה שהוא ו'
 דהיה ואז נתפשטו ה"ו מוסד עד הוד ואוז"כ כללות ה"ו ביסוד
 ונשלמה אות וא' ונמצא שתזלה היתה הטפה אות י' ואוז"כ נתארכה
 ונעשית ו' בו"ק שנתפשטה בהם כוז"ש בתיקונים שהאי טפה
 אתארכת בעמודא דאמצעיתא ואתעביר אות ו' ע"ש. ואור
 התפשטות ה"ו שם בגופא שהוא אות ו' שם בסוד מ"ב שאלו הו"ק
 הם סוד ו' שמות הראשונים דשם מ"ב ולפי שכבר ידעת שכל קצה
 כולל ו"ק לכן בכל שם יש ו' אותיות אוז"כ אותו הרגל התחתון של
 הוא ו' דק מאד הוא נקודת העטרה של היסוד דמות י' קטנה רגל ו'
 גם היא כלולה מכל הו"ק לכן היא צורת קוץ שהיא ו' קטנה ודקה וזו
 הו' הוא שם ז' דמ"ב ויש בו ג"כ ו' אותיות לטעם הנז"ל וזו הנקודה
 נכנסת ביסוד הנקבא שהוא ה' דהוי"ה בנקודת ציון שבה ואז נקרא
 גמר ביאה כמ"ש בגמרא ונמצא ששם זה האזרון הוא בוזי העטרה
 שהיא מלכות שביסוד וגם שהיא נכנסת ביסוד דמלכות לכן שם
 האזרון של מ"ב מכנים אותו בזוהר אל המלכות. ואמנם עם מ"ש
 כאן יובן איך שם מ"ב כולו בו"ק דגופא והם ז' ווי"ן כזכר והנה לעיל
 נתבאר שזווג תחתון דיסוד אינו נמשך ממוז' עצמו אלא מה"ו אור
 שנתפשטו בגופא ויובן היטב עם מ"ש כאן שאור הזווג עליון דנשיקין
 נמשכו הווסדים למטה בגופא ובאותו הבוזי שנתפשטה שהוא שם

מ"ב משם ממש"ך היסוד טַפַּת הוֹסְדִים דְּזוּג תוֹתוֹן אֶל הַנּוֹקְבָא
בְּאוֹפֶן שֶׁבְּכָל זוּג יֵשׁ ב' זוּגִים עֲלִיּוֹן וְתוֹתוֹן כִּנ"ל וְהֵבֵן זֶה מֵאֵד כִּי
הוּא כָּלִל גָּדוֹל. הָרִי שֶׁמ"ב אוֹתוֹת כְּלוּלִין בְּטַפָּה זְרַעִית הֵזוּ וְאִמְנָם
מֵה שֶׁאִמְרוּ מ"ב זוּגִים יְכוּלִין אֲנִי לְפָרְשׁוֹ מִלְשׁוֹן זוּג פִּי שֶׁאֵלֹ הַמ"ב
אֲתוּן הֵם סוּד הַזּוּג אִמְנָם הַעֲנִין הוּא שְׁנוּדַע שֶׁאִין נְקוּדָה דְּלֹא
אֲתַכְלִילת בּוֹחֲרֵתָה יִמִּין בְּשִׁמְאֵל

וְשִׁמְאֵל בִּימִין וְא"כ הֵם מ"ב זוּגִים ר"ל כְּפוּלִים שֶׁכָּל אוֹדֵד הוּא זוּג
אוֹדֵד שֶׁהֵם שְׁנִים שְׁנִים. גַּם טַעַם הַדְּבָר שֶׁאִין לָךְ נְקוּדָה דְּלֹא
אֲתַכְלִילת מֵעִילָא לְתַתָּא וּמִתַּתָּא לְעִילָא וְא"כ הָרִי הֵם ב' מ"ב
כְּפוּלִים. גַּם סוּד הַעֲנִין כִּמ"שׁ לְעִיל שֶׁאִין לָךְ טַפָּה יוֹרֶדֶת מִלְּמַעְלָה
שֶׁאִין כִּנְגְדָה עוֹלָה ב' טַפִּין וְאֵלֹ הֵם מ"ב זוּגִים וו"ס כִּמְהָ דְּדִיוֹקְנָא
דְּבְרִית אֲזַדְרַע כּו' כִּי הִנֵּה נֹדַע אֲצִלְנוּ שִׁישׁ שֶׁם מ"ב דַּע"ב בְּאֲצִילוֹת
וְשֶׁם מ"ב דַּס"ג בְּבְרִיאָה וְשֶׁם מ"ב דַּמ"ה בְּיִצְרָה אֲךָ בְּעִשְׂיָה לֹא יֵשׁ
וְנִמְצָא עֲתָה ג"כ שִׁירְמוֹז ג"כ אֶל עֲנִין זוֹ שֶׁכִּמוֹ שֶׁהִזְכֵּר בְּעֶצְמוֹ עִם
נּוֹקְבָא הַכָּל בְּאֲצִילוֹת הֵם סוּד מ"ב זוּגִים כְּפוּלִים זְכָרִים מִהִזְכֵּר
וְנִקְבּוֹת מִהִנְקֵבָה כֵּן הַעֲנִין שֶׁכָּל הָאֲצִילוֹת נַעֲשֶׂה אוֹז"כ בּוֹזִי פְרָצוֹף א'
זְכָר לְבַד בְּעֶרֶךְ בְּרִיאָה וִיצְרָה שֶׁהֵם עֲלֵמָא דְּנּוֹקְבָא וְאִזְ הַמ"ב
דְּאֲצִילוֹת הֵם סוּד מ"ב אוֹתוֹת פְּשׁוּטָּ וּמִלָּא וּמִלָּא דְּמִלָּא דְּשֶׁם הוּי"ה
דְּאֲצִילוֹת וְעוֹלִין כִּנְגְדוֹ ב' מ"ב אוֹזְרִים שֶׁהֵם סוּד ב' טַפִּין דְּנּוֹקְבָא
כְּפוּלִין וְהֵם מ"ב זִיווּגִים מ"ב דְּבִירָא וּמ"ב דְּיִצְרָה:

שער לט דרוש טו

הספירות הם אור ישר ואור וזור והוא כי הא"ס האציל י"ס מלמעלה למטה דהיינו מכתר עד מלכות וזור עוד בעת שובו אל מקורו האיר עוד והאציל עוד י"ס אחרים מלמעלה למעלה כתר במלכות וזכמה ביסוד כו' עד מלכות בכתר וז"ס געוץ סופן בתחלתן ותחלתן בסופן וז"ס יהו"ה הוה"י וסוד תריץ יודי"ן שבא' כזה □ ומקור האור לעולם הוא י' וכתר הוא סוד קוץ י' ראשון ואזרון סוד אדני הוא סוד הוה"י ממש וזהו יאהדוזה"י בסוד אג"י ואי"ן שבאדני בסוד כתר ומלכות וסודם כ' כתר בסוד ב' יודי"ן ב"פ י"ס מלמעלה למטה ומלמעלה למעלה הנאצלים ומתיחדים בכתר ובענין העשר ממטה למעלה כן הדין בכולם כיצד מן כתר עד הזכמה וזור וזכמה לכתר וכן מכתר לבינה ומבינה לכתר גם מוזכמה לבינה ומבינה לזכמה ומוזכמה לזסוד ומוזסד לזכמה וכן עד סוף הי"ס וכן דין זה נוהג בכל ספירה וספירה עצמה כגודע היות כלולה כל א' מי' וכן עד סוף כל הפרטים ויש הפרש כי אור ישר הוא עצם אור האצילות כדמיון אור השמש המכה בעששית אך אור הזזור אינו דומה לזה רק אור וזלש יותר כמו אור השמש המכה ומתהפך אליו וכן הדין בכל י"ס ובכל ספירה וספי' עצמו כפי התפשטותו והבן זה ובתקון וז"י דל"ב

איתא כי י"ב מזלות הם שית מוזסד עד יסוד אור ישר ואור וזור וז' כוכבי לכת הם מוזסד עד המלכות וזהו בסוד אור ישר שאל"כ י"ב מזלות וז' כוכבי לכת הכל א' וב' זוגים הם וזו"ב ת"ת ומל' ומזווג וזו"ב ירד אור ישר בסוד הוי"ה שבזכמה ואהי"ה שבבינה ויורדין עד המלכות בסוד הוי"ה וזו"ן ואהי"ה בג"ה ושניהם בכת"ם ואור וזור מזווג תו"ם בסוד הוי"ה אדנ"י הוי"ה דרך קו ימין ואדנ"י דרך קו שמאל ושניהן בסוד כתי"ם זה גרמו בתיקון וז"י והנה עם האמור תבין מ"ש בתקונים כי ש' בבינה ובמלכות והוא סוד שורש האילן ויובן בסוד האילן שהוא ו"ק ששורשו מאור ישר בבינה ואור וזור במלכות וש' בו ג' קוין וכן בה' שבבינה ושבמלכות בכל א' מהם ג' קוין שהם קו וסד דין רזמים והנה ד' דברים הן א' זכר או נקבה ב' דין או רזמים ג' עליון או תותון ד' משפיע או מושפע ולעולם הזכר עליון רזמים משפיע והנוקבא דין תותון מושפע ולכן בעת הזווג הנוקבא פניה כלפי מעלה שהוא אות ה' בסוד הוי"ה לקבל מן הזכר והזכר ביושר בסוד יהו"ה. וז"ס ה' על י' נוקבא ודין כזכר בהרבה מקובות וההי"ן נקבות יודי"ן ווי"ן זכרים. הנה להבין איך בכל ספירה וספירה בעצמה שייך אור ישר ואור וזור ובזה תבין שם ס"ג כי במקום א' קראו זכר ובמ"א קראו נקבה בסוד ה' על י' והנה מילוי אלפין במוזא ומילוי ס"ג באיירא ומילוי יודי"ן בכתר אך הענין כי שם זה בכתר בסוד אור וזור שבספי' כתר וזהו מדה הנשפע שבכתר היותר קרובה אלינו אך אור ישר שבכתר הוא משפיע וקרוב אל הא"ס ולכן אינו מושג אלינו ואינו נקרא בשם כמו הא"ס שאינו עולה בשם וז"ס הנזכר תיקון ג' וזוורא ואוכמא תרוייהו אשתכוזו מכתרא

עלמה והנה אוכמא נוקבא לוזורא ישת וזשך סתרו והסוד כמ"ש כי
אוכמא דיליה הוא שם מילוי יודי"ן ע"ב א שם ס"ג וזור וסותם והבן
זה ומאלו הב' דרגין נאצלו וזו"ב וזיור ואוכם זכר ונוקבא. ובס'
הבהיר מוזכר מלמעלה למטה וממטה למעלה וגם נרמז שם כי
היורד יורד במרוצה בלי עיכוב השפע שהוא בוזי' אור ישר אך
העולה עולה בצוותה כי הוא דין הנקבה. עוד יש וזילוק אזור כי היורד
יורד דרך ימין תזלה להגביר הרוזמים והעולה מקדים השמאל
להגבירו ומשנה דרך הלכו אך לפעמים אפשר שיעלו דרך ימין
פירוש בהתזלה מיסוד לנצח או בהיפך מיסוד להוד ומהוד לנצח וכן
כל הי"ס אך דרך ימין הוא מיסוד לנצח ומוחסד לזכמה אבל היורד
יורד דרך הזכמה תזלה שהוא ימין בכל פעם שיורד. כלל העולה
מכל הנ"ל כי ב' יסודות הם מז"א לזקבא בסוד אור ישר וממלכות
לת"ת בסוד אור וזור. ובוה תבין מאמר ר' וזקיה פ' ויצא דקנ"ה ע"א
אבל ת"ז כזא דמלא בכל זמנא צדיק מעלמא תתאה נפיק ועייל ביה
עייל ומניה נפיק כו' הסוד כי הלא תזלה הנקבה משפעת בעת הזווג
מ"ז בסוד אור וזור בסוד יסוד א' ולכן התזיל ואמר צדיק מעלמא
תתאי נפיק שהוא בסוד אור וזור ואז"כ עייל בסוד אור הישר מ"ד
הרי שבנימין עם היותו בעלמא דנוקבא עכ"ז עלמא דדכורא איהו
ולא בעלמא דכרודא תזות מלכות רוזל גם כי נולד ממנה ואלו
השנים הם יוסף ובנימין אור ישר יוסף אור וזור בנימין לכן יוסף הוא
יעקב אור ישר ובנימין אור וזור בצאת נפשה כי מתה כי היא נפש
הנקבה אך מצד שנסתלק לעילא אביו קרא לו בנימין בן ימין ולא בן
שמאל גם הוא אור וזור והטעם שאזור כך וזור לירד בסוד אור

יֵשֹׁר וּז"ס שְׁמֵשׁ בְּנִימִין בְּמִקּוֹם יוֹסֵף כִּד אֶתְאֲבִיד כְּזֹכֶר פ' וַיֵּצֵא דָף
קֶז"ג ע"ב:

שְׁעָר מ דְּרוֹשׁ א

שְׁעָר ז שְׁעָר פְּנִימִיּוֹת וּזְיֻצוֹנִיּוֹת וְכוּ ט"ו דְּרוֹשִׁים:

עֲנִין הַקְדָּמָה א' נְכוּנָה ואֲמִיתִית שְׁיֵשׁ לָנוּ בְּעֵינַן הִי"ס כִּי יֵשׁ בָּהֶם ב'
בוזי'. א' הוּא בּוּזִי הָעוֹלָמוֹת עֲצֻמָּן וּבוּזִי ז' נִקְרָא וּזְיֻצוֹנִיּוֹת הַסְּפִי'. הִב'
הוּא בּוּזִי נְשֻׁמוֹת עֲצֻמָּן וּבוּזִי ז' נִקְרָא פְּנִימִיּוֹת הַסְּפִי' וְצָרִיךְ שְׁשִׁתְּדַעַ כִּי
ג' פִּירוּשֵׁינָן יֵשׁ בְּבִיאוֹר הַקְדָּמָה ז' פִּי' א' הוּא זֶה כִּי כָל בּוּזִי י"ס
דִּקְטָנוֹת נִזְלָקוֹת לִג' וְהֵם עֵיבוֹר וַיִּנְיָקָה וּמוּוֹזִין שְׁהֵם ג' דְּאֶלְקִים וְג'
אֲמֻצָּעִים וְג' ר וְכָל זֶה נִקְרָאוּ וּזְיֻצוֹנִיּוֹת ואֲחוּ"כ כָּל בּוּזִי הַגְּדֻלוֹת יֵשׁ
בָּהֶם עֵיבוֹר וַיִּנְיָקָה וּמוּוֹזִין שְׁהֵם ג' דְּאֶלְקִים וְג' אֲמֻצָּעִית וְג' ר וְכָל זֶה
נִקְרָא פְּנִימִיּוֹת. פִּי' ב' הוּא כִּי הִי"ס דִּקְטָנוֹת דְּאֶלְקִים כּוֹלֵו נִזְלָק לִב'
בוּזִי שְׁהֵם עֵיבוֹר וַיִּנְיָקָה וְהוּא כִּי ג' תּוֹתוֹנוֹת דְּאֶלְהִים הֵם עֵיבוֹר וּו"ק
עֲלִיוֹנִים יוֹזֵד נִקְרָא וַיִּנְיָקָה ואֲחוּ"כ כָּל הִי"ס דְּגְדֻלוֹת דְּהוּיּוֹת נִקְרָא
עֵיבוֹר ב' וְכָל ג' בּוּזִי אֵלֹו נִקְרָאִים וּזְיֻצוֹנִיּוֹת ואֲחוּר כָּל ג' בּוּזִי אֵלֹו הַגְּדֻלָּה
שְׁהוּא בּוּזִי אֲב"א וְהֵם נִקְרָא וּזְיֻצוֹנִיּוֹת יֵשׁ ג' בּוּזִי דּוֹגְמָתָן שְׁהוּא בּוּזִי

פב"פ ונקראים פנימיות ואמנם כל אלו ב' בוזי' שהם ויצוניות הנקרא
 אב"א והפנימיות הנקרא פב"פ כולם הם מנה"י דתבונה ויש"ס ויש
 כנגדן ב' בוזי' אורות והוא אזור ופנים מאו"א עלאין והם נקרא
 ויצוניות ופנימיות. פי' הג' כי י"ס דקטנות דאלקים כולו צולק לב'
 בוזי' שהם עיבור וניקה והוא כי ג"ת הם עיבור וי' עליונות יוזד נקרא
 יניקה ואז"כ כל י"ס דגדלות דהויות נקרא עיבור ב' (ג') והרי ג' בוזי'
 הג'ל שהם עיבור וניקה דקטנות ועיבור דגדלות כל זה נקרא
 ויצוניות יען כי הם מנה"י דתבונה ויש"ס ואז"כ ג' בוזי' הנזכר עצמן ב'
 דקטנות ואז"כ דגדלות יען כי הם מנה"י או"א עלאין הם נקראים
 פנימיות. ואמנם ג' פירושם אלו הם יותר האמיתיים ואין זולתן כלל.
 [הגהה – צמוז פי' שאין כמותן אמיתיים ומאלו ג' פירושם הפי' ראשון
 הוא יותר נכון:]

האמנם הפירוש היותר אמיתי ונכון אצלי בלי ספק הוא הפירוש
 הראשון מכולם כי ב' פירושם האזורי יש קושיות רבות ונאמר עתה
 מקצתן. והוא כי לפירוש הב' קשה שהרי בפירוש הק"ש אמרין
 בפירוש כי אלו המוויזין הבאים ע"י ק"ש שאינם רק מוויזין דו"ק והם
 נקראו פנימיות גמור והרי כל זה אינו רק בוזי' אב"א כי בוזי' פב"פ
 נעשה בברכת אבות עצמה כנזכר שם ובמקומות אחרים. גם
 לפירוש הג' קשה מכל המקומות כי בוזל כל המוויזין אינן אלא בנה"י
 דיש"ס ותבונה ואפילו בי"ט הוא בתבונה בוג"ת שלה אך באו"א
 אינם רק בשבת ובליכ' פסוז כנז' שם במקומו ומשם מובן בפירוש

שכל אלו המוויזין דפנימיות הם מיש"ס ותבונה עצמם כזכר במ"א. העולה מכל זה שהפירוש ראשון הוא אמיתי לכן גרויב בביאורו היטב ע"ד קצרה בע"ה הגה אין לך פרצוף מכל הה' פרצופים שבכל ד' עולמות אבי"ע שכ"א מהם יש לו ג' כלים לכל ספי' וספי' שלו והם ג' כלים לג' בוזי' גר"ן כי עד הנשמה שהיא מבינה שמבנה בוזי' אותיות יש כלים אך משם ולמעלה שהוא כנגד וזיה ויוזדה בכל ספירה וספירה אין עוד כלים כי שם הם הטעמים ונקודות ולא אותיות וזודע כי כל הכלים מהאותיות נעשו והנה בג' כלים אלו יש בתוכם גר"ן דויצוניות כזכר גם יש בהם (בגר"ן) בוזי' או"פ ואו"מ בסוד הצלם כזודע גם יש בהם אורות כפולים שהם צלם דאו"א וכל זה נקרא וויצוניות העולמות וכנגדן יש גם כן שלשה כלים פנימיות דנשמות ובתוכם גר"ן דפנימיות הנשמות ויש בהם או"פ ומקיף וכפולים בבוזי' צלם דאו"א ע"ד הג"ל ממש וכולם פנימיים אמנם יש עיון במ"ש בק"ש שהכלי הג' הוא נקרא פנימיות ז"א וכן שם בענין ק' נראה כי העיבור הג' דמוויזין הוא נק' פנימיות והנה אנוזו פירשנו כי העיבור הב' הוא בויצוניות וזלת הפנימיות והענין הוא כי תזלה נכנס העיבור ראשון דקטנות והם זה"י כלולין בוזג"ת ואוז"כ נכנסה היניקה דקטנות והוא התפשטות זה"י וזוג"ת כל אזור לעצמה ובוזינת אלו לא יוזסרו ממנו לעולם אמנם בהיותו בעיבור א' אשר נכנסו זה"י דתבונה בוזב"ד דז"א אז אין בו דעת כזכר במ"א כי אין כלי וויצון ליסוד דלתבונה ואזור כך ביניקה נכנסו וזוג"ת בוזב"ד דז"א וירדו זה"י בוזג"ת דז"א אז יש לו ג' מוויזין דיניקה וזהו תמיד בז"א ואזור כך בעת הק"ש בשמע ישראל יש עיבור ב' דקטנות בתבונה ואז נכנסין מוויזין

גורים דקטנות בוזב"ד דז"א ויורדין וזג"ת בוזג"ת וזה"י בזה"י ואז נשלים
ז"א דוויצונותיו לגמרי בג' בוזי' דכלים ובכל מוויזין דקטנות עיבור
ויניקה ועיבור ואורות פנימיים ומקיפים דצלם דאז"א ואז"כ עולה
בסוד מ"ן בילת אזור ואז באים לו פנימיות ז"א הן דעיבור א' בוזי' ג'
כליל בג' והן בוזי' ו"ק דיניקה והן המוויזין דו"ק דגדלות המפורשים
אצלינו בכוונת ק"ש ע"ש אז"כ בברכת אבות באלקינו ואלקי
אבותינו אז בא עיבור ג' דגדלות ונשלמים מוויזין דז"א דפנימיות וזב"ד
בוזב"ד דיכיליה וזג"ת בוזג"ת דיכיליה וזה"י בזה"י דיכיליה והנה כיון
שעיקר ק"ש הוא ליניקה דפנימיות ע"כ נכלל בו עיבור הג' דמוויזין
דקטנות ועיבור א' דג' כלילין בג' דפנימיות ולא נזכרו רק היניקה
דפנימיות שהוא מוויזין של ו"ק הגרמזין במלת אזור כנודע אבל אין
ה"ז שג' זוגים (נ"א זמנים) הם כנ"ל וכולן נקרא או בוזי' עיבור ג'
דוויצונות יען כי הוא הקודם בכוונת ק"ש כנזכר או נקרא בויצנת
גדלות עיבור (ראשון) דפנימיות אבל האמת הוא כי (הוא) ג' זוגים
הם בק"ש שיהם עיבור ג' דוויצונות והם שמות דאלקים והם מוויזין
ממש דאלקים דקטנות והם גדלות דקטנות ויש עיבור א' דקטנות
דפנימיות ויש יניקה דפנימיות. ואפשר שעיבור של ג' כליל בג' של
וויצונות ושל פנימיות לעולם לא יוזר מז"א וע"כ לא יש בשמע רק
ב' זוגים א' עיבור ב' דמוויזין דוויצונות והב' יניקה דמוויזין דפנימיות
ובעמידה אז נכנסין ג"ר דגדלות דפנימיות ואז"כ נכנסין אורות
המקיפין כנודע בתפלת ר"ה ואמנם גם המקיפין דוויצונות שיהם בוזי'
אלהים גם הם נכנסין במלת שמע ישראל כנזכר במקומו וע"ש היטב

אלא שמורי זלה"ה לא ויש לפרש כל זה אכן זהו אמיתות הענין בלי שום ספק כנלע"ד:

שער ב דרוש ב

והנה נמצא כי כל ג' בוי" כלים דוויצוניות הם שמות אלקים דניצוצין כנזכר במ"א אך נר"ן שבהם הם היות ואורות אך בהכנס הפנימיות אז הכלים הראשונים נעשים כלים והכלי הפנימי נקרא שמות בערך הכלים דוויצוניות. [הנהה - צמוז ר"ל בערך כלים הראשונים] ולא בערך הנר"ן שבתוך הוויצוניות ואז כלים הראשונים הם הקרובים והכלים הפנימים הם מוויצין ממש והנה ג' בויצות כלים הנזכר אצלנו בכל ספירה וספירה שהם היות כולם הם כלים דפנימיות ולא וויצוניות וזכור גם כלל זה מאד. גם דע כי ג' כלים דוויצוניות הם כנגד בי"ע שבז"א ולכן כנגדן ג' כלים ובתוכם נר"ן שהם מלכות ות"ת ובינה שהם בי"ע שהם כנגד רוויצות ג' עולמות בי"ע וג' כלים של פנימיות הם כנגד אצילות דז"א שגם הוא יש בו ג' בוי" בינה ת"ת ומלכות שבו ובתכו נר"ן דבוי" האצילות עצמו והם י' היות המזוקדות בקמץ ופתוח כו' כנזכר בתיקונים ונמצא כי גם בז"א דאצילות עצמו יש בו בי"ע כנגד בי"ע התחתונים ויש בו פנימיות בי"ע כנגד בי"ע דאצילות עצמו עם היות שו' כלים אלו הם אצילות אלא

ע"הם ג' וזיצוני' בסוד בי"ע וזיצוניות דאצילות והג' פנימיות בסוד בי"ע
 דפנימיות דאצילות. וע"כ תראה מ"ש בשער השמות ע"ש כי ג' כלים
 של בריאה גמורה תחתונה ושל יצירה ושל עשיה הם שמות אלקים
 כולם והוא ע"ד שיש בבי"ע דוויצוניות דו"א דאצילות כזכר ובתוכן
 מתלבשין הג' כלים פנימיים דו"א דאצילות של היות ונעשים נשמה
 ממש להם כזודע ע"ד מה שהוא פה באצילות עצמו אכן בהיות ג'
 כלים פנימיים האלו באצילות יש בתוכן נר"ן האמיתיים כזכר. גם
 אל יקשה בעיניך אם תראה לפעמים שיש זוג בויצוניות או"א או
 א"א וע"י נכנסים מוויץ (דפנים) דו"א כי דע כי כל מה שהוא למעלה
 כלים וזיצוניים כשיורדין למטה במקומם נעשים שם כלים פנימיים
 גמורים וכן להיפך כשעולין כלים פנימיים דלמטה למעלה אז נהווה
 שם לבויצנת הכלים דוויצוניות כזכר במ"א ובכמה מקומות דעליית
 התפלות ועליית שבת. גם תמצא זה בענין שית סטרין דוויצוניות
 הבינה ונק' גופא דבינה שבהכנסן בו"א נעשין הם עצמן נשמות
 ופנימיות לו"א ולא עוד אלא שוויצוניות זה"י דבינה נעשה פנימיות
 לזב"ד דו"א וכעד"ז מו"א לזקבא כי וזיצוניות כלים דזה"י דו"א הם
 כלים פנימיות שבזב"ד דזקבא והבן זה היטב ויתורצו לך מאמרים
 רבים וקושיות רבות בענין זה. וכללות הענין דע כי כל בוי' מצות
 מעשיות וברכותיהם כו ציצית ותפלין ואכילת מצה וסוכה ולולב
 וכיוצא בזה כולן הם בויצוניות העולמות אע"פ שיש בהם בוי' מוויץ
 הם בויצוניות וכל מצוה שהוא בדיבור לבד כמו תפלה הכל הוא
 בפנימיות וזה תמצא בפירוש ברוך שאמר במקומו ובפירוש כוונת
 התפלין ובכוונת נט"י ונמצא כי ארבע עולמות אבי"ע וכן בכל ה'

פרצופים שבכל עולם מהד' יש בכל א' מהם וזיצוניות ופנימיות וכל המעשה הוא וברכותיה הכל הוא בזיצוניות או"פ כנגד המעשה ואו"מ כנגד הברכה כמו ג' סעודות דשבת ואכילת מצה דפסח וקידוש שבת שעל היין וציצית וסוכה ולולב ותפילין אכן כל דבר התלוי בפה לבדו כגון התפלה ועסק התורה הכל תלוי בפנימיות. ואמנם הכוונה במוזשבה הוא הנשמה בין בזיצוניות כמו כוונת עשיית המצות שהוא בזיצוניות וכן הוא נשמה לפנימית כגון כוונת התפלות כו' כי הזיצוניות והפנימית הכל הוא בכוונת הכלים וכיוצא בזה בנשמות יש וזיצוניות ופנימית שהוא נשמה וזיצוניות לכלי וזיצוניות ונשמה פנימיות לכלי פנימיות וכ"ז בבוזי או"פ וכנגדן יש בבוזי או"מ כנזכר במ"א וכן כל בוזי שיש בזיצוניות שהוא אב"א ואוזור בפנים ופב"פ ופב"א ופנימי ומקיף ומוזין וצלם דאבא וצלם דאמא וכלים ועצמות וכיוצא בזה בכל הפרטים כולם ישנם בזיצוניות לבדו, וכן בפנימיות לבד כי הזיצוניות של כל עולם ועולם הוא בוזי וחלק העשיה שיש בכל עולם כנודע כי כל א' מד' עולמות אבי"ע כלול מכל וחלקי אבי"ע ולא זו לבד אלא אין לך כל ספירה וספירה שאין בה ד' וחלקי אבי"ע ובפרטות בוזי וזיצוניות הספירה ההיא הוא בוזי עשיה אשר בה:

שער מ דרוש ג

ענין פנימיות וויצוניות אפשר כי הג' בוזי' כלים ואורות וניצוצין שיש בכל כלי מהם הכל נעשים ביוחד כיצד כי יש למעלה זוג דויצוניות להוציא וויצוניות עיבור א' וכן יש זוג עליון מבניו בפנימיות להוציא פנימיות דעיבור א' וכעד"ז ב' בוזי' ביניקה וב' אורות בעיבור מוויזין גדלות האמנם ענין וויצוניות ופנימיות אפשר שיש ב' פירושים א' הוא שנאמר כי נודע שיש מוויזין בעיבור ויניקה וגדלות. ואמנם נדבר בעיבור ראשון כי אז מהכלים נעשה ג' וכלי גדלותא עצמן שהם עצמות הראש ומהניצוצות נעשה קרומין הנקרא אלהים דקטנות והבן זה מאד ומהאורות נעשו המוויזין עצמן שבתוך הקרומות והם בשר וך מאד ואלו הן הויות ממש ולא אלהים והנה מוויזין אלו מתלבשין תוך זה"י דויצוני' אמא ובתוכם מתלבש הנפש שלו דבוזי' אור ממש של י"ס כלים ראשונים דויצוניות ואז"כ ביניה נגדלים כל ג' בוזי' שהם עצמות של ג' וכלי גדלותא עמה שהם הכלים וגם נגדלים הקרומים שהם אלהים דיניקה [הגהה – צמוז ר"ל וויזין מאותן דעיבור], וגם נגדלים המוויזין עצמן שהם מבשר הך שהם הויות ואורות ושם בתוכם מתלבשים זה"י אמצעית דאמא ובתוכם מתלבש הרוז בבוזי' אור גמור אל י"ס כלים אמצעית של ז"א. והנה עד עתה בוזי' הנפש והרוז הם בוזי' ז"א עצמו אמנם בעיבור ג' גדלותא אז נגדלים ג"כ כל הג' בוזי' עצמן שהם העצם בג' וכלי גדלותא שהם הכלים וגם נגדלים הקרומות דבוזי' אלקים וגם נגדלים המוויזין עצמן של בשר וך שהם הויות מהאורות והם מתלבשים תוך זה"י פנימיות דאמא ובתוכם מתלבש נשמת ז"א של אור נשמה אל י"ס כלים

פְּנִימִית דָּו"א וַיַּעַן כִּי הִנְשָׁמָה הִיא אֲמָא ע"כ אֵלֹה הַמּוֹוִזִין דְּגִדְלוּת
הַנִּקְרָא נִשְׁמָה הֵם נִמְשָׁכִים מֵאוֹרוֹת או"א עֲצֻמָּן הַנִּקְרָאִים נִשְׁמָה אֲבָל
בְּנֶפֶשׁ וְרוּחַ הֵן דָּו"א עֲצֻמוֹ. וְנִמְצָא כִּי ג' בּוּזִי דִּהְיוּת הַמּוֹוִזִין עֲצֻמָּן שֶׁל
בֶּשֶׁר זָךְ דְּעֵיבּוֹר וַיִּנִּיקָהּ וּמוֹוִזִין אֲשֶׁר בְּתוֹכָם מִתְלַבְּשִׁין אִוֹרוֹת דְּנֶרֶץ
דָּו"א אֵלֹה ג' בּוּזִי הַמּוֹוִזִין הֵם פְּנִימִיּוֹת דָּו"א שֶׁהֵם הָיוּת אֲךָ שְׂאֵר ב'
בּוּזִי שֶׁהֵם גּוֹלְגֻלְתָּא וְקִרְוָמוֹת הֵם אֱלֹהִים וּזְיֻצְנוֹת. אוֹ אֲפֹשֶׁר כִּי ג'
בּוּזִי אֵלֹה הַכֻּלִּים דָּו"א הֵם וּזְיֻצְנוֹתוֹ וְג' מִיָּנִי לְבוּשֵׁי נְה"י דִּאֲמָא הֵם
פְּנִימִית דָּו"א כִּי נַעֲשֶׂה גּוֹף דָּו"א מִמֶּשׁ אֲלֵא שֶׁהוּא פְּנִימִיּוֹת וּבִתּוֹךְ אֵלֹה
הַפְּנִימִיּוֹת יֵשׁ נֶרֶץ וְעֵיִן בְּמ"א שֶׁכְּתֻבּוֹ אִיךְ הִתְבּוֹנָה כָּל אוֹזוּרִיִּים הֵם
אֲלֻקִּים מוֹוִצִי וְלִמְטָה הַמִּתְלַבֵּשׁ בְּז"א וְא"כ אֲפֹשֶׁר כִּי אֱלֹהִים עֲצֻמָּן
דְּקִרְוָמוֹת דָּו"א הֵם נְה"י דִּאֲמָא. עֲנִין פְּנִימִיּוֹת וּזְיֻצְנוֹת נִתְבָּאֵר בְּמ"א
כִּי כָּל בּוּזִי מֵהֵם כּוֹלֶלֶת או"פ וְאו"מ מְלַבֵּד הַכֻּלִּים וּבְמ"א עֵיִן הֵיטֵב
וְתִרְאָה אִיךְ הוּא הָיוּת מְנַקְדּוֹת בְּסֻגּוֹל וְשִׁבְא וּזְוֹלָם כּו' שֶׁהֵם נֶרֶץ שֶׁל
ז"ת דָּו"א כְּנֻכָר שֵׁם. וְהִנֵּה גַם הֵם בְּז"ת דִּיִּצְרָה תוֹךְ הַכֻּלִּים שֶׁלָּהֶם
שֶׁהֵם ז' שְׁמוֹת דִּאֲנָא בְּכּוֹחַ הוּא שֵׁם ב'ן מ"ב וּמִמְשִׁיכִין אוֹתוֹ עַד ז"ת
דְּעֵשִׂיָּה לְהֵאִיר לָהֶם שְׂיוֹכְלוֹ לַעֲלוֹת לְמַעְלָה מִמִּקְוָם בְּתוֹסַפַּת קְבָלָת
שִׁבְתָּ שֶׁל בּוּזִי וּזְיֻצְנוֹת הָעוֹלָמוֹת וְהַלּוּאִי שֶׁהוּאִיִּצְנוֹת עֲלִיוֹן יֵאִיר
לְהַפְּנִימִי תוֹחַתוֹן וּמִכ"ש שֶׁשֶׁנֶּאֱמַר שִׁיְהִיו שְׂוִין וּמִכ"ש ק"ו בֶּן בְּנוֹ שֶׁל ק"ו
אִם נֶאֱמַר שֶׁהַפְּנִימִיּוֹת עֲלִיוֹן יֵאִיר לְוִיִּצְנוֹת תוֹחַתוֹן א"כ בְּהַכְרוֹז הוּא
כִּי כָּל אֵלֹה הָיוּת בְּסֻגּוֹל וְשִׁבְא כּו' הֵם גַּם כֵּן נֶרֶץ בּוּזִיִּצְנוֹת
הָעוֹלָמוֹת בְּלִי סִפְקָ. גַּם נִתְבָּאֵר שֵׁם כִּי נִכְנָסִין בְּז"א ג"פ תִּתְאִין דָּל'
דְּצֻלָּם דְּמוֹוִזִין שֶׁהֵם בּוּזִי הַמִּקְיָפִים נִמְצָא כִּי בּוּזִי וּזְיֻצְנוֹת הָעוֹלָמוֹת
דְּכָל אֲבִי"ע יֵשׁ בָּהֶם עִי"מ וּמִקְיָפִים דְּצֻלָּם וְכֻלָּם וְנִשְׁמוֹת דְּנֶרֶץ

דהיות סגול'ל שבא וזולם וקמץ כו' ט' היות הנודעות וכעד"ז הוא בפנימיות העולמות נמצא כל הדרושים שיש בויצויות ישנם גם כן שיהיה בשוה בפנימיות וגם בוזי' אזור ופנים ובוזי' אלהים והוי"ה הכל הם בין בויצויות בין בפנימיות בכל הדברים כולם ואין הפרש רק זה לבדו כדי להבין היכן אנו מדברים אם בפנימיות אם בויצויות והוא שכל בוזי' מעשה הוא בויצויות וכל בוזי' דבור ותפלה הוא בפנימיות ואין הפרש אזור עוד ולכן אל תטריז עצמך יותר כלל. ודע כי אע"פ שתראה כתוב בספרינו בוזי' ויצויות ופנימיות אל תטעה בהם כי לפעמים רובן של מקומות אינם מדברים רק בויצויות לבד או בפנימיות לבד כי הכל שיהיה כנ"ל אלא שלפעמים קורא פנימיות אל כלי ג' הפנימי מכולם ולפעמים קורא פנימיות זה אל גר"ן שבתוך הכלים שהם בוזי' או"פ כנודע אמנם כל זה הויצויות ופנימיות מדבר בויצויות העולמות בלבד או בפנימיות בלבד זולת המקומות שנתבאר בפירוש ויצויות העולמות ופנימיות נשמות העולמות וזכור כלל זה. והנה תבין מכמה דרושים כי ויצויות העליון גדול מאד מפנימיות התחתון וכשעולה התחתון בעליון הנה הפנימיות של התחתון נעשה ויצויות אל ויצון העליון וווצויות העליון נשאר בוזי' פנימי אל הויצויות שהוא בוזי' פנימי התחתון וא"כ עם זה הדרוש נזכר לבאר טעם עליות העולמות בתפלת הזול ובשבת מתערבין ויצויות עם הפנימיות ע"ד הנ"ל ונעשה הכל וזיבור א' אך אין נראה כך בשאר מקומות בספרינו כמו בקבלת שבת ובתפלת ר"ה וכיוצא אלא שכל ויצויות בפ"ע והפנימיות בפ"ע. גם

אמר במ"א כי כל בוזי המעשה הם לתיקון הוֹיִצְנוּת והפְּנִימִיּוּת
הכל במקומן עֲצֵמ

ם אך הדבור הוא להעלות מעולם אל עולם ווֹיִצְנוּת עֲלִיּוֹן יוֹזֵר
פְּנִימִיּוּת אל פְּנִימִיּוּת תוֹתָן שְׁעוֹלָה לְהַלְבִּישׁוֹ בְּסוּד ווִיצְנוּת אֵלָיו וְכָל
זֶה בְּסוּד הַתְּפִלָּה בּוֹזֵל אִמָּנָם בְּקַבְלַת שַׁבַּת אַע"פ שֶׁאָמְרוּ כִּי אֵינוֹ רֶק
בּוֹיִצְנוּת הָעוֹלָמוֹת בְּלִבָּד הֵנָּה בַּמ"א כְּתוּב בְּהִפְךָ כִּי הוּא כּוֹלֵל
בִּב' הַבּוֹזִי שֶׁל פְּנִימִיּוּת ווִיצְנוּת ע"ד עֲלִיַּית הָעוֹלָמוֹת בְּתְפִלַּת הַבּוֹזֵל
כִּנ"ל אֵלָּא שֶׁבְּתְפִלַּת שַׁבַּת הוּא יוֹתֵר עֲלִיּוֹן לְהַמְשִׁיךְ אֹר בְּעוֹלָמוֹת
עֲצֵמָן עֵיין לְקַמֵּן פִּי' הַדְּבָרִים אֵלּוֹ הֵיטֵב כִּי הֵם צָרִיכִין עֵינָן מִה עֲנִין
קְדוּשָׁה יִתִּירָה בְּתְפִלַּת שַׁבַּת. וְאִפְשָׁר לְתַרֵּץ בְּהִפְךָ הִנ"ל כִּי אִמָּנָה
הוּא שֶׁהוּא כְּדֶרֶךְ תְּפִלַּת הַבּוֹזֵל אִמָּנָם כִּינָן שֶׁכָּל הַתִּיקוֹן אֵינוֹ רֶק אֵל
הַוִּיצְנוּת שִׁיּוֹזֵר פְּנִימִיּוּת אֶךְ הַפְּנִימִיּוּת לֹא הָרִיז לְהִיּוֹת פְּנִימִיּוּת
אֹזֵר גָּדוֹל מִמֶּנּוּ אֵלָּא שִׁיּוֹזֵר לְהִיּוֹת ווִיצְנוּת אֵל הַפְּנִימִיּוּת אֹזֵר גָּדוֹל
מִמֶּנּוּ עִם הִיּוֹת שֶׁהִיָּה לוֹ מַעֲלָה יוֹתֵר מִבְּרָאשׁוֹנָה עִם כָּל זֶה לֹא הָרִיז
(לְוִיזוֹר) פְּנִימִיּוּת גַּם כֵּן כִּמוֹ הַוִּיצְנוּת שִׁיּוֹזֵר לְהִיּוֹת פְּנִימִיּוּת מִמֶּשֶׁ וְע"כ
כָּל הַתִּיקוֹן יִכּוֹנֵה לְוִיצְנוּת בְּלִבָּד וְלֹא לְפְנִימִיּוּת. וַיֵּשׁ תִּירוֹץ אֹזֵר כִּפִּי
הִנֵּרָא בַּמ"א וְהוּא כִּי כָל זֶה לֹא קָאִי רֶק לְמַלְכוּת לְבַדָּה כִּי הִיא
הִנֵּקְרָא שְׂדֵה תְּפּוּזִין וְע"כ בְּסוּד קָבַל שַׁבַּת שֶׁהוּא בְּשְׂדֵה אֵז הִיא
מִקְבֻלַּת מוּוִזִין מִמֶּשֶׁ מִנֵּה"י דו"א בְּבּוֹיִנַת ווִיצְנוּת וְאֹז"כ בְּעַמִּידָה
דּוֹיכּוֹלוֹ אֵז הַמַּלְכוּת מִקְבֻלַּת מוּוִזִין מִנֵּה"י דו"א דְּבּוֹזִי פְּנִימִיּוּת. וְאִפְשָׁר
שִׁיּוּבָן כִּי סֵדֶר עֲלִיּוֹת הַתְּפִלּוֹת בּוֹזֵל הוּא כִּי פְּנִימִיּוּת הַמַּלְכוּת עָלְתָה

תזולה והלבישה לויצונות זה"י דז"א כי כן הוא הסדר בחול אבל בקבלת שבת עולה הויצונות דמלכות ומלביש לויצונות זה"י דז"א ובעמידה דויכול פנימית המלכות הלבישה אל הפנימיות עצמו זה"י דז"א ונעשה זה"י דז"א מוויץ אליה ונמצא אם כן כי וויצונותיה קבלה מוויץ מוויצונות זה"י דז"א ומלבישם ועד"ז יש ריוז יתירה כי תזולה היו התכלות העולמות פנימיות תזותן ביצונות עליון ועתה בשבת נכללו שות בשות וויצונות תזותן לויצונות עליון ופנימיות תזותן לפנימיות עליון. וזהו פירוש מ"ש לעיל שצ"ע מה ענין קדושה יתירה שנעשית בליל שבת ממה שהיה בבלת שבת והענין כשקבלה מוויץ דפנימים זה"י דז"א והפנים של הפנימיות הנ"ל אז עומדת עם יעקב פב"פ בזה"י דפנימיות דז"א ומזדווג בליל שבת דוגמת תפלת שחרית דחול כדודע. וצ"ע גדול כי במ"א כתב היפך מכל הנ"ל שאומר שכל עליית התפלה אפי' בשבתות אין עלייה והתכלותם רק בפנימית העולמות ולא בויצונות עד ימות המשיח דוקא ואפשר כי הנזה כל סוד תפלת החול אינו רק עליית הפנימיות התזותן להלביש הויצונות העליון אך הויצונות נשאר לעולם במקומו ממש אלא שבתזולה היה יונק מן העצמות ע"י אמצעית שהוא הפנימי הא' ועתה כל הויצונות הראשון וזר להיות פנימיות ויונק מן העצמות ע"י עצמו ואמנם אינו עולה כלל למעלה במקומו וכן בקבלת שבת אין עלייה רק אל הפנימיות לבד אך הויצונות כולה נשאר במקומו ואינו מריוז בוי' עלייה כלל רק שמלביש את העצמות כדזכר במ"א כי הכלים לבדם הם העולין אך העצמות נשאר במקומו. ובזה תבין שאין היפך כלל כי האמת הוא שכל הריוז בקבלת שבת הוא אל

והיצונית העולמות והוא הנזכר שם שהוא בדרך תפלת וזול כי אז אנו מתקנים את הוויצונית ומסרין את הקליפות מעליו בסוד יפנה ויטול ידיו כיוצא ודוגמתו הוא רויצת פניו ידיו ורגליו בזמין בע"ש ואז"כ ע"י קרבנות מתקנים וויצונית עצמן לשיוכלו לקבל אור העצמות שלא ע"י האמצעי אלא הוא עצמו יהיה פנימיות וכן הענין דוגמתו קבלת שבת ע"י המזמורים ולעולם כל הריוח הוא לוויצונית שיתקן ויזדכך ויהיה פנימי ויקבל הוא עצמו אור העצמות אמנם הריוח דתפלת ערבית דשבת ממש הוא ריוח יתירה כנזכר שם. והענין כי תזלה בקבלת שבת מקבל הוויצונית אור העצמות ההוא לבדו שבמקומם בזול אלא שאינו ע"י אמצעי אמנם כליל שבת יורד אור גדול מעולמות עליונים אל תחתונים ומתגדל אור העצמות מאד יותר מבראשונה. אבל עדיין צ"ע כי בבוקר בשבת שעולין יותר העולמות עד דיקנא דא"א כנודע ואז בהכרח כי גם הוויצונית העולמות יעלו במקומם וע"ש וגם במעלת אדם הראשון קודם שזטא איך היו העולמות כי כן הוא עתה בשבת כנזכר במקומו ע"ש:

שער ב דרוש ד

ונזוזור לענין הג' כלים הג'ל תזלה הוא הגוף והם כלים הממשיים והם ג' בזוי בשר גידין ועצמות והם ג' כלים והוצון שבהם הוא

הבשר והוא בוזי זה"י לבד ובתוכם נעלמים וזג"ת וזה ענין תלת כליקין בתלת (ונקרא עיבור) וזה לפי שכל הו"ק נקרא בוזי ו' ואינה נפרדת אך ג"ר וזב"ד שהם אותיות י"ה ואינם מכלל אות ו' אינם מוכרוזים להיות שם והטעם שלא באו למה שביארנו כדי שיסתלקו בעת החזרובן והגלות אך עכ"ז רושם שלהם שם בוזג"ת שבתוך זה"י וזה הרושם נקרא מוויזין דעיבור. ואז"כ בלידה ויניקה מתפשטין ויוצאין וניכרין גם הוזג"ת למעלה מן הגנה"י ונעשה ו' שלימה בלי ראש והרושם של ג"ר עדיין הם נעלמים תוך וזג"ת וזה הרושם נקרא מוויזין דיניקה ואלו המוויזין דעיבור ויניקה הם שמות אלקים כולם ואמנם אלו המוויזין שהם רושם ג"ר אינם ממש תוך וזג"ת דא"כ כבר הם מוזוברים יחד אמנם באים מלוכשים תוך זה"י אמא ובעיבור הם תוך וזיגזגית הכלי הוצון דגנה"י דאמא ודיניקה תוך אמצעית זה"י דאמא ונמצא אותו המלבוש דגנה"י אמא הוא המפסיק בין רושם ג"ר דו"א אל וזג"ת דו"א ועי"ז אינם מוזוברים לגמרי ויכולין להתפרד ולהסתלק למעלה או לירד למטה כמ"ש בע"ה. אז"כ בגדלות אז באין ג"ר דו"א והם בוזי הויות לא בוזי אלקים וגם אלו מתלבשים תוך הכלים הפנימים בגנה"י אמא וגם זה כדי שיסתלקו כשירצו. ונמצא כי הו"ק לעולם אינם מתלבשים אלו באלו כי כולם בוזי א' באות ו' וזה גדול כוזבירו ואין לזה יתרון על זה אך הג"ר שהם אותיות אורות י"ה מעולות מהו"ק ואינם מתלבשים כולם רק הו"ת הם מתלבשים תוך הו"ק וג"ר שלהם הם מגולים למעלה על הו"ק כי כבר ידעת כי כל א' מהג"ר כלולה מי' אות י' בפ"ע ואות ה' בפ"ע והג"ר שבכל א' מהג"ר נשארין מגולים והו"ת שבכל א' היא המתלבשת תוך הו"ק והרי עתה

הז"א גדול ונשלים בכל י"ס ובהוי"ה גמורה כוללת כל הפרצוף שלו
הנזולק לה' בוחי' שהם כוז"ב ו"ק ומלכות. ונמצא כי הם כמה בוחי'
והם בעיבור הם ו"ק מלובשים תלת בתלת ותוכה וויצוניות הויצון
דנה"י אמא ובתוכם מוויצון דעיבור ואז"כ ביניקה נתפשטו ו"ק ובתוכן
וויצוניות אמצעי דנה"י אמא ובתוכם מוויצון דיניקה האמנם וויצוניות
הויצון דנה"י אמא עם המוויצון דעיבור יורדין למטה בסדר המדרגות
מעט מעט עד שורדין בבריאה ואז"כ בגדלות הוא עד"ז כי מוויצון
דיניקה עם וויצוניותיו אמצעית נה"י דאמא יורדין בסדרי המדרגות
עד למטה בבריאה והמוויצון הגדלות עם פנימיות דנה"י אמא נכנסים
תוך ז"א ואלו לבד הם הויות. ודע כי אינם נכנסין ביוזם כי תזלה
נכנסין הו"ק של י"ס הגדלות ואז"כ הג"ר שלהם ועד"ז הוא ירידת
מוויצון דאלקים ביניקה כי כפי שיעור הנכנסים כך שיעור הוצאין
והיורדין למטה והבן זה ועד"ז יש גוף ב' יותר דק וזך והוא סוד הנק'
באדם וזלוקא דרבנן שהוא לבוש וגוף של העצמות שהם האורות
וג"כ יש בו ג' בוחי' עד"ז ממש והם עיבור ויניקה ומוויצון וגוף זה הוא זך
מאד והוא קרוב אל מדרגת הנפש וזה נעשה ע"י המצות ובתוך זה
הגוף מתלבשים נר"ן שהם האורות נפש בעיבור רווח ביניקה נשמה
בגדלות. נלע"ד כי הפנימית שהוא זה הגוף הב' כולו הויות ג"כ אלא
שהויות גדלות הויצוניות הם בסוד רבוע ואזוריים והויות הפנימיות
הם היושר בלי רבוע גם אפשר שאלו בניקוד ואלו בלא ניקוד וצ"ע
והא' נאות כי הפרש של הניקוד הוא בוזב"ד ו"ק כי מלכות בלי נקוד
כנזכר במ"א אך היושר והרבוע הוא בפנימית וויצוניות כנזכר בסדר
מדרגות השמות והנה אלו הב' גופים הם הא' נקרא וויצוניות

הספירות כי ממנו נשמות המלאכים הב' הוא שממנו נשמות הצדיקים ונקרא פנימית הספירות אמנם נסתפקתי אימתי נכנסין וכפי הנ"ל בענין ב' ימים דר"ה נראה כי אזור גמר כל הוויצונות נעשה הפנימיות ואפשר כי נעשה יום א' ויום ב' ביוזל וצ"ע. וענין היות הנפש מצד הבינה כי שם האותיות וגם שם הוא ב"ן כי ס"ג נעשה ב"ן כנודע ובינה אין בה נקודות לכן כל הוויצונות הוא בלי נקודה כי מבינה נמשכו אך הפנימיות הנמשך משם מ"ה שהוא מוזכמה לכן הוא אותות היות בנקודות ובה נתיישב הצ"ע דלעיל. והנה נראה כי הוויצונות שם ב"ן והפנימיות שם מ"ה וכבר ידעת כי בערך א' הוויצונות גדול מהפנימיות לכן שם ב"ן לעתיד יהיה גדול משם מ"ה נמצא כי כללות כל הוויצונות שהוא ב"ן נקרא נפש עם שיש לו ג"כ כל פרטי נר"ן וכל הפנימיות נקרא שם מ"ה עם שיש לו גם כן כל הפרטים. נמצא כי יש אזוריים וכלים ועצמות דב"ן וכלים ועצמות דפנימית דמ"ה ולהיות כי הוא רווח וכולם היות מנקודות כנ"ל לכן אמרו בתקונים אותות נפש כי הוא שם ב"ן ונקודות רווח שהוא שם מ"ה. גם דע כי הוויצונות נקרא אב"א ולהיות כולו שם ב"ן שהיא נקבה לכן מדובקים אז יוזל זון אב"א ונמצא כי הב' פרושים הם אמת כי הם אב"א דבוקים יוזל וגם הוויצונות נקרא אב"א זה גורם לזה שלהיות ויצונות ודין גורם להיותם אב"א דבוקים שלא יתאווזו בהם הקליפות כנודע וכשנכנסו בהם כלי פנימי

ות דמ"ה א"ז וזו"רים פב"פ ונמצא שלפעמים בהיות ש"אין להם רק אוזורים לבד שהוא הו"צו"יות יש' ז"ו"ג אב"א. וא"ת איך אפשר הלא הם דבוקים אב"א מפוזר הקליפות אך הענין הוא כי א"ז עולין עד או"א ומלבישין אותן ונעשים להם או"א בבוזי' פנימית שלהם וא"ז נעלמים וזו"רים פב"פ ומזדווגים אך בערך ש"אין הפנימיות שלהם נקראים ז"ו"ג אב"א והבן זה מאד:

שער ב דרוש ה

ודע כי כל הפרצופים והספירות כולם כ"א יש' להם ב' גופים כז"ל שהם פנימיות וזיצו"יות אך לפעמים העליון שבכולם הו"צו"יות בו נעשה פנימיות לתחתון ממונו אשר עלה למעלה ומלבישו וא"א לו להיות פנימיות לבד וגם הוא עולה למעלה ממקומו ומלביש לעליון שעליו הו"צו"יות שלו וא"ז הו"צו"יות עליון נעשה פנימיות בו ומפנימיות שלו נעשה וזיצו"יות כי בערך היות עתה במקום גבוה הפנימיות נראה כעין וזיצו"יות ונמצא כי בהתזויל התחתון שבכל פרצופים לעלות מוכרח שכולם אשר עליו ישתנו ממדרגתן ולפעמים התחתון עולה ג"כ ב' בוזי' כי לוקח גם פנימיות של העליון וא"ז הוא ממש כמוהו שלוקח וזיצו"ותו ופנימיותו והתחתון שתחתיו עולה ולוקח מקומו וזיצו"יותו ופנימיותו וכן עד"ז כל המדרגות ועד"ז עולין מדרגות

אזור מדרגות עד שנמצא שאפשר שעולם עשייה תעלה עד מקום מלכות דאצילות ושם תקוז עולם עשייה וויצוניות ופנימיות המלכות דאצילות. והמלכות דאצילות תקוז וויצוניות ופנימיות דחוכמה דאצילות והמשכיל יבין ויקיש מלתא למלתא ולפעמים עולה העצמות ונשאים הכלים וזהו בעת הפגם ואז הוא ירידה לכל פרצופים. נמצא כי וויצוניות ופנימיות עצמות הכתר יהיה עתה וויצוניות ופנימיות עצמות הז"א אך בשבת הוא להיפך בתוספת קדושה כי העצמות נשארין למוטה והכלים עולין למועלה עד הג'ל והבן זה היטב. נמצא כי כשעולה ז"א בבינה כפי סדר לקיוותו בה כך היא לוקחות ממה שלמועלה ממונה כי כשקוז הוא יצוניות שלה אז היא אינה יכולה לעמוד בלי וויצוניות ואז פנימיות של זה"י שלה נעשים וויצוניות וזג"ת וויצוניות וזג"ת שלה נעשה פנימיות לזה"י וכעד"ז עד שנמצא שוויצוניותו של זה"י דא"א נעשה פנימיות וזב"ד לז"א:

שער מ דרוש ו

והנה בעת צאת המלכים יצאו הג'ר שהם א"א ואו"א שלימים בי"ס אך היה מבוינת שם ב"ן לבד שהוא בוינת נפש עם הג' כלים שלו לכל אזור אך לא היו מתוקנים בבוינת פרצוף כיון שלא בא עדיין

שם מ"ה שהוא הרוח והז"א יצא בבחינת ו"ק לבד דב"ן עמות וכלים
 בלי תיקון פרצוף והנזקבא יצאה בחינת ספירה אות לבד עצמות
 וכלים משם ב"ן. ובעת התיקון עתיק וא"א ואו"א נתוסף בהם שם
 מ"ה עצמות וכלים ועי"כ נתוסף תיקון בשם ב"ן שלהם שנעשה פרצוף
 וז"א נתוסף בו בשם ב"ן ג"ר עצמות וכלים ומשם מ"ה כל הי"ס
 עצמות וכלים ונזקבא נתוסף בה ט"ס משם ב"ן עצמות וכלים ומשם
 מ"ה י"ס עצמות וכלים. ובזה תבין איך בכל פרצוף מה' פרצופים יש
 בחי' מ"ה וב"ן בין בזכרים בין בנקבות והם בחי' נפש ורוח של אותו
 פרצוף. גם נמצא כי בעת הפגם מסתלקין מז"א ג"ר דב"ן הנקרא
 גדלות וגם כל הי"ס דמ"ה שלו, ומנזקבא מסתלקין ט"ר דב"ן וי"ס
 דמ"ה ונמצא הוא הגוף של הנפש ואחור שהשלים הגוף והנפש דב"ן
 אוז"כ וזוהר לקנות גוף ב' שיש אל הרוח משם מ"ה עם הרוח שלו והם
 סוד אותיות ונקודות ונמצא כי האותיות הם גוף והם נפש. ובזה לא
 יוזלקו מאברי הזוהר ותיקונים דאותיות והנקודות הם גוף ורוח
 והאותיות הם באים מבינה והנקודות מווכמה. אוז"כ נעשה גוף ג' אל
 הנשמה שהם טעמים ואפשר לומר כי הטעמים אחור שהם למעלה
 מאד אינם צריכין גוף להם נמצא שבכל פרצוף יש ויצונית והוא כלי
 הנפש עם הנפש ופנימיות והוא כלי הרוח עם הרוח. ובזה אפשר
 להבין כי הג' כלים שבכל ספירה הם כנגד ג' גופים של גר"ן אך
 ממ"א נראה כי כל ג' כלים הם בחי' צונית וכנגדן בפנימיות ועיין שם.
 ואפשר שיש כזכר בתקונים שהם י"ס דאזוריים, וי"ס פנים. וי"ס
 לפני ולפנים. ונמצא כי הם ג' גופים כל אחד כלול מג' כלים דמ"ה
 וב"ן, והם ג' כלים כנגד גר"ן, והנה שם ב"ן כללות כי י"ס הנפש

וגופות, ושם מ"ה כללות כל י"ס דרוז וגופות, והנה י"ס דרוז הם מ"ש בהקדמה שנית בתיקונים שהוא שם מ"ה מלגאו והוא הכולל ויש בו י' אותיות י' היות בט' נקודות הגו' בתיקונים בתקון ע' שהם מתחלקין לזרין והכל בוזי רוז, וכגדו ס"ג הנשמה. וע"ב נשמה לנשמה, וז"ס דעת ות"ת מלבד ומלגאו, יעקב ומשה, זה מוויצונו וזה מפנימיות. ודע כי הגוף הווצון דז"א נקרא ת"ת כלול משית סטריין ויעקב, והגוף הפנימי של ז"א נקרא דעת ת"ת מלגאו דאתי בשית סטריין והוא סוד משה וישראל, ולכן אין הדעת בכלל י"ס כי הוא הת"ת אלא שהוא הפנימיות ושומר כלל זה בדרך היטב. וכנסת ישראל הוא גוף הפנימי ומלכות גוף וויצון, וזווג ב' הגופות הפנימיות נקרא נשיקין רוזא ברוזא והבן זה וכן הוא באו"א בזווג הפנימיות נקרא נשיקין והפנימי דאבא נקרא מזל שם ע"ב והפנימי דז"א הוא שם מ"ה שיקא דאילנא ובערך הוויצון יקרא הפנימי נשיקין רוזא ברוזא כי שם מ"ה הוא רוז כנ"ל:

והנה כבר ידעת כי גופא דמ"ה פנימי וגופא דב"ן ווצון וכעד"ז באורות כי אורות דמ"ה פנימיות ואורות דב"ן מקיפים נמצא כי זרין פנימיות דמ"ה הם אורות לג' כלים הפנימיות והמקיפים הם אורות לג' כלים ווצויות משם ב"ן. והנה ידעת ענין ג' כלים וענין האורות ממ"ה ומב"ן והנה זון כל אור מ"ס גמורות וכשנצטרים נכנס בהם גוף הפנימי דשם מ"ה וווצרים פכ"פ ונמצא כי ב' בוזי לבד שהם מ"ה וב"ן הם מוויץ והבן זה מאד. והנה העיבור והניקה ומוויץ דנעשה אור

הנְסִירָה בּוֹחֶזֶרֶת פֶּב"פּ בְּבִרְכַּת אֲבוֹת בְּבִרְכַּת מִזֵּן אֲבֵרָהּ הוּא הוֹסֵד
שֵׁם מ"ה שֶׁנֶּכְנָס עֵתָה לֹא"א וְהִבֵּן זֶה כִּי הֵם מוּוֹזֵין וְזֵדִישִׁים דְּבוּזִי פֶב"פּ.
אך מִמִּי"א נִרְאֶה כִּי וּזְצוֹנִיּוֹת יֵשׁ בָּהּ אֲוֵרוֹת פְּנִימִיִּים וּמִקִּיפִים וְכֵן
הַפְּנִימִיּוֹת או"פ וְאוֹר מִקִּיף וְשֵׁם מ"ה הוּא הוֹסֵדִים וּז"ס אֶתִּי וְהוֹסֵד
וּפְרִישׁ גֶּרֶעוֹן. וְהִנֵּה נֹדֵעַ כִּי שֵׁם ב"ן הוּא הַגְּבוּרָה וְאוֹזוּרִיִּים וּבִזָּה תִּבִּין
כִּי הוֹזְצוֹנִיּוֹת הַנְּזוּלָה לֹא כָּלִים הוּא עֵיִקֶר הַנֶּקְרָא גּוֹף וּבִכֹּל בּוּזִי מֵהֶם
יֵשׁ מוּוֹזֵין כִּנ"ל וְהֵם מְלוּבְשֵׁין תוֹךְ ג' בּוּזִי נִה"י דְּאִמָּא שֶׁל וּזְצוֹנִיּוֹת שֶׁלָּהּ
ג"כ דִּהְיִינוּ בְּתַבּוּנָהּ וְכֵן עַד"ו ג' בּוּזִי לַפְּנִימִיּוֹת וְהַמוּוֹזֵין שֶׁלָּהֶם נֶכְנָסִים
אוֹז"כ מְלוּבְשֵׁים תוֹךְ ג' בּוּזִי דַּפְּנִימִיּוֹת נִה"י דְּאִמָּא ג"כ ג' בּוּזִי פְּנִימִיּוֹת
הֵם תוֹךְ ג' בּוּזִי הוֹזִיצוֹנִיּוֹת וְהוֹזְצוֹנִיּוֹת נֶקְרָא גּוֹף וְהַפְּנִימִיּוֹת נֶקְרָא קוֹל
וְכִבֵּר יִדְעֵת כִּי הַמַּלְכִּים נִבְרְאוּ מִקּוֹלוֹת הַיּוֹצֵאִין מִפֶּה ז"א וְהֵם מוּוֹזֵין
נְשִׁיקִין רוּחַ בְּרוּחַ שֶׁהוּא פְּנִימִיּוֹת ז"א הַנֶּקְרָא קוֹלוֹת וּפְנִימִיּוֹת נֶקְבָּא
הוּא הַנֶּקְרָא דְּבִרּוֹ וְהִבֵּן זֶה וְכִשְׂאִין בָּהּ רַק וּזְצוֹנִיּוֹת שֶׁהִיא עוֹמֶדֶת
אֲב"א נֶקְרָא יוֹנָת אֶלֶם. וְהִנֵּה יִדְעֵת מֵהִיכָן קוֹל וְדְבָר לְאֶדָם שֶׁהוּא
הַגּוֹף הַפְּנִימִי שֶׁבּוֹ מֵתַלְבֵּשׁ נֶר"ן וּבִמּוֹת הָאֶדָם מִסְתַּלַּק הַגּוֹף הַפְּנִימִי
עִם נֶר"ן וְנִשְׁאָר גּוֹף הוֹזִיצוֹן אֶלֶם. וְדַע כִּי בְּעִלְיִית ז"א בְּסוּד מ"ן עוֹלִים
פְּנִימִיּוֹת עִם הַמוּוֹזֵין שֶׁל הוֹזְצוֹנִיּוֹת כִּי כָּל זֶה הוּא תוֹסֶפֶת וְהַסְבָּה כִּי
צָרִיךְ לְבוֹזִינָת מ"ן שִׁיעֵלוּ ג"כ ג"ר מִבִּשׁ וְלֹא ו"ק כִּמְשִׁי בִּמִּי"א וְג"כ ג"ר
שֶׁל הוֹזְצוֹנִיּוֹת נֶקְרָא מוּוֹזֵין וְהַכֹּל עוֹלָה בְּסוּד מ"ן ג"ר הוֹזְצוֹנִיּוֹת וְכֹל
הַפְּנִימִיּוֹת וְכִשְׁוֹזֹר לִירֵד נֶכְנָסִים תּוֹזֵלָה הַג"ר הוֹזִיצוֹנִיּוֹת מְלוּבְשֵׁים
בְּבוּזִי פְּנִימִיּוֹת הוֹזִיצוֹנִיּוֹת נִה"י דְּאִמָּא וְאוֹז"כ יוֹרֵד כָּל ג' בּוּזִי פְּנִימִיּוֹת
דו"א מְלוּבְשֵׁים תוֹךְ הַג' בּוּזִי פְּנִימִיּוֹת נִה"י דְּאִמָּא. וְדַע כִּי כִשְׂאִנוּ
אוֹמְרִים שֶׁעֲלָה ז"א בּוּזִי צוֹנִיּוֹת נִה"י דְּאִמָּא אֵינוֹ בְּפֶעַם א' רַק תּוֹזֵלָה

בסוד עיבור בבחינת ויצונויות ואז"כ ביניקה בבחי' אמצעיות ואז"כ בגדלות בבחי' פנימיות ונמצא כי ג' בחינת פנימיות ג"ר דז"א הלבישו ג' בחינות דויצונויות לג' תזותנות דנה"י דאמא ואז"כ וזר לעלות ומלביש ג' בחינות פנימיות ג"ר דז"א לג' בחי' פנימיות נה"י דאמא ע"י ג' בחינת ע"מ והג' בחינות ויצונויות נה"י דאמא ירדו להיותן מתלבשים לג' בחינות ויצונויות דג' אמצעיות דז"א וכעד"ז בכל עליות נמצא כי אין עלייה דג"ר דז"א בג"ת דאמא נעשה בפעם אחד כי צריך עיבור יניקה ומוחין לוויצונויות ועיבור יניקה ומוחין לפנימיות וכן בכל עליות שיש בכל הפרצופים הם עד"ז ומעתה אל תתמה אם נתקנו התפלות באורך גדול כי כמה בחי' צריך עד שיעלו ג"ר בג' אורחות של העליון ממנו וכן בכל בחי':

שער מ דרוש ז

דרושי פרטי עולמות כולם ונקראים שער ויצונויות ופנימיות בתראה:

ענין אזור באזור ופכ"פ הוא זה. דע כי תזלה בעיבור לא היה ז"א רק בחי' נפש לבד שבו והוא המלכות שבו וששה קצוותיו וכשנולד בא לו הרוח ונשלים לו"ק בימי היניקה ואמנם הנזקבא קודם זמן

העיבור לא היה בה רק נקודת נפש שבנפש מלכות שבמלכות שבה ושיעורה עטרה שביסוד ו"א שהוא מנפש שבו ואז"כ בעיבור נתוסף בה ו"ק הנפש ונקרא רוח שבנפש ואז גדלה כמדת היסוד עצמו דז"א שהוא רוח שבו אך אינן ו"ק שלמים כמוהו. אז"כ ביניקה גדלה היא הנשמה שבנפש וזיכר ג' כלים שבה שהם כלי נפש כלי רוח כלי נשמה כנודע שאין עוד כלים רק ג' כלים אלו אך הם בוזי נפש בלבד באופן שנשלם בה בוזי י' מלכיות שבה הנקרא נפש גמורה וכולם אינם רק מדה אחת כמדת ת"ת דז"א ואז היה הז"א ו"ק גמורים והיא קצה א' גמורה אז"כ גדל ו"א י"ס גמורים ובא לו נשמה ואז היא נגדלת בבוזי רוח בפעם א' כי אותו המדה של י' מלכיות הנ"ל נעשו י"ס כנודע מא"ב דאטב"ז והרי עתה הם אב"א אך עדיין אין בה רק נפש ורוח כי הרי היא עדיין מן הוזה ולמטה ששם הוא בוינת הרוח כי עד הוזה עומדת היסוד דבינה הנקרא נשמה כנודע גם כי הרי אינה לוקחות מהבינה עצמה אלא מן הז"א עצמו הנקרא רוח וגם שהיא למטה מהוזה כנ"ל שאין שם בז"א עצמו רק רוח ולכן לא הגיע אליה רק רוח שלה כי הנשמה שלה ניתנה למלכות של ו"א (צד הב"ן שבו) עצמו כנ"ל. ואז"כ יצאו המוויזין וניתנו אליה עצמה ואז נגדלה היא כל האזור כי כבר יש בה נשמה כמוהו ודע והבן מאד כי אז כל בוזי מלכות דז"א עצמו שהוא ב"ן שלו כנזכר במ"א הוא דוגמת בינה עליונה והיא דוגמת תבונה וכל אזוריים שלו נזסרין וניתנין אליה ועי"ז נשלמה כי היא דוגמת התבונה הנעשית פרצוף גמור בהתזכרה עם הבינה. והנה הכלים הם נזסרין ונדבקין בה כיון שהנשמה נכנסת בה שהיא נשמת הכלים הנזסרים שהוא ב"ן דז"א

אורות וכלים והבן זה מאד. והנה עד עתה יש ב"א ובנוקבא מוויזין
 דנשמה ואז נק' כבר גדול כי בעוד שיש בו רווח נקרא זעיר וכלוקוזה
 נשמה שבו נקרא גדול שהוא בן י"ג שנים ולמעלה אך עדיין אינו
 אדם אוי לזוהרה עד י"ז שנה ואז נכנסת בו נשמה לנשמה שהם מוויזין
 דאבא כי אין זווג ראוי להוליד אלא מן המוויז שהוא וזכמה הנקרא
 וזיה כז"ל. ודע כי בהיותן אב"א וזווגו ועלו למעלה בויק או"א וזווגו
 שם פב"פ ואז נתן בה רווח דשביק בה בביאה קדמאה והוא בויז
 טפת זווג גמור בוסדים של זר"ן מב"ן ומ"ה וס"ג ע"ב ע"ב ע"ב הרי
 גימטריא גבורה כי כל א' מאלו אינם ע"ב ממש כנודע אלא
 בהתוכם ס"ג עם י' אותיות ומ"ה וכ"ו ורבע הוי"ה דב"ן שהוא ע"ב
 דב"ן וכשנכנסים המוויזין דויה שהוא בינה דאבא שהוא ראוי
 להוליד יכולין אפי' בהזדווגם למטה במקומם לזווג פב"פ כנודע ואז
 נותן בה בזווג גמור טפת ווסדים דע"ב דיודי"ן שהוא ע"ב אמיתי כי
 היא לקוזה כבר הגבורות דע"ב ע"י ז"א ואמא פב"פ אך לא בזווג
 גמור אך עתה נותן לה בזווג גמור הוסדים דע"ב ואלו הן נשמה
 אמיתית וזה נקרא זסווג גמור אך רי"ו אב"א נקרא זווג שאינו גמור כי
 אינה רק לעשותה כלי ונמצא כי אותו הרי"ו הוא אותו רווח דשדי
 בגויה שהם הוסדים זכרים מבויזי זר"ן אך טפת הויה אינה נשאר
 בה כי הוא כוז זכר גמור לכן הרי"ו הוא בנימין בן ימין כוז זכר
 ונקרא בן אוני כוז נוקבא כי היא מן הנשמה בינה נקבה או"כ וזווג
 לקוזה זר"ן וזיה יותר עליונים מאו"א עלאין עצמן ולא מיש"ס ותבונה
 וצריכין לזווג אל קטנות וגדלות ב' יותר עליונים והבן זה ואז כך
 לוקח מאריך עצמו ואז נשלם לו בוינת יוידה והבן זה מאד:

שער ב' דרוש ו'

כבר כתבנו כי ג' כלים הם נקראים ויצוניות ולהם ג' מקיפים וכל זה
 נקרא ויצוניות וג' נשמות פנימיות הם נר"ן וכנגדן ג' מקיפים וממ"א
 תבין כי גם המוויזין שהם נקרא פנימיות הכלים יש בהם ע"ד הג"ל
 פנימים ומקיפים וכנגדם יפנה וברכת אשר יצר והרי הם וז"י בוי"ט
 פנימית (והם) ג' כלים ג' מוויזין ג' נשמות וט' מקיפים להם עד"ז. גם
 תבין ממ"א שכתבנו כי המוויזין התחתונים נעשין כלים אל העליונים
 וכן מראש אצילות עד סוף העשיה כלים העליונים הם מוויזין
 לתחתונים יען היות הכל בוי"ט כלי ואין הפרש רק שזה פנימיות וזה
 ויצוניות וכן עד"ז באורות מה שהוא רוח לזה הוא נשמה לתחתון ומה
 שהוא נפש לעליון נעשה רוח לתחתון וכיוצא בזה אמנם מאורות לא
 נעשה כלים וכן מכלים לא נעשה אורות. אך אמנם זה שאמרנו אינו
 רק באצילות לבד כי משם ולמטה כלים דאצילות נעשה נשמה
 לבי"ע והבן זה הסוד הגדול שלכך אין בי"ע נקרא אלהות גמור יען
 אפי' נשמתם הם כלים לבד דאצילות ולא אורות אך להיותן מן
 אצילות נק' אלהות אשר שם וזה ג"כ טעם גדול כמה נבדלות בי"ע
 מן האצילות והוא כי אור העצמות הנמשך מלמעלה נשלם ומסתיים
 באצילות לבד ואפשר שעד"ז יהיה מבריאיה אל יצירה ומיצירה אל

עשייה. גם תבין במ"א כי הי"א סמני קטורת הנקרא קליפת זוה"ה הנטתה בעליה כי הם ויצוניות לוויצוניות מלכות דעשיה. גם תבין משם כי עיקר אוזיות הקליפות הוא בג"ת שבכל עולם אמנם בשאר הז' ראשונים יש גם כן קליפה וכמו שיש עליית הקדושה פנימיות התחתון נעשה ויצוניות בעליון ועי"ז מקבל הארה ונמתק כן בקליפות הם עולין ג"כ עד"ז פנימיות התחתון נעשה ויצוניות העליון ועי"ז נמתקין ואינם נאוזין. גם תבין טעם היות י"ס דקליפה בעשייה נגד א"א ואבא כו' ע"ש גם תבין ענין הקליפות של ד' עולמות אבי"ע וזוה"ה תבין היות ז' מלכים תחת כל בוי"ב בבינה ובז"א ובמלכות ובסיום כל אוזל ממנו בג"ת שבהם באוזורים כי זהו נקרא תחת כנזכר במ"א ובמלכות דעשייה נפשות וביצירה רוזין כו' וממ"א תבין מש"ל כי הקליפה העליונה דאצילות היא נקראת טהרה דבריאה כי טהרה דבריאה היא נקרא טומאה דאצילות. גם תבין היטב כי הרי אמרנו שבזו"ל אין עליה רק לפנימיות שהם הנשמה והמוזין והרי אנו רואים כי גם בזו"ל עולין ויצוניות ופנימיות. והענין הוא כמ"ש במ"א והוא כי לעולם אין עולה היצירה אל הבריאה רק פנימיות ג"ר דיצירה ולא ויצוניות ואע"פ שעולים הויצוניות הוא מניה וביה בעולם היצירה עצמו אך אינו משתנה ויצוניות יצירה להעשות בריאה אך פנימיות יצירה וזוה"ה להעשות בריאה וזה נקרא עליה מש"א כ בויצוניות וכעד"ז מבריאה לאצילות ומעשיה ליצירה אמנם יש שינוי בעשיה (כי גם) שויצונות דג"ר דעשיה מלבישין לפנימיות מלכות דיצירה ואעפ"כ אי זה עליה כי כבר ירדה מלכות דיצירה בעשייה כנזכר שם לכן עדיין ויצוניות ג"ר דעשיה הם בעשיה עצמה והבן זה היטב

ואמנם בשבת שעולין מעלות רבות אז נמצאו כי כל עשייה אף וזיצוניות וזוורין להיות יצירה או בריאה כנזכר ושבור זה היטב וגם תבין כי כיון שכל וזיצוניות עליונות ירדו להיות מוורין בתחתונים שהם פנימית וא"כ כשזוורין לעלות בימי הזול וזוורין לקדמותן כשהיו. ונמצא כי אין עליה כלל בזיצוניות העולם כי לא עלה וזלקם דבר רק מהעליונים משא"כ בימי השבת אמנם צריך שתדע מ"ש בסוד הקדיש עולה כל העשייה ביצירה וכן כל היצירה בבריאה אך (מלכות הנ"ל) נ"ל כי אינם עולין רק פנימיות הנשמה לבדם כנ"ל אך הזיצוניות לא עלה רק מה שהיה קודם הקדיש לבד. וראייה לזה שהרי העמוד שבין עולם לעולם היא כנקודה בעולם ואיך כל העולם יעלה דרך אותו עמוד ויתורץ במ"ש שאינן עולין רק הנשמות דרך העמוד כנזכר פרשה ויקהל ופ' ויוצי. וצ"ל ולתורץ במ"ש א כי אין וזיצוניות העולמות עולין דא"כ היינו רואין בעינינו עלייתן אך כיון שאי עולין רק הפנימית של קליפת נוגה להיות וזיצוניות לזיצוניות מלכות דעשייה אך כל שאר הקליפות והזוור נשאר במקומם. וראייה לזה שהרי נשאר וזלל ביום השבת בין הקדושה לקליפה ולעוה"ז י"ד מדרגות כנודע ונמצא כי הנשמות עולין עשייה ביצירה ויצירה בבריאה ובריאה באצילות והכל נכלל באצילות. גם ענין אב"א הנזכר במ"א שעולין למועלה להזדווג וכן נזכר במ"א ענין עליית מ"ן כי הנזה למטה הם בזמן היצירה ואינם ראויין לזווג כי וזסר כלי הפנימי שלו ושלה ואז נקרא אב"א והנה הכלי הפנימי שלהם עדיין הוא לעילא באו"א וכשנסתלקו המוורין גם עלה הכלי הפנימי ולכן עולין שם והנה"י דאבא כלים הפנימיים מועילין להם ומזדווגים

בסוד אמא אוזיפת מנהא לברתא ועדיין אינם ראויים שירדו המוויזין למטה ולכן עולין ונמצא כי בעת עלייתן להודווג אין להם רק אוזוריים לבד והבן זה. וממ"א תראה שאין נקרא אוזור רק הוויצון מכולן ולעולם אין בהם רק ב' בויצות לבד או וויצון ואמצעי או אמצעי ופנימי ותמצא כי בזה תבין סוד

הגסירה שנותן בה הדינן שהם האזוריים כי תוכלה היה בו הוויצונות הנקרא אוזור הוא קטנות והבן זה כי האמצעי אינו נקרא אוזוריים והיה בו אוזור ואמצעי ובבא הפנים שהוא גדלות אז מה שהיתה המלכות בסוד עיבור לבד כלי א' באזור כי בזמן שיש לו עיבור אין לה מדה כלל רק עטרת היסוד שהוא ויצי מדה שבו ועתה נגדלה כיסוד שלו וזה כלל גדול שתבין בו הכל כי לעולם הפרצוף הב' הוא ויצי העליון כנזכר במ"א וכיון שז"א בסוד העיבור היה ויצי מדה וגם היא היתה ויצי מדה כי הוא ו"ק (ובכללות ג') ונשארו ג' והיא (ויצי) קצה ז' (ובצאת ויצי שהוא וזג"ת כשהז"א בסוד יניקה ונתגלה כולו גם היא נתגלה כולה שהוא מדה א' (ת"ת) בקצה א' שלם) שהוא כשיעור יסוד שלו שהוא הקטן שבכולם שאין בו רק ב' פרקין. והבן זה היטב כי בזמן היניקה וזרו להתתקן כל מה שהיה טרם מיתת המלכים שהרי הוא ו"ק מוזהב וזהו קצה הז' מתוקן ובהכרוז כי בנקדות של המלכים היה בהם ב' בויז' שהם פנים ואזור עכ"פ ולכן אלו הב' בויצות אינם נוסרים משום פרצוף שבעולם ועתה צריכין להתתקן ג' ר דז"א וט' אוזונות דמלכות שמעולם לא באו אפי' בזמן

המלכים ואלו באים בסוד תוספת ועתה באים מעורבים ומתוקנים עם מ"ה וב"ן בגדלות כי בקטנות כולם דב"ן כנודע כי ז' מלכים כולם מב"ן היו גם אחר התיקון לקומו כל א' מהם מ"ה וב"ן כנודע ואז נשלמו והבן זה היטב כי אין מ"ה בקטנות כלל רק בגדלות והוא מ"ה כל י' דיליה ודיליה וב"ן ג' דיליה וט' דיליה. והנה א"א ועתיק הזכר לקומו כל המ"ה והנוקבא לקומו כל הב"ן להיותה נמתקת ואינה צריכה אליו. אך מאו"א ואילך הוצרכו הזכרים ליקומו תחלה הב"ן של נקבה אפי' הקטנות שבה כדי למתקן. ואז"כ ניתנו אליה לגמרי ונשאר בהם שרשו מן הקטנות. ובגדלות לוקומו ג"כ שכלו ושלה. ואז"כ נותן לה הב"ן לבדו לפרצופה והמ"ה הארתו לבד שיהם הארת הווסדים לבד ולא עיקרם כי עיקרם נשאר בו וההיפך בב"ן כי עיקרו בה ובו הארה בלבד אך עכ"ז כיון שתחלה לקומו הרי יש לו שורש גדול ממנו לכן דעתו שלם אך הנקבה אינה לוקומו מ"ה רק הארתו לבד ועיקרה מב"ן ולכן דעתה קלה אפי' בגדלות וכל זה המ"ה וב"ן דגדלות נק' תוספת המסתלק ולא נשאר כי אם ב"ן דקטנות בשניהם וזה בזו"נ כי באו"א לעולם נשאר בהם כי כבר שם ב"ן שלם היה להם תחלה בעת המלכים כל י"ס אמנם גם הם הוצרכו למ"ה וב"ן עד"ז הנ"ל בזו"נ ועיקר מ"ה בזכר והארתו בנוקבא, ולהיפך בב"ן, ויען היות וזו"ב מבינה דמ"ה לבד לכן שרשם דינ"י ולא ראויים עם שיהם מ"ה. ואפשר כי מ"ה בזכמת אבא ובזכמת אמא וב"ן בבינת אבא ובבינת אמא וכן יהיה בזו"ן ונחזור לענין כי בינה נשלמו כבראשונה ואז לא היה לכל א' מהם רק ב' כלים שהם אוזור ואמצעי ובבא הגדלות לקומו ז"א כלי הפנימי הג' ואז הגדיל את

הנזקבא מאוזוריו פרצוף גמור עד כנגד החוזה שהוא וצי שיעורו כנ"ל והרי נשלמה כמוהו עם היות וצי שיעורו ועדיין וזר במנה נקודת יסוד ומלכות שבה כנודע וכ"ז בארנו במ"א וע"ש היטב וזה לפי שיעדיין אינה שלימה כמוהו רק וצי דוגמת זמן יניקתו וזר במנה כלי הג' הפנימי של אותן ב' בוי' וגם מן הדעת שלה לא היה תוספת גדלות רק כבזמן הקטנות כשנצטרך שהוא שלקחה היא המוויזין וציים לבד שהם בינה וגבורה כנזכר במ"א בענין שופר אז נמשך לה שם ב"ן שלה כנודע כי בינה וגבורה של ז"א הם ב"ן כנ"ל ואז נשלם יסוד ומלכות שבה ועדיין וזררה הארת שם מ"ה ואז ניתנו בה האוזוריים של הויצונים דעיבור ונעשה פנימיות בה והרי נשלמו בה ג' וזלוקות, יסוד ומלכות ודעת שבה שהם איברי ההולדה שאינם נעשים אלא ממ"ה ובחזרתן פכ"פ נתן בה בזווג א' שם ב"ן בבוי' הגדלות ונשלמה, ואז"כ בזווג הב' נתן לה המ"ה שהם הווסדים לצורך נשמות אך דע כי הדעת אינו כשאר ספירה כי בעיבור לא יש דעת לא בו ולא בה לכן אין בו רק ב' דיעות אך בגדלות א' דיניקה וא' דגדלות וכן בה ב' דיעות לבד וכיון שהוא נקרא פנים והיא נק' אוזר בערכו א"כ נמצא כי דעת דיניקה שלו יהיה כמו דעת דגדלות שבה ואז"כ בשבת וזר הוא לעלות יותר מבזוול ולכן לוקח הוא דעת פנימי וויצון ממש כמו של אבא ונותן הפנימי שלו דוול לנזקבא בשבת. ואז הויצון של הנזקבא דוול נתן בבריאה והפנים דוול נשאר בה וויצון והפנימי דוול דז"א לקחה בה לפנים באופן כי לעולם לא היה בה רק ב' בוי' דעת דיניקה וגדלות כי העובר אינו מזדווג והקטן מזדווג אלא שאינו מוליד ואע"פ שאמרנו שאף בה יש ג'

כלים אינם בזמן א' רק הדעת דחול ושבת ביחוד הם ג' כלים ונמצא כי בזמן הנסירה היא לוקחות הגבורות מז"א והוא נשאר רק מהוסדים ולוקח הוא הפנימית ונראה לי כי זר"ן נקרא פנימית העולמות וגם במ"א ע"ש כי ציצית קטן קטנות שהוא עשייה שביצירה וציצית גדול גדלות שביצירה ובמ"א נתבאר כי שניהם נקראו וזיצו' שביצירה ובמ"א ע"ש כי כל מה שנותן הזכר לנזקבא בעת הנסירה גם מה שנותן לה מאמא אינם רק הגבורות והם נקראים אוזורים ו

יש גבורות באוזורים דזכר ויש גבורות במוזין ג"כ ושניהם נזסרין וניתנין אליה נראה מזה כי הפנימית הם המוזין ובהם ג"כ בוזי' גבורות ב"ן הניתנין אליה וכעד"ז בכלים מבוזין והוא נשאר במ"ה ועיין במ"א היטב ענין הגבורות והזיבוק בימין ובשמאל והזווג וכמה מיני וחסדים וכמה מיני גבורות הם. והענין כי בוזינת הוצצות והאמצעית שבנ"ה הם תרי פלגי גופא שהם גוף א' לבד כי שם ראש הנזקבא א' לבד וזו"ן משתמשין בהם וכותל א' לשניהן אך בבואם הוסדים אז הנ"ה נפרדין זה מזה כי נעשה בזכר בוזי' השלישי הפנימי כי אז הכותל שהוא לו לבדו מן הוסדים ולכן נזלקים נ"ה ולה כותל א' לבדו מן הגבורה ואינם מוזברים נ"ה לבוזי' ראש הנזקבא לעולם הוא סוד אוזורים של הזכר והזכר הוא בוזינת הפנים אף בהיותם אב"א והבן זה. גם ענין יסוד אבא שבתוך רישא דז"א הוא דעת פנימי דז"א ובמ"א כתבתי כי העליון מוזבירו נעשה מקיף אליו כי המוזין דו"ק דגדלות הם מקיפים למוזין הפנימית דקטנות ויניקה

ועיין במ"א. בעיבור ויניקה נתקנו ו' ראשונות דז"א מו' מלכים דמיתו
ובמוזין דגדלות נתקנו ג"ר בסוד תוספת ולכן המוזין מסתלקין ובאין
בכל פעם בסוד תוספת כי הג"ר הם המוזין דגדלות והבן זה היטב
אך נוקבא לא בא לה תזלה רק נקודת הכתר שבה, וכל התיקונים
הם באים בה ואז"כ שאר הט' כולם באים בתוס' בפעם א' בלי
צורך עיבור ויניקה ומוזין כז"א אלא נעשה הכל בפעם א'. וגם תבין
כי שם ב"ן שמשם שורש קין בהיותו שם בדעת ז"א נותן טפה בסוד
זווג ממש והם גבורות זכרים והיוצאין לתיקון פרצוף נוקבא הם
נקבות כז"ל. וז"ל כי מי"ש הנזכר לעיל שג"ר דב"ן באו בסוד תוס' והם
המוזין דגדלות וממ"א נראה כי האורות וודעים הם נקרא מתנה כי
באין בסוד תוספת ונראה משם כי על שם מי"ה איירי וא"כ נמצא כי
משם ב"ן הו"ק שכלו נתקנו תזלה בסוד עיבור ויניקה ע"י ו"ק דמי"ה
הודש ואז"כ בבא הג"ר דב"ן גם הם נתקנו ע"י ג"ר דמי"ה וב' בוזי'
אלו באים בסוד תוס' ונקרא מוזין דגדלות אך ו"ק דמי"ה אע"פ שבאו
בעת התיקון אינם נקראים תוס' אחר שבאו דוגמתם ו"ק דב"ן, בב"ן
יש זו"ג וכן במ"ה ואפשר כי זו"ג דמי"ה הם המוזין מצד אבא וזו"ג
דב"ן הם מוזין דמצד אמא או אפשר כי הגבורות דמי"ה וב"ן נעשין
זו"ג דב"ן והם המוזין מצד אמא כנזכר בסוד ציצית וזסדים דמי"ה
עם וזסדים דב"ן נעשו זו"ג במוזין מצד אבא וזה יהיה יותר נכון. או
אפשר שכל הקטנות דב"ן לבדו והגדלות מי"ס דמי"ה ומג"ר דב"ן
ועד"ז יהיה ג' ספיקות אלו בנזקבא כי תזלה היה בה כתר שבמלכות
דב"ן ואז"כ נתוספו בה ט' אורות דלכות דב"ן וכל י"ס דמל' דמי"ה
ומשניהן נעשית ובה ג' ספיקות ע"ד הג"ל בז"א. והנה שם ב' שהם

ה"ג מהארתם נבנית נוקבא דו"א ומכוח עצמן נעשה האי רווחא דשדי בגווה נפש שבה ביסוד שבה כלי המין. נראה שהמלכים שמתו שהם המין שעולין ונתנו בשרשם דבין ביסוד דנוקבא וגם שורש מ"ה דחוסדים ביסוד ו"א של הזכר והוא רווחא דביה והוא הכלי אל טפת של הזכר הבא מוחסדים ודשים שבכל זוג ומהחוסדים דיסוד דיליה נעשה לבוש אל החוסדים ודשים מסוד אלו"ה כלי אמצעי דחוסד דו"א כנודע כי הטפה מתזיל מוחסד ראש הו"ק ואינה נמשכת מדעת העליון שבמוח זולת ליחידים כנודע ומגבורות דיסוד דיליה נעשה לבוש אל הגבורות ודשים וז"ס שנקראו כלים כי הם לבושים עם שהם יותר גדולים ושרשים אל הודשים בסוד כנשר יעיר קנו בסוד אמא על בניה וזה כלי דיליה משם נמשך ב"ן הפנימי דעת דיליה כנודע כי כ"כ שקול פנימי דיליה כמו אמצעי דיליה וב' מלבושים אלו נעשו מלבוש א' שלם אל הנשמה הכוללת וזו"ג. וצ"ע כי כל הנשמות מוזו"ג שבדעת באים והם בוזי' דמוזין והרי בויצונות עיבור וניקה ומוזין וכנזדם בפנימית שמשם באים הנשמות. ואפשר כמ"ש בדרוש וזכרים שלנו כי הוזו"ג דטפת קרי הם לבושים אל הנשמות. גם תבין כי הפנימי הוא בוזי' האורות והעצמות שהם הויות מנוקדות בזכר כנודע וויצונות הם הכלים שהם הויות בלי ניקוד כנ"ל ומהפנימית הנ"ל נמשך זוג נשמות ומהויצונות הנ"ל נמשך זוג וויות העולמות. והנלע"ד לתרץ מ"ש במ"א עמ"ש פה כי הכלים הם ב' בוזי' וויצונות ופנימיות שהם הגוף והמוח והגוף יש לו עיבור וניקה ומוזין שהם תזלה נה"י ואז"כ ו"ק ואז"כ הראש ג"ר ואותו הראש נקרא מוזין דויצונות והם ג' בוזי' הכלים ובנה"י דעיבור שהם כלים

יש מוויזין דקטנות דעיבור והם פנימיות הכלים ובו"ק דיניקה יש מוויזין
 של יניקה והם פנימיות הכלים ובמוויזין דגדלות דויצוניות שהם ג"ר ג'
 וכללי דגולגלתא יש בהם מוויזין דגדלות והם פנימיות והרי יש
 וויצוניות ופנימיות בכלים והעצמות ג"כ יש בו פנימיות וויצוניות שהוא
 אוזור ופנים כנזכר במ"א שהם היות בניקוד וכלתי ניקוד והנה
 הנשמות באים מהעצמות פנימיות ומפנימיות הכלי זה הנשמה וזה
 לבוש שלה ונמצא כי המוויזין שהם פנימיות הכלים הם לבושי
 הנשמות כנזכר במ"א ובה יצדקו ב' החלוקים כי המוויזין הם פנ

ימיות והם כלים וגם כי הנשמות באים מן העצמות וגם מפנימיות
 הכלים. גם תבין איך יש נשמות מקטנות ומיניקה ומגדלות שהם
 תנאים ואמוראים וכולם מהתפשטות המוויזין עצמן שהם הו"ג בגלוי
 ובמכוסה ובירידה ובעלייה כנודע אצלינו. גם תבין כי נשמות בני
 אדם עולה בסוד עיבור ב' מבין י"ג שנה ואז מתקנים לו המוויזין שהוא
 הנשמה שלו היושבת במוזו הרי כי המוויזין הם הנשמות שבתוך
 המוזו ולא המוזו עצמו אף שהוא גדול מבין י"ג שנה ומה שעולה הוא
 הנפש או הרוח כדי להמשיך הנשמה:

שער מ דרוש ט

זלע"ד מ"ש במ"א כי ג' מיני מוויזין הם דע כי עיקרם הם ב' לבד והם
 מוויזין דעיבור ומוויזין דיניקה וב' בוזי' אלו נקראים בוזי' א' לפי שכולן
 שמות אלקים וגם לפי שבעיבור לא היה דעת אל העובר כי אם
 ביניקה אך עיקר מוויזין שלמים דאלהים הם מיניקה ויש בהם י"ס
 שלימות דמוויזין דאלהים אך הכלי שלהם אינו רק מבוזי' ו"ק לבדם
 הרי הם כלים ועצמות ומוויזין דאלקים ע"ס וכל זה נקרא וזיצויות עם
 שהם כלים ומוויזין. ועוד יש מוויזין שלימים די"ס דהויות וכשאלו
 נכנסין גם כלים שלהם נגדלין ונעשים י"ס שלימות והמוויזין והוויזין
 הם המגדילין את הגוף נמצא כי אלו הג' ראשונות דזעיר אנפין
 הנקרא מוויזין דיכיה בבואם נגדלים גם הכלים עצמם ונעשים י' כלים
 עצמם (המגדילים את הגוף יחד וע"כ) ואלו הג' מוויזין הם ג' קוין
 ונכללים מי"ס ומתפשטין בכל הגוף שלו ונגדל ואלו הם מוויזין
 הבאים בסוד תוספת שהם הכלים והמוויזין דגדלות שארכם י"ס
 ומתפשטין בפנימיות ז"א והם בוזי' פנימיות שלו נמצא כי בעיבור
 ויניקה יש כלים דג' כליל בג' או בו"ק לבד ובתוכם מוויזין דאלקים
 פנימיות ובגדלות כלים ומוויזין דהויות פנימיות מכולם והם ג' כלים וג'
 מוויזין וכ"ז נקרא כלים וזיצון ופנימי כי הכלים ומוויזין דעיבור ויניקה
 נקרא וזיצון וכלים ומוויזין דגדלות נקרא פנימי ובתוכם העצמות
 מתלבש (אז"כ) נפש ורוח בכלים ומוויזין דעיבור ויניקה ונשמה
 בכלים ומוויזין דגדלות. ועיין היטב במ"א איך כל בוזי' דאלקים מוויזין
 דיניקה הם וזיצויות כללות העולמות, וכל המוויזין דגדלות הם הויות
 והם הפנימיות, גם נתבאר כי הזווג הוויזין הוא מבוזי' אלקים וזווג

הפנימי הוא לצורך מוויזין דגדלות שהוא פנימי. העולה מכל זה כי בכל י"ס יש בו ב' בויזי' אם ג"ר שהם סוד או"א שבאותו פרצוף ובהכרח יש בהם י"ס גמורות ואם בויזי' ז"ת שהוא ז"א של אותו פרצוף וכמו שאו"א של האצילות מתלבשין בז"א דאצילות כן בכל פרצוף בעצמו מיציה וביה. ג"ר שבו יש בו י"ס גמורות ומתלבשין תוך ז"ת שלו ולפעמים ז"ת של ג"ר הכוללים י"ס כנזכר הם מתלבשים תוך ז"ת עצמן במשע של הפרצוף שהוא וז"ס ק"ש מוויזין דו"ק דקטנות ר"ל ז"ת דוויז"ב של הפרצוף שהוא ופעמים נכנסים אף הג"ר של המוויזין בעצמן ואז נשלם הפרצוף להתגדל ויש לו מוויזין שלימים כי לעולם בויזי' ז"ת נקרא קטנות ונמצא כי עד שיכנסו ג"ר שהם המוויזין וזו"ב עצמם של הפרצוף שהוא עצמו נקרא קטנות ואז נקרא גדול דוגמת או"א כל כללות האצילות שהם גדולים תמיד ואינו נקרא קטן אלא ז"א דכללות דאצילות. וכן בפרצוף עצמו דו"א כל זמן שאין בז"א דכללות דאצילות רק ז"ת שבו שהם ז"א שבז"א נקרא קטן וכאשר יש בו ג"ר שבו שהם בויזי' או"א דו"א עצמו אז נקרא גדול כי לעולם יהיה כלל זה בידך שהג"ר אין בהם וזסרון להיות נקראי' קטנים ולעולם הם שלימים בי"ס שבהם מצד וזכמה דו"א תוך י"ס שלימות מצד בינה דו"א וכאשר אלו נכנסין תוך ז"א שבז"א עצמו שהם ז"ת שבו אז נשלם כללות הפרצוף ונקרא גדול. וכבר ידעת כי בתי גוואי הם או"א נמצא כי כל בויזי' וזו"ב נקרא פנימי. העולה מכל זה כי ז"א שבז"א שהוא ז"ת שבו הם כלולים מי"ס והכלים הז' האלו עם המוויזין שלהם נקרא קטנות ונקרא וזצויות, וזו"ב שבז"א שהם ג"ר שבו הנקרא מוויזין דגדלות ומתלבשין ז"ת שלהם בז"ת הראשונים הנקרא

ז"א שבו"א וג"ר שבהם נשארין מגולים דוגמת עתיק תוך א"א וזה נקרא פנימיות ומוז"ב דז"א מכל י"ס שלהם נמשכין הנשמות, ומוז"ת דז"א עצמו הנקרא קטנות נמשכין וזיצונות העולמות, ויש עצמות אורות בפנים של כל זה ונמצא כי הנפש ורוח דז"א הוא בז"ת, ונשמה ונשמה לנשמה הם בג"ר שבו המתפשטים תוך ז"ת שבו בבוזי כלים ומוזין כנ"ל. וכן עצמות הנשמה והזיה כו' מתפשטין תוך ר"ן דעצמות ונמצא כי יש עי"מ בז"ת דז"א הנקרא וזיצונות, כנגדן עי"מ בג"ר שבו הנקרא פנימיות. ובאולי נוכל לומר כי וז"ב דז"א הם עיבור וזיקה דילהון ומכתר דז"א נמשך להם מוזין אורים המתפשטים בהם כנודע כי כפי שהוא בכללות העולמות כן הוא בפרטות בכל פרצוף ופרצוף מיניה וביה. נמצא כי הי"ס דכתר וי"ס מוזכמה וי"ס מבינה שהם ג"ר דז"א מעולם לא היה בהם פגם מיתת המלכים ולכן באים עתה בסוד תוספת תמיד ומסתלקים וזוזרים והי"ס דזוכמה והי"ס דבינה דז"א הם לעולם מתלבשים בז"ת דז"א בסוד צ' דצלם מוזין פנימים. והג"ר שבהם נשארין מקיפים בסוד מוזין בסוד ל' דצלם וי"ס דכתר שבו מקיף למקיף והם מ' דצלם וכ"ז נקרא מוזין דגדלות ר"ל ג"ר שבו"א ולפי שהם מתלבשין תוך ז"ת נקראי' פנימית דז"א אך הז"ת עצמם נפרדין וכולם שוין במעלתן ואין זו נעשית מוזי לאוזרת וכולם סוד יניקה והמלכות שבו"א היא ג"כ י"ס אורות והם האזורים של ו"ק דז"א הנקרא יניקה וקטנות והבן היטב כי להיות בוזי מלכות שבו"א נקרא' אוזורים וזיתנין אל הנזקבא בבוזי פנימית כי המלכות דז"א עטרה שבו היא פנימית דנזקבא והרי הם [ג'] בוזי

י"ס וזיצונות כלים דמלכות שבו דו"א אלו נקרא אוזורים ממש
הזיתנין

אל הנקבא בעת הנסירה ובכוון נגדלת כי נעשה לה המוויזין שהם
בוזי הג"ר שבה שהם בוזי אוזורים אל ז"א ועוד בוזי אמצעי דו"א
עצמו י"ס דו"ק דיניקה ועוד בוזינת פנימית הכלים של י"ס דו"ב שבו
המתפשטין בתוכו כנ"ל והרי ג' בוזי וזיצון אמצעי ופנימי דכלי דו"א
שהם מלכות דו"א וז"א דו"א ואו"א דו"א וכ"ז בוזי הכלים וכנגדן
בעצמות זר"ן ומלכות דו"א נעשית וזיצונות אוזורים לו וז"א דו"א הוא
העיקרי שבו הנקרא אלקים שהוא הז"א עצמו והוא אמצעי ואו"א
שבו הם הפנימית בתוכו כדי להזיותו ולכן הנעשות אינם נמשכין
אלא בהיות ז"א כלול בי"ס שלו לגמרי שיש לו ג' מוויזין מעי"מ כנ"ל.
ובזה תבין כי אלהים דעיבור הוא נפש מלכות דו"א ואלקים דיניקה
הוא רוז דו"ק דו"א עצמו, וע"ש זה נקרא הז"א אלקים כנודע כי
אלקים דעיבור הוא מלכות שבו ולכן עיקר הז"א הוא אלקים בוזי
ו"ק שבו, והמוויזין ג"ר נקרא הוי"ה ואלו הם בוזינת צלם שיש בז"א א'
צלם אלהים וא' צלם הוי"ה כי אלקים דעיבור הוא מלכות שבו והוא
בוזי כתר דנקבא כנודע כי הם בוזי א' עטרה וכתר, עטרה לו
וכתר לה וסוף סוף נמשך לה כל הבוזי, והבין זה היטב כי אוזר
הנסירה די"ס דכתר שלה זיתנים בו כל גבורות הזכר כנודע וכנזכר
בכוונת ב' ימים דר"ה:

שער ב דרוש י

דע' כי בכל עולם מאבי"ע יש' בו עצמות וכלים והעצמות נחלק' לה' בוזי' נרנז"י פנימיים וב' מקיפים וזיה ויוזידה וזה נקרא עצמות האורות וזה העצמות מתלבש' תוך הכלים וכמו שהעצמות נחלק' לפנימי ומקיף עליו ומקיף גדול מהפנימי כן הכלים נחלקים לב' וזיצון ופנימי והזיצון גדול מהפנימי אלא שאז"כ ע"י דביקות אוה"פ בכלי הפנימי מודכך יותר מהכלי הזיצון והנה מכלי הזיצון של העולם ההוא מסוד' זוג כלים הזיצונים הזכרים עם כלים הזיצונים הנקבות יוצאין טפין וניצוצין ונעשין מהם נשמות המלאכים שבאותו עולם כי מה שהוא בוזי' כלים וזיצונים די"ס שבאותו עולם יספיק לעשות בוזי' נשמה של אור ועצמות אל המלאכים שבאותו עולם ונשמה זו של המלאכים מתלבשת תוך רוח ונפש וכלים של המלאכים עצמן והבן זה ומבחינת הכלים הפנימיים של העולם ההוא בסוד' זוג כלים הפנימיים הזכרים עם זוג כלים הפנימיים הנקבות יוצאין טפין וניצוצין ונעשים מהם נשמת בני אדם הצדיקים עצמן אמנם המלאכים אינם כמו בני אדם כי ענין המלאכים ישנם בכל עולם ועולם וע"כ אותן הניצוצין הם בוזי' נשמה לעולם לאותן המלאכים שבעולם ההוא ורווחם ונפשם וגופם הם בוזי' אורות אמנם נשמות הצדיקים כוללים כל הד' עולמות וע"כ אותן הניצוצין אינם שוין כי הניצוצין הבאים

מעולם הבריאה נקראים נשמות הצדיקים וניצוצין שביצירה נקראו
 רוזין וניצוצין של העשיה נקראו נפשות ואל תטעה שהכלים הפנימיים
 מזדווגים לבדם כי זה לא יתכן אך הכוונה כי לזווג המלאכים אין
 הטפה נמשכת אלא מוצצונית הכלי ולא מפנימים אך לזווג נשמות
 הצדיקים נמשכת הטפה מן הכלים הפנימי עצמן. אבל לעולם א"א
 שיזדווגו הכלים הפנימים בלתי הוצצונית וימשיכו טפין כי זה א"א
 אבל להיפך אפשר כי יזדווגו כלים הוצצונית וימשיכו טפה מזה לזה
 והפנימי כאשר לא ימשיך טפין לא יקרא זווג שלם ע"ש במ"א כי
 המלאכים נעשים מהנשיקין ובני אדם מזווג גמור כי הנשיקין הוא
 התדבקות כלים הוצצונית אע"פ שיוצא או"פ שהוא ההבל אך עכ"ז
 אין שם טפת מוויזין דכלים פנימים נמשכין אך לבני אדם נמשכים
 טפת כלים פנימים ממש והנה דוגמא שאמרנו כי מן הניצוצין שיוצאין
 מהכלים הוצצונית של עולם ההוא נעשין מבנו נשמות המלאכים
 עצמן כעד"ז הכלים הוצצונית בעצמן של האצילות כאשר יורדין אל
 ג' עולמות תחתונים דבי"ע נעשים ממש בוי" נשמה של עצמות אורות
 ההם של העולמות עצמן ורוחם ונפשם של עולמות ההם הם
 לבושים אל הנשמה הנ"ל (אלא שצ"ע אם יורדין ב' בוי" הכלים
 הוצצונית והפנימים נמצא כי הוצצונית נעשה נשמה אל הכלי הוצצונית
 של ג' עולמות והפנימי נעשה נשמה לכלי הפנימי של הג' עולמות. או
 אם נאמר שאינם יורדין רק הכלים הוצצונית לבדם ולזה הפירוש
 הב' הדעת נוטה כי העצמות אינו אלא אור אבל אם גם כלים
 הפנימים יורדין א"כ יהיה למטה ב' מיני עצמות והדבר צ"ע). נמצא
 א"כ כי המלאכים עצמן אינם ויצונית העולמות וכן הנשמות אינם

הם עֲצֻמָּן פְּנִימִית הָעוֹלָמוֹת רַק הַכוּוֹנָה לוֹמַר כִּי מִהוֹוִיצוֹנוֹת י"ס
 שֶׁבְּכָל עוֹלָם נְמַשְׁכִּים וְנַעֲשִׂים נְשִׁמוֹת הַמַּלְאָכִים וּמִפְּנִימִיּוֹת נַעֲשֶׂה
 נְשִׁמוֹת בְּנֵי אָדָם וְהַבֶּן זֶה מֵאֵד. נְמוּצָא א"כ כִּי הָעֲצֻמוֹת אַע"פ שֶׁנֶּחֱזַק
 לִב' ע"ז אֵינוֹ בִּפְנִימִית אֲלָא וְזִלְקָא א' פְּנִימִית תּוֹךְ ב' בּוּזִי הַכִּלִּים וְזִלְקָא
 הִב' מִקִּיף ע"ג ב' בּוּזִי הַכִּלִּים מִבּוּזוֹן לְכֻלָּם אַכֵּן תּוֹךְ הַכִּלִּים לֹא יֵשׁ
 רַק אֹר אֲוֹד לְבַד וְהוּא תּוֹךְ כָּלִי הַפְּנִימִי וְלֹא תּוֹךְ הוֹוִיצוֹן א' וְתּוֹךְ
 הַפְּנִימִי א' אֲלָא אֹר א' אֲו"פ לְבַד תּוֹךְ כָּלִים פְּנִימִים וְהַכִּלִּים הַפְּנִימִים
 תּוֹךְ כָּלִים הוֹוִיצוֹנִים. גַּם דַּע כִּי כִּמוֹ שֶׁהָעֲצֻמוֹת נֶחֱזַק לִב' וְכָל וְזִלְקָא
 מֵהֶם נֶחֱזַק לְזִלְקִים רַבִּים כֵּן הוּא בְּכָלִים וְהָעֲנִין כִּי אֲו"פ נֶחֱזַק לֵה'
 בּוּזִי נֶרְנָזוּ וְאֹר הוֹוִיצוֹן נֶחֱזַק לִב' שֶׁהֵם יוֹדֵדָה וְזִיָּה כֵּן הִיָּה בְּכָלִים
 וְהָעֲנִין כִּי הִנֵּה הַכִּלִּים פְּנִימִים יֵשׁ בָּהֶם ג' וְזִלְקִים וְזִלְקָא א' שֶׁבּו
 מִתְּלַבֵּשׁ נֶפֶשׁ הָאֲו"פ וְזִלְקָא ב' שֶׁבּו מִתְּלַבֵּשׁ רוּחַ אֲו"פ וְזִלְקָא ב' שֶׁבּו
 מִתְּלַבֵּשׁ נְשִׁמָּה אֲו"פ אֲמָנָם נֶגֶד וְזִיָּה יוֹדֵדָה פְּנִימִים אֵין עוֹד כָּלִים
 וְהִטָּעָם כִּי ג' כָּלִים יֵשׁ נֶגֶד ג' עוֹלָמוֹת בִּי"ע שֶׁהֵם עֲצֻמָּן נֶר"ן שֶׁבָּהֶם אַךְ
 נֶגֶד וְזִיָּה יוֹדֵדָה שֶׁהֵם כִּנְגָד אֲצִי אֵין עוֹד כָּלִים כִּי אֵין שֶׁם קְלִיפָה
 וְנֹדַע כִּי אֵין הַקְּלִיפּוֹת אֲלָא ע"ג הַכִּלִּים גַּם וְזִלְקָא וְזִיָּה הַכִּלִּים
 נֶחֱזַק לֵג' וְזִלְקִים אֲוֹרִים וְהֵם בּוּזִי עֵיבּוֹר יִנְיָקָה וּמּוּוֹזִין כִּמ"ש בַּע"ה
 וְהָאֲמוֹת הוּא שֶׁמֶן הָרָאִי הִיָּה שׁוֹוִיצוֹנִית יִהְיֶה ב' וְזִלְקִים לְבַד כִּנְגָד ב'
 אֲוֹרוֹת מִקִּיפִים אֲלָא בִּמ"א כֶּתֵב בְּפִי שֶׁג' בּוּזִי עִי"מ יֵשׁ בּוֹוִיצוֹנִית
 לְבַדּוֹ כִּמוֹ שִׁישׁ בִּפְנִימִית וְאֲמָנָם מֵה שֶׁנֶּשְׂאָר לָנוּ בְּסִפְקָא הוּא מ"ש
 מִכָּאן וְאֵילֶךְ וְהוּא כִּי יֵשׁ ב' פִּירוּשִׁים. א' שֶׁנֶּאֱמַר כִּי ו' בּוּזִי הַכִּלִּים
 שֶׁהֵם ג' כָּלִים פְּנִימִים וְג' כָּלִים הוֹוִיצוֹנִים אֲפֶשֶׁר שֶׁהֵם א' לֹא ר"ל כִּי
 מִבּוּזוֹן יֵשׁ כָּלִי א' וְזִצּוֹן וְכָלִי א' פְּנִימִי בְּתוֹכָהּ וְשִׁנְיָהּ בּוּזִי עֵיבּוֹר וְתּוֹךְ

זה יש כלי א' ויש בו וזיצוניות ופנימיות והם בוזי' יניקה ובתוך זה יש כלי ג' ויש בו וזיצוניות ופנימיות והנה תוך פנימיות הכלי הוזיצון יש נפש דאור עצמות ותוך בוזי' פנימיות הכלי הב' יש רווח דעצמות ותוך בוזי' פנימיות הכלי ג' הפנימי מכו

לם יש נשמה דעצמות. והפי' הב' הוא שנאמר כי יש ג' כלים וזיצוניות זה לפנים מזה ותוך כלי הפנימי של ג' וזיצוניות מתלבשים הג' כלים אחרים דפנימיות ושם באותן ג' כלים פנימים מתלבשים נר"ן דעצמות אלו הם הב' פירושם. ונזוזור לענין א' כי הנה בוזיצוניות שהם ג' כלים הם עי"מ והם קטנות וקטנות וגדלות והם אלהם ואלקים והיות וכעד"ו ממש בג' כלים פנימים הם עי"מ והם קטנות אלקים וקטנות דאלם וגדלות דהוי"ה והראיה לזה כי הרי נשמות הצדיקים הבאים מפנימיות הכלים יש קטנות וגדלות כג"ל וכן בק"ש שהוא פנימיות שהוא דבור ולא מעשה ויש שם מוויץ דקטנות ופנים. ונזוזור לספק הב' כי פירוש היותר נכון הוא הפירוש הב' הג"ל והענין כמ"ש בזהר פרעה יתרו דע"ו ותרומה דקמ"ב ושלח לך דק"ע והענין כי הוזיצוניות הם ג' וזלקים בשר ובתוכה גידין ובתוכה עצמות והנפש שורה בבשר והרוח בגידין והנשמה בעצמות בסוד כל עצמותי תאמרנה כי הוא הכלי הפנימי מכולם והעור הוא יריעות עזים שהם הקיפה והם הרקיעים דנגה ונקראים רע ובתוכו האור הנקרא ו' ונעשה עור שהוא י"א סמני הקטורת כמ"ש במ"א ויש רקיעים דקדושה שהוא העור הוזהב על האדם העליון י"ס אשר באותו עולם ויש פנימיות של

הכלים והם תוך ג' וזלקי הוויצונות וכזכר זוהר ויקהל דר"א ע"ש
היטב עיין המעשה והדבור זה בויצונות וזה בפנימיות שהם י"ב
איברים פנימים הכוללים י"ס דכלים פנימים וקצת זכרים בתיקון
ק"ל ובתיקון ג' מן י"א תקונים אחרונים דקל"ז וגם זוהר פנחס רכ"ב
ושם נתבאר אותן י"ב איברים הפנימים הנזכר פרשה ויקהל והם לב
ומוזל כבד אצטומכא וכליות כו' אשר שרשם הם המוזל לב כבד
וזו"ב תפארת ומל' וכן בתקונים כ"א ס"א ויש בכל כלי מהם וויצונות
ופנימיות ולפני ולפנים כי עובי הכלי ההוא נזלק לז' ובפנימיותו נכנס
הנפש או הרוח או הנשמה וזה נראה מהכתוב במ"א ענין מוזל לב
כבד שהם האיברים הפנימים הפנימיות הכלי גם במ"א בברוך
שאמר כי הוקן והשערות הם בכלים הוויצונות שהוא הגוף עצמו
וכנ"ל וגם במ"א כי יטול ידיו בויצונות שהוא גוף אדם ופינה הוא
הפנימיות שהוא המעיים ואצטומכא שהם מכלל האיברים הפנימים
כנ"ל וגם נזכר בפ' גמור כי גוף האדם והבשר הוא הוויצונות
והמוזין הוא הפנימים ובמ"א כי המוזין הם הפנימים שיוצאין מהם ה'
קולות וכן מן הלב אך האכילה ושתייה הוא לאיברים הוויצונות גם
בפ' בהר דק"ט אמרו כי המלאכים הם מן הגוף דגרמין וגידין ועור
ובשר דתליין מן גופא אך הנשמות דישראל הם איברים השכלים
שהם מוזל לב כבד שבהם השכל ובהם רוזין נפשין ונשמותין ע"ש
אבל מה שצריך לפרש הוא עתה ענין עי"מ שכל הוויצון ושכל הפנימי
מה ענינו והוא צ"ע גדול כי לעולם יש לנו כלל כי בעיבור יניקה
וגדלות יש וזין וכל ג' מוזין אלו באים מלובשים בג' לבושים שהם ג'
כלים הוויצון ואמצעי ופנימי דאמא ומוזין דקטנות או דגדלות הם

זולת הלבושים הנ"ל אכן במ"א כתב בפ"י כי המוויזין דקטנות דעיבור ויניקה אינם רק הלבושים דנ"ה"י אמא בלבד והרי הם עצמן המוויזין אך בגדלות יש לבושים דנ"ה"י דאמא והם אהי"ה הפנימים ועוד מוויזין ממש בתוכם והם הויות. והנלע"ד באמת כפי הנ"ל במ"א העיקרי כי גם בקטנות יש מוויזין דהויות ומוויזין דאלקים והענין כי בוצונות הכלים שהם גופא דז"א יש בו עי"מ וכל אלו יש בהם מוויזין ג"כ והם הלבושים הנ"ל עצמן הנ"ה"י דאמא שהם אלם עיבור ואלקים הם ביניקה ופנימיות שהם גדלות אהי"ה כנזכר במ"א והפנימי שהם המוויזין עצמם הם ג' בוי"ו והם כולם הויות שהם בעיבור מוויזין דהויות תוך מוויזין דקטנות דאלם שהם עצמן הם לבושי נה"י הוצונות דאמא וביניקה יש מוויזין דהויות תוך מוויזין דקטנות אלקים שהם לבושי נה"י אמצעים דאמא ובגדלות יש מוויזין דהויות תוך מוויזין דאהי"ה שהם עצמן הם לבושים נה"י הפנימים דאמא נמצא כי המוויזין דהויות עיבור ויניקה וגדלות הם ג' כלים הפנימים ואלו אינם בוי"ו נה"י דאמא רק פנימותן והם טפת זיוג דאו"א והם מוויזין עצמן דז"א אך המוויזין דויצונות הם אלם אלהים אהי"ה הם ג' בוי"ו נה"י דאמא וויצונות ואמצעית ופנימיות ובערך אמא הם לבושים ובערך ז"א הם המוויזין דויצונות וגוף ז"א עצמו הוא ג' וזלקי הויצון. באופן כי וזלקי הויצונות דז"א שהם גוף בשר גידים ועצמות וכן ג' וזלקי הפנימיות שהם ג' מוויזין דהויות דעיבור ויניקה וגדלות ב' בוי"ו אלו הם בוי"ו ז"א עצמו אמנם ג' המוויזין דויצונות דעיבור ויניקה ומוויזין הם כולם ג' מיני לבושי דנ"ה"י דאמא ואינם בוי"ו ז"א. אך דע כי כמו שיש (ג') כלים דויצונות דז"א עצמו ועוד ג' מיני מוויזין בתוכה שהם ג'

לבושי נה"י דאמא כן הוא בפנימית שהם לב וכבוד וריאה וכליות כו' ובכל האיברים הפנימים שבהם טווחל קורקבן בני מעיים כי כל אלו יש בכל א' מהם ג' כלים שהוא ויצונית אבר ההוא ואמצעיתו ופנימיותו וכולם נקרא איברים פנימים ובתוכם יש המווחין עצמן של הראש שמתפשטי

ן ע"י הוורידין וצינורות בכל אלו האיברים באופן כי הם בשר גידין ועצמות והם ויצונית הגוף עצמו דו"א ובתוכם ג' מיני מווחין שהם ג' מיני לבושי נה"י דאמא ויש לב ריאה כבוד כו' הם פנימית ו"א ובתוכם ג' מיני מווחין דו"א עצמו נמצא כי הפנימית הכל הוא בוחי ו"א בין הכלים ובין המווחין אבל ויצונית הכלים הם דו"א והמווחין של לבוש דאמא וא"כ כך הוא הסדר ג' וזלקי ויצונית דבשר וגידין ועצמות דו"א עצמן ובתוכם ג' וזלקי פנימית שהם לב ריאה כבוד כו' דו"א עצמו ובתוכם ג' לבושי נצח הוד יסוד דאמא עצמן שהם המווחין דו"א ובתוכם ג' מווחין פנימים דו"א עצמו ובתוך הכל הם האורות נר"ן כו' ונמצא כי כמו שהוצונית שלהם ויצונית ממש כן המווחין שלהם הוצוניתם ולבושים דאמא וכמו שהפנימי היא פנימית גמור כן המווחין שעלהם הן מווחין גמורים ממש ואינן לבושים:

שער ב דרוש יא

בכל העולמות יש פנימיות וזיצונויות בעשייה הזיצונית שלהם הם האופנים והפנימיות הם נפשות ואמנם נפשות אלו בערך הכולל אמנם נפש זו מתחלק לה' בוזי' נרנזי' וה' בוזי' אלו הם בה' פרצופים דעשייה וכולם נפש דכללות העולמות וכן בכל פרצוף מאלו יש לו ה' בוזי' הנ"ל נרנזי' אלא שה' בוזי' אלו בהיותן בא"א נקראו כולם יחידה שבעשייה וה' בוזי' אלו שבאבא נקרא וזיה דעשייה וה' בוזי' אלו דאמא נקרא נשמה וה' בוזי' אלו דז"א נקרא רוז וה' בוזי' אלו שבנזקבא נקרא נפש ונמצא כי הם כ"ה בוזי' בפרטן אך בכללן כולם הם ה' בוזי' לבד שהם ה' פרצופים ואמנם כשנעריכם בערך ד' עולמות אבי"ע לא יהיו כולם רק בוזי' נפש בערך כללות. ונזוור אל ענין דרך כלל בקיצור כי אלו הם ה' בוזי' שהם נרנזי' הם בוזי' א"א ואו"א וזו"ן ממש כנ"ל. והנה היוחידה שיש בנזקבא דז"א דעשייה הוא בוזי' א"א שבה ובוזי' אבא שבה נקרא וזיה ובוזי' אמא שבה נקרא נשמה ובוזי' ז"א שבה נקרא רוז ובוזי' נזקבא שבה נקרא נפש וכולם נקרא נפש כללות דעשייה וכן בז"א דעשייה ה' בוזי' א"א ואו"א וזו"ן שבו הם בוזי' נרנזי' שבו וכולן נקרא רוז דכללות עשייה וכן באמא דעשייה ה' בוזי' א"א כו' שבה הם נרנזי' וכולם נקרא נשמה דכללות עשייה וכן באבא דעשייה ה' בוזי' א"א כו' שבו הם נרנזי' וכולם נקרא וזיה דכללות עשייה וכן בא"א דעשייה ה' בוזי' א"א כו' שבו ה' בוזי' נרנזי' וכולם נקרא יחידה דכללות עשייה וכן כל אלו ה' בוזי' הנ"ל שיש בעולם עשייה נקרא כולם נפש ונקרא מלכות בערך כללות העולמות והנה כ"ז נקרא פנימית עולם העשייה וכל בוזי' אלו

יש ג"כ בויצונות העשייה שהם נקראים אופנים בערך כללות כל העולמות אמנם הם בעצמן נזלקים לה' פרצופים ע"ד הנזכר בפנימיות וכל בוי' פרצוף שבו כולל כל ה' ע"ד הנז"ל בפנימיות ונמצא כי ער"ז יש ב' בוי' בעולם יצירה והם פנימיות וויצונות והפנימיות הם הרוזין והויצונות הם המלאכים וכל בוי' מאלו ב' בוי' יש בכל א' מהם ה' פרצופים א"א או"א וז"ו וכל פרצוף נזלק לה' ע"ד הנז"ל והם ה' בוי' נרנז"י שיש ביצירה ונזלקים לכ"ה בוי' פרטות כנ"ל ולה' בוינת בכללות כנ"ל וכולם אינם רק בוי' רוז ובוזי ז"א שבערך כללות כל העולמות וכעד"ז בבריאה יש בו ג"כ ב' בוי' פנימיות וויצונות והפנימיות הם הנשמות והויצונות הם הכסא אשר בו הרוזין קדישין כנזכר בהיכלות פרשה פקודי וכל אחד נזלק לכ"ה בוי' בפרטות כנ"ל ולה' בוי' בכללות כולם וכולם נק' נשמה ובינה בערך כללות כל העולמות וכעד"ז באצילות יש בו ב' בוי' ער"ז פנימיות וויצונות והפנימיות הוא האורות ועצמות שבתוכו והויצונות הם הכלים וכל בוי' נזלק לכ"ה בוי' פרטיות כנ"ל וכולם יחד הם בוי' וזיה וזכמה בערך כללות כל העולמות וכעד"ז בא"ק יש ב' בוינות פנימיות וויצונות הפנימיות הוא העצמות שבתוכו והויצונות הם הכלים אע"פ שעדיין בערך שאר העולמות אינם נקראים כלים רק בערך פנימיות עצמו נכנה אותם בשם כלים ויש בכל אחד מהם כל הבוי' הנז"ל והם בכללות נקרא יחידה וכתר בערך כללות כל העולמות. וז"ש ריש תיקון ע' א"ק הוא כתר מלאה כו' ודע כי כל הפנימיים שיש בכל עולם ועולם מאלו הה' עולמות הם בוי' יוזרין שבאותו עולם עצמו וויצונות שלו הם הכלים והגוף שבתוכם

מתלבשים היוזידה וזיה כו' נמצא עתה כי כל העולמות הם בוזי' פרצוף אוד מ"ס בלבד וא"ק בכל בוזיותיו הוא הכתר שבהם והאצילות אבא שבהם והבריא אבא שבהם והיצירה ז"א שבהם ועשיה נוקבא שבהם וכולם פרצוף אוד לבד ויש עצמות שהוא הפנימיות והכלים שהוא הווציות ובתוך כולם אור א"ס אשר כולם נק' בערכו כלים וווציות לבד והוא לבדו בתוכם עצמות ופנימיות:

שער ב דרוש יב

ואזור שנתבאר לך כ"ז דרך כללות צריך להאיר עיניך שלא תטעה במ"ש לעיל ותושוב כי כמו שיש בכל פרצוף ופרצוף שבכל עולם ועולם ה' בוזי' נרצו"י הנקרא פנימיות שכן יש גם ה' בוזי' כלים כנגדן כי אין הדבר כן. והענין כי הגה הכלים הם ווציות ועביות ולא יכלו להתלבש כל ה' מיני נשמה רק הג' תותנים לבד שהם נר"ן ולא לה בלבד היו כנגדם כלים וגופים אך וזיה ויוזידה שבכל פרצוף אין כנגדן כלים בפרצוף שהוא עצמו שיתלבשו בהם אך נשארין בוזין בלתי כלים בסוד מקיף כמ"ש וא"כ נמצא כי בוציות לא יש רק ג' בוזי' לבד שהם ג' כלים ווצין אמצעי ופנימי כדי שיתלבשו בתוכם נר"ן שיש כנגדן כלים אך היוזידה וזיה אין כנגדן כלים לשיתלבשו בתוכם ונשארין בסוד אור מקיף כמ"ש ונבאר ענין הפנימיות תזלה

הנה הנפש נכנסה תחלה בתוך כלי הוויצון ועיקר הארתו הוא בכבוד ואו"כ נכנס הרוח בכלי התיכון ועיקר גילוי הארתו הוא בלב ומשם מתפשט למטה עד הכבוד מתלבש תוך הנפש שבכבוד אך מן הלב עד הכבוד היא מתגלית ומשם ולמטה מתלבשת תוך הנפש ואו"כ נכנסה הנשמה בכלי הפנימי ועיקר הארתו במוחו ומשם מתפשט למטה עד הלב ומתלבשת תוך הרוח אשר שם וגם היא מתפשט עד הכבוד בהיותו מלובשת תוך הרוח המתלבש תוך הנפש שבכבוד כז"ל והבן זה מאד. וטעם הדבר הוא כי אנו רואין שוורדי הכבוד משתלוצץ ומסתעפין בכל האיברים שהם ג' בוי' הכלים הז"ל וורדי הכבוד נכנסים בהם להויותן והם עומדים בוויצונות האיברים ומכניסין בהם דם הכבוד שבו מתלבשת הנפש כמו"ש כי הדם הוא הנפש ואו"כ מסתעפים וורדי הלב שהם העורקים הדופקים כנודע ואין בתוכם דם רק וזיות ורוזניות הנמשך מן הרוח שבלב ומסתעפים בכל האיברים בתוכניות שלהם כנודע כי תזת וורדי הדם הם העורקים הדופקים ואו"כ מסתעפים הגידים מהמוחו ובתוכם מתפשט רוזניות דק מאד של הנשמה של המוח כנודע כי הגידין אין רוז ממש דופק בתוכם נרגש כמו בעורקי הלב הדופקים אמנם הוא דק מאד ואינו נרגש כלל יען הוא מבוי' נשמה ולכן כל התנועות שבאברים אינם אלא ע"י הגידין המנענעים האיברים כנודע. ובתוכם הוא הליחה לבנה היא הנמשכת מן המוח כי היא המנענעת הפרקים כנודע וכבר כתבו וזכמי הטבעים כי בהית האדם וזי הגידין הם וזלולים והויות עובר בתוכן ובמותו שנסתלקה הנשמה תכף יכווצו הגידין ויסתמו פיהם וזהו להיות הרוזניות שבהם

זך בתכלית הזכות והנה אנו רואין כי הדם מתפשט בויצונות והרוח
 בתוכנות והגידים הלבנים בפנימיות והם בוזי' אלו ג' הכלים הנ"ל
 ואלו הג' נקראים בשר גידין ועצמות שהם ג' בוזי' הכלים שיש בכל
 אבר ואבר כנודע שאין נקרא אבר א"כ יש בו בשר גידין ועצמות
 ואמנם אותן הגידין שזכרו רז"ל אינן אותן הלבנים הנ"ל רק הגידין
 אזורים שבהם מתפשט הדם או וזיות הלב הדופקים כי הגידין
 הנמשכין מן המוץ אין בהם דם כלל והם מתפשטים ונאוזין בעצמות
 עצמן כנודע כי כל עצם ועצם נאוז זה בזה ע"י גיד א' שביניהם
 והענין כי כל אלו הגידין הלבנים והעצמות כולם הם כלי הפנימי
 שבאדם הנמשך מהמוץ. והענין כי תזלה נכנס בעצם ונעשה שם
 עצם ומוץ בתוכו וממנו נמשך הצינור אל העצם הב' וא"כ הגידין
 הלבנים הם הצינורות של העצמות. ואמנם כולם הם נמשכים
 מהמוץ וכולם הם בוזי' כלי הפנימי ונמצא כי כל רמ"ז איברים
 שבאדם יש בהם ג' כלים בשר גידין ועצמות והבשר הוא הויצונות
 שבכלם שבו מתפשט דם הכבד כנודע כי הבשר מן הדם
 המתעבה ומתגשם בסופי הוורדי הדם הוא נעשה הבשר והעורקים
 הדופקים בתוכם הוא הכלי התיכון והגידין הלבנים והעצמות הם
 כלים הפנימיים ומקור ג' בוזי' אלו הם מוץ לב כבד כנ"ל ששם עיקר
 גילוי נר"ן כי שם עיקר מושבם והארתן ומשם משתלזין סעיפיהם אל
 שאר האיברים ולכן אין אלו הג' מוץ לב כבד בכלל רמ"ז איברים
 כי הם מקורותיהן ונמצא כי הכבד מקור תזתונות הגוף והלב מקור
 אמצעות והמוץ מקור הראש והם אמ"ש א' מוץ ש' כבד מ' לב שורש
 לכל האותיות ויש איברים אזורים פנימיים שאינם מכלל הרמ"ז

איברים. והטעם כי הם ענפים אל ג' איברים הנ"ל כגון המעינים לכבוד והריאה ללב והלשון למוח וכיוצא בו כי אין כאן מקום ביאורם כנודע כי הווי יש לו י"ס והכבוד י"ס והלב י"ס והם בוי' איברים הנ"ל:

שער בו דרוש יג

והנה אלו הב' בוי' של הכלים שהם פנימיות וויצוניות בזה תבין מה שתמצא בכל זוהר ובתקונים בענין ד' פנים ושש כנפים והוא בסוד לא יכנף עוד מוריק והענין בקיצור כי הנה ז' שרפים יש בכסא והם ז' היכלין דבריא והם כנגד ז' ימי בראשית (ויש' הוי"ה בכל א') וכל הוי"ה מהם כוללת כל י"ס של היכל ההוא כנודע שאין הוי"ה שאינה כוללת י"ס כי קוץ של י' כתר של אותו היכל י"ה או"א ו' ו"ק ה' מל' וענין זה הוא רמוז בר"ת של ז' מאמרות (פי' ז' הויות המנוקדות בנקודת ר"ת ז' מאמרות) כנז' בכוונת ק"ש של לילה כנזכר בתקונים תיקון ע' קל"ה והבן זה כי כל י"ס של ההיכל ההוא נזלק לד' אותיות הוי"ה עד"ז ואלו נקראו וד' פנים לאווד ד' בוי' דגוף הפנימי של כל א' ויש גוף וויצון עליהם הלא הם ז' שמות של מ"ב בכל היכל ושם מ"ב הוא נעשה גוף וויצון דוגמת הכנפים של העוף שהוא לבוש הויצון הסובב על גוף העוף ונמצא כי שם אבגית"ץ הוא גוף וויצון ובתוכו

הוא גוף פנימי הנקרא הוי"ה וזה נקרא פנים וזה כנפים ואע"פ שתמצא שיש בו ו' אותיות הוא כולל י"ס שבאותו היכל. וז"ס הנזכר בריש תיקון ע' דק"ך שמבואר שם איך אבגית"ץ כולכל י"ס של י"ס של אותו היכל א' כתר שבו ב"ג או"א שבו י' וזכמת שלמה מל' שבו ת' ת"ת י' יסוד צדיק נמצא כי בסוד גוף הפנימי לא הוזכרו רק ד' בוזי' שרשית וגוף הויצון הנקרא כנפים הוזכרו בו "כ הכתר והיסוד שבהם ועד"ז יתבאר לך כל פרטי השמות והכנויים שהם כנפים ומלבושים ואל תפלא אם הם שמות מורכבים מאותיות רבים או מועטים כי הכל א' רק שכפי הבוזי' המתגלה יותר או מיי"ס של הבוזי' שהוא האותיות יתגלו שם בכנוי שהוא ושמור כלל זה בידך שבו תבין כל השמות והכנויים והנה בי"ס דאצילות יש פנימי נרצו"י וכנגד ה' בוזי' אלו ב' אורות מקיפים ואוז"כ יש ג' בוזי' כלים וכולם גוף אחד פנימי וג' כלים אחרים והם גוף וויצון וכנגדן ו' כלים מקיפים הרי כמה בוזי' שיש בכל ספירה וספי' וכ"ז הוא בבוזי' א' שלפעמים מתעלים הספי' במקומם ומתחלפים בסוד העליות והפנימי של זה נעשה וויצון לזה כגודע אמנם לא יחסר מאלו הבוזי' הנ"ל. והנה כ"ז בי"ס דאצילות ואמנם בהתלבשותם בי"ס דבריאה אז יתוספו להם מלבושים כי הנה וויצון ספי' מל' דאצילות כשמתלבש במל' דבריאה יהיה שם בסוד נשמה ונתוסף שם עליה כמה מלבושים והם נפש ורוח של אורות ועצמות ועוד ו' בוזי' כלים פנימיים וויצוניים וזלת בוזי' המקיפים הרי תראה כמה בוזי' מתלבשות זו בזו ואוז"כ בהתלבש י"ס דבריאה תוך י"ס יצירה והוא עד"ז לבושים נוספים וכן בהתלבש יצירה בעשיה והרי כמה בוזי' לאין קץ וכ"ז בבוזי' י"ס כי אוז"כ הם

המלאכים הנאמזים ב"ס והם מיני לבושים אחרים על הי"ס ואינם ספי רק מלאכים כי הם לבשים וזיצוניים מאד ועד"ז הנ"ל ב"ס יהיה גם במלאכים בבוזי עצמות אורות וכלים פנימים ומקיפים ובהתלבשם מלאכים תוך מלאכים הגרועים מהם מבריאה ליצירה כו' הרי תראה כי עצמו מספר כל הבוזי עד שצמצא שיהיה בתוכם ספי הכתר והוא בוזי הכתר שיש בו הארץ התחתון צוהכל זה לבוש לזה וזה לבוש לזה ואל תתמה אם תראה שמות והויות וכינוים אלף אלפי רבבות שבכל ספירה וספי יש בהם נקודות מוזולפים ויש מיעוט אותיות ויש מרובה האותיות וכל א' מהם מורה על י"ס שבאותו הבוזי לא יגרע מי"ס רק לפעמים לפרקים נכללן ביוזד וא"א (לשום א' שיהיה) פוזות מב' אותיות י"ה או א"ל וכיוצא ולרמז בו עיקר הבוזי המתגלות באותו ספירה והם נכללן בו אפי' לק' אלפים כי אין כוז בקולמוס לפרטן יותר. ונזוזר לענין כי הגה הערפים בבריאה וכנגדן הויות ביצירה. והגה גופם הפנימי הוא שם הוי"ה הכולל י"ס של אותו וזיה נקרא ד' פנים של אותו וזיה וגוף הויעין שלהם הוא שם אדנ"י הכולל ג"כ י"ס של אותו וזיה הנקרא ד' כנפים של אותו וזיה וכעד"ז תבין בכל מקום ומעתה אל תתמה אם תמצא שם תוזתון מאד הרובו על הכתר כמו שם אראריתא וכמו שם כוז"ו דוזילוף הוי"ה וכיוצא כי כל אלו הם כינוים וזיצוני מאד והם בבריאה או ביצירה או בעשייה כי הוא בוזי הכתר אשר שם ובזה תראה כי שם כוז"ו והוא הוי"ה בוזילוף אותיות כי גם בו כלולים י"ס של ספירה הזכמה אלא שפנימות הוא הוי"ה בוזילוף אותיות כוז"ו הסמוכות לאותיות הוי"ה בא"ב והם לבשים אליה וכעד"ז בכל

השמות והכינוים בין ב' ספירות בין במלאכים וכל הנבראים והבן
זה היטב:

שער מ דרוש יד

ענין פנימיות וזיצונית דע כי יש ב' מיני וזיצונית ופנימית אוזר הוא כי
הזיצונית הם העולמות והפנימית הם נשמות והב' הוא בזיצונית
עצמו יש ג' כלים והב' כלים ראשונים עם המוויזן שלהם נק' וזיצונית
שהם אלהים בוזי קטנות והפנימית הוא מוויזן הגדלות (ונקרא פנים)
וכן בפנימיות שהוא הנשמות הוא כן כי הזיצונית הם עיבור וזיקה
והפנימיות הם מוויזן הגדלות וזה הבוזי הב' נזכר במ"א אך הבוזי א'
נדרב בכאן והענין כי בכל עולם ועולם מאבי"ע יש בו וזיצונית
ופנימיות והזיצונית הוא בוזי העולם בעצמו הנקרא בשם היכלות
ומדורות שהם הרקיעים והארצות והימים ונהרות ודשאים ואילנות
וכיוצא בזה והפנימית הם בני אדם השוכנים תוך העולם וכן שם
למעלה היכלות ורקיעים ואפילו המלאכים בעצמן כולם נקרא בשם
זיצונית שהוא העולם בעצמו ובתוכו יש פנימיות והוא י"ס שבהם נר"ן
של העולם ההוא אם הוא עשיה נקרא נפשין ואם ביצירה רוויזן כו'
אבל העצמות הוא מתלבש בין ב"ס הנקרא עולם ובין ב"ס הנקרא
נפשין ורוויזן כו' אלא שהעצמות של הנפשין ורוויזן יהיה יותר גדול

מהעצמות המתלבש בעולם עצמו או אפשר שבחינת עצמות אינו רק
מה שבתוך הנפשין ורוחין כו' והם בוחי' וזלקי הכלים דאצילות
המתלבשים שם כנ"ל אך מה שבי"ס הוויצוניות הנקרא עולם אף
העצמות שבהם אינו בבחי' עצמות הכלים דאצילות אלא רוחניות
אזרח מבחינות העולם ההוא וצ"ע ונמצא שיש עי"מ לוויצונית שהם
י"ס הנקרא עולם ועי"מ לי"ס הנק' אדם:

שער ב דרוש טו

אפ"ל כל עליות תוס' שבת ועליית תפלה דחול שעולין פנימיות ש"ל
ג"ר דעשיה ונעשים וויצוניות לוויצוניות ג"ת דיצירה כ"ז הוא בבחי'
נשמות כי גם בהם יש וויצוניות שהם הב' כלים ופנימיות שהוא הכלי
הג' וכן הענין בכללות העולמות שעולין פנימיות ג"ר שלהם דעשיה
ומלבישין וויצוניות ג"ת דיצירה שלהם והכל נקרא וויצוניות כי הם
עולמות שלהם וכ"ז מכוונת ר"ה כי הרי תפילות דיום א' דר"ה הוא
לנשמות ושם יש עליית התפלות דוויצוניות ופנימיות והכל הוא
בנשמות וביום ב' דר"ה ג"כ עלייה וויצוניות ופנימיות והכל בעולמות
ובזה יובן מ"ש בכונת שבת כי בשבת עולין העולמות ובחול נשמות
לבד והרי במו"א נאמר שעולים פנימיות וויצוניות אך הענין הוא כי
בתפלות החול עולין פנימיות וויצוניות והכל בבחי' נשמות ובשבת

בתוס' שבת בשדה עולין פנימיות וויצוניות העולמות לבדם
 ובעמידה ותפלות שבת עולין פנימיות וויצוניות הנשמות. והנה אמרנו
 במקומו כי גם בתפלות הוול עולין העולמות ואפשר לתרץ כי
 בשבת עלו העולמות תזלה בשדה ואז"כ פנימית הנשמה בתפלה
 אך בוול לא עלו העולמות תזלה אלא נתקנו במקומן ואז"כ בעליית
 הנשמה בתפלה נכללין העולמות טפילה עם הנשמות ועולין עמהם
 לזה צ"ע עם הכתוב במ"א:

והנה פנימיות העולמות הוא העצמות שיש בעולם ההוא כגון
 העצמות העשייה יש בהם נרצו"י וכולם נקרא נפשין דעשייה ומזווג
 זה דעצמות נעשה נפש לה' בוזי' הנ"ל לבני אדם ועצמות היצירה
 שיש בה נרצו"י וכולם נקראים רוזין דיצירה ומזווג זה העצמות נעשין
 רוזין של ה' בוזי' לבני אדם וכן בעצמות הבריאה כו' וכולם נקרא
 נשמות דבריאה ומזווג זה כו' וכן בעצמות אצילות יש ה' בוזי' נרצו"י
 ואפי' הנפש אשר כאן נקרא נשמה לנשמה בערך הבריאה ומזווג זה
 העצמות נעשה נשמה לנשמה לבני אדם וויצוניות העולמות הם
 הגופים והכלים כי כלים דעשייה כו' ומזווגם נעשים כלים דנפשין
 והם האופנים ונקרא כלים דנפשין ומכלים דיצירה שיש בה ה' בוזי'
 הנ"ל בבוזי' כלים והם כלי המלכות וכלי ז"א וכלי בינה כו' ומזווגם
 נעשים מלאכים דיצירה וכולם נקרא כלים דרוזין כמ"ש עושה
 מלאכיו רוזות. ומכלים ה' דבריאה מזווגם נעשה שרפים וכסא כבוד
 ונקרא כלים דנשמותין, [הגהה - צמוז מכאן שצ"ל שרפים וזיות

ואופני הקדש]. ומכלים האצילות הה' מזווגם נעשה המלאכים שאין שם משתנה לעולם עליונים מאד והם נק' כלים דנשמה לנשמה וכל בוזי מאלו יש בה עי"מ בין באורות בין בכלים כי יש כלים קטנים דעיבור ובוזי אורות הוא נפש דעיבור ויש כלים דיניקה אמצעים ואורם הוא רוז דיניקה. ויש כלים דמוזין פנימי ואורותיו נשמות דמוזין. ויש קושיא לכלל הג'ל שהרי במ"א כתוב כי גם האורות היו בעיבור א' עם הכלים א"כ אין עיבור א' לכלים בפ"ע ולאורות בפ"ע ונלע"ד כי שם הוא טעות שבקונטרס הישן כתוב להפך כי הוציאות והפנימיות הוא בכלי וכ"ז נקרא עולמות אלא שתחלה בקבלת שבת עולה פנימיות העולמות לבד וכליל שבת עולה גם העצמות שנשאר למטה ועמו עולה ויציאות דעולמות ג"כ ובמ"א כתוב בפ"י כי יש ג' כלים ובתוכם יש אור עצמות ונזלק ג' הוא לזר"ן שהם מוזין דז"א ובפ"י אמר כי הג' כלים אורים דאמא דבהם מתלבשין ג' מיני מוזין אלו בסוד או"פ דעצמות ובהם הספר מבואר בפ"י כי הצלם דעיבור הוא נפש וביניקה הוא רוז ודגדלות נשמה כו'. והנה ממ"א תראה היטב כי בוזי הוציאות היא סעודת שבת שהוא מזון הגוף והם הכלים והתפלות הם מזון הנפש דעצמו והאורות כמ"ש לרוז וזיה ממללא וכל אחד מאלו יש בו פנימיות ויציאות כי בתוס' קבלת שבת היה בבחינת הכלים הנקרא ויציאות והוא כלול מפנימיות ויציאות כזכר במ"א שעולין פנימיות ג'ר דעשה ונעשה ויציאות לויציאות דג'ת דיצירה ופי' הוא כי בוזי הפנים נקרא פנימיות ובוזי האזורים נקרא ויציאות וכ"ז בכלים הנקרא ויציאות וכן בוזי הנשמות שהוא אור העצמות הנקרא פנימיות

(דפנים) יש בו פנימיות וויצוניות שהם בוינת פנים ואזור נמצא כי גם האורות והכלים נקרא פנימיות וויצוניות כי הפנימיות שהם האורות הם בבוזי פנים והכלים שהם וויצוניות נקרא אזוריים בערך האורות וכעד"ז כל בוזי משתיהן כלולה משתים כי האורות יש בהם פנים ואזור והם בוזי פנימיו וויצוניו דאורות הפנימי והכלים יש להם פנים ואזור והם פנימיות וויצוניות דכלים הויצוניות אל האורות. כלל העולה כי מלת פנימיות ר"ל פנים מלת וויצוניות ר"ל אזור ובזה יובן איך בתפלת הוול וכן בתוס' שבת כזכר במקומו שעולה פנימית דעשייה ונעשה וויצוניות אל הויצוניות דיצירה וכן בשאר העולמות אלא שכיון שהפנימיות וויצוניות שניהן שוין אלא שזה פנים וזה אזור בערך פנים המאירין ההם א"כ פנים התותונים יהיה אזוריים בערך האזוריים העליונים כמ"ש במ"א בענין התבונה שהפנים שלה הם אזור דבינה וכן זהו ממש מ"ש במ"א כי הויצוניות דיצירה הוא שם מ"ה דאלפי"ן ופנימיות העשייה הוא אזוריים של זה השם עצמו הרי כי כל אזוריים עליונים גדולים מהפנים התותונים וזה הנזכר כאן צריך שתדע שמדבר בבוזי האורות והעצמות כי לכך הוא בסדר התפלות ואינו בסעודת שבת שהם הכלים והבן זה מאד וכן במ"א נזכר שם ב"ן הוא נשמת העשייה העולה ביצירה והוא מ"ש ג"כ במ"א כי הוא עצמות נשמת העשייה אלא שהוא סוד האזוריים וצריך שתבין ענין זה כי כיון שזה שהוא כליל שבת ובתוס' שבת א"כ הרי כי גם הויצוניות עולה משא"כ בבקר (בתפלת שוורית דוול) שאינו עולה רק הפנימיות כזכר במקומו והבן זה מאד דלא יקשה עליך הנזכר שם אלא שיש הפרש כי בתוספת שבת הפנימיות דעשייה

העולה ביצירה הוא בוזי העולמות אך בתפלת שוורית דוול אינ
 עולה רק הפנימי הנשמות ולא העולמות והבן זה וצ"ע ממ"א שאמר
 שגם בוזול עולין העולמות וצ"ע ממ"א מ"ש בענין האצילות שפנימותיו
 אהי"ה ביודיין אך הכוונה כי סוד הנועם הוא בבינה א"כ אינו מדבר
 עתה בכללות האצילות שא"כ שם ע"ב דיודיין הוא (האמת) פנימי
 שהוא בזכמה ונודע כי האצילות הוא בזכמה אלא שבינה שבו
 בסוד והבן בזכמה שהוא אהי"ה נמשך הנועם והוא אוזוריים שבו
 תקמ"ד ובריאה נגד תבונה ויש"ס)

ז"ת) בסוד וזכם בבינה שהם הפנים של התבונה שהם תקמ"ד
 והאזוריים שלה הוא ס"ג והבן כלל זה מאד כי יש בכללות
 האצילות ב' בוזי והם וזו"ב כי כל הי"ס דאצילות הם כללות וזכמה,
 [הגהה - צמוז צ"ל הוא בינה], שהם ע"ב קס"א דפנים ותקמ"ד וקפ"ד
 באזור וגם בינה נעלמת בזכמה בסוד והבן בזכמה. אך עולם
 הבריאה הוא כנגד בוזי ב' הנקרא בינה אשר בוינתה הוא וזכם
 בבינה שהוא ישסו"ת אשר פנימותם אם בוזי אוזוריים דאצילות
 שהם קפ"ד ותקמ"ד ואזוריים שלהם הם ס"ג וקס"א הב' ועיין בכוונת
 ויהי נועם. שם אכתריאל כולו בקמץ בעשיה (נ"א בבריאה) והוא
 יוצא מפסוק ומאותיות אשר לא יכרת שהם אכתריאל ושם וזופניאל
 בפתח ביצירה ושם יוהך כולו בצירי בעשייה:

שער מא פרק א מ"ק

השער הו' שער הושמל ובו ג' פרקים:

דע כי בכל פרצוף ופרצוף שבכל עולם יש בו פנימיות והם ה' וזלקי
 נרצו"י וחוזה להם יש ג' בוזי כלים והוא וצונות אשר הפנימיות הנ"ל
 מתלבש בו ואמנם אין הוצונות רק אל ג' וזלקי הפנימיות והם ג'
 כלים לנר"ג כי הוזה והיוזדה אין כנודן כלים ואלו הג' כלים הם
 בשר גידין ועצמות ומוזיבור שלשתן נקרא גוף א' כנודע כי אין אבר
 אלא בסוד בשר גידין ועצמות ויש ג' כלים יותר פנימיים מאלו והם
 ערשי ג' כלים האלו והם הכבוד שבו שורה הנפש בעצם ומשם
 מתפשט בבשר והלב בו שורה הרוח ומשם מתפשט בגידין הדופקין
 כנודע והמוח בו שורה הנשמה ומשם מתפשט בעצמות וגידין
 הלבנים שהם מכלל העצמות שהם הוזכלים שבהם נקשרים
 העצמות כנודע ולכן כ"ז היא בוזי א' אך הגידין שהם כלי אמצעי הם
 עורקים שבתוך הבשר הדופקין וכן העורקין של הדם הם נמשכין מן
 הכבוד אל הבשר ומהם נעשה הבשר כי משירי העורקים הנ"ל
 מתהפכין לבשר כנודע לזכמי הטבע באופן כי ג' כלים הם שהם
 בשר גידין ועצמות ובתוכם נר"ן ואלו הם האיברים עצמן אך יש
 צינורות ואינם מכלל הכלים רק צינורות אל הכלים והם ג' בוזי צינור
 א' גידין לבנים של ההרגשה הנמשך מן המוח עצמו לקשר העצמות

זה בזה ולהמשיך המזון מן המוח שבראש אל המוח שבעצמות
 שבגוף הב' הגידין והוא הגידים אשר הם מובלעים במיש' בבשר
 הדופקים שהם רכים וקרוכים אל מזג הבשר והם קטנים מאד והם
 כלי אמצעי אך שאר העורקים גדולים הדופקים הם צינורות
 להמשיך וזיות מן הלב בתוך הגידין הקטנים המובלעים תוך הבשר
 כנ"ל שהם הכלי הנקרא אמצעי הג' הם גידין בלתי דופקים מלאים
 דם ונמשכים מן הכבד אל הבשר ושם אותו הדם מתהפך לכבד
 ממש אך קודם שיתהפכו לבשר הם צינורות לבשר בלבד ואינם
 מכלל הבשר שהוא כלי הוצון והרי נתבאר ג' כלים וג' מיני
 צינורותיהם גם אין כלי שאין בו וזיצוניות ופנימיות בו עצמו. והנה על
 הג' כלים האלו מכסה העור והנה הנשמות נמשכות מפנימיות הכלים
 שהם נר"ץ והעולמות נמשכים מג' כלים עצמן והעור הוא וזיצוניות ב'
 בפ"ע והוא וזיצוניות אל הוזיצוניות והם האזורים וזיצוניות וזה העור
 הוא עצמו עור א' עב שהם ב' עורות דבוקים נקרא גויל
 (ודוכסוסטוס) והוא הכותל שמפסיק בין ז"א לנזקבא והוא כולו מן
 שמות אלקים הנקרא כורסיא דשביבין בפרשה נשא באדרא ואזר
 הנסירה נזלק זה העור ונזר לב' כנודע כי אין וזבור בבשר אלא
 בעור כי כל א' היה לו גוף בפ"ע ואינם דבוקים אלא בעור ואז נזלק
 הגויל ונעשה ב' עורות קלף ודוכסוסטוס לז"א קלף לתפלין כי הוא
 בוזי' מוזין ודוכסוסטוס למוזזה למל' נמצא כי כל מה שהיה בוזי' גוף
 לז"א בבוזי' עיבור וניקה הוא נעשה עור בבוזי' גדלות וכולם בוזי'
 שמות אלקים מזה נאזזים כל הקלי' ויונקים אך הג' כלים כולם
 מגדלות והנה האורות של הנשמות יוצאות מבפנים דרך דופני הכלים.

ומשם נמשכים בעור בסוד ואזור עורי נקפו זאת ואז ההיות של הפנים מתלבשין תוך אלקים שבעור כנזכר בענין נסירה במ"א שסודו משם מ"ה בהכאה וז"ש במ"א כי האורות הם היות בתוך הניצוצין שהם אלקים והם הקרומות שהם העורות ולכן הם ניצוצין כי הם יוצאין כעין ניצוצין בין נקבי העור כנודע ואלו הם האותיות המצטיירות בעור האדם ובמצויו וכיוצא ושם אוזיות הויצונים ולכן עור אותיות רע"ו והוא"ו הוא נהירו שבקדושה דבגו שהוא סטרא אך אינו רע גמור וז"ו אלא שמשם יונק הרע להיותו אלקים תקיפין כלל העולה כי הנשמות נקראו פנימיות והכלים שהוא הגוף נקרא ויצוניות השני והעור הוא ויצון השני וזה העור הוא בוזי המלכים שלא נתבררו ונקרא קליפת נוגה ונקרא ושמ"ל כנזכר במ"א והוא הערכה המכסה על היסוד והענין כי ושמ"ל גימטריא מלבוש וכללות של העור כולו נקרא מלבוש ועור הפנים יש בו שע"ז נהורין מנין ושמ"ל כנז' במ"א. והענין כי הויצונים אינם נאוזין בכל המלבוש רק באוזניים בלבד וכן בסיומי הקצוות של העשר אצבעות ידיים ורגלים ובעטרת היסוד יען כי הם סיומי הצורות ומשם יונקים. והנה נודע כי המקיפין דאמא דיושר הם ע"ג עיגולי דז"א ועיגולי דז"א על אור מקיף דיושר שלו עצמו וכו' כנזכר במ"א ותמיד נמצאו הקליפות עובדים בנקודה אמצעית של הכדור דוגמת הארץ הוזומרי אשר נדוית באמצעית הכדור מפני וזומריותה וגסותה וישיבת בין אור מקיף דעשייה ובין כלים דעשייה. והנה זו אילנא דכולו רע הנזכר בתיקון ל"ו דאיהו אילנא לתתא ר"ל בעשייה כי אין בפנימותה שום דבר שבקדושה כי הרי הוא נקודה אמצעית הכדור ואמנם בין

הכלים דיצירה אל המקיף שלהם יש ג"כ קלי' היצירה והענין תשים לבך להבינו מאד כי צ"ע והוא אע"פ שכל העולמות הם זה בתוך זה נודע כי לא כל עולם אצילות נתון בתוך הבריאה רק בויצת מלכות דנוקבא דאצילות וכן בריאה ביצירה וכו' גם בפרצופים עצמן של כל עולם בפ"ע אין כולו מגולה כי א"א ראשו מגולה ואו"א וצ"י העליון מגולה וז"א וצ"י העליון מגולה ווצ"י תחתון מכוסה ע"י הנוקבא וכו' א"כ נמצא אזור העיון הדק כ

י אע"פ שאנו אומרים שהם זה לפנים מזה הם ג"כ זה למעלה מזה כי כיון שאין כל בויצותיהם מוקפים זה מזה וא"כ נמצא כי בעולם היצירה מלכות דנוקבא תתאה דיצירה היא מתלבשת בעשייה אך כל שאר היצירה הוא מגולה ושם באותו מקום נמצא דבוקה עור של כל הכלים דיצירה עם מקיף דיושר דיצירה ושם בנתיים עומדים הויצונות דיצירה ויונקים מאותו העור הנקרא קליפת נוגה וכעד"ז בבריאה ובאצילות כל א' בקליפה שלו וכן בפרטות בכל פרצוף ופרצוף שבאותו העולם גם נודע כי לא מכל המלבוש העור יונקים רק מקצת המקומות כנ"ל שהוא מאזוריים ומהעטרת היסוד ומסופי האצבעות ועיין במו"א ששמעתי להרמ"ן בענין נסירה ענין עץ הדעת טו"ר בזו"ן היכן הוא טו"ר וכל זה במלבוש שהוא העור מן הניצוצין היוצאין משם והנה קודם שנברא אדם היו כל העולמות מבוררים ומתוקנים ולא היו הקלי' יונקים רק שיעור מועט די וזיותם בצמצום ואם לא וז"א האדם היו נגמרים להתברר לגמרי ובלע

המות והטעם לפי שהיה להם כתנות אור פי' כי הגה הפנימיות דז"א
 שהוא זר"ן אינו מתלבש תוך הג' כלים עצמן דז"א אמנם מתלבשין
 תוך ג' כלים דתבונה הנקרא צ' דצלם כגודע והוא הוחלק שנתנה
 האם בבנה בסוד עובר ירך אמו והוא לבוש אל הזר"ן והנה העור
 של התבונה אינו נכנס לפנים אמנם הוא נשאר בחוץ מלבוש ע"ג
 העור הנקרא לבוש דז"א כז"ל והוא הנקרא כתנות אור והיה נעשה
 מצפורניו כזכר פרעה ויקהל רכ"ט בקדמיתא היה מאוזרי דגנתא
 דלעילא היא תבונה והוא מאוזריים השניים שהוא העור ואזר כך
 היה מצפרנים מאוזריים דגנתא דלתתא שהוא נוקבא ויובן זה בענין
 סדר העולמות כי תזלה היה המלכות במקום תבונה ואז"כ ירדה
 התבונה במקום המלכות כזכר במ"א. וזה העור דתבונה נקרא
 וזש"מ"ל ונקרא כנפי נשרים כי נשר הוא אבא עלאה וז"ס כנשר יעיר
 קצו על גזליו ירוף יפרוש כנפיו כו' כזכר במ"א וכאשר היו רוצין
 הקלי' להתאווז בז"א לא יכלו כי אין להם אוזיה באור התבונה וכן
 כל הושמלים הם בוזי העור והם בוזי טוב שבקליפת נוגה שבכל
 עולם ועולם והנה כפי כניסת הכלים דתבונה בפנים כן בוזי העור
 שלה הוא מלבוש מבחוץ וכשזוטא אדם הראשון נסתלקו ממנו
 המוויזין וזזר בסוד היניקה לבד ואז גם הושמ"ל עור דתבונה נסתלק
 ונשאר הוא ואשתו ערומים ואז יונקים ממנו הוצונים ונעשה העור
 ההוא טו"ר והענין כי הלבוש שלהם אז הוא בוינת אלהים קדושים
 מקטנות דיניקה הנקרא נזש הנזשך בערייתת בסוד קריעת י"ס
 שהוא בוזי אלקים קדושים דקטנות כזכר במ"א לכן הלבוש הזה
 דקטנות כולו נקרא משכא דנזש ואזן זה וזש"ל כתנות עור

משכא דחוייא ואז הנחש הוצון הטמא יונק משם ונעשה טור עור וז"ס וזש"מ"ל כי כשפתה את זוה הוא בכוח זוג היסוד דיניקה עם אור דאלקים משם נאחזו ויונקים ממנו והבן ענין זוהמת הנחש מה עניינה כלל העולה כי כל זמן שחוזר וז"א בסוד יניקה מתלבש כתנות עור וזש"מ"ל וזה בלילה כז"ל ואז יונקי וזיצונים בלילה בסוד תרין צפרין ובבוקר חוזרין המוויין ואז מברכין בבקר מלביש ערומים כזו במ"א ואמנם אע"פ שמסתלק הוזש"מ"ל נשארין בוזי הצפרנים להגין כי אם היו יונקים משם תהיה יניקתן גדולה מאד וז"ו:

שער בא פרק ב

נבאר ענין אב"א הזה נתבאר כי הוצונים יונקים מן העור הנקרא קלי' נוגה והנה בהיות וז"א בסוד יניקה אז הוצונים נאחזין שם מאד יותר מן הצורך מאותן הניצוצין המאירין ועוברין דרך נקבי העור ואז כך בהיותן בגדלות נמשכו בוזי' מוויין דגדלות אלא שהם עדיין בוזי' דינין וגבורות קצת אז נמשכו בזו"ן וזש"מ"ל מבוזי' זה"י תבונה הב' לבד כנודע ואז הוצינית מבוזי' הפנים וזש"מ"ל הז"ל אינם יכולים לינק כי הם אור גדול ונכהים עיניהם בסוד לא יתיצבו הוללים לנגד עיניך אמנם מן האחוריים דוזש"מ"ל יכולין לינק לכן המוויין הנמשכים אל הנוקבא הם נמשכין ע"י וז"א עצמו אל האחור כדי שיעי"ז תלך אל

הַנִּקְבָּה לַאֲחֹזֵר וַיְהִי אֲב"א בְּכוֹתֵל הָעוֹר הַנִּקְרָא גִּיּוֹל כְּזֹכֶר וּז"ס
שֵׁנָה רֵאשׁוֹנָה ב"ב הַשְּׁוֹתֶפִּין שֶׁבָּנוּ אֶת הַכוֹתֵל בְּגִיּוֹל בְּגִזִּית וּבְכַפִּיִּסִּין
וְאִזְּ הַקְּלִי מִן הַפָּנִים אֵינָם יִכּוֹלִין לִינֵק גַּם מֵהָאֲחֹזֵרִים אַע"פ שֶׁהֵיוּ
יִכּוֹלִין לִינֵק מֵהֶם עַכ"ז כִּיּוֹן שֶׁהֵם דְּבוּקִים א' ב'א' יִגְשׁוּ וְרוּחוֹ לֹא יִבָּא
בִּנְיָהֶם כִּי אֵין לָהֶם מְקוֹם לִינֵק רַק דְּבַר מוֹעֵט מְאֹד דִּי וְזִיוָתָם מִבּוּזִי
נִקְבִי הָעוֹר כֹּל שֶׁהוּא אֶךְ לֹא הִרְבֵּה שִׁיגְבְּרוּ עַל הַקְּדוּשָׁה וּז"ו וְנִמְצָא
כִּי לֵהִיּוֹת אֵלוֹ הַמּוּוּזִין גְּבוּרוֹת וְהֵם בִּלְתִּי שְׁלִימִין לֵהִיּוֹתָן מִבּוּזִי נִה"י
לְבַד וְגַם שֶׁהֵם מֵתִבְּנוֹתָ שֶׁל הַתְּבֻנָּה לִכֵּן הוֹכְרוּ לֵהִיּוֹת אֲב"א ר"ל
שִׁימִשְׁכוּ אֵלֶיהָ הַמּוּוּזִין ע"י וְאִזְּ הוּא מוֹכְרוֹ לֵהִיּוֹת דְּבוּקִים וְאִזְּ כִּי
מִסְתַּלְקִין מִמֶּנּוּ וְנִתְּנִים אֵלֶיהָ כִּי מִשְׁלָה הֵם שֶׁהֵם הַגְּבוּרוֹת וְנִשְׁאָרִין
בָּהּ וְנִגְדָּלֶת כֹּל הָאֲחֹזֵר כּוֹלֵו וְאֲחֹזֵר כֵּךְ בָּאִים מוּוּזִין וְזֹדִשִׁים יוֹתֵר
גְּדוֹלִים אֶל ז"א וְהֵם וְזִסְדִּים בְּסוּד אֶתִּי וְזִסְדִּי וּפְרִישֵׁ לֹן וְהֵרִי הַגְּבוּרוֹת
לְזוּלְקָה וּמוּוִי הַזִּסְדִּים הֵם לְזוּלְקוֹ וְאִזְּ וְזוּרִין פֶּב"פ כִּי הָאֲחֹזֵרִים שֶׁלֹּ
כִּיּוֹן שֶׁעֲתָה הֵם מִבּוּזִי וְזִסְדִּים וְגַם שְׁוֹשֵׁמ"ל שֶׁל עֲתָה אֵינוֹ כּוֹשֵׁמ"ל
הִרְאִשׁוּן וְאֵינֶן יִכּוֹלִין לִינֵק מִשֵּׁם. אֲמֵנָם מֵהַזִּשְׁמ"ל שֶׁבְּאֲחֹזְרִיהָ שֶׁאֵינוֹ
רַק מֵהָאֶרֶת וְזִשְׁמ"ל הָעוֹר דּו"א יוֹנְקִים מִשֵּׁם אֵלֹא שֶׁהוּא הַזִּיוֹת
הַמּוֹכְרוֹ לְקָלִי בְּצִמְצוּם כִּי מִלְּכוּתוֹ בְּכֹל מִשְׁלָה וְזוּפֶץ הוּא בְּקִיּוּמָם
הַמּוֹכְרוֹ וְסוּד עֲנִין זֶה דַּעְהוּ כִּי הִנֵּה מוֹכְרוֹ לְהַמְשִׁיךְ וְזִיוֹת לְהַמְלִכִּים
שֶׁלֹא נִתְּבַרְרוּ כִּי הֵם נִיִּצְוִצִין הַקְּדוּשָׁה אֶךְ אֵינוֹ נֹוֹתָן בָּהֶם רַק דִּי
סְפוּקָם לְבַד אֶךְ לֹא דְבַר שֶׁנֹּוֹתֵר שִׁיוּתֵר אֶל הַקְּלִי אֲמֵנָם כִּיּוֹן
שֶׁהַקְּלִיפּוֹת הֵם מוּזוּבְּרִים יוֹזֵד בְּסוּד הַקְּלִי הַזּוּזְפִּים בְּעוֹר לִכֵּן גַּם
הֵם נִיּוֹנִים בְּאֲמִצְעִיּוֹת צִמְצוּם קִטָּן מְאֹד לִכֵּן כִּשְׁיִשְׁלָמוֹ לְהַתְּבַרֵּר אִזְּ
אֵינוֹ וְזוּפֶץ בְּקִיּוּם הַקְּלִי וְלֹא יִמְשֹׁךְ לָהֶם אֹר כֹּלֵל וְעֵיקָר וְאִזְּ יִתְבַּטְּלוּ

הקליפות וז"ס בלע המות לנצח. והנה בכל המוויזין החדשים שלקחו אז עלה יותר ואז אינה צריכה התבונה לרבוץ על האפרוחים בסוד ושמ"ל להגן עליהם מהקלי' כי כבר עלו זו"ן עד מקומם ואז אינה רובצת. ונחזור לענין ז"א כי הנה בג' הכלים של הגדלות יש זר"ן אך בעיבור וניקה אין בהם רק הכל דגרמי הם שמות אלקים כנ"ל וזה קוסטא דויותא פי' בהיות בעיבור עדין ג' כלים אלו כולם הם דקים בווי' עור לבד ובתוכם הכל דגרמי דאלקים ואז ענולד התוילה הנפש דגדלות ליכנס והוא נפש דנפש והוא הנקרא רשימו דנפש הנפש דגדלות וזה נשלמת לכנס עד י"ג שנים ואז הוא בכלי וזצון עשהא בשר כי כבר גדל צרכו והכל דגרמי נגמר לכנס בעור הוויצון ואז הנפש ההיא דגדלות נתחלק נפש שבה בכלי הוויצון ורוח שבה בכלי אמצעי ונשמה שבה בכלי הפנימי ואז מסתלקת כולו בכלי הוויצון לבדו ונכנס הרוח בן י"ג שנה ויום אחד כי הרי צלם דגדלות דאב"א עדיין הוא בסוד רוח והדעת שהוא צ' דצלם כמבואר אצלנו ואז הרוח נכנס מעט מעט עד שנמצא כי בשנת כ' נגמר לכנס כלי אמצעי שבו ואז מתחלת הנשמה לכנס בכלי הפנימי והנה ביום כשמסתלקין המוויזין נשאר הרשימו הנ"ל לכן בכוזו נשארים הכלים בגדלותן ובלילה אפי' אותו רשימו שהוא הנפש דנפש דגדלות מסתלק ונשאר בבווי' יניקה עם הכל דגרמי ואז יונקים הוצונים ואז אינן צריכין להיות אב"א כי אין בפנימותן אור גדול שיניקו הוצונים לכן אין וישע שיניקו ווצונים מאזוריים אם לא בהיות בתוכם מוויזין ראשונים דגדלות ואז צריכין לזוזר אב"א:

שער מא פרק ג

והנה ענין עור שהוא לבוש דז"א עצמו אפשר שגם בו יש בוזי ג' לבושים דמיון הכלים אך נלע"ד כי הנה הם ב' לבושים לבד א' הוא העור וא' הוא השערות בסוד אדרת שער. ובזה תבין איך הקליפות יונקים משערות ונקרא סערה על שמים וכנגדן יש ב' לבושים אחרים של מצות א' של תפלין בסוד עור וא' ציצית בסוד הוויטין דמיון לשערות. אמנם אלו הם הלבושים של האדם בעוה"ב בסוד כי היא כסותה זה ציצית היא שמלתו לעורו וזלק הפנימי של העור והם התפלין והענין כי ציצית ביצירה ותפלין הם יותר פנימי בבריאה נמצא כי עור דיצירה נקרא טלית דציצית והעור דבריאה נקרא תפלין כי הם יותר קדושים והם במוז לבד כי כן הבריאה בוזי ראש אך היצירה סוד הגוף לכן הציצית סובבים כל הגוף וגם הראש להורות כי יצירה מלבוש לבריאה אך עור העשייה אין כנגדם במצות כי בהם נאווזים הוויטנים לגמרי אך בעור האצילות אין כנגדן רק עור האדם עצמו כהדין קמצא דלבושא מיניה ובית ואין לבושו נפרד ממנו כמו בבריאה ויצירה שער שלהם שהוא לבושם נפרד בסוד תפלין וציצית אך בעשייה אפי' בכלים עצמן יש אויזה בסוד קיא צואה ובסוד יפנה ויטול ידיו ובסוד צא תאמר לו אך בפנימיים שהם נר"ן אין בהם אויזה כלל וזס ושלום רק ניוונים מהנצוצין שעברו

דרך הכלים ומכ"ש בעור ואפשר כי הושע"ל דתבונה המפסיק בין
עור האדם אל הקליפות אינו רק עור א' לבד אלא שנוחלק לג'
שנעשה מאזוריים דנ"י תבונה מהעור שלה וושע"ל הנצח נקרא
צ' ודהוד ודיסוד נקרא ב' צללים כנ"ל ולכן בהסתלק צללים אלו
בליל ה"ר מורה על כי גם פנימי נר"ן נסתלקו ואז הקליפות שולטים
באדם כי אז נסתלק הושע"ל הוופף ונמסר בידם ואפשר לומר כי ג'
כלי ז"א הם נגמרים כשלוקוז תבונה שנייה כל הג' בוזי אז נגמר
עיבור וקטנות וגדלות דכלי הא' וכשלוקוז תבונה ראשונה ג' בוזי אז
נגמר עיבור וקטנות וגדלות כלי ב' וכשלוקוז בינה עילאה הג' בוזי אז
נגמר עיבור וקטנות וגדלות כלי הפנימי ולכן תראה כי הדעת הכלי
הפנימי דז"א הוא ממש בדעת אמא עצמם ואבא וכנגדן יש ג'
ושמלים והם ג' לבושים נר"ן הנזכר בזהר פ' ויקהל א' בג"ע הארץ
לנפש וא' בין המלאכים לרוח וא' בכסא לנשמה וז"ש פ' יתרו ע"ז
ענין יעקב דנפיק מההוא וושע"ל פנימאה ר"ל כי מתוך הושע"ל
יוצאין ניצוצי אור המוויזין דז"א דמצד אבא ליעקב והם וז"ל הווסדים
לקוזה אוריא"ל והגבורות נוריא"ל וכנגדן לקוזם יעקב בעלה דלאה
הנקרא מדת ימי וזהו יעקב איש תם [הגהה - א"מ זה אין לו קשר
לכאן]:

יש זוג וזוגן שהוא טפה גשמית דכלים ועכ"ז יש בהם רשימו דנפש
דגדלות והוא ההוא רווחא דשביק בצוות והיא המעלה אותן המ"ז
דויצונות אך כשגם יורדת טפה הפנימיות דנשמה אז ז"א עצמו צריך

שיעלה המ"ז באופן כי גם בזווג הוויצוניות שהם כלים א"א להעלות
 מ"ז שלהם אם לא בכוח פנימיות עצמו אלא שאינו רק הרשימו לבד
 והוא הנקרא רווחא דשדי בגווה דגדלות דנפש פנימיות אך זו"ז הם
 העיקרים ושורש ההוא רווחא וגדוליגם מבנו כי האי רווחא נשאר אם
 שרשי נשמות הנבראים שיתלבשו בו אך הזו"ז הם אלהות וכבר
 בהולדם לקחו וזלקם מההוא רווחא הנוגע להם והבן זה מאד והנה
 נתבאר במ"א כי הז"א יורד ומתלבשין בזו"י הכלים שלו בבי"ע לברר
 משם הברורים. והנה הבירורים הם דוגמת המאכל כי הם סוד
 הבהמות בהררי אלף המבררים באכילתן בעולם העשייה ושם
 בעשייה יש בזו"י ניצוצין ראויין אל אצילות ג"כ לבזו"י כלי הוויצון
 ואוכלם נוקבא דעשייה ומשם ניתנין בסוד מ"ז לאמא דעשייה וכן
 משם מתבררים יותר עד שעולין למלכות ליצירה ואז שם וזורת
 מלכות דיצירה לברר מהמלכים דיצירה וזלק אצילות של וזלק כלי
 אמצעי מעלהו לאמא דיצירה וכן עולין עד מלכות דבריאה ושם
 נבררין גם המלכים דבריאה הזלק אצילות שיש שם הנוגע לכלי
 הפנימי כנזכר במ"א כי וזלק האצילות מתפשט בכל בי"ע אבל ג'
 וזלקים דשייכי עם ג' כלים דאצילות כנ"ל נטלם נוקבא דאצילות
 בסוד מ"ן ואמנם הזלקים של בי"ע נשארים במקומם כי כבר
 נשלמה והזלקים דאצילות עלו עד נוקבא דאצילות וזורת לברר
 מהמלכים דאצילות שהם אוזוריים דא"א ומעלה מ"ז עד אמא
 ונתקנת אמא יותר ואז יש בה כוח להוריד מוויצון ודשים לזו"ן מוזמת
 אלו מ"ז שעלו ונתקנו עד שם ואז נותנם אמא לזו"ז מתוקנים נמצא כי

בכל פרצוף שבכל עולם יש זוג בפ"ע לתקן המ"ן בכל מדרגה שעולין. [הגהה - ג"ז אין לו קשר]:

והנה כמו שיש קליפין בין כלים דיושר למקיפין כן יש קליפה בין כלים דעגולין למקיפים הוויצו אשר ע"ג כולם ואפשר לומר כי כל הקליפות הם ביושר אך נראה כמ"ש (נ"א נראה דמכ"ש הוא) שהרי היושר הוא הרוז והעגולים הם הנפש. [הגהה - ג"ז אין לו קשר לכאן]:

הנה הפנימי הוא נזלק לב' א' הוא אלקים וא' הוא הוי"ה זה ניצוצין וזה אורות וביניקה יש ג' בוזי כלים ובוזי עור אלא שהם דקים ולא גמורים ואז וזיותם הוא מהניצוצות דאלקים שהוא פנימיות של הזמן שהוא ואז"א שנגדלו הכלים והעור אז הפנימי דאלקים יוצא עד העור אך הפנימיות דהוי"ה נשאר בג' כלים כנזכר ואז נסר ואז ווצי העור ניתן לנזקבא הוצון של אלקים ווצי עור נשאר לז"א ואפשר כי בעור המוויזין אין שם אפי' בוזי אלקים אך בו"ק יש בעור אשר שם בוינת ו"ק דאלקים כנזכר במ"א שאין יורדין רק מוויזין דאלקים אך ו"ק נשארים והטעם כי אפי' העור של המוויזין צריך שיהיה בו הויות ולא אלקים משא"כ בו"ק האדם עליון יש בו פנימיות ווצונות והמוויזין הם פנימיות והוצונות הם צלם אלקים והנה המוויזין מתפשטים בכל הגוף בבוזי הוי"ה כזה י"ה הם המוויזין שבראש וזו"ב ו' גוף האדם והתפשטות המוויזין בו ה' אחרונה הערה והוא בת זוגו

ש"ל אדם וזיצנותו הוא אלקים כזה א' שהוא כתר הוא גלגלת האדם
 לה ב' כלים של מוויזין. ונלע"ד ששמעתי באופן אחר והוא יותר
 אמיתי כפי הנלע"ד א' הוא כתר ל' ג' מוויזין ה' ה"ק מוזסד עד הוד י'
 יסוד י' זעירא כנודע מ' מל' והוא העטרה או בת זוגו וז"ס ויצר ה'
 אלקים את האדם כי הם ב' יצירות א' מהוי"ה וא' מאלקים וזהו
 ויברא אלקים את האדם בצלמו צלם ו' שהוא ז"א הנק' הוי"ה בצלם
 אלקים כנגד שם אלקים הנ"ל. ענין עור הוא סוד הקליפה הוופפת
 הנקרא רע ובאותו נהירו דקיק בתוכו דקדושה שהוא סוד ו' הנקרא
 עור והנה עור האדם עצמו הוא סוד הקליפה הוופפת על הכל אשר
 לא יצאת רק עד שיתפשט רקיע כי בעודן עור ומים עדיין לא
 נתגלית הקליפה עד שאתקרישו ונעשה רקיע ואז יצאת הקליפה.
 והנה אות ו' נקרא רקיע ולכן הושמה בין אותיות ר"ע ונעשה עור וז"ס
 שארז"ל ג' ודשים הראשונים קשה לאשה ולולד והענין כי ג' ודשים
 ראשונים כולם הם רע בסוד ג' עני ערלה ואחר כך אות ו' נכנסת שם
 ונעשה עור ואז מתחיל הולד להקרש ולהתפשט מציאות עור כי
 עדיין היה אור ומים לבד בג' ודשים הראשונים:

שער מב פרק א מ"ב

היכל השיבני והיכל הזה נקרא היכל אבי"ע ובו תשעה שערים
השער הראשון שער דרושי אבי"ע ובו י"ב פרקים:

הנה יש מאציל ונאצל והנאצל יש בו ד' יסודות אש רווח מים עפר וה
ד' אותיות הוי"ה והם וזו"ב תו"מ והנה הם טנת"א והם הם אבי"ע
שהם הם ד' בוזי שבאדם א' אדם הפנימי שהוא הרווחיות הנקרא
נרנ"ז ב' הוא הגוף. ג' הוא המלבושים שע"ג הגוף. ד' הוא הבית
שיושב בתוכו האדם וגופו ומלבושו וכל בוזיות אלו כלולות מד'
בוזיות ואלו הם בוזי א' של הרווחיות הם נשמה לנשמה ונר"ן. בוזי
הב' שהוא הגוף הוא העצמות שבהם המוח מבפנים והגידין והבשר
ועור וכמש"ה עור ובשר תלבישני ועצמות וגידין תסוככני. [הנהה –
צ"ע בענין נרנ"ז מקומן בספירות היכן הם ובכלל זה לידע ע"ב ס"ג
מ"ה ב"ן הכללות היכן הם ובכלל זה טנת"א היכן הם בכללות
הספירות]:

בוזי ג' שהם תלבושים הנה הם נודעים שהם לבושים המוכרוזי אל
כהן הדיוט כתונת ומכנסים מצנפת ואבנט כי אותן הד' דכ"ג הם
לבושים היותר עליונים מאלו כנזכר בזוהר שאלו הם לבושים שם
אדני ואלו הם לבושי שם הוי"ה אבל עיקרם אינם אלא ד' בוזי.
בוזי הד' והוא הבית יש בית ווצר ושדה ומדבר. אמנם בכל אלו
הד' בוזי הפרטיות יש בוזי א' כוללת כולם והיא ממוצעת בין בוזי
ובוזי הכוללת שתיהן דוגמא מ"ש וחכמי הטבע כי בין הדומם

והצומז הוא הקורא"לי הנקרא אלמוזים ובין הצומז והזוי הוא אדני השדה הנזכר במסכת כלאים שהוא כמין כלב גדל בקרקע וטבורו נשרש בקרקע ויונק משם וכשוזותכין הטבור שלו מת ובין הזוי והמדבר הוא הקיף. וכעד"ז יש בכאן כי בין הבורא יתברך ובין הנברא שהיא הזוי הכוללת הרוזניות יש בזוי באמצע אשר עליה נאמר בנים אתם לה' אלהיכם אני אמרתי אלקים אתם ונאמר ויעל אלקים מעל אברהם וארז"ל האבות הן הן המרכבה והכוונה כי יש ניצוץ קטן מאד שהוא בי' אלהות נמשך ממדרגה האחרונה שבבורא וזהו הניצוץ מתלבש בכוז ניצוץ א' נברא שהוא נשמה דקה במאד מאד ובניצוץ זה הנקרא יחידה יש בה שרשי ד' בי' הרוזניות שהם נרנ"ז וכן בין בזוי הרוזניות לבזוי הגוף יש בזוי א' כוללת שתיהן והוא בזוי רביעית דם של הנפש כי יש בה ניצוץ אזורן של הנפש שהוא הרביעית שבנפש פי' בזוי נפש שבנפש ולכן נקרא רביעית וזה הניצוץ מתלבש ברביעית דם הנזכר לעיל והכל א' וכמ"ש כי הד' הוא הנפש הנאמר על רביעית דם הזה וזה הרביעית דם הוא היותר מובחר מכל ד' בזוי הגוף הנז"ל אשר כל חלק נזלק לד' כנ"ל והוא רביעי הראשון והעליון מבזוי העצמות של המוזין שהוא הזיות שבתוכו שהוא הדם המתפשט בהם להזיותם ובה הרביעית שבהם העליון כלול כל שרשי ד' בזיות הנז"ל. באופן כי הוא בזינה אמצעי בין הרוזניות אל הגוף והיא מורכבת משניהם וכן בין בזוי הב' אל הג' יש בזוי ממוצעת והם שערות וצפרנים של האדם כגודע כי זה היה לבוש של אדה"ר בתחלה והנה הם דבוקים בעור האדם ודומין אל הגוף של האדם עצמו אמנם בהסתלקותן משם נעשה מהם

לבוש מאותן השערות ע"ד שעושים מצמר הרוזלים ועזים וכיוצא ולא עוד אלא שאף גם בהיותן דבוקים בגוף האדם הם דומים למלבוש דמיון הבהמות וחיות שעירותיהן מלבושיהן והמופת לזה הוא אדם הראשון בענין הצפורים ומצינו בנבוכדנצר שזה היה לבושו כמ"ש עד די שערוי כנשריה רבה וטופרוהי כצפרים כו' וכן בין בוזיגת הלבושים לבושי הבית הם אוהלים הנעשים מצמר ופשתים שהם בוזי לבושים וגם הם ששים לבוזיגת בתים וזו הבוזיגה של אוהלים צריכה עדיין עיון אם הוא כך או אם יש בה דבר אחר. ועתה נחזור לדבר בעולמות העליונים אחר שבארנו המשל נבאר עתה הנמשל ונאמר כי הנה הנמשל אינה רק מד' בוזי' יסודות לבד שהם ד' אותיות הוי"ה שהם וזו"ב תו"מ כז"ל וע"כ נמצא שזכמה נקרא ראשיתה. גם בזה תבין משה כי לעולם הכתר הוא בוזי' עליונה אינה מכלל העולם ההוא אלא דומה אל כתר המלך שהוא למעלה מראשו ואינו מכללות ראשו ועל כן אינה מכלל הספירה ובמקומו נמצה הדעת הנזכר בס"י ועל כל זה לפעמים אנו מוני אותו בכלל הי"ס. והענין יתבאר עם הנ"ל שיש בוזי' אמצעית בין כל בוזי' ובוזי' דומה למ"ש וזכמי הטבע והביאו הרמב"ן ז"ל בתחלה הפ' והארץ היתה תהו ובהו וכתב ג"כ בשם ספר הבהיר כי קודם שברא הד' יסודות ברא וזומר א' הנק' היול"י שהוא הדבר מוכן לקב צורת הד' יסודות אוז"כ אב הוא אינו לובש שום צורה כלל ועיקר ומה שהוא קודם התהו נקרא אפס וכמו מאפס ותהו נזשבו לו. והענין הוא כי הא"ס נקרא אפס כי אין בו שום תפיסה שאין שם וזומר ולא צורה כלל ואזריו יצא התהו והוא הכתר ואזריו יצא הבהו הכולל ד' יסודות וזו"ב תו"מ. וביאור

הדבר כי הנה בהכרח הוא שתהיה מדרה אמצעי בין המאציל אל הנאצל כי יש הרוקק ביניהן כרוזק השמים מן הארץ ואיך יאיר זה בזה ואיך יברא זה את זה שהם ב' קצוות אם לא היה דבר ממוצע ביניהן ומוזכרם ויהיה בוזי קרובה אל המאציל וקרובה אל הנאצל והנה בוזי זו הוא כתר הנקרא תהו כי אין בו שום יסוד כי ע"כ אינו נרמו בשם הוי"ה כלל רק בקוצו של יו"ד אמנם הוא בוזינת אמצעי כנ"ל והוא כי הנה כתר הוא דוגמת תוזמר הקודם הנקרא היול"י שיש בו שורש כל הד' יסודות בכוח ולא בפועל ולכן נקרא תהו כי הוא מתהא מוזשבות בני אדם באמרם הנה אנונו רואים שאין בו צורה כלל ועכ"ז אנונו רואים שהוא נאצל ויש בו כוח הד' צורות נמצא כי אפשר לקוראו א"ס ומאציל כמו שהוא דעת קצת המקובלים שהא"ס הוא הכתר ואפשר לקוראו בשם נאצל כי ודאי א"ס גדול ממנו וע"כ הזהירו בו וחכמים במופלא ממך אל תדרוש אמנם תכלית מה שאנו יכולים לדבר בו הוא כי הכתר הוא בוזי ממוצע ממאציל ונאצל והטעם הוא כי הבוינה היותר האחרונה מכל האפשר בא"ס הוא אשר האציל בוזי א' אשר בה שורש כל הי"ס בהעלם ודקות גדול שא"א להיות לנאצל יותר דקות ממנו כי תהו אשר למעלה ממנו אין ע

וד זולת האפס המוזולט כנ"ל ונמצא כי יש בבוזי זו ב' מדרגות א' הוא הבוזי היותר תוזתונה ושפלה מכל בוזי א"ס וכאלו נאמר דרך משל שהוא בוזי מלכות שבמלכות ואע"פ שאינו כך כי אין שם

דמות וספירה וז"ו כלל רק לשכך האון נדבר כך. והנה בזו המדרגה
 התחתונה שבא"ס יש בה כללות כל שלמעלה ממנו ומקבלת מכולם
 כנודע שהמלכות מקבלת מכולם מדרגה זו התחתונה היא האצילה
 את בוזי השנית שהיא המדרגה העליונה מכל מה שבכל הנאצלים
 ויש בה עשר כל הנאצלים והיא משפעת לכולם באופן שהיותר קטן
 מכל המאציל האציל היותר מובחר שבכל הנאצלים ואין ביניהן
 מדרגה אחרת כלל כי אזור המאציל הזה אין נאצל יותר קרוב אליו
 ודומה לו כזה וכללות שתיים אלה הבוזי היא בוזי א' הנקרא כתר
 שבערך בוזי הא' אשר בה קראוה קצת מקובלים א"ס ובערך בוזי
 ב' שבה קראוה קצת המקובלים כתר שהוא במנין הי"ס אבל אנונו
 סברתינו לא כדברי זה ולא כדברי זה אלא היא בוזי אמצעית בין
 א"ס לנאצלים ויש בה בוזי א"ס ובוזינת נאצלים וב' בי' אלו הם
 הנקרא עתיק וא"א ושניהן נקרא כתר כנודע אצלינו והבן זה מאד.
 וז"ש במ"א כי המלכות שבמלכות שבעולם האצילות המתלבשת
 בראש הבריאה שהוא הכתר הנקרא א"א הוא בוזי עתיק של עולם
 הבריאה והבן זה מאד. הכלל היוצא מזה כי האמת הוא שהנאצל
 אין בו רק ד' מדרגות שהם ד' אותיות הוי"ה והם אבי"ע והם וזו"ב
 תו"ב כי לכן התורה התוילת מבראשית ואין ראשית אלא וזכמה
 כמארו"ל ואמרו כן בלשו שלילה כדי לשלול את הכתר אמנם יש
 בוזי אמצעית כולל ב' בוזי מאציל ונאצל והוא הנקרא כתר וכתר זה
 יש בו כללות כל מה שלמעלה ממנו ואף אם הוא קטן מכולם ויונק
 מכולם ויש בו עשר כל הי"ס הנאצלים והוא משפיע בכולם. ובזה
 אל תתמה אם לפעמים אנו אומרים כי י"ס דאצילות נזלקים לד'

אותיות הוי"ה ופעמים אנו אומרים שזולקין לה' פרצופים והוא כשאנו אומרים שהוא ד' הוא מנין הנאצלים ממשי בפועל וכשאנו מונין ה' פרצופים הוא כאנו מונין שורש המאציל עם הנאצלים עצמם. ודע כי עד"ו הוא בכל הי"ס שבכל עולם ועולם וכן בפרטות בכל פרצוף ופרצוף כי לעולם כל בוזי' ובזיגה נקרא עליונה מאציל ותחתונה נאצל ואי הנאצל פוזות מד' אותיות הוי"ה אפילו בי"ס פרטיות ופרטי פרטיות ויש בוזי' אמצעי ביניהן הנקרא כתר והבן זה מאד כי בו יבנו כל הדרושים שנבאר וזהו אני ראשון ואני אחרון כי הכתר הוא ראשון והוא אחרון והוא אי"ן והוא אנ"י כי בבוזי' מלכות של מאציל אשר בו הוא אחרון ונקרא אנ"י שהוא המל' ובבזיגה שורש הנאצלים אשר בו שהוא בזיגה כתר הוא הראשון ונקרא אי"ן שהוא אותיות אני:

שער מב פרק ב

ואזר שבארנו כי כל הנאצלים כולם בוזי' א' הכוללת כל ד' יסודות שהם ד' אותיות יהו"ה שהם ד' עולמות אבי"ע ושיש להם בוזי' עליונה וחמישית אמצעי בינם לבין א"ס נבאר עתה כל עולם ועולם בכללות ואז"כ נחזור בהם בע"ה לבאר יחוד כולם בכללות א'. והנה כל מה שנבאר בעולמות כולם אינם רק ד' בזיגות שהם הוי"ה כנ"ל והם

בוזי' רווחי הנקרא נשמה בוזי' איברי הגוף ובוזי' המלבושים ובוזינת הבית ונדבר בעולם האצילות ומשם יובנו כל השאר כי הגה פנימית כל האצילות הוא הרווחיות הנקרא נשמה והיא מלובשת תוך איברי הגוף הנקרא כלים שהם הי"ס הנקרא ראש וזרועות וגוף. ונזוזור לענין הגוף כי זה הבוזי' הוא י"ס עשר מדות כי יש בהם גבול ומדה כמ"ש בפרקי ההיכלות בשיעור קומה שהוא רל"ו אלפים רבבות פרסאות כו' וגוף הזה מלובש תוך לבושי האצילות וכמו שארז"ל בי' לבושים נתלבש הקב"ה לבוש של גאון שנאמר ה' מלך גאות לבש וז"ס הנזכר בפרקי היכלות כי שם הוזכר של הבורא יתברך נקרא זהריא"ל כו' אך בנשמה שבפנים אין מדה כלל אמנם בערך הא"ס נוכל לכנותם בשם מדות וספירות גם אל הנשמה. והנה המלבושים האלה הם בתוך בוזי' הבתים שהם ז' היכלות דאצי' שהם בוזינת העולם בעצמו שהם השמים והארץ והאוויר שעביניהן כי כל זה בוזי' הבתים והם נקראים עולם אצילות אשר בתוכו יושב האדם העליון שהוא נשמה וגוף ולבושי מל' נתונים בהיכל מלך עליון שהוא כללות עולם האצילות ואלו הד' בוזי' הם בוזי' הי"ס המתוזילין מוזכמה הנ"ל ויש בהם ד' בוזי' כנ"ל ועוד יש בוזי' הכתר שהוא בוזי' הה' הנ"ל שורש לכולם ויש בה ג"כ שורש ד' בוזי' הנ"ל ונמצא שבוזי' האור והנשמה שבכתר שורש לי"ס הנשמות האצילות המתוזילין מוזכמה כנ"ל ובוזי' הגוף שבכתר הוא שורש לי"ס הגופות שב"ס דאצילות המתוזילין מוזכמה כנ"ל ובוזי' הלבושים שבכתר הוא שורש לי"ס הלבושים שב"ס דאצילות המתוזילין מוזכמה כנ"ל ובוזי' היכל שכתר שורש לי"ס ההיכלות שב"ס האצילות המתוזילין מוזכמה

כנ"ל. אז"כ נברא עולם הבריאה ע"ד הנ"ל ממש כי דרך המסך
 שהוא קרקע ההיכל דאצילות האיר למטה וזוהם שם וזוהם כל מה
 שהיה בעולם האצילות ונקרא עולם הבריאה יען הוא אור של
 תולדה ואינו אור עצמו העליון ואמנם כיון שהוא וזוהם האצילות
 צריך שיהיו בו כל הבוה"א אשר באצילות והוא כי בוה"א הכתר שהוא
 בוה"א ה' הכלולה מד' בוה"א הנ"ל הוזהרים כתר בראש"ש הבריאה
 כמוהו ומאור הכתר דאצילות זוהם אור הכתר דבריאה ומגוף כתר
 דאצילות זוהם גוף כתר דבריאה ומלבוש כתר דאצילות זוהם
 לבוש כתר דבריאה ומהיכל כתר אצילות זוהם היכל כתר בריאה
 אלא שלא נמשכו האורות אלו מכתר דאצילות ממש לכתר
 דבריאה אלא ע"י מלכות שבמלכות דאצילות שהוא עתיק דבריאה
 כנ"ל המתלבש בכתר דבריאה והיא המשיכה אלו ד' בוה"א שבכתר
 דאצילות ובראם בכתר דבריאה וכעד"ז עשו י"ס דאצילות והמשיכו
 אורם דרך המל' הנ"ל אשר בכתר הנ"ל והוזהרמו וזוהם דאצילות
 בבריאה נשמה מנשמה גוף מגוף לבוש מלבוש היכל מהיכל ועל
 דרך זה ביצירה כי המלכות דבריאה היא עתיק מוזכר עם א"א
 דיצירה ושם נקרא כתר דיצירה וה' פרצופים דבריאה המשיכו
 והוזהרמו וזוהם ביצירה ע"ד הנ"ל בבריאה נשמות מנשמות וגופים
 מגופים ולבושים מלבושים והיכלות מהיכלות וכן על דרך זה ה'
 פרצופים דיצירה הוזהרמו בוה"א ה' בעשיה נשמות מנשמות וגופים
 מגופים לבושים מלבושים והיכלות מהיכלות וכעד"ז הנ"ל
 כלהעולמות יוחד בכללות א'. והנה א"ק הוא כדמיון כתר אל הי"ס
 שבכל עולם ועולם באופן זה כי א"ק הוא כתר לד' עולמות אבי"ע

נמצא כי א"ק הוא כולל שורש כל הה' בוזי' הנ"ל שיש בכל עולם ועולם כי כתר שבו הוא ד' שרשים אל ד' בוזי' של י"ס שבו שהם נשמות וגופים ולבושים והיכלות וזה דרך פרט. אמנם דרך כלל הוא מ"ש עתה בע"ה כי כללות בוזינות נשמות אשר בא"ק יקראו שורש הנשמות וכללות בוזי' נשמת אצילות יקראו נשמות דנשמות ממש וכללות נשמות בריאה יקראו גופות לערך נשמות אצילות וכללות נשמות דיצירה יקראו לבושים דנשמות וכללות נשמות עשייה יקראו היכלות הנשמה וכן כללות בוזי' גופות דא"ק יקראו שורש (נשמות) דגופות וכללות בוזי' גופות דאצילות יקראו נשמות דגופות וכללות בוזינת גופות דבריאה יקראו גופות דגופות וכללות בוזי' גופות דיצירה יקראו לבושים דגופות וכללות בוזי' גופות דעשייה יקראו היכלות הנשמות וכן כללות בוזי' לבושים דא"ק יקראו שורש (נשמות) הלבושין וכללות לבושי דאצילות יקראו נשמות דלבושים וכללות בוזינת לבושי דביראה יקראו גופות דלבושין וכללות בוזי' לבושי יצירה יקראו לבושי דלבושין וכללות לבושי עשייה יקראו היכלי דלבושין וכללות בוזי' ההיכלות דא"ק יקראו שורש (נשמות) ההיכלות וכללות בוזי' ההיכלות דאצילות יקראו נשמות ההיכלות וכללות היכלי דבריאה יקראו גופות דהיכלות וכללות בוזי' היכלי דיצירה יקראו לבושי דהיכלות וכללות היכלות דעשייה יקראו היכלות דהיכלות וכשנזכר כ"ז דרך כלל יהיה כן כי ה' ב

וזו' א"ק הם שרשים בין לנשמות בין לגופים בין ללבושים בין להיכלות וה' בוזי' דאצילות הם נשמות בין לשרשים בין לנשמות בין לגופים בין ללבושים בין להיכלות וה' בוזינות דבריאה הם גופים בין לשרשים בין לנשמות בין לגופים בין ללבושים בין להיכלות וה' בוזי' דיצירה הם לבושים בין לשרשים בין לנשמות בין לגופים בין ללבושים בין להיכלות וה' בוזי' דעשיה הם היכלות בין לשרשים בין לנשמות בין לגופים בין ללבושים בין להיכלות. ובזה תבין מארז"ל אשתו כגופו דמיא כי הבריאה אשת האצילות היא שהרי הם וזו' ב כנ"ל ואפי' שיש ג"כ נשמות בבריאה נקרא גופות בערך נשמות דאצילות כי כמו שהאשה מקבלת מבעלה כן הגוף מקבל מהנשמה. וכן משארז"ל אין בית אלא אשה הוא בעשייה כי הרי העשייה הוא הבית והיכל לכל ה' בוזי' כנ"ל. והנה עשיה אשת היצירה כנודע וזהו אין בית אלא אשה בבוזי' העשייה וכעד"ו בבוזי' עשייה שבכל עולם ועולם יקרא בית לאותו עולם ובוזי' בריאה שבכל עולם ועולם יקרא גוף לאותו עולם. נמצא דרך קיצור כל בוזי' א"ק נקרא שרשים (לנשמות) וכל בוזינות אצילות נקרא נשיות וכל בוזינת בריאה נקרא גופות וכל בוזי' יצירה נקרא לבושים וכל בוזי' עשייה נקרא היכלות וז"ש בפ' משפטים צ"ד ומאן גופא דברתא דמלכא דא מט"ט והאי גופא איהו אמה שכינתא כו' ותלת אינון אמה עבד שפוחה דברתא דמלכא הרי כי אמה ראש מט"ט שבבריאה כנודע והוא נקרא גופא כי גם יש בוזי' מט"ט בראש הבריאה והוא רישא דמט"ט וכנ"ל פ' תצא דרכ"ג ע"א הכי לתתא באילנא דוזי' דבריאה מסטרא דכורסיא עלאה תפלין דראש מט"ט תפלין דיד דיליה כסא תוזתון

פירוש כי ראש מט"ט ז"א דבריאה ובינה דבריאה תפלין בראש דהאי ז"א וכן נוקבא דבריאה תפלה של יד דהאי ז"א וכן בתקונים אמרו כי גופא דמלכא איהו כורסיא. ולהבין כל אלו ה' בוזי שהם שרשים ונשמות וגופים ולבושים והיכלות ולפנים מכולם הוא הא"ס כל זה יובן ממ"ש בתקונים דס"ה קם ר"ש ואמר סבא סבא והא שכינתא איהו יחודא דקב"ה איך קליפן בה דיוקנין דלתתא דלאו אינן מציאותה א"ל ר' למלכא דיתיב בהיכליה מנהון מסתכלין בלבושי מנהון בגופא כו' לזאו מכולא ההוא דאחיד כולא וקשיר כולא דלא אתרמו בשום רמיזא ע"ש היטב ותבי כל מה שהקדמנו וכן אמרו שם איהו וזותם מסטרא דגופא כו' ונודע כי וזותם הוא בריאה כמ"ש בהקדמת התקונים דף ד' ואם נרצה נקוז דרך אזור כי כל האורות דא"ק נקרא יחידה ואורות דאצילות הם וזיה ואורות דבריאה הם נשמה ואורות דיצירה הם רוז ואורות דעשייה הם נפש וכעד"ז בלבושין שבכל העולמות ובגופות ובהיכלות כי כל לבושי א"ק הם לבוש א' העליון שבכל הה' לבושים וכל לבושי האצילות לבושי השני כו' וזה הדרך הוא הדרך הראשון כי הריהנפש נקרא היכל רוז לבוש והנשמה גוף הויה נשמה יחידה שורש הנשמה נמצא כי כל הנ"ל הוא בדרך פרטות בכל עולם ועולם כיצד אור הכתר דאצילות נקרא שורש הנשמה ונקרא יחידה ואור וזכמה דאצילות נקרא נשמה לנשמה ונקרא וזיה ואור בינה דאצילות נקרא גופא ונקרא נשמה ואור ת"ת דאצילות נקרא לבוש ונקרא רוז ואור מלכות דאצילות נקרא נפש ונקרא היכל וכעד"ז בפרטי פרטות וד"ל. ואמנם הכלל הבינוני הקצר מכולם הוא כי זה כל הי"ס דאצילות

וכתר ג"כ יש בכ"א מהם שורש נשמה לנשמה גוף לבוש היכל
 וכעד"ז בי"ע וכעד"ז א"ק שהוא שורש לכל אבי"ע נמצא כי כל מה
 שנמצא הוא הוי"ה א' כלולה מה' בוזי שהוא קוץ של י' בא"ק י'
 באצילות ה' בבריאה ו' ביצירה ה' בעשייה וכל בוזי מאלו כלולה
 מכל הה' כי קוץ של י' שבא"ק יש בה הוי"ה א' של ה' בוזינות אחרות
 שהם ה' בוזי הג"ל בא"ק עצמו שהם א"ק ואבי"ע שבו שהם ה' בוזי
 שהם שורש ונשמה וגוף ולבוש והיכל וכן היו"ד דאצילות יש בה
 הוי"ה אותה הכוללת כל הה' בוזי הג"ל וכן עד"ז שאר אותות בבי"ע.
 באופן שהם ה' אותיות כלולים כל האוה"מ מכולם שהם כ"ה בוזי
 ואו"מ עד"ז הג"ל יש כללות אוה"מ שכל א' מהם כלולה מן כל הכ"ה
 בוזי והוא כי י' דאצילות יש בה הוי"ה א' כלולה מכל ה' בוזי וכל
 בוזי מה' כלולה מה' שהם י"ס שורש וי"ס נשמה וי"ס גוף וי"ס לבוש
 וי"ס היכל וכעד"ז בקוץ של י' בא"ק י' באצילות ועד"ז באות ה'
 בבריאה ובאות ו' ביצירה כו' נמצא כי בקיצור הוא זה כי הא"ק הוא
 קוץ הי' ויש בו הוי"ה א' כוללת ה' בוזי שורש ונשמה וגוף ולבוש
 והיכל וכל בוזי מאלו כלולה מה' ששהם י"ס שורש וי"ס נשמה וי"ס
 גוף וי"ס לבוש וי"ס היכל וכל ספירה מאלו העשר ספרות נכללו בה'
 פרצופים שהם השורש ואבי"ע:

שער מב פרק ג

ועתה נדבר בבוזי כל עולם מאלו מה ענינם דע כי השורש והנשמות והגופים הם בוזי א' שאין פירוד ביניהן אך הלבושים והיכלות הם ב' בוזי נפרדות מג' בוזיות הנ"ל ובין ב' אלו שהם בין הגופים ובין הלבושים שם הם מדור הקליפות והם ממש נדבקים באזור עור הגוף וטעם הדבר מפני שג' בוזי הפנימית יש בתוכם או"פ והיותר גרוע באו"פ יוצא בתוך העור ושם מסתיים ואה"מ הוא להיפך כי אור היותר וזיצון הוא גדול יותר כנודע נמצא כי אור מקיף שכלבוש היותר פנימי הנדבק אל הגוף הוא אור המקיף היותר קטן שיש בכולם לכ הקליפות מדורם שם באמצע במקום שאין שם לא או"פ ולא או"מ והוא באמצע בין הפנימי למקיף ושם נקרא מקום הושך והענין הזה בכל עולם ועולם בבוזי הקלי' אשר בעולם ההוא. ואמנם אזור שבארצו הדבר בפרטות נדבר בכללות והוא כי הגה נודע שבפנימית הא"ק היא הא"ס המתלבש בשורש הנשמות של י"ס שבו ואלו מתלבשין בבוזי הנשמות של כל הי"ס שבו ואלו מתלבשין בי"ס של בוזי הגוף של א"ק ומהראוי הי' שהי"ס של הגופים יתלבשו בי"ס דלבושים ואמנם אינו כן לסבה הנ"ל אמנם ג' בוזי עתיק דאצילות מסבבות אל ג' בוזי אלו דא"ק כיצד הרי שהי"ס דגופות דא"ק מתלבשים תוך י"ס הערשים של הנשמות י"ס דעתיק דאצילות ואלו מתלבשים בי"ס של בוזי נשמות דעתיק דאצילות ואלו מתלבשים בי"ס דגופות דעתיק דאצילות וכעד"ז בוזי הערשים וגופים ונשמות דא"א מלבישין לגופות דעתיק וכעד"ז ג' בוזי דאבא מלבישין לא"א וכן ג' בינת דאבא לאבא וג' בוזי דז"א לאבא וג' בוזי נוקבא לז"א

והרי עתה נשלמו כל בוזי הגופות עד נוקבא דז"א. והנה כאן באוזורים הגופות דנוקבא נדבקים כל הקלי דאצילות די"ס שבהם ואלו הם ע"ד הג"ל בקדושה והוא כי שורש הכתר דקליפה שהוא בוזי השרשים דבוקה באוזורים דעור דנוקבא דקדושה ועל השורש מלביש נשמת הכתר דקליפה ועל הנשמה מלביש הגוף דכתר דקליפה ואז"כ שורש דאבא דקליפה מלביש על גוף הכתר ונשמת אבא מלביש לשורש והגוף דאבא מלביש על הנשמה וכע"ז ג' בוזי אמא כו' עד שנמצא כי גוף דנוקבא דקליפה היא ויצוניות לכל ואז"כ עליה סובבים הלבושים והם היפך הפנימית כל הלבושים והיכלות יותר גרועים שהם לבושי נוקבא דקליפה סובבים אל גופא דנוקבא דקליפה ועליה סובבים היכלות דנוקבא דקליפה ועליהן לבושים דז"א דקליפה ועליהם היכלות דז"א דקליפה ועליהם לבושי והיכלי אמא וכן של אבא וא"א דקליפה. באופן כי היכלי דא"א דקליפה הם מקיפים לכל הקליפה ואז"כ עליהן מקיפים לבושי נוק' דקדושה ועליהם מקיפים היכלי נוקבא דקדושה ועליהם לבושי והיכלי ז"א דקדושה ועליהן אמא ועליהן אבא ועליהן א"א ועליהן לבושי והיכלי עתיק ועליהן לבושי והיכלי א"ק. באופן שפנימית שורש הי"ס דנשמת דא"ק הם פנימית הכל והיכלי א"ק מקיפים על הכל והקליפה בתוכם אמצע ב' בוינות אלו שהם בין הגופים דנוקבא דז"א ובין בוינת הלבושין של הנוקבא עצמה דז"א דקדושה והם כ"כ מרוזקים מאור הגדול הפנימי כמו שהם רוזקים מאור המקיף הגדול והם באמצעם דמיון הארץ הוזמריית היושבת באמצע מרכז השמים הזכים וכל זה הוא כל זמן שבי"ע אינן עולין

ומלבישין לאצילות אבל כל זמן שהם עולין אז מסתלקין הקלי' משם ואז ג' בוינות דשורש ונשמה וגוף דבריאה מלבישין לגופא דנוקבא דאצילות וג' בוי' דיצירה מלבישין לבריאה וג' בוי' דעשיה מלבישין ליצירה. ונמצא גופות דעשיה מלבישין כל הבוי' כולם ועליהם קליפות דאצ' ועליהן קליפין דבריאה ועליהן קליפין דיצירה ועליהם קליפין דעשיה ועליהם מלבישים לבושי' והיכלות קדושה דעשיה ועליהן לבושי' והיכלי קדושה דיצירה כו' עד לבושי' והיכלי דא"ק זהו הנלע"ד עתה ויש פי' ב' והוא שאין הקליפה מקיפין כל האצילות אלא ע"ד שרוזל יוצאת מאזורי ז"א ונפרדת ממנו כך הקליפה דאצילות הוא כדמיון אדם א' בליעל עומד אזורי אדם דקדושה דאצילות וכשעולה הקדושה דבריאה באצילות אז הקדושה מלבשת לקדושה וקליפה דבריאה מקפת לקליפה דאצילות וכן עד"ז כשעולין יצירה ועשיה ונמצא כי הקליפה והקדושה מראש אצילות ועד סופו דעשיה הם כדמות ב' אנשים הא' קדוש ומתלבש באצילות ואצילות בבריאה ובריאה ביצירה ויצירה בעשיה והב' הוא אדם הבליעל (ואצילות שלו בבריאה שלו כו' והקליפה הוא אדם הבליעל) הכלל אבי"ע דקליפה עומד בצדו ובאזוריו של אדם הקדוש דקדושה הכולל אבי"ע דקדושה ואז"כ על ב' בוי' אלו מקיפים לבושים והיכלות עשיה לבוינת קדושת עשיה לבד (ובתוכם אדם דקדושה והקליפה דעשיה) ועליהן לבושים והיכלות יצירה ומקיפין במקום ששם עומדת היצירה ובתוכם אדם דקדושה והקליפה דיצירה ועליהם לבושי' והיכלות דבריאה ובתוכם אדם דקדושה והקליפה דבריאה ועליהם לבושים והיכלות דאצילות

ובתוכם אדם דקדושה והקלי' דאצילות ולזה צריך שצודיעך ענין
הלבושים והיכלות מה עניינם דע' כי הלבושים הם בוזי' הכלים אל
או"מ ובין כל לבוש ולבוש יש

או"מ א' ואלו הם בוזינות אורות המקיפים דיושר על כל האצילות
כנזכר במ"א שיש ג' בוזי' כלים המקיפים ועליהם מקיפין האורות
דזר"ן וכנ"ל ואותן הכלים המקיפין הם הלבושים וכ' ההיכלות הם
העגולים הנזכר בכל מקום שהם סובבים על אורות המקיף שהם
הלבושים כנזכר והם בוזינת הרקיעים המתעגלים שהם בוזי'
ההיכלות של עולם ההוא ולכן אלו העגולים הם סובבים ע"כ הבוזי'
כי הם דמיון בתים שבתוכם דר האדם ועליהם הוא הארת
המקיפים גדוליגם מאד שא"א להם להכנס תוך גבול ומדה כי אפילו
בתוך הבתים והיכלות שהם כלים גדולים במאד מאד אינם יכולין
להתצמצם שם ומכ"ש בכלים קטנים דמיון גופים ולכן אל תתמה
אם אורות המקיפים הם בעגולים ובלבושים כי אדרבא לרוב גודלם
אינם מתלבשין בגוף אלא במקום רחב מאד מאד וכל מה שהמקום
רוחב יש אור יותר גדול מקיף והדבר מובן. אמנם לב' הפי' הנ"ל
שביארנו בענין מקום מעמד הקליפה צ"ע כי הרי העגולים והאורות
המקיפים שיע"ג הלבושים הם סובבים מב' קצוות הראש של העולם
ההוא כי הרי המקיפים והלבושים סובבים ע"ג ראש הבריאה כנודע
וא"כ איך הקליפה הם עומדים ומתלבשים יוד' זו בוז אצילות
בבריאה כנזכר בענין הנזהו ב' צפרין דבוזהר ויוזי. ונלע"ד שזה יובן

במ"ש במ"א כי במה יוכר בוזי מעלת אבא על אמא וכן שאר
הבוזינות בבוזינות העגולים והרי ווצי העגולים הראשונים יהיו כסדר
כתר על וזכמה כו' אמנם ווצי העגולים למטה יהיה להיפך כי עגול
מל' עומד ע"ג עגול יסוד כו' א"כ במה יוכר בוזי מעלות הספירה זו
מזו ושם בארנו כי יש וזלזול דרך יושר ומשם אבא מאיר לאמא
ואמא לא"א כו' ועי"כ זיכר מדרגת מעלתן גם ידעת ענין פתוחים ושערי
רקיעין שדרך שם עולין ויורדין המלאכים והנשמות א"כ גם עד"ז
הנזכר שבדרך אותו שער השמים והרקיע שהוא וזלזול באמצע שהוא
בוזי הפתוחים דרך שם יורדין ועולין גם הקליפה מעולם לעולם.
והנה גם עד"ז הוא ג"כ בענין הקדושה דאל"כ האיק עולין וזלזולין
נזקבא בז"א ובריאה באצילות כו' אם עגולים מפסיקין אלא יובן עם
הנ"ל כי יש וזלזול ופתח פתוח ודרך פתוחים ההם עולה בוזי היושר של
כל העולמות וזה מובן. ועתה נבאר ענין המקיפים של הלבושים דע
כי נתבאר אצלנו שהאור היוצא דרך יסוד א"א נכנס באבא מקצתו
בבוזי או"מ ומקצתו בבוזי או"פ והמקיף מקיף משם ולמטה כל
העולמות כולם זולת א"א ואז"כ וצא או"פ דיסוד דאבא ונכנס
מקצתו בבוזינת או"פ באמא ומקצתו נשאר בבוזינת או"מ ומקיף ע"כ
העולמות כולם מאמא ולמטה זולת א"א ואבא וכיוצא בזה כל שאר
הבוזינות כולם ואז"כ מאו"פ הנ"ל הנכנס באבא או באמא וזוהר ממנו
ממטה למעלה בסוד אור וזוהר בבוזי אור השערות שגם הם נקרא
א"מ אלא שזה שהוא בבוזי אור וזוהר אינו מקיף רק לאותו בוזי
לבדה ממקום שיצא ולא יותר משא"כ בראשון שהוא או"מ דיושר
שמעולם לא נכנס בפנים שזה מקיף כל העולם אשר למטה שבין

המקום ש"יצא ממנו וצ"ע כי הרי נודע כי יסוד דאמא נכנס לתוך וזה דו"א וא"כ אפילו המקיף יושר דו"א היוצא יסוד אמא כנ"ל כבר נכנס בבוזי פנימית אך הענין כי טרם הכנסו בפנים יוצא אור המקיף דיושר ואזור הכנסו נכנס או"פ שכבר קדם או"מ להקיף מבחוץ טרם הכנסו בפנים וכן הענין זה בכל המקיפים נמצא כי כשנכנס יסוד אמא בכלי הויצון דנפש יצא תחלה מקיף דנפש דיושר ואו"כ נכנס היסוד תוך ז"א ונזמר בו נפש פנימית וכן או"כ בבוזי הרוח ובוזינת נשמה ואו"כ אבא בבוזי וזיה ובתוכם יסוד א"א בבוזינת יוידה ויצאו מכולם ה' מקיפין בראשונה ואזור כך נכנסו בפנימית:

שער מב פרק ד

ונבאר ענין הושעמל וקליפת נוגה הנזכר פ' ויקהל הנזה כמו שג' גופות דבינה נכנסו תוך ז"א כנודע כן גוף וויצון מכולם שהוא העור נשאר בוץ סביב עור דו"א והענין כי תוך כלי הבש"ש דו"א נכנס כלי הבש"ש דנ"י דאמא ובתוכו נפש פנימי דו"א ואו"כ תוך כלי ב' שהוא גידין דו"א נכנס כלי ב' דגידין דאמא ובתוכם הרוח פנימי דו"א ואו"כ יש כלי ג' דעצמות ז"א ובתוכם כלי ג' דעצמות דאמא ובתוכם נשמה פנימית דו"א נשאר עתה עור דבינה שהיה מהראוי שיכנס ג' כן תוך כלי העור דו"א ע"ד השאר אכן לא כן היה אלא נשאר מבחוץ

ע"ג העור דז"א עצמו ונשאר בבוזי עור ע"ג עור ומבוזץ לכולם הם הצלמים שהם אורות מקיפים דיושר דז"א שהם הלבושים שלו כז"ל והקליפה כבר נתבאר לעיל שהם בין הלבושים והאור המקיף דיושר ובין עור דז"א וע"כ הושם עור בינה מוזהב לעור ז"א כדי שלא יוכלו הקליפות אשר שם לינק מז"א כי עור הבינה מפסיק והוא בוזי הושמל והלבוש כזכר אצלינו שנעשה לזו"ן מבינה בסוד כנשר יעיר קצו על גוזליו ירוחף ואין זה מכלל הלבושים ממש רק הם בוזי עור ממש ובזה העור נאחזת הקליפה הדקה שבכולם הנקרא קליפת נגה יען בפנימיותו יש נגה ואור רפ"ז ניצוצין של המלכים שנשארו לברר וזו הקליפה היא רוצה לדבק בז"א או בנזקבא וזה הושמ"ל משמרן וכאשר העונות גורמין אז הושמל מסתלק ונשאר עור ז"א לבדו ויש בו ניצוץ קדושה בפנימותו והוא ו' שבתוך עור והעור עצמו נשאר רע שהוא קליפת נגה והיא יונקת משם וכשמשפיע ז"א בנזקבא יונק קליפה הזאת ונאחזת בעור יסוד של הנזקבא ואז מושכת אליה טפת יסוד דכורא ומוציאתו לזו"ן בסוד פולטת ע"ז והבן זה מאד וז"ש פרשה תרומה קמ"ד ובהאי נגה מפתי סט"א לזוה כי נדבק בה בסוד ערלה שהוא רע שבעור הה' שהוא נזקבא הנקרא ה' ויונקת מטפה קדושה ובזה תבין מ"ש בסוד המסך שבין אצילות לבריאה וכו' שהוא אותו עור של הבינה הזוהר על כל זו"ן והבן כי כמו שיש צלם בפנים דה' אורות נרצו"י פנימיים מלוכשים בנה"י דאמא וכנגדם יש ה' מקיפים בבוזי נה"י דלבושין דבינה המתלבשת בג' כלים מקיפים דלבושים דז"א עצמו כן יש הארת אחרת וניצונית מכולם והיא הארת העור דז"א הנקרא הבל דגרמי וזו הארת ג"כ מתלבשת

תוך עור הבינה וסובבת עור הז"א ויש בה בוזי צלם הכל דגרמי ונלע"ד שהם הם בוזי הרפ"ז ניצוצין והבן זה וזאת הבוזי נקרא ושמ"ל שהוא צלם הכל דגרמי שבעור והם המלוכשים האזורים מבישים בן לבושי ז"א ובין לבושי נה"י דאמא שהם כלים לאורות מקיפים כולם נקרא ושמל (ממש) ויש ושמל זכר ויש ושמל נקבה שהם המלוכשים האמתיים אבל העור אינו נקרא ושמל גמור כי אינו לבוש נפרד אלא הוא כעין ושמל ולא ושמל ממש והבן זה מאד ובתוך עור זה יש כלי הנפש שהוא הבשר ושם אופנים וחיות ושרפים וכנגדם ד' רווחות הגוף מורו מערב וכו' ובפנים מכולם העצמות כמראה אדם בוזי נשמה לנשמה שמעולם אינה מתלבשת בכלי ונקרא אדם בסוד וזכמה כ"ז מ"ה שהוא אדם והבן זה והנה במש"ל כי הלבושים הם או"מ ועליהם העגולים שהם הרקיעים והיכלות הנקרא שמים תבין פ' עוטה אור כשלמה כי נתעטף הקב"ה בטליתו שהוא או"מ המתעטף בטליתו שהם הלבושים האמיתיים יותר הפנימית ואז נוסה שמים כיריעה כי מהארת הלבושים יצאו משיוריהם בוזי העגולים שהם שמים שהם ויצוצים מן הלבושים ונבאר עתה ענין העוה"ז כי הנה הרקיעים שאנו רואים בעינינו הם י' עגולים שבראש המלכות דעשייה ובאותו אמצעי הוכלל שלהם מתפשט גוף קו ישר דמלכות דעשייה דרך אמצע וכלל והוא בג"ע הארץ וע"ז הגוף הזה הוא עור כז"ל וע"ז העור הם הקליפה כז"ל וסביבותיהם הלבושים דמלכות דעשייה עם אורותיהם המקיפים וסביבותיהם הם הרקיעים הנזכר וזה ענין זאת ירושלים בתוך הגוים שמתיה וסביבותיה ארצות כי מלכות דעשייה נקרא ירושלים

וסביבותיה הם הקליפה שהם הע' שרים הנזכר פרשה ויקהל ר"ט
 וקו זה נמשך עד הקרקע נמצא כי אמצעית קרקע הוא ג"ע הארץ
 והוא וזומר אך מאד קדוש וסביבותיו הארץ הזאת וזומרית מאד
 ששם שולטין הקליפה ובה שמרי הקליפות הגסות שאין גסות גדול
 מהם והוא תכלית הבירור והעבות כי כמו שג"ע הארץ תכלית גסות
 ועביות של כל העולמות והיכלות עליונים דקדושה כן הארץ הזו
 תכלית ועביות דקליפות לכן כל מעשה עוה"ז קשים ורעים והרשעים
 גוברים בו בסוד יש' הבל אשר נעשה על הארץ ובה תבין ענין
 הכינים אשר נמצא בכל ספירה וספירה עצמו מספר כי הנה מצאנו
 כינויים בדומם כמו כסף וזהב אבנים טובות וסלעים וארץ ונהרים
 ויאורים והרים וגבעות וכל שאר פרטיות ההיכלות המכונים לבתים
 ושדות וקרקעות ובה' כלולים כל מיני הדומם ב"ס דהיכלות
 ובפרטות פרטותן וכולם צודקים ממש ועד"ז כנוים רבים בלבושים
 ועד"ז כנוים רבים באיברים וכולם אמתיים נכוזים למוצאיהם:

שער מב פרק ה

ועתה נזוזור לבאר כלל גדול באורך בע"ה בענין כל העולמות כולם
 של אבי"ע הנה נודע כי אצילות אבא והוא וזיה בריאה אמא והיא
 נשמה יצירה ז"א והיא רווח עשייה נוקבא והיא נפש והבן ושם נותויל

בבוזי ז"א ש"בד' עולמות וממנו תבין שאר הפרצופים. דע כי בז"א דאצילות ביארנו שיש בו ג' מיני לבושים הנקרא גוף ובתוכם ט' הויות מנוקדות צולקים בבוזי הפנימיות והרוחניות שהם נרנ"ו כנזכר בשער השמות אמנם דע כי כל אלו הויות הם קשר א' כי כל הוי"ה הוא רוחניות ספירה א' כנזכר שם וא"כ איך נכללו ד' בוזי אלו של נרנ"ו בהוי"ה א' ולא יהיה הוי"ה לכל א' מהד' אמנם הטעם הוא כי כל זה רוחניות והפנימיות אינו רק בוזי א' לבדה והיא בוזי וזיה והיא נשמה לנשמה של כל ד' העולמות אבי"ע בכללם וקוץ י' שבה בוזי יוידה שבה וי' וזיה שבה וה' ראשונה נשמה וו' רוח שבה ה' נפש שבה ואמנם כולם הם בוזינת וזיה לכל העולמות וע"כ היא הוי"ה א' בלבד כוללת כל הה' בוזי האלו שבכל ספירה וספירה וזיה כולם בוזכמה עשית הנאמר על עולם אצילות כי וזכמה היא וזיה בכללות כל העולמות ואמנם הג' לבושים הנקרא כלים דז"א דאצילות כולם הם בוזינת נר"ן של כל העולמות כולם דבי"ע כמ"ש בע"ה אבל בערך וזיה נקרא ג' אלו גופים שלה כי הרי אפי' בינה שהיא נשמה נקרא בית גופני לזכמה שהוא הויה ומכ"ש הרוח והנפש כלל העולה כי הנפש רוח נשמה של הז"א שבכל עולמות הם הנקראים ג' כלים בעולם אצילות בז"א אשר שם וזיה דזעיר אנפין של כל העולמות היא הנקרא פנימיות ונשמה דז"א דאצילות וזיה תבין למה האצילות עצמות וכלים אינן וזד כמ"ש בהקדמת תקונים דף ג' וזויהי וגרמוהי וזד בהון לפי שגרמוהי שהם כלים דאצילות הם בוזי רוחניות גמור הנקרא נפש רוח נשמה של כל העולמות ואינן נקראים כלים אלא לגבי וזיה הנקרא זויהי וזדו זויהי וגרמוהי לרמוז אל

הוויזה הג"ל והבן זה היטב וע"כ (נ"א וע"ס) כל האצילות הוא אלהות
גמור כי הכלים ממש אלהות נמצא כי הג' כלים דו"א דאצילות הם
בינה ת"ת ומלכות שבו שהם נר"ן שבו ובתוכם מתלבש וזכמה דו"א
שהוא נשמה לנשמה דו"א אך סדר התלבשותו הוא באופן זה כי קוץ
הי' והיו"ד הם בפנים מהכל וג' אותיות אחרים מלבושים של נשמה
לנשמה לבדה שהי' קומתה גבוה והה' נשארה למעלה בראש
הנשמה וי' יותר למטה נגד הרוח ומאירה לרוח בנשמה לנשמה שבו
ומתלבש בו ע"י התלבשות הרוח שבנשמה כי קומת הרוח קטן
מהנשמה והוא מכוון נגד הרוח שבנשמה וה' תתאה דוויזה יותר
למטה ומתלבש בנפש שהוא קצרה מכולם ע"י התלבשותה תזילה
(נ"א כולה) בנפש של הנשמה ואז"כ בנפש של הרוח ואז"כ כך
בנשמה לנשמה דנפש והבן כ"ז מאד. והנה ג' עולמות ביי"ע כולם
כלים גמורים ולכן אינם אלהות ולכן נקראים וזותמי האצילות כי
הרוחניות הג' וזלקי של נר"ן בלבד של האצילות הנקרא כלים
דאצילות הם האירו וזותמם בביי"ע ונעשו כלים גמורים לנר"ן הג"ל
אך הוויזה א"א להזותים כלים ממש מכוחה לכן לא היה רק ג'
עולמות ביי"ע לבד נגד נר"ן דאצילות הנקרא כלים לגבי וזיה
דאצילות כנ"ל וזודע הטעם כי אבא נקרא מושבה ואין בו שום
תפיסה אבל בינה היא נוקבא ונקרא צירי כי בה כוז ציור לציר
הכלים והיא יותר גשמיית מהוויזה לכן נקרא בינה לשון בנין והבן זה
מכ"ש משם ואילך. ונבאר עתה עניינם הנה הנשמה יש בה י"ס
גמורות כנ"ל כי הוא פרצוף של לבוש פנימי דו"א דאצילות ובוזה תבין
מ"ש בתקונים דבאות י' סליק לי' אלף רבוא ספיראן ובאות ו' סלקין

לשית אלפין רבוא והוא עם הג"ל כי בבוזי פרצוף הג' כלול מי"ס
 ולכן סלקין לזשבוך עשרה אבל בפרצוף הב' האמצעי הכולל ו"ק
 בכל ספירה מהם ולכן לא סלקין אלא לזשבוך ו' אלף כו' ודע כי כל
 הג"ל הוא בין בא"א בין באבא בין באמא דאצילות ועד"ו בכל ה'
 פרצופים דבי"ע. ופ' י"א וי"ב הם כתובים בסוף שער מ"ב:

שער כללות אבי"ע. ענין הפרש שיש בין אצילות לבריאה ויצירה
 ועשיה:

שער מב פרק י"ג מ"ת

הנה נתבאר אצלינו כי ד' עולמות אבי"ע הם כלולים בד' אותיות
 הוי"ה והנה ד' אותיות הוי"ה ה' היא בזכמה ה' בבינה ו' בז"א ה'
 במלכות נמצא כי אצילות הוא בוינת וזכמה בריאה בוינת בינה
 יצירה בוזי ת"ת עשיה בוינת מלכות ופשוט הוא כי כמו שהאצילות
 עצמו נזקק לד' בוינות אלו כי הם כללות ד' עולמות אלו והנה כנגד
 האצילות כתיב כולם בזכמה עשית כי כל האצילות כולו נעשה
 בסוד וזכמה. וביאור הענין הוא דע כי אור העליון המאיר מן
 המאציל הוא מתגלה באבא הנקרא וזכמה והוא מתעלם ומתלבש

בתוכו בלי שום מסך אזור משום דעך הכא אתגליא א"ס עך
המוזשבה הנקרא וזכמה אמנם מוזכמה ולמטה אין אור א"ס ממש
מתגלה אבל אבא הוא מתפשט ומתלבש תוך כל האצילות והוא
המוזיה אותם. והנה נודע כי אבא מתלבש באמא ואמא בז"א כו'
וא"כ איך אינו אומרים עתה כי אור אבא מתגלה בתוך כל אצילות
אבל ביאור הענין דע כי אור העליון הגיע עך אבא בהתרוזבות גדול
בלי מוזיצות ולכן עך אבא הנק' וזכמה נק' הכל וזכמה אבל מאבא
ולמטה נתוסף שינוי א' והוא כי אבא התלבש תוך אמא ואמא תוך
ז"א ואמנם אור עצמות אבא ממש הוא מתפשט תוך אמא ואמא אינה
מעברת האור אל ז"א דרך מסך ומוזיצה כלל אלא דרך וזלון שהוא
בוזי' פי היסוד שלה המלובש תוך ז"א (אמנם עצמות אור אבא ממש
מתפשט תוך ז"א) כנודע ומשם מתגלה אור אבא ממש רק האמא
נעשית מוזיצה ומעכבת שלא יצא אור אבא אל ז"א וזלון דרך בה
כנ"ל ונעשית אמא מעברת ודרך לעבור דרך בה אור אבא אל ז"א
נמצא כי עצמות אור אבא נמשך לז"א והשינוי הנתוסף בו אינו רק
שהג"ר נמשך בהם אור עליון בהתרוזבות גדול אמנם הז"א שהוא ו"ק
ונקבא שהיא המלכות אע"פ שמקבלים אור עצמות עכ"ז אינם
מקבלין אותו רק דרך וזלון שהוא פי היסוד דאמא כנ"ל אבל האור
בעצמו אינו משתנה כלל וזהו הענין כולם בוזכמה עשית כי כל אור
העליון הוא באבא ממש בהתרוזבות גדול משם ולמטה מקבלין
ממנו כולם דרך וזלון אמנם בריאה היא נקראת בוזי' בינה כנ"ל
והטעם לפי שהבריאה אינה מקבלת האור אלא דרך מסך ממש
ונודע כי אור העובר דרך מסך אינו עצמות האור הראשון רק

תולדתו וע"כ נקרא משם ואילך בשם בריאה וחדשה ואינו מכלל
עולם אצילות וזהו ההפרש שביניהן ואמנם ענין מסך זה ביארנו במ"א
והענין בקיצור כי הגה הבינה היא אם הבנים ושומרת אותם כנשר
יעיר קצו וגו' יפרוש כנפיו יקוזהו כדרך העוף הפורש כנפיו ומכסה
בניו שלא יקוזהו עופות אחרים כך הבינה מוחמת יראתה מהווצונים
שלא יתאווזו בבניה שהם זון אשר שם יש יכולת להווצונים
להתאווז מש"א כבינה עצמה כנודע שאין אויזה לויצונים בה ולכן
שומרת אותם תחת כנפיה ונעשית להם מויצות כדוגמת עניי כבוד
שהיו לישראל שהיו נשמרים על ידם מאבני בליסטראות וויצים
שהיו זורקין בהם המצריים ועמלקים והנה הבינה וזופפת ומכסה
עליהם מכל צדדיהם אף למטה תחת רגליהם והנה הלבוש הויצון
של הבינה נקרא וזש"מ"ל ג' מלבוש וזהו המלבוש הוא מקיף ולבוש
לזון ואל תטעה לומר כי זהו האור המקיף של ז"א כי אור המקיף
של ז"א אע"פ שהוא מהבינה עכ"ז אינו בוי" זה המלבוש שאנו
מדברים בו עתה כי הלבוש הזה הוא בינה וויצונית ולבוש הבינה
המלבשת את ז"א בסוד מלבוש ממש ולא בסוד או"מ מבחוץ ע"ג
המלבוש וטעם הדבר הוא כנזכר כי הגה אין יכולת להווצונים
להתאווז בבניה אלא בזון וכדי שלא יוכלו הויצונים לקבל אור
מהם ולינק מהם לכך הבינה מלבשת אותן להפסיק בינם לבין
הויצונים ע"י הוזה"מ"ל הזה אע"פ שאורו מועט מאד מאור זון לפי
שאנו רק בויצנת מלבוש לבד אמנם להיותו מלבוש הבינה עצמה
אין יכולת להווצונים להתאווז בו. ועוד טעם אחר כי עביות
המלבוש הזה מפסיק ביניהן ובין זון והענין הוא דע כי הקליפה

והוויצונים הם עומדים ויושבים תמיד באמצע בין או"פ אל המקיף ושם מקומם ומצבם ומעמדם. והענין במה שהודעתך כי א"א מלבוש ע"ג עתיק ואו"א מלבישין לא"א וזו"ן מלבישין לאו"א וכ"ז בויצנת או"פ נמצא כי או"פ של עתיק הוא יותר פנימי מכולם ושל א"א וויצנת לו וכן הענין עד שנמצאת שהנזקבא דז"א וויצנת מכולם אמנם המקיפים הם להיפך כי המקיף של הנזקבא עצמה הוא יותר פנימי מכולם והוא סמוך עם פנימי שלה ועליו המקיף של ז"א ועליו מקיף אמא כו' עד שנמצא מקיף של עתיק וויצון ומקיף ע"ג כולם נמצא כי בבוזי הפנימי העתיק פנימי מכולם ובבוויצנת המקיפים העתיק מקיף את כולם. וטעם הדבר להיותו גדול מכולם אין כוז בשום אור לסובלו בתוכו ולהקיפו ולכן מקיף העתיק היותר גדול מכולם נשאר בוזין מקיף לכולם והנה הקליפות והוויצונים הם העומדין בין או"פ אל המקיפין פניהם אל האו"פ של המל' ואוזוריהם אל אור המקיף כי אין בהם כוז להסתכל וליצק מן המקיף כי הוא גדול מהפנימי כנודע ונמצא כי אין מקום אל הקליפה רק באמצע בין או"פ של הנזקבא ובין המקיף שלה עצמה ואף כשגורם הווצא ויוצקים הקליפה אך גם מו"א עצמו כנודע אינם יוצקים ממנו אלא דרך אמצעית נזקבא דז"א המפסיק בינם ובי

ן הז"א. גם טעם אזור כי אם היה המקיף של עתיק פנימי משאר המקיפים והיה קרוב אל או"פ של הנזקבא דז"א נמצא שהיו הקליפה קרובים אל המקיף הגדול של עתיק ואין ראוי להם כן רק שיהיו

נְתוּנִים בֵּין הָאוֹרוֹת הַיּוֹתֵר קִטְנִים שֶׁבְּכֹל שֶׁהוּא בֵּין הַפְּנִימִי שֶׁל
 הַנּוֹקְבָא שֶׁהוּא קָטָן וְגֵרֵעַ מִכָּל הַפְּנִימִיִּים וּבֵין הַמַּקִּיף שֶׁלֹּה שֶׁהוּא קָטָן
 מִכָּל הַמַּקִּיפִים וְכַפִּי עֵרֶךְ גְּדֻלַּת הָאוֹרוֹת בֵּין מִבּוּזִי הַפְּנִימִיִּים וּבֵין
 מִבּוּזִי הַמַּקִּיפִים כֵּן שִׁיעוֹר הַרוֹזְקָתָן מִהַקְלִיפָה נִמְצָא כִּי הַפְּנִימִי שֶׁל
 עֲתִיק וְהַמַּקִּיף שֶׁל עֲתִיק הֵם רוֹזְקִים מִהַקְלִיפּוֹת בְּתַכְלִית הַרְיוּזוֹק
 וְהַפְּנִימִי וְהַמַּקִּיף שֶׁל הַנּוֹקְבָא הֵם יוֹתֵר קָרְבִּים אֶל הַקְלִיפָה וְהוֹיִצְוִנִים
 בְּתַכְלִית הַקִּירוֹב וְנוֹזְזוֹר לַעֲנִין כִּי לִהְיוֹתֵן הַקְלִיפָה בַּמָּקוֹם הַזֶּה אֲנִי
 יֹרְאִים שֶׁלֹּא יִתְאוּזְזוּ הַקְלִיפָה לִינֵק מֵאוֹ"פ שֶׁל מֶלֶךְ הַנִּקְרָא נּוֹקְבָא דוֹ"א
 כִּי אֲצִלָּה הֵם עוֹמְדִים וְלֹכֵן בִּינָה אִמָּא עֲלָאָה מְכַסֶּה עֲלֵיהֶם
 בְּמַלְבוּשִׁים וְכִנְפִּים. וְאַמֶּנֶם עֲנָף לְבוּשִׁים וְכִנְפִּים אֵלּוּ הֵם כִּךְ כִּי כָּבֵר
 נִתְבָּאֵר כִּי נָהִי שֶׁל אִמָּא הֵם נִכְנָסִים וּמִתְלַבְּשִׁים גּוֹ רִישָׁא דוֹ"א בְּסוּד
 מוּוּזִין כְּגֹדֶעַ וְאַמֶּנֶם הַלְבוּשׁ הַיּוֹתֵר וְיִצְוֹן שֶׁבְּכָל לְבוּשִׁים נָהִי שֶׁל
 אִמָּא אֵינֶנּוּ נִכְנָס גּוֹ רִישָׁא דוֹ"א אִמָּנֶם נִשְׂאֵר מִבּוּזִין שֶׁל זוֹ"ן וּמְכַסֶּה
 עֲלֵיהֶן בְּבוּזִי מַלְבוּשִׁים וְעוֹמֵד מִבּוּזִין לָהֶם מְכַנְגֵּד נָהִי עֲצֻמָּן שֶׁנִּכְנָסוּ
 בְּפָנִים גּוֹ רִישָׁא דוֹ"א וְזֶה הַלְבוּשׁ כִּהְיָה סוּד וְזַעֲמ"ל הַעֲלִיין שֶׁל אִמָּא
 עֲלָאָה וְהַבֵּן זֶה הֵיטֵב פִּירוּשׁ הַזַּעֲמ"ל מִהַ עֲנִינוּ וְזָכְרָהּ. וְעַ"י מַלְבוּשׁ
 הַזֶּה דּוּזַעֲמ"ל אֵין יִכּוּלִין הַקְלִיפָה לִינֵק מִזוֹ"ן מֵאוֹ"פ שֶׁלָּהֶם בְּאוֹפֵן כִּי
 רֹב עֲבוֹת אוֹ רֹב הַזְכוֹת וְהַבְּהִירוֹת מוֹנֵעַ אֶת הַוִּיצְוִנִים לִינֵק רַק
 מִהַבִּינִינִים וְאֵינֶם יִכּוּלִין לְהַבִּיט בּוֹ וְלֹכֵן מִהַמַּקִּיף שֶׁל נּוֹקְבָא אֵינֶם
 יִכּוּלִין לִינֵק מִרֹב אוֹר שֶׁלּוֹ וּמִהַזַּעֲמ"ל אֵינֶם יִכּוּלִין לִינֵק מִרֹב עֲבִיו
 אִמָּנֶם כְּשִׁישְׂרָאֵל וְזוּטָאִים וְזוֹ"א אֲזִי גּוֹרְמִין הַסְתַּלְקוֹת הָאֵם הַעֲלִינָה
 מֵעַל הַבָּנִים וְאֲזִי יִכּוּלִין לִינֵק מֵאוֹ"פ שֶׁל זוֹ"ן וְהַבֵּן זֶה הֵיטֵב סוּד
 הַסְתַּלְקוֹת הָאֵם מֵעַל הַבָּנִים מִהַ עֲנִינִים וְהַנָּה הַזַּעֲמ"ל הַזֶּה מַלְבוּשׁ

ומקיף לו"ן מכל צדדיהם אפילו מתנות רגליהם ומה שהוא מצדם נקרא מלבושים ומה שהוא מתנות רגליהם נקרא מנעלים והבן זה היטב וכבר נתבאר כי מלביש גימטריא ושמ"ל גם נקרא לסיבה זו כי כבר ידעת כי ג' אהי"ה יש בבינה א' של מלוי יודי"ן בג"ר שבה ושל מלוי אלפין בג' אמצעית שבה ושל מילוי ההי"ן בג' אורונים שבה נמצא כי אהי"ה דההי"ן בנצח הוד (יסוד) הבינ' אשר לבושם הוא ושמ"ל כנזכר והנה מבנינו נעשה בוי" נעל תנות רגליהן של זו"ן כנ"ל. והנה שם אהי"ה במילוי ההי"ן גימטריא נע"ל. ונזוזור לענין כי הנה נעל הזה הנזכר הוא עצמו בוי" המסך הנ"ל המפסיק בין אצילות לבריאה וכבר נודע איך כל אצילות מלובש זה לתוך זה עתיק בתוך א"א (וכו') וזו"נ וזו"ן מכולם. והנה דרך המסך הנקרא נעל מאירין כולם דרך רגלים כי רגלי עתיק מאירין דרך רגלי א"א כו' עד שמאירין רגלי זו"ן ועוברים דרך המסך הזה אל הבריאה ועל ידי דרך המסך נותמים ונזקקים כל האורות שבאצילות למטה בבריאה נ"ל כי כמו שעובר אור הרגלים עצמן כך עובר אור כל הגוף כולו דרך רגלים ומאיר למטה והנה נמצא כי כל אור האצילות שיוצא ויורד אל הבריאה הוא דרך זה המסך של הבינה הנ"ל הנקרא נעל אלא שהוא בוי" וזיצונית ולבושים הוויצונים כנ"ל ובה לא יקשה בעיניך כי כפי זה היה נראה שאור הבריאה אורה גדול מאור נוקבא דז"א דאצילות כי היא מקבלת מז"א והבריאה מקבלת מבינה אין זו תימה כי מסך זה אינו רק לבוש היותר וזיצון של הבינה אמנם עכ"ז בוי" בינה נקרא. ולכן אמרו בתקונים בינה ר"ל אמא מקנא בכורסיא שהוא ענין הושמ"ל הזה והבן. ונמצא כי האצילות

אור העצמות הוא שם אבל הבריאה הוא אור הבא ע"י מסך אלא
 שהוא מסך קרוב כי בינה העליונה נעשה מסך עליה וע"י מקבלת
 האור שלה אמנם היצירה אינה מקבלת האור שלה מבריאה רק ע"י
 מסך וריוזוק ואע"פ שיש לה מסך אזור העומד בין אצילות לבריאה
 עכ"ז אין אנו מוֹנִין אלא המסך המתוודע אליו בין בריאה ליצירה
 וכעד"ז בעשייה אינו נמנה רק המסך הוודע שבין היצירה אליו כי
 הוא לדו הגתוסף בה והנה ענין מסך וריוזוק זה הוא כי הנה הבריאה
 היתה מקבלת ע"י מסך בינה דאצילות אבל היצירה מקבלת מן מסך
 וודע ת"ת דבריאה כי הת"ת דבריאה הוא מקיף ומלביש אל
 המלכות דבריאה מכל צדדיה ואפילו מתחת רגלם ונעשה שם רקיע
 ומסך א' מפסיק ביניהן ודרך המסך הזה דת"ת דבריאה יורד האור
 דבריאה אל היצירה וז"ש בתקונים הת"ת מקננא במט"ט וכן אמרו
 שם שית סטרין מקננא ביצירה והנה מהראוי הוא שכמו שלא נתרזק
 האצילות מבריאה רק מבינה כך מהראוי שיתרוזק היצירה מבריאה
 ויקבל היצירה האור לה מבריאה דרך מסך בינה דבריאה וטעם
 הדבר שמעתי ושזכתי והרי נתבאר כי יש ביצירה מסך וריוזוק והנה
 העשייה אינה מקבלת מיצירה אלא על ידי מסך וריוזוק ומיעוט
 והענין כי מלכות היצירה עשה מסך תחתיה כדי שלא ירד אור
 עצמותה אל העשייה אלא דרך מסך מלבוש הוויצון אשר לה ודרך
 המסך ההוא עובר האור מיצירה אל העשייה וז"ש בתקונים מלכות
 מקננא באופן שהוא עשייה עולם האופנים והרי שיש מסך וריוזוק כי
 גם

כאן היה מהראוי ש'כמו שהיצירה קבלה אור מהבריאה ע"י מסך ת"ת דבריאה כן העשיה תקבל אור היצירה דרך מסך מת"ת דייצירה ואינה מקבלת אלא מכלכות דייצירה וזה ענין ריוזוק הב' הנתוסף בו וגם זה נקרא מיעוט כי אם המלכות דייצירה היה לה אור מפאת עצמה אעפ"כ לא היה נק' רק ריוזוק בלבד אבל כיון שהמלכות לית לה מזרמה כלום והיא אספקלריא דלא נהרא נמצא כי ג"כ נקרא מיעוט כי אורה ג"כ ממועט משאר ספירה לטעם הנ"ל כי אם היתה דכורא אעפ"פ שהיתה אחרונה לא היה רק בוזי ריוזוק אבל עתה נקרא ג"כ ריוזוק ומיעוט והנה נתבאר כי יש בעשיה מסך וריוזוק ומיעוט:

שער מב פרק יד מ"ת

בענין המסך שיש בין אצילות לבריאה ובין בריאה ליצירה ובין יצירה לעשיה ובו יתבאר קצת מהנ"ל ונבאר ענין מצות מעקה והנה סוד מצות זו הוא כי על בנין העולמות האלו כתיב כי תבנה בית ודש"ש כו' והנה גג"ך גימטריא שם הוי"ה מעקה גימטריא רי"ו והענין כי הרי"ו של שם ע"ב כנודע וכמ"ש ועשית מעקה לגגך שהוא שם הוי"ה. והענין כי נתבאר בדרוש הקודם כי ד' עולמות אבי"ע הם הנקרא וזו"ב תו"ב והנה הכתוב אומר כולם בוזכמה עשית כי

האצילות כולל את כולם וממנו יצאו והנה אזור שנאצל עולם האצילות אז עשתה הבינה דאצילות מסך א' להבדיל בין אצילות ובין בריאה והנה ודאי הוא כמו שיש כוח באותו לבוש של בינה כשיורד ממנה להלביש לו"ן עד מתחת רגליהם הנה ג"כ יש בו כוח להתפשט יותר ולהלביש את כל העולמות אשר תחתיו שהם בי"ע והנה ודאי יש כוח באצילות נגד כל אשר תחתיו כי פשוט כי כל דבר עליון גדול כנגד כל מה שלמטה ויותר ג"כ וכמשארז"ל על רגלי הויות ככולהו ושוקי הויות ככולהו כעזכר פ' בשלח אבל המאציל העליון לא רצה כך שיתפשט עד למטה. ולהבין טעם הדבר נמשיך לך ונאמר כי ארבע העולמות האלו הם כדמיון ד' בתים זו למעלה מזו וכולן שוין בארכן וברוחבן אלא שהם עומדים זו למעלה מזו והנה בית העליון הוא עולם האצילות והנה בגג הבית הזה אין לנו רשות לדבר כי מן הכתר דאצילות ולמעלה נאמר עליו במופלא ממך אל תדרוש. אמנם נתוויל לדבר מן הבית הב' שהוא עולם הבריאה שהוא בוינת בינה כנ"ל אשר היא נקרא בי"ת רבתי דבראשית וזהו כי תבנה בית וודש בית עלאה דבריאה והנה גג הבית הזה הוא עצמו קרקע עולם האצילות כי קרקע בית העליונה שהוא מסך הנ"ל הוא עצמו גג של הבית הב' הנקרא בריאה כי רגלי בני העליה העליונה שהם זו"ן דאצילות דורכין ע"ג מסך ההוא והוא קרקע להם וגג לדרים בבית הב' שהוא בריאה והנה בזה המסך שבין אצילות לבריאה הנקרא גג הבריאה כנ"ל צריך לעשות בו מעקה א' גבוה י' טפוזים והענין הוא כי האמת הוא שאור האצילות אינו יכול ליפול בבריאה כי מסך ההוא מפסיק בנתיים אמנם אם לא יהיה שם

מעקה בצדדי הגג יוכל לפול אור האצילות דרך צדדי גג הבריאה
 ועד סיום העשיה בזוץ למוציאת הבריאה ויצירה ועשיה אוזורי
 הכתלים אשר להם ואם יפול האור שם ימות וביאורו הוא כי סוד
 המיתה הוא ענין פרידת הדבר ועקירתו מעולמו וממקומו כלכת אל
 עולם אוזר למטה ממנו ע"ד מיתה ז' מלכים שכלכו בארץ אדום כי
 ירדו בבריאה ודבר זה נקרא מיתה כמ"ש בדרוש המלכים אמנם
 או"א אע"פ שירדו למטה כיון שלא ירדו ויצאו וזוץ מעולם אצילות
 לא נזכר בהם מיתה וזש"ה כי יפול הנפול ממנו כי כאשר לא יהיה
 מעקה בצדדי הגג יפול משם אור האצילות באוזורי הג' עולמות בי"ע
 ואז יקרא אור ההוא מות כז"ל. נמצא כי כמו שהוצרך לעשות מסך
 ורקיע אל עולם האצילות שהוא משמש במקום גג הבריאה כדי
 להפסיק ולמנוע שלא יפול אור האצילות בבריאה כך צריך לעשות
 כתלים ומעקה בצדדי הגג גבוה עשרה טפוזים וזה אופן מעשהו הנזה
 נת"ל שהיה בכוח מסך ההוא הנעשה במלבוש הבינה להתפשט עד
 סיום עולם עשיה אמנם לסבת נפילת הנ"ל הוצרך המאציל לעשות
 מעקה הנ"ל באופן זה כי אותן השוליים של מסך העודפים והיו
 יכולים להתפשט עד למטה בעשיה הגביהם והעלה אותן למעלה
 מגג הבריאה וזקף אותם ומה שהיה תחלה בסוד כתלים אל עולמות
 בי"ע נעשה מעקה וכתלים אל עולם אצילות ועי"כ לא יפול אור
 האצילות למטה לא דרך מטה ולא דרך צדדים. ואמנם מציאת
 המעקה הוא כי הנזה ד' עולמות אבי"ע הם סוד ד' שמות ע"ב ס"ג
 מ"ה ב"ן כנודע אשר הם בעצמן בוזי וזו"ב תו"מ המכונים לד'
 עולמות אלו כז"ל. והנה כל סוד הוי"ה מאלו הד' יש בכל א' י

אותיות במילוי וזוץ מהאזרון שם ב"ן דמילי ההי"ן ע"אין בו רק ט' אותיות והנה כמו ע"א"פ של שלשה עולמות ב"י"ע נמשך מעולם אצילות וכן כמו שבכל ג' היות של ס"ג מ"ה ב"ן כלולים בהי"ה של ע"ב דמילוי יודין גם סוד המלבוש הזה הנמשך מבינה דאצילות להלביש ג' עולמות אלו הוא ג"כ מבוזי ג' היות של ס"ג מ"ה ב"ן וכולם כלולים בלבוש האצילות שהוא הוי"ה דע"ב. נמצא כי הלבושים של ב"י"ע שהם ס"ג מ"ה ב"ן קודם שירדו להתפשט למטה העלה אותם למעלה בסוד מעקה ומוציאות לעולם אצילות ובהיותם שם כל הג' שמות שהם ס"ג מ"ה ב"ן שעולין רי"ו (פי' כי כל אזור מהם ע"ב ס"ג וי' אותיות מ"ה וכ"ו ב"ן באזוריים) כמנין מעקה כולם כלולים בשם ע"ב שהוא עשרה אותיות נמצא שבהיותן באצילות אין גבהין רק י' כי יותר גדולים הם י' טפוזים באצילות מל' טפוזים בב"י"ע. ונמצא כי גובה המעקה הזה הוא י"ט כנגד הוי"ה דיודי"ן דע"ב שבאצילות שהוא י"ס דאצילות וז"ש ועשית מעקה לגגך כי ס"ג ומ"ה וב"ן הם כמנין מעקה לצורך גגך שהוא הוי"ה דע"ב דאצילות שמיילוי י' אותיות וזה השיעור שנתנו אל המעקה שיהיה גבוה י"ט. ואמנם מ"ש ע"ג היות ס"ג מ"ה ב"ן גימטריא (רי"ו) מעקה הוא באופן זה כי ס"ג ע

ם י' אותיותיו הם ע"ג ושם מ"ה עם מספר הד' אותיות הוי"ה הם ע"א ושם ב"ן בוזי אזוריים שלו שהוא דרך ריבוע כזה י' י"ה יה"ו יהו"ה הם גימטריא ע"ב והנה ג' ע"ב הם רי"ו גימט' מעקה אשר שמות אלו

נַעֲשִׂים מַעֲקָה אֶל הָאֲצִילוֹת וּבִיאוֹר עֲנִין ג' הוּיּוֹת אֶלּוּ שְׂאֵנוּ עוֹשֵׂי אוֹתָם בּוֹזִי ע"ב ע"ב ע"ב נִתְּבָאֵר בְּדִרּוֹשׁ רַפ"ו ז' נִיצוּצִין מִה עֲנִינָם כִּי אֶלּוּ הָרִי"ו הֵם מִכֻּל הָרַפ"ו ז' נִיצוּצִין שֶׁנִּפְּלוּ וּזְזָרוּ לַעֲלוֹת בְּסוּד מַעֲקָה. וְהִנֵּה ז' שֶׁמֵּעֲתִי לַפ"ד מִמּוֹרֵי זֶלֶה"ה אֲבָל מִה שְׂמ"כ אֲצִלִּי מִכַּת"י בְּשֵׁם מוֹרֵי זֶלֶה"ה הוּא זֶה כִּי הִנֵּה אֵין הַמַּעֲקָה נַעֲשֶׂה מִג' הוּיּוֹת הִנֵּה"ל רַק מִהוּי"ה אוֹזְרוֹנָה שֶׁל ב"ן בִּלְבָד. וְהַעֲנִין כִּי הִנֵּה כְּשִׁיּוֹרֵד הָאוֹר עֲלִיּוֹן לַהֲלַבִּישׁ הָעוֹלָמוֹת הִנֵּה מִה שִׁיּוֹרֵד לַמַּטָּה מֵאֲצִילוֹת הֵם ס"ג מ"ה ב"ן וְאֲמָנָם כֹּאשֶׁר וּזְזָרוּ אֶלּוּ הִנֵּה שְׂמוֹת לַעֲלוֹת אֵין עוֹלִין כּוֹלָם בְּאֲצִילוֹת כִּי גַם הַבְּרִיאָה צָרִיךְ שֶׁתְּהִיָּה מְלֻבָּשֶׁת וְלִכֵּן נִשְׁאָר שֵׁם ס"ג מְלֻבָּשֶׁת לְבְּרִיאָה וְכֹל זֶה הוּא בַּעֲת יְרִידַת הָאוֹר לַמַּטָּה נִמְשָׁךְ וּמְלַבִּישׁ אֶת הַבְּרִיאָה וְאוֹז"כ כֹּאשֶׁר עֲלָה הָאוֹר לַעֲלוֹת בְּסוּד מַעֲקָה בְּאֲצִילוֹת כִּנֵּה"ל הִנֵּה וּזְזָרוּ שֵׁם מ"ה וְעוֹלָה וּמְלַבִּישׁ לְשֵׁם ס"ג כִּי כֹל א' מִהֵן גּוֹבֵהֵן י' וְגּוֹבֵהֵן שֵׁין וְנִשְׁאָר הוּי"ה בַּהֲי"ן ב"ן וְהִיא הָעוֹלָה בְּעוֹלָם הָאֲצִילוֹת וְנַעֲשִׂים שֵׁם בּוֹזִי מַעֲקָה אֶלּוּ וְלִכֵּן גּוֹבֵהַּ הַמַּעֲקָה הֵם י"ט י' אוֹתִיּוֹת כִּמְנִין אוֹתִיּוֹת ב"ן וְהַכּוֹלָל (וְאִפְשָׁר שֶׁהוּא ע"ב קד"ם ג' רי"ו. וְאֲמָנָם כּוֹנֵת זֶה הַמַּעֲקָה הוּא כִּי הִנֵּה וּדְאִי הוּא שֶׁכִּמוּ שֶׁהָאוֹר הָאֲצִילוֹת עוֹבֵר וְיוֹרֵד דֶּרֶךְ מִסַּךְ הַנִּקְרָא גַּם דְּבְּרִיאָה כְּדִי לַהֲצַטִּייר כְּמוֹהוּ בְּבְּרִיאָה כִּי ע"כ נִקְרָא עוֹלָם הַבְּרִיאָה וְזוֹתָם הָאֲצִילוֹת כִּנֵּה"ל הִנֵּה גַם כֵּן צְדִדֵּי וְדוּפָנֵי הַבְּרִיאָה צְרִיכִין אִוְרוֹת רוּחָנִיּוֹת עֲלִיּוֹן שֶׁל אֲצִילוֹת וְלִכֵּן אוֹתוֹ אוֹר הָעֲלִיּוֹן שֶׁל אֲצִילוֹת עוֹבֵר דֶּרֶךְ אוֹתוֹ מִסַּךְ שֶׁל הַמַּעֲקָה שֶׁבְּצִדֵּי הָאֲצִילוֹת וְיוֹרֵד לַמַּטָּה עַד צְדִדֵּי הַבְּרִיאָה וְכִבֵּר יֵשׁ שֵׁם מוֹזִיצוֹת כִּנֵּה"ל אֲשֶׁר נַעֲשֶׂה מִשֵּׁם מ"ה וְשֵׁם ס"ג בִּירִידָה וּבַעֲלִיָּה וְעוֹבֵר הָאוֹר הֵהוּא דֶּרֶךְ הַמּוֹזִיצוֹת הֵהֵם וּמוֹזִיָּה אוֹתָן בְּאוֹפֵן כִּי כֹאשֶׁר הָאוֹר עוֹבֵר דֶּרֶךְ

דוֹפְנֵי הָאֲצִילוֹת אֶע"פ שְׁאוֹר זֶה גָּדוֹל מֵהָאוֹר הָעוֹבֵר דֶּרֶךְ מִסַּךְ הַנֶּקֶץ קָרָקַע דְּאֲצִילוֹת עַכ"ז אֵין שָׁם רֵק מִסַּךְ א' אֲמַנָּם יֵשׁ כֵּאֵן ג' מוֹחֲצוֹת א' מוֹחֲצוֹת הָאֲצִילוֹת עֲצָמוּ וּב' מוֹחֲצוֹת שֶׁל הַס"ג וּמ"ה כַּנ"ל וְע"כ מִתְמַעֵט הָאוֹר הַהוּא הָעוֹבֵר בְּתוֹכָם וְהוּא הַמוֹחֲצִית אֶת הַבְּרִיָּאָה וְנִמְצָא עֲתָה אוֹר הָאֲצִילוֹת הָעוֹבֵר דֶּרֶךְ מִסַּךְ מוֹחֲצוֹת אֵלּוּ אֵינוֹ נֶקֶץ כּוֹתֵל (מִבְּמִשֶּׁ) אֲמַנָּם הוּא עוֹבֵר דֶּרֶךְ הַמוֹחֲצוֹת הַנֶּקְרָא מַעֲקָה וְדֶרֶךְ מִסַּךְ הַזֶּה וּמֵאִיר לְמִטָּה וְזֶהוּ הַטָּעַם מ"ש בְּגִמְרָא כִּי הַמַּעֲקָה דִּי לוֹ בְּהוֹצִי וְדוֹפְנֵי וְהַטָּעַם הוּא כִּי אֲנוּ צָרִיכִין שִׁיעֲבוֹר דֶּרֶךְ שָׁם הָאֵרָה אֶל הַבְּרִיָּאָה וּלְכֵן אִם נַעֲשֶׂה בְּהוֹצִי וְדוֹפְנֵי ש"ד כִּי אִם הָאוֹר עוֹבֵר דֶּרֶךְ שָׁם אֵינוֹ בְּדֶרֶךְ נְפִילָה כַּנ"ל. וְהִנֵּה גַם בְּגַג הַיִּצְרָה יֵשׁ בּוֹ מַעֲקָה ע"ד שְׁפִי בְּגַג הַבְּרִיָּאָה וְהוּא כִּי אוֹר הַבְּרִיָּאָה יֵרֵד עַד הָעֲשִׂיָּה וְאִזְּכָפֵל וְנִזְקָף וְנַעֲשֶׂה בְּמִקֵּץ בְּדוֹפְנֵי הַבְּרִיָּאָה כִּי כִּמוֹ שִׁישׁ הַפֶּרֶשׁ בֵּין אֲצִילוֹת לְבְּרִיָּאָה כֵּן יֵשׁ הַפֶּסֶק בֵּין יִצְרָה לְבְּרִיָּאָה וּבֵין עֲשִׂיָּה לְיִצְרָה וּלְכֵן אִם הָאוֹר שֶׁל הַבְּרִיָּאָה יִפּוֹל לְיִצְרָה יִקְרָא נְפִילָה וּבִמִּיתָה. וְהִנֵּה הַיּוֹת הַמַּעֲקָה הַזֶּה ג' כִּי בּוֹחִי רִי"ו הוּא בְּאוֹפֶן זֶה כִּי הִנֵּה נִתְבָּאֵר אֲצִלְנוֹ כִּי עוֹלָם הַיִּצְרָה נִקְרָא א"ל יְהו"ה וְהִנֵּה זֶה הָאוֹר הַיּוֹרֵד מִיִּצְרָה וּלְמִטָּה הוּא א"ל אֶלְיָ לְמ"ד גִּימְטְרִיָּא רִי"ו וְזֶה הַרִי"ו עוֹלָה לְגַג הַיִּצְרָה וְנַעֲשֶׂה שָׁם בּוֹחִי מַעֲקָה שֶׁהוּא בּוֹחִי רִי"ו ג' כִּי וְהִנֵּה מַעֲקָה עֲשִׂיָּה הוּא כִּי הֵלָא גַם הָעֲשִׂיָּה הִיא אוֹר שֶׁלּוֹ מִתְפַּשֵּׁט וְיוֹרֵד מֵאֵד בְּסוֹד הַרְקִיעַ שְׁאֵרֹ"ל שֶׁהִיא מוֹתָנוּ וְהוֹלֵךְ עַד בְּלִי דִּי וְאִזְּכָר לְעִלּוֹת וְנַעֲשֶׂה מַעֲקָה לְגַג הָעֲשִׂיָּה. וְאֲמַנָּם מַעֲקָה הַבְּרִיָּאָה הוּא כְּדִי שֶׁלֹּא יֵרֵד אוֹר הָאֲצִילוֹת עַד בְּרִיָּאָה וּמַעֲקָה יִצְרָה הוּא כְּדִי שֶׁלֹּא יֵרֵד אוֹר הַבְּרִיָּאָה בְּיִצְרָה וּמַעֲקָה עֲשִׂיָּה כְּדִי שֶׁלֹּא יֵרֵד אוֹר הַיִּצְרָה לְעֲשִׂיָּה וְגַם כְּדִי

שלא יתפשט אור העשיה למטה עד הקליפה שתחת העשיה לכן
 וזר בסוד מעקה בראש העשיה והנה מעקה עשיה הוא שם ב"ן
 ונודע שהוי"ה זו היא בעשיה ב"ן ונעשים ע"ב קד"ם שהוא י' י"ה יה"ו
 יהו"ה. יו"ד יו"ד ה"ה יו"ד ה"ה ו"ו יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה שהם אוזורים
 דעשיה והם גימטריא רי"ו כמנין מעקה. וא"ת למה מעקה הבריאה
 והעשיה הם מהויות ומעקה יצירה הוא משם א"ל הטעם הוא כנודע
 כי תמיד אנוזנו מכנים שם הוי"ה אל יצירה שהוא סוד ז"א הנקרא
 הוי"ה כנודע כי בינה ומלכות שהם בוזי בריאה ועשיה הם שמות
 אהי"ה אדנ"י לכ אין מעקה יצירה נעשית מעצמותה שהוא הוי"ה רק
 משם א"ל אמנם בריאה ועשיה שאין עצמותה בוזי הוי"ה לכן נעשית
 המעקה מבוזי שם הוי"ה כנ"ל:

ודע כי בבריאה אין יכולת להיות זיכר בו פרצוף שלם לא בא"א
 שבו ולא באבא שבו כי א"א ואבא דבריאה כל אחד מהן אין בו רק
 ו"ק לבד ואמנם באצילות יש לו י' והנה באצילות ג"ר של א"א שהם
 המוויזין שלו הם מגולין ובהם מתלבשין ו"ק כולם דעתיק כנודע
 והו"ק דא"א הם מתלבשים באצילות אבל בבריאה ג"ר מהו"ק שיש
 בא"א הם מגולין ובהם מתלבש אותה בוזי שנאמר עליה לכו ומעטי
 את עצמך והוי ראש לשועלים כנודע שהוא אותה נקודה של
 המלכות דאצילות שירדה ונתלבשה בהם בסוד נשמה אליו וג"ת של
 ו"ק דא"א הם מתלבשים בו"ק דאבא ונעשית נשמה אליו אמנם אבא
 של בריאה היא פרצוף שלם מו"ס וז"ס אבא מקננא בכורסיא כי

פרצוף בינה דבריאה הנקרא כורסיא הוא נגלה בפרצוף שלם משא"כ באותם שלמעלה ממנה שהם א"א ואבא ולכן מכנים הבריאה אל בינה וטעם הדבר הוא לפי שאין יכולת להגיע בבריאה רק אור בינה. לבד דאצילות כי באצילות עצמו יכולה הוזהבמה שלו להתלבש בכל וזלקיה בכל האצילות אשר ו"ס כולם בזהבמה עשית. אמנ' בבריאה אין אור הוזהבמה מתפשט בה כלל רק אור הבינה לבד ולכן אין פרצוף שלם ניכר בבריאה אלא מבינה שלה ולמטה כי גם הז"א יש בו פרצוף מן י"ס אלא שנתוסף בו על בינה שבבריאה כי יש לו וזו"מ א' משא"כ בבינה. ונזקבא דז"א דבריאה מלבד שיש לה פרצוף שלם מיי"ס הגה נוסף בה שיש לה ב' אורות מקיפין אבל ביצירה אינו נגלה רק אור ת"ת שבו בבוזי ו"ק. וז"ס מ"ש בתיקונים שית ספירן מקננא במט"ט שהוא היצירה וא"א ואבא דיצירה אין להם רק בוזי' תלת כליל בתלת לבד והבוזינה הראשונה של א"א דיציר' נשאר מגולה והב' תוזתונות מתלבשים באבא דיצירה אמנם אמא ת"ת ומלכות דיצירה יש לכל אחד מהם ו"ק וההפרש שיש בהם כי אין לבינה או"מ ולת"ת יש אור אחד מקיף לבד ולנזקבא יש ב' אורות מקיפין ובעשייה אבא שבו בלבד הוא בוזי' נקודה א' לבד אבל כל השאר אפילו א"א שבו כל א' כלול ג' בג' כי פוזות מזה א"א לעמוד. אמנם למה א"א דעשייה עם היותו גבוה מאבא היה לו ג' כליל בג' (ולאבא נקודה א' לבד) הטעם הוא לפי שהוא קו אמצעי ולכן יכול להיות ג' כליל בג' משא"כ באבא שאינו מן קו אמצעי. עוד יש וזילוק אחד בד' עולמות אבי"ע והוא כי באצילות יש הפרש בו בעצמו ובזלקיו והוא כי א"א שבו מתפשט בו אור א"ס בקירוב

ובהרוזבה גדולה ואו"א דאצילות אור א"ס בהם בקירוב אמנם אינו
 נמשך בהם בהרוזבה גדולה רק דרך זלון וז"א דאצילות אור א"ס
 הוא בריוזוק ובדרך זלון כשיעור רוזב יסוד העליון דאו"א וזוקבא
 דז"א דאצילות אור הא"ס הוא בריוזוק וע"י זלון אלא שהוא זלון
 יותר צר מן זלון ז"א אמנם כל בוזי אלו הם בלי מסך כלל אמנם בין
 אצילות לבריאה יש מסך מפסיק והאור בא אליו דרך מסך. ודרוש
 זה נלע"ד ששמעתי מפי אוזרים בשם מורי זלה"ה ולא מפי עצמו
 ובשער מ"ז פ"א אמר פי' אור בשם הרב גדליה הלוי זלה"ה:

שער מב פרק א מ"ב

השער השני שער כללות אבי"ע ובו ד' פרקים:

ארבע עולמות אבי"ע בקיצור אור שנתבאר בדרושים שעברו ענין
 הי"ס של עולם האצילות בפרטות צריכין אנו לבאר בכללות כל
 בוזי ד' עולמות הנקרא אבי"ע וצריך לבאר ג"כ כללות עולם
 האצילות אע"פ שאין זה מקומו אמנם להיות שורש להבין ג' עולמות
 בי"ע אשר תחתיו קבענו ביאור כללותו בדרוש זה והנה היותן בוזי ד'
 עולמות אבי"ע הוזכרו בהרבה מקומות ובתיקונים מפורזים אמנם

אלו ה' מקומות נזכרו שם בדרך כללות על מתכונתם א' הוא בהקדמות התקונים ד"ג ועלת על כלא הוא נזוית ב"ס דאצילות וב"ס דבריאה ונזהיר ב" כתות דזומלאכייא וי' גלגלי רקיע וכן בפ' בא בר"מ דמ"ב ענין י"ס דאצילות דאינן מקור מעיין וים וז' נזולים ולבתר עבד משמשין לאילין מאנן כורסיא בד' סמכין ושית דרגין הרי עשר ולבתר תיקן לשמשא לכורסיא י' כתות מלאכים אראלים וכו' ולבתר עבד לאינן משמשין דאינן סמאל. וביאורו הוא כי תזלה הם י"ס דאצילות שהם מתזלת עתיק יומין עד סיום נוקבא דז"א דאצילות כנזכר במ"א ואזריהן עולם בריאה וכו' י"ס ג"כ דוגמת י"ס דאצילות ונקרא עולם כסא הכבוד יען הם למטה מנוקבא דז"א הנקרא כבוד והבריאה כסא תזותיה לכן נקרא עולם הבריאה כסא הכבוד ואזריהן עולם יצירה והוא י"ס ג"כ ובזה העולם מטטרו"ן שר הפנים וזעם י' כתות מלאכים ואזריהן עולם העשיה והם י' גלגלי הרקיע הסובבים עלינו אשר בתוכם ארץ התזתונה וכבר ידעת כי כמו ש"ס דבריאה נעשו בסוד היכלות כי היכל א' העליון הנקרא ק"ק כולל ג"ר וכן בעשיה הם ז' רקיעים והרקיע העליון הנקרא ערבות כולל ג"ר אמנם כל הי' גלגלי שול הז' כוכבי לכת וי"ב מזלות שמו וזכמי התכונה כולה קבועים ברקיע ב' מתתא לעילא כמ"ש ויתן אותן אלהים ברקיע השמים שהוא דמיון היסוד הנקרא כל וכולל כולם בו ותזתיו הוא וילון מל' דעשיה שאינו משמש כלום אלא נכנס שזרית ויוצא ערבית כמארז"ל ובתוך וילון זה הם ד' יסודות ארמ"ע דהיינו אש מים עפר רוז והארץ וכל אשר בה וכללות כל הז' רקיעים אלו העליונים והארץ שבתוכה נקרא עולם

העשייה ע"שם נגמור הזומר והכלים להתגשם כמ"ש במ"א כי התזולת הכלים הם מעולם הנקודים שהם י"ס דאצילות שהם מאנין וכלים הנזכר ר"מ פ' בא וכאן בעולם עשייה נגמור מלאכת הכלים והוא תכלית הזומרים שהוא קצה האזרון ולכן פה נתגלו בוזי הקליפות לגמרי ולכן נקרא זה עולם הקליפות עם היות בתוכה עשר ספירות דעשייה דקדושה וז"ס ריש פ' בר ולאילן עב"ד משמשיין סמא"ל וכל כת דיליה והרי נתבאר בקיצור ד' עולמות אבי"ע:

שער מב פרק ב

בענין האורות שאנו אומרים ששרשם נשאר במקומן והארתן יצא לזוין נבאר כך בז"א וממנו נקיש אל השאר הזה בהיות שהאציל א"ס את הכתר עשאו מכללות ה' פרצופים שהם כתר שבו ואו"א וזו"ן שבו ודע שבעת שהאציל כתר שבו היו כלולים בתוכו כל הכתרים שיש משם ולמטה עד העשייה זה תוך זה כיצד כתר דאצילות מלביש אותו כתר דבריא וכליו ועליו כתר דיצירה ועליו כתר דעשייה מלבוש אליו (ש' י' פ"ה) וכן בענין הפרטי. המשל בזה כתר דא"א ועליו כתר אבא ועליו כתר אמא ועליו כתר ז"א ועליו כתר נוקבא וכ"ז באצילות ועד"ז בכתרים דבריא וכן אוח"כ בכתרים דיצירה וכן אוח"כ בעשייה ובעת שהאציל וזכמה היו כלולין בו כל הזכמות שיש

בכל העולם ע"ד הנזכר וכע"ז בבינה שבו כל הבינות ובז"א כל הזעירין שבכל העולם ובנוקבא כל הנקבות וכאשר האציל א"א את אבא דאצילות הנה הכתר שבו לקח א"א לעצמותו וכל מה שלמותה ממדרגתו נתן הכל באבא ונמצאו כל הוזהמות כולם נתונים באבא ע"ד שזכר בא"א וכע"ז באמא ובזו"ן ובכל ג' עולמות בי"ע ונבאר לך ענין ז"א בפרטות כי תזלה נאצל ז"א מכתר א"א ובו כלולין כל הז"א ואז"כ לקח א"א שאר הזלק המגיע לבו"ז א"א ויצאו כל השאר וכע"ז באו"א ונמצא שבו"ז בן ובת שהם זו"ן דא"א דכתר דאצילות נשארים שם ויצאו כל שאר הבו"ז דזו"ג בנה"י דתבונה ואז נשארים שם זו"ג באופן ששורש זו"ן הוא אותו וזלק הכתר שלהם שהיה כלול בכתר דאצילות כנ"ל ושר זעירין ונוקבא של שאר עולמות ופרצופים הם הארות לבד וכן תקיש אל שאר הפרצופים הנודעים כנ"ל:

כל ד' עולמות אבי"ע הובררו בירור המלכים היותר מעולה באצילות והגרוע ממנו בבריאה וממנו נהיה בריאה וכע"ז היצירה ואז"כ בעשייה והגרוע מהכל מה שלא היה יכול להתברר נשאר בסוד הקליפה ר"ל שהם דינן קשים עד מאד שלא יוכלו להתברר מן הסיגים ונשארו ניצוצי קדושה שלהן בתוך הקליפות והם נקרא י"א סמני הקטורת וכע"ז בכל אצילות עצמו היותר מובהר נברר בעתיק וגרוע בא"א ועד"ז בכל ספירה וספירה שבכל פרצוף ופרצוף בפרטות ואין להאריך בזה כי כשל כוז הקולמוס לפרטם ודע שאזור

שהוברר וזלק העתיק לגמרי אז התוויל הוא לברר את וזלק הא"א ואור שהוברר וזלק א"א לבדו אז בירר הוא וזלק או"א ואור שהוברר וזלק או"א אז התווילו לברר וזלקי זו"ן וכ"ז על ידי זווגים ועיבורים שאותן הניצוצין המבוררים עולין ממקום נפילתן עד למעלה ונכנסים בבטן הנוקבא ושוהין שם זמן העיבור ונמתקים שם ונעשים שם בוזי פרצוף ואור שנתברר האצילות כולו אז מתוויל בירורי עתיק דבריאא להתברר ע"י נוקבא דז"א דאצילות ואז"כ אור בירור עתיק דבריאא אז הוא מברר וזלקי א"א דבריאא וכיוצא בזה בכל הבריאא ועד"ז אוז"כ ביצירה בכל פרטיו ועד"ז בעשייה בכל ענין פרטיהן נמצא שכל ד' עולמות כולן הם מברור ז' מלכים ומה שלא הוברר נשאר בסוד אורז עשר סמני קטורת:

שער מב פרק ד מ"ק

ענין אבי"ע דע כי עולם אצילות כלול מד' עולמות אבי"ע וכן בריאא כוללת כל אבי"ע וכן יצירה וכן עשייה באופן זה כי אבא אצילות ואבא בריאא ז"א יצירה ונוקבא עשייה ובוזי א"א אינו זיכר בכל עולם להיותו נעלם מאד והנה מן עולם אצילות נשמות ומבראא רוזין קדישין ומיירה מלאכים ומעשייה אופנים והנה האדם כול ד' עולמות ואם לא זכה אלא לנפש דעשייה ואז"כ וזטא ופגם בהו

כְּנִיסָה בְּקְלִיפּוֹת אוֹמְרִים לוֹ יִתּוֹשׁ קְדָמָךְ כִּי הִיתּוֹשׁ לֹא עָשָׂה מַעֲשֵׂה
לִכְנוּס בְּקְלִיפָה וְאִם לֹא וּזְטָא אִזּוּ הוּא בְּסוּד הָאוֹפָנִים וּלְפַעֲמִים יִהְיֶה
עֲשֵׂי בּוֹ רֶק בּוֹזִי נֶפֶשׁ וְהוּא וּזְשׁוּב מִמִּי עֲשֵׂי בּוֹ רוּחַ כְּגֹן עֲשֵׂי לוֹ בּוֹזִי
נִשְׁמָה שֶׁבְנֶפֶשׁ כְּזוֹדֵעַ כִּי בִכָּל עוֹלָם וְעוֹלָם כְּלוּלִים בּוֹ כָּל הָד' וְזֶה
הָאָדָם כִּיּוֹן שֶׁהִתְזַוֵּיִל לְהָאִיר וּלְתַקֵּן מַעֲטָּ מַעֲטָּ תִּיכַף מֵאִיר בּוֹ בּוֹזִי
נִשְׁמָה שֶׁבְרוּחַ דִּיצִירָה אֵף עַל פִּי שֶׁעֲדִיין לֹא נִתְלַבֶּשֶׂה בּוֹ לְגַמְרִי כִּי
א"א לְהִתְלַבֶּשׁ בּוֹ לְגַמְרִי עַד שִׁיתַּקֵּן נֶפֶשׁוֹ לְגַמְרִי. וְאַמֶּנּוּ זֶה הָאִישׁ
אֲשֶׁר יֵשׁ בּוֹ רוּחַ וְהוּא בּוֹזִינָת נֶפֶשׁ שֶׁבְרוּחַ דִּיצִירָה וְדָאִי הוּא גְרוּעַ
מִבּוֹזִי זֶה הַג'ל. גַּם אֶפְשָׁר שִׁיְהִיָּה בָּאָדָם נֶפֶשׁ דְּאֶצִּילוֹת וְיִוְתֵר לְמַעֲלָה
גַּם כֵּן וְאִם יִהְיֶה לוֹ רוּחַ מִבּוֹזִי יִסּוּד דְּאֶצִּילוֹת יִהְיֶה בְּעֵלָה דְּמִטָּר
נִיתָא וְנִקְרָא אִישׁ אֱלֹהִים וְכַעֲד'ז נֶאֱמַר צְדִיק מוֹשֵׁל בִּירְאָת אֱלֹהִים כִּי
כִּמוֹ עֲשֵׂי צְדִיק אֲשֶׁר עוֹלָה נִשְׁמָתוֹ בְּסוּד מִ"ן בְּמַלְכוּת כֵּן יֵשׁ מִי
שִׁיעֵלָה נִשְׁמָתוֹ בְּסוּד מִ"ד כִּי אוֹר הַזֶּה בִּן שְׂאִין זְוֹג וְאִין הַגֶּגֶן זֹרַע
גִּינָתוֹ רֶק גִּינָתוֹ צוֹמֹזֶת מִן הַסְּפִיּוּזִין אֲשֶׁר יֵצְאוּ בָּהּ וּמִשָּׁם וְזוֹרֶת
וְצוֹמֹזֶת וְהַסְּפִיּוּזִין הֵם נִשְׁמָת הַצְּדִיקִים אֲשֶׁר צְמוּזוּ וַיֵּצְאוּ מִהַגִּינָה
הַעֲלִינָה מַלְכוּת וְהֵם וְזוֹרִין לְעֵלּוֹת שָׁם בְּסוּד מִ"ן אוֹ מִ"ד וּז"ס אוֹר
זֹרַע לְצְדִיק שֶׁכֶּבֶר זֹרַע מַעֲיָקָרָא וְאִינוּ זֹרַעוּ עֵתָה מוֹזְדֵּשׁ כְּזֹכֶר זֹהָר
פְּרִשָּׁה תְּרוּמָה דְּקָס"ו ע"ב אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת הוּי"ה בְּאַרְבַּע עוֹלָמוֹת
אֲבִי"ע י' בְּאֶצִּילוֹת סוּד שָׁם ע"ב דִּיּוֹדִיין כִּי כוֹלָם בּוֹזְכָמָה עֲשִׂית ה'
בְּבִרְיָאָה שָׁם ס"ג כִּי אִמָּא מִקְנָנָא בְּכוֹרְסִיָּא ו' בִּיצִירָה שָׁם מ"ה כִּי ו'
סְפִירָאִין מִקְנָנָא בִּיצִירָה ה' תִּתָּאָה בְּעֲשִׂיתָ שָׁם ב"ן כִּי מַלְכוּת מִקְנָנָא
בְּאוֹפֶן:

שער מג הקדמות להדרוש

השער השלישי שער ציור עולמות אבי"ע ובו ד' פרקים:

אני הצעיר וזיים וויטל ראיתי לזכר דרך קצרה בענין ציור עולמות תותונים וג"ע וגיהנם בקיצור מופלג מאד ראשי פרקים וצריך שתדע תזלה מה שהודעתך בויבורי הגדול אשר עם הודעתך השתלשלות כל העולמות מא"ס עד המלכות נוקבא דאצילות ושם הודעתך שעצמות אור יושר הפנימי דמל' הוא מלביש כל הבוה"י היושר מא"ק עד ז"א הן בוה"י עצמות הן בוה"י כלים וכלים דנוקבא ז"א מלבישים עצמות שלה בכל בוה"י כמש"ל והכל בוה"י יושר ואז"כ ג' עולמות בי"ע מלבישים על היושר שלהם את עצמות וכלים דנוקבא דאצילות בכל בוה"י וזוה"י ואז"כ על כל בוה"י אלו דבי"ע מקיף עליהם אור ישר בבוה"י אור מקיף דנוקבא דאצילות ועל מקיף זה בוה"י העולים של נוקבא כו' עד שנמצא שעל הכל מקיף אור הא"ס וכל העולמות בתוכו כגרגיר וזרדל בים אוקיינוס. ונמצא הכלל העולה בקיצור שהא"ס מקיף כל העולמות בהשואה גמורה ומצד הא' שהוא הנקרא עתה ראש א"ק נפתח צינור א' ונמשך אור א"ס ביושר מעילא לתתא תוך א"ק כולו ושם נפסק כולו בסיום אדם הג"ל נמצא שהא"ס מאיר בעולמות כולם בב' אופנים מבית ומוחוץ.

מוּוּזוֹן הוּא סוּבֵב כָּל הָעוֹלָמוֹת וּמִבְּפָנִים הוּא תוֹךְ הָא"ק הַזֵּ"ל אֲשֶׁר
 הָא"ק זֶה הוּא פְּנִימִי מִתְלַבֵּשׁ בְּתוֹךְ הָעוֹלָמוֹת כּוֹלֵם וְנִמְצָא שְׁפָנִימִיּוֹת
 עוֹלָם עֲשִׂיהַּ בְּבוּזִי הַיּוֹשֵׁר הוּא הוֹיִצוֹן שְׂבֻכָּל הַפְּנִימִיּוֹת שְׂבֻכָּל
 עוֹלָמוֹת כּוֹלֵם וְהַעֲיָזוֹלִים שֶׁל הָעֲשִׂיָּה הַמְקִיפִים עַל הַפְּנִימִיּוֹת שֶׁהוּא
 הַיּוֹשֵׁר שְׁלֵהֶם הֵם הַעֲיָזוֹלִים הַיּוֹתֵר פְּנִימִית שְׂבֻכָּל עֵינְזוֹלִי הָעוֹלָמוֹת
 כּוֹלֵם נִמְצָא שְׁאֹר הַיּוֹשֵׁר הַפְּנִימִי שֶׁל הָעֲשִׂיָּה הוּא יוֹתֵר רוּזוֹק מֵאֹר
 הָא"ס הַפְּנִימִית הַמִּתְלַבֵּשׁ תוֹךְ הָא"ק וְאֹר הָעֲיָזוֹלִים שֶׁעַל הָעֲשִׂיָּה הֵם
 יוֹתֵר רוּזוֹקִים מֵאֹר א"ס הַמְקִיף כָּל הָעוֹלָמוֹת וּבִזֶּה תִּבִּין גְּדָרֵי מַעְלֹת
 כָּל הָעוֹלָמוֹת כִּסְדָּרָן כִּי א"ק בֵּין בְּבוּזִי הַפְּנִימִית וְהַיּוֹשֵׁר שְׁלֹ בֵּין
 בְּבוּזִי הָעֲיָזוֹלִים שְׁלֹ הוּא דְּבוֹק בְּא"ס תַּכְלִית הַדְּבִיקוֹת וְאֹזְרֵי הוּא
 אֲצִילוֹת הַמִּתְרוּזָק בֵּין בְּבוּזִי הָעֲיָזוֹלִים בֵּין בְּבוּזִינָת יוֹשֵׁר מֵא"ס וְאִינוּ
 יוֹנֵק אֶלֶּא ע"י א"ק וְכִיּוּצָא בְּשֵׁאֵר הָעוֹלָמוֹת עַד שֶׁנִּמְצָא שְׁעוֹלָם עֲשִׂיהַּ
 הוּא תַּכְלִית הַהִרְוּקָה מֵא"ס הֵן מִצַּד הַפְּנִימִי הֵן מִצַּד הַמְקִיפִים. גַּם
 תִּבִּין אֵיךְ הָאֹר א"ס הוּא פְּנִימִי וְהוֹיִצוֹן וְא"פ הוּא הַיּוּצָא לְוּוּזוֹן וְאֹר
 הַמְקִיף נִכְנָס בְּפָנִים וְע"י מִתְקַיֵּימִים כָּל הָעוֹלָמוֹת וְשִׁמּוֹר כָּלֵל זֶה הַזֵּ"ל
 הֵיטֵב כְּדֵי שֶׁתִּבִּין כָּל מֵה שֶׁנִּכְתַּב אוֹז"כ בַּע"ה. וְנִבְאָר עֲתָה סִדֵּר ג'
 עוֹלָמוֹת בִּי"ע בְּקִיצוֹר ע"ד הַזֵּ"ל שֶׁהַיּוֹשֵׁר שֶׁל הַבְּרִיאָה מְלַבֵּישׁ לַיּוֹשֵׁר
 נֹקְבָא דוֹ"א דְּאֲצִילוֹת וַיּוֹשֵׁר דִּיצִירָה מְלַבֵּישׁ לַיּוֹשֵׁר דְּבְרִיאָה וַיּוֹשֵׁר
 דְּעֲשִׂיהַּ מְלַבֵּישׁ לַיּוֹשֵׁר דִּיצִירָה וְאוֹז"כ אוֹ"מ דִּיּוֹשֵׁר דְּעֲשִׂיהַּ מְלַבֵּישׁ
 וּמְקִיף עַל יוֹשֵׁר פְּנִימִי דְּעֲשִׂיהַּ וְעֲיָזוֹלִי הָעֲשִׂיָּה מְקִיפִים עַל מְקִיף דִּיּוֹשֵׁר
 דְּעֲשִׂיהַּ וּמְקִיף דִּיּוֹשֵׁר דִּיצִירָה מְקִיף עַל עֲיָזוֹלִי עֲשִׂיהַּ וְעֲיָזוֹלִי שֶׁל יִצִּירָה
 עַל מְקִיף דִּיּוֹשֵׁר דִּיצִירָה וּמְקִיף דִּיּוֹשֵׁר דְּבְרִיאָה עַל עֲיָזוֹלִי יִצִּירָה
 וְעֲיָזוֹלִי בְּרִיאָה עַל מְקִיף דִּיּוֹשֵׁר דְּבְרִיאָה וּמְקִיף יוֹשֵׁר נֹקְבָא דְּאֲצִילוֹת

מקיף על עגולי של בריאה כו' וכיוצא בזה עד עגולי א"ק נמצא עתה כי כדור הארץ הו' התזתונה אשר בה אנשים ובהמות וזיות הוא בזינת כלים דעשיה שהם היותר וזיזנות שבכל העולמות כולם מבזינת אור ישר פנימי ואו"כ מקיפים השמים והרקיעים אשר על הארץ הו' שהיא בוזי' אור מקיף דיושר דעשיה ועליהם יקיפו השמים אחרים שהם אור מקיף עגולי העשיה ועליהם שמים ורקיעים אחרים דמקיף ישר דיצירה כו' עד שנמצא שמי שמים העליונים שהם הרקיעים דבריאה כו' עד כלות כל העולמות כז"ל והבן זה היטב וזכרו כי האו"פ שבתוך כל היושר שבכל העולמות הוא נוקב ועובר ונמשך באמצע הרקיעים כולם מעילא לתתא והוא בנקודה האמצעית של כל רקיע ורקיע ומשם מתאווז הרקיע ומתעגל ומתפשט סביב סביב. וביאור הענין דע שהכל הוא כמין פרצוף אדם אשר בתוכו העצמות וזוה"ל לו הכלי שהוא גוף ודרך הכלי עוברים ונוקבים האורות מנקבי הראש ונמשכים סביב לכלי כעין עיגולים ולכן כל ה' עגולים שבכל בוזי' כולם יוצאין מן הראש ומתעגלים סביב כלי (כל) האדם ואזיזתן הוא בשיעור הראש שהם ג"ר ושאר הגוף שהם ז"ת אין העגולים נאווזין בהם כלל אלא מקיפים מרוזוק סביב וכבר ידעת שהעגולים גם בהם יש עצמות וכלים ואור מקיף כמו שיש ג' בוזי' אלו באור ישר כז"ל. גם צריך שתדע שכמו שבכל העולמות הנה מלבד העצמות שבתוכו המתזלק לזרזוזי גם בכלים שלו שהוא הגוף יש כל ה' בזינת אלו שיש כלים פנימים וזיזונים והכל נקרא כלי ומלבד הגוף עוד יש לו בזינת מלבושים אחרים שהרי העתיק הז"ל נעשה א"א לבוש אליו וכן כל בוזי' נעשה לבוש

זה לזה וזה לזה עד שנמצא שעולם העשיה נעשה לבוש אל כל העולמות ויש שינוי א' בעולמות העליונות לז' עולמות תחתונים האלו שהם ב"ע כי כל העולמות העליונים הכל הם קדושה אחת ואלהות אחד ואין בהם פירוד וז"ו אך ג' עולמות אלו בוזי הנשמות שבהם ההגקרא אלהות אך מרוז ואילך רוז ונפש וגוף ולבוש שבכל ג' עולמות אלו אין אלהות אלא נקרא שרפים וזיות ואופנים וכסא וכיצא בין בבריאה בין ביצירה בין בעשיה והבן זה היטב וע"ש בהיכלות פרשה בראשית ופרשה פקודי תמצא שמות הרוזין והזיות שבכל היכל ורוזין ה

ם סוד בוזינת הרוז שבתותו היכל והזיות הם בוזינת נפש והשאר הם כלים והלבושים נקרא שרפים ומלאכים וממונים וכיצא ואלו היכלין הנ"ל הם בבריאה ועד"ו ביצירה ושמור כלל זה ותבין בכ"מ שתמצא בהיכלין דב"ע מלאכים כו' הם האיברים של הגוף או הלבוש של היכל ההוא. ודע שבכל היכל והיכל יש כמה בוזי כי כל ספירה אתכלילת מי' וי' מי' עד דלית סוף וכעד"ו הוא בכל הבוזי הן בעצמות הן בכלים הן בלבושים ולזה תמצא רבוי המלאכים שאין להם מספר וכן שמות הקדושים כל התורה כולה שמותיו של הקב"ה. וגם תדע וזילוק אזור שבב"ע זולת אשר נקרא עולם הפירוד כי מבוזינת הרוזין שבהן מתזיל הפירוד שאינם אלהות כנ"ל גם יש שינוי אזור שבאצילות אפילו הלבושים נקרא אלהות וקדושה אך בב"ע יש וזילוק בין הכלים ולבושים כי יש כלים ולבושים

מסטרא דקדושה ויש לבושי'ן מסטרא דמסאבתא המלביש' על כולם ולכן ג' עולמות אלו נקרא עץ הדעת טו"ר לכן המלכות דאצילות בהתמעטה וירדה להתלבש בתוכם אז נקרא עץ הדעת טו"ר והבן זה והוא בהיות רגלית יורדת מות אל המקום אשר המות נמצא שם בלבושים והנה לבושי דבריא דמסאבא מקיפים על כל לבושי דכייא דבריא וכן לבושי'ן דיצירה ועשיה וההפרש הוא שבבריא הקליפה מועטת מן הקדושה ונפרדת ואינה נדבקת וביצירה הקלי' והקדושה בשיקול א' ואינן מתערבים ובעשיה הקליפה מרובה על הקדושה ומעורבים טו"ר בבחינת הלבושים ולא בבחינת הכלים והעצמות וזו והבן זה היטב ואל תטעה גם צריך שתדע שכנגד כל בחינה ובחינה מלבושי הקדושה שם כנגד הבחינה כמות מסאבא ממש סביב מבחוץ בכל בחי' בי"ע ולכן ז' היכלות מסאבא שבפ' פקודי הם בבריא סביב היכלי דקדושה וכיוצא בזה ביצירה ועשיה ועיקר האמת הוא כך שבכ"מ הקליפות הם יושבים ומסבבים ומפסיקין בין פנימיות היושר של הנקבא של כל עולם ועולם דבי"ע ובין או"מ שלה דיושר ואזוריהן לאו"מ כי אין להם יכולת להסתכל בו ופניהם לאו"פ דנקבא לינק משם ע"כ המלבושים כולם מבחוץ ודרך זה יונקים הקלי' מכל אורות הנק' ומארות ז"א ג"כ המתלבש תוך נוקבא אך באורות אמא המתלבשת תוך ז"א אינם יונקים כלל והבן זה ומה עשה המאציל ית' שם הושמל שהוא הלבוש היותר וזיצון של בינה שזה לא נתלבש בפנים ונשאר בחוץ ומקיף לו"ן ע"כ מלבושיהן ואין הקלי' יכולין לינק אז

משם ובהסתלק אבא א' מסתלק גם הושעמל והוצונים יונקים מזו"ן
וזה"ש כנשר יעיר קצו על גזליו ירוחף ע"כ הקדמה:

שער מז' פרק א

בעולם עשייה:

ונבאר עתה דרך פרט בכל העולמות ובתוכלה נבאר בכללות. הנה
עשייה כוללת י"ס אמנם כששנערך אותה אל ערך העולמות שעליה
תקרא מלכות של העולמות ההם אמנם היא מתולקת לי"ס עתיק
א"א כו' וכל ט"ס הראשונים הם למעלה בבחינת שמים ומלכות
שבה היא סוד הארץ התחתונה הזו ולפי שידעת שכל ספירה
כלולה מי' לכך גם היא נולקת לו' ארצות כנזכר בזהר פרשה
ויקרא כנגד ו' רקיעים כי רקיע העליון והארץ העליונה כל אחד
מהם כוללת ג"ר מהם והנה מלכות דעשייה נולקת לי"ס והם שבע
ארצות זו למעלה מזו ובין כל אחד ואחד שמים ורקיע כנודע והם
סוד אורות מקיפים שבכל עולם ולבושים כו' ובארץ זו העליונה
שלנו הם ג"ר של מלכות דעשייה ובהכרח שארץ הזו היא כלולה מי'
והיא צורת אדם א' לכן הארץ יש' לה פה א'נים טבור וערוה כו' הנה

היסוד שבה שהיא הנקודה שבה היא מקבלת השפעת מהשמים שעליה היא ארץ ישראל נקו' אמצע הישוב וסוד ערות הדבוקה אליה היא ארץ מצרים הסמוכה לה. וז"ס כי ערות הארץ באתם לראות ולכ גלותם הקודם היה למצרים (קדם גלות מצרים) ומשם נכנסו לא"י אחר כך והבין זה (וז"ס) (ומשם) בבואם דרך מדבר בין מצרים ובין א"י הלכו במדבר אזורי א"י כנגד נקו' האזור שמשם נשפעים הוצצונים ושם יסוד דסט"א נקודה האמצעית של הוזורבה וז"ס נזורו אזור וגם ז"ס ענין פעור אשר הוכרוז משה להקבר כנגדה להטרידה כמארו"ל וז"ס דסט"א המלביש את העשיה בכוזי לבושים כי הארץ הם לבושים הוצצונים דמל' דעשיה ועליה מקיף סט"א. ועיקר ס"ד הענין שעיקר סוד הארץ הזו היא בינה של מלכות דעשיה הנקרא גם היא ארץ בערך הוזכמה והמלכות שבה היא א"י וכנגדו הוא נקודת סט"א כנזכר וזהו פ' תצוה דקפ"ד ע"ב וכנגד נקודת הטבור שהוא ממש אמצע כל העולם ולא של הישוב לבדו כמו א"י היא הבינה שבבינה דמלכות דעשיה והיא ג"ע הארץ והעדן הוא וזכמה שבה והנהר הוא הדעת וכבר ידעת שהבינה אווזה בימין כנזכר בתוספתא פרששה וארא בינה להט' הוזרב המתהפכת מדינא לרוזמי למיהב לצדיקייא אגרייהו בעלמא דאתי ומלכות להט' הוזרב המתהפכת מרוזמי לדינא לרשיעייא בעלמא הדין. וסוד הענין שהנה ארץ הזאת יש בה פרצוף כנ"ל ויש בה זרועות והנה בינה כל רוזמי דילה נותנת לעלמא דאתי לג"ע הארץ שהוא זרוע הימיני לכן ג"ע הארץ הוא לצד דרום הישוב באמצע העולם ממש וכנגד זרוע שמאל הוא גהינם הארץ לצפון הישוב אלא שהוא נזלק לו' מדורין

נִגְדָּה ז' ארעאין כְּזֹדֶעַ כִּי בארץ התחלתוֹנָה שֶׁהִיא מלכות דמלכות דעשיה תבין להט הוֹרֵב לרשיעִיָּא. וְכֹה תבין שְׁגֵהִינָם הוּא זֹרֵעַ שְׂמַאל וְהִיא צִפּוֹן וְהִיא מלכות וג"ע הוּא בדרום ימין וְהוּא זֹרֵעַ ימין וְהִיא בִּינָה דמלכות לכן כמו שיש וורידין ומקרות אל רוח האשה כן לכל האיברים יש לה וורידין ההולכים (כן הארץ יש לה וורידים ההולכים) אל זֹרֵעַ ימין והם הדרכים הפתוחים מא"י לג"ע שֶׁהוּא דרך וזכרון במערה האבות כי וזכרון הוּא בדרום ירושלים וכנגדם פתחו לגֵהִינָם כמ"ש ותנור לו בירושלים והנה בהיותם זֹרֵעַ ימין לדרום וזֹרֵעַ שְׂמַאל לַצִּפּוֹן וְדֹאֵי שְׁפָנִית למוֹרוֹז ואוֹזוּרִית לְמַעַרְב וראשה לשמים שהם ט' ספירה שבה כנ"ל ולכן נברא אדה"ר הזכר פָּנָיו למוֹרוֹז ובאוֹזוּרִיו נִקְבָּה פָּנִית לְמַעַרְב וז"ס שְׂכִינָה בְּמַעַרְב. ואוֹזֹר שְׂבִיארָנוּ ג' פרטיות אלו בכללות שהם הארץ וג"ע וגֵהִינָם נִבְאָר פרטות ג"כ. וְנִתְּוִיל בְּעֵינֵי הארץ כבר ביארנו שֶׁהָאָרֶץ הִזָּאת הִיא מלכות (דמלכות) דעשיה ויש בה ז' ארצות ובכל ארץ וארץ יש בה ספירה א' מי"ס דמלכות (דמלכות) דעשיה ובכל א' מהם זר"ך וגוף דעשיה ולבושים והלבושים היותר וזיצוֹנִים הם ד' יסודות ארבי"ע והם נִקְרָא אוֹזוּרִיִּים שֶׁל כָּל בּוֹיָנָת הַעֲשִׂיָּה וּבִאלוֹ האוֹזוּרִיִּים נִאֻזָּזִין הַקָּלִי הַנִּקְרָא אֲלֻקִּים אוֹזֵרִים מִלְשׁוֹן אוֹזוּרִיִּים וְכָל הַשְּׂדִים וְכָל מִקְטָרִגִּים הֵם פֶּה שֶׁהֵם תְּכֵלִית הַזֹּהֶמָה שֶׁכִּמוֹ שֶׁשֶׁהָאָרֶץ תְּכֵלִית הַזֹּהֶמָה שֶׁל הַקְדוּשָׁה כֵּן הַסֵּט"א שֶׁבָּה תְּכֵלִית הַטּוֹמָאָה וּבָאָרֶץ הִזּוֹ הַעֲלִיּוֹנָה ג' ספירות עֲלִיּוֹנוֹת דמלכות הַנִּזְכָּר דּוֹגְמָת הִיכָל הַזֶּה הַנִּקְרָא ק"ק וכנגדוֹן ג' קלי' עֲלִיּוֹנִים דמלכות דעשיה לכן אוֹר הָעוֹלָם נִזְחַק לַג' אוֹרֵינִי כְּזֹדֶעַ בְּשִׁימוּשֵׁי דְהִיכָלִין וְעֵינִין בִּפ' בִּלְקָ דִּקְצ"ד וְהֵם ג' מִינֵי אוֹרֵינִי

וכל בוזי הוֹיִצְוִנִים שֶׁבָּהֶן זֶה לְמַעַלְה מִזֶּה וּבִתְחִיל אֵלֶּי הָאוֹרִין מִתְלַבֵּשׁ
 או"מ שֶׁל הַמַּלְכוּת דְּעֵשִׂיָּה וְנִקְרָא אוֹרֵא קְדִישָׁא אֲשֶׁר נִזְכָּר בְּזוֹהַר פ' וִיקָהֶלֶדֶר"א וַיֵּשׁ שָׁם עֲצָמוֹת וְכָלִים עֲצָמוֹת הֵם שְׁמוֹת מְפֹרָשִׁים אֲשֶׁר
 שָׁם בְּאוֹרֵא וְהַכָּלִים הֵם הַמַּלְאָכִים וְכ"ז נִגְדָּה אוֹר הַקְּדוּשָׁה הַיֵּשֶׁר
 הַמְקִיף וְאוֹר הַטּוֹמָאָה הַמְקִיף אֵף בְּאֶרֶץ עֲצָמָה שְׁבִתוּכָה או"פ תֵּן
 בְּהַמ"ק כְּנִגְדָּה יֵשׁ טּוֹמָאָה פְּנִימִים וְהֵם הַשְּׂדִים הַנִּמְצָאִים בְּבֵתִי
 כִּסְאוֹת וּבִנְהָרוֹת וְכִיּוֹצָא בְּזֶה וְאִמָּנָם הָאֶרֶץ בְּעֲצָמָה שֶׁהוּא הַמַּלְבוּשׁ
 כַּמ"שׁ כָּלִבוּשׁ תּוֹלִיפָם וְיוֹזְלוֹפוֹ אֵינָם בַּהֲשׂוּוּאָה א' כִּי אֵיבָרִים
 הוֹצִצְוִנִים הֵם אֲרָצוֹת ע' עָנִיִּים וְנִגְדָּה הָאוֹר הַהוּא יֵם אֹקֵיִנוֹס מְקִיף
 וְאֵיבָרִים פְּנִימִים הֵם א"י וּבְהַמ"ק וְק"ק הוּא נֶקוּ' הַיִּסּוּד שֶׁבָּה הַפְּנִימִי
 שֶׁשָּׁם אֲרוֹן וְכַפּוֹרֶת יִסּוּד דְּדַכּוּרָא נִגְדָּה וּמִשְׁמֵשׁ בָּהּ וְג' בְּהַמ"ק בְּעֲצָמוֹ
 שֶׁהוּא הַיִּסּוּד שֶׁבָּה כָּלִיל מִי"ס וַיֵּשׁ בָּהּ עֲזָרוֹת וְלִשְׁכוֹת כו' וְהָרָאשׁ הוּא
 ק"ק וְהַגּוֹף הוּא הַהִיכָל שֶׁבּוֹ שׁוֹלֵחַן וּמִנְרָה וּמִזְבֵּחַ הַזֶּהב

שֶׁהֵם וּזְגָת צִפּוֹן דְּרוֹם מִזְרָח וְהָאוֹלָם הוּא נֶה"י שֶׁהֵם יִכִּין וְבוֹעֵז שְׁנֵי
 עֲמוּדִים וְגִפֵּן זֶהב הַנּוֹתֵנֶת פִּירוֹת כְּנֹדֶעַ שֶׁהֵם יִסּוּד דִּיִּסּוּד וְהַעֲזָרוֹת הֵם
 בּוֹזִי מַלְכוּת דִּיִּסּוּד כְּנֹדֶעַ וְעַד"ז תִּקְיֵשׁ אֶל כָּל בּוֹזִי וּבּוֹזִי עַד אֵין סוֹף
 וְתַכְלִית וְסוּד הָאוֹרִין קְדִישִׁין שֶׁל הָאֶרֶץ נִתְבָּאָר בְּפ' וִיקָהֶל דֶּר"א כִּי
 הָאוֹרִין הֵם אוֹר מְקִיף הָאֶרֶץ וְכָלִילִין ג"כ מִי וְנִזְלָקִין לֵד' מִזְרָח
 מִעֶרֶב צִפּוֹן דְּרוֹם וְשָׁם נִתְבָּאָר שְׁמוֹת הָאוֹרוֹת וְשְׁמוֹת הַמְּמוֹנָּנִים שֶׁהֵם
 הַכָּלִים שֶׁל הָאוֹרוֹת וְכָל מַלְאָךְ מְמוֹנָּה עַל כַּמָּה רַבּוּאוֹת וְזִיּוּלוֹת כִּי
 כָּל דָּבָר נִזְלָק לְצִיצוּצֵין רַבִּים וְכוּלָם דָּבָר א' וּמִזֶּה תִּבִּין וְתִקְיֵשׁ לְכָל

המקומות מה ענין הממונה וכמה וזיילין תזותיה וכנגד השדים יש בהן ד' יסודות נגד ד' רוזין יש שדים מעפר ויש מבנים ויש מאש ויש מרוז וכו"א נמצא במקומו הראוי לו:

שער מג פרק ב

באור שבנים דעשיה:

הנה י' רקיעים הם ונזכר פ' ויקהל והם סוד ט"ס עלאין דעשיה כנ"ל ונוסף בהם וילון הוא נגד עטרת היסוד המכניס ומוציא והבן זה שאינו משמש כלום אלא כניסה ויציאה והרקיע הוא יסוד דעשיה ובו קבועים וזמה ולבנה כוכבים ומוזלות וילון הנ"ל הוא מכסה ליסוד זה כי יסוד נקרא בוקר ועטרת היסוד שהוא בוינת דוד וזופה בסוד בוקר אערך לך ואצפה כנזכר פ' בלק דר"ד ולכן דוד לא היה לו וזיים כי וילון לית לה מגרמה כלום והבן זה לכן נכנס שזרית ויוצא ערבית בסוד ודתן טרף לביתה וזוק לנערותיה דאתכסיא ביממא ואתגליא בליליא ובזה הרקיע יש בו כל הט' גלגלים הקיפים העולם והם שהזכירו הפילוסופים בספריהם ובז"ת הם ז' כוכבי לכת ובז' שאר הכוכבים והי"ב מוזלות ובט' גלגל היומי המקיף כולם בכ"ד

שְׁעוֹת מִמְּזוּרוֹ לְמַעַרְב וְכָל אֱלוֹ הֵט' גִּלְגָּלִים קְבוּעִים בִּרְקִיעַ רַמּוֹ
לְדַבֵּר וַיִּתֵּן אוֹתָן אֱלֹהִים בִּרְקִיעַ הַשָּׁמַיִם וְלֹא אָמַר בִּרְקִיעִים וְזֶה יוֹבֵן
מִבְרִייתָא דְשִׁמּוּאֵל הַקָּטָן שֶׁכָּתַב שֶׁהִרְקִיעַ עָשׂוּי כֹּאֵהֶל כִּמְ"שׁ בִּפְרָקִי
ר"א וְקָאֵמַר אוֹז"כ שֶׁהִגְלִילִים סוֹבְבִים וְזֶה יִצְדָּקוּ דְּבָרֵי וְזִכְרֵיהֶם הֵם
הַתּוֹכְנִיִּים וְהַבֵּן זֶה וְאֵלּוֹ הִגְלִילִים הֵם י' בּוֹזִי יִסּוּד דְּעֵשִׂיָּה וְלִמְעַלָּה
מֵהֶם שְׁוֹזְקִים כּו' עַד עֲרֻבוֹת כּו' וְכ"ז בְּעֵשִׂיָּה וְאֵלּוֹ הֵם הִז' רְקִיעִים
שֶׁנֶּתְבָּאֵר בְּסִפְרֵי הָרָזִים בְּסוּד הַמַּלְבוּשׁ. וְדַע שֶׁאֵלּוֹ הִרְקִיעִים הֵם
כּוֹלֵם בְּסוּד הָעֲזוּלִים דְּעֵשִׂיָּה וּבֵהֶם עֲצָמוֹת וְכָלִים וְאוּרוֹת מִקִּיפִים
וַיּוֹשֶׁר הַכֹּל זֶה תוֹךְ זֶה וְסָבִיב כֹּל א' מֵהֶם יֵשׁ ג' כ' רְקִיעַ דְּס"א שֶׁהֵם
אוֹזוּרִיִּים וְאֵלּוֹ אֵינָם נִקְרָא שְׂדִים וּמִזִּיקִין אֲלֵא מִקְטָרְגִּים סִטְרָא
דְּמִסְאֲבוֹתָא וּבְכוֹז אֵלּוֹ הִיוּ דוֹר אֲנֹשׁ עוֹבְדִין לְחֻמָּה וְלִבְנָה וְלֵאלֹהִים
אוֹזוּרִים שֶׁכָּבַר בִּיֵּאֲרָנוּ שֶׁכֹּל עֵשִׂיָּה מַעֲרֻבָּת מִטּוֹר בְּסוּד הַלְבוּשִׁים
לְבַד וְלֹכ יֵשׁ מִלֵּאכִים שֶׁהֵם בּוֹזִי לְבוּשִׁים וְהֵם טּוֹר לִכֵּן אֲסוּר
לְהִשְׁתַּמֵּשׁ בְּקַבְלָה מַעֲשִׂיּוֹת וּכְזָכַר בְּתִיקוּנֵים תִּקּוֹן ס"ו דְּצ"ז וְדָף ק'
וְכ"ז עוֹלָם הָעֵשִׂיָּה נֶקֶד עוֹלָם הָאוֹפָנִים סִנְדִּלְפוֹן כִּי הוּא סִנְדִּלְ שֶׁל
הַשְׁכִּינָה וְהַשְׁכִּינָה מִבְּפָנִים וְזֶהוּ סִנְדִּלְפוֹן כִּי הַשְׁכִּינָה נִקְרָא רִגְלִי
בְּסוּד וְהָאָרֶץ הָדוּם רִגְלִי וְזֶהוּ סִנְדִּלְהָ וְהַבֵּן זֶה. אֲמַנָּם סוּד אֹר הַיּוֹשֶׁר
הוּא בְּאֲמִצֵּעַ הִרְקִיעִים כּוֹלֵם בְּנִקּוּדָה הָאֲמִצֵּעִית שֶׁל כָּל רְקִיעַ וְרְקִיעַ
כִּנ"ל בְּהַקְדָּמָה וְנִמְשָׁךְ עֵינֵינוּ לְתַתָּא וְשֵׁם בְּאֲמִצֵּעַ יֵשׁ ז' הֵיכָלִין קְדִישִׁין
דְּעֵשִׂיָּה וְכִנְגָדֵן ז' הֵיכָלִין דְּמִסְאֲבָא כּוֹלֵם בְּבוֹזִי יוֹשֶׁר כִּמְ"שׁ ג' כ'
בִּרְקִיעִים שֶׁהֵם עֲזוּלִים כִּנ"ל וְכִמּוֹ שֶׁהוּא לְמִטָּה בְּאָרֶץ כֵּן הוּא
לְמַעַלָּה שֶׁכֹּל מִה שֶׁהוּא נִגָּד א"י הוּא קְדוּשָׁה וְסָבִיבֵנוּ אֲרֻצוֹת עָמִים
וְכֵן נִגָּד ג"ע הָאָרֶץ יֵשׁ לְמַעַלָּה בִּרְקִיעַ בְּסוּד זְרוּעַ יָמִין שֶׁהוּא מִכּוֹן

לשבתך פעלת ה' ונגד גהינם זרוע שמאל הארץ מוון למעלה זרוע
 שמאל ששם הקלי נאווזין ושם מדורין דילהון ונגד א"י יש פתווי
 הרקיעים נזר פרשה ויקהל דר"א ע"ב ובסיום שער ההוא יש פתווי א'
 הנקרא מגדו"ן אך באמצע השער ההוא שהוא נגד א"י יש פתווי
 גדולה וסביב פתווי ההוא יש ע' שערים שמשם נאווזין ע' אומות
 מתמצית פתווי ההוא ובאותו פתווי יש פרות דקדושה דלא שביק
 לסט"א שיזונו משם נזר פרשה תרומה קמ"א והוא לבוש ג' אלא
 שהוא קדוש לן אין הקדושה מתגלית בזמה"ז וגם הפתווי הזה הוא
 באמצע הרקיע ונשפע אוז"ל לארץ התחתונה דרך פתווי ההוא ויש ג' כ
 פרוכת אוזר לעכב סט"א שלא ינס לא"י וזה הפתווי מכוון באמצע כל
 הרקיעים עד שמגיע לכל בווי היסוד שבמלכות נקודה קדישא
 שבכל העולמות עד כורסיא קדישא ומשם עולין כל התפלות
 והנשמות העולין למעלה בלילה ואע"פ שאמר בפרשה ויקהל דר"א
 ע"ב שהתפלות סלקין במזרוז ומערב כו' זהו בעליית האוירין אבל
 אוז"ל כולם נכנסים תוך פתווי ההוא האמצעי והנה אלו הרקיעים
 אינם מתגלגלים אלא קבועים לכן תמיד הפתווי מכוון נגד א"י אך
 הגלגלים הקבועים ברקיע הם הסובבים ונמצא כשאנו אומרים
 שרקיע קבוע על אלו הרקיעים ושאונו אומרים גלגל וזוהר הוא הגלגל
 ולא הרקיע ור"א ור"י אינן עושין עיקר מן הגלגל אלא מן הכוכב
 שהוא המזל שבו ואמרו שכל מזל וזוהר ורקיע קבוע וכן הוא האמת
 כי גלגל וכוכב שבו הכל נקרא על שמו ע"ש הכוכב כי הכוכב הוא
 נקודות הגלגל ונשמותו וגלגל הוא גוף בסוד העגולים שיש לכל

העולמות כנ"ל וזהו הטעם שאינו נזכר ברד"ז"ל תנועת גלגל אלא תנועת כוכב לבד ורקיע קבוע במקום אחד כאהל:

שער מג פרק ג

ביאור ג"ע הארץ כבר נתבאר שהוא נקודת האמצעי של קו שווה היום של כל העולם והוא לדרום א"י והוא נגד בינה דמלכות עשיה כנ"ל שהוא עולם הבא הצפון לצדיקים לעה"ב ונודע שהס"א אין לה אוזיה בבינה ולכן אין סט"א בג"ע משא"כ בבהמ"ק שאע"פ שהוא נקודת היסוד הוא יסוד דמלכות וג"ע הוא בינה דמלכות ונודע שהווצונים אין להם אוזיה בבינה וגם בוסד שהוא זרוע ימין אך ביסוד דנוקבא לפעמים יש בהם דם נדות וז"ו שהוא ימי הזורבן שאז שלטה בה סט"א ובכלות הדם תכף אזלא לה וכן כשיש הלנת מת בירושלים אך לא בעיקרו אך בג"ע אין לה אוזיה כלל. ואמנם קרקע הגן שהוא הארץ שלו שהוא בינה דמלכות נוגעת ואינה נוגעת בזאת הארץ שלנו והיא יותר זכה במאד מאד כערך היסוד אל בינה ורקיעים שלה הם ט"ס ראשונות שלה ע"ד שבארנו בעה"ז שלנו והנהר הוא היסוד שבה ועץ הזיית הוא ת"ת שבה ועץ הדעת עטרת היסוד שבה שהנהר יוצא מתחתיו ועץ הדעת סמוך לו ולהיות ג"ע ארציי יש בו קצת אוזיה כל שהוא משם להווצונים והוא טו"ר אלא

אין זכנסין בתוכו ובחוטא אדה"ר גרם שיכנס הזושה עד עץ הדעת
 ונגע בו וצעק העץ ואמר רשע אל תגע בי והיה האתרוג שהוא נגד
 עטרה כמבואר אצלינו בסוד הלולב שהוא עץ הזוה"ק ע' תמרים ע'
 ענפים י"ב עיינות י"ב שבטים ושאר ספי אשר שם הם שאר עצי הגן
 כמ"ש מכל עץ הגן אכול תאכל והיכל קן צפור שבו משיוז בין לאה
 העליונה היא בינה שבינה מבוזי המלכות שבה בסוד והאם רובצת
 והרקעים ט"ס עלאין דילה ובאמצע אותן הרקיעים נקודה וזדא
 הנקרא עדן שהוא וזכמה ובו כלול כתר ובוה נשלים כל הי"ס
 דמלכות דעשייה ולהיות רקיע הגן הנ"ל בוזי הדעת ונקודת אמצעי
 וזכמה עדן והוא בסוד זרוע ימין שאין בו קליפה לכן רקיע זה יותר
 מעולה מרקיע עה"ז כנזכר פרשת ויקהל דר"ט שנעשה מאש ומים
 עלאין והנה זה הרקיע הוא תוך הרקיע דעה"ז דעשייה והוא רקיע
 הזוה"ק נגד הגם ולא יותר והוא תחת הרקיע דעשייה דבוק עמו
 בתוכו וז"ש שם עבד מינייהו מתיוזו דרקיעא וזדא ומתוזבר גו רקיע
 אוזרא ולא אמר ברקיע אוזר אלא גו רקיע ר"ל הוא בתוכו ממש
 ומוזובר עמו וז"ש כד עבד קב"ה רקיע אייתי אש ומים כו' עד דמטי
 להאי אתר דגנתא דעדן ויתבי פי' כי נטיל אש ומים מבוזי כסא
 דבריא ומשם בלבד הוא השתלשלותו ועשה מהם שמים דעה"ז
 עשר יריעות וז"ס אתפשטו ר"ל זה לתוך זה עד דמטי להאי אתר ולא
 ירדה יותר ואז"כ הביא אש ומים עלאין מושפעים מוזו"ג דאצילות
 ומהם עשה הרקיע דעל גנתא גו האי רקיע אוזרא הנ"ל בתוכו ומכוח
 סיבוב הרקיע שעל הארץ הזאת שהוא על הרקיע ע"י מוסבב ג"כ
 רקיע ג"ע תרין זמנין בכל יומא כנזכר פי' ויקהל דר"י ע"א ושיעור זה

הרקיע מכון נגד שיעור הגן ולא יותר ובזה רקיע יש ד' גוונין וזורא בדרום סומקא בצפון ירוק במזרח אוכם במערב ובאלו הד' גוונין ע"ב רוחות הרקיע יש ד' פתוחין ובכולין יש נהורין כפי אותן הגוונין ונמשכין כל הד' נהורין מפתוחא דאמצעיתא ובתוך נהורין ההם באמצע כל א' וא' יש אות א' גנו שם והם בוזי ד' וזיות הקודש של אותו רקיע שהם וז"ב תו"מ שבעת והם אות ב' במזרח ולזמנן אתוויא אות א' ואות מ' בדרום ואות ג' במערב ואות נ' במערב והם ערשי הד' וזיות הנאחזין בדעת הוא הרקיע הזה הנקרא רזא דאורייתא ולפי שבמזרח כלול צפון ודרום לכ כאשר גובר בו הוסד נקרא רפאל וכשינק מהדין נקרא בוא"ל כנזכר פרשת תרומה קמ"ז ובדרום מיכאל ובצפון גבריאל ובמערב זריאל ורקיע זה להיותו סוד הדעת נשרשים בו כל כ"ב אותיות התורה דוגמת יסוד תותון ומטל עליון הנמשך מג' מוויזין דעתיקא לרישא דז"א משם נמשך אל הדעת הזה בכ"ב אתון אלו כי ג' מוויזין הם סוד יה"ו מלא באלפין כי כן הז"א בוינת אלפין והם גימ' ט"ל ומשם יורד המזון אל הנשמות שבג"ע הארץ כי התורה הוא המזון והמצות הם הלבושים והבן זה כמ"ש במקומו ובזה הרקיע שהוא סוד הדעת מבנו נמשך עמודא וזדא והוא סוד ווט' השדרה היורד מן הדעת מבוזי יסוד שבו שהוא פתוחא אמצעיתא ונמשך עד קרקע הגן היא מלכות ומשם עולין ויורדין הנשמות תדיר ובו ג' גוונין קשת כי היסוד קשת איקרי הכלול מוזג"ת ג' גוונין אילין וכפי שורש הנשמה עולה בא' מאותן הגוונין ובעת הזוג שהוא בריש ירוחא ובשבת אז מתגלין ג' נהורין מוזג"ת שבעת ונגלין להאיר בג' גוונין דבהוא קשת שהוא העמוד ואז

עולין בו הנשמות בסוד מ"ז אל זה הרקיע דעת דנוקבא ומשם
 מקבלים טפת מ"ד ומאירין ומתענגים שם וזה השעשוע האיתי הנזכר
 תמיד בזהר וז"ש פ' ויקהל דר"י כמה דהאי נהר אתפריש ונפיק כו'
 הכי נמי מ"ז פתוא כו' ר"ל שכמו שהנהר שהוא בוזי' יסוד התוחתן
 הוא כולל כל ד' בוזי' ולכ אתפרש לד' נהרין דגנתא כן האי פתוא
 דאמצעיתא שהוא יסוד הדעת העליון שהוא הרקיע גם הוא וזד
 נהורא שם באמצע ומשם יפרד לד' נהרין בד' פתוין האזרות כז"ל
 כי זה העמוד הוא באמצעיתא ויורד עד עץ הוזיים שגם הוא באמצע
 הגן והוא בוזי' הת"ת ומתוחת עץ הוזיים יוצא האי נהר שהוא היסוד
 הרי שהנשמות נכנסין דר

ך האי נהר ומשם נכנסות תוך עץ הוזיים ומשם עולין דרך האי
 עמודא לפתוא דאמצעיתא עד העדן שהוא וזכמה דנוקבא דעשיה
 ואז סליק תמן מ"ן בסוד המושבה שהוא וכדין צדיק העליון דיצירה
 אריק בה מ"ד והוא שעשוע הנשמותין וז"ש כדין אלביש קנאה
 מנהרין דוד צדיק עילאה כי יסוד דיצירה הוא נהורא עילאה
 דאצילות כנודע דו"ס מקננן ביצירה והוא נהורא דצדיק עילאה
 מלביש קנאה ובא להזדוג עמה:

מ"ב הוזילוק שיש בין עה"ב ובין לעתיד לבא ששניהן באמא אך יש
 בינה ותבונה והתבונה היא נכנסת בבחינת מוויזין גו רישא דו"א
 ותבונה זו נקרא עה"ב כנודע שהנוקבא נקרא עולם ואמנם עולם

התבונה זו בא תמיד בסוד מוויזין ונמשך אל רישא דז"א וז"ש בספר
הבהיר שאלו תלמידיו מהו עה"ב א"ל עולם שכבר בא פי' שכבר
נמשך ובא ברישא דז"א ותמיד נמשך ובא עה"ב כתרזובו עלבא
דאתי ופי' דאתי תדיר ואתמשיך ברישא דז"א אך בינה נקרא לעת"ל
שעדיין לא בא אמנם עתידין לבא אוז"כ שאז יגדל מעלת ז"א ויהיה
לו תמיד מוויזין דבינה ולא מתבונה וזהו ענין אמרם לעתיד לבא:

שער מז' פרק ד'

ענין ז' כוכבי לכת בספר נוף עץ וזיים נוף ב' פרשה ויצא ענין שמוות
בני יעקב ע"ש:

שער מז' פרק א מ"ת

השער הרביעי שער השמוות ובו ז' פרקים:

דע כי האצילות הם י"ס ונזולקות בזה הסדר ספי ראשונה כתר והוא א"א ספי ב' וג' הם וזו"ב ונקרא או"א ו' ספירות אחרונות הם וזג"ת זה"י הם הנקראי ז"א דכורא ומתולקים לי"ס פרטות שבו כמ"ש בע"ה ספירה י' היא מלכות הנקרא נוקבא דז"א וגם היא מתולקת לי"ס פרטות שבה. (והענין כי הגה אין בכל מי שיהיה בהם היכא פרצוף וזילוק פרטי איברים כמו אלו ה' ספירות שהם כוז"ב תו"מ ואף ע"פ שכל ספירה כלולה מי' ז"ל כי כמו שהזרוע של אדם עם היותו כלול מאברי הגוף ובתוכם כולם כנודע שיש בו וורידים הראש ושל לב וכבד ושל כל הגוף כנודע לרופאים שמקיימים דם ממנו לתועלת וזולי כל הגוף אבל הגובר בזרוע הוא בוזי וחסד ועד"ז בכל ספירה וספירה אבל בה' ספירות הג"ל יש פרצוף בכל אחד מהם וכל פרטי איברים יש בכל א' מהם כי כל הפרצוף מתגלה ומתבאר בכל אחד מהם וכ"ז נק' אצילות) והרי נתבאר ענין י"ס דאצילות ואז"כ מאלו הי"ס דאצילות האירו והוציאו ניצוצין והם סוד הוזהותם והם נקרא י"ס דבריאה וגם בעולם הבריאה יש בו י"ס הנזולקות לא"א ואו"א וזו"ג דבריאה ע"ד הג"ל באצילות רק שאלו הם וזהותם דאצילות אשר נתפשט ממנו אז"כ מכוח אלו י"ס דבריאה האירו והוציאו ניצוצין והם הנקרא י"ס דיצירה והם בוזינת וזהותם ב' הנזותם מבריאה המתפשט ממנו וגם הי"ס אלו נזולקין לא"א ואו"א וזו"ג דיצירה ע"ד הג"ל ואז"כ מכוח אלו הי"ס דיצירה נזותמו י"ס דעשיה והם וזהותם לאותן של יצירה וגם בזה יש א"א ואו"א וזו"ג דעשיה ע"ד הג"ל והנה כל ספירה אלו הג"ל כולם הם אלהות אחדות גמור מתולקת י"ס דאצילות ע"ד סוף י"ס דעשיה אמנם צריך שתדע כי בעולם הבריאה אור אותם

הי"ס שבה הם נגלין ומאירין להיות יותר עליונים מיצירה ועשיה לכן
הג"ר שבה הם מאירין ואין האור הז"ת זיכר ונושעב ולכן אמרו
בתקונים ג' ספירות עלאין מקננן בבריאה שהם הנקרא' כורסיא
כנודע וזה שאנו אומרים שג"ר דבריאה מאירין אינו רק על ג"ר
דנוקבא דז"א דבריאה כי גם היא כלולה מי"ס כי כל הג' עולמות
בי"ע הם דוגמת עולם האצילות כנ"ל והענין הוא כי כל הג' עולמות
בי"ע הם וזלקי אצילות כי הם וזיילות המלכות ואע"פ שאנו אומרים
שג"ר מקננה בכורסיא ר"ל שהם הג"ר של הנוקבא דז"א של עולם
הבריאה עצמה ובעולם היצירה אין הג"ר של נוקבא דז"א היצירה
מתגלה רק אור ו"ק שלה לבד הם מתגלים ומאירים בה ולא אור
ג"ר שלה וכן העשירית שבה אינה מתגלית מוזמת רוב אור הז"ק
שלה וז"ש בתקונים ו' ספירות מקמן במטטרו"ן ובעולם עשיה אין
ט"ס ראשונות מתגלין כלל רק העשירית של נוקבא דז"א בלבד וז"ס
אמא תתאה מקננא באופן ודו"ק והרי נתבאר כללות אבי"ע ונתוול
לבאר י"ס דנוקבא דז"א בבחינת ד' עולמות אבי"ע ודע כי הנזה
הנוקבא דז"א דאצילות יש בה י"ס ובכל ספירה יש ג' מדרגות פנים
ואוור ואמצעי וכל אלו הם בוזי הגוף של נוקבא דז"א דאצילות כי
הם י' תוך י' וי' אחרים בתוכם והם ג' לבושים כל אוור כלול מי' והנה
ג' מדרגות אלו שאמרנו הם ל' שמות שיש אל נוקבא דז"א שהם גוף
שלה כמ"ש בע"ה. והנה אלו ג' מדרגות הנ"ל הם מתלבשין בבי"ע
(והענין הוא מיעוט הירוח) פי' כי כאשר נטרדה השכינה וירדה
למטה להיות ראש לשועלים שהם בג' עולמות אלו הנקרא בי"ע הנזה
הלבוש הפנימי שהם י"ס הפנימי של נוקבא דז"א דאצילות הם ירדו

וְנִכְנְסוּ וְנִתְלַבְּשׁוּ תוֹךְ י"ס הַבְּרִיאָה וְהָיוּ נִשְׁמָה לָהֶם לִי"ס דְּנוֹקְבָא
 דְּבְרִיאָה וִי"ס אֲמִצְעִים שְׁלָה יִרְדּוּ וְנִתְלַבְּשׁוּ תוֹךְ י"ס דְּנוֹקְבָא דְּז"א
 דִּיצִירָה וּלְבוּשׁ הַזִּיצוֹן שֶׁהֵם י"ס אֲוִזוֹר שְׁלָה יִרְדּוּ וְנִתְלַבְּשׁוּ תוֹךְ י"ס
 דְּנוֹקְבָא דְּעֵשִׂיָּה וְהָיוּ נִשְׁמָה לָהֶם וְאִזְו"כ יֵשׁ בּוֹז"י רוּחוֹן וְנִפְשִׁין כַּמִּשְׁ
 בַּע"ה. וְעַתָּה נִבְאָר עֲנִין נֶר"ן שֶׁל הַנוֹקְבָא דְּז"א דְּאֲצִילוֹת כִּי הִנֵּה י'
 הַיּוֹי"ת הֵם כְּדֹאִיתָא בְּתִקּוּנֵים הַיּוֹי"ה בְּקִמְץ בְּכֶתֶר הַיּוֹי"ה בְּפֶתַח
 בּוֹזְכְּמָה כו' וְהַיּוֹי"ה עֲשִׂירִית בִּי נִיקּוּד הִיא בְּנוֹקְבָא דְּז"א דְּאֲצִילוֹת
 וְהַיּוֹי"ה הַזֹּאת הִיא נִשְׁמָה שֶׁל כָּל אֱלֹהִי הַל' כִּי־צַד הָרִי ל' הַנִּלְהֵם ג'
 לְבוּשִׁין שְׁלָה וְהֵם הַנִּקְרָא גּוֹף דְּנוֹקְבָא דְּז"א וְהַיּוֹי"ה שֶׁהוּא בְּלִתִּי נִקּוּד
 הִנֵּה ה' אֲוִזְרוֹנָה שְׂבָה מִתְלַבְּשֶׁת תוֹךְ הַי"ס הַנִּקְרָא אֲוִזוֹר וְאוֹת ה' זו
 נִקְרָא נֶפֶשׁ דְּנוֹקְבָא וְאוֹת ו' נִכְנָס תוֹךְ י"ס אֲמִצְעֵי שְׁלָה וְנִקְרָא רוּחַ
 דְּנוֹקְבָא וְאוֹת ה' רִאשׁוֹנָה נִכְנָס תוֹךְ הַי"ס פְּנִימִית שְׁלָה וְאוֹת זו נִקְרָא
 נִשְׁמָת הַנוֹקְבָא כִּי כִמוּ שֶׁהִנֵּר"ן הֵם הַהִמְתַּלְבְּשִׁים בְּמוֹחוֹ לֵב וְכַבֵּד כֵּן
 ג' אוֹתִיּוֹת הַיּוֹי"ה אֱלֹהִים הֵם נֶר"ן שְׁלָה וּמִתְלַבְּשִׁין כָּל א' מֵהֶם בְּמִלְבוּשׁ א'
 כַּנִּלְוֹת וְאוֹת י' הוּא בְּפָנִים מִכּוֹלֵם וְהִיא נִקְרָא נִשְׁמָה לְנִשְׁמָה שֶׁל
 הַנוֹקְבָא. וְדַע כִּי כָּל אוֹת וְאוֹת מֵאֱלֹהֵי ד' אוֹתִיּוֹת הַיּוֹי"ה הַנִּלְהֵם. מִתּוֹזְלָק
 לִי וְאֱלֹהִים הֵם בּוֹז"י אוֹתָן ד' אוֹתִיּוֹת הַנִּזְכָּר בְּזוֹהַר פְּרִשָּׁה תְּצוּהָ וּפְרִשָּׁת
 בְּרִאשִׁית בְּכַת"י בְּסוּד אוֹתָם הַסְּמִכִין שִׁישׁ לְכָל אוֹת וְאוֹת מֵאֱלֹהֵי הַד'
 וְהַבֵּן זֶה וְזָכְרָהּ וְאֱלֹהֵי הַי' סְמִכִין שִׁישׁ לְכָל אוֹת וְאוֹת מֵאֱלֹהֵי הַד' (הֵם
 מִתּוֹזְלָקִין בִּי"ס שֶׁבְּכָל לְבוּשׁ וּלְבוּשׁ מֵאֱלֹהֵי הַג' לְבוּשִׁים דְּנוֹקְבָא דְּז"א
 וְדַע כִּי אֱלֹהֵי י' סְמִכִין הַנִּלְהֵם הֵם מִתְלַבְּשִׁים בִּי"ס דְּנוֹקְבָא שֶׁבְּכָל עוֹלָם
 מִג' עוֹלָמוֹת בִּי"ע כַּנִּלְוֹת וְהִנֵּה אַע"פ שֶׁאֲמַרְנוּ כִּי ג' אוֹתִיּוֹת הַיּוֹי"ה הֵם נֶר"ן

הנה הם רק בבוזי נר"ן אל הנקבא דז"א עצמה אשר באצילות
אמנם

בבוזי ביי"ע כבר ביארנו לעיל כי אותן הל' ספי' של נקבא דאצילות
הם מתוללקים בתוכם ונעשית בוזי נשמה ממש להם ומכאן ואילך
ר"ל מבוזי נשמה שיש בבי"ע משם ואילך אינם בוזי אלהות רק
בסוד ומשם יפרד והיה לד' ראשים ונקרא פירוד ר"ל כי יש ג"כ בוזי
רוח בבי"ע וכן בוזי נפש וכן בבוזי המלבושים ג"כ כמו"ש בע"ה נמצא
כי חלקי הנשמה שיש בבי"ע הן אלהות אך מבוזינת רוח ואיך הוא
בוזינת עולם הפירוד בין בריאה בין ביצירה בין בעשיה. ודע כי
אותן הרוזין הנזכר בז' היכלות פרשה פקודי אשר שם בכל היכל
והיכל יש וזו רוחא הם בוזי הרוזין שיש בבריאה ועוד יש בוזי
נפשין ובוזי מלבושים וכן ביצירה ועשיה. אמנם אותן שבפרשה
פקודי הם בוזי רוזין של בריאה ועיין פ' משפטים (נ"א בראשית)
דכ"ג ע"ב ובדף מ'. והנה כל הנ"ל הוא בענין נקבא דז"א דאבי"ע
(והנה כמו שיש כל בוזי אלו בנקבא דז"א כנ"ל כן יש כל בוזי אלו
בא"א ובאז"א כי הם מתפשטים בד' עולמות אבי"ע עד"ז
שנתבאר בנקבא ואמנם לא זכיתי לשמוע רק בוזי זון לבד. ונבאר
עתה ענין בוזי אלו בז"א דאצילות הנה הנקבא יש לה ג' לבושין
הנקרא גופא דילה וכל לבוש כולל י"ס כנ"ל אבל הז"א אין בכל
לבוש מאלו ג' לבושים שבו רק ט"ס לבד כי המלכות היא משלים
אותו לי"ס וזכור כלל זה א"כ נמצא כי אי גופא דז"א רק ג' לבושים

וכל אזור כלול מט"ס שהם בין הכל כ"ז מדרגות ובדרך שביארנו
 איך שמתחלקין ומתלבשים אותן ל' מדרגות דנוקבא י"ס פנימית
 בבוזי נשמה ל"ס דמלכות דבריא וי"ס אמצעית בבחינת נשמה
 ל"ס דנוקבא דיצירה וי"ס דאזור בבוזי נשמה ל"ס דנוקבא דעשיה
 כן עד"ז ט"ס פנימים דז"א דאצי מתלבשין בבוזי נשמה לט"ס דז"א
 דבריא וט"ס אמצעית בבי' נשמה לט"ס דז"א דיצירה. וט"ס דאזור
 בבוזי נשמה לט"ס דז"א דעשיה. וכ"ז בבוזי נשמה ואז"כ יש בוזי
 רווחין ונפשין ולבושים בז"א דבי"ע וכבר נת"ל כי הנשמות בלבד הם
 בוזי אלהות אך מרווח ואילך הם עולם הפירוד. והנה ענין נשמה
 לנשמה ונר"ן של אלו לבושים הנ"ל שהם גופא דז"א הנה הם אותן
 הט' הויות אזורות הנ"ל שהזכירו בתקונים הוי"ה ראשונה בכתר ז"א
 בנזקוד קמץ הוי"ה ב' בוזכמה ז"א בפתח כו'. וזה ענינם כתר של ז"א
 שלו הוי"ה בנזקוד קמץ כולו י' שבה בנזקוד קמץ הוא נשמה לנשמה
 תוך הכל ה' ראשונה בקמץ הוא נשמה תוך לבושי הפנימי של
 כתר ו' נקוד בקמץ הוא רווח תוך הלבוש אמצעי של כתר. ה'
 אזורונה נקוד בקמץ הוא נפש תוך לבוש ויצון של כתר ועד"ז הוי"ה
 ב' כולו בפתח בוזכמה דז"א והוי"ה כולו בצירי בביתה דז"א ודעת ז"א
 בוזולם צירי קמץ צירי והוא שם המפורש הנזכר בכ"מ ומתחלק ג"כ
 עד"ה הנ"ל והוי"ה בסגול בוזסד הוי"ה בשבא בגבורה הוי"ה בוזולם
 בת"ת הוי"ה בוזירק בנצח הוי"ה בקבוץ בהוד והוי"ה בשורק בוא"ו
 ביסוד כי כבר ביארנו כי המל' משלמת ל"ס) ועוד נבאר בע"ה בוזי
 ז"א ובוזי אבא ובוזי אבא וא"א של אבי"ע כי הם ג"כ עד"ה הנ"ל ממש
 בנזקבא שכל אזור מהם מתלבשת בבי"ע עד"ה הנ"ל ממש. גם דע כי

לג' בוזי' שיש' בז"א דאצילות שהם נחלקים לכ"ז בוזי' שהם פנימי
אצעי' אוזור כנ"ל הגה' לכל ט' בוזי' שיש' בכל אוזר משלשתן יש ט'
מקיפים כנודע אצלינו בהקדמה אבותית שכל בוזינת אורות עליונים
יש בהם בוזי' או"פ ואו"מ נמצא כי בט' בוזי' דאוזור דז"א יש ט' בוזי'
מקיפים וכן בט' בוזי' אמצעית יש ט' מקיפים וכן בט' בוזי' פנימיים יש
ט' מקיפים נמצא כי בג' בוזי' של או"פ של כתר דז"א יש ג' מקיפים
וכן בכל ספי' מט"ס דז"א. גם דע כי כמו שביארנו שבבוזי' או"פ יש
שם הוי"ה אשר מתחלק לבוזי' נשמה לנשמה וזר"ן בג' בוזי' שבכל
ספירה וספירה מי"ס דז"א כך יש בג' מקיפים שבכל ספירה וספירה
מהם יש שם אהי"ה בכל אוזר מנוקד ע"ד הג"ל כיצד א' מבוזוץ על
כולם מקיף על כולם והיא נקודה בקמץ בספירה כתר של ז"א והיא
נשמה לנשמה שלה ואז"כ בתוכם יש ה' קמוצה והיא מקפת לבוזי'
וזיצוניות של כתר דז"א ונקרא נשמה שלה ואז"כ אות י' קמוצה והיא
בוזי' רוז למקיף של בוזי' אמצעי שלה ואז"כ ה' אוזרונה קמוצה נפש
למקיף בבוזי' פנימי' וכן ע"ז אהי"ה כולו פתוח בזכמה דז"א ואהי"ה
בצירי בבינה דז"א וכן ע"ז כפי הסדר הנזכר בתקונים תיקון ע'
בענין עשרה היות וכמ"ש בע"ה והם קמץ בכתר פתוח בזכמה צירי
בבינה כו' שורק ביסוד הוי"ה או אהי"ה בלי ניקוד במלכות גם ענין
זה הג"ל במקיפי נוקבא דז"א כי שם יש ל' לבושים ויש בהם הוי"ה א'
בלתי נקוד מתחלקת בסוד נשמה בכל ל' בוזי' הג"ל וכן בענין
המקיפים שלה הם ל' גם יש שם אהיה בלי ניקוד א' של אהי"ה בלי
נקוד הוא נשמה לנשמה מוזוץ לכולם ואות ה' נשמה ל' מקיפים
וזיצוניים ואות י' רוז ל' מקיפים אמצעים ואות ה' אוזרונה נפש ל'

מקיפים פנימיות (נ"א ויצוניות) (והענין הוא כי מקיפים הם היפך הפנימים כי הפנימים מי שהוא יותר עליון הוא פנימי מכולם ובמקיפים היותר עליון הוא הוצון מכולם וזכור זה ובפנימים הפנימים הם יותר זכים וגדולים מן אמצעים ואמצעים זכים מן האזור ו

במקיפים להיפך כי היותר וצון הוא יותר גדול הערך כנודע כי או"מ גדול מאו"פ אבל מקיף הוצון הוא גדול מהמקיף שבפנים מבנו והבן זה. גם מקיפים אלו יש להם נר"ן וגם הם בסוד מקיפים היפך הפנימים כי שם הנפש בכלים ויצונים ורוח באמצעים כו' וכאן הוא להיפך כי הנפש הוא במקיף פנימי ורוח במקיף אמצעי ונשמה במקיף ויצון וזיה וזון מכולם ויחידה וזון לכולן ועד"ו בזקבא ז"א דאצילות ועלשיתן הם וזון מג' בוזי של הכלים הנ"ל וגם יש להם בוזי אור מקיף לזו"נ ביוזד כמו"ש ואע"פ שאמרנו ל' כלים ול' מקיפים וי' אורות עצמות פנימים וי' אורות מקיפים כו' אמנם הענין כי בז"א אינו י' רק עם הזקבא אך ז"א בעצמו יש לו כ"ז כלים וכ"ז מקיפים וט' אורות פנימים וט' אורות מקיפים אך המלכות יש לה ל' כלים כנ"ל אבל בכלים יש היות ושמות אלקים ויש עוד מיני שמות הרבה כו' ויש שם ק"ך צרופי אלקים):

שער מוד פרק ב מ"ב

והנה עתה נבאר פרטיות ועיר ונזקבא דאצילות ואזור כך נבאר שאר עולמות אבי"ע הנה ועיר אנפין שבאצילות יש בו י ספירות פרטיות ובכל אזור יש בו ג' בוזי כלים וזיצון אמצעי ופנימי הרי הם ל' כלים י פנימית תוך י אמצעית תוך י וזיצונים ובתוכם בוזי וזיות העצמוז שהם הנשמה שלהם ונתחלק לנרנז"י והנפש מתלבשת בנה"י דא"א בבוזי הוויצונות בתוך י"ס דכלים הנקרא אזור והרוז מתלבשת בנה"י דא"א האמצעיים תוך הי"ס דכלים אמצעים והנשמה מתלבשת בנה"י דא"א הפנימיים תוך י"ס דכלים פנימיים ובתוכם נשמה לנשמה היא וזיה ובתוכם היא יחידה ובוזי העצמות הם י הויות מנזקדות קמץ ופתוז הנזכר בתקונים כל הויה בספירה א' די"ס דז"א ה' אזורנה שלה מתלבש בכלי דאזור ו' בכלי אמצעי ה' בכלי פנימי י' תוך כולן וקוץ י' הם תוך כולם וג' כלים אלו הם דמיון מוז ל' כבד שהם משכן לנר"ן והנזקבא דז"א ג' בה י"ס ל' כלים ובתוכם עצמות נר"ן כו' אלא שאינו כמו הז"א שיש בו הוי"ה א' בכל ג' כלים שיש בכל ספירה וספירה שבו רק בנזקבא אין בה עצמות רק הוי"ה א' כוללת כל הי"ס שלה ואין בה ניקוד כלל וה' אזורנה היא נפש לכל י' כלים דאזור ו' הוא רוז מתלבש תוך י' כלים אמצעים ה' היא נשמה מתלבשת בי"ס כלים פנימיים שבה י' וזיה תוך כולן קוץ י' היא יחידה תוך כולן וכל אות מאלו נזלקת לי' סמכין הנזכר פרשה תצוה שכל הוי"ה היא עיקר וכל אותן סמכין כולם הם

בזאת הוי"ה שהוא עצמות דנוקבא דז"א דאצילות אמנם א"א ואו"א גם הם ע"ד הג"ל בודאי אלא שלא קבלתי ממורי זלה"ה אם יש בכ"א מהם ל' כלים או ר' ע"ד הנזכר במ"א לפי שאין באו"א בדעת שלהם רק ב' כלים לכל א' ועד"ז יהיה בכל י"ס דא"א וכן באו"א וצ"ע. אמנם עולם הבריאה הוא ע"ד עולם האצילות וגם שם לא קבלתי ענין א"א ואו"א רק זו"ן דבריאה לבד והנה נוקבא דז"א דאבי"ע הוא ל' כלים אזורים ובתוכם העצמות והנשמה שלהם בסוד נר"ן אמנם הנפש שלהם המתלבש ב' כלים דאזורים הם ענין אותן הויות הנזכר פ' פקודי דרמ"ו ע"א וז"ל כיון דאתבסמו רווחא ברווחא ואתכלילו כוזא כדין נפיק וזד נהורא דסלקא ונזותא ואתי על ד' שורין ד' אופנים ואיהו וזיותא דשליט עלייהו ואיקרי בזק האי בזק נהיר ושלטא על כל אילין אופנים כו' אך התיכלות עצמן והאופנים ומלאכים כולם הם בוזי י' כלים והרווח שלהם המתלבש ב' כלים אמצעים הם ענין רווחין הג"ל שבכל וזד וזד יש בו וזד רווחא וכן בכל היכל והיכל והנה הג' כלים דאזור שהם בוזי נפש וגם על הרווח שלהן עליהן נאמר ומשם יפרד ואינם בוזי אלהות רק מן נשמה וזיה ויוזידה אשר שם בבי"ע אלו הם בוזי אלהות גמור ואינם כלל עולם הפירוד והטעם הוא כמ"ש כי כשנצמעתה הירוה היא נוקבא דז"א דאצילות ונטרדה והיתה ראש לשועלים שהם עולמות בי"ע ירדו י' כלים פנימים שלהם עצמם בבריאה תוך י' כלים דנוקבא דז"א דבריאה והיה שם בבוזי נשמה להם לכן מן הנשמה ולמעלה נקרא אלהות גמור בבריאה אך הויה ויוזידה אשר שם לא קבלתי. ודע כי אות ה' ראשונה דהוי"ה עצמות נקבה דז"א הנזלקת לי' סמכין כנ"ל

גם הם מתלבשין למטה תוך הנשמה (נ"א למטה בעלם הבריאה
הנשמה) שהם י' כלים פנימים הנ"ל דנוקבא דז"א דאצילות גם זעיר
אנפין דבריאה הוא כך כי יש בו ל' כלים והנפש תוך י' דאוזורים
ורווח תוך היו"ד כלים אמצעי וכ"ז עולם הפירוד ואז"כ הנשמה היא
בוזי"י י' כלים פנימים דז"א דאצילות והוא כאן נשמה ממש לי' כלים
פנימים דז"א דבריאה ונשמה זו אלהות גמור. משא"כ נפש רוח ועד"ז
ג"כ מתלבשים בוזינת או"א וא"א דאצילות כלים שלהם הפנימים
בבריאה בבוזינותיהן שהם או"א וא"א ויהיו בוזי"י נשמה להם ועולם
היצירה עד"ז ממש אלא ש"י כלים אמצעים דז"א דאצילות נעשים
נשה ממש ומתלבשים תוך י' כלים פנימים דז"א דיצירה ויהיו נשמה
ואלהות ממש שם אך מהרוזין ולמטה הם עולם הפירוד וכן י' כלים
אמצעים דנוקבא דאצילות ירדו ונתלבשו תוך י' כלים פנימים
דנוקבא דיצירה נעשין נשמה ואלהות להם ממש אך מהרוזין
ולמטה הם עולם הפירוד ואות ו' דהוי"ה עצמות נוקבא דאצילות
הנזולק לי' סמכין גם הם מתלבשים תוך י' כלים אמצעים שלה
הנעשים נשמה בנזולק דיצירה ועד"ז ג"כ מתלבשים כלים דא"א
ודא"א אצילות בבוזינותיהן שביצירה. ועולם העשיה ג"כ עד"ז הנז"ל
אלא ש"י כלים דאוזור דז"א דאצילות מתלבשים בי' כלים פנימים
דז"א דעשיה ונעשים נשמה אלהות ממש ומהרוז ואילך עולם
הפירוד וכן י' כלים דאוזור דנוקבא דאצילות ירדו ונתלבשו תוך י'
כלים פנימים דנוקבא דעשיה ונעשים נשמה ואלהות ממש ומהרוז
ואילך עולם הפירוד ואות ה' אזורנה דהוי"ה עצמות נוקבא דאצילות
הנזולק לי' סמכין כנ"ל גם הם מתלבשים תוך י' כלים דאוזור שלה

הַנְעִשִׁים נְשֻׁמָּה לִי כָלִים דַּעֲשִׂיהָ וְעַד"ו מִתְלַבְּשִׁים ג' כ כָּלִים דַּא"א
וְדַא"א דַּאֲצִילוֹת בְּבוֹיָנוֹתֶיהֶן שֶׁבַעֲשִׂיהָ:

שְׁעָר מוֹד פֶּרֶק ג' מ"ת

וְאֶתְחַזֵּיל לְבָאָר עֲנִין וְ"א דַּאֲצִילוֹת בַּעֲשָׂר סְפִירוֹת שֶׁבּו בְּבוֹי" או"פ
וְאוֹר מִקִּיף:

הַכֹּתֵר שֶׁל וְ"א הוֹצִיָּצוֹן יו"ד ה"י. יו"ד ה"י וי"ו. יו"ד ה"י וי"ו ה"א גִּימְטְרִיא
קַע"ה הַאֲמֻצְעִי יו"ד ה"י וי"ו ה"א ס"ג הַפְּנִימִי אֶל"ף ה"י יו"ד ה"י. קַס"א:

וְחִכְמָה הוֹצִיָּצוֹן יו"ד ה"א וְא"ו ה"א מ"ה הַאֲמֻצְעִי י' י"ה יו"ו יו"ה ע"ב.
הַפְּנִימִי יו"ד ה"י וְא"ו ה"א נ"ד:

הַבִּינָה הוֹצִיָּצוֹן אֱהִי"ה כ"א אֲמֻצְעִי אֶל"ף ה"א יו"ד ה"א קַמ"ג. הַפְּנִימִי
אֶל"ף. אֶל"ף ה"א. אֶל"ף ה"א יו"ד. אֶל"ף ה"א יו"ד ה"א תַּק"ו:

הדעת וזיצון יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה ב"ן. האמצעי יו"ד ה"י וא"ו ה"י ס"ג
הפנימי יו"ד ה"י וי"ו ה"י ע"ב:

הזסד הזיצון אל"ף למ"ד קפ"ה. האמצעי אלו"ה מ"ב הפנימי א' א"ל
אל"ו אלו"ה קי"א:

הגבורה הזיצון יהו"ה בנקוד אלהים אמצעי אל"ף. אל"ף למ"ד. אל"ף
למ"ד ה"י. אל"ף למ"ד ה"י יו"ד. אל"ף למ"ד ה"י יו"ד מ"ם תתרי"ן
הפנימי י"ה ט"ו:

הת"ת הזיצון יהו"ה כ"ו האמצעי י' י"ה יה"ו יהו"ה ע"ב הפנימי יו"ד
ה"א וא"ו ה"א מ"ה:

הנצו והוד הם ב' פלגי גופא דעיבור וניקה שנקרא וזיצון ואמצעי.
אמנם הפנימי הוא בגדלות ואינו נקרא פלגי רק כל אחד לעצמו לכן
צריך שם בכל אחד:

הנצו והוד הזיצון צבאות תצ"ט. האמצעי צ' צ"ב צבא"א צבא"ו
צבאו"ת תתע"ג. הפנימי נזולק לב' יהו"ה כ"ו בנצו אדנ"י ס"ה בהוד:

היסוד הוויצון שי"ן דל"ת יו"ד תתי"ד. האמצעי שי"ן דל"ת שי"ן דל"ת יו"ד (אל"ף תתקס"ו) הפנימי יאהרונה"י צ"א. ואמנם בוי"ה הנפש ורוח ונשמה ונשמה לנשמה שלהם הוא כך. דע כי לפנים מכל אלו השמות הג"ל יש בויצנת נשמה הפנימית מן הכל שהוא סוד נשמה לכל פרטיות אותה ספירה שהוא כפי הנקוד שלה כנזכר בתקונים ענין אותן י' היות של י"ס שהם הוי"ה בקמץ בכתר פתחו בנשמה צירי בבינה סגול בחדסד כו' שורק ביסוד מלכות בלי נקוד כי ד' אותיות הוי"ה ישיש בכל ספירה וספירה והיא בוי"ה נשמה המתלבשת בה ומתולקת לד' וזלקים שהם נר"נ ונשמה לנשמה וזה ענינם:

הכתר יש בו הוי"ה כולו בקמץ והנה י' קמוצה היא בפנים מן הכל והיא נשמה לנשמה וה' ראשונה קמוצה היא נשמה פנימית ו' קמוצה היא רוח באמצע ה' אחרונה קמוצה נפש בויצון שלו:

הזכמה יש בו הוי"ה בפתח ה' י' בפתח פנימי מהכל והוא נשמה לנשמה ה' בפתח נשמה הפנימי ו' בפתח רוח האמצעי ה' האחרונה בפתח נפש בויצון שלו:

הבינה הוי"ה בציר"י י' בציר"י נשמה לנשמה ה' בפנימית נשמה ו' באמצע רוח ה' אחרונה בויצון נפש:

הדעת יש בו סוד שם המפורש והוא סוד שם המפורש הנזכר בכ"מ
 וזכור זה והוא הוי"ה ונקודו בתנועת אותיו כנודע י' בוחלם נשמה
 לנשמה ה' בציר"י נשמה בפנימי ו' בקמץ רווח האצעי ה' בציר"י
 בויצון נפש:

הזכור הוי"ה בסגול י' בסגול נשמה לנשמה ה' בסגול היא נשמה
 בפנימית ו' בסגול רווח מלובש באמצע ה' אורונה בסגול נפש בויצון
 שכל:

הגבורה יהיה על דרך הנזכר לעיל בשבא:

הת"ת יהיה על דרך הנזכר לעיל בוחלם:

הנצח והוד יש בהם בוי"ב הוי"ת א' כולה בויצון בנצח וא' כולה
 בקבוץ בהוד והנה יהיה בנ"ה והנה י' בויצון היא נשמה לנשמה
 בנצח י' בקיבוץ נשמה לנשמה בהוד ה' בויצון נשמה בשם הוי"ה
 שבנצח ה' בקיבוץ נשמה בשם אדני שבהוד כנ"ל ו' בקיבוץ
 ובויצון ב' רווח אל שם האמצעי. כיצד דע כי באות א' א' מן שם
 אמצעי הוא א' שבצירוף צבא ונודע כי צורת א' יו"י ב' יודי"ן ו'
 באמצע והנה אות ו' שבאמצע א' הזו שם הוא מקום התלבשות ב'
 וי"ן הנ"ל מנוקדות א' בקיבוץ וא' בויצון בבו"י רווח והם באופן זה כי

אות ו' נזולקה לב' ווי"ן בארכה באמצעיתא כזה א' ומשתיהן נעשה ו' אווד לכן יש אלפי"ן בתורה המורה על א' זו וצריכין לעשותן באופן זה כי יעשה אל ו' זו שבתוך א' ב' ראשין א' נוטה לצד מעלה וא' לצד מטה כזה א' א' לרמוז ב' ווי"ן אלו הנ"ל שנעשו א' והנה צד הימין שבה הנוטה לצד מטה היא בנצחו וצד השמאל למעלה הוא בהוד נמצא שזה השם האמצעי הנ"ל ה' אותיות הראשונים שהם צ' צ"ב צ"ב וכן אות י' ראשונה של א' מן צבא הם בנצחו וכן אות י' ב' שבאות א' זו עד סיום השם הוא בהוד ומן אות ו' שבאמצעית א' כולל לשניהן ואות ה"ה אחרונה בקיבוץ ובוזירק הוא נפש לשם וזיצון דנצחו הוד ומתזלקין עד"ז כי השם הוא צבאות ו ה' אווד בוזירק מלובשת ב' צ' של צבאות ו' ה' בקיבוץ מלובשת בת' של צבאות:

היסוד יוהוהו יו בשורק נשמה לנשמה בפנים מן הכל הו בשורש נשמה בשם הפנימי וו בשורק רוז בשם האמצעי הו אחרונה בשורק נפש בשם הוויצון הרי נתבאר ט"ס שיש לו"א והנוקבא שלו משלימתו לי"ס לכן לא פירש בו בוזי' מלכות אלא עד היסוד לבד והבן זה. ודע כי כמו שבארנו לעיל שמתזלקים י' שמות פנימים דנוקבא דז"א דאצילות בנוקבא דז"א דבריא וי' אמצעים ביצירה וי' וזיצונים בעשיה וכולם בסוד נוקבא דז"א דבי"ע כן אלו ל' שמות (נ"א כ"ז שמות) שנתבאר בז"א דאצילות הם מתזלקין ומתלבשין בז"א דבי"ע עד הנ"ל בנוקבא ממש אמנם נבאר אורות מקיפים בז"א דאצילות לכל אווד ואווד מי"ס הוויצונים שבו:

מוזוץ לכתר מקיפים ב' עמות אלו אל"ף ה"א אל"ף יו"ד ה"י ה"י אל"ף
 אל"ף ה"י יו"ד ה"י אל"ף ה"י יו"ד אל"ף ה"ה אל"ף (שיטה א'
 שילוב מקיפי וחסד במקיף נצו והוא סופו של וחסד בראשו של נצו
 כדלקמן ועוד) אל"ף ה"י אל"ף יו"ד ה"ה ה"א אל"ף ה"ה יו"ד
 יו"ד ה"א אל"ף אל"ף ה"ה ה"א יו"ד אל"ף ה"י אל"ף (שיטה ב' מקיפי
 גבורה בשילוב מקיפי הוד ע"ד ה"ל):

מוזוץ לזכמה אל"ף אל"ף אל"ף אל"ף. אל"ף אל"ף אל"ף אל"ף. ה"י
 ה"י ה"ה ה"א. אל"ף אל"ף אל"ף. ה"י ה"י ה"ה ה"א. יו"ד יו"ד יו"ד.
 אל"ף אל"ף אל"ף אל"ף. ה"י ה"ה ה"ה ה"א. יו"ד יו"ד יו"ד. ה"ה ה"א ה"י
 ה"י. הוא שילוב ד' עמות קס"א קס"א קמ"ג (משולבים) ברבוע
 וזוץ ה"י"ן אורונוות והם מקיפים וחסד נצו גבורה הוד משולבים
 כסדר:

מוזוץ לבינה אל"ף אל"ף אל"ף אל"ף. אל"ף אל"ף אל"ף אל"ף. ה"ה
 ה"א ה"י ה"י. אל"ף אל"ף אל"ף אל"ף. ה"ה ה"א ה"י ה"י. יו"ד יו"ד יו"ד
 יו"ד. אל"ף אל"ף אל"ף אל"ף. ה"ה ה"א ה"י ה"י. יו"ד יו"ד יו"ד. ה"י
 ה"י ה"ה ה"א. (ג"כ משולבים אלא שקדמו קמ"ג קמ"ג לקס"א
 ברבוע וה"י"ן אורונוות ע"ד הנזכר לכל שם מקיפין של גבורה והוד
 וחסד ונצו משולבים כסדר):

מוזוץ לדעת אל"ף אל"ף. אל"ף אל"ף. ה"י ה"ה. אל"ף אל"ף. ה"י ה"ה.
 יו"ד יו"ד. אל"ף אל"ף. ה"י ה"ה. יו"ד יו"ד. ה"ה ה"י. שילוב קס"א
 וקנ"א ברבוע והם מקיפי חסד וגבורה משולבים כסדר כדלקמן:

מוזוץ לחסד אל"ף. אל"ף ה"י. אל"ף ה"י יו"ד. אל"ף ה"י יו"ד ה"ה.
 (רבוע קס"א וה' אחרונה בה"ה):

מוזוץ לגבורה אל"ף. אל"ף ה"ה. אל"ף ה"ה יו"ד. אל"ף ה"ה יו"ד ה"י.
 (רבוע קנ"א וה' אחרונה ביו"ד):

מוזוץ לת"ת אל"ף אל"ף. אל"ף אל"ף. ה"י ה"א. אל"ף אל"ף. ה"י ה"א.
 יו"ד יו"ד. אל"ף אל"ף. ה"י ה"א. יו"ד יו"ד. ה"א ה"י. (שילוב רבוע
 קס"א וקמ"ג והם מקיפים דג"ה כדלקמן):

מוזוץ לנצח אל"ף. אל"ף ה"י. אל"ף ה"י יו"ד. אל"ף ה"י יו"ד ה"א.
 (רבוע קס"א וה' אחרונה באל"ף):

מוזוץ ליהוד אל"ף אל"ף ה"א. אל"ף ה"א יו"ד:

אל"ף ה"א יו"ד ה"י. רבוע קמ"ג וה' אחרונה ביו"ד):

מוזון ליסוד אל"ף אל"ף. ה"י ה"א. יו"ד יו"ד. ה"ה ה"ה. (שילוב קס"א וקמ"ג אלא ש"ה אורונה בההי"ן) ובכתיבה שלי עצמה ראיתי נוסחא אורניא בשם זה ושזכתי איזה מהם נכונה וזו היא אל"ף אל"ף. ה"י ה"א. יו"ד יו"ד. ה"א ה"א. ונ"ל כי הראשון עיקר אמנם אורות המקיפים ל"ס אמצעים דו"א הם אלו אהיה בקמץ בכתר אהיה בפתח בוזכמה אהיה בצירי בבינה אהיה בסגול בוזסד אהיה בשבא בגבורה אהיה בוזולם בת"ת אהיה בוזירק בנצח אהיה בקבוץ בהוד אהיה בשורק ביסוד ואורות המקיפים לכל י"ס דו"א הפנימיות והן מקיפים מוזון על כולם קמ"ג במלוי מלואו אל"ף למ"ד פ"א ה"א אל"ף יו"ד וא"ו דל"ת ה"א אל"ף ואורות המקיפים בבוזי נשמות ל"ג וחלקי המקיפים שהם אלו עשר עשר עשר הם מתחלקים ל"פ ג' ג' והג' מקיפים שבכתר שם אהי"ה כולו בקמץ א' בקמץ נשמה לנשמה וזון מכולם ה' בקמץ לפנים ממנה בבוזי הראשונה והוא נשמה י' בקמץ לפנים מן הה' מקיף של בוזי אמצעי בבוזי רווח ה' בקמץ לפנים ממנה בוזי ג' נפש והג' שבוזכמה מקיפים שם אהי"ה כולו בפתח ע"ד הג"ל בכתר וכן עד סוף בט' נקודות הנודעות שהוא ע"ד אהי"ה הג"ל עד אהי"ה כולו בשורק ביסוד ע"ד הג"ל:

שער מוד פרק ד מ"ת

וּנְבֹאֵר עֵתָהּ עֲנִין נֹקְבָא דְעִיר אֲנָפִין וְנִתְחַיֵּל בְּפָנִימִי:

הַכֹּתֵר הוֹצִיָּן י' י"ה יו"ו יהו"ה ע"ב. הַאֲמִצְעִי יו"ד יו"ד ה"א. יו"ד ה"א
וּא"ו. יו"ד ה"א וּא"ו ה"א הַפְּנִימִי יו"ד ה"א וּא"ו ה"א מ"ה (נ"א ה"ה מ"ט):

הוֹצִיָּמָה הוֹצִיָּן י' י"ה יו"ו יהו"ה ע"ב. הַאֲמִצְעִי יו"ד ה"א. יו"ד ה"א ו"ו.
יו"ד ה"א ו"ו ה"ה. ל"ב הַפְּנִימִי יו"ד ה"א ו"ו ה"ו מ"ו:

הַבִּינָה הוֹצִיָּן א' א"ה אה"י אהי"ה ג' מ"ד. הַאֲצִעִי אהי"ה כ"א הַפְּנִימִי
אֶל"ף ה"ה יו"ד ה"ה קנ"א:

הַדַּעַת הוֹצִיָּן יו"ד. יו"ד ה"א. יו"ד ה"א וּא"ו. יו"ד ה"א וּא"ו ה"א. גִּימ'
ק"ל. הַאֲמִצְעִי יו"ד. יו"ד ה"ה. יו"ד ה"ה ו"ו. יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה. גִּימ'
קד"ם הַפְּנִימִי יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה ב"ן:

הוֹסֵד הוֹצִיָּן א"ל הַאֲמִצְעִי אֶל"ף. אֶל"ף לַמ"ד. גִּימְטְרִיא רצ"ו.
הַפְּנִימִי אֶל"ף לַמ"ד. קפ"ה:

הגבורה הוֹיִצוֹן אֶכְדָּט"ם. גִּימ' ע"ד (נ"א במוכ"ן). האמצעי אלהי"ם
פ"ו. הפְּנִימִי יהו"ה בְּנִיקוּד אֱלֹהִים:

הת"ת הוֹיִצוֹן. השַׁתַּפ"א גִּימָטְרִיא תש"פ"ו. האמצעי צבאו"ת תצ"ט.
הפְּנִימִי אֱל"ף לכו"ד ה"י בו"ם גִּימָטְרִיא ש':

הנצוֹ הוֹיִצוֹן. ב"ם. האמצעי א' א"ל. הפְּנִימִי א"ל:

ההוד הוֹיִצוֹן. במוכ"ן קי"ו. האמצעי א' א"ל אֱל"ה אֱלֹהִי"ם ר'
הפְּנִימִי אֱלֹהִי"ם פ"ו:

היסוד הוֹיִצוֹן ש' ע"ד ע"ד"י. האמצעי ע"ד"י הפְּנִימִים ש"י"ן דל"ת יו"ד
תתי"ד:

המלכות הוֹיִצוֹן א' א"ד אד"נ אדנ"י. קכ"ו. אמצעי אדנ"י. הפְּנִימִיות
אֱל"ף דל"ת נו"ן יו"ד תרע"א בוזי' נר"ן שְׁלֵה הוּא שֵׁם הוִי"ה א' בלי
נְקוּד כוללת לכל ל' בוזי' כיצד אות יו"ד בפְּנִים מן הכל בוזי' נְשֻׁמָּה
לְנְשֻׁמָּה אות ה' נְשֻׁמָּה ב' פְּנִימִיות אות ו' רווח ב' אמצעות אות ה'
אורוֹנָה נְפֶשׁ ב' וויצוֹנִיות:

(המקיפין הוצננים לכל א' וא' מי"ס הוצננות שבה):

מוזוץ לכתר ב' אהי"ה פשוטים ברבוע ואהי"ה דקמ"ג וקנ"א
משולבים והם מקיפי נ"ה א"א אל"ף אל"ף. א"א ה"ה אל"ף אל"ף ה"ה
ה"ה. א"א ה"ה י"י. אל"ף אל"ף ה"ה יו"ד יו"ד. א"א ה"ה י"י ה"ה.
אל"ף אל"ף ה"ה יו"ד יו"ד ה"ה ה"ה:

מוזוץ לזכמה קמ"ג וקנ"א ברבוע משולבים מקיפי נ"ה אל"ף אל"ף.
אל"ף אל"ף. ה"ה ה"ה. אל"ף אל"ף. ה"ה ה"ה. יו"ד יו"ד. אל"ף אל"ף.
ה"ה ה"ה. יו"ד יו"ד. ה"ה ה"ה:

מוזוץ לבינה ב' אהי"ה פשוטים ברבוע משולבים. א"א א"א ה"ה א"א
ה"ה י"י א"א ה"ה י"י ה"ה:

מוזוץ לדעת הוי"ה אדנ"י משולבים ברבוע. י"י א"א ה"ה יאהד"ו
יאהדו"נ יאהדו"ה יאהדו"ה:

מוזוץ לזסד אהי"ה ברבוע וקמ"ג ברבוע וזוץ מה' אחרונה בה' א'
אל"ף. א"ה אל"ף ה"ה. אה"י אל"ף ה"ה יו"ד. אהי"ה אל"ף ה"ה יו"ד
ה"ה:

מוזוץ לגבורה אהי"ה ברבוע וקנ"א ברבוע וזוץ מה' אזורנה באל"ף.
 א' אל"ף. א"ה אל"ף ה"ה. אה"י אל"ף ה"ה יו"ד. אהי"ה אל"ף ה"ה יו"ד
 ה"א:

מוזוץ לת"ת מקיפי נ"ה משולבים אל"ף אל"ף. אל"ף אל"ף. ה"א ה"ה.
 אל"ף אל"ף. ה"א ה"ה. יו"ד יו"ד. אל"ף אל"ף. ה"א ה"ה. יו"ד יו"ד. ה"ה
 ה"א:

מוזוץ לנצח רבוע קמ"ג וה' אזורנה בה' אל"ף אל"ף ה"א. אל"ף ה"א
 יו"ד. אל"ף ה"א יו"ד ה"ה:

מוזוץ להוד רבוע קנ"א וה' אזורנה בא' אל"ף. אל"ף ה"ה. אל"ף ה"ה
 יו"ד. אל"ף ה"ה יו"ד ה"א:

מוזוץ ליסוד אל"ף ה"א יו"ד ה"ה:

מוזוץ למלכות אל"ף ה"ה יו"ד ה"א אמנם המקיפים האמצעים לכל א'
 מי"ס נוקבא דז"א הוא שם אהי"ה א' בכל ספירה מי"ס ההם ע"ד
 שביארנו בז"א אלא ששם הם בנקודות וכאן אין בהם נקוד כלל.

המקיפים הפנימים לכל כללות י"ס פנימים דנוקבא דז"א והם
מקיפים על כל מקיפים שלה כולם הם שם י י"א יא"ה יאה"ה
יאה"ו יאה"ו יאה"ו יאה"ו יאה"ו והם הוי"ה אהי"ה ברבוע בויק
הזר"ז של כל המקיפים הז"ל של נוקבא דז"א שהם ג"פ י י"ה הוא
שם א' לבד של אהי"ה בלי ניקוד כולל כל המקיפים כיצד אות א'
מבוזבז על כולם בסוד נשמה לנשמה ה' נשמה ל"ס הויצונות י' בוי'
רוח ב"ס אמצעות. ה' נפש ב"ס פנימיות אור המקיף על כל כללות
זו"ז בוינת של שניהם הוא רבוע אהי"ה כל אות ואות אל"ף אל"ף
למ"ד אל"ף למד פ"א. אל"ף למ"ד פ"א אל"ף למ"ד פ"א אל"ף
אל"ף. אל"ף למ"ד פ"א אל"ף יו"ד אל"ף למ"ד פ"א אל"ף יו"ד
וא"ו אל"ף למ"ד פ"א אל"ף יו"ד וא"ו דל"ת. אל"ף למ"ד פ"א אל"ף
אל"ף יו"ד וא"ו דל"ת אל"ף למ"ד פ"א אל"ף יו"ד וא"ו דל"ת
ה"א אל"ף:

שער מוד פרק ה

ז"א דבריאה שלשים לבושים הנקרא גוף דז"א דבריאה הפנימים הם
ל'. י פנימים הם י צרופי הוי"ה וזו"ן מן ב' צרופים הראשונים והם
כסדרן ממעלה למטה יהו"ו היו"ה הוי"ה היה"ו והי"ה ויה"ה והה"י
ההו"י ההי"ו הוה"י האמצעית הם י צרופי שם אדנ"י מן י"ב הראשונים

וּזְוִיץ מִצִּירּוֹף א' וּב' אִיד"ן אֲדִי"ן אֲנִי"ד אִינ"ד דֶּאֱנִי דֶּנֶא"י דִּיא"ן דֶּאִי"ן
דֶּנִּיא"א דִּינ"א הִי וְזִיצוֹנִים הֵם י' צִרּוּפֵי רֵאשׁוֹנִים שְׂיֵשׁ בָּהֶם אֱלֹהִים
אֱלֹהִים אֱלִיהֶם אֱלֹמֶה"י אֱלֹהֵמ"י אֱלִימ"ה אֱלֹמִי"ה אֱהִלִּים אֱהִל"ם
אֱהִמְלִי אֱהִלְמִי הִנְשָׁמָה שֶׁל ז"א דְּבִרְיָאָה לְפָנִים מִכּוֹלָם הֵם י"ס
(הַכִּלִּים) הַפְּנִימִים מִג' בּוּזִי (כִּלִּים) שְׂיֵשׁ בּוֹ"א דֶּאֱצִילוֹת וְהִרּוּזִין
וְהִנְפְּשִׁין הֵם אוֹתָן הִרּוּזִין הַנִּזְכָּר בְּהִיכְלוֹת פ' פְּקוּדֵי שְׁהֵם ז' הִיכְלוֹת
דּוֹ"א דְּבִרְיָאָה הַכּוֹלָלִים י"ס שֶׁבּו שְׁהֵם יִסּוּד הִיכָל לְבַנְתָּ הַסְּפִיר וְכו'
עַד הִיכָל הָעֲלִיּוֹן דֶּק"ק שְׁהֵם ג' ר' וּבִכָּל הִיכָל מֵהֶם נִזְכָּר שֶׁם הִרּוּזִין
אֲשֶׁר שֶׁם וְהִנְפְּשִׁין שְׁהֵם נֶקֶד וְזִוִּית וּכְנֻזָּכָר שֶׁם בְּהִיכָל לְבַנְתָּ הַסְּפִיר
שְׁהִרּוּזִין סְטוּטְרִי"א אֲדִירִי"ה סְנוֹנִי"ה וְהוּזִיָּה שְׁהִיָּה נֶפֶשׁ הוּא נֶקְרָא
בּוֹ"ק וְכִיּוּצָא בּוֹה בְּכָל הִיכָל וְהִיכָל תִּמְצָא שֶׁם וְהֵם דּוֹ"א דְּבִרְיָאָה
אֲבָל הִרּוּזִין וְהִנְפְּשִׁין שֶׁבּוֹ הִיכְלוֹת דְּנוֹקְבָא דּוֹ"א דְּבִרְיָאָה לֹא הוֹזְכְּרוּ
שֶׁם וְגַם אֲנָכִי לֹא יָדַעְתִּי וְכָל אֱלֹה בּוּזִינָת שֶׁל רוּזִין וְנֶפֶשִׁין וּלְבוּשִׁים
נֶקְרָא עוֹלָם הַפִּירוּד זֹולָת בּוּזִי נִשְׁמָה שְׁלָהֶם. עֲנִין הַמְּקִיפִים דּוֹ"א
דְּבִרְיָאָה שְׁהֵם אֱלֹהִי מְקִיפִים לְכָל א' מִי"ס הוּזִיצוֹן שְׁכּוֹ הֵם י'
צִרּוּפִים שְׂיֵשׁ בְּשֶׁם אֱהִי"ה אִיהֶ"ה אֱהֶ"ה אֱהִי"ה הִיא"ה הֵא"ה יֵהֵא"ה
יֵהֵא"ה יֵהֵא"ה הֵהִי"א הֵהִי"א וּזְוִץ מִצִּירּוֹף הֵא' וְהֵאֲזִירוֹן כִּי הֵם י"ב
צִרּוּפִים כְּנֻדַּע י' מְקִיפִים אֲמִצְעִים הֵם י' צִרּוּפִים שֶׁם אֱהִי"ה הֵז"ל
אֱלֹהִים שְׁהֵם בְּמִלּוֹי הֵהִי"ן. י' מְקִיפִים שֶׁל י"ס פְּנִימִים הֵם י' צִרּוּפִים שֶׁם
אֱהִי"ה הֵז"ל אֱלֹהִים בְּמִלּוֹי אֱלִפִּי"ן נִשְׁמָת ג' וְזִלְקֵי הַמְּקִיפִים הֵז"ל
הֵם שֶׁם אֱהִי"ה הֵז"ל בְּמִלּוֹי יוּדִי"ן בְּכָל א' מִן ג' וְזִלְקֵי בּוּזִי כָל א' וְא'
כִּפִּי הַצֹּרֶת הֵז"ל בְּכָל א' וְא' וְהֵם י' צִרּוּפִים כְּנֻל:

נֹקֵבָא דז"א דבריאה פְּנִימִית דבריאה שֶׁהֵם ל' י' הַפְּנִימִיּוֹת הֵם י'
 צְרוּפִים שֵׁשׁ בְּשֵׁם אֱהִי"ה וּזוּן מִב' צְרוּפִים הֲרֵאשׁוֹנִים שְׁעִמָּהֶם הֵם
 י"ב צְרוּפִים כְּנֹדַע י' אֲמֻצְעִים הֵם י' צְרוּפִים שֶׁל שֵׁם אֲדָנִי מִן הִי"ב
 אֲוִירוֹנִים זִיא"ד זֵאִי"ד זֵדִי"א זִיד"א יֵאֲד"ז יֵדֵא"ז יֵזֵא"ד יֵאֲז"ד יֵדֵז"א
 יֵזֵד"א וּזוּן מִן ב' רֵאשׁוֹנוֹת שְׁבָהֶם. י' הוֹצִצוֹנוֹת הֵם י' צְרוּפִי אֲלָקִים
 הֲשֻׁנִּים וְאֵלֶּה הֵם אֱהִימו"ל אֱהִי"ל אֵילָה"ם אֵיהֶל"ם אֵימֶל"ה אֵילמ"ה
 אֵיהֶמ"ל אֵימֶה"ל אֵמֶל"י אֵמֶה"ל"י נְשֻׁמַּת נֹקֵבָא דז"א דבריאה. לְפָנִים
 מִכֹּלֶם הֵם י"ס הַפְּנִימִים שֵׁשׁ בְּנֹקֵבָא דז"א דֹּאֲצִילוֹת מִן הֶג' בּוּזִי
 (כָּלִים) שֵׁשׁ בֵּה וְהִרְוּוּן וְהִנְפִּשִׁין הֵם שֵׁם בְּהִיכְלִי הַנֹּקֵבָא וְהֵם בִּיּוֹצֵר
 דְּעֶרְבִית דּוֹגְמַת הִיכְלִי ז"א בִּיּוֹצֵר דְּעֶרֶת וְלֹא נֹזְכֵר בְּזוֹהַר וְלֹא
 קִבְּלָתִי מִמּוֹרֵי זֶלֶה"ה. י' מִקִּיפִים לְכָל אוֹזֵד מִי"ס הוֹצִצוֹנִים שֶׁלָּה הֵם
 צִירוֹף אֱהִי"ה וְאֲדָנִי בְּשִׁילּוֹב כֹּזֶה א' א"א אֵה"ה אֵה"ה אֵה"ה"י
 אֵה"ה"י"ז אֵה"ה"י"ה אֵה"ה"י"ה"י. י' מִקִּיפִים לִי"ס אֲמֻצְעִים הֵם י' צְרוּפִי
 אֲדָנִי הֶג' ל' וּזוּן מִב' הֲרֵאשׁוֹנִים שְׁבָהֶן אֵלֶּה שֶׁהֵם כֹּלֶם בְּסוּד מִלּוֹי
 וְאֵינֶם פְּשׁוּטִים. י' מִקִּיפִים לִי"ס פְּנִימִים שְׁבָה הֵם י' צְרוּפִי אֱהִי"ה הֶג' ל'
 וּזוּן מִב' הֲרֵאשׁוֹנִים אֵלֶּה שֶׁהֵם בְּמִילּוֹי אֲלָפִין נְשֻׁמַּת ג' וְזִלְקִי
 הַמִּקִּיפִים הֶג' ל' שֶׁל הַנֹּקֵבָא הוּא י' צְרוּפִי שֵׁם אֱהִי"ה הֶג' ל' אֵלֶּה שֶׁהֵם
 בְּמִלּוֹי יוֹדִין בְּכָל א' מֶג' וְזִלְקִי בּוּזִינּוֹתִיהָ כִּפִּי הַצִּירוֹף הֶג' ל' בְּכָל אוֹזֵד
 וְאוֹזֵד מֵהֶם וְהֵם י' צְרוּפִים כֶּנ"ל או"מ לְשִׁנְיָהֶן לָזו"נ הַמִּקִּיף לְשִׁנְיָ וְזִלְקִי
 מִקִּיפִים הוּא וְזִיבּוֹר שֵׁם הוִי"ה וְאֱהִי"ה מִשׁוֹלָבִים כֹּזֶה י' י"א יֵא"ה
 יֵא"ה"ה יֵא"ה"ו יֵא"ה"ו"י יֵא"ה"ו"י"ה יֵא"ה"ו"י"ה"ה עֶשְׂרֵה צְרוּפִים שֵׁשׁ
 בְּשֵׁם אֱלֹהִים הֲשֻׁלִּישִׁיּוֹת וִי רִבִּיעִיּוֹת וִי חֲמִשִּׁיּוֹת הֵם בֵּא"א וּבֵא"א
 בִּי"ס הוֹצִצוֹנִים שְׁבָהֶם בְּעוֹלָם הַיְצִירָה:

נְשִׁמָת ז"א דִּיצִירָה הֵם י"ס אֲמֻצָּעִים יֵשׁ בּוֹ"א דִּאֲצִילוֹת וְרוּזִין וְהַנְּפִשִּׁין
הֵם אוֹתָן עֵינֵי בְּהִיכְלוֹת פִּרְקֵי ר"ע ור' יִשְׁמַעֵאל כְּשֶׁנֶּכְנְסוּ לְפִרְדָּס
שֶׁהֵם הַיִּכְלֵי ז"א דִּיצִירָה. הַמְקִיפִים בִּי"ס וּזְצוֹנִיּוֹת שְׁלוֹ הֵם צִירוּפֵי
אֱהִי"ה וְאֱלֹהִים מְשׁוֹלְבִים בְּרַבּוּעַ כֹּזֶה א' א"א אֱהִי"ה אֱהִל"ל אֱהִל"י
אֱהִל"ה אֱהִלִּית אֱהִלִּיתִי אֱהִלִּיתֶם. מְקִיפִים אֲמֻצָּעִים ו'
צִירוּפֵי שֶׁד"י כּוֹלֵם מִלֵּאִים ע"ד הַפְּנִימִים הָאֲמֻצָּעִים מְקִיפִים פְּנִימִים
הֵם ו' צִירוּפִים שֶׁם יֵה"ו בְּמִלּוֹי אֶלְפִינָן נְשִׁמָת ג' וּזְלָקֵי מְקִיפִים אֶל
דו"א דִּיצִירָה הוּא יֵה"ו הַזֵּל בְּמִלּוֹי יוֹדִינָן מִצּוֹרֶף כִּפִּי הַמְקִיפִין:

נֹקֵבָא דז"א דיצירה הפנימים הם ל' הפנימים הם י' צירופים שיש
בי"ב צירפים ראשונים של שם אלוה אהל"ו אלה"ו אוה"ל אהו"ל
לאו"ה לוא"ה להא"ו לאה"ו לוה"א להו"א וזוץ מב' ראשונים שבהם

האמצעים הם י' אותיות המלוי דאלוה כזה אל"ף למ"ד ו"ו ה"ה אות
א' בכל ספירה וספירה מהן הוויצונות הם י' צירופים השביעים שיש
בשם אלהים:

נשמת נוקבא דו"א דיצירה הם י"ס אמצעית שיש בנזק' דו"א
דאצילות המקיפין הוויצונות הם צירוף אדנ"י אלהי"ם משולבים כזה
א' א"א א"ד אאד"ל אאדל"נ אאדלנ"ה אאדלנ"ה"י אאדלנ"ה"י
אאדלנ"ה"י"ם הקיפים האמצעים שם אלו"ה במלוי יודי"ן כזה אל"ף
למ"ד וי"ו ה"י. מקיפים פנימים הם ו' צירופים שם יה"ו במלוי הדי"ן
כזה יו"ד ה"ה וי"ו יו"ד וי"ו ה"ה יו"ד וי"ו ה"ה וי"ו יו"ד ה"ה וי"ו
ה"ה יו"ד נשמת ג' וזלקי המקיפים הנ"ל הוא שם יה"ו במלוי אלפי"ן
כזה יו"ד ה"ה וא"ו מצורף כפי המקיפין י' צירופים השמינים ותשעים
והעשירים שבשם אלהים הם בא"א ובאו"א דעשיה בי"ס הוויצונות
שבהם:

ז"א דעשיה הפנימים הם י' צירופים שיש בי"ב צירופים אזורנים של
שם אלוה וי"ן מן הב' צירופים הראשונים שבהן האמצעים שם אלי
מצורף ו' פעמים הוויצונות הם י' צירופים אלהים האווד עשר כי הפ'
והצ' והק' הם בא"א ואו"א דעשיה בי"ס וויצונות שבכל א' מהם:

נְשִׁמָת ד' א דַּעֲשִׂיהָ הֵם י"ס הוֹצִצוֹנִים שֶׁל ד' א דַּעֲשִׂיהָ וְהַרְוִוִין וְנִפְשִׁין
 נִלְעָד שֶׁשְׂמִיעָתִי מִמּוֹרֵי זֶלֶה"ה שֶׁהֵם בּוֹ רִקְיָעִים הַנִּזְכָּר פְּרִשָּׁה וִיקָהָל
 הַמְקִיפִים ד' א דַּעֲשִׂיהָ הֵם אֵל הַמְקִיפִין הוֹצִצוֹנִים הוּא צִירוּף אֵלֹהִים
 וְאֵלֹהִים מִשּׁוֹלָבִים בְּרַבּוּעַ כֹּזֶה א' א"א א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל
 א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל
 בְּמִלּוֹי הַהִי"ן כֹּזֶה יו"ד ה"ה ה"ה ה"ה ה"ה ה"ה ה"ה ה"ה ה"ה ה"ה ה"ה ה"ה
 בְּמִלּוֹי כֹזֶה א"ל א"ל ל"מ ד' יו"ד אֵת א' בְּכָל סְפִירָה וְסְפִירָה מֵהֵם נְשִׁמָת
 ג' וְזִלְקֵי הַמְקִיפִים הֵם שֵׁם יֵה"ו כֹּזֶה יו"ד ה"י ו"ו (נ"א ו"ו):

נִזְקָבָא ד' א דַּעֲשִׂיהָ הַפְּנִימִים הֵם ל' הַפְּנִימִים הֵם י' צִירוּפִים שֵׁם
 הו"ה וְזוּן מִב' צִירוּפִים הַרְאִשׁוֹנִים שֶׁבָּהֶם הַאֲמִצְעִים עֶשְׂרֵי אֲוִתִּיּוֹת
 הו"ה הַנִּזְכָּר בְּמִלּוֹי כֹזֶה ה"ה ו"ו יו"ד יו"ד הוֹצִצוֹנִים הֵם י' צִירוּפִים
 אֲוִרוֹנִים שֵׁשׁ בִּק"ך צִירוּפֵי שֵׁם אֵלֶּקֶים נְשִׁמָת נִזְקָבָא ד' א הֵם י"ס
 הוֹצִצוֹנִים שֵׁשׁ בְּנִזְקָבָא ד' א דַּאֲצִילוֹת הַמְקִיפִים הוֹצִצוֹנִים הֵם שִׁילּוּב
 ב' שְׁמוֹת א"ל א"ל כֹּזֶה א' א"א א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל
 א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל א"ל
 הַפְּנִימִים הֵם יו"ד אֲוִתִּיּוֹת ה"י ו"ו יו"ד (כִּי הָאֵת הַזֹּסֶרֶת מֵאֲמִצְעִים
 מִתְמַלְאָה מִפְּנִימִיּוֹת) נְשִׁמָת ג' וְזִלְקֵי הַמְקִיפִים הֵם יו"ד ה"א ו"ו:

שְׁעָר מִד פֶּרֶק ו

ונבאר עתה דרך כללות כל הפרטים הנ"ל דע כי בכל א' מי"ס
 נוקבא דז"א יש בהם פנימית ואמצעית וויצונות וכן הענין ג"כ בכל
 א' מי"ס דז"א וכן באו"א וכן בא"א גם דע כי בכל ספירה מהם יש לו
 נשמה לנשמה ונר"ן וזו"ן מי"ס דנוקבא דז"א שאין בכל הי"ס שלה רק
 נשמה לנשמה א' וכן נשמה א' וכן רוז א' וכן נפש א' לבד
 המתפשטות בכל הי"ס יחד גם דע כי זו"ן מכל א' מג' בוזי שיש בכל
 ספירה וספירה בין מי"ס דנוקבא או דז"א או דאו"א או דא"א יש
 מוזו"ן לספירה אור א' המקיף לה נמצא כי לג' בוזי שיש בכל ספירות
 יש ג' אורות מקיפים גם דע כי יש לכל ספי' וספי' מכל הי"ס דז"א
 בוזי אור מקיף על ג' מקיפים אחרים הנ"ל גם לכל א' מי"ס דנוק'
 דז"א יש ג' מקיפים וגם יש אור א' מקיף את כולם גם דע כי אלו
 אורות המקיפין כל הפרטים הנ"ל הנכללים בזו"ן כולם הם בוזי אור
 הבינה המקיף את הבנים בסוד פורס סוכת שלום ועתה אור מקיף
 הוא מצד הבינה ואז"כ לעתיד לבא במהרה בימינו יברא ה' וודעה
 בארץ כי נקבה תסובב גבר הוא הז"א ר"ל שהנוקבא דז"א שהיא
 התחתונה הנקרא מלכות תסובב גבר הז"א כדמיון מה שעתה
 מסבבת אותו הבינה והסיבה כי תתעלה המלכות למעלה מז"א
 הנקרא ת"ת בסוד צדיקים יושבים ועטרותיהן בראשיהם וע"כ תמצא
 כי כל האורות המקיפים לזו"ן הם בוזי שמות של אהי"ה גם דע כי
 כל אורות המקיפים את ז"א יש בהם נקודות באותן השמות אבל
 בשמות האורות המקיפים הנוקבא דז"א אין בהם נקודה. גם ענין זה
 נזהג בספי' עצמן כי כל הספירות הנוקבא אינן מנוקדות משא"כ בז"א

גם דע כי לעולם אור המקיף גדול מאור המוקף שהוא הנקרא או"פ
מאד מאד והוא נשמה לו גם ענין זה נזהג במקיפים עצמן כי המקיף
יותר וזיצון הוא מעולה מוזכירו והוא נשמה לו משא"כ באו"פ
שהיותר פנימי הוא גדול מוזכירו הוויצון ממנו גם דע כי אין לך בכל
ספי' וספי' של נצוח או הוד בין בז"א בין בנוקבא שיהיה להם שם ע"ד
מילוי והטעם לפי שהם סוד ערבי נזל שכולל שאין להם לא טעם
ולא ריח ודו"ק. גם דע שבכל י' היות המנודות בפתוח וקמץ כו'
אשר הם בוי' זר"ן לזו"ן יש בכל אות ואת אור א' המקיף עליהם:

ונבאר עתה קצת ביאורים וטעמים אל הדרוש הנ"ל. הדעת דז"א
(בכל ג' בוינות שבפנימים ואמצעים ואוזור) דע כי ג' בוינות
שבספירות דעת (דזעיר אנפין דאצילות) וזיצונות אמצעיות ופנימיות
שהם ב"ן ס"ג ע"ב גימטריא קפ"ז וזה סוד שם פז"ק שיש בשם מ"ב
כזודע גם עם המלה עצמה גימטריא מקום גם הוא גימטריא שם
הוי"ה דרך הכאה יפ"י הפ"ה ופ"ו הפ"ה הכל גימטריא קפ"ז עם השם
בעצמו וז"ס ופגע במקום ר"ל קפ"ז שהוא גימטריא מקום:

הזסד שבו שם אלוה הוא סוד הכתוב מנשמת אלוה יאבדו והוא
הזותם והלבוש הנזכר בסבא פרשה משפטים ע"פ שארה כסותה
ועונתה לא יגרע כסותה פרישו דלבושא דמלכא דפריש עלה אלוה
כו'. והנה שם זה יש בו אותיות א"ל ו"ה כי שם א"ל הוא וסד ושם

ו"ה הוא המתווכר ומצטרף עם אותיות זכרי והם גיטריא רמ"ו מצות
עשה שמצד הווסד כוודע:

הגבורה דו"א השם הפנימי הוא שם י"ה והוא סוד שלהבת יה היוצא
מבינה אל הגבורה וז"ס הנזכר פ' בראשית דל"ב ע"ב וז"ל א"ר אבא
כך הוו קדמאי אמרי כד הוו מטאן להאי אתר מראשן שפון
דזכימין ולא אמרי מידי בגין דלא אתענשין גם זהו י"ה המתווכר עם
שמי והוא גי' שס"ה ל"ת כוודע והוויצון שבו הוי"ה בניקד אלהים
והוא עצמו שם הפנימי דגבורה דנוקבא דו"א וזה שם הוויצון דגבורה
דו"א מתלבש תוך פנימי דגבורה דנוקבא ומצד זה הוא שמתווכרת
ומתקשרת נוקבא דו"א עם הגבורה הנקרא שמאלה של הו"א:

הת"ת דו"א כל ג' בוזי' הוא שם הוי"ה וזהו טעם שאין הוי"ה נקרא
כ"כ בעצם כמו בת"ת כוודע ושם פנימי שבו הוא במילוי אלפין וז"ס
שהת"ת נקרא אדם שהוא כך בגימטריא והנה כן הוא שם הוויצון
בוזכמה בסוד מה שמו ומה שם בנו כי תדע הנה הת"ת שלה
דנוקבא ב' שמות שלה הוויצונים הם נגד ב' שמות שוקי הזכר אשר
כנגדם הוא גוף הנוקבא שהוא ת"ת שלה (וגם אותם) שוקיים שלו
המכוונים כנגד גופה נקרא צבאות וגם שם השתפ"א וזלף צבאות:

נִצּוֹן וְהוּד דָּו"א דַּעַ כִּי נִ"ה דָּו"א הוּא סוּד וּזְדַ גּוֹפֵא בְּבוּזִי וּזִיצוֹנִים אֲבָל
בְּבוּזִי פְּנִימִי הֵם תְּרִי פִלְגִי גּוֹפֵא כְּזֹכֶר בְּזוּהַר כִּי צַד הִנֵּה שֶׁם הוּזִיצוֹן
הוּא שֶׁם צְבֹאוֹת וְשֶׁם זֶה כּוֹלֵל שְׁנֵיהֶם יוּזֵד וְאוֹז"כ בְּאֻמְצַע הוּא שֶׁם א'
לְבַד כּוֹלֵל לְשְׁנֵיהֶם שֶׁהוּא בְּרַבּוּעַ צֶ צֶב צֶבֶא צֶבֶאוֹ צְבֹאוֹת וְהִרִי כִי
מִצַּד ב' שְׁמוֹת אֵלּוֹ הוּזִיצוֹנִים הֵם כְּלוּלִים בִּיּוּזֵד אֲבָל הֵג' וְהוּא הַפְּנִימִי
מִצַּדוֹ הֵם נְזוּלָקִים לְב' שֶׁם הוּי"ה בְּנִצּוֹן וְשֶׁם אֲדָנִי בַּהוּד. וְאֻמְנָם סוּד
הַעֲנִין הוּא כִי הִנֵּה נִתְבָּאֵר אֲצִלְיָנוֹ כִי מִקּוֹם רִישָׁא דְנוֹקְבָא דָּו"א הוּא
אוֹזוּרִי וּזְדוּי דָּו"א כְּזֹכֶר בְּאֲדָרָא וְהִנֵּה נּוֹקְבָא שִׁיעוּר קוֹמַתָּה קִצְרָה
מִקּוֹמַת הַזֶּכֶר כִּי הִנֵּה רֹאשׁ הַזֶּכֶר הוּא כּוֹזֵב"ד וְרִגְלָיו הֵם לְמִטָּה
וְהַנּוֹקְבָא רֹאשָׁהּ הִיא בּוֹזָה וְרִגְלֶיהָ הֵם שְׁוִים וּמִסְתִּיִּים עַד סוּם רִגְלֵי
הַזֶּכֶר וְנִמְצָא כִי בְּנֵה"י שֶׁל הַזֶּכֶר שֶׁם הוּא קוֹמַת הַנּוֹקְבָא וּלְכֹן תִּמְצָא
כִי יֵשׁ בְּנֵה"ב כְּלִיּוֹת וְתִרִין בִּיעִין דְּדַכּוּרָא וְב' שְׁוֹקִיִּים וְב' יִרְכִין וְב'
רִגְלִין בְּכָל אֵלּוֹ הַבּוּזִי הוּא שִׁיעוּר קוֹמַת הַנּוֹקְבָא מִן הַמוּוֹזִין שְׂבָה עַד
הַרְגָּלִים שְׂבָה כְּמִ"שׁ בַּע"ה. וְהִנֵּה סוּד הַשְׁוֹקִיִּים בּוֹכֵר עַדִּין שֶׁם הוּא
גּוֹף הַנּוֹקְבָא כִי מִן הִירְכִים וּלְתַתָּא הוּא כְּנֶגֶד שְׁוֹקֵי הָאֵשׁה וִירְכּוֹתֶיהָ
כְּמִ"שׁ בַּע"ה נִמְצָא כִי מֵה שֶׁהוּא בּוֹכֵר ב' שְׁוֹקִיִּים נְפָרְדִּים הֵם בּוּזִי
גּוֹף א' שֶׁל הַנּוֹקְבָא וּבּוֹזָה תִּבִּין לְמֵה נִ"ה נִקְרָא תְּרִי פִלְגִי גּוֹפֵא כִי לְפִי
שְׂמִצַּד פְּנִים נִקְרָא שְׁוֹקֵי הָאֵשׁ וְהֵם נְפָרְדוֹת וּמִצַּד אוֹזוּר הֵם גּוֹף א'
שֶׁל הַנּוֹקְבָא וּבּוֹזָה תִּבִּין אִיךְ נִ"ה דָּו"א בְּסוּד הָאוֹזוּרִיִּים הֵם מוּזוּבְרִים
וּבְסוּד הַפְּנִים הֵם נְפָרְדִּים גַּם דַּעַ כִּי מִסְבֵּת בּוּזִי פְּנִימִיּוֹת שֶׁל נִצּוֹן
דָּו"א שֶׁהוּא שֶׁם יְהו"ה מִתְקַרֵּב הַת"ת בִּימֵי הוּזוּל וְעוֹלָה בְּנִצּוֹן וּלְסִבָּה
הַפְּנִימִי שֶׁל הוּד שֶׁהוּא אֲדָנִי מִתְקַרֵּב הַמַּלְכוּת בּוּזוּל וְעוֹלָה בַּהוּד
כְּזֹכֶר בְּתִיקוֹנִים גַּם דַּעַ כִּי סוּד אוֹתָן הֵב' ווִי"ן הַמִּתּוּזְבְּרוֹת יוּזֵד בְּאוֹת

א' של צבאות שבאזורי נ"ה דלכורא הם נקרא ווי"ה העמודים וזכור סוד זה גם זה רמוז מ"ש פ' וארא דו"ך ע"כ ענין דרוש אותן היאורים כי תצ"ט ופלגא מסטרא דא ותצ"ט ופלגא מסטרא דא שאותן התרין פלגין הם ב' ווי"ן אלו המתווכרים ונעשים אלה ותצ"ט הוא שם צבאות גימטריא ועיין במקומו אשר ביארנו שם:

היסוד שלו הוויצון שבו הוא שם שד"י במילואו והנה אם תקוץ ו' אותיות המילוי לבד בלתי ג' אותיות הפשוטים יעלה גימטריא ת"ק אשר הם שיעור מהלך כל רקיע ורקיע אשר בו אמר לעולמו די והנה בשביל מילוי זה נקרא היסוד כל שהוא גימטריא נ' וכ"א כלול מ"ה הרי ת"ק והנה הוויצון שלו הוא הפנימי של יסוד דמלכות נוקבא דיכיה לכן הם מתווכרים יחד בעת הזווג זה הוויצון שלו בתוך הפנימי שלה והבן זה והפנימי שלו הוא השם הנזכר בתקונים דביסוד מתווכרין תרין שמהן כוודא יאהדוניה"י:

שער מד פרק ז

בענין המקיפין דו"א דאצי' מקיפי כתר שלו הם שיטה א' של שמות יש בו ב' שמות המקיפים דווסד ונצו שלו משולבין זה בזה זה

מתוויל מראשו לסופו וזה מסופו לראשו כיצד תזלה הוא אלף מקיף
 אהיה דוסד ב' לו הוא ה"י שהוא אזורנה שבמקיף הנצח ועד"ו כל
 השאר ושיטה הב' הוא שילוב מקיפי גבורה והוד שלו יחד עד"ד הנ"ל
 והנה השיטה הראשונה הוא אלף ראשונה של דוסד ואז"כ ה"י
 אזורנה של נצח נמצא כי בסוף השיטה א' אם תלך מסוף לראש ג'כ
 תלך עד"ו אלף הנצח וה"י דהוסד וכעד"ו בשטה הב' מקיפי וזו"ג
 ונ"ה דז"א הם כך ההי"ן דנ"ה הם מלאים ה"י ה"א ר"ל דיודי"ן האלפין
 אבל מיילי ההי"ן שבו"ג הם ביודי"ן וההי"ן ה"י ה"ה שהוא יותר גרוע
 והטעם לפי שנה"ה הם שביילי הזרע דנזית מן וזכמה לכן הם במיילי
 יודי"ן אלפין משא"כ בוז"ג:

המקיפים דנזק' הם אלו דע' כי מקיפים שלהם הם שם אהי"ה (וזו"ן
 ממקיפי הדעת שבה כמ"ש) ולכן כל הספירה שהם סוד הדין יש
 בהם אות ה"ה ראשונה של אהי"ה במיילי ההי"ן וה' שניה במיילי
 אלפין כי ה"א דמיילי אלפין הוא רומים וה"ה במיילי ההי"ן הוא דין
 ולפי שהוא דין מוקדם מיילי ה"ה למיילי ה"א לכן בספי' המלכות
 שבה שהוא דין מיילי ה"ה ראשונה בההי"ן והב' אלפין וכן בספי' הוד
 שבה אבל ביסוד נצח שבה שהם רומים אז מיילי ה"א ראשונה
 באלפין והב' בההי"ן כי רומים גוברין והת"ת שבה כליל נ"ה לכן
 מקיף שלה כולל ב' מלואים דנ"ה זה כלול בזה משולבים יחד אבל
 לעולם מתוויל מיילי תזלה מצד הנצח לפי שהוא נוטה לצד דוסד
 שהוא רומים לכן תזלה הוא אלף אלף ה"א מצד הנצח ואז"כ אלף

אלף הה מצד הוד וכן עד תשלוּם הילוי שבו וכעד"ז בוז"ג שבה כי הוּסד רומים גוברין ובגבורה הדין גובר לכן בגבורה מילוי ההי"ן קודם לאלפין ובוּסד מילוי אלפין קודם לההי"ן ושניהן בסוד הרבוע הפשוט והמלא מצטרפין ושניהן יחד אבל בדעת שבה צריך לידע כי תזלה לא היה לה שם בבוזי הפנימיות אלא ב' בוז' לבד שהם ק"ל קד"ם (נ"ב ע"ב ק"ל קד"ם עלה למעלה במקום כתר דידה) ואז היה לה או"מ מצד אהי"ה כזה א"א אלף א"א ה"ה אל"ף ה"ה א"א ה"ה י"י אלף ה"ה יו"ד א"א ה"ה י"י ה"ה אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה ואזר ביאה ראשונה של הז"א הגיון בה אותו הרוזן הנזכר בסבא דמשפטים דשביק בה בעלה בזווגא קדמאה אז ניתוסף בה שם הפנימי של ההי"ה דההי"ן העולה ב"ן והוא סוד בנימין וכמ"ש בע"ה ואז וזר הדעת שלה להיות בסוד זכר ואז קנתה וניתוסף בה אור המקיף שלה בסוד הזכר בסוד הרבוע של יאהדונה"י ואותו אור המקיף הראשון עלה למעלה בכתר שלה ונתזבר עמו רבוע א' מסוד הנצון שבה ואז היה בכתר שלה ד' ריבועים ב' פשוטים וב' מלאים וארבעתן כלולים זה תוך זה ואור המקיף לבינה שלה הוא שם מ"ב הנקרא אהיה אשר אהיה כמ"ש בזהר בכת"י כי הוא רבוע פשוט מב' שמות אהיה כלולים זה בזה (ופה הוא מקום שם של מ"ב של אהי"ה הנזכר בזהר ובתקונים וזה עצמו הוא ג"כ בוזכמה שלה אלא שהוא במילוי) והנה כנגד שם זה אמר הכתוב למשה אהיה אשר אהי"ה ואז"כ אמר כה תאמר לבנ"י אהיה כו' כי אלו השמות של אהיה הם באור המקיף של בינה דנוקבא הנקרא כה וזהו כה תאמר וגם שם של מ"ב זה הוא בוזכמה שלה אלא שהוא במילוי מספר

האורות המקיפים לזו"ן הם כ"א כי הנה י"ט פעמים אהי"ה יש בזו"ן
 בי"ט ספירות שלהם בסוד זר"ן ונשמה לנשמה (לכל י"ס דז"א) וא'
 או"מ לכל י"ס דז"א וא' או"מ לכל הספי' דנוקבא דז"א הרי כ"א
 אהי"ה והוא סוד ששם אהי"ה במספר הרבוע שהוא כ"א פ' כ"א
 שעולה גימטריא אמת וזהו וזותם אמת כי זו"ן נקרא אמת והנה
 אותיות וזותם הם אותיות וזומת כי הנה סוד אמת הנ"ל הוא וזותם
 שהוא אותיות וזומת או"מ אל זו"ן והבן זה. אמנם יש עוד או"מ אזור
 המקיף את שניהם שהוא שורש הכל ואינו במספר ונבאר ענין
 המקיפין והפנימים במספר י"ס דבי"ע כל צירוף שם אלקים שיש
 בבי"ע הם ק"ך כי הרי מתווסף מזו"ן דבריא את הרי ק' ואז"כ ביצירה
 יש ז' דא"א וי' דא"א וי' דז"א וי' דנוקבא ואזור כך ז' צרופים
 אזורים בעשיה ע"ד הנ"ל שהם י' בא"א וך' באו"א וי' בז"א וי' דנוקבא
 הרי הכל הם ק"ך צרופים שיש בשם אלהים. ואמנם בזה תבין כי
 לסבתם נק' ז"א אלהים כנזכר באד"ר ובאד"ז ובס"ד ואלו הק"ך הם
 סוד והיו ימיו ק"ך שנה הנזכר בס"ד ובאד"ר ואלו הק"ך צרופים הם
 התפשטות אלקים מצד הקדושה ואז"כ מכאן ואילך הם אלקים
 אזורים. גם דע כי הנה נת"ל כי שם של אהי"ה סוד נשמה של מקיפין
 דזו"ן דאצילות והנה אם תמנה מוזון לפנים הוא אהיה ואם תמנה
 מפנים לזו"ן הוא היהא והרי הם ב' צרופים הראשון והאחרון מי"ב
 צרופים שיש בשם אהיה לכן השאר י' צרופים דאהי"ה לבדם הם
 בוינת מקיפי ז"א דבריא. גם דע כי הנה נתבאר במ"א כי סוד
 הכסא הוא סוד ג' אורות המתנוצצים וזותמים בכוז"ב והם מתעלמים
 תוך ג' דא"א דבריא ובג"ר דאבא ובג"ר דאמא ובג"ר דז"א ובג"ר

דְּנוֹקְבָא וְהִנֵּה בְּבִרְיָאָה זֹו"ן אֵין מִתְגַּלִּין שְׁלֵשֶׁתָן רַק זֹו"ב לְבַד לִכְן ב' צְרוּפִים רֵאשֻׁנִים דְּשֵׁם הוּי"ה הֵם רִמּוּזִים בּוּזו"ב דִּז"א כִי הִכְתֵּר שִׁבּו אֵינוֹ זִיכָר וְנִגְלָה וְשָׂאָר הִי צְרוּפִים הֵם י' בּוּזִי פְּנִימִים דִּז"א דְּבִרְיָאָה וְכֵן ב' צְרוּפִים רֵאשֻׁנִים מִהִי"ב צְרוּפִים רֵאשֻׁנִים שֶׁל אֲדָנִי הֵם שֵׁם בּוּזו"ב דִּילִיָּה וְשָׂאָר י' צְרוּפִין הַנִּשְׁאָרִין מִן הִי"ב צְרוּפִים הֵם בִּי"ס אֲמִצְעִית שִׁבּו וְכִיּוּצָא בֹּזֶה בְּנוֹקְבָא דְּבִרְיָאָה כִי ב' צְרוּפִים רֵאשֻׁנִים שֶׁל י"ב צְרוּפִים שֶׁל אֱהִי"ה הֵם בּוּזו"ב דִּילָה בְּסוּד הַכֶּסֶּא וְשָׂאָר הִי צְרוּפִים הֵם י' בּוּזִי פְּנִימִים שֶׁל נּוֹקְבָא דִּז"א דְּבִרְיָאָה וְכֵן ב' צְרוּפִים הֵרֵאשֻׁנִים מִי"ב צְרוּפִים אֲוִירוּנִים שֶׁל אֲדָנִי הֵם בּוּזו"ב דִּילָה בְּסוּד הַכֶּסֶּא וְשָׂאָר י' צְרוּפִים הֵם י' בּוּזִי אֲמִצְעִיּוֹת דְּנוֹקְבָא דְּבִרְיָאָה:

מִי"ב מִצְּאֵתִי בִּכְת"י שֶׁל מוֹרֵי זָלָה"ה יִהְיֶה כְּסִדְרָן בְּזוּזָה זֹו"ב תו"מ. יִהְיֶה כְּשִׁעוּלָה מִל' לֹא"ב"י וּמִתּוֹזְבֵּרֶת ה' עִם י' וְנִשְׁאָרוּ ה"ו כְּסִדְרָן בִּינָה ע"ג ת"ת. יוֹהֵה כְּשִׁעוּלָה ת"ת לְגַבִּי אֲבָא וְנִתּוֹזְבֵּר ו' עִם י' וְנִשְׁאָרָה בִּינָה עַל מַלְכוּת. הִיּוּה כְּשִׁיּוּרֵד וּזְכֻמָּה אֵל ת"ת נִשְׁאָרָה בִּינָה לְמַעְלָה מִהִי" (נ"א כְּשִׁיּוּרֵד וּזְכֻמָּה בִּינָה וְנִעְלָם בַּהּ לְהַשְׁפִּיעַ בּו"ה תו"מ. הִיּוּה כְּשִׁיּוּזְכֻמָּה נִעְלָם בַּת"ת לְהַשְׁפִּיעַ בּוּ נִמְצָא שֶׁהִיָּה תּוֹזֶת הו' וּבִתּוֹכוֹ (נ"א כְּשִׁשְׁנִיעְלָם בְּמַלְכוּת נִמְצָא י' עַל ה' (נ"א כְּשִׁשְׁנִיעְלָם בַּת"ת לְהַשְׁפִּיעַ בִּיּוּד לְמַלְכוּת אִזְ הִי תּוֹזֶת ו' הוּהִי כְּשִׁיּוּזְכֻמָּה נִעְלָמָה עִם בַּתָּה אוֹ לְהַשְׁפִּיעַ בַּהּ אוֹ בַּתּוֹזְתוּנִים הִהִיו כְּשֶׁהַמַּלְכוּת עוֹלָה לְבִינָה וּזְכֻמָּה יוֹרֵד לַת"ת הִהִיו כְּשִׁיּוּזְכֻמָּה יוֹרֵד לְבִינָה וּמַלְכוּת עוֹלָה שֵׁם וְעוֹלָה וּמִתּוֹזְבֵּרֶת עִבּוֹ (נ"א כְּשִׁיּוּזְכֻמָּה יוֹרֵד בַּת"ת וּמִתּוֹזְבֵּרֶת עִם

המלכות שם בת"ת ההוי כשהמלכות עולה לבינה וחכמה יורד בת"ת ונעלם בו להשפיע בו או בתוונות ממונה והיה כשמותוברים וזו"ב ויורדין למלכות בה' תתאה שהם תוונתיה ויהיה כשמותוברים יורד בת"ת ונעלם בו והבינה יורדת למטה ונעלמת בה וההי כשיורד וחכמה להשפיע בתוונותם ויורדת בינה בת"ת ונעלמת בו (נ"א כשיורד בינה ג"כ במלכות והחכמה תוונת הבינה להשפיע לתוונותם ועיין בתקונים ל"א ותמצא כי צירוף יהיה בחכמה כי י' עם ו' ב' זכרים לימין ה"ה אמא וברתא לשמאלא וצירוף יהיה בבינה כי להיותו שמאלי לכ אבא וברתא ואמא עם ברא. מזה תבין סוד תפלין דעלמא דאתי עטרת צדיקים שהם הויות להדדי (ע"כ מצאתי בכת"י מורי ז"ל):

מ"ת הגה שם יה"ו שהוא בו' צרופים שהוא בז"א דיצירה הוא קכ"ו ומקרו הוא שם אדנ"י ברבעו כזה א' אד' אדנ"י שגם הוא גימטריא קכ"ו שם שדי בו' צרופיו הגה הש"ן עולה אלף ות"ת וב' אותיות ד"י ו"פ של ו' צרופים גימטריא פ"ד גימ' וזנך והסוד הוא כי זה ענין ציצית דמטטרו"ן שר הפנים העולה אלף לכן אמרו"ל הזהיר במצות ציצית משמשין לו (לעת"ל ב') אלף ות"ת עבדים כי הלובש ציצית דמטטרו"ן הוא בסוד עבד לכן ישמשוהו עבדים שם יוד הי וו הי גימטריא רל"ו והוא שיעור קומתו של יוצר בראשית והוא רל"ו אלפים רבבות פרסאות כנין גדול אדונינו ורב כוז זה כתבתי מעת ששמעתי ואז"כ עיינתי בו כי שם הג"ל ברבוע הפשוט והמלא הם

גִּימְטְרִיא ע"ב קס"ד כֹּהֵל י יהו יהוה יוד יוד הִי יוד הִי וו הִי
 גִּימְטְרִיא רל"ו והוא בוזי נְשִׁישׁוֹת הַמִּקִּיפִין. ודע כי הִנֵּה כָל א' מִי"ס
 וזוּן מִכְתָּר וזוּ"ב ותו"ב אִין בְּשׁוּם אֲחֻד מֵהֶם הִיכָר פְּרָצוֹף וזוּלֹק
 אִיבְרִים פְּרִטִים כִּמוֹ שֵׁשׁ בָּאֵלֹ הֵה' בְּלִבָּד עִם הִיּוֹת שֶׁהֶם כְּלוּלִים
 כָּל א' מִי" כְּגֹדֶעַ. וְהַמֶּשֶׁל בִּזֶּה הוּא כִּמוֹ זְרוּעַ אָדָם אֲשֶׁר בּוֹ נִכְלָל כָּל
 אִיבְרֵי הַגּוֹף ובו כוז כולם ועכ"ז אֵינָם זִיכָרִים בּוֹ גִּילּוֹי גָּמוּר אֲלֵא הֶם
 נִסְתָּרִים וְנִעְלָמִים בּוֹ וְאִמְנָם הַגּוֹבֵר וְזִיכָר בּוֹ הוּא סוּד וְזִסְדִּי לִבָּד וְעַד"ז
 בְּשָׂאֵר הַסִּפִּי אִמְנָם בֵּה' סִפִּירוֹ הַנִּלֵּי יֵשׁ בְּכָל א' מֵהֶם פְּרָצוֹף גָּמוּר
 וְכָל פְּרִטֵי אִיבְרִים כּוֹלֵן נִגְלִין בְּכָל א' מֵהֶם וְנִבְאָר עֲתָה עֲנִין הַדַּעַת כִּי
 הִנֵּה וְדָאִי שֶׁבְּכָל ה' פְּרָצוּפִים שֵׁשׁ בְּעוֹלָם אֲצִילוֹת בְּכָל א' מֵהֶם יֵשׁ
 בּוֹ בּוּזִי מוּוּז הַאֲמִצְעִי הַנִּקְרָא דַּעַת וְאִמְנָם בְּבִיאוֹר דַּעַת שֶׁל הַכְתָּר
 שֶׁהוּא א"א אִין אֲנֹ עֲסוּקִים בּוֹ עֲתָה מַשׁוּם דָּשֵׁם הֶם תְּלוּיִין לִבָּד אֲבָל
 לְמִטָּה בָּאֵלֹ הָאֲרִבְעָה אֵינֶן הַכֻּלִּים מִמֶּשֶׁ וְנִרְמִזִּין בְּד' אוֹתִיּוֹת הוּי"ה
 כְּזֹכֵר בְּאֲד"ר. וְהִנֵּה דַעַת כִּי קוֹדֶם שֶׁנֶּאֱצַל הָאָדָם הָעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא תו"ב
 נַעֲשֶׂה הַזּוּג דְּזוּ"ב אב"א לִכֵּן אִירַע הָעֲנִין הַהוּא שֶׁל מַלְכִּים קִדְמָאִין
 שְׂמִתּוֹ כְּגֹדֶעַ וְהַטָּעָם לְפִי שֶׁהוּא בְּסוּד הַדִּין שֶׁהוּא עֲנִין אב"א אִמְנָם
 אִין לָנוּ עֵסֶק עֲתָה בְּבִיאוֹר עֲנִין אב"א שֶׁל זוּ"ב קוֹדֶם שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם
 וְאִמְנָם אֲחֻד שֶׁנִּבְרָא הָעוֹלָם לְעוֹלָם הֶם פִּב"פ אֲבָל זוּ"ן הֶם לְזִמְנִין
 פִּב"פ וְזִמְנִין הֶם אב"א וְהִנֵּה בִּימֵי הַזּוּל הַדַּעַת הַזִּינְצוֹן שֶׁל הַמַּלְכוּת
 שֶׁהוּא סוּד אב"א הוּא שֵׁם מ"ה כֹּהֵל יוד יוד הֵא יוד הֵא וְאוֹ יוד הֵא
 וְאוֹ הֵא הָעוֹלָה ק"ל וְהַדַּעַת הַפְּנִימִי שֶׁל הַזּוּל הוּא סוּד הוּי"ה דְּבִיּוֹלִי
 הַהִי"ן כֹּהֵל יו"ד ה"ה ו"ו ה"ה גִּימְטְרִיא ב"ן וְהוֹ פִּב"פ בְּזוּל אֲבָל
 בְּשִׁבְתִּי הַדַּעַת הַזִּינְצוֹן שֶׁל הַזּוּל יוֹרֵד לְמִטָּה לְהֵאִיר בְּתוֹתוֹנִים וְכַמּוֹ"שׁ

בע"ה. נמצא כי שם ב"ן הנ"ל שהוא נקרא פנימי בימי הול עתה
 בשבת נקרא וויצון ואז מתגלה בה דעת פנימי אחר יותר גדול והוא
 שם ס"ג כזה יו"ד ה"י וא"ו ה"י והנה נתבאר ג' וזלקי מציאת הדעת של
 המלכות ואמנם הת"ת הנקרא ז"א בימי הוול אז הדעת הווצון שלו
 הוא שם ב"ן הנ"ל והפנימי הוא שם ס"ג הנ"ל ובשבת הוויצון שם ס"ג
 ופנימי שם ע"ב כזה יו"ד ה"י וי"ו ה"י והרי נתבאר הג' וזלקי הדעת של
 ז"א ג"כ אמנם וזו"ב הנקרא או"א אין בהם בוי' אב"א אחר שנברא
 העולם כי לעולם הם פב"פ ולכן אין בהם רק ב' מיני בוי' דעת לכל
 א' מהן פנימי וויצון לבד בין בוול בין בשבת כי שם לעולם הוא
 שבת והנה דעת וויצון של בינה הוא שם אהי"ה דמילוי אלפין
 והפנימי אהי"ה דמילוי יודי"ן והוויצון של זכמה הוא וויצון של ז"א
 עצמו שבשבת הוא שם ס"ג ופנימי של זכמה הוא פנימי של ז"א
 דבשבת הוא שם הוי"ה ע"ב דיודי"ן והענין יובן בסד מה שמו ומה
 שם ב"ו כי תדע כי כולם שוין כוז הבן מכוז האב הוא כנודע. ודע כי
 זה שכתוב בזוהר פ' בראשית כל יומי שתא אקרי אל והשתא אקרי
 כבוד אל פי' כי הנה כל השנה אין להמלכות אלא שם אל אבל
 השתא יש לה דעת פנימי כנודע שהוא שם ס"ג שהוא גימטריא כבוד
 אל והדעת הזו אין לה אלא בעת הזווג שהוא ביום השבת או ביום
 השבועות שהוא דוגמת שבת כנודע שלכן אינו אלא יום א' ואינו וזג ז'
 ימים כמו וזג המצות או וזג הסוכות. והנה דע כי סוד ב"ן דמילוי
 תהי"ן אשר הוא סוד דעת הפנימי של המל' בימי הוול כנ"ל הנה
 הוא מתזלק בניקודו כפי הימים פי' ביום ראשון בשבוע תהיה
 נקודתו כפי יניקתו ויניקתו כפי נקודתו פי' כי ביום א' יו"ד בוולם ה'

בסגול והו' בקמץ ה' בסגול אמנם אין בו רק ד' נקודות בד' אותיות הפשוטות ולא באותיות המילוי (כזה יו"ד ה"ה ו"ו ה"א) וכן בכל הו' ימים זולת יום ג' ויום ו' כנזכר למטה וכבר ידעת כי כפי מקור יניקתו כן הניקוד המשל בזה כי י' בזולם מורה כי י' שהוא הזכמה שבה יניקתה אז מן ת"ת שהוא זולם ה' בסגול מורה כי בינה שבה יניקת מן וסוד וכן בשאר הנקודים ושומר כלל זה בדרך לכל מיני נקודות שבעולם. ביום ב' י' בזולם ה' בשבא ו' בצירי ה' בשבא כזה יהיה. יום ג' נגד הת"ת י' וזולם ה' ראשונה בזולם והב' בסגול ו' ראשונה בזולם והב' בסגול ה' ראשונה בזולם והב' בסגול כזה יוד הה וו הה. וסוד הענין הוא כי כל ז' ימים וזוץ מיום ג' ויום ו' שהמה סוד ת"ת ויסוד אין ניקוד באותיות הכפולות פי' ה' השניה של ה' ראשונה או ו' שניה של ו' אמנם ת"ת ויסוד מנוקדים אפי' באות

יות הכפולות. יום ד' י' וזולם ה' ראשונה לבד בזירק וה' הב' אין בה ניקוד כלל כנ"ל ו' ראשונה בפתחו ה' ראשונה בזיריק כזה יהיה. יום ה' י' בזולם ה' שורק הנקרא קמץ שפתים ו' שבא ה' קיבוץ כזה יהיה. יום ו' י' וזולם ה' ראשונה בשורק והב' בשבא ו' ראשונה בשורק והב' בשבא ה' ראשונה בשורק והב' בשבא כזה יוד הה וו הה יום ז' בניקוד צבאות יהיה כיצד יו"ד שבא ה' קמץ ו' וזולם ושאר האותיות אין בהם ניקוד. ודע כי א"א להתלבש אור הא"ס בשום א' מי"ס אם לא ע"י שיתלבש תזלה אור הזכמה בהם וז"ס כולם בזכמה עשית ועד"ו אין א' מהו"ק יכול להתלבש בו אור הא"ס אם

לא שיתלבש בה תחלה אור הוֹסֵד וז"ס יומם יצוה ה' וחסדו שפי'
 בזוהר כי הוֹסֵד נק' יומם ר"ל יומא דכולהו שכולל כל הו' ימים
 דהיינו כל הו"ק והבן זה:

שער מזה פרק א מ"ת

השער הוֹמִיִּשִׁי שער המקיפין ובו ד' פרקים:

ענין המקיפין של האצילות דע כי ראשונה יצא מן א"ס אור גדול
 ונזלק לב' וזלקים א' יצא ונכנס בסוד או"פ ומה שלא היה יכול
 להכנס ולהצמצם מרוב גדלו נשאר בזוין בסוד או"מ כמבואר
 בדרוש א"ק וזה האור המקיף הוא המקיף לכל האצילות כולו כי
 הלא גם הכתר שהוא עתיק וא"א כנודע הם מתפשטים בכל
 האצילות כמבואר אצלינו והנה או"מ זה הוא בסוד אור ישר
 מלמעלה למטה ואמנם אור שנכנס בסוד או"פ גם הוא אין יכולת
 בכתר לסבול את כולו ולכן וזלק א' ממנו נשאר עומד בפנים של
 הכתר וזלק א' ממנו יצא ממטה למעלה אזור שנכנס ונתפשט בתוכו
 וזוהר לעלות ויוצא דרך השערות ואלו הם סוד בוזי' השערות אשר
 בראש שהם צינורות והמשכות של זה האור היוצא ובצאתו מן

השערות בסופי קצוותיהן שהם סופי צנורותיהן אז הוא בוינת או"מ
עלה ממטה למעלה ונקרא אור וזוהר הרי נתבאר ב' מיני אורות
מקיפין א' אור ישר וא' אור וזוהר אלא שהאור הישר הוא כולל לכל
אצילות כולו ומקיף כולו אמנם אור המקיף הזוהר הוא מקיף אל
פרטי הכתר לבדו ולא אל שאר אצילות. ואם תשאל א"כ מאוזר
שסוף האור הזה לצאת אוז"כ בסוד או"מ לפי שלא היה יכול הכתר
לסובלו בתוכו כולו א"כ מה טעם נכנס בתוצלה והיה לו לישאר
בסוד המקיף כמו הראשון ששלא נכנס כלל. והתשובה הוא כי אוזר
שכוונת המאציל היה לשהיה בוי"ב' מקיפין א' בסוד מקיף לכל
אצילות כולו אור ישר בבוזי' יוידה ומקיף א' לכתר בבוזי' אור וזוהר
סוד וזיה שזכנס בפנים ובחוץ וכבר נודע בדרוש א"ק כי בכל
הפרצופים שמטבור ולמטה דא"ק א"א להיות רק ב' מקיפים לבד
לכן היה מוכרח תוצלה לכנס בבוזי' או"פ לפי שאם בתוצלה היה
נשאר בחוץ ולא היה נכנס הנזה היה אורו גדול מאד והיה מתפשט
גם הוא עד סוף האצילות כולו כמו שעשה מקיף הראשון ועתה אשר
נכנס בפנים ונתפשט ממעלה למטה ואוז"כ וזוהר להתפשט ולעלות
ממטה למעלה ואזר כך וזוהר ומתפשט מלמעלה למטה מבוזין
בסוד אור מקיף נמצא שעי"כ נתמעט אורו ואינו מקיף רק אל הכתר
לבדו וז"ס המקור של מעין כי כפי גובה המקום ומוצא המקור שממנו
יצאו הבנים תוצלה כפי ערך גובה זה יכולין לעלות אע"פ שירדו
בעומק במאד מאד יכולין לעלות אל שיעור גבהו הראשון שממנו
יצאו כנראה בבוזי' הטבע וכן היה הענין כאן כי אוזר אשר האור
הזה נכנס וזוהר לעלות אין בו כוח לעלות רק עד ראש הכתר בלבד

אשר הוא נעשה מקום המקור של האור הזה וע"כ אין יכול לעלות
עד א"ס משא"כ אלו לא נכנס תוצלה אור זה בכתר שאז אור זה יכול
לעלות יותר ולהדבק במקורו הראשון שהוא הא"ס והיה אורו רב
והיה יכול להתפשט עד סוף אצילות ואז"כ מן יסוד א"א אשר כבר
ידעת שהוא כלול מוז"ג סוד שם מ"ה ושם ס"ג זה מימיו וזה
משמאלו כמבואר בדרוש א"ק ושניהן נתקבצו ביסוד הזה וכאשר
יוצאין ממנו לזוץ דרך פי היסוד הגה הם מתחלקים אז הווסדים
שבימין ניתנים אל אבא אשר הוא מלביש לזרוע ימין א"א כנודע
והגבורה ניתנים לאמא שהיא בשמאל של א"א שהוא הכתר ואע"פ
שכולם נתקבצו יחד ונתחברו ביסוד עכ"ז כיון שהם באין מלמעלה
נפרדין אלו בנצח ווסד ואלו בגבורה והוד דא"א כנודע וע"כ כאשר
וזזרים לצאת דרך פי היסוד ולזוץ הם וזזרים ליפרד כמו שהיו
תוצלה ובה תבין עכשיו ענין או"א שאמרו באדר"ז תרוייהו שקילי
כוזא ושריין כוזא. והטעם הוא כי הגה מאור א' שניהן מאירין
בשיווי א' ממש ואין וזלוק ביניהם אלא שאבא לקח אורות ווסדים
מימין ואמא האורות של הגבורה מהשמאל. וז"ש באדר"ז אבא טמיר
יתיר והנה אור הימין גם הוא נזלך לב' וזלקים א' נכנס בפנימים
בסוד או"פ וא' נשאר בסוד או"מ אליו וכן עד"ז נזלך אור השמאל
וזלך א' נכנס בסוד או"פ דאמא וזלך א' נשאר בזוץ בסוד או"מ
אליה אמנם לפי שאבא טמיר וגזין יתיר כנ"ל לכך גם אור הימין של
אבא שנכנס בו בסוד או"פ יוצא אז"כ דרך היסוד של אבא עצמו
לזוץ וזציו נכנס בסוד או"פ לאמא וזציו נשאר בסוד או"מ לאמא
והרי תבין עתה איך אמר כשם שהיא לוקחת מן הכתר שהוא א"א

כך היא לוקחות מן אבא עֲצָמוּ וצָרִיכָה אֵלָיו וְהֵבֵן זֶה. וּאֲתֵּי אֲכִי גָדוֹל
 אור אבא מאור אבא כי אבא לוקחות מן השֵׁמַאל ומהימין ואבא
 לוקוח דרך ימין לבד. אבל העֲנִין הוא כי כבר ידעת כי תדיר
 אתכליל שֵׁמַאל בִּימִינָא וכאשר אֲנִי אומרים ימִינָא כִּנְל כ"ש
 שֵׁהשֵׁמַאל נִכְלָל בּוֹ אֵלָּא שְׂאִינֵי עוֹלָה בְּשֵׁם לְפִי שֶׁהוּא טָפַל אֵלָיו
 ואֲנִי נִיכָר בּוֹ לִכְן אֲנִי נֹכַח בּוֹ רַק הַיְמִין לְבַד נִמְצָא כִּי אֲבָא שְׁלֹקוֹחַ
 הַיְמִין כ"ש הוּא שֵׁהשֵׁמַאל נִכְלָל בּוֹ אֵלָּא שְׂאִינֵי נִיכָר שֵׁם אֹרֹי נִמְצָא
 כִּי יֵשׁ לוֹ יְמִין וְשֵׁמַאל אֶךְ הַנּוֹקְבָא אֵין לָהּ רַק הַשֵּׁמַאל לְבַד וּבִין הָאֹר
 הַיְמִין אֵינָה לוקחות רַק מִה שֶׁנִּשְׁאַר בְּלִבָּד מִן אֲבָא וְגַם לְפִי שֶׁהִיא
 לוקחות אוֹתוֹ מֵעוֹרֵב בְּאֹר אֲבָא וְכִבֵּר אֲנִי נִקְרָא בְּשֵׁם אֹר דִּאֲא
 אֵלָּא בְּשֵׁם אֹר אֲבָא (נִמְצָא אֹר אֲבָא גָדוֹל מֵאֹר אֲבָא) וְהִנֵּה יֵשׁ
 לְכַתֵּר מִקִּיף א' כּוֹלָל וּמִקִּיף א' פֶּרֶטִי וְלֹאֲבָא יֵשׁ לוֹ אוֹתוֹ אֹר הַמִּקִּיף
 הַכּוֹלָל אֲשֶׁר בְּכַתֵּר כִּנְל וְעוֹד מִקִּיף אוֹר שְׁלֹ בְּלִבָּד כִּנְל וְכֵן
 בְּאֲמָא הַעֲנִין כֵּן וְהִנֵּה לֹאֲמָא יֵשׁ אוֹ"מ וְאוֹ"פ יוֹתֵר מִן אֲבָא לְפִי שֶׁגַם
 הִיא לְקוֹחַ מֵאֲא כִּמוֹ שְׁלֹקוֹחַ אֲבָא ו

עוֹד לְקוֹחַ ג' כִּי מֵאֲבָא כִּנְל וְהִנֵּה מִן אוֹ"פ שֶׁל אֲבָא גַם מִבִּינֵי וְזוֹר
 וְיוֹצֵא בּוֹזִי אוֹ"מ מִמִּטָּה לְמַעַלָּה אֹר וְזוֹר בְּסוּד הַשְּׁעָרוֹת כִּמוֹ בֵּאֲא
 וְכֵן הַעֲנִין ג' כִּי בְּאֲמָא וְאֲצִי לְהַאֲרִיךְ בִּזְהָ וְאוֹ"כ מֵאוֹ"פ שֶׁל אֲמָא יֵצֵא
 דֶּרֶךְ פִּי הַיְסוּד שְׁלֵה אֹר אֵל כֹּל הַזֹּאת בִּיחּוּד וְנִזְחֵק לִב' וְנִצְאִין וְנִצְוִי א'
 נִכְנָס בְּסוּד אוֹ"פ שְׁלֵהֶם בִּיחּוּד וְנִצְוִי בְּסוּד אוֹ"מ לְהֵם וְאוֹ"כ מִבּוֹזִי

או"פ שלהם וזר ויצא אור וזר מקיף בסוד השערות הז"ל ע"ד בא"א
ואו"א:

שער מזה פרק ב מ"ת

הנה עד עתה דברנו בכללות עולם האצילות ועתה נדבר בפרטיות
כי הנה גם בי"ס פרטיות של א"א עצמו יש בהן כל הז"ל ממש כי
תזלה נכנס בכתר שבו בי"א או"פ ואו"מ ומן או"פ יצא אור וזר דרך
השערות ומהיסוד דכתר דא"א יוצא מן או"פ אל וזו"ב שבו הכל ע"ד
הז"ל ממש בכללות י"ס הכוללות כל עולם האצילות וא"צ להאריך
בו כי הכל מובן מאליה בכל פרטי האצילות. ואמנם צריכים אנו
להודיעך כי יש וזילוק בין ג' ראשונות של האצילות ובין ז"ת של
האצי" וכע"ז ג' כ יש וזילוק בין ג'ר של א"א ובין ז"ת שבו וכן באבא
וכן באמא ובז"א ובנוקבא דז"א כמו שכבר הקדמתי שכל שיש
בכללות יש בפרטות ג' כ ממש וא"צ להאריך בזה. והענין הוא כי ג'ר
א"צ זו לו כי אותו אור המקיף הוזהר ממטה למעלה בכתר או בוז"ב
אינו מקיף אלא לכתר לבדו או לזכמה לבדו או לבינה לבדה אבל
המקיף העליון של כתר דרך אור ישר מלמעלה למטה הוא כולל
כל האצילות שבמנו ולמטה כיצד מקיף של כתר הוא מקיף מן כתר
עד סוף כל האצילות ומקיף דזכמה הוא מקיף מוזכמה עד סוף

אצילות וכן מקיף דבינה מקיף ממונה ולמטה עד סוף אצילות וכל זה הוא מקיף של אור הישר אבל מקיף של אור הוזהר ממונה למעלה אינו מקיף רק אל מי שבמנו יוצא ווזהר לעלות כיצד הרי המקיף הוזהר אל שעירות הכתר מקיף אל כתר לבדו ושל וזכמה לזכמה ושל בינה לבינה אמנם ב"ת לא יש מקיף לכ"א לבדו ר"ל שאין אור נכנס בוסד וממנו נעשה מקיף ממנו ולמטה עד סוף כל אצילות ומפנימיותו יוצא אור אל הגבורה ונזלק לב' לאו"פ ולאומ"מ וכן מגבורה אל ת"ת וכיוצא בזה. והנה אין הדבר כן אמנם מהבינה יצא אור א' ונזלק לב' וזציו נשאר בסוד או"מ ישר לכולו וזציו נכנס בסוד או"פ בתוך כל הו"ק יוחד ואז"כ מיסוד דז"א יוצא אור ונזלק וזציו לאו"פ לזקבא וזציו לאו"מ ישר שלה וצריך לתת טעם ובו יתבאר מצות ראשית הגז הניתן לכהן. ותזלה נבאר סוד אלפא ביתא דא"ט ב"ז ג"ז ד"ו כו' כי הלא הוא מדבר בסוד המקיפין הג"ל כי הגה א"ט הוא בכתר ורובו כי הכתר הוא אות א' דא"ט לרמוז כי לו לבדו יש לו מקיף א' בפ"ע והט' אשר תוזתיו הם נפרדין ממנו ואינם בכלל המקיף הג"ל אשר לו וזהו ענין א"ט א' לבד וט' לבדה וכעד"ז אותיות ב"ז הם בזכמה כי הזכמה שהוא ב' יש לו מקיף א' לבדו ושאר הו"ו ספירות שתוזתיו הם נפרדין ממנו וזהו ב"ז. גז הוא בבינה כי בינה שהיא ג' נפרדת מן הו"ו אשר המה תוזתיה וזהו גז. אמנם הו"ת כולם קשורים ביחד זו בזו ואין הוסד נפרד מו"ת במקיף בפ"ע אמנם הראשון של וסד הוא המקיף את הו"ו בלי פירוד ומקשר אותם יחד ונמצא כי המקיף של וסד שהוא ראשון מו"ת מקיף לכולם ביחד וכולם נכללין בו וז"ס ראשית הגז הניתן לכהן כי

מִן ג' שֶׁהוּא בִּינָה יוֹצֵא או"מ א' אֶל כָּל הַזֹּת וְזֵה אוֹתוֹת ג"ז כ"ז זִיתָן
לִכְהֵן שֶׁהוּא הוֹסֵד כְּדִי שִׁיקִיף אֶת כָּל הַז' הַיּוֹצֵאִין מִן הַג' אֲשֶׁר זֶהוּ
בִּיאוֹר אוֹתוֹת ג"ז יְהִי כוֹלֵן זְכַלְלִין בּוֹסֵד שֶׁהוּא הַכְּהֵן:

שְׁעַר בֵּיהַּ פֶּרֶק ג' מ"ת

עֲנִין או"פ ואו"מ דַּע כִּי הִנֵּה כָּל אֲצִילוֹת כּוֹלֵי יֵשׁ בּוֹ בּוֹזִי כּוֹז הָא"ס
בְּפָנִים לוֹ וְיוֹצֵא לוֹ בְּסוֹד מִקִּיף וְהִנֵּה כָּבֵד נִתְבָּאֵר כִּי הִנֵּה או"פ הִנֵּה
הוּא מוֹגְבֵּל וּמִצּוּמָצֵם וּמִתַּעֲלָם בְּתוֹךְ פְּנִימִיּוֹת הַסְּפִי מִשְׁא"כ בְּאו"מ כִּי
אֵינוֹ נִגְבֵּל וְנִקְצֵב בְּמִדָּה וְזֵה יוֹרֵה מַעֲלֵת הַמִּקִּיף עַל הַפְּנִימִי עִם הַיּוֹתָן
שְׁנֵיהֶן נִמְשָׁכִין מִן הָא"ס וְהִנֵּה ה' בּוֹזִי הֵם בְּאֲצִילוֹת וְהֵם ה' פְּרִצּוֹפִים
א"א ואו"א וְזו"ן וְהֵם מִתְחַלְקִים בְּבוֹזִי פְּנִימִיִּים וּמִקִּיפִים עִם שֶׁהַכֹּל הוּא
מִן הָא"ס וְלִכְן נִבְאֵר סִדְרָן. דַּע כִּי ט' סְפִירוֹת דָּא"א הֵם נִשְׁמָה לְכָל
אֲצִילוֹת וְהוּא מִתְלַבֵּשׁ תּוֹךְ פְּנִימִיּוֹת כּוֹלֵם וְאִמְנָם ז"ס או"פ שֶׁל אֲצִילוֹת
וּבּוֹדָאִי לֹא יִהְיֶה שׁוּת אֲזוּר ג"ר שֶׁבּוֹ לִוְזָת שֶׁבּוֹ וְכֵן כִּיּוֹצֵא בִּזֵּה
בְּשֵׁאֵר וְז"ס הַתְּפִרֶשׁ שִׁישׁ בְּסוֹד הָאֲצִילוֹת וְהִנֵּה נִתְבָּאֵר אֲצִלְיָנוּ כִּי
רִישָׁא דָּא"א שֶׁהֵם הַג"ר שֶׁבּוֹ לֹא נִתְלַבֵּשׁוּ כָּלֵל אִמְנָם נִשְׁאָרִים בְּגִלּוֹי
וְהִנֵּה בּוֹזִי או"מ שֶׁלּוֹ הוּא סוֹבֵב וְזוֹפֵף עָלָיו בְּרוּזוֹק אֲבָל אֵין בּוֹ
הַגְּבִלָּה רַק שֶׁהוּא בִּהְרוּזָבָה גְּדוּלָּה אֲלֵא שֶׁהוּא בְּרִיּוּזוֹק מוֹעֵט וְאֵין
לָנוּ רִשּׁוֹת לְדַבֵּר בְּנִסְתָּרוֹת וְאֵתָהּ הַמַּעֲיִין תְּבִין מַעֲצָמֵךְ אֵיךְ יֵשׁ או"מ

ואו"פ אל ג"ר דעתיק ואו"מ אינו מושג ומתפשט למטה מאותן ג' אמונם הפנימים של אלו הג' הם אשר יצאו ממנו או"כ ונעשים בוזי או"מ למטה לו"ת שלו כי אע"פ שלמעלה הוא מוגבל במדה הגה כאן אין מדה זו יכולה לקבלו ולהגבילו ונשאר לה בסוד או"מ לו"ת אותו או"פ של הג"ר אמונם או"פ שבו הוא נכנס בו דרך קו יושר ונמשך מן סיום או"פ העליון ממנו אמונם אינו הוא עצמו כי הוא נשאר מבוזז לאו"מ ואו"פ של אלו הג' הוא מקיף אל ג"ר דא"א וג"ר דא"א האו"פ שבו הוא או"מ אל הג' שבו והפנימי שבו הוא מסיום או"פ העליון כנודע וכן עד סיום האצילות והנה נודע כי או"א הם מלבישים לוג"ת דא"א ווג"ת דא"א הם מלובשים תוך או"א וא"כ או"פ של ג"ר שבו אשר נעשו בויצת או"מ אל ז"ת שבו הוא מוכרח שיקיף את או"א אשר הם לבושי לוג"ת דא"א:

[הגהה - ענין המקיף נלע"ד כי האורות העליונים או"פ יצאו בראש כלולים בכל ה' בוזי גרזו"י וה' מקיפים אבל הנקודות וכל האצילות באו נפש תזלה לבד דיושר ואו"כ שאר המדרגות וע"כ אין שם רק ב' מקיפים לבד נגד וזיה יחידה אלא שצ"ע שאין זה סדר המדרגות אלא ממטה למעלה והיה לו להיות ב' מקיפים הויצונים דג"ר ולא מן העליונים ע"ד גר"ן הפנימי שמתוילין ממטה למעלה ולא עוד אלא שגם ב' מקיפי עצמן כתוב שיצאו גם הם ממטה למעלה תזילה וזיה ואו"כ יחידה וצ"ע]:

ואמנם הושם עליהם בוזי שערות שבדיקנא דא"א הוזהרפם עליהם ומכסים אותם מצד פנים ובוזי שערות הראש דא"א אשר הם תלויין מאוזוריו מכסים אותם מצד האוזוריים ועי"כ נמצא שיש הפסק בינם לבין או"מ ועי"כ כולין לקבל הארתו ואו"פ של או"א אשר הם וז"ת עצמם דא"א הוא עושה מקיף אל ז"ת של או"א ואמנם סוד או"פ הזה של ז"ת דא"א נזלק לב' וצאין כי וצאין שהם ג' ספירות ווצי הם בוזי או"מ לו"א עד וציו בטיבורא דלבא והג' ספירות ווצי אחרות הם מקיפים גם את הנזקבא דזעיר אנפין העומדת בטיבורא דז"א ולמטה כנודע והנה גם הנז"ה דאריך אנפין אשר הוא או"פ דזעיר אנפין נזלק לב' וציו לו"א דזעיר אנפין ווציו הב' לנזקבא דז"א אשר היא עומדת מוציו דז"א ולמטה. והנה נתבאר איך כל הבוזי שבו הולכים מג' שבו לו"א שבו בכל בוזי אצילות אבל דע כי הנז"ר שבכל בוזי ובוזי האור שלהן הוא שוה בהשוואה א' וכן אור הז"ת שבכל בוזי ובוזי אור שלהן שוה ואין וזילוק אזור רק שהאור הוא יותר בהזרקה אל הבחינה הב' יותר מן הא' ואל הנז' יותר מן הב' וכן על דרך זה בכל הבוזי אמנם האור בבחינת עצמו הוא שוה בהשוואה אוחת:

שער מה פרק ד

דע כי א"ס הוא מתפשט בכל אצילות עד בוזי המלכות אמנם פשוט
הוא כי הבוזי של אור המתפשט בא"א היא גדולה מן האור
המתפשט באו"א וכן עד"ז כיוצא בזה בשאר הבוזי והנה כמו שיש
וזיות ואור נמשך בפנימיות אצילות כך צריך שיהיה וזיות אור
המקיף כולו מסביבותיו ופשוט הוא כי או"מ גדול מאו"פ לפי שאין לו
שיעור ומדה מוגבלת לרוב קדושתו ואינו יכול להתצמצם אבל
הפנים מתפשט בכולם ואמנם הסדר כך הוא כי הנה הא"ס ממשיך
אורו בא"א בבוזי פנימית ובבוזי מקיף עליו ואו"פ של א"א נעשה
ממנו או"מ לאו"א כי פשוט הוא שאו"פ דא"א הוא גדול מעלתו מן
או"מ דאו"א לכן או"פ דא"א נעשה או"מ לאו"א ואור פנימי דאו"א
נעשה מקיף לו"א ואו"פ דז"א נעשה מקיף לזקבא דז"א שהיא זק'
מלכות בכל מקום:

שער בו פרק א מ"ת

השער הששי שער כסא הכבוד ובו ו' פרקים:

דרוש מעוט הירוש ודרוש הכסא ובו יתבאר מאמר ר"מ בפ' בא דמ"ג
וז"ל ולבתר עבד משמשיך לאילין מאנין כורסייא בד' סמכין ושית

דרגין לכורסייא הא עשרה וכולא איהו כורסייא ע"כ. והדברים
 תמוהים כי אם מספר רגלי הכסא הם ד' ודרגין דיליה הם ו' הרי י"ס
 א"כ מהו הכסא עצמו אבל הענין הוא דע כי כל עולם ועולם
 מאבי"ע הוא בוזי' י' ויש בו בוזי' י"ג ג"כ והנה בריאה יש בה י"ס והם
 הנקרא שית דרגין לכורסייא שהם ו' היכלות שיש מלבנת הספיר עד
 היכל הרצון וד' רגלין דכורסיא הם בהיכל ק"ק ואלו הד' רגלין הם
 ההיכל ז' דבריא והנה היכל זה כולל ד' היכלין כוזב"ד דבריא
 ואלו הן ד' רגלין דכורסייא. ואמנם אע"פ שהם ד' רגלין אינן נחשבים
 במנין רק במספר ג' היכלין שהם כוז"ב לפי שהדעת שהוא הד' אינו
 עולה במנין כי הוא נעלם מאד בין וזו"ב ונודע כי אמא מקננא
 בכורסייא בג' ספיראן דבריא והם ג' אורות שירדו מאמא מקננא
 בג' ספיראן והם נשמה דבריא הנקרא כסא הכבוד ואלו הג' אורות
 שהם הכסא נקרא ק"ק קודש וזו קדשים תרי הא תלת והם
 מתלבשים בהיכל הז' העליון הכולל ד' היכלין שהם ד' רגלים שהם
 ד' מווי הבריא ולכן נקרא היכל זה היכל ק"ק ר"ל היכל שבו
 מתלבשים ג' אורות הכסא הנקרא ק"ק והרי עתה נשלם מ"ש
 למעלה כי עולם הבריא הוא בוזי' עשר והוא בוזי' י"ג שהם י"ס
 ועוד ג' אורות הנקרא כסא המתלבשין בו. והנה ענין כסא זה הוא כי
 הנה אמרו בתיקונים דאמא מקננא בג' ספירן עילאין דבריא וכבר
 נודע כי מתנה"י דז"א נהיה אור ד' מוויין של הנקבה עליונה אשר
 באצילות וכל הי"ס שבה ולעולם שיעור קומתה בד"ס תנה"י דז"א
 לבד כי לכך היא נקרא ד' כנודע לכן גם ממנה נהיה אור א' כלול
 מד' אורות ונהיה מתנה"י שהם ד' אורות האלו ואלו הם יורדין

ומתלבשים בהיכל העליון ה' בד' היכלות אשר בו כנ"ל. ואל תאמר כי תנ"י עצמן דמלכות דאצילות הם עצמן נעשים מוויזין למטה רק מאירין ד' אורות הנ"ל והם היורדי למטה בהיכל הנ"ל והם הנקרא כסא והם נשמת הבריאה המתלבשים בכוזב"ד דבריאה הנקרא ד' היכלין שבהיכל ה' העליון הנ"ל ומוזה תבין כי כל העולמות הם כסדר א' כי כמו שתנ"י דבינה הם מוויזין דו"א כן תנ"י דו"א הם מוויזין דנוקבא וכן תנ"י דמלכות הם מוויזין דבריאה והבן זה וכבר נתבאר שאין תנ"י עצמן נעשים מוויזין למטה בבריאה רק האורות שלהם כנ"ל:

שער מו פרק ב

ואזור שנתבאר ענין הכסא שהוא אותן הד' אורות נבאר עתה ענין מיעוט הירוח והוא כי הנ"ל בתחלה היתה הנוקבא במקומה למעלה באזורי ז"א מהוזה ולמטה שהם ד"ס תנ"י דו"א ובעת מיעוט הירוח נטרדה ממקומה העליון שבאצילות וירדה למטה בהיכל ק"ק דבריאה וכל שיעור קומה שלה וכל כללותיה בכל י"ס שלה הם מתלבשין תוך אותן ד' אורות שנתהוו מתנ"י שלה כנ"ל הנקרא כסא נצא כי מה שהיתה תחלה למעלה במקומה בד"ס תנ"י דו"א כנ"ל היא עתה כלולה תוך כסא הזה שגם היא בוזי ד' אורות והכסא הזה

מתלבש בכל ד' היכלות הנכללים בהיכל ק"ק וא"כ שיעור קומת המלכות היא בכל ג"ר שבהיכל שביעי העליון הזה דבריא את וזהו ענין שבעה ושבועה מוצקים לא כתיב אלא מוצקות והוא הנזכר בזהר פ' בראשית לאתווצרא שביעאה בשביעאה והם הנקרא ז' ימים וז' ימים והענין כי כל אלו הי"ד הם נוקבין כי הם ז' המלכות דאצילות וז' דהיכל ק"ק שהם ד' היכלין שהם כללות כל היכל הז' וג' אורות המתלבשים בתוכה הרי ז' והז' שבמלכות שכוחתי עניינם אמנם במ"ש שמיעוט הירוח גרם ירידת מלכות דאצילות בהיכל ק"ק דבריא את כן יהיה ג"כ בשאר עולמות כי המלכות דבריא את ירדה בהיכל ק"ק דיצירה ומלכות דיצירה ירדה בהיכל ק"ק דעשיה ונזכר אצלינו כי זה הוא הסדר לעולם שהמלכות של זה יהיה בכתר של זה כי כל זה הענין הוא מיעוט הירוח וירידתה למטה. אמנם יש שינוי א' בין העולמות והוא כי המלכות דאצילות כל כללותה בכל י"ס שבה מתלבשים בכסא הנ"ל המלוכש תוך ראש דבריא את כנ"ל אמנם בשאר עולמות אינו כן אמנם וזלק הי' המלכות דבריא את לבד מתלבש בהיכל הז' העליון דיצירה וכן וזלק הי' המלכות דיצירה היא לבד מתלבש בהיכל עליון הז' דעשיה וא"כ נמצא כי בד' עולמות אבי"ע יש בכל עולם מהן ב' מציאות כאשר הם עולין ונכללין תחתון בעליון בעולם שלמעלה הימנו והוא מציאות א' והוא בוחי ו' היכלין תחתונים שבכל עולם מהם כי אלו הם נכללין זה בזה למעלה דרך כללות לבד כנזכר אצלינו בענין הקדישים. ומציאות הב' שהוא היכל ז' דק"ק אינו כך אמנם הוא נכלל למעלה והוא וזור במיש כמציאותו של עולם העליון שלמעלה ממנו. המשל

בזה כי מבריאנה נעשה אצילות ומיצירה בריאה אמנם נבאר עתה
 ענין ז' היכלין דבריאנה מה ענינם ותחלה צריך שתבין מ"ש בזהר פ'
 בראשית וז"ל בההוא זמנא מתפתחין ז' היכלין כו' ותחלה צריך
 שתדע כי יש ז' היכלות באצילות והם אלו ההיכלות הנזכר כאן
 באומרו בהאי זמנא אתפתחין ז' היכלין ויש ס' היכלין בבריאנה והם
 אותם הנזכר פ' פקודי ויש ס' היכלות ביצירה והם אותן ההיכלות
 הנזכר בפרקי מרכבה בספר היכלות דר"י כי שם היתה השגתן
 ועלייתם של העולים בפרדס והנה גם בקליפה יש ענין ז' היכלות
 דמסאבותא הנזכר פ' פקודי והם בבריאנה ואותן ז' מדורין הנזכר פ'
 בראשית הם היכלי הקליפות דיצירה כי ביצירה מדורין ובבריאנה
 היכלין ואמנם צריך שתדע. כי נתבאר בדרוש הקודם כי בכל עולם
 יש ה' פרצופים והנה בכל פרצוף יש בו ז' היכלין וחלוקים זה מזה
 הכוללים י"ס וכולם נקראים ז' היכלין כוללים כל העולם ההוא עד"ז
 מ"ש בפרטות כמ"ש בע"ה והנה בבריאנה יש בה כל אלו הבויו ז'
 דאבא וז' דאמא ז' דז"א וז' דנוקבא וכולם בסוד שבעה ושבעה
 מוצקות והנה הז' היכלות הנזכר פ' פקודי הם דז"א דבריאנה כולל
 י"ס שבו כמ"ש והם ז' היכלות ברכת יוצר דשורית כנזכר פרשה
 פקודי והז' היכלות של ערבית הם ז' היכלין דנוקבא דבריאנה
 הכוללים י"ס שבה וז' היכלין דיוצר דשבת ז' היכלין דאו"א שאינן
 נפתחים אלא בשבת כמבואר אצלנו ביוצר דשבת:

שער בן פרק ג

דע כי ז' היכלות אלו דבריאה כפולים ומכופלים הם וכמ"ש קצת בהיכל ק"ק שבו בהיכל רצון שבו והנה ז' היכלות אלו הם י' ספירות דז"א רק שהם נכללין ז' בז' והם באופן זה כי היכל התוהו נקרא לבנת הספיר כולל יסוד ומלכות והיכל הב' עץ השמים הוד והיכל ג' היכל נוגה נצוח. והד' היכל זכות גבורה והה' היכל אהבה וחסד. והו' היכל רצון ת"ת. והיכל הו' ק"ק כולל כוז"ב כז"ל ושם נתבאר כי גם יש בו דעת אלא שאינו עולה ונזכר בשם לרוב העלמו בין וזו"ב והרי הם ז' היכלין כוללים י"ס זכר דבריאה. אמנם דע כי היכל ל"ה דז"א דבריאה אינו היכל המלכות כי הרי נת"ל (בפ"ב) כי המלכות דבריאה נקודה בכתר היכל ק"ק דיצירה וכן בשאר עולמות אבל הענין הוא כי האמת הוא שאינו רק בוזי יסוד לבד ולא כאשר וזשבו קצת מקובלים מוזכמי דורינו שהיא כוללת יסוד ומלכות (בסוד מיעוט הירוח) (אבל אינו רק יסוד לבד) והראי' לזה ממה שהקשינו עתה כי המל' לעול' יורד' בעולם שלמטה הימנו בסוד מיעוט הירוח ועוד כי הנה בזוהר עצמו נתבאר ענין זה שאינו רק יסוד לבד כי אמרו שם יוסף הצדיק גטל היכל הספיר כו' ואע"ג דכתיב ותוזת רגליו כמעשה לבנת הספיר כי הנה הרגלים הם ז"ה ולהיות בוזי יסוד מקום צנוע ומכוסה לא פרסמו הכתוב רק בדרך רמז ביאר מקומו שהוא תוזת רגליו כי היסוד למטה מז"ה וזה היסוד הוא

כמעשה לבנות הספיר נמצא כי פסוק זה נאמר בבריאה באלו
 היכלות. ואמנם היותו נקרא שם א' מצורף מב' שמוות לבנות הספיר
 הוא לב' סבות הא' כי הגה היסוד מכריע בין נ"ה והוא כלול משניהן
 ולכן נקרא לבנות הספיר לבנות בוזי' נצחו וספיר בוזי' הוד. והסבה הב'
 כי היסוד לעולם כלול מזכר ונקבה כזכר בזוהר פ' לך בך בפסוק
 צדיק כתמר יפרוץ מזה תמר לא סליק אלא זכר ונקבה והנזקבא שבו
 בוזי' העטרה של ראש היסוד כגודע כי אין העטרה בוזי' מלכות
 עצמה כי המל' אינה רק פרצוף בפ"ע נקרא רוחל אשת יעקב אמנם
 העטרה הוא בוזי' כללות מלכות מיס' הדכורא כגודע כי מבשרי
 אוזוה אלוה ולסבה זו נקרא יסוד לבנות הספיר לבנות נגגד עטרת
 היסוד נקבה וספיר יסוד עצמו וז"ש לעיל כי היכל ל"ה כולל ב'
 ספירות וסוד מלכות דז"א הוא ב' עטרה שבו והנה היכל הו' נקרא
 היכל הרצון דז"א דבריאה הוא היכל ששי ועכ"ז נכללין בו ו' היכלין
 כזכר בפרשה בראשית האי רוזא אתכליל בשית פ' כי יש מתתא
 לעילא ו' היכלין שהם ל"ה ועצם השמים נוגה זכות אהבה ורצון
 שהוא הששי עליון מכולם וז"ש האי רוזא אתכליל בשית פ' כאשר
 אלו הה' היכלין תתאין מיניה עולין עד מקומו ונכללין בו אז האי
 רוזא אתכליל בהו והם עמו ו' היכלין וזהו אתכליל בשית ואמנם
 הוא עצו יש בו בוזי' כל הו' היכלין תמיד בגויה והם השרשין של ו'
 היכלין תתאין וכנגד אלו אמר וקיימא בשית כי תמיד קאים בהו
 וקיימין ביה אבל תתאין אתכלילן ביה לבד אבל אינ מצד עצמותו
 והנה ב' בוזי' אלו סוד ו"ו כפולה ב' ויין לרמוז לזה. עוד יש בוזי' אוזרת
 אל ב' ויין הללו והוא מ"ש בפסוק וקרא זה אל זה כי הת"ת נקרא זה

נִגְדַּד י"ב פֶּרֶקִין שֵׁשׁ בּוֹ וְהֵם כְּמִנְיָן ז"ה וּמִתּוֹחֲלָקִים לִב' וּוִין גְּדוּלָּה וּקְטָנָה וְהִנֵּה ת"ת ו' גְּדוּלָּה בְּבוּזִי ו"ק נִגְדַּד ו' פֶּרֶקִין דְּאִית בִּב' זְרוּעֵיו וְהִסּוּד גַּם כֵּן ו' זְעִירָא בְּבוּזִי ו"ק כְּנִגְדַּד ו' פֶּרֶקִין דְּאִית בִּב' יֶרֶכִין. וז"ש פ' בְּרֵאשִׁית הָאִי רוּחָא אֶתְכַלִּיל בְּשִׁית כִּי יֵשׁ בְּהִיכַל רִצּוֹן ו' הִיכָלִין כְּלוּלִין בּוֹ כִּי לְעוֹלָם יֵשׁ בּוּזִי זֹאת בֵּת וִיסוּד ו' בְּכָל זֶדֶד וְזָד וְהִנֵּה הִיכָל הוּא הֶעֱלִיךְ דְּבִרְיָאָה כְּבֵר בְּאַרְצוֹ לְעִיל בְּרִישׁ דְּרוּשׁ זֶה כָּל עֲנִינוֹ שֶׁהוּא כּוֹזֵב"ד דִּי"ס דְּבִרְיָאָה. אֲמַנָּם דַּע כִּמוֹ שֶׁבְּהִיכַל הָרִצּוֹן יֵשׁ בּוֹ כְּלָלוֹת הוּא הִיכָלִין תְּתַאֲיִן כְּנִל כֶּךָ בְּהִיכַל ק"ק הִזֵּה יֵשׁ בּוֹ כְּלָלוֹת כָּל אֱלוֹ וְיֵשׁ בּוֹ ג"כ הִיכָל אֶהְבֵּה אֲוִזֵּר יוֹתֵר עֲלִיּוֹן מִכּוֹלָם וְכַמּו"ש בְּבִרְכַּת אֲבוֹת בְּמַלְת בְּאֶהְבֵּה יַעוֹ"שׁ:

שֶׁעַר בּוֹ פֶּרֶק ד'

דְּרוּשׁ הִיכָלוֹת מו"ת:

דַּע כִּי ז' הִיכָלוֹת דְּבִרְיָאָה אֵין הַמְלָכוֹת דְּבִרְיָאָה בְּכָלֵךְ כִּי הַמְלָכוֹת נִקְוָדָה בְּכֵתֵר דִּיצִירָה בְּהֶק"ק וְכֵן הוּא בְּשָׂאֵר עוֹלָמוֹת וְהִנֵּה הִיכָל הָא' הוּא הִיכָל לְבַגְת הַסְּפִיר וְהוּא בִּיסוּד דְּבִרְיָאָה וז"ש וְתוֹת רִגְלֵיו כַּמֵּעֲשֶׂה לְבַגְת הַסְּפִיר כִּי רִגְלֵיו הֵם נ"ה וְתוֹתִיהֶן הוּא הִיסוּד וז"ש

פרעה בראשית דמ"ה ע"א יוסף הצדיק נטל היכל לבנת הספיר ואף
 על גב דכתיב ותוזת רגליו בגין יקרא דמלכא פי' כי היסוד הוא ענין
 שצריך להיותו מכוסה ונעלם ולכן בגין יקרא דמלכא לא פרסמו
 בשמא רק ברמו ביאר את מקומו שהוא נתון תוזת רגליו כנ"ל. והנה
 היסוד הוא זכר ונקבה לפי (שיש בוזי עטרה שבו כי) אין בוזי
 העטרה בוזי מלכות עצמה רק כללות מל' הזכר שיהיה כלול מי"ס
 כי המלכות האמיתית היא רוחל אשת יעקב ואיננה העטרה שביסוד
 ואמנם מבשרי אוזזה אלוה לכן נקרא לבנת הספיר לבנת עטרה
 נוקבה הספיר יסוד זכר. למעלה ממנו היכל עצם השמים הוד.
 למעלה ממנו היכל נוגה נצוח. למעלה ממנו היכל זכות גבורה.
 למעלה ממנו היכל אהבה וחסד. למעלה ממנו היכל רצון ת"ת
 למעלה ממנו היכל ק"ק והוא הג"ר שהם א"א ואו"א דבריא וזהו
 קדש וזד קדשים תרין וכבר הודעתך כמה פעמים כי ז' היכלות
 דבריא הנרמזין ביוצר אור דשזורית כנזכר פ' פקודי הנגה הם ז'
 היכלות דז"א דבריא שהם כולל י"ס דז"א עצמו כנ"ל כי לבנת
 הספיר כלול מן ב' היכלות לבנת הספיר כי לבנת הספיר אינו כולל
 יסוד ומלכות כמו שזעבו רבים אמנם אינו רק היכל יסוד יען הוא
 מכריע בין ז"ה כלול דין ורוזמים לכן הוא מורכב מב' שמות לבנת
 הספיר והיכל ק"ק כלול מג' היכלין הרי הם י' היכלות שהם י"ס דז"א
 דבריא רק שהם נכללין בז' היכלות בלבד ואלו הם ז' דיוצר
 דשזורית הנזכר בפרעה פקודי בזהר וכנגדן יש ז' היכלות דנוקבא
 דז"א והם דיוצר דערבית והרי הן ז' היכלין דכורין וז' נוקבין. ועוד יש
 בבריא ז' היכלין עלאין דאבא דבריא שהם דכורין והן היכלין

דיוצר דשורית דשבת. וז' היכלין דנזקבא דאמא דבריא דערבית דשבת והם באופן זה כי כולן כפולים הם בסוד ז' וז' מוצקות ועוד ז' היכלין עלאין דא"א דבריא הכולל י"ס כי כבר גם בבריא ידעת כי יש ה' פרצופים א"א ואו"א וזו"נ. עוד צריך לדעת כי ז' היכלין של כל א' וא' מהן הם כפולים ומכופלים כי הגה כמו שיש ו' היכלין מתתא לעילא עד היכל הרצון דיוצר שורית דוול שהם דז"א. עוד יש בהיכל רצון עצמו שהוא ת"ת דז"א יש בו ג"כ ו' היכלין אחרים בתוכו וז"ס וז' כפולה וכן בהיכל ק"ק שהם כוז"ב שלו יש שם כללות כל אלו ג"כ ויש שם היכל אהבה א' יותר עליון נמצא כי יש היכל אהבה תחתון והיכל אהבה עליון. עוד דע כי כמו שנתבאר שיש בהיכל רצון שית היכלות אחרים כלולין בו כן יש בהיכל ק"ק שהוא עליון מכולם ז' היכלין וזה ענינם:

מ"ב ד' רגלין דבריא הם כוז"ב ד' ונקרא כסא וז"ק דבריא הם ו' מעלות לכסא והמלכות דבריא נקרא כסא דין וכן כסא כבוד דבריא הם ג' אורות המתנוצצין מכוז"ב דאצי' ומתלבשין בג"ר שכל פרצוף ופרצוף מה' פרצופים דבריא שהם כוז"ב דא"א דבריא וכוז"ב דאבא דבריא וכוז"ב דאמא דבריא וכוז"ב דז"א דבריא וכוז"ב דנזקבא דבריא ויש הפרש באלו כי א"א ואו"א דבריא הם מתגלים כל הג' אורות הנקרא כסא כז"ל בג"ר שלהם אך בג"ר דז"א דבריא אין אור הכתר (וזהו כמה) דכסא מתגליא בהם (ז"א בו בג"ר שלו) רק או"ר הווי"ב (ז"א אור הבינה) לבד של

הכסא מתגלים בג"ר דז"א דבריאה וכן הענין בנזקבא דז"א דבריאה וכבר כתבנו שמוותיהן כז"ל. וזלע"ד שאלו הג' אורות הנקרא כסא כז"ל שנתנוצצו מכוח"ב דאצילות הן עצמן ירדו עד תנה"י דנזק' דאצילות ונתלבשו שם ואז"כ אלו הג' עם בוזי לבושיהן שהם זה"י דנזקבא דאצילות ירדו ונעשו מוויזין בסוד נשמה ממש לבריאה לכל ה' פרצופים כזכר במ"א. הנזקבא ברדתה בבריאה נקרא כסא והיא שם אדנ"י ועם י"ב אותיות המילוי וד' פשוטות כמעין כסא. וענין ג' בוזי' אלו הם מספר ד' אותיות ומספר אותיות המילוי ומספר שם עצמו והוא שג' בוזי' אלו ירדו בבריאה בסוד כסא גם יש בוזי' אחרת והוא ב' מוויזין דילה י"ה גימטריא ט"ו ואדנ"י ס"ה עם הכולל כמעין כסא:

שער מו פרק ה ב"ת

ודע כי כל עולם ועולם מד' עולמות אבי"ע הוא סוד עשר ויש בו גם כל בוזינת י"ג עם זה"י שלמעלה שמתלבשת בו והנה עולם הבריאה הוא עשר ספירות ויש בו סוד ו' דרגין דכורסיא והם סוד ו' היכלין שיש מן לבנת הספיר עד היכל הרצון וד' רגלין דכורסיא הם בהיכל ק"ק ואלו הד' רגלים הם ההיכל הז' עצמו והרי הם י'. ובזה תבין מ"ש פרשה בא בזוהר כי שית דרגין לכורסיא וד' רגלין אית ליה

לכורסייא וכולא איהו כורסייא ודברים אלו צ"ע כי אם הדרגין והרגלין הם י' א"כ מה הוא הכורסייא עצמו אמנם סוד הענין הוא כי אלו הו' הכלין בווי' שית דרגין וד' רגלין הם כנ"ל ואלו י' הם נקרא בריאה ואמנם יש בווי' ג' אורות שיורדים מן אבא עלאה היא מל' דאצילות דמקננא בג' ספיראן דבריאה שהם אותן ג' אורות שהם נשמת הבריאה והם הנקרא כסא ואלו הו' אורות נקרא ק"ק והם מתעלמין ומתלבשין בהיכל הו' העליון הכולל ד' רגלין דכורסייא ולכן נקרא היכל הו' העליון ק"ק ר"ל היכל שמתעלמים בתוכו ג' אורות עליונים הנקרא ק"ק ונמצא בווי' הבריאה הם י"ס ועוד יש ג' אורות עליונים שהם נה"י הנקרא כסא שהם נשמה להם והרי הם י"ג בין כולם. והנה היכל הו' הזה הכולל ד' היכלות הם כוזב"ד של הבריאה ובאלו הד' מתלבשין ג' אורות הנ"ל הנקרא כסא והנה הם נמשכים מן המלכות העליונה דאצילות ולפי שהיא בווי' ד' להיות שיעור קומתה ד' ספירות שהם תנה"י לכן מתאצל מן שיעור קומתה אור א' וגם הוא בסוד ארבעה ונגזזין בד' היכלות דבריאה שבהיכל הו' העליון. והנה בזה תבין כי כמו שהוויזין דו"א דאצילות הם תנה"י של הבינה וכן המוויזין דמלכות שהיא נוקבא הם תנה"י דו"א וגם ד' מוויזין דבריאה הם תנה"י דמלכות והבן איך כל העולמות הם בסדר א' והבן זה מאד. אמנם אע"פ שהם ד' היכלות אינן נמנין אלא לג' לפי שהד' שהוא דעת אינו לעולם במנין כי הוא נעלם מאד בין וזו"ב והנה כל מציאות הנ"ל אינו שתנה"י העליונים דמלכות דאצילות הם עצמן מוויזין למטה בבריאה רק שהם מאירין שם כנ"ל והרי איך מתנה"י של ז"א נתהו אור ד' מוויזין דנוקבא דו"א העליונה שבאצילות

וכל מציאות י"ס שבה ולפי שלעולם הוא שיעור קומתה בד"ס אלו
 ולכן גם מבנה נהוה מתנה"י שלה ד' אורות בהיכל ק"ק דבריא
 והם בוזי' הכסא ונקרא נשמות הבריא ואותן הד' אורות שהם
 מתנה"י הם מאירי בד' היכלין הכלולים בהיכל ק"ק הג"ל שהן ד'
 בוזי' ד' מוויזין דבריא וו"ק הבריא הם בו' היכלין תחתונים מן היכל
 הרצון עד היכל ל"ה ואמנם היכל ל"ה אינו רק יסוד לבד המכריע
 בין נ"ה וזהו לבנת הספיר ולא כמו שזעבו רבים שהוא כולל יסוד
 ומלכות אמנם בוינת המלכות של הבריא הוא בהיכל הז' העליון
 דיצירה כמ"ש במ"א כי תמיד זהו הסדר כי המלכות של זה הוא
 כתר לזה כי כ"ז הוא סוד מיעוט הירו וירידתה למטה. אמנם יש
 הפרש א' והוא כי כל כללות מלכות דאצילות בכל י"ס דילה הם
 מתלבשים בכסא שהוא בראש הבריא באותן ד' אורות הנקרא
 כסא כנ"ל אבל בשאר העולמות אינו כן כי אי כל המלכות
 מתלבשת רק וזלק עשירית שבה לבד היא מתלבשת בהיכל הז'
 העליון של עולם שלמטה ממנו. ובה תבין ענין ז' וז' מוצקות מוצקים
 לא כתיב אלא מוצקות וגם ז"ס מ"ש בזהר לאכללא שביעאה
 בשביעאה גם נזכר בזהר שנקרא שבעת ימים ושבעת ימים. והענין
 הוא כי הנה כל אלו הי"ד הם נוקבין כי הם ז' דמלכות דאצילות וז'
 דבריא כי הנה ד' היכלין כנ"ל יש בהיכל ק"ק של בריא ועוד ג'
 אורות הנקרא כסא המתלבשים בהיכל הג"ל הם ז' דבריא ועוד
 נשאר ז' ספירות עליונות דמלכות דאצילות שהם כוזב"ד וזג"ת זהו
 הנקרא אדם יושב על הכסא הרי ז' מתלבשות (בו' אלו) וז"ס שבעה
 וז' מוצקות. וזהו ענין מיעוט הירו שנאמר בה לכי ומעטי את עצמך

והענין כי תזלה היתה המלכות עם ת"ת למעלה במקומה מאוזורי
הוזה שכל כוודע ושיעור כל קומתה מראשה ועד רגליה היתה
שיעור זה"י של הזכר עד סופם והנה כבר הודעתך ובארנו איך
מתנוצץ אור של כל הספירה בבריאה וביצירה ובעשיה אמנם הוא
האור המתפשט מהם ולא הם עצמם האמנם בוזי המל' שהיתה
תזלה בזה"י הנ"ל הנה בעת מיעוט הירו ירדה היא עצמה בהיכל
ק"ק דבריאה ושם באותו היכל נכללו בה כל וזלקיה וכל שיעור
קומה שלה שהוא שיעור זה"י שכלו הם עתה בהיכל זה הז' הנ"ל אשר
הוא כללות ג"ר דבריאה ושם תופסת שיעור קומה שהוא של ג"ר
דבריאה תמורת ג"ס זה"י של הזכר שהיתה עמדת כנגדן כנ"ל ומה
תקיש אל השאר כי גם מל' דבריאה יורדת בהיכל ק"ק דיצירה כן
מלכות דיצירה בהיכל ק"ק דעשיה אלא שיש הפרש א' ביניהן בין
מלכות דאצילות לשאר מלכיות דבי"ע כי מלכות דאצי' כל וזלקיה
יורדין בבריאה אך מל' דבי"ע אינן יורדין כל וזלקיה רק וזלקי הי'
לבד ודי בזה:

שער בו פרק ו ב"ת

ודע כי היכלי זו"נ דבריאה הם נקראים ז' נערוות אסתר לפי שהן
נוקבין בערך אותן ז' היכלין דאו"א דבריאה אבל הם נקראים שבעת

הסריסים המשרתים ונקרא דוכרין וזה שמעתי פ"א. דע כי בבריאה יש בה כל הה' פרצופים כגודע ויש שם שבעה היכלין נגד תו"מ והם שבעה דוכרין וז' נוקבין והכל נקרא ז' היכלות דבריאה הנזכר בזהר פ' פקודי והם סוד ז' וז' מוצקות וכנגדן למעלה באו"א דבריאה עצמו יש ז' היכלות זכרים ונקבות שבעה בשבעה והנה העליונים הם נפתחים ביום השבת בלבד ואלו הם ההיכלין הנזכר בזהר פ' בראשית דכ"ג ע"ב בהאי זמנא מתפתחין שבעה היכלין היכל קדמאה היכל דאהבה היכל תניינא היכל דיראה וכו' הנה אלו עליונים שהם מצד הו"ב הם עלמא דדכורא ונקרא ז' סריסים המשרתים את פני המלך ונקראו סריסים ע"ש כה אמר ה' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי כי אלו המסרסים את עצמן בימי הו"ב ואינם נפתחין אלא ביום השבת והיכלות התחתונים דפ' פקודי הם המשמשים בימי הו"ב ומזדווגים אז ואלו הם נוקבין כי הם בסוד המלכות עלמא דנוקבא ואלו נקראים ז' נערות אסתר הראויות לתת לה. ודע כי סוד אסתר הוא (סוד נוק' מלכות דאצילות כד נזוית מבזוי) נקודה מלכות דאצילות בסוד לכו ומעטי את עצמך והיא מסתרת בראש הבריאה לכן נק' אסתר וז"ס בזהר כי תצא דרע"ו ובג"ד אסתר לישנא דסתרא כו' ודא באיתתא מאילנא אבל אם היא משכינתא לית לה שינוי הה"ד א"י ה' לא שניתי וכבודי לאזור לא אתן כגודע כי פסוק זה לא נאמר אלא באצילות כי בבריאה יכול לאתערבא עמיה קליפין כנזכר שם דרע"ו ובתיקונים. ודע כי היכ לבנת הספיר שבכל עולם עולם מן ג' עולמות בי"ע הם בסוד היסוד והוא כולל ימין ושמאל כנזכר בזהר פ' בראשית דמ"א ע"ב באותן

היכלות אשר שם ופ' פקודי דר"ז וזהו לבנת הספיר אמנם בוזי המל הוא למטה כיצד הגה מלכות דבריאה היא בהיכל ק"ק דיצירה ומלכות דיצירה הוא בהיכל ק"ק דעשיה אשר הענין הזה הוא סוד סמיכת גאולה לתפלה כמבואר אצלנו במקומו. ודע כי המלכות של אצילות היא עומדת בק"ק דבריאה ועומדת ע"ג ג' ראשונות של הבריאה וכן מלכות דבריאה הוא בהיכל ק"ק דיצירה ועומדת ע"ג ג' ראשונות דיצירה וכן מלכות דיצירה בק"ק דעשיה ע"ג ג' דעשיה. והנה שם יאהדונה"י אשר בהיכל לבנת הספיר הנזכר פ' פקודי הגה הוא נמשך מן הדעת העליון שבאותו העולם כפי מה שהוא והוא יורד ומתגלה למטה ביסוד שהוא בוזינת לבנת הספיר בסוד נשמות היכל זה בסוד הדעת שהוא נשמות ו' קצוות כנודע:

שער בו פרק ז' מ"ת

דע כי מטטרו"ן גימטריא שד"י שהוא ביסוד העליון הנקרא וז"י ואלו הם סוד ט"ט מן מטטרו"ן ושאר אותיות הם רמו"ן גימטריא נוריא"ל וזה סוד והזיות רצוא ושוב פי' כי הזיוולת הם ביצירה סוד רצוא ושוב כי רצוא גימ' נוריא"ל שהוא סוד אותיות רמו"ן של מטטרו"ן ושוב גימטריא שד"י שהוא כל שם של מטטרו"ן והנה סגלפון הוא בעולם העשיה שהוא כנגד מלכות שיש בה הה"ג שהם ה' אותיות

מַנְצֵף"ךְ וְהֵם גִּימָטְרִיא פ"ר כַּמֵּנִין סֶדְלָפוֹ"ן הַנִּמְשָׁךְ מִכּוּחַם וּלְכֹן נִקְרָא
 שֵׁם זֶה הַמִּלְאָךְ שֶׁר הִיעֵר כִּי הוּא שֶׁר הַיּוֹנֵק מִן הִיעֵר שֶׁהֵם ה"ג הַנִּלְכָּ
 דִּמְנַצֵּף"ךְ שֶׁהֵם גִּימָטְרִיא יַע"ר פ"ר. עֵנִין שֵׁם מ"ב שֵׁשׁ בְּכָל עוֹלָם מִן
 ג' עוֹלָמוֹת אַב"י מִשְׁא"כ בַּעֲוֹלָם עֲשִׂיהַ כְּזֹכֶר בְּכַת"י בּוֹזְסֵרוֹן הַתְּקוּנִים
 וְהֵנָּה אֵלּוּ הֵם שֵׁשׁ מ"ב דְּאֶצִּילוֹת הוּא ד' אוֹתִיּוֹת פְּשׁוּטִים דִּהוּי"ה וי'
 אוֹתִיּוֹת מִיִּלּוֹי אֶלְפִין שֶׁהֵם ג' מ"ה וְכ"ז אוֹתִיּוֹת מִיִּלּוֹי דִּילּוֹי דְּאֶלְפִין.
 שֵׁם מ"ב דְּבִרְיָאָה הֵם ב' שְׁמוֹת אֱהִי"ה יְה"ו וְכֵן אֱהִי"ה אֲשֶׁר אֱהִי"ה
 שֶׁהוּא גִימָטְרִיא מ"ב וְשֵׁם מ"ב דִּיצִירָה הֵם שֵׁם מ"ב הַרְמוֹז בְּר"ת אֲנָא
 בְּכוֹז שֶׁהוּא אַבְגִּית"ץ כו'. (גַּם צָרִיךְ שֶׁתִּדְעַ כִּי ד' הוּיּוֹת הֵם א' הוּי"ה
 דַּע"ב דִּיּוֹדִין בְּאֶצִּילוֹת וְהוּי"ה דִּס"ג בְּבִרְיָאָה וְדַמ"ה בִּיצִירָה וְדַב"ן
 בַּעֲשִׂיהַ וְהֵנָּה בְּכָל הוּי"ה מִן הַגֵּר הַנִּלְכָּ דְּאֶב"י יֵשׁ בָּהֶם סוּד מ"ב
 אֲתוּן כְּנ"ל כִּי ד' אוֹתִיּוֹת הַפְּשׁוּטִים וי' אוֹתִיּוֹת הַמִּיִּלּוֹי וְכ"ז אוֹתִיּוֹת
 דִּילּוֹי הַמִּיִּלּוֹי הֵרִי מ"ב דִּהוּי"ה דַּע"ב וְדַהוּי"ה דִּס"ג וְדַהוּי"ה דַּמ"ה
 אֲבָל בַּהוּי"ה דַּב"ן שֶׁהוּא בַּעֲשִׂיהַ אֵין בָּהּ מ"ב אֲתוּן) וְצָרִיךְ לִבְאֵר
 טַעַם הַדָּבָר וְהַעֲנִין הוּא כִּי הֵנָּה סוּד מ"ב הוּא ג' פ' י"ד וְג' פ' י"ד
 גִּימָטְרִיא מ"ב וְהֵם סוּד ג' יָדִים שֶׁהֵם י"ד הַגְּדוּלָּה מִיִּמִּינָא יָד הַחוּצָה
 מִשְׁמַאלָא יָד הַרְמָה בְּאֻמְצָעִיתָא כְּזֹכֶר בְּתִקּוּנֵי וְהֵם סוּד וְזַ"ת וְבָהֶם
 נִכְלָלִין ד' תּוֹתוּנִים נְהִי"ם כִּי הֵנָּה שֵׁם מ"ב יֵשׁ בּוֹ ז' שְׁמוֹת כְּזוֹדַע לְפִי
 שֶׁהוּא בּוֹ"ת אֲמָנָם שְׁרֵשׁוֹ אֵינוֹ נִקְרָא רַק בּוֹזְסֵר לְבַד. וְהֵנָּה אָדָם
 דִּיצִירָה יֵשׁ לוֹ ג' יָדִים שֶׁהֵם סוּד שֵׁם מ"ב דְּאֲנָא בְּכוֹז כַּדִּי לְאוּוֹז
 עֲמָהֶם אֵת עוֹלָם הַעֲשִׂיהַ לְהַעֲלוֹתָן לְמַעַלָּה כַּמְבֹאֵר אֲצִלְנוּ בְּסוּד
 הַקְּדִישִׁים וּבְתַפְלָת הַשְׁחֹר עַל אֲנָא בְּכוֹז הַנֶּאֱמָר בַּעֲת הַקֶּרְבָּנוֹת.
 וְאוּז"כ אָדָם דְּבִרְיָאָה גַּם הוּא אוּוֹז בְּג' יָדָיו שֶׁהוּא שֵׁם מ"ב שֶׁבּוֹ אֵת

עולם היצירה ומעלהו לבריאה ואז"כ אדם דאילות גם הוא אוזז ב'ג'
 ידיו שהוא שם מ"ב שבו את עולם הבריאה ומעלהו אותו אמנם
 העשיה שהוא עולם התוהו מכולם ואין עולם אחר למטה ממנו כדי
 שיצטרך להעלותו עמו לכן אין בו בוזי הג' יסדים הג'ל ואין בו בוזי
 מ"ב:

שער בוז פרק א

השער השביעי שער סדר אבי"ע ובו ו' פרקים:

דע כי כאשר עלה בוחפץ הא"ס להאציל ולברוא ולעשות
 עולמו כלול מד' עולמות אבי"ע וראה כי לא היה כוז בעולמות
 לקבל את האור הגדול של הא"ס ולא די בתוהוים אלא אפי' בספי'
 עצמן אפי' של האצילות לא היה בהם כוז לקבל אור עולמיו כי
 ספירת וזכמה לא היתה יכולה לקבל אור עליון אם לא ע"י אמצעית
 ספי' כתר ועד"ז כל השאר ולטעם זה הוצרכו כל אותן התקונים
 הנזכר אדר"ז ובאד"ר ומטעם זה הוצרך לעשות ד' עולמות אבי"ע.
 והענין כי בכל העולמות יש בוזי עצמות וכלים ותולת הכל נתפשט
 הא"ס בסוד י"ס דאצי' בסוד כלים כי הלא ענין התפשטות מורה

התעבות האור יותר ממה ששהיה ונמצא כי י"ס אלו הם י' כלים
 ונעשו מצד התפשטות הא"ס עצמו רק שנתעבה האור ונעשה כלים
 ע"י התפשטות ואזור התפשטות הזה אשר ע"י נעשים י' כלים אז
 נתלבש עצמות א"ס בתוכם וז"ס עצמות וכלים והנה כאשר הגיע
 התפשטות הנ"ל עד המלכות דאצילות ראה המאציל העליון שאין
 כוז בתותוננים לקבל האור ההוא אם יתפשט יותר ואז כאשר נגמר
 הכלי הי' דאצילות נעשית שם מסך ופרגוד א' המפסיק בין האצילות
 לשאר העולמות שלמטה הימנו ואז הכה אור א"ס יתברך המתפשט
 עד שם במסך ההוא ואז בכוח ההכאה של הירידה ופגע שם וזור
 לעלות בסוד אור וזור למעלה למקומו ואז נגמר עולם האצילות
 בבוזינת הכלים ואז וזור הא"ס להתלבש בהן בסוד העצמות כנ"ל
 לכ עד המקום שמגיע אור הא"ס ע"ד הנ"ל נקרא עולם האצילות כי
 האור עצמו הוא (דק) רק שהוא אזור התעבותו כנ"ל. וענין התעבות
 אור הזה הוא כי הלא הרואה אור גדול מאד לא יוכל לסובלו אם
 לא ע"י הרוזקה או ע"י מסך או ע"י שתיהן והנה הכתר שבאצילות
 מאיר בו הא"ס בלתי שום מסך ושום הרוזקה כלל לכן הכתר נקרא
 א"ס (פי' כתר דמ"ה סוד עתיק) וזכמה מקבל ע"י כתר אך בינה
 קבלה אור הא"ס ע"י הרוזקה כי עתה הא"ס רוזק מבינה ויכולה
 לקבלו והז"א אינו מקבל האור כ"א דרך וזלון ונקב צר אשר בתוך
 הזלון ההוא עובר האור בלתי מסך כלל אלא שאין דרך רוזב רק
 צר מאד אבל הוא קרוב כי מן הבינה אל הז"א אינו רוזק אבל
 נוקבא דזעיר אנפין נמשך לה האור דרך נקב וזלון כמו הז"א אך
 שהוא בהרוזקה הרי הם ד' בוזי אשר בהם יובדלו פרטי האצילות

מיציה וביה אבל כולם הם בלתי מסך כלל ועיקר לכן נקרא עולם
 האצ"י כי האור הא"ס עצמו נתפשט בכולו בלתי מסך ואמנם משם
 ולמטה אין א"ס עצמו מתפשט רק הארה היוצאה ממנו דרך מסך
 והוא כי המסך ופרגוד המבדיל בין אצילות לבריאה כנ"ל הנה
 מוזמת אותו ההכאה של אור העליון המגיע עד שם כנ"ל הכה
 בפרגוד ההוא ומכיון אותם הי"ס דאצילות שהגיע עד שם והכה שם
 באור שלהם הנה נתנוצצו מהם אורות ועברו דרך מסך ההוא ונעש
 למטה הי"ס דבריאה מהתנוצצות י"ס דאצילות שעליהן ע"י המסך
 מכיון י"ס דכלים נעשו י"ס דכלים אחרים ומכיון י"ס דעצמות נעשו י"ס
 דעצמות אחרים דבריאה וכן בסוף הבריאה נעשה שם מסך אזור
 ומוזמת הכאת י"ס דבריאה בבוזי עצמות וכלים במסך נעשו י"ס
 דיצירה וכן מיצירה לעשיה ע"י מסך ההוא. ובה תבין למה נקרא זה
 אצילות וזה בריאה וזה יצירה וזה עשיה כי יש מסך מבדיל בין זה
 לזה ואין זה דומה לזה כלל. אמנם הוזילוק שיש בין אצילות לג'
 עולמות הוא שאצ"י האור הא"ס נוקב ועובר בו עד סוף האצילות
 בלתי שום מסך כלל אך משם ולמטה יש מסך והבדל בין בריאה
 ליצירה בהיות לבריאה מסך ומבדיל א' וליצירה ב' מסכים ולעשיה
 ג' מסכים ואמנם בפרטות העולם עצמו כמו שיש ד' בוזי באצילות
 בפרט כנ"ל לעיל כן יש אל ד' בוזיות בבריאה עצמה וכן ביצירה
 עצמו:

שער מז פרק ב

ואמנם בענין ד' בוינות הג' ל ראיתי שינוי א' להר"ר גדליה והוא כי ג' מדרגות הם כי הג' ראשונות מקבלות האור מרוזוק (צ"ל מקרוב) וז"א מקבל האור מקרוב רק שהוא דרך זלון ומלכות ברוזוק וע"י הזלון והנה בזה תבין מ"ש בתקונים כי י"ס דאצילות איהו וגרמוי וזד בהון פי' כי אי אור א"ס נבדל מהן ע"י מסך כלל אבל הבריאה לאו איהו וגרמוי וזד בהון כי אין א"ס עובר שם רק דרך מסך ועוד מצאתי דרך ג' בסוד הפרש' שיש באצילות עצמו והוא כי א"א נמשך לו אור א"ס בקרוב עד שבא לו בהרוזבה גדולה אבל או"א בא להם הארה מן אור א"ס בקירוב ג' כ רק שהוא דרך זלון ולא בהרוזבה כמו שבא לא"א וז"א בא אליו האור בהרוזקה וגם שהוא בא לו דרך זלון ולא בהרוזבה אך רוזב הזלון דז"א היה רוזבו כרוזב הזלון ואו"א ממש אך הנזקבא בא אליה האור ברוזוק וגם הזלון אשר משם נמשך לה האור הוא יותר צר וקטן זלון דז"א אמנם כל אלו הבווי' אינם ע"י מסך כלל אך בין בריאה לאצי' יש מסך כז"ל. גם דע כי הלא כדי שהאור א"ס יוכל להאיר בכל אצילות צריך שיתלבש עצמותו תוך הזכמה ואזור התלבשותו בזכמה אז מתפשט בכל האצילות וע"י מלבוש זה לבדו יכול כל האצילות לקבל מן הא"ס וז"ס כולם בזכמה עשית אבל כדי להאיר בבריאה צריך שגם הזכמה תתלבש בבינה וע"י ב' אל שאור א"ס מתלבש בתוכם אז

הוא מאיר בבריאה. וז"ס המסך שבין אצילות לבריאה כי נמשך מסך זה מבינה אשר בה מתלבש הוֹכְמָה להאיר בבריאה וכדי להאיר ביצירה מוסיף מסך ומלבוש א' והוא שע"ג הבינה מתלבשת בת"ת ואז ע"י הת"ת מאיר הא"ס ביצירה וכדי להאיר בעשיה מוסיף לבוש ומסך אחר והוא שע"ג הת"ת מתלבש במלכות וע"י המל' מאור א"ע בכל עשיה וז"ס אמא עלאה מקננא בכורסיא ועמודא דאמצעיתא מקננא ביצירה והמלכות מקננא בעשיה. ואמנם כדי שתבין יותר דע כי הלא הכתוב אומר כולם בוזכמה עשית פי' כי הלא באצילות אור הא"ס מתלבש בוזכמה וע"י מאיר בכל אצי' וסוד הוזכמה זו יתבאר לך במזה שהודעתך כי גבוה מעל גבוה שומר כו' וכמה עולמות יש למעלה מאצילות ובאותו הוזכמה שיש למעלה מאצילות שם בתוכו מתלבש הא"ס ומאיר באצילות ולכן כשרצה להאיר בבריאה מתלבש ג"כ בבינה שבאצילות אשר היא למעלה מהבריאה וע"י אותו הבינה מאיר בבריאה וכן כדי להאיר ביצירה מתלבש גם כן בת"ת של הבריאה וכן מיצירה לעשיה מתלבש במלכות דיצירה וכן הענין באצילות כי כדי להאיר באצילות נתלבש בוזכמה הג"ל שלמעלה מן האצילות וע"י מאיר באצילות ולא תושוב שהוא הוזכמה דאצילות עצמה. ואמנם דע כי כשרצה המאציל להאיר באצילות נתלבש בוזכמה שלמעלה מהאצילות ועל ידי הוזכמה המתלבש הוא בתוכה אז נכנס ומאיר בכתר ווזכמה דאצילות ולא הוצרך להתלבש גם בבינה שלמעלה מאצילות ולא נתלבש רק בוזכמה שלמעלה מן האצילות לבד וע"י מאיר בכתר ווזכמה דאצילות ואמנם כשרצה להאיר מבינה דאצילות ואילך עד

סוף כל האצילות הגה ודאי שהוצרך להתלבש גם בבינה דאצילות כי אין ז'ין מקבלין אור רק ע"י הבינה אך הענין הוא שלא הועילה הבינה רק למעבר לבד אל אור א"ס המלוכש תוך הוזהמה העליונה הג"ל ועבר דרך בינה לאצילות ולא נעשית הבינה מסך ולבוש ב' כדי להאיר לז"א רק בא האור עצמו דרך וזלון כנ"ל בלתי שום מסך ונמצא כי אע"פ שנמשך דרך הבינה אין זה נקרא התלבשות כיון שאין שם מסך כלל וא"כ האור א"ס עצמו המתלבש בזהמה לבד הוא שמקבלין ז'ין דאצילות אמנם בבריאה מתלבש הא"ס לבוש אור בבינה דאצילות וזאת הבינה נעשית מסך סתום ומלבוש גמור אשר ע"י מקבלין י"ס דבריאה כולם אפילו כתר וזהמה דבריאה נמצא כי האצילות מקבל אור וזהמה עלאה כי א"ס מתלבש בתוכה וא"כ אינו נושע שמקבל רק מהזהמה לבד והבריאה מקבל אור הבינה כי הא"ס והזהמה מתלבשת בתוכה וא"כ הבריאה אינה מקבלת רק מהבינה לבד וז"ס אמא עלאה מקננא בכוסיה כי כורסיא מקבל אור מבינה דאצילות הג"ל כי נעשה מסך מבדיל בין א"ס וזהמה אל בריאה. וא"ת א"כ ז'ין דאצילות ובריאה כולם שוין כי כולם מקבלים מבינה דאצילות. וי"ל כי כבר ביארנו כי ז'ין מקבלין אור הזהמה עצמו כי כולם בזהמה נעשית ואין מועיל להם הבינה רק למעבר בעלמא אך אור האצילות נעשית בינה מסך ומלבוש גמור מוויצונות הכלי של בינה דאצילות וע"י מסך זה מקבלין כל הי"ס דבריאה את אור א"ס. ודע כי גם הבריאה אע"פ שזוהר האור להתלבש בז"א של הבריאה עכ"ז גם המל' של הבריאה מקבלת אור הבינה עצמה דאצילות ואין זעיר אנפין מפסיק

לה רק דרך מעבר לחזור דוגמא מ"ש באצילות וכן הוא בפרטות
יצירה מינייה ובית וכן בפרטות עשייה מינייה ובית. והנה הא"ס כדי
להאיר ביצירה מתלבש לבוש גמור גם בזעיר אנפין דבריאה והוא
נעשה מסך ומלבש אל היצירה וע"י מקבל כל היצירה וכן להאיר
בעשייה מתלבש הא"ס לבוש ומסך גמור בנזקבא דז"א דיצירה ג"כ
וע"י מקבלת כל העשייה וז"ס ו' ספיראן מקננן ביצירה ואמא תתאה
מקננא באופן. והנה בזה תבין למה ד' עולמות אבי"ע נרמו

ו בד' אותיות הוי"ה י' אצילות ה' בריאה ו' יצירה ה' עשייה כי אצילות
האור שלו הוא ע"י וזכמה העליונה כז"ל לכן נקרא י' ובריאה ע"י
בינה דאצילות לכן נקרא ה' וכן ו' ביצירה וכן בעשייה ה' תתאה
נמצא עתה כלל העולה כי אצילות מקבל אור מהזכמה לבד כי
הזכמה נעשית מסך סתום בין א"ס ובין אצילות ומבינה דאצילות
מקבלת הבריאה אור שנתלבש אור הא"ס וזכמה עליונה בתוכה
ועכ"ז נקרא אור הבינה לפי שנעשית מסך מבדיל גמור וכן היצירה
מקבלת מז"א דבריאה עצמה וכן העשייה מקבל מנזקבא דז"א
דיצירה עצמה ולולי כל אלה המסכים והלבושים לא היו יכולין
לקבל אור עליון רק שכל עולם ועולם פחות במדרגה משל וזכירו
ע"ד הג"ל. ובה תבין כי האצילות נקרא מושבה ורצון והבריאה
דיבור ורצון והענין כי א"ס כשנתפשט נתהוה כלים של י"ס דאצילות
ויצא בפועל מה שהיה בכוח כהדין קמצא דלבושיה מינייה ובית
ואז"כ וזר למקומו מוזמת היות הכלים עבים וגסים ומהכאת הכלים

דאצילות בפרגוד נעשו י' כלים דבריאה ומהכאת עצמות דאצילות
 נעשו י"ס דבריאה ועד"ו ביצירה ועשייה. ואמנם כבר ידעת כי י"ס
 דאצילות נתחלקו לה' בויצות שהם א"א או"א וז"ן וכולם כללות אדם
 א' וכל אלו הם מתנענעים ע"י מושבה אוזר כדרך כל איברי האדם
 שמתנענעים ע"י מושבתו וא"צ שום אבר מאיברי האדם שיצוה לו
 ולדבר לו שיעשה אותו מעשה הנוגע לו המשל בזה כשירצה אדם
 לילך לאיזה מקום שידבר הוא לרגליו שילכו כי בעלות הדבר
 במושבתו הולכין הרגלים עצמן וכן בשאר פעולת איברים. גם
 נדקדק הענין בדקות יותר כי הלא המושבה עם הפעולה באים
 ביוזר כי כשאדם אוכל א"צ שתזלה יושב איך ילעוס המאכל
 בשיניו או איך יגביה רגליו לילך ואז"כ יאכל וילך כי המושבה
 מתפשט באיברים עצמן ואז באים המושבה והמעשה ביוזר וזהו
 פשוט ולכן עולם אצילות נקרא מושבה לפי שא"ס הוא וגרמוהי
 וזויהי וזר בהן כי המושבה מתפשט תוך האצילות ממש ואז
 המעשה והמושבה שבאצילות הכל דבר א' ברגע א' בלתי שיקדים
 זה לזה וזהו איהו וגרמוי וזר בהן כי הוא עמהן ביוזר ואין הוא
 הנקרא מושבה מקדים למעשה כי הכל בא כאוזר אבל הבריאה
 אינו כמו האדם עם מושבתו עצמו רק כב' אנשים וכמלך עם עבדיו
 שכאשר ירצה המלך שיעשו עבדיו פעולותיו שהוא רוצה לא יספיק
 במה שיתפשט מושבתו תוך עבדיו רק צריך שידבר הוא עצמו
 ודבור זה הוא סוד הכאת הארת האצילות במסך דבריאה ובתוך
 הכאת הכלים דאצילות שם הוא סוד הפה. גם העצמות הא"ס יוצא
 דרך שם בסוד הקול והדבור היוצא מן ההבל הפה ע"י הכאת

השפה אל שפה ושיניים אל שיניים וכיוצא בזה וכבר ידעת כי מסך זה נעשה ע"י הבינה דאצילות כנ"ל והבינה נקרא פה שבנה יוצא הקול והכל ולכן בי"ס דבריאה לאו איהו וגרמוי וזו בהון ולא הא"ס וזו בהון כמו האצילות והרי יש בבריאה ג' בוזי שהם הארת הכלים והעצמות והבינה של האצילות בבריאה ועי' בזהר פ' פקודי דרס"ב במ"ש שם בענין מושבה רעיתא דלכא קלא ודבורא שהם ד' עולמות אבי"ע. ודע כי כמו שיש בד' עולמות אבי"ע ד' בוזי שהם כך באצילות עצמן יש ד' בוזי הם כי הלא כל בוזי ד' חלקי אבי"ע הם שם באצי' עצמן בפרטות כנודע ודע כי ב' מיני זווגים יש באו"א דאצילות א' בהיותן למעלה שוין בקומתן וב' בהיות אמה רביעא על בנין שמתלבשין זה"י שלה תוך ז"א לתת לו מוויזין כנודע ואז צריכה אמה להשפיל עצמה למטה לכנוס תוך ז"א. והנה ב' זווגים אלו הא' הוא סוד או"א והב' הוא סוד יש"ס ותבונה רק שאנו צריכין לדבר דרך נסתר ואתה תבין מעצמך:

שער מז' פרק ג' מ"ת

ונזויר לדבר דרך נסתר כי כפי מציאות הראשון כי כאשר אמה מתפשט תוך ז"א ורובצת על הבנים בסוד ב' סתומה הנה אז צריך גם אבא אם ירצה להזדווג עמה להרכין ולהשפיל ראשו למטה עמה

כדי שיוכל להזדווג עמה והנה זווג א' ודאי שהוא מעולה מאד יותר כי אז זווג דאו"א הוא בהיותם לבדם בלתי שיתלכשו תוך אוזרים כלל ולכן הולך המתהווה מזווג ההוא הוא בזוי צלם דמוזין שמורישים לבניהם שהם זו"ן דאצילות כדי שיזדווגו הבנים עצמן להוליד נשמות ודעות דבני אדם כנודע אך זווג ב' של או"א בהרכנת הראש תוך ז"א מלובשים בו אז ודאי שאין זה נקרא זווג שלם כי הרי או"א ירדו ממדרגתן למטה. גם טעם ב' כי הלא מלבד טעם הג"ל שירדו למטה ממדרגתן ולא די זה אלא שגם הוא על ידי התלכשותם תוך ז"א נמצא שהם ב' שינויין הא' ירדתן ממדרגתן הב' הוא התלכשותן בז"א וא"כ נמצא שכמעט קרוב זווג זה אל זווג זו"ן דאצילות ומעט הוא ההפרש שביניהן לכן נמצא כי אין כוז זווג זה להוליד מוויזין לצורך זו"ן דאצילות רק לצורך הבריאה כי הלא נודע כי כאשר אמא רביעא על בנין מתפשטים נה"י שלה בכל קומת ז"א ונוגעין רגליה במסך ופרגוד שבין הבריאה לאצילות נמצא כי אמא עצמה נוגעת בבריאה ומאירה עצמה שם ואז הטפה היוצאת מן או"א בהתלכשותן תוך ז"א ודאי שאינה ווזרת לעלות הטפה לראש ז"א אך יורדת זה המסך של הבריאה ונתנם בסוד מוויזין לאו"א דבריאה ואז מזדווגים או"א של בריאה ומנוזילין עטרות ומוויזין לבניהן זו"ן דבריאה וע"י מוויזין אלו אז מזדווגין זו"ן דבריאה ומולידין נשמות מלאכים של היצירה כי ביצירה הוא מדור המלאכים כנודע. ואמנם סוד הזווג הזה הב' דאו"א אשר מגיע עד מסך דבריאה ומאיר שם ז"ס הנאמר בתקונים אמא מקננא בכורסיא והענין כי כתר דאצילות מתלבש בזכמה וזכמה מתלבש בבינה ואז הבינה מאירה בבריאה

כז"ל כי הכל מאירין בודאי אפי' האור א"ס זמשך שם רק שאינו
 זיכר רק אור הבינה דאצילות שנעשה מסך ולבוש אל כל מה
 שלמעלה ממונה וזהו אמא עילאה מקננה בבריאה בכורסיא בג' ספי'
 פי' כי כוז ג' ר כוז"ב של אצילות כולן נכללין ומתלבשין באמא עילאה
 והיא אוז"כ מקננה בבריאה ואמנם אומרו לשון מקננה לשון קן
 הטעם הוא כי לשון ישיבה הוא תמיד לכן לא אמר יתבא בכורסיא
 רק מקננה כי לשון קינון נופל על זמן שהעופות רוצין להזדווג להוליד
 בנים וכדי להגן ולחזקם על בניהן נעשין קן א' להגין עליהם וז"ס הזווג
 הב' הג'ל שאמא רובצת על הבנים כדי להגין עליהם ומקננת תמן
 כמבואר אצלינו בסוד כי יקרא קן צפור לפניה וזהו מקננה בכורסיא
 וכאשר היא בסוד ק"ן אז מאירה בכורסיא כי זווג זה הב' אינו זווג
 תדירי רק לפרקים כמש"ה כי יקרא קן דרך מקרה שהוא כאשר
 האם רובצת לצורך הבנים לשומרם ועיין בסוד שלווה הקן. ודע כי
 כל הזיווגים שהוא לצורך הבנים בין לצורך עיבור או לידה או יניקה
 וגדלות הנקראים מוויזין תמיד נקרא מציאות זיווג זה מקננה לצורך
 בזין וז"ס אפרווחים או ביצים או בנים שהם עיבור יניקה ומוויזין וע"ש
 במקומו ואמנם מ"ש שהוא מקננה בג' ספיראן דבריאה והיה ראוי
 לומר מקננה בתרין ספיראן אך לכאורה נשיב שהכונה ג' ספירות
 דכורסיא אשר אמא הג'ל היא וזדא מינייהו אבל שורש הדבר הוא
 במה שהודעתך לעיל כי הג'ר הם כוז"ב אבל האם הרובצת אינה
 בינה רק תבונה והתבונה הזאת מתלבשת בג' ספיראן עלאין ואז היא
 מקננה בכורסיא והבן ולכך לא אמר ג'ס מקננה בכורסיא רק אמא
 לבדה כי היא לבדה תבונה היא המתפשטת בז"א דאצילות ומאירה

בבריאה והיא לבדה מקננא בכורסייא כי הג"ס אינן מתפשטין רק שםקבלת הארה מהם ובכוחם היא מקננא בכורסייא ומן התבונה לבד הם המוויזין על הבנים שלה אשר היא מתפשטת בהם בסוד או"פ מוויזין פנימים ורובצת עליהם בסוד מוויזין דאור מקיף בסוד שהיא נקרא קו ירוק שםקיף את העולם זו"ן:

ומ"כ בכאן ענין א' להר"ר גדליה הלוי והוא כי סוד זוג זה הב' דאו"א הגה האבא נכלל בוזכמה דו"א ואמא נכללת בזקבא בבינה שלה וכל זה בסוד תוספת נשמה ואז מזדווגים שם ע"י זו"ן לצורך או"א דבריאה ונזוזור לענין כי הלא כבר בארנו איך אמה מקננא בכורסייא וא"כ אזור שאור ג"ר מאירין בבריאה ודאי שאור הבריאה גדול מאור יצירה ועשיה ויש וזילוק גדול ביניהן והענין היא כי הלא זו"ן אין להם זוג שלם להוליד נשמות כי אם ע"י המוויזין הנציתנין להם מאו"א ולכן גם האור הבריאה אשר אור ג"ר מאיר בה יש יכולת להיות לה מוויזין גמורים כדי להוליד נשמות ממש אך יצירה ועשיה שאין מגיע להם אור ג"ר אין מוויזין להם וגם אין בהם יכולת להוליד נשמות כי כל הולדה אינה נמשכת אלא מן המוויזין עליונים שהם או"א שהם המוויזין אמיתיים אמנם בין אצילות לבריאה יש הפרש בין באצילות מגיע אור הג"ר דעצמותן אל זו"ן אשר שם לכן יש להם יכולת להוליד נשמות הצדיקים אשר הם פנימיות כ העולמות כמ"ש לקמן בע"ה. אך הבריאה שלא נמשך שם אור ג"ר רק ע"י מסך לכן אין כוח בבריאה רק להוציא נשמות המלאכים דיצירה כי וזיצונות

העולמות הם המלאכים כמו"ש בע"ה. אמנם ההפרש בין יצירה לבריאה ועשייה הוא כי אע"פ שאנו אומרים שיש י"ס באצילות וכן בבי"ע עכ"ז אין כל הי"ס של עולם זה דומין לי"ס של עולם זה והוא כי הלא י"ס דאצילות כבר ידעת איך הם מתחלקין כי מן הכתר נעשה א"א ובו נכלל עתיק יומין ומן הו"ו נעשה או"א ומן הו"ג נעשה ז"א ומן המל' הנזקבא דז"א ועד"ז הם נחלקין הי"ס לה"פ הנ"ל וענין זה הוא גם בבי"ע. אך ההפרש הזה אינו במספר הי"ס עצמן כי שוין הם בכל אבי"ע. אך הו"ו הוא בפרצופים עצמן כי אין פרצופים דבריאה שוין לשל אצילות וכן דיצירה לבריאה וכן דעשייה ליצירה אך מציאות הפרצופים ישנן בכל אבי"ע. ונבאר הו"ו אשר ביניהן והענין הוא כי א"א של האצילות הוא פרצוף גמור בכל י"ס שבו כנודע אך א"א דבריאה אין בו י"ס שלימות רק ו"ק לבד ואין בו פרצוף שלם כי כיון שיש מסך בין אצילות לבריאה וזר מהבריאה הראש של א"א שבה שלא יכלה להתלבש שם בבריאה והענין כי כבר ידעת שיש בא"א דאצילות י"ג תקונים אשר הם צינורות הנזכרין אור משם ועי"ז נתמעט האור ונתרק משם מאד ולכן לא יכול להוציא כנגדן בבריאה ריא בי"ג ת"ד. גם אבא דבריאה אין לו פרצוף שלם רק בוזי ו"ק כמו א"א והטעם כי הלא אף באצילות עצמו בהיות שם וו"ג הב' דאו"א כבר בארנו שאמא היתה רובצת על האפרווחים בפרצוף שלם של אצילות דתבונה ואמנם אבא הוא מרכין ראשו למטה להזדווג עמה לכן נמצא שאור ג"כ דאבא לא נזדווג בתבונה אלא ע"י הרכנת הראש של אבא ולכן כאשר אותו האור הגיע אל הבריאה לא ניכר בו הראש של אבא

רק ו"ק שלו לבד אבל אמא של בריאה יש לה פרצוף גמור ושלים
 לטעם הנ"ל רק שהוא בבחי' התבונה שהיא קצרת הקומה כנ"ל. גם
 ט"א כי הלא אמא מקננא בברי' כנ"ל וכתר וזכמה דאצילות גנוזין
 בה לכן אין להם גילוי רק בסוד ו"ק לבד אך אמא שנגלית בבריאה
 לכן פרצוף של אמא דבריאה שלימה ואמנם זהו עצמו ביאור מ"ש
 אמא עלאה מקננא בכורסיא פי' אמא דבריאה עצמה מקננא
 בכורסיא כי משם נוכל לומר שמתוויל עולם הבריאה כי א"א ואבא
 דבריאה הם מכוסים ונעלמים כנ"ל לכן הבינה מכונה אל הבריאה
 כי אין גילוי האור שבה אלא מבינה שלה עצמה ואילך ואמנם מה
 שזוהר בכאן מאמא דבריאה הוא מקיף שלה שאין לה שום מקיף
 וז"א דבריאה ודאי שהוא פרצוף שלם אך מה שנתוסף בו הוא שיש
 לו אור מקיף א' כי כל מה שהוא קטן מוזבירו יכול להתגלות יותר
 מוזבירו לכן הולכין הפרצופין אלו דבריאה מדרגה אזור מדרגה
 ונזקבא דז"א דבריאה יש לה פרצוף שלם וב' מקיפין הא' הוא בסוד
 הקשר תפלה ש"ר וזהו מקיף העליון שבה והמקיף הב' התחתון שלה
 הוא תפלה של יד כי הוא אור המקיף כנודע כי כל תפלין הם
 בחינות מקיפים:

שער מז' פרק ד'

ועתה נבאר סדר התלבשות הפרצופים זה בזה כי באצילות כבר בארנו שכל הפרצופים שלימים וגמורים והנה ג"ר דעתיק נשארין מגולין בלי לבוש כי אין א"א יכול להתלבוש מרוב זכותו ודקותו דרישא עתיק ואמנם ז"ת דעתיק מתלבשים תוך א"א בכל הי"ס שבו. אוז"כ ג"ר דא"א ג"כ מגולין וז"ת מתלבשות באו"א וזו"ן כי הן ד' אותיות הוי"ה שהוא שמו של א"א כי א"א מתלבש תוך שם זה שהוא ד' אותיות ד' פרצופים וסוד קוצו של י' הוא רישא דא"א שנשאר מגולה וזו"ן לאבא שהוא י' כנודע גם או"א מתלבשין ג"ת שלהם בז"א כי או"א כוזא שריין ואינם זה למטה מזה וכן ז"א ג"ת שבו מתלבשין בנזקבא לפעמים כשהם אב"א. אך כשהם פב"ב אז הם שוין כאו"א ואמנם בריאה לא כן הוא כי א"א שבה הוא בסוד ו"ק שבו לבד וג"ר של ו"ק אלו שהם וזג"ת נשארין מגולין וג"ת שבו הם מתלבשין בו"ק דאו"א. והנה סוד עתיק דבריאה הוא סוד נקודת מלכות דאצילות שאמר לה הקב"ה לכי ומעטי את עצמך והוי ראש לשועלים כי זהו ראש לכל הבריאה כולה ואז היא סוד עתיק דבריאה ומתלבשת בג"ר של ו"ק דא"א שהם וזג"ת הגולין כז"ל ואוז"כ נבאר בע"ה נקודת מלכות דאצילות הז"ל. ונבאר סוד היצירה כי להיות שיש בו מסך א' יותר בינו בין הבריאה כי אין לו הארה רק ע"י התלבשות אור תוך ז"א דבריאה לכן האורות העליונים כל מה שהם יותר זכים ועליונים הם מתמעטים משום כי אין האור הזה יכול לעבור דרך מסך ההוא העב לכן א"א דיצירה אין בו רק בוזי' ג' כלול בג' שהם זה"י כלילין בוזג"ת ולא זיכר בו רק ג"ס לבד וכן אבא דיצירה ג' גו' דוגמת א"א כי גם בבריאה היו שניהן שוין. אמנם אבא דיצירה אשר היה לה

בבריאה פרצוף שלם וכן וז"ל דיצירה הם כולם בוזי ו"ק לכל אור
לבד והטעם הוא כיון שאור היצירה נמשך מן מסך ז"א שהוא ו"ק
לכן אי יכול להיות בכל אור מהיצירה יותר מבוזי ו"ק וזהו שית
ספיראן מקננן ביצירה כי הפרצוף היותר גדול שבכולם אינו יותר
מו"ק גם ביאורו הוא כי המסך הנעשה בין בריאה ליצירה הוא
שנתלבשה הבינה דאצילות תוך ז"א דבריאה וע"י נעשית מסך ההוא
וא"כ נמצא כי כל יצירה הוא מן ו"ס שהוא ז"א אך ההפרש של אמא
וזו"ל דיצירה הוא כי ו"ק דאמא אין לה מקיף כלל וו"ק דז"א יש לו
מקיף א' ונזקבא שיש לה ג"כ ו"ק יש לה ב' מקיפין. והנה ב'
התוותונים דא"א דיצירה מתלבשין באו"א נקודה א' מהן כי הוא ג' גו
ג' מג' ספי שבו נשאר מגולה ועתיק דיצירה הוא נקודה מלכות
דבריאה שירדה בכאן ונתלבשה בזאת הספירה הג' המגולה וכמ"ש
בע"ה. ונבאר סוד העשיה כי להיות שנתוסף בה מסך א' ממלכות
דיצירה ולכן נפוזתו האורות כי א"א שבה ג"כ ג' ג' ג' כמו שהיה
ביצירה והטעם כי להיותו בוינת קו האמצעי כי הכתר הוא בוינת
קו האמצעי ובהכרחו הוא שלוקח ב' קוין ימין ושמאל לכן א"א אין בו
לעולם פוזות מג' ג' ג' אך אבא שאין בו טעם זה לכן נתמעט והיה
בסוד נקודה א' לבד ואמנם אמא וזו"ל דעשיה נתמעטו גם הם ואין
בכל א' מהן רק בוזי ג' ג' ג' וההפרש שבהן הוא כי אמא אין לה
מקיף וז"א יש לו מקיף א' ונזקבא ב' מקיפין והנה גם בעשיה יש בוזי
עתיק שהוא נקודה מלכות דיצירה שירדה לעשיה ונתלבשה בא"א
והנה בזה תבין טעם יוצר אור ובורא וזשך כי הבריאה דין ויצירה
רוזמים וטעם הדבר כי הבריא' הוא הויה בסוד הוה"י כי ה' תתאה

במלכות שבה היא גדולה מן ו' כי היא יש' לה ב' מקיפין והוא אין לו רק מקיף א' גם ה' עילאה שבה גדולה מן י' כי היא יש' לה פרצוף שלם ואבא אין לו רק ו"ק הרי איך הוא ה' על ו' ה' על י' לכן הוא דין גמור והטעם כנ"ל כי כל הבריאה נעשה ע"י בינה כי אמא מקננא בכורסיא לכן נוקבין דבריאה שלטין על דכורין ולכן הם דינן וז"ס ובורא וזשך שמכוז הנקבה נעשית דאמא מקננא בכורסיא ואז כל הזכרים שבה מסוד נוקבא קאתו אבל ביצירה אע"פ שהנוקבא שלהן גדולין הם מהזכרים עכ"ז כולם באי מן סוד דכורא ואפי' הנוקבא שבה כי הלא ו' ספיראן מקננן ביצירה כי אמא דיצירה היא בינה שבו והנוקבא מל' ששבו באופן שכולם הם סוד דכורין לכן נקרא יוצר אור כי היצירה כולה רוזמים ודכורא כנודע כי אור וזושך הם דכורא ונוקבא. אמנם העשיה היא פחותה מכולן כי הבריאה היא דינן אבל העשיה הוא מדור הקליפות ואלהים אחרים. גם בזה תבין מ"ש בתקונים ל"ו כי האצילות רובו טוב ומיעוטו רע ואפי' אותו רע אינו מעורב עם הטוב והבריאה וזציו טוב וזציו רע. [הגהה - מוהרש"ו צ"ע דלקמן שם"ז פ"ג כתב להיפך מזה כי הבריאה רובו טוב ומיעוטו רע אמנם הם מעורבים ועיין לעיל שם"ז פ"א]:

אבל אינן מתערבין יחד וביצירה וזציו טוב וזציו רע והם מעורבים יחד והעשיה רובו רע ומיעוטו טוב ומעורבים יחד וטעם הדבר כי כבר ידעת כי הווצונים אינן שולטין בג"ר כלל לכן באצילות שכל

הג' פרצופים הראשונים הם נתקנץ לכן אין הרע יכול להתערב עם הטוב כלל גם שהוא יותר הטוב מן הרע אבל בבריאה שא"א ואבא אין להם פרצוף שלם לכן רע וטוב לווצאין שוה ולפי שאמא דבריאה יש לה פרצוף שלם אין שם אויזה לוויצונים כלל ואין הרע יכול להתערב עם הטוב כלל אבל ביצירה שגם אמא אין לה פרצוף שלם לכן יש אויזה אל הוויצונים והרע נתערב עם הטוב אבל בעשיה שכל הפרצופים ג' כליל בג' ואבא אין לו אפי' בוי' זו אלא בסוד נקודה לכן הרע גובר על הטוב ורובו רע כנ"ל. ונחזור לענין כי הלא כבר ביארנו היטב וזלקות ד' עולמות אבי"ע זה מזה וזה מזה ועתה נבאר מה שנמשך אליהם כפי הוילוק שיש ביניהן. והנה כבר ביארנו לעיל כי יש ב' מיני זווגים לאו"א דאצילות הא' הוא היותם שוין וארוכין בכל גובה קומתן הב' הוא היותן בקצרות קומה כנ"ל שהוא סוד ישסו"ת והנה גם בזו"ן יש ב' מיני זווגים אלו הא' הוא בהיותן זו"ן שוין בקומתן הב' הוא כשהנוקבא אינה מגעת רק עד הוזה דז"א לבד בהיותן אב"א והנה הזווג הא' נקרא זווג פב"פ והב' נק' אב"א והנה אות שידעת וחלוקי אבי"ע איך הם נבאר ונאמר כי הנה לפי שכל מציאת ההולדה לנשמות ודשיות אינה רק ע"י המוויץ העליונים דאו"א כנ"ל ולכן עד מקום שמגיע הארת זווג או"א יש שם בוי' הולדה וזווג אך משם ואילך לא יש זווג. והענין כי הכתוב אומר שארה כסותה ועונתה לא יגרע והנה ג' אלו לא נמצא ביווד רק באצילות בסוד עונה הנשמות הודשיות וכן יש ג"כ בבריאה רק שהם בסוד המלאכים כנ"ל וביצירה וסוד סוד העונה ובעשיה לא יש רק שארה לבדה והענין הוא כי הלא הזווג הראשון דאו"א

המעולה הוא לצורך ז'ו"ן דאצילות עצמו שיוכלו נשמות הצדיקים וזדשיות ממש. וזיווג הב' דאו"א דאצילות הוא פחות יותר לכן הוא לצורך או"א דבריאה שיתנו הוויזין לז'ו"ן דבריאה להוליד נשמות המלאכים הוזדשים ממש כי כיון שזיווג או"א מגעת שם לכן יש שם בוזי' זיווג והולדה ממש וזהו סוד עונתה האמורה בתורה כי ע"י הארת הזיווג או"א בה יש שם ג"כ בבריאה בוזי' מוויזין כי יש שם או"א כז"ל בסוד אמא מקננא בכורסיא בג' ספיראן אבל להיות זה זיווג הב' יותר גרוע לכן אין מולידין נשמות רק מלאכים לבדן לעולם היצירה והנה יש עוד ב' זיווגים בז'ו"ן דאצילות אמנם הראשון שהוא יותר משובח הוא לצורך היצירה וזיווג הב' נמשך לצורך עשיה האמנם להיות כי שורש ב' זיווגים אלו נמשך מז'ו"ן אשר שרשם לא היה רק ו"ק לבד בלתי מוויזין ולכן כאשר הוא איר ביצירה בסוד ו' ספיראן מקננן ביצירה אינן מאירין ביצירה רק ו"ק לבד ואין פרצוף בכל היצירה יותר מו"ק בלתי מוויזין לכן אין הולדה לז'ו"ן דיצירה וכ"ש בעשיה:

שער מז' פרק ה

ועתה נבאר ענין הפרש בין יצירה לעשיה כי יצירה יש בה כסותה ועשיה אין בה רק שארה והענין כי הלא כל הב' זיווגים דז'ו"ן אינן אלא להמשיך וזיות ושפע אל היצירה ועשיה לבד לצורך עצמן ולא

לצורך הולדה וזווג ומזווג א' דז"ן דאצילות שהוא פב"פ נמשך וזיות אל היצירה בבוזי ו"ק ומזווג הב' שהוא אב"א נמשך הזיות אל עשייה להזיותן בבוזי ג' גו ג' והנה סוד הזיות והשפע הוא סוד המזון הרמוז בכתוב שארה ובדבר זה שוין יצירה ועשייה אך מה שנתוסף ביצירה יותר מבעשייה הוא סוד כסותה. והענין כי סוד הכסות מורה על היות לעולם היצירה כסות ומכסה מן עולם אזור המכסה עלו שהוא עולם עשייה המכסה על עולם יצירה כגודע כי כל תזותון נקרא מכסה עליון וכל היצירה מכסה על הבריאה וכיוצא בזה וסוד כסות זה הוא בבוזי הכלים דעשייה ולא בבוזי העצמות ואמנם נמשך ליצירה ב' הארות הא' וזיות ליצירה עצמה והב' וזיות לבוזי עשייה המכסה עליו וזה שארה כסותה אך עשייה שהוא עולם התזותון מכולם ואין אזור למטה ממנו שיכסה אותו לכן אי בו רק שארה שהוא וזיות ומזון אל העשייה אך כסות אין לה כג"ל וזהו מלת שארה מלשון שיורין כי באצילות נתקן הכל בסוד פרצוף גמור ובבריאה וזר מעט וביצירה וזר יותר אך בעשייה לא יש שום תיקון רק מה שזשתייר לה הוא בוזי א' של ג' גו ג' של סוד העיבור כי זווג המועיל לבוזי זו אינו רק לצורך וזיות להן עצמן דוגמת הזיות הנחתן לעובר בהיותו במועי אמו נמצא כי מזווג הא' דז"ן דאצילות מאיר באו"א דייצירה שיזדווגו לתת וזיות לבניהן לז"ן דייצירה בבוזי יניקה שהם ו"ק ומזווג הב' נמשך הארה לאו"א דעשייה כדי שיזדווגו לתת וזיות לבניהן ז"ן דעשייה בבוזי עיבור ג' גו ג' וכנגד עולם זה הנקרא שארה נאמר והיה שארית יעקב בגוים כי היא בוזינת שיורין שזשתיירו בבוזינת ראשונה של ג' גו ג' והנה שיור הקדושה אלו נקרא שארית יעקב שהוא בעשייה

אשר שם כל הקליפות ואלהים אחרים וז"ס והיה שארית יעקב בגוים
 שהם הקלי' ואם תזכור מ"ש לך בסוד ואמר הדור האחרון שהוא
 הנקרא שארית יעקב שהוא בוזי' דמטי' רגלין ברגלין ותבין הפסוק זה
 יותר וד"ל והרי בארצו ב' בוזי' זוג' זוג' דאצילות א' זוג' פב"פ בהיותן
 שוין בקומתן והב' הוא זוג' אב"א וב' זוגים אלו א' ליצירה וא' לעשיה
 ואמנם מצינו ראינו זוג' ג' לזו"ג והוא בהיותה קצרת הקומה עד הוזה
 דז"א לבד אך הם פב"פ וזה הזוג ממוצע בין ב' הזוגים הנ"ל וא"כ
 למה לא נברא עולם אחר נגד זה הזוג הנ"ל. והתשובה לזה כי הלא
 עיקר הזוגים הם ב' הנ"ל לבד והענין כי קודם שבא אדה"ר וקודם
 בריאת עולם היו זוג' אב"א ולכן כל העולמות כולן היו אב"א בסוד
 העשיה שהוא אב"א לכן ט"ל מלאכות הם בסוד העשיה כי שם הוא
 המעשה וכולם היו בסוד אב"א ואחר שבא אדה"ר ותיקן ע"י תפלתו
 את העולמות בסוד לעבדה ולשמרה הנה עד שבא אדה"ר היו ו' ימי
 המעשה בסוד ט"ל מלאכות הנ"ל בהיותן אב"א ואז הוא גרם
 הגסירה העליונה וזו"ג פב"פ והיה יום השבת לכן נאסרו כל
 הט"ל מלאכות בשבת כי גורם להזויר העולמות אב"א כבתוולה
 והנה סבת היותן בתוולה אב"א הוא מפני כי כאשר עדיין לא נתקנו
 ג"ר (בסוד פרצוף) וירד האור לז"ת ולא יכלו לסבולג ומתו וז"ס ואלה
 המלכים וגו' וכאשר נתקנו ג"ר בסוד פרצוף נתמעט האור ויכול הז"א
 (לסבולג) כמבואר אצלנו כי המיעוט הוא סבת תיקון אל המקבלים
 ואמנם הקליפות נעשו מאלו המלכים משיוריהם וכאשר נתנו או"א
 ירדו הדינין לתתא בזו"ג וכאשר נתקנו זו"ג ראה המאציל יתברך
 שאם יתקנו בבוזי' פב"פ יתאווזו הקלי' והדינין באווריים שלהם

להיותן דינן בפרט שהם לתתא לכן תיקנם אב"א ועי"ז לא יוכלו להתאווז שם כי להשמר שלא יתאווזו בפנים זה א"צ ודאי שאין להם שום אוזיה ואז"כ כשבא אדה"ר ותיקן מעשיו וע"י תיקון מעשיו וגדר הכרם וקצץ הקוצים הנאווזין שם וכתת כל הקליפות משם הוזהרין פב"פ ואמנם אדה"ר לא היה יכול לתקן רק עולמות עליונים אבל עולם עשיה שכולו קליפות לא תיקן ונשאר עולם זה בבוזי אב"א ושם באותן האווריים להיות שם קליפות רבים פסולת מרובה על האוכל יש אוזיה לוויצונים שם בין אותן האווריים בין הדבקים והם סוד אלהים אוזרים פי' אלהים הנדבקים באווריים ואלו הם בעשיה כי בבריאה תמן אמא מקננא והוא סוד הוי"ה בנזקוד אלהים אך כאן בעשיה הם סוד אלהים אוזרים כנ"ל. העולה מכל זה כי יש ב' מיני זוגים אוזר בסוד אב"א בתוזה ואז"כ פב"פ כשבא אדה"ר ואז לא תקן רק מן היצירה ולמעלה אך העשיה נשאר אב"א כבתוזה לכן מה שהוזהר אדה"ר פב"פ שהוא היצירה לפיכך מקבלת מן סוד זוג א' המשובח דפב"פ אך העשיה שנשארה אב"א אין מקבלת אלא מזוג אב"א דזו"ן דאצילות כמו שהיו בעת שבא אדה"ר אמנם זוג הג' שהוא פב"פ עד הוזהר זה נעשה ע"י תפלתו ומעשיו לפי שעה כנודע ואינו מן בוזי של זוג שהיה בבריאת העולם ואינו נכנס במנין עם הב' זוגים אוזרים אמנם בסוד אלו ב' זוגים הנ"ל ביצירה ועשיה מצאתי להר"ר

גדליה הלוי וגם מצאתי בו קצת תוספת והוא זה דע כי הגה הזווג הא' פב"פ דזו"ן דאצילות הוא נמשך אל זווג אב"א דיצירה כדי שיזדווגו ויתנו שפע וזיות לזו"נ דיצירה למציאות שיוכלו להתפשט ולעשות בוזי' ו"ק גמורין ולא יהיו ג' כלי"ן בג' אבל פרצוף דמוזין אין בהם וז"ס שבימי הזוול לא יש זווג ונאסר הזווג לפי שו' ימי הזוול הם ביצירה סוד מטטרו"ן לכן בזו"נ שבו אין בהם זווג כי אין להם מוזין ולכן אין זווג בימי הזוול וז"ש ו"ס מקננן במטטרו"ן פי' כי לא יהבי זו"ן דאצילות אל היצירה רק אור ו"ס ש"ל לבד מזה שהיה לו מתחלתו אבל מסוד המוזין הבאים לו בתוספת אינו נותן להם וז"ס ו"ס מקננן ביצירה והענין כי ע"י זווגים יוצאין נשמות ורוזין קדישין ומלאכים ונמשכין אל היצירה לגדל שם בסוד הו"ק לבד וכל זה ע"י הזווג דאצילות פב"פ אבל ע"י זווג אב"א נמשך האור אל העשיה בבוזי' ג' גו' ג' והטעם כי הלא מל' מקננא באופן וכאשר הנקבא עומדת אב"א אין לה מקום בז"א רק ג"ת לבד לכן כאשר היא מקננא באופן זה דאב"א אינו נותן שם רק בוזי' ג' גו' ג' שהם נגד מדת המקום שהיא היתה לוקחת מז"א בהיותן אב"א. ודע כי אמא עלאה מתפשטת בכל ג' עולמות בי"ע כי ג"ר שבה הם מלוכשים בבריאה וו"ק ש"ל ביצירה ומלכות בעשיה. וסוד הענין כי הלא התבונה המתלבשת בז"א דאצילות הגה כל פרוטה יורדת להעאיר בבריאה באופן זה כי ג"ר ש"ל מתלבשין בג"ר דבריאה וג' אלו נקרא כסא הזכר בכ"מ וו"ק ש"ל מכתלבשין בו"ק דבריאה והם נקרא ו' מעלות לכסא וכסא זה נקרא כורסיא דרוזמי ומלכות שבה מתלבשת במלכות דבריאה והיא הנקרא כסא דין תכלת סגלפון אמנם ו"ס אמא

על־אֵה מִקְנָנָא בְּכּוֹרִסִּיאַא וְאַמְנָם אֲוֹר הַתְּלַבְּשׁוֹת זֶה מִתְּפַשְׁטִין ו"ק
 בִּיצִירָה וּז"ס ו"ס מִקְנָנָן בִּיצִירָה אֲמָנָם ו"ק שְׁלָה זַעֲשִׁים זְשֻׁמָּה אֶל הו"ק
 הַנִּמְשָׁכִין לִיצִירָה מִן זֶוּז זֶוּז דְּאֶצִּילוֹת כִּנ"ל וְהַמְּלָכוֹת שְׁלָה מִתְּפַשְׁטִים
 בַּעֲשִׂיהָ וְהִיא זְשֻׁמָּה אֶל בּוּזִי אֲוֹר הַנִּמְשָׁךְ אֶל הַעֲשִׂיהָ מִזֶּוּז אֲב"א זֶוּז
 דְּאֶצִּילוֹת כִּנ"ל:

שְׁעָר מִזֶּה פֶּרֶק ו

וַעֲתֵה זָבֵאָר סִדֵּר ג' עוֹלָמוֹת בִּי"ע בְּשִׁמּוֹתָם וּבְמַעֲשֵׂיהֶן דַּע כִּי מִצְּאֵתִי
 לְהַר"ר גְּדֻלִּיהָ הַלּוֹי ז"ל כִּי הִגֵּר שֶׁל הו"ק דְּא"א דְּבִרְיָאָה שְׁהֵם וּזֶה"ת
 כִּנ"ל אֲשֶׁר זְשָׁאָרוּ מִגּוֹלִין בְּלִי הַתְּלַבְּשׁוֹת הִנֵּה אֵלֶּה הֵם בְּסוּד
 מִסָּךְ. וּפִי' הַדְּבָרִים הֵם כִּךְ כִּי הֵלָא בִּיֵּאָרְזוּ כִּי בְּכָל עוֹלָם מִזֶּה עוֹלָמוֹת
 אֵלֶּה יֵשׁ לָהֶן מִסָּךְ א' וְאַמְנָם הַמִּסָּךְ שֶׁבִין אֶצִּילוֹת לְבִרְיָאָה כֹּאֲשֶׁר
 עָבְרוּ בְּתוֹכָם דְּמוֹת כָּל הָאֻרוֹת דְּאֶצִּילוֹת לַעֲשׂוֹת כִּנְגָדֵן י"ס דְּבִרְיָאָה
 הִנֵּה אֵלֶּה לֹא בִקְעוּ אוֹתָם מִסָּךְ וַעֲבָרוּ בּוֹ רַק עָבַר בּוֹ אֲוֹר שְׁלָהֶם דֶּרֶךְ
 הַמִּסָּךְ הַהוּא וְנָקוּ כָּל הַי"ס שֶׁל הַבִּרְיָאָה וְהִנֵּה גַם ג' דְּא"א דְּבִרְיָאָה
 שְׁהֵם וּזֶה"ת כִּנ"ל הֵם ג' כִּי עוֹבְרִים דֶּרֶךְ הַמִּסָּךְ וְאֵינָם בּוֹקְעִים הַמִּסָּךְ
 רַק הֵם אֲוֹר הַמִּתְּמַעֵט עוֹבֵר קִצְתּוֹ דֶּרֶךְ הַמִּסָּךְ אֲבָל אוֹתָהּ הַנִּקְוָדָה
 דְּמִלְּכוֹת דְּאֶצִּילוֹת הִנ"ל שִׁירְדָהּ לְהַתְּלַבְּשׁוֹת בְּג' אֵלֶּה דְּא"א הֵם אֲוֹר
 עֲצָמוֹ שֶׁל הַמְּלָכוֹת דְּאֶצִּילוֹת ע"כ הִיא מִשְׁבֵּרֶת וּבּוֹקְעֶת אֶת הַמִּסָּךְ

עצמו ויורדת ומתלבשת בג"ר דא"א והנה סוד נקודה זו עניינה היא כי הלא נודע איך היו ב' המאורות באצילות בקומתן נבראו שוין זה לזה וכאשר קטרגה הלבנה ונתמעטה פי' שמה שהיתה בסוד פרצוף שלם נתמעטה ועמדה בסוד נקודה קטנה כלולה מי"ס והט' נקודות אורות פרוזו ממנה כנודע ששרשה מתחלה אינו רק נקודה אחד ואז"כ באו בתוספת ע"י ז"א תשיעה נקודות אורות כי לכן נקרא אספקלריא דלית לה מגרמה כלום לכן וזר ז"א ונטלם ונשארה בסוד נקודה קטנה ואז לא יכלה לעמוד אצלו מרוב קטנותה ואז ירדה במקום זה בראש הבריאה ואמנם זה היה בזמן מיעוט הלבנה בבריאת העולם אבל אחר שכבר נתקנה וזוהרה למקומה אב"א וברא לאדה"ר והוא הוזהרה פב"פ כבתולה ואז"כ ע"י וט"אם של התחתונים וזוהרה ונתמעטה וירדה כי זה כל סוד תפלתנו לתקנה בעת תפלתנו ואז"כ וזוהרת כבראשונה כי אין בג' כוז יותר מזה והנה כל דבר שבקדושה עושה רושם במקומו אע"פ שנסתלק משם ותמיד נשארה בוזי' נקודה זו בראש הבריאה אמנם בזמן אשר המיעוט שלה ע"י פגם תחתונים אז הט' נקודות אורות שמסתלקות ממנה אינן וזוהרות אל ז"א אל מקורם ממקום שבאו אבל יורדות בעונותיהו עד הקליפה בסוד שכינה בגלות ואין להאריך בזה. ונזוהר לענין כי נקודה זו היתה תחלה זנב לאריות בסוף האצילות כי זוהר זנב לאדם היתה ואז"כ ירדה ומעטה עצמה בסוד נקודתה והיתה ראש לשועלים ראש לבריאה ממש וכן היתה בכל עולם ועולם כי נקודה מלכות דיצירה ירדה בראש עשיה וכן דבריאה בראש יצירה וכן היה ג"כ בראש אצילות בסוד כולם בוזכמה עשית כי אור א"ס

נִתְלַבֵּשׁ בְּחֻכְמָה עֲלִיּוֹנָה שְׁלֹמֵעֵלָה מֵאֲצִילוֹת וִירְדָּה אוֹתָהּ הַחֻכְמָה
 עֲצֻמָּה וְשִׁבְרָה הַמִּסַּךְ שֶׁ"ג אֲצִילוֹת וִירְדָּה מִצִּיּאוֹת עֲצֻמָּה וְנִתְלַבֵּשׁת
 בְּאֲצִילוֹת וְע"י מִקְבֵּל אֲצִילוֹת אֹר א"ס וּז"ס כּוֹלֵם בְּחֻכְמָה עֲשִׂית
 הַזִּכּוֹר בְּעוֹלָם אֲצִילוֹת כַּז"ל. וְאִמְנָם כֹּל זֶה הַבּוֹזִי שֶׁהִיְתָה בְּכֹל
 הָעוֹלָמוֹת הַכֹּל הִיָּה לְתוֹעֵלַת הָעוֹלָמוֹת כְּדִי לִקְשֹׁר זֶה בָּזֶה וְזֶה בָּזֶה
 כְּדִי שִׁיּוּכְלוּ לִקְבֹּל הָאֶרֶץ זֶה מִזֶּה וְזֶה מִזֶּה ע"י הִיּוֹת סִיּוּם הָאֲצִילוֹת
 תּוֹזֶלֶת רִישָׁא דְּבִרְיָאָה מִמֶּשׁ וְכֵן בְּשָׂאֵר הָעוֹלָמוֹת וּז"ס יוֹם הַשַּׁבָּת כִּי
 אִזְ נִתְּסַף קְדוּשָׁה בְּעוֹלָמוֹת וְאִזְ הֵיכַל הָעֲלִיּוֹן ק"ק דְּבִרְיָאָה וְזוּר
 לְעֹלֹת אֶל הָאֲצִילוֹת וְנַעֲשֶׂה אֲצִילוֹת גָּמוּר מִמֶּשׁ לְטַעַם הַז"ל וְכִיּוֹצֵא
 בָּזֶה בְּשָׂאֵר כֹּל הָעוֹלָמוֹת וְאִין לְהֶאֱרִיךְ. וְא"ת וְהִרִי יֵשׁ עֲתָה מִקּוֹם
 שְׂאֵלָה דְּא"כ לְמָה אֲנִי אוֹמְרִים שֶׁנִּקְוָה זֶה הוּא רֹאשׁ הַבִּרְיָאָה וּמִשָּׁם
 מִתּוֹזֶלֶת בִּרְיָאָה כִּי הֵלֵא אִי עוֹלָם הַבִּרְיָאָה מִתּוֹזִיל רַק מִן או"א
 דְּבִרְיָאָה כִּי רִישָׁא דְּבִרְיָאָה הִיא אֲצִילוֹת מִמֶּשׁ וְעַד שֶׁם הוּא אֲצִילוֹת
 וְלָמָּה נֶאֱמַר שֶׁנִּכְנָס בְּגֵדֵר עוֹלָם הַבִּרְיָאָה וְכֵן בְּשָׂאֵר עוֹלָמוֹת.
 וְהַתְּשׁוּבָה בָּזֶה כִּי וְדֹאִי עִם הִיּוֹת שֶׁבּוֹדֵאִי הוּא כִּמוֹ שֶׁאֱמַרְנוּ שֶׁנִּקְוָה
 זֶה הוּא אֹר אֲצִילוֹת מִמֶּשׁ שֶׁבִקֵּעַ וְשִׁיבֵר הַמִּסַּךְ וִירְדָּה עַכ"ז זֶהוּ בְּעֶרֶךְ
 הַבִּרְיָאָה אֲבָל אוֹתָהּ נִקְוָה עֲצֻמָּה וְדֹאִי שֶׁכִּבֵּר אִין לָהּ עֶרֶךְ עִם
 אֲצִילוֹת כִּי אֲזוּר שִׁידְעַת הַפֶּרֶשׁ גָּדוֹל שִׁישׁ בֵּין א"א לְאֲבָא וּמֵאֲבָא
 לְאֲבָא וּמֵאֲבָא לֹא"א וְאִיךְ מִתְּמַעֵט הָאֹר מִזֶּה לָזֶה לֹאִין קִץ בְּאֲצִילוֹת
 עֲצֻמוֹ א"כ גַּם יֵשׁ שִׁינּוּי גָּדוֹל מִזֶּה לְנִזְקָבָא אִפִּי בְּהִיּוֹתָהּ שְׁלִימָה
 בְּפִרְצוּפָהּ כִּי הֵלֵא הִיא סִיּוּם כֹּל הָעוֹלָמוֹת וְכֹל הָאֲצִילוֹת עֲצֻמוֹ וְא"כ
 כֹּאשֶׁר תִּתְּמַעֵט מִפִּרְצוּפָהּ וְתִשָּׂאֵר בְּסוּד נִקְוָה לְבַד וְאִזְ כִּי תִצְטָרֵךְ
 לְבִקּוּעַ מִסַּךְ הַבִּרְיָאָה כְּדִי לִירֹד וּבְכוּז בִּקְיעָה הֵהִיא וְדֹאִי

שְׂמֹתֵמַעֲטָת יוֹתֵר וְאוֹ"כ בְּהִכָּנָס בְּבְרִיָּאָה מִתְמַעֲטָת יוֹתֵר וְאוֹ"כ אֲוֹר
 כָּל אֱלֹו הַמִּיַּעֲוִטִּים אֵל יִקְשֶׁה בְּעֵינַיִךְ אִם תּוּכַל לִהְיוֹתָה כֵּאֵן רֹאשׁ
 הַבְּרִיָּאָה מִמֶּשׁ כִּי בּוֹדֵאִי אֵינָה הִיא כֹּאשֶׁר הִיתָה לִמְעַלָּה בְּתוֹזְלָה
 וְנִבְאָר סֹדֵר ג' מַעֲלֹוֹת ג' עֲוֹלָמוֹת אֱלֹו דְּבִי"ע:

עֲוֹלָם הַבְּרִיָּאָה יֵשׁ בָּהּ עֲצָמוֹת וְכָלִים וְהִנֵּה בְּעֵינַיִן הַכָּלִים דְּבְרִיָּאָה
 נִזְחָלְקִין עַד"ו כִּי הַכָּלִים דְּאוֹ"א דְּבְרִיָּאָה הֵם סוּד שְׂמֹת אַכְתְּרִיָּאֵל יְה
 יְהוֹה צְבָאוֹת וְכַמוֹ שִׁידַעַת שֶׁהַשְּׂמֹת אֱלֹו הֵם סוּד כֶּסֶף עֲצָמוֹ וְגַם
 יִדַּעַת כִּי ג'ר דְּבְרִיָּאָה הֵם כֶּסֶף עֲצָמוֹ וְאֱלֹו הֵם סוּד גִּוְפָא מִמֶּשׁ דְּאוֹ"א
 דְּבְרִיָּאָה גִּוְפָא דְּו"א דְּבְרִיָּאָה נִקְרָא מִטְטָרוֹן גִּוְפָא דְּנוֹקְבָא דְּו"א
 דְּבְרִיָּאָה נִקְרָא סֶדֶלְפֹוֹן וְהָרִי בִּיֶּאֱרֵנוּ בּוֹזִי הַכָּלִים דְּבְרִיָּאָה וְהִנֵּה
 עֲצָמוֹת בְּרִיָּאָה נִזְחָלְקָ לִג' בּוֹזִי נֶרֶץ וְהִנֵּה הַנֶּפֶשׁ שֶׁל בְּרִיָּאָה כּוֹלָה
 נִמְשָׁךְ ע"י הַכָּאֵת י' כָּלִים דְּאֲצִילוֹת בְּמִסַּךְ הַבְּרִיָּאָה וּמֵהֶם נִתְנוּצְצוּ י'
 נִיצוּצוֹת וְאוֹרוֹת דֶּרֶךְ הַמִּסַּךְ וְנִתְהוּוּ נֶפֶשׁ לִי כָּלִים שֶׁל הַבְּרִיָּאָה כִּי
 כָּלִים דְּאֲצִילוֹת מִעֲוֹלָם מִן נֶפֶשׁ דְּבְרִיָּאָה כִּי הָאוֹר שֶׁלָּהֶם הָעוֹבֵר
 דֶּרֶךְ מִסַּךְ מִסְפִּיק לַעֲשׂוֹת נֶפֶשׁ אֵל הַבְּרִיָּאָה וְרוּחַ שֶׁל בְּרִיָּאָה נִמְשָׁךְ
 ע"י הַכָּאֵת שֶׁל בִּינָה דְּאֲצִילוֹת הוֹיִצְוִנוֹת שֶׁלָּה בְּמִסַּךְ הַבְּרִיָּאָה
 וּמֵהֵי"ס שֶׁלָּה נַעֲשֶׂה רוּחַ לִכְל הֵי"ס דְּבְרִיָּאָה וְנִשְׂמֹת הַבְּרִיָּאָה נִמְשָׁכָת
 מֵהַכָּאֵת פְּנִימִית דְּבִינָה דְּאֲצִילוֹת בְּמִסַּךְ וִי"ס שֶׁלָּה נַעֲשֶׂה נִשְׂמָה לִי"ס
 דְּבְרִיָּאָה וְכִנְגָד רוּחַ וְנִשְׂמָה אֱלֹו נֹאמֵר אִמָּא מִקְנָנָא בְּכוֹרִסִּיָּא אִמָּנָם
 רִישָׁא דְּאוֹ"א דְּבְרִיָּאָה שֶׁהוּא סוּד אוֹתָהּ נִקְוֹדָה דְּאֲצִילוֹת שִׁירְדָה הִנֵּה
 זֹאת לֹא נִתְהוּיָת ע"י מִסַּךְ כִּי לִהְיוֹתָה נִקְוֹדָה נֹקְבָא דְּאֲצִילוֹת מִמֶּשׁ

שְׁבֵרָה וּבִקְעָה הַמִּסַּךְ לְגַמְרֵי וִירְדָה בְּבִרְיָאָה בְּרִישָׁא דֵּא"א דְּבִרְיָאָה
וּאִפִּילוּ וּזְיֻצְנוּתִיּוֹת שְׁלָה בִּקְעָה הַמִּסַּךְ לְהִיּוֹתָהּ אֲצִילוֹת עֲצֻמָּה וּלֹא
הָאֵרָה כְּשֶׁאֵר י"ס דֵּאֲצִילוֹת לֹכֵה הִיָּה בָּהּ כּוֹז לְשַׁבּוֹר וּלְבִקּוּעַ הַמִּסַּךְ
וּלִירֵד בְּאוֹפֶן זֶה כִּי הַכֹּלִי וְעֲצֻמוֹת שְׁלָה יִרְדָה לְבִרְיָאָה וּמֵהֶם נִתְּהוּ
רִישָׁא הַמְּגוֹלָה דֵּא"א דְּבִרְיָאָה:

עוֹלָם הַיְצִירָה כִּבְר בִּיֵּאֲרֵנוּ כִּי ו"ס מִקְנָנָא בְּמִטָּ"ט וְהֶעֱנִין כִּי מִן ז"א
דֵּאֲצִילוֹת מִן פְּנִימִיּוֹת אוֹזֵר שְׁנֵת־לִבֵּשׁ וְנִמְשֵׁךְ וִירֵד לְמִטָּה עַד הַמִּסַּךְ
שְׁבִין אֲצִילוֹת לְבִרְיָאָה מֵרֹב הָאוֹר שְׁלָה בִּקְעָה וְשֵׁבֵר הַמִּסַּךְ הַהוּא
וִירֵד עַד מִסַּךְ הֵב' שְׁבִין בְּרִיָּאָה לִיְצִירָה וּמוֹזְמוֹת הַתַּפְשֻׁטוֹת הָאוֹר עַד
שֶׁם נִזְחַלֵּשׁ וּלֹא בִּקְעָה וְשֵׁבֵר אוֹתוֹ רַק הִכָּה בּוֹ לְבַדּוֹ וְע"י הַכֹּאֶתוֹ שֶׁם
בְּמִסַּךְ הֵב' נִתְּנוּצָץ אוֹרוֹ לְמִטָּה בִּיְצִירָה וּמִמֶּנּוּ וּמִפְּנִימִיּוֹת הִיָּה סוּד
רִישָׁא דֵּא"א דִּיְצִירָה רִישָׁא מְגוֹלָה ע"ד הַג"ל בְּרִישָׁא דֵּא"א דְּבִרְיָאָה
שְׁהִיתָהּ מִמַּלְכוּת דֵּאֲצִילוֹת אִמָּנָם מִן הַזְּנוּתִיּוֹת הַזֵּה הַג"ל נִתְּנוּצָצוֹ ע"ד
הַג"ל בְּעֲצֻמוֹתוֹ וּפְנִימִיּוֹתוֹ מִמֶּשׁ וִירֵד וְעָשָׂה כָּל בּוֹזִי הַכֹּלִים שֶׁל כָּל
יְצִירָה הַנִּקְרָא גּוֹפָא דִּיְצִירָה מִהִי"ס שֶׁלוֹ אִמָּנָם אֵין הַכֹּלִים שֶׁל
הַבְּרִיָּאָה וּלֹא הַגֶּרֶן שֶׁל הַבְּרִיָּאָה יִכּוֹלִים לְהִתְנוּצֵץ דֶּרֶךְ מִסַּךְ ב' זֶה
דִּיְצִירָה כִּי כִבְר עָבְרוּ מִסַּךְ א' שְׁלָהֶם וְאֵינֶן יִכּוֹלִין לְעַבּוֹר מִסַּךְ זֶה.
וְהִנֵּה הָעֲצֻמוֹת שֶׁל יְצִירָה הוּא כִּי נִשְׁמָת או"א דִּיְצִירָה הוּא מֵהַכֹּאֶת
מִסַּךְ וְשִׁבְרָת וּבִקְיָעָה אֲכַתְרִיא"ל שְׁלִמְעֵלָה. וְהַרְוּז דֵּא"א מֵהַכֹּאֶת
מִטָּטְרוּן שְׁלִמְעֵלָה. וְהַנֶּפֶשׁ מֵהַכֹּאֶת סְגֻלָּפוֹן ע"ד הַג"ל. נִשְׁמָת דו"א
דִּיְצִירָה הוּא מִטָּטְרוּן וְהַרְוּז שֶׁלוֹ הוּא סְגֻלָּפוֹן וְנֶפֶשׁ שֶׁלוֹ הוּא

מייטטרו"ן בתוס' יוד. נשמת נוקבא דז"א דיצירה הוא סנדלפון. והרוח
שלה הוא מייטטרו"ן ב'. והנפש שלה ג"כ סנדלפון. ואינה נשמה שלה
עצמה רק כוז אותו סנדלפון שהוא נשמת הנוקבא כ"לם וממנו
נמשך ז' וע"ז התזותון נאמר והנה אופן א' בארץ במתניתא תנא זה
סנדלפון כו' ולהיותו נפש דמלכות נקרא ארץ לכן עליו נאמר והנה
אופן א' בארץ:

עולם העשיה סוד רישא דא"א שבו המגולה הוא עצמו סנדלפון
שהוא נפש דנוקבא דיצירה ולהות שבשאר עולמות לא היה כן
שהוא עצמו ישמש לתתא לכן עליו נאמר והנה אופן א' בארץ להיותו
רישא של העשיה והוא נקרא שר היע"ר והוא גימטריא פ"ר
וגימטריא יע"ר. נשמת או"א דעשיה הדרינא"ל. רוח שלהם קמואל
(נ"א קובילאל) ונפש שלהם. מלכיא"ל. נשמת הז"א דעשיה קמואל.
והרוח מלכיא"ל. והנפש שלו צדקיא"ל. נשמת נוקבא דז"א דעשיה הוא
מלכיא"ל. והרוח שלה צדקיא"ל. והנפש שלה עטריאל. טטרון מלך
בעולם היצירה שמועאל למעלה ממנו בבריאה וז' שרים דבריאה
נקרא שבעת הסריסים וז' דיצירה אינם נקראים סריסים כי הגהגתן
בוזל ובריאה בשבת כנודע שמועאל"ל הוא ענפאל יהואל דע כי יש
ביסוד אמא דעשיה השם יאהלו:

[הגהה - מוהרוז"ו ז"ל מזה נוכח ללמוד כי כל וז' נקודה שמעולם
לעולם זכר הוא בהיותה בה בוזי נפש בלבד כנלע"ד שם:

שער בוז פרק א

השער השמיני שער הקליפות ובו ד' פרקים:

דע כי הקליפות בעולם אצילות אינם אוזוים אלא בוזין לבד אבל מבינה ולמעלה אין להם אוזיזה כלל אבל בג' עולמות בי"ע יש אל הקלי אשר שם אוזיזה ויניקה אפילו מבינה ולמעלה של אותו עולם. וסוד הענין דע כי הגה כל הקלי לא נעשו אלא מן השמרים והברור של ז' מלכים שמתו כנודע והגה אותן ז' מלכים שמתו הם בוזי זון דאצילות לבד לפי שהמלכים של או"א לא מתו כנזכר אצלינו שנשארו למעלה במקום אצילות ולא ירדו לעולם הבריאה וע"כ לא היה בהם מיתה אבל הז' מלכים של הזון שירדו בבריאה ושם מתו אז נתעוררו ונתהוו הקלי הנקרא מות והגה זון הם ב' אותיות אוזונים של הי"ה והם ו"ה שהם גימטריא י"א לכן הקלי הם י"א ג"כ בסוד י"א סמני הקטורת כמבואר אצלינו בענין פטום הקטורת ובענין הקדיש של הודו והגה בזמן הגלות אז כבכול אין השם שלם לפי שזון ש"ה ב' אותיות ו"ה אוזונים הם נפרדין מן או"א שהם אותיות י"ה ויורדין למטה ומהם נמשך הארה אל הקלי יען ששרשם הם

משם כנ"ל והם מאירין בהם ומוזיין אותן בסוד י"א סמני הקטורת
 שהם וזיות הקלי' ורוזניותן אשר נמשכו מב' אותיות ו"ה כנ"ל הן י"א
 בזוי' משם ו"ה היורד שם וכאשר עולין זון' למעלה עד עולם אצילות
 ומתחברים עם או"א שהם י"ה אז מסתלקין ועולין גם כן למעלה י"א
 סמני הקטורת שהם וזיות הקלי' אשר נמשכו מן ו"ה ואז הקלי'
 מתבטלים ואז השם עליון נעשה שלם:

שער בוז פרק ב

ענין הקלי' של ד' עולמות אבי"ע ונבנה דרוש זה על מאמר אוזר
 בזוהר פרשה ויוזי דרי"ז וזה לשונו תנא עלמא וזדא אשתמודע לעילא
 כד נפקי תרין צפרין כו' ולהבין מאמר זה צריך להקדים כמה
 הקדמות הגה כמו שיש ד' עולמות אבי"ע בקדושה כן יש ד' עולמות
 הטומאה והגה בעולם האצילות אין הקלי' כ"א נגד זון' לבד נגד
 האזוריים שלהם ויש שם זון' אל הקלי' אך לא יש למעלה כנגד
 או"א ובעולם הבריאה יש קלי' אפי' נגד אמא של בריאה ובאזוריים
 שלה ובאזוריים דזון' דבריאה וביצירה יש קלי' נגד אזוריים דאו"א
 ודזון' אשר שם ובעולם עשיה יש קלי' נגד אזוריים של כל ה'
 פרצופים שהם א"א ואו"א וזון' דעשיה וכבר נתבאר בדרושים
 הקודמים שבכל ד' עולמות אבי"ע דקדושה יש בו ה' פרצופים וכל

פרצוף ופרצוף יש בו ז' היכלות שבהם י"ס דפרצוף ההוא (ועתה
 נדבר בהיכלי זו"ן) והנה כבר ביארנו שם בדרושים הקודמים כי
 היכלות הם ז' בוז' והם ז' היכלות דדכורא וז' היכלי דנוקבא והנה כמו
 שהנוקבא היא כנגד הוזה של הזכר גם ההיכלות הם עד"ז
 שהיכלות של הנוקבא הם מתוולד ממהוזה של הזכר משם ולמטה
 עד סיום רגליו וענין זה הוא בכל ד' עולמות אבי"ע והנה ג"כ
 ההיכלות דקלי" אשר באבי"ע הם עד"ז היכלין ז' בהיכלין ז' והנה כפי
 זה היה נראה עז' היכלות דז"א דקליפה יהיה נגד ז' היכלות דז"א
 דקדושה וכן בשאר העולמות אמנם אין הדבר כן והטעם כי בכל
 ג"ר אין הקליפה נוגעת שם וא"כ נמצא כי כל ז' היכלי דמסאבותא
 דקליפה דז"א שיעורן הם נגד ו' היכלין תתאין דז"א דקדושה אמנם
 נגד היכל ז' העליון שהוא בוז' ג"ר דז"א אין כנגדו שום קליפה כלל
 וכן הענין בכל ההיכלות דקלי" שבכל ד' עולמות אבל צריך שתדע
 כי אע"פ שקליפות דבריאה אינן יכולין לעלות עד ג"ר דבריאה
 עכ"ז ההיכלות דקליפה דאצילות הם יכולין לשלוט ולהאיר ממקומן
 העליון ועד"ז הוא בשאר עולמות ודע כי כמו שבכל הפרצופים
 דקדושה יש בהם בוזינות המוויזין כנודע כן יש אל כל הפרצופים
 דקליפות כולם לזכרים ולנקבות אבל יש שינוי בזה כי הנה הזכר
 דקליפה וגם הנקבה אין בהם רק תרין מוויזין לבד והזכר של
 הקדושה יש לו ג' מוויזין וזב"ד והנוקבא של הקדושה יש לה ב' מוויזין
 וזו"ב לבד כי נשים דעתן קלה וזה נרמז בסבא דמשפטים דק"ג וז"ל
 אל אזור אסתרס ולא עביד פירין פי' הדבר כמש"ה ממני פריך נמצא
 כי הפירות הנעשין מוויזין העליון דזו"ן דקדושה הם נשמתין ורוויזין

ונפשין דיישראל והענין כי בוזי נפשות באים מן הנזקבא עצמה אמנם
 בוזי נשמות ורוחות באים מן צד הזכר המזדווג עם הנזקבא ואמנם
 הטפה הנמשכת ע"י הזווג הוא ממוח הדעת כי הוא המכריע והמוזכר
 התרין מוויזין וזו"ב של הזכר ואי אפשר לשום זווג אם לא ע"י הדעת
 לכן נקרא הזווג בלשון דעת כמו"ש וידע אלקנה את ונה אשתו
 והאדם ידע את ונה אשתו ואיש לא ידעה וכמוהו רבים והטעם כי
 אם אין דעת אין זווג כלל. ואמנם שם בקלי אפילו הזכר אין בו דעת
 רק ב' מוויזין לבד אבל מוח הז' הנקרא דעת אין בהן וכיון שכן הוא
 א"כ אין בו בוזי זווג והרי הוא דומה לסריס שאינו עושה פירות ונודע
 כי אל אזור הוא הזכר שבקלי כנזכר בזוהר במקומות רבים ובפ'
 פקודי דרמ"ג על לא יהיה בך אל זר וז"ש כאן אל אזור אסתרס ולא
 עבד פירין כי בנזקבא לא שייך לישנא דסירוס אלא צינן
 כמישארז"ל על התנינים הגדולים נמצא כי ישראל יש להן זר"ן
 מהקדושה נפש מן המלכות עצמה ור"ן מן הזכר שיש בו בוזי הדעת
 אמנם עכו"ם אין בהם רק בוזי נפש לבד מצד הנזקבא של הקליפות
 אך ר"ז הבאים מן הזכר אין בהם לפי שהזכר דקלי אסתרס שאין בו
 מוח הנקרא דעת כדי להמשיך ע"י זווגו עם הנזקבא בוזי ר"ז אשר
 ז"ס אל אזור אסתרס ולא עבד פירי שהם הר"ז של הזכר אבל
 הנפשין הם פירי הנזקבא יש לעכו"ם נפש מהנזק' דקליפה וז"ה גם
 בלא דעת נפש לא טוב כי הנפשות של האומות הבאים מהקליפות
 הנקרא רע ולא טוב הם נעשין בלא דעת לכן אין בהם רוויזין
 ונשמתינן ג"כ. גם ז"ס מה שאמרו רז"ל מי שאין בו דעת אסור לרוחם
 עליו כי הנה מי שאין בו דעת הוא נמשך מהקלי שאין בו דעת

והמרוזם עליו גורם שיתפשטו הרומזים העליונים ג"כ בקליפות אשר גם בהם אין דעת אמנם דע כי כל אלו הבוים של המוויזין דקליפות הם נזכרים בשמותם בספר אדם ישר דף א' במקומותן והוא כי תרין מוויזין דז"א דקליפה שבאצילות הם נקראו שנים אנשים מרגלים הנזכר בס"ד קע"ז בפ' ויראו בני האלקים את בנות האדם וגם נזכר בפ' אוזרי מות דף ס' ענין תרין בני דיעקין בכל יומא דאתקרון מאכלי ארעא ולהותן תרין מוויזין דקליפה דז"א דאצילות נקרא שני אנשים מרגלים וב' מוויזין דנוקבא דקלי' דאצילות נקרא שתי צפרים אשר להם קרא הזוהר בפ' ויוזי תרין צפרין כז"ל ונבארם למטה בע"ה כי צפור הוא לשון נקבה כמ"ש כל צפור טהורה תאכלו ולא אמר צפור טהור וכן במצורע ושלחו את הצפור הויה לשון נקבה וזהו ג"כ מ"ש בזוהר בראשית דקס"ב ע"ב בסוד אשר שם צפרים יקננו ובפ' וללבן שתי בנות כו' והענין הוא כי כנגדו יש

בקלי' במקום לבן שתי בנות שהם נקרא תרי צפרים כז"ל והנה בג' עולמות של בי"ע כל בוים מוויזין אשר בקלי' אשר שם בין באו"א בין בזו"נ כולם נקרא בלשון שתיים נשים זונות בפרשה אוזרי מות ד"ס וטעם הדבר לפי שבי"ע הם עולמות של הנוקבא לכן נקרא בלשון נשים זונות אפי' הזכרים שבהם. וצריך שתדע עתה מה ענין אלו המוויזין דקליפות דזו"נ דאצילות הנקרא שני אנשים מרגלים ודנוקבא שתי צפרים וענין זה שמעתי ממורי זלה"ה ב"פ ויש בהם שינוי ואיני יודע על איזה מהם אסמוך אולי איזה מהם טעות אצלי שטעיתי

בהבנת הענין או אפשר ששניהן כאחד טובים ולכן אכתוב שניהן.
הנה תוכלה שמעתי דבר זה דע כי ז"א דאצילות דקדושה יש לו ב' נשים הנקרא לאה ורוחל לאה הוא במקום הדעת דז"א ורוחל במקום הת"ת דז"א וכן הענין בז"א דג' עולמות ביי"ע וכן ג"כ בקלי' יש בז"א דטומאה ב' נשים אלו בכל אבי"ע והנה נתבאר בזהר נשא דקל"ב ענין תלת עלמין דנפקי מההוא תקונא קדמאה דבדיקנא הנקרא א"ל ושם בארנו ענינם איך אזור שג' עולמות אלו נהוו שם בההוא תקונא עוד ירדו למטה באצילות עצמו בג' עולמות כי עולם העליון ירד בבינה דאצילות ועולם הב' ירד בת"ת דאצילות ועולם הג' ירד במלכות דאצילות ואז"כ וזוהר משם לירד עוד ג' בוזי' למטה בג' עולמות ביי"ע כי הם נגד בינה ת"ת ומלכות. והנה דע כי לאה ורוחל הם ב' נשים דז"א הם בבוזי' פנימיות כי אע"פ שלפעמים הם אב"א הוא לסיבת טעמים נודעים אצלינו במו"א אמנם הם נשים פנימיות ואמנם בבוזי' האזוריים נעשה ג"כ דוגמת הג"ל ויצאו מבוזינות דינין של האזור אותן הג' עולמות הג"ל והעולם העליון הוא אזורי בינה דאצילות ועולם הב' הוא אזורי דז"א דאצילות ועולם הג' הוא אזורי מל' דאצילות. והנה עולם הא' הוציא את זלפה שפוחת לאה כי היא אזורי לאה ונודע כי לאה היא בוזי' בינה ועולם הב' הוציא מאזורי ז"א של בוזינת הדעת ובוזי' הת"ת שלו שנים אנשים מרגלים הנזכר בפרשה אזורי מות והעולם הג' הוציא מאזורי רוחל בלהה שפוחתה ואמנם מאלו הב' עולמות נתפשטו מהן מוויזין אל הקליפה אבל מן העולם הא' שהוא זלפה שפוחת לאה שהוא בוזינת בינה יצא מבנו צפור אזור שהוא מוויז א' של הוזכמה של הנזקבא דקליפה ומעולם

הג' שהוא בלהה שפוזת רוחל יצא ממנו צפור ב' שהוא מוח ב' בינה דנוקבא דקליפה ואלו (הם) ב' צפרים הג'ל יען שכנגד ג'ר לא יש בווי קליפה ואמנם דע (כי זה) הצפור הא' שייצא מהעולם הא' הוא זלפה שפוזת לאה לא נשאר למעלה במקומו כנגד זלפה אמנם ירד למטה נגד בלהה ושם נתווצרו יוצר תרין צפרין של זלפה ושל בלהה ונעשו ב' מוויין וזו"ב דנוקבא דקליפה אשר שם נגד בלהה שפוזת רוחל וצפור עליון הוא וזכמה שבה וצפור התחתון הוא בינה שבה אבל עולם הב' שהוא באוור ז"א דאצילות כבר בארנו שהוציא מהדעת ומהת"ת שלו אותן שנים אנשים מרגלים כי כן מן לאה ורוחל שמוקומם בדעת ות"ת יצאו אותן תרין צפרין בין שניהן כנ"ל והנה או"י נתפשטו גם כן אלו התלת עלמין בבי"ע כנ"ל כמבואר אצלנו באד"ר דקל"ב. או"י כ שבעתי תשלום דרוש זה באופן אוור והוא זה כי מכל ג' עולמות אלו נתפשטו ג' בווי נקבות וג' בווינות זכרים והוא כי הרי בארתי שמוקומם הוא אוורי בינה ות"ת ונוקבא של אצילות. והענין הוא זה כי עולם ראשון הוא נגד סוף בינה שהוא נה"י שלה המתלבשים בוזב"ד דרישא דז"א ומשם נתפשט הצפור הא' והעולם הב' הוציא מכנגד הסיום של ז"א בנה"י שלו שהם ראש רוחל ומוויין שלה ומשם יצא הצפור הב' אשר תרין צפרין אלו נתווצרו בקלי"ו זו שהיא כנגד רוחל הזאת ועולם הג' מכנגד רגלי רוחל בנה"י שלה הוציא את לילית וזה ראשונה וכבר ידעת כל כל פעולתה הם יללות ותמיד היא מייכלת ולכן נקרא לילית והיא יושבת בבריאה בבווי נוקבא דתהומא רבא הנזכר בכ"מ בזוהר וזהו פי' כי הנה בכל הקלי"ו דג' עולמות בי"ע יש תרין נוקבין העליונה היא בווי הבינה שהוא

בהיכל ה' העליון שלהם ויש אחרת למטה והיא בוינת מלכות
 שהוא בהיכל האזרון התחתון שלה ואמנם אלו הב' נקבות של
 הקלי' שהם בעשייה ויצירה וכן הנקבא תחתונה של הבריאה נקרא
 נקבא דתהומא סתם אבל נקבה עליונה שבהיכל עליון ה' דקלי'
 דבריאה היא לבדה נקרא נקבא דתהומא רבא וזו היא הנקרא
 לילית ונקרא וזה ראשונה הרי בארנו ג' בוי' הנקבא שבאצילות
 עולם הא' הוא סוד זלפה שפוזת לאה שהיא נגד נהי"ם דתבונה
 (דבינה) שהיא אצל הדעת דז"א והעולם הב' הוא סוד בלהה שפוזת
 רוזל שהיא כנגד נהי"ם דז"א שהיא רוזל ועולם הג' הוציא מן נהי"ם
 דרוזל עצמה את לילית וזה ראשונה כי הנה ג' אלו הם סוד בי"ע
 מנהי"ם דבריאה ומנהי"ם דיצירה ומנהי"ם דעשיה וכל אלו הג' הם
 סוד אוזורי הנקבא והב' ראשונים הם סוד מוויזין אותן התרין צפרין
 ונתוברו יחד למטה במקום הצפור הב' כי אין מקום למעלה להיות
 קלי' נגד בינה והג' היא לילית וזה ראשונה שהוא בסיום מלכות רוזל
 והוא בנקבא דתה"ר אמנם נגד ג' מציאות אלו של הנקבא יצא ג' כ
 מאוזורי הזכר ג' אנשים הב' ראשונים הם שני

ים אנשים מרגלים והג' הוא אדם קדמא בעלה דלילית וזה
 ראשונה למטה בנקבא דתה"ר והוא וזכמה דבריאה דקלי' והנה
 לפי שאור הנקבא מועט הוא וגם הדינן שבה הם וזלשים לכן
 אוזורי הנקבא היו יותר מבוסמין וממותקין יותר בסוד זלפה שפוזת
 לאה ובלהה שפוזת רוזל אב אוזורי הזכר הם דינן קשים והאור שלו

גדול ואינן יכולין לקבלו ולכן לא נעשה מהם דבר אמנם ירדו למטה בבוזי שנים אנשים מרגלים ואותו א"ק הנ"ל אמנם לא נשאר להם שורש בקדושה למעלה ואלו התרין אנשים מרגלים הם תרין מוויזין דו"א דקליפה דאצילות הרי נתבאר ענין המוויזין דו"א ונזקבא דקלי' דאצילות מה ענינם. ונזוזור עתה להשלים הקדמה המצטרפת להבין מאמר הנ"ל פרשה ויוזי דע כי הנה נתבאר אצלינו כי יש בנזקבא דאצילות שני שדים למטה בבית הרוזם שלה ונקרא דדי בהמה ובערך זה המלכות נקרא בהמה ומהם יונקים כל הקלי'. [הגהה - צמוז ומהם יונקים תוזילה י"ס דקליפת נוגה שהוא לפעמים קדושה כנודע]. ואמנם דע כי ביום אשר אז הוא תגבורת הזכר אז אותן התרין מוויזין דו"א דקליפה דאצילות הם עולים למעלה ביום ויונקים מן המלכות דאצילות דקדושה מדדי בהמה כנ"ל אבל להיות כי ביום אין הדינין מתגברים לכן הם יונקין בושאי וזה סוד וישלח יהושע בן נון שנים אנשים מרגלים וזרע ר"ל בושאי כי יהושע בן נון פני הלבנה היא סיהרא קדישא אבל תרין צפרין שהם תרין מוויזין דנזקבא דו"א דאצילות דקלי' אינן יכולין לינק ביום אלא בלילה לפי שאז דינין דנזקבא שולטין וכן הענין בבריאה כי הקלי' אשר שם יונקים מן המל' דבריאה דקדושה הזכר ביום והנזקבא בלילה וכן ביצירה וכן בעשיה. ואמנם כמו שבקדושה אינה עולה בלילה רק ללא גם אלו תרין צפרין העולים בלילה לינק הם אותן התרין מוויזין של אותו בוינה של ללא שיש בקלי'. גם דע כי הקלי' דאצי' ביום היא יואדת למטה בהיכל הז' העליון דבריעה ובלילה עולה לינק מן המלכות דאצילות כנ"ל משא"כ בשאר העולמות אלא באצילות

לבד לפי שהוא נעלם מאד ועתה נבאר המאמר פרשה ויוזי הג"ל ת"ז עלמא וזדא אשתמודע לעילא. נהגהה - צמוז אף על פי שאמר אשתמודע לעילא עכ"ז הוא עולם תוזתון מהג' ומדקאמר לעילא משמע שהוא אוז"כ למטה אבל אשתמודע שהוא לעילא אצל התרין עלאין וזהו עלמא וזדא מן הג':

פי' אותו עולם הג' מן הג' עלמין הנודעים שם באד"ר כז"ל וזה העולם הג' הוא מתפשט עד עשיה אלא שעיקרו הוא לעילא במלכות דאצילות כז"ל וז"ס אשתמודע לעילא וכד כרוזא נפיק כו' כבר ביארנו כי ביום הזכר יונק בושאי אבל בלילה שהדינן מתגברים כרוזא נפיק בקול רם ליתן רשות אל הדינן לינק והרוזמים נסתרים ומוצנעין והדינן שולטין ובאים ומתגברין נפקין תרין צפרין זהו מ"ש למעלה כי תרין צפרין נמשכו מזה העולם הג' וזה סוד נפקי תרי צפרין דאסתלקו מההוא עלמא ר"ל כי אלו הצפרים נמשכו ונסתלקו מההוא עלמא וירדו למטה להעשות מוויזן להנזקבא דקלי' דאצילות כז"ל וז"ש דמדוריהון תוזות אילנא דוויזו דוויי ומוותא כו' פי' כי אוזר שנסתלקו ונמשכו מההוא עלמא ירדו למטה להעשות מוויזן להנזקבא דקלי' דאצילות והענין הוא כי הגה בארנו לעיל כי כל הז' היכלי דקלי' דבריא הם למטה מההיכל הז' העליון דקדושה דק"ק דבריא דקדושה. ודע כי ת"ת ומלכות דאצילות נקרא אלנא דוויי ומוותא וזיי מצד הת"ת ומוותא מצד המלכות אמנם תו"מ דבריא נקרא וזיי דאילנא דוויי ודמותא כי עולם הבריא הוא וזותם ותמונה

ומראה של עולם אצילות וכבר בארנו לעיל כי כ"ז הוא בוזיגת לאה
 שהוא בהיכל ק"ק דבריאה וכן של בוזי ז"א הנקרא ישראל כי תרין
 אלו עומדין שם בהיכל ק"ק דבריאה ואלו הב' הם נקרא וזיו
 דאילנא דוזי ומותא. והנה כיון שאותן תרין צפרין הם מן האצילות
 ממש אלא שהם ירדו למטה לדור ולשכון בהיכלי דקלי דבריאה
 כנ"ל אשר כולם אינן עומדין רק למטה מהיכל ז' דקדושה הנקרא
 וזיו דאילנא דוזי ומותא לזה אמר דמדוריהון דאילין צפרין הוא
 למטה מהאי וזיו דאילנא דוזי ומותא נפקא וזד צפרא פי' כי הצפור
 האות הנקרא וזכמה כנ"ל שהוא הימין לכן הוא יונק מהדד הימין
 של המלכות דקדושה דאצילות אשר ברוחם שלה כנ"ל בסוד דדי
 בהמה וז"ש לסטר דרומה והצפור הב' שהוא מווי בינה יונק מהדד
 השמאלי אשר לסטר צפונה. וזד צפרא כד נהיר יממא פירש' כי
 הצפור הימני שהוא וז וזכמה זכר יש בה כוז לעלות ולינק משם
 בעת דנהיר יממא כד אשתכח ההוא קדרותא דצפרא הנקרא אילת
 השוור אבל תיכף אזור יניקתו וזוזר לירד למטה במקומו אבל
 הצפור השמאלי שהוא מווי בינה השמאלי אין בו כוז לעלות ביום
 כלל אפי' בקדרותא דצפרא אך כד אשתושך לילה לבד שהוא
 בוזיגת לילה הראשונה כי אז עולה הוא ומכ"ש שצפור של וזכמה
 עולה עמו כד כרוזא נפיק ויונקים שניהם מהב' דדין של מלכות
 דאצילות דקדושה. והנה אזור יניקתן הם רוצין לעלות יותר למעלה
 לפי שהמקום המכוון להם הוא כנגד כל זיון דאצילות ועד שם היה
 להם מקום לעלות ואמנם כאשר היה זמן יניקתן לא עלו רק שיעור
 וזצי גופם שלהם כי הנה הם עולין בין הרגלים דמלכות דקדושה

ויונקים מהדדים התזוזותנים אשר במקום הרוחם שלה כנ"ל נמצא
שאיין עולה רק וזי גופם לבד בעת ירידתן ושאר וזי גוף התזוזתן
שהוא בוזי רגלים הם עומדים למטה בהיכל קלי דבריאה לכן אזור
יניקתן כל צרכם נתגברו כוזם ואז הן רוצין להתגבר בכל כוזם
ולעלות בכל גופם למעלה באצילות במקום הראוי להם שהוא כנגד
כל מקום אורח ז"א ונקבא דקדושה וז"ש לבתר אסתלקו רגליהו
ר"ל לבתר דינקי ואז רוצין לעלות רגליהן למעלה ואז משתמטי
רגליהו בנקבא דתה"ר ר"ל שהרגלים שלהם נלכדים ונשאריין
באותו מקום הנקרא נקבא דתה"ר שהוא בוזי הבינה שהוא בהיכל
הז' העליון של הקלי דבריאה כנ"ל ואינם יכולין לעלות יותר לכך
נשארים שם עד וצות לילה:

שער בוז פרק ג

ענין הקלי וענין ד' עולמות אבי"ע השינוי שיש ביניהן דע כי גם בקלי
יש בוזי אבי"ע ובכל עולם יש בו ה' פרצופים שהם כללות י"ס של
אותו העולם וכל פרצוף מהם כולל י"ס על דרך שהוא בקדושה
ונבאר עתה ענינם דע כי אע"פ שבכל ד' עולמות יש בוזי קלי יש
שינוי בעולמות בעצמם כי הנה בעולם אצילות של הקדושה הטוב
מרובה על האצילות של הטומאה ואינם מעורבים כלל הקדושה עם

הטומאה ובעולם הביאה הקדושה מובה על הטומאה של הקלי' דבריא אמן הם מעורבים יוחד וביצירה הוא מווצה על מווצה וגם הם מעורבים יוחד טוב ורע. ובעשיה הקלי' מרובה על העשיה של טהרה וגם הם מעורבים יוחד ואין שום דבר בעולם העשיה שלא יהיה מורכב מטו"ר קדושה וקלי' מעורבין יוחד ממש. והנה הטומאה שבאצילות הם הנק' קלי' דאצילות הטהור וכן הטומאה של הבריא נקרא קלי' דבריא דטהרה וכן ביצירה וכן בעשיה ואמן אם קלי' האלו שבכל עולם סביבות העולם או אם הם למטה בין כל עולם ועולם זה יתבאר במ"א אמן ודאי הוא כי הם במדור אוחד יוחד הקליפות דאצילות יושבים בעולם האצילות וכן דבריא כו' והם בוי' טוב ורע ואמן ענין התערבות טוב ורע הנ"ל שיש בג' עולמות בריאה יצירה עשיה אינו וזו ושלוש ספירות המקנות בהם כנודע כי אמא מקנא בג' ספיראן דבריא כו' אבל התערבות הוא בעולמות עצמם. ונבאר עתה איך היו הקליפות קודם שוטא אדם הראשון וגם ד' עולמות דאצילות בריאה יצירה עשיה דקדושה ומה גרם בהם אדה"ר אוז"כ ע"י וטאו והנה נתבאר אצלינו כי קודם בריאת העולם לא היה עדיין שום תיקון באצילות ולא היו רק אותן ט"ס דא"א דלאו אינון היכלין ולא אינון רוזין כו' ואז היו שם בלתי תיקון ולא היה מתגלה ב"א ונזקבא רק ו' אורות בזכר נגד ו' קצוות ואור אוחד לבד שביעי בנזקבא בבוי' היותן אוזר באוזר כנודע ואז"כ נתקן האצילות הקדוש ואז כתר וזכמה נתקנו ברישא דא"א בכל אותן התקונים שהם בגולגלתא ומוזא שהם בכתר וזכמה וכן בכל מציאות א"א ואז"כ נתקן עולם אצילות בתיקון גמור ואזר

שנתקן עולם אצילות היו כל הקליפות בלי שום תיקון כלל ועיקר ואז כן נתקנו ג' עולמות בריאה יצירה עשיה ועדיין כל הקליפות היו בלי שום תיקון כלל אמנם היו עדיין הקליפות על דרך שהיתה הקדושה בתוולה קודם התיקון ואז היו ז"א ונוקבא דקליפה דאצילות ו' אורות בזכר לבד בסוד ו"ק ואור א' שביעי בלבד בנוקבא כמו בוינת ז"א ונוקבא דקדושה בהיותן אב"א וזהו ענין ההוא נהירו דקיק דאית גו מסאביתא הנזכר פ' יתרו דס"ט והנה כאשר וזטא אדה"ר נהפך העולם וגרם פגם בארבע עולמות הקדושים וגרם תיקון בד' עולמות דקליפה וזה ענינם כי הה על ידי וזטא של אדם הראשון הגיע הפגם בעולם אצילות עד א"א דקדושה כביכול וזה סוד ישת וזשך סתרו ואז אין א"א דאצילות מאיר אבל נגזו באו"א ואו"א הם מאירין באצילות וא"א מאיר על ידם מתוכם והרי זה פגם אוזר לכן מזה הפג נתוסף פגם אוזר ג"כ והוא כי כיון שנסתם אור א"א דאצילות גרם מיעוט אל נוקבא דז"א דאצילות נסתלקו ממנה כל ט' ספירות העליונים ולא נשאר בה רק אור נקודה א' לבד ואז נתוסף ונעשה תיקון אל הקליפה דאצילות והוא כי אותן הט"ס שנסתלקו מהנוקבא דקדושה נתלבשו בט"ס נקודות ראשונים של נוקבא דז"א דקליפה דאצילות שהיא נקרא לילית הרשעה אשת סמאל הרשע שהוא ז"א דאצילות דקליפה לפי שאז נתפשטה לילית ונעשה פרצוף שלם בי' ספירות ונתלבשו אותן הט"ס ניצוצין של הנוקבא דאצילות בט' ספירות הראשונים שלה ואותו ניצוץ נהירו דקיק שהיה בה תוולה כנ"ל ירד בספירה העשירית שלה. וז"ס שארו רבותינו ז"ל על אמלאה הוזרבה לא נתמלאה צור אלא מוזרבה של ירושלם כי

ירושלים הוא נוקבא דז"א דקדושה נזרבה ונשארה בסוד נקודה
 אות לבר וצור שהיא לילית הרשעה צרתה שפוחה כי תירש גבירתה
 נתמלאת ונעשית פרצוף שלם מי"ס ממה שזורבה ירושלם שהם הט'
 ספירות הראשונים ועל זה רמזו במסכת וזגזגה ע"פ ואם לא תשמעוה
 במסתרים תבכה נפשי מפני גווה מפני גאותן של ישראל כו' כי כבר
 בארנו במקום אחר כי ענין וטא אדם הראשון וענין גלות וזורבן
 בית המקדש הכל ענין אחד וזה שאמר הכתוב השליך משמים ארץ
 תפארת ישראל כי ת"ת ישראל שהוא ז"א השליך מן השמים שהוא
 מקום הת"ת שבו את הארץ שהיא נוקבא שהיתה שם במקום הוזה
 כנודע וגם השליכה מכנגד נצח הוא יסוד שבו וזהו ולא זכר הדום
 רגליו שהם נה"י שבו וירדה למטה מהיסוד שבו בסוד נקודה אות
 לבר כנ"ל וזהו ענין פסוק ומלכותו בכל משלה שנתבאר בתקונים כי
 הוא סוד אדם דעשה שנתלבש ב"י קליפין שהיא נוקבא דז"א
 דאצילות הנקרא אדם דעשה. וזהו ענין מ"ש בזהר במדבר דקי"ט
 ע"ב ע"פ קולה כנזש ילך ועל פסוק נפלה לא תוסיף קום שהוא ענין
 זנבא ורישא כו' והענין הוא כי הגה לא נשאר בנוקבא דז"א דאצילות
 דקדושה רק בוזי' מלכות שבה שהיא בוזי' עשירית תותונה שבה
 ושאר הט' ספירות העליונים שבה שבאו לה מט"ס הראשונים שבו
 דז"א כנודע אלו יר

דו למטה בנוקבא דקליפה ואלו הט"ס ראשונים נקרא רישא אשר
 היא שכיבת לעפרא כי היא נתונה בין הקליפות בסוד עפר המשכן

אבל בוזי אורונה שבה הנק' זנבא היא לבדה נשארה באצילות והיא השולטת עתה בזמן הגלות ולכן או"ה שהם זנבא יש להם תגבורת בגלות הזה לפי שהם נזונים מן הזנב השולטת עתה אבל ישראל שהם רישא נזונים מן רישא והנה רישא דא שכיבת לעפרא לכן ישראל הם בגלות הזה נכנעים ושפלים תוזת עכו"ם הנקרא זנבא אמנם התיקון ב' שנתוסף בסמא"ל ז"א דקליפה דאצילות הוא שגם הוא נתפשט ונעשה פרצוף שלם בי"ס שלו מה שלא היה תזולה רק בו"ק לבד. אמנם בענין האורות שהם הרוזניות שבתוך ט' ספירותיו לא נתוסף בו דבר ואין בו רק בוזי ו' אורות של רוזניות בלבד הראשונים שהיו לו קודם התיקון כי כבר נת"ל שאין בו דעת לכן האורות הם ו' לבד ואלו הו' אורות הם מאירין בי"ס אמנם הנזקבא שלו יש לה י' אורות מאירין בי' ספירותיה וז"ס הנזכרפ' פנזוס כי לילית אתקריאת יותרת על הכבוד דאתגברת על בעלה ואיהי שלטא על דכורא דיכלה והוא מש"ל כי היא יש לה יתרון עליו שיש לה י' אורות והוא אין לו רק ו' אורות שבו אמנם הטעם שנתפשט הוא לי"ס אע"פ שאין בו רק ו' אורות הוא בעבור לילית שהיא נזקבא שנתפשטת י"ס ששבה ג"כ שנתנו לה י"ס שבה כנודע כי אין לנזקבא דבר רק מצד הזכר אמנם לענין הרוזניות שבה לוקוזת אותן הט"ס שנסתלקו מנזקבא דקדושה דאצילות והנה נתבאר ענין תוספת התיקון שנעשה בקלי' דאצילות כי אע"פ שיש שם ה' פרצופים בקלי' דאצילות אעפ"כ הג"ר דקליפות דאצילות והם א"א ואו"א דקלי' נשארו בלי תיקון רק כבתזולה אבל זו"ן דקלי' דאצילות בהם בלבד נעשה תיקון עם היות שאינן שוין בתיקונם כי הנזקבא נתקנה תיקון

גמור אפי' בענין הרוחניות משא"כ בז"א דקליפה כז"ל וז"ס עשו
ואשתו ובוזה תבין למה יצא עשו כולו כאדרת שער. והענין כי הגה
באצי' הקדוש היה תיקון בכולו ואז נתקנו בוזי' השערות דא"א בישא
דיליה ונמשכו ממנו באוזרי כתפוי ההוא וזיווא וההוא קוצי' דשעי'
הכולל ד' תקוני' זימין ושערין ונמשכין עד רישא דז"א כנזכ' בדרוש'
הציצית נמצא או"א מכוסים תוך אותן השערות אשר הם לבנות כתלג'
וזיוור ועי"ז נשא יעקב איש וזלך כי כבר נתקן כל האצילות וכל
השערות הם למעלה באו"א אבל יעקב נשאר בבחינת איש וזלך
שהוא ז"א דאצילות דקדושה אבל בקלי' דאצילות שלא היה תיקון
אלא בזו"ן שהם עשו ואשתו לכן כל אלו השערות אשר היו כאן
באו"א דקדושה שם הם בעשו שהוא ז"א דקלי' וגם שהם סומקין
כוודא וזה הטעם שיצא אדמוני וכולו כאדרת שער ואלו הם בוזי'
אותן ד' מאות איש שהם כנגד השערות דקדושה שהם ד' תיקונים
והם ד' מאות איש כנזכר אצלנו והנה הקלי' דאצילות רצתה
להדמות כקוף בפני אדם ולהתתקן כולו אף בא"א (כדוגמת
דאצילות וצתה לעלות עד שם בא"א) דיליה ולהמשיך משם בוזי'
שערות כמו שהם בקדושה ואל זה הסוד רמוז בפ' אם תגביה כנשר
כו' להמשיך אותן שערות מא"א שלך משם אורידך נאם ה' כי אם
וז"ו יעלה אותו התיקונים באצילות הטמא גם בא"א ואו"א דיליה היה
נזרע העולם וע"כ משם אורידך נאם ה'. והנה נתבאר בקיצור כי
באצילות דקדושה נגזז אור א"א וע"כ וזרה אור המלכות נוקבא
דז"א בסוד נקודה א' של אור לבד שהיא בחינת המלכות שבה
בלבד וט' ראשונים שלה נתלכשו בט"ס דנוקבא דקלי' דאצילות

שלא היה לה קודם התיקון רק נקודה א' שהיא מלכות שבה ועתה נגמרו י"ס ובי' אורות אבל בז"א דקלי' דאצילות הוא ו"ק נתקן גם הוא לי"ס אבל אין בו רק ו' אורות. והנה בעולם הבריאה נתוסף פגם בקדושה דבריאה בא"א ואבא [ותיקון בקלי' א"א ואבא] כי גם אבא דקדושה דבריאה היה בו וזשך ואינו מאיר רק אור אמא לבד וז"ס שאמרו בתקונים אמא עילאה מקננא בג' ספיראן בכורסייא כי בא"א ואבא הושת וזשך סתרה וכנגד זה נתוסף תקון בקלי' דבריאה גם באו"א שלהם ונמשך להם אור מן או"א דקדושה כמ"ש בע"ה ובעולם היצירה וזשך אור אמא דקדושה ג"כ ולא נשאר שם רק אור ז"א לבד וז"ס וי"ס מקננן במטטרון וג"ר אשר ביצירה כביכול מכוסים בזשך ואינן מאירין וכנגד זה נתוסף בקלי' דיצירה תיקון ג' גם בא"א אשר שם ונמשך לו אור מא"א דיצירה דקדושה ובעולם עשיה וזשך גם אור ז"א אשר שם לא נשאר רק אור דנוקבא דז"א דעשיה וז"ס מלכות מקננא באופן וכנגד זה נתוסף בקלי' דעשיה תיקון בבזוי' עתיק אשר שם. והרי נתבאר היטב אמלאה הזרבה בכללות כל הד' עולמות איך כפי סדר המעטת הדרגת אור בקדושה נתוסף מיכוי האור בקליפה והנה נת"ל כיענין העלם וגזיזת אור א"א דאצילות הקדוש זה גרם וזסרון ומיעוט בנזקבא דז"א והנה בבריאה אשר ג"כ נגנז אור אבא אשר שם לכן גרם ג"כ יעוט יותר גדול בז"א אשר שם כי גם הוא נתמעט משיעורו וביצירה נתמעט גם קומת אמא עילאה דיצירה ובעשיה נתמעט גם קומת אבא דקדושה עד שאין שם בעשיה רק א"א אשר שם כשיעורו לבד. ופעם אחרת שמעתי באופן אחר ענין זה והוא זה דע כי בעולם האצילות

הז"ת של א"א הם מתלבשים בכל האצילות וג"ר שבו נשארים
מגולים ובתוכם הם מתלבשים וז"ת דעתיק ושם באצי" יכולה הוזהבמה
שהוא אבא דאצילות להתלבש בכל וזלקיו בכל האצילות וזה סוד
כולם בוזכמה עשית אבל בבריאה אין אור הוזהבמה שהוא אבא
דאצילות מגיע ונכנס שם כלל רק אור בינה לבד דאצילות היא
מגעת ונכנסת בבריאה ואם כן אין בבריאה בוזי' פרצוף שלם רק
מאמא דבריאה ולמטה אבל א"א ואבא דבריאה אין בהם פרצוף
שלם מי"ס רק כל א' מהם אינו רק בבוזי' ו"ק לבד ואז ג"ר מן אותן
הו"ק שבא"א הם נשארים מגולין ובתוכם מתלבשת אותה נקודה
דמלכות דאצי' שנאמר בה לכי ומעטי את עצמך והיתה שם בבוזי'
נשמה אליו וג"ת שבו"ק שלו מתלבשים באבא שהוא ו"ק והם נעשים
נשמה אליו אמנם אמא אשר שם נעשית פרצוף שלם בי"ס וז"ס אמא
עלאה מקננא בכורסיא כי פרצוף אמא אשר בכורסיא שהיא
הבריאה היא פרצוף שלם וזהו ג"כ הטעם שבריאה נקרא ע"ש
הבינה והוא לסבה הנ"ל כי אור בינה דאצי' מגיע עד הבריאה. והנה
גם ז"א דבריאה יש לו פרצוף גמור בי"ס ויש לו מקיף א' ונזקבא דז"א
דבריאה יש לו פרצוף גמור בי"ס ויש לו ב' מקיפים וביצירה גם
אור הבינה דאצילות אינו מגיע שם רק אור ז"א של האצילות שהוא
ו"ק דאצילות הם המאירין ביצירה וזה סוד ו"ס מקננן במטטרו"ן לכן
היה שינוי אחר ביצירה כי א"א ואבא דיצירה אין בהם רק בוזי' תלת
כליל בתלת ואז הבוזי' הא' של הג' דא"א נשאר מגולה והב' תחתונים
מתלבשין באבא אמנם אמא וזו"ן אשר שם כולם יש להם ו"ק לכל

א' וא' רק ש'אמא אין לה אור מקיף וז"א יש' לו מקיף א' ונזקבא ב' מקיפים ובעשיה אבא ש'בה יש' בו נקודה א' לבד וכל השאר אפילו אריך אנפין ש'בה יש' לו ג' ג' ג' כי פוזות מזה א"א להיות. וטעם הדבר להיות א"א ש'הוא יותר עליון מן אבא ועכ"ז יש' לו ג' ג' ג' הטעם הוא לפי ש'הוא קו האמצעי מש"א כ באבא ולכך אי אפשר לא"א להיות פוזות מג' ג' והבן זה:

שער מוז פרק ד' מ"ק

ענין תרין צפרין כבר נתבאר וכאן מצאתי דיוקים אחרים כי כמו שיש' בקדושה ב' נקבות לאה ורוזל כנגד ז"א בין באצילות בין בבי"ע כן הוא בקלי' במה ש'כנגד בי"ע. גם כבר בארנו כי ב' אנשים מרגלים הם מוויזין דז"א דקליפה דאצילות וכנגדן היו ב' אנשים מרגלים ש'עלו יהושע כי יהושע סיהרא קדישא מלכות דאצילות והיא נקרא בהמה שכן שם ב"ן דההי"ן גימטריא בהמ"ה ויש' לה דדים למטה בסוד דדי בהמה ומשם יונקי ביום ב' אנשים מרגלים כלב ופנחס הוא אליהו כי גם כלב גימטריא אליהו ואליהו גימטריא ב"ן להיותן יונקים מדדי בהמה ולהיותן יונקין ביום ש'אין אוזיות דינין לכן יונקים בושאי וזהו ורש' לאמר בושאי ובזמן שלמה המלך עליו השלום נמתקו כל הדינין ולכן אפילו שתי נשים זונות היתה להם אז

עליה ואז עלו למעלה באצילות וזהו אז תבאנה שתי נשים זונות
ואמרו בזוהר אז ולא מקדמת דנא כי אז נמתק הדינן דסיהרא
קדישא קיימא באשלמותא ואין פחד מהווצוניהם וכשזוטא וז"ו גובר
ואז אלו השתי נשים שולות בעולם וז"ס ונשים משלו בו:

שער מט פרק א

השער התשיעי שער קליפת נוגה ובו ט' פרקים:

מהדורא רביעית למה"ר וזי"ם וויטאל זלה"ה הגה נתבאר איך כל
העולמות בכללן הם פרצוף אדם א' בעצמות וכלים ומלבושים
ואמנם כל עולם בפ"ע דרך פרט יש לו כל אלו הבו"י שהם עצמות
וכלים ומלבושים וכעד"ז כל פרט ופרט מהם מתחלק ע"ד הג"ל
וזכור זה ולא תצטרך להזכירו בכל פעם ופעם וזה רמוז בפ' תולדות
קל"ד והגה נבאר עתה מעולם האצילות ממנו ולמטה כי הגה
באצילות יש בו נרנז"י ואיברים ש"ל גוף הנקרא כלים ויען היוזידה
וויזיה הם מקיפים לכן לא היו גם הכלים רק ג' בו"י שהם נגד נר"ן
הפנימים וכבר ידעת כי המו"ז כלי לנשמה והלב לרוח והכבד לנפש
והנשמה מתפשט בכל הגוף מן המו"ז עד הרגלים וזהו נקרא גדלות

ז"א שיהם מוויזין ואוז"כ רוח מתפשט בלב ומשם ולמטה בכל הגוף וזה הכלי האמצעי הנקרא יניקה כי הלב בוק"ק הוא עומד ששהוא יניקה ומלביש על הנשמה ועל המוויז ומכסהו ע"כ אין הנשמה נכרת אלא במוויז כי בגוף נעלמה ואוז"כ הנפש מתפשט תוך הכבד ומשם ולמטה מלבישת על הרוויז והלב ולכן אין הרוויז ניכר אלא בלב וזהו על סדר שרשיהן שידעת איך כל האצילות כך הוא שבינה שיהיא נשמה וזציה מגולה וזציה נעלמת בז"א שיהוא רוח וכן ז"א וזציו מגולה וזציו מכוסה בנזקבא שיהיא הנפש נמצא כי התפשטות כלי המוויז בכל הגוף הם סוד הגידין בלתי וזלולים מבפנים וסוד מוויז העצמות ועליהן הם הוורידין הנקרא עורקים הדופקים בלי דם אלא בתוכם רוח הלב ואלו מלבישין את הגידין הנז"ל הנמשכים מהמוויז ואת מוויז העצמות ואוז"כ העורקים מלאים דם הנמשכים מהכבד אלו מלבישין את העורקים בלתי דם כנודע מוזכמי הניתוויז כי העורקים הדופקים הם תזות העורקים של הדם הרי נתבאר איך הם ג' כלים זה תוך זה והם בויז עיבור יניקה ומוויזין והם כלים לזר"ן כי היוזידה וזיה אין כנגדן כלים יען אינם פנימים ועליהם סובבת בשר וזופפת עליהם ונקרא בשרא סומקא והוא סוד הוש"מ"ל המקיף לכל הכלים וזהו כעין הוש"מ"ל מתוך האש אש סומקא והוא סוד בשרא סומקא ואוז"כ העור והוא עץ הדעת טוב שבאצילות והנה בשר הוא שם אלקים הסובבת ונקרא כורסיא דשביבין והוא כי אלקים במילוי יודי"ן בגימטריא ש' וברבוע גימטריא ר' וב' כוללים גימטריא בשר והעור נתבאר אצלינו כי הוא ר"ע ואות ו' טוב שבתוכו כנזכר בתקונים ס"ט דק"ן כי הוא עץ הדעת טו"ר אמנם באצי' הרע נפרד

לחוץ כמ"ש בע"ה ואח"כ הם העולמות בי"ע והם לבושים אל
 האצילות כנודע והוא באופן זה כי ברדת המל' להיותה ראש
 לשועלים מתלבשים הגופים העליונים למטה כי כלי הפנימי של
 המוץ לנשמה יורד בבריאה ונעשה שם נשמה אף שהיא בוי' כלי
 מ"מ נעשה שם נשמה לעולם שתחתיו אבל בעולם עצמו לא נעשה
 לעולם מבוז' כלי נשמה כי הויה והיוזידה אינם מתלבשין לעולם
 כנ"ל וכלי האצעי הלב כלי לרוח יורד ביצירה ונעשה שם נשמה ואז
 היצירה מכסה ומלביש לבריאה קצתה דוגמת הלב המכסה את
 המוץ באצילות כנ"ל ודוגמת ז"א לבינה וכלי הוצון של כבד של
 נפש דאצילות הוא עצמו נעשה נשמה לעשיה האמנם ודאי כי
 הנשמה שביצירה היא נשמה בערך היצירה עצמה אך כפי האמת
 אינו רק רוח בערך הכלות ג' עולמות בי"ע וכן נשמת העשיה אינו רק
 נפש בערך הכללות כי הרי באצילות היו ג' כלים לנר"ן. וצריך
 שתדע כי פנימיות וויצוניות הכלים אע"פ שכל א' יש לו ג' בויצונות
 עי"מ על זה כל ג' בוי' של הויצונות נקרא גופא כל הפנימיות נקרא
 מוויים בערכו כנזכר בתיקונים קכ"א לכן ברוב הפעמים אנו קורין
 אל פנימים בשם מוויין ונודע כי המוויין אינו נשמה רק גוף פנימי
 נמצא כי המוויין של הויצונות נעשה בית קבול אל המוויין הפנימיות
 ונקרא בשם אירין דילהון דוגמת המוויין דקטנות שנעשו קרובין אל
 המוויין דגדלות וזה שכתב בתיקונים דקכ"א שמה דס"ג איהו מוויא
 מלגאו ג' יודי"ן דוגמת ג' מוויין ושמה דמ"ה איהו מלבר ג' אלפין ג'
 אירין דמתלבשין בהון ג' מוויין:

שער מט פרק ב

מרכבת יוזקאל ונבאר עתה מרכבת יוזקאל שהיא ביצירה וממנו תקיש אל השאר. דע כי הגה נתבאר שבכל העולמות יש בהם או"פ ואו"מ והכלים של כל העולמות מפסיקין הם באמצע בין אורות מקיפים ובין אוה"פ והגה האו"פ וכליהם הם היותר עליונים בפנים והיותר תחתונים בחוץ כי הרי עתיק הפנימי וכלי שלו בפנים מן הכל ועליו או"פ וכלי דא"א וכן כיוצא עד העשיה שאו"פ שלה וכלי שלה הם מלבישים כל העולמות כולם ואורות הקיפין הם להיפך כי התחתונים יותר פנימים כי מקיף דעשיה ע"ג כלים דעשיה ועליו מקיף דיצירה וכו' ונמצא א"כ כי כלים דעשיה נקודה אמצעית של כל העשיה וכל העולמות כולם באמצע האורות הפנימים והמקיפים והארץ הזו שלנו היא נקודה אמצעי של העשיה וכל העולמות ואור שידענו זה נזוור לענייננו כי הגה הקלי' דעשיה הם יותר אמצעי של כל העשיה וכל העולמות בכללם וזאת הארץ הזאת אמנם בערך האו"פ לבד נמצאו הקלי' מלבישים להם ומקיפין להם וזיצוניות מכולם ונתויל מאצילות הגה תזלה הם הקלי' והם ריוז סערה כו' ואלו נקרא עור כי עור הוא הקליפה ולכן הוא נקרא קלי' והגה הם ג' קלי' ענן וריוז סערה ואש נגד ג' ערכות מילה ופריעה ואטופי דמא ובתוכם הבשר עטרת הגיד והוא הושמל וע"ז הוששמל סובב

הנִזְגָה הַקָּלִי רַבִּיעִית קוֹל דְּמִמָּה דְקָה בּוֹשֵׁאִי וּ״ס וּ״שׁ וּשְׁמ״ל
 וּבִתּוּכּוֹ מ״ל שֶׁהוּא עֲצָמוֹת שֶׁל הוֹשֵׁמ״ל וְהוּא הַבֶּשֶׁר וְזֶה הוֹשֵׁמ״ל
 הוּא וְזִוּיּוֹת אֵשׁ מִמְּלָכּוֹת מִיָּלּוּי דְּאַלְקִים דִּיּוּדִין גִּימְטְרִיא שׁׁ דְּבֶשֶׁר
 וְהוּא עֵץ הַדַּעַת טוֹב דְּאַצִּילוֹת כְּזֹכֶר בִּתְקוּנִים דְּנ״ל זׁ לְכַן הוּא שֶׁם
 יֵאֱהָדוּנָה״י כִּי זֶהוּ שֶׁם הוֹשֵׁמֶל כְּזֹכֶר בְּהִרְבָּה מִקּוּבּוֹת אֶךְ בְּבִי״ע עֵץ
 הַדַּעַת טוֹר וְלֹא הוֹשֵׁמ״ל עֲצָמוֹ אֲלֵא קָלִי נִגָּה הַסּוֹבֶבֶת עָלָיו
 וּמִפְּסֻקַּת בֵּין הוֹשֵׁמֶל וּבֵין הַקָּלִי וְקִלְיָפָה זֶה טוֹר בְּבִי״ע אֲבָל
 בְּאַצִּילוֹת עֲצָמוֹ טוֹב בְּלֹא רַע לְכַן תִּמְצָא הוֹשֵׁמ״ל גִּימְטְרִיא מִלְּבוּשׁ
 וְהוּא הַבֶּשֶׁר הַחוּפֹף עַל הַגֹּׁ כָּלִים הַנִּקְרָא גּוֹף כִּי הַבֶּשֶׁר אֵינוֹ מִכָּלָם
 וְקָלִי זֶה דְּנִזְגָה הוּא עוֹר הַמִּפְסִיק בֵּין הַגֹּׁ קָלִי וּבֵין הוֹשֵׁמֶל כִּי הוּא עוֹר
 זָךְ וְדָק מְאֹד שֶׁאֵינוֹ נִיכָר וְהוּא ע״ג הַבֶּשֶׁר שֶׁהַעוֹרוֹת הַגָּסִים הֵם גֹּׁ קָלִי
 אֲזוּרִים וְזֶה נִקְרָא בְּאַצִּילוֹת עֵץ הַדַּעַת טוֹב וּבְבִי״ע עֵץ הַדַּעַת טוֹר.
 וְצָרִיךְ שֶׁתִּדְעַךְ כִּי לֹא יֵשׁ שׁוּם בּוֹז״י בְּעוֹלָם שֶׁאֵינָה כְּלוּלָה מִעֲצָמוֹת
 וְכָלִים כְּנ״ל נִמְצָא כִּי עִם הַיּוֹת שׁוּהָ הַנִּזְגָה הוּא קָלִי הַעוֹר לֹא מִפְּנֵי זֶה
 אֵינוֹ כְּלוּל מִגּוֹף וְנִשְׁמָה כּוׁ וְהִנֵּה זֶה הַנִּזְגָה הוּא בְּתִיָּה בֵּת פְּרַעָה כִּי
 פְּרַעָה שְׁלֹז אֶת הַע״ר דְּאֵתִי מִקָּלִי נִגָּה הַנִּקְרָא לִילִי״ת קִשְׁתַּת עוֹרָף
 לְבוּשׂא דְּחוּזָה אֵשֶׁת אָדָם וִישׁ לִילִית יוֹתֵר וְיִצְוָנָה וְהִיא אֵשֶׁת סִמָּא״ל
 גַּם בְּזֶה הַנִּזְגָה יֵשׁ סִמָּאֵל וְלִילִית אֲזוּרִים פְּנִימִית שֶׁ״ז אֲזוּז״ל שֶׁהִיא
 מִלֶּאךְ מִגּוֹרֵשׁ מִן הַשָּׁמַיִם וְנִקְרָא לְהַטְּ הַחוּרֵב הַמִּתְהַפֶּכֶת לְזִמְנִין
 מִלֶּאךְ לְזִמְנִין שֶׁד וְנִקְרָא לִילִי״ת לְפִי שֶׁהַנּוֹקְבָא שׁוֹלֵטָה בְּלִילָה
 (וְהַשָּׂדִים שׁוֹלֵטִין בְּלִילָה) נִקְרָא לִילִית כְּזֹכֶר בִּתְקוּנִים דְּקַכ״ד. וְהִנֵּה
 בִּתְקוּנִים דְּמ״ד אֲמָרוּ סִמָּא״ל דְּנִפִּיק מִקְדוּשָׁתִּיהָ כִּי הַגֹּׁ קִלְיָפוֹת
 אֲזוּרִים יֵשׁ שֶׁם סִמָּא״ל וְלִילִית אֲזוּרִים אֲמִיתִים רַעִים וּזְטָאִים בְּכָל

קל"י מהם וזה זרמנו בזוהר פ' בראשית כ"ט אית ס"ם ואית ס"ם ולא
כלהו שוין. וזוה יתורצו לך כמה מאמרים בענין ס"ם וליכילית נמצא כי
ס"מ וליכילית שפיתנו לאדם וזוה הם הג' קל"י הוצצונים שעם יש ג"כ
ס"מ וליכילית אחרים אך הפיתנו היה ע"י קל"י נוגה זה כלולה מן ס"ם
וליכילית אחרים וזה הנוגה נתערבה באדם וזוה ואז נעשה אדם טו"ר
ועיין פרשה ויוזי רכ"א ובויקהל ר"ג ע"ש וז"ש ובהאי נוגה מפתח
סטרא אחרת לאתתא לנטלא נהורא כו' כי הנה אדם וזוה הוא
המוז שבתוך הקליפה והקליפות נפרדין ממנו ואז נדבדקו כי נגה
נדבקה במוז סוד קליפה דקה על האגוז הנדבקה לגמרי אחר
היותה יבישה במוז האגוז אך בהיותה לזוה יכולים להפרידה בנקל
בסוד מפני שיבה תקום אותיות יבישה כזכר פרשה פנזוס רכ"ז וג'
קליפות אחרים נדבקים במוז והרי נעשה המוז והקליפות אגוז א'
עה"ד טו"ר והבן היטב וז"א אדם הראשון על מתכונתו והנה בתיה
הג"ל הלבישה את נשמת משה בצאתו מן התיבה הארון עליון הוא
היכל לבנת הספיר וזהו ותפתחו ותראהו את היכל והנה התיבה הוא
החשמ"ל העליון הנקרא בשר וכשנגעה בו בתיה שהיא נוגה עץ
הדעת טוב ורע פרוז ממנו גוף אחר דחשמ"ל שהוא התיבה
שעשתה לו אמו אמר בפנים רמ"ז איברים מבפנים רמ"ז אברי של
המלבוש ההוא והוא שם הוי"ה וזפת שחזרה מבחוץ הוא שם אדנ"י
כי הרי החשמ"ל יאהרנה"י כנז' בתקונים ל' בסוד אידהגוי"ה ופת
מבחוץ שמתחיל שם אדנ"י על שם הוי"ה וזה היה במשה ואז
כשנלכש ג"כ בנגה בתיה בת פרעה אז פרוז ממנו גוף הראשון
דחשמ"ל ובסנה וזר ותיקן החשמ"ל דבתיה לגמרי והכל נעשה טוב

וזה סוד הצרעת ואז"כ ע"ב כבשרו ר"ל בבוזי גוף הראשון
 דווש"מ"ל הנקרא בשר כז"ל כי העור וזר בשר כי מן שד נהפך
 למלאך וזה סוד המטה שעשה נזע וזר להיות מטה ואז נתלבש
 בגוף הראשון דווש"מ"ל כזכר בתקנים דמ"ב וזה סוד של נעליך רצה
 לומר הרע שבנעל ואז נעשה כולו טוב אך לא הסיר הכל טו"ר כי
 לא הסיר כל לבוש זה אך הטוב שבו נזדכך כולו ונתזבר עם
 הש"מ"ל הפנימי וזר הכל בוזי ווש"מ"ל ואינו נקר

א נזה. אמנם נודע כי כל עבירה הנעשית למטה גורמת כנזרו
 למעלה וצריך להבין מה גורם למעלה והענין בקיצור כי כאשר ז"א
 מתאווה לנזקבא כמ"ש ישאג על נזהו ולא מצאה למעלה בעולם
 אצילות כי הלכה בגלות למטה בבריאה אז אותו נשמה יוצאת
 מתאות הזכר בלי ציור נקבה ותיכף אז מודמנת שפוזת בישא בסוד
 ושפוזת כי תירש גברתה לוקחת אותה הנשמה והבן היטב ותראה
 וזומר העבירה מה גורם למעלה:

שער מט פרק ג

ודע כי עץ הדעת טו"ר בכללותו הוא המוויז עם הקליפת אגוז כולם
 אך עיקרו אינו אלא קלי' נוגה לבדה כי היא טו"ר וזה סוד בתקונים
 ס"ו וזה הנוגה נקרא ג"כ להט' הזורב המתהפכת כנזכר בתקונים ס"ה
 וכבר ידעת כי הקלי' זו כולל כל הי"ס ויש קלי' נוגה נגד בינה ושם
 הוא טוב ולא רע שהטוב הוא גובר ומהפכו מדינא לרוזמי לצדיקים
 בעולם הבא היא בינה ונוגה שכנגד מלכות הוא רובו רע ותמן
 מתהפכת מרוזמי לדינא. וזה נרמז פ' וארא דו"ך בתוספתא ע"ש והנה
 תראה כי זהו הצלם דנבוכדנצר כנזכר בתקונים דס"ו כי הרי זה
 הנוגה דמות הצלם בי"ס כי מה שנקרא צלם הוא לפי שכבר ידעת
 כי הוא גוף ומלבוש אל הנשמה בסוד צלם מוויז דקדושה והבן זה
 כי הנוגה היה ראשו זהב טוב וכן הוזה כסף טוב אבל מהוזה
 ולמטה שהוא מקום המלכות שבוזה נוקבא דדכורא דנוגה שם הוא
 טו"ר בסוד נזושת כנזכר פ' תרומה קל"ט וזה שאמר שם כי
 כשהמלכות רוצה לזון הוצצנים שהוא סוד ומלכותו בכל משלה היא
 מפרנסת ע"י קלי' נוגה וז"ש דאצטבע' בהאי גוון למיזן לון ואז בהזדווג
 דוכרא דנוגה עם נוקבא יוצאין משם נפשות גרים בסוד ואת הנפש
 אשר עשו בזרן והבן זה וזהו ועורות תושעים כי תוש' דנזושת הוא
 וז"ש קול דבמה דקה נוגה ות' מלכות ששבה וזה נרמז פ' תרומה
 קל"ט ופקודי ר"ס וע"ש היטב כי ז' דנזושת הוא המוויז מל' שנפלה
 תוך הקלי' ז' גפופה ז' דאשרי וז"ש היא קלי' נוגה זכר ות' היא נוקבא
 ואלו הספירות נקראים הרי נזושת ושרשם זו"ן דקלי' נוגה בהיכל
 לבנת הספיר שהוא יסוד כנודע ומשם ינזקת הושמ"ל כי מ"ל הוא
 לבנת הספיר יסוד כי וזש"מ"ל הוא גוף ההיכל עצמו ובתוך ההיכל יש

נִפְשׁ שֶׁהִיא הוּי' וַיֵּשׁ הַרוּחַ שֶׁהוּא סוּד הַרוּחַ וַיֵּשׁ שָׁם יֵאֱהָדוּתָהּ"י שֶׁהוּא כָּלִי הַפְּנִימִי דִּיסוּד ז"א דִּאֲצִילוֹת כִּמוֹ שִׁידְעָתָּ וְהוּא זַעֲשֶׂה נְשִׁמָּה בִּיסוּד דָּז"א דְּבִרְיָאָה וְהוּא מִשְׁפִּיעַ בְּהִיכָל ל"ה שֶׁהוּא יִסוּד דְּנוֹקְבָא תוֹךְ שָׁם שֶׁד"י נְשִׁמָּת יִסוּד דְּבִרְיָאָה דְּנוֹקְבָא וּמִשָּׁם נִשְׁפָּע לַרוּחַ וְנִפְשׁ שֶׁבְּהִיכָל זֶה מִב' שְׂמוֹת הַנ"ל הַכְּלוּלִין יוּזָד יֵאֱהָדוּתָהּ"י כְּנוֹדָע כִּי הוּי"ה רוּחַ וְאֵדָנִי נִפְשׁ וּלְהִיּוֹת שָׁם זֶה בּוּי' נְשִׁמָּה לָזֶה אִמְרַ בֶּפ' פְּקוּדֵי דֶר"ס כִּי שָׁם זֶה סְלִיק בְּאוֹרָא כִּי כִבֵּר יִדְעָתָּ כִּי הוּא אֱלֹהוֹת וְהַרוּחַ אֵינֻ רֶק נִבְרָא לִכֵּן סְלִיק בְּאוֹרָא וְאוֹלִי אוֹרָא זֶה הוּא רוּחַ וְזֶה סְלִיק עָלֶיהָ גַּם אִפְשָׁר כִּי אִירָא הוּא בִּינָה בִּיסוּד מֵה שְׁאִמְרַ בֶּס"י שְׁנִיָּה רוּחַ מִרוּחֹכ וּבִיסוּד שְׁאִרְז"ל שְׁתֵּי רוּחוֹת מִסְפָּרוֹת זֶה עִם זֶה וְשָׁם הַגְּדָרִים פּוֹרוּזִים בְּאוֹר וְנְשִׁמָּה אֲשֶׁר מִבְּנֵה נִקְרָא סְלִיק בְּאוֹרָא וְכֹאֲשֶׁר רוּחַ שֶׁל הִיכָל הַזֶּה נִכְלָל לִב' זָכַר וְנִקְבָּה שֶׁבִּיסוּד עֲצָמוֹ וּמִשְׁפִּיעַ לְחוּץ מִשָּׁם יוֹנֵק נִוְגָה זָכַר וְנִקְבָּה וְאִזְ הַנִּקְבֹּת נִקְרָא' אֵדָנִי נְוִשֶׁת וְשְׁנֵי רוּחוֹת הַזָּכָרִים נִקְרָא' הָרִי נְוִשֶׁת וְכָל הָאֵדָנִים וְכָל הִיתְדוֹת לְמִשְׁכֵּי וְזָבִיב נְוִשֶׁת הֵם קְלִיפֹת נִגָּה בְּהִיּוֹתָהּ נִמְתַּקֶּת שֶׁהִיא הַנ"ל דְּנְוִשֶׁת כְּנ"ל עִם וְשִׁת' הָרִי נְוִשֶׁת וְזֶה גֶרְמוֹ בֶּפ' פְּקוּדֵי רַכ"ט וִידְעָתָּ כִּי נְוִשֶׁת בִּת"ת וְעַץ הַדְּעָתָּ שֶׁהִיא נִוְקְבָא דְּנִגָּה בְּפִרְטוֹת יוֹצֵאָה מִן הַחוּזָה דִּת"ת דְּנִגָּה הַנִּקְרָא נְוִשֶׁת כִּי כִסֵּף וְזָהָב ב' דְּרוּעִין וְת"ת נִקְרָא נְוִשֶׁת וְזֶהוּ שְׁאִמְרַ בְּפִרְשֵׁה תְּרוּמָה קָמ"ז וַיַּעַשׂ מִשֶּׁה נְוִשֶׁת נְוִשֶׁת כִּי לְפַעֲמִים מִמִּית בִּיסוּד הָרַע וּלְפַעֲמִים מוֹזִיָּה בִּיסוּד הַטֹּב וְהִיא קוֹף בְּפָנֵי אָדָם וְזָה. וּז"ס הֵהִיא נְוִשֶׁת דְּכָרִיךְ עַל הֵהוּא תִּיבּוּתָא דְּקַע"ג וּז"ס קִין וְהַבֵּל שֶׁנֶּעֱשׂוּ וּזָד גּוֹפָא בְּאֵדָרָא קָמ"ג כִּי גּוֹפָא קְדִישָׁא הֵם הַכֹּלִים וְהַחוּשִׁמ"ל מִקִּיף עָלֵיהֶם וְזֶה נִוְגָה הַחוּפֹף עָלֵיהֶם וּמִהַבֵּל טו"ר זָכַר יוֹצֵאִין הַשְּׂדִים

התלויין באוירא שמיטבין לבני אדם כנזכר פ' פקודי דרס"ו כי הרע אשר שם הוא טוב ומתוק כי הם זכרים הרי עץ הדעת טוב ורע הוא הנקבא דנזגה שהיא מבוראה מתניו ולמטה ושם הוא קין גבורה נוקבא ואותן השדים אשר שם הם מצד הרע הם רעים ומזיקין ומצד נוקבא דנזגה עזא ועזאל מלאכים מצד הטוב ושדים מצד רע והם יונקים מב' עקביים דלאת הנקבה כנודע. וזהו הנפילים אשר היו בארץ הארץ הנוקבא דנזגה ואלו נקרא עזים משם יצאו עזא ועזאל ושניהם מלשון עזים והם זכר ונקבא ומשם נפלו כי גבר בהם יצה"ר ונעשו שדים אך בני אלקים המתיצבים על ה' שהיא קליפת נזגה מצד הטוב שהוא ג' ראשונות שבה כי בינה נקרא אלקים ואלו בניה כי בני אלקים הם ב' מוויזין דזכמה דנזגה תריץ צפריץ ב' מוויזין דבינה דנזגה והם הערות של אדם קדמאה ולילית ז"א ונקבא דנזגה ואלו נקראים עורות אילים מאדמים ובני אלקים הם בארץ נוקבא דנזגה כנזכר באדרא קמ"ג וכל הטפות של נגעי בני אדם שם הולכין בקליפות נזגה נוקבא דנזגה ונעשית טוב ורע והבן זה ועל זה נאמר אף אני אלך עמכם בזמנת קרי כי וזמה נוקבא דנזגה וזכור זה כי בכל קליפה מוד' עולמות יש עון ומשוזית אף וזמה שהם וזכמה ובינה וז"א ונקבא דנזגה ואינם שוין על דרך הנז"ל בס"ם ולילית ובכ"מ שנמצא קרי הוא בנזגה וזכור זה עיין פ' תרומה דק"ל והטוב של זה הנזגה הוא י"א סמני הקטורת והזלכנה נוקבא דז"א דנזגה לכן ריוחה רע בממה ששנזדבק בו רע שלה והעשן של הקרבנות נזון מהם קליפת נזגה כי משם נפש הבהמית שבאדם ושבבהמות טהורות. ודע כי

באדם הראשון הובררו כל הבירורין של כל העולמות וכל הנשמות
בבוזי אוזור באזור והיו וזסרים בוזי פב"פ

והובררו כל הבהמות וזולת בהמות בהררי אלה והדומים והצומח לא
נגמרו להתברר לכן היו אוכלים לבררם וכאשר וזטאו וזזרו הנשמות
והבהמות לעמקי הקליפות ועתה עולין הנשמות בסוד מ"ג והבהמות
הטהורות לבד מתבררין על ידי אכילתנו וכן דומים וצומח ולעתיד
יתבררו הבהמות בהררי אלה וגם הטמאים עיין פ' פנחס דף ר"ב
ובזה תדע נפש הבהמית שבאדם מה הוא והוא יצר טוב ויצר הרע
שבאדם ונשמתו של הגוים הם מ"ג קליפות רווח וענן ואש שכולם רע
וכן הבהמות וזיות ועופות טמאים אך נפש הבהמית דישראל ונפש
הבהמית דבהמות וזיות ועופות הטהורים כולם מנוגה לכן יש וזלב
מהוזה ולמטה של הבהמות כולם וזלב טמא וזלב טהור טוב ורע
נגד נוקבא דנגה הנ"ל וכמש"ע בע"ה ובתקון מ"ג והנה אלו הם שירי
המלכים שמתו שלא נתבררו עדין ונקרא י"א סמני הקטורת וזה סוד
מזבח אדמה בסוד מלכי ארץ אדום כזכר פ' תרומה וז"ס הכל היה
מן העפר וז"ס אדמת עפר כזכר פ' משפטים. ודע כי הרע הגמור
שנתברר שאין בו טוב כלל הן ג' קליפות הוצצנים אבל קליפה ד' לא
נתבררה לגמרי ולכן נשארה בבוזי לבוש ועור ומתבררת מעט מעט
ונעשית גוף גמור כי הם כלים שבורים וזוהרים להזיות והטוב
נתברר ונעשו עולמות אבי"ע אלא שיש בוזי זה טוב מזה וזה טוב
מזה מעתיק דאצילות עד תשלים דעשיה ונוגה שבכל העולמות הוא

מה שלא נתברר עדיין וזהו טיקלא דעשיקא נשמותין כנזכר משפטים צ"ה ע"ב. [הגהה - צמוז אע"פ שלעיל אמרתי קליפת נוגה דאצילות כולו טוב עכ"ל צריך בירור אותו טוב בעצמו שהרי גם במלכות דעתיק היתה שבירה וגם הוא בירר לזולתו וזלקים כנ"ל לכן אמר כאן מעתיק עד ושמל דעשיה ולקמן אמר כי נגה דאצילות כולו דין וזק לכן שייך בה תיקון ובירור ע"כ]. כי כשנוגה מדבקת בלבנת הספיר יסוד והוא ערכה שעל המילה ואז עושקת הנשמות וכשמסתלקת אינה עושקת לכן הזווג כליל עבת שאין שם דביקת נוגה ומה שנדבק וזר להיות תוספת עבת טוב גמור משא"כ בוזל כנזכר פ' ויקהל וז"ס פ' משפטים דצ"ו ע"ב אלקים הוא סוד הנוגה הנ"ל כי מו"א של בריאה עד סיום המלכות הם ק"ך צרופי אלקים כמבואר אצלנו שהם כלים הוצננים אשר שם וזוץ מהם הושמל וזוץ מהם הוא אלקים דנוגה ושם מתזילין אלקים אחרים וז"ס רפ"ז ניצוצין אשר נשאר להתברר בקליפות נוגה ומשם המבזר כי הוא גימטריא רפ"ז ע"ה ושם נקרא כורסיא דשביבין באדרא וע"ש בביאורינו וקליפת נגה שכנגד האצילות הוא אלקים קדושים כרסיא דשביבין ומו"א דבריאה ולמטה הם טו"ר וז"ס פרה אדומה והבן היטב מאד כי בזה לא יכול משה ושלמה לעמוד על ביאוריה איך זה הטו"ר ביוזר ועיין תקון ק' ומטהרת הטמא ומטהר הטהור בבזי' טו"ר והיא פרה כי היא בזק' דנוגה בסוד מנצפ"ך ה' דמים טהורים וה' דמים טמאים גימ' פרה ועיין בפרשה פקודי דל"ז ושם הז"א דנוגה נקרא עגל שעשה אהרן והיא פרה וכשנשרפת נטהרת ומתבררת ונעשית אפר ועפר שריפת הוטאת שעליו נאמר הכל היה מן העפר

כז"ל לכן היה מוויץ למוזזה כי שם מקומו וויץ להיכל שהוא וזש"ל
 וכל כוונת משה ושלמה היה זה להביא הזכר ערב רב וזה להביא
 הנשים הגויות הכל לתקנם ולא יכלו לעמוד עליה ולתקנם עד שיבא
 משיוז ואז יושלם זה הצלם להתברר הטוב שבו והרע יוקדין ליה
 בצורא כזכר תקון ס"ו דף קי"ב ע"ש פסילי אלהיהם תשרפון באש
 בסוד פסל כך פסולת הטוב שהוא נוגה שיש בו אוכל ופסולת כי
 משם נוצצו לוונות שניות מעץ הדעת טו"ר כזכר תיקון ס"ו:

שער מט פרק ד

והנה האש המתלקזת שהיא הקלי' הג' כשמוזברת עם נוגה שהיא
 רביעית אז נעשית רע וכשמסתלקת מן נגה אז נגה מתזכרת עם
 הוזה"ל ונעשית טוב כזכר פ' ויקהל רט"ז. [הגהה - צמוז זלע"ד
 שכשמתזכרת עם הנגה נעשית הטוב דנוגה רע וכשמתזכרת נוגה
 עם וזש"ל נעשית הרע טוב שאל"כ למה לא נשאר נגה טוב בלתי
 התזכרות בוזש"ל אזור שנסתלק קליפה ג' מן נגה:

ודע כי כל הג' כשפים המכווישין פמליא של מעלה הם שם יען כי
 הטוב שבתוכם משפיע בוויצוני' שהוא הרע שם ועושה נפלאות והבן

זה לכן מוזוויבים סנהדרין לידע כשפים כזכר בתקונים ס"ה וס"ו וז"ס
 שם המפורש שבפה הצלם דנ"ז בסוד ומלכות בכל משלה כי
 כשהשביע שיקשור הטוב עם הרע השפיע בו וזיות ואז היה אומר
 אנכי ה' אלהיך בכישוף גמור שבתוכו כזכר בתקונים ס"ו ולפעמים
 בהיפך שמשביעים את הקליפות בהויות דתמן כזכר בתקונים דל"ו
 ואלו הם סוד המדורין בפ' בראשית ד"מ ודל"ו ע"ב ובתקונים נמצא
 כי ראשי המלאכים טובים וסופם רע מהוזה ולמטה ע"ש והוא נוגה
 דעולם היצירה ולכן כיון שהנפש מתלבשת בזו הנוגה כמ"ש בע"ה
 לכן אסור לאכול קודם התפלה והאוכל כאלו מעונן ומנוש כנז'
 בויקהל דף רט"ו ואותיות עונן הם עון נ' דוגמת נזשת תוש נ' שהוא נ'
 כפופה ונז"ל וז"ס א"ק בעלה דלילית דאכל ואתפתי ומית כזכר פ'
 תרומה קמ"ד והטוב שבנגה הוא א"ק בעל לילית כשנתערב ברע
 שהם ג' קליפות וזננים נעשו רע ומיתו בסוד מיתת המלכים והכלים
 אשר משוירם נגה זה ולכן נקרא אילנא דמיתא כזכר בתקונים ס'
 ועתה יתבאר ענין האדם כי יש לו עצמות וכלים העצמות הם זר"ן
 וכלים הם לבושים שיש לזר"ן כזכר פ' ויוזי דרכ"ד והנה תוזלה היו
 אלו הכלים הנקרא גוף ונקרא לבושים דאדה"ר כתנות אור והיו מן
 הושב"ל שהיא כתנות א' דק על לבוש גוף עלון שהם הג' כלים
 ומהושב"ל דבריאה לבוש הנשמה ומהושב"ל דיצירה לבוש רווח
 ומהושב"ל דעשיה לבוש הנפש והנה זה הושב"ל הוא צפרנים
 העליונים ולא נשאר ממנו רק ראשי האצבעות שמשם יונקת קליפת
 נוגה כזכר בזוהר ויקהל דר"ז ונקרא כתנות אור ונקרא מאורי האש
 המבדילין בין קודש מוזה ובין הוזה קליפת נוגה דשליט ביומא

דווחל כנז' בתקונים ל"ו וזהו כענין הוושמל מתוך האש כי מאש
 עלתה מאיר הוושמל ונקרא ממאורי האש לכן עושין הבדלה במ"ש
 בצפרנים וכשוטא אדם נסתלקו הנשמה והרוח כיון שהפסידו
 לבושיהן כי אותן הלבושיין הוושמ"ל שהם שע"ז נהורין כמנין וושמ"ל
 לקוחתם קליפת נוגה הנקרא ערלה כמ"ש פ' ויקהל דר"ג ע"ב בהאי
 נגה מפתה לאתתא לנטלא נהורא והוא נהורא של זה הוושמ"ל כי מן
 המווח אינו יונק הוא רק מהוושמ"ל וזכור זה הכלל נמצא כי לקוח
 המלבושים שלו ואפשר כי מן אלו המלבושים של וושמ"ל הוא אדם
 ק' דאתפתי גו משכנא כנזכר פ' תרומה קמ"ד ע"ב ובזוהר ש"ה
 בפסוק שוורה אני כו' ובפ' ויקהל ר"ז והנה אף פרווח נשמה ורוח של
 אדה"ר הנקרא זיהרא עלאה שהם נשמה ורוח דאצילות ונשאר בו
 נפש ואע"פ שגם לבוש הנפש דאצילות לקוח הווצונים וזר הש"י
 לעשות להם מלבוש מוושמל דעשיה ולא מכללותה רק מג"ע
 דעשיה מוושמ"ל הסובב אותו ואז"כ עשה לו ג"כ מלבוש אזור
 מקליפות נוגה והם כתנות עור וכנגד הלבוש דכתנות אור ג"ע הארץ
 היה כתוב בספרו של ר"מ כתנות אור וזהו קליפת נגה הוא משכא
 דוויא כי הרי היא הקליפה וצונה שבכולם בערך הנוש הדבוקה
 עם הקדושה וקליפת רוח סערה היא וזיות פנימי דנוש והעוה"ז נתון
 בתכו של הנוש ולכן מתוהל מתתא לעילא רוח סערה וכו' והבן זה
 איך מעילא לתתא נגה היא יותר עליונה ופנימית שבכולם וקרובה
 אל הקדושה ונקרא משכא דוויא בתקונים ל"ו והנה זה באמיתות
 ווטא אדה"ר בעץ הדעת טו"ר כי המלבושים שלו שהם מן הוושמ"ל
 לקוחם הקלי' נוגה ע"י קלי' נוגה ואז נתלבש בקליפת נוגה שהוא טו"ר

משכא דחזי'א נמצא א"כ כי אחר וזטא של אדה"ר נאבדו כל המלבושים שעלו ע"בו כוללים כל המלבושים של כל בני אדם דישאל ושבועולם ונכנסו בקלי' נוגה ואחר שהיו מבוררים וזוהר להתערב טוב ברע ואז נמצא כי הקלי' נגה היא האדם שעלט באדם לרע לו כנזכר בסבא דמשפטים ונכנסו בה כל המלבושים ונתערבו עם רע של זו הקלי' נמצא שהמלבוש של כל האנשי' הנקרא גופא דילהון הוא טו"ר וצריך לבררם שנית ע"י המצות כמ"ש בע"ה:

שער מט פרק ה

אמנם הגוף ממש של החומר של האדם הוא בוזי' אחרת ושל נעלך דמישה הוא מקליפת נוגה נאמר על הרע שבה כי לילית אשר שם נקרא שפוחה בישא טחול אוכמא מצד הרע שבה אך כשר וטהור הוא ואוכלו כנודע כי מסירים הדם והזולב שהוא הרע שבה והשאר נאכל וזהו הלילית שהיתה רוצה להזדוג לאדה"ר בבוזי' לבוש לנפשו אך הגוף העכור הוא העה"ז הכולל כל העולמות והוא פסולת הכל וזומר הכל ולכן תראה כי הרקיעים הנפש שלהם הם המלאכים דטוב ורע בקליפת נוגה כמ"ש בתקני ס"ו והם עצמם וזומרים וגוף של אדם יש לו וזומר זה ובפנים מזה יש לו ב' גופים אחרים א' הוא

הגוף הזך והטהור מהחשמל כז"ל שבו זכה משה בסנה כז"ל. והב' הוא מקלי' נוגה והוא כלול מיצ"ט ומיצה"ר מלאך ועד ונקרא נפש הבהמית טו"ר והנה זה הגוף האמיתי שהוא מקלי' נוגה שהוא לבוש אל הזר"ן אשר נקרא כתנות עור להיותו כלול מטוב ורע אוור שנתערב ע"י וזטא אדה"ר צריך לבררו והוא נעשה ע"י התורה והמצות וזהו כל הפעולה שעושים ישראל עד ביאת המשיח ושם הוא סוד נפילת אפים במקום רגליה יורדת מות כז"ל במראה מתניו ולמעלה הוא טוב בתקונים ד"ק ומבמראה מתניו ולמטה הוא רע כז"ל והרע שבו נקרא מות אילנא דמותא כזכר בתקונים ק"א ושם הוא נפילת אפים לברר משם הבירורין והנה לא נתן הקב"ה תורה ומצות לישראל אלא לברר ולצרף ולהסיר הסיגים מהכסף שהם לבוש הנשמה וע"י כונת האדם בתורה ובמצות נגמר לבוש נשמה כזכר פרשת ויוזי רכ"ז וע"י התורה מודרך נוגה דיצירה לבוש הרוח וע"י מצות מעשיות מודרך נוגה דעשיה ונעשה לבוש הנפש ונמצא כי אלו הלבושים הנזכר פרשת ויוזי אין פי' שנעשה מודש' ע"י תורה ומצות אמנם מתבררים מהרע שנתערבו ע"י וזטא אדה"ר ונעשים וזדשים ממש והבן והנה כפי מה שזוהר לאדם להשלימו כך ימים קצבו לו וז"ש פרשת ויוזי דרכ"ד כי מן יומין דב"ז ממש נעשה לו לבושים והבן זה והנה בקליפת נוגה יש רמ"ז איברים ושס"ה גידין טובים ובכולם נתערב הרע אך אינן שוין כי הנה כל התרי"ג מצות כלולין בי"ס ורמ"ז מ"ע הם נגד זכור ואז בעשותן נתקן הזכר דנגה כי שם אין וזלב טמא כלל אמנם הוא שקוע בקלי' שם וע"י המצות בכל מצוה ומצוה מוציא משם אבר אווד וע"י שס"ה לאוין שהם שמוור כנגד

הַזֹּקֵבָא כִּנ"ל שֵׁשׁ טו"ר מִמְרָאָה מִתְנִי וּלְמִטָּה יֵשׁ שֵׁם וּזְלָב טָהוֹר
וּזְלָב טָמֵא וְכָל הָעוֹבֵר עַל הַשֵּׁס"ה לֵאמֹן מֵעֶרֶב הָרַע בְּטוֹב בּוֹזֵלֵק
נִפְשׁוֹ הַבָּאָה מִהַזֹּקֵבָא דִּנְגָה כִּמ"שׁ בְּתִקּוּנִים מ"ז וַעֲשֵׂהָ כְּאֵשׁ אֲשֶׁר
נָתַת עֲמֹדֵי וְאָלוֹ הַשֵּׁס"ה גִּידִין הֵם שֵׁס"ה עוֹרְקִים מִן הַכֹּבֵד שֵׁשׁ
מִדּוֹר הַנֶּפֶשׁ זֹקֵבָא וְהֵם מִשְׁתַּרְגֵּין בְּכָל הָאֵיבָרִים וְהָדָם נִתְפַּשֵּׁט בָּהֶם
וְאִם יַעֲבֹר אָדָם עַל לֹא א' אִם הוּא עוֹרֵק הָעֵין מִסִּתְמָה וְאֵינוֹ רוֹאֶה
כִּי הַטּוֹב שָׁבוֹ אֵינוֹ מִתְגַּלֶּה וְאֵין הָעֵין שֶׁל הַנֶּפֶשׁ מִשִּׁיג שְׂאִינוֹ מִתְלַבֵּשׁ
בּוֹ הַנֶּפֶשׁ בְּמִלְכוּשׁ הַהוּא עַד שִׁסִּיר אוֹתוֹ מוּם. [הִגָּהָה - צְמוּחַ
בְּתִיקּוּנִים כָּל אֲשֶׁר בּוֹ מוּם לֹא יִקְרַב הַכוּוֹנֶה הוּא כָּל אֶבֶר הַגּוֹף
אֲשֶׁר בּוֹ מוּם לֹא יִקְרַב בּוֹ אֶבֶר הַנֶּפֶשׁ דִּהֵינֵנוּ עֵין הַנֶּפֶשׁ בְּעֵין הַגּוֹף וְכֵן
שְׂאֵר הָאֵיבָרִים וְזֶהוּ עֵין לֹא רֹאֶתָה אֱלֹהִים זֹלָתָךְ ר"ל עֵין לֹא רֹאֶתָה
עֵין הַגּוֹף זֹלָתָה בְּהִיּוֹת בּוֹ רוּחַ אֱלֹהִים]. וַיֵּשׁ לֵאמֹן שֶׁל דָּם שֶׁהֵם לִמְעַלָּה
מִמִּתְנִי וּבְכָל הַגּוֹף וַיֵּשׁ שֶׁל וּזְלָב וְהֵם מִכְנָד מִתְנִי וּלְמִטָּה אֵךְ כּוֹלֵם
הֵם בְּזֹקֵבָא הַסּוֹבֵבֵת גָּבֵר שֵׁס"ה ל"ת לִכֵּן לִפִּי נִיצוּץ נְשִׁמַּת הָאָדָם
כֵּךְ מוֹכֵרוֹ לִקְיוֹם הַמִּצּוֹת שֶׁל הַזֹּזֵלֵק הַהוּא כִּי מִי שֶׁהוּא מִבּוֹזִינֵת
מִתְנִים וּלְמַעַלָּה אֵין לוֹ מִצּוֹת זִיקוֹר הַזֹּזֵלֵק כִּי אֵינוֹ צָרִיךְ לוֹ אֵךְ אִם
יֵאֱכָלֶהוּ וְדֹאֵי שִׁיפָּגוֹם בּוֹ אֵךְ לֹא יִתְגַּלְגַּל מִתּוֹחֵלָה ע"ז וְלִכֵּן הָרֵאשׁוֹנִים
שֶׁהֵיוּ יוֹדְעִין תְּלִיית הַנִּיצוּץ שֶׁלָּהֶם הֵיוּ מִתְדַּבְּקִים לִקְצַת מִצּוֹת יוֹתֵר
מֵאֲזָרִים וְהַמְשַׁכִּיל יִבִּין. [הִגָּהָה - צְמוּחַ וְזֶהוּ שֶׁשְּׂאֵלוֹ אֲבִיךָ בְּמֵאֵי זֶהִיר
טָפִי:

וכע"ז בכוונת המצות והתורה כי יש ששמותו מן בריאה וע"י עסק התורה בתלמוד מתברר בהם הרוח שלו ויש במשנה שהוא היצירה והוא ג"כ ברוח שלו אך הוא רוח שברוח ובתלמוד רוח שבבריאה שהיא נשמה ולכן תראה כי אם הכבוד הוא סמא"ל איך אנו אוכלין אותו אך הענין כי הרע שנתערב עם הטוב אינו כי אם בכלי הנפש של הנגה ולא בכלי של ר"ז דנגה והבן היטב מאד. [הגהה - צמח הרוח שבאדם מתחלק לרמ"ז איברים וז"ס יוצר רוח האדם בקרבו ס"ת רמ"ז בקרבו של אדם ברמ"ז איברים שלו ואמר יוצר כל יצירה שהיא בוי" רוז]:

והנה הכבוד של כלי הנפש דסמא"ל דנגה ובהסיר הרע מנו ע"י מליצה יותר ונשאר הטוב שבו וכן בשאר האברים הנז' פ' פנזוס באצטמוכא ובקיבה ובמרה ובטחול וכו' הכל בזה הנגה טו"ר אך ממתנים ולמעלה לא יש רק הדם המתפשט בכלי והוא הרע נפש הבהמית כי הדם הוא הנפש נמצא כי כיון שבנגה הוא טו"ר אם יתגבר הרע יתבטל הטוב שבו ונעשה קליפה גמורה לכן שמור על מל"ת כי הם וזלכ טמא והם קלי' וכל אדם האוכל וזלכ נתגבר עליו הרע ויתבטל הטוב ויחזור כל לבוש דנגה רע ויתדבקו בג' קלי' הרעות נמצא כי בשמור שס"ה ל"ת גורם שלא יתדבק בו הרע יותר וזהו ענין סור מרע והבן זה כי בזה נשאר על עמודו כמו שהיה ואז"כ ועשה טוב כי ע"י הרמ"ז מ"ע הרע שבנגה מתהפך לטוב ממש שמתדבק במוז:

שער מט פרק ו

והנה מצות המילה הוא בסוד הלבוש קדוש הנגה להפריד משם ג' קליפין אורזין שביסוד דקליפת הרע והם מילה ופריעה ואטופי דדמא וענין נדה בסוד נוקבא שבנוגה לכן יש שם ה' דמים טמאים וה' דמים טהורים וכעד"ז שאר המצות כולם שם הם וז"ש בתיקונים לרשיעייא אינן קשורין לכל מקטרגא דילהון אך הוסידיהם שאין הרע דקליפת נוגה לבוש שלהם אין צריך להם המצות לצורך זה רק מתקשר ממש בגוף העולמות ולא במלבושים שבנוגה כז"ל ועד"ז כל המצות נזלקים בזה הלבוש הנגה. וכן מצות הטרפה היא הרע שברפ"ז ניצוצין דקליפת נגה שנטרפה מן הכלב הרע שבקליפת שהוא סוד ב"ן מל' של הקלי' הרע וכשווורת למוטב נתקנה בב"ן מ"ן דקדושה וזה הטרפה הוא מלבוש העליון דושמ"ל הנקרא בשם שנטרפה מאה"ר וזהו ובשר בשדה טרפה (והנה נתבאר ענין הנגה וושמל כי זה לבוש דגופא ועליון וטרפין דיליה כי הושמ"ל הוא עליון דאילנא דגנתא אך הפרי הוא בפנים מזה הלבוש) והנה כל ההיכלות דבי"ע הם סוד וושמ"ל והנה נתבאר שבכ"א וא' מהן יש ג' כלים פנימים בבריאא אמצעים ביצירה וויצונים בעשיה והנה הרוזין הנזכר בהיכלות דפקודי הם רוזין וזיות דכל היכל הם הנפש ואז"כ

הג' כלים הנזכר אצלנו והלבוש שלהם הוא וזש"מ"ל ועליו הנגה ועליו ג' קליפות והנה הרקעים דעשיה הם קלי' נגה דעשיה והם יריעות עינים כי כל הבהמות וזיות ועופות ודגים ואילנות ועשבים ואבנים כו' כולם טו"ר מקלי' נגה אך הטמאים שבב"ז והאסורים לאכילה בעשבים ובעצים כגון ערלה וכלאי הכרם הם בג' קלי' הערלה ומ"ש בתקונים ל"ו כי הבריאה יכול לאתערבא עיה קליפה וכו' פי' בי"ע יכול לאתערבא ביה קלי' והוא קליפת נגה שבכולם ואינם שוין כי בבריאה רובו טוב וביצירה בינוני ובעשיה רובו רע וזהו ענין אסתר שהיתה מנוחת שידה במקומה ומוזדווגת עם אוזשורוש כמ"ש פרשת תצא דף רע"ו ובתקונים ד"ן והוא קלי' נגה שלה מבזוי' הרע הנקרא שד' והיתה יודעת היא ומרדכי להשביע השד היצה"ר שלה ע"י שם המפורש כנזכר שם שיתלבש בדמות גוף וילך אל אוזשורוש ומשם נולד דריוש בן אסתר מצד השידה ההיא שלה והרי הוא בן אסתר ממש לכן היה וזציו טוב וזציו רע. [הגהה - צמוז עם האמור באסתר כאן תבין מ"ש ביוסף ותנזו בגדו אצלה היינו בזינות הלבוש וינס וזציה היינו פנימית]. לכן היה גוי וגם צוה שייבנה בהמ"ק כי הוא נתן רשות תזולה קודם שומלך כורש. והנה הנגה הוא דכורא דנוגה הפך ענג דקדושה היא ורעה היא נוק' לילית ויש להם יכולת להזדווג עם אנשים יען הם לבוש הנפשות שלהם ונ"ל כי אשמדאי שד' יהודי הוא קלי' נוגה ונוקבא דייליה היא לילית זעירתא כנודע אך שדים אחרנין הם משאר ג' קלי' והנה נגה נגה סוד עור הנ"ל משכא דזוויא הוא רע וטוב הרי בעור רע וטוב לכן כל בזוי' בעלי קריין נקרא רע בסוד ויהי ער בכור יהודה רע בעיני ה' כנודע והנה כשהיצה"ר גובר אז

בליכלה מווליך עמו הנפש ואת היצה"ט לקליפת זוגה ורואה וזלום תבן
 וקש שיהם קליפה נגה וכשעוסק בתורה נאמר בו בשכבך תשמוור
 עליך ומתגבר היצה"ט שהוא מלאך ומוליכו אצל המלאכים טובים
 דעשיה וז"ס כאן ע"י מלאך כאן ע"י שד וז"ס ושבע ילין כל יפקד רע
 שבע ילין מד"ת אינו נפקד בזלובו ע"י הרע של נגה הנקרא רע
 בסוד בעלי קריין כנודע:

שער מט פרק ז

פסל ומסכה הם ז"ן דנגה וכנגדן ב' עגלי ירבעם ועגל המדבר כולל
 שניהן כמ"ש בפסוק עשו להם עגל מסכה עגל גימטריא ק"ב נגד
 ק"ב וזרובין אשר שם ומסכה נגד פסל שם אדנ"י. [הגהה - צמח
 זלע"ד כי עגל גי' ק"ב וזרובין והם ק"ב אותיות שיש בד' אוזוריים
 כנודע ומסכה כמנין אוזוריים דאדנ"י והם סוד זכר ונקבה]:

וגם פסל נקרא ע"ש פסולת כנ"ל וזרמו בתיקונים מ"ז ובתיקונים קל"ב
 איך קורא אל היצה"ר עץ הדעת טו"ר גופא וסוסיא גם בריש
 מתניתא קורא ללהט הזרב המתהפכת שהוא עץ הדעת אוכמא לא
 רגלין והנה שבתאי טו"ז אוכם בלא רגלין כי הנה הם בירורי

המלכים הנקרא קב וזרובין בסוד הקיטע יוצא בקב שלו וע"ש בתקונים ס"ט כי כולם וזרין בעלי קבין ע"ש היטב. [הגהה - צמוח קב וזרובין היינו גימטריא בלע מלך ראשון וכן כולם דכתיב וימת ש"היא וזרבה]:

וה"ס הנזכר שנתקצצו רגליו על גזונו תלך לכן מתהפך הפוכין בסוד להט הזרוב מתהפכת גוף טרוף בסוד היתפוך כושי עורו וזמר וזרבורותיו והם גווי צרעת הלבנים שבעורו כנודע כי הוא כושי אולם והוא עור משכא דחויא והוא נמר ומבזר רפ"ו ניצוצין ומ"ש אשכונא ברוי טמירין דמתניתין דטורי רמאין עמיקין ר"ל כי היה להם ברייתות העוסקים בענין הקליפות הנקרא הרים וגבעות בסוד רוז וזק מפרק הרים ומשבר סלעים זכרים ונקבות דתמן יתיב הנזכר בסוד דרך נזש עלי צור וכו' כנזכר בתקונים ובכת"י בהקדמת תקונים ואמר כי מצא באותה מתניתא שמדברת בענין טורין רמאין וזקים עמוקים והם הקליפה שם מצא דרוש זה והוא כי גו סוספיתא ר"ל פסולת תוך הזהב הנקרא סוספיתא דדהבא פסולת הגבורות שבצפון משם תפתחו הרעה ושם בקלי יש וזד בתוכם בלא רגלין הוא קלי נגה כמה גלגלין סוזין ליה הם רקיעים דעשיה טו"ר כנזכר בתיקונים דק"ו כוללו מליין עיינין כגומריין דנזרא הם מלאכים נפשות הכוכבים והגלגלין הנ"ל ולהותן רקיעין הם עורות אלים מאדמים כנזכר פרשת תרומה קמ"ז ובתיקונים דקל"ב ע"ב אית נפשא דמרכיבין ליה בכלבא כי כלב בקלי נוגה הרע נעשה לבוש

ומרכבה אל נפש דעשיה שהוא משם ב"ן קדוש וכנצדו בכלב ב"ן
טמא דנוגה דעשיה וזה הנגה הוא סוד הסוטה הנזכר בפרשת נשא
בר"מ דקכ"ט והענין כי לזר"ן שבבי"ע הנקרא ערלה ונקרא עור
כמ"ש פרשת תצא רע"ו יכיל קליפת נגה לאתדבקא אבל באצילות
לא יכול לאתדבקא וז"ס לשכב עמה פי' כי קליפת אש נתדבקה
בנגה ונגה נעשה בסוד ערלה על המילה ודם נדה ביסוד דילה ואז
נתזללה ואז ולו תהיה לאשה כי על ידה מתהפך משד למלאך וע"ש
פרשת תצא דרע"ז ע"ב ענין ס"מ ולילית שהם ב' קליפות נגה שבהם
היו משתמשי' בדור הפלגה והמבול וכנצדן הם בנו מגדל בסוד
ונעשה לנו שם זכר ונקבה והבן זה וכשגלתה שכינה סוד קב וזרובין
בסוד ומלכותו בכל משלה אז הרע קרא שמו אלוה ואז נטרד
סמא"ל ובת זוגו שבתזוילה היה רובו טוב ומיעוטו רע ועתה נטמא כי
היה רובו רע וטמא כנזכר בתקונים ע"ב וכנ"ל בסוד פרה אדומה
ושם הוא בן סורר ומורה הנמשך מנוגה הנקרא פרה סוררה כנזכר
פרשת בלק קצ"ז ע"ב וז"ס עזאזל שנותנין לו השעיר ונקרא מצולת ים
שיורי בירורי סיגי המלכים והם ציה וצלמות דכורא ונקבא לכן
מתהפך למילך סניגוריא בהאי שעיר מצד הטוב ששבו כנזכר פרשת
אמור דק"א ע"ב ושם היה מלזומות עמלק דקלי' נגה הרע שבו כנזכר
פרשת תצא דרפ"א ופרשת ראה ע"ש:

שער מט פרק וז

והנה שים עיניך במו"ש פרשת אורי מו"ט דס"ב ע"ב על ענין שעירי דיוה"כ והוא כי הנה קלי' נגה כבר נודע שהוא וזציו טוב וזציו רע והיא מפסקת בין קדושה לוול וכשאדם עובר על מצות ל"ת אז הוא משליט הג' קלי' רעות על יצה"ר שלו שהוא סוד הגבורה שלו שלא נתקנו ונעשית רע גמור וזהו סבת העונש העובר על מל"ת. והנה ביה"כ צוה הש"י וברשותו אזו עושין לשלוח לס"מ שעיר א' שהוא טו"ר כנ"ל ואז הוא שמוז על ג' קליפות רעות כי כבר קבל השפע והזיות באותו הטוב שבאותו השעיר כנודע כי הסבה אשר הם רודפין אזור הקדושה הוא להזיות עצמן כי בלתי הם מתים וזהו שמוזה גדולה שמקבל ס"מ ע"י שעיר לעזאזל ובפרט כשניתן לו מדעתו מתנה גמורה שלא ביגיעה ואז היו ישראל מתוודים על עונותיהן וכה"ג היה מתודה וסמך ידיו על ראש השעיר ובכח התשובה הזו שהוא מ"ע אז מתברר וזלך היצה"ר ונפרד הטוב שבו מהרע שבו כי א"א שיהיה כבתולה קודם שחטא שהיו מעורבים ביוזר כי ע"י עבירה נתגשם וגבר היצה"ר ונתחזק והיה הטוב כפוף תחתיו ועתה ע"י התשובה אותו וזלך טוב שהיה כפוף תחתיו תשוב למקומו וזהו פי' תשובה ואז נמצאו נפרדין ע"כ ואינו עתה מוזכרים בקליפת נוגה אמנם הרע שבו שכבר נגמר היה נדבק באותו השעיר ויצא לגמרי אל הקליפה הגמורה והטוב וזור אל הקדושה העליונה ולא אל קלי' נוגה וזהו שמוזת סמא"ל שראה שהתקף עתה ובכל

דעתו רוצה להדבק עמו והוא שוטה כי אדרבא גזלים אתה וזוהר
 על ראשו פירוש כי בתחלה שהיה בקליפת נוגה הרע מעורבת עם
 הטוב היה לו אויזה גדולה כי בהכרח הקדושה עליונה היא משפעת
 לאותו הטוב שהוא מוזלקה להזיותו כי ז"ס גלות ישראל לבין
 האומות שאמר רשב"י ע"ה שאז נאמר שמוני נטרה את הכרמים
 והבן זה אמנם עתה שנפרד הטוב מהרע אבד סמא"ל אותו הוזלק
 השפע הנשפע שהיה נשפע מבזו"ו אותו הטוב ונמצא כי זהו סבת
 רעתו של ס"מ והפסדו גדול ואדרבא מה שהיה הוא תחלה נשלים
 ועתה הוא להיפך כי וה' ישלימו לך פי' כי הטוב נשלים ומתחבר עם
 הנפש הקדושה של האדם ואז נשלים האדם וס"א וזר ואבד הטוב
 ההוא. גם בזה תבין מ"ש בפרשת ויקהל בהאי נוגה מפתח ס"מ
 לאתתא והוא כי אשה יראת ה' מל' צריכה להשפיע בהכרח באותו
 קליפת נוגה מוזמת הטוב אשר שם להזיותו אז ס"ם נהנה משם. גם
 תבין ענין הזדונות הנעשות כזכיות כי הרי הם נפרדין ע"י התשובה
 הטוב מהרע ואז הטוב שבהן הלך לקדושה לגמרי א"כ הם נעשו
 כזכיות ממש אותה בזינת של הטוב שהיו מעורבים עם הרע כז"ל
 ולמ"ד זדונות נעשו שגגות דס"ל שגם ע"י תשובה הלואי יספיק
 שיוזור כבתחלה מעורב טוב עם רע בקליפת נוגה שאז הם נקרא
 שגגות וזציו טוב וזציו רע ויצא מכלל זדונות שהם קליפות רעות
 גמורות אך לא יספיק שיפרידו לגמרי ויעשו זכיות:

שער מט פרק ט

בענין ב' שעירים הנזכר בפרשת אחרי מות ס"ב הם סוד ב' אנשים מרגלים ב' מוויזין וזו"ב דז"א דקלי' נוגה דאצילות כז"ל ואותו של וזכמה נמתק יותר ונשאר גורל א' לה' אך הב' מוויזין בינה דז"א זה ניתן בית"כ שהוא בוינת בינה לעזאזל הוא ס"מ ונוקבא דנוגה שהם כנגד זו"ן דבי"ע ולפיכך שמוזים ולפי שנקרא זו"ן דנוגה דאצילות עזים כנזכר בפרשת תרומה קמ"ז לכן זו"ן בקליפת נוגה דבי"ע בנים שלהם נקרא עזא ועזאל לשון עזים וכללות שניהן נקרא עזאזל דוגמת צלמות ומצולת שהם כללות שניהן צל דוכרא מות נוקבא וכשנותנין השעיר הנז"ל לעזאזל אז נאמר ותשליך במצולת ים כנזכר פ' אחרי דס"ג יען הם מצולת נוקבא דקדושה ושיריה ונוקבא שלה (שירדה להנוקבא של נוגה) נקרא מות שהוא הדורש אל המתים כנזכר שם ד"ע ואותן הי' כתרין דזרשין שם הם הי"ס דנגה כי בהם סוד הכשפים הנז"ל ולכן אלו העזים שהם ב' השעירים הם דין וזק וטהורים ודכורים שהם בנוגה דאצילות ושם לא יגורר רע אך הם דין וזק. וז"ש פרשת שמיני דמ"א בענין העזים ע"ש ובפרשת משפטים דף קכ"א ע"א על גדי היונק מוזלל אמו כי הוא הוזכמה דז"א דנגה ומה שאני מסופק בזה הוא זה דע כי ב' אנשים מרגלים הם ב' מוויזין דזעיר אנפין דנוגה דאצילות ותרין ציפרין הם ב' מוויזין דנוקבא וב' נשים זונות הם ב' מוויזין דבי"ע בכל הפרצוף שלהם

ומפרשת אוזרי דס"ב נראה כי ב' שעירין הם ב' אנשים מרגלים ז"א דאצילות ומפרשת משפטים קכ"ה נראה שהם בבריאה בסוד נעשים זונות ואולי נאמר כי נוגזיו מעולל הוא הגדי א' עולל ויונק שהוא בינה דנוגה דז"א דאצילות ותוזתיו הם שתי נשים זונות דבריאה ובזה יצדקו ב' המאמרים והגדי יונק מאם עלאה מל' דאצילות דקדושה וממנו נמשך לנשים זונות בבריאה ואז נשים משלו בו אוזר שלקונו שפע ע"י גדי ונתגברו עיין פרשת תצוה קפ"ה איך השעיר יש בו מסאבא אך לא אתתקף וע"ד שעירי דיכיה לא תליא ולא שעיע. לא שעיע בגין מסאבא דיכיה ולא תליא בגין דלא אתתקף במסאבא כהאי תתאה וזהו שעיר דר"ז כנזכר שם לכן כל אלו הם ביום אך ב' צפרין דנזקבא דנגה יניקתם בלילה כנזכר פרשת ויוזי רי"ז ע"ב וענין אלו ב' שעירים הם ס"מ ונושע דנגה דאצי' ובתוזלה היו קדושים כנ"ל ואז"כ נפלו מקדושתן ונפילה זו היתה בנזק' דתה"ר כי שם ג"כ עזא ועזאל והוא בהיכל ז' דבריאה דנגה כנזכר אצלינו כי זו"נ דקלי' דאצילות הם תמיד למטה בבריאה ואין עולין למעלה אם לא בעת יניקתם כנ"ל שהוא ב' שעירי דיוה"כ ובכל ר"ז וב' צפרין בלילות כנזכר פרשת ויוזי וזה היה יען לסבתם ירדה ונפלה גם מל' דאצילות דקדושה סוכת דוד הנופלת בבי"ע ראש לשועלים ואינה עולה באצי' אלא בעת התפלה ובשבתות וביו"ט ואז נפלו עזא ועזאל ג"כ למטה מעשיה ולמטה בעה"ז וכנזרין בני האלהים עז"א ועזאל דאצי' אשר אלו אינם בארץ למטה אלא בנזקבא דתה"ר בינה דבריאה יען נתוזברו עם בנות האדם ב' נשים זונות ב' מוויזין דבינה דבריאה הנקרא נזקבא דתה"ר ואוזר שבוזרו

שם נפלו שם כי כבר יש שם טומאה כי בבריאה יכול להתערב בה רע וזהו הוּמָטָא שלהם שנאמרו ברע ולכן נפלו כנזכר בס"ד קע"ז ע"ב תרין מתחבקים הוּ לַעֲיֹלָא נִזְחִי לַתַּתָּא ירתי עפרא שהוא בריאה עפר המשיכן אבדו וזולקא טבא דהוי בהו שהוא הטוב דנגה דאצילות וזהו ענין סמאל ולילית שירדו מקדושתן ונטמאו ואע"פ ששם נדרש על ב' נשים זונות כמ"ש א' תבאנה ולא מקדמות דנא. והנה כיון שבנות האדם נפלו גם בני האלהים שעמהן עד למטה בהיכל ה' הנקרא נוקבא דתה"ר. והנה כבר ידעת שיש ב' מיני נוקבא בקדושה רוזל הנקרא מל' והיא היוצאת נגד יסוד דו"א וכן למעלה נגד דעת דו"א יצאה לאה שהיא בוינת מל' דבינה המתלבשת תוך דו"א שהוא והרי הם ב' נשים לו"א שגם הוא בוי' ישראל ויעקב וכנגדן יש לו ב' אוזורים שהן ב' שפחות בלהת וזלפה זלפה נגד לאה ובלהת נגד רוזל ולוט ועוג כי שניהן בוי' א' יוצאין אוזור דו"א ואלו יצאו מהג' עולמות שנזכר באדרא שהם בתיקון א"ל דדיקנא ושם שרשם ומה שנשאר מהם שלא נתברר ירדו א' בלאה והב' ב' דו"א והג' ברוזל ונעשו שם בסוד אוזור שלהם זלפה עוג בלהת לוט וכמו שיש לו"א ב' נשים וב' שפחות כן יש לעוג ערש ברוזל ר"ת בלהת רוזל זלפה לאה ונקרא עבד ברוך שהוא אליעזר עבד אברהם שנכנס וזי לג' ע' שנעשה מהטוב אך עוג זה היה מהרע שבו והרגו משה וז"ס שארז"ל עוג הוא אליעזר והבן זה. ואפשר לומר כי אליעזר ועוג היו דוגמות ישראל ויעקב עם ב' נשים וב' שפחות והנה לוט גם הוא כמו עוג שהוא צד הרע שבאליעזר לכן הוא ארור לוט לטיא כי הוא מהפסולת שבג' עולמות אוזר שהוציא את העבד הנז"ל עוג וב' שפחות

בלהה וזלפה וזרו להתברר ומהפסולת יצאו כנגד בלהה וזלפה תרין צפרין ב' מוויזין דזוקבא דקלי דאצי ונתוזברו יוד יען כי כנגד לאה עשהיא מבינה אין קלי יכולה להיות שם וירדו למטה עם בלהה ונעשו בויזי א' בב' מוויזין ב' צפרין והן ב' בנות לוט כי ממנו נמשכו ע"י זוג לוט או עוג עם ב' נשיו ושפחותיו כנ"ל והם נעמה ואגרת אמן של השדים ו

כנגד עוג עצמו הכולל יעקב וישראל כנ"ל יצאו ב' אנשים מרגלים ונעשו בויזי א' דוגמת עוג שהוא א' והם ב' מוויזין דז"א דקלי דאצילות כנ"ל איך ג' בויזי שהם לאה ז"א רוחל כנגדם הוציאו ג' זכרים וג' נקבות והנה נגד מל' דבינה עשהיא לאה יצאה נעמה צפור ראשון וחכמה וכנגד מל' דז"א יצאה אגרת צפור ב' בינה וכנגד מל' רוחל יצאה לילית וכנגדן ג' זכרים והם אלו איש א' נגד מל' לאה ואיש א' נגד מל' דז"א ואדם קדמאה בעלה דלילית נגד מל' רוחל והנה זה א"ק וכוותיו הם בויזת מלכות שבמלכות דאצילות דקלי וכמו שבקדושה המלכות דרוחל יורדת לעשות כסא הכבוד והיא נכנסת תוך ג"ר דבריאה גם אלו א"ק וליכ"ת יורדין שניהן בהיכל הז' העליון הבריאה דקלי וזהו הלילית אשר שם נקרא נוקבא דתה"ר אבל התוונת נקרא נק' דתהומא סתם ולא רבא והוא כנגד כסא הכבוד דקדושה מלכות דרוחל והנה גם מבירור הג' עלמין אוזוריים הסיגים שלהם ירדו למטה בבי"ע ג"כ והיו שם בבוזי אוזוריים כנ"ל באצילות וכעד"ז בבי"ע ויוצאין מהם ג"כ (עלמין) אוזוריים אוזרים

והם הקלי' שבבי"ע נמצא כי אלו הג' אנשים הג'ל הם הקליפות
והאזורים. ונלע"ד כי כמו שיש באצילות ג' נשים עם ג' בעליהן נעמה
אגרת ותזתיהן לילית הגה כן הם בשמים בשאר עולמוות בי"ע:

שער ז פרק א

השער ז' שער קיצור אבי"ע ובו י' פרקים:

ואזור שנתבאר כ"ז נבאר בקיצור ענין העולמות כי כבר הארכנו
בהם לעיל דע כי ד' עולמות אבי"ע הם והנה ט' רקיעים הם ט' בוזי'
ראשונות דעששיה אך וילון ושאר הארץ הזאת היא בוזינת מלכות
דעששיה. והנה רצה המאציל יתברך שמו שבוזו הארץ התזתונה יהיה
בה כל כללות אבי"ע וזהו בעמו ישראל אשר בוזר בהם שהם
יקשרו כל ד' עולמות ביוזד כאן למטה והטעם כדי שיהיה בהם כוז
לברר כל הבירורים שיש מעץ הדעת טו"ר מד' בוזינות אבי"ע. והנה
גוף העה"ז הוא עפר וחלק הדומם וזהו כלי הוצון המקיף אל כל
האורות הפנימים דוגמת היכלות עליונים כמ"ש בע"ה ובתוכו הוא
הצומח כלי אל הרוח והבעל וזי כלי אל הנשמה והמדבר כלי אל
הזיה וז"ס ויהי האדם לנפש וזיה והנה אלו הם ד' יסודות. וצריך

שֶׁתִּדְעַ כִּי הַמִּיּוֹם הַזֶּה נִגְדָה הַחַיָּה שֶׁהוּא נִשְׁמָה לְנִשְׁמָה כְּזוֹדֵעַ כִּי סִימָן
 ד' וְזִיּוֹת הֵם מִיּוֹם אֵשׁ רוּחַ עֶפֶר וְהִנֵּה אֵלֵי הַמִּיּוֹם הֵם מוֹרַכְבִּים וְלֹא
 פְּשׁוּטִים אֶךְ הַיְסוּד שֶׁל הַמִּיּוֹם הַפְּשׁוּטִי הִיא בְּרִיכַת הַמִּיּוֹם הָעֲלִיּוֹנִים
 שֶׁמַּעַל לַרְקִיעַ. וְדַע כִּי כָל אֵלֵי הַד' יְסוּדוֹת הֵם נֶפֶשׁ תּוֹחַתּוֹנָה מַלְכוּת
 דְּמַלְכוּת דְּעֵשִׂיָּה אֶךְ הַנֶּפֶשׁ שֶׁל י' גִּלְגָּלִי הַרְקִיעַ שֶׁהֵם מִן וִילּוֹן זֶה
 וְלַמַּעַל נִקְרָא נֶפֶשׁ דְּאוֹפָנִים וְהוּא נֶפֶשׁ אֲמִיתוּת. וְנִזְוֹזֹר לַעֲנִין כִּי
 הַב"וּז בָּאִים מִיְסוּד הָאֵשׁ וְלִכְן אוֹכְלִין בְּסוּד אֵשׁ אוֹכְלֵת וְהַמְדַּבְּרִים
 הֵם מִיְסוּד הַמִּיּוֹם בְּסוּד כִּי לֹא הַמְטִיר וְגו' וְאָדָם אֵין וְגו' וְכִשְׂרָצָה
 לְבָרוּא הָאָדָם הַמְטִיר וְהַשֶּׁקֶת וְאִזּוּ וִיֵצֵר וְגו' וְהוּא מִמִּי הָעֲלִיּוֹנִים כִּנ"ל
 וְאֵלֵי הֵם ד' מִיָּנִי נֶפֶשׁ שֶׁהִזְכִּירוּ וְזַכְמִי הַטַּבְעִים נֶפֶשׁ הַמַּגְדֵּלֶת וְנֶפֶשׁ
 הַצּוֹמּוֹת וְהַמְרַגְשֵׁת וְהַמְדַּבְּרֵת וְהִרִי נִתְבָּאֵר הַכֹּלִים וְהַעֲצָמוֹת שֶׁל
 הָאָרֶץ שֶׁהִיא מַלְכוּת דְּמַלְכוּת דְּעֵשִׂיָּה כִּי הַמַּלְכוּת עֲצָמָה הִיא בְּוִילּוֹן
 אֲמֵנָם הָעֶפֶר עֲצָמוֹ הוּא הַגּוֹף הַחַיִּי שֶׁבְּכֹלֵם וְהַצּוֹמּוֹת וְזִיּוֹת וְהַמְדַּבְּרֵת הֵם
 נִגְדָה הַגּוֹף הַפְּנִימִי שֶׁעַל הָאָרֶץ שֶׁבּוֹ סוּד צֶלֶם כִּנ"ל וְהִנֵּה הַשְּׂדִים
 וְהַמְזִיקִין הַנִּמְצָאִים בָּאָרֶץ הֵנּוּ הֵם נִזְלָקִים ג"כ לְאֶרֶם"עַ כְּזוֹדֵעַ וְהֵם
 הַקְּלִיפּוֹת הַחַיִּיִּצְוִנִים וְהַיּוֹתֵר קָרוֹב וּמוֹסָכִים הָאֲמִיתִי הוּא כִּךְ שְׁוִיִּצְוִנִיּוֹת
 הוּא הָעוֹלָם בְּעֲצָמוֹ שֶׁהֵם הַרְקִיעִים וְהָאֲרָצוֹת וְהַבְּתִים וְהַיִּשּׁוּבִים
 וְהָאֲלֻלוֹת שֶׁיֵּשׁ בָּאָרֶץ הֵנּוּ הַתּוֹחַתּוֹנָה וְכֵן בְּהַמּוֹת וְזִיּוֹת וְעוֹפּוֹת וְכֵן
 הָאָדָם אֲשֶׁר כָּל בּוֹזִי אֵלֵי הֵם הָאָרֶץ הַחַיִּיִּצְוִנִי וְנֶפֶשׁ שֶׁל כָּל א' וְא' הוּא
 הַפְּנִימִי שֶׁבּוֹ. וְנִזְוֹזֹר לַעֲנִין הִנֵּה הָעוֹת"וּ נִתְבָּאֵר שֶׁהוּא גּוֹף הַחַיִּיִּצְוִנִי וְכִי
 הֵם גּוֹף הַפְּנִימִי וְאֲמֵנָם הָאוֹרוֹת שֶׁהֵם הָעֲצָמוֹת כּוֹלָלִים י"ס וִישׁ בָּהֶם
 בּוֹזִיגָת ה' פְּרִצְפוֹתִים. וְהִנֵּה רוּחַ הָאֵל יְרוּשָׁלַיִם נִקְוֶה אֲמִצְעִית שֶׁבְּכ
 הָעוֹלָמוֹת וְהוּא יְסוּד שֶׁלָּה וְז"ס שֶׁלֶשׁ פְּעָמִים בְּשָׁנָה יֵרָאֵה כָּל זְכוּרָךְ

ולא הנשים לגרום זיווג עליון ושאר בוינות מתפשטות בכל העה"ז כנזכר זוהר פרשת בהר ונקודת ציון בירושלים כנזכר בזוהר פרשת תצוה דקפ"ד ע"ב והקלי' הנדבקות בה ג"כ מתפשטות בכל העולמות אמנם היסוד דקלי' הוא בהר שער במדבר והנה נודע כי אמא עלאה נה"י שלה מתלבשת תוך ו"ק דז"א והנה כנגדה ג"ע נקודה סתימאה טבור דז"א ששם יסוד אמא מתלבשת כנודע לכן ג"ע טבור העולם וכן כל היישוב שהוא רוחל' א' מששים בגן כי הגן הוא ס' דבינה מ' רביעא על ו' סטרין דת"ת וכנגד הקלי' של אמא הוא סוד גיהנם שגם הוא סתום ואינה נגלה ועדן הוא אבא של זה העולם והוא גנוז תוך הגן והעמוד שבאמצע הגן הוא נקודת יסוד דאמא לכן יש בו ג' גוין כנזכר פ' ויקהל דרי"א ע"א והם ג' גוין הקשת של יסוד לכן עולין בו הנשמות בפנימיות בסוד מ"ז והרקיע שעל הגן הוא ז"א וקן צפור הוא ג"ר של הגן קן בינה צפור אבא לכן הוא טמיר וגניז ורקיע שעל גבי העה"ז הוא ז"א ורוחל':

שער נ פרק ב

דע כי גוף האדם הזומרי נזלק לך וזלקים שהם ארמ"ע ד' ליוזות לבנה אדומה ירוקה שחורה ועיקרם הם בריאה וכבוד ומרה וטוהול כנזכר בזוהר ובתקונים כי הם ד' וזלקי נפש הבהמית ובאותה נפש

בהמית מתלבש קליפת נוגה בסוד היצר טוב ויצה"ר ובזה המלבוש
 דנוגה מתלבש נפש דעשיה אזור שאינה נהנית ונזונית מוויצונות
 הנקרא נפש הבהמית אלא ע"י התלבשות היצה"ר הגובר בה
 ומלכלך אותה ומקריב לה העכירות והשמרים הרע של נפש
 הבהמית כי גם היא כלולה מטו"ר ובהכרח תהיה הנפש בולאים
 ותוטא כי מוונת הם מאכלים רעים אך כשהיצה"ט גובר על הד'
 יסודות שהם נפש הבהמית עצמה אז אינו מברר רק זכות הדם
 והמובזר שבאותו נפש הבהמית ומקרב לנפש דעשיה אשר היא
 בכבוד ואז היא בריאה ואינה ווטאת כי גם ד' יסודות שהם ד' וחלקי
 נפש ההמית מורכבים מטו"ר וחלק הרע שבהן נקרא שתי בנות לוט
 כנזכר פרשה וירא דף ק"ט ומאותו וחלק הרע שבנפש הבהמית נזון
 היצה"ר שהוא סמא"ל נמצא כי הכלי של הכבוד הוא גוף וחומרי
 ובתוכו נפש הבהמית טו"ר ובתוכו יצ"ט ויצה"ר הנקרא סמא"ל
 וכשיזה גובר מקרב העכור והרע שבו אל נפש העיקרי דעשיה
 הנקרא יעקב כדאיתא פ' בראשית רכ"ב ופנחס רל"ד כי הנפש
 דעשיה היא טהורה אלא שיונקת ונזונית לזמנין מן היצה"ט ולזמנין מן
 היצה"ר כי הם מלבושי דקלי' נוגה נמצא כי ד' יסודות נקרא נפש
 הבהמית והם כפולים ד' מסטרא דטוב וד' מסטרא דרע ובד'
 דמסטרא דטוב שוכן עליהם מלבוש דכתנות אור כי הוא קלי' נוגה
 הטוב שבו ובד' יסודות הרע שוכן עליהם מלבוש דכתנות עור
 משכא דחזויא כנזכר בתיקונים ואי לא זכה משכא דחזויא דכליל ד'
 יסודין כו' הרי העלינו מזה סדר האדם וסדר המזון מה הוא והוא גוף
 האד' החומרי הנזלק לד' יסודות שהם ד' יסודות ארבי"ע ד' ליוזות

לבנה אדומה ירוקה שחורה ועיקרם הם בריאה וכבוד וטוהול ומרה ומשם מתפשטים לכל הגוף ותוך זה הגוף מתלבש נפש הבהמית ופירוש הענין כי לא כל העולם עשיה בשוה כי הרי שמים והארץ אינם בשוה. והנה הארץ יש לה ד' זולקים ארמ"ע וכולן דומם וזה הדומם גוף ונפש הדומם המקיים אותם ויותר למעלה מזה הוא גוף הצומח כלול מד' ובתוכו נפש הצומחת ולמעלה ממנו הוא גוף הבע"ז כלול מארמ"ע ובתוכו נפש הבהמית ובודאי כי בעליון כלול בו התחתון נמצא כי הדומם הוא גוף ונפש הדומם והצומח יש בו זולק גוף ונפש של הדומם ונוסף עליו בוזי עצמו שהוא גוף הצומח ונפש הצומחת ולכן הצומח גדול מהדומם והדומם נעשה צומח ואז"כ הב"ז יש בהם גוף ונפש מדומם וצומח ונוסף עליהם גוף ונפש הבהמית לכן גוף הדומם והצומח ניוונון מהם וכמו כן האדם יש בו דומם וצומח ובוזי ב"ז גוף ונפש ונוסף עליהן נפש המדברת נכללת מכולן נמצא כי עיקר מציאת האדם הוא מבוזי נפש הבהמית והמדברת כמ"ש בע"ה כי הצומח והדומם טפלים אליהן כנודע ונפש הבהמית אשר יש באדם ונוצבה במקום שנוצבה נפש הבהמית וב"ז שהם וזיות ועופות ודגים אלא שהוא הפנימית והמובחר שבנפש הבהמית ולכן היא מדברת וכשהאדם זזן ואוכל מתווכר ונוסף בו נפש הבהמית ממאכלי הדומם כגון מים ומלוח. [הגהת - צמח בספר הליקוטים איתא כן שהוא דומם ובדרושים איתא שהוא צומח כי נעשה מהמים שהם וזיים ובכוונות כתב שהוא בין דומם וצומח ונראה כי בליקוטים איירי במלוח הנמצא בהרים כמו באשכנז ובדרושים מיירי במלוח הנעשה במים ועוד יש מלוח ג' שהוא בין

דומם וצומז שיש מן העפר מלוז ומבשלין במים ואז"כ מבשלין
המים עד שנשאר נקי ולכן וזה נעשה בצפת ת"ו ובמ"א:

ומצטרף עם נפש הדומם שבו שהוא יותר מעולה ומתגדל אך להיות
עדיין בוזי דומם אינו עדיין מוזן לכן הנודר מהמוזן מותר במים
ובמלוז ואז"כ באוכלו הצומז אותו הנפש הצומזת אשר בו מתוזבר
עם נפש הצומזת שבאדם שהוא מעולה יותר ומתגדלת. אך גוף
הצומז יוצא בסוד מותרות לזון וכן כשאוכל הב"ז יוצא הפסולת
ונפש הבהמית אשר שם מתוזבר עם נפש הבהמית שבאדם שהוא
מעולה יותר מבניו והוא פנימית כנ"ל ואז מתגדל עמה כנ"ל והוא סוד
מוזן גופנית כי נפש הבהמית של אדם נקרא עדיין גוף ולא נפש והרי
דומם והצומז וזי והמדבר הם הנקראים ד' יסודות כי כ"א מהם
כלולה מארמ"ע והם בוזי גוף של האדם אשר כל אלו הם בוזי
הארץ הזומרי ומתפשט בתוכם המלכוש האזרון הוא גוף הרקיעים
דבעשית והם הקלי' כי כמו שזומר הארץ היא קלי' וגוף אל הפנימי
שבה שרש נפש דומם והצומזת והבהמית כן אז"כ וזוהר על דרך זה
והגוף של השמים דעשית שהם הקלי' נכנסים תולה והבן זה היטב
סדר אלו המרגות ואז מקליפת נוגה דטוב ורע גוף ושמים דעשית
נמשך ומתלבש באדם תוך נפש הבהמית שבו ובתוך קלי' נוגה זו
שהוא יצה"ט ויצה"ר שם ג"כ מתלבש אז"כ פנימית הרקיע דעשית
ונפש שלהם וזהו הנקרא נפש האדם ונפש האופנים והנה נפש זו
נקרא נפש אל נפש הבהמית והיא נזנית מבנה כמו שנפש הבהמית

נְזוּנִית מִהַצְּמוּחַ כִּנ"ל אִמָּנָם אֵינָה נְזוּנִית אֲלֵא ע"י הַגּוֹף שֶׁלֹּה שֶׁהוּא קָלִיפֶת נֹגֶה יצ"ט ויצה"ר כנ"ל והנה נמצא כי העכירות של נפש הבהמית שבאדם שעולה אל נפש דעשיה ניוון ממנה הוא גורם לגוף לזטוא ומי גרם לו עכירות בתוולה בנפש הבהמית שבאדם ודאי שנמשך לו מנפש הבהמית שבב"ז שהיא וזיצונות נפש הבהמית שבאדם לכן כשאדם וזטא היה מקריב קרבן נפש הבהמית של ב"ז שהיא גרמה לו לזטוא ונזוית אש גבוה ושורף אותו העכירות ואז שורש נפש הבהמית שבאדם נמשך לה זכות ונקיות כי הכל משורש א' וזוצבו ומתכפר האדם והבן זה היטב סוד הקרבנות ולהיות כי גם נפש הדומם וצומות הם יותר עכורים גם הם גרמו וסייעו להזטוא את נפש הבהמית מצד הרע שבהם לכן היו הגסכים וסלתות שהם צומח ונאמר על כל קרבן תקריב מלוח שהוא כוח הדומם ובוזה מתתקנין כל וזלקי דצו"ם והבן זה (והטעם להקריב קרבן בהמה עיין פרשת פנזוס רי"ט ועיין בספרים קלי' נגה איקרי ירדן שירד ועולה ועיין פרשת בראשית דכ"ב):

שער נ פרק ג

ונבאר עתה ענין ב' המלאכים הנקרא יצ"ט ויצה"ר כי הנה במ"א נראה כי יצ"ט ויצה"ר הם השומרים את אדם ומיעצים אותו לטובה

כְּזֹכֶר פִּרְשֵׁת וַיִּשְׁלַח ע"ש ובמ"א אמר שְׁהִיצ"ט הוּא מִלֵּאךְ וְהִיצָה"ר הוּא שֶׁד אֶךְ הָעֵינָן דַּע כִּי וּטָא הָאָדָם בַּעַץ הַדַּעַת כְּאִשֶּׁר נִתְבָּאֵר אֲצִלְיָנוּ כִּי עָה"ד הוּא סוּד הַדַּעַת הַכּוֹלֵל וּזו"ג אִשֶּׁר בְּקִדּוּשָׁה שְׁנִיָּהּ טוֹבִים וְכִשְׁהוֹצְוִים יוֹנָקִים אִזּוּ יִכּוֹל לִהְיוֹת טוֹר כַּמ"ש. וְהָעֵינָן כִּי תוֹזְלָה הִיוּ הוֹסְדִים קוֹדֵמִין לְהַתְּפִשֵּׁט בְּגוֹפָא דו"א קוֹדֵם הַגְּבוּרֹת אֶךְ ע"י וּטָא אֲדָה"ר יֵרֵד הַדַּעַת לְמִטָּה בֵּין תֵּרִין כְּתִפִּין וּבִהְיוֹתוֹ שֶׁם יֵרְדוּ הַגְּבוּרֹת תּוֹזִילָה כַּמְבֹאֵר בְּדִרּוּשׁ וּטָא אֲדָה"ר וַע"ש כִּי בִּיֵּאֲרֵנוּ שֶׁם אִיךְ הַגְּבוּרֹת נִמְתַּקִּין ע"י הוֹסְדִים וְכִיּוֹן שֶׁהַגְּבוּיָנוּ יֵרְדוּ תוֹזְלָה לֹא נִמְתַּקּוּ ע"י הוֹסְדִים וְהָרִי פָּגָם א' וְגַם פָּגָם ב' כִּי לִכְן הַגְּבוּרֹת מִתְּפַשְׁטוֹת תּוֹזְלָה בְּגוֹפָא דו"א וְאִין שֶׁם עֲדִיין הַתְּפַשְׁטוֹת וּסְדִים וְהוֹצְוִים נִאֻזְזִין בָּהֶם גַּם פָּגָם ג' בּוֹסְדִים עֲצֻמָּן הַמְּגוֹלִין שֶׁהוֹצְוִים נִאֻזְזִין בָּהֶם אִמְנָם כֹּל אוֹזִיּוֹת הוֹצְוִים אִינָן אֲלֵא בַּגְּבוּרֹת כִּי הָרִי הֵם שְׁמֵרֵי הַגְּבוּרָה אֶךְ אוֹזִיּוֹתָן בּוֹסְדִים הוּא דָּבָר מוֹעֵט מֵאֵד וְהִנֵּה כְּשׁוֹטָא אָדָם בַּעַה"ד שְׁהִיא מוּזָה ג' דו"א הַכּוֹלֵל וּזו"ג וְגַרְם בּוּ ג' פְּגָמִים הִנֵּל נִתְאֻזְזוּ בֵּהֶן הוֹצְוִים וְאוֹתָן קָלִי דְנוּגָה נִתְאֻזְזוּ בֵּהֶן הוֹצְוִים וְלִקְוֹזוּ אוֹתָן הָאוֹרוֹת וְאִזּוּ קָלִי נּוּגָה נַעֲשִׂית עַץ הַדַּעַת טוֹר לְפִי שֶׁהוֹסְדִים לְעוֹלָם נִשְׁאָרִין טוֹב וְאִין שֶׁם שְׂדִים אֲלֵא בּוֹזִי מִלֵּאכִים מִמֶּשֶׁ דְּמִמְנִין עַל צָבָא הַשְּׁמַיִם כְּזֹכֶר בְּתִקּוּנֵים ס"ו אֶךְ בּוֹדָאִי שִׁישׁ בָּהֶם רַע כֹּל שֶׁהוּא לֹא מִפָּאֵת עֲצֻמוּ רַק מִפָּאֵת רַע הַגְּבוּרֹת הַנִּתְאֻזְזוֹת בֵּהֶן וְאִמְנָם הַגְּבוּרֹת נִדְּבָקִים בָּהֶם הָרַע שֶׁל הוֹצְוִים וּזְזָרוּ לִהְיוֹת שְׂדִים הָרֹבֵמִין לְמִלֵּאכִים כַּמְאֲרִי"ל מִפָּאֵת ב' אוֹתִיּוֹת שֶׁ"ד מִשְׁדִּי אֶךְ יַעֲן שְׁחָסַר מֵהֶם י' נִקְרָא שֶׁד וְכֹל תּוֹקֶף הַשְּׁמֵרִים וְהַקָּלִי נִדְּבָקוּ וְנִתְאֻזְזוּ בֵּהֶן וְהִיוּ רוֹבֵם קָלִי וּמַעֲוִטָם מוּזָה

ולכן נעשו רע ואז נקרא רע ואז נקרא קליפת נוגה עץ הדעת טו"ר
 בווינת וזו"ג וכשאדם נולד הנה אותו הנפש שלו צריכה לברר אותן
 הניצוצין המגיעין לזולתו שנקלו ממונה ע"י וזטא אדה"ר בקלי' נגה
 אשר זה כונת לידת האדם בעה"ז והבן זה והנה ע"י המצות מבררת
 אותן הזולתים שנקמו ונקלו שם אמנם כבר ידעת שאין הנפש בא
 באדם ערומה רק בודד דיוקנא הנקרא צלם דקאים תמן בעת יצירת
 האדם כנזכר פרשה אמור דק"ד ע"ב. והענין כי אב ואם המביאין
 אותו הנפש הן בזכותן יוציאו אותו הנפש מלמעלה כי כפי הזכויות
 והמצות האיש והאשה ימשיכו נפש לולד שהוא המתיוחס אל אותן
 המצות שנעשין אז ג"כ שהם דומים אל שורש נשמותן וגרמו ג"כ
 במעשיהן לברר קצת ניצוצים מקלי' נוגה שיעשה לבוש אל הנפש
 שהוא והנה אז הנפש שהוא עדיין הוא מבווינת עיבור שאז אין בו
 דעת כנודע אמנם לבוש ההוא הוא משאר בוי' ובווי' זו נתקן על ידי
 מה שביררו הם אב ואם בכוח מעשיהן ואז כשנולד נכנס בו תכף
 יצה"ר והוא סוד הגבורות הנקרא רע כנ"ל יען כי רובם רע וכל הרע
 אינו נאווז אלא בהן ואז נכנסים בו המוויזין דיניקה שהם אלהים
 כנודע והזו"ג אשר שם כי כבר אז יש דעת דבווי' יניקה והנה כולם
 יש בהם אוזיות הוצוניהם כי גם הווסדים הם אלהים וגבורות ואז
 כולם נקראין יצה"ר. גם סבה אחרת למה נכנס היצה"ר תזלה הוא
 עם הנזכר בפגם ב' של אדה"ר כי כיון שהדעת ירד בהתרוזבות אז
 הגבורות ירדותוזה והבן זה לכן הקדים היצה"ר ונאווז בהן לכן אז
 נמול הילד להסיר ממנו הרע שהוא הערכה דקטנות דיניקה שאז יש
 לו דעת שיורד עד היסוד והבן זה למה המילה היא ע"י האדם ולא

תזולה כי בעיבור אין דעת ואין יציקה לוחצונים שם והנה כמו שבו"א
גמר המוויזין הגדלות הוא בי"ג שנים כן הקטן אין גמרים ליכנס בו
המוויזין הגדלות דוחסדים עד י"ג שנים ואז היצר הטוב שהם
המלאכים שבקלי' נוזה שהיו תזולה שבויים ועבדים שם יצאו לוירות
לכן עדיין פטורין מהמצות אך כשנגמר היצה"ט ליכנס ולהתברר
שהם הדוחסדים אז בכוחם יכול לברר שאר וזלקיו ע"י היצה"ט וזה
בכוח המצות. העולה מזה כי יצר טוב ויצה"ר שניהן הם מלאכים
בוזי' וזו"ג של וזלק אותו הנפש כנ"ל כי המוויזין הם כלים והנפש הוא
עצמות ולכן הנפש הוא מתלבשת באלו שני המלאכים שהם המוויזין
וזו"ג. [הגהה - שזו"ג הם בוינת כלים הנכנסים תיכף]. אך העצמות
שהם הנפש הגדלות אינה נכנסת כולה תכף בפ"א אלא כפי השנים
והמצות והנה אחר שנכנסו המוויזין שהם הכלי יכולה הנפש ליכנס כי
א"א להכנס העצמות שהוא הנפש קודם הכלי וז"ס בזוהר משפטים
צ"ז וק' דבההוא יומא דזכי לתליסר שנין נקרא בן לכ"י לפי שהוא
בוינת נפש. גם בזה תבין ענין האדם שאפשר שכל ימיו לא יזכה
להשלים נפשו לפי שלא עשה מצות לברר הלבוש שהוא בנוזה ואין
הנפש יכולה ליכנס בו ואפשר לומר כי בהכנס היצה"ר שהם
הגבורות נכנס בוזי' הנפש של הגבורות וכשנכנס היצ"ט נכנס בוזי'
הנפש של הדוחסדים ואז נשלים. גם תבין למה נקרא זה יצ"ט וזה יצה"ר
והענין כי אותו קליפת נוזה מדעתה ומרצונה עושה אותן מלבושין
לנפש כדי לצוד את הנפש לזלקה ליהנות ממנה וז"ס כתנות עור
משכא דזוויא והיא נהנית שמתלבש הנפש טהורה שם ואמנם
הנשמות הקדשות שכבר נטהרו נעשה להם לבוש

ין מכתנות אור אך אותן הנשמות שלא נטהרו לגמרי תכף בצאתן
 נעשה להם מלבוש גוף מכתנות עור וגם מזווג זכר ונקבה שבקליפת
 נוגה כזכר פרשת ויקהל רי"ט ע"ב ע"ש היטב בענין הפסוק לפתחו
 וזטאת רובץ ושם תבין כי הלבוש והגוף ההוא נקרא יצה"ר שעליו
 נאמר לפתחו וזטאת רובץ נמצא כי הלבוש הנעשה לנפש מצד
 הגבורות אשר בקלי' נוגה הם היצה"ר כי עדיין לא נזדככו והם עדיין
 מלאים קליפות וסיגים ונקרא שד אך בבא היצ"ט שהוא לבוש
 הווסדים תכף בצאתן מקלי' נוגה הם נקרא יצ"ט כי כבר נתרזקו מן
 הרע ואין הרע שולט בהם כי הם ווסדים ואז דוגמת ווסדים
 הממתקין הגבורות כנודע יען הם זכר ונקבה כן יצ"ט אזור הכנסו
 ממותיק את היצה"ר ויכול לאוזזרא ליה משד למלאך כזכר פ' תצא
 דרע"ז ואז שניהן נקראים מלאכים השומרים את האדם כי אך
 הגבורה טהורה היא אלא שנעשית שד ובהסיר ממנו הרע שבה
 וזוהר למלאך טוב והבן סוד זה היטב הרמוז פרשת וארא דכ"ו ע"ב
 על בבל לבבך דא יצ"ט ויצה"ר דא ימינו ודא שמואלא כו' הרי
 מבואר כי הם הו"ג הנקרא ימינא ושמואלא והרי מובן בביאור איך
 היצה"ר יכול להיות טוב גמור כמו יצ"ט ממש:

[הגה"ה דהיינו שנתרוזקו הווסדים שהם יצ"ט י"ג שנים מיצה"ר
 שנכנס תכף כשנולד ואע"פ דאדה"ר גרם שיכנסו גבורות תזולה
 ואז"כ ווסדים ולא היה ביניהן י"ג שנים כמנהג העולם עכ"ז כיון

שֶׁהַקְדִּימוֹ הַגְּבוּרוֹת זָמַשְׁךְ מִמֶּנּוּ לְכָל הַבָּאִים אוֹזְרֵיוֹ אֶל י"ג שְׁנִים בֵּין
יִצְט"ט לַיִצְה"ר נִגְדָּה י"ג אוֹתִיּוֹת דְּמִלּוֹי אֱלֹהִים שֶׁהוּא דִּין כְּנֹדֶעַ:]

גַּם תִּבִּין כִּי ז"ס קִין וְהַבֵּל יִצְט"ט וַיִּצְה"ר כְּנֹזְכֵר בְּתַקוּן ס"ט כִּי קִין הֵם
הַגְּבוּרוֹת לִכֵּן נִקְרָא יִצְה"ר שֶׁכָּל זֹהַמַּת נֹזֵשׁ בְּקִין אֶתְתַּקְּפָה שֶׁהוּא
הַגְּבוּרוֹת מִשְׁא"כ בַּהֲבֵל שֶׁהוּא הוֹסֵדִים וְהוּא סוּד יַעֲקֹב וַעֲשׂוֹ וְכָל
הַגָּרִים הַבָּאִים מַעֲשׂוֹ הֵיוּ מִהַגְּבוּרוֹת אֶרֶץ אֲדוֹם שֶׁכֵּן עָשׂוֹ נִקְרָא אֲדוֹם
וְהֵבֵן זֶה. גַּם בֹּזֶה תִּבִּין עֲנִין הַגְּלוּת שֶׁהוּא אֵלֶּף יוֹמִין דְּוִזוּל הַנֹּזְכֵר פ'
פְּקוּדֵי דְרַכ"ו ע"ב וְהַעֲנִין כִּי הֵם ה"ו כָּל אוֹזֵד כָּלֹל מִק' הָרִי ת"ק
כְּמִנִּין כַּת"ף יוֹמִין וְה"ג כְּמִנִּין כַּתף שְׂמַאל הָרִי אֵלֶּף וּבִהְיוֹתָן בַּעֲץ
הַדַּעַת נִקְרָא אֵלֶּף יוֹמִין דְּוִזוּל יַעֲן כִּי שֵׁם הוּא טו"ר שֶׁהֵם בָּר וְתִבֵּן
וְכַשְׂמִנִּין הַתִּבֵּן נִשְׁאָר וְזוּלִין וְאֵם לֹא הֵם טָבֵל טָב לֹא טוֹב רַע
וְהַגְּלוּת הוּא הֵיוֹת אֵלֹהֵי הָאֵלֶּף נִתְנִים שֵׁם תוֹךְ הָרַע אֲשֶׁר שֵׁם וְלֵהוֹת כִּי
גָלוּי הוֹזו"ג תוֹךְ ז"א הוּא מִהַוִּזְזָה וְלִמְטָה אֲשֶׁר שֵׁם נִה"י הַנִּקְרָא ווִי
עֲמוּדִים לִכֵּן אֵלֹהֵי הֵם דּוֹגְמַת הַקְּדוּשָׁה וְאֵת הָאֵלֶּף וְשִׁבְעַת מֵאוֹת וְגו'
וְהֵבֵן זֶה כִּי אֵין אוֹזִיזַת עַה"ד אֵלֹא בַּמִּקּוֹם הַגָּלוּי וּז"ס כָּל הַיּוֹם דְּוִזָּה
אֵלֶּף שְׁנִין:

שְׁעָרֵי פָּרָק ד'

גם בזה תבין רמ"ז מצות עשה ועס"ה מל"ת כי רמ"ז מצות עשה הם הווסדים והוא סוד הליחות שרשיות שבאדם המשקה לכל הגוף כנזכר בס' רפואות ואלו הם המתולקים להשקות כל רמ"ז איברים ממשים שהם בשר גידין ועצמות ואע"פ שהם נזולקין בסדר משנת טהרות אין כן סדר התולקות הווסדים בכל י"ס כו שידעת סדר התולקות הווסדים בכל י"ס כי בג"ר ששיש מוויזין אין צורך כ"כ להם ולכן הם מתולקות באופן אזור והם על סדר ק"ש מ"ב ברישא ע"ב בגופא ז' בבטן מטבורא ולמטה ע"ב בירכין ותבינהו ממ"ש בענין אונאה איך הווסדים מתולקים לשלישים. וזה תבין איך יתישב מ"ש בתקונים על מנין רמ"ז אתון דבק"ש עם הרמ"ז דמס' טהרות כי זה באברים וזה בווסדים ועס"ה ל"ת הוא הדם המתפשט בשס"ה גידין והם ה"ג כי גם הם מתולקין אלא שהוא שס"ה. ודע כי כ"ז הוא בגופא דז"א כי כבר ידעת כי יורש שניהן וזו"ג ולכן וזייב בעשה ול"ת אך אשה עיקרה מהגבורות לכן יש לה ל"ת אך מהווסדים אין לה רק הארה לבד מו"א ואינן באים לה תמיד רק כפי הזמן שהיא אצלו לכן אינה וזייבת במ"ע שהז"ג. גם תבין ענין י"ה עם שמי שס"ה ו"ה עם זכרי רמ"ז כי הגה רמ"ז ווסדים כמנין אברהם עיקרם מהוזה ולמטה אלא שאז"כ וזורין בסוד אור וזור ומקיף סביב המוויזין ולא בפנים ומהוזה ולמטה הם ב' אותיות ו"ה ת"ת ומלכות מאזוריו לכן זכרי עם ו"ה הם רמ"ז. גם תבין כי זכרי הוא שם אדני כי שם ביתה אך הגבורות נשארין למעלה במוויזין אשר שם הוא י"ה שהם המוויזין דז"א ואינן מתפשטות עד שיתפשטו

החוסדים תזלה אז נעשה שמי עם י"ה שס"ה זמנא א"כ כי כל המ"ע
 הם לתקן היצה"ט שהוא מהחוסדים כנ"ל וזהו סור מרע ועשה טוב כי
 הטוב נעשה ונשלם ע"י רמ"ז מ"ע שהם רמ"ז אך היצה"ר אינן נתקן
 רק ע"י הסרת הרע הגדבק בו כנודע אשר זהו ענין שס"ה ל"ת וזה
 סור מרע והבן זה היטב. [הגהה - מצות ל"ת בנזק' הנק' אדנ"י ומ"ע
 בזכר הנקרא הוי"ה והם זרמזין בסור מרע ועשה טוב כי מר"ע ועשה
 טו"ב גימטריא שס"ה אדנ"י רמ"ז הוי"ה וכבר נתבאר כי הגבורות
 נקרא רע מפני שהם דינן קשים ודינא דמלכותא דינא וק"ל]:

ובזה תבין כי כפי חלק הניצוץ של נפש האדם כי יש מ"ע פרטיות
 והם לחלק היצ"ט ומצות ל"ת פרטיות לחלק היצה"ר ועד שהאדם
 לא יתקן אותן פרטיות אין נפשו מתקנת. ובה תבין מ"ש בתקונים ס"ו
 אלו שדין מסטרא דשמאלא ואילין מלאכין מסטרא דימינא ואין
 הכוונה כי הם יושבין מימין ומשמאל עץ הדעת אך הענין כי הזו"ג
 הם מתפשטין בכל בוזי עץ הדעת ומהחוסדים נעשו מלאכים
 ומהגבורות נעשו שדין אך נאחזין הם בכל בוינת עץ הדעת כולו.
 ובה תבין ענין לב וחכם לימינו ולב כסיל לשמאלו כי הלב יש לו ב'
 וחללים ומן א' מהם יוצא רווח הויות של האדם והב' הוא מלוכלך
 בדם וגם הוא מתפשט בכל הגוף ומלאך היצה"ט מתלבש בוחלל
 ימין ומשמאל מתפשט בכל הגוף בפנים מלאך היצה"ר הבא מגבורות
 בוחלל השמאל ומשמאל מתפשט לכל הגוף וז"ש בתקונים ק"א עץ
 הדעת מימינא וזיי ומשמאלא מותא כי יצה"ט שהוא מן החוסד

הַנִּקְרָא ימין הוא גֹּרֶם וזיים לאדם כנ"ל כי הוא דוֹגְמַת ליוזות השרשים משקה את האילן והיצה"ר הוא הוֹזֵם הַטְּבְּעִי שֶׁבְּאֲדָם הַמִּיִּבֵּשׁ את הליזות השרשים ואז מת האדם וזהו כְּאֶשֶׁר יַעֲשֶׂה ויעבור על שס"ה מל"ת כי אז זה האש של הגבורות יתדבק בהם אש של גְּהִינֹם הרע וימיתוהו. ובזה תבין מ"ש בתקונים ס"ו כי ממראה מתניו ולמטה הוא רע כי הרי אין בווי עץ הדעת אלא במקום גלוי וזהו אומרו וממראה מתניו ולמעלה הוא טוב וממראה מתניו ולמטה הוא רע כי עץ הדעת ווצי העליון טוב ווצי התחתון רע והנה האדם אם הוא זוכה אז הוא לוקח ווצי העליון מלאך טוב עזר לא זכה לוקח כנגדו וחלק התחתון רע שד וזהו הענין זכה עזר לא זכה כנגדו כי היצה"ר הוא מהגבורות אם זכה נעשה עזר מלאך לא זכה שד כנגדו כי הוא גבו' בווי נקבה אשה אך יש אשה אוזרת מצד פנימית יצה"ר דקדושה והוא ג"כ מהגבורות אשר שם ונקרא ג"כ יצה"ט אע"פ שהוא נוקבא ואזר נקרא עצם והב' נק' בר ואז נקרא ב' שפוזות שפוזת טבא ושפוזת בישא כנ"ל בתקונים ס"ה ותרין נשיך הויין ליה כו' נמצא כי כל הרוצה להשלים את נפשו הוא תלוי כפי מה שיתברר מהלבוש הנזנה הראוי לו בחלקו אם בסור מרע בפרט אם בא לידו עבירה וניצול הימנה אז נתקן היצה"ר ואם לאו וז"ו עליו נאמר אל תאמר אשלמה רע אשלים לרע ואם עשה מצוה משלים היצר טוב בסוד בטו בזה ועשה טוב תיקן את הטוב שהוא יצר הטוב ואם לאו וז"ו עליו נאמר אין עושה טוב אין גם אוזר ויש שתיקן הלבוש ההיא ואז"כ וז"ט ותוהה על הראשונות ואז כשנתגלגל הוא או אוזר משרשו בן גילו יתלבש בו בלא טורח ועמל בסוד יכין רשע וצדיק

ילבש' והוא סוד הרשע שחוזר בתשובה גמורה ותוהה על הראשונות
בסוד כסוי וזטא ופתע פתאום נתלבש בטוב אך הגר שאין לו שורש
מתחלה הגה אברהם ושרה מתקן נפש לגרים ולפעמים גם לנשמות
לוקוזים אותן אם הם משרשם ועשו מעשה כיוצא בו:

שער נ פרק ה

ונדבר בענין י' הרוגי מלכות כי בפ' פקודי רנ"ד ע"ב דוד שאל
שאלתא כו' נלע"ד שצריך להגיה הגהה זו כמו שתראה מדבריו
והענין כי תחלה אמר ת"ח בגין דר"ע סליק לעילא כדקא יאות עאל
בשלם ונפיק בשלם דוד שאל שאלתא כו' ולמעלה אמר בן עזאי
נזית ביסודא דעפרא כו' אמר עתה כי לסבה זאת שאל דוד
שאלתא זאת דהאי פסוק ממותים ידך ה' כו' ולא אתפריש תשובת
שאלה זו והאלה היא זו כי מה שהיו ראויים למות בנשיקה מידך ה'
איך נתחלפו הדברים והם ממותים מוחלד מיד בני אדם באותן מיתות
אכזריות. וא"ת וזלקם בוזיים ור"ע וזלקו הוא בוזיים העליונים שנכנס
בשלום כו' לא כבן עזאי ובן זומא דזלקם נאווז במות כי זה הציץ
ומת וזה הציץ ונפגע וגם אזור שנדבק בקלי' אך ר"ע שזלקו בוזיים
כנ"ל הוא וחביריו אינן דאתקטלו בקטילו עלמא ממותים מוחלד כיון
דהו צדיקין זכאין דלא וזבו וזבא הראוי להם בגין דיתענשו ואמנם

עכ"ז תשובת שאלה זו רמוזה בפסוק זה ויש"ה ממותים ירך ה' כו' והענין כנ"ל כי גוף הפנימי של האדם אם הוא צדיק ונעשה בקדושה זוכה לזהו וזלוקא דרבנן דיליה דהוא טוב ולא רע כמדרגת וישמ"ל בסוד ויבא משה בתוך הענין ואתפרש מההוא גופא קדמאה כדכתיב של נעלך מעל רגלך שהוא גוף מקליפת נוגה עץ הדעת טו"ר כנזכר בתקון ב' אמנם אלו י' הרוגי מלכות הם י' טפין דאזדריקו מצפוני יוסף כנזכר בתקון ס"ז בדק"ז והענין כמ"ש אצלינו כי אלו הי' טפין הם י' לבושי נשמותיהן ולא נשמותיהן ממש נמצא כי אותן לבושים הנקרא גופין דילהן וזלוקא דרבנן הם טו"ר ונודע כי עה"ד הוא שיריים שלא נתבררו מאותן המלכים שהם סוד ש"ך ניצוצין דאזדריקו ממוזשבה עלאה רצה לומר כי טעם למיתת המלכים היה משום שלא היה זכר ונקבה כנודע אצלינו ונמצא כי אותן המלכים הם שנמשכו מלעילא ממוז מוזשבה עליונה בלי נוקבא כנודע מכמה דרושים וזה היה קודם התיקון קודם דאתתקן ע"ק כעין זכר ונקבה כי לזה מתו. והנה אלו הבו"י הם טפת קרי הנק' ניצוצין והם ש"ך ויש"ה וזריק לון לש"ך עיבר והבן זה סוד נפלא כי כל הנשמות הקדושים של י' הרוגי מלכות נתלבשו בזלוקא דרבנן שהם גופותם ממש פנימית הנעשה מטפת קרי שהם סוד עץ הדעת טו"ר נמצא כי נשמותיהן הם תכלית הקדושה והוא דוגמת אורות הכלים של המלכים הנ"ל. אך גופם וזלוקא דרבנן הם מסט"א דעץ הדעת שהם דוגמת הכלים של המלכים הנ"ל וכמו שבכלים ההם היה שביירה וירדו למקום המות בסוד עץ הדעת כך אלו הגופים הוצרכו להריגה כדי לברר הסיגים שבהם ואזר שנתברר הסיגים שבהם ע"י

הריגה אז נתברר הטוב שבהם וזוהו לעלות למעלה ממקום שירדו
 שהיא המושבה העליונה דוגמת הכלים של המלכים שעלו שם
 בסוד מ"ן להתתקן בפרצופי אצילות כנודע וז"ס שתוק כך עלה
 במושבה ר"ל עי"ז עלו במושבה בסוד מ"ן במושבה עליונה בסוד
 מ"ן במושבה לתקן אותן הגופין דילהון שהיה בהן פסולת מסט"א
 נמצא כי מפאת נשמתן היו צדיקים גמורים טוב ולא רע לכן לא
 שלט בהו ס"א וז"ש מתים ירך ה' אמנם מפאת גופם הנעשים מעה"ד
 שלטה בהם סט"א שהיא הזלודה והפסולת שע"ג הזהב וז"ס ממתים
 מוזל"ד ועי"כ עלו ונתברו בבוזי מ"ד ומ"ז כנודע עד או"א ששניהן
 נקראים וזיים וז"ס וזלקם בוזיים:

שער ז פרק ו

דע כי כמו שבקדושה יש נשמות בני אדם שהם מפנימיות העולמות
 ונשמות המלאכים ויצוניות העולמות כנודע כן בעה"ד טו"ר שהוא
 קליפות נוגה מפנימותו יוצאין נשמות יצר הטוב ויצר הרע ומוציאותיו
 יוצאין מלאכים ושדין דממונן על עובדי עלמא על כוכביא ומוזליא
 נמצא כי אלו השדים שיש בעה"ז הם ויצוניות השדים הנקרא יצה"ר
 של בני אדם והבן זה והנה ענין הושעמ"ל נראה מפ' יתרו דע"ז ע"א
 שהוא ת"ת והענין הוא כי הנה נודע מהתקונים דע"ב כי הוי"ה בוזסד

ואדני בגבורה ובת"ת מוֹחוּבְרִים יֵאֱהָדוּנָה"י שֶׁהוּא עֲצָמוֹ כַּעֲיֵן הוֹשֵׁם"ל וזיוות אשׁ והם במלכות שׁהם ב' שְׁמוֹת הַגָּל והם אשׁ בהיותן מעץ הדעת טו"ר כְּזֹכֶר בְּקוֹן י' והם במלכות יען הם תאומים דאית להון פה ולשון כְּזֹכֶר שׁם יתרו והם ב' שְׁמוֹת הַגָּל פה אדני לשון הוי"ה והם תרין נְהוּרִין דְּנִפְיָק מוֹשֵׁמֶל וזיוור וסומק כְּזֹכֶר שׁם וְזוֹדֵעַ כִּי הַת"ת נִקְרָא שְׁנָה וּלְכֹן אֵלּוֹ נְהוּרִין נִפְקִי מִיַּנְיָהוּ שֵׁס"ה נְהוּרִין כִּימוֹת שְׁנָה כְּזֹכֶר שׁם וּבִהַתּוֹחֵר עֲמָהֶם אוֹת וּא"וּ בִּמְלֹאָה שֶׁהוּא הַת"ת הרי הוא גִּימָטְרִיא וְשֵׁם"ל וּאֵף כִּי גַם שְׁזוֹדֵעַ כִּי וְשֵׁם"ל הוּא לְבוּשׁ הוֹזִיצוֹן דְּבִינָה כְּנָפִי הַנֶּשֶׁר הוֹזוּפֶפֶת עַל בְּנִיָּה הִנֵּה יֵרֵד מִבּוֹזִי ו"ק שְׁלָה ת"ת שְׂבָה הַנִּקְרָא וְשֵׁמֶל ג"כ כִּי וּדְאִי כִּי מִהַז"ק הוּא שְׁנַעֲשֶׂה לְבוּשׁ אֶל זו"ן בְּנִיָּהֶם שֶׁהֵם ג"כ מִבּוֹזִי ז"ק דְּאֶצִּילוֹת וְזֶה הַלְבוּשׁ דְּזו"ק דְּבִינָה מִלְּבִישׁ לְזו"ן וּמִפְסִיק בֵּינֶם לְבִין הַקָּלִי נֹגֶה וְכַעַד"ז בּוֹד' עוֹלָמוֹת אֲבִי"ע וִיצְדָק כִּי וְשֵׁמֶל הוּא לְפָנִים מִקְלִיפֶת נֹגֶה וְשֶׁהוּא ת"ת וְשֶׁהוּא בִינָה וְהַכֹּל אִמּוֹת וְהַבֵּן זֶה. וְאֵל תַּתְמָה אִם לְפַעֲמִים מִזְכִּיר שֶׁת"ת הוּא מִקְלִיפֶת נֹגֶה וּלְפַעֲמִים מַלְכוּת וּלְפַעֲמִים אִימָא עֵילָאָה וּלְפַעֲמִים כִּסָּא. וְדַע כֹּךְ שְׁבִיּוֹם ע"שׁ עוֹלִין הַכֹּלִים שֶׁל הָעוֹלָמוֹת לְמַעְלָה מִמִּקְוָם וּמִתְלַבְּשִׁים בְּאוֹרוֹת גְּבוּהִים מִמָּה שֶׁהִיָּה לָהֶם נִמְצָא שְׁכָל בּוֹזִי וּבּוֹזִי מִכֹּל הַבּוֹזִי שֶׁבְּכָל הָעוֹלָמוֹת יֵשׁ לָהֶם תּוֹסֶפֶת נֶפֶשׁ בְּשִׁבְתָּ כִּי הַכֹּלִי שֶׁהוּא גּוֹף עוֹלָה וְלִקְוֹז אוֹרוֹת שֶׁהֵם בּוֹזִי נֶפֶשׁ יוֹתֵר גְּבוּהִים מִמָּה שֶׁהִיָּה לָהֶם בּוֹזֵל נִמְצָא כִּי קְלִיפֶת נֹגֶה בְּשִׁבְתָּ הַטּוֹב שְׂבָה הַכֹּלִים שְׂבָה עוֹלִין אִזּוֹ לְמַעְלָה וְלִקְוֹזִין נֶפֶשׁ א' יִתִּירָה בְּמַעְלָה וְאִזּוֹ הָאֵדָם שֶׁהוּא כָּלֹל מִיֵּצ"ט וּמִיֵּצָה"ר שֶׁהֵם מִקְלִיפֶת נֹגֶה גַם לְבוּשׁ נֶפֶשׁוֹ שֶׁהוּא בּוֹזִי יֵצ"ט וִיצָה"ר כ"ל מִתַּעְלָה וּמִתְלַבְּשֶׁת בָּהּ נֶפֶשׁ אוֹזֶרֶת

יותר גבוהה מנפש החוץ ועי"ז כל החלקים קונין נפש יתירה עד שצמצא שאף לכתר יש נפש יתירה בעלייתו למעלה ממקומו ולכן אינם באים בפ"א תוספת נשמה ותוספת רוח ותוספת נפש כי צריך שתזלה תעלה אותו הספי' למעלה ממקומה ומשם ימשך לאדם תוספת והנה סדר עלייתן ממטה למעלה לכן בע"ש בקבלת שבת אז קליפת נוגה לבדה מתעלית בנפש וודעה ואז יש לאדם תוס' נפש ואז"כ בליל שבת עולה כל בוזי הנפש שהם נר"ן שבה ובאים לאדם משם תוספת רוח ונשמה עד שצמצא כי כלי הכתר אינו ז' לעלות ממקומו עד מוסף יען כי אז עולה ז"א עד או"א עד שאו"א עולים בכתר לכן צריך אז הכתר לעלות ואז נמשך משם תוספת נשמה מפאת הכתר אל האדם במוסף:

שער נ פרק ז

מכת"י הרוז"ו ז"ל:

דע כי בכל העולמות יש להם פנימיות וזיצוניות והנפשות הם מן הפנימיות והמלאכים מן הזיצוניות כזודע והם ב' בוזי' והזיצוניות נזלק לב' שהם מלאכים הנקרא מלאכי שלום שהם פנימיות

די'צוניות ולכן הם דבוקים עם נפשות הצדיקים ומקבלים אותן בעת
 פטירתם ואומרים יבא שלום יצונו על משכבם ומלאכים הו'יצונ'ים
 הן הנקראין אראלים צעקו ווצה בכו' בתי בראי והנה כל הנ"ל הם
 סטרא דקדושה וכנגדן יש בקליפה פנימיות ווצוניות וכו' פנימיות
 נזלק לב' שהם נפשות גרים הנקרא קליפת נוגה הפנימיות ונפשות
 עכו"ם והם ויצוניות וכן כו' הו'יצוניות נזלק לב' שהם שדין יהודאין
 דפנימיות ושדין נזכראין הו'יצוניות. ואמנם נפש צדיק פנימיות ישראל
 נותנים לה יצ"ט שהוא מלאך א' מפנימיות הו'יצוניות דקדושה ויצה"ר
 שהוא שד אוזר מפנימיות הו'יצוניות דקלי' ולעם הארץ יצה"ט מלאך
 מו'יצוניות הו'יצוניות דקדושה ויצר הרע שד ויצון מו'יצוניות
 הו'יצוניות דקליפה ונפש הגרים והאומות כולם הם יצר הרע ויצר
 טוב מהשדין דקליפה. והנה ענין המיתה הוא כי היצה"ר והשד הנ"ל
 הוא הזוהמא שהטיל בה הנזש שהוא נפש הבהמית ש"ל היסודות
 תתאין הנקרא עפר וע"י המיתה מתעכלים היסודות גולם וצורה
 שהיא נפש הבהמית ונשאר גוף אדם הראשון זך ונקי כמקודם
 הו'טא שהיה מעפר העליון ויסודות עלאין וצורתם שהוא הנפש וזיה
 ראשונה מקודם שו'טא וגם נשאר ממה שנזכר אז מד' יסודות עצמן
 תתאין בגולמם ובצורתן והוברר הטוב שבהם ועד"ו הגוף והלבוש
 אשר לו בכל עולם מאבי"ע יבורר הטוב שבקליפה ההוא ויתובר
 עם הטוב של הקדושה שבה וזה נרמז פ' שלח דקס"ב ובפ' אכן
 כאדם תמותון ופגריכם אתם וגו' ואותו הגוף הזך הראשון הוא
 מלבוש שמתלבש בו בג"ע הארץ אוזר פטירתו כנזכר דקס"ט ע"ב
 ולפעמים זוכה גם בעוה"ז בסוד ותלבש אסתר מלכות ומרדכי יצא

בלבוש מלכות ועל הזוהמת גוף הבהמית רע שבגולם ארבע יסודות
נאמר וראו בפגרי האנשים כי תולעתם לא תמות בקבר וגו' ועל
הצורה שהוא הרע שבנפש הבהמית נאמר ואשם לא תכבה בגהינם
והנה בפ' פנזוס דרי"ט נראה כי הנפש היא זולת היצה"ט והיצר הרע
כי הם מלאכים ממש טובים ורעים ובדף רכ"ד מלאכים הם לעילא
ונק' שכלים נבדלים ואינם אוכלי קרבנות וארבע יסודין הם וזיות
טבעים ויש בהם טובים כגון ריאה לב כליות ורעים טוואל כבד מרה
והם נקרא שדין טובים כמלאכים אריה דאכיל קורבנין ורעים כלב
דאכיל קורבנין ולהיותן יסודים טבעים אכלין קורבנין ובדרכ"ב
נראה כי גיהנם תוזתון הוא ד' יסודות רעים כבד וטוואל וכו' שהם
שדין טבעים וג"ע תוזתון הם ד' יסודות טובים ריאה וכו' שהם
מלאכים והרי כי גם ביסודות יש מלאך ויש שיהם יצ"ט ויצה"ר והם
פנימיות רמ"ז איברים הוויצונים כי היסודות דרמ"ז איברים הוויצונים
הם איברים פנימים ועל דרך זה בגוף אדם ממש ובמקום אזור נראה
כי יש עלת העלות ורכיב על ד' וזיות אלהות דאצילות וכנגדן ד' וזיוון
דאלקים אזורים סמאל ואיתל וזיוון דסוזרין לכורסיא דבריאה ונק'
שכליות ואית ד' וזיוון דיצירה פני אריה שור כו' ואית ד' וזיוון דארבע
יסודות מסטרא דדכיו ונקרא וזיות טבעים ממונים על גופא
ולקבליהו ד' וזיוון טבעיים דיסודין דמסטרא מסאבא ממונים על
ארבע מררין דגופא מרה וזוורא מרה סומקא מרה ירוקא מרה
שוזורה. והיותר נראה מרעיא מהימנא פ' פנזוס ובפרט מדרי"ט
ורכ"ב ורכ"ד ורכ"ה ורל"ז ע"א כי אין נפש האדם נקרא אלא
מנפש דעשיה שהם אופנים ורקיעים דעשיה ומשם ולמעלה אך בוזי

נֶפֶשׁ דָּאָדָם עֲבָד' יסודות דַּעֲשִׂיָּה הֵם נֶפֶשׁ הַבְּהִמִּית כַּמִּשְׁכָּן וְרוּחַ
תְּשׁוּבָה אֶל הָאֱלֹקִים וְגו' וְרוּחַ הָאָדָם הָעוֹלָה וְגו' וְרוּחַ הַבְּהִמָּה הַיּוֹרֶדֶת
לַמָּטָה לָאָרֶץ וְזֶה הַנֶּפֶשׁ הַבְּהִמִּית עֲבָדָם עֲבָד' יסודין נְזַלְקָת לִב'
בַּהֲמוֹת וּזְיוֹת טְהוֹרוֹת דְּדָכִיָּא וְכֵן ד' וּזְיוֹת טְבַעֲיוֹת מִלְּאָכִים דְּדָכִי
הַמְמוֹנֵן עַל אַרְבַּע יסודות וַיֵּשׁ עֲשִׂים וּזְיוֹת טְבַעֲיָם דְּרוֹסִים דְּטוֹמָאָה
אֲשֶׁר בַּד' יסודות ג' כִּי וְאֵל הַזֹּלְקִים הֵב' דְּנֶפֶשׁ הַבְּהִמִּית נִקְרָא יצ"ט
וַיֵּצֵא ר' וְהֵם כֶּסֶף וּמִלְכוּשׁ לְנֶפֶשׁ הָאָדָם דַּעֲשִׂיָּה כַּדִּי שְׁעַל יְדוֹ
תִּתְלַבֵּשׁ בְּגוֹף הַמְּמַשִּׁי וְלִכְּנָן הֵם סוּד קִרְבָּנוֹת בַּהֲמָה וְעוֹף כו' כִּי הַנֶּפֶשׁ
הַבְּהִמִּית הִיא הַחוּטָאֶת וְאֵל מַגְדָּלִים וַיִּעֲצִים הַגּוֹף וְכָל מַדּוֹת רַעוּת
כְּגוֹן כַּעַס וְכִיּוּצָא כּוֹלֵם מֵהֶם נְמַשְׁכִּים לְפָגוּם הַנֶּפֶשׁ וְהֵם נֶפֶשׁ
הַמִּתְאֵוָה וְהַחוּטָאֶת לִכְנָן נִקְרָא יצ"ר וְתוֹחֵלָה בְּיוֹם הַלֵּידָה נִכְנָס נֶפֶשׁ
הָאָדָם דַּעֲשִׂיָּה מִצָּד קִטְנוֹת רוֹכֶבֶת עַל יצ"ר בְּסוּד אֱלִיהוֹ שְׁעַלָּה
בְּסַעֲרָה הַשְּׂמִימָה וְכַפָּאוֹ וְעִשְׂאוֹ מִרַע טוֹב וְגוֹף שֶׁבּוֹ נִרְאָה בְּעוֹתָהּ
כָּלֹל מִיֵּצֵר הַטּוֹב וּמִיֵּצֵא ר' שְׁנִיָּהן טוֹבִים כַּנֶּלְוָה וְהֵם כּוֹזוֹת וְצוֹרֶת הַגּוֹף
וְלֹא גּוֹלֵם הַגּוֹף מִמְּשִׁי וּבְיוֹם הַי"ג שְׁנָה נִכְנָס הַיֵּצֵא"ט וְנַעֲשֶׂה כֶּסֶף
לְנֶפֶשׁ אָדָם דַּעֲשִׂיָּה דְּגִדְלוּת וְזֶה סוּד עֲנִי וְרוֹכֵב עַל הַחוּמוֹר בְּאוֹפֶן כִּי
ב' הַיֵּצֵרִים הֵם צוֹרֶת ד' יסודות הַטּוֹב וְהָרַע וְנִקְרָא כּוֹזוֹת הַנֶּפֶשׁ וְלֹא
הַנֶּפֶשׁ עֲצָמָה כִּי הַנֶּפֶשׁ הוּא אוֹפְנִים דַּעֲשִׂיָּה וְאֵל הֵב כּוֹזוֹת מַגְדִּילִין
הַגּוֹף הַנּוֹצֵר מִהַגּוֹלֵם וּמִהַחוּמוֹר ד' יסודות וּב' הַיֵּצֵרִים הֵם צוֹרֶת הַד'
יסודות טוֹב וְרַע וְהֵם נַעֲשִׂין כֶּסֶף וּמִלְכוּשׁ לְנֶפֶשׁ עֲצָמָה כִּי אִי אֶפְשָׁר
שְׁתַּשְׂרֵה הַנֶּפֶשׁ עַל הַגּוֹף עֲצָמָה שֶׁל גּוֹלֵם הַיִּסּוּדוֹת אֵלָּא בְּאִי

צעי'ת צורותיהן שהם למטה במדרגות הנפש ולמעלה במדרגה גולם
היסודות הנקרא גוף:

שער נ פרק וז

דע' כי בכל עולם יש' ד' וזיות כנגד' ד' אותיות הוי"ה הכוללים כל י"ס
שבאותו עולם והבן זה ובכל עולם נק' בשם אריה שור נשר אדם
ובשם ד' מלאכים אשר נטריקון שלהם הוא ר"ת ארגמ"ן נמצא כי ד'
וזיות טבעים דדכיו אשר בד' יסודות שכליים נקרא ארגמ"ן וכנגדם
יש' יצה"ר עון ומשוזית אף וזמה וכל זה הוא בוזיגת צורת ארבע
יסודות טובים ורעים. וכבר ידעת כי בכל עולם יש' פנימיות נשמות
וויצוניות מלאכים א"כ צ"ע אם בד' יסודות אין בו ב' בוזי' אלו
לסיבה הנ"ל כי אין פנימיותה נקרא בשם נפש אדם והכל בוזי' אוזר
לבד ונקרא יצר טוב ויצה"ר או נאמר כי גם בהם יש' פנימיות נשמות
וויצוניות מלאכים אלא כי לרוב עכירותם אין פנימיותן נקרא נפש
אלא ב' יצרים מלאכים ושדים יהודאין שהם גדלות וקטנות אך
ויצונותן הם נקרא קלי' גמורות מו"קין ושדין דע' אומות כנזכר ולפי
שהקטנות פנימיות היסודות תכלית העכירות נקרא שדין אלא שהם
יהודאין כי הם שמרי הנשמות כולם והבן זה היטב וקצת קשה לזה
דא"כ הרי יש' גופים לשדים כי השד מתלבש בגוף ונפש דקטנות

דעשיה היא מתלבש בשד וא"כ נפש האדם והשד שניהן מתלבשין בגוף האדם וקושיא זו הוא לר"מ שאומר כי היצר הטוב הוא שד יהודאי. ואפשר כי עיקר הגוף הוא לנפש אדם עצמו ולא נברא גוף אל השד לבדו כדרך שנברא גוף לבדו לנשמות הגוים לבדם והנה בדרב"ז אומר כי כללות צורת הטוב דד' יסודין נקרא בהמות וממנה נוצרים אלק טורים ונקרא בהמות שהם י"ס כלולות מעשר ועשר מעשר עד אלק ומהם נוצרים כל נפשות הבהמות וצורתם אמנם צורת הבהמה הנ"ל הוא פני שור לבד שהוא יסוד האש השמאלי ועוד יש ג' יסודות ומפני אדם נמשכין נפש הבהמית שבאדם הנקרא יצה"ט והבן זה. ובדף רס"ז אומר כי היצרים נקראים לבבך והנפש נקרא נפשך וגם הם שתיים טובים ורעים וזאת השני יצרים טוב ורע. והנה עוד שי סברא ג' כי לא תקרא נפש בתורה רק נפש הבהמית הנק' נפש הווי של הבע"ז וזולתה אינה נפש כלל נמצא כי יש באדם נפש הבהמית ונפש המדברת ושתייהן מן ד' יסודות ועליהן נר"ן (דאבי"ע) וזה נראה יותר אמיתי:

ונבאר ענין הוולום והנבואה ומלאכים והשדים דע כי י' גלגלים דאופנים דעשיה הם וזומר וצורה והנה הז' גלגלים התחתונים של שצ"ם וזנכ"ל הצורה והנפש שלהם הם ז' מלאכים הידועים סמא"ל למאדים קפציאל לשבתאי כו' ויש בהם טוב ורע והנה הרע שבהם הם נקרא אלהים אוזרים הנקרא ע"ז ויש עובדים ע"ז גם אל וזומר הגלגלים והכוכבים ונקרא צבא השמים ויש עובדין אל השדים

כמ"ש והנה בגלגל השפל שהוא לבנה יש תלי המנענעו ויש לו וזומר וצורה הנק' נגדי זנב התלי ולהיותן תותוננים קרוב ליסוד האש שומעין מהם עתידות השדים שביסודות ומהם וזכמת העורב כו' או"כ בד' יסודות יש להם ג"כ צורה ונפש שלהם והם מורכבים מטו"ר ומטוב נבראו בני אדם בזומר וצורה שהם מנפש הד' יסודות הנ"ל ומהרע שלהם נבראו שדים בגוף וצורה וגופם הוא מב' יסודות אש ואויר ושוכנים בסוד הרוח כי יש להם נפש וזי ויש שדים שנופשים נפש דומם ושוכנים בארץ במוזילות עפר מש' מהם גם בנפש הצומזומת ושוכנים בימים ובנהרות ובבורות ואלו הס' הם נקראין תתאין והם רעים מאד הראשונים הם בינונים ויש בהם מין שלישי שיש בהם גם נפש המדברת ושוכנים ביסוד אש ואלו עליונים מכולן:

ונוזזור לענין המלאכים כי גם הם וזומר וצורה אלא שזומרם זך מאד ונקרא כבוד נברא של המלאך ונקרא אישים אך צורתן נקרא מלאך וזכי הנפש יכולין לראות דרך מראה את המלאך בהיותו מלוכש במלבוש שלו הנ"ל וזה סוד וירא והנה שלשה אנשים ואין זו נבראה רק שהשיג בראיית נפשו המשכלת את נפש המלאך עצמו וכן הרואים את אליהו ושאר נשמות הצדיקים כעין רבינו הקדוש בכל ליל שבת וכיוצא אינו אלא ע"י התלבשות בזולקא דרבנן שלו. ודע כי יש עשר מדרגות במלאכים ושדים ואע"פ שאין נברא בלתי וזומר וצורה על כל זה לא כל המלאכים נגלמים במלבושים אלא האישים שהם כת העשירית שנקרא נפש כנודע בענין הוולום כי הנה נפש

שֶׁל הָאָדָם מִצַּד הַד' יסודות אֵינֶנּוּ נִקְרָא נֶפֶשׁ אֲלֵא נְשִׁמַת רוּחַ וְזֵימִים
 שֶׁהִיא הַנּוֹתֶנֶת וְזֵימִים גּוֹפְנִי לְגוֹף וּמְבַנֶּה יוֹצֵאת הַנְּשִׁימָה דֶּרֶךְ הָאֵף כִּי
 עֲלִיהָ נֶאֱמַר וַיִּפּוּחַ בְּאֶפִּיו נְשִׁמַת וְזֵימִים וְאָמְרוּ בְּמִדְרַשׁ זֶה הָאוֹפִיָּא לְשׁוֹן
 אֵף וְעֲלִיהָ נֶפֶשׁ הָאֲמִיתִי מֵאוֹפְנִי עֲשִׂיהָ וְז"ש אִוֹ"כ וַיְהִי הָאָדָם לְנֶפֶשׁ
 וְזֵיהָ וְתִרְגְּמוּ לָרוּחַ מִמְּלָכָא וְז"ש בְּקִהְלֵת רַבָּה אָמַר ר' יוֹדֵן הַגּוֹף אוֹמַר
 לְנְשִׁמָה וְהוּא נֶפֶשׁ הַיְסוּדוֹת וְהַנְּשִׁמָה אוֹמַר לְנֶפֶשׁ שֶׁהִיא מֵאוֹפְנִי
 הַעֲשִׂיהָ וְהַנֶּפֶשׁ לְמִלְאָךְ שֶׁהוּא רוּחַ דִּיצִירָה עוֹלָם הַמַּלְאָכִים וְהַמְּלָאךְ
 לְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא יוֹשֵׁב עַל כֶּסֶף הַכְּבוֹד וְהִיא הַבְּרִיאָה ע"י
 נְשִׁמָה שֶׁנּוֹצֵצֶה מִשָּׁם וְזֶהוּ עֲנִין הַזּוֹלָם:

שְׁעַר ז' פֶּרֶק ט'

וְנִבְאָר מִזֶּה עֲנִין יֵצֵה"ט וַיִּמְצֵה"ר כִּי הוּא עוֹמֵק גָּדוֹל וְנִלְע"ד דְּבַר
 הָאֲמִיתִי כִּי נִודַע כִּי כָל הָעוֹלָמוֹת הֵם טו"ר וְהֵנָּה בְּעוֹלָם הַעֲשִׂיהָ הָרַע
 הוּא ד' יסודות שֶׁהֵם שְׂמֵרִים שֶׁל הָאוֹפְנִים וְאֵלּוּ נִכְנָסִין בָּאָדָם לְפִתּוֹ
 וְזֹאת רֹבֵץ הַזּוֹמֵר שֶׁהוּא הַגּוֹף וְהַצּוֹרֵה שֶׁהוּא עֲנִין נְפִשׁוֹת הַיְסוּדוֹת
 כִּנ"ל וְלֹא נֶאֱמַר כְּנִיסְתָן בְּתִשְׁלוֹם עַד שֶׁלֶשׁ עֶשְׂרֵה שָׁנָה כִּי כֵן הַגּוֹף
 הוֹלֵךְ וְגָדֵל וְגַם הַנֶּפֶשׁ הוֹלֵךְ וְגָדֵל כִּי תוֹחֵלָה נִכְנָס נֶפֶשׁ הָדוּמָם וְהַצּוּמוֹ
 שֶׁהוּא הָזֶן וְאִוֹ"כ נֶפֶשׁ זֵי בְּתִשְׁלוּמָה עַד שֶׁהוֹלֵךְ בְּרִגְלָיו וּמִתְנַעֵנֵעַ
 כְּרִצּוֹנוֹ וְאִוֹ"כ נִכְנָס בּוֹ נֶפֶשׁ הַשֶּׁכֶל הַמַּעֲשִׂי שֶׁהוּא מוֹמֵן הַפְּעוּטוֹת

ואילך ואז"כ שכל העיוני לדעת בזכמות המלאכות והסודות והרי
נשלמו ד' וזלקי הנפש וזומר ארבע יסודות בתשלומו י"ג שנה וזה נק'
גוף האדם ונפש ד' יסודות הנקרא דרך כללות נפש הבהמית כי כל
תאותה להוזיק הגוף כעין הבהמה וזו הנפש הוא מצד הרע ושומרים
דעשיה עוד יש נפש הבהמית מצד אופני דעשיה והוא מצד הטוב
וז"ש בריש משפטים כד אתייליד יהבין ליה נפשא דבעירא דכיא
מאופני הקודש כי אופני עשיה נקרא קדושה וטהרה וימין וד'
יסודותיהן עד תשלומו י"ג שנה תזלה ע"י מילה וקריאת התורה וזינך
מצות דרבנן ובתשלומו י"ג שנה נגמר כניסת נפש בהמה טמאה שהם
ד' יסודות ונפש בהמה טהורה שהוא מאופני קודש ואז וזיב במצות
מן התורה והנה על נפש היסודות אמרו שהיצה"ר נכנס באדם
משנולד כי האדם עצמו הוא נפש דאופני קודש דעשיה ואזר הי"ג
שנה נכנסים הטו"ר שברווי דיצירה הנקרא עולם המלאכים לכן
היצ"ט ויצה"ר נקרא מלאכים במשך שהם רווי טוב ורווי רע כמ"ש
עושה מלאכיו רוויים כי האדם עצמו הוא נפש הטוב מאופנים הנ"ל
השורה על הגוף דאדמה דד' יסודין לכן נק' אדם לשון אדמה אך
הרווי נקרא יצה"ט שהוא מעולם היצירה מהטוב שבהם שהם
רקיעים של היצירה ורווי רע של יצה"ר משמרי היצירה נמצא כי
האדם הוא הנפש דאופנים והתזלה יצה"ר הנכנס כשנולד הוא נפש
היסודין והיצה"ט שהוא רווי טוב דיצירה נכנס אזר י"ג שנים ואז
נכנס ג"כ הרווי היצה"ר כנ"ל:

שער ז' פרק י'

עולם הגלגלים הוא י' גלגלים הנקרא שמים וד' יסודות הנקרא ארץ ויש לשניהן זומר וצורה ר"ל גוף ונפש וזומר של שניהן הוא פשוט לבדו ואינו מורכב מכולם יחד אלא זומר כל יסוד או גלגל הוא פשוט לבדו ושני זומרים הנזכר הנקראים זומר הראשון ונקרא היולי להיותו פשוט וזומר הארץ נקרא תוהו כי אין זכר בו ציור מה ענינו עד שיורכב כמ"ש ואזר שקנה הצורה שהוא הנפש נקראים הזומר והצורה יחד בשם בוהו ואז נתהו הד' יסודות ארמ"ע בזומר וצורה ואז נקרא בוהו יחד שניהן כי בהיות זומר הארץ לבד בלי צורה נקרא תוהו כנ"ל ולפי שזומר השמים הוא זך יותר לא נקרא תוהו כזומר הארץ והרי בארצו בוינת העולם בעצמו כלול מהזומר פשוט וצורה פשוטה שהם הגלגלים הנק' שמים וכן גם כן הארץ שהוא ד' יסודות:

ועתה נדבר בזכראים שנבראו מכוח העולם הנ"ל ונניח עניני זכראי שמים הנקרא צבא השמים ונדבר בזכראי ארץ שהם ד' יסודין ונאמר כי הלא גם כל אלו הזכראים הם זומר וצורה אמנם אינם פשוטים כמו היסודות אבל הם מורכבים פי' כי כל בוזי' ובוזי' וזומו' וכן צורתו מורכב מכל ד' יסודות יחד נמצא כי היסודות עצמן היה בהם הרכבה א' שהוא זומר וצורה אלא שהם פשוטים אך בכל מה

שֶׁנִּבְרָא מֵהֶם הוֹסִיף הַרְכָּבָה שְׁנִייה וְהוּא הִיּוֹתוּ מוֹרַכֵּב מוֹזוּמָר וְצוּרָה
גַּם מִתַּעֲרָבוּ ד' יְסוּדוֹת יוֹזֵד נֶקֶד הַרְכָּבָה שְׁנִייה וְזוֹ הַרְכָּבָה שְׁנִייה הִי'ת'
בְּכָל ד' וְזוֹלָקִי הַנִּבְרָאִים דְּצוּז"ם כִּנְ"ל. הַדּוּמָם הֵם הַמִּתְכּוֹת וְהַאֲבָנִים
טוֹבוֹת. וְהוֹזוּמָר וְצוּרָה שְׁלֵהֵן הוֹרְכָבָה מִכָּל ד' יְסוּדוֹת רַק שֶׁנִּבְרָא
עֲלֵיהֶן יְסוּד הָעֵפֶר לִכְן הַנֶּפֶשׁ שֶׁבָּהֶן אֵינָה רַק לַעֲרֹב וּלְהַרְכִּיב בָּהֶם
כָּל הַד' יְסוּדוֹת אֲבָל לֹא שֵׁנִיָּה וְלֹא וִיזִדֵּשׁ בָּהֶם שׁוּם שְׁיָנוּי אֲזוּר מִמֶּה
שֶׁהִיָּה בִּיְסוּדוֹת זֹלָת הַרְכָּבָה וְהַעֲרִיב לִכְן נֶקֶדָה לֵה נֶפֶשׁ הַמִּרְכָּבָת
וְהַמַּעֲמֻדָּת וּמִקִּיּוּמָת אוֹתָן עַל עֲמֻדָּן בְּלִי שְׁיָנוּי אֲזוּר מִמֶּה שֶׁהִיָּה נִמְצָא
כִּי אֵין לְנֶפֶשׁ הַזֶּה רַק כּוֹז א' לְבַד לִכְן רֹב הוֹזְכָּמִים לֹא קָרְאוּהָ בְשֵׁם
נֶפֶשׁ כָּלָל כִּיּוֹן שֶׁאֵינָה מוֹסִיפָה וִיזִדֵּשׁ כָּלָל אֲלֹא הַרְכָּבָה וְאִמָּנָם זֶה
הַדּוּמָם נִבְרָא מוֹזִיצוֹנִיּוֹת ד' יְסוּדוֹת וְכֹאֲלוֹ תֹאמַר מוֹזְלָק הָעֵפֶר שֶׁבְּכָל
יְסוּד מֵאֲרַבְעָתָן כְּפִי עֶרֶךְ הַיְסוּד הֵהוּא כִּי כִבֵּר נִתְבָּאָר שֶׁכָּל יְסוּד
מֵהֶן הוּא פְּשׁוּטָא וְאֵינוֹ מוֹרַכֵּב מֵאֲרַבְעָתָן אֶךְ הַכּוֹנֵנָה מוֹזְלָק הַיּוֹתֵר
גָּרוּעַ שֶׁבְּכָל יְסוּד וְיְסוּד מֵהֶן בְּעֶרֶךְ גָּרִיעוֹת יְסוּד הָעֵפֶר בְּכָל הַד'
יְסוּדוֹת אֶךְ אֵינוֹ עֵפֶר מִבְּשֵׁ. הַצּוּמוֹז יוֹתֵר פְּנִימִי וְהוּא מוֹזְלָקִי הַמִּים
שֶׁבְּכָל יְסוּד מֵאֲרַבְעָתָן וְכָלָל מוֹזוּמָר וְצוּרָה וְהֵנָּה הַנֶּפֶשׁ שֶׁבּוּ יֵשׁ בּוֹ
ב' מִיָּנִים הֵא' הוֹזִיצוֹנִיּוֹת שֶׁבָּה הִיא הַנֶּפֶשׁ הַמִּרְכָּבָת שֶׁבָּה כַּעֲנִין נֶפֶשׁ
הַדּוּמָם וְנוֹסֵף בָּהּ יוֹתֵר פְּנִימִי הַנֶּקֶדָה נֶפֶשׁ צוּמוֹזָת וִישׁ קוֹרְאִים לֵה
נֶפֶשׁ הַטְּבַעִית כִּי אֵין בָּהּ כּוֹז הַתְּנוּעָה לְהַתְּנַעֲנֵעַ כְּפִי רְצוֹנָה מִמִּקּוֹם
לְמִקּוֹם וְאֵין לֵה רַק טָבַע אֲשֶׁר הוֹטְבַע בָּהּ לְהִיּוֹת צוּמוֹזָת וְאֵין לֵה
רְצוֹן מִעֲצָמָה בְּזֶה גַּם נֶקֶדָה כּוֹז הַגּוֹף אוֹ כּוֹז הַמוֹזְזִיק כִּי הִיא הֵזֵנָה אֵת
הַגּוֹף וּמוֹזְזִיקוֹ עַל טָבַעוֹ וְזֶה נֶפֶשׁ הַצּוּמוֹזָת מִתּוֹזְלָקָת לִג' וְזוֹלָקִים הֵזֵן
וְהַמְּגֻדֵּל וְהַמּוֹלִיד כִּיּוֹצָא בּוֹ וְהֵזֵן יְתוֹזְלָק לֵה' כּוֹזוֹת הַמוֹשֵׁךְ הַמֵּאֲכָל

והמוחזיקו עד שיתעכל והמעכלו והמבדיל בין הטוב לפסולת והדיווח המותר לוויץ. והנה כוז המושך הוא עפר והמעכל אש והדיווח מים כו' כנזכר בס' הטבעים ולהיות נפש הצומחות כוללת כוונות רבים ופעולות שונות קראוהו הוזהרים נפש ממש וזהו אצלם נפש שבנבראים:

הזוי יותר פנימי והוא מוחלק הרוח שבכל ד' יסודין ויש בו נפש המרכבת ונפש הצומחות ונוסף בה נפש פנימית הנקרא נפש הבהמית ויש קוראים לה נפש התנועה כי היא רצונית ולא טבעית כמו הצומח כנ"ל וזה נקרא בספרים נפש השנית ונזלקת לב' כוונות וזיצויות ופנימיות הוזהרים נזלקת לב' כוונות וזיש ותנועה והזיש נזלק לה' וזישין וזמשותן יקראו כוז המרגיש והפנימי נזלק לב' והם המדמה והמתעורר והמדמה נזלק לב' והם המשיג והזוכר וזהו פירושן הנה כוז התנועה הוא כוז א' והוא להתנענע במקום למקום כפי רצונו להרגיש ולא בטבע כנ"ל והמרגיש נתזלק לה' וזשים והם א' המשיג הוא בכל אברי הגוף כי ירגיש המשיג כשימשמש זה לזה או דבר אחר בהם והד' וזשים כ"א יש לו אבר פרטי והם העין להרגש הראות והאוזן להרגיש השמע ואף להריון והזיך לטעום וכל אלו ה' וזשים נמשכין מהמוח עצמו כי שם עיקרם אלא שנתפשט הרגשם באלו האברים שזכרנו וכל אלו נקרא וזיצויות כי הם ממשים וזשמיים שהם רואים ושומעים וכ"ו בפועל גמור אך הפנימי נקרא כוז המדמה וזהו במוח עצמו ומתדמה שם כאלו שם ממש

הוא ההרגש' שהוא במוחו ומצייר שם איך היה אופן ההרגש' שהוא
 אע"פ שלא הרגיש בפועל' אלא האבר המיוחד לוויש' שהוא כנ"ל וכוח
 הב' נקרא כוח הזוכר כי אף שלא בשעת שהאבר הוויצון מרגיש'
 בפועל' מתדמה במוחו כאלו אז הוא מרגיש' בפועל' מכוח שצטטייר שם
 פעם אחרת בכוח המדמה בעת ההרגש' הוויצון. עוד יש כוח אחר
 במדמה' והוא כי יצייר הדברים אף שלא באמתתן מה שאי אפשר
 להיות כן ההרגש' הוויצון ועוד שלא יוכל זה הכוח המדמה' לצייר רק
 בציור גשם וחומר ולא בציור רוחני הנקרא צורה ונפש' ועוד שהמדמה'
 יכול לדמות ולצייר הדברים בין בהקיץ ובין בנזולום כמו שאכתוב
 כוח המתעורר הוא ג"כ נקרא נפש' המתאווה והוא יותר פנימי
 מהמדמה' כי אחר היות כוח במדמה' לצייר לדמות הדברים אז
 יתעורר כוח המתעורר לקרב תועלת הגו' וזה בב' אופנים הא' לזש'וב
 איך יעשה להכין צרכי הגוף ולכן כל האברים כלים שלו כי יתעורר
 באבר העין לראות ובאבר האוזן לשמוע ולרגלים להלך וכן לכל
 האברים לצורך פעולת הגוף עצמו לתועלתו לשמירת הגוף ובהזנתו
 ולרוחק רעותיו ונזקיו ומביא וזש'ק באברים לקרב פעולת תועלתו אל
 הגוף ולרוחק נזקיו. והב' הוא להתעורר לבחור מדות הטובות שיש'
 בהם תועלת לגוף ולרוחק מדות הרעות מן הגוף כגון הכעס והשנאה
 והאיבה ואכזריות ורוחמניות וכ"ז נקרא רצון כי יתרצה בזה מבזה אך
 דע כי קנין מדות טובות הצריכין לגוף או מדות הרעות אמת כי
 עיקר' הם מן כוח המתעורר הפנימי אמנם גם כוח המרגיש' הוויצון הוא
 משמש' לו בענין זה כי המתעורר וזש'ב והמרגיש' פועל' המד' ההוא
 ודע כי גם קנין המצות והעבירות הם באדם מב' כוונות אלו

המתעור' והמרג' כנ"ל אלא שאינם מצדם אלא מצד היצה"ר המכניס בהן רצון הזה והם כלים אל היצה"ר כמ"ש וגם נזכר בזוהר פ' וירא ענין לוט שהוא היצה"ר וב' בנותיו שהם הכוזבות הצעירה היא נפש הצומות והבכירה היא וזבור המרגיש עם המתעור' הנקרא ג"כ נפש המתאווה כי שתיהן אין כוונתם אלא לתועלת הגוף לבד כנ"ל אלא שע"י נמשך נזק לנפש המדברת בכונת היצה"ר כמ"ש בענין התנועה הוצגונית ועדיין אין זה בוזירה ממש כ"א בנפש המדברת:

המדברת יותר פנימי מכולם והוא מוזלק האש אשר בכל יסוד מארבעתן ויש בו נפש המרכבת והצומות והבהמית ונוסף בה פנימית מכולם והוא הנקרא נפש המדברת ויש שקראוהו נפש השכלית וזהו הנקרא בספרים נפש הג' העליונה שבשלתן לכן מלבד הטבעית והרצונית שיש בה נוסף בה הבוזירה כי אין בוזירה אמיתית כי אם בשכל כמ"ש ומוזלק לב' שכל מעשיי ועיוני ואמנם וזלק המעשיי מוזלק לב' המעשיי והמוזשביי המעשיי הוא לעשות מלאכות גופניות מוזון לגוף כמו הזריעה והבנין כי הם אינם לתועלת להכין מוזון לגוף עצמו אלא שהם הכנות ויצוגיות לגוף ואינם כמלאכות האכילה וההילוך והדבור כו' כי הם תועלת להכין מוזון לגוף עצמו אשר הם מכוז המתעורר באי' כנ"ל והמוזשביי הוא לזשוב איך יעשו אלו המלאכות הוצגו' לגוף אך העיוני אינו אלא להשכיל צרכי הנפש לבדה והוא להכיר וזכמת הנפש כמו וזכמת התכונה והטבעי וכיוצא לדעת הפרש האמת מן השקר בענין ידיעות

אותם הוזכמות שאין להם צורך אל הגוף אלא להנפש לבדה ואינו בשביל המעשיי שהוא לוודע מלאכות וודעות של מעשה הגוף ולשנותה במלאכה למלאכה אך השכל העיוני אינו אלא לדעת הדברים כפי אמיתתם לשנותן וגם כי הוא לצרכי הנפש ולא לגוף כמו המעשיי וע"י השכל העיוני יתוסף בו ענין הבוזירה כנ"ל כי אין נקרא בוזירה אמיתית אם יבוזר בדבר הזה להיותו נאהב לו יותר מזה אם שתיהן שוין כי זה נקרא רצון אך אם יבוזר באמת מה שהוא כך וירויק השקר שהוא מה שאינו כך זו נקרא בוזירה אמיתית כי בוזר אמת להיותו אמת לא מפני שהוא לא יזפוזץ בו וגם כי הוא אמת אלא מפני שהוא הכיר בו שהוא אמת בענייני הנפש שאין שם רצון ממנו כמו ענייני הגוף שהולך אחר רצונו. עוד יש יתרון בשכל העיוני מכוח המדמה כי המדמה לא ישיג אלא בוזומר וכל ציוריו ודמיוניו יהיה בוזומר אך השכל ישיג בצורה עצמה איך הוא וכן כוח המדמה ידמה לפעמים שקר שהוא משא"כ והשכל יוכל להשיג גם בוזומר עצמו איך הוא מהותו באמת אך אין זה אלא בכוח הדעת לא בכוח ציור ממש נמצא כי בהצטרף שניהן יודו יהיה ב' תועלויות שישגיג הדמיון ציור ממש ואמיתי לפי כי הדמיון הוא כוח הוא כלי השכל ושל המדמה יוד נמצא כי הנפשות והכוונות הנ"ל נקרא וזומר בערך השכל העיוני כי הוא צורה לכולם ובה תבין ענין הכולם כי הגה בעת השינה נשאר בגוף נפש המורכבת והצומות והבהמית ואינו יוצא ממנו רק נפש המדברת הנקרא שכלית וכיון שהופשט מן הוזומר משגת לדעת ולראות וזיונים עליונים ובאה וזוקקת הוזיון ההוא בכוח המדמה הנקרא נשמת הנפש השכלי ואין בה דיבור

והמדרמה מראה לאדם מה שראה השכל ולפי שהוא כלי השכל
הנ"ל אין בו כוח לקבל הדברים באמיתותן ולכן אין וזלום בלא
דברים בטלים וגם כי הוא דמיון מה שראה השכל ולא הדבר עצמו
שראה:

והנה נתבאר ענין כוונת נפש האדם אשר בו מד' יסודותיו ועתה
נבאר בנפש השכל האמיתי שכל מגמות אינו אלא בענייני המצות
לקיים רצון קונו ית"ש והיא באה מי' גלגלי דעשיה הנקרא אופנים
וגם היא כלול' מד' כוונות שהם ד' יסודות העליונות של השמים ההם
וכ"א מהם מורכב ג"כ מוזומר וצורה אוז"כ קונה רווח השכלי מעולם
היצירה אשר בו י' כתות מלאכין ונכללין בד' יסודות אשר שם
מורכבים מוזומר צורה אוז"כ קונה נשמה מבריאה שיש בה י' דרגין
נכללין בד' יסודות אשר שם מורכב מוזומר וצורה וכל ג' אלו נקרא
עבד להשי"ת ואוז"כ זוכה לנרצ"ח מן האצילות מד' יסודות אשר שם
ואז נקרא בן אל השי"ת וכבר נתבאר שבכל עולם יש ה' בוזי א"א
ואו"א וזו"ן אלא שכיון שא"א אין לו אות בפ"ע אלא נרמז בקוצו של י'
לכן אין אנו מוניין עתה אלא ד' בוזי לבד נגד ד' אותיות הוי"ה שבכל
עולם והם הם בוזי ד' יסודות שבכל עולם. גם דע שבכל עולם יש
וזומר וצורה שהם עצמות וכלים אלא שהכלים של עולם העליון הם
אור וצורה בערך עולם שלמטה ממנו כלל העולה כי אין נקרא כלי
וגוף גמור כ"א הד' יסודות הארץ השפלה הזו שזכרנו תזלה והרי
נתבאר פרטי כל העולם אמנם דרך כלל יהי' כי אצי' יסוד אשר

ובריאה יסוד רווח ויצירה יסוד מים ועשיה יסוד עפר והם הוי"ה א'
 כוללת כולם והם וזי' נשמה רווח נפש אך הגוף של כולם הם ד'
 יסודות עולם השפלה הזה נקרא ארץ העשיה. ונבאר איך בכל עולם
 נבראו בו ד' מיני נבראים והם דצו"ם והם כנגד ד' יסודות שבכל
 עולם והענין כולו כמו שהיה בענין ד' יסודות הארץ השפלה הזו וזה
 יובן ממה שהקדמנו כי העולם עצמו הוא כללות הד' יסודות עצמן
 אשר בו ועוד יש בו ד' מיני נבראים דצו"ם וזה ענינם באצילות ומנו
 תקיש לכולם כי הנה נודע שיש באצילות בוזי' ז' מיני מתכות זהב
 וכסף כו' נגד ז"ק וי"ב אבנים יקירין כנגד י"ב שבטים וכ"ז הדומים
 אשר שם. גם באצילות יש בו עצי ג"ע עץ החיים והדעת וארז ואזוב
 ושדה תפוזים ושושנה וזבצלת וכ"ז הצומח. גם יש שם בוזי' שור
 וכשב עז תורים ובני יונה נשר אריה וז' מיני זיות איל וצבי כו' והם
 הוי' שהם נשמות המלאכים הנקרא כולם בסוד ד' זיות הק' כנודע
 ענין ד' זיות המרכבה דאצילות ומשם נמשכו המלאכים ביצירה
 ובוזי' האדם הרוכב על הזיות שהם נשמות הצדיקים אשר שם
 באצילות כנודע והם הפנים העליונים שבכל ד' מינים כלל העולה
 במהות נפש האדם כי גופו הורכב מתולדות ד' יסודות השפלים
 מבוזי' הוזמר שבהם ותזלה נכנסת נפש המורכבת ואז"כ נפש
 הצומחת בכל כוונותיה ואזר כך נפש הוי' המשגת בכל כוונותיה
 ואז"כ נפש המדברת בכל כוונותיה וד' בוזי' אלו נקראים בוזי' נפש
 אותה לבד נמשכת מצורת נפש ד' יסודות והנפש הזו אין בה תועלת
 רק לתועלת הגוף לבד. והנה כל הנפש הזו להיות כוונות הגוף אינו
 נקרא בשם נפש גמורה רק נקרא כוז הגוף הנשאר בארץ אזור

הפְּטִירָה וְעִלְיָה יֵשׁ נֶפֶשׁ רוּחַ וְנִשְׁמָה הַנִּקְרָא עֲבָדִים מִבְּרִיאָה יִצִּירָה
עֲשִׂיָּה וְעִלְיָה הַזּוּיָה הַנִּקְרָא בֶן לַהֲשִׁי"ת וְגַם הֵיא נֹזֶלֶקֶת לְנֶרֶץ מִן
הָאֲצִילוֹת וּדְרֹךְ קִצְרָה הִנֵּה הָאָדָם יֵשׁ לוֹ גּוֹף וְכוּחַ הַגּוֹף וְנֶפֶשׁ רוּחַ
נִשְׁמָה וּזְוִיָּה מִד' עוֹלָמוֹת אֲבִי"ע ד' כִּתּוֹת קָלִי לִילִית אֲגָרֶת רַהֲבִי נִעְמָה
מוֹשֶׁבָם בְּאַרְבַּע מַדִּינֹת אֵלּוּ רֹבֵי סֵאלְמָאֲנָקָא שֶׁל אִיסְפָּאֲמִיָּא
מִצָּרִים דְּמִשְׁקָ בְּבֵית רֵמוֹן וְלִכְלֵל אוֹדֵי יֵשׁ אוֹמְנוֹת בְּפָנָי עֲצָמוֹ לִילִית
בְּרֹבֵי ע"ז. סֵאלְמָאֲנָקָא עַל ש"ד מִצָּרִים עַל גִּילּוֹי עֲרִיּוֹת. דְּמִשְׁקָ
עַל הַגָּזֶל. ה' יִרְוִיקֵנוּ מִכָּל דְּבַר רַע אֲמֵן נִצּוֹן סֵלָה וְעַד:

תָּם וְנִשְׁלָם סֵפֶר הַקְּדוֹשׁ עֵץ הַחַיִּים בְּעֶזְרַת הָאֵל בּוֹרָא אֶרֶץ וְשָׁמַיִם: